Trầm Chu

Contents

Trầm Chu **4**
1. Chương 1: Về Nước . . . 4
2. Chương 2: Đình Thiên Hòa . . . 10
3. Chương 3: Đánh Cược (1) . . . 15
4. Chương 4: Đánh Cược (2) . . . 19
5. Chương 5: Thiên Thụy Viên . . . 24
6. Chương 6: Ba Năm . . . 30
7. Chương 7: Thay Đổi (1) . . . 35
8. Chương 8: Thay Đổi (2) . . . 41
9. Chương 9: Tiệc Sinh Nhật . . . 46
10. Chương 10: Tai Nạn Xe Cộ . . . 51
11. Chương 11: Công Tác Cứu Hộ . . . 55
12. Chương 12: Phân Tích . . . 59
13. Chương 13: Thợ Săn Và Con Mồi . . . 67
14. Chương 14: Đua Xe . . . 72
15. Chương 15: Đêm Hôm Đó . . . 79
16. Chương 16: 5 Giây Lựa Chọn . . . 83
17. Chương 17: Va Chạm . . . 88
18. Chương 18: Đánh Trả . . . 93
19. Chương 19: Ở Trong Phòng . . . 97
20. Chương 20: Hành Động . . . 101
21. Chương 21: Kết Quả . . . 106
22. Chương 22: Nảy Sinh . . . 110
23. Chương 23: Trong Rừng Rậm (1) . . . 115
24. Chương 24: Trong Rừng Rậm (2) . . . 119
25. Chương 25: Bén Rễ . . . 123
26. Chương 26: Manh Mối . . . 128
27. Chương 27: Thi San . . . 133
28. Chương 28: Thăm Bệnh Và Kinh Kịch . . . 138
29. Chương 29: Đoàn Khảo Sát . . . 143
30. Chương 30: Chiếc Bình Trong Lớp Bùn Đất . . . 152
31. Chương 31: Cây Lê, Nhà Khách . . . 155
32. Chương 32: Chim Sẻ, Ve . . . 163
33. Chương 33: Khẩu Vị Hoàn Toàn Bùng Nổ . . . 171
34. Chương 34: Kỳ Phùng Địch Thủ . . . 177
35. Chương 35: Thẩm Nhu . . . 182
36. Chương 36: Hoàn Toàn Tách Rời Quan Hệ Với Một Bên . . . 190
37. Chương 37: Ngày 25 Tháng 11 . . . 199
38. Chương 38: Chúng Ta Làm Một Lần . . . 203
39. Chương 39: Bỏ Thuốc . . . 211
40. Chương 40: Cánh Cửa Của Thế Giới Mới . . . 215
41. Chương 41: Cũ Mới . . . 221

42. Chương 42: Cậu Đến Tôi Đi . . . 227
43. Chương 43: Đánh Úp . . . 231
44. Chương 44: Tiếp Xúc Thân Mật . . . 234
45. Chương 45: Sau Đó . . . 238
46. Chương 46: Ở Nơi Yên Lặng Nghe Thấy Tiếng Sấm . . . 247
47. Chương 47: Thịt Béo . . . 255
48. Chương 48: Lời Nói Thật Giả Trước Dương Cầm . . . 260
49. Chương 49: Đồ Ngọt . . . 267
50. Chương 50: Ra Tay . . . 275
51. Chương 51: Hạ Nhị Thiếu Gia . . . 282
52. Chương 52: Bốn Đường Thắng Lợi Ai Tranh Giành . . . 286
53. Chương 53: Phượng Hoàng Và Nước Bẩn . . . 295
54. Chương 54: Ngàn Lời Vạn Chữ . . . 302
55. Chương 55: Gió Nổi Mây Vần Thủy Triều Ngầm Dâng . . . 307
56. Chương 56: Triển Khai Chiêu Lớn . . . 310
57. Chương 57: Thế Giới Của Đám Cặn Bã (1) . . . 319
58. Chương 58: Thế Giới Của Đám Cặn Bã (2) . . . 323
59. Chương 59: Tết Âm Lịch Và Đối Đầu (1) . . . 328
60. Chương 60: Tết Âm Lịch Và Đối Đầu (2) . . . 333
61. Chương 61: Anh Giết Tôi (1) . . . 337
62. Chương 62: Anh Giết Tôi (2) . . . 346
63. Chương 63: Một Lựa Chọn . . . 351
64. Chương 64: Lựa Chọn . . . 359
65. Chương 65: Chia Rẽ . . . 368
66. Chương 66: Tôi Giết Hắn . . . 376
67. Chương 67: Tính Hết Mưu Kế . . . 385
68. Chương 68: Ngoài Cửa Sổ . . . 393
69. Chương 69: Cố Đểu Cáng . . . 399
70. Chương 70: Xuyên Qua Mặt Nước Nhìn Thấu Đáy Nước . . . 404
71. Chương 71: Uống Một Ngụm Canh (1) . . . 411
72. Chương 72: Uống Ngụm Canh (2) . . . 416
73. Chương 73: Uống Ngụm Canh (3) . . . 422
74. Chương 74: Cá Mập Dưới Nước . . . 429
75. Chương 75: Ích Lợi, Ích Lợi . . . 436
76. Chương 76: Tranh Đấu Giữa Úc – Uông (1) . . . 444
77. Chương 77: Tranh Đấu Giữa Úc – Uông (2) . . . 453
78. Chương 78: Cậu Thật Tinh Nghịch . . . 458
79. Chương 79: Cậu Lại Nghịch Ngợm . . . 461
80. Chương 80: Tiền Cược . . . 465
81. Chương 81: Ác Mộng . . . 471
82. Chương 82: Sóng Ngầm . . . 476
83. Chương 83: Bệnh Không Thể Nghe Sự Thật . . . 481
84. Chương 84: Ung Dung Thản Nhiên . . . 489
85. Chương 85: Dùng Cơm . . . 500
86. Chương 86: Dùng Cơm (2) . . . 507
87. Chương 87: Nụ Hôn . . . 514
88. Chương 88: Bia Đỡ . . . 518
89. Chương 89: Nhúng Tay . . . 522
90. Chương 90: Quyết Đấu (1) . . . 527
91. Chương 91: Quyết Đấu (2) . . . 534
92. Chương 92: Chơi Điện Thoại . . . 547
93. Chương 93: Bối Cảnh Lớn . . . 555
94. Chương 94: Điều Tra, Mục Đích (1) . . . 564
95. Chương 95: Điều Tra, Mục Đích (2) . . . 575

96. Chương 96: Sông Nổi Sóng Cuồn Cuộn Không Ngừng . . . 579
97. Chương 97: Nào Biết Chim Sẻ Đứng Ngay Đầu . . . 592
98. Chương 98: Được Làm Vua Thua Làm Giặc Là Như Thế . . . 596
99. Chương 99: Mỉm Cười Ngắm Phong Cảnh Non Sông . . . 604
100. Chương 100: Không Thể Nhịn Được Nữa . . . 614
101. Chương 101: Không Cần Nhịn Nữa . . . 618
102. Chương 102: Trên Sườn Núi . . . 624
103. Chương 103: Hàng Xóm . . . 632
104. Chương 104: Món Quà Nhỏ . . . 636
105. Chương 105: Màn Diễn Trong Bóng Tối . . . 638
106. Chương 106: Động Đất (1) . . . 645
107. Chương 107: Động Đất (2) . . . 650
108. Chương 108: Bệnh Viện . . . 655
109. Chương 109: Đêm Trò Chuyện Trước Giường . . . 663
110. Chương 110: Ngủ Cùng Một Giường . . . 669
111. Chương 111: Anh Em Của Tôi . . . 674
112. Chương 112: Khỉ Họ Tôn Và Phật Như Lai . . . 680
113. Chương 113: Đêm Trong Núi (1) . . . 686
114. Chương 114: Đêm Trong Núi (2) . . . 691
115. Chương 115: Yêu Đương Vụng Trộm Và Bắt Gian . . . 696
116. Chương 116: Quy Tắc Làm Gay . . . 708
117. Chương 117: Gương . . . 713
118. Chương 118: Năm Mới . . . 720
119. Chương 119: Ánh Sáng Nơi Chân Trời (1) . . . 726
120. Chương 120: Ánh Sáng Nơi Chân Trời (2) . . . 731
121. Chương 121: Tôm Hùm Hắc Ám Xử Lý Toàn Diện . . . 736
122. Chương 122: Chuyển Động Ngầm . . . 740
123. Chương 123: Chờ Đợi (1) . . . 744
124. Chương 124: Chờ Đợi (2) . . . 748
125. Chương 125: Mảnh Vỡ . . . 755
126. Chương 126: Ánh Trăng Đêm Nay Thật Đẹp . . . 758
127. Chương 127: Cân Nhắc . . . 763
128. Chương 128: Đột Biến . . . 767
129. Chương 129: Khi Trung Khuyển Tiến Hành (1) . . . 773
130. Chương 130: Khi Trung Khuyển Tiến Hành (2) . . . 777
131. Chương 131: Khi Trung Khuyển Tiến Hành (3) . . . 782
132. Chương 132: Hành Lá Xòe Từng Cọng . . . 787
133. Chương 133: Hề Hề Hề . . . 792
134. Chương 134: Anh Đừng Chạy . . . 796
135. Chương 135: Măng Khô Vị Tôm . . . 801
136. Chương 136: Lật Bài . . . 805
137. Chương 137: Nhận Thua . . . 810
138. Chương 138: Nhẹ Nhàng Phản Kích (1) . . . 815
139. Chương 139: Nhẹ Nhàng Phản Kích (2) . . . 819
140. Chương 140: Cửa Cuối Cùng . . . 824
141. Chương 141: Thừa Nhận . . . 829
142. Chương 142: Áp Lực Đến Từ Khắp Nơi . . . 834
143. Chương 143: Lý Do . . . 843
144. Chương 144: Mỉm Cười Dịu Dàng . . . 850
145. Chương 145: Đánh Thử Cũng Sợ Nứt Bình Ngọc . . . 856
146. Chương 146: Ham Muốn Chiếm Hữu . . . 862
147. Chương 147: Lỗ Tai Đóng Kén . . . 870
148. Chương 148: Thế Giới Của Hạ Hải Lâu . . . 875
149. Chương 149: Tùm! . . . 883

150. Chương 150: Dưới Làn Nước Xanh Thẳm . . . 887
151. Chương 151: Ha Ha Ha Ha Ha Ha Ha . . . 891
152. Chương 152: Chua Ngọt Đắng Cay . . . 895
153. Chương 153: Trên Đời Này Chắc Chắn Không Còn Ai Yêu Anh Hơn Em . . . 900
154. Chương 154: Thấu Hiểu . . . 905
155. Chương 155: Giải Quyết Vấn Đề . . . 910
156. Chương 156: Từng Bước Một . . . 915
157. Chương 157: Đau Không? . . . 919
158. Chương 158: Một Năm, Một Đời . . . 923
159. Chương 159: Thị Trưởng . . . 927
160. Chương 160: Đám Người 'cảm Tử' . . . 932
161. Chương 161: Hạnh Phúc . . . 939
162. Chương 162: Hoa Hạnh Ngày Xuân . . . 947
163. Chương 163: Phiên Ngoại 1: Anh Đẹp Trai Giàu Có Và Tên Bệnh Thần Kinh (1) . . . 952
164. Chương 164: Phiên Ngoại 2: Những Người Già (2) . . . 957
165. Chương 165: Phiên Ngoại 3: Quy Luật Ngọt Ngào (3) . . . 962
166. Chương 166: Phiên Ngoại 4: Món Ngon Tuyệt Vời Trên Bàn Ăn . . . 969
167. Chương 167: Phiên Ngoại 5: Thế Giới Bên Em . . . 975
168. Chương 168: Phiên Ngoại 6: Có Lẽ Có Một Người Như Thế . . . 995

Trầm Chu

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, trùng sinh, cán bộ cấp cao, chủ công (không phản công), bình tĩnh phúc hắc cường

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tram-chu

1. Chương 1: Về Nước

Chuyến đi kéo dài mười mấy tiếng cuối cùng cũng kết thúc.

Cố Trầm Chu vừa xuống khỏi máy bay liền thấy trên sân bay có một chiếc xe việt dã đeo biển quân đội đã dừng ở đó, một người trẻ tuổi tầm hai mươi ba, hai mươi tư, hai tay đút trong túi, đi giày quân đội cao cổ, dáng vẻ bất cần tựa trên cửa xe.

Khóe môi Cố Trầm Chu theo bản năng nhếch lên, đi về phía đối phương.

Người trẻ tuổi đứng bên cạnh xe việt dã cùng lúc ấy cũng nhìn thấy Cố Trầm Chu, anh ta bước nhanh về phía trước vài bước ôm siết lấy cổ Cố Trầm Chu:

"Chào mừng trở về."

Anh ta lập tức lùi về phía sau một bước, liếc mắt đánh giá qua hai lượt, vẻ mặt liền tỏ ra kinh ngạc:

"Xem ra cậu ở bên ngoài cũng không tệ đâu."

"Sao có thể so được với Vệ thiếu gia oai phong hô một tiếng trăm người vâng theo?"

Cố Trầm Chu thoải mái trả lời.

Vệ Tường Cẩm nhịn không được mỉm cười:

"Đây còn không phải là học từ Cố thiếu gia hay sao?"

Lời vừa ra khỏi miệng anh ta liền cảm thấy có chút không ổn, vội vàng vỗ vỗ xe chuyển đề tài.

"Nào, lên xe, mình đã đặt chỗ ở Quốc Sắc Thiên Hương, Lâm tam Chu tứ đều có mặt, anh em chúng ta đã ba năm không được gặp mặt chính thức rồi."

Cố Trầm Chu gật gật đầu, trong lúc nói mấy câu vừa rồi thì vẻ mặt anh đã khôi phục sự bình tĩnh, không còn sự gần gũi cùng bất ngờ lộ ra ngoài như lúc mới xuống máy bay nữa.

Xe việt dã khởi động rồi lái dọc theo sân bay đi thẳng ra bên ngoài, không hề gặp chút trở ngại nào.

Cố Trầm Chu điều chỉnh chỗ ngồi, dựa vào lưng ghế thả lỏng thân thể. Kính soi trong xe và kính chiếu hậu lờ mờ chiếu ra dáng vẻ của anh: Tóc ngắn, gương mặt trẻ trung, làn da tái nhợt, hơi gầy gò… Anh đột ngột mở mắt ra, ánh mắt xuyên qua mặt kính, khí thế quanh người trở nên sắc bén.

Vệ Tường Cẩm ở bên cạnh nói:

"Ông cụ nhà các cậu là nhả ra cho cậu quay về? Ông ấy lúc bình thường thì ôn hòa hơn ông nội mình, nhưng một khi trở nên nghiêm túc thì ai cũng không khuyên được, năm đó chú cậu nhất định muốn cưới người phụ nữ mà ông ấy không vừa mắt liền trực tiếp bị đánh gãy một chân đuổi ra ngoài, hiện tại cũng đã mười mấy năm còn không cho quay về, rốt cuộc cũng là thể diện của đứa cháu đích tôn đời thứ ba như cậu lớn, có thể khuyên được ông cụ nhả ra…"

Cố Trầm Chu mỉm cười:

"Không phải ông cụ nhả ra, là tự mình chạy về đây."

Tay lái của Vệ Tường Cẩm thiếu chút nữa thì trượt đi, anh ta giật mình liếc mắt đánh giá Cố Trầm Chu một cái:

"Tự cậu quay về? Bọn họ không biết sao?"

Anh ta nhíu mày.

"Có muốn mình hủy cuộc gặp mặt này không, mọi người đều trưởng thành cùng nhau, sẽ không nói gì đâu."

"Không sao, việc này cũng đúng lúc."

Cố Trầm Chu nói.

"Nếu mình quay về thì cũng đã chuẩn bị sẵn sàng."

Vệ Tường Cẩm nghe Cố Trầm Chu nói như vậy cũng thả lỏng hơn, lập tức nói sang chuyện khác:

"Mình nghe nói lúc cậu đi ra nước ngoài thì chú Cố còn chuẩn bị vài vệ sĩ đi cùng cậu sang đó? Coi như là vì trông chừng cậu, không ngờ rằng… Trên cổ tay cậu đeo cái gì đấy?"

Anh ta đột nhiên hỏi, từ lúc bắt đầu gặp lại Cố Trầm Chu thìchuỗi hạt đeo trên cổ tay đối phương đã thu hút lực chú ý của anh, chỉ là mới gặp mặt cũng không thể không biết xấu hổ mà hỏi, hiện tại sau khi trò chuyện được vài câu, tìm về cảm giác quen thuộc năm đó rồi mới không nhịn được mở miệng.

"Lấy từ chỗ tế Thần Chiến Tranh."

Cố Trầm Chu thờ ơ nói, tiếp đó thấy Vệ Tường Cẩm tỏ vẻ hơi nghi hoặc, anh lại giải thích:

"Thu hoạchđược, làmột món đồ cổ bằng ngọc dương chi."

“Màu sắc này thật đúng là khá tốt.”

Vệ Tường Cẩm nói, lại xem xét chuỗi hạt châu đeo tay kia vài lần: Đó là một chuỗi hạt đeo tay do mười tám hạt châu màu ngà xâu thành, các hạt châu được đẽo gọt cũng không giống nhau, hình dáng các hạt châu không theo quy tắc nào, tổng thể mà nói có vẻ cổ xưa quê mùa, nhưng vẻ trơn bóng đặc biệt của ngọc dương chi lại cho người ta cảm giác toàn vẹn vừa ý, liếc mắt nhìn một cái lại thấy vô cùng kỳ lạ.

“Thứ này từ đâu chạy được vào tay cậu?”

Vệ Tường Cẩm nghe vậy thì cảm thấy bất kể là cảm giác trơn bóng hay màu sắc dễ nhìn đều xinh đẹp đến mức có chút khoa trương. Nhưng loại người như bọn họ dù sao cũng không thể lấy hàng giả đến hù dọa người khác.

“Ngày nào đó mình cũng mua một chiếc, đến ngày mừng thọ thì tặng cụ bà nhà mình.”

“Lúc đi dạo chợ ở nước ngoài thì nhìn thấy thứ này, bên đó mình vẫn cònchút nguyên liệu khá tốt lắm, lần sau sẽ đưa cho cậu, tự cậu tìm người đánh bóng khắc hình đi.”

Cố Trầm Chu nói, thuận tay chuyển chuyển chuỗi hạt đeo tay màu ngà trên cổ tay trái mình.

“Dựa vào tình cảm của chúng ta, cậu lấy bao nhiêu?”

Vệ Tường Cẩm hỏi.

Cố Trầm Chu nhướn mày:

“Anh em với nhau, đưa đồ mà cũng phải nói đến cái này sao? Không hạ giá.”

Vệ Tường Cẩm vui mừng, đang muốn nói chuyện thì di động trên xe kêu vang, anh tiếp điện thoại, nghe xong vài câu thì sắc mặt liền trở nên không tốt lắm.

“Có chuyện gì?”

Cố Trầm Chu hỏi.

“Tôn Phái Minh lại đến nữa.”

Vệ Tường Cẩm nói với Cố Trầm Chu trong lúc nghe điện thoại, tiếp đó anh nói với người ở đầu điện thoại bên kia ngay trước mặt Cố Trầm Chu.

“Có thứ gì hay cũng đến kêu gào, cho gã chút mặt mũi liền thật cho rằng mình là nhân vật lớn cỡ hay sao? Cậu nói cho gã, mấy anh đây gặp mặt không có chỗ cho gã!”

Người ở đầu điện thoại bên kia chần chừ một chút:

“Chút việc nhỏ này cũng không đến mức như thế, Vệ thiếu gia, tôi thấy Tôn thiếu gia rất có thành ý.”

Cố Trầm Chu ở vị trí phó lái thấy cánh tay Vệ Tường Cẩm khẽ động chuẩn bị ném điện thoại di động sang bên cạnh. Anh buông một câu ngay trước khi Vệ Tường Cẩm nổi cáu:

“Đến thì đến đi.”

Tay Vệ Tường Cẩm khựng lại, đè nén lửa giận nói với đối phương vài câu xong liền ném điện thoại về chỗ cũ.

Hai người im lặng suốt dọc đường đến Quốc Sắc Thiên Hương, Vệ Tường Cẩm dừng xe lại giao chìa khóa cho bảo vệ phía sau, thở dài ra một hơi:

“Cậu nói lần này là chuyện gì chứ, tên nhóc kia chính là một lòng mong cậu không thoải mái đấy.”

“Chỉ bằng gã?”

Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm sóng vai đi vào bên trong. Ánh mắt của quản lý Quốc Sắc Thiên Hương rất sắc bén, hai người vừa bước vào cửa liền vội vàng tươi cười chạy ra nghênh đón từ xa:

“Vệ thiếu gia, Cố thiếu gia, đã lâu không thấy! Buổi sáng hôm nay chim khách vừa kêu to bên cửa sổ, tôi cân nhắc một chút liền giữ lầu Ích Thanh lại, này thật đúng là ứng lên người hai vị đấy.”

“Hôm nay đến cùng bạn bè nênđã bao trọn đình Thiên Hòa, chúng tôi tự đi qua được rồi.”

Vệ Tường Cẩm vừa gặp Cố Trầm Chu, không kiên nhẫn khi có người đi theo bên cạnh nên đuổi quản lý đi rồi liền nghiêng đầu cười nhẹ với Cố Trầm Chu:

“Ba năm không gặp, uy phong của Cố thiếu gia không giảm đâu. Tôn nhị này vài năm nay có sức nhảy nhót, cũng nên dạy dỗ gã một chút, dù là nhà bọn họ thì vẫn còn kém một phần đâu.”

Khóe môi Cố Trầm Chu nhếch, lên vẫn chưa nói gì tiếp.

Đình Thiên Hòa xây ở vườn sau của Quốc Sắc Thiên Hương, cũng là tòa kiến trúc được trang hoàng theo phong cách cổ độc đáo cách lầu chính gần nhất.

Hai người đi qua cửa hoa rủ rồi bước lên chiếc cầu đá nhỏ, cá chép dưới cầu đá đang kết thành đàn bơi qua bơi lại vẽ ra từng làn sóng gợn, còn có mấy con bơi tới dưới lầu ngơ ngác nghe tiếng cười cùng tiếng trò chuyện truyền ra từ trong lầu.

Ao nhỏ uốn lượn một đường từ cửa vào đến trước đình Thiên Hòa, ảnh ngược của mái hiên hành lang của tòa lầu nhỏ hai tầng phản chiếu trên gợn sóng lăn tăn. Người ngồi bên cửa sổ tầng hai nhìn thấy hai người trước tiên, đẩy cánh cửa sổ ra nhoài xuống:

“U, Cố thiếu gia và Vệ thiếu gia cuối cùng cũng đến đây rồi, chúng tôi đều đang mỏi mắt chờ mong đây.”

Vệ Tường Cẩm đi vào đình Thiên Hòa, đưa mắt đảo qua một lượt không phát hiện ra người nhìn không quen mặt thì vẻ mặt liền dịu đi rất nhiều, trên mặt cũng mang theo ý cười:

“Đến muộn là lỗi của tôi, sẽ uống cạn trước ba ly để tạ tội.”

Vệ Tường Cẩm có thân phận gì? Là độc đinh đời thứ ba của nhà họ Vệ. Lão thái gia đương nhiệm của nhà họ Vệ chính là lão Tướng quân giúp Nguyên thủ khai quốc năm đó giành chính quyền, rất có tiếng nói trong giới chính trị, lực ảnh hưởng trong giới quân sự cũng càng không thể tưởng tượng nổi. Ba ly rượu này dù anh ta đồng ý uống người khác cũng không dám tùy tiện nhận, lập tức liền có người cười nói:

“Hôm nay mọi người đến là để bày tiệc tẩy trần đón Cố thiếu gia, Vệ thiếu gia và Cố thiếu gia tình cảm tốt cũng đừng để một người biểu hiện hết, cũng nên cho chúng tôi cơ hội phát huy một chút.”

“Vệ tam thế nào tôi còn không biết sao?”

Nét mặt Cố Trầm Chu giãn ra cười nói:

“Mặc kệ cậu ta, mọi người cùng uống một ly.”

Ở đây cũng chỉ có một người dám đường hoàng gọi Vệ tam mà Vệ thiếu gia còn cười tủm tỉm nghe. Mấy người ở đây trao đổi một ánh mắt mờ ám, lập tức có vài người đứng ở phía sau mở chai lần lượt rót rượu cho mọi người.

Cố Trầm Chu nâng ly trước:

“Ba năm không gặp, tôi kính trước, mọi người cứ tùy ý.”

Mọi người lần lượt tỏ ra khách sáo, không người nào bỏ lỡ, tất cả đều cạn một ly với Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu tùy ý cầm lấy một chai rượu trên bàn trà, lại chọn một chai Louis XIII ném cho Vệ Tường Cẩm.

Vệ Tường Cẩm cầm rượu xong cũng không bận tâm cái khác, dứt khoát rót đầy một ly rồi nâng lên về phía Cố Trầm Chu, sau đó uống cạn một hơi.

Vẻ u sầu trong mắt Cố Trầm Chu tan đi không ít, tiếp đó cũng dứt khoát uống cạn một hơi.

Ba ly như thế qua đi mới có những người khác đi lên trò chuyện với Cố Trầm Chu, nói một chút về chuyện trong ba năm này, cũng hỏi tình hình của Cố Trầm Chu ở nước ngoài. Nhưng bất kể nói về đề tài gì thì Cố Trầm Chu đều tỏ ra thản nhiên, chỉ lúc nào Vệ Tường Cẩm ghé sát mới nói nhiều thêm hai câu, vài lần như vậy những người khác cũng đều xem hiểu ánh mắt, tự mình đi tìm người khác để nói chuyện hoặc chơi đùa với nhau, để lại không gian cho hai người.

Bất tri bất giác đã uống hết hơn nửa chai, Vệ Tường Cẩm buông ly rượu, thở ra một hơi tựa lưng vào ghế ngồi. Người bên cạnh thấy vậy bèn muốn rót rượu cho anh ta, anh ta khoát tay từ chối, tự mình cầm chai rượu tùy ý rót một chút, lại rót thêm một ít cho Cố Trầm Chu.

"Vẫn chưa có hỏi cậu, mấy năm qua ở nước ngoài sống như thế nào?"

Anh ta xoay xoay ly rượu trong tay, nhìn Cố Trầm Chu, sắc mặt có chút kỳ quái.

"Nhưng nói thật, nếu cậu nói cậu sống không được tốt lắm thì mình thực sự có chút không tin nổi."

Cố Trầm Chu nghe vậy liền cười.

Vệ Tường Cẩm tựa như bị nụ cười này khiến cho hơi lóa mắt, anh ta lắc lắc đầu, nhịn không được nói:

"Đi ra ngoài một chuyến này cậu cũng thay đổi quá nhiều, thật giống như được mạ một lớp vàng lên rồi mới quay về!"

"Đúng không?"

Cố Trầm Chu không bận tâm lắm.

"Chẳng lẽ mình còn phải dát vàng lên cho cậu sao?"

Vệ Tường Cẩm nhướn mày, còn nói:

"Về sau đi tán gái cũng không thể tìm cậu đi cùng."

"Yên tâm, về sau cậu xem trọng người nào mình sẽ câu về giúp cậu, cam đoan mọi việc sẽ đều thuận lợi."

Cố Trầm Chu cười nói.

"Là câu lên giường cậu hay câu lên giường mình?"

Vệ Tường Cẩm tức giận nói, tiếp đó anh ta trầm ngâm một chút, lại nhắc đến.

"Cậu ở nước ngoài…"

"Sống rất khá."

Lần này Cố Trầm Chu dứt khoát trả lời đối phương. Anh dừng lại một chút,lại nói thêm:

"Vô cùng tốt."

"Nói cụ thể chút xem."

Vệ Tường Cẩm nhướn mày.

"Mình nghĩ đã… Cầm B.A, F.C. Một bằng thạc sĩ, ba bằng tốt nghiệp…"

(BA – Bachelor of Art: bằng cử nhân do hai trường Oxford và Cambridge của Anh cấp cho sinh viên tốt nghiệp; FC: Có lẽ là FCE – First Certificate in English của trường đại học Cambridge – source: Google.)

Cố Trầm Chu đáp.

"Ồ!"

"Còn quật ngã được hai tên đặc chủng đã cản trở cậu mấy lần kia, trói bọn họ lại để trên bàn cho cậu báo thù, vừa lòng chưa?"

"Ồ!!"

Vệ Tường Cẩm lần này là thật sự kinh sợ.

"Thật sao?"

"Không thì mình quay về kiểu gì?"

Ngữ giọng của Cố Trầm Chu thản nhiên, rõ ràng là không có mấy hứng thú với đề tài này.

"Hai tên kia không đề phòng, có lẽ là phải làm bảo mẫu nên trong lòng cũng không được dễ chịu lắm đâu."

“Bọn họ có thể điên đến mức nào. Nếu không nể cậu, mình đã sớm dạy dỗ bọn họ.”

Nói đến đây Vệ Tường Cẩm cũng thấp giọng giải thích với Cố Trầm Chu, những người trong lầu đã cầm bài và xúc xắc tốp năm tốp ba đi chơi với nhau.

“Khi đó tình cảnh của cậu không tốt lắm, mình cũng không dám quậy quá mức…”

Anh ta đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

“Sao cậu lại biết được mình đã qua đó vài lần?”

Lúc anh ta trò chuyện với Cố Trầm Chu cũng không hề nhắc đến chuyện này, chuyện hai tên lính đặc chủng đã ngăn cản anh ta thì càng không thể biết đến.

Cố Trầm Chu vừa muốn trả lời, một giọng nói đã truyền vào từ ngoài cửa:

“Mọi người đều đến rồi à? Xem ra là tôi đến muộn.”

Tiếng huyên náo trong phòng lập tức yên lặng. Vệ Tường Cẩm tức thì trầm mặt, đặt mạnh ly xuống bàn.

Một thanh niên trẻ tuổi mang theo vài người đến,gương mặt xẹt qua vẻ không vui, nháy mắt lại lộ ra vẻ tươi cười rạng rỡ đầy mặt đi đến.

“Đã lâu không gặp Vệ tam thiếu gia, Trương thiếu gia, Chu thiếu gia, mọi người đều có mặt, a –“

Gã đột nhiên kéo dài giọng:

“Có lỗi có lỗi, ngay cả Cố thiếu gia cũng có ở đây! Chỉ trách tôi vừa rồi mắt không tốt lại không thấy rõ ràng. Cố thiếu gia trở về từ lúc nào vậy? Ra nước ngoài chơi có vui không? Khẳng định là rất vui vẻ nhỉ, bằng không vì sao ba năm liền đều không thấy bóng dáng của Cố thiếu gia đâu.”

“Tôn thiếu gia biết vì sao đã lâu không gặp được tôi không?”

Ngồi nghiêm trang trên chiếc ghế khắc hoa, lúc Vệ Tường Cẩm giận tái mặt liền tự nhiên toát ra một loại nghiêm trang đặc biệt chỉ thế gia quân nhân mới có. Anh ta thản nhiên nói:

“Bởi vì tôi không muốn gặp cậu, không thoải mái khi thấy cậu mỗi ngày đều lướt qua lướt lại trước mặt tôi, nói như vậy đã đủ rõ ràng chưa? Tôn nhị.”

Lần này thật sự là đánh thẳng vào mặt, Tôn nhị đứng ở một bên ánh mắt đầy vẻ hung ác nham hiểm.

Trong phòng yên tĩnh.

Người ngồi trong góc đưa tay giấu trong túi áo bấm vài cái, người cách hắn không xa lấy di động đang rung liên hồi ra, liếc mắt nhìn màn hình một cái thấy một câu ‘Vệ thiếu gia đây là quyết tâm muốn ra mặt chống đỡ cho Cố thiếu gia…’, liền thầm kín lộ ra một nụ cười mỉm thấu hiểu với đối phương, lặng lẽ ấn bàn phím vài cái: ‘Còn không phải sao? Chuyện ba năm trước đáp lại vào hôm nay đấy.’

“Sao mình lại không biết cậu có qua?”

Giọng nói thong thả đánh vỡ không khí có chút đông cứng, Cố Trầm Chu giống như không hề để ý đến sóng ngầm trước mắt, tiếp tục đề tài trước đó.

“Anh em mười mấy năm, mình còn không biết cậu là người như thế nào, sẽ làm ra chuyện gì chắc?”

Anh tạm dừng một chút, nghiêng đầu lộ ra một nụ cười, nhưng ý cười không hề lan đến đáy mắt:

“Quả thực là đã lâu không gặp, Tôn thiếu gia.”

*Chú: Cách gọi Vệ tam là ý chỉ Vệ Tường Cẩm là thiếu gia đời thứ ba nhà họ Vệ, Lâm tam, Chu tứ, Tôn nhị ở trên và cách gọi tương tự như vậy sau này xuất hiện trong truyện cũng có ý nghĩa như thế.

2. Chương 2: Đình Thiên Hòa

Giờ phút này trong đình Thiên Hòa không có chút tiếng động dư thừa nào.

Cố Trầm Chu tựa người trên ghế, cổ hơi ngửa ra phía sau, cũng không có khí thế nghiêm trang như Vệ Tường Cẩm nhưng lại lộ ra một loại bình tĩnh khác:

"Vệ thiếu gia vừa rồi có chút nóng nảy, nhưng Tôn thiếu gia không chào hỏi gì đã đi vào đây, nói ra thì không được hợp quy củ cho lắm, tôi thấy mọi người cũng không nên chấp nhặt."

Anh nói không nhanh không chậm, khóe mắt đuôi cùng lông mày dường như còn mang theo ý cười, nhìn không ra chút nóng giận nào:

"Tôn thiếu gia cố ý đến nơi này chào đón tôi là cho tôi thể diện. Người đến là khách, tôi và Vệ thiếu gia thực ra cũng không thiếu hai vị trí này."

Anh hơi dừng lại một chút.

"Tôn thiếu gia sao vẫn còn đứng ở cửa thế? Mời ngồi, mời ngồi!"

Vệ Tường Cẩm ở bên cạnh nhịn không được cong cong khóe môi, từ lúc gặp lại người trước mặt đến giờ phút này, anh ta mới tìm được từ trên người đối phương loại cảm giác láu lỉnhquen thuộc trong quá khứ.

Tôn Phái Minh nhìn chằm chằm Cố Trầm Chu trong hai giây, ngoài dự đoán của mọi người cười rộ lên thoải mái đi vào ngồi xuống.

"Cố thiếu gia nói đúng, hôm nay là chúc mừng Cố thiếu gia từ nước ngoài trở về, đến làđể động viên Cố thiếu gia, những chuyện khác để sau lại nói."

Lời này nói ra thực chất có mang theo kim nhọn, đầu tiên là chỉ rõ sự thật Cố Trầm Chu bị lưu đày ra nước ngoài ba năm, thứ hai là nhắc nhở hiện tại Cố Trầm Chu đang cần người đến để ủng hộ cho anh, cuối cùng thậm chí còn ngấm ngầm chỉ trích Vệ Tường Cẩm không để ý hoàn cảnh.

Người ở đây đều là tinh quái, về mặt hiểu ý ngầm trong lời nói thì tuyệt đối không có chướng ngại, sắc mặt Vệ Tường Cẩm tuy không tốt lắm nhưng cũng không nói thêm gì nữa, dù sao ở trong giới của bọn họ, cho dù chỉ là đời thứ hai thì cũng coi trọng việc tu dưỡng phong độ, có thể ngầm ngáng chân ở sau lưng nhưng thực sự chửi bới làm người khác trực tiếp mất mặt thì đã ít lại càng ít.

"Tôn thiếu gia nói đúng, nói ra tôi thực sự phải cảm ơn Tôn thiếu gia cẩn thận mới đúng."

Cố Trầm Chu từ tốn cười, nhìn lướt qua mọi người vẫn không nói gì.

"Mọi người tiếp tục đi, Tôn thiếu gia khó có được đến đây cổ vũ, dù sao cũng phải khiến cậu ấy coi như đây là nhà mới được."

Lời này vừa ra, trong mười người ít nhất có chín đang cân nhắc có phải là trong lời nói của Cố Trầm Chu có ý gì hay không, nhưng rốt cuộc cũng có người bắt đầu nói chuyện, cho đến khi Cố Trầm Chu uống một hớp rượu nữa, lại đi ra khỏi đình Thiên Hòa hít thở không khí, không khí bên trong đã náo nhiệt giống như trước đó.

Lúc đi ra khỏi đình Thiên Hòa thì ánh sao đã giăng khắp bầu trời. Cố Trầm Chu không đi xa mà đứng ở trên hành lang bằng đá hóng gió mát, một con cá chép đuôi dài lợi dụng bóng đêm bơi đến chỗ anh đang đứng, thỉnh thoảng còn có một cái đuôi dài xinh đẹp búng ra khỏi mặt nước, khơi lên chútbọt nước tạo thành gợn sóng.

"Đang nhìn cái gì đấy?"

Tiếng bước chân đi từ xa đến gần, Vệ Tường Cẩm đến bên cạnh Cố Trầm Chu, vừa nhìn xuống dưới mặt nước liền mỉm cười.

"Đúng là cá ở nơi này được người cho ăn nhiều đến ngu đần rồi, chỉ cần có người đứng ở phía trên là bọn chúng lại bơi đến sát mặt nước chờ được ăn."

Cố Trầm Chu cười cười, đổi sang một tư thế thoải mái hơn dựa vào lan can bằng đá, trước mặt anh còn có mấy con cá bơi từ phía xa tới, thỉnh thoảng còn nhảy khỏi mặt nước làm bắn ra một loạt bọt nước.

Vệ Tường Cẩm sau khi bị bắn trúng hai lần liền tự giác rời khỏi chỗ bầy cá tụ tập.

"Cậu nói sự kiện đó rốt cuộc có phải là Tôn nhị làm hay không?"

'Sự kiện đó' có thể được cố tình nhắc đến thì cũng chỉ có một sự kiện.

"Cậu cảm thấy thế nào?"

Cố Trầm Chu hỏi lại.

Xung quanh vắng lặng nên hai người nói đến chuyện quan trọng cũng không cần phải e dè gì, Vệ Tường Cẩm thậm chí còn tìm mồi câu từ bàn đá trên hành lang đến ném vào trong nước cho cá ăn, nhưng mồi câu này dường như không được bầy cá chào đón lắm, ngoại trừ số ít trong số mấy con cá cố ý bơi đến chỗ Cố Trầm Chu ra thì phần lớn đám cá đều không có phản ứng, thậm chí số cá ít ỏi kia sau khi ăn xong cũng lập tức vẫy đuôi quay đầu bơi lại về phía bầy cá.

Việc này khiến Vệ Tường Cẩm buồn bực một chút, nhưng anh cũng không để ý nhiều lắm:

"Gã khẳng định là có tham gia, bằng không thì Chu Hành…"

Anh ta ngừng lại một chút, xem Cố Trầm Chu có phản ứng gì không mới tiếp tục nói:

"Ai không tìm lại đi tìm gã? Nhưng nếu thật nói là một tay gã làm ra, trong vòng vài ngày đã khiến tin tức trở nên ồn ào huyên náo sau đó lại không để lại chút dấu vết nào… Này cũng không giống việc Tôn nhị có thể làm ra được."

"Ừm."

Cố Trầm Chu nói:

"Gã hơn phân nửa là tìm người giúp đỡ, có lẽ còn có người hợp tác với gã."

Thân thể Vệ Tường Cẩm lập tức dựng thẳng:

"Cậu nói là người đứng phía sau kia?"

Anh ta ngẫm nghĩ một chút lại lắc đầu.

"Nhà họ Tôn gần đây nổi bật không tệ, muốn bắt gã phải nói ra việc này thì có hơiảo tưởng."

"Cũng đã qua ba năm rồi, sẽ có một ngày hiểu được."

Cố Trầm Chu lười biếng nói.

Lại ném thêm vài miếng mồi câu nữa nhưng không thu hút được bao nhiêu cá đến, Vệ Tường Cẩm thấy không thú vị bèn bỏ mồi câu trong tay xuống, liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái cười nói:

"Mình còn tưởng rằng chuyện này thế nào cũng sẽ khơi lên được một chút cảm xúc của cậu chứ, bình tĩnh vậy sao?"

"Chỉ là lời đồn đãi mà thôi, có gì mà không thể bình tĩnh?"

Cố Trầm Chu cũng liếc mắt nhìn Vệ Tường Cẩm một cái.

"Còn chuyện bên trong lời đồn đãi…"

Giọng nói của anh ta dưới tầm mắt của Cố Trầm Chu càng lúc càng thấp.

Cố Trầm Chu nhìn chằm chằm Vệ Tường Cẩm một hồi lâu, cuối cùng lắc đầu.

"Lời này cũng chỉ có cậu hỏi… Cậu muốn hỏi chuyện mình quỳ xuống vì Chu Hành?"

Anh dứt khoát chỉ rõ.

"Cậu cảm thấy có thể tin?"

“Đương nhiên không thể tin!”

Vệ Tường Cẩm cho dù tin cũng chỉ có thể nói là không tin, lập trường này đứng rất vững vàng, huống chi việc này cũng không quá đáng tin.

“Nhưng mình rất tò mò.”

Trong lúc hai người trò chuyện với nhau thìđám cá chép nhảy ra khỏi mặt nước mang theo mấy giọt nước đã thấm ướt một nửa nền đất trên hành lang, Vệ Tường Cẩm lại một lần nữa bị mấy giọt nước này bắn vào người liền đổi bên đứng, cảm thấy kỳ lạ dò xét mặt nước:

“Cậu có cảm thấy hôm nay đám cá này nhiệt tình đến mức có chút kỳ lạ không?”

“Này còn không phải vì tôn giá của Vệ thiếu gia ghé thăm sao?”

Cố Trầm Chu cười nói.

Vệ Tường Cẩm cũng cười:

“Khẳng định là có một phần hào quang của Cố thiếu gia ở đây đấy!”

Tùy ý tán gẫu hai câu, Cố Trầm Chu lại nói về chuyện chính:

“Lời đồn đãi đương nhiên không thể tin.”

Vệ Tường Cẩm nghĩ rằng nói như vậy cũng không sai, mọi người đi ra ngoài đều là tên tuổi ở cấp bậc cao, ai lại có thể làm ra chuyện thiếu suy nghĩ như vậy chứ, còn là vì đàn ông!

“Nhưng kết cục cũng không có nói sai.”

Cố Trầm Chu nói.

“Mình bị Bộ trưởng Cố đánh gãy chân.”

“Chú Cố?”

Vệ Tường Cẩm nối tiếp một câu, vẻ mặt có chút không thể tin được:

“Sau đó lên thẳng máy bay?”

Anh ta cảm thấy câu hỏi của mình không được tốt lắm, vội vã nói:

“Có nghiêm trọng không?”

“Sau khi xuống máy bay phải nằm viện một tháng.”

Cố Trầm Chu nói:

“Cậu cảm thấy lời đồn đãi mình bị đánh gãy chân dễ nghe hơn, hay là lời đồn đãi mình quỳ xuống vì đàn ông dễ nghe hơn?”

“Mình cảm thấy đều không dễ nghe…”

Vệ Tường Cẩm nhìn Cố Trầm Chu đầy thông cảm.

“Cho nên mình cũng không bận tâm đến nó.”

Vệ Tường Cẩm nghiền ngẫm giọng điệu của Cố Trầm Chu, cuối cùng chỉ có thể vỗ vỗ vai đối phương:

“Cũng đã về đây rồi.”

Cố Trầm Chu ngược lại còn mỉm cười một cái:

“Đi vào thôi, nhìn xem Tôn nhị đến đây rốt cuộc là muốn làm gì.”

“Còn có thể làm gì? Không phải là không làm gì được cậu liền muốn lắc lư ở trước mặt muốn khiến cậu ghê tởm sao?”

Lúc này, một con cá toàn thân lóe lên tia sáng lấp lánh nhảy ra khỏi mặt nước. Con cá này nhảy còn cao hơn cả ba con cá chép đen, trắng, đỏ trước đó, thậm chí còn đến vị trí ngang ngực Cố Trầm Chu. Lúc nó lên đến điểm cao nhất ngừng lại giữa không trung, Cố Trầm Chu nâng tay lên, đầu ngón tay lướt qua vây lưng nó. Cái đuôi cá kia vốn nên hạ xuống lại giống như bị thứ gì đó vô hình kéo một cái, dùng sức vung đuôi lên, nhảy lên một vòng cao cao giống như cầu vồng lướt qua phía trên hành lang đá rồi mới'tùm' một tiếng rơi xuống nước ở phía bên kia hành lang đá.

Vệ Tường Cẩm đang đi về, lúc này cuối cùng cũng không bị bọt nước bắn ra từ đuôi cá bắn lên nữa, anh ta nhíu mày ngây người nhìn một màn này khoảng ba giây mới phục hồi tinh thần nói với Cố Trầm Chu:

"Vừa rồi con cá kia nếu ở thời cổ thì chắc nhảy qua được cả Long môn đi?"

Anh ta cúi đầu khua khua tay đo độ rộng của hành lang đá:

"Nhảy vọt qua ít nhất năm thước! Độ cao cũng không kém số này đâu! Đây không phải là có chút không khoa học à?"

"Cậu từng nghiên cứu rồi?"

"Cái này thì không có…"

"Vậy sao cậu biết là nó không khoa học?"

Vệ Tường Cẩm nghẹn giọng.

"Về đi thôi."

Cố Trầm Chu dẫn đầu quay về. Phía sau anh, Vệ Tường Cẩm ngừng lại một chút cũng đuổi theo, chẳng qua trên đường vẫn liên tục nhìn lại, đáng tiếc cho đến khi bọn họ đi vào đình Thiên Hòa cũng không xuất hiện thêm con cá nào nhảy lần nữa.

Vừa mới bước vào, hơi nóng lẫn thêm mùi rượu và khói thuốc đập thẳng vào mặt.

Đuôi lông mày Cố Trầm Chu hơi nhướn, vẻ mặt của Vệ Tường Cẩm phía sau anh cũng trở nên thản nhiên, hai người đều không còn dáng vẻ tùy ý trước đó.

Từ lúc bọn họ một trước một sau rời đi thì Tôn nhị rõ ràng là đã trở thành một phần người đứng đầu buổi họp mặt này, gã vẫn ngồi ở vị trí lúc đầu nhưng xung quanh đã có một đám người tụ tập chơi bài, đám người này rõ ràng là không bận tâm đến thắng thua, chơi rất tùy ý, đề tài nói chuyện với nhauvòng tới vòng lui cũng không qua khỏi xung quanh Tôn Phái Minh.

Người đầu tiên trong phòng chú ý đến Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm bước vào chính là Tôn Phái Minh ngồi đối diện với cửa, gã lập tức lộ ra gương mặt tươi cười:

"Cố thiếu gia và Vệ thiếu gia đã quay lại, hai vị đi ra ngoài lâu như vậy chẳng lẽ là cảm thấy nơi này nhàm chán sao?"

"Sao lại thế chứ?"

Vệ Tường Cẩm nói:

"Cảm thấy nhàm chán nên là Tôn thiếu gia mới đúng."

Anh ta rõ ràng là đâm chọc đến việc Tôn Phái Minh đang bày ra tư thế chủ nhân, cũng tương đương với việc nói trực tiếp rằng hai chủ nhân chân chính tổ chức buổi họp mặt này cũng không có ý định tiếp đón gã.

Tôn Phái Minh vẫn cười tủm tỉm, kiểu nói chuyện ở trong giới này có loại ưu việt ấy: Anh có thể vô cùng tự nhiên ra vẻ mình không có nghe thấy, dù sao cũng không có ai nói thẳng những lời mình muốn nói ra.

Cố Trầm Chu không để ý đến đối thoại của hai người bên cạnh mà tự đi đến vị trí ban đầu ngồi xuống. Trong đám người đang vây quanh Tôn Phái Minh, một thiếu niên ở gần Cố Trầm Chu nhất rất thông minh đưa bài cho Cố Trầm Chu.

"Cố thiếu gia có muốn chơi một chút không?"

Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn lướt qua bàn:

"Đang chơi stud?"

(Stud poker là một loại bài poker hay còn gọi là xì tố – Các bạn có thể tìm hiểu thêm ở đây: vi.wikipedia.org/wiki/X%C3%AC_t%E1%BB%91)

"Chơi tùy tiện chút thôi."

Tôn Phái Minh tiếp tục câu chuyện.

"Cố thiếu gia cùng chơi một ván chứ?"

Người trong giới ai cũng biết Tôn Phái Minh là một tay chơi stud rất giỏi.

Cố Trầm Chu:

"Hiếm khi Tôn thiếu gia có hứng chơi với chúng tôi, vậy chơi một ván đi."

"Xem Cố thiếu gia nói kìa, Cố thiếu gia có muốn mang theo người nào không?"

Tôn Phái Minh khẽ mỉm cười hỏi.

"Tôn thiếu gia muốn mang theo người?"

Cố Trầm Chu lười nhác nói.

"Vậy mang đi."

Không muốn dẫn người theo? Chân mày Tôn Phái Minh nhướn lên, cười ha ha.

"Khách theo chủ, khách theo chủ."

Mọi chuyện phát triển đến như vậy đã ngoài dự định ban đầu nhưng vẫn phù hợp với tình lý. Ngoại trừ Cố Trầm Chu và Vệ tam, Tôn nhị ra thì người khác đều cảm thấy có chút hưng phấn, lập tức có người ở trong đám người bước ra đề nghị với Tôn nhị:

"Nếu Tôn thiếu gia và Cố thiếu gia muốn chơi cũng không cần đặc biệt đi tìm chỗ, đúng lúc tầng trên có bàn, không bằng đi lên tầng trên chứ?"

"Tùy thôi."

Cố Trầm Chu nói.

Địa điểm là do người của mình đề nghị, Cố Trầm Chu cũng không có ý kiến gì, Tôn Phái Minh cho dù thực sự có ý kiến cũng không thể không biết xấu hổ mà đề xuất, chỉ gật đầu làm động tác mời để Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm đi lên tầng trước.

Xung quanh là một đám người vây kín, vốn lúc gã nghe được đề nghị đã nghĩ Cố Trầm Chu hợp tác với Vệ Tường Cẩm sẽ không dễ nói chuyện, chỉ thấy Cố Trầm Chu liếc mắt một cái coi như là người đầu tiên ngồi xuống bên cạnh bàn bài nói với Tôn Phái Minh:

"Thêm một người Tôn thiếu gia sẽ không ngại chứ?"

Tôn Phái Minh vô cùng kín đáo, tươi cười trên mặt từ lúc bắt đầu vẫn chưa hề thay đổi:

"Cầu còn không được."

Nói xong liền ngồi xuống chiếc ghế thứ ba.

"Mọi người chỉ là tùy tiện chơi thôi, cũng không cần tìm người chuyên nghiệp…"

Gã nhìn xung quanh một vòng, tùy tiện chỉ một người trong đám người đi theo Vệ Tường Cẩm lên trước:

"Gọi cậu ta đến chia bài đi, được không?"

Vệ Tường Cẩm nhìn lướt qua, gật đầu nói:

"Được."

“Biết chia bài không?”

Tôn Phái Minh hỏi.

Người bị gọi ra nhìn qua vẫn là một cậu bé, trên người mặc quần bò và T-shirt, mắt to đầu nhím, dáng vẻ rất nhẹ nhàng thoải mái. Cậu ta cười cười với Vệ Tường Cẩm trước mới làm ra vẻ không phục mà nhướn mày với Tôn Phái Minh:

“Tôn thiếu gia đây chính là coi thường tôi, không phải chỉ là chia bài sao? Chơi không được cũng không kém người dưới tay Tôn thiếu gia?”

Cậu ta lấy một bộ bài poker từ người bên cạnh, tùy tiện vung tay lên tráo bài, sau đó lướt một cái bày ra trên bàn, bích cơ chuồn rô, sắp xếp theo thứ tự từ lớn đến nhỏ.

Tôn Phái Minh vừa lòng gật đầu:

“Không tệ, vậy thì cậu đi.”

3. Chương 3: Đánh Cược (1)

Stud, còn gọi là sand crabs, lấy năm quân bài xếp thành một tổ quyết định thắng thua.

Người Tôn Phái Minh tùy tiện chỉ ra chia bài tên là Trần Hạo, năm nay vừa tròn mười sáu, là một tay chơi Poker thuần thục mười phần, vừa rồi lúc Tôn Phái Minh mới chỉ xong liền lấy một bộ bài poker mới bày ra toàn bộ, quân bài chia còn chưa lật.

Vệ Tường Cẩm đưa tay lại gần áp xuống:

“Nếu muốn chơi thì có một số việc vẫn là phải nói rõ ràng trước.”

Anh ta nhìn Tôn Phái Minh, lại liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu ngồi ở bên cạnh một cái, thấy mười ngón tay của đối phương đan vào nhau chống trên bàn không lộ vẻ gì liền tiếp tục nói:

“Mọi người đều là người trong giới, vậy theo quy củ cũ định ra phần thưởng đi?”

Tôn Phái Minh không bất ngờ lắm khi thấy chuyện này lại bị nhắc tới, chỉ là không ngờ người nhắc đến lại là Vệ Tường Cẩm. Gã nhàn nhã rút điếu thuốc ra châm lên, thầm nghĩ Vệ tam cũng không biết là ăn nhầm thuốc gì, rõ ràng có gia thế cùng tiền đồ không ai có thể sánh được lại một lòng kết thành một cặp với Cố Trầm Chu, ra vẻ rất giống vệ sĩ:

“Quy củ cũ cũng không ít, Vệ thiếu gia muốn nói đến cái nào?”

“Còn có thể là cái nào?”

Cố Trầm Chu bỗng nhiên cười rộ lên.

“Tôn thiếu gia mắc bệnh hay quên rất nặng đấy, tôi đã ngồi ở đây thìcòn quy củ nào nữa?”

Tay kẹp điếu thuốc của Tôn Phái Minh khựng lại.

Vẫn còn Cố Trầm Chu ở đây.

Từ lúc bước vào đây đến giờ gã vẫn luôn không nhìn rõ được suy nghĩ của Cố Trầm Chu: Muốn nói là chĩa mũi nhọn, gã đã không có cơ hội bước vào; muốn nói là không có gì, trong một vài lời nói lại mang theo kim nhọn… Mặt gã rất nhanh giãn ra, cười nói:

“Là lỗi của tôi, tự phạt một ly.”

Gã nhấc một ly rượu ở bàn bên cạnh uống cạn một hơi, sau đó nói:

“Vậy theo thói quen của Cố thiếu gia, mười phân vẹn mười đi.”

“Cái gì gọi là mười phân vẹn mười?”

Ba người trên bàn có thân phận ngang nhau cho nên ngồi chung một bàn mà cược bài, những người khác không vào được bàn cũng không có khả năng nhìn thấu được toàn bộ. Mẩu đối thoại ở trong bàn vừa rơi xuống liền có người chiếm chỗ ngồi bên cửa sổ lặng lẽ kề tai nói nhỏ.

"Mở đầu một vạn, cuối ván mười vạn."

Cố Trầm Chu vừa mới nói như thế thì người trong giới đều hiểu được, lập tức có người vội vàng đặt câu hỏi.

"Đặt cố định?"

Người kia hỏi.

Người trả lời ngược lại còn mỉm cười:

"Cố thiếu gia nhận bội số nhân mười."

Lần này liền có người líu lưỡi, vài năm gần đây tiền bị giảm giá trị, nhưng dù có giảm giá trị đến đâu thì cũng không bị giảm đến mức này.

Những người khác không cảm thấy quá hứng thú với đề tài này, không nói đến hai câu liền có người tiếp chuyện:

"Vệ thiếu gia bình thường không có sở thích này, sao hôm nay lại vung tiền như rác vậy?"

Đây là một câu hỏi chủ quan nhưng cũng không phải ai cũng hiểu rõ, người đánh bài bên cạnh từ tốn cười nói:

"Ai biết được? Có lẽ tâm tình của Vệ thiếu gia hôm nay tốt?"

"Nếu Tôn thiếu gia không đến thì đảm bảo tâm tình Vệ thiếu gia càng tốt."

Một người khác tiếp lời.

"Hai ngày nay có thể là đong đưa trước mắt Vệ thiếu gia nhiều, tâm tình tốt này của Vệ thiếu gia có thể tốt được liên tục một khoảng thời gian nhỉ."

Người thứ ba trong bàn bài nói tiếp.

"Được rồi, tôi cảm thấy hai ngày này không đến gần được đâu."

Người nói chuyện đầu tiên sờ sờ cằm, vừa rút bài lên nhìn liền nhếch miệng nói:

"Ha, thua!"

Người bên cạnh liếc mắt nhìn một cái:

"Thối lắm. Cậu thật đúng là không biết chơi bài chút nào."

Người thua bĩu môi:

"Buổi tối tốt nhất là xếp tháp tiền cho cậu!"

Người không biết chơi bài chút nào ở trong phòng này thực ra cũng không phải là ít, bao gồm cả Vệ Tường Cẩm đang ngồi trên bàn chơi stud với người khác.

Cũng giống như những người đang len lén nhiều chuyện ở bên cạnh, thứ nhất là bởi vì gia giáo, thứ hai là cũng không cảm thấy quá hứng thú, Vệ Tường Cẩm rất ít khi chạm vào những thứ này, có thể hiểu được quy tắc cũng là bởi vì Cố Trầm Chu lúc trước không mời được người sẽ tìm anh đến góp một chân, nếu nói trình độ thì thực sự là không có bao nhiêu. Lần này sở dĩ tham gia, một phần nguyên nhân là thật sự nhìn Tôn Phái Minh không vừa mắt, một phần nguyên nhân khác là muốn biết Cố Trầm Chu rốt cuộc chuẩn bị làm gì. Với hiểu biết của anh, kĩ thuật đánh bài của Cố Trầm Chu tuy rằng không tệ nhưng thích chơi bài brit hơn, chơi stud… Hẳn là chưa đến mức có thể vững vàng dồn được Tôn Phái Minh vào thế bí.

Mấy ván bài bắt đầu đều có vẻ không lạnh không nóng.

Tôn Phái Minh cũng được, Cố Trầm Chu cũng được, không có ai biểu hiện ra dáng vẻ đằng đằng sát khí, đến lượt thứ ba hoặc thứ tư thì bỏ bài.

Vệ Tường Cẩm tự biết trình độ có hạn, ngồi vào bàn thì đã chuẩn bị tinh thần thua mấy trăm vạn cho nên chơi vô cùng thoải mái, căn bản không chú ý nhiều đến bài của mình, tinh thần đều đặt lên người Cố Trầm Chu và Tôn Phái Minh. Cứ tiếp tục mấy ván thua thắng như vậy, anh phát hiện ra một quy luật: Nếu bài Cố Trầm Chu không bằng Tôn Phái Minh, vậy cuối cùng tám chín phần mười là Tôn Phái Minh thắng; nếu Cố Trầm Chu thắng bài Tôn Phái Minh, chỉ cần mình không bỏ bài trước vậy cuối cùng tám chín phần mười là mình thắng.

Hừm, cố ý tạo ván bài cho anh thắng.

Vệ Tường Cẩm buồn bực một chút rồi cũng nghĩ ra, sau khi kết thúc một ván nữa liền bỏ bài trong tay xuống:

"Tôi chơi trò này không được, hai người tiếp tục đi."

"Vệ thiếu gia không phải là quá khiêm nhường sao?"

Tôn Phái Minh cười như không cười nói một câu, đồng thời đã sớm liếc mắt nhìn lướt qua đống je-ton tính điểm trước mặt đối phương một cái. Điều này khiến Vệ Tường Cẩm không kìm được trừng mắt liếc Cố Trầm Chu.

"Vận đi vàng thành sắt, vận đến sắt thành vàng. Đêm nay vận khí của Vệ thiếu gia tốt, Tôn thiếu gia nói đúng không?"

Mặt Cố Trầm Chu không đổi sắc, chậm rãi trả lời.

"Lời này của Cố thiếu gia có lý."

Tôn Phái Minh thấy tốt liền thu, cũng hùa theo cười ha ha. Tuy rằng gã nhằm vào Cố Trầm Chu lại không hề muốn đối đầu với Vệ Tường Cẩm, chỉ là không thể cản được chuyện mỗi lần gã nhằm vào Cố Trầm Chu, Cố Trầm Chu còn chưa có phản ứng thì Vệ tam liền giống như chó sói bảo vệ thức ăn nhảy ra nhìn gã chằm chằm.

"Cố thiếu gia, chúng ta tiếp tục?"

Cố Trầm Chu khẽ gật đầu.

Tuy nói là không chơi nhưng Vệ Tường Cẩm cũng không rời khỏi bàn, an vị ở nguyên vị trí tiếp tục xem ván bài.

Tốc độ của ván bài tiếp theo rõ ràng là nhanh hơn. Cố Trầm Chu căn bản là không lật bài đến một lần, có đôi khi thậm chí ngay ở lượt thứ nhất đã trực tiếp bỏ bài, nhìn từ ván bài thì Tôn Phái Minh thắng được nhiều hơn một chút; nhưng nếu thực sự tính lợi thế, hai người thắng thua hơn hai mươi ván thực ra cũng chỉ mất chừng mười vạn, so với định mức một vạn của ván thấp nhất mà nói thì con số này quả thực thấp đến mức không bình thường.

Lại một ván chấm dứt.

Tôn Phái Minh thắng liền đến ván thứ mười, gã mỉm cười:

"Thập toàn thập mỹ, cảm ơn phần thưởng đẹp này của Cố thiếu gia."

Cố Trầm Chu xoay xoay chuỗi hạt bạch ngọc trên cổ tay trái, chuỗi vòng đeo tay này quả thực là đặc biệt thu hút ánh mắt người khác, khi anh làm động tác này thì không chỉ có người vây quanh chú ý đến ván bài, ngay cả ánh mắt của Tôn Phái Minh ngồi ở đối diện cũng không tự chủ được mà chuyển động theo. Gã không để ý đến đến phản ứng của người xung quanh mà nói với khách mời Trần Hạo tạm thời làm người chia bài:

"Tiếp tục."

Lại bắt đầu một ván.

Hai quân bài còn chưa lật, ba lá bài mở ra, Cố Trầm Chu và Tôn Phái Minh đều không cược mà chỉ tiếp tục tăng thêm tiền, lượt thứ tư cược xong, tiến hành so bài, Tôn Phái Minh nhìn lướt qua quân bài chưa lật cười ném ra:

“Bài ván này không tính.”

“Xám chi.”

Cố Trầm Chu tiếp tục lật quân bài còn lại ra, ba quân Q và hai lá bài đơn.

Trần Hạo chia bài vội vàng tính toán số je-ton tính điểm trên bàn. Một ván mười tám vạn! Cậu thầm chắt lưỡi, liếc mắt nhìn Tôn Phái Minh và Cố Trầm Chu hoàn toàn không chút bận tâm, tiếp tục chia bài.

Hai đôi, xám chi, sảnh, đồng hoa, thậm chí còn một ván bài lẻ, mấy ván tiếp theo, bất kể là Cố Trầm Chu lật được bài như thế nào thì Tôn Phái Minh luôn kém hơn một chút. Qua năm ván, Tôn Phái Minh uống một ly rượu, ngồi thẳng người lên một chút khoát tay với Trần Hạo:

“Tiếp tục.”

Cố Trầm Chu vẫn như trước xoay chuỗi vòng hạt trên cổ tay trái, còn khiến cho Tôn Phái Minh cố ý nhìn lướt qua.

Lại một lần nữa chấm dứt năm ván.

Thua liền mười ván!

Tôn Phái Minh trầm lặng nhưng sắc mặt cuối cùng cũng không còn dễ coi như lúc đầu.

Người ngồi nhìn ở bên cạnh từ đầu đến cuối vẫn không nói gì lần này cũng bắt đầu thấp giọng nói chuyện với nhau.

“Đêm nay không giống bình thường.”

“Anh nói sẽ có kết quả thế nào? Hiện tại trên dưới cũng khoảng trăm vạn rồi đi.”

“Ai biết, cứ tiếp tục chờ xem, mấy vị chủ nhân này đều không thiếu chút tiền ấy.”

Mười lăm ván.

Hai mươi ván.

Hai mươi lăm ván.

Tay Tôn Phái Minh cầm bài đã có chút run run – là tức! Từ lúc bắt đầu ra ngoài chơi đến giờ gã còn chưa từng thua đến mức như vậy! Vận may? Loại vận may gì có thể khiến gã thua liền hai mươi lăm ván? Kỹ thuật chơi bài? Cho dù là lúc gã ra nước ngoài đánh bạc cũng không bị chơi thành như vậy!

Tạo ván bài để cho gã chui đầu vào ư? Tôn Phái Minh gần như là tức đến mỉm cười, gã không thiếu chút tiền ấy nhưng lại nuốt không trôi cục tức này!

Lại chấm dứt một ván, Tôn Phái Minh ném ra một đám bài lẻ, Trần Hạo đang muốn tráo bài chia lại một lần nữa thì Tôn Phái Minh liền lên tiếng:

“Đợi đã.”

Gã lấy một điếu thuốc từ trong hộp thuốc lá ra châm lên.

“Vốn chỉ định chơi mấy vánnhưng hiện tại thời gian đã kéo quá lâu, để Tiểu Trần chia bài tiếp cũng không tốt, đổi sang người chuyên nghiệp đi.”

Lời này nói rất dễ nghe, nhưng kết hợp với ván bài vừa rồi, ai chẳng biết ý tứ của Tôn Phái Minh?

Có thể bước vào trong này, cho dù là được người khác mang theo vào thì trong nhà cũng có ít nhất một người cha có chức có quyền, nói khó nghe hơn một chút, mọi người đều là đời thứ hai, bình thường đều là được người khác thổi phồng lên thành người quan trọng, ai mà không có chút cá tính? Trần Hạo cầm bài sắc mặt lập tức trở nên khó coi, ném bài xuống:

“Ngại quá Vệ thiếu gia, tôi không chia bài nữa.”

“Không phải là chia rất khá à?”

Tâm tình của Vệ Tường Cẩm hiện tại vô cùng tốt.

"Vất vả cho cậu rồi, ngồi sang bên cạnh nghỉ ngơi một lát đi."

Trần Hạo miễn cưỡng cười cười, trong lòng lại thật sự không quá thoải mái, với chức vị của ông bố nhà cậu, nếu cậu đi đến nơi khác thì ít nhất cũng được tôn kính gọi một tiếng 'Công tử đệ nhất'. Đúng là không thể so với mấy vị Thái tử ở trong kinh thành này, bình thường tuy rằng cũng tiếp cận đến bên cạnh bọn họ, nhưng dù sao cũng không đến mức phải làm súng giáo cho ai đi? Hiện tại Tôn Phái Minh rốt cuộc coi cậu là cái gì? Người là Thái tử chân chính an vị ở bên cạnh, cũng không đến lượt gã ngông cuồng như thế! Vừa nghĩ vậy, ánh mắt cậu nhìn Tôn Phái Minh liền không còn quá thân mật.

"Tiếp theo thì sao? Tôn thiếu gia phải chăng là muốn đổi vị trí rồi đổi một cái bàn khác?"

Vệ Tường Cảm nhếch môi, hiếm có một lần cho Tôn Phái Minh một gương mặt tươi cười.

"Đề nghị này của Vệ thiếu gia thật đúng là không tệ."

Tôn Phái Minh cũng cười, sau đó gã nói với người đàn ông trung niên vẫn ngồi ở bên cạnh mình nhưng không đem lại chút cảm giác tồn tại nào:

"Đi ra ngoài tìm người chia bài, sau đó kêu họ đổi một cái bàn khác đem vào đây."

Mọi chuyện phát triển đến mức này… Những người khác hai mặt nhìn nhau không biết nên nói cái gì.

Tôn Phái Minh cũng không nhìn vẻ mặt của những người xung quanh, gã đã hạ quyết tâm dù thế nào cũng không tin hôm nay mình thua đến mức này là vì vận may và kĩ thuật đánh bài.

Có thể làm ăn được giữa đám đời thứ hai trong kinh thành thì việc phục vụ và bối cảnh trong Quốc Sắc Thiên Hương tất nhiên là đứng đầu. Chỉ qua mười lăm phút, một chiếc bàn mới được khiêng vào, đi theo vào còn có một người chia bài đeo găng tay trắng, người đó hơi khom người chào mọi người liền bắt đầu chia bài.

Tôn Phái Minh liếc mắt nhìn người đàn ông trung niên theo vào phía sau một cái, thấy đối phương khẽ lắc đầu với mình mới ngồi ổn định nhìn người chia bài chia bài.

Cược lần thứ nhất, Tôn Phái Minh đặt lên mười vạn.

Cố Trầm Chu theo.

Người chia bài đang muốn chia bài lần thứ ba lại bị Tôn Phái Minh nâng tay ngăn lại. Gã nhìn Cố Trầm Chu thỉnh thoảng lại lần hạt trong chuỗi hạt bạch ngọc đeo trên cổ tay trái hai cái, giống như có chút ám chỉ nói:

"Cố thiếu gia có vẻ rất thích chuỗi hạt đeo tay này, không biết là có gì đặc biệt không?"

"Cậu nói cái này?"

Động tác lần chuỗi hạt của Cố Trầm Chu dừng lại. Tiếp đó anh cười một tiếng, cởi chuỗi hạt đeo tay ném đến giữa bàn.

"Cược thêm."

4. Chương 4: Đánh Cược (2)

Tôn Phái Minh chớp mắt, người đàn ông trung niên đi lấy bàn lúc trước liền đứng dậy đưa tay lấy chuỗi hạt đến.

"Xem xét một chút, Cố thiếu gia không ngại chứ?"

Tôn Phái Minh nhả ra một hơi khói, nheo mắt cười nói.

Mọi người đều là người trong giới, không thể nào nói ra mấy loại lời 'Làm hỏng một chút màyphải đền mạng' giống như giặc cỏ, Cố Trầm Chu chỉ nói một câu tùy ý liền ngồi dựa lên ghế đợi người của Tôn Phái Minh kiểm tra.

Ván bài tạm dừng. Lần này người đến chia bài có thể nói là có tố chất chuyên nghiệp cao hơn Trần Hạo, thấy hai bên đã đạt được thỏa thuận thì lập tức đặt bài trong tay xuống lùi về phía sau vài bước cách xa bàn tỏ vẻ tôn kính, lại tránh cho sau này có người hoài nghi tay chân mình không sạch sẽ.

Người đàn ông trung niên ra ngoài khoảng mười phút. Khi quay lại thì ông ta đến gần bên tai Tôn Phái Minh nhỏ giọng nói gì đó.

Tôn Phái Minh sau khi trầm mặc một lúc lâu mời phất phất tay cho ông ta ngồi lại chỗ cũ, mình thì cầm lấy chuỗi vòng đeo tay kia đặt vào đống je-ton đặt cược ở giữa bàn:

"Lúc nào cũng mang theo người mấy trăm vạn, Cố thiếu gia thật khí khái."

"Vẫn kém hơn khí phách được tâng bốc như ngôi sao của Tôn thiếu gia."

Cố Trầm Chu đáp.

Những lời này cũng không biết khiến Tôn Phái Minh nghĩ đến cái gì, ngược lại trở nên trầm lặng rồi mới lộ ra tươi cười ấm áp, nói:

"Cố thiếu gia nói đúng, ngàn vàng khó mua được chân tình. Tiếp tục đi, tôi theo ba trăm vạn."

Một câu cuối cùng là nói với người chia bài, ba trăm vạn còn lại là đưa theo giá trị của chuỗi vòng hạt kia.

Người chia bài lại khom người quay lại bàn tiếp tục chia bài như trước.

Đến lượt bài thứ ba, Tôn Phái Minh lật được K cơ, Cố Trầm Chu lật được 3 rô.

"Theo."

Tôn Phái Minh nói.

"Theo."

Cố Trầm Chu nói.

Lượt chuyển bài thứ thư, Tôn Phái Minh được K rô, Cố Trầm Chu được 5 rô.

Tiếp tục.

Lượt bài thứ năm, Tôn Phái Minh được K chuồn, Cố Trầm Chu được A rô.

Tôn Phái Minh nhìn bài trên mặt bài một lúc:

"Thêm."

Sáu trăm vạn!

Vẻ mặt Cố Trầm Chu vẫn thản nhiên, ý bảo người chia bài rằng mình cũng theo.

Từ lúc bắt đầu cá cược đến giờ, mấy người trước đó còn đánh bài uống rượu giờ đều vây xung quanh bàn đánh bài.

Vệ Tường Cẩm đưa tay đổi ly rượu bên cạnh thành một chén trà. Trăm ngàn một ván, ba người bọn họ không thiếu chút tiền này, nhưng đánh cược đêm nay kéo dài đến bây giờ, ai thua người đó sẽ mất lớn. Anh liếc mắt nhìn Tôn Phái Minh một cái, lại chuyển tầm mắt dừng trên người Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu đang ngắm nghía lá bài trong tay, nhận thấy được ánh mắt của Vệ Tường Cẩm, anh quay đầu lại mỉm cười với đối phương.

Đúng lúc này, tiếng của Tôn Phái Minh vang lên:

"Lật."

2 rô!

Tôn Phái Minh có chút nuối tiếc, lại giống như thở phào nhẹ nhõm một hơi. Thua liên tục hai mươi lăm ván, vừa rồi kiểm tra một lượt cũng không phát hiện có gì không thích hợp, giờ phút này bề ngoài vẻ mặt

gã vẫn đường hoàng nhưng trong lòng thật ra lại có chút sợ hãi, nhìn ba lá bài hợp lại ở trên tay đối phương liền bắt đầu lo lắng đối phương sẽ lật được một bộ đồng hoa thuận.

Cố Trầm Chu cũng lật bài ra, vẫn là 2, 2 chuồn.

Hiện tại chỉ còn lại một lá bài cuối cùng.

Tiếng chuông di động bất chợt đánh vỡ sự yên lặng của tầng hai, khi đám người ở xung quanh bàn bài đang có chút rối loạn, Cố Trầm Chu lấy di động ra, tiếp đó 'vâng' hai tiếng, người ở đầu dây bên kia liền ngắt điện thoại.

Anh cũng không để ý, cất di động nói với Vệ Tường Cẩm:

"Bộ trưởng Cố gửi chỉ thị, tôi phải về nhà."

Anh nói rồi nhìn lướt qua bàn bài.

"Ván bài này là theo hay bỏ… Hay là cứ dứt khoát tính như vậy đi?"

Trong lời nói của Cố Trầm Chu có thâm ý khác!

Tôn Phái Minh hơi nheo mắt. Lần chơi bài này chơi đến bây giờ, muốn nói có bao nhiêu phần thắng bản thân gã cũng không quá tin tưởng. Nhưng là người chia bài, bàn, phòng, đạo cụ, tất cả đều đã được kiểm tra, không có bất cứ vấn đề nào.

Thật sự là khác biệt về vận may và kỹ thuật?

Gã không tin, cũng không ai tin.

"Mọi người chơi cũng không có ai chơi được đến một nửa rồi nói tính vậy thôi, Cố thiếu gia đây là khinh thường tôi đấy."

Tôn Phái Minh cười nói, nhẹ nhàng nhả ra một ngụm khói.

"Chỉ thị của Bộ trưởng Cố không thể không tuân thủ nhưng cũng không thiếu mất một hai phút này đâu…"

Dư quang khóe mắt gã liếc về phía người đàn ông trung niên vẫn ngồi thẳng ở cạnh gã ra hiệu, đây là người gã mang về từ sòng bạc của nước ngoài, trắng đen đều chơi cực kỳ thông thạo, tố chất chuyên nghiệp không thể bàn cãi, chỉ là có vài chỗ vẫn không thể hiểu được.

Mười triệu mà thôi, gã đánh cược được cũng sẽ thua được! Chỉ cần còn ở trong giới này, chỉ cần gã còn muốn là một trong những thành viên đứng đầu trong giới này, đừng nói chỉ một lần mười triệu, cho dù là lần thứ hai, lần thứ ba, gã dám ngồi xuống bàn thì có thể ném hết ra ngoài.

Cho dù ném hết ra ngoài cũng phải chống đỡ được thể diện!

"Theo."

Lá bài cuối cùng mở ra.

7 rô. Ba lá K, hai lá bài lẻ, lúc này Tôn Phái Minh ngược lại không còn quan trọng thắng thua, chỉ nhìn Cố Trầm Chu lật bài, gã thậm chí còn mặc niệm trong lòng: 4, 4 cơ, 4 bích, 4 chuồn, 4 rô…

4 rô!

Lá bài cuối cùng được lật lên, hơi thở cao thấp xung quanh hội tụ thành một tiếng gầm không nhỏ.

So với xung quanh, hai người ngồi trên bàn bài có vẻ bình tĩnh hơn.

Tôn Phái Minh thậm chí có cảm giác từ lúc bắt đầu Cố Trầm Chu đã biết kết quả, nhưng cảm giác chỉ là cảm giác, gã trước tiên vẫn phải bày ra phong độ của mình.

"Đêm nay vận may của Cố thiếu gia thật tốt. Ngày mai tiền sẽ được chuyển vào trong tài khoản của Cố thiếu gia."

"Nói hay lắm, đêm nay vận may của Tôn thiếu gia thực ra cũng không tệ."

Cố Trầm Chu nói, tiếp đó quay về hướng Vệ Tường Cẩm.

"Cậu đợi có chuyện gì sao? Có muốn lái xe đưa mình đi không?"

Cố thiếu gia, thực ra tôi có thể đưa…Giờ phút này, những người nghĩ đến lời này không phải chỉ có một!

Đáng tiếc, loại chuyện này Vệ Tường Cẩm trước nay luôn không hề bỏ lỡ nhường cho ai, Cố Trầm Chu nói xong anh ta liền tiếp lời:

"Đúng lúc đang rảnh rỗi, hôm nay cũng không tệ lắm đi?"

Câu sau là nói với người xung quanh.

"Không sao không sao, chúng tôi cũng sắp phải đi rồi."

Người xung quanh vội vàng tỏ rõ thái độ, vây quanh Vệ Tường Cẩm và Cố Trầm Chu đi ra khỏi đình Thiên Hòa.

Đoàn người nối đuôi nhau đi xuyên qua hành lang đá, khi đến gần cửa hoa rủ thì Tôn Phái Minh tụt ở phía sau cuối cùng cũng đuổi kịp đến đây, gã cũng không nói lời thừa, thấy Cố Trầm Chu liền rất có hàm ý nói:

"Chỉ thị của Bộ trưởng Cố đột ngột đến đây nên đêm nay không được tận hứng, lần sau tôi đến tìm Cố thiếu gia thì Cố thiếu gia phải nể mặt nhé."

Cố Trầm Chu dừng bước chân lại, dùng giọng điệu tương tự đáp lại một câu:

"Tôn thiếu gia nếu mời, tôi nhất định sẽ đúng giờ."

Một đoàn người đi đến cửa Quốc Sắc Thiên Hương, từ xa xa đã thấy quản lý đang đứng ở chỗ cầu thang xoay tròn khom người nói với người khác gì đó. Cố Trầm Chu đưa mắt liếc nhìn bên kia thêm một cái, đúng lúc giao với tầm mắt của đối phương.

Gần như là cùng lúc, bọn hỏi người bên cạnh:

"Đó là ai?"

"Cái gì?"

Vệ Tường Cẩm buồn bực hỏi.

Người xung quanh có mắt sắc cùng nhìn theo hướng của Cố Trầm Chu, vội vàng nói:

"Đó là Hạ thiếu gia."

Lần này Vệ Tường Cẩm cũng nhìn thấy đối phương, anh ta nhíu mày, không lập tức nói gì, đợi mọi người tách ra đi về xe rồi mới nói với Cố Trầm Chu:

"Hạ Hải Lâu. Cậu đại khái không biết đối phương, hắn vừa vặn xuất hiện đúng vào lúc sau khi cậu ra nước ngoài, là người nhà họ Hạ."

"Cậu ta làm sao?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Người này có chút nguy hiểm."

Vệ Tường Cẩm nhíu mày, ngón tay gõ nhè nhẹ lên tay lái.

"Tuy rằng chưa có người nào thực sự bắt được chứng cớ gì… Nhưng hắn làm một số việc có lẽ là quá giới hạn."

"Phải không?"

"Hơn nữa cuộc sống vô cùng thác loạn."

Vệ Tường Cẩm nói, trên mặt còn mang theo chút chán ghét.

“Nam nữ không ngại, khách quen của phái cuồng hoan, còn thích chơi những tròvận động cực hạn. Mình đã gặp hắn vài lần, cách chơi này của hắn sớm muộn gì cũng cuốn theo bản thân vào trò chơi.”

Đi một mình với Cố Trầm Chu, Vệ Tường Cẩm nói chuyện liền dễ chịu hơn, không giống cách nói nửa kín nửa lộ thành thục như trước.

“Đúng rồi, sao đột nhiên cậu lại chú ý đến hắn?”

“Đúng lúc nhìn thấy mà thôi.”

Cố Trầm Chu đáp.

…

“Đó là Vệ thiếu gia và Cố thiếu gia.”

Khi Vệ Tường Cẩm và Cố Trầm Chu bàn luận về Hạ Hải Lâu, người bên cạnh Hạ Hải Lâu cũng cẩn thận nói với Hạ Hải Lâu:

“Trước kia Cố thiếu gia cũng giống Vệ thiếu gia, là một trong những người đứng đầu trong giới. Nhưng ba năm trước đi ra nước ngoài vẫn không có tin tức gì, không ngờ hôm nay lại đột ngột xuất hiện ở đây.”

“Cố Trầm Chu?”

Hạ Hải Lâu thấp giọng nói. Nhìn bề ngoài của thanh niên năm nay hai mươi hai tuổi này, tuy chắc chắn không hơn được nam diễn viên thu hút được ngàn vạn tiếng kinh hô trên màn ảnh nhưng lại có gia thế mà những người đó thúc ngựa cũng không đuổi kịp – cậu ta là người của nhà họ Hạ trong kinh thành, cho dù không phải là huyết mạch trực hệ của Hạ Nam Sơn.

“Thì ra là anh ta…”

Trong lúc nói chuyện, mấy người đi xuyên qua vườn sau vào một tòa lầu nhỏ đơn độc, nam sinh đang đứng ở bên bàn tròn giống như đụng phải lò xo mà nhảy dựng từ trên chỗ ngồi lên.

Hạ Hải Lâu tươi cười đi lên thân mật xoa nắn gương mặt của đối phương.

Nhưng nam sinh thoạt nhìn chỉ khoảng mười tám mười chín tuổi này dường như cũng không quen, xấu hổ né né tránh tránh một chút.

Người xung quanh cũng là thấy nhưng không thể trách, người biết Hạ Hải Lâu đều biết tật xấu này của hắn: Chỉ thích làm học sinh, thoạt nhìn càng sạch sẽ càng tốt, hơn nữa không đến ba tháng nhất định sẽ đổi người.

Thay đổi người tuy rằng nói là thường xuyên đổi, nhưng khi mới bắt được đến tay thì Hạ thiếu gia cũng vui lòng biểu hiện một chút sự chu đáo của mình, uống xong mấy lượt, toàn bộ rượu vốn nên là nam sinh bên cạnh hắn uống lại chui hết vào bụng của Hạ Hải Lâu, lại nâng một ly đỏ nữa với mọi người rồi bóp cằm nam sinh bên cạnh miệng đối miệng rót vào.

Nam sinh kia đang thành thành thật thật ăn đồ ăn. Vừa bị làm như thế, cậu ta bị nghẹn ho đến trào nước mắt, thật vất vả mới thẳng được eo lại liền thấy Hạ Hải Lâu nghiêng đầu chỉ vào cậu ta cười:

“Hương vị không tệ, cũng không biết đại thiếu gia nhà họ Cố có thích hương vị này hay không.”

Lần này, thời gian xung quanh bàn rượu giống như bất chợt bị ấn nút dừng, tất cả tiếng vang cùng động tácđều dừng lại.

Xe của Vệ Tường Cẩm đang chậm rãi đi về phía Thiên Thụy Viên.

Dựa theo yêu cầu phải qua kiểm tra ở dưới chân núi, bởi vì là buổi tối nên Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm còn bị cảnh vệ canh gác lấy máy điện chiếu vài cái trước mặt mới cho đi qua.

Một đường đi theo đường núi uốn lượn lên trên, rừng cây um tùm ngăn cách thành thị ồn ào náo nhiệt ở phía sau. Vệ Tường Cẩm dừng trước cửa nhà mình (hai nhà bọn họ ở sát cạnh nhau), ngẫm nghĩ một lát nói với Cố Trầm chu:

“Mình đi với cậu vào gặp chú Cố nhé?”

“Cậu vào làm gì?”

Cố Trầm Chu kinh ngạc liếc mắt nhìn Vệ Tường Cẩm một cái.

“Vào chào hỏi, sau đó thì nói là mình chạy ra nước ngoài kéo cậu về.”

Vệ Tường Cẩm nói.

Lời này… Cố Trầm Chu không nói gì một lúc lâu:

“Mình thấy cậu là từ nhỏ gánh chịu tiếng xấu thay cho người khác đến quen rồi, thôi, cậu ngồi ở đây một lát. Mình đi vào một chút, có lẽ chờ một lát là có thể đi ra.”

“Còn ra được?”

Cho dù là Vệ Tường Cẩm hiểu biết nhà họ Cố nhiều năm, ý tứ của những lời này là đợi Cố Trầm Chu sẽ bị đuổi ra ngoài, anh ta nói:

“Có muốn nếu thật sự không được cậu liền tạo ra chút tiếng động không?”

“Sau đó?”

“Mình căn đúng thời gian đi vào.”

“… Anh em tốt.”

Cố Trầm Chu có chút buồn cười lại chậm rãi dâng lên một chút cảm động, cảm xúc bất chợt kéo đến này khiến anh nhìn qua giống như được rót vào một luồng sức sống, che đi trầm mặc và thờ ơ lúc trước, toàn thân đều bắt đầu toát lên vẻ sống động.

“Mình sẽ không quên cậu.”

“Sẽ không quên kêu mình giúp cậu bị oan uổng?”

Vệ Tường Cẩm tựa lên tay lái đùa giỡn, sau đó anh ló đầu ra khỏi cửa kính gọi Cố Trầm Chu đã đi được vài bước lại:

“Tiểu Chu!”

“Ừ?”

“Chú Cố cũng lớn tuổi rồi, cậu đừng khiến ông ấy tức giận.”

“Đã biết.”

Cố Trầm Chu đưa lưng về phía Vệ Tường Cẩm, từ phía xa xa ném lại một câu.

5. Chương 5: Thiên Thụy Viên

Đội ngũ đèn đường chiếu sáng sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề hai bên đường xe chạy chiếu sáng con đường đi phía trước.

Tiểu khu được xây dựng giữa sườn núi này là do chính phủ đặc biệt xây nên sắp xếp cho nhân viên chính phủ vào ở trong tiểu khu trên lưng chừng núi này, ra vào đều có giám sát an toàn nghiêm ngặt, có thể được ở trong này thì có thể nói sau lưng mỗi một người đều có mạng lưới quan hệ chồng chất.

Cố Trầm Chu dọc theo đường mòn đi một mạch về phía trước. Gió núi thổi lá cây xào xạc u u rì rào, du dương mà trong vắt. Anh từ xa xa đã nhìn thấy tòa nhà ba tầng trắng toát nhà mình đứng yên lặng trong bóng đêm, ngọn đèn màu vỏ quýt từ cửa sổ phòng khách hắt ra giống trong trí nhớ y đúc.

Có lẽ là gần quê sợ hãi, Cố Trầm Chu đứng trước cửa nhà đã ba năm không về một hồi lâu mới ấn chuông cửa.

Trên cửa sổ hắt ra ánh sáng dường như có bóng người chuyển động, mấy phút sau, một cậu bé mười sáu tuổi mặc áo T-shirt và quần đùi, chân đi dép lê chạy ra mở cửa:

"Ai vậy… Anh?"

Thấy người đứng ở bên ngoài, cậu ta chấn động thiếu chút nữa kêu to.

Cố Trầm Chu gật gật đầu.

Đối phương thoạt nhìn có chút ngây dại, muốn đứng tránh ra lại không biết có nên đứng ra hay không, chậm chạp một lúc lâu mới nhớ ra nhỏ giọng nói:

"Tâm tình của cha không được tốt lắm."

Vừa mới nói xong, bên trong liền truyền ra một giọng nam uy nghiêm:

"Chính Gia, ai ở bên ngoài? Mở cửa làm sao cũng chậm như thế."

Chính Gia vội vàng nháy mắt ra hiệu với Cố Trầm Chu, nhưng Cố Trầm Chu đã cao giọng nói với người bên trong:

"Cha, là con."

Đại khái là im lặng vài giây, giọng nam mang theo tức giận lại vang lên:

"Đóng cửa!"

"Tránh ra."

Cố Trầm Chu không bận tâm, đồng thời nói với Cố Chính Gia.

Cố Chính Gia đứng ở trước cửa há miệng thở dốc, cùng lúc cảm thấy mình hẳn là nên nghe lời cha, mặt khác lại cảm thấy mình thật sự không có lập trường gì để ngăn cản, hơi chần chừ một chút liền yên lặng lùi ra.

Ngôi nhà ba tầng kiểu cũ này có không gian không nhỏ nhưng trang hoàng cũng không tính là đắt giá biết bao nhiêu. Sô pha bằng da hơi cũ, bàn gỗ dựa vào tường nhìn qua đều có chút cổ kính. Ánh mắt Cố Trầm Chu nhẹ nhàng lướt qua bàn ăn đến vách tường, chỗ đó còn lưu giữ những bằng chứng bướng bỉnh của anh trước đây: mấy vết khắc xiêu xiêu vẹo vẹo trên tường, phía sau còn có chữ ký của anh, là ba chữ Cố Trầm Chu lớncũng đổ nghiêng đổ ngửa.

Hai người một trước một sau đi vào bên trong, đi qua huyền quan liền nhìn thấy Cố Tân Quân đang ngồi trên sô pha xem báo.

Thấy con trai lớn của mình đi vào, sắc mặt Cố Tân Quân lập tức trầm xuống, động tác đầu tiên chính là buông chén trà trong tay ra chỉ vào hai anh em nói:

"Ai cho cậu vào?"

"Cha…"

"Không hỏi đến con!"

"Là con tự vào."

Cố Chính Gia vừa mở miệng liền bị Cố Tân Quân chặn lời, câu nói tiếp theo kia chính là của Cố Trầm Chu.

Cố Chính Gia sờ sờ mũi, cảm thấy bản thân thật sự có chút khổ sở áp bức, mỗi lần chen vào hai bên không cảm kích thì thôi, mỗi lần chen vào lần nữa liền có cảm giác bản thân giống như nhân bánh quy.

Trong phòng khách cũng không chỉ có một mình Cố Tân Quân. Cố phu nhân cũng ngồi ở bên cạnh, bà là một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, gương mặt nghiêm túc, búi tóc tròn bới gọn gàng, bởi vì đang ở nhà cho nên không có mặc trang phục chuyên nghiệp mà đổi sang áo ngủ rộng thùng thình có chút bảo thủ. Lúc này thấy chuyện lại phát triển theo hướng không tốt, bà vội vàng buông bộ sách pháp luật to dày còn cầm trong tay ra, rót một tách trà giảng hòa:

“Được rồi, Tiểu Chu vừa mới về, anh bình thường cũng nhắc đến con không ít, hiện giờ còn làm cái gì?”

Một bên lại nháy mắt với Cố Chính Gia.

Được rồi, nhân bánh bích quy lại lên sân khấu. Cố Chính Gia thầm nghĩ, cũng không chậm trễ nói:

“Đúng đó cha, anh vừa mới về mà.”

“Ai cho nó trở về?”

Cố Tân Quân vừa trầm giọng nói, Cố Trầm Chu liền tiếp lời:

“Con đã hai mươi ba, có thể tự mình quyết định phải đứng ở chỗ nào, Bộ trưởng Cố.”

Trong phòng khách yên lặng vài giây.

“Trưởng thành vững vàng hơn rồi đúng không?”

Cố Tân Quan xem chừng muốn đứng lên vài lần nhưng đều bị Cố phu nhân ở bên cạnh đè chặt lại, cuối cùng ông nhấc tách trà trên bàn ném mạnh về phía Cố Trầm Chu, cái tách đập xuống bên chân Cố Trầm Chu, ông chỉ vào Cố Trầm Chu nói:

“Cút!”

Lại cáu giận, hai người khác ở trong phòng khách lúc này sắc mặt rất khó coi, Cố Trầm Chu đứng mũi chịu sào ngược lại không có quá nhiều dao động:

“Cha, con chỉ là muốn nói với cha một tiếng là con đã về.”

Anh nhìn Cố phu nhân ngồi bên cạnh Cố Tân Quân, lại nhìn Cố Chính Gia đang đứng đã không còn thấp hơn mình bao nhiêu, tạm dừng một chút lại nói:

“Con đi trước, lần sau lại đến thăm cha.”

Nói rồi xoay người nhặt mảnh nhỏ bên chân lên, Cố phu nhân ngồi ở bên cạnh Cố Tân Quân vội vàng đứng dậy:

“Tiểu Chu con làm gì vậy? Để dì làm cho!”

“Không sao, tiện tay thôi.”

Cố Trầm Chu nói, xoay người đi ra bên ngoài, lúc đi qua thùng rác liền ném mảnh vỡ vào, phía sau còn truyền đến giọng nói bừng bừng lửa giận của Cố Tân Quân:

“Hai người đang làm cái gì? Đều ngồi xuống, để nó đi!”

Đi từ bên trong ra ngoài, gió đêm mát rượi thổi đến mức tinh thần Cố Trầm Chu rung lên. Anh quay lại con đường lúc nãy đã thấy chiếc xe việt dã của Vệ Tường Cẩm đứng yên một chỗ, Vệ Tường Cẩm cũng thật sự vẫn còn ở trong xe chờ anh.

Đang nâng cằm ngồi trong xe nghe radio, Vệ Tường Cẩm nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu nhìn thấy Cố Trầm Chu đi ra. Cách một lớp cửa xe, anh đối diện với Cố Trầm Chu hỏi:

“Thật sự bị đuổi ra ngoài?”

“Cậu đã thấy kết quả, còn hỏi mình?”

Cố Trầm Chu nói.

Vệ Tường Cẩm cũng hết nói nổi:

“Ài, chú Cố bên ngoài nhìn là một người trầm lắng như vậy, vui giận không hiện lên sắc mặt, cậu cũng không kém bao nhiêu, sao hai người về nhà liền giống như một đôi pháo nổ không hề kém cạnh động một chút liền… Cậu có muốn về nhà mình trước không?”

“Được rồi, mình còn thiếu chỗ ngủ chắc? Đã sớm chuẩn bị tốt.”

Cố Trầm Chu lắcđầu nói, lại trả lời câu hỏi trước đó của Vệ Tường Cẩm.

“Bởi vậy có thể thấy được người có được sự nghiệp tốt chưa chắc đã quản lý được gia đình tốt.”

Vệ Tường Cẩm thầm nghĩ này còn không đúng sao? Hai cha con đều giống như kẻ thù của nhau vậy. Anh nói:

“Cậu định đi đâu? Mình đưa cậu đi.”

“Cậu đã về đến nhà rồi lại tiễn mình? Đừng tự giày vò như thế.”

Cố Trầm Chu khoát tay.

“Cũng được.”

Vệ Tường Cẩm nói.

“Cậu đưa địa chỉ cho mình, ngày mai mình đến tìm cậu.”

“Ừ.”

Cố Trầm Chu nói.

“Giấy.”

Cái này…Vệ Tường Cẩm xoay người lục tìm trong xe một lúc cũng không thấy, liền nói:

“Cậu trực tiếp gửi vào di động cho mình đi.”

Vừa dứt lời, anh ta liền thấy phía trong con đường nhỏ có người từ xa xa chạy đến chỗ này.

Vệ Tường Cẩm quay đầu nhìn vài lần:

“Em trai cậu?”

Đang nói chuyện, Cố Chính Gia đã chạy gấp rút từ xa đến:

“Anh, anh Vệ tam cũng ở đây nữa.”

Vệ Tường Cẩm chỉ cười cười, Cố Trầm Chu hỏi:

“Có chuyện gì?”

Cố Chính Gia:

“Anh, giờ anh muốn đi đâu?”

“Tìm một chỗ ở.”

“Là chỗ nào?”

Cố Chính Gia có chút bám riết không buông.

“Câu hỏi này thật đúng, nhanh chóng viết địa chỉ cho mình.”

Vệ Tường Cẩm đột nhiên tiếp lời, rõ ràng là phụ họa với Cố Chính Gia.

Cố Chính Gia liền đưa ra giấy cùng bút mình cầm trong tay, chuẩn bị vô cùng đầy đủ.

Cố Trầm Chu liếc mắt một cái nhìn Vệ Tường Cẩm, nhận lấy giấy bút trong tay Cố Chính Gia, viết địa chỉ đưa cho đối phương, lại nói với Vệ Tường Cẩm:

“Lát nữa sẽ gửi vào di động cho cậu. Em đi ra như thế nào?”

Cố Chính Gia lấy được địa chỉ, ngây người một lát mới phát hiện Cố Trầm Chu là đang hỏi mình, cậu nói:

“Đi cửa chính…”

Cố Trầm Chu nhìn cậu một cái:

“Nhanh quay về đi thôi.”

“Vâng.”

Cố Chính Gia nói.

"Đúng rồi, anh, dì nói qua hai ngày nữa anh nhất định phải về nhà ăn một bữa cơm."

"Anh biết rồi."

Cố Trầm Chu nói.

Cố Chính Gia không an tâm nhắc lại một lần mới xoay người quay về.

Vệ Tường Cẩm ngồi trong xe nhìn bóng người biến mất cuối con đường nhỏ mới nói:

"Chắc là thằng nhóc leo từ trên cửa sổ xuống đi, trên tay và quần áo đều là bụi bẩn."

"Bộ trưởng Cố vẫn đang nổi nóng, đi từ cửa chính làm sao nó có thể đi ra được."

Cố Trầm Chu nửa là giải thích nửa là giễu cợt.

"Mình cảm thấy em trai cậu không tệ."

Về cậu em trai này, Cố Trầm Chu hiếm có được một lần nói nhiều vài câu, Vệ Tường Cẩm cũng thuận thế nói tiếp:

"Cậu nói xem có ai lại gọi mẹ của mình là dì chứ?"

"Bọn họ quen biết nhau trước khi mẹ mình qua đời."

Cố Trầm Chu nói.

"Cậu vẫn còn nhớ chuyện này à?"

Vệ Tường Cẩm dứt khoát đi xuống xe, dựa vào cửa xe song song với Cố Trầm Chu, rút từ trong túi mình ra một điếu thuốc, lại đưa cho Cố Trầm Chu một điếu.

"Mình cảm thấy việc này không quá có khả năng. Năm đó tình cảm của chú Cố và dì Thẩm rất tốt."

Dì Thẩm này là chỉ mẹ của Cố Trầm Chu. Hai nhà có quan hệ nhiều đời lại ở sát cạnh nhau, những chuyện của Cố Trầm Chu Vệ Tường Cẩm gần như là biết hết, cho nên trong lòng ngầm cảm thấy Cố Chính Gia và mẹ của cậu ta không tệ, thỉnh thoảng cũng sẽ nói một chút cho Cố Trầm Chu, nhưng lúc thực sự đối diện với hai người kia thìVệ Tường Cẩm cũng chưa bao giờ tỏ rõ mà làm bất cứ chuyện gì.

Ai cũng có vảy ngược, Cố Trầm Chu là bạn từ nhỏ, là bạn tốt mười mấy hai mươi năm, tương lai còn có thể là đồng minh trong sự nghiệp và chiến hữu cùng sống cùng chết. Anh quý trọng Cố Trầm Chu biết bao nhiêu thì cũng cẩn thận che chở vảy ngược của đối phương bấy nhiêu.

Cố Trầm Chu nhận lấy điếu thuốc từ Vệ Tường Cẩm, để đối phương châm nhưng lại không bỏ vào trong miệng, chỉ nhìn tàn thuốc ánh lên ánh lửa.

"Từ quá khứ đến giờ cậu đều cho là như vậy, có thể nói tác phong đoan chính là của nhà họ Cố mà."

Anh ta cười cười lại chậm rãi nói.

"Cậu cũng hiểu chuyện rồi, mình sao có thể không biết? Cho dù mình không tin vào nhân phẩm của Bộ trưởng Cố, không tin tình cảm của ông ấy với mẹ mình thì cũng phải tin vào nề nếp của nhà họ Cố và yêu cầu tiêu chuẩn cao của bản thân ông ấy, nhà họ Cố sẽ không cho một người phụ nữ hạng ba muốn trèo cao vào cửa, Bộ trưởng Cố cũng sẽ không cưới một người phụ nữ phẩm hạnh có vấn đề."

Lời này không dễ tiếp, Vệ Tường Cẩm giữ im lặng.

Cố Trầm Chu cũng dừng lại.

"Được rồi, đều là một ít chuyện trong quá khứ thôi. Mình đi trước."

"Ngày mai mình đến tìm cậu."

Vệ Tường Cẩm nói.

Cố Trầm Chu tùy tiện lên tiếng liền đi dọc theo sườn dốc xuống dưới. Cây cối so le chằng chịt hai bên đường bị bóng đêm bao phủ âm u um tùm, dưới ánh sáng của đèn đường hai bên chiếu xuống,tựa như còn có một lớp sương mù mờ ảo màu xanh lục nhạt lơ lửng trong không trung phía trên tán cây, giống như một tầng lụa mỏng đón gió phất phơ lại như một lớp sóng xanh tựa khói bập bềnh.

Anh xòe tay ra trước mặt, vết chai cứng rắn, vết thương nhỏ vụn bao trùm lên làn da trắng nõn trong trí nhớ; nắm tay lại, cũng không còn yếu đuối không có lực giống như quá khứ.

Không cần gấp.

Anh vừa mới quay về.

Vẫn còn thời gian.

Anh còn có thể đi kiểm tra và thay đổi.

Thay đổi… Tương lai có thể xảy ra.

Ở một nơi khác, Cố Chính Gia lấy được địa chỉ lặng lẽ quay về phía sau nhà, leo lên trên dọc theo ống nước ngoài tường, còn phải kinh hồn bạt vía tránh đi ánh đèn hắt ra từ phòng ngủ chính trên tầng hai, chỉ sợ nhỡ như cha mình tâm tình buồn bực chạy lên ban công hút thuốc thì vừa vặn túm được cậu.

Thật vất vả mới lên được tầng ba, hai tay Cố Chính Gia vừa đặt lên cửa sổ liền bị người từ bên trong kéo lên.

Mượn cỗ sức lực này vươn người vào nhà, Cố Chính Gia thở dài một hơi oán giận:

"Vào nhà của mình mà giống y như ăn trộm ấy…"

Người ở trong phòng kéo Cố Chính Gia vào chính là Cố phu nhân, lúc bà không cười nhìn qua thật sự có chút nghiêm túc:

"Anh con có cho con địa chỉ không?"

"Cho."

Cố Chính Gia quơ quơ tờ giấy nắm trong tay.

"Anh thật sự không ở nhà anh Vệ tam, lúc con đi qua đó anh Vệ tam còn nói giúp một câu."

"Cũng không phải không có chỗ ở, sao có thể ở nhà người khác được."

Cố phu nhân thản nhiên nói một câu, nhận lấy địa chỉ trong tay Cố Chính Gia, nhìn một lúc liền trả cho đối phương, dặn dò:

"Buổi sáng ngày mai đi đến địa chỉ này, mang theo một lọ củ cải vừa ngâm đến độ theo qua đó."

Lại phải chạy việc. Cố Chính Gia buồn bã ỉu xìu lên tiếng.

Cố phu nhân đi ra phía ngoài vài bước, thấy Cố Chính Gia còn lười biếng đứng nguyên tại chỗ thì nhướn mày, giọng nói cao hơn một chút.

"Còn ngây ra làm gì? Dính cả một thân bụi bẩn còn không nhanh đi tắm rửa?"

Cố Chính Gia đang nghỉ ngơi, nghe lời này cậu lập tức nổi giận:

"Mẹ, mẹ thật sự là mẹ kế à? Sao còn đối tốt với anh hơn cả với con thế? Thật sự là quá không công bằng!"

Là thẩm phán của tòa án, cho dù là bình thường nghe hai bên tranh cãi đủ loại lời nói ầm ĩ thì Cố phu nhân cũng bị một câu này làm cho nghẹn một chút, bà nói:

"Hai đứa các con đều là con của mẹ, mẹ đương nhiên là trân trọng như nhau."

Cố Chính Gia bĩu môi:

"Con coi mẹ là mẹ, anh thì chưa chắc đâu."

Cố phu nhân nhíu mày:

“Hôm nay con vẫn còn kích động lắm đúng không?”

Giận thật rồi!

Cố Chính Gia rụt cổ:

“Không, không, con đi tắm đây!”

“Nhanh đi.”

Cố phu nhân thúc giục một câu liền đi ra khỏi phòng.

Ánh đèn chiếu sáng ở hành lang, do sử dụng lâu nên có chút mờ tối.

Ngôi nhà ba tầng này năm đó xây rộng khoảng sáu bảy trăm mét vuông, bởi vì không thích có người ngoài trong nhà nên bình thường cũng chỉ có Cố Chính Gia và vợ chồng Cố Tân Quân ở, vô cùng lạnh lẽo.

Cố phu nhân đi thẳng một quãng, tiếng bước chân vọng lại trong hành lang thật dài, đến gần cầu thang cách phòng bà gần nhất, một cánh cửa gỗ tối màu của một căn phòng tản ra mùi vị đặc biệt của thời gian, là phòng của Cố Trầm Chu. Từ ba năm trước Cố Trầm Chu rời đi, căn phòng này đã bị khóa lại, ba người trong nhà vẫn giữ nguyên sự ăn ý không đến chạm vào.

Bà đứng trước cửa phòng đóng chặt của Cố Trầm Chu một hồi lâu, một lúc lâu sau mới khẽ thở dài:

“Ai, Tiểu Nhu…”

6. Chương 6: Ba Năm

Ngày 18 tháng 10 năm 1995.

Ngày 1 tháng 1 năm 1997.

Ngày 28 tháng 8 năm 2009.

Ngày 13 tháng 2 năm 2010.

Mấy ngày ngày ở trong cuộc đời hai mươi ba năm của Cố Trầm Chu giống như những dấu vết được khắc sâu rõ ràng.

Ngày đầu tiên là ngày mẹ ruột anh mất.

Ngày thứ hai là ngày anh tiếp đón mẹ kế.

Ngày thứ ba là ngày anh vì Chu Hành xích mích với nhà họ Cố rồi bị đưa ra nước ngoài.

Ngày thứ tư là ngày anh ở nước ngoài một mình trải qua cái Tết Âm lịch đầu tiên, cũng là lúc anh bắt đầu nằm mơ.

— Đến tận bây giờ anh vẫn muốn coi đó là mơ.

Ấy là một cơn ác mộng.

Việc ngoài ý muốn xảy ra trong cuộc đời của Cố Trầm Chu không tính là quá nhiều.

Mẹ anh mất lúc anh năm tuổi là một, năm hai mươi tuổi anh gặp phải Chu Hành là hai.

Chuyện ngoài ý muốn thứ nhất khiến tình cảm giữa Cố đại thiếu gia và cha mình tụt dốc không phanh đến mức cuối cùng hai bên nhìn mặt nhau đã thấy ghét; chuyện ngoài ý muốn thứ hai khiến loại quan hệ đã ngưng tụ thành băng này ầm ầm nổ tung, toàn bộ những thứ mãnh liệt nhất ẩn dưới vẻ ngoài bình tĩnh đều cuồn cuộn trào ra gâytổn thương vô số.

Cố Trầm Chu rất khó nói rõ cảm giác của mình với Chu Hành.

Có lẽ là tò mò, có lẽ là muốn nếm thức ăn tươi, có lẽ là chán ghét phải lựa chọn, có lẽ là tùy ý giống như một idol luôn được tâng bốc muốn nuôi tình nhân mà thôi.

Cũng có lẽ, ít nhiềugì anh cũng có một chút tình cảm.

Ngay từ đầu anh cũng không dự định để đoạn tình cảm này lộ ra bên ngoài. Là con trai trưởng của nhà họ Cố, cho dù quan hệ với người trong nhà lạnh như băng thì anh trước sau gì vẫn phải gánh vác kỳ vọng của nhà họ Thẩm và nhà họ Cố cùng với sự dạy dỗ ân cần chu đáo của ông mình.

Nhưng vì một chuyện ngoài ý muốn, mối quan hệ này bị công khai ra bên ngoài.

Ở trong giới này, bọn họ — cái gọi là đám Thái tử đời thứ hai –không hề trắng trợn giống như người ngoài tưởng tượng: Bọn họ quả thật có thể giao thiệp nhiều hơn nhưng tất cả chuẩn mực của hành động đều bị hạn chế trong một phạm vi vô hình. Nhất là những gia tộc lão thành cách mạng, cho dù bình thường quản thúc không được cũng tuyệt đối không thể để yên cho con cháu nhà mình ra bên ngoài gây chuyện thị phi hoặc có cuộc sống thối nát.

Sau khi chuyện với Chu Hành bị phơi bày, Cố Trầm Chu lập tức bị gọi về nhà họ Cố, có thể nói là sau vài lần tranh đấu và nói chuyện thì giống như lời anh nói với Vệ Tường Cẩm, anh bị đánh gãy chân, sau đó bị đưa ra nước ngoài ngay trong đêm.

Tiếp đó anh dưỡng thương trong bệnh viện ở nước ngoài, cũng không có cố ý đi hỏi thăm mọi chuyện, nhưng lại luôn có tin tức gián đoạn truyền vào trong tai.

Ví dụ như Vệ Tường Cẩm chạy đến thăm anh bị người bên ngoài ngăn cản đuổi về, sau khi về nước lại phát hiện lời đồn đãi bị tung lên ầm ĩ huyên náo, tức giận đến mức nói muốn dạy dỗ Chu Hành, kết quả còn chưa kịp ra tay thì Chu Hành liền quay đầu leo lên giường Tôn Phái Minh, bản thân Vệ Tường Cẩm còn bị ông cụ nhà họ Vệ gọi đi mắng một trận, mấy ngày liền không ngóc nổi đầu dậy.

Lại ví như sau khi mọi chuyện xảy ra, người bạn nào đó của anh im lặng không nói gì, một vài người bạn khác ngoài mặt thì lòng đầy căm phẫn phản bác, trên thực tế lại mờ ám giúp đỡ.

Lại ví như sau khi Tôn Phái Minh ngủ với Chu Hành xong lại công khai nói với người trong giới rằng'Cũng không có gì đặc sắc'.

Lại ví như một tháng sau khi Chu Hành lên giường với Tôn Phái Minh liền lấy tiền mình đưa để làm ông chủ.

Mọi chuyện xảy ra từng cái từng cái một, nhà họ Cố thân ở trong lốc xoáy chỉ nhẹ nhàng phẩy tay một cái: Đưa Cố Trầm Chu ra nước ngoài, truy ra ngọn nguồn lời đồn đãi nhưng không lập tức dùng sức mạnh phong tỏa lời đồn lại, dễ dàng từ chỗ Chu Hành cắt đứt được mối quan hệ này, đạt được mục đích thực sự của mình. Về chuyện tin đồn trong gần một tháng kia chính là một lần dạy dỗ với Cố Trầm Chu, ảnh hưởng thực sự tới nhà họ Cố lại cực kỳ nhỏ bé: Xét cho cùng Cố Trầm Chu là người kế nghiệp đời thứ ba nhà họ Cố, cũng còn đang là một sinh viên đi học, vấn đề riêng tư tuy rằng được người ta để mắt đến nhưng cũng sẽ không biến thành kết quả không thể cứu vãn được.

Đánh một ván cờ, không có ai đúng ai sai, chỉ có thủ đoạn của ai cao minh hơn, ai suy nghĩ đầy đủ trọn vẹn hơn.

Cố Trầm Chu ở nước ngoài sau khi nghe nói Chu Hành trèo lên lên giường của Tôn Phái Minh thì cũng từ bỏ người này. Nguyên nhân khiến anh xích mích với người trong nhà là Chu Hành, nhưng Chu Hành thậm chí cũng không tính là lý do, nhiều nhất cũng chỉ là đụng vào quả bom sắp nổ mà thôi.

Lý do thực sự từ đầu đến cuối chỉ có một: Anh mất mẹ, mẹ kế và em trai, anh và cha mình mười lăm năm qua ở chung lạnh lùng.

Hộ chiếu bị giữ, không được cho phép về nước, ra vào có người đi theo giám thị… Cố Trầm Chu dứt khoát ở nước ngoài làm một thiếu gia ăn chơi, chơi gái uống rượu, đua xe đánh nhau, thậm chí trốn học liên miên, cuộc sống như vậy không được tốt nhưng là cũng không tệ lắm, Cố Trầm Chu an an ổn ổn ở nước ngoài đến Tết Âm lịch năm 2010.

Sau đó toàn bộ vẻ giả dối tĩnh lặng bên ngoài đều bị đánh vỡ.

Từ sáu tháng cuối năm 2009 đến tháng 2 năm 2010, thời gian nửa năm, lời đồn đãi trong thành Tứ Cửu vừa bình ổn, anh không được thông báo gọi về nước, hai bộ đội đặc chủng đi theo anh sang đây ngược lại

còn có kỳ nghỉ đông, về nhà ăn Tết.

Đêm giao thừa, một mình anh đứng ở nhà xem liên hoan lúc nửa đêm, qua không mấy tiết mục liền được người khác gọi ra ngoài uống rượu, ở trong quán bar gây sự với một người khác xung đột, lúc đánh nhau bị mảnh vỡ của bình rượu cắt qua trán, bởi vì không quá nghiêm trọng nên anh không vào bệnh viện băng bó mà trực tiếp quay về nhà nghỉ ngơi.

Đêm hôm ấy anh đã có một giấc mơ.

Máu và thuốc súng nhuộm bầu trời ảm đạm, rừng cây loang lổ, nhà cao tầng nghiêng sụp. Anh nhìn thấy rất nhiều gương mặt, người ngoài, chính mình, người nhà, bạn bè, người quen, người lạ….

Anh nhìn thấy một cơn ác mộng dường như rất chân thật.

Vệ Tường Cẩm trong vài năm anh ở nước ngoài gặp tai nạn xe cộ bỏ mình, cụ ông nhà họ Vệ chịu không nổi đả kích, nghe được tin liền bị tắc nghẽn cơ tim phải vào bệnh viện, mấy tiếng sau không cứu vãn được bỏ mình. Nhà họ Vệ bắt đầu đi xuống từ đó.

Anh lập tức về nước nhưng không thực sự quay về trung tâm của gia tộc. Sau này lập trường chính trị của nhà họ Cố sai lầm, dưới sự che chở của ông nội tuy rằng an ổn vượt qua, nhưng ông nội thân thể không tốt đã sớm nghỉ ngơi lại bởi vì một lần phí sức hao tổn tâm tư này mà sức lực tinh thần không bằng trước, nhanh chóng cũng bị bệnh nằm liệt giường.

Lúc ấy anh không biết vì sao lại quấn quít không rõ cùng với một Chu Hành.

Cha đã đưa ra ý muốn trục xuất anh khỏi gia tộc.

Ông nội trước khi hấp hối đã gặp anh một mình, câu nói đầu tiên là 'Quay về đi', câu thứ hai là'Dẫn đường cho nhà họ Cố, đền đáp Tổ quốc'.

Anh không quay về…

Nhà họ Cố lại đứng sai chỗ một lần nữa.

Ba nhà Trần, Ôn, Hạ hợp lực tiến thành tẩy trừ thế lực, nhà họ Tôn vùng lên, nhà họ Hạ bước lên đỉnh. Hai nhà Vệ, Cố trở thành lịch sử…

Cơn ác mộng đứt quãng đè nát linh hồn này quanh quẩn quấn lấy anh tròn một tháng.

Không có người nhà, không có bạn bè, thậm chí không có người giám thị, anh mỗi đêm mỗi đêm đều bừng tỉnh, mỗi lần đều mệt mỏi muốn chết nhưng không thể nào đi vào giấc ngủ, cuối cùng tinh thần suy nhược đến mức thậm chí còn liên hệ với vài bác sĩ, uống một đống thuốc lại không có bao nhiêu tác dụng.

Cho đến một tháng sau, ác mộng ngoài dự đoán giống như lúc xuất hiện, nóbiến mất không hề để lại chút dấu hiệu nào.

Cuộc sống của anh giống như quay về quá khứ, nhưng chỉ là giống như.

Cơn ác mộng liên tục trong một tháng giống như một cái gai độc đâm mạnh vào trong ngực anh.

Anh cũng không muốn thừa nhận, nhưng so với cảnh tượng ở trong ác mộng, mười lăm năm xung đột đối đầu với cha mình trong quá khứ theo thời gian trôi qua dường như càng ngày càng không là gì cả.

Tròn một tuần liền sau cơn ác mộng, Cố Trầm Chu quyết định liền vạch ra kế hoạch học tập, cũng cắt đứt liên hệ với những bạn chơi lúc trước: Khi anh làm một kẻ ăn chơi trác táng cũng không mang người về chỗ nhà ở, liên hệ với nhau đều dùng một dãy số mới, chỉ cần xóa bỏ là có thể giải quyết được phần lớn phiền toái – chuyện này thậm chí còn đơn giản hơn cả chơi gái uống rượu, hay gây sự đánh nhau.

Trong thời gian hai năm, một học vị thạc sĩ, ba học vị cử nhân.

Hai năm sau anh về nước, dùng mấy trò 'ảo thuật' nho nhỏ tìm lại những người năm đó bị Tôn Phái Minh đạp xuống.

Nếu giả sử tương lai thật sự giống như những gì anh đã trải qua trong cơn ác mộng, đối đầu tranh chấp có tác dụng không lớn như vậy, đối với anh mà nói liệu còn có ý nghĩa gì?

Trời còn tối đen.

Cố Trầm Chu giãy dụa tỉnh lại từ trong cảnh mơ lung tung, anh đưa tay lên day day thái dương, từ hai năm trước sau khi bị người đập vỡ đầu rồi mơ thấy ác mộng suốt một tháng, anh liền có tật xấu này: Chỉ cần uống rượu thì buổi tối sẽ ngủ không quá an ổn.

4 giờ 35 phút, rạng sáng.

Anh dứt khoát ngồi dậy đẩy cửa sổ ra cho gió lạnh thổi vào xua đi oi bức bên trong, cầm lấy di động liên lạc đường dài với bên nước ngoài mình làm cố vấn đầu tư trong suốt thời gian trước.

Năm đó nhà họ Cố và nhà họ Thẩm là điển hình cho loại hôn nhân kết hợp quan trường, sau khi anh mười tám tuổi thì di sản mẹ anh để lại chính thức được chuyển đến danh nghĩa của anh, chỉ là trước đây vẫn luôn để cho người khác xử lý, cho đến hai năm này anh mới chính thức nhúng tay vào quyết định sách lược đầu tư.

Trò chuyện đường dài khoảng hơn một tiếng, mạt ánh sáng trắng đầu tiên nơi chân trời đã xuyên qua mây mù hiện lên phía xa xa.

Cố Trầm Chu rửa mặt, uống một cốc sữa lót dạ rồi đi ra khỏi phòng, đi ra sân bãi giản dị được ngăn cách bởi vườn hoa phía sau, bắt đầu hai tiếng luyện tập mỗi ngày.

Đánh quyền, đá ngắn, đánh ngang, móc câu.

Đá sang bên cạnh, mở tay, chém chéo, thúc khuỷu tay.

Bộ quyền của quân đội này lúc đầu là học cùng với Vệ Tường Cẩm, hai nhà có quan hệ mấy đời khiến hai người ở một mức độ nào đó cùng hưởng sự chăm sóc như nhau. Sau đó lúc ở nước ngoài anh lại tìm vài huấn luyện viên đến tiến hành huấn luyện, căn cứ theo thói quen và tình trạng thân thể của mình tiến hành điều chỉnh, lấy việc vận dụng vào thực tế làm chính.

Luyện đến gần đủ thời gian, Cố Trầm Chu vừa muốn thu thế thì bên cạnh liền truyền đến một tiếng hô trầm thấp:

"Cẩn thận!"

Giọng nói truyền đến từ phía sau bên cạnh, Cố Trầm Chu cũng không quay đầu lại, chân quặt sang bên, cánh tay giống như roi da đánh qua!

Tiếng va chạm trầm đục lập tức vang lên, người đến lùi về phía sau một bước ổn định thân thể, vẫy vẫy hai tay tê dại ngạc nhiên nói:

"Hiện tại mình thật sự tin tưởng là tự cậu giải quyết hai tên bộ đội đặc chủng kia."

Vệ Tường Cẩm không có dự định tiếp tục, Cố Trầm Chu cũng thuận thế thu thế, cầm lấy khăn mặt treo ở một bên lau mồ hôi hỏi:

"Sao sớm thế này đã đến đây?"

"Ở nhà không có việc gì làm, đến đây tìm cậu sớm một chút."

Vệ Tường Cẩm trả lời, đi vài vòng quanh sân thìphát hiện trên cành cây có hai con sóc to bằng bàn tay đang dựa vào nhau, lại thấy trong hồ nước có mấy con ếch đang sôi nổi nhảy trên lưng rùa, chậc lưỡi nói:

"Nơi này không tệ đâu, chỉ là có hơi hẻo lánh một chút, mua hết bao nhiêu tiền vậy?"

"Không cần tiền, đã ăn sáng chưa?"

"Vẫn chưa, dự định đến tìm cậu rồi cùng đi ăn."

"Vậy đúng lúc, mình đã đặt nồi cháo."

Cố Trầm Chu nói rồi đi vào phòng bếp chuẩn bị một chút, thực sự mang ra một nồi cháo cùng mấy thứ lót dạ.

Vệ Tường Cẩm đang đánh giá khu nhà từ trên xuống dưới nhìn lại, lập tức vui vẻ:

“Ha, đi ra ngoài ba năm cậu thật đúng là cái gì cũng tự tay làm, Cố thiếu gia không phải trời sinh không đến gần nhà bếp sao?”

Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn Vệ Tường Cẩm một cái thầm nói trong lòng vào bếp thì sao chứ? Trong khoảng thời gian anh mơ thấy ác mộnganh còn dây dưa không rõ với một người phụ nữ hư hỏng nữa đấy:

“Ăn một bữa cơm cũng nói nhiều như thế?”

“Cố thiếu gia tự mình xuống bếp, tất nhiên phải nể mặt!”

Vệ Tường Cẩm hỉ hả hai câu, cũng không khách sáo mà cùng Cố Trầm Chu vùi đầu vào ăn cháo, vừa ăn vừa nói chuyện.

“Lúc trước khi học những điều này cậu cũng không quá để tâm, sao lại đột nhiên lấy mấy thứ ấy ra?”

“Thư giãn.”

Cố Trầm Chu thờ ơ nói.

“Lý do này…”

Vệ Tường Cẩm không nói gì nhìn lướt qua Cố Trầm Chu.

“Người không biết còn tưởng rằng cậu rất hứng thú với võ thuật đấy!”

Cố Trầm Chu cười cười, ăn hai miếng cháo trước rồi bất chợt hỏi:

“Chu Hành thế nào rồi?”

Vệ Tường Cẩm cau mày:

“Cậu hỏi gã làm gì?”

“Có chút tò mò.”

Nhưng cũng không muốn nghe được, Cố Trầm Chu thực ra không quá chắc chắn Vệ Tường Cẩm còn chú ý đến người này không.

“Có tin tức của gã sao?”

“Thật là có.”

Vệ Tường Cẩm nói, vẻ mặt có hơi khó coi.

“Lần trước còn gặp gỡ trong buổi đấu giá bán hàng từ thiện nữa, người ta rất phát đạt, đi ra đi vào còn được người khác gọi là Tổng giám đốc Chu.”

Cố Trầm Chu nhướn mày.

“Tiền của Tôn Phái Minh, ha.”

Vệ Tường Cẩm cười lạnh hai tiếng nói một câu đầy chế giễu.

Có thể mời được Vệ Tường Cẩm tham gia bán đấu giá từ thiện thì người ra vào ít nhiều gì cũng có trăm ngàn, Cố Trầm Chu cười cười:

“Gã đúng thật là tận hết sức lực tâng bốc người khác.”

“Đầu óc của Chu Hành cũng không tệ, trong hai năm tăng số tiền Tôn Phái Minh cho lên ba bốn lần, tuy rằng Tôn Phái Minh cũng mở cho gã không ít đèn xanh.”

Xét đến cùng cũng không tính là gì, nghe lời nói của Cố Trầm Chu Vệ Tường Cẩm ngược lại đánh giá một câu đúng trọng tâm, cuối cùng còn bổ sung:

“Sớm biết gã dễ dàng vào tay khác như vậy năm đó cậu còn bức ép làm gì? Ném chút tiền không phải là tốt rồi? Bớt nghĩ nhiều lại tốn ít sức.”

Cố Trầm Chu gõ gõ bàn:

"Sớm biết gã dễ thu phục như vậy, năm đó người nào đó còn không kiềm chế ầm ĩ cái gì? Ném chút tiền kêu gã đứng ra làm sáng tỏ lời đồn đãi không phải là tốt rồi sao? Còn bị ông nội Vệ gọi đến mắng một trận, thật sự là mất nhiều hơn được."

Lời này… Vệ Tường Cẩm nói:

"Thuyền lật trong mương."

Cố Trầm Chu cảm thấy lời này thật sự có chút thích hợp với mình…

Tiếp đó hai người đều không nhắc lại chuyện khiến tâm tình cả hai không tốt, tùy tiện nói chuyện với nhau, đề tài nói tới nói lui lại quay về cái nhà này. Nói đến chuyện này, Cố Trầm Chu ngược lại nghĩ ra:

"Nhà này không mất tiền, nếu cậu muốn ở bên cạnh thì trực tiếp tìm một mảnh đất xây một tòa nhà là được. Khu đất này từ hai năm trước đã sớm được mình mua lại rồi."

"Mua? Bao gồm toàn bộ đỉnh núi ở phía sau?"

Vệ Tường Cẩm có chút kinh ngạc.

"Nơi lớn như thế này không có chút động tĩnh nào sao?"

"Sao có thể không có động tĩnh gì."

Cố Trầm Chu mỉm cười.

"Nến biết được khẳng định là đều biết, cũng chỉ là vì cậu không chú ý đến nơi này, bằng không khẳng định cũng biết."

Anh dừng lại một chút, lại giải thích:

"Lúc trước khi mình mua thì không có chạm đến quan hệ bên này, là đi đường bên chỗ ông ngoại mình."

"Sao đột nhiên lại muốn biết đến cái này?"

Vệ Tường Cẩm hỏi.

"Về sau mọi người cũng có chỗ yên lặng để họp mặt."

Cố Trầm Chu thuận miệng nói, lời còn chưa có nói hết thì bên ngoài đã truyền đến tiếng gọi ồn ào của Cố Chính Gia:

"Anh, anh có ở bên trong không?"

Hai người đang nói chuyện với nhau cùng nhìn về phía đồng hồ, 8 giờ 24 phút, Vệ Tường Cẩm hắc một tiếng mỉm cười với Cố Trầm Chu:

"Là tổ điều tra đến đấy!"

7. Chương 7: Thay Đổi (1)

Từ nhà ăn đến cửa chính chỉ có khoảng cách vài bước, hai người đều ăn xong rồi, Vệ Tường Cẩm dứt khoát đi cùng Cố Trầm Chu ra mở cửa.

Bên ngoài tòa nhà, Cố Chính Gia ôm một cái bình đang chuẩn bị gọi lần thứ hai, thấy cửa chính đột nhiên mở ra cậu có chút ngây người nói thầm một câu:

"Đúng là có…"

Cố Trầm Chu nghiêng người cho cậu đi vào, Vệ Tường Cẩm nói đùa một câu:

"Hôm qua mới cho em địa chỉ, hôm nay đương nhiên là có."

Người giống như bon họ có rất nhiều các để từ chối mà, nếu đã muốn cho địa chỉ tức là ngầm chấp thuận cho đối phương đến nhà.

Cố Chính Gia cũng có chút ngượng ngùng, chủ yếu là vì quan hệ của cậu với anh trai mình thực sự rất lạnh nhạt, hơn nữa trong kinh thành Cố đại thiếu gia Cố Trầm Chu chưa bao giờ nổi tiếng nhờ khiêm tốn vậy nên mới sinh ra chút lo lắng khó hiểu. Cậu gãi gãi má nói:

"Đây là củ cải bình thường dì rảnh rỗi nên làm, kêu em đem đến đây cho anh nếm thử."

"Cảm ơn dì giúp anh."

Cố Trầm Chu nhận lấy nói một câu khách sáo, kêu hai người đến sô pha ngồi, mình thì đi thu dọn bàn ăn.

Cố Chính Gia có chút được coi trọng mà sợ hãi, nhìn theo bóng dáng Cố Trầm Chu vài lần lại quay đầu đầy nghi vấn nhìn về phía Vệ Tường Cẩm.

Vệ Tường Cẩm buông tay tỏ vẻ chính mình cũng không rõ.

Không đợi hai người trao đổi được điều gì Cố Trầm chu đã quay ra, anh ngồi ở trên sô pha đơn, tùy tiện nói đến vài đề tài, đều là về cuộc sống và việc học tập của Cố Chính Gia.

Cuộc gặp mặt này ngược lại không đến mức tẻ ngắt, nhưng Cố Trầm Chu ngày thường có lúc nào chú ý qua những việc này chứ? Không chỉ Cố Chính Gia, ngay cả Vệ Tường Cẩm cũng bắt đầu cảm thấy có chút không đúng.

"Sắp được mười sáu tuổi rồi đúng không? Sinh nhật ngày mấy?"

Cố Trầm Chu cũng không nói chuyện phiếm bao lâu, nhanh chóng tiến đến chủ đề chính. Quan hệ của hai người từ nhỏ đến lớn đều rất lạnh nhạt, không cần phải bất chợt trở nên thân thiết hơn.

"Hơn một tháng nữa."

Cố Chính Gia đáp.

"Cha có dự định tổ chức cho em không?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Dì thì sao?"

Từ miệng Cố Trầm Chu trong mười mấy năm qua cũng không nghe được vài tiếng dì, ánh mắt Cố Chính Gia nhìn Cố Trầm Chu không khác gì nhìn thấy người ngoài hành tinh.

"Không, không có ý định."

Cậu lắp bắp một tiếng mới nói được có thứ tự.

"Chỉ mới mười sáu tuổi thôi… Ý của cha và dì là đợi đến mười tám tuổi."

"Quá muộn."

Cố Trầm Chu cau mày.

"Nếu em không ngại thì để anh làm đi."

"Hả!?"

Hai tiếng hợp lại, Cố Chính Gia và Vệ Tường Cẩm cùng nhìn chằm chằm vào Cố Trầm Chu, ánh mắt kỳ dị đến mức giống như đang nghiên cứu một giống loại khác lạ nào đó.

Cố Trầm Chu Trừng mắt nhìn Vệ Tường Cẩm ồn ào một cái, lại nói với Cố Chính Gia:

"Chờ đến ngày sinh nhật mười sáu tuổi của em, anh và anh Vệ tam sẽ cùng làm tiệc sinh nhật cho em, em mời bạn cùng học và những người bạn khác đến, một số người khác bọn anh sẽ mời."

Vừa nói như vậy Vệ Tường Cẩm ngược lại hiểu được ý của Cố Trầm Chu, tuy rằng không biết đối phương vì sao lại đột ngột quyết định như vậy nhưng thứ nhất là chuyện này không có gì khó khăn, thứ hai là có thể gia tăng,tình cảm của hai anh em anh cũng rất vui mừng, quay đầu cười tủm tỉm nói với Cố Chính Gia:

"Nhóc con em nghĩ lại xem sẽ mời những người bạn nào đến đây, đến lúc ấy anh và anh trai em nhất định sẽ giúp em làm thật hoành tráng."

Đây là muốn đưa cậu tiến đến vị trí cao nhất trong giới này đó! Cố Chính Gia có chút vui mừng lại có chút kinh ngạc, nhưng cũng giống như Vệ Tường Cẩm, cậu không hiểu vì sao Cố Trầm Chu lại bất chợt đưa ra quyết định này:

"Anh…"

"Em cũng gọi anh một tiếng anh, vậy để cho anh thu xếp đi."

Cố Trầm Chu ở bên cạnh nhìn giải thích một chút.

"Quay về nhớ nói rõ với cha và dì một tiếng."

Xưng hô này gọi nhiều thêm vài tiếng, bản thân anh cũng quen thuộc hơn chút.

"Em giờ muốn trực tiếp về nhà hay còn muốn đi đâu? Anh đưa em đi."

"Em về nhà, tự mình quay về là được, chỗ này có xe bus."

Cố Chính Gia vội vã nói.

"Anh đúng lúc muốn đến bên Chính Đức Viên, tiện đường."

Cố Trầm Chu lại nhìn về phía Vệ Tường Cẩm.

Vệ Tường Cẩm suy nghĩ một chút:

"Tôi còn có chút việc, quay về sẽ vào chào hỏi ông nội Cố."

Cố Trầm Chu ừ một tiếng, cầm lấy chìa khóa xe đi ra ngoài, bên ngoài có một chiếc Audi màu xám bạc bình thường, là tối hôm qua anh tiện đường mua về, kiểu dáng và giá cả đều vô cùng khiêm tốn.

Trong giới thượng lưu ở thành Tứ Cửu này, Chính Đức Viên giống như Thiên Thụy Viên đều ở vị trí gần trung tâm nhất, đều là do tổ chức chính phủ xây dựng nên, sauđó cho phép nhân viên chính phủ có cấp bậc nhất định vào ở trong tiểu khu. Nếu nói mỗi người ở trong Thiên Thụy Viên đều có mối quan hệ chằng chịt trực tiếp với cấp trên thì người ở trong Chính Đức Viên chính là nhân vật cấp cao thực sự: Ngoại trừ người lãnh đạo và cấp phó quốc gia, có tư cách ở nơi này cũng chỉ có vài vị năm đó từng cùng nguyên thủ khai quốc giành được thiên hạ, những bô lão lúc ấy cũng đã có được địa vị rất cao, giành công lao vĩ đại rồi về ở ẩn. Ví dụ như ông nội của Cố Trầm Chu, ông nội của Vệ Tường Cẩm, còn có mấy vị đồng lứa nhà Trần, Ôn, Hạ được gọi với danh vị tối cao trong thành Tứ Cửu.

Trước đó ở trong Quốc Sắc Thiên Hương, Vệ Tường Cẩm từng nói trong nhà Tôn Phái Minh còn kém một chút, chính là kém một phần này: Nhà họ Tôn hiện tại dù có phát đạt vinh quang đến đâu cũng không có đời trước được phép vào ở trong Chính Đức Viên, điều này có nghĩa một khi xảy ra chuyện gì thì không ai có thể bảo vệ cho nhà họ Tôn vào thời khắc mấu chốt.

Vì đang là thời gian đi làm nên tình hình giao thông cũng không quá tốt, Cố Trầm Chu vòng một vòng lớn mới đi từ Thiên Thụy Viên vào Chính Đức Viên, xuống xe nhận kiểm tra chừng mười phút ở chân núi, sau khi được thông báo cho phép mới có thể chính thức lái xe lên núi.

Mặc dù trước đó đã được cảnh vệ báo lên nhưng người nhận được tin tức là ông nội Cố, bởi vậy khi bà nội Cố mang theo bình tưới nước trong vườn hoa vừa nhìn thấy Cố Trầm Chu đi vào thì vẻ mặt lập tức toát ra kinh ngạc cùng vui sướng tràn trề:

"Tiểu Chu đã về rồi?"

Thân hình của bà so với trong trí nhớ thì còng hơn rất nhiều.

Ngực bị đâm nhói lên một chút, Cố Trầm Chu gọi một tiếng bà nội rồi lập tức vội vã đi lên trước đón lấy cái bình trong tay đối phương:

"Bà nội, để con!"

Từ lúc nhìn thấy Cố Trầm Chu, tươi cười trên mặt bà nội Cố liền mở rộng, hai tay cũng vẫn nắm lấy cánh tay Cố Trầm Chu:

"Trở về lúc nào?"

"Mới ngày hôm qua ạ."

Cố Trầm Chu nói.

"Buổi chiều ngày hôm qua xuống máy bay, buổi tối đến Thiên Thụy Viên, sau đó muộn quá nên con không đến đây nữa."

"Vừa xuống máy bay nên nghỉ ngơi đầy đủ, còn chạy loạn khắp nơi làm gì chứ?"

Bà nội Cố trách cứ, lại đoạt lấy cái bình trong tay Cố Trầm Chu.

"Đừng tưới nữa, mấy đám hoa này thiếu nước một hai ngày cũng không chết được, mau vào ngồi đi, bà nội làm mấy thứ ngon ngon cho con ăn! Buổi trưa ở lại đây ăn cơm chứ?"

"Đương nhiên là có."

Cố Trầm Chu cười nói, lại làm nũng một chút.

"Cũng đã ba năm không được gặp bà nội rồi!"

Sự thật chứng minh người già rất thích như thế, bà nội Cố cười đến mức mắt cũng nheo lại, không thèm bận tâm đến đám hoa với cá cực kỳ bảo bối của ông cụ nhà mình nữa, kéo Cố Trầm Chu vào bên trong.

Cố Trầm Chu đi thẳng theo vào trong nhà rồi vào phòng bếp, không đợi bị đuổi ra liền xắn tay áo nói:

"Bà nội, con giúp bà."

"Không cần không cần, đi xem TV đi, hoặc là lên trò chuyện với ông nội của con ấy."

Bà nội Cố nói.

"Ông nội ở bên kia đợi lát nữa cũng được, con với bà nội cũng đã lâu không được nói chuyện với nhau rồi."

Cố Trầm Chu đã bắt đầu động tay.

"Làm chút bánh xốp giòn được không ạ? Đã lâu không được ăn điểm tâm, thứ bán bên ngoài nếu không phải quá giòn thì là quá mềm, nhân bánh cũng không có mùi vị gì."

Bị cuốn vào đề tài, bà nội Cố tự nhiên là quên luôn chuyện đuổi Cố Trầm Chu ra:

"Đúng vậy, đây chính là công thức gia truyền, năm đó còn được coi là bảo bối, vốn không truyền cho con gái, sau này mọi người tiến hành cải cách rồi bà nội mới học được công thức này, không cần phải bám lên cửa nhìn lén mỗi lần nữa."

Cụ già lải nhải dài dòng nói về chút chuyện quá khứ, không biết là bởi vì hồi tưởng hay là vì có người thân bên cạnh mà vẻ mặt cũng sáng bừng lên.

Cố Trầm Chu vừa cười nói cùng vừa nhận lấy tất cả những việc tốn sức.

Nháy mắt đã qua hơn nửa giờ, ông nội Cố nhận được tin tức lại vẫn không thấy người đâu đi từ trên tầng xuống:

"Trầm Chu đâu?"

Sau đó đi ra vườn hoa lại hỏi:

"Hoa trong vườn hoa sao lại chỉ tưới một nửa thế?"

Ông nội Cố lại nâng mắt lên nhìn liền thấy Cố Trầm Chu đứng bên cửa sổ phòng bếp, nói:

"Trầm Chu đến rồi à, lại đây tưới hoa với ông nội."

Bà nội Cố bên cạnh đã bắt đầu chuẩn bị cơm trưa, đang nói với Cố Trầm Chu về chút chuyện trước kia lập tức ném hành đi cả giận:

"Hoa, hoa, ông chỉ biết có hoa! Cháu nội ba năm không gặp hiếm có một lần đến đây ông cũng chỉ biết có hoa! Về sau ông ở luôn với hoa bảo bối của ông đi! Tiểu Chu đừng bận tâm đến ông già kia, nấu cơm với bà nội!"

Ông nội Cố bị nói một hồi đến sửng sốt, thầm nói trong lòng là sao vậy chứ, không phải chỉ là tưới hoa à, tôi cũng muốn nói chuyện với nó thôi, đáng phải đau lòng như vậy sao, bà còn kêu nó nấu cơm với bà đó thôi, phức tạp như vậy tôi chẳng lẽ không đau lòng chắc.

Cố Trầm Chu vội vàng ngăn cản, nói với bà nội vài câu, lại dỗ dành bà một lần nữa đến mức mặt mày hớn hở, thấy mọi thứ đã làm không tệ lắm liền rửa tay đi ra khỏi phòng bếp.

Trong vườn hoa, ông nội Cố đã cầm bình đi tưới hoa tiếp. Thấy Cố Trầm Chu đi ra, ông cầm gậy chống trong tay gõ nhẹ lên sàn một chút, vừa đi vào phòng khách vừa hỏi:

"Sao lại đột nhiên quay về?"

"Con tự ý về…"

Không đợi Cố Trầm Chu nói xong, ông nội Cố liền khoát tay:

"Được rồi, loại việc nhỏ này không cần phải nói. Cha con chỉ là tính tình bướng bỉnh, thực ra nó cũng nhớ con lắm."

"Vâng."

Cố Trầm Chu nói.

"Ông nội, chuyện trước kia ông hỏi con, con đã suy nghĩ thật kỹ, nhưng con còn một chuyện không quá hiểu được."

"Chuyện gì?"

"Con dự định tiến vào nhà nước."

Câu trả lời này rõ ràng là khiến tinh thần ông nội Cố chấn động, ông chống gậy dùng lực gõ xuống sàn một cái:

"Rất tốt, các con tuổi trẻ có năng lực phải nghĩ đến chuyện báo đáp Tổ quốc! Ngồi xuống."

Vẻ mặt ông ôn hòa nói:

"Chúng ta nói chuyện, con muốn hỏi chuyện gì?"

Muốn hỏi chuyện gì?

Muốn hỏi vì sao nhà họ Cố lại liên tục hai lần đứng sai đội ngũ, muốn hỏi vì sao nhà họ Vệ lại không gượng dậy nổi.

Muốn hỏi ba nhà Trần, Ôn, Hạ hợp tác tiến hành tẩy rửa thế lực rốt cuộc là phát triển theo đà nào, hay chỉ đơn giản là từ lúc đầu, bọn họ đã bắt đầu bố trí? Nhà họ Tôn đứng lên, nhà họ Hạ bước lên đỉnh… Mở đầu chính là vụ tai nạn xe cộ kia của Vệ Tường Cẩm, rốt cuộc là ngoài ý muốn hay là do người làm?

Ngày đó ở trong mơ rốt cuộc chỉ là một chút phán đoán hoang đường trong thời gian dài hay chính là một tương lai nào đó có thể xảy ra?

Cố Trầm Chu không xác định được, nhưng anh hiểu rõ bản thân mình phải sớm phòng bị.

"Ông nội, gần đây ông có gặp ông nội Thẩm không?"

Cố Trầm Chu hỏi, ông nội Thẩm tên đầy đủ là Thẩm Đông Bình, chức vụ hiện tại là Phó Chủ tịch Quân ủy kiêm Hiệu trưởng trường Đảng Trung ương. Sinh ra ở trong gia đình bọn họ chính là như vậy, bất kể gặp người có chức vị cao bao nhiêu, tuổi còn nhỏ không thể bước vào thể chế vẫn có thể gọi đối phương một tiếng chú dì, ông bà, cho dù không có giao tình cũng có thể quen mặt.

"Quá cao không đến được."

Ông nội Cố trách cứ.

Cố Trầm Chu cười cười:

"Ông nội, con chỉ là muốn hỏi một chút, chủ trương của ông nội Thẩm và khuynh hướng chính trị của nhà chúng ta rất giống nhau."

"Ồ? Vậy con nói xem khuynh hướng chính trị của nhà chúng ta là gì?"

Ông nội Cố hỏi.

"Ông nội, cái này ông nên kiểm tra Chính Gia."

Cố Trầm Chu nói, tiếp tục gọt giũa suy nghĩ.

"Phát triển, nhưng phải phát triển ổn định. GPI (Genuine Progress Indicator – chỉ tiêu tiến bộ đích thực) tích lũy hàng năm của chúng ta nhìn qua rất rực rỡ, vô cùng sáng rọi. Nhưng trên thực tế mâu thuẫn vẫn là mâu thuẫn, hơn nữa mỗi năm lại trở nên gay gắt hơn. Vì sao trước sau vẫn không thể giải quyết được? Bởi vì thời gian kinh tế phát triển ngắn lại muốn có kết quả nhanh, rực rỡ dễ nhìn; mà mâu thuẫn xã hội theo thời gian dài tăng lên, thấy hiệu quả chậm, khó khăn nhiều, còn chưa viết được thành tích tốt của các quan chức, mọi người liền tự nhiên chọn lựa cái trước."

Một đoạn nói này cũng không khiến ông nội Cố lay chuyển, một câu mở đầu kia ngược lại khiến ông phải nâng mắt nhìn:

"Trầm Chu, đây là lần đầu tiên con nhắc đến tên Chính Gia ở trước mặt ông."

Cố Trầm Chu giữ im lặng.

Thay đổi xảy ra trên người mình thì không có ai hiểu rõ hơn chính bản thân mình. Nền giáo dục được nhận từ nhỏ khiến anh có thể thấy được con đường phía trước rõ ràng hơn phần lớn người khác, cũng hiểu rõ trách nhiệm của mình hơn. Anh có thể chán ghét thay đổi, nhưng vì con đường làm việc dưới chân, anh sẽ không từ chối những thay đổi bắt buộc.

Cố Trầm Chu im lặng khiến ông nội Cố nhìn ra gì đó, ông trầm giọng nói:

"Trầm Chu, con là đứa trẻ ngoan, Chính Gia cũng vậy. Các con đều là cháu trai của ông, ta hy vọng hai đứa các con có thể ở chung hòa thuận."

"Con biết. Con sẽ, ông nội."

Cố Trầm Chu nói.

Có vài thứ nói một lần cũng là quá nhiều. Ông nội Cố vuốt ve gậy chống lại quay về đề tài lúc trước:

"Nếu con bị vây trong lập trường này thì con sẽ lựa chọn thế nào?"

"Con cũng sẽ lựa chọn cái trước."

Cố Trầm Chu trả lời.

Đáp án này khiến lông mày đã trắng một nửa của ông nội Cố nhướn lên giống như một con lưỡi đao nhỏ sắc bén:

"Con nói con cũng sẽ lựa chọn cái trước?"

"Đây là chỗ thiếu hụt của chế độ, sức mạnh của một người ở trước nó liền giống như kiến càng lay cây, đã định trước là không hề có chút tác dụng nào."

Cố Trầm Chu bình tĩnh nói.

"Con không chỉ có một người, sau lưng con là toàn bộ nhà họ Cố."

Ông nội Cố nói.

“Nhà họ Cố cũng không đủ.”

Cố Trầm Chu không chút lay chuyển.

“Hơn nữa bởi vì sau lưng còn toàn bộ nhà họ Cố, con lại càng không thể tùy tiện làm chuyện gì xúc động được.”

“Vậy con dự định làm thế nào?”

Ông nội Cố đã ẩn ẩn có chút lửa giận.

“Ở vị trí này mưu là chính. Muốn giải quyết việc này, chỉ có khi nào con thực sự đứng được ở vị trí kia thì mới có thể suy xét.”

Cố Trầm Chu trả lời.

Phòng khách chìm vào im lặng ngắn ngủi, tiếng xào nấu đồ ăn lào xào truyền đến từ xa xa ngược lại làm rõ thêm sự yên tĩnh lúc này.

“Con muốn đứng ở vị trí kia là vì cái gì?”

“Giải quyết vấn đề.”

“Không được lẫn lộn đầu đuôi.”

Ông nội Cố chống gậy,dùng sức gõ xuống sàn.

“Nhớ kỹ những lời hôm nay con đã nói với ông!”

8. Chương 8: Thay Đổi (2)

Đi từ Chính Đức Viên ra đã là quá nửa buổi chiều, Cố Trầm Chu lái xe chạy về phía khu mộ ở tây viên.

Bắt đầu từ hơn mười năm trước khi Thẩm Nhu qua đời, cứ một hai tháng một lần Cố Trầm Chu liền tự mình đi đến trước phần mộ của mẹ cúng bái, trước đây là vì sợ hãi và hoài niệm, sau này lớn lên tuy rằng không còn cảm thấy sợ hãi về tương lai nhưng là đã thành thói quen, mỗi khi đến giờ thì lại đến đây, ngồi xuống, trò chuyện, liền cảm thấy đáy lòng trầm tĩnh lại.

Trong thời gian ba năm này, khu mộ của tư nhân được quản lý nghiêm khắc cũng không có thay đổi gì, Cố Trầm Chu đi dọc theo bậc thang lên trên, khi đi đến nơi bia mộ nằm đó lại phát hiện đã có đến trước mình một bước.

Đó là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, tóc nhuộm thành màu vàng kim, đeo khuyên tai, quần áo rộng rãi thoải mái còn in một cái đầu lâu to, trong lòng ôm một bó hoa bách hợp cực lớn không quá tương xứng với bản thân. Lúc này cậu ta cúi đầu không biết đang nói gì với bia mộ, lại khom người vái vài cái mới đặt bó hoa bách hợp trong lòng trước bia mộ.

Cố Trầm Chu đến gần bia mộ, khu mộ tư nhân sẽ không tùy tiện cho phép người ngoài đi vào, từ khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy người thì anh đã nhận ra đối phương. Thiếu gia thứ bảy nhà họ Thẩm – Thẩm Huy, một trong mười hai người anh chị em họ của mình.

Người đang vái cũng cảm thấy được có người đến gần. Cậu ta thờ ơ quay đầu lại nhìn, sau khi nhìn thấy rõ là người nào thì vẻ mặt lập tức chuyển thành kinh ngạc vui mừng:

“Anh họ? Sao anh lại ở đây, trở về từ nước ngoài hồi nào vậy?”

Lời này là đang nói bọn họ chỉ tình cờ gặp nhau.

Cố Trầm Chu cười cười:

“Đến viếng mộ.”

Hai tay anh trống không đứng yên, so sánh hai bên thì Thẩm Huy ngược lại có vẻ thành ý hơn.

Thẩm Huy lập tức biết lời của mình vừa rồi là không đúng: Mẹ của người ta nằm ở đây, chuyện này là đương nhiên chính đáng, ngược lại mình ở đây làm gì? Cậu ta liền cười nói:

"Này cũng đúng lúc, hôm nay vốn là cha mẹ em muốn đến nhưng bọn họ bất ngờ bị người khác gọi đi, kêu em đến đây thăm viếng một mình trước, không ngờ còn có thể gặp được anh Trầm Chu, sớm biết vậy cha mẹ em khẳng định sẽ bỏ qua việc lần này, bọn họ đã lâu không gặp anh họ, ông nội cũng vậy, mỗi lần mọi người ăn cơm cùng nhau thì ông nội đều sẽ nhắc đến anh."

"Chuyện anh về đã nói qua với ông ngoại, hai ngày nữa sẽ qua đó."

Cố Trầm Chu nói.

"Vậy là tốt rồi, người nhà cùng ăn một bữa cơm cũng tề tựu đủ."

Thẩm Huy nói, ánh mắt liền chuyển đến bức ảnh chụp nhỏ trên bia mộ.

"Nếu cô cũng còn, ông nội nói không chừng sẽ rất vui vẻ, ông nội chỉ có một người con gái là cô, năm đó thân thể cô tuy rằng không tốt lắm nhưng cũng không phải bệnh cấp tính gì, sao lại đột nhiên..."

Cậu ta nói đến đây, phát hiện vẻ mặt Cố Trầm Chu vẫn thản nhiên liền lập tức dừng lại, còn nói:

"Anh họ, nếu anh đến rồi, vậy em đi về trước."

"Gửi lời hỏi thăm sức khỏe của anh đến cậu mợ."

Cố Trầm Chu nói.

"Chắc chắn rồi, bọn họ biết anh về rồi nhất định sẽ vô cùng vui vẻ!"

Thẩm Huy nói xong liền khom người vái trước bia mộ một cái nữa, lúc này mới xoay người rời đi.

Cố Trầm Chu đợi đến khi bóng dáng Thẩm Huy biến mất khỏi tầm mắt mới ngồi xuống đất. Tay anh đặt ở trên bia mộ bằng đá, đỉnh tảng đá bị mặt trời chiếu rọi mang theo độ ấmnhẹ đốt nóng lòng bàn tay.

"Mẹ, con đã về rồi."

"Ông nội rất khỏe, ông ngoại cũng rất khỏe. Bà nội nhìn qua đã già hơn, Bộ trưởng Cố... Thân thể và sự nghiệp của cha đều không tệ."

"Mẹ đừng lo con sẽ chọc giận ông ấy, bất kể thế nào ông ấy cũng sẽ có một đứa con trai ngoan ngoãn hiếu thuận."

"Con cũng rất khỏe, con ở nước ngoài học được không ít thứ, lần này trở về rồi sẽ không rời đi nữa."

"Con có vài chuyện vẫn không quá hiểu được..."

Ngón tay của anh cọ cọ nhẹ nhàng lên tấm bia đá, mép đá được mài cẩn thận bóng loáng, ngoại trừ bên mép còn chút góc cạnh ra không sờ được chút tì vết. Anh đứng lên nhìn chăm chú vào bia mộ.

"Con sẽ hiểu rõ ràng."

"Con sẽ nhớ kỹ, con là con cháu nhà họ Cố."

Đi ra khỏi khu mộ, ánh trời chiều vừa vặn nhuộm hồng mặt đường. Cố Trầm Chu vừa muốn đi về phía xe của mình thì một chiếc việt dã đã phát ra hai tiếng còi với anh.

Cố Trầm Chu liền nhìn theo tiếng vang:

"Sao cậu lại đến đây?"

"Nhiệm vụ quan trọng cha giao cho."

Vệ Tường Cẩm nói.

"Theo chỉ thị của thủ trưởng già, nghênh đón Cố thiếu gia đến nhà mình ăn cơm."

Cố Trầm Chu nhịn không được cười vang:

“Hẳn vậy, đáng lẽ nên đến nhà chào hỏi ông nội Vệ rồi.”

“Đâu chỉ ông nội của mình, bà nội mình cũng nhớ cậu lắm.”

Vệ Tường Cẩm nói, hai nhà ở sát cạnh nhau, hai người lớn lên cùng nhau, cả hai nhà đều coi cháu nhà kia như cháu trai của mình.

“Lần này cậu về rồi, mình đoán chừng ít nhất một hai tháng không được nhàn rỗi, chỉ đến chào hỏi các trưởng bối cũng phải mất hơn mười ngày.”

Cố Trầm Chu thoải mái cười, ngồi vào xe Vệ Tường Cẩm nói:

“Ngồi xe cậu đi về đi, chiếc xe kia của mình tìm người lái về là được.”

Vệ Tường Cẩm có chút kỳ quái nhưng cũng không nghĩ nhiều mà chỉ tưởng rằng Cố Trầm Chu lười lái xe, khởi động xe nói:

“Mình vừa thấy em họ cậu đi ra, là người xếp hàng thứ bảy tên là Thẩm Huy đúng không?”

“Ừ.”

“Một năm mười hai tháng mỗi tháng một người, anh chị em họ nhà cậu mình đều có thể gọi đúng tên.”

Vệ Tường Cẩm đánh tay lái trêu đùa nói:

“Cậu cũng thẳng thắn bày tỏ thái độ đi, nhìn bọn họ vắt óc tìm mưu kế đến tình cờ gặp cậu như vậy cũng không dễ dàng.”

“Ông ngoại đã sớm có quyết định.”

Cố Trầm Chu chưa bao giờ phát biểu ý kiến về chuyện này liền chuyển chủ đề.

“Ba năm không về, bên Tây Hoàn thế nào rồi?”

“Muốn chơi xe?”

Vệ Tường Cẩm ngẫm nghĩ.

“Cũng không có gì thay đổi, chỉ là Quán quân thường thắng từ cậu biến thành Hạ Hải Lâu, hắn giống cậu, đều là loại người dám đua xe tốc độ giống như bão táp. Nếu cậu muốn chơi thì đợi lát nữa chúng ta cùng đi.”

Vẫn là giống như trước đây không có hứng thú gì với đua xe. Cố Trầm Chu xoa xoa cái cổ vì dựa vào ghế mà chút cứng ngắc, không tiếp lời Vệ Tường Cẩm mà hỏi:

“Lái xe việt dã lâu như vậy, cậu không có dự định đổi sang chiếc xe thoải mái hơn chút à?”

Vệ Tường Cẩm đang lái xe liền nhướn mày:

“Còn loại xe nào lái thoải mái hơn xe việt dã à?”

Không có ý định đổi xe. Ngón tay Cố Trầm Chu gõ nhẹ lên tay vịn. Người khác không biết nhưng anh hiểu rõ chiếc xe này của Vệ Tường Cẩm đã được tân trang lại, tăng thêm thép dày, kính chống đạn, các biện pháp an toàn làm vô cùng đầy đủ. Hơn nữa tính an toàn của thân xe việt dã cũng cao hơn xe bình thường rất nhều… Lại thêm Vệ Tường Cẩm trừ khi cần thiết cũng không có thói quen phóng xe nhanh, loại tai nạn xe cộ nào có thể khiến cậu ta lập tức tử vong?

Trong cảnh mơ, cho dù liên tục nhìn thấy trong một tháng thì Cố Trầm Chu cũng chỉ có thể nhớ rõ những việc lớn vô cùng khắc sâu, đây cũng là nhờ sau này anh nghe theo lời đề nghị của một vài chuyên gia ở mặt này, cố ý nhớ lại ghi ra. Vào mấy ngày bắt đầu, anh thậm chí dù bị lặp đi lặp lại không ngừng rồi bừng tỉnh nhưng lại không nhớ rõ bất kỳ thứ gì trong thời gian ấy. Nhưng cho dù sau này cố ý ghi lại ký ức, một vài chi tiết hoặc nói là một vài điểm tạo nên sự kiện, anh trước sau vẫn không có chút ấn tượng nào: Ví dụ như nhà họ Hạ bước lên đỉnh cao – nhà họ Hạ vì sao lại bước lên? Vệ Tường Cẩm xảy ra tai nạn xe cộ — Vệ Tường Cẩm xảy ra tai nạn xe vào lúc nào?

Cũng có lẽ vì những quá trình này vốn không có xuất hiện trong cảnh mơ của anh…

Tiếng chuông di động vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Cố Trầm Chu, anh liếc mắt nhìn dãy số trên màn hình di động một cái rồi tiếp máy:

"Chính Gia?"

"Anh ạ…"

Giọng nói của Cố Chính Gia chủ động gọi điện thoại đến, nghe vào còn không được tự nhiên như Cố Trầm Chu, cậu hỏi.

"Anh, hiện giờ anh ở đâu vậy?"

"Đang đi về phía Thiên Thụy Viên."

Cố Trầm Chu nói.

"Có chuyện gì?"

"À, là như thế này, tối hôm nay cha được mời đi ăn, không về nhà ăn cơm, mẹ… Dì làm đồ ăn xong rồi mới nhận được tin, hiện tại còn đi ăn với cha, đồ ăn trong nhà quá nhiều, chính là… muốn hỏi anh có muốn về ăn cùng không."

Cố Trầm Chu:

"Buổi tối anh phải đến nhà ông nội Vệ –"

"Về nhà đi."

Vệ Tường Cẩm ngồi bên cạnh nghe điện thoại đột nhiên nói xen vào:

"Mình nói với ông nội một tiếng, đảm bảo ông nội còn mừng hơn là cậu đến nhà mình ăn cơm."

Quan hệ của người hai nhà quả thực rất tốt, nếu đổi thành một vị khác thì Cố Trầm Chu tuyệt sẽ không làm như vậy. Cũng chỉ có ông nội Vệ nhìn anh lớn lên từ nhỏ, Cố Trầm Chu hiểu rõ đối phương quả thật là hy vọng anh được tốt giống như ông nội mình. Anh cũng không khách sáo nữa, nói với điện thoại:

"Lát nữa anh đến."

Hơi thở của Cố Chính Gia truyền đến từ đầu bên kia, giọng nói của cậu nghe vào có chút nhẹ nhõm:

"Vậy em chờ anh, anh trai."

Bên này Cố Trầm Chu hạ quyết định, Vệ Tường Cẩm ngồi cạnh cũng cầm điện thoại lên gọi về nhà giải thích với ông nội Vệ, chưa nói được mấy câu vẻ mặt anh ta liền có chút cổ quái.

"Vâng, vâng, con biết rồi, ông nội… Con hiểu được, con nhất định sẽ chú ý… Vâng, tạm biệt ông nội."

"Sao rồi?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Cậu gọi điện thoại lại hỏi em trai cậu xem có cơm cho mình không, ông nội chỉ thị mình đi theo, sau đó báo cáo cho ông ấy tình hình hai anh em cậu ở chung thế nào."

"Gián điệp như cậu đúng là không đủ tư cách."

Cố Trầm Chu nhịn không được nói.

"Gián điệp gì chứ, rõ ràng là nằm vùng cho cậu!"

Vệ Tường Cẩm phản bác.

"Tin tức trực tiếp, chính xác trăm phần trăm, cậu cứ cười trộm đi."

Cố Trầm Chu thực sự mỉm cười.

"Không cần gọi điện thoại, khẳng định sẽ có một phần cho cậu."

"Hở?"

“Vừa rồi trong điện thoại không phải đã nói rồi sao, là sau khi làm cơm mới biết là phải đi ra ngoài ấy?”

Cố Trầm Chu nói.

Vệ Tường Cẩm ngẫm lại thấy cũng đúng, cho dù là vì tạo cho Cố Trầm Chu và Cố Chính Gia cơ hội để ở chung, nói như vậy ba người nhà họ Cố, cơm dù thế nào cũng phải làm đủ ba phần, không thì sẽ có vẻ giả.

Quay về Thiên Thụy Viên thì vừa đúng giờ ăn cơm.

Cố Chính Gia ngồi một mình trong phòng khách bấm điều khiển chuyển kênh lung tung, thấy Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm đi vào cậu có chút kinh ngạc kêu một tiếng:

“Anh trai, anh Vệ tam.”

Vệ Tường Cẩm bước lên vỗ vỗ vai Cố Chính Gia.

“Buổi tối không có cơm ăn, đến đây kiếm một bữa.”

Cố Chính Gia hơi hơi sửng sốt, vài giây sau liền cảm thấy như vậy càng tốt, không khỏi lộ ra một nụ cười:

“Vậy càng tốt, hiếm có một lần anh Vệ tam đến nhà ăn cơm đó!”

Lời này Vệ Tường Cẩm nghe vào không có phản ứng gì, Cố Trầm Chu ngược lại nhớ tới bởi vì quan hệ của mình với người trong nhà khiến cho Vệ Tường Cẩm cũng rất ít khi đến cửa nhà này, thỉnh thoảng gặp Bộ trưởng Cố ở bên ngoài còn phải đi đường vòng.

Cơm chiều đã sớm chuẩn bị tốt, còn dọn sẵn trên bàn.

Bốn món ăn một món canh, hai mặn hai nhạt, canh là canh gà bào ngư chưng, vị cực kỳ ngon, nhìn ra được là có lòng nhưng lại không tỏ rõ quá khoa trương. Bởi vì có Vệ Tường Cẩm ngồi cùng bàn, hai anh em không có bao nhiêu tình cảm ăn một bữa cơm ngược lại không hề nặng nề, sau bữa cơm Cố Chính Gia chủ động xắn tay áo thu dọn bàn ăn, Cố Trầm Chu liền mang theo Vệ Tường Cẩm đi lên tầng về phòng mình.

“Đã lâu không đến nhà cậu rồi.”

Vệ Tường Cẩm dựa vào vách tường đợi Cố Trầm Chu mở cửa thuận miệng nói.

“Mình cũng vậy.”

Cố Trầm Chu trả lời, tìm chìa khóa ra mở cửa, đẩy cửa phòng ra liền thấy đồ đạc trong phòng ngủ đều được che phủ cẩn thận, phía trên tính cả sàn nhà đều tích một tầng bụi thật dày.

Vệ Tường Cẩm nhìn bụi bặm dày đến nửa tấc trên mặt đất:

“… Đúng là ba năm nay không hề có người nào đi vào phòng của cậu.”

Cố Trầm Chu cũng không ngoài ý muốn chút nào. Anh đi vào trước mở cửa sổ thông gió, lại nhấc tấm vải phủ trên tủ và đồ dùng trong phòng lên, còn không quên nói với Vệ Tường Cẩm:

“Tùy tiện tìm một chỗ ngồi đi.”

Vệ Tường Cẩm quyết định mình vẫn nên đứng cho tiêu cơm một chút.

Cố Trầm Chu cũng không bận tâm nhiều, đầu tiên anh kéo ngăn bàn của mình lấy ra vài chiếc hộp, lại đi đến két an toàn điện tử dựa vào tường bấm mật mã mở khóa.

Vệ Tường Cẩm không có việc gì làm đi đến trước bàn đùa nghịch mấy chiếc hộp Cố Trầm Chu vừa mới lấy ra tùy tiện để trên bàn:

“Đây là cái gì?”

“Cậu mở ra xem.”

Cố Trầm Chu cũng không quay đầu lại nói.

Vệ Tường Cẩm nghe vậy mở ra, phía hiện chiếc hộp có khóa nhưng chất lượng của khóa này rõ ràng là rất kém, anh không hề dùng chút sức nào, chỉ kéo nhẹ liền đứt đoạn.

Đây là có ý gì? Nghiên cứu một chút cái khóa kia rõ ràng là vì có người làm mà trở nên dễ đứt, Vệ Tường Cẩm thầm nói trong lòng. Tiếp đó anh mở chiếc hộp ra liếc mắt nhìn thứ bên trong một cái thì lập tức bị ánh sáng lấp lánh muôn màu bên trong làm cho chấn động:

"Cậu đặt mấy thứ này ở đây, không sợ bị trộm mất à?"

Lúc này Cố Trầm Chu cũng mở két an toàn ra, anh lấy thứ gì đó bên trong, kéo ghế dựa đến ngồi xuống:

"Chẳng phải là không bị trộm à? Ở nơi này có thứ gì có thể bị trộm chứ?"

Lời này có không ít thâm ý đâu. Vệ Tường Cẩm cân nhắc.

Cố Trầm Chu đã cầm lấy vài chiếc hộp khác, nhìn một chút về phía mấy ổ khóa liền trực tiếp vặn bung ra.

Giây lát sau, từng hộp từng hộp trang sức quý giá xuất hiện dưới ánh đèn trắng, từ ghim cài áo bằng đá quý đến vòng cổ bạch kim, từ khuyên tai ngọc trai đến nhẫn kim cương, thứ gì cần đều có, toàn bộ đều lấp lánh tỏa sáng dưới ngọn đèn sáng rực.

Nhìn chiếc hộp đầu tiên còn cảm thấy khiếp sợ, nhìn thêm mấy chiếc hộp nữa ngược lại là chết lặng. Vệ Tường Cẩm chú ý đến kiểu trang sức trong hộp thì phát hiện đều có chút cũ xưa.

Giọng nói của Cố Trầm Chu cũng vang lên:

"Đây đều là đồ trang sức trước kia mẹ mình mang theo."

Anh giải thích một câu rồi đóng nắp hộp lại, chồng mấy chiếc hộp lên nhau, cho tất cả vào trong két an toàn khóa lại. Thứ trước đó nằm trong két an toàn lại bị lấy ra đặt lên mặt bàn: Mấy quyển sách bài tập, mấy món đồ chơi cũ, có năm tấm ảnh chụp… cùng với rất nhiều thứ gì đó không đáng giá.

Vệ Tường Cẩm dựa vào tường đứng dậy, thấy Cố Trầm Chu tìm một miếng vải trong phòng đến, lau đi bụi bặm bám bên ngoài mấy thứ này sau đó phân loại ra sắp xếp: Sách bài tập cho vào ngăn kéo, đồ chơi đặt vào ô vuông trên giá sách, ảnh chụp dựng thẳng để trên mặt bàn…

Đèn điện trên trần nhà hơi lóe lên.

9. Chương 9: Tiệc Sinh Nhật

Nhà họ Thẩm và nhà họ Cố khác nhau, giống như sự khác biệt giữa người làm ăn và chính trị gia.

Khi Cố Trầm Chu đi đến tòa nhà lớn kèm theo vườn hoa rộng lớn chiếm hơn mười mẫu đất của nhà họ Thẩm thì đã là chuyện của thật nhiều ngày sau đó.

Là một gia tộc lớn, bởi vì ông cụ nhà họ Thẩm còn sống nên bốn anh em nhà họ Thẩm, cũng chính là bốn người cậu của Cố Trầm Chu, không chuyển ra khỏi nhà chính, chỉ chọn lựa một tầng trong năm tầng với hơn mười phòng trong nhà chính làm trụ sở của mình, còn lại tầng cao nhất là thư phòng và phòng ngủ của ông cụ nhà họ Thẩm, không tùy tiện cho phép người khác đi lên.

Mẹ của Cố Trầm Chu – Thẩm Nhu – là con gái duy nhất của Thẩm lão, lại là đứa con nhỏ nhất. Tuổi tác của Cố Trầm Chu trong mười mấy anh chị em họ cũng không tính là lớn, việc này cũng khiến cho bắt đầu từ năm mười lăm tuổi, mỗi lần anh đến nhà họ Thẩm cũng phải trải qua tình huống giống nhau, luôn bị những người này kéo đi nói chuyện hoặc là đúng lúc gặp mặt – đương nhiên, mấy việc nói chuyện này vừa vặn theo mỗi năm Cố Trầm Chu lớn lên đã càng ngày càng ít.

"Thiếu gia Trầm Chu đến rồi?"

Quản gia James được mời đến từ nước Anh đứng trước cửa chính, mặc áo sơmi trắng cùng áo khoác đuôi tôm, nho nhã lễ độ cúi đầu.

"Tiên sinh đang chờ ngài ở trên tầng."

Cố Trầm Chu giao xe cho người hầu nam ra tiếp đón, còn mình thì đi theo James vào trong nhà:

"Thân thể ông ngoại thế nào?"

“Cũng không tệ lắm, chỉ là có chút bệnh vặt của người già thôi.”

Quản gia đến từ nước Anh nói tiếng Trung cực kỳ lưu loát, ông ta mỉm cười nói:

“Tiên sinh nghe nói thiếu gia Trầm chu muốn đến liền vô cùng vui vẻ, buổi sáng còn cố ý đến phòng sách viết một bức chữ, nói đợi lát nữa cho ngài mang đi.”

“Đúng là có người quấn quít lấy tôi muốn vài thứ.”

Cố Trầm Chu cười nói, người trong lời nói chính là Vệ Tường Cẩm. Ông cụ nhà họ Vệ bình thường không thích rượu thuốc hoa cỏ mà chỉ thích thưởng thức thư pháp, lại cố tình không có chút thiên phú nào về mặt này.

Trong lúc nói chuyện với nhau hai người đã lên đến tầng cao nhất. James mang theo Cố Trầm Chu đi qua phòng khách mái vòm, nhẹ nhàng gõ cửa phòng sách:

“Tiên sinh, thiếu gia Trầm Chu đến.”

“Vào đi.”

Bên trong truyền đến giọng nói của người già.

James lui về phía sau một bước để Cố Trầm Chu đi vào, còn mình thì đứng thẳng ở bên cạnh.

Thảm màu nâu nhạt thật dày hút hết tiếng bước chân.

Khi Cố Trầm Chu đi vào phòng sách thì ông cụ kia đang đeo một chiếc kính lão lớn ngồi trước bàn làm việc cạnh cửa sổ sát đất ở đối diện đọc một quyển sách về tâm lý học. Anh không lập tức lên tiếng, thậm chí còn thả nhẹ bước chân của mình đứng ở cạnh bàn lặng lẽ chờ đợi.

Khoảng chừng mười phút sau, ông cụ xem xong một đoạn rồi mới tháo kính mắt xuống đứng dậy.

“Ông ngoại.”

Cố Trầm Chu tiến lên một bước.

Ông cụ vẫy tay:

“Đi cùng ông xuống vườn hoa một chút.”

Lúc ông nói chuyện thì thân mình nghiêng đi, ánh sáng từ cửa sổ sát đất chiếu vào soi nghiêng nghiêng trên mặt ông, chiếu sáng những đốm đồi mồi trên da và mái tóc muối tiêu được chải ngược về phía sau của ông. Ông chắp hai tay sau lưng đi ra phía ngoài, thân mình có hơi còng cũng không cần Cố Trầm Chu tiến lên đỡ.

James đứng ở bên ngoài rõ ràng là đã nghe thấy được lời nói vừa rồi của ông cụ liền đi xuống trước chuẩn bị.

Chín giờ sáng, người trong nhà chính hoặc là đã rời đi hoặc là còn chưa thức dậy. Người hầu nữ đang bận rộn ở đại sảnh tầng một đều được trải qua huấn luyện nghiêm khắc, tuy rằng đi qua đi lại thường xuyên nhưng không gây ra bao nhiêu tiếng động.

Bọn họ đi vào vườn hoa sau nhà chính, đây gần như có thể xem là một khu rừng nhỏ: Liếc mắt một cái không nhìn thấy điểm cuối của vườn hoa tỏa hương thơm ngát, ở giữa chằng chịt đủ loại bui cây thấp bé, dọc theo mép tường là một hàng cây ngô đồng thẳng thớm, hoa nở lác đác rơi. Đi đến cuối hàng ngô đồng, mặt hồ lấp lánh ánh sáng, hàng liễu rủ bên bờ đong đưa theo gió, phiến lá dài mảnh rơi xuống mặt hồ khơi lên một vòng gợn sóng nhè nhẹ. Bỗng nhiên một cơn gió thổi đến, mặt hồ phẳng như gương liền gợn lên một tầng sóng khiến lũ chim đậu ở bên bờ kinh hãi.

“Hai ngày trước lại có người đến gặp con đi.”

Ông Thẩm đi đến bên hồ, ô che nắng và bàn ghế để người nghỉ ngơi đã được sắp xếp tốt, điểm tâm và trà lài cũng được chuẩn bị đầy đủ. Nhưng lão gia tử rõ ràng là không muốn ngồi xuống, ông chậm rãi tản bộ dọc theo bờ hồ thật dài.

“Con có suy nghĩ gì không?”

“Mẹ nhất định rất vui vẻ.”

Cố Trầm Chu nói.

“Con vẫn không muốn nói, ông cũng không ép con.”

Ông Thẩm nheo mắt nói.

“Đã nhiều năm như vậy, con cũng thấy rõ ràng, bọn chúng muốn sợ rằng không chỉ là mấy thứ trong tay ta này.”

“Con đang muốn nói với ông, ông ngoại, con dự định dùng một phần di sản mà mẹ để lại thành lập quỹ công ích xã hội. Như vậy có lẽ mẹ sẽ càng vui hơn một chút.”

Cố Trầm Chu nói.

Bước chân của ông cụ ngừng lại một chút:

“Đây là hỏi hay là thông báo?”

“Là thông báo, ông ngoại.”

Cố Trầm Chu vẫn cung kính như cũ nhưng trong giọng nói cũng không có chần chừ.

Bọn họ tiếp tục đi, chậm rãi đi đến trước một gốc cây đa cao lớn.

Rễ của cây đa này to khỏe cắm thật sâu xuống bùn đất phía dưới, cành cây vươn lên không trung tẽ thành hai cành khỏe mạnh rắn chắc, lá cây tầng tầng lớp lớp dày rộng dệt thành tán phủ lên mảnh đất dưới chân một bóng râm mờ tối.

Bọn họ đứng trước cây đa không ít tuổi này, một cái bàn đu được buộc ở trên cành cây bị gió đẩy một lượt nhẹ nhàng đong đưa.

Ông Thẩm nhìn bàn đu nói với Cố Trầm Chu:

“Cá tính của con thật không giống mẹ con. Mẹ con cũng sẽ không dứt khoát nói với ông như vậy.”

Ông không đợi Cố Trầm Chu nói, liền tiếp tục nói:

“Vài năm nay ông vẫn thường nghĩ, nếu không phải vì ông quá mức yêu thương đứa con gái có được lúc tuổi già này, không chờ mong nó luôn vô tư lự giống như một cô công chúa nhỏ… Không nuôi nó thành cá tính ngây thơ mềm mại như thế, liệu nó có rời ông đi sớm như vậy không.”

“Ông ngoại…”

“Nguyện làm tơ leo dựa cây cao lớn…”

Ông Thẩm nhìn bàn đu, con gái nhỏ của ông ngồi trên bàn đu ông tự tay làm treo trên cành cao, nụ cười ngọt ngào giống như mới là ngày hôm qua, ông giống như đang lẩm bẩm tự nói với mình.

“Cây cao lớn một ngày nào đó sẽ ra đi.”

Cố Trầm Chu muốn nói gì đó nhưng ông cụ không muốn nghe, nhanh chóng chuyển đề tài:

“Ông nghe nói con muốn tổ chức sinh nhật cho em trai con?”

“Vâng, trong hai ngày tới.”

Cố Trầm Chu theo đề tài của ông.

“Lần này đến còn muốn mượn James của ông đến giúp.”

“Mang đi đi, con làm đúng là được.”

Ông Thẩm im lặng một hồi, thản nhiên nói.

"Thời gian mười lăm năm,cũng đủ rồi. Nếu đã bước ra được nửa bước này liền tiếp tục đi tiếp… Nhiều năm qua như vậy, Nguyệt Lâm cũng không dễ dàng gì."

Cố phu nhân đương nhiệm họ Trịnh, Trịnh Nguyệt Lâm.

Cố Trầm Chu cúi đầu không nói gì.

Ông Thẩm ngược lại cười một tiếng:

"Ông đã quên con không phải là mẹ con, chủ ý của con quả thực rất lớn."

"Được rồi, đi đi, làm chuyện mà con phải làm."

Ông cụ lại giống như lúc trước, từ chối người đỡ xoay người muốn quay về, tốc độ thong thả mà vững chắc, thân hình hơi còng lại cao lớn.

"Ông ngoại con hiện tại vẫn còn đứng ở đây."

Núi Thiên Hương nằm ở phía bắc của thành Tứ Cửu, ở ngay bên ngoài thành cách thành phố không gần cũng không xa, xung quanh không có người nào ở, thuộc về khu vực còn chưa khai phá đến. Cố Trầm Chu từ hai năm trước đã mua hết nơi này, ngoại trừ xây một viện nhỏ cho chính mình ở dưới chân núi ra, sơn trang trên đỉnh núi và đường quốc lộ lên núi cũng đã sớm bắt đầu xây dựng.

Ngày 28 tháng 7 chính là ngày sinh nhật tròn mười sáu tuổi của Cố Chính Gia.

Mặc dù đã tạm thời mượn James từ chỗ của ông Thẩm nhưng khi thực sự đến ngày này thì Cố Trầm Chu vẫn có mặt ở sơn trang từ sớm, xác định lại mọi thứ một lần cuối cùng. Là một người tổ chức bữa tiệc khác, Vệ Tường Cẩm vốn cũng dự định đến cùng, nhưng bởi vì giữa chừng có một số việc cho đến gần sẩm tối mới có mặt ở sơn trang.

"Nơi này không tệ."

Xung quanh trống trải, gió núi trong trẻo không ngừng thổi qua xua đi thời tiết khô nóng. Vệ Tường Cẩm vừa bước từ trên xe xuống liền nói lời khen ngợi với Cố Trầm Chu.

Ở sát cạnh vách đá, Cố Trầm Chu đang dựa vào hàng rào bằng gỗ được đóng xuống từ lúc đường quốc lộ lên núi khởi công xây dựng hóng mát. Anh nâng mắt lên một chút:

"Đã mua về đương nhiên phải làm cho tốt."

"Nhìn lâu một hồi mình cũng muốn mua."

Vệ Tường Cẩm thì thầm một tiếng liền đi cùng Cố Trầm Chu vào sơn trang.

Sơn trang ở đỉnh núi. Lúc trước quy hoạch thì vì tận hết sức lực duy trì cảnh quan sơn dã nên cũng không xây dựng sơn trang mở rộng ra bốn phía mà là đi theo phong cách 'Nhà nhỏ trong rừng sâu'. Suy nghĩ như vậy nên toàn bộ đều xây dựng từ vật liệu gỗ, khảm toàn bộ sơn trang vào trong rừng cây.

Vệ Tường Cẩm theo Cố Trầm Chu đi vào trong sơn trang. Trong khe hở của mấy phiến đá xếp không theo quy tắc mọc đầy rêu xanh, tiếng nước chảy lặng lẽ truyền đến từ phía sau sơn trang. Bọn họ đi vào đại sảnh, James sắp xếp công việc liền bước lên đón:

"Cách bữa tiệc còn ba tiếng nữa, hai vị thiếu gia có thể ra phía vườn sau ngồi."

Cố Trầm Chu gật đầu nói với James:

"Khi nào Chính Gia đến thì báo cho tôi biết."

"Vâng, thiếu gia Trầm Chu."

James cúi đầu nhận lệnh.

Vệ Tường Cẩm đi theo Cố Trầm Chu ra vườn sau, vừa ngồi xuống ghế đá thì người hầu nữ mặc đồng phục bưng khay trà đi đến, lặng yên không phát ra chút tiếng động dọn mọi thứ ra, lại thấy Cố Trầm Chu đã đưa tay ra tự làm liền lui xuống.

"Bút tích của cậu lần này có hơi lớn đấy."

Vệ Tường Cẩm có chút suy ngẫm nói, mở tiệc cho Cố Chính Gia lại cố ý dùng sơn trang mới xây dựng của mình làm nơi chiêu đãi, tuy rằng coi trọng đến mức có chút kỳ lạ nhưng nếu muốn làm liền dứt khoát làm cho đàng hoàng một chút cũng không tính là gì cả. Nhưng mượn người của nhà họ Thẩm đếncũng đã vượt ra ngoài phạm vi 'Làm cho đàng hoàng một chút' – phải biết, cho dù là năm đó Cố Trầm Chu tròn mười tám tuổi trưởng thành cũng không có phí tâm tư như vậy.

Mấy phút sau Cố Trầm Chu đã pha trà xong, anh đưa một chén cho Vệ Tường Cẩm, bản thân mình cũng uống một ngụm, thờ ơ nói:

"Đây thì tính là gì chứ? Chỉ cần mình có thích hay không thôi."

Vệ Tường Cẩm nhướn mày mỉm cười:

"Lời này của Cố thiếu gia thật có khí phách."

Anh cũng không tiếp tục đề tài này, chỉ là trong lòng ít nhiều vẫn còn chút nghi hoặc, cảm thấy Cố Trầm Chu làm ra việc lần này dường như không chỉ là muốn tổ chức tiệc sinh nhật cho Cố Chính Gia. Nhưng ngoại trừ việc này ra thì còn có gì nữa? Trong khoảng thời gian ngắn anh cũng không thể nghĩ ra nổi.

Đến gần tám giờ, Cố Chính Gia và tất cả những người bạn học mời đến tới trước tiên. Do có Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm mời, người trong giới bọn họ cũng lần lượt đến đây, năng lực của James đã làm việc bên người ông cụ nhà họ Thẩm gần ba mươi năm không cần phải bàn cãi, chuẩn bị vô cùng đầy đủ, mỗi người hầu nữ và bồi bàn đi qua đi lại trong đám người đều thỏa mãn được yêu cầu của mỗi vị khách.

Cùng sinh ra trong loại gia đình giống như nhà họ Cố này, việc xã giao của hai anh em đã định trước là sẽ chồng chéo lên nhau. Bạn bè cùng học của Cố Chính Gia còn đang đi học có thể là có địa vị thấp hơn một chút nhưng phần lớn đều có thể đối đáp được với nhưng người đứng trên đỉnh ở trong giới, không ít người còn có vài họ hàng có quan hệ sâu rộng.

Đúng tám giờ, bữa tiệc bắt đầu.

Mặc lễ phục vào, Cố Chính Gia đã được xử lý cẩn thận qua một lượt vào lúc phát biểu mở màn thì cánh tay có hơi căng cứng một chút nhưng vẻ mặt coi như là tự nhiên, Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm dẫn đầu vỗ tay, tiếp đó Cố Trầm Chu liền mang theo Cố Chính Gia đưa cậu đi giới thiệu cho từng nhân vật quan trọng ở đây.

Cháu gái của Khâu lão, cháu trai của Thẩm lão, đời thứ ba của ba nhà Trần, Ôn, Hạ, Tôn Phái Minh… Cho dù ra nước ngoài ba năm mới vừa quay về nhưng tất cảngười ở trong giới này từ hơn mười tuổi đã hiểu được có thể và không cần kết giao với ai, hơn nữa còn có quan hệ tốt từ sớm: Ví như Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm, ví như đời thứ ba của nhà họ Trần và nhà họ Ôn, ví như nhà họ Khâu và nhà họ Thẩm chuẩn bị kết thông gia.

Trong khoảng thời gian ba năm trở lại đây, người có bối cảnh thấp bị mờ nhạt đến mức gần như không thể phát hiện ra. Người có thể đến tham dự bữa tiệc này tất cả đều là người có ý kết giao với Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm, ngay cả Tôn Phái Minh mới một khoảng thời gian trước bị Cố Trầm Chu đánh bại khi được Cố Trầm Chu giới thiệu cũng vô cùng nể mặt mà khen ngợi Cố Chính Gia vài câu: Bài trên bàn thua thì thua, dù sao có đôi khi gã muốn tán tụng người hợp ý cũng không chỉ tiêu tốn chút tiền ấy. Ngược lại trong trường hợp này làm mất thể diện của nhà họ Cố, làm không tốt còn kết tử thù.

Giới thiệu người hết một vòng rồi, Cố Trầm Chu cuối cùng cũng mang theo Cố Chính Gia đi đến trước mặt thiếu gia nhà họ Hạ, trong khoảng thời gian ba năm người khác có thể không rõ ràng nhưng chỗ Hạ Hải Lâu lại không thể xem thường: Khi Cố Trầm Chu rời khỏi thành Tứ Cửu thì Hạ Hải Lâu cũng vừa đến nơi này.

"Hạ thiếu gia."

Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu nhẹ nắm tay một cái, lại khoát tay lên vai Cố Chính Gia.

"Cảm ơn Hạ thiếu gia đã vui lòng đến dự. Đây là em trai tôi, Chính Gia."

Hiếm có một lần không mang theo bạn đến, Hạ Hải Lâu đang dựa vào tường uống một ly Whisky. Một tay cậu ta nâng ly rượu một tay đút trong túi áo, mặc một bộ tây trang màu trắng tinh xảo, cravat thêu vân mây nghiêng, dáng vẻ nhìn qua còn có vài phần giống quý công tử hơn Cố Trầm Chu.

Nghe Cố Trầm Chu giới thiệu như vậy, cậu ta liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái liền cười nhẹ với Cố Trầm Chu, kéo dài giọng:

"Cố thiếu gia quả thực là một anh trai tốt."

10. Chương 10: Tai Nạn Xe Cộ

"Lời này của Hạ thiếu gia nói có phần không đúng rồi."

Cố Trầm Chu cười nói.

"Tôi chỉ có một em trai bảo bối này, không thương nó thì thương ai? Ba năm này tôi ở nước ngoài không làm được chuyện gì cho nó, hiện tại hẳn là nên bù đắp lại."

Em trai bảo bối không kìm được mà run lên một cái.

Hạ Hải Lâu cười như không cười liếc mắt nhìn Cố Chính Gia một cái nói với Cố Trầm Chu:

"Cố thiếu gia thật đúng là nhìn thấu."

"Là không nhìn cũng hiểu rõ đi."

Cố Trầm Chu trả lời rất có hàm ý.

"Muốn nói nhìn thấu, Cố thiếu gia không phải cũng thế sao? – Nhưng đừng lấy làm vinh dự mà nhớ phải khen tôi."

Chỉ một đoạn đối thoại này, Hạ Hải Lâu là nhắc đến mẹ kế của Cố Trầm Chu, Cố Trầm Chu lại đáp lễ bằng thân phận của Hạ Hải Lâu. Muốn nói xấu hổ, Hạ Hải Lâu không phải là đại thiếu gia chân chính ở nhà họ Hạ vẫn xấu hổ hơn anh mới đúng.

Giao chiến ngắn ngủi hàm súc nhanh chóng chấm dứt. Cố Trầm Chu lại nói thêm hai câu với Hạ Hải Lâu liền mang theo Cố Chính Gia rời đi.

"Về sau em tránh xa Hạ Hải Lâu ra một chút."

Đi ở trong đại sảnh, Cố Trầm Chu vừa trò chuyện với người gặp được xung quanh vừa thấp giọng nói với Cố Chính Gia.

"Em biết rồi, anh."

Sắc mặt Cố Chính Gia cũng không quá dễ nhìn.

"Ánh mắt vừa rồi của anh ta nhìn em đều khiến da gà nổi hết lên."

"Tiếng tăm của cậu ta hẳn là em cũng nghe qua rồi."

Quay về thời gian một tháng trước, Cố Trầm Chu đã điều tra rõ ràng đủ lượng tin tức mà mình muốn nghe được.

"Em là thiếu gia nhà họ Cố, chỉ cần bản thân em không ngốc thì cậu ta sẽ không dám leo lên đầu em."

Cố Chính Gia có chút bất đắc dĩ gật gật đầu, nghĩ lại những lời đồn đãi về đối phương ở bên ngoài cùng với ánh mắt vừa rồi nhìn mình, cậu liền cảm thấy ghê tởm giống như nuốt phải ruồi bọ.

Cố Trầm Chu vỗ vỗ vai Cố Chính Gia:

"Được rồi, đây là tiệc sinh nhật của em, tự mình đi tìm bạn bè chơi đi."

Cố Chính Gia đã sớm chú ý đến bạn bè của mình từ nãy đến giờ vẫn luôn nhìn chăm chú về phía mình, cậu gật gật đầu nói:

“Anh, vậy em qua đó đây.”

“Chơi vui vẻ một chút.”

Anh nói với Cố Chính Gia một câu liền cầm một ly nước lạnh trong khay bồi bàn bưng trên tay bên cạnh uống cạn cho đầu óc tỉnh táo, cũng tìm kiếm bóng dáng Vệ Tường Cẩm nhưng đối phương có vẻ như không có mặt ở trong đại sảnh. Cố Trầm Chu nhẹ cau mày hỏi một bồi bàn ở cạnh đó:

“Vệ thiếu gia đâu?”

Muốn làm việc ở nhà họ Thẩm, yêu cầu cơ bản nhất chính là mắt có thể nhìn sáu đường, bồi bàn kia vừa nghe câu hỏi của Cố Trầm Chu liền cúi đầu nói:

“Vừa rồi Vệ thiếu gia nhận được một cuộc điện thoại, tạm thời đi ra ngoài.”

Cố Trầm Chu gật gật đầu, trong lòng biết Vệ Tường Cẩm không thể nào không nói gì cả đã rời đi, cũng không vội vã đi tìm người mà tìm một vị trí tương đối bắt mắt ngồi xuống nghỉ ngơi. Đợi không lâu lắm, Vệ Tường Cẩm cầm di động quay lại đại sảnh từ cửa hông.

Sắc mặt anh ta không được tốt, khi đi vào đại sảnh thì nhìn quanh đại sảnh một vòng, sau khi chạm mắt với Cố Trầm Chu liền đi thẳng về vị trí của anh, trên đường đụng phải vài người đều chào hỏi anh ta cũng chỉ thờ ơ gật đầu đối phó rồi đi qua.

“Sao? Có chuyện đột xuất?”

Từ sắc mặt của đối phương liền nhìn ra được một hai phần, không đợi Vệ Tường Cẩm nói chuyện Cố Trầm Chu liền chủ động mở miệng.

Vệ Tường Cẩm lập tức cười rộ lên:

“Đúng vậy, có việc đột ngột.”

Anh ta cũng không nói rõ ràng.

“Mình phải đi trước, quay về sẽ nhận lỗi với cậu.”

“Vệ thiếu gia đây là làm mình xấu mặt rồi, một bữa tiệc sinh nhật mà thôi, làm đàng hoàng chút chẳng qua là mình vừa vặn cũng có hứng thú, đáng gì chứ?”

Cố Trầm Chu bật cười.

“Ha, cậu xem mình cũng choáng váng rồi.”

Chiếu theo quan hệ của hai người dù thế nào cũng sẽ không nói ra những lời như vừa rồi, Vệ Tường Cẩm vỗ trán một cái nói:

“Quay về mình sẽ tặng thêm cho Chính Gia một thứ tốt.”

“Mình thay nó cảm ơn cậu.”

Cố Trầm Chu nói, lại nhìn vẻ mặt Vệ Tường Cẩm:

“Có chuyện bận rộn gì thì đi đi.”

Vệ Tường Cẩm gật gật đầu, cũng không khách sáo nữa, xoay người rời khỏi sơn trang.

Cố Trầm Chu lại đứng lên, sau khi chào đón mấy người trong đại sảnh vừa rồi vẫn chưa trò chuyện, phân ra mấy người khác biệt trong giới liền lén tránh đi tìm đến James đang bận rộn ở phía sau.

“Thiếu gia Trầm Chu?”

James có hơi nghi hoặc khi thấy Cố Trầm Chu đi vào.

“Hiện tại tôi phải rời đi trước, bên ngoài giao cho ông.”

Cố Trầm Chu dặn dò.

“Trong vòng nửa giờ đừng để cho người nào phát hiện ra tôi không có mặt ở đây.”

Trong lòng James khẽ động liền hiểu được nhiệm vụ thực sự của buổi tối hôm nay.

"Tôi biết rồi, ngài yên tâm đi. Chỗ thiếu gia Chính Gia có cần đánh tiếng không?"

Vấn đề này rõ ràng là nằm ngoài kế hoạch của Cố Trầm Chu. Anh nhíu mày một chút:

"Không cần cố ý đi nói, nếu nó chủ động hỏi ông thì sau thời gian nửa giờ hãy nói, cứ nói cho nó."

Gió núi ban đêm mang theo chút lạnh lẽo.

Hai mươi mốt giờ bảy phút, Cố Trầm Chu vẫn khởi động xe nhìn lướt qua di động.

Cách lúc bữa tiệc bắt đầu đã được một tiếng bảy phút, cách lúc Vệ Tường Cẩm rời đi là mười một phút.

Anh không mở đèn xe, chuyển tay lái chiếc ô tô đỗ một mình của mình xuống quốc lộ dưới núi, trong vòng vài phút liền tăng tốc độ chạy lên sáu mươi dặm.

Bốn mươi dặm, ở đoạn giữa đường núi. Cố Trầm Chu một tay tựa lên tay lái, trong lòng tính toán vị trí hiện tại của Vệ Tường Cẩm giờ phút này. Quen thuộc từ nhỏ cộng thêm quan sát một tháng đủ để Cố Trầm Chu dưới tình huống không có máy giám sát cũng có thể nắm được tốc độ Vệ Tường Cẩm đi xe.

Giống như trước đây Vệ Tường Cẩm từng dâng lên nghi hoặc vậy, mục đích Cố Trầm Chu tổ chức bữa tiệc sinh nhật này không chỉ để chúc mừng sinh nhật người em trai cùng cha khác mẹ của mình – hoặc nói mục đích ban đầu cũng không phải việc này.

Anh đang kiểm nghiệm lại cảnh trong mơ của mình.

Chuyện này không quá khó khăn, trong thời gian hai năm, một tòa sơn trang cách xa thành phố vừa làm xong không lâu, vừa bước vào đã tổ chức tiệc sinh nhật – đêm tối, say rượu, không có người đi lại trên đường núi, một bên là vách núi cao chót vót.

Cố Trầm Chu làm xong sắp xếp tốt nhất, sau đó giống như thợ săn ngồi chờ đợi.

Ba vòng đường núi, hai vòng, một vòng… Tốc độ lái xe của Cố Trầm Chu từ từ tăng lên. Gió lùa vào từ cửa kính xe mở rộng khiến anh phải hơi nheo mắt lại, khung cảnh đằng trước dưới tình huống chạy trên đường cao tốc lại không có đèn xe dần trở nên mơ hồ thành một đám đen xám.

Nếu là mình, mình sẽ lựa chọn đoạn đường ở đâu?

Nửa đoạn đường núi phía trên, đoạn giữa, hoặc là – lúc chạy gần đến chân núi, ở ngay đoạn đường quốc lộ vòng lên núi lơi lỏng nhất kia?

Cố Trầm Chu không thể xác định.

Anh có thể mặt không đổi sắc làm tốt chuẩn bị bên ngoài, có thể dựa vào hiểu biết với Vệ Tường Cẩm mà nắm giữ tốc độ cùng hành trình của anh ta nhưng không thể đoán được lựa chọn cuối cùng mà người ở trong chỗ tối lựa chọn.

Cũng chính vì phần không xác định này khiến tốc độ của anh càng lúc càng nhanh.

Ba ngàn mét, hai ngàn tư, một ngàn tám.

Đã đi được một nửa đường núi.

Một ngàn hai, chín trăm, bảy trăm.

Ba phần tư quãng đường.

Lại một khúc ngoặt nữa, một tiếng nổ đột nhiên rung lên trong tiếng gió núi rít gào truyền vào lỗ tai anh.

Trong nháy mắt này, Cố Trầm Chu không nghĩ gì cả, chân đạp lên bàn ga bên dưới, xe giống như mũi tên rời cung lao ra đường quốc lộ vòng lên núi!

Dưới ánh đèn đường mờ nhạt hai bên đường quốc lộ, trong bóng cây đen kịt như quỷ quái lướt qua.

Khi Cố Trầm Chu lao ra khỏi đường núi liền vội vào ngoặt lại, chỉ thấy chỗ thanh chắn bên trái đường quốc lộ có một chiếc xe chở đất màu trắng nặng nề đâm vào phía thân xe bên phải của Vệ Tường Cẩm, toàn bộ

cửa xe của chiếc xe việt dã màu xanh quân đội đều lõm xuống! Mà ở vị trí phía trước cách mấy trăm mét của con đường này, một chiếc xe cỡ lớn cũng đang từ vị trí đó phóng thẳng về phía chiếc xe mà Vệ Tường Cẩm điều khiển, tốc độ chạy ít nhất cũng phải lên đến một trăm năm mươi dặm!

Kim đồng hồ trên mặt đồng hồ nháy mắt chuyển tới kịch mức, Cố Trầm Chu ngay trước khi chiếc xe cỡ lớn kia đâm vào xe việt dã đã giành trước lao đến bên cạnh chiếc xe màu xanh quân đội, sau đó đánh mạnh tay lái về phía bên trái, toàn bộ chiếc xe bất chợt rơi mạnh về phía bên trái, cả phần đuôi xe đánh mạnh vào phía trên bánh lái của chiếc xe chở đất!

Người điều khiển chiếc xe kia theo bản năng đánh tay lái sang bên phải.

Va chạm cực mạnh cùng đạp phanh trong nháy mắt lại sinh ra lực tác dụng làm văng Cố Trầm Chu đập lên cửa xe. Phút chết lặng đầu tiên qua đi, cảm giác đau xót giống như bị ngàn vạn con kiến cắn trải rộng nửa thân mình Cố Trầm Chu. Trong nháy mắt, anh hoàn toàn không bận tâm đến, dư quang khóe mắt nhìn vào kính chiếu hậu bên phải thấy bánh xe của đối phương chuyển hướng, cũng không bận tâm đến xe mình bị đâm nghiêm trọng, tay phải buông tay lái xe lẫn sờ xuống phía dưới chỗ ngồi tìm kiếm rồi rút ra một khẩu súng.

"Đoàng! Đoàng! Đoàng!"

Ba phát súng liên tiếp, một phát nhắm ngay buồng lái, hai phát nhắm ngay bánh xe bên trái phía trước cách anh không đến một mét.

Chiếc xe lớn lập tức mất đi khống chế, sau khi lao về phía trước một khoảng liền đâm mạnh lên thanh chắn đường.

Cố Trầm Chu quay đầu nhìn chiếc xe chở đất nhằm về phía Vệ Tường Cẩm lúc trước, lại phát hiện tên lái xe chở đất trước đó hãy còn đâm sâu vào xe việt dã thấy tình hình không tốt, đã sớm rút lui ra ngoài lái đi được một đoạn đường.

Gãcũng không để ý lắm, dùng sức đẩy cửa xe ra, xuống xe đi đến chỗ chiếc xe lớn dừng ở ven đường. Lái xe từ lúc xe va chạm đến giờ đã tỉnh lại, té vào một bên cửa xe đi xuống, hoảng hốt khẩn trương chạy về phía núi Thiên Hương đen nhánh.

Cố Trầm Chu đứng im tại chỗ nổ một phát súng về phía bóng người ở phía trước, một phát, hai phát.

Trên đường quốc lộ yên tĩnh, hai tiếng súng truyền ra xa xa, người đàn ông đang cắm đầu chạy về phía ngọn núi kêu lên một tiếng thảm thiết ôm chân ngã xuống đất.

Lúc này Cố Trầm Chu mới đi về phía gã đàn ông đã chạy đi được hơn mười mét, không nói không rằng nhấc chân đạp gã đàn ông đang giãy dụa muốn đứng lên xuống đất.

Trong đám cỏ dại cao đến hơn nửa thân người, người đàn ông run rẩy đến mức có thể nghe thấy tiếng răng nanh gã va chạm vào nhau:

"Tốc độ xe quá nhanh, tôi không phát hiện ra, tôi không cố ý…"

"Đúng không?"

Cố Trầm Chu cười một tiếng đạp lên vai gã, liếc mắt nhìn chân trái đầy máu tươi của đối phương, nâng súng nhắm thẳng vào cánh tay phải của gã.

"Đoàng!"

Viên đạn thứ sáu.

Anh kéo áo gã đàn ông đang mắng mỏ và kêu thảm thiết không ngừng đã đau đến mức gần như nhũn thành một đống bùn nhão, kéo đối phương về bên cạnh chiếc xe lớn, nắm lấy tóc gã giộng thẳng đầu gã vào cửa xe.

Một cái, hai cái, ba cái.

Tiếng kêu thảm thiết chợt cao hơn, gã đàn ông giãy dụa kịch liệt muốn đứng lên. Mắt Cố Trầm Chu không hề nâng, tiếp tục nắm lấy tóc gã, đập mạnh đầu gã lên cánh cửa.

Bốn cái, năm cái, sáu cái.

Theo số lần va chạm, tiếng giãy dụa và quát to mỏng manh hơn sau đó hoàn toàn biến mất. Lần này Cố Trầm Chu mới buông ra, để gã đàn ông đã choáng váng đầu óc trượt xuống mặt đường quốc lộ.

Tiếp đó anh xoay người đi về phía xe của Vệ Tường Cẩm, cẩn thận xem xét Vệ Tường Cẩm đang hôn mê trong xe một lượt thật kỹ, phát hiện đối phương quả thực không có vết thương nào giống như trước khi anh vội vàng lao đến, trái tim vừa rồi vẫn luôn đập mạnh cuối cùng cũng từ từ bình ổn lại.

Đau đớn trên cánh tay trái một lần nữa len lỏi vào trong đầu.

Cố Trầm Chu đứng dựa vào xe việt dã một hồi, từ cửa kính xe rộng mở mở cửa xe ra, không dám di chuyển Vệ Tường Cẩm, chỉ sờ lên mạch đập của đối phương, phát hiện vẫn mạnh mẽ như trước liền lấy di động ra bấm một dãy số.

Hai tiếng chuông chờ vừa qua, điện thoại được nhấc, giọng nam cung kính vang lên:

"Đại thiếu gia, có chuyện gì?"

"Gọi hai chiếc xe cứu thương đến núi Thiên Hương, Vệ thiếu gia xảy ra tai nạn xe cộ. Mang thêm một đội người đến đây kiểm tra hiện trường, không cần quá nhiều, là tôi nổ súng."

Cố Trầm Chu nói.

Người tiếp điện thoại toát mồ hôi lạnh:

"Tôi hiểu rồi! Trong vòng mười lăm phút nhất định sẽ đến!"

Cố Trầm Chu trực tiếp gác điện thoại, tìm từ trong xe Vệ Tường Cẩm ra một điếu thuốc, châm lên rít mấy điếu rồi lại dập tắt, cầm di động ra bấm một dãy số khác.

"A lô, bác Vệ, là cháu, Trầm Chu… Vâng, cháu vẫn khỏe… Bác Vệ bác hãy nghe cháu nói, Tường Cẩm xảy ra tai nạn xe cộ… Không, không quá nghiêm trọng, cháu đã gọi xe cấp cứu… Ngoài ý muốn? Bác Vệ, cháu có cảm giác là không phải, cháu cảm thấy…"

Anh nhìn gã đàn ông nằm ở phía trước cách đó không xa đang chìm vào hôn mê, trong mắt chợt lóe lên một tia tàn khốc.

"Cháu cảm thấy đây là có mưu tính từ trước."

11. Chương 11: Công Tác Cứu Hộ

10 giờ 15 phút tối, trên đường chính phía Nam.

Ba chiếc xe cảnh sát dẫn đầu, ba chiếc xe cảnh sát bọc sau, bảo vệ xung quanh hai chiếc xe cấp cứu, không để ý đến luật giao thông mà gầm rú đi thẳng một đường.

Vừa rồi những người đi trên con đường này và chủ xe chỉ nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát từ phía xa xa, thỉnh thoảng đưa mắt ra tìm hiểu vài lần thì đoàn xe đã kết thúc quá trình xuất hiện rồi biến mất. Chỉ có tiếng còi xe cảnh sát chói tai, qua một lát sau còn có thể nghe thấy loáng thoáng.

Cùng lúc đó, bệnh viện Nhân Dân từ lúc nhận được thông báo phái xe cấp cứu đi đã lập trận địa sẵn sàng để nghênh đón, từ lãnh đạo của bệnh viện cho đến bác sĩ trưởng khoa, lúc nào cũng liên hệ với nhân viên trên xe cấp cứu, khi biết được xe cấp cứu đã tiến vào trong thành phố sắp đến thẳng bệnh viện thì liền cùng tập thể xuất hiện ở vị trí cửa chính, đảm bảo có thể đón được người bị thương đầu tiên.

"Mau mau, đến rồi, người đến rồi!"

Sau một trận ồn ào, xe cảnh sát và xe cấp cứu theo thứ tự vòng vào bệnh viện, bác sĩ và y tá tụ tập ở cửa lập tức tiến lên, đoàn đoàn vây quanh chiếc xe giúp đỡ nâng người bị thương xuống.

Mấy vị lãnh đạo của bệnh viện cũng đều nhận được tin tức, đã đứng ở trong đại sảnh.

Khi chiếc cáng đầu tiên được nâng xuống, Viện trưởng chú ý đến nửa thân dưới của người đàn ông nằm trên cáng kia dính đầy máu tươi, trán còn bị rách, liền cảm thấy tim đập thình thịch, vội vàng tiến lên nhìn xem, đợi đến khi thấy hai người ở trên một xe cấp cứu khác một người tự mình đi xuống, một người tuy rằng được nâng nhưng bề ngoài vô cùng sạch sẽ, nhìn không thấy có vấn đề gì nghiêm trọng thì mới thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Người tự đi xuống kia là con trai trưởng của Bộ trưởng Cố, người nằm trên cáng là con trai của Phó Tư lệnh Vệ."

Trợ lý của Viện trưởng thông minh kề tai Viện trưởng nói nhỏ.

Viện trưởng bề ngoài không có chút kích động lại thầm gật đầu trong lòng. Ông nhận được tin tức trước đó thì chỉ biết là hai người trẻ tuổi có thân phận quan trọng, thật ra không có nói tên cụ thể nhưng trợ lý của ông có thể biết được rõ ràng trong một thời gian ngắn thì có thể thấy được trên người cũng có không ít quan hệ, về sau có thể coi trọng hơn một chút.

Trong lúc nói chuyện, người đàn ông cả người đầy máu nằm trên cáng lúc trước đã được đẩy về phía thang máy chuẩn bị đưa đi cấp cứu. Viện trưởng chỉ liếc mắt nhìn một cái lần đầu tiên liền không chú ý đến nữa, chỉ chăm chú quan sát hai người bị thương đi sau tiến vào đại sảnh.

Người bị thương tự đi vào tuy rằng ôm cánh tay nhưng trên mặt cũng không có vẻ quá đau đớn và nôn nóng, trên trán có một vết bầm tím, mà những bác sĩ vây quanh cũng không có chút dáng vẻ gấp gáp nào.

Đánh giá qua một lượt như vậy, Viện trưởng cuối cùng cũng yên lòng, không gọi người bị thương mà chỉ dặn dò chủ nhiệm cấp cứu bên cạnh, vừa biểu hiện sự coi trọng của mình lại tiện thể tăng thêm một chút hàm ý:

"Chữa trị cẩn thận, toàn bộ những thứ cần cứ báo cáo lên trên, bệnh viện nhất định sẽ ưu tiên đáp ứng."

"Viện trưởng yên tâm, nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!"

Chủ nhiệm trung tâm cấp cứu cũng không hồ đồ, mở miệng liền lập tức cam đoan.

Chiến đấu ở tuyến đầu của bệnh viện, còn việc gì ông chưa từng gặp qua? Đừng nói người khác, chỉ là người bị thương trong tai nạn xe cộ mỗi ngày cũng có vài người đến đây. Lần này lại chỉ tập trung chú ý vào hai người bị thương, người tự mình đi xuống kia nhìn cũng biết là không có vấn đề gì lớn, người nằm trên cáng ngược lại còn chưa thể nói được gì, nhưng nếu là bị tai nạn xe cộ rồi đưa đến mà bề ngoài lại sạch sẽ thì hơn nửa chính là bị lực bên ngoài tác động làm chấn động não một chút nên tạm thời chìm vào tình trạng hôn mê, không bao lâu sau là có thể tỉnh lại.

Một đám bác sĩ vây quanh bệnh nhân chậm rãi rời khỏi đại sảnh. Vừa vào thang máy chuyên dụng lại có hai chiếc xe tốc độ cực nhanh lao thẳng về phía trước tiến đến trước cửa tòa nhà.

Viện trưởng vẫn chưa rời đi vốn có chút bất ngờ, nhưng người trên hai chiếc xe vừa xuống ông liền lập tức giật mình: Người đến chính là Bộ trưởng Cố và Phó Tư lệnh Vệ của quân khu!

"Viện trưởng!"

Trợ lý nhỏ giọng nói.

Nhưng lần này Viện trưởng cũng không cần trợ lý của mình nhắc nhở, thấy người trên xe vừa bước xuống ông liền ba bước biến thành hai bước đi ra bên ngoài tòa nhà, dùng sức nắm tay hai vị lãnh đạo giữ chức vị quan trọng hiện nay:

"Xin chào hai vị lãnh đạo, hai vị thiếu gia vừa mới được đưa đến đây, bệnh viện chúng tôi đã tổ chức hội chẩn với những bác sĩ giỏi nhất của bệnh viện, dứt khoát sẽ chữa khỏi cho hai vị thiếu gia rồi trả lại hoàn chỉnh lành lặn cho lãnh đạo!"

"Đã có kết quả kiểm tra chưa?"

Người giành lên tiếng hỏi trước là phu nhân Ngu Nhã Ngọc của Vệ Thành Bá cùng đi theo xuống xe. Vị giáo sư khoa Trung văn kiêm phó Hiệu trưởng vô cùng dịu dàng này, ngày thường ngoại trừ lên lớp trên trường và xử lý công việc ra cũng không giao tiếp quá nhiều. Lần này nghe con trai duy nhất của mình xảy

ra tai nạn xe cộ phải đưa đến bệnh viện thì sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, xe chạy cả một đường cũng chưa hoàn toàn bình tĩnh lại được.

"Vừa mới đi vào, đã đang kiểm tra."

Viện trưởng cũng có mắt nhìn, trong lòng biết giờ phút này ngoại trừ tình hình của người bị thương, những chuyện khác mấy vị lãnh đạo này đều không hề muốn nghe.

"Bộ trưởng Cố, Cố thiếu gia vừa rồi là tự đi vào, tình hình không nghiêm trọng lắm."

Vẻ mặt Cố Tân Quân thả lỏng hơn một chút, Trịnh Nguyệt Lâm vội vàng hỏi:

"Hiện tại chúng nó ở đâu rồi?"

"Tường Cẩm đâu?"

Ngón tay Ngu Nhã Ngọc bám chặt lấy Vệ Thành Bá đã có chút trắng bệch.

"Vậy Tường Cẩm đâu?"

"Đang chụp phim kiểm tra ở tầng ba."

Viện trưởng cũng biết về quy trình kỹ thuật kiểm tra của bệnh viện mình, ông trả lời câu hỏi của Trịnh Nguyệt Lâm trước rồi lại nói với Ngu Nhã Ngọc.

"Vệ công tử chìm vào hôn mê…"

Lời tiếp theo ông có chút khó nói, ông cảm thấy Vệ Tường Cẩm nhìn qua không có vấn đề gì lớn, nhưng dù sao vẫn chưa có kết quả kiểm tra, nhỡ như thực sự có vấn đề gì lớn, lúc ấy phó Tư lệnh Vệ nổi trận lôi đình giáng giận dữ xuống thì một thân thể nhỏ của ông cũng không thể nào gánh vác được đâu…

Lúc này một nhân viên y tế vội vàng đi thang máy xuống dưới chạy đến chỗ trợ lý của Viện trưởng đứng một bên, trợ lý của Viện trưởng vừa nghe thì vội vàng chạy đến cạnh Viện trưởng, phấn chấn nói:

"Viện trưởng, có kết quả kiểm tra! Tình hình của người bị thương hôn mê không nghiêm trọng lắm, chỉ bị chấn động não một chút nhưng đã khôi phục ý thức. Một người bị thương khác đã xử lý xong toàn bộ chấn thương phần mềm trên người, cánh tay trái có vết rạn xương, thời gian phục hồi có thể sẽ dài hơn một chút."

Viện trưởng vừa nghe, chân mày liền giãn ra, trên mặt cũng mang theo chút ý cười.

Trợ lý này của ông đúng là thú vị, không chỉ mang đến tin tức tốt nhưng cũng không nói tên, chỉ dùng đại từ người bị thương, này không phải là đức tính đối xử bình đẳng với người gặp nạn mà bác sĩ nên có sao? Sự coi trọng của mình trước đó cũng không phải vì bọn họ có thân phận mà là lương y như từ mẫu thôi!

"Bộ trưởng Cố, phó Tư lệnh Vệ, hai vị phu nhân, các ngài xem…?"

Viện trưởng nhìn về phía bốn người.

Hai vị phu nhân khi xác nhận được địa điểm liền nhanh chóng bước đến chỗ thang máy, Cố Tân Quân và Vệ Thành Bá đang muốn đuổi theo, đi lên chỗ Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm được đưa tớilại đúng vào mấy phút cuối trước khi rời đại sảnh bị Cục trưởng Công an vừa vặn túm được, tiến lên một bước kính lễ với Vệ Thành Bá:

"Tư lệnh, tôi có việc muốn báo cáo!"

Vệ Thành Bá bị thu hút sự chú ý, có chút ngoài ý muốn:

"Là Tiểu Trần à, sao cậu lại ở đây?"

Cục trưởng Trần vừa nghe thấy Vệ Thành Bá còn nhớ rõ mình thì lập tức có chút kích động.

Ông là lính đi ra từ quân khu thứ ba của Vệ Thành Bá, sau đó lại được Vệ Thành Bá chỉ huy trực tiếp trong một khoảng thời gian, cuối cùng cạnh tranh đến được vị trí Cục trưởng Công an của phân khu này cũng là nhờ có khúc ngoặt từ con đường theo Vệ Thành Bá. Dưới ánh mắt của người ngoài, ông đã là nửa gắn bó với nhà họ Vệ, nhưng từ đáy lòng ông cũng hiểu rõ ràng, mình ngay cả mặt của Vệ Thành Bá cũng chưa

được gặp mấy lần, gắn bó này thật sự chỉ là có tiếng không có miếng. Bởi vậy đêm nay sau khi nhận được tin được liền vô cùng coi trọng, tự mình mang một đội đến địa điểm xảy ra tai nạn trước sắp xếp kiểm tra.

"Lúc Cố công tử báo cảnh sát thì việc tự thuật lại tai nạn xe cộ có chút đáng ngờ, cho nên tự tôi đã mang theo một đội đến xem."

Nghệ thuật nói chuyện của Cục trưởng Trần giống trợ lý vừa rồi như đúc, rõ ràng là vì thân phận của người xảy ra tai nạn xe cộ khác mới đặc biệt coi trọng, lúc nói ra liền biến thành xuất phát từ trách niệm với công việc cho nên mới đặc biệt hỏi đến.

Nghe những lời này, Vệ Thành Bá nhướn mày:

"Chúng ta vừa đi vừa nói."

Viện trưởng đứng bên cạnh nghe lập tức kinh sợ, vũng nước đục này mình chen vào không nổi đâu! Vốn đang định bất kể có chuyện lớn gì cũng phải làm bạn trên cả hành trình, ông lập tức mở miệng:

"Bộ trưởng Cố, Tư lệnh Vệ, tôi để Tiểu Lâm dẫn đường cho các ngài, tôi sẽ đến chỗ các bác sĩ trước nghiên cứu phương pháp trị liệu!"

Hai người gật đầu, đi về phía thang máy dưới sự hướng dẫn của trợ lý.

Cục trưởng Trần ở bên cạnh nói:

"Bên cảnh sát giao thông đã làm xong việc kiểm tra xe và phân tích mặt đường, căn cứ vào điểm va chạm và dấu vết phanh xe để lại thì đây không quá giống với một vụ ngoài ý muốn."

Lời này nói tương đối có hàm ý, có đương sự Cố Trầm Chu ở đây lại kết hợp với hiện trường vừa nhìn thấy vừa rồi, Cục trưởng Trần thực ra không cần những phân tích sau này đã có thể gần như lập tức xác định đây là một vụ mưu sát có kế hoạch. Ông lấy túi hồ sơ kẹp bên nách mình mở ra, bên trong có mấy bức ảnh chụp hiện trường và tư liệu mà đội cảnh sát giao thông sau khi phân tích xong gửi đến.

Vệ Thành Bá và Cố Tân Quân lấy ảnh chụp và tư liệu qua xem, đã hoạt động trong quân đội vài chục năm nên Vệ Thành Bá còn dưỡng được nhuệ khí cùng khí chất của thổ phỉ mở miệng ra liền nổi giận mắng:

"Mẹ nó, sinh con trai chứ không phải là đá cầu, quả thực khinh người quá đáng!"

Dây thần kinh cạnh khớp hàm của Cố Tân Quân giật giật, nhìn ảnh chụp trong tay ông phản ánh trung thực hiện trường tai nan xe cộ: Xe việt dã màu xanh quân đội của Vệ Tường Cẩm bị lõm nửa cửa xe xuống, những chỗ khác coi như hoàn hảo. Một chiếc xe hơi màu xám bạc khác bị đâm nghiêm trọng hơn, không chỉ nửa đầu xe lõm xuống, ngay cả đuôi xe cũng bị đâm hỏng, nắp cốp xe phía sau bị bật lên, đèn nghe vỡ tan không nói, ngay cả lốp xe cũng bị nghiêng lệch.

Ông nhìn chỗ ngồi cạnh tay lái cũng có chút vặn vẹo, cơn tức giận cuồn cuộn dâng lên trong ngực.

Chiếc xe việt dã kia Vệ Tường Cẩm đã lái vài năm, ông cũng có biết là đã được tân trang qua, các biện pháp an toàn làm vô cùng hoàn thiện, từ trong ảnh chụp cũng có thể nhìn ra. Nhưng chiếc xe của con trai mình là khi quay về mới mua, chỉ là một chiếc xe hơi bình thường nhất, nếu lần này là đâm thẳng vào vị trí tài xế thì sao? Nếu hôm nay con trai mình giống như vài năm trước thích loại xe thể thao càng thấp không có mui chạy khắp nơi thì sao?

Đây là muốn đoạn con cháu của nhà họ Cố ông!

Sắc mặt của hai vị lãnh đạo cấp cao âm u giống như chìm xuống nước, Cục trưởng Trần đi theo bên cạnh thức thời không nói lời nào. Công việc thuộc phận sự của ông xem như đã hoàn thành đầy áp lực, chuyện tiếp theo không phải chuyện mà một Cục trưởng nho nhỏ không có căn cơ gì như ông xen vào được.

Thang máy đến tầng cần đến, 'đinh' một tiếng mở ra.

Cố Tân Quân và Vệ Thành Bá cùng bóp nát tư liệu trong tay, nhấc chân đi ra khỏi thang máy.

Cố Trầm Chu đang ngồi nghỉ ngơi trên ghế ngoài hành lang, vết thương do bị đâm trên người anh được xử lý vô cùng nhanh gọn, chỗ bầm tím đã được bôi thuốc, chỗ rạn xương sau khi được chụp phim liền được bác

sĩ khoa chỉnh hình kẹp bản cố định nhanh chóng chữa trị xong xuôi. Hiện tại đi ra ngoài ngoại trừ hít thở không khí ra cũng là ở đây chờ Cố Tân Quân và Vệ Thành Bá đi lên sau.

"Cha, bác Vệ."

Nghe tiếng thang máy, Cố Trầm Chu vừa nhìn thấy người liền vội vàng đứng từ trên ghế lên.

"Mọi người đến rồi."

"Đừng đứng, ngồi xuống."

Vệ Thành Bác bước vài bước qua.

"Sao rồi, bị đâm có nặng không?"

"Không sao ạ, chỉ là hoạt động không được thuận tiện."

Cố Trầm Chu nói.

Nhưng Vệ Thành Bá rõ ràng là không yên lòng, ánh mắt nhìn về phía bác sĩ trẻ tuổi mặc áo blouse trắng đi theo Cố Trầm Chu.

Bác sĩ trẻ tuổi này là sinh viên thực tập năm nay vừa đến bệnh viện. Bác sĩ trưởngkhoa chỉnh hình phụ trách chữa trị cho Cố Trầm Chu tuy rằng cảm thấy loại rạn xương này chỉ là vết thương nhỏ, nhưng vị này đến đây phô trương đến mức Viện trưởng cũng phải tự mình đi xuống chỉ đạo công việc, nào dám có can đảm để một mình Cố Trầm Chu đi ra ngoài? Nhỡ như bác sĩ bị ảnh hưởng cũng thật không tốt, liền kêu một bác sĩ thực tập đi theo chăm sóc coi như biểu hiện thái độ cẩn thận coi trọng của mình.

Loại công việc có thể bắc thang lên trời này bình thường cũng không thấy nhiều, thỉnh thoảng xuất hiện còn có thể bị đám bác sĩ bình thường trong bệnh viện tranh cướp đến vỡ đầu. Bác sĩ trẻ tuổi được sai đi ngoại trừ có quan hệ vững chắc với bác sĩ trưởng khoa ra, về chuyên ngành cũng có chút tiêu chuẩn. Lúc này vừa thấy Vệ Thành Bá nhìn qua thì thầm nghĩ cơ hội để mình biểu hiện đã tới, hoàn toàn đưa ra mười phần tinh thần rút phim X quang vẫn luôn mang theo bên mình ra soi sáng, chỉ vào phía trên cẩn thận giải thích:

"Cố thiếu gia nói không sai, không nghiêm trọng lắm, chỉ là thời gian khép lại khá lâu, bình thường sinh hoạt không tiện. Ngài xem, đây là vết rạn xương, chỉ có một rãnh rất nhỏ, vốn có thể không cần kẹp cố định, nhưng vì đảm bảo một chút thì vẫn nên kẹp cố định lại, đợi vài ngày sau xương cốt dài ra là có thể bỏ được."

Vệ Thành Bá vừa nghe vừa liếc mắt nhìn Cố Tân Quân đứng bên cạnh một cái, thấy người kia chăm chú đến mức căn bản không phát hiện ra ánh mắt của mình không khỏi thở dài một hơi dưới đáy lòng, sau khi bác sĩ thực tập nói xong liền hỏi Cố Trầm Chu.

"Tiểu Chu, phòng Tường Cẩm ở đâu?"

Để lại cho hai cha con này một không gian.

12. Chương 12: Phân Tích

"Bác Vệ, cháu đưa bác đi."

Cố Trầm Chu nói.

Nhưng Vệ Thành Bá nhẹ nhàng xua tay.

"Không cần, cháu cũng mệt mỏi một buổi tối rồi, cẩn thận nghỉ ngơi đi."

Cố Trầm Chu khựng lại, trong lòng đã hiểu được ý của đối phương:

"Ở phòng bệnh 5103, kêu bác sĩ dẫn đường cho bác đi bác Vệ."

Bác sĩ thực tập phụ trách Cố Trầm Chu sửng sốt, thầm nghĩ tấm biển trên cửa phòng 5103 ở ngay chỗ rẽ đó, đi thẳng là đến mà còn cần dẫn đường? Nhưng nhìn dáng vẻ ngầm đồng ý của lãnh đạo trước mắt cũng thông minh bước lên:

"Lãnh đạo, tôi dẫn đường cho ngài."

Vệ Thành Bá gật đầu:

"Tiểu Lâm, Tiểu Trần, hai người các cậu đi theo tôi."

Đây là tầng mà bệnh viện chuyên dùng để tiếp đón cán bộ và khách quý, không khác khách sạn là bao. Vệ Thành Bá mang theo một đám người rời đi, trên hành lang chỉ còn lại hai người là Cố Tân Quân và Cố Trầm Chu nên có chút quạnh quẽ.

"Bị thế nào?"

Mười mấy năm giằng co đối đầu, Cố Tân Quân cho dù là mở miệng quan tâm thì ngữ điệu và vẻ mạnh vẫn là lạnh lùng ương ngạnh:

"Cha kêu con bình thường an phận một chút con không nghe, xem bây giờ đã gây ra chuyện gì rồi!"

Cố Trầm Chu vì hoàn cảnh gia đình mà từ nhỏ đã nhận nền giáo dục quyết định đến cung cách xử sự của anh. Cho dù là thời điểm tranh cãi ầm ĩ nhất anh không thể nào mặc kệ Bộ trưởng Cố đá cửa trốn nhà rời đi để người khác chế giễu, huống chi lần này quay về anh cũng không phải vì tiếp tục đối đầu với Cố Tân Quân, anh không tiếp lời này mà chỉ nói:

"Cha, có người muốn mạng của Tường Cẩm."

Cố Tân Quân không phải không rõ chuyện đêm nay không thể trách lên đầu con trai mình, nhưng là trong khoảng thời gian ngắn vẫn chưa chuyển đến được. Sắc mặt ông trở nên âm trầm:

"Con nói cho cha nghe chi tiết về chuyện buổi tối hôm ấy."

"Con với Tường Cẩm tổ chức tiệc sinh nhật cho Chính Gia…"

Chuyện buổi tối hôm nay, Cố Trầm Chu lúc xe cảnh sát đến hiện trường đã giải thích một lần, hiện tại cũng chỉ là kể lại lần nữa liền nhanh gọn mà nói xong mọi chuyện.

Cố Tân Quân sau khi nghe xong liền nhíu mày nhìn thẳng vào hai mắt Cố Trầm Chu. Bỏ qua vụ tai nạn xe cộ, có một điểm đáng ngờ vô cùng rõ ràng: Vệ Tường Cẩm đi trước, Cố Trầm Chu liền đuổi theo ngay phía sau, còn hoàn toàn kịp lúc đến đúng vào thời điểm mấu chốt, cái này không khỏi cũng quá đúng lúc rồi.

Những chuyện khác không nói, thứ nhất là Vệ Tường Cẩm bình thường lái xe rất cẩn thận, chưa bao giờ nghe thấy chuyện nó uống rượu say rồi còn lái xe, có thể thấy được mấy ly rượu nó đã uống kia cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng với nó. Tiếp đó là bữa tiệc lần này do Cố Trầm Chu đề nghị tổ chức, nếu thật sự cảm thấy không yên lòng thì gọi một cú điện thoại dặn dò một tiếng là được rồi, sao còn cần tự mình đuổi theo? Này quả thực giống như đã biết Vệ Tường Cẩm sẽ xảy ra tai nạn nghiêm trọng cho nên tự mình lái xe đi qua vậy.

Nhưng nếu muốn nói tai nạn xe cộ lần này của Vệ Tường Cẩm có con trai mình ở bên trong xen vào một tay Cố Tân Quân cũng không tin: Bởi vì việc này căn bản là không cần thiết!

Hai nhà có quan hệ đã ba đời, liên hệ với nhau vô cùng chặt chẽ, Cố Trầm Chu muốn làm chuyện gì thì Vệ Tường Cẩm và nhà họ Vệ còn có thể không giúp đỡ sao? Trái lại một khi Vệ Tường Cẩm có chuyện gì, Cố Trầm Chu chắc chắn sẽ thiếu đi một cánh tay giúp đỡ đắc lực, mất nhiều hơn được.

Càng đừng nói hai đứa trẻ này từ nhỏ đến lớn đã chơi với nhau, tình cảm vô cùng sâu đậm…

Tự hỏi thông suốt một hồi, tư duy của Cố Tân Quân lại chuyển lên người đứng sau màn điều khiển vụ tai nạn xe cộ lần này. Làm quan chức được đến trình độ này của họ lại thêm bản thân nhà họ Cố và nhà họ Vệ căn cơ sâu sắc, cây to đón gió lớn, có mấy đối thủ là vô cùng bình thường. Nhưng người nào thuộc giới chính trị lại căm thù nhà họ Vệ đến mức muốn mượn lý do tai nạn xe cộ để giết chết Vệ Tường Cẩm? Phải biết loại chuyện này vô cùng mẫn cảm, là tối kỵ của người làm chính trị, một khi bị điều tra ra thì bất kể

hậu trường của anh có vững chắc đến đâu, địa vị ở nơi cao bao nhiêu, cũng đều sẽ bị mọi người hợp lại đả kích nghiêm khắc.

"Cha, dì đi ra rồi."

Cố Trầm Chu đứng ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

Cố Tân Quân đang tự hỏi thản nhiên 'ừ' một tiếng, tâm tư của ông đều đặt ở nơi khác nên nhất thời không chú ý đến chuyện con trai lớn của mình khó có được tiếp đón vợ kế của mình một tiếng.

Trịnh Nguyệt Lâm đi từ trong phòng bệnh của Vệ Tường Cẩm ra ngược lại nghe được lời này, bà liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một tiếng, ánh mắt hơi lóe lên, tiếp đó liền nói với Cố Tân Quân:

"Tường Cẩm không có gì đáng ngại, chỉ là có chút váng đầu buồn nôn. Buổi tối Nhã Ngọc muốn ở lại nơi này, sẽ không quay về. Chúng ta đi trước đi, Trầm Chu cũng mệt mỏi một ngày rồi."

Cố Tân Quân phục hồi tinh thần, theo thói quen muốn nói hai câu, nhưng ánh mắt nhìn lướt qua kẹp cố định trên tay trái của Cố Trầm Chu thì lời nói trong miệng liền nuốt trở về, nói:

"Đi thôi."

Ba người đi vào thang máy, lúc đứng trong thang máy, Trịnh Nguyệt Lâm nói:

"Đêm nay Tiểu Chu về nhà trước đã đi, chỗ đó của con cũng không có ai đi cùng."

Khó có được đề nghị một lần.

Cố Tấn Quân nghe được lại muốn nói gì đó. Cố Trầm Chu làm sao không biết? Trước khi ông mở miệng liền dứt khoát giành lên tiếng trước:

"Vâng."

Bộ trưởng Cố cực kỳ uy phong đang chuẩn bị nã pháo lập tức bị nghẹn lửa.

Trịnh Nguyệt Lâm là người đề nghị đầu tiên không để ý đến việc này. Bà giống như nghĩ đến điều gì đó, một lúc lâu sau mới mở miệng cười nói:

"… Vậy tốt quá, phòng vẫn được thu dọn, trên tay có thương tích thì ở lại trong nhà thêm vài ngày đi, cha con cũng rất nhớ con!"

Bộ trưởng Cố bất mãn quay đi. Nhưng lúc này cửa thang máy mở ra, quay lại đại sảnh đầy người đến người đi ông cũng không tiếp tục nói gì nữa.

Một đường không hề nói chuyện, đợi sau khi quay lại Thiên Thụy Viên rồi thì Cố Chính Gia và James đã chờ ở trong phòng khách.

Cố Chính Gia ngồi trên sô pha nghe tiếng xe đang liên tục quay đầu nhìn ra cửa, giờ phút này thấy mấy người đi vào vội vàng đứng lên:

"Cha, mẹ, anh, mọi người đã về rồi? Anh với anh Vệ tam không làm sao chứ? Lúc em nghe được tin tức thì suýt chút nữa bị dọa chết!"

Tiếp đó cậu chần chừ một chút:

"Sau đó bữa tiệc hoàn toàn hỗn loạn, bạn bè của anh với anh Vệ tam đi trước, bạn bè của em ở lại thì đều, ừm…"

"Đều bàn về tai nạn xe cộ?"

Cố Trầm Chu tiếp một câu.

Cố Chính Gia có chút ngượng ngùng gật đầu:

"Sau đó em để bọn họ đi về trước."

"Ngài Cố, Cố phu nhân."

Lúc Cố Chính Gia dừng lại, James liền chào hỏi Cố Tân Quân và Trịnh Nguyệt Lâm.

Cố Tân Quân cũng rất coi trọng vị quản gia bên cạnh cha vợ này, khi ông kết hôn với Thẩm Nhu thì vị quản gia người Anh này chính là người cũ bên cạnh ông cụ nhà họ Thẩm, địa vị ở nhà họ Thẩm rất cao. Ông khách sáo nói:

"Chính Gia chỉ là một đứa trẻ, ông kêu nó tự về là được rồi."

"Đây là việc tôi phải làm, ngài Cố."

James cười khẽ nói, tiếp đó ông nói với Cố Trầm Chu:

"Thiếu gia Trầm Chu, tôi về trước."

"Tôi tiễn ông."

Cố Trầm Chu nói.

James không từ chối, khi đi đến huyền quan thì ông dừng bước lại nhẹ giọng nói:

"Thiếu gia Trầm Chu, chuyện cậu và Vệ thiếu gia xảy ra tai nạn xe cộ, người biết tin đầu tiên là thiếu gia nhà họ Ôn. Nhưng khi cậu đi rồi, người rời khỏi bữa tiệc đầu tiên là thiếu gia nhà họ Hạ."

"Cậu ta rời đi lúc nào?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Hai mươi phút sau khi cậu rời đi."

James đáp.

Ánh mắt Cố Trầm Chu trầm xuống:

"Tôi biết, gửi lời hỏi thăm sức khỏe của tôi đến ông ngoại."

"Lần sau gặp, thiếu gia Trầm Chu. Tôi nhất định sẽ chuyển lời hỏi thăm ân cần của cậu."

James lại cung kính khom người, sau đó mới xoay người rời đi.

Cố Trầm Chu xoay người quay lại phòng khách. Trịnh Nguyệt Lâm đã đi lên tầng, Cố Tân Quân vẫn còn ngồi trong đại sảnh. Cố Chính Gia vẫn quanh quẩn ở một bên, vuốt ve chén trà một lát lại nhìn sang TV một lát, nhìn qua đúng là vừa muốn đi lại vừa muốn ở. Dáng vẻ không có chuyện gì để làm khiến Cố Tân Quân bất mãn đưa mắt nhìn cậu vài lần.

Cố Trầm Chu dừng chân lại:

"Cha."

Anh lên tiếng chào hỏi, nhìn sang Cố Chính Gia thỉnh thoảng đưa mắt nhìn lướt qua mình lại nghĩ đến bữa tiệc coi như là hỏng mất nửa chừng hôm nay, vẫn là nói:

"Chính Gia đến phòng anh một lát đi."

Lời này vừa ra, không chỉ Cố Chính Gia gạt tay làm đổ chén trà, ngay cả Cố Tân Quân cũng không kìm nén được sắc mặt lộ ra dáng vẻ kinh ngạc.

Chuyện quan hệ của hai anh em nhà họ Cố rất lạnh nhạt, đừng nói trong nhà họ Cố, ngay cả người trong giới cũng đã xác định từ sớm.

Trừ đi năm năm đầu chưa hiểu chuyện, lại bớt đi ba năm Cố Trầm Chu ra nước ngoài, còn lại tám năm ở chung, Cố Chính Gia thực sự không nhớ rõ trước đây đã có lần nào Cố Trầm Chu gọi mình đến phòng anh ấy chưa – Hoặc là chưa từng có lần nào cả?

Tóm lại cậu bị một câu nói bất chợt này đập vào đầu đến choáng váng, mắt thấy bóng dáng Cố Trầm Chu đã biến mất ở chỗ rẽ cầu thang cậu mới ngây ngô kêu lên:

"Cha, anh trai gọi con kìa!"

“Nó đương nhiên là gọi con.”

Cố Tân Quân nghiêm mặt nói.

“Nó hiếm lắm mới gọi con được một lần…”

“Con biết.”

Vai Cố Chính Gia bất chợt nhanh chóng dựng thẳng lên tựa như mỗi lần cậu bị mẹ mình dặn dò vậy.

“Vậy con đi lên đây.”

Bức màn màu trắng che khuất nửa cánh cửa sổ, giường, bàn, giá sách đều được làm bằng gỗ đồng bộ, Cố Chính Gia nhớ rõ mấy đồ dùng này giống hệt của nhà họ hồi đầu, chỉ là chuyển nhà vài lần, đồ dùng từ từ đổi hết, không ngờ nơi này của Cố Trầm Chu vẫn còn giữ nguyên bộ.

Cậu cố ý chậm rãi bước đến vài bước, ánh mắt lướt qua các góc xem một lượt, ví dụ như két an toàn ở trong góc bị mở ra, trên chiếc sô pha đơn đối diện giường có mấy chiếc sơmi bị ném lên, còn có cả một người ngoài hành tinh trên giá sách… Đợi đã, còn có cả thứ này!

Ánh mắt Cố Chính Gia lập tức thẳng tắp, tiếp đó liền nghe thấy Cố Trầm Chu nói:

“Ngồi đâu cũng được.”

Cố Chính Gia vội vàng ngồi nghiêm chỉnh.

“Nói về bữa tiệc ngày hôm nay đi.”

Cố Trầm Chu nói, anh nhíu mày nhìn cánh tay trái của mình một cái, cánh tay bị kẹp cố định giữ lại khiến anh có chút không thoải mái.

Đây là mục đích mà anh ấy gọi cậu lên đây đi… Đề tài có chút không tập trung lắm. Cố Chính Gia ngẫm nghĩ một chút:

“Khi anh đi rồi, anh Tưởng – Tưởng Quân Đạt – nói chuyện với em một lúc, anh ấy có một em gái cũng học cùng trường với em, còn là cùng lớp, trước đó không biết, lần này đến dự tiệc mới biết…… Còn có chị Đường Tư, chị ấy cố ý đến gần nói với em hai câu… Cả anh Chu Trung…”

Cậu cẩn thận nhớ lại, từ từ kể lại những gì mình nhìn thấy hay cảm nhận được ở trong bữa tiệc ra:

“Những người mà anh và anh Vệ tam mời đến, anh nhà họ Trần và anh nhà họ Ôn tuy rằng không tụ tập cũng với người khác nhưng thỉnh thoảng sẽ tụ lại một chỗ nói một hai câu, nhưng mà chị Khâu cả buổi tối đều ở một mình, anh Thẩm đứng cùng với những người khác, nam nữ đều có… Đúng rồi, Hạ Hải Lâu là người rời khỏi sơn trang đầu tiên.”

Thiếu niên mười sáu tuổi thật sự không thể nào chấp nhận được sở thích đặc biệt của Hạ Hải Lâu, bởi vậy nên người này trở thành người duy nhất mà cậu gọi thẳng tên.

Cố Trầm Chu nghe xong thực ra có chút ngoài ý muốn:

“Sau khi anh giới thiệu cho em một lần em đều nhớ rõ những người đó?”

“À, thực ra cũng không phải.”

Cố Chính Gia có chút ngượng ngùng.

“Có quá nhiều người có mặt ở đó, lúc em ra vào cũng từng nhìn thấy, khi cha và em đi cùng nhau có mấy lần cũng sẽ nói cho em biết đó là ai và ai, sau khi được nói vài lần em liền nhớ kỹ.”

Cố Trầm Chu gật gật đầu, sau đó chọn cái tên đầu tiên phát ra từ miệng của Cố Chính Gia:

“Em biết rõ Tưởng Quân Đạt bao nhiêu?”

Là chuyện này? Cố Chính Gia chớp mắt.

“Cảm giác của em với anh ta hẳn là không tệ nhỉ?”

Cố Trầm Chu gõ nhẹ lên bàn.

"Cha anh ta là Cục trưởng Cục Quản lý Địa chính, năm nay năm mươi ba tuổi."

Chuyện này cũng không quá bất ngờ. Bình thường Cố Chính Gia cũng gặp phải không ít những người như thế:

"Ông ta muốn động tay?"

"Động tay?"

Cố Trầm Chu cười một tiếng.

"Ông ta muốn động tay, nhưng trong tay ông ta vẫn còn giữ vài khoản nợ thối nát."

Cố Chính Gia lắp bắp kinh hãi.

"Anh, ý của anh là – sao anh lại biết?"

"Vì sao anh lại không biết?"

Cố Trầm Chu hỏi lại.

"Em cho rằng anh chỉ tùy tiện mời khách à?"

"Đương nhiên là không, ý của em là… Ừm…"

Cậu nói:

"Vậy vì sao anh lại mời anh ta?"

"Bởi vì có người đã định giúp anh ta."

Cố Trầm Chu thản nhiên nói.

"Chờ anh ta vái trước cửa miếu là được. Anh mời anh ta đến không phải là muốn anh ta đến nhìn mặt mình."

Nhưng rốt cuộc là ai, anh cũng không nói kỹ càng.

Cố Chính Gia cúi đầu cân nhắc một chút:

"Còn mấy người kia, chị Đường Tư hình như…"

Cậu liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái, có chút ấp úng.

"Em nghĩ không sai, nhà họ Đường muốn kết thông gia với nhà họ Cố."

Cố Trầm Chu nói.

Ánh mắt Cố Chính Gia nhìn Cố Trầm Chu lập tức sáng rực lên, thực ra cậu còn muốn trêu ghẹo Cố Trầm Chu vào cậu, nhưng ông anh hơn cậu những bảy tuổi này… Cậu vẫn là không dám.

Khóe môi Cố Trầm Chu nhếch lên lộ ra một nụ cười nhưng không có quá nhiều hàm nghĩa:

"Không chỉ nhà họ Đường, nhà họ Lâm, thậm chí ngay cả nhà họ Khâu trước kia cũng có ý này."

Nói thế nào lại giống như mua bán vậy! Sắc mặt Cố Chính Gia suy sụp, ngọn lửa nhiều chuyện trong lòng phụt một tiếng bị dập tắt:

"Nhà họ Khâu? Chị Khâu? Buổi tối hôm nay chị Khâu và anh Thẩm…"

Cậu nghĩ đến gì đó, lập tức mở miệng:

"Khâu Duyệt không thích anh, em nghĩ nhiều quá."

Cố Trầm Chu một lời nói thẳng ra suy nghĩ trong lòng Cố Chính Gia.

Cố Chính Gia lập tức ngậm miệng, mỉm cười ngượng ngùng:

“Thực ra em cũng chưa nghĩ gì cả.”

“Khâu Duyệt sẽ cưới ai không quan trọng, nhưng Thẩm Đức Lâm đã có người mình thích.”

Cố Trầm Chu giải thích hai câu.

“Hiện tại Thẩm Đức Lâm đang một mình đấu tranh với gia tộc, em đừng nhìn dáng vẻ vô cùng thoải mái, buổi tối trò chuyện vui vẻ với nam nam nữ nữ xung quanh của anh ta, thực ra áp lực vô cùng lớn.”

Cố Chính Gia nhanh chóng gật đầu tỏ vẻ mình hiểu được, những chuyện bát quái này cậu vốn nghe rất hăng say.

Cố Trầm Chu lại gõ nhẹ lên bàn một cái:

“Ở nơi này của chúng ta, muốn tìm hiểu một người thì tốt nhất là đi tìm hiểu gia đình của người đó. Muốn tìm hiểu gia đình của người đó tốt nhất là đi nhìn những đứa trẻ mà gia đình này dạy dỗ. Em thích cuộc sống như vậy không?”

“Dạ?”

“Nếu không thích, thì sớm nói ra với cha và dì.”

Cố Trầm Chu không bận tâm đến nghi vấn của Cố Chính Gia, tiếp tục nói:

“Nếu thích… Mười sáu tuổi cũng không tệ lắm, về sau anh sẽ đưa em ra ngoài. Thời gian không còn sớm, đi ngủ đi.”

“Dạ?…. Vâng, vâng.”

Cuối cùng đề tài chuyển đi quá nhanh, Cố Chính Gia cho đến tận khi ra khỏi phòng Cố Trầm Chu, nhìn thấy Cố Trầm Chu đóng cửa rồi mới bất chợt giật mình nhận ra. Đây là đang hỏi cậu có muốn bước vào giới chính trị hay không đấy!

Lừa người ta, chuyện này quả thực rất không khoa học, anh trai cậu không thể nào lại thân thiết như vậy đâu!…

Sau khi quay về phòng, nghĩ tới nghĩ lui Cố Chính Gia đều cảm thấy không thích hợp nên lại nhổm dậy rời giường, đi xuống tầng dưới vốn định nhìn xem cha mình có phải vẫn còn ngồi ở dưới đó hay không, sau đó bàn bạc với cha một chút về sự khác thường của Cố Trầm Chu, kết quả là không nhìn thấy cha, ngược lại phát hiện Trịnh Nguyệt Lâm vốn đã lên tầng từ sớm.

“Mẹ?”

Cố Chính Gia nhẹ giọng gọi một tiếng.

Cả phòng khách chỉ mở một chiếc đèn nhỏ, Trịnh Nguyệt Lâm mặc đồ ngủ khoanh tay ngồi ở trên sô pha bất động rất lâu, cũng không biết là đang nghĩ cái gì. Bất chợt nghe thấy có tiếng gọi, bà bừng tỉnh nhìn lên:

“Chính Gia đấy à, đã trễ thế này sao con vẫn chưa ngủ?”

“Sao mẹ lại xuống đây?”

Cố Chính Gia hỏi lại, đồng thời nhìn về phía chiếc đồng hồ lớn treo trên tường, 12:34, quả thực là rất muộn.

“Mẹ suy nghĩ vài việc.”

Trịnh Nguyệt Lâm nói.

Cố Chính Gia tưởng là chuyện là tòa án nên cũng không nghĩ nhiều, ngồi xuống sô pha đối diện Trịnh Nguyệt Lâm lắp bắp mở miệng:

“Mẹ, con cảm thấy anh có chút không bình thường…”

“Không bình thường chỗ nào?”

Trịnh Nguyệt Lâm chống trán, có hơi hoảng hốt.

“Buổi tối hôm nay anh gọi con lên phòng, phân tích cho con nghe những người ở trong bữa tiệc một lần, sau đó anh hỏi về sau con muốn làm gì, nói nếu không muốn tham gia chính trị thì nói sớm cho cha mẹ, nếu muốn, anh ấy sẽ đưa con theo cùng… Mẹ…”

Cố Chính Gia tăng âm lượng gọi Trịnh Nguyệt Lâm.

“Mẹ đang nghe chứ?”

“Con vừa mới nói cái gì?”

Trịnh Nguyệt Lâm theo bản năng hỏi lại.

Cố Chính Gia tức giận nhắc lại một lần, sau đó nói:

“Con cảm giác anh thật sự không được bình thường lắm, quả thực là quá thân thiết…”

“Khoan đã!”

Trịnh Nguyệt Lâm đột ngột có chút thô bạo mà chặn ngang lời cậu.

“Con nói là anh trai con giải thích tình hình những người ở trong bữa tiệc với con, sau đó còn hỏi con dự định về tương lai?”

“Con đã nói những hai lần…”

Cố Chính Gia than thở, tiếp đó cậu chợt phát hiện bà mẹ vốn vẫn luôn thất thần nhà mình đột ngột trở nên phấn chấn, ánh mắt sáng rực nhìn cậu hồi lâu.

Sao bên này cũng không bình thường như vậy? Cố Chính Gia kiên trì gọi một tiếng:

“Mẹ?”

“Trước kia mẹ bảo con gần gũi với anh con nhiều một chút, hiện tại anh trai con đã thân thiết với con rồi con còn không vui vẻ à?”

Trịnh Nguyệt Lâm lướt qua do dự vừa rồi, cười nói.

“Cũng không phải chuyện này, chỉ là…”

Cố Chính Gia nói, nhưng Trịnh Nguyệt Lâm đứng lên vỗ vỗ vai cậu.

“Đừng lo lắng, lần này là anh trai con có lòng, con suy nghĩ cẩn thận đi, tương lai muốn làm gì.”

“Con chỉ cảm thấy việc này không quá hợp lý…”

Cố Chính Gia nhỏ giọng thì thầm một câu.

Nhưng… được rồi, dù sao… Tốt xấu gì thì cũng là chuyện tốt đi? Cậu nghĩ như vậy, chậm rãi đứng lên nói:

“Vậy con lên tầng ngủ đây, mẹ cũng đi ngủ sớm một chút.”

“Mau đi đi.”

Trịnh Nguyệt Lâm thúc giục Cố Chính Gia một tiếng, đợi đến khi thấy bóng dáng cậu biến mất ở đầu hành lang mới thở ra một hơi thật dài: Chắc chỉ là mình nghĩ nhiều thôi, bữa tiệc đêm nay cũng không có gì cả, có lẽ mọi chuyện thực sự đang phát triển theo chiều hướng tốt…

Cùng lúc ấy, Cố Chính Gia và Trịnh Nguyệt Lâm đều đã bỏ đi băn khoăn trong lòng, thực sự đi nghỉ ngơi. Chỉ có duy nhất Cố Trầm Chu vừa rồi mới xảy ra tai nạn xe cộ đã bị chèn ép nửa buổi tối là vẫn chưa ngủ.

Anh bật máy tính trong phòng lên, lấy một chiếc usb trên người ra cắm vào khe kết nối của máy tính, gõ mật mã đăng nhập vào một ổ dữ liệu duy nhất bên trong.

Phần dữ liệu này – hoặc có thể nói là nhật ký – là toàn bộ ghi chép lại những gì anh đã mơ thấy hai năm trước, một vài thứ chi tiết mờ nhạt, số lần xuất hiện lặp lại nhiều nhất… Anh đều tuần tự ghi chép lại, vì một ngày nào đó trong tương lai bỏ đi hoặc nghiên cứu thêm.

Nội dung gần ba vạn chữ về cảnh trong mơ liên tục một tháng liền khắc ghi vào tâm khảm.

Màn hình máy tính trong ánh sáng màu trắng lóe lên ánh huỳnh quang nhàn nhạt.

Cố Trầm Chu nhìn thể chữ đậm trên khung soạn thảo màu trắng, chìm vào trầm tư.

Giả sử giấc mơ này là thật.

Nếu như 'Anh' ở trong cảnh mơ quả thực là anh.

Vậy tất cả những việc trong mơ kia đều là phù hợp logic.

Anh không thể nào không điều tra nguyên nhân cái chết của Vệ Tường Cẩm – anh nhất định đã từng lợi dụng thế lực của nhà họ Cố để điều tra một lượt; anh không thể nào không trở về lúc nhà họ Cố cần anh nhất – trừ phi khi đó anh đã không thể quay về; anh càng không thể nào quấn quít không rõ với một người đàn ông giống như kỹ nữ — trừ phi anh muốn mượn việc này để quên đi người nào đó.

Như vậy, là điều gì khiến Vệ Tường Cẩm qua đời, khiến anh không thể quay về nhà, thậm chí không thể không dựa vào cuộc sống trác táng để che giấu mục đích thực sự của mình?

Cố Trầm Chu tựa lưng vào ghế ngồi, đau đớn và cứng ngắc trên cánh tay trái nhắc nhở anh rằng tất cả hiện tại đều là chân thật.

Thiếu mất một bộ phận cốt yếu nhất.

Phần cốt yếu nhất, có thể khiến tất cả mọi chuyện xâu chuỗi lại trở nên hoàn toàn hợp lý.

— Là kẻ nào đang đối phó với hai nhà Cố Vệ?

13. Chương 13: Thợ Săn Và Con Mồi

Có lẽ là đã về đến nhà, có lẽ là vừa mới xảy ra tai nạn xe cộ, một đêm này, Cố Trầm Chu ngủ không được ngon, đã lâu mới mơ thấy một giấc mơ hoàn chỉnh.

Cảnh mơ kỳ lạ giống như một vũ đài lớn, một đám nhân vật hoặc quen thuộc hoặc xa lạ hóa trang lên sân khấu, bọn họ ở trên đó lúc khóc lúc cười, lúc này mang một gương mặt lúc kia lại là một gương mặt khác. Anh cũng đứng ở trong đó, biết rõ là phán đoán hư ảo hoang đường lại cùng cười với bọn họ, cùng khóc cho đến khi người ở trên vũ đài lần lượt rời đi, chỉ còn lại một mình anh cô đơn đứng giữa những ngọn đèn.

Buổi sáng ngày hôm sau khi thức dậy, Cố Trầm Chu trong nháy mắt có cảm giác mình quay về một vào tháng hai năm trước kia: Rõ ràng là mệt mỏi đến mức ngay sau đó có thể ngủ được, tinh thần lại vẫn phấn khởi không thôi, không thể bình phục.

Nhưng ngay sau đó, anh liền thở dài một hơi, nghiêng người ngồi dậy.

Hôm nay còn rất nhiều việc cần phải hoàn thành.

Một trong ba bệnh viện hàng đầu của thành phố luôn luôn bắt đầu bận rộn từ sáng sớm.

Khi Cố Trầm Chu đi vào phòng bệnh 5013 thì thời gian đã khoảng chín giờ.

Phòng bệnh của các cán bộ khách quý ở nơi này được xây thành một khu riêng nằm ở phía sau bệnh viện, tầng một đến bốn là các khoa khám bệnh, tầng năm đến mười là các phòng bệnh, mỗi một phòng bệnh đều rộng hơn mười thước vuông, trên hành lang không chỉ không có giường bệnh tạm thời mà còn được trải thảm đỏ, ở bên ngoài mỗi phòng bệnh cũng được đặt một chậu hoa màu xanh, liếc mắt nhìn lướt qua cũng không kém khách sạn là bao.

Qua một đêm, bên ngoài phòng bệnh của Vệ Tường Cẩm đã có thêm một người lính cầm súng đứng gác. Người đó mang vẻ mặt nghiêm túc ý bảo Cố Trầm Chu dừng chân lại, tự đi vào trước xin chỉ thị và có được sự đồng ý rồi mới đứng tránh ra.

"Thật uy phong đó Vệ thiếu gia."

Cố Trầm Chu đi vào phòng bệnh, trêu chọc Vệ Tường Cẩm đang ngồi ngẩn người ở trên giường.

"Còn có cả người đứng gác nữa."

“Người bên ngoài là được phân công đến bảo vệ sự an toàn của mình, mình cảm thấy là muốn cản người ra ngoài thì đúng hơn.”

Trong lời nói của Vệ Tường Cẩm mang theo một chút giận dữ.

“Phần uy phong này cậu có muốn không?”

“Ồ, ai thích thì cho người đó đi, mình không cần.”

Cố Trầm Chu đi đến chỗ ghế bành cạnh đầu giường ngồi xuống, cơn giận của Vệ Tường Cẩm cũng nằm trong dự kiến của anh nên cũng không trách cứ.

“Chuyện ngày hôm qua cậu biết rõ bao nhiêu?”

“Một chút, mình chỉ biết là mình xảy ra tai nạn xe cộ, tỉnh lại thì đã nằm trong bệnh viện… Hơn nữa tai nạn xe cộ cũng không nhỏ, còn là do có người cố ý gây ra.”

Vệ Tường Cẩm nhíu mày, đầu không thoải mái khiến anh ta có hơi khó khống chế cảm xúc của chính mình – thực tế thì anh thực sự rất phẫn nộ — cũng may người trước mặt là bạn từ thuở ấu thơ nên anh cũng không cần e ngại, đối phương cũng sẽ không trách anh.

“Mình mang theo chút tài liệu đến.”

Cố Trầm Chu:

“Thân thể của cậu không sao chứ?”

“Chấn động não chút thôi.”

Vệ Tường Cẩm liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái.

“Bác sĩ đã tịch thu hết di động sách báo, nhổ cáp TV, không cho phép xuống giường đi lại… Cậu cũng không nghĩ rằng mình chỉ xem mấy tờ giấy là sẽ gặp chuyện không may chứ?”

Anh ta lại chỉ chỉ cánh tay đang bị kẹp cố định của Cố Trầm Chu.

“Vết thương của cậu nghiêm khắc mà nói thì còn nặng hơn mình đấy.”

Cố Trầm Chu cũng không nói nhiều, đưa văn kiện mình mang đến cho Vệ Tường Cẩm:

“Một ít ảnh chụp và tư liệu, cậu xem trước đi.”

Lát nữa sẽ có bác sĩ đến kiểm tra phòng, Vệ Tường Cẩm nắm bắt thời gian mở túi văn kiện ra. Anh ta xem ảnh chụp hiện trường vụ tai nạn xe cộ trước, sắc mặt liền khó coi, đợi xem xong mấy tờ tư liệu đằng sau anh ta liền cười lạnh một tiếng, nói với Cố Trầm Chu:

“Được lắm, thật đúng là muốn mình chết… Tối hôm qua sao cậu lại đuổi đến kịp lúc, còn mang theo súng bên người?”

Từ đầu đến cuối Vệ Tường Cẩm cũng không hỏng não mà nói một câu ‘Cảm ơn’ với Cố Trầm Chu. Suy nghĩ của anh ta rất trực tiếp: Buổi tối hôm qua nếu đổi lại vị trí thì anh khẳng định cũng sẽ lái xe xông lên giống như Cố Trầm Chu.

“Không có súng thì ngày hôm qua chưa chắc mình đã bắt được người.”

Cố Trầm Chu né tránh chủ đề, chỉ chỉ vào cánh tay trái của mình nói.

Vệ Tưởng Cẩm hói:

“Đừng nói sang chuyện khác, không phải là cậu lén có được tin tức gì không?”

“Có tin tức gì mình lại không nói cho cậu biết chắc?”

Cố Trầm Chu hỏi lại, lúc tai nạn xe cộ xảy ra tối hôm qua anh đã hiểu mình nhất định phải đối mặt với vấn đề này – điểm đáng ngờ này quá lớn, bất kể là Cố Tân Quân hay Vệ Thành Bá cũng sẽ không bỏ qua. Chỉ là hai người kia cố ý để lại vấn đề này cho Vệ Tường Cẩm hỏi thôi.

"Nếu cậu muốn nghe lời nói thật… Là tôi có một giấc mơ, mơ thấy cậu sẽ xảy ra tai nạn xe cộ cho nên mới chuẩn bị trước một chút."

Vệ Tường Cẩm có vẻ hơi choáng váng:

"Nằm mơ?"

Anh ta nhìn Cố Trầm Chu, từ trên vẻ mặt của đối phương mới xác định được lỗ tai của mình không có vấn đề.

"Vậy…"

Vệ Tường Cẩm nói, điều chỉnh lại sắc mặt của mình rồi cầm lấy cốc nước đặt trên tủ ở đầu giường lên uống một ngụm nước lớn.

"Cậu có còn nằm mơ thấy điều gì khác không?"

Cố Trầm Chu cười cười:

"Cậu tin?"

Vệ Tường Cẩm ngẫm nghĩ, vẻ mặt ngược lại hoàn toàn trở nên bình thản:

"Việc này cậu không cần phải lừa mình. Hắc, mình còn không biết đấy, cậu lại là loại người coi ác mộng trở thành sự thật."

"Cũng may mình cho là thật."

Cố Trầm Chu thản nhiên nói, ánh mắt hạ xuống chợt lóe lên một tia lạnh lùng.

Không khí trong phòng bệnh không hiểu sao lại bỗng nhiên có chút nặng nề.

Một lát sau Vệ Tường Cẩm mở miệng giành trước nói:

"Chờ mình xuất viện sẽ quay về quân đội."

Cố Trầm Chu ừ một tiếng, cũng không ngoài dự đoán.

Về công mà nói, Vệ Tường Cẩm bắt đầu nhập ngũ từ năm hai mươi tuổi, vốn nên ở yên trong căn cứ, lần này có thể gặp mặt là do trước khi anh về đã báo cho đối phương, đối phương cố ý xin giấy nghỉ phép. Về tư mà nói, bất kể kẻ chủ mưu gây tai nạn xe cộ có còn chuẩn bị làm tiếp hay không, để bảo đảm thì cũng vẫn nên đưa Vệ Tường Cẩm về lại quân đội – thế lực của nhà họ Vệ ở trong quân đội cũng không phải nói đùa, có thể nói chỉ cần ở trong quân đội thì Vệ Tường Cẩm sẽ vững như Thái Sơn.

"Được bốn năm rồi, sắp thăng cấp đúng không?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Sắp."

Vệ Tường Cẩm nói.

"Lần này quay về cũng không kém bao nhiêu, về sau có thể tự do một chút. Ngược lại là cậu, trở về được hơn một tháng rồi, có dự định gì không?"

"Còn có thể làm được gì?"

Cố Trầm Chu nâng mắt.

Vệ Tường Cẩm nghe liền hiểu được, nói những lời tự đáy lòng:

"Mình cảm thấy rất tốt, trong giới này có nhiều người như thế, cậu thích hợp nhất – dự định tiến vào nơi nào?"

"Mình thích hợp nhất?"

Cố Trầm Chu ngạc nhiên hỏi.

“Cậu dựa vào điều kiện gì mà phán đoán như thế?”

“Ai từ nhỏ đã âm trầm xấu xa, khiến người khác phải chịu thiệt mà không dám kêu nhiều nhất chứ.”

Vệ Tường Cẩm trả lời, sau đó hai người cùng cười rộ lên.

Cười xong một hồi, Cố Trầm Chu thả lỏng thân thể, lắc đầu nói:

“Mình dự định đi vào nhưng không nhanh như thế, còn một chuyện phải xử lý trước đã… Nếu chỗ này của cậu không còn việc gì nữa, vậy mình đi trước đây.”

Anh thấy đã sắp đến giờ liền đứng dậy đi ra ngoài, nhưng đi chưa được hai bước lại bất chợt dừng chân nói với Vệ Tường Cẩm:

“Nếu có một ngày cậu phát hiện bản thân mình biến thành con mồi bị thợ săn bắn hạ thì nên làm thế nào?”

“Cậu ám chỉ điều gì?”

Vệ Tường Cẩm cảm giác đối phương có ẩn ý gì đó.

Khóe môi Cố Trầm Chu cong lên, đáp sang chỗ khác:

“Vậy cũng biến chính mình thành thợ săn. Đoạt lấy hết toàn bộ súng, giáp, vật cưỡi của đối phương.”

Đi từ phòng bệnh của Vệ Tường Cẩm ra, thời gian còn sớm. Cố Trầm Chu gọi một cuộc điện thoại cho lái xe chờ ở bãi đỗ xe của bệnh viện, còn mình thì đi đến cổng chính chờ đợi. Không bao lâu sau, chợt thấy một chiếc Porsche màu trắng tiến vàotừ cổng chính của bệnh viện.

Kinh A00875.

Cố Trầm Chu vừa mới liếc mắt nhìn lướt qua biển số xe một cái, chiếc Porsche màu trắng liền thay đổi phương hướng từ từ dừng lại trước mặt anh:

“Cố thiếu gia, thật là tình cờ.”

“Đúng là tình cờ, sao Hạ thiếu gia cũng đến bệnh viện vậy?”

Cố Trầm Chu thản nhiên cười nói.

“Có người quen nằm viện, tôi đến đây thăm hỏi.”

Hạ Hải Lâu tựa vào vô lăng, vẻ mặt lười nhác, không giống người đến bệnh viện thăm bệnh nhân mà giống như đi đến một bữa tiệc hơn.

Cố Trầm Chu nhớ lại những tư liệu về Hạ Hải Lâu mà mình thu thập được trước đó không lâu: Không chỉ thích chơi với học sinh, còn luôn luôn khiến người ta phải vào bệnh viện……Trong giới bọn họ không thiếu kẻ không có nhân phẩm, nhưng không có nhân phẩm đến mức đó còn không hề thèm che giấu chút nào thì thật sự là rất hiếm gặp.

“Nếu Hạ thiếu gia bận việc thì tôi không quấy rầy nữa.”

Cố Trầm Chu nói.

Nhưng Hạ Hải Lâu ngược lại còn mỉm cười:

“Ở trước mặt Cố thiếu gia, chuyện to bằng trời cũng phải nhường đường mà… Vẫn chưa kịp hỏi, tình hình của Vệ thiếu gia sao rồi?”

“Chẳng lẽ Hạ thiếu gia còn không biết rõ?”

Cố Trầm Chu hỏi lại, dựa theo cách nói của James tối hôm qua lại thêm từ trên núi Thiên Hương đi xuống chỉ có một con đường duy nhất, Cố Trầm Chu có thể khẳng định chắc chắn Hạ Hải Lâu có thể nhìn được hiện trường vụ tai nạn xe cộ, nói không chừng còn biết là anh bắn súng – nhưng trong cái giới này có ai là không có chút quan hệ? Chút chuyện ấy bản thân mình cũng không thể giữ được bao lâu.

Hạ Hải Lâu nghe vậy liền cười, gương mặt vốn đã bất phàm lại càng lộ rõ vẻ anh tuấn tà tứ. Hắn bình thản nói:

"Cho dù tôi có biết rõ nhưng có thể rõ ràng hơn người trong cuộc sao?"

Cố Trầm Chu nhìn Hạ Hải Lâu vài giây, chậm rãi cười nói:

"Nếu Vệ thiếu gia không làm sao thì ba ngày sau sẽ quay lại quân đội. Ngược lại tôi đã ba năm không về nước nên hạ quyết tâm chơi đùa thoải mái một thời gian. Trước đó có vài người nói cho tôi biết Hạ thiếu gia lái xe rất khá, sau này có thời gian nhất định phải mở rộng tầm mắt một chút… Xe đến rồi, không theo tiếp được, Hạ thiếu gia."

Nói xong, Cố Trầm Chu hơi gật đầu với Hạ Hải Lâu, bước vài bước đến chỗ chiếc xe đang yên lặng chờ đợi gần đó, nói với lái xe:

"Đến Chính Đức Viên."

Mọi chuyện đều đã làm xong, cũng có thể tự mình đến Chính Đức gia báo bình an cho ông bà.

Khoảng thời gian tiếp theo có thể xem như kỳ nghỉ khó có được của Cố Trầm Chu trong gần ba năm nay.

Trong thời gian này, toàn bộ mọi chuyện giống như đã được định sẵn mà lần lượt kết thúc: Mấy bằng cấp cử nhân thạc sĩ ở nước ngoài đều đã lấy được bằng tốt nghiệp, không cần học bài đến nửa đêm; tài sản mà Thẩm Nhu để lại qua sắp xếp chỉnh đốn hai năm qua cũng thực sự nắm giữ được, không đến mức không có quyền quyết định; việc kiên trì luyện võ mỗi ngày bởi vì cánh tay trái bị thương mà giảm cường độ đi không ít; các loại tài liệu thu nhặt được ở nước ngoài lúc trước, sau khi về nước mặc dù có vài chỗ cần điều chỉnh nhưng cũng không cần anh phải suy nghĩ quá nhiều, ngay cả vụ tai nạn khiến Vệ Tường Cẩm phải trực tiếp quay về quân đội trước cũng để cho Cố Tân Quân và Vệ Thành Bá tự đi điều tra.

Từ buổi tối hôm đó sau khi quay lại Thiên Thụy Viên rồi anh cũng không nhắc lại chuyện chuyển ra ngoài nữa, ngược lại từ từ chuyển không ít thứ từ căn nhà nhỏ ở chân núi Thiên Hương kia về. Trong khoảng thời gian này cũng đưa Cố Chính Gia ra ngoài dùng cơm vài lần, cẩn thận lựa chọn vài người cho Cố Chính Gia làm quen, ngược lại không phải nói anh không giới thiệu người khác là không giữ thể diện cho Cố Chính Gia, chỉ là khó tránh khỏi có chút phiền phức, còn rất có thể giẫm xuống nhầm hố làm đau chân – Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm ngày trước chính là nhờ vậy mà có được.

Khu giải trí Ánh Sao nằm ở nút giao Tây Nam của thành Tứ Cửu, vị trí không được tốt lắm, danh tiếng cũng không quá vang dội, chỉ có duy nhất một điểm là đây có thể xem như chỗ ăn chơi đảm bảo an toàn và riêng tư nhất trong thành Tứ Cửu, từ năm năm trước lúc bắt đầu kinh doanh thì cực ít xảy ra mấy chuyện ồn ào.

Khi Cố Trầm Chu mang theo Cố Chính Gia cùng một đám bạn bè của cậu đến đây thì đi vào từ cửa sau của khu giải trí, quản lý của khu giải trí tự mình đứng chờ ở cửa chào đón xe của Cố Trầm Chu:

"Cố thiếu gia, cuối cùng ngài cũng đến. Ông chủ chúng tôi hai ngày trước còn nhắc đến ngài đó, nói sau khi ngài về nước thì vẫn chưa từng đến chỗ của chúng tôi, không biết là có chỗ nào không hợp ý ngài hay không."

"Giám đốc La cũng có ở đây?"

Cố Trầm Chu xuống xe đưa chìa khóa cho người gác cổng đứng ở bên cạnh, người gác cổng nhanh nhẹn lái xe chậm rãi đỗ ngay ngắn ở một bên.

"Ông chủ biết Cố thiếu gia muốn đến sao có thể không có mặt chứ? Vừa qua bữa cơm chiều liền đến đây chờ."

Quản lý cười tủm tỉm nói, lại híp mắt tươi cười chào đón người bước từ trên chiếc xe đến ngay đằng sau xuống.

"Đây nhất định là Cố nhị thiếu gia! Trương thiếu gia, Lâm thiếu gia, lần trước lúc gặp mặt hai cậu ở Kim Hạ đã ngóng chờ lúc nào đó hai cậu có thể ghé thăm Ánh Sao, nhờ phúc của hai vị Cố thiếu gia, hiện giờ nguyện vọng này có thể xem như đã thành hiện thực!"

Hai người đi theo Cố Chính Gia đến đây hiểu rõ này chỉ là mấy lời khách sáo của kẻ làm ăn nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất thoải mái. Cố Chính Gia cười nói:

"Quản lý Hứa khách sáo rồi, tôi cũng là nghe anh trai nói khung cảnh ở nơi này không tệ mới nài nỉ anh trai mang tôi cùng đến đây nhìn xem."

"Nếu là đại thiếu gia đề cử, vậy hôm nay nhất định phải khiến các vị thiếu gia xem nơi này như nhà, bằng không quay về ông chủ nhất định sẽ xé vụn tôi. Tiểu Lâm, đưa các vị thiếu gia lên ghế lô Ánh Sao ở tầng hai."

Quản lý Hứa cười nói.

Nam bồi bàn tên Tiểu Lâm chần chừ một chút, đến sát bên tai quản lý Hứa nhẹ giọng nói:

"Quản lý, ghế lô Ánh Sao mấy ngày trước đã được đặt rồi…"

"Đuổi tên đó đi."

Quản lý Hứa không cho phép bàn cãi chặn ngang lời của đối phương, quay đầu nhìn mấy người Cố Trầm Chu lại thay bằng gương mặt tươi cười có lỗi:

"Các vị thiếu gia thông cảm cho, ông chủ đang chờ đại thiếu gia ở tầng trên. Tôi đưa đại thiếu gia đi gặp ông chủ trước, quay lại sẽ tạ lỗi với các vị."

Bản thân vốn là được Cố Trầm Chu đưa đến, mấy người này sao dám tranh thể diện với Cố Trầm Chu? Tự nhiên là khiêm tốn nhún nhường một hồi, sau đó mới đi theo bồi bàn họ Lâm đi vào khu giải trí.

"Đại thiếu gia, ông chủ đang đợi ngài trên tầng ba."

Quản lý Hứa đi đến trước mặt Cố Trầm Chu hơi khom người.

"Tôi đưa ngài lên. Không biết các vị thiếu gia…"

Ông ta hỏi một câu đầy hàm ý.

"Em trai tôi năm nay mười sáu tuổi."

Cố Trầm Chu nhẹ nhàng thản nhiên nói một câu, quản lý Hứa liền ngầm hiểu, quay đầu lại dặn dò một bồi bàn khác hai câu.

Bồi bàn kia xoay người nhanh chóng bước đi.

"Cố thiếu gia, mời đi bên này."

Sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa, quản lý Hứa dùng thẻ của mình quét mở thang máy chuyên dụngđi thẳng lên tầng năm không được công khai sử dụng của khu giải trí.

Cửa thang máy mở ra thông đến một đại sảnh rộng khoảng năm trăm thước vuông đèn đuốc rực rỡ, một người đứng lên từ sô pha từ xa xa cười nói:

"Cố thiếu gia đến rồi!"

14. Chương 14: Đua Xe

Đây là căn phòng cao cấp nhất: Ngọn đèn trên đỉnh giống như những đốm lửa nhỏ rực rỡ, sô pha bọc da đắt tiền, nguyên bộ thiết bị âm thanh chuyên nghiệp, lối bày biện hỗn loạn đầy cảm hứng là do một kiến trúc sư nước ngoài thiết kế — nhưng sau khi gặp phải mấy người có thân phận ở trong phòng liền không là gì cả.

Cho dù là Cố Trầm Chu thì đến nơi này cũng không dám khinh thường quá mức. Ngay lúc đi ra khỏi thang máy, trên mặt anh đã mang theo nụ cười mỉm nhợt nhạt:

"Chào giám đốc La."

Người ra đón đại khái khoảng ba mươi ba ba mươi tư tuổi, tóc cắt rất ngắn, nhìn qua vô cùng nhanh nhẹn. Anh ta thân mật vỗ vai Cố Trầm Chu:

"Cố thiếu gia không đến, tôi vẫn cảm thấy giải đua xe ở nơi này thiếu mất gì đó."

“Giám đốc La đây là cho tôi thêm thể diện thôi.”

Cố Trầm Chu cười nói. Lúc này hai người đã đi đến chỗ sô pha bên cạnh, Cố Trầm Chu gật đầu với mấy người đang đánh bài cạnh bàn trà ở đối diện:

“Trần thiếu gia, Ôn thiếu gia, đã lâu không gặp.”

Anh lại nhìn về phía thanh niên ngồi một mình một sô pha đang chậm rãi uống rượu, cười nói:

“Thẩm thiếu gia cũng đến đây? Đây chính là khách quý hiếm khi đến, sớm biết vậy chúng tôi đã sắp xếp một vài tiết mục thú vị.”

Giám đốc La đứng bên cạnh cười tủm tỉm nghe, cũng không phản bác.

Cùng lúc đó hai người Trần Ôn liếc nhìn nhau.

Thẩm thiếu gia đã cười khẽ đứng lên, ông nội anh ta là phó lãnh đạo của đất nước này, bản thân tuổi tác của anh ta cũng đã lớn hơn đám người Cố Trầm Chu khoảng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi tụ tập ở đây mấy tuổi, ở tỉnh ngoài cũng đã làm đến vị trí thư ký thị ủy, xứng đáng là nhân vật giỏi giang của thánh phố:

“Cố thiếu gia thật sự khách sáo quá, trận đấu đua xe này của Cố thiếu gia và Hạ thiếu gia không phải chính là tiết mục hay nhất sao?”

Cố Trầm Chu cười cười. Nhà họ Cố ở trong kinh thành không không được tính là nhà đứng đầu bậc nhất nhưng cũng là một trong những nhà đứng đầu trong giới này. Anh đương nhiên không thể châm chọc tùy tiện ở trong giới nhưng cũng không cần phải vội vàng đi ôm đùi ai. Sẽ đua xe với Hạ Hải Lâu chính là bởi vì anh nghĩ ngoại trừ lần đó ra thì không có lý do thứ hai, càng không thể làm ra tiết mục nào đó. Lời này rõ ràng chỉ là lướt qua liền hỏi Giám đốc La ở bên cạnh:

“Hạ thiếu gia có đến không?”

“Trận đấu này xem ra Hạ thiếu gia còn để tâm đến nhiều hơn cả Cố thiếu gia.”

Giám đốc La cười nói:

“Mười lăm phút trước cậu ấy đã đi xuống làm nóng xe rồi.”

Mỗi lần trước khi bước vào trận đua xe đều có nửa tiếng để chuẩn bị, trước đó Cố Trầm Chu không có dự định ngoại lệ nào với Hạ Hải Lâu, hiện tại nghe một câu như thế cũng không có cảm giác gì, chỉ gật đầu nói:

“Tôi cũng đi xuống chuẩn bị, các vị đại thiếu gia, xin phép đi trước.”

Ôn thiếu gia lắc lắc quân bài trong tay:

“Cố thiếu gia xuất quân là thắng, tôi thấy cậu có nhiều lợi thế hơn.”

“Cảm ơn lời may mắn của Ôn thiếu gia.”

Cố Trầm Chu lễ phép cười rồi đi qua một đường hầm đặc biệt dẫn từ tầng cao nhất xuống dưới.

Hai nhân vật chính của trận đấu đêm nay đều đã đi xuống chuẩn bị. Giám đốc La đưa mắt nhìn mấy vị đại thiếu gia vẫn đang ngồi đây nói:

“Hiện tại còn nửa tiếng nữa là đến trận đấu, các vị thiếu gia có muốn xuống dưới khu giải trí thoải mái một chút không?”

Người đã vào trong cơ chế, bất kể trong lòng nghĩ thế nào thì vẻ ngoài vẫn luôn phải tỏ ra vô cùng trầm ổn, Thẩm thiếu gia chỉ cười nhạt một tiếng với lời đề nghị này:

“Không cần.”

Ôn thiếu gia cũng lười biếng nói:

"Trong khu giải trí còn thứ gì chưa từng chơi nữa? Chúng ta dứt khoát đi qua bên kia đi, bọn họ làm nóng xe thì chúng ta cũng làm ấm trường đấu. Dù sao cũng chỉ còn nửa tiếng."

Đề nghị này ngược lại rất không tệ, Ôn thiếu gia và Trần thiếu gia không có ý kiến gì khác, Thẩm thiếu gia cân nhắc một chút rồi cũng đồng ý.

Đoàn người liền lần lượt đứng lên, tốp năm tốp ba đi vào trong thang máy mà vừa rồi Cố Trầm Chu dùng đi xuống.

Khoảng cách từ khu giải trí đến chỗ đua xe không xa cũng không gần, có thể nói là ở ngay phía sau khu giải trí.

Mấy người kia đi thang máy đến tầng hai thì một phần chuyển sang băng truyền ở phía trước thang máy, một phần khác chậm rãi đi bộ về phía trước. Trần thiếu gia và Ôn thiếu gia cách ra một khoảng với những người khác ở chỗ này.

"Ba năm không gặp, Cố Trầm Chu ngược lại càng lúc càng uy phong."

Trần thiếu gia đút hai tay trong túi chậm rãi nói:

"Mấy lời vừa rồi, người không biết còn tưởng nơi này là tài sản riêng của cậu ta chứ."

Ôn thiếu gia mỉm cười:

"Không khéo lại đúng ấy. Chúng ta vẫn luôn nghĩ sau lưng khu giải trí Ánh Sao này có người nào đó chống lưng, nói không chừng chính là cậu ta thì sao? Thực ra danh tiếng của cậu ta vừa xuất ra, trong kinh thành này thật đúng là không có người nào dám đến phá."

"Hôm nay mọi người cũng đến đủ, vừa rồi khi Cố Trầm Chu nói chuyện Thẩm Đức Lâm cũng không tỏ vẻ gì, tôi ngược lại vẫn cảm thấy có chút gì đó."

Trần thiếu gia nhìn về phía nào đó nhếch môi.

Thẩm Đức Lâm chính là Thẩm thiếu gia. Ôn thiếu gia cau mày lại:

"Cậu là nói nhà họ Khâu? Tôi lại cảm thấy không quá có khả năng, nhà họ Khâu chỉ có một cô con gái thì làm việc này làm gì?"

Trần thiếu gia liền cười nhạo:

"Sao cậu lại có quan niệm cổ hủ thế này nhỉ? Con gái thì làm sao? Cho dù không thể nào lại xuất hiện thêm một người lãnh đạo đất nước thì hiện tại Khâu Duyệt cũng là một nhân viên giỏi cấp thành phố, không hề chịu thua kém chút nào, trong nhà lại giúp đỡ một chút, không có gì bất ngờ xảy ra thì làm được đến cấp bộ khẳng định cũng không có vấn đề gì, không may mắn thì làm đến đây cũng được rồi –"

Anh ta hất tay về phía Thẩm Đức Lâm ra hiệu.

"Vị trí ấy. Tôi thấy tâm tư của cô ta cũng không đặt trên phương diện tình yêu, sao lại không thể nằm vùng từ chỗ này?"

"Lời này của cậu –"

Ôn thiếu gia cười.

"Cũng đúng nhưng không hề có căn cứ? Nếu sau lưng nơi này thật sự là Khâu Duyệt thì với trình độ quen thuộc của Cố Trầm Chu kia, tôi thấy mặt mũi của mấy người trên Thẩm thiếu gia cũng không còn."

Trần thiếu gia 'phụt' một tiếng bật cười, tự mình nghĩ lại rồi cũng lắc đầu:

"Cậu nói cũng phải. Nhà họ Cố và nhà họ Khâu đã sớm có ý kết làm thông gia, hai người này nếu thật sự vừa mắt nhau hai nhà cũng sẽ không thể không đồng ý, không cần thiết phải làm như vậy. Được rồi, dù sao cũng là đến xem đua xe, kẻ đứng phía sau nơi này là ai không liên quan đến chúng ta."

Đề tài này kết thúc báo trước một khoảng im lặng, hai người không nói chuyện với nhau nữa mà nhanh chóng đi vài bước đuổi kịp đoàn người, cùng nhau đi qua hành lang dài.

Ánh sao giống như kim cương vụn vỡ rải khắp bầu trời đêm.

Nơi đua xe cực lớn, chỉ có một con đường duy nhất đi đến khán đài được xây bao xung quanh, vị trí được tính toán đâu ra đấy mà cũng chỉ có ít ỏi hơn mười người: Trường đua xe này không thu vé vào cửa cũng không mở ra cho người ngoài, giấy thông hành duy nhất chính là dựa và mặt mũi và thân phận của người vào – từ thân phận mà nhớ kỹ gương mặt, từ gương mặt mà xác nhận thân phận – có thể đi vào nơi này xem trận đấu chỉ có những người là hậu duệ trực hệ của tầng lớp cao; có thể đi vào nơi này tiến hành trận đấu cũng phải là hậu duệ trực hệ của tầng lớp cao.

Là một khu giải trí, vị trí của Ánh Sao có hơi hẻo lánh; nhưng nếuchọn làm một trường đua xe bí mật thì nơi này lại đẹp vô cùng: Đây là vùng ngoại ô xa thành phố, khán đài đối diện với rừng núi. Ánh đèn thưa thớt tô điểm trong màu xanh thẫm của rừng cây, tiếng chim hót véo von, một trận gió mát phả vào mặt liền xua đi cái khô nóng của mùa hè.

Sau khi khởi động xe chạy chậm vài vòng lại tự kiểm tra các bộ phận của xe một lần, xác định an toàn không có vấn đề gì Cố Trầm Chu mới đi đến khu nghỉ ngơi cách chỗ đua xe không xa thả lỏng lần cuối cùng.

Trường đua xe bí mật này ngoại trừ người đua không phải dân chuyên nghiệp ra thì toàn bộ những thứ khác đều được xây dựng chiếu theo tiêu chuẩn chuyên nghiệp hoặc là còn được yêu cầu cao hơn cả chuyên nghiệp.

Trong khu nghỉ ngơi tạm thời có đầy đủ các loại thiết bị giải trí, phần lớn các tuyển thủ dự thi đã ngồi đầy bên trong. Cố Trầm Chu vừa bước qua cánh cửa thủy tinh, tiếng 'Cố thiếu gia' liền lần lượt vang lên. Anh gật đầu đi thẳng một đường qua, đến thẳng trước mặt Hạ Hải Lâu đang ngồi trên sô pha vắt chân hút thuốc mới vươn tay thản nhiên nắm chặt tay đối phương:

"Hạ thiếu gia."

Hạ Hải Lâu hôm nay mang theo một cô bạn gái rất phù hợp với lời đồn đãi ở bên ngoài: Cô gái có vẻ còn rất trẻ tuổi, trên mặt có mấy nốt tàn nhang nho nhỏ, mặc một chiếc quần màu trắng, tóc không nhuộm cũng không uốn, ngay cả trang điểm cũng vô cùng đơn giản, trên mũi còn đeo một chiếc kính mắt, gương mặt đằng sau kính mắt nhiều nhất chỉ có thể xem như thanh tú.

Cô bạn gái hiện đang bóp vai và cánh tay giúp Hạ Hải Lâu thả lỏng. Hạ Hải Lâu mỉm cười dụi tắt tàn thuốc:

"Không ngờ có thể nhanh chóng tham gia cùng một trận đấu với Cố thiếu gia như vậy. Khả Khả, chào Cố thiếu gia đi."

Quần trắng có chút rụt rè và ngại ngùng gọi một tiếng 'Cố thiếu gia'. Người trong giới đều đã biết ham thích rập khuôn của Hạ Hải Lâu đối với bạn tình, sau vài lần thì không còn người nào mang theo trông đợi đối với người hắn mang theo nữa. Cố Trầm Chu gật đầu với cô gái quần trắng có thể được xem là thiếu nữ rồi nói với Hạ Hải Lâu:

"Tôi ngược lại là chờ mong đã lâu."

Hạ Hải Lâu nhướn mày:

"Xem ra Cố thiếu gia rất có tự tin."

"Cũng không dám nói như vậy, tôi đã xem qua băng ghi hình, Hạ thiếu gia lái xe rất khá."

Cố Trầm Chu mỉm cười, một lời mang hai nghĩa.

"Chỉ là tính tình của Hạ thiếu gia đúng với khẩu vị của tôi, từ sau khi về nước tôi vẫn muốn thân thiết với Hạ thiếu gia một chút."

Ánh mắt Hạ Hải Lâu lướt qua gương mặt Cố Trầm Chu một lượt. Khóe môi hắn nhếch lên, cười như không cười:

"Vậy thì thật vừa khéo – trong lòng tôi cũng nghĩ như vậy."

Khoảng cách đến trường đua xe chỉ vài trăm thước nhưng phần lớn người đến khu giải trí Ánh Sao này đều không biết phía sau khu giải trí mình đến có một bãi đua xe bí mật.

Phần lớn người này cũng bao gồm em trai Cố cùng hai người bạn chưa đủ mười tám tuổi của cậu.

Ghế lô trên tầng hai của khu giải trí Ánh Sao là ghế lô xa hoa bậc nhất dành cho khách hàng trong toàn bộ khu giải trí Ánh Sao. Trần nhà được thiết kế hình vòm, ngẩng đầu có thể nhìn thấy ánh sao trên trời, đối diện với bầu trời đầy sao, chính giữa ghế lô đại khái là một cái sàn hình tròn đường kính khoảng hai thước cũng được đào rỗng rồi trải một tấm kính trong suốt lên, đối diện với tấm kính là sàn nhảy ở tầng một, người trong sàn nhảy không thể nhìn thấy cảnh vật ở tầng hai, người ngồi ở tầng hai lại có thể dễ dàng nhìn toàn bộ khung cảnh sàn nhảy ở tầng dưới không sót chút gì.

Đây không phải là lần đầu tiên Cố Chính Gia được đi đến những nơi như thế này.

Từ sau khi Cố Trầm Chu quay về nhà dưỡng thương, Cố Chính Gia liền tự do hơn. Cố Tân Quân và Trịnh Nguyệt Lâm bận rộn với công việc cũng không còn cứng nhắc yêu cầu Cố Chính Gia không được đi đâu đi đâu, mấy giờ phải về nhà, xem như là ném một nửa trách nhiệm quản giáo cho Cố Trầm Chu.

Đối với việc này Cố Trầm Chu ngược lại không hề coi thường, vài lần đi ra ngoài cũng sẽ thuận tiện mang cậu theo, có đôi khi là dẫn cậu đi trải nghiệm, đôi khi lại là cố ý giới thiệu cho người nào đó. Loại khu giải trí thông thường như thế này, đi ra ngoài năm lần thì có hai lần là đi vào, thật sự đã không còn cảm giác thần bí gì trong mắt cậu, cảm thấy còn không bằng ngồi chơi game trên máy tính.

Giống như tối hôm nay vậy, cậu vốn là không muốn đi, nhưng hai người bạn thân chơi khá được đều gọi điện đến nhà, Cố Trầm Chu quả thực là phải ra ngoài nên cậu mới thuận tiện dẫn người đi theo.

Trong ghế lô của ba vị khách có hai cô công chúa và hai vị tiểu thư. Không nói cái khác, chỉ gương mặt cũng đã khiến người ta vui mắt.

Trương thiếu gia gối lên đùi một cô tiểu thư dáng người đầy đặn, được đối phương mát xa mà phát ra tiếng rên rỉ thoải mái:

"Cố thiếu gia, anh cậu rốt cuộc là đối với cậu thế nào? Tôi thấy dù sao cũng rất không tệ đâu."

Cố Chính Gia cầm ly rượu không khác nước trái cây là bao do phục vụ đưa đến đang nghe cô gái trên bục ca hát, cậu nói:

"Cũng không tệ lắm."

Trương thiếu gia trở mình ngồi dậy khiến cô gái đang uống rượu với Lâm thiếu gia cũng nhìn qua:

"Nói thật đấy chứ?"

Cố Chính Gia liếc mắt nhìn hai người một cái:

"Các cậu quan tâm nhiều như thế làm gì? Hay là lại được người nào kêu đến thăm dò suy nghĩ của tôi hả?"

Hai người kia ngượng ngùng:

"Sao có thể chứ, đây không phải là vì quan tâm cậu sao?"

Cố Chính Gia cũng chỉ tùy tiện nói như vậy:

"Là nói thật."

Cậu ngẫm nghĩ.

"Anh trai tôi thật ra cũng khá lạnh nhạt, nhưng khi cậu tìm đến trước mặt anh ấy thì anh ấy cũng sẽ không mặc kệ cậu, có đôi khi cậu không tìm đến anh ấy, việc nên cân nhắc anh ấy cũng sẽ cân nhắc."

"Ví dụ?"

"Ví dụ như cậu có kêu cô ta uống rượu như thế nào thì cô ta cũng sẽ không cho cậu tiến thêm một bước."

Cố Chính Gia chỉ vào cô gái bên cạnh Lâm thiếu gia.

Lâm thiếu gia sửng sốt, đầu tiên là có chút không vui, sau đó liếc mắt nhìn cô gái bên cạnh vẫn đang mỉm cười chợt hiểu ra được: Cố Trầm Chu mang theo Cố Chính Gia đi gặp mọi người, lại đi đến các chỗ ăn

chơi, không thể nói là không quan tâm; nhưng lại không phải là 'quá quan tâm', ít nhất Cố Trầm Chu cũng không bảo đối phương chạm vào mấy cô gái này…

Tuy nói là đã suy nghĩ cẩn thận nhưng trong thoáng chốc trên mặt Lâm thiếu gia vẫn không đẹp được, vẻ mặt vẫn hiện ra chút không vui.

Cố Chính Gia nói ra miệng liền biết là mình thiếu suy nghĩ nói quá lời, cậu ho nhẹ một tiếng vội vàng cứu vãn:

"Mấy cô này vào đây với chúng ta hát cũng không hay gì, có muốn cùng xuống sòng bạc bên dưới nhìn một chút không?"

Cũng không phải là muốn làm ầm ĩ, Lâm thiếu gia có bậc thang đi xuống cũng vội bước lên:

"Anh cậu cho cậu đi?"

"Ầy, thực ra anh ấy cũng không bận tâm nhiều, không cho phép dùng thuốc phiện, không cho phép chạm vào phụ nữ, uống rượu cũng được, uống say phải giải thích được lý do, đi sòng bạc có thể, tiền tôi phải tự mình bỏ ra."

Lúc Cố Chính Gia nói ra câu cuối cùng thì có chút rầu rĩ.

Trương thiếu gia liếc mắt:

"Tự mình? Bộ trưởng Cố chưa từng cho cậu quá nhiều tiền tiêu vặt đúng không?"

Cố Chính Gia gật gật đầu:

"Anh trai tôi cho tôi một khoản."

Cậu nhìn dáng vẻ tò mò của hai người bên cạnh, sờ sờ mũi nói:

"Là mười vạn."

Đề tài được chuyển hướng, Lâm thiếu gia cũng khôi phục lại, cậu ta cười nói:

"Mười vạn? Nhà họ Thẩm như vậy kia mà, anh trai cậu cũng không có chỗ đứng quá lớn đâu."

Mấy đứa trẻ nhỏ hơn đám người Cố Trầm Chu vài tuổi này quả thực là chuyện gì cũng dám nói, Cố Chính Gia có chút không vui:

"Anh trai tôi họ Cố, hơn nữa tiền này –"

Cậu dừng lại, nghĩ đến quan hệ bình thường của mấy người này thì vẫn nói ra:

"Thực ra thì anh trai tôi cho tôi một tờ chi phiếu, kêu tôi chọn một số từ một vạn đến một trăm vạn. Sau đó anh ấy cầm báo cáo tình trạng công tác của công ty nào đó trong tay anh ấy đến cho tôi xem, cho tôi xem tiền lương cùng giá trị sáng tạo của mọi người bên trong."

Nói đến đây, Cố Chính Gia có chút không muốn nói tiếp, nhưng hai người đang nghe được mùi ngon liên tục thúc giục, cậu mới không cam lòng mà tiếp tục:

"Sau đó anh ấy nói cho tôi biết, nếu tôi muốn đánh bạc cũng có thể, tùy tiện chọn một mức nào đó, nếu có lãi thì tất cả đều là của tôi, nếu thua –"

"Không đến mức muốn cậu tự chịu chứ?"

Trương thiếu gia kinh ngạc nói.

"Quá keo kiệt đấy."

"Thối lắm!"

Cố Chính Gia mắng một tiếng.

"Tiền của anh trai tôi cũng không phải như gió to thổi đến, tôi không thiếu ăn không thiếu mặc, mấy thứ nhỏ nhặt khác thì thôi đi, tiền này anh ấy cho tôi thật chẳng lẽ tôi cũng thật sự cầm luôn chắc?"

Dăm ba vấn đề này không thể nói rõ được, Cố Chính Gia liền dứt khoát nghiêm mặt:

"Các cậu có muốn nghe tiếp hay không?"

"Đương nhiên là muốn."

Lâm thiếu gia cười nói:

"Việc này cũng không phải là ai cũng được nghe."

Cố Chính Gia hắng giọng:

"Thua cũng không cần tôi bù, nhưng phải tạo ra được giá trị tương đương."

Lời này có thâm ý đó, Lâm thiếu gia và Trương thiếu gia liếc mắt nhìn nhau một cái:

"Có ý gì?"

"Ý chính là tôi tôi phải tìm một công việc phù hợp với khả năng, dùng thời gian rảnh rỗi tạo ra được giá trị cho đến khi trả được hết nợ đánh bạc của tôi."

Cố Chính Gia giải thích.

Trương thiếu gia cân nhắc một chút:

"Nếu như là thật thì việc này cũng không quá dễ dàng. Cậu mới học cao trung, cho dù là họ Cố thì đi đến chỗ mấy nhà bình thường thì người ta cũng không biết, mất bao lâu mới có thể kiếm được mười vạn?"

Cậu ta liếc mắt nhìn Cố Chính Gia, hoài nghi nói:

"Cậu không lừa chúng tôi chứ?"

"Ai thèm lừa các cậu."

Cố Chính Gia lẩm bẩm.

"Vật nhất định là chưa nói xong!"

Là bạn đã nhiều năm, ba người này coi như cũng có chút hiểu biết lẫn nhau. Lúc này Lâm thiếu gia cực kỳ khẳng định nói ra.

"… Được rồi."

Cố Chính Gia khuất phục.

"Anh trai tôi nói cân nhắc đến tuổi của tôi hiện tại, liền cho tôi một cái giá của người thân."

"Giá người thân là?"

"Bớt đi ba phần trong tổng số."

Cố Chính Gia quả thực khó có thể mở miệng.

Hai người khác lập tức phì cười ra tiếng, một đường vừa đi vừa cười, cười cho đến lúc ba người đều vào sòng bạc rồi vẫn còn chưa dừng được.

Cố Chính Gia thẹn quá thành giận, xoay người muốn đi. Trương thiếu gia vẫn đứng bên cạnh nhanh tay lẹ mắt túm lấy áo cậu, vừa lau nước mắt ứa ra vừa nói:

"Ha ha… Tôi không cười, ha ha ha… Vì sao lại làm vậy chứ — anh trai bớt cho ba phần, cậu cũng thật không dễ dàng gì, ha ha ha ha –"

"Cậu cứ cười đi, cậu còn cười nữa tôi sẽ trở mặt!"

Cố Chính Gia miệng thì hét lên, chân cũng không giãy dụa muốn đi nữa mà còn đi cùng đối phương vào bên trong, cho đến khi Lâm thiếu gia đi bên cạnh đột nhiên thu lại khuôn mặt tươi cười thì mới vỗ vỗ tay cậu, nói:

"Cậu xem đó là ai?"

Trương thiếu gia bên cạnh đang kéo Cố Chính Gia nhìn lướt qua cũng lập tức không cười nữa.

"Ai vậy?"

Cố Chính Gia xoay người nhìn về phía Lâm thiếu gia chỉ, căn bản là không nhìn ra gì cả, chỉ thấy một đám trai xinh gái đẹp đang ngồi chơi bài brit ở bàn bên cạnh.

Lâm thiếu gia lên tiếng gọi người đầu tiên nheo mắt liếc nhìn Cố Chính Gia một cái:

"Cậu thật sự không biết hay là giả vờ không biết hả?"

Câu ta lại chỉ về phía đằng kia ra hiệu.

"Nhìn thấy người đàn ông mặc áo sơ mi màu xanh lam đeo mắt kính viền vàng ngồi trong đám ấy không?"

Cố Chính Gia dựa theo mô tả của đối phương tìm được người: Một thanh niên khoảng hai mươi ba hai mươi tư tuổi, dáng vẻ anh tuấn nhã nhặn, bên cạnh có một cô bạn gái xinh đẹp đi cùng, nhưng bất kể là bộ ngực của cô bạn gái gần như dán chặt lên cánh tay hắn hay là thế trận trên bàn trước mặt hắn đang giảm bớt cũng chưa khiến hắn có vẻ mặt gì đặc biệt, nhìn qua rất trầm lắng.

"Đó là ai?"

Nhìn theo Lâm thiếu gia hồi lâu, Cố Chính Gia vẫn cảm thấy lạ mặt, không hề có chút ấn tượng nào trong đầu về đối phương, thuận miệng hỏi.

"Đó là Chu Hành."

Trương thiếu gia ở bên cạnh bất lực tiếp lời.

"Là tình nhân tai tiếng của anh trai cậu ba năm trước."

15. Chương 15: Đêm Hôm Đó

Chu Hành? – Chu Hành nào?

"Không phải hắn ta!"

Cố Chính Gia theo bản năng phản bác.

"Tôi cũng không phải là chưa từng nhìn thấy hắn."

Lời này quả thực cũng không sai, ba năm trước lúc chuyện của Cố Trầm Chu và Chu Hành gây ồn ào một hồi trong kinh thành, cuối cùng còn lấy việc Cố Trầm Chu bị trục xuất ra nước ngoài mà kết thúc. Có thể nói là đất bằng dậy lên một hồi sóng gió, đám bạn bè thiếu gia chỉ sợ thiên hạ không loạn này quả thực có biết chuyện đó liền điều tra rõ ràng tám đời tổ tông của Chu Hành rồi thả vào công khai trong diễn đàn.

Chính là chuyện của anh trai mình nên Cố Chính Gia không thể nào không hề có phản ứng, khi ấy tuy rằng không có khả năng điều tra tìm hiểu điều gì nhưng nhìn ảnh chụp bị đưa lên diễn đàn vẫn là có thể: Ảnh chụp và người trước mặt không hề giống nhau chút nào.

Lâm thiếu gia nhìn ra đầu tiên tức đến mỉm cười:

"Còn không phải hắn, mắt cậu không hỏng đấy chứ?"

Cậu ta dừng lại một chút nói.

"Cậu biết bao nhiêu về Chu Hành?"

"Hả?"

Cố Chính Gia thầm nghĩ tôi đi tìm hiểu về hắn làm cái gì cơ chứ.

"Tôi có xem một ít tư liệu về Chu Hành trên diễn đàn…"

"Diễn đàn?"

Lâm thiếu gia ngược lại là sửng sốt một chút, cậu ta cũng là kẻ thích lặng lẽ đi dạo trên diễn đàn.

"Gần đây không có ai nói về Chu Hành cả."

Thực ra cậu nói rằng cái đó thì tính là gì đâu, nếu không liên hệ đến đại thiếu gia nhà họ Cố thì có kẻ nào ở trong một góc lại xứng lên diễn đàn của bọn họ nói chuyện gì.

"Trước đó không phải là có một post điều tra đặc biệt sao?"

Cố Chính Gia nói.

"Ba năm trước ấy."

Lời này vừa ra, không chỉ có Lâm thiếu gia vẻ mặt giống như bị táo bón, ngay cả Trương thiếu gia đứng một bên nghe cũng thổn thức:

"Tư duy của người này vẫn còn dừng lại ở ba năm trước mà, thời gian trên người cậu ta quả thực đã dừng lại!"

Loại người ham thích scandal ghét nhất là loại 'đồ ngốc' không hề quan tâm chút nào đến các loại tin tức này. Một gáo nước lạnh này vừa dội xuống, nhiệt tình của Lâm thiếu gia mất đi một nửa. Cậu ta thở dài một hơi bắt đầu phổ cập giáo dục:

"Ba năm trước cậu mấy tuổi? Ba năm trước Chu Hành mấy tuổi?"

Lời này không phải câu hỏi, hỏi xong Lâm thiếu gia lại tiếp tục.

"Ba năm trước cậu mới mười ba, chuyện này không nói nữa; ba năm trước đây Chu Hành cũng mới hai mươi mốt, vừa bước ra khỏi cổng trường, cậu nhìn hắn ta hiện tại xem, sự nghiệp thành công đi? Học sinh và người làm ăn còn có thể giống nhau chắc, có một số người chỉ đổi kiểu tóc và quần áo, ba mươi phút sau có thể thay đổi hình dạng, huống chi là ba năm? Lại nói, cuộc sống của vị này trong ba năm qua rất là phấn khích nữa."

Cậu ta và Trương thiếu gia nháy mắt cho nhau một cái, hai người trong lòng có thần giao cách cảm, không hẹn mà cùng lộ ra tươi cười mờ ám.

Nói ra cả một đoạn rồi, Cố Chính Gia bắt lấy trọng điểm:

"Đây thật sự là Chu Hành?"

"Cậu có muốn tìm anh trai cậu đến phân biệt một chút không?"

Lâm thiếu gia tức giận trợn mắt liếc Cố Chính Gia một cái.

Cố Chính Gia không nói gì:

"Làm sao tôi dám…"

Nhưng chuyện này vốn cũng không cần nghi ngờ.

"Sao lại khéo đụng hắn ở đây vậy chứ?"

"Ai biết được."

Ngọn lửa này vẫn đứng ở bờ bên kia xem thì đẹp hơn, Lâm thiếu gia thực ra cũng chỉ là ôm tâm tình muốn xem náo nhiệt một chút mà thôi.

"Cậu nói chắc không phải anh trai cậu biết Chu Hành sẽ đến đây nên cố ý chạy tới?"

"Cậu đừng có ngốc."

Cố Chính Gia quả quyết nói.

"Sao có thể được!"

Lâm thiếu gia cũng không để ý.

"Hài, cũng chỉ là nói mà thôi, cậu nói xem lát nữa anh trai cậu đến đây đón cậu liệu có thể nhìn thấy Chu Hành hay không?"

"Thấy –"

Cố Chính Gia vừa định nói thấy thì làm sao, không biết như thế nào, đột nhiên nghĩ đến 'Chiến tranh' xảy ra ba năm trước đây ở nhà.

Ba năm trước ở nhà họ Cố đã xảy ra chuyện gì?

Cố Trầm Chu liệu có phải vì Chu Hành mà khắc khẩu với nhà họ Cố, thậm chí còn quỳ xuống cầu xin?

Cố Trầm Chu vừa mới rời khỏi kinh thành một hai tháng, chuyện này có thể nói là chuyện khiến đám thiếu gia trong kinh thành tò mò muốn biết được nhất. Khoảng thời gian đó cũng không phải không có người nào nói bóng nói gió với Cố Chính Gia mới gần mười ba tuổi, nhưng Cố Chính Gia không ngoài dự đoán lấy lý do 'Lúc ấy không có mặt' và 'Anh trai tôi sao có thể làm như vậy' để bỏ qua.

Nhưng sự thật là lúc ấy cậu chỉ đứng cách hiện trường có vài bước chân, nhìn thấy hết toàn bộ mọi chuyện, biết từng chi tiết trong đó.

Chuyện này… Có lẽ qua hơn mười năm nữa cậu cũng sẽ không quên bất cứ chi tiết nào.

Buổi tối hôm đó gió rất lớn, không có nhiều sao lắm, nhìn từ cửa sổ ra thì cây cối um tùm đã che khuất tầm mắt, toàn bộ tòa nhà giống như bị giam cầm trong một cái ***g vô hình, hoa cỏ quen thuộc ban ngày dưới bóng tối bao phủ lại hiện lên vẻ kỳ lạ bất thường.

Mẹ cậu dẫn cậu xuống tầng một xem TV. Tiếng động đứt quãng truyền đến từ thư phòng trên tầng hai, lúc cao lúc thấp, có khi một âm tiết mạnh nào đó có thể cắt ngang tiếng cười vui của nữ diễn viên chính trên TV.

Gió ở bên ngoài thổi mạnh khiến cửa sổ đập bang bang, cậu có chút sợ hãi kéo áo mẹ, đối phương chợt bừng tỉnh, vuốt ve đầu cậu bao rằng để mình lên trên xem thế nào, bảo cha nói nhỏ thôi, kêu cậu chờ ở tầng dưới.

Nhưng một mình cậu ở lại trong đại sảnh trống trải cũng cảm thấy sợ hãi, chỉ chờ được vài phút liền lặng lẽ chạy theo lên tầng hai.

Tiếng cãi cọ theo từng bước chân đến gần của cậu mà ngày càng trở nên rõ ràng – có lẽ nói là cãi cọ cũng không đúng, trong cả quá trình đi lên tầng, phần lớn thời gian cậu chỉ nghe thấy tiếng của một mình cha cậu.

Cậu nhớ rõ đề tài đầu tiên đặt ở trên người Chu Hành, nhưng chỉ vỏn vẹn một hai câu liền chuyển khác. Hình như có nói đến cuộc sống ngày thường của anh cậu, có lẽ là có thêm vài điều khác nữa. Tiếp đó tiếng của mẹ cậu liền vang lên.

Đây là một câu khuyên bảo rất bình thường, tiếng cãi cọ trong phòng liền ngừng lại một chút. Không đợi cậu thực sự bước đến trước cửa phòng, cậu liền nghe thấy tiếng nói vô cùng áp lực của cha mình:

"Đây là mẹ kế của mày, bà ấy đi lên mày không hề có một chút phản ứng nào sao?"

Sau đó là tiếng của anh trai cậu:

"Bộ trưởng Cố, ngài muốn có vợ là chuyện của ngài, tôi không cần một người mẹ khác. Lúc năm tuổi không cần, hai mươi tuổi cũng như vậy."

Gần như cùng một lúc, tiếng binh binh loảng xoảng vang lên khiến màng tai cậu kêu vang ong ong. Cậu thừa dịp tiến vài bước đến trước cửa phòng khép lại, xuyên qua khe cửa nhìn vào bên trong.

Ba người trong thư phòng đứng ở ba hướng giống như ba đỉnh nhọn của hình tam giác. Mẹ cậu và cha đứng gần nhau hơn một chút, cậu chỉ nhìn thấy được hai thắt lưng, đứng ở một góc khác cách hai người rất xa, là một góc cao cao cuối cùng.

Vị trí của cha cậu là ở sau bàn. Trên bàn có đặt vài thứ gì đó – văn kiện, đồ trang trí, cùng một vài thứ vụn vặt khác – đều bị gạt xuống sàn nhà, phân tán hỗn độn. Mẹ cậu đứng ở bên trái bàn, mày cau chặt lại, ánh mắt lần lượt di chuyển giữa hai người đàn ông. Mà Cố Trầm Chu đứng ở vị trí gần cửa nhất đưa

lưng về phía cậu, nhìn không ra sắc mặt nhưng tư thế vẫn bình thường không có gì thay đổi, vẫn như trước nhàn nhã đút một bàn tay trong túi áo, lưng đứng thẳng tắp.

"Mười lăm năm qua, mẹ kế mày đã làm điều gì có lỗi với mày chưa, đến bây giờ mà mày còn dám nói như vậy?"

Cha cậu lại mở miệng một lần nữa. Cậu chưa nhìn thấy cha giận dữ như vậy, bàn tay chống trên bàn run lên, ngay cả mắt cũng đỏ bừng.

"Tân Quân!"

Mẹ cậu muốn ngăn cản đề tài này nhưng giọng nói thuộc về anh trai cậu đã vang lên.

Cậu nhớ rất rõ ràng, giọng nói này thong thả lại vững vàng, nhưng chính bởi vì quá bình tĩnh đến mức gần như không có chút âm tiết dao động nên ngược lại có vẻ vô cùng quái dị:

"Vì sao tôi không dám nói? Bởi vì bà ấy không làm chuyện gì có lỗi với tôi, tôi nhất định phải tôn kính bà ấy? Mẹ tôi yêu ngài như vậy, bộ trưởng Cố, ngài sao không thể tan ca làm sớm hơn một chút, yêu thương bà ấy nhiều hơn một chút để bà ấy không ra đi sớm như vậy? Còn có vị đứng bên cạnh ngài kia, bà ấy thật sự dám nói không hề có lỗi với tôi – cũng không hề có một chút lỗi nào với mẹ của tôi?"

Khe cửa nhỏ hẹp hạn chế tầm mắt cực độ, cậu nhẹ đẩy ra một chút tiếp tục nhìn vào bên trong lại đúng lúc bị ánh mắt lạnh lùng của Cố Trầm Chu đảo qua nhìn thấy.

Cậu giật nảy mình, đang muốn lùi về phía sau thì đối phương đã thu hồi tầm mắt lại, tiếp tục nói chuyện.

Lúc này, vách tường, cửa gỗ, khoảng cách, toàn bộ vật ngăn cản đều không còn tồn tại. Cậu nghe thấy rõ ràng, trong giọng nói của đối phương là châm chọc và hờ hững:

"Nếu thật sự không có, bà ấy vì sao phải gả cho ngài rồi chăm sóc một tên nhãi con không thân không thích chứ."

Mọi chuyện mất khống chế vào đúng một giây này.

Tiếng vang cực lớn truyền ra từ trong thư phòng, chiếc ghế dựa to nặng lướt qua bên cạnh Cố Trầm Chu nện mạnh lên cửa phòng!

Cậu sợ tới mức lùi về phía sau vài bước, cánh cửa đóng kín liền bị nện mạnh mở ra, anh trai cậu và cha cậu một trước một sau đi từ trong phòng ra, mẹ cậu ở phía sau cố gắng kéo cha cậu lại nhưng kéo vài lần đều bị đẩy ra.

Dựa vào góc tường ở tầng hai, cậu nhịn không được gọi mẹ một tiếng.

Mẹ đang nắm lấy cha cậu ngừng lại một chút, quay đầu lại nhìn cậu.

Chính vào khoảnh khắc không đến nửa phút này, trên cầu thang truyền đến tiếng đánh nặng nền, cậu nhìn qua theo tiếng động, thấy cha mình đang lẻ loi đứng ở đầu cầu thang tầng hai, anh trai cậu lệch qua một bên ngồi ở trên sàn nhà chỗ hành lang, một bàn tay cố gắng ấn xuống vị trí cẳng chân.

Tiếng kêu kinh hãi bị đè nén truyền ra khỏi miệng mẹ cậu:

"Mau gọi xe cấp cứu!"

Nhưng không có ai nhúc nhích.

Cha cậu vẫn như trước đứng ở đầu cầu thang, bóng lưng còng xuống giống như trong nháy mắt đã già đi mười tuổi, vẻ mặt lại hờ hững từ trên cao nhìn xuống.

"Mày muốn đi thì đi đi."

Đây là một câu cuối cùng của ông ấy.

Tự kể lại so với ghi nhớ càng dài lâu hơn.

Cho đến khi Cố Chính Gia kết thúc hồi ức, hai người bên cạnh cũng không phát hiện ra cậu từng thất thần, vẫn hưng phấn bừng bừng mà bàn luận, chỉ là đề tài đã chuyển từ Chu Hành sang chỗ khác.

“Chúng ta đi thôi, đúng là mất vui.”

Cố Chính Gia nói.

“Hài, một người đàn ông –“

Trương thiếu gia xì một tiếng, nhưng tiếp theo liền nhìn thấy sắc mặt Cố Chính Gia không tốt, ngẫm lại vẫn là chuyển miệng.

“Được rồi, đêm nay nghe lời Cố thiếu gia đi, Cố thiếu gia nói cái gì thì chính là cái đó.”

“Quay lại rồi tôi sẽ nhờ anh trai giới thiệu cho chúng ta nơi tốt hơn.”

Cố Chính Gia thuận miệng bịa chuyện trấn an hai người kia, quay đầu bước ra bên ngoài, vừa đi vừa cân nhắc xem có nên gọi điện thoại cho Cố Trầm Chu, tìm lý do kêu anh ấy về sớm một chút không.

Nhưng nguyện vọng này đã định là không thể thực hiện được.

Trên trường đua xe bí mật ở phía sau khu giải trí, Cố Trầm Chu, Hạ Hải Lâu cùng vài tay đua xe khác đã thay xong quần áo đội mũ bảo hiểm vào, hoàn thành trình tự kiểm tra cuối cùng rồi lần lượt lên xe.

Trình tự xuất phát vòng đua xe được sắp xếp ngẫu nhiên, Cố Trầm Chu mặc quần áo đua xe màu lam lái đến vị trí thứ ba.

Anh ngồi vào vị trí lái, hai tay đặt lên vô lăng, ánh mắt gần như cùng với cơ thể nhìn lướt qua bánh xe, xe ở hai bên cùng với con đường trước mặt một lượt.

Năm ánh đèn chỉ thị cao cao đứng lặng yên ở phía trước lần lượt sáng lên.

5, 4, 3, 2……

“Két –“

Lốp xe ma sát điên cuồng xuống mặt đất, dưới bóng đêm dày đặc, mấy bóng màu giống như tên rời khỏi cung lao vút đi!

16. Chương 16: 5 Giây Lựa Chọn

0’00”000 km/h

0’01”116,54 km/h

0’03”715,103 km/h

0’05”458,200 km/h

Tiếng motor ầm vang là tiếng động duy nhất mà các tay đua có thể nghe được vào giờ phút này.

Trong vòng sáu giây tăng tốc từ 0 đến 200, tất nhiên lực tác động sinh ra giống như một đôi tay vô hình đè chặt bả vai Cố Trầm Chu lại, đặt anh ở trên ghế ngồi. Vài giây trước làm gió còn dịu dàng triền miên nháy mắt đổi mặt, lộ ra dáng vẻ dữ tợn hung áo, gào thét vấn vít bên cạnh anh, chỉ chờ một khe hở nào đó liền hóa thân mình thành một thanh kiếm sắc xé mở da thịt và máu thịt của anh.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Trái tim đang reo hò như đánh trống bên tai, tiếng máu chảy bị phóng đại đến mức anh có thể nghe thấy rõ ràng. Anh mở miệng muốn hít sâu một hơi lại bị làn gió mạnh mẽ chặn cổ họng lại.

Anh bắt đầu cười to, tiếng cười rất lớn rất lớn, tiếng cười rất suồng sã, không có ánh mắt trưởng bối đánh giá, không có ánh mắt khủng hoảng của những kẻ cùng trang lứa, không có anh mắt đuổi theo của nam nữ,

không còn ánh mắt căm thù của kẻ địch. Tinh thần anh tập trung cao độ lại hoàn toàn thả lỏng. Có vài chiếc xe bị anh đuổi sát, có vài chiếc xe lại bỏ qua anh.

Tiếng gió rống giận biến thành tiếng thét chói tai, tiếng motor vừa rồi còn vang vọng ù ù bên tai không biết từ lúc nào đã đi xa.

Chỗ rẽ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt anh, anh mang theo tươi cười chính mình cũng không biết là dạng gì, cuối cùng đạp mạnh chân ga!

Xe đua màu lam bạc và xe đua màu đỏ xám cùng vòng qua chỗ rẽ đầu tiên.

Hai người lái xe giống như có thần giao cách cảm mà nghiêng đầu nhìn lướt qua nhau tại một giây này.

Là tươi cười giống nhau.

Phân tâm trong nháy mắt, Hạ Hải Lâu lại chuyển ánh mắt về phía trước một lần nữa, đồng thời dồn lực xuống chân, xe đua giống như tia chớp xuất hiện trong bóng tối, tựa sấm sét đánh ra!

Cùng thời khắc đó, ánh mắt của Cố Trầm Chu quét về phía mặt đồng hồ trên xe đua của mình, kim đồng hồ chỉ tốc độ đã vượt qua vị trí 300. Anh cảm giác trái tim đang đập dồn nhanh chóng trong ***g ngực, một đoạn thẳng tắp ở phía trước vào lúc xe đạt tốc độ cực hạn giống như sinh ra chút vặn vẹo. Lý trí níu lấy lỗ tai anh gào thét, điên cuồng lại nắm lấy chân phải của anh, cười dữ tợn khiến anh đạp mạnh xuống chân ga!

Mọi người trên khán đài đều đang chú ý đến tình hình trận đấu.

Trần thiếu gia cầm một cái kính viễn vọng cẩn thận nhìn trường đua một hồi khiến Ôn thiếu gia đang ngồi bên cạnh anh ta chăm chú nhìn trận đấu cũng phải phân tâm ghé mắt:

“Dùng thứ này xem càng thấy kích thích hơn sao?”

“Không.”

Trần thiếu gia thu kính viễn vọng lại từ tốn nói:

“Tôi chỉ ham chút đồ mới mẻ thôi.”

Ôn thiếu gia không nói gì:

“Cậu thật đúng là thú vị nhỉ!”

Anh ta còn muốn nói thêm hai câu nhưng trường đua lại bắt đầu báo giờ — đã có xe đua vượt qua điểm kết thúc của vòng thứ nhất!

Ôn thiếu gia vội vàng đưa mắt nhìn xuống trường đua một lần nữa, vừa vặn nhìn thấy chiếc xe đua màu đỏ xám đuổi theo sát nút chiếc xe màu lam bạc xông qua vạch kẻ, anh ta nhìn qua bảng thời gian ghi rõ thời gian hoàn thành gần như than lên sợ hãi:

“Còn chưa đến hai phút! Hai cái tên điên này, lại dám tăng tốc độ lên đến mức đó! Bọn họ thật sự nghĩ rằng mình là tay đua xe chuyên nghiệp chắc?”

“Trận đua này là năm ngàn thước hay sáu ngàn thước?”

Trần thiếu gia vừa tiếp lời vừa nhìn hai ba chiếc xe đua sau một vòng gần như đã bị bỏ lại ở chỗ rẽ, nhịn không được nói:

“Nếu là tôi, tôi thật sự là không còn mặt mũi tiếp tục lái nữa.”

Lời này vừa nói ra, một chiếc xe đua đã ‘rầm’ một tiếng đâm lên vòng bảo hộ:

Ôn thiếu gia vừa muốn tiếp lời khẳng định liền nghẹn, liếc mắt nhìn Trần thiếu gia:

“Áp lực này… Quả thực có chút lớn…”

Nhân viên làm việc mọi lúc mọi nơi bên cạnh đường xe chạy lập tức tiến lên hỗ trợ, người ở trên khán đài dò xét một lúc phát hiện ra người trên chiếc xe gặp tai nạn kia vẫn còn có thể nhúc nhích, liền tiếp tục đặt lực chú ý lên cuộc đua ở giữa sân.

Đây không phải trận đấu có chế độ loại bỏ thứ hạng, nhưng chỉ vỏn vẹn hai ba vòng chưa đến thời gian mười phút liền loại bỏ hết toàn bộ những tay đua xe khác ngoại trừ Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu: Chuyện này cũng không kỳ lạ, thực sự kỳ lạ chính là lại có tay đua xe nghiệp dư dám đẩy tốc độ lên đến gần cấp độ của những người chuyên nghiệp.

Thật đúng là mấy tên điên không sợ chết! Giờ phút này gần như tất cả mọi người đều ghen tị trong lòng mà rủa xả.

Nhưng trên thực tế hai người đã thực sự đem tốc độ tăng lên đến gần 300 ngược lại đã không còn tâm trí để tự hỏi nhiều như thế. Dưới tốc độ cực hạn, Cố Trầm Chu gần như phân liệt thành hai nhân cách, một đang tập trung tăng tốc lái xe, một lại chiếm cứ vị trí cao hơn, lạnh lùng đánh giá cuộc đua này.

Chỗ rẽ, chỗ rẽ, lại là một chỗ rẽ!

Xe đua màu lam bạc cùng xe đua đỏ xám sau khi trải qua hơn nửa vòng đuổi bắt, ở một chỗ rẽ vì khoảng cách quá gần mà suýt chút nữa va chạm liền bắt đầu có ý thức thay đổi phương hướng, chèn ép đối phương lên khoảng không phía trước.

"Chạy tổng thời gian bao lâu?"

Ôn thiếu gia ở trên khán đài hỏi.

"Không đặt quy định, tổng cộng là chạy hai mươi phút."

Lúc này đổi lại là Trần thiếu gia nhìn chằm chằm gắt gao vào cuộc đua, sau khi xe của Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu đều vượt qua tốc độ trung bình bình thường bỏ xa những xe đua khác khoảng một vòng, ít nhất hai phần ba xe đua khác đều lần lượt rời khỏi cuộc đua, tỏ vẻ là tự mình từ bỏ trận đấu.

Ôn thiếu gia nhìn đồng hồ, cách thời gian bắt đầu đã gần mười bảy phút.

"Thời gian lần này qua quá nhanh."

Anh ta thì thầm một tiếng, lại hỏi:

"Cậu cảm thấy hai người này ai có thể thắng?"

"Khó có thể nói được, dựa vào may mắn đi?"

Trần thiếu gia nói.

"Có lẽ vậy."

Ôn thiếu gia từ chối cho ý kiến.

Gió đã kêu gào lâu lắm, tiếng cười điên cuồng sắc nhọn biến thành tiếng kêu la khàn khàn.

Lưng Cố Trầm Chu tựa sáng vào ghế dựa, hít một hơi thật sau rồi lại thở ra một hơi thật dài, nhưng vẫn không có cách nào áp chế được cảm giác buồn bực đang dần dần dâng lên trong ngực.

Đó là trạng thái thiếu dưỡng khí nhẹ.

Anh ngẫm nghĩ, tay lái liền đánh mạnh sang bên trái, bánh xe của chiếc xe màu lam bạc đang ghé sát mép đường đua liền đâm nghiêng ra.

Giờ phút này đồng hồ tốc độ không giảm chỉ tăng, Cố Trầm Chu thiếu chút nữa không thể ổn định chiếc xe đua, nhưng cũng may chỉ là thiếu chút nữa.

Đèn chiếu sáng ở hai bên đường đua lần lượt sáng rọi, toàn bộ con đường trước mặt lộ rõ ra, tương phản với cảnh này, nơi ở cuối tầm mắt kia lại là một mảnh tối đen quỷ quyệt. Thật giống như con thú lâm vào đường cùng ôm chút hy vọng cuối cùng hoảng hốt chạy không chọn đường lao về phía trước lại đâm đầu vào cảng ác ma.

Chỉ hít thở được mấy giây, chiếc xe đua toàn thân lam bạc tụt về phía sau lại xông lên, tầm mắt của Cố Trầm Chu không hề lay động, chỉ dùng dư quang khóe mắt là có thể nhìn lướt qua mạt sắc thái càng thêm nổi bật trong đêm tối kia.

Chỗ rẽ và độ dốc cuối cùng…

Hai tay Cố Trầm Chu ở trong găng tay đã thấm ướt mồ hôi, mũ bảo hiểm giống như một khối sắt nặng nề đặt ở trên cổ, điên cuồng và bừa bãi lúc đầu đã bị rút sạch, đầu óc được nhiệt huyết chiếm cứ toàn bộ tỉnh táo lại một lần nữa, còn mang theo cảm giác mỏi mệt dày đặc.

Nếu là bình thường, khi mỏi mệt như vậy thì Cố Trầm Chu sẽ giảm tốc độ chậm rãi đi qua điểm cuối cùng: Anh không phải tay đua xe chuyên nghiệp, không cần vì vinh dự hay tranh đấu mà phải rèn luyện tinh thần cho đến giây cuối cùng.

Chơi bài, uống rượu, đua xe, hoặc là trao đổi hoặc là thư giãn, tất cả đều là thủ đoạn anh thực hiện vì một mục đích nào đó mà không phải là mục đích của chính bản thân mình. Anh sẽ chơi nhưng cũng không bắt mình chơi đến một mức độ nào đó; anh dùng những thứ này để củng cố địa vị của mình trong giới, nhưng cũng không dựa vào những thứ đó để tranh thủ địa vị ở nơi này.

Là ta sử dụng công cụ, không phải công cụ sử dụng ta.

Nhưng hôm nay có thể ngoại lệ, chỉ thỉnh thoảng một lần.

Mỏi mệt khiến anh hơi nheo mắt lại, tư duy dường như cũng chậm đi một hai nhịp.

Nhưng trên đường đua, chiếc xe đua đỏ xám và lam bạc vẫn như trước nhanh giống hệt như hồn ma, tiếng động cơ khi chạy vang lên bên tai, thân xe đã sớm không còn chìm trong bóng tối.

Chỗ rẽ cuối cùng.

Hai chiếc xe đua chạy song song cùng đâm nghiêng qua, chơi đua xe đã chừng năm năm, Cố Trầm Chu bằng vào kỹ xảo đã bỏ được Hạ Hải Lâu nửa thân xe. Nhưng chỗ rẽ sau chính là sườn dốc, hai chiếc xe tăng tốc độ lên cao nhất một trước một sau phóng lên một đoạn thật dài rồi mới lần lượt quay lại mặt đất.

Chấn động cực mạnh khiến ngay cả người lẫn xe của Cố Trầm Chu đều lung lay vài cái, chân phải gần như trượt xuống khỏi chân ga. Tốc độ của chiếc xe lam bạc bên cạnh còn cao hơn xe anh khiến bánh xe nghiến qua mép đường đua một khoảng cách thật dài.

Lúc này, vạch đỏ ở cuối cùng đã hiện vào tầm mắt; hiện tại, người trên khán đài đã xem không chuyển mắt; giờ đây, chiếc xe đua lam bạc bởi vì sai lầm mà cần ít nhất thời gian hai ba giây để điều chỉnh.

Một giây cũng đã đủ rồi!

Cố Trầm Chu đạp mạnh chân ga, ngay lập tức lướt qua xe đua màu lam bạc phóng thẳng về vạch đỏ cách vài trăm thước về phía trước.

Gần như cùng lúc đó, Hạ Hải Lâu cũng ổn định lại tay lái tiến về phía điểm cuối.

Đã quá muộn.

Ý niệm giống nhau cùng xuất hiện ở trong đầu hai tay đua xe.

Khoảng cách vài trăm trước đã không còn thời gian cho Hạ Hải Lâu bù đắp lại sai lầm.

Cố Trầm Chu điều khiển xe đua vẫn không thả lỏng, nhưng anh đã xác định được kết quả. Chỉ là anh không nhìn thấy, cũng không ai nhìn thấy, khoảnh khắc này, trên mặt của tay đua trên chiếc xe đua màu lam bạc lại hiện lên một nụ cười điên cuồng mà càn rỡ.

'Két!'

Một tiếng vang nhẹ lại vô cùng ngắn ngủi, chỉ là tiếng động do lốp xe hơi chuyển hướng gây ra, một chút bé nhỏ không đáng kể.

Nhưng ngay sau đó, xe đua lam bạc lại giống như một quả đạn pháo nhằm về phía xe đua màu đỏ xám!

Toàn bộ người nhìn thấy rõ ràng một màn này đều choáng váng.

Cố Trầm Chu cũng không ngốc, tiếng gió, tiếng motor, mồ hôi, mỏi mệt, chút kiêu ngạo nhàn nhạt khi sắp vọt đến chung kết… Giờ khắc này tất cả đều bỏ anh mà đi, chỉ có tiếng tim đập thình thịch phóng đại lên vô số lần, điên cuồng chiếm giữ màng tai anh.

Sao có thể?

Chớp mắt, ý niệm này trong đầu giống như một làn khói nhẹ xẹt qua tâm trí Cố Trầm Chu.

Kiểm cuối ở ngay trước mắt, xe đua cũng ở ngay trước mắt.

Như vậy, sao có thể?

'Két ——'

'Thời gian kết thúc: 2'01"215.'

Hàng chữ màu xanh lục cực lớn trên tấm bảng hiển thị rất rõ ràng trước mắt mọi người.

Trên khán đài vang lên tiếng thở dài ngắn ngủi.

"Hạ Hải Lâu…"

Trần thiếu gia mở miệng, trong giọng nói có chút căng thẳng rất nhẹ.

"Cái tên điên này… Hắn thật sự không sợ sẽ gây ra chuyện gì sao?"

Ôn thiếu gia nhìn chằm chằm gắt gao về phía đích. Trên bảng hiển thị, Cố Trầm Chu lăn qua vạch đích chỉ chậm hơn Hạ Hải Lâu đúng 0.3", ở phía trước cách chiếc xe đua màu đỏ xám bốn năm thước, Hạ Hải Lâu đi từ chiếc trên chiếc xe đua màu lam bạc xuống đi về phía xe của Cố Trầm Chu.

"Hắn chắc chắn là Cố Trầm Chu sẽ tránh."

Ôn thiếu gia nói.

"Sao cậu lại khẳng định như vậy?"

"Chỉ cần nhìn Hạ Hải Lâu chơi thoải mái như thế, đại khái là vẫn chưa muốn lập tức đi vào trong nhà giam. Cố Trầm Chu là loại người nào? Cậu ta đua xe đã năm năm, nếu không có chút tài năng mà còn dám chạy đến tốc độ này?"

Ôn thiếu gia nhẹ giọng nói.

"Từ nhỏ đã chơi đùa ở trong giới này, cậu cũng không phải là không biết Cố Trầm Chu. Cậu nói đã khi nào cậu ta trải qua chuyện gì chưa nắm chắc chưa? Cậu nhìn xem nhiều năm như vậy chuyện duy nhất cậu ta gây ra là chuyện gì? Người khác bị trục xuất ra nước ngoài, chuyện ấy lại bung bét gây ầm ĩ khắp nơi, mọi người nói tới nói lui nhưng người thực sự tin thì có mấy?"

"Hiện giờ đã qua ba năm, có lẽ người ta dù như thế nào cũng sẽ không giống trước kia nữa đi. Kết quả là mới hai tháng, bao nhiêu người chạy đến đây xem bọn họ đua xe? Cậu nói xem nếu Cố Trầm Chu đứng ra tổ chức chuyện gì đó thì có thể làm đến mức độ nào?"

Ôn thiếu gia hỏi.

Trần thiếu gia không nói lời nào.

"Xem đi."

Anh ta nói.

"Cậu, tôi, hoặc là những người khác đi lên, tôi không biết kết quả ra sao. Nhưng Cố Trầm Chu cậu ta tránh được, đây là sự thật. Trong giới này nếu có một chỗ dễ ngồi như thế, vì sao không phải cậu tôi, nhà họ Thẩm, nhà họ Khâu?"

"Nhưng Hạ Hải Lâu chính là một kẻ điên, tôi tán đồng quan điểm của cậu."

Anh ta chốt lại một câu cuối cùng như vậy.

Mà lúc này, Hạ Hải Lâu chạy đến trước mặt Cố Trầm Chu.

17. Chương 17: Va Chạm

Hạ Hải Lâu vốn tưởng rằng mình sẽ nhìn thấy một gương mặt phẫn nộ hoặc là hoảng sợ hay mỏi mệt, cũng có thể là một gương mặt cứng ngắc.

Hắn thậm chí đã chuẩn bị tốt sẽ nhận được một cú đấm thẳng mặt rồi đánh nhau.

Nhưng khi hắn đi đến trước xe của Cố Trầm Chu thì Cố Trầm Chu đẩy cửa xuống xe, vô cùng phong độ chủ động bắt tay với hắn:

"Chúc mừng Hạ thiếu gia."

Hạ Hải Lâu khựng lại:

"May mắn, may mắn thôi."

Hắn cũng đang quan sát gương mặt đối phương, ánh mắt không hề né tránh, nụ cười nhạt nhẽo trên mặt vô cùng đúng lúc, mất tự nhiên lại không lộ vẻ lạnh nhạt, giống bình thường như đúc, hoàn toàn nhìn không ra người vừa trải qua một màn mạo hiểm suýt chút nữa đã bị đâm vừa rồi.

Cố Trầm Chu cười cười, từ tốn nói:

"Xem ra Hạ thiếu gia cũng hiểu được khuyết điểm của chính mình."

Chân mày Hạ Hải Lâu giật nhẹ.

"Hạ thiếu gia lúc lái xe xúc động một chút, nếu vừa rồi tôi không né tránh kịp lúc thì không phải là đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn?"

Cố Trầm Chu tốt bụng đề nghị:

"Lần tới Hạ thiếu gia có thể mời người chuyên nghiệp về nhờ chỉ dạy huấn luyện một chút, tăng cường kỹ thuật, tiếp đó nói không chừng sẽ không còn vận may như vậy – Hạ thiếu gia là thân phận gì chứ? Vì một trò chơi như thế này mà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chẳng phải là lấy gùi bỏ ngọc hay sao."

Cố Trầm Chu bên ngoài là nói Hạ Hải Lâu, ý tứ bên trong thật ra rất rõ ràng: Cuộc đua này tôi không tranh với cậu, không phải sợ một cú va chạm cuối cùng kia của cậu mà là điều này không cần thiết –thứ trò chơi này cũng đáng cho tôi mạo hiểm sao?

Hạ Hải Lâu cảm nhận được cảm xúc muốn ra tay đại khái từ chỗ hai người nắm chặt, truyền từ trên người Cố Trầm Chu lên người mình. Hắn mỉm cười nhưng lại tự cảm thấy quá nghiện, mở miệng cười to:

"Lời vàng ngọc của Cố thiếu gia tôi nhất định nghe theo? Lần này cảm ơn Cố thiếu gia, lần sau đến tìm Cố thiếu gia Cố thiếu gia nhất định phải nể mặt nhé."

"Nhất định."

Cố Trầm Chu rút bàn tay đã nắm hơi lâu về, cười khẽ.

"Xin phép đi trước, Cố thiếu gia bận rộn rồi."

Hạ Hải Lâu gật gật đầu, liếc mắt nhìn người ngay từ lúc đầu đã đứng ở một bên chờ Cố Trầm Chu một cái rồi xoay người rời đi.

Trong nháy mắt rời đi này, sắc mặt hai người đều trầm xuống.

"Cố thiếu gia!"

Người vẫn đứng ở bên cạnh cầm đồ dùng cá nhân cho Cố Trầm Chu vội vàng tiến lên.

"Mười phút trước nhị thiếu gia đã gọi điện tới."

Cố Trầm Chu cởi găng tay và mũ bảo hiểm dày nặng giao cho nhân viên chuyên phụ trách việc đua xe của anh rồi đi về phía khu rửa mặt, vừa đi vừa hỏi:

"Nó hỏi cái gì?"

"Không có gì đặc biệt, chỉ là muốn về sớm một chút."

Đối phương cung kính trả lời.

"Nói cho nó ba mươi phút sau tôi sẽ đến đón nó."

Cố Trầm Chu dặn dò một tiếng ngắn gọn, đi vào bên trong, rẽ vào một bức tường lát gạch men sứ, đi đến trước bồn nước, hai tay đặt ở dưới vòi nước tẩy rửa cẩn thận.

Tiếng nước chảy từ trong vòi nước ra vang lên rào rào, Cố Trầm Chu sau khi tẩy rửa sạch sẽ mu bàn tay, lòng bàn tay, ngón tay, thậm chĩ từng móng tay cũng đều rửa kỹ càng mới vẩy nhẹ hai tay trong bồn nước để rũ sạch bọt nước bám phía trên.

Người bên cạnh cầm đồ dùng cho anh rất nhanh mắt đưa một chiếc khăn mặt có thấm nước đá lên. Đây là người Cố Trầm Chu tìm được ở nước ngoài, họ Lâm, ngoại tịch Hoa Kiều, ngành học thời đại học là quản gia chuyên nghiệp, hơn nữa đã làm việc thực tế được năm năm, chỉ là bởi vì không có chỗ dựa nên vẫn luẩn quẩn cao không được thấp cũng không phải.

Trong hai năm sau khi ra nước ngoài, Cố Trầm Chu gặp được người này trong một bữa tiệc không lớn lắm. Lúc ấy anh tự tay tiếp nhận di sản của mẹ mình, nhưng việc học trên lớp rất nặng nề, cần có gấp một trợ thủ mình có thể tin tưởng giúp xử lý đủ loại việc vặt, thanh niên hai mươi bảy tuổi họ Lâm này ở trong bữa tiệc được đối tượng phục vụ lúc trước giới thiệu cho anh, anh tra xét lý lịch của đối phương, sau khi xác định không có vấn đề gì, lại dùng thử hai tháng, cảm giác thuận tay mới tiếp tục sử dùng, dùng một lần chính là hai năm, cũng bởi vì cho đến tận giờ vẫn rất hài lòng mà chi nhiều tiền đưa người từ nước ngoài mang về trong nước.

Nếu không có gì ngoài ý muốn xảy ra, anh cũng sẽ giống như ông ngoại mình ba mươi năm như một mang theo vị trợ thủ này.

Khăn mặt được thấm ướt lạnh vừa đủ lau đi chút lửa bực bội cuối cùng trong lòng.

Cố Trầm Chu thở ra một hơi kéo cổ áo bộ đồ đua xe. Vô cùng tập trung đua xe trong hai mươi phút, nhất là một màn mạo hiểm cuối cùng khiến trên người anh rịn ra một thân mồ hôi. Vào khoảnh khắc cuối cùng trong cuộc đua, phản ứng đầu tiên của anh thực ra không phải né tránh mà là tiến lên.

Nhưng sau khi xông qua vạch đích thì sao? Chẳng lẽ Hạ Hải Lâu sẽ không tiếp tục đâm về phía mình?

— Bất kể hắn có hay không, chỉ là một cuộc đua xe mà thôi, cũng chỉ là một cơn giận không đâu, chẳng lẽ thực đáng giá cho anh mạo hiểm bị thương đặt cược xông lên?

Nếu lần này là ở lúc Vệ Tường Cầm gặp chuyện, chẳng sợ dù biết rõ sẽ bị thương anh cũng không chút ngần ngại đạp chân ga xông về phía trước. Nhưng chỉ là một Hạ Hải Lâu… Cho dù va chạm này có thể giết chết đối phương anh cũng sẽ không lao lên.

Đáng gì đâu.

Huống chi đây chỉ là bắt đầu.

Đáy mắt Cố Trầm Chu xẹt qua một tia lạnh lùng tàn bạo. Anh đặt khăn mặt xuống, nói với Tiểu Lâm:

"Chuẩn bị một chút."

Chuẩn bị một chút này có nhiều ý nghĩa hơn, bao gồm báo cho Cố Chính Gia, trao đổi với nhân viên phụ trách xe đua về việc bảo dưỡng cùng thời gian đua tiếp theo, chú ý xem có vị đại thiếu gia nào có thân phận đáng kể tìm đến Cố Trầm Chu…

Tóm lại đợi đến lúc Cố Trầm Chu cùng một vài vị đại thiếu gia đến xem trận đấu trò chuyện xong rồi, thay đổi trang phục đua xe đi tắm rửa một cái, lại dùng thang máy bí mật thông đến trường đua quay về tầng hai của khu giải trí Ánh Sao, thời gian qua đi vừa đúng ba mươi phút, Cố Chính Gia và hai người bạn của

cậu vừa đi ra khỏi cửa khu ghế lô, người giữ xe bên dưới cũng đã lái xe ra đỗ ổn ở phía trước, chỉ chờ vài vị thiếu gia đi xuống –

Không quá hoàn mỹ chính là, Chu Hành lúc trước mang theo người đẹp xuống sòng bài bên dưới chơi bài brit cũng vừa vặn đi lên tầng hai, gặp được một hàng người Cố Chính Gia cùng với Cố Trầm Chu, còn có cả Hạ Hải Lâu cùng đi ra với Cố Trầm Chu.

Một ngụm máu nghẹn ở cổ họng cũng không đủ để hình dung tâm trạng của Cố Chính Gia giờ phút này. Cậu rầu rĩ gọi Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu một tiếng, tuy rằng đáy lòng hiểu rõ tình cờ gặp ở đây thì cũng không có gì quá, nhưng không hiểu vì sao vẫn có chút cảm giác không tốt.

Về phần Trương thiếu gia và Lâm thiếu gia cùng đi với cậu vốn không có tâm trạng phức tạp như thế. Tuy rằng bởi vì trong lòng cũng sợ hãi Cố Trầm Chu mà không dám làm càn quá mức nhưng cũng không gây cản trở cho việc bọn họ làm ra chút động tác nhỏ ở bên cạnh Cố Chính Gia, ví như nháy mắt ngầm hiểu hoặc là nhếch miệng.

"Đi thôi."

Cố Trầm Chu nói với Cố Chính Gia. Anh cũng nhìn thấy Chu Hành đang đi về phía này. Tốt xấu gì cũng từng hẹn hò một khoảng thời gian, anh không phải không nhận ra người nhưng cũng không dự định biểu hiện ra cảm xúc gì khác.

Nhưng Cố Trầm Chu không tỏ vẻ không có nghĩa là người khác không tỏ vẻ. Hạ Hải Lâu đi bên cạnh Cố Trầm Chu liền mỉm cười tiến lên đưa tay nhẹ bắt tay đối phương một cái:

"Đây không phải là giám đốc Chu hay sao? Hôm nay cũng đến Ánh Sao cũng không nói một tiếng? Mọi người đều là người quen cũ, vừa lúc có thể tụ hội một chút."

Trong lòng Cố Chính Gia cảm thấy có chút chán ghét, không hiểu sao nghe kiểu gì cũng cảm thấy trong lời của đối phương có ẩn ý.

Mình đây là đang giận chó đánh mèo sao…? Cậu thầm nghĩ nhìn lướt qua cô bạn gái bên cạnh Hạ Hải Lâu tuổi tác hình như không khác mình là bao, lại đảo mắt chú ý đến Cố Trầm Chu, nhưng vẻ mặt của đối phương lại bình tĩnh không nhìn ra được chút cảm xúc nào.

Hạ Hải Lâu có thân phận gì? Cho dù bình thường một chút thì cũng là đời thứ hai nhà quan chức, dù muốn dính lấy cũng không dính được.

Lời này vừa ra Chu Hành liền lắp bắp kinh hãi, hơi xoay người, cũng không dám lập tức buông ra mà vô cùng cung kính dùng hai tay cầm tay Hạ Hải Lâu nói:

"Hạ thiếu gia thật sự là quá khách sáo, quá khách sáo!"

Hắn ta nói liền có chút ngượng ngùng mà mỉm cười, loáng thoáng mang theo ba phần ngại ngùng và phong độ của người trí thức.

Hạ Hải Lâu ngẩn ra, ánh mắt ngược lại liền sáng lên một chút. Nhưng hắn chợt mỉm cười:

"Nào, giám đốc Chu, giới thiệu cho cậu một người. Đây là bạn gái của tôi, họ Lâm. Tôi nghĩ rằng hai người sẽ có rất nhiều đề tài để trao đổi."

Rất nhiều đề tài?

Là loại đề tài gì?

Cố Chính Gia không biết người khác nghĩ như thế nào, dù sao trong đầu cậu cũng lập tức nhảy ra một đẳng thức: Bạn gái của Hạ Hải Lâu = Tình nhân = Chu Hành = lại vòng lên người anh trai cậu!

Mẹ nó, đừng có thân thiết như thế! Đám người này sao không cút sang chỗ khác sớm một chút đi!

"Có đề tài gì được?"

Hơi nghẹn trong cổ họng Cố Chính Gia còn chưa biến mất hoàn toàn thì lại nghẹn thêm, cậu nhịn không được xen miệng.

“Tôi thấy vị này và cô ấy cũng kém nhau phải đến bảy tuổi, có cái gì để mà trao đổi?”

Trâu bò quá!

Cố Chính Gia vừa nói xong, Trương thiếu gia và Lâm thiếu gia đều lặng lẽ giơ ngón cái về phía cậu. Năm nay Chu Hành cũng vừa hai mươi tư, kém bảy tuổi không phải là cũng có ý nói Hạ Hải Lâu đang chơi đùa với người vị thành niên sao! Đúng là rất sắc bén!

“Chính Gia.”

Lúc ánh mắt Hạ Hải Lâu đảo qua, Cố Trầm Chu liền kêu tên Cố Chính Gia, nhưng không một ai là không nghe ra trong giọng nói của anh không hề có ý trách cứ. Cố Trầm Chu đưa tay đặt lên vai Cố Chính Gia nói với Hạ Hải Lâu:

“Hạ thiếu gia, ngại quá, em trai tôi không có ý gì đâu, chỉ hơi nhanh miệng thôi.”

Xem đi, không phải xấu miệng, chỉ là nhanh miệng.

“Nó chỉ là nghi ngờ cô Lâm đây liệu có phải là cũng có lý giải độc đáo gì về chuyện làm ăn hay không – vài năm trước giám đốc Chu tốt nghiệp xong đã khởi nghiệp với công ty có số vốn bạc triệu, có thể nói là điển hình cho lớp người thành công.”

Cố Trầm Chu vừa nói vừa liếc nhìn thiếu nữ áo trắng bên cạnh Hạ Hải Lâu một cái, giống như đang chờ đợi câu trả lời của cô.

Bạn gái đeo kính mắt chần chừ liếc nhìn Hạ Hải Lâu một cái, không nói được gì.

Không ngoài dự đoán, bạn gái mà Hạ Hải Lâu tìm về chưa bao giờ có gì nổi trội đặc sắc. Cố Trầm Chu mỉm cười dừng lại màn đối đầu vô nghĩa này:

“Không còn sớm nữa, Hạ thiếu gia, tôi đưa em trai tôi về nhà trước. Giám đốc Chu, gần đây tôi có chút hứng thú với mảnh đất anh vừa khai thác, không bằng chúng ta đi cùng nhau một đoạn, anh nói cho tôi nghe một chút?”

“Nếu Cố thiếu gia nói như vậy –“

Hạ Hải Lâu cười như không cười lại liếc mắt nhìn Chu Hành một cái, nhưng trước sau cũng không bới móc gì đề tài bị che lấp kia nữa.

“Chẳng lẽ tôi còn có thể giữ chặt giám đốc Chu không buông hay sao? Mời Cố thiếu gia đi trước.”

“Lần sau gặp, Hạ thiếu gia.”

Cố Trầm Chu cười khẽ nói.

“Tôi nghĩ sẽ không lâu lắm.”

Hạ Hải Lâu cuối cùng mang theo bạn gái đi lên tầng trên, cũng không biết là lựa chọn trò giải trí nào.

Cố Trầm Chu dẫn theo đoàn người đi xuống dưới, lúc đi xuống tầng một anh kêu Tiểu Lâm đưa hai người bạn của Cố Chính Gia về, lại nói với Cố Chính Gia:

“Em lên xe đợi anh một lát.”

Cố Chính Gia theo bản năng liếc mắt nhìn Chu Hành một cái, ngoan ngoãn đi lên.

Điều này nghĩa là gì sao Chu Hành có thể không rõ? Lập tức đưa chìa khóa xe cho bạn gái đi cùng, kêu cô gái đi vào bãi đỗ xe lái xe ra đây.

Gió đêm nhẹ phất qua, đèn đuốc rực rỡ đều bị che khuất ở phía sau người.

“Cố thiếu gia.”

Chu Hành mở miệng trước, hắn vẫn cung kính giống như lúc trước ở trước mặt Hạ Hải Lâu, chỉ là không mang theo tươi cười, nhìn qua trầm ổn tự tin hơn rất nhiều.

“Lần này cảm ơn ngài.”

“Thuận tiện mà thôi.”

Cố Trầm Chu nói.

“Với Cố thiếu gia là thuận tiện, với tôi thì không phải thuận tiện.”

Chu Hành vội vàng tiếp lời.

Cố Trầm Chu cười cười, chợt nói một câu:

“Ba năm không gặp, anh mới mẻ hơn rất nhiều đấy.”

“A, Cố thiếu gia đây là đang chế giễu tôi.”

Chu Hành không chút nao núng mở miệng nói:

“Ba năm trước không hiểu chuyện, cũng may Cố thiếu gia rộng lượng.”

Đúng là một kẻ thông minh.

Cố Trầm Chu nghĩ rằng. Một câu kia của anh đương nhiên không phải đang chắp nối với Chu Hành – bọn họ có quan hệ tốt đẹp gì đâu? Nhưng đối phương có thể thấy rõ ràng, cũng nhớ rõ một điểm này thì sẽ không dễ dàng nữa.

Nếu… Anh nghĩ tới cảnh trong mơ của mình, còn có ánh mắt vừa rồi nhìn Chu Hành của Hạ Hải Lâu, ánh mắt lại một lần nữa đảo qua gương mặt của Chu Hành.

Nhã nhặn, anh tuấn, có phong độ của kẻ trí thức, sạch sẽ.

Nếu đặt hắn đến bên cạnh Hạ Hải Lâu…

Chút suy nghĩ buồn cười này chỉ lướt qua đầu óc của Cố Trầm Chu chừng một giây liền biến mất giống như một làn khói mỏng:

“Được rồi, không có việc gì thì anh đi đi.”

“Cố thiếu gia đi thong thả.”

Chu Hành gấp gáp tiễn Cố Trầm Chu vài bướcmới dừng vẫy tay với đối phương – thực ra thì lúc này Cố Trầm Chu cũng đã bước lên chiếc xe ở cách đó vài bước.

“Quay về thôi.”

Anh nói.

Xe giống như lúc đến đây, khiêm tốn rời khỏi khu giải trí Ánh Sao.

Đi lên một chiếc xe Porsche màu đồng lao vào bóng đêm nhẹ nhàng lướt qua ngã tư đường, bản nhạc nhẹ nhàng du dương truyền ra từ radio trên xe. Cố Trầm Chu điều chỉnh tốc độ xe giữ nguyên ở mức ba mươi lăm dặm, lái vô cùng vững vàng.

“Anh.”

Cố Chính Gia ngồi ở vị trí phó lái đột nhiên lên tiếng.

“Em có thể hỏi anh một vấn đề không?”

“Chuyện gì?”

“Em muốn hỏi một chút, em không biết…”

Cậu nhìn thấy gương mặt của chính mình ở trên cửa kính xe, mơ hồ, không thực, cái bóng màu xám nhạt không nhìn rõ được hình dáng gì cả:

“Mẹ của anh, dì Thẩm, là… Người như thế nào?”

18. Chương 18: Đánh Trả

Thẩm Nhu là người như thế nào?

Là một đứa con, Cố Trầm Chu không ngại đem tất cả những từ ngữ khen ngợi mình biết đặt lên người đối phương. Nhưng bắt đầu từ năm năm tuổi cho đến hôm nay khi ký ức đã có chút phai mờ, anh vẫn luôn hiểu được, đối phương chỉ là một người phụ nữ dịu dàng lương thiện đến mức có chút yếu đuối.

Cũng không thích hợp với gia tộc như nhà họ Cố, ít nhất là không thích hợp như Trịnh Nguyệt Lâm.

Sai lầm duy nhất của bà đại khái là đã chọn nhầm đối tượng để kết hôm, sau đó sai lầm này xuyên suốt qua toàn bộ tuổi xuân của bà, khiến bà chưa đến ba mươi đã buồn bực mà chết.

Tiếng đàn dương cầm nhẹ nhàng thoải mái tràn ngập toàn bộ thùng xe.

Cố Chính Gia sau khi nhất thời xúc động hỏi ra vấn đề vẫn luôn chôn sâu dưới đáy lòng rồi vẫn luôn thầm lo sợ không biết ông anh nhà mình sẽ có phản ứng như thế nào. Nhưng kết quả cậu đã hỏi một lúc lâu, Cố Trầm Chu vẫn nên làm gì thì làm đó, ngay cả mí mắt cũng không chớp mạnh một cái.

Ai… Còn không bằng bị mắng một tiếng nữa. Cậu có chút nản lòng nghĩ, cũng rất thông minh không tiếp tục nhắc đến đề tài mẫn cảm này, thành thành thật thật ngồi ở bên cạnh cho đến khi về nhà.

Con đường kéo dài nửa tiếng nhàm chán đến mức Cố Chính Gia sắp ngủ gục mất.

Đợi đến khi mơ hồ cảm giác được xe từ từ dừng lại, cậu mới mở mắt ra ngáp một cái:

"Đến rồi?"

Cậu vừa nói vừa sờ soạng đưa tay mở cửa xe, lúc đang muốn đi xuống liền nghe tiếng giọng nói truyền đến từ bên cạnh:

"Muốn biết có thể đi hỏi mẹ của em."

Hử? Em trai Cố đang muốn xuống xe giật mình một cái, quay đầu nhìn Cố Trầm Chu ngồi ở ghế lái.

Đèn xe màu vàng ấm áp hắt lên bên mặt Cố Trầm Chu, ngăn cách giữa ánh sáng và bóng tối khiến gương mặt anh so với bất cứ lúc nào đều sâu sắc hơn. Khóe môi anh còn mang theo nụ cười nhạt, vẻ mặt có chút thờ ơ, giống như lời nói vừa rồi chẳng qua chỉ là thuận miệng nói ra thôi.

Cố Trầm Chu cảm giác Cố Trầm Chu như vậy rất quen thuộc, vài chục phút trước cậu cũng đã từng thấy – là Cố Trầm Chu khi đối diện với Hạ Hải Lâu và Chu Hành – là Cố Trầm Chu vốn không đặt bất cứ kẻ nào trong mắt.

"Hai người họ là bạn bè tốt mười mấy năm."

Cố Trầm Chu nghiêng đầu nói với Cố Chính Gia ở bên cạnh một chân đã bước ra khỏi cửa xe, anh mỉm cười, nụ cười có chút kỳ lạ, ít nhất trong mắt Cố Chính Gia là như vậy.

"Em muốn biết bất cứ chuyện gì, đều có thể có được đáp án từ chỗ bà ấy."

=====

Trong tiểu viện âm u tĩnh lặng lẩn khuất trong đêm tối dưới chân núi Thiên Hương.

Sắp đến mười một giờ. Đỗ xe ở bên ngoài sân, Tiểu Lâm đưa Trương thiếu gia và Lâm thiếu gia là bạn của Cố Chính Gia về nhà xong, vừa nhìn đồng hồ vừa mở cánh cửa sắt ra, đi vào phòng bếp rót một chén trà nóng, lại quen thuộc đi về phía tầng ba vẫn đang sáng đèn.

Đây là căn nhà vừa mới được sửa chữa lại gần đây, tuy rằng tất cả đồ dùng trong nhà và các loại thiết bị đều được lắp đặt lại nhưng nhìn vách tường màu trắng nhìn có chút chói mắt cùng các loại đồ dùng tuy đặc biệt nhưng không có bao nhiêu, Tiểu Lâm vẫn nhíu mày.

Sau khi hắn cùng Cố Trầm Chu đến kinh thành, trong thời gian hai tháng, hắn vào nhà họ Cố cũng vào nhà họ Thẩm, cũng biết Cố Trầm Chu hiện tại đã có được tài sản, trong lòng thầm cảm thấy phong cách giống như nhà họ Thẩm sẽ càng thích hợp với ông chủ của mình – nhưng ông chủ dường như vẫn vừa ý như

cũ hơn, ngoại trừ ra ngoài đi xã giao, bản thân khi ở nhà cũng không chú ý mấy đến việc tăng thêm vài thứ hưởng thụ.

Cửa thư phòng đang rộng mở, giá sách cao đến chạm trần nhà chiếm hết cả một bức tường, trên mặt bàn rộng khoảng hai thước đặt ở phía đối diện với cửa phòng, Cố Trầm Chu ngồi ở sau bàn đang lật xem một tập văn kiện được kẹp trong kẹp hồ sơ màu xanh lam, trên mặt bàn màu nâu đậm ở trước người anh, những văn kiện tương tự được xếp thành hai chồng, cao bằng nửa cánh tay được đặt ở bên trái, theo thói quen bình thường của Cố Trầm Chu thì chỗ đó vẫn chưa xem qua; bên tay phải chỉ có hai ba xấp, Lâm Phương đoán chẳng lẽ là ông chủ nhà mình vừa quay về, đang gặp phải dự án đầu tư nào không dễ quyết định.

"Cố thiếu gia, tôi đã về."

Hắn bưng chén trà, nhẹ nhàng gõ cửa.

"Vào đi."

Cố Trầm Chu không hề ngẩng đầu lên nói.

Lâm Phương cầm chén trà trong tay nhẹ nhàng đặt đến trước mặt Cố Trầm Chu, chú ý đến lúc người ở sau bàn vừa ký tên đồng ý xuống cuối trang văn kiện, tay trái vẫn day nhẹ lên huyệt Thái Dương.

Làm trợ lý trong cả cuộc sống bình thường hai năm, hắn hiểu vô cũng rõ động tác này có ý nghĩa như thế nào – lượng điện tích trữ của ông chủ nhà mình đã không còn đủ 10%, sắp rơi vào trạng thái ngủ đông – nhưng 10% này ở trong trí nhớ của hắn dường như vẫn sẽ không bị dùng hết, cái gọi là trạng thái ngủ đông phần lớn đều là phải đợi đến sau khi toàn bộ mọi chuyện đều hoàn thành đúng như kế hoạch rồi mới bị kích hoạt.

"Cố thiếu gia, kế hoạch ngày mai…"

Hắn mở cuốn sổ mình luôn mang theo người ra, nhìn phía trên ghi chi chít kế hoạch được sắp xếp từ sáu giờ đến hơn mười giờ sáng, thầm nghĩ làm một đại thiếu gia thật sự là không dễ dàng, thời gian ngủ một ngày đều không được đến tám giờ — sau khi trởvề đã đỡ hơn rồi, khoảng thời gian bận rộn nhất ở nước ngoài kia, thức đến nửa đêm hoặc hai ba giờ sáng là chuyện thường xuyên.

Điện thoại đặt ở trên bàn đột nhiên kêu vang, chặn ngang giọng nói của hắn.

Lúc này ánh mắt của Cố Trầm Chu mới rời khỏi xấp văn kiện. Anh đưa tay cầm lấy chiếc điện thoại di động cá nhân đặt ở trên bàn – cái này khác với cái thường xuyên để ở chỗ Lâm Phương, người biết dãy số này hoặc là người nhà của anh, hoặc là có địa vị cao hơn anh hoặc có quan hệ không tệ lắm với anh, người không tiện đắc tội.

Không lưu lại dãy số.

Cố Trầm Chu nhìn dãy số xa lạ ở trên màn hình di động, mày đầu tiên là hơi nhíu lại, tiếp đó lại giãn ra, lúc tiếp điện thoại thì đã đặt bút xuống thì ngay cả trong lời nói đều lộ ra vài phần thoải mái:

"Cũng sắp mười một giờ rồi, chỗ của Vệ thiếu gia vẫn còn chưa tắt đèn?"

Vệ thiếu gia Vệ Tường Cẩm, công tử nhà họ Vệ, lớn lên bên ông chủ nhà mình từ nhỏ, quan hệ rất tốt. Lâm Phương thầm ghi chú thêm điều này vào trong đầu mình: Quan hệ quả thực vô cùng tốt.

Đầu điện thoại bên kia không biết là nói cái gì, trên mặt Cố Trầm Chu đã mang theo mỉm cười:

"Ừ… Vừa đua xe xong, mình thua, không thể ngờ được đúng không?… Không, là Hạ Hải Lâu vào phút cuối cùng lái xe đâm mình, lá gan của hắn đúng là rất lớn nhưng cũng không có tác dụng gì… Không cần cậu, mình còn không động đến được một Hạ Hải Lâu chắc?… Được rồi, quan hệ của chúng ta từ bé đến giờ còn thiếu gần gũi à, cậu yên tâm, mấy thứ ở chỗ cậu mình sẽ không để bọn họ được nhàn rồi đến mức mọc nấm… Được được, mình sẽ năng đến, từ nhỏ đến lớn thời gian mình ở nhà cậu còn nhiều hơn nhà mình nữa, cậu không sợ mình cướp mất vị trí của cậu ở trong nhà à."

Đầu kia điện thoại lại truyền đến tiếng nói, cõ lẽ bởi vì đầu bên kia chỗ Vệ Tường Cẩm rất ồn ào, giọng nói của anh ta lập tức lớn hơn, Lâm Phương đứng ở trước bàn cũng có thể nghe rõ ràng lời nói của đối phương:

“Hừ, lời này của cậu đã quá muộn! Từ nhỏ đến lớn mình chính là chịu tiếng xấu thay cho cậu, cậu thỉnh thoảng có lương tâm đi tự thú một lần, cha mẹ, ông nội lẫn bà nội mình đều không tin!”

Cố Trầm Chu liền cười rộ lên:

“Chuyện này thật ra không thể trách mình được, lúc trước cậu thật sự rất anh hùng!”

“Khi đó mình còn tưởng rằng mình đón được một nhóc con đáng thương về, kết quả lại là một ác ma nhỏ!”

Giọng nói tức giận của Vệ Tường Cẩm truyền đến từ đầu bên kia, chợt đề tài lại chuyển lên người Hạ Hải Lâu.

“Đúng rồi, tên Hạ Hải Lâu kia cậu phải chú ý chút, cái tên đó – nói dễ nghe chút là thủ đoạn sắc bén, nói khó nghe chút chính là đầu óc không hề thay đổi, lúc Hạ Hải Lâu mới đến Trần Hàm và Ôn Long Xuân đều thử ra tay với hắn, không được chút lợi lộc còn bị đối phương cắn lại đến không chịu nổi…”

Trần Hàm và Ôn Long Xuân chính là Trần thiếu gia và Ôn thiếu gia đến xem Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu đua xe lúc trước.

“Mình biết.”

Trong giọng nói của Cố Trầm Chu còn mang theo ý cười, ánh mắt lại dần dần trở nên lạnh lùng sắc bén.

“Cậu đã bao giờ thấy mình phải chịu thiệt chưa? Trận này không đòi lại được sau này ai cũng có thể đạp lên đầu mình một cái. Cậu ở bên đó thanh thản ổn định thì xem kịch là được rồi, chỉ một Hạ Hải Lâu thôi, cũng không phải chuyện gì lớn.”

“…”

Giọng nói ở đầu bên kia lại nhỏ dần, Lâm Phương đứng ở một bên ngẩng đầu nhìn lướt về đằng trước, chỉ thấy ánh mắt Cố Trầm Chu cũng chuyển sang đây, khoát tay với hắn.

Đây là kêu mình rời đi. Lâm Phương khom người chào Cố Trầm Chu lùi về bên cạnh cửa phòng, một giây cuối cùng trước khi rời đi nhìn thấy một tay Cố Trầm Chu đặt ở trên bàn phím của laptop, nụ cười bởi vì Vệ Tường Cẩm gọi điện thoại mới xuất hiện đã hoàn toàn biến mất.

Câu nói cuối cùng vẫn truyền vào lỗ tai hắn:

“Dự định của mình? Còn có thể là gì? Chỗ như chúng ta qua qua lại lại không phải cũng chỉ còn mấy thứ đó sao?….”

=====

Thời gian nhanh chóng tiến đến tháng tám tháng chín khô nóng, thong thả nhuộm cho những đầu ngọn lá thành màu xanh biếc.

Đây cũng không tính là thời tiết tốt, sương mù màu xám trắng trần ngập nửa thành phố, gió thổi một hồi liền hất lên một trận cát bụi.

Trong khách sạn giải trí Châu Tế, một vòng người ngồi ở trên sô pha vây quanh Hạ Hải Lâu đùa giỡn nói chuyện phiếm.

Căn phòng này không lắp cửa sổ, vách tường bao thật dày làm bằng chất liệu cách âm của phòng giải trí toàn bộ đều được trang hoàng bằng màu đỏ tím, tia sáng xanh đỏ từ trên trần nhà chiếu xuống đan xen chiếu cho mỗi người đều trở nên muôn màu muôn vẻ, ánh mắt nhìn vào nhau, ngay cả hơi thở cũng có chút mờ ám.

Hạ Hải Lâu lười biếng ngồi tựa lên sô pha nhắm mắt dưỡng thần. Hai dàn âm thanh nổi cỡ lớn ở đại sảnh phía trước đang phát ra một ca khúc nhạc Rock vô cùng phấn khích. Trong khung cảnh đinh tai nhức óc, mọi người nói chuyện đều phải cao giọng lên, cô gái mới đi theo Hạ Hải Lâu dán cả toàn bộ thân mình lên người hắn, ghé sát bên tai hắn nói cười một hồi.

“Cút sang bên cạnh đi.”

Giọng nói của Hạ Hải Lâu trong ghế lô ồn ào ầm ĩ này không lớn nhưng đủ để người ở chung quanh đều nghe rõ.

Cô gái mới đi theo Hạ Hải Lâu này cũng không phải người lúc trước được mang đến khi Hạ Hải Lâu đua xe với Cố Trầm Chu. Cô có một đôi mắt to, lúc cười rộ lên liền hiện hai lúm đồng tiền. Nghe những lời này của Hạ Hải Lâu cô rõ ràng là có chút xấu hổ, ánh mắt cũng đỏ bừng, lại cố gắng không để rơi nước mắt, chỉ cắn môi quật cường nhìn Hạ Hải Lâu.

Tiếng nói chuyện ở xung quanh dần dần yên tĩnh lại. Dàn âm thanh sau khi phát xong bản nhạc Rock liền tự động chuyển đến ca khúc tiếp theo, bản tình ca êm đềm thổi qua bầu không khí đông cứng trong phòng giải trí.

Hạ Hải Lâu chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt đảo về phía người ngồi bên cạnh:

"Không nghe thấy tôi nói à?"

"Không!"

Cô gái lớn tiếng nói, ánh mắt mở to tròn tròn, dáng vẻ tức giận.

"Người khác khiến anh phát cáu anh về lại trút lên người em sao?"

"A, cũng hiểu rõ lắm đấy."

Hạ Hải Lâu gật gật đầu.

"Rồi sao nữa?"

Sao nữa?

Cô gái ngẩn ra, không biết nên nói tiếp như thế nào.

Hạ Hải Lâu lại cười nói:

"Cô thực sự cho rằng mình là bạn gái của tôi chắc? Chỉ bằng gương mặt kia của cô?"

Mạt đỏ bừng rất nhanh lan từ đáy mắt đến hai má của cô gái, cô đứng bật dậy, vừa tức giận vừa bất lực nói một chữ 'anh' liền bị Hạ Hải Lâu đá cho một cái ngã lăn ra.

Thân thể nhỏ nhắn xinh xắn kia đụng vào bàn trà, va chạm đột ngột khiến cho mấy chén rượu đặt ở bên mép bàn lăn xuống mặt đất, rượu đổ ra thấm ướt chiếc thảm bên dưới.

Ánh mắt Hạ Hải Lâu cụp xuống, bên môi mang theo ý cười:

"Không có hành động như con gái kiểu mẫu, lại không chuyên nghiệp như con gái chuẩn mực, cô cho là tôi ngu hay mù? Đừng khiến tôi lặp lại lần nữa."

Giọng nói của hắn trở nên không kiên nhẫn lại lạnh lùng:

"Giờ thì cút đi."

Nước mắt tràn ra khỏi hốc mắt, cô gái ôm bụng đứng lên, không nói một lời chạy khỏi phòng giải trí.

Hạ Hải Lâu nhắm mắt lại, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra tiếp tục nghỉ ngơi.

Không khí gượng gạo quanh quẩn trong phòng giải trí một hồi lâu cuối cùng cũng không thể hồi phục, tốp năm tốp ba người lần lượt đứng lên tạm biệt Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu cũng không mở mắt ra nữa, trước sau chỉ thản nhiên lên tiếng. Chỉ một lát sau, trong phòng giải trí to như vậy chỉ còn lại một mình hắn ngồi.

Qua vài phút hoặc là hơn mười phút sau, trong tiếng nhạc và tiếng hát bình thản đứt quãng của những bản nhạc bỗng nhiên vang lên tiếng chuông di động chói tai.

Hạ Hải Lâu hé mí mắt ra liếc mắt nhìn dãy số trên di động một cái, đưa tay ấn tắt. Mấy giây trôi qua, vẫn dãy số trước lại một lần nữa gọi vào. Hạ Hải Lâu lại duỗi tay ấn tắt. Sau vài lần như thế, di động im lặng

một hồi lại tiếp tục rung động. Hạ Hải Lâu nhìn ba chữ lớn 'Hạ Nam Sơn' nhảy múa trên màn hình di động, khoảng chừng hơn một phút sau mới tiếp điện thoại.

Giọng nam trung niên mang theo tức giận lập tức truyền đến từ đầu điện thoại bên kia.

"Cháu không có việc gì đi trêu chọc thằng con nhà họ Cố làm gì?"

Hạ Hải Lâu ngồi thẳng dậy, một tay mở nắp chai, nghiêng thân chai một chút, chất lỏng màu hổ phách từ từ chảy vào trong ly thủy tinh. Hắn từ tốn cười nói:

"Cháu không có, bác à, rõ ràng là Cố Trầm Chu kia đang gây phiền toái cho cháu mà – một tháng này công ty của cháu tổn thất bao nhiêu ấy chứ?"

"Cháu tưởng rằng ta không biết cháu làm cái gì?"

"Cháu thì làm gì?"

Tươi cười trên mặt Hạ Hải Lâu không hề thay đổi, hắn lấy từ trong túi áo ra một lọ thuốc, mở nắp ra, gảy nhẹ lên miệng ly thủy tinh, một viên, hai viên, ba viên. Hạ Hải Lâu nhẹ buông tay, cái lọ rơi xuống bàn kính trong suốt, mấy viên thuốc màu trắng bên trong rơi ra vung vãi.

Đầu điện thoại bên kia dường như im lặng một chút, tiếp đó, giọng nói kia gằn từng chữ một nói:

"An phận một chút, gần đây ta đang hợp tác với Cố Tân Quân."

"Sao cháu lại không nghe lời bác chứ –"

Hắn nhẹ giọng nói, cầm lấy ly rượu có lẫn cả mấy viên thuốc bên trong uống một hơi cạn sạch, lại buông tay ra để chiếc ly rơi lên tấm thảm dưới đất bật lên một tiếng vang trầm đục.

"Cháu nhất định –"

Hắn kéo dài giọng, đầu ngón tay gõ nhẹ lên sô pha, tươi cười trên mặt tràn đầy thâm ý.

"Sẽ nghe lời bác nói –"

19. Chương 19: Ở Trong Phòng

Hướng gió trong kinh thành gần đây có chút không bình thường.

Trong giới nào đó ở thành Tứ Cửu, bất kể là có địa vị cao hay thấp, tin tức nhanh nhạy hay không nhanh nhạy, trong khoảng thời gian trung tuần tháng mười này đều chú ý mà nhận biết được điểm này.

Trong đại sảnh của Cục Quản lý đấu thầu phía Nam thành phố có thưa thớt vài vị đại biểu doanh nghiệp đang ngồi đó. Người phụ trách hoạt động đấu thầu đang thả ra một loạt các hạng mục xây dựng, ngay cả đại biểu xí nghiệp Huy Hoàng đã lấy được ba mục nhìn qua cũng sắp khóc.

"Đây là cái gì vậy?"

Bên dưới có mấy đại biểu doanh nghiệp có quan hệ tốt nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

"Tôi nhớ rõ Huy Hoàng đã vì mấy giá đấu thầu này mà mất công sức rất lớn, không phải đã sớm nhả gió thổi qua hết mấy khớp xương sao?"

"Ngài không nghe nói à? Là thủ đoạn của mấy vị đại thiếu gia trong kinh thành đấy."

Đại biểu được hỏi nhìn thấy không phải là mục đấu thầu mình cần có cũng vui vẻ đi giết thời gian.

"Chuyện này quả thực là chưa từng nghe nói! Ông anh nói cho thằng em này biết được không?"

Người hỏi rõ ràng là lắp bắp kinh hãi.

"Thế lực đằng sau Huy Hoàng không phải là rất cứng à? Mấy năm này quả thực vênh váo vô cùng đó."

"Hài, có gì hay mà nói? Mấy vị công tử này không làm được mấy chuyện hay nhưng năng lực quấy phá ngược lại là hạng nhất."

Đại biểu nói chuyện rõ ràng là trong lòng có chút bi ai, lại chợt cười nói:

"Thế lực đằng sau Huy Hoàng cứng rắn thì cứng rắn, nhưng tôi nghe nói người ra tay là Cố đại thiếu gia, lúc này Huy Hoàng đúng là ngã đến chảy máu môi."

"Cố đại thiếu gia? – Là Cố đại thiếu gia kia?"

Người hỏi thoáng cái lắp bắp.

"Không phải thì còn có ai nữa? Là con trai lớn của Bộ trưởng Cố! Thẩm thiếu gia vài năm trước sau khi ra ngoài thì không dễ dàng ra tay, Khâu –"

Ông ta nhẹ nhàng bỏ qua người lãnh đạo hiện tại của họ.

"Sẽ không bận tâm đến việc này, ngược lại là Cố đại thiếu gia mới trở về từ nước ngoài, nghe nói là muốn tiến vào, hiện tại đại khái là để người ta nhìn thủ đoạn của ngài ấy đi."

Còn chưa đi vào đã đốt lên một đống lửa. Người hỏi sắc mặt tái nhợt, nhìn đại diện của Huy Hoàng mồ hôi lấm tấm đầy trán thổn thức một tiếng:

"Thật đúng là không dễ dàng, đây chính là người ngồi ở trong nhà mà họa rơi từ trên trời xuống."

"Thần tiên đánh nhau người phàm gặp họa thôi…"

Màn đối thoại như vậy trong một tháng này cũng không hiếm thấy.

Thậm chí bên cạnh Hạ Hải Lâu cũng có một người đàn ông trung niên mập mạp đang vừa ngồi vừa cầm khăn không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán.

Ánh mặt trời gay gắt trên bầu trời thiêu đốt chút tro tàn cuối cùng của những ngày mùa hè, chiếc xe hơi màu bạc lẳng lặng dừng bên lề đường đối diện chéo sang một khu nhỏ cũ kỹ trên nền đất vàng.

Đường tắt nhỏ hẹp chỉ hai người có thể song song tiến vào tản ra bốn phía giống như mạng nhện, thỉnh thoảng lại có vài đứa trẻ nhảy ra chơi đùa, đủ kiểu sinh sống rác rưởi được giấu dưới lớp túi bóng hồng hoặc hoặc trực tiếp lộ ra, ở chỗ cửa vào khu nhỏ này thỉnh thoảng lại có mấy con chó con mèo lang thang đi ngang qua chạy vào đây kiếm miếng ăn.

Ở vị trí cách đống rác khoảng mười bước về phía bên trái có một vòng người vây quanh, nhao nhao ồn ào giống như muốn nói gì đó, ở giữa đám người là hai thanh niên mặc tây trang đeo caravat nhìn qua có vẻ là viên chức công ty gì đó cũng đang nói chuyện, nhưng nhìn vẻ mặt thì dường như là đang cười làm lành giải thích.

"Hạ thiếu gia, ngài xem, chuyện này thật sự không được…"

Người đàn ông trung niên mập mạp khép nép nói:

"Chúng ta đã chuẩn bị lâu như vậy, cũng đã bàn bạc với người dân xong về vấn đề đền bù và di dời, ngay cả chi phí cũng đã đặt trước một khoản, cấp trên sao có thể nói không phê là không phê chứ."

Hạ Hải Lâu rút một điếu thuốc từ túi áo ra, vừa kẹp lên tay thì người đàn ông mập mạp đã vội vàng lấy bật lửa ra, đưa lửa đến gần trước mặt Hạ Hải Lâu châm điếu thuốc cho hắn, gần như khiêm tốn nói:

"Mời Hạ thiếu gia."

Hạ Hải Lâu rít một hơi nhịp nhịp ngón tay, vụn khói bụi nhỏ rơi xuống mặt thảm dệt tay trong xe, chút ánh lửa ánh lên trong lớp lông tơ vàng nhạt rồi lụi tắt:

"Ai kêu các người không chú tâm đến công việc của mình để Cố Trầm Chu bắt được nhược điểm? Nói thật với ông nhé…"

Hắn cười nhạt một tiếng.

"Nếu các người tuân theo đúng quy củ mỗi gian đoạn đều làm đúng, có tôi ở đây Cố Trầm Chu cũng không có cách nào chiếm được ưu thế gì, kết quả các người thì sao? Làm giả sổ sách báo cáo lợi nhuận, hối lộ quan chức để lấy được giá thầu, đủ loại danh mục cắt xén tiền lương của nhân viên, mấy hạng mục không đạt

tiêu chuẩn kiểm tra đánh giá – chỉ riêng những việc này, ra tay làm nhiều việc trái pháp luật như thế còn thêm lợi nhuận vào, lại ngay cả sổ sách cũng làm không trôi chảy, bị người ta kiểm tra một lúc đã ra, ông nói ông có ích lợi gì? – Cố Trầm Chu không xuống tay với ông thì xuống tay với ai?"

Giám đốc của Huy Hoàng giống hệt như cấp dưới đi dự ở Cục Đấu thầu, vẻ mặt nhìn qua đều như sắp khóc:

"Hạ thiếu gia, tôi không chối điều ấy, mấu chốt là hiện tại có ai không làm như vậy đâu?"

Nghe đối phương nói như vậy, Hạ Hải Lâu ngược lại còn vui một chút:

"Vậy trách ông số không may bị Cố Trầm Chu xem trọng thôi."

Người đàn ông trung niên mập mạp thật sự muốn khóc:

"Hạ thiếu gia, Hạ thiếu gia, ngàn vạn lần nhờ ngài điều đình hòa giải giúp, nếu hạng mục này không thành công thì tôi đền cả công ty rồi vẫn còn nợ hơn mấy ngàn vạn nữa, nếu Cố thiếu gia không hài lòng chuyện gì chỉ cần nói một câu, tôi nhất định sẽ sửa, sửa ngay lập tức!"

Hạ Hải Lâu thầm nghĩ anh ta là không hài lòng về tôi, có liên quan gì đến ông, với thân phận giống như Cố Trầm Chu chẳng lẽ còn phải cố ý để tâm đến một chỗ làm ăn nhỏ này?

— Nhưng lão mập này quả thật là xui xẻo, Cố Trầm Chu vừa đưa tay ra đã túm lão, còn là chỉnh đến chết…

Nghĩ đến đây, Hạ Hải Lâu thoáng dừng lại, ánh mắt trầm xuống vài phần.

Bình thường thật không có gì phải đặc biệt để ý, nhưng mấy công ty thường xuyên qua lại với hắn tuyệt đối có không ít kẻ giống như lão mập này. Ngược lại là Cố Trầm Chu, bình thường chơi đều hơn tất cả những kẻ khác, nhưng mấy ngày nay tra đến tra đi lại không hề có một chút liên hệ nào đến anh ta, chỉ có duy nhất nhà mẹ là nhà họ Thẩm hắn tạm thời cũng không động đến được. Mà trong thể chế này, có ít ỏi vài người qua lại thân thiết với hắn hiện tại cũng không thể ra tay được…

Thật sự là cẩn thận ngoài dự đoán của mọi người.

Hạ Hải Lâu mỉm cười, trong lòng thậm chí còn mang theo vài phần sung sướng.

"Được rồi, chuyện của ông tôi đã biết."

Xem đủ kịch rồi, Hạ Hải Lâu thu hồi ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chú ra bên ngoài, cho lão mập một câu lại nói với lái xe.

"Đi thôi."

"Hạ thiếu gia, Hạ thiếu gia, tất cả xin nhờ ngài, xin nhờ ngài."

Cho dù là không yên tâm, giờ phút này người đàn ông trung niên mập mạp cũng chỉ có thể cầu xin như vậy.

"Mời xuống cho, ngài Trần."

Lái xe đi xuống khỏi chỗ ngồi, đi đến bên phía ghế của gã mập trung niên mở cửa xe nói.

"Làm phiền anh trai đây rồi, để tôi tự đi, tự mình đi."

Giờ phút này cho dù chỉ là một lái xe của Hạ Hải Lâu, ông chủ của một công ty có tài sản bạc triệu cũng không dám đưa cái giá của mình ra, khom lưng đi xuống xe, lại đợi chiếc xe hào nhoáng kia lái đi xa rồi mới mặt mày đau khổ đi lên chiếc xe thương vụ của mình.

Thời gian hiện tại là mười bảy giờ ba mươi hai phút chiều.

Sau khi rời khỏi khu nhỏ cũ nát kia, đi qua hơn nửa thành Tứ Cửu đến thẳng một khu dân cư buôn bán ở Tây Hoàn, Hạ Hải Lâu xuống xe để lái xe tự do hành động, còn mình thì tự đi vào tòa nhà số ba trong tiểu khu, đi thang máy thẳng đến tầng mười hai, vừa mới bước thẳng một bước ra khỏi thang máy đến phòng khách ở ngay phía trước liền bị hai người đàn ông dáng vẻ giống như hai người lính đã xuất ngũ đưa tay ngăn lại.

"Hạ thiếu gia, đắc tội."

Bên trái là một người đàn ông hơi lùn, túm cánh tay của Hạ Hải Lâu liền muốn đi về phía trước, nhưng động tác kéo đi này lại không kéo được Hạ Hải Lâu. Thanh niên bị hắn và bạn mình dùng sức bắt ép đi hai chân giống như bị đinh ghim xuống, dính chặt trên mặt đất.

Hắn thầm lắp bắp kinh hãi, đưa mắt ra hiệu cho đồng bạn, cánh tay vừa định dùng sức, chỉ thấy Hạ Hải Lâu chợt mỉm cười mang theo vẻ mặt nghiền ngẫm chủ động bước một bước về phía trước:

"Đi thôi."

Đây là một gian kiến trúc có diện tích khoảng mười lăm thước vuông, thiết kế kiểu nhà bậc trung có hai sảnh và ba phòng.

Ba người rẽ qua một chỗ được thiết kế khéo léo, che khuất hơn nửa tầm mắt từ huyền quan, liếc mắt một cái liền nhìn thấy được đặt ở giữa phòng là một chiếc giường lớn màu đỏ khoảng năm thước – căn phòng này khi trang hoàng thì đã nối thông tất cả các phòng, sau này bố trí lại bởi vì tác dụng riêng biệt này mới bỏ đi bàn trà, sô pha cùng với công trình phòng bếp và phòng khách, trong không gian rộng rãi chỉ trải một tấm thảm, phòng tắm bởi vì được gắn kính mà có thể nhìn thấy rõ không sót một chút gì, tủ quần áo ở trong góc đang rộng mở, bên trong treo đủ các loại nội y tình thú cùng mấy thứ giống như đồ mà loại thành niên hay dùng bị vứt tùy ý trên mặt đất hoặc trên giường, có vài thứ giống như còng tay, roi da linh tinh gì đó được treo rải rác trên bức tường màu hồng nhạt, đảm bảo người đầu tiên đi vòng qua lối vào có thể chú ý phát hiện ra trước tiên.

Ba người đi vào phòng lớn, sắc mặt Hạ Hải Lâu tương đối thản nhiên, vẻ mặt của hai người lính xuất ngũ còn lại đều có đôi chút mất tự nhiên, nhưng chỉ là mất tự nhiên, hai bàn tay đặt trên hai tay Hạ Hải Lâu vẫn vững vàng mạnh mẽ như trước.

Ánh mắt của Hạ Hải Lâu đảo qua một lượt trong căn phòng quen thuộc liền cố định lại trên bóng người duy nhất trong phòng.

Cố Trầm Chu.

Ba chữ này chuyển động một vòng trên đầu lưỡi hắn liền biến mất ở trong khoang miệng.

Trên mặt hắn mang theo ý cười càng sâu, trong tươi cười cũng có một chút kinh ngạc và ngạc nhiên: Cố Trầm Chu xuất hiện ở nơi này cũng không đủ để khiến người khác kinh ngạc, thực sự khiến hắn cảm thấy thú vị hoặc ngạc nhiên chính là, người này lại có thể ở trong một căn phòng SM mà bày ra dáng đứng lễ nghi tôn quý khí phái đến vậy –

Thanh niên mặc âu phục cũng không đứng quy củ mà là nghiêng người dựa vào bên một chiếc đàn dương cầm có nước sơn màu đen bóng loáng. Đây có lẽ là thứ duy nhất trong gian phòng này không dính dáng đến tình sắc. Trong tay anh còn cầm một chiếc roi nhỏ dài màu bạc, đây vốn là roi dùng để điều giáo, nhưng ở trong tay anh ngược lại còn sinh ra cảm giác đứng đắn khi cầm gậy chỉ huy.

"Hạ thiếu gia, đã lâu không gặp."

Cố Trầm Chu cười nhẹ, buông thứ kia ra vừa bước lên vừa vươn tay với đối phương, ra hiệu cho hai người lính xuất ngũ đang nắm Hạ Hải Lâu kia buông tay ra.

Hạ Hải Lâu cũng vươn taycười tủm tỉm, giống như Cố Trầm Chu, không bị không khí đặc biệt xung quanh ảnh hưởng:

"Nào dám, Cố thiếu gia là vị khách quý tôi mời cũng không mời được, sớm biết Cố thiếu gia sẽ đến đây, tôi thế nào cũng phải chuẩn bị đầy đủ chiêu đãi Cố thiếu gia cẩn thận."

Vừa nói hai người vừa buông tay ra, ngón tay Hạ Hải Lâu hơi giật một cái, nửa cánh tay đều tê dại. Điều này ngược lại khiến ánh mắt hắn nhìn Cố Trầm Chu càng sáng rực và càn rỡ hơn.

"Hai người đi ra ngoài trước đi."

Cố Trầm Chu nói với hai người lính xuất ngũ kia, tiếp đó xoay người lấy một chai rượu từ trong tủ rượu ra, động tác thành thạo đến mức giống như anh chính là khách quen hoặc chính là chủ nhân của căn phòng này.

Dù là người cưỡi ngựa thần lướt gió rẽ mây như Hạ Hải Lâu, khi suy nghĩ này chợt lóe lên trong đầu thì vẻ mặt cũng trở nên cổ quái trong nháy mắt.

Cố Trầm Chu rót hai ly rượu đỏ, một ly đưa cho Hạ Hải Lâu, một ly cầm ở trong tay, đi đến bên cạnh cây đàn dương cầm mà anh đứng dựa vào lúc trước.

"Lúc đi vào tôi có chút bất ngờ, Hạ thiếu gia thích đàn dương cầm?"

Cố Trầm Chu nói với Hạ Hải Lâu giống như đang trò chuyện với một người bạn cũ lâu năm, năm ngón tay bên tay trái buông xuống đặt trên phím đàn ấn nhẹ một cái, vài âm du dương liền nhảy ra từ đầu ngón tay.

"Âm sắc vô cùng tốt, là do nghệ nhân nổi tiếng làm ra?"

Hạ Hải Lâu nâng ly rượu trong tay lắc nhẹ, màu đỏ ửng nhàn nhạt nhiễm lên đầu ngón tay của hắn. Hắn chậm rãi đi đến bên cạnh đàn dương cầm đưa tay nhấn một cái, âm tiết dồn dập chặn ngang tiếng nhạc trầm bổng:

"Cố thiếu gia nói đùa, tôi chỉ là cảm thấy –"

Hắn nghiêng cổ tay, nhìn chất lỏng màu đỏ dính lên phím đàn đen trắng.

"Làm tình ở trên này vô cùng thú vị, từng thân thể nam nữ đều có thể đàn ra tổ khúc khác nhau."

"Hạ thiếu gia thật sự là biết chơi."

Cố Trầm Chu nói, nâng chén rượu với đối phương rồi đặt lên bên môi nhấp nhẹ một ngụm.

Loại thái độ cao nhã giống như đang bàn về nghệ thuật này khiến Hạ Hải Lâu chợt dâng lên một loại cảm giác không thú vị. Hắn thả ly rượu lại trên quầy bar:

"Cố thiếu gia cố ý đến nơi này hẳn là không phải tìm tôi bàn luận về mấy thứ này đi?"

"Người thẳng thắn nói chuyện cũng phóng khoáng."

Cố Trầm Chu nhẹ nhàng vỗ tay.

"Hạ thiếu gia có hứng thú hợp tác một lần?"

"Hợp tác?"

Sau khi xác định là mình không nghe nhầm lời, Hạ Hải Lâu cảm thấy thú vị cười cười.

"Tôi thật sự là không ngờ rằng Cố thiếu gia sẽ tung cành oliu cho tôi – sao vậy, Cố thiếu gia không tức giận?"

"Tức giận cái gì?"

Cố Trầm Chu tốt tính cười.

"Là chuyện cậu đâm tôi trong trận đua xe hai tháng trước, hay là chuyện gần đây cậu buông lời bàn tán về tôi? Hay là –"

Vẻ mặt anh vẫn thờ ơ.

"Lời đồn đãi xôn xao trong khắp giới này về vụ việc giữa tôi với Chu Hành ba năm trước đây?"

20. Chương 20: Hành Động

Đồng tử của Hạ Hải Lâu nhẹ co lại một chút.

Lần này, người vỗ tay thay đổi:

"Cố đại thiếu gia danh bất hư truyền, là tôi múa rìu trước cửa Lỗ Ban, vung đao lớn đùa giỡn trước mặt Quan Công."

“Nếu tôi không nhớ lầm ba năm trước tôi còn chưa từng gặp Hạ thiếu gia, không có oán gần thù xa với Hạ thiếu gia…”

“Nhưng danh tiếng tốt đẹp của Cố đại thiếu gia vang rất xa.”

Hạ Hải Lâu mỉm cười tiếp lời.

“Khiến tôi hâm mộ đã lâu.”

Câu trả lời này không biết có nằm ngoài dự kiến của Cố Trầm Chu hay không, dù sao vẻ mặt của Cố Trầm Chu cũng không có bất cứ khác biệt nào. Anh nâng ly rượu lên nhấp một ngụm nữa rồi mới nói:

“Sau đó thì sao?”

Đuôi lông mày của Hạ Hải Lâu nhướn lên:

“Ý của Cố thiếu gia là?”

“Hạ thiếu gia hiểu rất rõ cách giả vờ hồ đồ đấy.”

Cố Trầm Chu thản nhiên nói:

“Trong hơn một tháng này, Hạ thiếu gia cũng từng tra xét qua tư liệu về tôi đi? Có tìm được thứ gì –“

Anh cười như không cười liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu một cái:

“Có thể mang đến phiền toái cho tôi? Giống như ba năm trước đây vậy?”

“Vẫn chưa có.”

Hạ Hải Lâu bình thản ung dung cười.

“Cố thiếu gia ngược lại là mang đến cho tôi không ít phiền toái đấy.”

“Nhưng Hạ thiếu gia có để trong lòng đâu?”

Cố Trầm Chu nói:

“Loại giao thủ qua loa này, thỉnh thoảng một hai lần thì thôi đi, hơn một tháng này Hạ thiếu gia chơi vẫn chưa chán?”

Hạ Hải Lâu không thể không thừa nhận hứng thú của mình bị đối phương khơi lên:

“Cố thiếu gia không ngại nói rõ một chút chứ?”

Khóe môi Cố Trầm Chu nhẹ nhếch lên:

“Tôi nghĩ kế hoạch này lại gặp phải sự thiếu lòng thành của Hạ thiếu gia.”

Bầu trời ở bên ngoài song cửa sổ chuyển từ màu xanh thẳm sang màu vỏ quýt, từ màu vỏ quýt chuyển thành xám đậm, cuối cùng bị tầng tầng lớp lớp xanh đậm che khuất, màu chuyển sang gần như đen hẳn.

Thực ra thời gian hai người nói chuyện với nhau không quá dài, không đến một giờ Cố Trầm Chu liền đứng dậy cáo từ, lúc rời đi đồng thời kêu người mang thiếu nữ mà một giờ trước vốn nên ngoan ngoãn đứng ở nơi này đi vào.

Trong căn phòng đầy đủ hết dụng cụ cuối cùng cũng đợi được khách hàng chủ yếu của nó, Hạ Hải Lâu ngồi trên ghế trước đàn dương cầm, tay trái lướt thẳng một đường trên phím đàn dương cầm lạnh lẽo, tiếng đinh đinh từng từng giống như tiếng động trong suốt phát ra khi đá rơi nước chảy.

Hắn không hề quay đầu lại, không chút để ý nói với thiếu nữ đứng ở rất xa:

“Lại đây.”

Đối với bất cứ người bình thường nào mà nói, áp lực ở trong căn phòng này không phải lớn bình thường, thiếu nữ đứng im ở chỗ huyền quan sắc mặt xám xịt, căn bản là không hề nhúc nhích.

Hạ Hải Lâu cũng không nói lần nữa. Những năm gần đây chơi nhiều loại hình nam nữ như vậy, hắn nhắm mắt lại cũng có thể mô phỏng ra những gương mặt cơ bản đều giống nhau: gương mặt thanh thuần, sắc mặt kinh hoàng, còn có sợ hãi cùng chán ghét trong ánh mắt…

Năm ngón tay trên tay trái của hắn đột nhiên dùng sức, một loạt âm tiết nặng nề nhảy ra từ đầu ngón tay.

Chiếc roi màu bạc còn đặt trên chiếc đàn ở bên người, hai màu sắc trắng đen đối lập giống như hai người trước sau đi vào căn phòng này, rõ ràng đến chướng mắt.

Hạ Hải Lâu dừng loạt tiết tấu không thành bất cứ giai điệu nào này lại, tùy tay lấy ra hai xấp tiền ở đầu giường ném cho thiếu nữ vẫn đứng ở cửa giống như đã mọc rễ ở đó, lười biếng nói:

"Thôi đi, cút ra ngoài."

Vừa mới nói xong, thiếu nữ mặc váy dài liền kích động cầm lấy tiền rơi xuống bên chân cô, xoay người liều mạng ấn nút thang máy.

Thang máy kêu đinh một tiếng, thiếu nữ cuối cùng cũng có chút màu máu trên gương mặt lắc người đi vào. Hạ Hải Lâu dựa vào nơi vừa rồi Cố Trầm Chu đứng thẳng – hắn hiểu được vì sao vừa rồi Cố Trầm Chu lại lựa chọn nơi này, trong gian phòng này không phải chỉ có mỗi nơi đây là dễ dựa vào lại nhìn thấy rõ huyền quan sao?

Hắn rút từ trong túi áo ra một điếu thuốc, nhìn cánh cửa kim loại của thang máy từ từ khép kín lại, lần đầu tiên cảm thấy lựa chọn của mình quả thực là nhạn nhẽo vô vị cực kỳ.

— Những thân thể ấy giống như bướm trắng tẻ nhạt, thậm chí không cần người theo đuổi đã có thể thu gọn lại vào trong lòng bàn tay, vứt bỏ thứ tốt đẹp duy nhất của mình, hoặc là bất lực ngã xuống, hoặc là xoay vòng trong bùn đất, còn say sưa tự đắc.

"Tùy tiện tìm cho tôi một người biết nghe lời đến đây."

Hạ Hải Lâu lấy điện thoại di động ra cầm trong tay, bấm một dãy số nói với đối phương, nhưng còn chưa nói xong hết thì chính hắn lại phủ định chủ ý ấy.

"Không, bỏ đi…"

Sau khi hắn loại bỏ hết toàn bộ loại người có thể lựa chọn trong đầu, giọng nói trở nên có chút thong thả.

"… Hẹn Chu Hành giúp tôi."

Đầu điện thoại bên kia nói gì đó, Hạ Hải Lâu nhẹ cười rộ lên:

"Không hẹn được? Sao cậu biết? – Năm đó hắn leo lên giường Tôn Phái Minh như thế nào?… Cố Trầm Chu? Yên tâm đi."

Vẻ mặt hắn có chút không bận tâm.

"Anh ta cũng không phải loại người nhàn rỗi có thời gian đi bận tâm chút việc nhỏ này. Cậu không cần lo lắng sẽ chọc vào phiền toái cho ông già –"

Hắn dài giọng.

"Tôi muốn chơi với Cố Trầm Chu, còn dùng đến kẻ mà ba năm trước đây đã bị anh ta vứt bỏ? Cậu dùng chuyện làm ăn đi hẹn hắn thì hắn sẽ đến, hắn chính là…"

Sắc mặt Hạ Hải Lâu trở nên có chút cổ quái, có chút không thú vị lại có chút hứng thú, quấn quít lại cuối cùng biến thành một chút chờ mong:

"Một kẻ thông minh biết thời biết thế."

Đi ra từ trong căn phòng có thưởng thức đặc biệt kia của Hạ Hải Lâu, Cố Trầm Chu dựa theo kế hoạch lúc trước đưa hai người lính xuất ngũ đến thẳng sân bay – mặc kệ Hạ Hải Lâu sau này có định dùng hai người này để hạ hỏa hay không, dù sao người đã bị anh đưa đi, Hạ Hải Lâu cho dù nhàm chán đến mấy cũng không thể nào phí sức lực lớn đến vậy để ra nước ngoài tìm hai người không là gì với hắn.

Đương nhiên, chuyện Hạ Hải Lâu liệu có muốn chỉnh đối phương hay không, hai người đó dù Cố Trầm Chu muốn bảo vệ cũng sẽ không bảo vệ được. Nhưng thế thì có sao? Nói cho cùng anh không có nhiều tinh lực như vậy để lãng phí trên mấy việc nhỏ này, cũng không nhàm chán đến mức tùy tiện dựng bia ngắm để mình chơi đùa.

"Cố thiếu gia, chuyện vừa rồi ngài dặn dò tôi đã xác nhận xong."

Xe chở hai người lính xuất ngũ kia vừa rời đi, Lâm Phương đi theo bên cạnh Cố Trầm Chu liền tiếp lời. Nhưng những lời này cũng không được Cố Trầm Chu đáp lại, hắn cảm thấy hơi kỳ lạ nhìn về phía Cố Trầm Chu, phát hiện sắc mặt đối phương không chỉ là u ám một chút.

Xảy ra chuyện gì? Vừa rồi đi ra nói chuyện không thuận lợi? Lâm Phương thầm đoán, thấy Cố Trầm Chu lấy một chiếc khăn tay từ trong túi áo ra, sau khi lau kỹ hai tay thì ném vào trong thùng rác ven đường:

"Có tiến triển gì không?"

Khi nói chuyện thì anh đã ngồi trên xe, Lâm Phương cũng vội vàng đuổi kịp:

"Cũng không có quá nhiều tiến triển, tuy rằng lý lịch của người lái xe đã được điều tra ra nhưng miệng của đối phương rất cứng, manh mối truy ra được trước sau vẫn không đủ…"

"Đến cục Cảnh sát."

Cố Trầm Chu không đợi đối phương nói xong liền trực tiếp dặn dò.

Lâm Phương cũng đúng lúc yên lặng lại, cùng ngồi với Cố Trầm Chu trong xe đi đến cục Cảnh sát – hắn có thể nhìn ra, sau khi đi ra từ chỗ của Hạ Hải Lâu thì tâm tình của Cố Trầm Chu liền rất không tốt, ngay cả khi nhắm mắt nghỉ ngơi thì thần thái trên mặt đều có chút lạnh.

Ở trung tâm quyền lực của một nước, cách nói 'Tảng đá rơi từ trên trời xuống đập ngã ba người, có hai người là quan chức chính phủ' mặc dù có chút phóng đại nhưng bên cạnh đó cũng phản ánh rằng ở trong này không thể nào hoàn toàn làm việc theo trật tự — ít nhất khi Cố Trầm Chu đến cục Cảnh sát, muốn đến gặp kẻ bị tình nghi thì không có ai dám ngăn cản, không chỉ không dám ngăn cản, hiệu suất của cục Cảnh sát còn cao hơn không ít so với bình thường, chỉ trong thời gian vỏn vẹn năm phút đồng hồ, Cố Trầm Chu và lái xe lúc trước bị anh bắn hai phát súng bị thương đã yên vị trong một căn phòng.

Đèn trong phòng thẩm vấn thực sự không quá sáng.

Kêu vị cảnh sát đi vào cùng ra ngoài trước, Cố Trầm Chu tự ngồi ở sau bàn lật xem lời khai và hồ sơ của lái xe trước mặt. Anh xem rất cẩn thận, giống như hôm nay mới là lần đầu tiên nhìn thấy thứ này, một phần tư liệu mỏng manh bằng giấy A4 không quá ba trang, Cố Trầm Chu phải mất chừng mười lăm phút mới xem xong.

Sau đó anh nhẹ nhàng đặt tờ giấy này lại trên bàn.

Lần gặp mặt đầu tiên nóng nảy vội vàng trong rừng núi âm u hoang vắng vào hai tháng trước cũng không quá vui vẻ, lần này Cố Trầm Chu ngồi trong phòng thẩm vấn sáng rực, có đầy đủ thời gian, anh cẩn thận đánh giá người lái xe đã đâm Vệ Tường Cẩm này.

Đối phương là một gã đàn ông khoảng ba mươi tuổi.

Nhìn qua rất gầy yếu, không biết là vì vết thương lúc trước hai là vì hai tháng bị theo dõi và thẩm vấn này. Tóc gã lộn xộn, trong mái tóc đen có một mảng tóc trắng lớn, ánh mắt rời rạc luôn nhìn thẳng vào một nơi trong thời gian dài lại vô cùng dễ dàng bị tiếng động từ bên ngoài tác động – động tác bỏ ba tờ giấy kia xuống của Cố Trầm Chu khiến toàn bộ thân thể gã run lên một cái.

"Bành Hữu Xuân."

Cố Trầm Chu chậm rãi đọc cái tên này lên.

"Không bị người khác sai khiến, không biết gì cả, do mệt mỏi mà điều khiển xe với tốc độ quá nhanh, sau khi tỉnh lại mới làm ra hành động né tránh… Anh có chứng minh."

Cố Trầm Chu mỉm cười một cái, lại nhìn hồ sơ trên bàn nói:

"Sinh năm 1980, tốt nghiệp trung chuyên năm 1998, năm 2000 gia nhập bang Hồng Đỉnh, năm 2002 bởi vì tham dự vào đủ loại tội danh như cá cược đánh nhau mà bị bỏ tù ba năm, năm 2005 ra tù, hai tháng sau tìm được một công việc lái xe tải, vẫn làm cho đến bây giờ."

"Không có vợ cũng không kết giao bạn gái cố định."

Cố Trầm Chu tùy tiện lật mấy tờ trên trên bàn kia lên.

"Tôi sẽ không tra hỏi, cũng không có manh mối và chứng cớ gì chỉ ra chỗ sai của anh, tôi chỉ hỏi anh một câu, anh chết như vậy, ai sẽ phụng dưỡng mẹ già của anh thay cho anh đến lúc lâm chung?"

"… Tôi không có cố ý."

Một lúc lâu sau, tiếng của Bành Hữu Xuân vang lên, trầm thấp, khàn khàn, trống rỗng cho biết sự suy sụp tinh thần và tuyệt vọng của chủ nhân giọng nói.

Cố Trầm Chu lắc đầu:

"Anh thực sự tin chính lời nói của mình? Cho dù anh có dỗ chính bản thân mình tin – người khác cũng không tin. Việc này cũng không phải là không có người chứng kiến, bây giờ còn ngồi trước mặt anh, anh cảm thấy trí nhớ của tôi kém như thế, chỉ mới hai tháng đã quên hết tình cảnh buổi tối ngày hôm đó?"

Ánh mắt đối phương sững sờ nhìn chằm chằm vào cạnh bàn.

Cố Trầm Chu đợi một lát, lại cười nói:

"Anh có biết người mình đâm vào là ai không?"

Trong mắt gã đàn ông đang cúi đầu xẹt qua một chút mờ mịt.

Cố Trầm Chu không bỏ qua chi tiết này, anh chậm rãi nói:

"Không biết không có việc gì, tôi có thể nói cho anh. Anh đâm vào cậu ấy, bất kể là có đâm vào hay không – tôi đoán anh dồn nén việc này rất kín – thì vẫn có nhiều người muốn bóp chết anh, cũng có rất nhiều người có thể bóp chết anh."

"Hai tháng trước tôi nổ súng về phía anh."

Cố Trầm Chu thản nhiên cười nói:

"Anh xem hiện tại có người nào nhiều miệng hỏi anh một câu về chuyện này hay không?"

Bành Hữu Xuân giống như không được tự nhiên mà xê dịch thân mình.

Cố Trầm Chu đợi một lúc cũng không nghe ra bất cứ tiếng động nào nữa, anh có chút tiết nuối thở dài một hơi:

"Xem ra anh đã quyết tâm bán mạng cho người khác… Anh không sợ chết? – Thì cứ cho là không sợ chết."

Từ lúc trở về đến bây giờ, Cố Tân Quân, Vệ Tường Cẩm, Trịnh Nguyệt Lâm, Chu Hành, Cố Chính Gia, Hạ Hải Lâu, gần gũi và không gần gũi, đồng minh và kẻ thù, trong căn phòng bị ánh đèn sáng rực chiếu thành màu trắng bệch giống như tuyết này, lần đầu tiên anh biểu lộ ra sự lạnh lùng tàn khốc của mình.

"Anh không sợ mẹ anh vì sự cặn bã này của anh, một đời không được yên ổn?"

Hôm nay cục Cảnh sát vẫn tuần tự qua lại giống như bình thường.

Một vị cảnh sát trung niên từ ngoài hành lang đi vào cầm cốc thủy tinh có là trà đến trước máy đun nước lấy nước nóng, đồng thời hỏi đồng nghiệp ngồi ở văn phòng:

"Sao hiện tại đèn ở phòng thẩm vấn số một vẫn còn sáng?"

"Là mở tạm thời thôi, Vương đội."

Người tiếp lời là một cảnh sát ngồi ở vị trí dựa vào sát cánh cửa nhất.

"Mười lăm phút trước Cố thiếu gia tự mình đến đây muốn gặp tên lái xe tạm thời bị bắt giữ ở trong này."

Lẽ ra người ở nơi này sẽ không biết đến mấy vị đại thiếu gia trong kinh thành, nhưng bởi vì Cố Trầm Chu vẫn luôn hỏi đến tiến độ của vụ án này, tuy rằng liên hệ chủ yếu vẫn là trợ thủ bên người anh nhưng cảnh sát phụ trách chuyện này cũng gần như đều biết đến có mặt một nhân vật lớn như thế.

Vương đội khẽ chau mày, thực ra không phải bởi vì hành vi rõ ràng là không quá phù hợp với những quy định liên quan của Cố Trầm Chu mà là trong lòng ông cảm thấy vị công tử này thật sự rất quan tâm đối với vụ án.

Tuy rằng nói có quan hệ tốt với người bị hại nhưng người bị hại và người thân trực tiếp của người bị hại đều không chú ý đến vậy… Lại nghĩ đến khẩu cung của vị đương sự Cố Trầm Chu này có chút đáng ngờ, vị cảnh sát già có kinh nghiệm điều tra nhiều năm này nổi lên chút nghi vấn trong đầu. Ông ta ngồi vào vị trí của mình tùy tiện hỏi một câu:

"Có tắt camera không?"

Câu hỏi này khiến vẻ mặt của viên cảnh sát kia có chút kỳ lạ:

"Cái này thực ra là không có, hơn nữa vị đại thiếu gia kia còn nói, kêu chúng ta phối hợp một chút…"

21. Chương 21: Kết Quả

Trong phòng thẩm vấn rộng mười thước vuông giờ phút này càng yên lặng hơn.

Hô hấp của người lái xe trở nên ồ ồ, gương mặt đỏ lên, ánh mắt sung huyết, ngay cả thân thể cũng đổ về phía trước… Nhưng cũng chỉ vỏn vẹn dừng ở đây. Ngay sau đó, gã lại giống như một quả bóng bị chọc thủng ngồi phịch lại xuống ghế, cúi đầu ngập ngừng nói:

"Cậu sẽ không làm như vậy…"

"Tôi có làm hay không anh rất nhanh sẽ được biết."

Cố Trầm Chu nói, anh nhìn người đàn ông ở đối diện mỉm cười.

"Đúng – rất nhanh, không cần chờ đến lúc anh phát bệnh trong phòng giam hoặc là chết trong ngục hay ngày đó bị bắn chết."

Xuất phát từ yêu cầu của Cố Trầm Chu lúc đi vào, tất cả những gì xảy ra trong phòng thẩm vấn đều được ghi lại.

Trong phòng camera của cục Cảnh sát, ngoại trừ nhân viên thao tác ra, xung quanh còn một số cảnh sát lão luyện cực kỳ tinh thông nghiệp vụ được điều chuyển từ các nơi đến, mỗi một vị đều có ít nhất mười lăm năm kinh nghiệm điều trong. Mấy người này bao gồm cả nhân viên thao tác đều giữ im lặng, toàn bộ căn phòng đều có thể nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng thẩm vấn, phần lớn vẫn là giọng nói của Cố Trầm Chu. Mỗi một câu của Cố Trầm Chu truyền ra từ trong loa bọn họ liền cẩn thận đánh giá sắc mặt của kẻ bị tình nghi ở trên màn hình, vài lần như vậy, đa số cảnh sát đã có cân nhắc ở trong lòng.

Cửa phòng khép kín bất chợt mở ra, Cục trưởng cục Cảnh sát lúc trước báo cáo với Vệ Thành Bá ở trong bệnh viện đẩy cửa đi vào, vừa lúc nghe thấy một câu 'Không cần chờ anh chết ngoài ý muốn'. Ông ta không lập tức tiến lên, chỉ khoát tay với mấy người phát hiện tiếng động quay lại, liền đứng ở cạnh cửa, im lặng lắng nghe.

Hình ảnh trên màn hình lớn được truyền đầy đủ, âm thanh trong loa cũng vô cùng rõ ràng.

"Phải không?… Tôn Trường Hưng, Lâm Hữu Đức, Võ Vệ Nhân, Phương Vân Lâm, mấy cái tên này anh biết rõ người nào?"

"Kẻ kêu anh đi chết là người sinh ra hay nuôi dưỡng anh, anh liền không có đầu óc mà nghe lời như vậy?"

…

Đứng ở phía sau nghe một lúc, Cục trưởng phân khu cảm thấy khá ổn rồi liền đi lên trước, hỏi các cảnh sát bắt đầu ghi chép, nói chuyện với nhau hoặc là uống nước:

“Có nhìn ra điều gì không?”

Vị cảnh sát lớn tuổi ngồi ở bên trái nuốt ngụm trà trong miệng xuống:

“Thật ra là có.”

Ông ta xoay người nói với nhân viên thao tác:

“Có thể quay lại đoạn video ghi hình ảnh lúc Cố thiếu gia nói mấy cái tên kia ra không? Chính là mấy cái tên vừa rồi ấy.”

“Không thành vấn đề.”

Nhân viên thao tác đưa tay ấn hai cái, một hình ảnh trong một màn hình lùi về năm phút đồng hồ trước, trên màn hình hiển thị trong lúc Cố Trầm Chu đang hỏi, còn cầm ra mấy tấm ảnh chụp cho đối phương nhận diện.

Vị cảnh sát lớn tuổi chỉ vào người bị tình nghi phía trên màn hình nói:

“Cục trưởng ngài xem, khi nghe thấy đến tên của mấy người kia, cơ thịt ở khóe mắt của nghi phạm giật nhẹ, ánh mắt cũng có thay đổi… Nếu nói thuật ngữ thì tôi không nói được.”

Vị cảnh sát này cũng đã có tuổi, ngượng ngùng cười nói:

“Dù sao cũng có nghĩa là người kia có từng nghe đến một trong những cái tên này, hoặc là cũng đã từng gặp một trong những người đó.”

“Là như thế này.”

Một cảnh sát khác ngồi bên cạnh phụ họa:

“Cho dù là che giấu tương đối tốt nhưng nhìn trên màn hình có thể phát hiện lực chú ý của nghi phạm trong một đoạn này không giống nhau.”

Trên thực tế đây là ý kiến do Cố Trầm Chu đưa ra, tổ chức nhân viên chuyên nghiệp, mục đích để cho một mình anh tiến hành thẩm vấn cũng chính là ở đây: Anh cần mau chóng tìm được một vài dấu vết để lại, vì thế không ngại làm ra một ít chuyện không phù hợp với thân phận của anh, mà nhân viên chính phủ cũng không thể làm được.

“Muốn để cho tên lưu manh này lộ ra một chút kẽ hở đúng là không dễ dàng.”

Một cảnh sát ngồi ngay trước màn hình lớn cười nói.

Cảnh sát trung niên ngồi ở đối diện ông ta liếc mắt nhìn hồ sơ một cái:

“Cũng sắp làm côn đồ được mười năm rồi, vào Cục Cảnh sát vô số lần cũng nên quen tay hay việc.”

“Lần này vẫn là Cố thiếu gia lớn tiếng dọa người…”

Lớn tiếng dọa người này đương nhiên không phải nói đến sự uy hiếp trong mấy chục phút vừa rồi – xã hội hiện tại này cũng không phải thời cổ đại dân chúng bình thường nhìn thấy quan liền quỳ trên mặt đất hô Thanh Thiên đại lão gia, tiết mục như vậy đừng nói người lăn lộn mười năm trong bang phái, cho dù là một tên lá gan nhỏ vừa gia nhập xã hội đen cũng không thể dọa được – mà là hai phát súng thực sự bắn trúng người đối phương.

Đau rồi mới biết sợ một chút, điểm ấy có thể áp dụng với phần lớn mọi người, rõ ràng là cũng áp dụng được với Bành Hữu Xuân.

Cũng nhờ hai phát súng này mới khiến đối phương tin tưởng Cố Trầm Chu nói được là làm được.

Đương nhiên, vị thiếu gia ở kinh thành này hình như thật sự không chỉ nói đâu… Mấy cảnh sát ngồi xem camera đều thầm nghĩ như vậy.

Lúc này Cục trưởng phân khu cùng phần lớn các cảnh sát trao đổi quan, khi xác nhận được quan điểm nhất trí của đa số liền rời khỏi phòng camera.

Việc chính làm xong rồi, người lãnh đạo trực tiếp cũng đi, không khí trong phòng camera trở nên thoải mái, nhân viên thao tác xem camera cùng một đống cảnh sát lúc nãy vẫn chỉ là một cậu nhóc tầm hai mươi ba hai mươi tư tuổi trong lòng tràn đầy sự tò mò:

"Này… Sẽ định tội gì? Trong nhà gã vẫn còn một người mẹ già."

Một vị cảnh sát mập mạp dáng vẻ rất dễ nói chuyện ngồi bên cạnh cậu nghe thấy vậy liền trả lời:

"Tội gì thì khó mà nói, việc này còn phải nhìn sắc mặt."

Ông ta nhìn trên mặt nhân viên thao tác hiện lên một chút thương hại, cười nói:

"Cậu không biết rồi, quan hệ của người này với mẹ hắn thật sự không tốt, một năm chưa chắc đã gặp mặt nhau được một hai lần."

"Hả?"

Nhân viên thao tác rõ ràng là lắp bắp kinh hãi.

Bên cạnh có một cảnh sát khác tiếp lời:

"Chọn người làm chuyện như thế này sao có thể để lại một nhược điểm lớn như vậy chứ? Mấy năm này xã hội đen cũng không ngu ngốc. Việc này làm rất trôi chảy, lần này Cố thiếu gia đến…"

Ông ta nhìn lướt về phía hình ảnhdừng lại trên màn hình.

"Cũng chính là thử vận may thôi, không thể từ bỏ tất cả khả năng."

"Thật đúng là bị đụng phải."

Có người khởi đầu, mọi người nhàn rỗi không có việc gì làm cũng trò chuyện cởi mở:

"Thực ra cậu đừng nhìn hôm nay ngài ấy nói linh tinh một đống thứ trong phòng thẩm vấn, thực sự dùng đến chỉ có một câu kia, xem hình ảnh được quay lại ở chỗ đó ấy, đằng trước đều là để dao động ý chí của đối phương thôi. Ví dụ như câu mở đầu về bà mẹ, tuy rằng có quan hệ không tốt với nghi phạm nhưng vẫn luôn có thể khiến cảm xúc của nghi phạm dao động. Có dao động về cảm xúc, bất kể là tốt hay xấu, sẽ lộ ra một vài động tác nhỏ. Chút biểu hiện ấy thường giúp chúng ta xác nhận phương hướng điều tra."

"Nhưng mà như vậy… Nếu mang đến tòa án thì trình tự này không được qua đúng không?"

Nhân viên thao tác chần chừ nói.

Mấy cảnh sát trao đổi với nhau một ánh mắt mờ ám.

Vẫn là cảnh sát mập mạp mở màn đầu tiên nói:

"Đến đây làm việc bao lâu rồi? Cậu không nhận được thông báo của cấp trên à? Phần ghi hình này không thể lưu lại bất cứ bản chính là, bao gồm cả mấy người chúng ta ngồi trong gian phòng này xem cũng phải giữ bí mật hết. Chúng ta ấy, cũng chỉ là may mắn gặp đúng dịp thôi."

"Nhưng lần này Cố thiếu gia thật đúng là hao hết tâm huyết."

Một cảnh sát có thể cho là trẻ tuổi bật ra một câu thuật ngữ trên internet:

"Nhìn ngài ấy như vậy, tôi lại tin tưởng vào tình yêu!"

Trong phòng mười người thì đến tám người không hiểu được, một trong hai người còn lại cười mắng:

"Chuyện này thì có quan hệ gì đến tình yêu!"

Đi từ trong phòng thẩm vấn ra, Cố Trầm Chu không lập tức rời đi mà đứng trên hành lang, lấy ra một điều thuốc châm lửa rồi rít một hơi thật dài.

Anh không cần chờ đợi quá lâu, Cục trưởng đi ra từ phòng camera nhanh chóng đi đến đây nói kết quả cho anh.

"Quả thật biết được, rất có thể là người này…"

Cố Trầm Chu nhìn người mà đối phương chỉ ra:

"Xác định?"

"Bảy tám phần là đúng."

Cố Trầm Chu không phải mấy tên thiếu gia đời thứ hai bình thường, lại thêm quan hệ rõ ràng giữa nhà họ Cố và nhà họ Vệ, Cục trưởng phân khu liền trông cậy vào việc Cố Trầm Chu có thể nhớ rõ mình, lúc đến thời khắc mấu chốt nhắc đến mình với Vệ Thành Bá, bởi vậy lần này Cố Trầm Chu tìm đến thì biểu hiện của ông liền đặc biệt khiêm nhường, làm việc cũng vô cùng trôi chảy.

"Tôi biết rồi, lần này đã làm phiền Cục trưởng."

Cố Trầm Chu khách sáo nói.

"Nên làm, nên làm, dù sao đây cũng là trách nhiệm của chúng tôi, còn khiến Cố thiếu gia vất vả tự mình đến đôn đốc điều tra, thật sự là công việc của chúng tôi không quá khả quan, Cố thiếu gia trăm ngàn lần hãy thứ lỗi cho!"

Trong bụng Cục trưởng phân khu còn có một rổ lời hay đang chờ đợi.

Cố Trầm Chu thuận thế nói thêm hai câu khách sáo liền dừng lại cáo từ rời đi.

Tám giờ tối là thời điểm thành phố phồn hoa nhất.

Đi ra từ Cục Cảnh sát, ngọn đèn rực rỡ đã thay thế mặt trời ban ngày thắp sáng cho thành phố còn chưa hao hết sức sống.

Chiếc Porsche màu xám bạc như thường lệ chờ ở bên đường, nhưng lúc này trong xe không có một bóng người – sau khi đến Cục Cảnh sát, anh đã cho Lâm Phương đi về trước – không phải mọi chuyện đều thích hợp có một người khác đứng ở bên cạnh, chuyện ở nước ngoài đối phương đã làm rất tốt, nhưng chuyện trong nước có nên giao nốt cho đối phương hay không thì anh vẫn còn phải cân nhắc thêm.

Ngồi trên xe khởi động máy, chấn động nhẹ nhàng từ chân phải nhấn ga truyền lên hai cánh tay đang đặt trên tay lái.

Anh suy nghĩ về kết luận mà mình vừa mới nhận được.

Đối với cảnh sát ngồi trước camera mà nói, đây là 'Kết quả nhờ may mắn'.

Đối với Cố Trầm Chu mà nói, đây lại là một kết luận cho kế hoạch đã chuẩn bị cẩn thận trong hai tháng, cũng chắc chắn sẽ đạt được – giống như hai năm trước anh xây dựng nên khu sơn trang ở trên đỉnh núi Thiên Hương kia vậy.

Hai tháng này, bất kể là vết thương của mình hay là thủ đoạn của Hạ Hải Lâu, Cố Trầm Chu đều không từ bỏ từng bước kiểm tra chuyện này.

Hoặc là nói chỉ có chuyện này mới là chuyện duy nhất trong vòng hai tháng nay Cố Trầm Chu bỏ công ra làm.

Cảnh sát không tra ra được gì cũng nằm trong dự kiến.

Chuyện này không sao cả, thời gian hai tháng, anh cùng nhà họ Cố và nhà họ Thẩm, thậm chí bao gồm một ít lực lượng của nhà họ Vệ dùng thời gian mài nước điều tra từng chuyện xảy ra với Bành Hữu Xuân trong hai năm ba năm này, sau đó kết hợp với chính cảnh mơ và một vài suy đoán của mình cẩn thận chọn lựa ra vài tấm ảnh chụp đưa cho Bành Hữu Xuân nhìn, thậm chí không tiếc để lộ nhược điểm mà mời mấy vị cảnh sát có kinh nghiệm điều tra phá án phong phú phán đoán giúp anh về phản ứng của Bành Hữu Xuân.

Quả thật anh cũng có được kết quả.

Nhưng… Không phải kết quả trong tưởng tượng của anh.

Không phải người của Hạ Hải Lâu.

"… Tôi biết rồi."

Trong một quán bar cách địa điểm của Cố Trầm Chu hiện tại hơn một nửa kinh thành, Hạ Hải Lâu nói với điện thoại xong một câu vừa rồi liền ấn nút tắt, nâng ly rượu lên nói với Chu Hành ngồi ở phía đối diện với mình:

"Vừa rồi chúng ta nói đến đâu rồi?"

Thực ra chúng ta vẫn chưa nói được gì cả. Ngọn đèn mờ tối cũng không hề ảnh hưởng đến việc Chu Hành có thể nhìn thấy rõ ràng sắc mặt thờ ở của người ngồi trước mặt, hắn mỉm cười, cũng không nói đến việc vì sao đối phương hẹn mình ra đây mà chỉ tán chuyện không bờ bến với đối phương – thực ra hắn có chút khó hiểu, trong ấn tượng của hắn, Hạ thiếu gia trong kinh thành không phải một người có tâm tình nói chuyện nhàn rỗi hết cái này đến cái khác với một người không cùng đẳng cấp với mình.

Những người đó hoặc là cuối cùng leo lên giường hắn, hoặc là bị hắn tìm cớ cắn cho một miếng thịt to…

"Phải không?"

Giọng nói thoáng đề cao biểu hiện lực chú ý của chủ nhân cũng tăng lên.

Chu Hành nhanh chóng thu lại suy nghĩ đã tản ra bốn phía của mình, nghĩ lại những điều mình vừa nói một lần.

Hà Lan? Không, đó chỉ là một đất nước có bờ biển kéo dài thôi.

Tôn Ly? Chưa từng nghe qua Hạ Hải Lâu thích ngôi sao ca nhạc.

Chòm sao Thiên Cẩm? Tư duy của hắn phân tán đúng thật là nhanh…

— "Tính tình của Cố thiếu gia thực ra rất tốt."

Cuối cùng hắn cũng nhớ lại câu cuối cùng mà mình nói. Kết hợp với vẻ mặt lười nhác có hơn chú để tâm đang liếc sang đây của Hạ Hải Lâu, trên mặt hắn không nhịn được lộ ra chút khác thường:Đối phương gọi mình ra đây thật ra – là muốn biết một chút về tình hình của Cố Trầm Chu đi?

22. Chương 22: Nảy Sinh

"Tính tình của Cố thiếu gia tôi cũng có nghe thấy."

Cũng không cần Chu Hành cân nhắc nên nói tiếp như thế nào, Hạ Hải Lâu ngồi trên sô pha nhẹ tay lay ly rượu trong taychủ động đưa ra một cái thang.

"Quả thực là không tệ đi?"

Chu Hành theo bản năng nối tiếp một câu, cũng nghĩ thoáng ra: Hạ Hải Lâu muốn nói về chuyện này thì cứ nói, chẳng lẽ hắn thật đúng là biết chuyện gì không thể nói sao? – Không khỏi quá để mắt đến mình đi.

Nhưng nói tới nói lui rốt cuộc phải nói như thế nào lại là một việc khó xử. Chu Hành cân nhắc một chút cảm thấy Hạ Hải Lâu cũng không thể nào trông cậy vào mình tìm được bất cứ tin tức bí ẩn nào, dứt khoát nói ra mấy chuyện bình thường một chút:

"Tôi và Cố thiếu gia là sinh viên cùng khoa trong đại học, tôi nhập học sớm hơn ngài ấy một năm."

Hắn cũng không dám nói mình là đàn anh trong trường của đối phương.

"Lúc đó ngài ấy ở trong trường học…"

Hắn tạm dừng lại một lúc, nhớ lại một chút – chuyện này cũng không quá khó khăn.

"Vô cùng nổi tiếng."

Hạ Hải Lâu dựa vào sô pha, lực chú ý dường như hoàn toàn bị ly rượu trong tay mình hấp dẫn. Chất lỏng sậm màu được rót vào trong ly chân dài trong suốt, dưới ánh sáng mờ mờ ảo ảo, thỉnh thoảng ánh lên tia sáng quỷ bí.

Chu Hành không hề bị bộ dáng không cảm thấy quá hứng thú này của đối phương ảnh hưởng. Hắn tiếp tục nói:

"Đoàn thể hoạt động xã hội ở trường chúng tôi cực kỳ nổi tiếng trong kinh thành, Cố thiếu gia chính là người nổi tiếng trong hơn phân nửa đoàn thể lúc ấy. Ngài ấy không gia nhập vào hội nhóm nào –chuyện này thường chỉ là tự nguyện – nhưng lại thường xuyên tham gia vào các hoạt động đoàn thể, hơn nữa còn làm rất tốt, đủ loại hoạt động hoặc là các loại văn nghệ… Đúng rồi…"

Hắn mỉm cười.

"Cố thiếu gia biết chơi đàn violon, hơn nữa kéo rất không tệ, nghe nói là bắt đầu học từ lúc nhỏ, nhưng việc này không có nhiều người biết, Cố thiếu gia cũng chưa bao giờ biểu diễn ở trước mặt người khác."

"Nhưng giám đốc Chu biết rất rõ ràng."

Hạ Hải Lâu nói.

Hàm nghĩa trong lời này… Không đợi Chu Hành phân rõ ra được là cái gì Hạ Hải Lâu liền ngửa đầu uống cạn rượu trong ly, giọng nói hơi thấp hơn bình thường được không khí xung quanh tô đậm thêm, dường như có chút mờ ám lại giống như có chút bất mãn:

"Quan hệ của giám đốc Chu và Cố thiếu gia, thực sự là không tồi đâu –"

Nếu có thể ngã gục khi bị hỏi đến loại vấn đề này thì Chu Hành sẽ không có khả năng trong khoảng thời gian hai ba năm từ tay không gây dựng nên được một mảnh cơ nghiệp. Hắn bình thản ung dung mỉm cười:

"Hạ thiếu gia đây là đang trêu cợt tôi rồi! Tôi là người như thế nào chứ? Có thể có quan hệ không tệ với Cố thiếu gia? Nếu nói thật cũng chỉ có người như Hạ thiếu gia mới là bạn bè của Cố thiếu gia thôi."

Hạ Hải Lâu nhướn mày, không thể không thừa nhận nói chuyện với mấy kẻ thông minh giống như Chu Hành quả thực không quá phí thời gian, cũng không khiến người ta chán ghét, nhưng như thế cũng thực sự không khiến người ta có bao nhiêu ham muốn tiếp tục. Hắn thờ ơ nói:

"Phải không? Tôi nghe nói ba năm trước…"

Hắn liền thoáng gợi đến chuyện này.

Chu Hành cũng phối hợp lộ ra chút vẻ ngượng ngùng:

"Chuyện này…"

"Không thể nói?"

Hạ Hải Lâu cười khẽ.

"Chỉ là không tiện nói ra lắm."

Chu Hành nhanh chóng khôi phục vẻ tươi cười.

"Loại chuyện này thực ra mọi người đều biết, nếu như Hạ thiếu gia đi hỏi Cố thiếu gia thì khẳng định Cố thiếu gia cũng sẽ nói."

Tôi đi hỏi anh ta sẽ nói? Hạ Hải Lâu quả thực không biết mình và Cố Trầm Chu đã có quan hệ tốt đến như vậy. Hắn không nói gì thêm lắc lắc chất lỏng màu trắng được rót vào trong ly rượu một lần nữa, nghĩ rằng lời này nên để lại cho Vệ Tường Cẩm mới đúng – trong giới này ai cũng biết hai người ấy có quan hệ rất tốt.

"Hạ thiếu gia biết phu nhân của bộ trưởng Cố đi? Vị phu nhân mới này – không nên nói như vậy – nghe nói ngay từ đầu phu nhân bên cạnh Bộ trưởng Cố chính là vị này."

Chu Hành cười cười.

"Cố phu nhân có một người em trai, người em này vẫn luôn làm việc ở tỉnh ngoài. Ba năm trước ông ta khó có được một lần quay về kinh thành báo cáo công việc, gặp mặt chị gái mình sau đó nói muốn giúp cha mình đang ở trong kinh thành, chính là vào tiệc đại thọ sáu mươi sáu tuổi của một người bạn của cha Cố

phu nhân, mời một vị khách mới là Bộ trưởng cố. Thực ra chuyện này cũng không có gì, chẳng qua là việc không đúng lúc…"

Bên môi Hạ Hải Lâu hiện lên ý cười. Chuyện đối phương nói hắn cũng không xa lạ, hắn đã điều tra từ trước.

Việc không đúng lúc. Tiệc đại thọ sáu mươi sáu tuổi của vị Trịnh lão này trùng với tiệc đại thọ bảy mươi ba tuổi của ông ngoại của Cố Trầm Chu, Thẩm lão.

Hơn nữa không biết có khéo hay không, hai nhà lại đặt ở hai nhà hàng khác nhau trên cùng một khu phố.

Kết quả đương nhiên là Bộ trưởng Cố và phu nhân cùng con trai út đi đến chúc mừng Trịnh lão trước, Cố Trầm Chu ở phía sau lại dập đầu ba cái với người được chúc thọ ở ngay trên bữa tiệc, lập tức khiến cho tất cả quà tặng ở trên bữa tiệc đều nhạt nhòa không đáng bận tâm – đến tuổi này của Thẩm lão, còn điều gì có thể khiến ông xúc động hơn là lòng hiếu thảo? Với thân phận bậc này của Cố Trầm Chu, còn việc gì có thể biểu lộ tâm lòng của anh hơn là tự mình làm tròn đạo hiếu?

Sao khi tiệc chúc thọ kết thúc, toàn bộ cấp cao trong kinh thành đều có thể nghe thấy chuyện này, mấy ông bạn già vài chục năm càng là nói trong nói ngoài lộ ra sự hâm mộ. Ngay cả hắn khi đó không ở trong kinh thành còn có thể nghe được…

Nhưng rõ ràng là việc này vừa truyền ra thì không khí trong gia đình Bộ trưởng Cố liền căng thẳng hơn không ít. Hắn cũng là vào lúc đó muốn mượn cơ hội thử sức Cố Trầm Chu một chút, sau đó còn thất vọng vì đối phương chỉ là có danh không thực, hiện tại xem ra thì… Ánh mắt hắn đảo qua gương mặt Chu Hành, lại nghĩ đến lời Cố Trầm Chu nói với hắn vài tiếng trước.

"Tôi muốn ra đi, thì ra đi; muốn quay về, sẽ quay về."

Thật đúng là vừa kiêu ngạo lại tự tin.

Nhưng quả thực là chống đỡ rất khá.

"Hạ thiếu gia?"

Trong ngữ điệu mang theo chút nghi hoặc của Chu Hoành, Hạ Hải Lâu phát hiện ra bản thân mình có chút thất thần.

Hắn tùy tiện đặt ly rượu trong tay xuống, thủy tinh va vào nhau phát ra tiếng vang thanh thúy.

Không biết tiếng va chạm có hơi lớn hơn bình thường một chút này có phải là trong lúc lơ đãng đã chạm vỡ thứ gì hay không, gần như không đến thời gian một phút đồng hồ, Chu Hành ngồi ở trên sô pha liền cảm thấy sâu sắc sự bất thường: quầy rượu vẫn là quầy rượu này, tiếng nhạc chói tai, ánh sáng mờ tối, mùi thuốc lá khiến người ta sặc sụa cùng những bóng người giao hòa trong bóng tối cũng không hề thay đổi, thay đổi duy nhất là góc này mấy chục giây trước vẫn còn tương đối yên tĩnh – có người đi xuyên qua sàn nhảy đủ loại màu sắc nhảy nhót, mục đích chính xác là đi đến bên này!

"Ông bạn, dùng chút thứ tốt chứ?"

Ba tên côn đồ mặc T-shirt in hình đầu lâu cùng quần bò rách nát đi đến trước bàn bên này nói với Chu Hành.

Mặt Chu Hành lạnh xuống:

"Không cần, tôi không cần thứ này."

Tên đầu mào gà dẫn đầu kia cười ngượng ngùng hai tiếng, lấy làm lạ nói:

"Ngài đừng từ chối nhanh như vậy chứ, ngài như vậy thật sự là khiến chúng tôi – rất đau lòng đó!"

"Hạ thiếu gia…"

Chu Hành quay đầu nhìn về phía Hạ Hải Lâu, khiến đáy lòng hắn trầm xuống là Hạ Hải Lâu đang xoay cái ly, vẻ mặt vẫn thờ ơ không khác gì lúc trước.

"Vì sao không thử chứ? Có lẽ hương vị cũng không tệ đâu?"

Khóe môi Hạ Hải Lâu nhếch lên lộ ra chút ý cười, nhìn qua thực ra không hề khác gì lúc trước. Nhưng Chu Hành lại cảm thấy ngực mình sắp đóng băng, lúc lạnh lúc nóng:

"Hạ thiếu gia, nếu vừa rồi tôi có điều gì không hợp ý ngài… Chúng ta có thể chơi thứ khác."

"Ồ?"

Hạ Hải Lâu lười biếng nâng mắt.

"Chơi cái gì?"

"Bất cứ –"

Hắn nói được một nửa lại bất chợt chuyển lời.

"Bất cứ trò chơi nào khác ngài muốn."

"Ví dụ như làm anh?"

Hạ Hải Lâu hơi nghiêng đầu, công bằng mà nói gương mặt này của hắn làm bất cứ động tác nào đều ưa nhìn. Nhưng hiện tại ở nơi như thế này, bất kể là ba tên côn đồ kia hay Chu Hành đại khái đều không có cảm giác như vậy.

Chu Hành cười gượng hai tiếng, dường như muốn nói gì đó. Nhưng giọng nói của Hạ Hải Lâu đã vang lên trước. Hắn ngẩng đầu, vẻ mặt giống như có chút ngạc nhiên:

"Anh cảm thấy dáng vẻ của anh thực sự giống tiên nữ lắm sao?"

Lời này phải tiếp như thế nào? Không đợi Chu Hành nghĩ ra được Hạ Hải Lâu đã hạ mắt chậm rãi nói:

"Lên giường của Cố Trầm Chu, lại lên giường của Tôn Phái Minh, bây giờ còn muốn lên giường của tôi?… Anh thấy Cố Trầm Chu có chịu liếc mắt nhìn anh thêm một cái không? Tôi cũng ngại bẩn đấy –"

Dựa theo lối sống hoang đàng thường ngày của Hạ Hải Lâu thì lời này quả thực là trò cười.

Nhưng trò cười này trong khoảnh khắc này lại không hề đáng cười.

Theo giọng nói của Hạ Hải Lâu đi ra, ba tên côn đồ kia liếc nhau, trong mắt lộ ra tia sáng hung hãn nhấc chân chuẩn bị đi về phía Chu Hành.

"Khoan đã!"

Vội vàng nói ra một câu ngắn ngủi, mặt Chu Hành lạnh lẽo giống như bị một tầng băng bao phủ. Nhưng chỉ vỏn vẹn trong vài hơi thở, tầng băng này giống như chạm phải ánh mặt trời bình thường mà tan rã, hắn nói với mấy tên côn đồ kia:

"Đưa thứ kia cho tôi."

Ngữ khí lại nhẹ nhàng nói với Hạ Hải Lâu:

"Hạ thiếu gia là nhân vật như thế nào chứ? – Nếu Hạ thiếu gia muốn chơi, ít nhất tôi cũng phải theo cùng được một hai."

Tên đầu mào gà từ đầu tới cuối đều không liếc mắt nhìn về phía Hạ Hải Lâu một cái. Gã trừng mắt uy hiếp liếc nhìn mục tiêu của mình rồi mới lấy một cái túi nhỏ từ trong túi áo ra đưa cho đối phương.

Chỉ là một ít thuốc lắc.

Lúc Chu Hành nhận lấy liền thở dài nhẹ nhõm một hơi dưới đáy lòng. Chuyện đến mức độ này hắn cũng chỉ có thể thức thời, mở giấy gói đổ ra vài viên liền dùng hơn phân nửa chỗ rượu còn lại trong ly một hơi nuốt xuống.

"Giám đốc Chu thật thẳng thắn."

Hạ Hải Lâu cười nhẹ vỗ tay.

Chu Hành cũng lộ ra vẻ tươi cười, nhưng nụ cười đáp lại lần này rất không dễ coi. Hiện tại lại nhìn Hạ Hải Lâu, hắn so với bất cứ lúc nào đều hiểu được hai chữ rắn độc viết như thế nào.

"Giám đốc Chu cứ từ từ chơi tiếp."

Hạ Hải Lâu đứng lên.

"Còn lại cứ ghi vào hóa đơn của tôi."

Chu Hành không thể không lại giật nhẹ khóe miệng, cùng đứng lên, trò chuyện mấy câu ngay cả chính bản thân cũng không biết là nói gì… Mãi cho đến khi bóng dáng của Hạ Hải Lâu biến mất sau đám người đang lắc lư trong quán rượu, hắn mới ngồi phịch xuống, ngay cả toilet cũng không đủ sức để đi, ngón tay dùng sức móc cổ họngnôn xuống sàn nhà, cho đến khi nôn hết tất cả những thứ trong dạ dày bao gồm cả nước chua ra.

Toàn bộ những chuyện xảy ra trong một ngày này đều chỉ là chút nhạc dạo nho nhỏ trong cả bản giao hưởng mà thôi, chỉ là một nhánh không đủ để ảnh hưởng đến điều gì.

Đối với Cố Trầm Chu mà nói, bắt đầu từ ngày đó quay về từ nước ngoài thì mỗi một bước của anh đều được tính toán ổn thỏa, giữa các việc tuy rằng còn chưa thể tinh chuẩn đến mức có thể lấy thước ra đo đạc được nhưng xem ra cũng không tệ.

Mà đối với Hạ Hải Lâu thì cuộc sống phóng đãng của hắn không khác gì ba năm trước đây, chỉ là gần đây cuộc sống nhàm chán của hắn ngược lại có thêm một chút điều hòa, ví dụ như chú ý nhiều hơn đến một nhân vật có thân phận không khác hắn lắm – chuyện này cũng không khó.

Nếu không phải cố ý quan sát thì Hạ Hải Lâu cũng không biết bản thân mình thế nhưngcó thể cùng xuất hiện với đối phương nhiều như vậy – địa vị của bọn họ ngang nhau, cũng ở trong giới giống nhau. Chỉ cần muốn, hắn có thể đến bất cứ nơi nào mà đối phương đến ngoại trừ những buổi họp mặt gia đình… Giống như giờ phút này.

Phòng tổ chức bữa tiệc mô phỏng theo phong cách phương Tây, trên vách đường đều là hình chạm nổi và hoa văn phức tạp, bàn rất dài phủ khăn trắng, phía trên bày đủ loại đồ ăn ngon lành. Xung quanh là từng đôi nam nữ hết đến lại đi, giữa những bóng dáng xinh đẹp này, một dàn nhạc chuyên nghiệp đang diễn tấu ngẫu hứng trong một góc.

Hạ Hải Lâu kéo bạn gái đi đến chỗ ghế nghỉ ngơi ở gần bức màn nhung đỏ thì phát hiện ra Cố Trầm Chu.

Anh không mang theo người đến, rất khiêm tốn ngồi trong một góc, trong tay cầm một ly có lẽ là đồ uống gì đó, một bàn tay đặt trên bàn thỉnh thoảng lại gõ nhịp theo tiếng nhạc.

Tâm tình của anh đại khái là cũng không tệ lắm. Cách xa đối phương khoảng hơn nửa phòng tiệc, Hạ Hải Lâu có chút nhàm chán suy đoán, tự nhiên lại nhớ tới mẩu đối thoại với Chu Hành vài ngày trước.

Biết kéo đàn violon nhưng gần như không bao giờ biểu diễn ở trước mặt người ngoài, quan hệ với người trong nhà lạnh nhạt nhưng vô cùng tốt với ông ngoại… Quả thực là vô cùng tốt, vậy nên chủ nhân của bữa tiệc lần này có giao tình đã lâu với nhà họ Thẩm, bằng không với loại tiệc tùng mang tính chất buôn bán này kéo ra cũng chẳng được vài tên có cấp bậc, sao có thể mời được Cố thiếu gia trong kinh thành đến?

"Hạ thiếu gia."

Thiếu nữ kéo cánh tay hắn chợt nhỏ giọng gọi hắn một tiếng.

Hạ Hải Lâu phục hồi tinh thần, ánh mắt nhìn về phía thiếu nữ ở bên cạnh, ngoài ý muốn phát hiện ra Cố Trầm Chu lại đi về phía mình.

"Không thể tưởng được có thể gặp được Hạ thiếu gia ở chỗ này."

Cố Trầm Chu mỉm cười bắt tay với Hạ Hải Lâu, lại nhìn về phía thiếu nữ mặc lễ phục đáng yêu màu hồng nhạt đang đứng bên cạnh Hạ Hải Lâu.

"Người nào bên cạnh Hạ thiếu gia cũng đều xinh đẹp như vậy."

"Tôi cũng chỉ có chút đam mê này."

Hạ Hải Lâu cười khẽ một tiếng, khoảng thời gian này đã dưỡng thành thói quen khiến hắn có thể tự nhiên giống như vừa rồi, kết hợp với hiểu biết và tin tức điều tra được lúc trước, đánh giá động tác rất nhỏ của Cố Trầm Chu là biểu hiện hàm nghĩa: Lúc tiếp xúc rất chủ động, tươi cười trên mặt có chút mất tự nhiên lại mang theo chân thành tha thiết, nhưng lòng bàn tay hơi lõm, năm ngón tay vừa chạm lên mu bàn tay hắn liền lập tức thu lại, kết hợp với thái độ của hắn với Chu Hành… Xem ra bàn tay này của mình anh ta cũng không tình nguyện nắm đâu.

"… Ông Phương và ông ngoại tôi đã là bạn tốt vài chục năm, lần này tôi đến đây tham gia cùng với anh họ."

Đợi đến khi Hạ Hải Lâu phân tích trong lòng xong thái độ mà Cố Trầm Chu không biểu lộ ra thì, Cố Trầm Chu đã giải thích đơn giản lý do vì sao mình lại xuất hiện ở đây, đồng thời hỏi Hạ Hải Lâu:

"Hạ thiếu gia là –"

Hạ Hải Lâu quay đầu nhìn về phía bạn gái bên cạnh mình, sau đó nhún vai với Cố Trầm Chu:

"Vì người đẹp."

Bạn gái đi theo Hạ Hải Lâu đỏ mặt cúi đầu.

Cố Trầm chu lộ ra tươi cười đầy thiện ý – nhưng Hạ Hải Lâu nghĩ đối phương thật ra không hề để ý đến đáp án mình sẽ nhận được là gì – nói chuyện với Hạ Hải Lâu mấy câu xong lại bỗng nhiên chuyển chủ đề:

"Tôi nghe nói Hạ thiếu gia rất thích những hoạt động cực hạn?"

"Không sai, Cố thiếu gia hỏi chuyện này là có chỗ nào tốt để đến muốn cung cấp?"

Hạ Hải Lâu cười nói.

"Thực ra có một chỗ rất tốt để đi, bạn bè cũng đã quyết định."

Cố Trầm Chu cười khẽ nói, đưa ra lời mời với Hạ Hải Lâu:

"Chuyến du lịch dã ngoại bốn ngày ba đêm, Hạ thiếu gia có hứng thú đi chơi đùa một chút với tôi không?"

23. Chương 23: Trong Rừng Rậm (1)

Chuyến du lịch dã ngoại bốn ngày ba đêm và hoạt động cực hạn?

Lúc ấy Hạ Hải Lâu lập tức đồng ý, loại du lịch dã ngoại này trong ba năm nay hắn thật sự là chơi cùng với người trong giới không ít – từ nhảy núi nhỏ đến nhảy xuống từ ngọn núi cao nhất, leo từ núi thấp đến núi cao nhất – hắn chỉ hy vọng Cố Trầm Chu cho dù là lấy cớ kéo hắn ra khỏi kinh thành, ít nhất cũng đừng sắp xếp tiết mục nào quá cũ.

"Chín giờ sáng hai ngày sau, Hạ thiếu gia không ngại chứ?"

Cố Trầm Chu hỏi.

Hạ Hải Lâu nhướn mày:

"Tùy Cố thiếu gia sắp xếp."

Cố Trầm Chu gật đầu, như thường lệ trò chuyện vài câu cho đủ lễ phép mới xoay người rời đi.

Đoạn nhạc dạo này cũng không để lại quá nhiều ấn tượng cho Hạ Hải Lâu, ký ức cuối cùng của buổi tối ngày hôm nay thì ngoại trừ thân hình mềm mại của thiếu nữ ra chính là vách tường đỏ rực cùng cửa sổ tối đen lần lượt xuất hiện trong tầm mắt.

Cho đến tám giờ sáng hai ngày sau, Hạ Hải Lâu nằm trên giường nhận được điện thoại của Cố Trầm Chu, ngáp một cái chạy đến sân bay, ngồi trên máy bay trực thăng bay suốt năm tiếng đồng hồ — ngay cả mặt trời cũng đã di chuyển một góc độ không nhỏ trên bầu trời – khi hạ xuống bên ngoài một cánh rừng rậm âm u thì, hắn mới chợt phát hiện ra mọi chuyện dường như có chút không giống với những gì mà mình tưởng tượng…

Tán dây xanh dày che hết ánh sáng mặt trời, cỏ cây um tùm trên mặt đất, một con đường nhỏ màu nâu nhạt hình như do những người đi trước vạch ra ẩn hiện ở trong đám cỏ dại, đi về phía trước mấy bước, liền biến mất trong đám rễ cây cỏ dại lộn xộn trên đất. Đám rễ cây kia hoặc lớn hoặc nhỏ đều có hình dạng kỳ lạ, có cái tập trung hướng lên trên, có cái uốn lượn vòng quanh, có cái lại mềm oặt như không có xương chỉ thiếu một chút nữa là ngã rạp trên mặt đất… Hạ Hải Lâu nhìn chăm chú lên mấy cái cây trước mặt một hồi, thật sự nhìn thấy một con rắn lục xanh biếc đang lắc lư treo người trên ngọn câu, ngụy trang chính mình thành một đoạn dây leo đầu nhọn xanh biếc.

"… Cố thiếu gia?"

Đã đến mức này rồi, cho dù là Hạ Hải Lâu không thèm bận tâm đến điều gì cả cũng nhịn không được mà hơi nói lắp.

"Vận động cực hạn."

Cố Trầm Chu cầm lấy ba lô quân dụng đặt trên mặt đất cùng một chỗ với bọn họ, lấy dao găm từ bên trong ra cắm vào trong giày, dẫn đầu đi về đằng trước.

"Tôi tưởng rằng Hạ thiếu gia sẽ thích bố trí như vậy."

Hạ Hải Lâu cũng cầm lấy ba lô của mình nằm trên mặt đất, bởi vì ý tưởng sai lầm ngay từ đầu, lại thêm việc ném toàn bộ mọi chuyện cho Cố Trầm Chu, sau khi hắn ngồi lên máy bay thì không bận tâm đến cái ba lô thuộc về mình. Nhưng hiện tại… Hạ Hải Lâu đuổi theo Cố Trầm Chu, vừa né tránh mấy nhánh cây vươn ra lộn xộn bên cạnh vừa kiểm tra ba lô của mình: Một bình nước lớn, một hộp bánh quy nén, thịt khô, túi ngủ, một ít thuốc, dây thừng, găng tay, dao găm, nỏ gấp, la bàn… Còn có một gói gia vị nhỏ. Hắn nhìn xung quanh lại quay lại kiểm tra phần đồ ăn, phát hiện đồ ăn bên trong đều là loại nén thể tích nhỏ để kiềm chế cơn đói, nhưng quả thực ra chỉ đủ phần cho ba ngày.

Dây thừng và găng tay dùng để trèo lên, túi ngủ nói rõ sẽ phải qua đêm ở bên ngoài, vũ khí chính là vì đại khái còn tiết mục săn bắn.

Chuyến du lịch bốn ngày ba đêm… Hạ Hải Lâu trầm ngâm nghĩ, vừa rồi vì sải bước muốn vượt qua một mỏm đất mà đưa tay lên bám vào thân cây bên cạnh, một con bọ ngựa màu xanh liền bay lên ngón tay hắn giơ hai thanh đao nhọn lên với hắn.

Hai bên yên lặng nhìn nhau.

Hạ Hải Lâu vừa khoanh tay, bọ ngựa liền lập tức bay đi, điều này khiến Hạ Hải Lâu vốn muốn hất con côn trùng rơi xuống đất rồi đạp chết có chút thất vọng. Nhưng lúc này giọng nói của Cố Trầm Chu truyền đến từ phía trước:

"Hạ thiếu gia."

Hạ Hải Lâu quay đầu lại, đi vài bước đến trước mặt Cố Trầm Chu:

"Cố thiếu có việc gì cần dặn dò?"

"Dặn dò thì không dám, sắp xếp như thế này có khiến Hạ thiếu gia hài lòng không?"

Anh vừa nói vừa chỉ về phía trước, xa xa phía trên rừng rậm cao vút, một ngọn núi rất cao lẩn khuất trong đám mây bồng bềnh, nói.

"Đích đến, lúc ấy máy bay trực thăng sẽ đợi ở bên kia."

"…"

Hạ Hải Lâu.

"Hạ thiếu gia?"

"Cố thiếu gia thật sự là không phúc hậu, không hề nói gì cả lại cho tôi một niềm vui kinh hãi như thế này khiến tôi không hề có chút chuẩn bị nào cả."

Hai tay Hạ Hải Lâu đút trong túi áo, nhìn về phía ngọn núi ở rất xa oán giận nói.

“Tôi tưởng rằng Hạ thiếu gia sẽ mong nhớ mới đúng.”

Cố Trầm Chu cười nhạt một tiếng.

“Mong nhớ?”

Hạ Hải Lâu không hề quay đầu lại nhưng ánh mắt nhìn về phía xa xôi nháy mắt đã lạnh xuống.

“Cố thiếu gia thật sự là hiểu tôi, đã mất không ít công sức nhỉ?”

“Cũng chỉ tốn công như Hạ thiếu gia bỏ ra trên người tôi thôi.”

Cố Trầm Chu chậm rãi nói rồi dừng lại việc hai người đã tự biết rõ ràng trong lòng này, tiếp tục đi về phía trước.

Trong một khu rừng rậm còn chưa có dấu vết rõ ràng của con người sẽ có cái gì?

Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu trong vòng hai tiếng ngắn ngủi đã tự mình trải qua những chuyện không nằm trong giới hạn: Mấy con khỉ luôn ném mạnh mấy vật cứng xuống rồi kêu chi chi, mấy loại rắn màu sắc khác nhau luôn uốn éo cái đầu, hoa ăn côn trùng, côn trùng ngụy trang thành hoa ăn côn trùng khác càng nhiều hơn, mấy con chuột lớn đột nhiên lao ra từ mấy bụi cỏ căn bản là không sợ người, trên mấy lùm cây rậm rạp cao đến bắp chân ở con đường trước mặt giăng đầy mạng nhện cũng với mấy con nhện tuyệt đối là to hơn bàn tay người…

Xông thẳng một đường về phía trước, Cố Trầm Chu nhảy lên một mô đất tự nhiên cao đến bắp đùi đứng ở sát mép nhìn về phía trước một lúc rồi xoay người ngồi xuống vươn tay ra cho Hạ Hải Lâu đang muốn đi lên:

“Bên này không tệ, hôm nay đi đến chỗ này thôi nhé?”

Lời này thực sự là một câu hỏi. Hạ Hải Lâu có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn bàn tay Cố Trầm Chu một cái, người đã đứng lên trên mô đất.

Đi thẳng một đường, hai người đã bước lên không dưới mười loại mô đất như thế này, theo độ cao ngày một tăng thêm, so với vẻ u ám của đám lá cây um tùm hai tiếng trước, lần này tuy rằng con đường nhỏ cũng bị cây cối che lấp nhưng đã không còn cảm giác áp lực như lúc mới bắt đầu, ngược lại, ánh mặt trời lúc hoàng hôn từ trên cao chiếu xuống, một phần rơi xuống mặt đất tạo thành những vệt lốm đốm, phần lớn còn lại đều vẽ loạn trên đám lá cây, ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy một mảnh màu sắc nhàn nhạt.

Hạ Hải Lâu cũng đang đánh giá chỗ nghỉ ngơi mà Cố Trầm Chu đề nghị: Khối đất này không có thảm cỏ quá dày, giữa màu xanh lục thưa thớt ngẳn ngủn còn có thể thấy vụn cát sỏi rất nhỏ và bùn đất màu vàng, một cái cây lớn có đường kính khoảng nửa thước không biết vì lý do gì đã gãy quặt từ gốc ngã nghiêng về phía trước, cũng chắn ngang con đường trước mặt của bọn họ, khiến đám cây cối xung quanh giống như đã hẹn từ trước đều lùi lại mấy bước, để lại một khoảng không hình tròn ở chính giữa.

Theo lý mà nói… Đây thật sự không phải là một lựa chọn tốt để dừng lại.

Nhưng quả thực là đi thẳng một đường, đây quả là nơi cỏ cây ít rậm nhất, không có nguy cơ hỏa hoạn nhất trong khu rừng này, hơn nữa còn cách nguồn nước không xa.

Hạ Hải Lâu hít sâu một hơi, hơi ẩm dày đặc trong không khí cùng tiếc dòng nước róc rách vẳng lại từ phía xa, hắn nhìn sắc trời chợt gật đầu với Cố Trầm Chu:

“Ở lại chỗ này đi.”

Tuy rằng đã xác định chỗ nghỉ ngơi nhưng Cố Trầm Chu tạm thời không có ý định đặt ba lô xuống, anh nói với Hạ Hải Lâu:

“Tôi đến chỗ nguồn nước xem thử xem.”

“Tôi đi nhóm lửa.”

Hạ Hải Lâu nói.

Hai người chia ra hành động, Cố Trầm Chu đi theo tiếng nước khoảng mười lăm phút liền nhìn thấy dòng nước bị che phủ dưới lớp cỏ, anh đi theo dòng nước một lát, dòng nước dần trở nên mạnh và sâu rộng hơn, cá nhỏ bằng đầu ngón tay, rùa, cua đều xuất hiện trong dòng nước.

Nhưng những thứ này rõ ràng là không thể dùng để làm cơm cho bữa tối, Cố Trầm Chu kiên nhẫn đi theo tiếng nước càng lúc càng lớn, đi về phía trước một đoạn, cho đến khi anh đi vòng qua một cây tùng rất cao, đi đến phía trước một vách núi, nhìn thấy dòng nước trong suốt chảy từ trên vách núi xuống đổ đầy một cái hồ sâu dưới vách đá.

Nhìn cái hồ nhỏ không biết sâu bao nhiêu ở trước mặt, Cố Trầm Chu từ bỏ ý tưởng về tôm cá tươi.

Nhưng khi anh vốc một vốc nước lên, lúc quay đầu rời đi, anh chợt phát hiện ra có mấy con cá to bằng bàn tay đang lặng yên dừng ở bên bờ hồ sâu mà dòng nước kia chảy ra, có lẽ màu sắc của chúng nó quá giống với mấy tảng đá, lúc Cố Trầm Chu đến không hề chú ý thấy.

Nhưng bây giờ thì…

Cố Trầm Chu nâng cánh tay lên, trên tay vững vàng cầm một cái nỏ gấp nhỏ xinh, một con mắt nheo lại lẩm bẩm:

"Lucky…."

Hạ Hải Lâu đang ở yên một chỗ chuẩn bị chất một đống lửa.

Đây cũng không phải một nhiệm vụ rất đơn giản, hắn chọn một chỗ cách xa đoạn cây đổ kia, dọn sạch cỏ dại và mấy thứ dễ cháy trong phạm vi khoảng hai hước, lại tìm xung quanh mấy viên đá tốt nhất có thể dùng xếp thành một cái bếp lò đơn giản, cuối cùng mới thành thạo chặt mấy cành cây khô vừa mới chặt được từ gốc cây đổ kia chất thành một đống củi.

Sắc trời vẫn còn sớm, chưa cần vội nhóm lửa.

Hạ Hải Lâu đi dạo xung quanh, xem xét chỗ dưới mấy tàng cây một lúc, chọn một cái trong đám đó, vỗ vỗ thân cây, nhảy chồm lên vài lần, lúc sau lại đi vòng qua thân cây đổ, đi đến chỗ nhánh cây, đưa tay ra sờ sờ tổ chim ở trước mặt…

Lúc này, Cố Trầm Chu dùng một đoạn dây thừng xâu hai con cá lắc lư đi từ trong rừng rậm ra.

Hạ Hải Lâu chạm đến tổ chim, ánh mắt đưa xuống dưới vừa lúc đối diện với ánh mắt Cố Trầm Chu đang ngước lên. Hai người đều nhìn thấy được một chút ý cười từ trên mặt nhau.

Bước chân Cố Trầm Chu dừng lại một chút, nói với Hạ Hải Lâu đang ở trên cây:

"Cần giúp một tay không?"

Hạ Hải Lâu liếc mắt nhìn tổ chim trong tay một cái, bất chợt thả người nhảy xuống, một cánh tay ôm lấy thân cây, mấy giây sau đã chạm xuống mặt đất:

"Từ hồi năm tuổi đã không chơi cái này nữa."

Cố Trầm Chu cười cười, đi đến ngồi xuống trước đống củi, cầm dao găm ra cạo bỏ vẩy cá, tiếp đó lại mổ bụng bỏ sạch nội tạng:

"Ăn thế nào đây?"

"Nướng đi, đơn giản một chút."

Hạ Hải Lâu tùy tiện đề nghị, lấy diêm từ trong ba lô ra, châm vỏ cây và cỏ khô ở trên đống củi.

Đeo ba lô hơn mười cân đi ở trong rừng hơn nửa ngày, bất kể hai người bình thường có chăm chỉ rèn luyện hay không vẫn cảm thấy có chút mỏi mệt.

Ánh lửa sáng rực bùng lên từ chạc cây màu nâu, ánh sáng xung quanh liền giống như bị ngọn lửa lập tức hút mất nhưng chỉ chốc lát sau lại hoàn toàn tối đi.

Bữa tối rất đơn giản: Mấy quả trứng chim nướng chín, hai con cá sông ướp gia vị đơn giản rồi nướng, mấy miếng bánh quy nén và thịt khô.

Sau khi ăn xong, Cố Trầm rải mộtvòng thuốc bột đuổi côn trùng xung quanh, lại tìm một chỗ thích hợp bắt đầu dựng lều trại đơn giản, đồng thời nói với Hạ Hải Lâu:

"Từ chỗ này đi thẳng về phía trước khoảng ba mươi phút, có một cái hồ nhỏ có thể câu cá. Đèn ở trong ba lô của tôi."

Có lẽ là trong rừng rậm này gió quá lặng và nước rất trong, cũng có lẽ là nơi này quả thực gợi lên hồi ức vui vẻ nào đó của Hạ Hải Lâu trước đây, trên mặt hắn thật sự không còn vẻ cười như không cười kỳ lạ khi ở cùng Cố Trâm Chu mấy lần trước đây, ngược lại nhướn mày lên lộ ra vẻ sinh động, bộ dáng dương dương tự đắc không quá khiến người ta chán ghét:

"Đèn ? Cần gì chứ, tôi dùng hai tay cũng có thể bắt được cá lên."

"Giống như vừa rồi cậu đi bắt trứng chim đúng không?"

Cố Trầm Chu buộc dây thừng lên nhánh cây, không hề quay đầu lại nói.

"Cái này –"

Hạ Hải Lâu cũng không tức giận.

"Vừa rồi anh cười cái gì với tôi?"

"Vậy cậu cười cái gì với tôi?"

Cố Trầm Chu hỏi lại.

Hạ Hải Lâu ngẫm nghĩ lại một chút:

"Tôi cảm thấy dáng vẻ anh cầm theo mấy con cá lắc lư đi ra… Đặc biệt giống như một con vịt trong bộ phim hoạt hình nào đó."

"Lời này của cậu đúng là thành thật."

Cố Trầm Chu dùng một chiếc đinh cố định một góc lều trại trên mặt đất, sau đó anh chậm rãi nói:

"Tôi cũng cảm thấy động tác đi mò trứng chim vừa rồi của cậu thành thạo đến mức đặc biệt giống một con khỉ hoang dã trong trò chơi nào đó."

24. Chương 24: Trong Rừng Rậm (2)

Đối với đám người đi cắm trại dã ngoại mà nói, ban đêm trong rừng rậm luôn không có quá nhiều trò chơi.

Ăn bữa tối xong, Hạ Hải Lâu nhìn đồng hồ trên tay: Bảy giờ tám phút.

Bình thường tiếp theo hắn sẽ làm gì nhỉ? – Đánh bài, uống rượu, hoặc là tổ chức vài trò giải trí na ná như vậy đi? Hạ Hải Lâu không quá chắc chắn, hắn sắp xếp thời gian rất lộn xộn, thứ có thể chơi cũng không quá nhiều, nhưng giờ phút này hắn cảm thấy đi đến cái hồ sâu mà Cố Trầm Chu nói kia câu cá là một quyết định không tệ.

Đợi nói ý tưởng này ra rồi, Cố Trầm Chu đang cầm một chiếc đèn quan sát thân cây không hề quay đầu lại:

"Không phải cậu đã nói là cậu dùng hai tay có thể bắt được cá sao?"

"Nhưng con người là loại chủng tộc biết cầu tiến nhất, đúng không?"

Trên mặt Hạ Hải Lâu không có chút vẻngượng ngùng nào.

Cố Trầm Chu cười chế giễu một tiếng tắt đèn ném về phía sau, thậm chí không cần Hạ Hải Lâu phải di chuyển, chiếc đèn nhỏ bằng đồng xu liền rơi chuẩn xác vào lòng bàn tay mở ra đang đưa về phía trước của Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu nhướn mày huýt một tiếng sáo cao vút, kết quả là trong rừng sâu lập tức vang lên tiếng chim hót uyển chuyển hòa theo hắn. Lúc này Cố Trầm Chu xoay người, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía đối phương. Hạ Hải Lâu như đạt được thêm sự cổ vũ rất vui vẻ, liền huýt một điệu nhạc ngắn có âm điệu dài hơn, tiếng này nghe vào lại không hề khác với với tiếng chim hót truyền đến từ phía xa xa.

"Hẹn thời gian, đến tám giờ bốn mươi lăm nhé?"

Cố Trầm Chu nói.

Lúc đi dã ngoại bên ngoài quả thật là nên cảnh giác một chút, Hạ Hải Lâu tính toán một chút, cũng gật gật đầu đồng ý. Cầm vũ khí và một vài loại thuốc đơn giản liền mang theo cần câu cùng đèn đi về phía Cố Trầm Chu chỉ cho, chỉ một lát sau bóng dáng hắn đã hòa vào trong bóng tối.

Cố Trầm Chu xoay người ngồi xuống bên cạnh đống lửa, ném hết đống vật dễ cháy nhặt được vào trong đống lửa đã mờ yếu hơn lúc nãy rất nhiều, lại đi kiểm tra xem lều trại đã được đóng chắc chắn hay chưa, xung quanh có dấu chân của động vật cỡ lớn hay không… Sau khi xác nhận hết tất cả một lượt rồi, anh dựng thẳng ba lô của hai người lên, đặt ở phía sau làm chỗ tựa lưng chợp mắt ngủ một lúc.

Cơn ác mộng kỳ lạ lại một lần nữa lặng lẽ đi đến bên cạnh anh.

Nó ngồi xuống đất cùng anh, khoác một cánh tay nặng nề giống như sắt thép chặn lên bờ vai anh, lại giống như một thứ sắc bén đâm thẳng vào trong cánh tay anh.

Nó ghé sát vào bên tai anh nhỏ nhẹ thì thầm, giọng nói nhẹ giống như chuột kêu, nội dung càng là thứ không một ai nghe hiểu.

Cố Trầm Chu cảm thấy phiền chán muốn bỏ đi, lại có một luồng sức mạnh khác mạnh mẽ gắn chặt anh tại chỗ… Cho đến khi một tiếng vang cực lên giáng xuống từ trên trời!

'Đùng!'

Ngọn lửa đỏ rực phát ra một tiếng nổ vang ngắn ngủi.

Cố Trầm Chu ngồi bên cạnh đống lửa một tay đụng đến chiếc nỏ gấp đặt ở bên cạnh, đồng thời nhanh chóng quay đầu về phía tiếng động phát ra, ánh mắt nhìn thẳng tắp về phía trước.

Người đi ra từ trong bụi cỏ là Hạ Hải Lâu.

Vẻ mặt Cố Trầm Chu thả lỏng hơn, anh liếc mắt nhìn đồng hồ một cái, tám giờ hai mươi ba – ngủ chưa được nửa tiếng, càng thấy mệt mỏi hơn.

"Cậu canh nửa đêm trước hay là canh nửa sau?"

Cố Trầm Chu day day cái cổ có hơi cứng ngắc, hỏi Hạ Hải Lâu.

"Anh đi ngủ trước đi."

Thời gian bây giờ cách lúc Hạ Hải Lâu đi ngủ bình thường hơi xa, cho dù có chút nhàm chán và mỏi mệt Hạ Hải Lâu cũng không rằng mình đi vào lều trại nằm xuống là có thể ngủ.

Cố Trầm Chu cũng không khách sáo:

"Tôi nghỉ một chút rồi sẽ dậy."

Hạ Hải Lâu ừ một tiếng, dùng dây thép xâu đám nấm hái được lúc ở trên đường thành một xâu đổ gia vị lên rồi nướng, rõ ràng là định dùng việc làm cơm để tiêu bớt thời gian canh đêm.

Một đêm không nói chuyện, đợi đến khi Cố Trầm Chu tỉnh lại ý thức được thứ mình đang nằm lên là mặt đất cứng rắn mà không phải chiếc giường mềm mại thìthời gian cách đến giờ dậy không sai lệch lắm.

Anh đi ra khỏi túi ngủ, mặc áo khoác cởi ra lúc trước vào rồi xoay người đi ra khỏi lều trại, lại không hề nhìn thấy Hạ Hải Lâu trong tầm mắt, ngược lại nhìn thấy có rất nhiều trái cây và cục đá lớn nhỏ khác nhau rải rác khắp trên nền đất cạnh đống lửa.

"Ở trong này."

Tiếng người chợt truyền đến từ trên đỉnh đầu.

Cố Trầm Chu nhìn qua theo tiếng gọi, thấy Hạ Hải Lâu đang vươn ra từ trên một thân cây, trong tay cầm một đầu dây thừng, cuối sợi dây thừng… buộc một con khỉ?

"Đây là –"

Cố Trầm Chu khựng lại, nuốt hai chữ 'Cái gì' có chút ngốc lại cổ họng, đổi thành:

"Sao lại thế này?"

Hạ Hải Lâu đi đến cạnh đống lửa, ngọn lửa đỏ rực chiếu sáng gương mặt hắn.

Lúc này Cố Trầm Chu mới phát hiện ra đối phương nhìn qua cũng không quá ổn: Trên mặt hắn có hai vết bầm tím, mà trong mái tóc nhuộm màu được nhà tạo mẫu tóc thiết kế tỉ mỉ mang theo mấy chiếc lá khô, trên bàn tay nắm dây thừng còn có dấu răng và vết cào rỉ máu – rõ ràng là hắn và con vật hắn dắt trong tay đã trải qua một cuộc cận chiến, mà Hạ Hải Lâu dựa vào (Cố Trầm Chu đánh giá con khỉ bị buộc chặt tứ chi và miệng kia một lúc, nhưng cũng không có vết thương nào nổi bật) trí tuệ của con người giành được thắng lợi cuối cùng.

Lúc này Hạ Hải Lâu có được trí tuệ của con người đã ngồi trở lại bên cạnh đống lửa. Hắn có chút hung ác trừng mắt liếc nhìn con khỉ kia một cái, vừa lấy nước sạch và thuốc từ trong ba lô ra rửa sạch rồi bôi lung tung lên chỗ vết thương, vừa cười lạnh vừa chỉ vào hoa quả và mấy cục đá hỗn loạn trên mặt đất:

"Là kiệt tác của con khỉ này! Muốn cướp ba lô, lực tay cũng đủ lớn đấy!"

Cố Trầm Chu lại rất hiếm có bởi vì cảm động mà dâng lên chút cảm giác đồng tình: Cho dù Hạ Hải Lâu ở trong giới vừa có thể diện lại vừa có địa vị hay có thể hắn sẽ là đệ nhất Thái tử tương lai – chẳng lẽ hắn còn có thể giảng đạo lý so thân phận với một con khỉ ở trong rừng núi hoang vắng? Cũng chỉ có thể sau khi bị ném quả và đá trước, lại bị cướp ba lô, bị cào, bị cắn ăn đủ phiền phức rồi mới tìm cách đánh trả, rõ ràng là còn không có cách nào được người khác khen ngợi tán thưởng…

Thật sự là bị lỗ trắng!

Giờ phút này nhất định là không chỉ có một mình Cố Trầm Chu nghĩ như vậy đâu.

Hạ Hải Lâu rõ ràng là đang cố gắng bình ổn lại cảm xúc của mình, nhưng dưới ánh lửa nụ cười của hắn vẫn có chút cứng ngắc và dữ tợn:

"Tôi đi nghỉ, mang theo thứ này."

Hắn quay đầu nhe răng cười với con khỉ, giật dây thừng một cái, con khỉ lông màu vàng đất bị trói chặt liền bịch bịch bị con người kéo vào trong lều trại.

Cố Trầm Chu nhún vai, vừa mới ngồi xuống bên cạnh đống lửa thì cửa lều trại lại bị nhấc lên, Hạ Hải Lâu bóp cổ con khỉ kia, hai cái đầu màu vàng kim cùng ló ra, Hạ Hải Lâu lắc lắc cái đầu nhỏ trên tay nhìn về phía Cố Trầm Chu:

"Tiết mục ngày mai sẽ là săn bắn, được không?"

"Đề nghị không tệ."

Cố Trầm Chu nâng mắt, rời xa đám người kia có một chỗ tốt mà hai người đều không phát hiện ra, chính mình bất tri bất giác đã không còn liên tục xưng hô 'X thiếu gia' gì đó với đối phương nữa.

Có được kết quả mà mình muốn rồi, Hạ Hải Lâu vừa lòng rụt về trong lều trại.

Một đêm không nói gì.

Đợi ánh sáng mờ ảo xuyên qua tầng lá đây dày đặc, sau khi một mảnh tối đen xung quanh mình biến thành màu lam sẫm, Cố Trầm Chu cẩn thật dập tắt chút ánh lửa cuối cùng trong bếp đá.

Một lúc sau, Hạ Hải Lâu cũng dẫn con khỉ kia đi từ trong lều trại ra, đêm qua hắn có vẻ ngủ không tệ, tuy rằng tóc có chút rối loạn nhưng vẻ mặt sáng láng, vết bầm tím trên mặt đã tiêu hơn nửa. Ngược lại con khỉ bị hắn xách trong tay uể oải hơn không ít, giãy dụa ít hơn nhiều.

Người đi dã ngoại thời gian dài vì đủ các loại nguyên nhân mà bình thường sẽ có chút chứng kén ăn, hai người người cũng không có tâm tình tiêu phí bao nhiêu thời gian vào bữa sáng. Cố Trầm Chu đỡ hơn một chút, theo thói quen lúc bình thường ăn chút ăn chút bánh quy, mấy miếng thịt và nước, Hạ Hải Lâu dường như vốn không có thói quen ăn sáng, cắn một miếng chocolate bổ sung năng lượng rồi lấy thịt khô trêu con khỉ, dạy nó không được kêu lên.

Nhưng một người nghiệp dư chỉ trong một buổi tối có thể thuần hóa con khỉ hoang này thì thật sự có chút không khoa học, chiếc dây thừng buộc miệng con khỉ vừa hơi buông lỏng ra, con khỉ liền cao giọng lớn tiếng kêu cứu, Hạ Hải Lâu đành phải tiếc nuối cầm dây trói chặt lại lần nữa, hai tay cũng linh hoạt cột một chiếc nơ con bướm cực lớn trên đầu con khỉ.

Bởi vì sắp đi săn bắn, hành trình ngày hôm sau sẽ là tách ra để tiến hành.

Cố Trầm Chu cầm chiếc bản đồ đơn giản ra, hẹn thời gian và địa điểm với Hạ Hải Lâu liền tự tách ra đi về phía trước.

Rừng rậm chưa được khai phá không dễ đi, nỗi phiền não lớn nhất chính là lúc nào cũng có côn trùng và cỏ dại vây quanh bạn, không biết khi nào sẽ có nhện và rắn độc bò lên bả vai bạn, còn có thể vì đủ loại nguyên nhân rất nhỏ khác – ví dụ như bị đốt, nước không sạch sẽ, bị thứ gì bẩn hoặc có độc dính vào – mà gặp phải nguy hiểm. Nhưng rừng rậm nguyên sinh như thế này quả thực là thú vị hơn đi du lịch trong khu sinh cảnh đã được khai thác với đám người kia nhiều.

Trong hành trình một ngày này, Cố Trầm Chu nhìn thấy có bóng đen mờ ảo của mấy con hươu, dấu chân của một vài động vật nhỏ họ mèo, một cái đuôi linh cẩu, vài con thỏ con, vài con chuột lớn, nhện và mạng nhện nhiều không đếm xuể… Đợi đến khi sắc trời hoàn toàn tối hẳn, cuối cùng anh cũng mang một con thỏ bị hun khói chết đi đến chỗ hẹn lúc sáng.

Hạ Hải Lâu đã sớm đốt một đống lửa ở chỗ hẹn.

Hắn dùng cặp ***g trong ba lô du lịch nấu một nồi canh cá, hình như mới được nhấc từ trên lửa xuống, còn đang nóng bừng tỏa ra hơi trắng. Con khỉ bị trói lúc trước bây giờ vẫn đang bị trói, nhưng dây thừng trên hai cái đùi đã được buông lỏng ra, đang uể oải ngồi xổm dưới gốc cây cách đống lửa khá xa.

Về phần cái khác…

Cố Trầm Chu đến gần đống lửa, thấy Hạ Hải Lâu cũng đang xách một con thỏ giống anh. Mà ngoài con thỏ ra, trên mặt đất còn có sóc, chim trĩ, nhím… Bị dây thừng buộc chặt. Thậm chí còn cả một ít thứ gì đó bị xuyên vào dây thép, đang bị hắn nướng…Là ve?

“Có muốn nếm thử không?”

Tâm tình Hạ Hải Lâu có vẻ rất tốt, vừa đùa nghịch đoạn dây thép trong tay, vừa vô cùng khoái trá cười với Cố Trầm chu – tươi cười này cũng không phải loại mỉm cười chứa đầy thâm ý như lúc thường mà là loại tươi cười lộ cả răng nanh, như ánh mặt trời xán lạn tràn đầy sức sống.

“Cảm ơn, không cần.”

Cố Trầm Chu thẳng thắn từ chối Hạ Hải Lâu, sau đó đặt con thỏ đã được xử lý qua ở chỗ nguồn nước lên cái giá trên đống lửa nướng thịt.

Hạ Hải Lâu cũng không bận tâm, túm dây thừng xách con khỉ lại đây, hạ giọng thì thầm cái gì đó giống như là đang dạy cho nó ngôn ngữ của con người.

Ánh lửa và mùi hương hình như đã thu hút một vị khách không mời mà đến, khi hai đốm sáng màu xanh lục đậm sáng lên trong rừng cây, Cố Trầm Chu chạm lên cung nỏ đặt bên cạnh người, Hạ Hải Lâu không hề ngẩng đầu lên, lấy con dao gập trong tay cắt đứt dây từng buộc con chim trĩ ở bên cạnh, chim trĩ bị hoảng sợ một hồi lâu liền nhanh chóng vỗ cách lao vào trong bóng tối, cùng lao vào trong bóng tối còn có hai đốm sáng nhỏ vừa sáng rực lên vừa rồi.

Tiết mục nhỏ xen ngang này không hề ảnh hưởng đến tâm tình của hai người đang chuẩn bị ăn.

Bởi vì số lượng con mồi thắng áp đảo, Hạ Hải Lâu sau khi chia nhau ăn hết thịt và canh cá với Cố Trầm Chu rồi liền dứt khoát tha cho hết đám động vật nhỏ ngoại trừ con khỉ kia, rồi lại giống như đêm hôm trước, mỗi người thức canh nửa buổi đêm.

Nên nhắc đến chính là, mấy con ve được nướng lúc sẩm tối cuối cùng cũng không có ai ăn, cuối cùng toàn bộ chui vào trong dạ dày con khỉ vẫn luôn làm bạn với dây thừng.

Hai ngày tiếp theo, hành trình đi đến chân núi đã đi được hai phần ba. Dựa theo kế hoạch, ngày thứ ba còn phải đi nốt một phần ba nữa, cũng là đi đến sườn núi rồi hạ trại. Nhưng hành trình ngày hôm nay mới đi được một nửa, Cố Trầm Chu liền phát hiện ra một vấn đề lớn: Không biết từ lúc nào, Hạ Hải Lâu đi ở phía sau anh đã không thấy đâu nữa!

25. Chương 25: Bén Rễ

Hạ Hải Lâu tách ra từ lúc nào?

Cố Trầm Chu nhíu mày dừng chân lại, cao giọng gọi:

"Hạ thiếu gia?"

Tiếng lá cây cọ vào nhau vang lên 'xào xào' đáp lại tiếng gọi to của Cố Trầm Chu – nhưng cũng chỉ có như vậy, tiếng đáp lại từ đầu đến cuối vẫn không hề xuất hiện, Hạ Hải Lâu cũng không biết là đã chạy đi đâu rồi.

Cố Trầm Chu đứng im một chỗ, đi ngược lại vài bước đồng thời lại cao giọng gọi tên Hạ Hải Lâu, đây không phải rừng rậm Amazon diện tích lớn có người đi vào đây săn tìm động thực vật, cũng không phải đêm tối luôn có nguy cơ ẩn núp xung quanh – ban ngày ban mặt đang an ổn đi giữa rừng cây lại bất chợt không một tiếng động biến mất không thấy đâu, ngoại trừ tự bản thân rời đi thì không có đáp án thứ hai.

Cứ tiếp tục như vậy vừa đi ngược lại vừa năm ba phút gọi to một lần, Cố Trầm Chu vẫn không có được chút động tĩnh của Hạ Hải Lâu. Cảm thấy có lẽ là đối phương đi có hơi xa, anh dứt khoát dừng lại lấy di động trong túi ra bấm gọi vào dãy số của Hạ Hải Lâu.

Tiếng âm ngạc đột ngột vang lên trong rừng rậm, Cố Trầm Chu đang chờ Hạ Hải Lâu nhận điện thoại liền sửng sốt, nhìn lại về phía âm thanh truyền đến chỉ thấy Hạ Hải Lâu đang ngồi trên ngọn cây chỉ cách anh khoảng hai ba bước vung vẩy con khỉ trong tay.

"... Hạ thiếu gia?"

Cố Trầm Chu đã không còn biết trong hồ lô của Hạ Hải Lâu đang bán thuốc gì nữa.

"Cố thiếu gia."

Hạ Hải Lâu ngồi trên ngọn cây lạnh nhạt liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái, tiếp đó hắn bất chợt cầm con khỉ trong tay ném về phía Cố Trầm Chu!

Phản ứng của Cố Trầm Chu cũng không chậm, vừa mới đưa tay tiếp được thì Hạ Hải Lâu đã không hề báo trước nhảy từ trên cây xuống chỗ anh đứng, động tác tùy tiện đến mức giống hệt như lúc hắn thuận tay ném con khỉ kia xuống!

Độ cao từ mặt đất đến chỗ đó ít nhất cũng phải hai thước rưỡi!

Cố Trầm Chu sau khi ngẩn ngơ cũng không ngây ra đứng yên tại chỗ thì nhanh chóng bước lên vài bước đưa tay lên đỡ lấy thân thể vừa nhảy xuống – nhưng người vừa rơi xuống lại lấy tốc độ còn nhanh hơn cùng động tác càng thô lỗ hơn chán ghét mà đẩy anh ra!

Sắc mặt Cố Trầm Chu trầm xuống, cánh tay co lại, động tác từ đỡ biến thành túm, lập tức nắm lấy cổ tay của Hạ Hải Lâu. Nhưng vừa mới chạm vào, anh liền cảm thấy không ổn, lại nhìn miệng vết thương trên mu bàn tay Hạ Hải Lâu đã bắt đầu sinh mủ, vẻ mặt anh hòa hoãn hơn:

"Hạ thiếu gia, vết thương của cậu sinh mủ."

Do vết thương mà khiến người bị sốt nhẹ? – Bắt đầu từ tối hôm qua?

Nghĩ đến dáng vẻ Hạ Hải Lâu thì thầm với con khỉ tối hôm qua, Cố Trầm Chu liền cảm thấy giật mình.

Vậy nên Cố Trầm Chu thuận thế lùi về phía sau một bước, để bản thân mình đứng vững, đồng thời đặt ba lô xuống lấy vài loại thuốc thích hợp đã được chuẩn bị sẵn ra.

Nhưng Hạ Hải Lâu sắc mặt vốn chỉ là phiền não sau khi nhìn thấy đám thuốc này, ánh mắt bất chợt trở nên tối tăm sắc bén, nâng tay lên nhắm đến cánh tay Cố Trầm Chu.

Động tác của Cố Trầm Chu nháy mắt cứng đờ — họng súng tối om chỉ vào bàn tay anh – anh dừng lại một chút, dùng tốc độ cực kỳ chậm rãi mở năm ngón tay ra, bàn tay hơi nghiêng.

Hộp đựng thuốc viên, lọ đựng thuốc nước, liên tiếp rơi xuống mặt đất.

Cánh tay Hạ Hải Lâu chậm rãi hạ xuống khi thuốc rơi xuống, họng súng trước sau vẫn nhắm thẳng vào mấy hộp kia.

Hai tay Cố Trầm Chu mờ ra, dùng tốc độ và động tác chậm rãi không để kích thích người khác từ từ lùi về phía sau, một bước, hai bước, ba bước…

'Đoàng!'

Tiếng súng vang lên.

Một tiếng động ồn ào náo động giống như phá vỡ loại thần chú giam giữ nào, Hạ Hải Lâu đứng nguyên tại chỗ, một tay nâng súng, toàn bộ buồn bực và tối tăm đều hóa thành hư vô, hắn bắn liên tiếp vào mấy loại thuốc rơi trên mặt đất, lọ thuốc nước vào phát súng đầu tiên của hắn đã bị bắn thủng, thân lọ bắn lên cao cao, chất lỏng đậm màu bên trong vung lên giữa không trung bắn ra một nụ hoa nho nhỏ, nháy mắt đã biến mất.

Tiếng súng đinh tai nhức óc vang lên che lấp toàn bộ tiếng động khác thuộc về rừng rậm, những sinh mệnh ẩn nấp phía sau những ngọn cây và bụi cỏ nhanh chóng chạy trốn khỏi khu vực này.

Vẻ mặt Cố Trầm Chu từ băng lãnh ban đầu biến thành bình tĩnh. Đợi Hạ Hải Lâu bắn sạch một băng đạn rồi xoay người tiếp tục đi về phía trước, anh cũng không hề nói gì mà chỉ đi thẳng đến đích đến phía trước.

Lần này Hạ Hải Lâu đi ở đằng trước, trên đường không một ai mở miệng nói chuyện, cho đến khi đi xuyên qua đoạn cuối cùng của rừng rậm, đi dọc theo đường lên núi đá trèo lên giữa sườn núi nhìn bóng đêm bao phủ mảnh đất này lần thứ ba.

Gió ở trên sườn núi lớn hơn dưới chân núi rất nhiều, rừng cây rậm rạp cùng với thảm thực vật bị mỏm đá và vách núi thay thế, xuất phát từ cân nhắc đến vấn đề an toàn, Cố Trầm Chu không nhóm lửa mà dứt khoát ăn đồ ăn còn dư lại không ít, liền chọn một chỗ tương đối kín gió dựng lều trại kiên cố, vẫn giống như mấy ngày trước rải thuốc bột đuổi côn trùng, thu dọn gọn ba lô, mở đèn pin và đèn lên, đặt vũ khí ở vị trí đưa tay có thể chạm ngay đến.

Chuẩn bị đầy đủ tất cả mọi thứ xong, Cố Trầm Chu đi ra khỏi lều trại bước về phía Hạ Hải Lâu đang đứng bên cạnh mép đường núi.

"Gió bên này có hơi lớn, buổi tối không đốt lửa. Xung quanh đều là đá nhọn không có mấy động vật, hơn nửa là sẽ không xảy ra chuyện gì, Hạ thiếu gia đi nghỉ trước đi?"

Gió thổi phần phật trên vách đá, Hạ Hải Lâu cả ngày cắm đầu đi về phía trước sắc mặt đã tốt hơn không ít. Hắn giống như không nghe thấy lời nói của Cố Trầm Chu, chỉ vào vùng tối đen bên dưới núi nói:

"Cố thiếu gia, anh cảm thấy độ cao từ chỗ này xuống dưới chân núi là khoảng bao nhiêu?"

"Hơn hai trăm trước."

Cố Trầm Chu trả lời, khoảng cách từ rừng rậm đến chân núi, từ chân núi đến đỉnh núi này trước đó đều đã được điều tra cẩn thận.

"Có thể ngã chết người."

Hạ Hải Lâu thì thào. Bân đêm giống như một lớp sa màu đen không lọt chút ánh sáng nào tự nhiên phủ xuống từ trên bầu trời, Cố Trầm Chu không thể nhìn thấy rõ ràng vẻ mặt của đối phương, chỉ cảm thấy giọng nói của người đứng bên cạnh hình như có chút mơ hồ:

"Có đôi khi tôi vẫn nghĩ, nhảy từ chỗ này về phía trước, sau đó… Bịch!"

Hắn vung tay mô tả động tác, miệng cũng phối hợp nhẹ nhàng bật ra một âm lớn.

Cố Trầm Chu cũng phối hợp cười một tiếng:

"Hạ thiếu gia cũng thích chơi Bungee à?"

Hạ Hải Lâu quay đầu liếc mắt nhìn Cố Trầm chu một cái.

Đây không phải thành phố đèn đuốc như cầu vồng đủ màu sắc cùng xe cộ tấp nập.

Đường trên núi rất vắng lặng, hai người cũng đứng rất gần nhau, nhưng Hạ Hải Lâu nghiêng đầu nhìn sang, Cố Trầm Chu vẫn như trước chỉ có thể dựa vào ánh trăng mờ ảo mà đoán chừng sắc mặt của đối phương.

Hắn hình như đang cười.

Cố Trầm Chu vừa mới nghĩ như vậy, Hạ Hải Lâu liền đút hai tay vào trong túi áo, ở ngay trước mắt anh nhẹ nhàng nhảy về phía bóng tối trước mặt.

Cố Trầm Chu đứng ngây ra tại chỗ khoảng chừng một phút đồng hồ.

Sau đó anh không tiến hành bất cứ hành động cứu viện nào – ví dụ như hét to, điên cuồng bấm điện thoại, lao đến mép đường núi vươn tay xuống dưới – chỉ thoải mái nhảy về phía trước giống như Hạ Hải Lâu.

Rất ngắn ngủi sau khi rơi xuống đất, hai chân từ từ giẫm lên nền đá, Cố Trầm Chu đứng vững thân mình liền thấy trên một chỗ phẳng phiu nho nhỏ, Hạ Hải Lâu dựa vào vách đá đang bật lửa hút thuốc, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc nhìn anh.

Ánh lửa nhỏ bé chiếu sáng lên một khoảng đất: Đây là một bãi đá đại khái rộng khoảng ba thước, Cố Trầm Chu đứng ở giữa, đi thẳng về phía trước một thước là vách núi thực sự, lùi về phía sau vài bước có thể đứng vào chỗ lõm xuống trên vách đá, né tránh tầm mắt xung quanh nhìn vào từ trên đường núi.

Gió xung quanh dường như còn lớn hơn nữa.

Điếu thuốc trên đầu ngón tay Hạ Hải Lâu đã sớm được châm nhưng hắn dường như đã quên tắt và cũng không cảm thấy nóng, vẫn bật lửa sững sờ nhìn Cố Trầm Chu.

Ánh sáng rực rỡ có thể chiếu xuyên qua sương mù dày đặc.

Ánh mắt Hạ Hải Lâu nhìn chăm chú vào Cố Trầm Chu rất hỗn loạn, không chỉ là kinh ngạc hoặc là điều gì khác, giống như hỗn loạn quá nhiều cũng lắng đọng lại quá nhiều, nhiều đến mức đã bao phủ lấy hắn.

"Anh –"

Hắn mở miệng nói chuyện, giọng nói rõ ràng hơn một chút.

"Sao cũng nhảy xuống đây?"

"Hạ thiếu gia."

Cố Trầm Chu có chút hơi giật mình trong lòng, cảm thấy hình như bản thân mình đã bắt được gì đó – nhưng là cái gì?

"Không phải chỉ có một mình cậu chú ý đến khung cảnh xung quanh đâu."

Những lời này giống như một chậu nước đá hắt thẳng lên người Hạ Hải Lâu.

Vẻ mặt của hắn lập tức cứng ngắc, ngón tay trượt xuống, ngọn lửa bập bùng trong gió một lát rồi phụt tắt.

"… Ha ha."

Hắn cười cười ngồi xuống dựa vào vách đá, tàn thuốc lóe lửa trong bóng đêm thỉnh thoảng lại lóe lên một chút.

Vài giây sau, Cố Trầm Chu ngửi thấy mùi khói nồng nặc. Anh nhìn hình dáng mơ hồ trong bóng tối, chậm rãi đi đến chỗ lõm vào trên vách đá rồi ngồi xuống bên cạnh Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu chợt mở miệng nói:

"Lần này Cố thiếu gia kéo tôi rời khỏi kinh thành là muốn chỉnh tên xui xẻo nào vậy?"

"Hạ thiếu gia biết rồi còn cố hỏi."

Cố Trầm Chu ngồi trong bóng đêm nhắm mắt lại: Nơi như thế này cũng có chỗ tốt của nó, anh có thể không cần tốn quá nhiều tâm tư để bày ra loại vẻ mặt thích hợp.

Hạ Hải Lâu cắn điếu thuốc rít một hơi, mới cười nói:

"Một mình kéo tôi đi, hơn nửa là muốn bày ra biểu tượng nhà họ Cố và nhà họ Hạ rất ăn ý – Người này phải có quan hệ với cả nhà họ Cố và nhà họ Hạ. Bản thân Cố thiếu gia là đại thiếu gia nhà họ Cố, nếu muốn dựa toàn bộ vào nhà họ Cố cũng không cần phiền phức như vậy, cũng chỉ có thể là vì nhà họ Hạ... Mấy ngày nay Cố thiếu gia thật sự là thảnh thơi nhàn nhã, người chỉnh người chủ yếu không phải là Cố thiếu gia, thân phận người này nhìn qua còn không hề thấp đâu..."

Hắn chậm rãi nói:

"Là nhà họ Tôn?"

Hắn nói là nhà họ Tôn mà không phải là Tôn Phái Minh – với thân phận và ngạo khí của Cố Trầm Chu, toàn bộ đám thiếu gia đời thứ hai còn không cố gắng kéo anh ta ra?

"Chúc mừng đã trả lời đúng, thưởng một trăm điểm."

Cố Trầm Chu dừng lại một chút.

"Phần thưởng đã được thực hiện."

"Anh nói là chuyến du lịch lần này?"

Hạ Hải Lâu nói.

"Phần thưởng quả thực không tệ, nếu sớm một chút thì muốn tôi giúp anh chỉnh gã cũng không thành vấn đề."

Cố Trầm Chu cười một tiếng không nói gì:

Hạ Hải Lâu liền tiếp tục một người nói một người không hưởng ứng:

"Nhà họ Tôn liên lụy đến vụ tai nạn xe kia của Vệ Tường Cẩm đúng không?"

Chuyện này cũng không khó đoán, gần nhất mấy cử động bên ngoài cũng chỉ có chút như vậy, địa vị của nhà họ Cố rõ ràng còn đang ở kia, chuyện ảnh hưởng đến mức phải khiến Cố Trầm Chu tự mình ra tay cũng thấy được bao nhiêu.

Cố Trầm Chu giống như lúc trước không nói gì cả.

Hạ Hải Lâu tự mình nói một lúc lâu liền cảm thấy chán, rút điếu thuốc ra dập tắt rồi đứng lên:

"Được rồi, tôi lên đây."

Hắn nói đi lên, người lại đi thẳng về phía trước.

"Xung quanh tối đen thế này đi lên kiểu gì?"

Cố Trầm Chu nhanh tay lẹ mắt nắm chặt cánh tay đối phương, lại kinh ngạc nhận ra nhiệt độ bên dưới lớp quần áo đã nóng đến bỏng tay.

Cố Trầm Chu nhíu mày:

“Bản thân cậu sốt đến mức này rồi mà không có cảm giác gì à?”

Nói rồi cánh tay anh dùng thêm chút lực kéo Hạ Hải Lâu đã không còn chút sức lực nào nghiêng ngả ngồi xuống.

“Chuyện này thì có sao?”

Giọng nói Hạ Hải Lâu tràn đầy ngả ngớn:

“Tự tôi cũng có thuốc.”

Như để chứng minh lời nói của mình, hắn chuyển động trong bóng tối một chút, không biết cầm ra thứ gì lắc lắc, một loạt tiếng lạo xạo liền vang lên.

“Nhìn này.”

Hắn từ tốn nói, ngón tay giật mạnh, liền xoay mở nắp hộp, đổ ra vài viên tròn tròn gì đó, lại không nuốt xuống cổ họng mà vung tay lên khiến mấy thứ kia rơi xuống mặt đất, sau đó dùng gót giầy nghiền từng viên từng viên thành bột phấn.

Tiếp đó hắn chợt cười lạnh một tiếng. Tiếng cười rất lớn rất rõ ràng, giống như trong tiếng cười có ngậm theo đá lạnh.

Hắn khoát tay, chiếc hộp kia liền vẽ ra một bóng mờ giữa không trung rồi biến mất phía xa xa trong bóng tối.

“Đi lên đi.”

Hạ Hải Lâu đột nhiên tràn đầy hứng thú, hắn lại muốn đứng lên, nhưng lần này Cố Trầm Chu ngay từ đầu đã nắm chặt cánh tay hắn.

Nếu nói vừa rồi giữ chặt người là vì cẩn thận, hiện tại Cố Trầm Chu là thật sự không dám để Hạ Hải Lâu trèo một mình lên trên: Với tình trạng hiện tại của hắn, làm không tốt chính là leo được một nửa hắn lại trượt tay cho hứng thú, cũng có thể sẽ chủ động buông tay ra tự mình ngã xuống… Vậy thật sự chỉ có thể ‘rầm’ một tiếng ngã nát thành bùn nhão mà thôi.

“Bây giờ không thể đi lên, ít nhất cũng đợi đến trời sáng rồi hẵng lên.”

Sau đó gọi trực thăng trực tiếp đến đây, con đường tiếp theo cũng không đi được. Tình huống hiện tại có chút phiền toái, nhưng xem ra Hạ Hải Lâu đợi qua buổi tối này sẽ không có vấn đề gì cả.

Nhưng mà… cũng đừng sốt thành viêm phổi.

Hạ Hải Lâu ở bên kia đang thấp giọng thì thầm cái gì đó, hình như không phải đang đối thoại với anh mà chỉ đang lẩm bẩm một mình.

Cố Trầm Chu chia một nửa lực chú ý ra để trông chừng Hạ Hải Lâu, một nửa còn lại dùng để tự hỏi và nghỉ ngơi.

Sau hai lần muốn rời đi mà không được, Hạ Hải Lâu có vẻ cũng im lặng hơn không ít. Hắn ngồi sóng vai với Cố Trầm Chu, ngoại trừ thỉnh thoảng lẩm bẩm thì chỉ im lặng… Mãi cho đến khi Cố Trầm Chu ngồi mãi đến mức đã có chút buồn ngủ, hắn mới chợt nói chuyện với Cố Trầm Chu:

“Nếu dưới này không có chỗ đá nhô ra, vừa rồi thật sự là tôi ngã xuống thì sao?”

Câu hỏi bất chợt này khiến Cố Trầm Chu giật mình một cái, lại tỉnh táo. Anh theo thói quen liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu một cái, nhưng trong bóng tối đương nhiên không nhìn được rõ vẻ mặt của đối phương.

Không đợi Cố Trầm Chu trả lời, Hạ Hải Lâu lại bắt đầu thì thào tự hỏi. Lần này Cố Trầm Chu rất dễ dàng phán đoán ra đối phương không phải là đang nói với mình – hắn chỉ đang cúi đầu dùng giọng nói cực thấp lặp lại vài âm tiết giống nhau.

Cảm giác kỳ quái ngày càng tăng lên trong lòng, Cố Trầm Chu đánh giá đối phương đang muốn đến gần, người bên cạnh lại đột nhiên yên lặng.

“Hạ thiếu gia?”

Cố Trầm Chu thăm dò.

Một luồng lực áp lên bả vai và cánh tay anh, Hạ Hải Lâu đã ngủ.

Hơi muộn rồi.

Cố Trầm Chu có chút tiếc nuối lại không hề đặt ở trong lòng, chỉ lẳng lặng ngồi một lúc rồi lấy di động ra bấm một dãy số nào đó:

“Kêu máy bay trực thăng sáng ngày mai đến đây… Địa điểm có chút thay đổi, vị trí chính là chỗ các anh nhận được tín hiệu hiện tại, nhớ dẫn theo bác sĩ… Không phải tôi.”

Anh im lặng một chút, nghe giọng nói truyền đến từ trong điện thoại.

“Tôn Phái Minh muốn gặp tôi…”

Khóe môi Cố Trầm Chu vẽ lên một đường cong.

“Hẹn với anh ta, khi tôi quay về sẽ chỉ gặp anh ta.”

Tầng mây che đi vầng trăng cong cong, sắc trời càng trở nên ảm đạm.

Cố Trầm Chu nói thêm vài câu nữa liền gác điện thoại. Sức nặng trên bả vai càng lúc càng tăng, người bên cạnh hình như đã ngủ say. Anh ngược lại không hề thấy buồn ngủ, vắt một chân đưa ánh mắt về bóng tối mơ hồ ở phía xa: Những hình ảnh đang lay động trong bóng tối là rừng cây đan xen, những bóng mờ màu nâu nhấp nhô cao thấp là dãy núi yên lặng an bình, anh nhìn về phía xa xa, nhìn mãi, lướt theo thứ giống như con chim lớn đã vỗ cánh trong đêm, cánh vỗ nhanh hơn hòa vào trong chân trời trùng điệp nặng nề.

Ban đêm yên tĩnh, anh nghe thấy tiếng tim mình đập.

Nhẹ nhàng chậm rãi mà vô cùng kiên định.

26. Chương 26: Manh Mối

Hạ Hải Lâu tỉnh táo lại trong tiếng gầm rú cực lớn của tiếng cánh quạt của máy bay trực thăng.

Hắn vừa mới mở mắt ra liền cảm thấy cả người mình đều đang lơ lửng, bên cạnh có một người đang vừa đỡ lấy hắn vừa hô lên mấy câu gì đó.Hắn cố gắng nheo mắt lại, sau chút hỗn loạn ban đầu thì tư duy cùng thị lực và thính lực đều dần dần khôi phục bình thường.

“Không cần!”

Hắn hơi xoay cổ, xương cốt giống như sắt rỉ phát ra tiếng răng rắc khiến người ta tê cả người. Hắn nghe thấy người bên cạnh lớn tiếng hô vào trong điện thoại:

“Không cần người xuống dưới, buông dụng cụ xuống, tôi dẫn cậu ta lên! Kêu bác sĩ trên máy bay chuẩn bị sẵn sàng đi!”

Bọn họ cách nhau thực sự rất gần.

Hắn lại thử cử động thân thể của chính mình, lần này người đỡ một cánh tay hắn chú ý đến, đối phương quay đầu lại:

“Hạ thiếu gia tỉnh rồi?”

Vẫn lễ độ và không được tự nhiên như trước.

Hạ Hải Lâu nhếch môi cười cười, muốn nói gì đó nhưng tiếng đầu tiên thoát ra khỏi cổ họng lại là ho khan khụ khụ:

“Khụ khụ… Mấy –“

“Hiện tại là tám giờ mười phút.”

Cố Trầm Chu nói.

Hạ Hải Lâu cố gắng hít một hơi, ***g ngực căng đau một chút. Vừa rồi hắn nói là 'anh', Cố Trầm Chu lại nghĩ rằng hắn hỏi mấy giờ. Hắn cũng không có sửa lại, chỉ mỉm cười lười biếng giống như lúc thường:

"Thế mà lại bị một con khỉ cào đến hôn mê."

"Hiện giờ Hạ thiếu gia cảm thấy sao rồi?"

Cố Trầm Chu hỏi, máy băn trực thăng đã buông dụng cụ cứu hộ xuống, Cố Trầm Chu trước tiên là cố định Hạ Hải Lâu lên người mình trước, sau khi kiểm tra xác nhận không có vấn đề gì mới đưa tay ra hiệu cho máy bay trực thăng.

"Vẫn ổn, chỉ là đang muốn có một chén thịt khỉ kho tàu."

Hạ Hải Lâu chậm rãi nói.

Cố Trầm Chu cười cười, thân thể dán lên thân thể, hai người đã lên đến độ cao nhất định. Anh tùy ý nhìn lướt qua vị trí lều trại hôm qua, hỏi:

"Chuyện này cũng không có, Hạ thiếu gia còn muốn con khỉ kia không?"

"Muốn, sao lại không muốn được?"

Hạ Hải Lâu nói, cũng liếc mắt một cái nhìn về phía lều trại giống như Cố Trầm Chu nghiến răng cười lạnh một tiếng.

Tiếng ầm ầm trên đỉnh đầu càng lúc càng gần.

Hai người ở giữa không trung tiến thẳng lên phía trên, không tiếp tục nói chuyện với nhau nữa, đợi đến chỗ cửa khoang rồi, bác sĩ mặc áo choàng dài tiến đến hỗ trợ, Cố Trầm Chu ra hiệu bảo không cần, nhanh chóng buông một tay ra dùng sức chống lên, cùng với Hạ Hải Lâu vươn hơn nửa thân mình vào cửa khoang máy bay.

Lúc này nhân viên và bác sĩ có mặt trong cabin đều đến hỗ trợ, bác sĩ mặc áo choàng trắng để ý đến Hạ Hải Lâu liền nhanh chóng cầm hộp thuốc của mình lại đây, lấy ống tiêm ra tiêm trước cho Hạ Hải Lâu một mũi.

Hạ Hải Lâu nheo mắt, không lên tiếng.

Cố Trầm Chu dặn dò một nhân viên trong cabin vài câu, nhân viên cabin gật đầu, cầm lấy dụng cụ mà hai người vừa dùng đi ra khỏi cabin, không đến vài phút sau đã mang hết toàn bộ dụng cụ của hai người cùng với con khỉ ở dưới sườn núi lên đây.

Cửa khoang đóng kín, máy bay phóng vụt đi.

Nắng sớm men theo dãy núi đi xa, rừng rậm cuối cùng biến mất ở sâu trong tầm mắt.

Trong thời gian vài ngày, sân bay của quân khu thủ đô không hề có bất cứ thay đổi nào.

Máy bay vừa đáp xuống sân bay, Lâm Phương và nhân viên y tế đã sớm chờ ở nơi này. Khoang máy bay vừa mở ra, nhân viên y tế của bệnh viện quân khu lập tức chuyển Hạ Hải Lâu lên trên cáng đưa vào xe cấp cứu gầm rú rời đi.

Cố Trầm Chu không cùng lên xe, lúc ở trên máy bay anh đã tự mình gọi điện thoại cho thư ký của Hạ Nam Sơn kể rõ toàn bộ tình hình, hiện tại nghĩ cũng biết là người nhà họ Hạ đã chờ ở bệnh viện.

"Cố thiếu gia, ngài đã về rồi."

Vừa rồi vẫn tránh ở một chỗ, đợi nhân viên bệnh viện đưa bệnh nhân đi rồi Lâm Phương mới bước đến trước mặt Cố Trầm Chu.

"Về rồi nói."

Cố Trầm Chu nói một câu đơn giản, đang muốn đi về phía chiếc xe đỗ ở đằng xa lại thấy có một người đàn ông mặc quân trang từ phía xa đang dẫn theo người đến đây. Anh kinh ngạc vội vàng bước lên chào:

“Bác Vệ!”

Vệ Thành Bá gật đầu, sống trong quân đội đã nhiều năm, tác phong của ông luôn rõ ràng dứt khoát:

“Hai ngày vừa rồi đi đến khu Hoài Nam chơi thế nào? Tên nhóc nhà họ Hạ làm sao?”

“Chơi cũng không tệ.”

Cố Trầm Chu cười nói.

“Hạ Hải Lâu còn mang theo một con khỉ về. Nhưng mà lúc bắt khỉ thì cậu ta bị con khỉ cắn một miếng, miệng vết thương hình như hơi nhiễm trùng – vừa rồi bác sĩ chưa nói gì cả, chắc không phải vấn đề lớn.”

“Ừ.”

Vừa nghe nói Hạ Hải Lâu không làm sao, Vệ Thành Bá liền không chú ý đến nữa, trực tiếp dặn dò Cố Trầm Chu:

“Buổi tối nhớ ghé nhà ăn cơm, Tường Cẩm vừa mới quay về quân đội là lập tức không nhìn thấy bóng dáng cháu nữa!”

Mặt Cố Trầm Chu giãn ra cười nói:

“Bác không nói thì tối cháu cũng định ghé sang, hai ngày nay chỉ ăn toàn lương khô, cổ họng đều cảm thấy như bốc lửa, thật chờ mong được uống món canh của bác gái để hạ hỏa một chút.”

Vợ Vệ Thành Bá Ngu Nhã Ngọc là người phương nam, bình thường thích nấu canh nhất.

Vệ Thành Bá vừa nghe Cố Trầm Chu nói như vậy thì nét mặt liền thả lỏng hơn chút, vỗ vỗ vai đối phương rồi dẫn người đi.

Cố Trầm Chu đứng im tại chỗ, đợi sau khi bóng dáng Vệ Thành Bá biến mất rồi mới mang theo Lâm Phương ngồi lên xe.

Ngoại trừ chút chấn động nhẹ khi xe mới khởi động ra, thời gian còn lại yên lặng đến mức khiến người ta gần như không có chút cảm giác nào.

Cố Trầm Chu ngồi ở hàng ghế sau nhắm mắt dưỡng thần, Lâm Phương ở bên cạnh hạgiọng xuống một chút để tiếng nói của mình càng nhẹ nhàng bình tĩnh hơn:

“Cố thiếu gia, Tôn Phái Minh muốn hẹn ngài gặp mặt ở Quốc Sắc Thiên Hương lúc sáu giờ tối…”

“Nói trước.”

Lúc Cố Trầm Chu lên tiếng nói chuyện cũng giống như Vệ Thành Bá, vô cùng ngắn gọn.

“Buổi tối còn có việc, kêu hắn đến giữa trưa.”

Nhưng hiện tại đã sắp mười một giờ… Lâm Phương nói thầm một tiếng ở trong lòng, cũng không dám đưa ra lời đề nghị nào khác, chỉ ngoan ngoãn thay đổi lại bản ghi chép của mình – trong hai năm ở chung, hắn đã hiểu được đầy đủ ông chủ mình là người kiên định có chủ kiến đến mức nào.

“Còn có Cố nhị thiếu gia và tam thiếu gia nhà họ Thẩm, đều gọi điện thoại đến đây…”

Hắn lại lật bản ghi chép, lần lượt nói lại toàn bộ những mục ghi chép công việc quan trọng lại cho Cố Trầm Chu.

Chiếc xe màu xám bạc đi lướt qua con đường quen thuộc, Cố Trầm Chu nghỉ ngơi một lát liền mở to mắt, ánh sáng nóng rực quét sạch chút thấm lạnh cuối cùng ở trên người anh, đám người ồn ào cho dù đã cách một lớp kính xe nhưng dường như vẫn có thể không gây ra chút tiếng động mà hút hết đi sự yên tĩnh của vùng ngoại ô.

Anh lái xe về núi Thiên Hương, đợi rửa mặt chải đầu thay quần áo xong xuôi rồi mới lại lái xe đi đến Quốc Sắc Thiên Hương, Tôn Phái Minh đã chờ sẵn ở trong phòng VIP.

“Cố thiếu gia.”

Thấy Cố Trầm Chu bước vào, vẻ mặt Tôn Phái Minh vẫn thản nhiên cũng không dám không đứng lên chào đón. Ba tháng trước gã còn ở trong này mang theo người đến chặn Cố Trầm Chu, kết quả không chiếm được lợi gì còn bị hụt vốn một ngàn vạn; ba tháng sau gã không thể không chờ Cố Trầm Chu ở nơi này, bên cạnh lại không có bất kỳ một người nào. Nghĩ đến đây, Tôn Phái Minh thực sự dâng lên chút hứng thú.

Thái độ của Cố Trầm Chu ngược lại không có gì không giống lúc trước – hoặc là nói còn tốt hơn lúc trước nhiều. Anh đưa tay ra nắm chặt tay đối phương, cười nhạt nói:

"Tôi nghe nói Tôn thiếu gia muốn gặp tôi?"

"Thực ra đã muốn từ ba ngày trước rồi, đáng tiếc Cố thiếu gia và Hạ thiếu gia vừa mới cùng nhau rời khỏi kinh thành."

Trong giọng nói của Tôn Phái Minh không kìm được toát ra một chút châm chọc.

"Vậy thì thật sự không đúng lúc."

Cố Trầm chu nói, ngồi thẳng xuống sô pha trong phòng VIP.

"Tôn thiếu gia có chuyện gì?"

Tôn Phái Minh nhìn là có thể hiểu được Cố Trầm Chu không hề có ý định ăn cơm với gã – thực ra thì gã cũng không có – cho nên cũng không hỏng đầu mà gọi người đi vào đưa thực đơn, dù sao mục đích gã tìm Cố Trầm Chu cũng không phải là muốn cầu xin Cố Trầm Chu làm cái gì, chỉ cùng ngồi xuống sô pha giống như Cố Trầm Chu rồi đi thẳng vào vấn đề:

"Cha tôi một tháng sau sẽ được điều đi nơi khác."

Gã dừng lại một chút, thấy Cố Trầm Chu không có bất cứ biểu hiện nào lại tiếp tục nói:

"Vụ tai nạn xe cộ của Vệ Tường Cẩm, nhà họ Vệ khẳng định là nhà họ Tôn làm… Cố thiếu gia, sức mạnh của ngài cũng thật là lớn đấy."

Lần này Cố Trầm Chu ngược lại còn mỉm cười:

"Tôn thiếu gia, năm nay cậu mấy tuổi rồi?"

"Cậu cảm thấy tôi lôi kéo nhà họ Vệ chỉnh cậu – chỉ bằng cậu mà cũng xứng? Một thứ không cần mà tôi bỏ lại thôi, kẻ chỉ nhặt được một thứ rách nát như cậu vậy mà cũng dương dương tự đắc được cũng là hiếm thấy. Còn về vụ tai nạn xe kia…"

Ánh mắt Cố Trầm Chu nhìn chăm chú vào gương mặt Tôn Phái Minh.

"Không ngại nói cho cậu, tôi cũng không tin chỉ có mình cậu tham gia. Nhà họ Tôn vẫn còn chưa có được sức mạnh như thế."

Tôn Phái Minh giật mình:

"Nếu Cố thiếu gia đã biết –"

Cố Trầm Chu nhìn Tôn Phái Minh một lúc:

"Tôi biết cái gì?"

Anh hỏi lại.

"Chỉ có dạ dày của loài mèo lại muốn ăn đồ ăn của sói, ăn không được bị nghẹn còn muốn trách cứ ai?"

Tôn Phái Minh suy sụp ngã xuống sô pha.

"Nhà họ Vệ không có chứng cứ!"

"Nếu nhà họ Vệ có chứng cứ…"

Cố Trầm Chu nói.

"Cậu nghĩ cậu còn có thể ngồi ở chỗ này?"

Tôn Phái Minh hít thật sâu hai hơi, đột nhiên cười nói:

"Cố thiếu gia, thủ đoạn của ngài thật cao, chúng ta không vòng vo nữa, anh có muốn biết là ai lập ra cái bẫy này không?"

"Ồ, nhà họ Tôn biết?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Tôi không biết, nếu biết tôi đã sớm nói cho nhà họ Vệ."

Tôn Phái Minh nói.

"Nhưng có khả năng thì vòng qua vòng lại cũng chỉ có mấy nhà không phải sao?"

Cố Trầm Chu lắc đầu:

"Tôn thiếu gia, nếu cậu tìm tôi đến chỉ là vì muốn lãng phí thời gian…"

"Chỗ tôi có một tin tức thú vị."

Tôn Phái Minh nói.

"Có chút liên quan đến Cố thiếu gia, nghĩ rằng Cố thiếu gia sẽ vừa lòng."

Cố Trầm Chu nhướn mày.

Tôn Phái Minh cầm một bức ảnh chụp đã sớm được chuẩn bị từ trước ra, đặt lên mặt bàn đẩy đến trước mặt Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu chỉ nhìn lướt qua, trên ảnh chụp là một người cô gái mặc trang phục cưỡi ngựa chỉ lộ ra một bên mặt nhìn nghiêng.

"Đây là?"

"Chuyện của năm năm trước, xem ra Cố thiếu gia đã không còn một chút ấn tượng nào nữa."

Khóe môi Tôn Phái Minh mang theo chút châm chọc nhàn nhạt.

"Vậy tấm ảnh này thì sao?"

Hắn lại cầm một bức ảnh chụp đã được chuẩn bị từ trước ra đẩy đến trước mặt Cố Trầm Chu.

Lần này ánh mắt Cố Trầm Chu chạm đến thiếu nữ mặc đồng phục học sinh trên bức ảnh chụp, lại nhìn cô gái mặc trang phục cưỡi ngựa bên cạnh, sắc mặt cuối cùng cũng có chút thay đổi:

"Cậu lấy được thứ này ở đâu?"

"Ngoại trừ người đứng ở sau màn thì còn ai nữa?"

Tôn Phái Minh mang theo nụ cười mỉm thoáng có chút cổ quái nói:

"Cố thiếu gia còn nhớ rõ sở dĩ Vệ thiếu gia rời đi trước tiên là vì giữa chừng nhận được một cú điện thoại đúng không? Vệ thiếu gia đại khái là kịp…"

Gã mỉm cười đầy hàm ý với Cố Trầm Chu.

"… Nói thật với Cố thiếu gia, buổi tối ngày hôm đó ngài ấy rời khỏi bữa tiệc ở sơn trang Thiên Hương đầu tiên, chính là vì nhận được –"

Gã buông hai tay ra.

"… Điện thoại của người đẹp này."

Ánh mắt Cố Tràm Chu đảo quanh không ngừng trên hai bức ảnh chụp."

Tôn Phái Minh nói:

"Người đẹp này đối với Cố thiếu gia mà nói đại khái chỉ là một lần gặp mặt đẹp đẽ không đáng để ở trong lòng đi? Nhưng đối với Vệ thiếu gia mà nói… Cố thiếu gia, ngài nói xem."

Gã chậm rãi nói.

"Nếu Vệ thiếu gia biết được người bạn tốt cũng chính là người anh em tốt của mình vào năm năm trước đã lên giường với người con gái mà mình thích, ngài ấy sẽ cảm thấy như thế nào? Ngài ấy còn chưa chạm vào một ngón tay của đối phương đâu."

Gã lại cười.

"Dưới tình huống kích động mà xảy ra tai nạn xe cộ cũng rất bình thường đi? Dù sao trong tay ngài ấy còn có bức ảnh người anh em này lên giường với người phụ nữ của mình mà…"

Cố Trầm Chu cũng chợt mỉm cười.

"Thì ra là như vậy…"

Anh một tay chống trán, thì thào tự nói.

"Thì ra là như vậy…"

Vì sao trong mơ anh không quay về nhà họ Cố?

Vì sao nhà họ Vệ không hề xuất hiện ở trong cảnh mơ?

Không phải anh mâu thuẫn với người nhà, cũng không phải nhà họ Vệ ốc còn không mang nổi mình ốc, là vì anh đã hại chết Vệ Tường Cẩm, là vì bọn họ cho rằng anh hại chết Vệ Tường Cẩm – là vì kẻ tạo ra vụ tai nạn xe cộ này ngay từ đầu không chỉ muốn giết một mình Vệ Tường Cẩm, còn bao gồm cả Cố Trầm Chu anh!

Một vụ tai nạn xe cộ giải quyết được hai người thừa kế, thật sự là thủ đoạn dứt khoát!

Tôn Phái Minh lén nhìn sắc mặt của Cố Trầm Chu, đang muốn nói gì đó đã thấy Cố Trầm Chu đấm mạnh một cái lên mặt kính, tiếng vỡ vụn kêu 'choang' một tiếng, gã trợn mắt há hốc miệng nhìn vết nứt giống như mạng nhện từ bên dưới nắm đấm của Cố Trầm Chu nhanh chóng lan ra bốn phía xung quanh.

27. Chương 27: Thi San

… Thế này thì đau cỡ nào đây.

Tôn Phái Minh nhìn cái bàn và tay của Cố Trầm Chu, trong đầu nhịn không được liền toát ra một ý niệm như vậy.

Ngược lại là Cố Trầm Chu, sau khi trải qua cơn giận dữ trong nháy mắt thì rất nhanh thu hồi cảm xúc lại, một lần nữa tựa vào sô pha nói với Tôn Phái Minh:

"Ảnh chụp này là người kia đưa cho Tôn thiếu gia?"

Tôn Phái Minh gật nhẹ đầu:

"Không có chút mồi câu như vậy, vì sao nhà họ Tôn lại cắn câu chứ? Mấy thứ này vốn là muốn thả vào trong xe của Vệ thiếu gia, Cố thiếu gia đến thật là đúng lúc."

"Chuyện này tôi đã biết."

Chỉ trong thời gian nói vỏn vẹn mấy câu, sắc mặt và ngữ điệu của Cố Trầm Chu đã không còn có thể xoi mói.

"Tôn thiếu gia còn chuyện gì khác muốn nói cho tôi không?"

"Không còn nữa."

Chuyện mấu chốt nhất đã nói xong, Tôn Phái Minh trả lời dứt khoát.

Cố Trầm Chu gật đầu, đứng dậy:

"Tôi nhớ kỹ."

Chỉ đợi cho được một câu này. Tôn Phái Minh mỉm cười vừa lòng, vốn là đang bất mãn việc lần này Hạ Hải Lâu không nói một lời đã rời đi với Cố Trầm Chu nên muốn châm ngòi mối quan hệ giữa Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu một chút, lại cảm thấy như vậy vừa không thú vị lại vô dụng –loại đả kích trên chính trị này, nói trắng ra là thật sự không có quan hệ gì với đám đời thứ ba như bọn họ, ngược lại thì rất có liên quan đến đối tượng giao thiệp và thái độ cùng việc qua lại với giới chính trị — ý niệm như vậy vừa xoay chuyển trong đầu đã vội ném đi, tiếp đó liền đứng dậy đưa Cố Trầm Chu ra ngoài:

"Tôi chỉ nói một vài chuyện mà tôi biết được cho Cố thiếu gia mà thôi, những lời tôi vừa nói, những gì Cố thiếu gia vừa nghe được, nhớ được thì nhớ không thì bỏ đi. Cố thiếu gia đi thong thả."

Nói đến đây, gã vẫn là không nhịn được chôn một cái đinh xuống cho Hạ Hải Lâu ở trước mặt Cố Trầm Chu:

"Lần này Hạ thiếu gia nhận được lời mời của Cố thiếu gia, ngay cả người bạn mình thích nhất cũng không mang theo, không nói hai lời đã thu xếp rời đi với Cố thiếu gia, có thể thấy được việc mời không phải trọng điểm mà mời được người mới là quan trọng."

Lời này là đang nói quan hệ của Hạ Hải Lâu và Cố Trầm Chu không cạn – nhưng hai người nào có quan hệ gì? Âm thầm chỉ ra Hạ Hải Lâu như vậy rõ ràng là rời đi theo Cố Trầm Chu, hoặc là trong nhà đã có chỉ thị từ trước hoặc chính là có dụng ý không tốt.

Cố Trầm Chu cười khẽ. Chỉ cần về đến kinh thành thì loại tiếng gió như thế này mỗi ngày anh đều có thể nghe thấy đến mức lỗ tai muốn mọc kén, từ lúc mười tuổi đến nay vẫn luôn là vào tai phải ra tai trái. Dù sao cũng giống như lời Tôn Phái Minh vừa nói, gã vừa nói những gì, anh cũng nghe được những thứ đó.

Huống chi loại chuyện này sớm đã có ăn ý, nếu không phải Cố Vệ Hạ có hẹn ước từ trước sao anh lại đi mời Hạ Hải Lâu? Chẳng lẽ thật sự là mắt không dùng tốt coi Hạ Hải Lâu thành Vệ Tường Cẩm?

… Nhưng Hạ Hải Lâu. Cố Trầm Chu nghĩ.

Buổi sáng ngày mai còn phải đến bệnh viện thăm đối phương, nhỡ như thật sự xảy ra chuyện gì thì quả thực là giống hệt như trong giấc mơ, trên người có mọc thêm một trăm cái miệng cũng không nói rõ được.

Tiếp theo thật không có chuyện gì đặc biệt. Cố Trầm Chu lười không muốn chạy nữa, quay lại tiểu viện ở chân núi Thiên Hương tự mình làm một chút đồ ăn, tiếp đó nằm trên giường ngủ cả một buổi chiều, đến năm giờ rưỡi chiều muộn mới về nhà trước một chuyến chào hỏi Cố Tân Quân, sau đó đúng giờ đi đến nhà Vệ Tường Cẩm ở gần sát nhà anh chỉ cách một đường xe chạy.

Vừa đi vòng qua đường mòn trong vườn hoa, Cố Trầm Chu liền bước đến sát cửa, đối diện với một con chó săn lớn đang vểnh tai cảnh giác theo dõi anh.

"Uông!"

Chó săn lớn màu vàng đất sủa một tiếng uy nghiêm với anh rồi lại lập tức âu âu hai tiếng.

Cố Trầm Chu mỉm cười, ngồi xổm trước mặt nó thân mật gãi gãi bộ lông xõa tung trên cổ chó săn

"Đã vài ngày không gặp rồi, nhớ tao không? Buổi tối sẽ mời mày ăn một khúc xương to!"

Xương này đương nhiên là lấy từ bàn cơm của Ngu Nhã Ngọc, bởi vì anh thích uống canh xương nên sau khi Ngu Nhã Ngọc phát hiện ra thì mỗi lần anh đến đều nấu một nồi canh lớn rất đậm kêu anh uống đến no căng bụng. Còn lại một ít ăn không hếtđều bị anh và Vệ Tường Cẩm lấy đi làm hoa hiến Phật.

Con chó vàng lớn kia cũng không biết là có nghe hiểu hay không, cúi đầu lè lưỡi muốn đuổi theo liếm bàn tay của Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu cười ha ha chơi với con chó vàng một lúc lâu, cho đến khi Ngu Nhã Ngọc đang nấu ăn ở trong bếp ló đầu ra từ cửa sổ oán trách mấy tiếng thì mới đi vào nhà.

"Bác gái, hôm nay bác nấu món gì ngon ạ?"

Đi vào nhà, Vệ Thành Bá vẫn chưa về, hình như giữa chừng có chút việc. Anh liền đi thẳng vào phòng bếp giúp đỡ Ngu Nhã Ngọc.

Ngu Nhã Ngọc năm nay đã gần năm mươi tuổi, là phó Hiệu trưởng trường đại học kiêm giáo sư Trung văn, lúc đi làm thì làm nghiên cứu Trung văn, khi tan tầm liền làm đồ ăn ngon và chăm sóc hoa cỏ, khí chất thanh nhã lại không hay nổi giận, nhìn qua xinh đẹp không khác gì người mới đầu bốn mươi.

"Đương nhiên là món cháu thích ăn."

Ngu Nhã Ngọc cười tủm tỉm nói cười, rõ ràng là rất vui vì Cố Trầm Chu có thể đến đây ăn cơm, lúc này bên ngoài vang lên tiếng xe, từ cửa sổ phòng bếp có thể nhìn thẳng ra cổng trước, Ngu Nhã Ngọc nâng mắt lên nhìn thấy liền nói với Cố Trầm Chu:

"Bác trai cháu về rồi đấy, đi ra ngoài nói chuyện với ông ấy đi, thuận tiện kêu ông ấy uống một ngụm trà, sắp ăn cơm rồi."

Cố Trầm Chu đáp lời, đi ra khỏi phòng bếp chưa được bao lâu liền nghe thấy Ngu Nhã Ngọc kêu một tiếng 'Ăn cơm'.

Bữa cơm chiều này cũng không đặc biệt phong phú nhưng vô cùng hợp khẩu vị của Cố Trầm Chu. Sau bữa cơm, Cố Trầm Chu ngồi với Vệ Thành Bá một lúc, khi Ngu Nhã Ngọc thu dọn bàn ăn liền cầm chỗ xương còn lại đi ra bên noài, đứng ở một bên vừa nhìn chó vàng gặm xương phát ra tiếng răng rắc vừa lấy di động ra bấm gọi vào dãy số của Vệ Tường Cẩm.

Điện thoại vang vài tiếng, người ở đầu bên kia tiếp máy:

"Trầm Chu?"

"Đang bận à?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Vừa mới ăn no đang nghỉ ngơi, sao thế?"

Vệ Tường Cẩm trả lời, đầu điện thoại bên kia rất im ắng, không hề có tiếng nói chuyện hay ồn ào.

"Hôm nay mình biết được một tin."

Cố Trầm Chu nói.

"Là tin gì khiến cậu phải đặc biệt gọi điện thoại nói với mình?"

Vệ Tường Cẩm ngạc nhiên, đùa giỡn.

"Không phải là cậu vừa mất cô gái nào dự định theo đuổi về làm bạn gái đấy chứ?"

Cố Trầm Chu không cười, anh thản nhiên nói:

"Mình nghe được tin tức liên quan đến Thi San."

Đầu điện thoại bên kia không còn tiếng động nào.

"Ngày đó lúc cậu rời đi trước là vì Thi San gọi điện đến?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"... Hài."

Vệ Tường Cẩm cười khổ một tiếng.

"Là cô ấy."

Cố Trầm Chu không nói gì, Vệ Tường Cẩm cũng không nói gì, tiếng bản tin vọng ra từ cửa sổ đổ xuống cùng ánh sáng, con chó vàng lớn vẫn chăm chỉ cắn xương phát ra tiếng răng rắc khiến người ta thấy ê răng. Nhưng bất kể là sinh mệnh nào, tự nhiên hay là tiếng máy móc đều dần dần xa xôi, trời đất trong nháy mắt giống như yên tĩnh cả lại.

“Tiểu Chu, cậu hãy nghe mình nói…”

Vệ Tường Cẩm muốn nói lại thôi.

“Cô ấy, mình chỉ là –“

“Tường Cẩm.”

Cố Trầm Chu chặn ngang lời nói có chút gấp gáp của đối phương.

Người ở đầu kia điện thoại giống như đã cắn đứt đầu lưỡi, lập tức yên lặng.

“Thật xin lỗi.”

Cố Trầm Chu hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra. Trong hai mươi ba năm từ lúc sinh ra đến khi trưởng thành anh rất ít khi giải thích, thỉnh thoảng có vài lần cũng không giống hối lỗi mà là tạm thời cân nhắc và thỏa hiệp. Anh chưa bao giờ thực sự tự kiểm điểm bản thân và cũng không hề ý thức đến việc đó, cho dù là với người anh em tốt nhất của mình anh cũng vẫn kiêu ngạo và tự cao như cũ.

“Tường Cẩm, chuyện Thi San, mình rất xin lỗi, là lúc trước mình làm không đúng.”

Anh thực tâm thực lòng nói với Vệ Tường Cẩm, tỏ ra có lỗi và áy náy với những việc mình từng làm.

“… Hôm nay cậu bị bệnh hả?”

Thật lâu sau, Vệ Tường Cẩm nói với Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu bật cười:

“Biến sang một bên đi, từ nhỏ đến lớn lúc cậu không biết phải trả lời thế nào cũng chỉ nói những lời này! Ngôn ngữ không khỏi quá nghèo nàn đi?”

Không khí giữa hai người nháy mắt trở nên thoải mái, Vệ Tường Cẩm ở trong điện thoại cười nói:

“Phải học theo cách nói của cha mình: Thứ đồ bỏ ấy thì có tác dụng gì?”

Anh ta dừng lại một chút.

“Đúng rồi, rốt cuộc là làm sao? Sao cậu lại đột nhiên có được tin tức của cô ta…. Ai nói với cậu?”

Cố Trầm Chu cũng không nói nhảm nữa, kể lại tóm tắt chuyện anh nói với Tôn Phái Minh.

Đầu bên kia điện thoại lại im lặng một lần nữa, lúc sau, Vệ Tường Cẩm nói:

“F*ck! Kỹ nữ!”

Nghĩ lại chuyện này, Cố Trầm Chu tự giễu cười nói:

“Mình cũng có chỉ số thông minh bằng một kỹ nữ.”

Lúc trước Thi San gặp gỡ Vệ Tường Cẩm, anh không thích màn diễn xuất của cô ta, nói vài lần với Vệ Tường Cẩm mà Vệ Tường Cẩm vẫn luôn đồng ý ở bên ngoài nhưng không đến vài ngày sau lại bị cô ta dỗ ngọt lại. Anh liền dứt khoát bày ra một ván cờ, chỉmất chưa đến một tháng đã để cho Vệ Tường Cẩm nhìn thấy Thi San cởi quần áo trước mặt anh ở trong phòng…

Khi đó mình đang làm cái gì vậy?

Đây rốt cuộc tính là chuyện gì?

Cố Trầm Chu nhớ lại bản thân năm năm trước, không khỏi nhắm mắt lại tự động vẽ phác ra một gương mặt lạnh lùng cao ngạo.

Thật sự cũng là Vệ Tường Cẩm tính tình tốt, từ nhỏ đến lớn đều thương anh giống như em trai, nếu đổi lại là anh thì lúc ấy đã đánh chết kẻ kia rồi… Người đàn bà này cũng không phải là gì, cũng là vì lúc ấy Vệ Tường Cẩm mới biết thích con gái, anh rõ ràng là có rất nhiều cách ôn hòa hơn nhưng lại cố tình chọn cái kịch liệt nhất cũng khó coi nhất.

— Anh khi đó, rốt cuộc là có thật sự đặt Vệ Tường Cẩm ở trong lòng hay không?

“Được rồi.”

Vệ Tưởng Cẩm nói.

“Anh em bao nhiêu năm nói mấy cái này làm gì. Năm đó là cậu cho mình xem, không cần thiết phải chụp ảnh lại, mình cũng không thể nào đi làm mấy cái này. Ảnh chụp là –“

“Đương nhiên là Thi San chụp.”

Cố Trầm Chu thản nhiên nói.

“Cuốn hút được ấn tượng tốt của cậu, sau đó lại làm chút chuyện khiến mình chán ghét, mình nghĩ rằng cô ta là đồ ngốc, kết quả là đối phương coi mình như một con khỉ mà đùa giỡn.”

Vệ Tường Cẩm tức đến mỉm cười:

“Thật sự là một bàn cờ hay! Cậu đã nói cho chú Cố hay cha mình chưa?”

“Vẫn chưa.”

Con chó vàng đã gặm xương xong rồi đang chạy vòng quanh Cố Trầm Chu muốn tiến hành hoạt động đi dạo tiếp theo, Cố Trầm Chu ngồi xổm xuống vỗ vỗ đầu xoa dịu nó.

“Mình vừa mới cơm nước ở nhà cậu xong đã gọi điện thoại cho cậu trước tiên.”

“Việc này để mình nói cho cha mình.”

Vệ Tường Cẩm quyết đoán nói.

“Bên chú Cố giao lại cho cậu, để bọn họ điều tra nguồn gốc của Thi San một chút.”

“Chỉ sợ là không điều tra ra được bao nhiêu.”

Cố Trầm Chu phân tích.

“Nếu đã bày ra, khẳng định là cũng đã lau dọn sạch sẽ… Bây giờ mình ngẫm lại, lần đó đại khái là tôi rất nhanh, bằng không lái xe của cả hai chiếc xe đều sẽ lập tức tử vong.”

Vệ Tường Cẩm không nói gì, nếu không có chuyện của Thi San thì anh sẽ không nghĩ vậy; nhưng nếu đối phương đã bắt đầu xuống tay từ năm năm trước – có chuyện gì có thể sạch sẽ hơn người chết?

“Trước tiên cứ như vậy đi.”

Cố Trầm Chu dừng câu chuyện lại.

“Chúng ta nói chuyện lâu như vậy, Đại Hoàng cũng sắp xù lông lên rồi, mình cho nó đi chạy một chút.”

“Con chó đó sẽ nổi điên.”

Vệ Tường Cẩm nói.

“Đúng rồi, mình nghe nói Hạ Hải Lâu phải nhập viện quân khu?”

“Tin tức của cậu cũng thật nhanh nhạy đấy.”

Cố Trầm Chu kể lại đơn giản về chuyến du lịch dã ngoại của hai người.

“Ngày mai mình còn phải đến bệnh viện quân khu thăm cậu ta.”

“Cậu và hắn đi du lịch cùng nhau làm gì?”

Vệ Tường Cẩm sửng sốt.

“Có chút hứng thú với cậu ta, vừa vặn có cơ hội thì tiếp xúc một chút xem – Hạ Hải Lâu vô cùng thích hoạt động dã ngoại, lúc trước vào năm đầu khi mới đến đây, có người mời cậu ta đi du lịch dã ngoại cậu ta nhất định sẽ đi, hơn nữa cũng không mang theo những kẻ kia.”

Cố Trầm Chu giải thích.

"Cậu là nói Hạ Hải Lâu có cảm tình đặc biệt với việc dã ngoại."

Vệ Tường Cẩm nói câu được câu mất, lại hỏi.

"Ngày mai chừng nào cậu đi?"

"Chín giờ, làm sao?"

"Không có gì, mình chỉ hỏi vậy thôi."

Vệ Tường Cẩm nói thêm hai câu nữa liền cúp điện thoại.

Cố Trầm Chu cất điện thoại đi, cởi dây xích sắt vẫn buộc chú chó vàng, khẽ nói:

"Đi!"

Con chó vàng kêu âu một tiếng rồi vung bốn chân lên, kéo theo Cố Trầm Chu chậm rãi chạy thẳng về phía trước.

28. Chương 28: Thăm Bệnh Và Kinh Kịch

Ngày hôm sau, lúc Cố Trầm Chu đi thăm Hạ Hải Lâu thì thời gian không còn sớm nhưng cũng không muộn, vừa đúng chín giờ như đã nói với Vệ Tường Cẩm ngày hôm qua.

Nhưng ngoài dự đoán chính làvào thời điểm không sớm không muộn này, trong phòng bệnh ngoại trừ Hạ Hải Lâu ra lại có thêm một người đang ngồi.

Bất chợt thấy người ngồi ở bên cạnh giường bệnh, Cố Trầm Chu thật sự có chút ngoài ý muốn nhưng cũng không quên lễ phép:

"Bác Hạ, chào bác."

Anh đang nghĩ sao bên ngoài không thấy nhân viên canh gác, chỉ thấy một người đàn ông lớn tuổi đang ngồi bên cạnh giường, thái dương có mấy sợi bạc đan xen. Gương mặt cương nghị của ông ta lạnh lùng sắc bén, đôi mắt sáng rực không chút dao động nhưng nếp nhăn tầng tầng lớp lớp nơi khóe mắt khiến ông ta nhìn qua già hơn tuổi thực rất nhiều – cho dù thực sự ông ta mới chỉ hơn năm mươi tuổi:

"Người ở bên dưới nói với tôi là cậu đến đây, đến gặp Hạ Hải Lâu?"

"Vâng, bác Hạ."

Cố Trầm Chu nói ngắn gọn cũng không nhiều thêm lời nào – Hạ Nam Sơn không có hậu đại trực hệ, ngay cả đứa cháu trai bên ngoại Hạ Hải Lâu cũng mới đến kinh thành vào ba năm trước sau khi anh rời đi. Không có giao tình đời thứ ba làm cầu nối, Cố Trầm Chu giống như những người khác phần lớn thời gian chỉ nhìn thấy vị bô lão quyền cao chức trọng này ở trên TV, hiện tại đương nhiên là ít nói ít sai.

"Bình thường Hạ Hải Lâu luôn khá xúc động, ở cùng một chỗ với cậu tôi cũng yên tâm hơn chút."

Hạ Nam Sơn nói.

"Lần này rất tốt, người trẻ tuổi vẫn nên làm chút việc nghiêm túc."

Bình thường cho dù bị tám loại tin đồn thổi qua cũng bất động, nhưng khi Cố Trầm Chu nghe những lời này cũng á khẩu: Hạ Hải Lâu lúc trước đã quậy phá như thế nào mà Hạ Nam Sơn mới có thể đem chuyện đi cắm trại dã ngoại thành 'làm việc nghiêm túc'? Anh nhìn lướt qua Hạ Hải Lâu nằm trên giường bệnh thì thấy đối phương vốn không đặt lực chú ý đến nơi này, vẫn đang chơi đùa với một con khỉ trụi lông bị dây xích trói chặt.

Thực ra Hạ Nam Sơn cũng không đặt lực chú ý lên Hạ Hải Lâu. Ông ta dặn dò những lời này giống như đang dặn dò nhiệm vụ xong liền chống dậy đứng lên đi ra khỏi phòng bệnh.

Cố Trầm Chu tất nhiên không thể đứng ngây ra nhìn việc này, vội vàng bước lên đỡ đối phương:

"Bác trai, cháu đưa bác ra."

Hạ Nam Sơn khoát tay ý bảo không cần:

“Hai người nói chuyện đi.”

Viên cảnh sát lúc này cũng đi từ ngoài vào quen thuộc đứng ở bên cạnh Hạ Nam Sơn rồi hộ tống vị bô lão này ra khỏi phòng bệnh.

Lúc này Cố Trầm Chu mới chú ý đến Hạ Hải Lâu.

Một ngày không gặp, gương mặt Hạ Hải Lâu đã không còn vẻ bệnh tật nữa. Hắn mặc áo bệnh nhân màu xanh da trời nửa nằm nửa ngồi dựa lên gối, tủ và sô pha xung quanh bị đủ loại giỏ hoa quả chiếm hết, Cố Trầm Chu không thể không ngoại lệ đặt giỏ hoa quả của mình lên đó.

“Hạ thiếu gia đã thấy đỡ hơn chút nào chưa?”

Anh đi đến bên giường, ánh mắt cũng theo đó chuyển qua con khỉ màu hồng phấn cực kỳ bắt mắt đang bị Hạ Hải Lâu đùa mà nhảy nhót ở trong phòng.

… Đây chính là con khỉ bị Hạ Hải Lâu mang về kia đi.

Cố Trầm Chu không chắc chắn lắm nhìn con khỉ màu hồng phấn bị cạo hết lông trên người chỉ còn lại một nhúm lông hồng trên đỉnh đầu.

“Tốt đến không thể tốt hơn.”

Hạ Hải Lâuvân vê một quả nho bự trong tay vung vẩy trước mắt con khỉ. Cổ con khỉ màu hồng phấn kia bị dây thừng xích lại bên mép tủ, chỉ có thể vừa vặn nhảy lên tủ đầu giường chứ không thể đến gần giường thêm một bước. Ngón tay của Hạ Hải Lâu đặt ở khe giữa giường và tủ đầu giường, mỗi lần móng vuốt của con khỉ sắp với đến thì hắn lại hơi lùi về một chút, đợi đến lúc con khỉ nổi giận thu móng vuốt lại thì hắn lại đưa hoa quả về phía trước một chút… Vài lần như vậy con khỉ kia đã hận đến mức nghiến rắng, cuối cùng cũng mặc kệ hoa quả trong tay Hạ Hải Lâu mà trực tiếp giương nanh múa vuốt với người ở trên giường.

Hạ Hải Lâu lúc này ngược lại rất thỏa mãn, tùy tiện chọn một quả táo ném về phía đầu con khỉ rồi xoay người nhìn Cố Trầm Chu:

“Vẫn chưa cảm ơn sự chăm sóc của Cố thiếu gia hai ngày trước.”

“Cái này –“

Cố Trầm Chu tươi cười:

“Là tôi mời Hạ thiếu gia, cũng là tôi chuẩn bị hành trình và vật phẩm, cuối cùng còn khiến Hạ thiếu gia phải vào bệnh viện, cảm ơn gì đó hay là thôi đi.”

Khóe môi Hạ Hải Lâu nhướng lên một chút mang theo nét thờ ơ phong lưu:

“Yêu cầu của Cố thiếu gia với chính bản thân mình có phải là hơi cao không. Sau cuộc săn bắn hôm đó tôi vẫn nhớ những gì mình làm tiếp theo nhưng lại không quá rõ ràng…”

Hắn nhìn về phía Cố Trầm Chu.

“Hạ thiếu gia không nhớ rõ?”

Cố Trầm Chu nói.

“Cũng không làm gì cả, chỉ bắn hai phát súng và nhảy một bậc thang lớn.”

Hạ Hải Lâu giống như đang tự hỏi gì đó rồi không nói gì nữa.

Lần này đến thăm đối phương chủ yếu cũng là một loại thái độ về nghi thức, mục đích của Cố Trầm Chu đã đạt được rồi nên cũng không để ý thêm đến việc Hạ Hải Lâu suy nghĩ gì lúc này nữa:

“Nếu Hạ thiếu gia không còn việc gì nữa thì tôi xin phép đi trước.”

“Cố thiếu gia đi thong thả.”

Hạ Hải Lâu nói.

Cố Trầm Chu gật đầu xoay người đi ra phía ngoài, lúc bước ra khỏi cửa thì va phải một y tá trẻ đang vội vàng chạy vào!

Tấm thảm hút hết tiếng bước chân, chỗ rẽ cuối vách tường che khuất bóng người, Cố Trầm Chu đợi đến khi cái khay mà y tá kia bưng đến đụng vào ngực mình mới nghiêng người sang.

"Ối!"

Tiếng hô bất ngờ cùng với tiếng khay rơi vang lên, mấy loại thuốc được bày sẵn ở phía trên cũng rơi hết xuống đất vì cú va chạm này.

"Không sao chứ?"

Cố Trầm Chu đưa tay nâng đối phương dậy. Y tá mặc đồ trắng này có vẻ như bị cú va bất ngờ này dọa sợ, cả cánh tay đều cứng lại.

"Không, không sao."

Y tá vội vàng ngồi dậy nhặt thuốc rơi trên đất.

"Xin lỗi ngài."

Cố Trầm Chu chỉ liếc mắt nhìn theo giọng nói một cái rồi nhìn về phía Hạ Hải Lâu gật đầu, sau đó bước qua y tác ngồi xổm ở cửa tiếp tục đi về phía trước.

Anh đi ra được một đoạn tiền đưa tay thò vào túi áo lục lọi một chút, là hai viên thuốc nho nhỏ màu trắng. Anh đặt trong lòng bàn tay nhìn một lúc, khóe môi nhếch lên, đợi đến khi đi ngang qua thùng rác liền thuận tay ném vào.

Vẫn trong phòng bệnh mà Hạ Hải Lâu đang nằm.

Y tá bưng thuốc đến đã đổi thuốc xong, hiện đang nơm nớp lo sợ đứng ở bên giường đổi bình truyền dịch cho Hạ Hải Lâu. Hạ Hải Lâu ngồi tựa vào giường bật TV lên xem, thứ hắn xem lại không phải tiết mục gì mà là video giám sát hành lang bên ngoài chính phòng bệnh của mình. Đoạn video giám sát này vô cùng ngắn, chỉ dài khoảng ba phút, bắt đầu từ lúc Cố Trầm Chu va vào người kia ở cửa phòng bệnh đến khi bóng dáng anh biến mất ở vị trí góc cầu thang.

Hạ Hải Lâu nhìn bóng dáng ném viên thuốc không chút do dự trong video một lúc, đứng dậy xuống giường đi về phía cửa sổ.

Y tá đang đưa mũi kim vào trong mạch máu của Hạ Hải Lâu lắp bắp kinh hãi:

"Hạ thiếu gia, từ từ đã, vẫn đang –"

Trả lời cô là hành động trực tiếp nhổ ống truyền dịch trên tay ra của Hạ Hải Lâu, hắn rút một điếu thuốc từ trong túi áo ra đi đến bên cửa sổ nhìn xuống, Cố Trầm chu vừa đi ra khỏi tòa nhà, một phút trước vẫn nhàn nhã đi ra một khắc sau bước chân đã bất chợt nhanh hơn.

Ánh mắt Hạ Hải Lâu di chuyển theo bóng người ở bên dưới, thấy đối phương ôm chầm lấy một người ở đằng trước, mà người kia…

"Bất ngờ chứ?"

Vệ Tường Cẩm đứng trước tòa nhà của bệnh viện vọt đến trước mặt Cố Trầm Chucười lớn hai tiếng, anh ta đột nhiên có chút nghi hoặc nói:

"Bây giờ cũng mới chín giờ mười phút đi? Không phải đi thăm Hạ Hải Lâu hay sao mà cậu đi ra nhanh như vậy chứ?"

Người mới nói chuyện điện thoại ngày hôm qua mà hôm nay đã đứng ở trước mặt, tâm tình Cố Trầm Chu tốt hơn không ít:

"Cũng chỉ là xã giao thôi, chẳng lẽ mình thật sự phải nói chuyện trời đất với cậu ta chắc? Còn cậu sao lại đột nhiên trở về thế này?"

“Còn không phải hôm qua do cậu nói chuyện với mình hay sao?”

Vệ Tường Cẩm đáp.

“Đúng lúc trong đội có nhiệm vụ cần báo cáo nên mình tranh thủ đến đây.”

“Có thể ở lại bao lâu?”

Cố Trầm Chu hỏi.

Vệ Tường Cẩm ngẫm nghĩ:

“Thực ra không được lâu lắm, chỉ là chuyện ký tên thôi. Mình đặc biệt tranh thủ đến đây cũng là muốn gặp nhau nói chuyện một chút, ngày mai sẽ đi.”

“Đi nào, cậu đã làm xong việc chưa?”

Cố Trầm Chu hỏi.

“Vừa đến đã chạy đi tìm cậu rồi.”

Vệ Tường Cẩm nhún vai.

“Mình lái xe đến đây, tiện thể đưa cậu đi – Xong việc rồi chúng ta đi uống một ly.”

Cố Trầm Chu nói.

Vệ Tường Cẩm gật đầu, lúc xoay người đi theo Cố Trầm chu thì lơ đãng ngẩng đầu lên nhìn lướt qua tòa nhà bệnh viện.

Cố Trầm Chu chú ý đến:

“Sao vậy?”

“Không có gì…Mình có cảm giác như có người nhìn từ trên xuống.”

Vệ Tường Cẩm nói.

“Chắc cũng không quá quan trọng.”

Cố Trầm Chu nghĩ đến một màn vừa rồi liền hơi mỉm cười, đút tay vào trong túi áo:

“Không quan trọng lắm đâu.”

Cháu trai làm việc ở bên ngoài tranh thủ về nhà, bất kể là ở trong gia đình nào cũng là một chuyện cực kỳ đáng chú ý.

Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm làm xong việc rồi cũng không có thời gian đi uống một ly như đã hẹn. Bọn họ đi đến chỗ ông nội Vệ ăn cơm trưa rồi ngồi chơi với hai cụ một buổi chiều, đợi đến khi chuẩn bị đi thì điện thoại của Vệ Thành Bá đã đến. Hai người lại chạy từ Chính Đức Viên đến Thiên Thụy Viên, đợi đến lúc vào nhà rồi ăn một bữa cơm chiều thật ngon thì sau bữa cơm chiều chính là lúc Vệ Tường Cẩm và Vệ Thành Bá nói chuyện. Cách một cánh cửa, Cố Trầm Chu đứng ở bên ngoài thư phòng nghe thấy Vệ Thành Bá liên tục bật ra những lời thô tục mắng Vệ Tường Cẩm như mắng cháu, anh nhếch môi quay về phòng Vệ Tường Cẩm mở máy tính chơi vài ván Star Wars, đợi đến lúc thời gian hiển thị trên máy tính là chín giờ thì Vệ Tường Cẩm mới đẩy cửa đi vào.

“Về rồi?”

Cố Trầm Chu lập tức rời khỏi trận đối chiến vẫn còn chưa chấm dứt.

Vệ Tường Cẩm có chút hoảng hốt liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái:

“… Mình cần được chữa trị, ông ấy mắng tôi tròn hai tiếng rưỡi mà không hề lặp lại một từ nào, mẹ nó!”

Cố Trầm Chu ho nhẹ hai tiếng:

“Mình sẽ chữa trị cho cậu! Nói đi, muốn mình làm gì?”

Nghe được lời này Vệ Tường Cẩm lập tức yên lặng ngồi xuống ghế trước bàn vi tính nhếch môi chỉ về phía một góc ra hiệu.

Cố Trầm Chu đi đến chỗ Vệ Tường Cẩm ám chỉ, mở hộp đàn lấy đàn violon và cây vĩ ra, đặt thân đàn lên bả vai thử âm một chút:

"Muốn nghe cái gì?"

Vệ Tường Cẩm thật đau buồn nói:

"Muốn nghe Kinh kịch."

Đến mức này thì Cố Trầm Chu cũng muốn chửi bậy:

"Mình học đàn violon đấy, cậu kêu mình dùng đàn violon kéo ra Kinh kịch à?"

Vệ Tường Cẩm vội giơ tay:

"Trước đây cậu cũng biết hát mà."

Lời này thực sự không phải là giả, Ngu Nhã Ngọc cực kỳ mê nghe hát, không ba thì năm ngày đều phải đi nghe hát một lần, trước đây công việc của Vệ Thành Bá bận rộn nên Vệ Tường Cẩm thường xuyên đi theo Ngu Nhã Ngọc nghe hát khắp nơi, kết quả là sau này nhà họ Vệ phát hiện Vệ Tường Cẩm không chỉ thích Kinh kịch ở mức độ bình thường, không những thỉnh thoảng cao giọng hát một đoạn mà còn viết trong bài văn 'Lý tưởng của em tương lai' là muốn làm một vai kép võ thì mới cảnh giác trông chừng, vội vào kéo thẳng con mình lại.

Sau đó khi Cố Trầm Chu bước vào nhà họ Vệ thì nhà họ Vệ đã không còn cho Vệ Tường Cẩm theo Ngu Nhã Ngọc đi ra ngoài nghe hát nữa, nhưng dù sao cũng đã nghe suốt năm ba năm nên không thể lập tức thay đổi. Trong nửa năm Cố Trầm Chu ở nhà họ Vệ thường xuyên thấy Vệ Tường Cẩm cao giọng nhún nhảy hát y y nha nha hai câu… Mà khi đó anh cảm thấy thú vị nên cũng cao giọng hát theo… Nhưng chuyện này quả thực đã lâu lắm.

"Quên lâu rồi."

Cố Trầm Chu khẳng định với Vệ Tường Cẩm.

Vệ Tường Cẩm ngẩng đầu nhìn thời gian một chút.

"Cái này thì đơn giản, cậu đếm tới năm đi."

Cố Trầm Chu lập tức cảnh giác đưa tay lấy di động ra nhìn thời gian, nhưng không đợi anh kịp đặt tay lên thân máy từ tầng một đã vang lên tiếng chiêng trống.

"Đúng giờ liền báo, không hề sai lệch."

Vệ Tường Cẩm cười tủm tỉm đồng thời gõ nhẹ tay lên bàn theo nhịp điệu.

Cố Trầm Chu lắng nghe một hồi, là vở kịch Mộc Quế Anh nắm ấn soái.

"Không phải là ta ngồi yên không hỏi khi quốc gia lâm nạn, thấy ấn soái lại gợi lên bao tình duyên lúc trước –"

Vệ Tường Cẩm hừ giọng theo tiếng nhạc, nhưng anh ta cũng không hát thành một câu trọn vẹn mà chỉ thỉnh thoảng nhẩm theo hai câu.

Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn Vệ Tường Cẩm một cái rồi buông đàn violon trong tay ra:

"Bỗng nghe tiếng hô vang rung động từ ngàn xưa vẽ nên một nét ngang, cổng Phá Thiên chí khí ngút trời kêu gọi ta."

Anh lại hát.

"Nhớ hoa đào năm đó lập tức uy phong lẫm liệt, máu kẻ địch vẩy lên bãi đá –"

Mắt Vệ Tường Cẩm muốn rơi xuống, anh vừa muốn nói gì đó liền nghe thấy tiếng Vệ Thành Bá ho mạnh một tiếng ở bên ngoài.

"Bác trai."

Cố Trầm Chu vội im lặng.

Vệ Thành Bá đi từ hành lang vào trong phòng, vẻ mặt dịu đi gật đầu với Cố Trầm Chu, lúc quay sang Vệ Tường Cẩm thì sắc mặt rất không tốt:

"Con lại vừa mới hát y y nha nha cái gì."

Vệ Tường Cẩm vẫn chưa thu nụ cười hòa nhã lại.

Cố Trầm Chu:

"Bác trai…"

Vệ Thành Bá:

"Đã sớm nói con không có tài năng rồi! Nhìn câu mở đầu người ta hát an ổn bao nhiêu! Mấy câu sau đều là người mới hát đi, ngược lại cũng không tệ lắm."

Ở cùng Ngu Nhã Ngọc thích nghe hát đã vài chục năm, Vệ Thành Bá cho dù không phải người trong nghề nhưng cũng có thể phân biệt được người trong nghề có tài hay không.

Vệ Tường Cẩm chợt thu nụ cười tươi rói trên mặt.

Cố Trầm Chu: …

Vệ Thành Bá nói tiếp:

"Nhưng cha nói cho mày biết, nếu mày dám học kẻ khác theo đuổi con hát gì đó, lão tử đánh gãy chân mày!"

Vệ Tường Cẩm cười đến choáng váng.

Cố Trầm Chu:…

29. Chương 29: Đoàn Khảo Sát

Chuyện của Thi San cuối cùng cũng không tra ra được gì, trên một tờ giấy mỏng manh toàn là mấy lời khách sáo của quan chức, quan trọng nhất là bọn họ cũng không biết người đang ở chỗ nào.

Sau khi Vệ Tường Cẩm về thì ngủ ở nhà một tối, ngày hôm sau lại vội vàng quay lại quân đội.

Mới trở về được ba tháng nhưng lại gặp liên tiếp hai chuyện lớn, lúc này Cố Trầm Chu đã không còn bận tâm đến kẻ chủ mưu phía sau – nếu đối phương có thể bắt đầu dàn dựng từ năm năm trước thì có thể thấy được sự kiên nhẫn và ẩn núp của kẻ đó, dù anh có sốt ruột hơn cũng không có tác dụng, chi bằng ngồi yên trước bàn đợi đối phương ra bài rồi nhìn lá bài trong tay đối phương là gì.

Tiễn Vệ Tường Cẩm đi rồi Cố Trầm Chu cũng không nhàn rỗi, cẩn thận ghi lại tất cả những tình tiết vụn vặt trong giấc mơ giữa một đám rối như tơ vò, chọn một nơi là huyện Thanh Hương rồi gia nhập vào đoàn khảo sát của chính phủ đến nơi đó khảo sát, ngoại trừ người trong nhà ra thì không báo cho một ai việc mình rời khỏi kinh thành.

Huyện Thanh Hương nằm ở khu vực Hoài Nam, bốn phía bị núi vây quanh, diện tích khoảng hai ngàn mét vuông, nhân số là hơn mười vạn.

Khi đoàn khảo sát đến huyện Thanh Hương thì đã là chạng vạng tối ngày hôm sau.

Cố Trầm Chu cùng một đám nhân viên hỗ trợ trẻ tuổi khác chuyển các loại thiết bị khảo sát từ trên xe bus vào nhà khách của huyện, vừa đặt mấy thứ này gọn gàng thì có người đi đến đưa một điếu thuốc:

"Tiểu Cố thoạt nhìn thì tuổi không lớn lắm, vừa tốt nghiệp hả?"

“Đã tốt nghiệp được một năm rồi, quản lý.”

Cố Trầm Chu vừa nói vừa nhận điếu thuốc trong tay đối phương nhưng không châm.

Quản lý công trình lần này là một trong những người phụ trách đoàn khảo sát công trình thủy lợi ở huyện Thanh Hương, hôm trước ông đã định đi nhưng giữa chừng bị nhét thêm một người vào, nói là đi theo để học hỏi thêm kiến thức. Lúc ấy ông đã nghĩ thầm trong lòng, bản thân đang lăn lộn trong cái chỗ vừa khổ vừa ít lợi lộc, hễ làm quan thì không ai muốn làm, sao lại đưa một thằng nhóc vừa mới tốt nghiệp đến đây học hỏi kinh nghiệm chứ? Đợi đến lúc nhìn thấy người đến thì đúng là một người trẻ tuổi nhã nhặn bèn khẳng định phán đoán của mình đến tám phần, nghĩ đi nghĩ lại thì cũng coi như có thể cho người xem thiết bị hoạt động là được. Không ngờ qua hai ngày vừa rồi người trẻ tuổi này thật sự rất khiêm tốn, không chỉ ít nói mà lúc nên làm việc cũng không hề chối từ, lúc chuyển thiết bị còn cẩn thận hơn cả nhân viên làm việc bình thường, lúc này mới có lòng muốn xem xét một chút.

“Hồi ở trường Tiểu Cố học ngành thủy lợi hả?”

Quản lý cười nói:

“Nghề này không dễ làm, cả ngày phải phơi gió phơi sương, bình thường suốt ngày phải trèo đèo lội suối rã cả chân không nói, có rất nhiều nơi phải đi thăm dò nhưng xe không đi vào được, đến lúc ấy chỉ có một đôi chân một đôi tay, nếu không có sức chịu đựng tốt thì xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cũng không có gì đáng ngạc nhiên…”

“Đúng là học thủy lợi.”

Cố Trầm Chu cười.

“Đúng lúc có chút hứng thú.”

Quản lý à một tiếng:

“Cha cậu thực sự yên tâm – còn cố ý sắp xếp cậu đến đây hả? Thực ra hiện tại cũng có vài công trình xây dựng nữa, nơi này có thể xem như là khó khăn nhất…”

Ông ta vừa nói đến nơi này thì trong mắt liền có hơn chút bất bình.

Cố Trầm Chu:

“Cha tôi từng làm việc ở đây nên tôi cũng muốn quay lại đây thăm thú.”

Quản lý nhíu mày: Nơi nhỏ như huyện Thanh Hương cũng từng có quan chức chính phủ làm? Vậy hơn nửa là nhân vật ở vùng ven nào đó, khó trách lại sắp xếp con trai vào trong đội ngũ này. Ông ta vừa nghĩ như vậy thì đáy lòng thoáng chốc nhẹ bẫng, tươi cười trên mặt cũng nhạt hơn một chút:

“Thì ra là vậy, rất tốt rất tốt, cha con cùng đến một nơi, ha ha.”

Cố Trầm Chu sao có thể không nhìn hiểu sắc mặt của đối phương chứ? Anh cười khẽ:

“Quản lý, hình như bên ngoài vừa có người gọi chú đấy, chú có muốn đi ra nhìn xem thử không?”

“Hình như tôi không nghe thấy, nhưng cậu nói đúng, đi xem thế nào cho chắc.”

Quản lý nói.

“Thiết bị ở chỗ này không được thuận tiện lắm, Tiểu Cố cậu canh chừng cẩn thận chút nhé.”

“Được, quản lý.”

Cố Trầm Chu gật đầu.

Lúc này quản lý mới xoay người rời đi. Ông ta vừa rời khỏi thì nhân viên công tác bỏ đi lúc trướcquay lại:

“Ông ấy vừa tìm cậu nói gì thế? Người này cũng trực tiếp thật.”

“Cũng không có gì, chỉ hỏi chút việc nhỏ thôi.”

Cố Trầm Chu thuận miệng nói, ngồi canh chừng với một nhân viên công tác khác khoảng hơn một tiếng thì mới có nhân viên khác ăn cơm chiều xong đến thay ca cho bọn họ.

Đến đêm, tên của nhân viên luân phiên thay ca trông chừng thiết bị liền biến thành Cố Trầm Chu và nhân viên công tác nói chuyện với anh lúc trước.

Hai người vừa mới cùng quay về, nhân viên công tác tên Lý Hữu Tài kia vừa nghe được tên của mình thì lập tức thấp giọng 'hừ' một tiếng.

Chuyện này không khỏi cũng quá thiếu kiên nhẫn rồi, chắc hẳn là ông ta đã vội vàng đi tìm hiểu xem huyện Thanh Hương này rốt cuộc từng có lãnh đạo nào họ Cố từng làm việc ở đây không. Cố Trầm Chu thầm nghĩ trong lòng như vậy nhưng cũng không có cảm nhận gì khác, quay lại căn phòng chất đống các loại thiết bị pha một bình trà cho bản thân.

Khoảng hơn một tiếng sau thì Lý Hữu Tài đi vào phòng, vẻ mặt không tốt lắm, anh ta không để ý bị một thiết bị đặt ở giữa đường ngáng chân một chút liền tức giận đến mức dùng sức đá thiết bị một cái làm phát ra một riếng 'ruỳnh' lớn. Có lẽ là như vậy vẫn chưa đủ hả giận, sắc mặt anh ta vẫn khó coi còn muốn đá thêm hai cái nữa.

Cố Trầm Chu đang ngồi trên ghế lật xem một quyển sách kinh tế lên tiếng:

"Uống một chén trà chứ?"

Hình như đến lúc này mới phát hiện ra trong phòng không chỉ có một mình mình, Lý Hữu Tài nặn ra một gương mặt tươi cười:

"Cảm ơn."

Cố Trầm Chu đứng dậy cầm bình trà vừa pha xong rót cho Lý Hữu Tài một chén.

Lý Hữu Tài đón chiếc chén thờ ơ uống một hớp liền sửng sốt:

"Trà này thật thanh! Hình như không phải loại của nhà khách đúng không?"

"Tôi mang từ nhà đến."

Cố Trầm Chu đã ngồi về chỗ cũ tiếp tục lật sách.

Lý Hữu Tài à một tiếng rồi hết nhìn nước trà lại nhìn Cố Trầm Chu, vẻ mặt có chút xao động:

"Tiểu Cố, bây giờ mới hơn chín giờ, đi ngủ thì quá sớm, chúng ta chơi trò gì chút đi?"

Anh ta vừ nói vừa lục lọi trong túi áo rồi cầm ra một bộ Poker.

Cố Trầm Chu day day thái dương đặt sách xuống, thầm nghĩ thảo nào lúc anh ta đi vào thì nổi giận đùng đùng như thế, chắc chắn là thua nên đỏ mắt.

"Muốn chơi trò gì?"

Cố Trầm Chu hỏi, mấy ngày này không nên gây ra chuyện gì lớn, dù sao mới có chút thời gian thôi.

"Poker thôi."

Lý Hữu Tài rõ ràng là vui vẻ hơn nhiều:

"Chơi năm lá được không?"

Cố đại thiếu gia chỉ chơi mười phân vẹn mười cũng nhập gia tùy tục:

"Cũng được, nhưng tôi không biết cách chơi bài Poker."

"Không sao, không sao."

Lý Hữu Tài vui vẻ vỗ ngực nói:

"Tôi dạy cho cậu!"

Cố Trầm Chu không nói gì để anh ta tráo rồi chia bài.

“Ba cơ!”

“Đổi bài!”

“Ba nhép!”

“Năm rô!”

Đánh hơn mười ván Cố Trầm Chu đều toàn thắng nhờ may mắn bốc được bài nhưng lại thắng tám chín trên mười trận, anh liếc mắt nhìn sắc mặt Lý Hữu Tài theo thời gian trôi đi càng lúc càng khó coi hơn, sau khi thắng thêm một ván nữa thì buông bài trong tay ra:

“Cũng không còn sớm nữa, hay thôi nhé.”

Lý Hữu Tài không vui nói:

“Mới có mấy giờ mà đã muộn chứ?”

“Cũng đúng, giờ vẫn còn sớm.”

Cố Trầm Chu cười nói:

“Nhưng tôi thật sự có chút mệt mỏi, mấy ván này hay thôi không tính nữa được không?”

Lý Hữu Tài hơi kinh hãi nói:

“Cái này thì không được, dám chơi dám chịu, sao có thể như thế!”

Anh ta đứng dậy muốn đi lấy tiền trong ví.

Cố Trầm Chu vội vàng ngăn lại:

“Là tôi không biết chơi trước nên làm hỏng mất hứng thú của anh Lý, anh Lý đừng bỏ tiền ra để châm chọc tôi chứ!”

Lý Hữu Tài cực kỳ ngượng ngùng dừng bước:

“Ai, sao có thể nói như vậy được…”

“Vậy thì có sao đâu? Vốn cũng chỉ chơi một chút thôi.”

Cố Trầm Chu mỉm cười chuyển đề tài.

“Tôi đi lấy thêm chút nước, nước trong siêu bị đun cạn rồi.”

“Để tôi để tôi, chú em ngồi đi, ngồi đi.”

Lý Hữu Tài vội vàng cầm siêu đi vào toilet lấy nước rồi nhanh chóng lấy một siêu đầy đi ra đặt lên bệ đun, tiếp đó anh ta thu dọn đống bài poker bừa bãi trên bàn rồi có chút ngượng ngùng vội vàng nói:

“Chú em, tôi đi ngủ trước đây.”

Cố Trầm Chu đứng bên cửa sổ nhìn xuống dưới nhẹ gật đầu rồi mặc kệ chiếc xe bật đèn sáng rực đi xuyên qua bóng đêm bên dưới kia, tắt đèn trong phòng, vặn mở đèn ngủ, sau khi đi vào toilet rửa mặt mũi rồi cởi áo khoác ra mới ngồi tựa trên giường tiếp tục lật sách xem.

Ngày hôm sau trời vừa sáng đoàn khảo sát đã thu dọn xong mọi thứ rời khỏi nhà khách, tìm một lái xe ở địa phương đến đi về phía địa điểm khảo sát lần này là núi Thanh Hương.

Núi Thanh Hương ở phía bắc huyện Thanh Hương, ở giữa còn có một thôn Thanh Tuyền chỉ có mấy chục hộ gia đình ở đó. Đi qua huyện vào thôn thì đường núi vô cùng khó đi, vừa nhỏ hẹp vừa nhiều hố, lại thêm đêm qua mưa to nên càng lầy lội khó đi hơn.

Cố Trầm Chu và Lý Hữu Tài ngồi ở đuôi xe, thỉnh thoảng xe lại lắc khiến người ngồi trên xe giống như đang ngồi tàu lượn siêu tốc, cũng may lần người tham gia đoàn khảo sát đều là nam thanh niên khỏe mạnh cường tráng lại rất ít người bị say xe, một vài người sắc mặt không được tốt uống một viên thuốc cũng giải quyết được vấn đề.

Lần này đi quãng đường có mấy chục km lại mất tròn bốn tiếng, đợi xe dùng tốc độ mười mấy dặm một giờ chậm rãi đi lên một con đường đất vàng tương đối bằng phẳng, khi nhìn thấy được mái nhà gạch ở phía xa xa thì hơn nửa người trên xe đều có cảm giác xương cốt của mình đều đã tan ra hết.

Lúc này cũng không còn ai bận tâm đến một đống thiết bị ở phía đuôi xe, người phụ trách đoàn khảo sát dẫn theo lái xe đến gặp trưởng thôn để thương lượng nhờ đối phương sắp xếp cái ăn chỗ ở, những nhân viên còn lại của đoàn thì đi dạo xung quanh, có vài người mang theo đồ ăn vặt cũng ăn một chút lót dạ.

Thôn Thanh Tuyền không lớn, đi một vòng từ đầu đến cuối chỉ mất khoảng mười lăm phút. Lúc Cố Trầm Chu đi dạo thì nhìn thấy mấy chiếc xe máy, hai con trâu cày, còn có một chiếc xe hơi đỗ ở cuối thôn, cửa kính và thân dưới của xe đều bị bùn đất màu vàng bao phủ.

Anh mới nhìn kỹ chiếc xe này thêm vài lần thì Lý Hữu Tài đã đi từ một đầu khác đến, hai tay đều dính bùn đất ẩm ướt, mày cau lại vẻ mặt không quá vui vẻ:

"Tiểu Cố, cậu có phát hiện nhà cửa ở thôn này đều tập trung vào gần giữa không?"

Mỗi người trong đoàn khảo sát công trình thủy lợi đều có một ít kiến thức địa lý căn bản, Cố Trầm Chu đáp:

"Chắc là sợ đất ở hai bên sườn núi sạt lở."

"Không sai."

Lý Hữu Tài gật đầu vỗ vỗ bùn đất trên tay.

"Tầng đất ở chỗ này xốp lại không có thảm thực vật để cố định, chỉ dùng một ít lưới…"

Anh ta chỉ vào thứ có hình giống cái lưới ở hai bên sườn núi.

"Thứ đó thật sự là không có tác dụng gì cả, cậu xem bùn đất trên mấy tảng đá ở trên mặt đất ấy, trận mưa ngày hôm qua đã khiến cho ngọn núi này chấn động liên tục."

Cố Trầm Chu bước đến nhìn xuống triền núi ở hai bên, nhìn một lúc lâu mới lắc đầu:

"Thời tiết hai ngày nay không tệ, chắc là không sao đâu… Lát nữa tôi sẽ nhắc nhở trưởng thôn."

Nhắc nhở trưởng thôn?

Lý Hữu Tài sửng sốt, thầm nói cậu coi mình là nhà ngoại giao chắc, hơn nữa ý tôi không phải nói đến cái này:

"Thôn này đã được dựng trong đây vài chục năm, người trong thôn còn có thể không biết chắc? Tôi không nói đến bọn họ…"

Anh ta dừng lại một chút rồi cười khổ:

"Là chúng ta đấy! Hai ngày này chúng ta còn phải lên núi khảo sát nữa!"

Nghe những lời này Cố Trầm Chu liền liếc mắt nhìn Lý Hữu Tài một cái, không nói gì đi về phía người quản lý đang đứng ở giữa thôn vung tay lên dùng sức vẫy bọn họ.

"Ánh mắt đúng là sắc bén."

Cố Trầm Chu đi rồi, Lý Hữu Tài thì thầm một tiếng rồi dứt bỏ cảm giác lo sợ trong lòng, sờ sờ mũi đi theo.

Người đứng ở giữa thôn gọi người vẫn là vị quản lý hôm qua đến tìm Cố Trầm Chu. Quản lý thấy mọi người đều đã tụ tập lại đây rồi mới mở miệng:

"Hôm nay chúng ta nghỉ lại nơi này một đêm, buổi chiều đi xem qua địa hình trước, ngày mai chính thức lên núi. Cơm trưa và chiều hôm nay, theo ý tôi là chúng ta ăn luôn ở nơi này, nếu mọi người có dự định khác thì cứ việc nói ra, chúng ta bàn bạc với nhau một chút…"

Nơi trước không thôn xóm sau không quán hàng này thì còn có thể có dự định gì nữa? Mọi người lần lượt đồng ý theo tốp năm tốp ba, tiếp đó ăn một bữa cơm có gà có vịt ở nhà của trưởng thôn, tuy nhiên đối với người ở thành phố mà nói thì đây là một bữa cơm quá nhiều mỡ ngấy béo.

Lúc ăn cơm trưa thì đã là gần hai giờ chiều, xóc nảy cả một buổi sáng khiến mấy người dẫn đầu đã có tuổi chịu không nổi nên đều lần lượt tìm người dân trong thôn điều đình mấy phòng để ngủ trưa.

Cố Trầm Chu đi dạo xung quanh một vòng, đợi đến lúc đoàn người tốp năm tốp ba tách ra mới quay đầu lại đi tìm người lái xe đã đưa bọn họ vào thôn Thanh Tuyền.

"Bác hút một điếu thuốc nhé."

Lái xe quen biết thôn trưởng ở nơi này đã lâu, đang ngồi xổm bên bờ ruộng nói tán chuyện với nhau. Cố Trầm Chu bước đến đưa điếu thuốc qua, thuận tiện dùng tiếng địa phương chào trưởng thôn một tiếng – anh chưa từng đến nơi này cũng chưa từng nghe qua tiếng địa phương nơi đây, nhưng trong lúc ăn một bữa cơm cũng nhớ được một số từ ngữ đơn giản xuất hiện nhiều lần, nói với một người cũng không có vấn đề gì.

"Nhóc có chuyện gì?"

Lái xe không từ chối điếu thuốc của Cố Trầm Chu, còn lấy cho trưởng thôn ở bên cạnh một điếu, dùng giọng nói đậm khẩu âm địa phương nói tiếng phổ thông.

Cố Trầm Chu lớn bằng từng này vẫn là lần đầu tiên bị người khác gọi là nhóc, anh bắt chước lái xe và trưởng thôn kéo quần ngồi xuống:

"Bác là người địa phương ạ?"

"Không phải vẫn là người bên ngoài à?"

Lái xe cười nói.

Cố Trầm Chu:

"Cháu thấy bác là người đi từ thôn Thanh Tuyền ra."

"Ồ, ánh mắt nhóc cũng lợi hại đấy!"

Lái xe có chút ngạc nhiên.

"Ông ấy là ông chú của tôi đấy."

Những lời này ông nói bằng tiếng địa phương một lần rồi lại dùng tiếng phổ thông nói lại một lần nữa.

Vị trưởng thôn già chỉ nghe hiểu được tiếng địa phương, nghiêng đầu mỉm cười với Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu:

"Cháu thấy ông trưởng thôn cũng là người nơi này, là được cấp trên trực tiếp bổ nhiệm đúng không ạ?"

"Không như vậy không được, cậu nói xem nơi hoang vu như thế này có quan chức nào muốn đến chứ?"

Lái xe dừng lại một chút.

"Đến đây cũng không quản lý được. Tổng cộng chỉ có mấy chục hộ gia đình, cậu xem nơi này còn giữ lại cả từ đường đấy."

"Vẫn còn đang dùng?"

Cố Trầm Chu nhìn theo hướng lái xe chỉ: Ở đằng trước nghiêng nghiêng một chút sát cạnh nhà của trưởng thôn là một gian kiến trúc rất cũ, dựng theo hình trụ tứ giác, mấy tấm ngói trên mái nhà màu đen được xếp sát nhau đều tăm ắp.

"Có thể nói là có tác dụng hơn cả luật pháp."

Lái xe nói một câu như vậy lại cảm thấy có chút không đúng, vội vã bổ sung:

"Nhưng quy củ của từ đường ở nơi này đã sớm không khác gì luật pháp lắm, bây giờ đã là xã hội pháp trị rồi đó!"

Trọng điểm Cố Trầm Chu chú ý cũng không phải cái này:

"Từ đường kia xây dựng ở ngay dưới sườn dốc, nếu trời mưa liệu có bùn đất rơi xuống đè lên nóc nhà không?"

“Sao lại không có chứ? Thường xuyên đè lên đó, có những lúc trẻ con không cẩn thận đến gần một chút còn có thể bị đá tảng lăn xuống rơi vào đầu nữa.”

Lái xe đáp.

“Thôn trưởng có đề cập với huyện về chuyện này không?”

Cố Trầm Chu nhíu mày.

“Đây là khu vực có tính nguy hiểm cao.”

“Huyện nói không có tiền thì chúng tôi cũng chả có cách nào không phải sao?”

Nói được mấy câu lái xe liền cởi mở hơi:

“Thực ra cũng không thể trách huyện được, thôn Thanh Tuyền và huyện Thanh Hương đều cực kỳ nghèo, ài, đường thì không dễ đi, vùng hoang vu khỉ ho cò gáy này… Lần này các cậu đến khảo sát cái gì? Có phải là khai thác khu du lịch nào đó không?”

Ông có chút mong chờ nhìn Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu lắc đầu:

“Không phải khai thác du lịch, là đến thăm dò đất và nguồn nước.”

Anh nhìn gương mặt thất vọng của lái xe liền bổ sung thêm:

“Bất kể là khai thác hay thăm dò thì vấn đề sườn núi vẫn phải giải quyết.”

“Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt!”

Lái xe lại lập tức vui vẻ.

Cuộc tròchuyện cũng đã đến hồi kết, Cố Trầm Chu đứng lên đi qua một đoạn đường vòng quanh thôn, lại đến phía trước chiếc xe Porsche màu trắng đỗ ở trước cây táo, thân xe bị bùn bao phủ gần như toàn bộ. Anh dùng gót giày gạt gạt bùn đất trên biển số xe.

Kinh A00875.

Ánh mắt Cố Trầm Chu lóe lên.

“Đến giờ rồi, mọi người chuẩn bị, bắt đầu lên núi!”

Tiếng gọi của người phụ trách chợt phá vỡ sự yên tĩnh của cả thôn.

Cố Trầm Chu thu hồi ánh mắt cùng mấy người đi từ những góc khác ra quay về chỗ giữa thôn, dưới sự dẫn dắt của lái xe đi lên sườn núi.

Khung cảnh của rừng rậm Hoài Nam này không tồi lắm.

Lưng Cố Trầm Chu đeo một chiếc ba lô lớn vốn đi ở cuối đội ngũ, nhưng men theo con đường đất vàng nhớp nháp có góc chếch bốn mươi lăm độ và mấy đụn đất khoảng nửa thước lại xuất hiện một lần, anh dần dần đi đến bên cạnh người lái xe đi ở đầu tiên.

Lái xe cầm một chiếc gậy đi ở đằng trước dò đường, vừa đi vừa giới thiệu về địa hình xung quanh:

“Đi sang hướng bắc là đường cụt, không đi thông được, đi thẳng về phía trước có thể đi đến một khe suối nhỏ, nước suối chảy thẳng từ trên đỉnh xuống, trên đỉnh núi có một con suối tên là Thanh Huyền, khe suối nhỏ bên dưới gọi là khe Thanh Tuyền… Đi thẳng từ đây lên trên là đường lên núi, hiện tại chúng ta đã đi được một nửa, nhưng nếu mọi người muốn lên đỉnh núi thì con đường tiếp theo có thể là khó đi hơn một chút….”

“Còn khó đi hơn một chút?”

Lời này chắc chắn không phải chỉ có một người nhắc lại, làn sóng thất vọng gần như đã bao phủ lên người lái xe dẫn đường.

Giọng nói của người lái xe trầm hẳn xuống tám độ:

"Đúng là không dễ đi, nếu không thì với non nước này dù thế nào cũng có thể làm khu du lịch đúng không?"

"Loại du lịch này có cho tiền tôi cũng không muốn đi."

Có một nhân viên trong đoàn khảo sát nhanh miệng nói một câu như vậy.

Người lái xe lại không hề giận dữ mà chỉ than nhẹ một tiếng, tiếp tục đi về phía trước.

Mọi người vừa đỡ vừa kéo nhau đi lên được một đoạn nữa, đi đến một khoảng đất bằng phẳng nằm ở giữa sườn núi. Gió mát bị cây cối chắn kín lập tức thổi đi sự khô nóng lúc leo núi, tầm nhìn thoáng đãng cùng mây trắng lơ lửng như đang gần ngay trước mắt khiến ngay cả thành viên mỏi mệt nhất của đoàn khảo sát cũng lộ ra vẻ mặt tươi cười.

"Mọi người nghỉ ngơi một chút."

Quản lý lên tiếng đúng lúc.

Mọi người thở dài một hơi, vài người đi đến mép khoảng đất này đột nhiên ô một tiếng, chỉ vào một gian nhà tranh ở dưới chân núi:

"Nơi này còn có người ở à?"

Người bên cạnh nói:

"Sao có thể, đây cũng không phải phim kịch truyền hình, thôn làng ở ngay dưới chân núi mà còn có người chạy một mình lên ngọn núi dựng nhà chắc?"

Lái xe dẫn đường là người trong thôn, ông ta nghe mấy người này nói chuyện với nhau thì không cần đi đến vách đá xem đã cười nói:

"Mười mấy năm trước quả thực là có người ở, nhưng nhà đó ở không được vài năm liền treo cổ tự tử."

Lời này…

Người của đoàn khảo sát hai mặt nhìn nhau rồi đưa một điếu thuốc cho lái xe:

"Bác kể lại một chút được không?"

Chuyện này cũng không có gì không thể nói, lái xe ngẫm nghĩ:

"Đại khái là khoảng hai mươi năm trước đi, khi đó tôi vẫn còn ở đây. Nơi này ngoại trừ vài thôn nhỏ ở gần đây thì mấy tháng không nhìn thấy một gương mặt mới. Cho nên đến buổi tối ngày hôm đó, làcái nhà ở dưới kia kìa – có một người phụ nữ bụng to – đến đây, người trong cả thôn đều bị chấn động."

"Phụ nữ bụng to?"

Từ này giống như bị biến thành một danh từ mới thu hút ba bốn phần lực chú ý của mấy người xung quanh.

"Chắc khoảng sáu bảy tháng rồi, ngày đó trời mưa rất to, toàn thân cô ta đều ướt sũng nhìn rất đáng thương…"

Rõ ràng người phụ nữ này để lại ấn tượng rất sâu cho lái xe cho nên đến giờ ông vẫn còn có thể nhớ rõ được một vài chi tiết.

"Sau đó thì sao?"

Có người hỏi.

"Còn sau đó gì nữa?"

Lái xe đáp.

"Cô ta vác cái bụng to đó không đi đâu cả nhưng cũng không chịu ở cùng với người ở trong thôn, chúng tôi cũng chẳng còn cách nào khác, đành dựng một căn nhà cho cô ta ở chỗ đó, thỉnh thoảng đến giúp đỡ một

chút, nhưng cô ta không thích gặp người khác, gần như không bao giờ đi vào trong thôn, dần dần mọi người cũng không hay đến chỗ cô ta nữa."

"Được rồi."

Quản lý tận dụng thời gian chặn ngang chuyện cũ của lái xe.

"Mọi người nghỉ ngơi cũng đủ rồi, chúng ta tiếp tục đi lên trên đi rồi còn xuống núi nữa!"

Mọi người lần lượt đứng lên tiếp tục đi theo lái xe lên núi, Cố Trầm Chu đứng ở cuối cùng tiếp tục nhìn xuống phía dưới một hồi lâu, mãi đến khi Lý Hữu Tài gọi một tiếng mới đuổi theo đội ngũ.

Sắc trời trong rừng sâu thường tối sớm, đi một đoạn nữa người lái xe dẫn đường thấy sắc trời không tốt lắm, lập tức kêu mọi người xuống núi:

"Chúng tôi ở nơi này không leo núi lúc trời mưa, dễ xảy ra nguy hiểm, mọi người phải chú ý một chút, thấy khí trời không tốt thì đừng cố, lập tức xuống núi rồi nói sau."

Hơn nửa buổi chiều leo đường núi, một vài tình hình cơ bản mọi người đều đã biết trong lòng cả rồi.

Lý Hữu Tài đến sát bên cạnh Cố Trầm Chu thì thầm:

"Cậu nói ngọn núi này có chỗ nào đáng để khảo sát chứ? Với địa chất này…."

Anh ta dùng sức chà chà chân.

"Sao có thể dùng máy móc để khởi công? Làm mấy công trình nhỏ giải quyết nguồn nước tưới tiêu sinh hoạt ở thôn dưới chân núi còn đáng tin hơn chút."

Cố Trầm Chu có chút bất an, xâu chuỗi từ chiếc xe đỗ dưới chân núi và câu chuyện của lái xe lại chính là một câu chuyện riêng tư mà nhà họ Hạ đã cẩn thận che lấp.

Anh không hề nghĩ rằng mình sẽ biết đến một đoạn bí ẩn này, anh đặc biệt chọn nơi này rồi chạy đến đây không phải vì Hạ Hải Lâu… Nhưng ở nơi này anh lại tìm thấy một đoạn quá khứ khác của Hạ Hải Lâu.

Là trùng hợp?

— Hoặc là một đoạn chuyện trong mơ anh chạy về huyện Thanh Hương là do chính Hạ Hải Lâu khởi xướng.

Đi từ giữa sườn núi về dưới chân núi thì dãy núi vừa mới giấu đi ánh mặt trời buổi chiều cuối cùng nơi chân trời.

Mọi người ăn xong cơm chiều không được bao lâu thì trời bắt đầu có mưa nhỏ, mấy thành viên đoàn khảo sát ra ngoài đi dạo cũng không thể không quay lại ngồi im trong nhà, ở nơi nông thôn không có mạng cũng không có TV này, bộ bài poker lúc nào Lý Hữu Tài cũng mang theo người nhận được sự chào đón nhiệt liệt, mọi người ngồi quây lại một chỗ đánh bài nói chuyện, tạm thời cũng không tính là nhàm chán.

Cố Trầm Chu không tham gia, anh ngồi ở trong góc xem nốt một tờ cuối cùng của quyển sách kinh tế kia rồi cất vào trong ba lô của mình, rút chiếc ô đem theo đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc đi đến cửa có người hỏi anh đi đâu, anh tùy tiện đáp qua loa hai câu rồi bung ô đi vào trong làn mưa bụi dày hạt.

Đất vàng bị mưa thấm ướt vừa lầy lội vừa dinh dính, ngoại trừ mấy ngọn đèn từ mấy ngôi nhà nhỏ nằm rải rác hai bên đường có thể hắt ra một chút hình bóng mơ hồ thì con đường phía trước và cả thôn này đều bị bao phủ trong bóng tối.

Cố Trầm Chu bật đèn pin đi về phía trước. Buổi sáng lúc đi đến đây thì anh đã nhìn xung quanh một lượt, căn nhà nhỏ của mẹ Hạ Hải Lâu cách mấy ngôi nhà nhỏ trong thôn cũng không xa, chỉ cần vượt qua một con đường nhỏ. Con đường nhỏ kia cũng không dễ đi, còn có một nhánh dẫn đến đường lên núi…

Cố Trầm Chu bất chợt dừng chân lại, cổ tay nâng lên đưa chiếc đèn pin đang chiếu xuống mặt đất chiếu thẳng về phía trước.

Trong bóng đêm có bóng người cười lên tiếng:

“Thật đúng là có duyên đấy Cố thiếu gia.”

Cố Trầm Chu cũng mỉm cười nhưng chỉ là một cái nhếch môi đơn giản, anh nói:

“Tối hôm qua nhìn thấy xe của Hạ thiếu gia tôi đã nghĩ lúc nào mới có thể gặp được Hạ thiếu gia.”

“Cố thiếu gia nhìn thấy tôi có cảm thấy ngoài ý muốn không?”

Hạ Hải Lâu hỏi nhưng không đợi Cố Trầm Chu trả lời lại lạnh lùng nói:

“Tôi thực ra thấy vô cùng ngoài ý muốn – lại gặp được Cố thiếu gia ở nơi này!”

30. Chương 30: Chiếc Bình Trong Lớp Bùn Đất

“Nói thật thì tôi cũng có chút ngoài ý muốn.”

Cố Trầm Chu từ tốn nói:

“Tôi không ngờ rằng sau khi Hạ thiếu gia biết tôi muốn đến huyện Thanh Hương lại lái xe đuổi theo nhanh đến thế.”

Anh hơi dừng lại một chút.

“Thực ra Hạ thiếu gia không cần gấp gáp như vậy, di động của tôi lúc nào cũng để ở trạng thái sẵn sàng liên lạc, cũng sẽ không rời khỏi nơi này quá sớm… Hoặc là cũng sẽ không tránh gặp mặt Hạ thiếu gia.”

Hạ Hải Lâu giống như bị nghẹn.

“Ngoài ra buổi chiều tôi quả thực nghe được một chuyện có chút đặc biệt.”

Cố Trầm Chu nói.

“Hạ thiếu có muốn mời tôi đến đằng trước ngồi một chút không?”

Hạ Hải Lâu im lặng không nói gì nhìn Cố Trầm Chu hồi lâu rồi mới xoay người đi về phía trước.

Cố Trầm Chu chiếu đèn pin đi theo phía sau Hạ Hải Lâu nhất thời cảm thấy đường dễ đi hơn không chỉ một chút – sống lâu dài trong thành phố được xây dừng từ xi măng sắt thép, cho dù Cố Trầm Ch có chút đam mê với hoạt động dã ngoại cũng sẽ tuyệt đối không thể hiện đam mê bằng cách phấn đấu với đất vàng dính ướt giữa trời mưa dầm.

Căn phòng ở ngoài thôn nhìn thấy lúc trước quả thực cách thôn không xa, Cố Trầm Chu có Hạ Hải Lâu đi ở đằng trước dẫn đường chỉ mất vỏn vẹn mười phút đã đi theo người phía trước đến được trước căn nhà nhỏ.

Đây là một căn… nhà, vừa nhìn đã biết là không được vững chắc lắm.

Gạch nâu trần trụi phơi ra trong không khí, khe hở giữa các viên gạch được nhồi bằng bùn nước màu xám, trong gian phòng đơn rộng khoảng mười mấy thước vuông thì cửa sổ, cửa chính và nóc nhà đều được làm bằng gỗ, nóc nhà ngoại trừ mái ngói ra còn được trải một lớp rơm rạ thật dày, bởi vậy nhìn từ trên núi xuống chỗ này thì thấy căn nhà giống loại nhà cỏ tranh vài chục năm trước hoặc là loại nhà chỉ có trong các khu du lịch.

Hạ Hải Lâu không hề có ý định mở khóa cửa để cho Cố Trầm Chu đi vào:

“Bây giờ Cố thiếu gia có thể nói vì sao lại đến nơi này chưa?”

“Bí thư huyện ủy huyện Thanh Hương họ Cố.”

Cố Trầm Chu không hề quanh co mà trả lời thẳng câu hỏi của Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu bật cười một tiếng:

“Cho nên Cố thiếu gia đến đây thăm người thân?”

Đương nhiên không phải! Cố Trầm Chu thầm trả lời trong lòng.

Chuyện của Thi San đã gióng một hồi chuông cảnh báo cho anh, hai ngày trước anh đã chỉnh sửa lại ghi chép về cảnh mộng của mình hai năm trước, lần này anh không hề để ý đến quan hệ trong việc lớn này mà chỉ chú trọng đến việc đi xem xét lại một vài chi tiết trong cảnh mơ mà anh ghi lại: ví dụ như trong giấc mơ anh rời khỏi nhà họ Cố, nhà họ Vệ không hề xuất hiện, trước kia anh không để ý mà chỉ nghĩ rằng mình không mơ thấy hoặc là chuyện gì khác, nhưng hiện tại sau khi kết hợp với chuyện của Thi San thì mọi việc lập tức kết nối với nhau.

Ví dụ như chuyện nhà họ Cố: trước kia anh chỉ chú ý đến chỗ nhà họ Cố hai lần lựa chọn sai lập trường chính trị, nhưng hiện tại Cố Tân Quân đã ngồi vào vị trí Bộ trưởng Tổ chức Trung ương – vì sao còn cần phải đi chọn hàng ngũ đứng vào? Phần lớn những gia tộc giống như nhà họ Cố và nhà họ Vệ, cho dù trong một khoảng thời gian ngắn không có cơ hội tiến gần thêm một bước cũng không sao, chỉ cần an an ổn ổn lùi ra để lại một vài mối quan hệ tốt để con cháu đời sau lại tiếp tục đi tranh là được…

Như vậy, vấn đề đặt ra là: Vì sao Cố Tân Quân cũng phải chọn hàng ngũ? Là vì tin tưởng với lựa chọn của mình hay là có lý do mà không thể không chọn hàng ngũ để đứng vào?

Lại giả thiết nếu Cố Tân Quân chọn hàng ngũ là có lý do bất đắc dĩ – chuyện về chính trị nói qua nói lại cũng chỉ có cái này, bản thân Cố Tân Quân không có chỗ thiếu hụt nào về đạo đức, tính tình lại vô cùng cẩn thận, khả năng bị địch thủ nắm được nhược điểm là rất thấp, như vậy việc ông quyết định đứng vào hàng ngũ có khả năng rất lớn là địa vị của ông trong giới chính trị bị lung lay…

Căn nguyên của việc lung lay này bắt nguồn từ chỗ nào?

Cố Trầm Chu lục tìm lại trong mấy vạn chữ ghi chú những việc vụn vặt mà lúc ấy anh thuận tay ghi lại, căn bản không rõ việc này có liên quan gì đến việc hai nhà Cố Vệ suy yếu, nhưng quả thực là có vài người có chút liên hệ với hai nhà Cố Vệ, một trong số đó chính là bí thư huyện ủy Cố Nhất Khang đang nhậm chức ở huyện Thanh Hương. Chỉ là không ngờ rằng anh vừa mới đi vào huyện Thanh Hương, ngoại trừ phát hiện ra vấn đề an toàn của thôn Thanh Tuyền thì còn phát hiện ra một chuyện có liên quan đến Hạ Hải Lâu.

"Đến để khảo sát."

Cố Trầm Chu tiếp lời Hạ Hải Lâu. Trời mưa càng lúc càng to, gió núi cũng thổi mạnh mẽ hơn, Cố Trầm Chu cho dù đang giơ ô lên che nhưng quần áo từ phần eo trở xuống đều ướt đẫm.

"Cố thiếu gia cảm thấy tôi sẽ tin?"

Hạ Hải Lâu hỏi.

Cố Trầm Chu đá câu hỏi này lại cho đối phương:

"Không thì Hạ thiếu gia thử nói xem tôi đến để làm gì?"

Hạ Hải Lâu im lặng.

Hắn không tin mọi chuyện thực sự trùng hợp như vậy, Cố Trầm Chu tùy tiện chọn một nơi liền chọn đúng chỗ hắn sinh ra, nhưng nếu nói Cố Trầm Chu là tra ra được chuyện gì sau đó cố ý chạy đến…. Không nói chuyện này đã sớm bị Hạ Nam Sơn ra tay xóa sạch sẽ, dù có thì vì sao Cố Trầm Chu lại phải mất công sức lớn như vậy để điều tra về hắn? Chỉ bởi vì ba năm trước hắn tung tin về Cố Trầm Chu và Chu Hành ra ngoài?

Cho dù tiếp xúc không nhiều nhưng trong lòng Hạ Hải Lâu cũng biết rõ ràng kẻ có thù tất báo giống như bị bệnh thần kinh là mình chứ không phải Cố Trầm Chu – đối phương là loại nhân vật chính trị tôn thờ chuẩn mực trao đổi vô cùng điển hình, nếu chỉ là vì thỏa mãn sự tò mò của bản thân, đừng nói mười phần, cho dù là năm phần sức lực Cố Trầm Chu cũng nhất định không lãng phí.

— Nhưng mà Cố Trầm Chu xuất hiện ở đây.

… Thật sự là trùng hợp?

Tiếng sấm nổ vang ầm ầm, cơn mưa trên núi đột nhiên lớn hơn, Cố Trầm Chu nghĩ đến chuyện gì đó, sắc mặt hơi thay đổi cầm đèn pin trên tay chiếu lên sườn núi, đồng thời cũng nói với Hạ Hải Lâu:

"Hạ thiếu gia, thời gian đã không còn sớm, tối nay cậu định nghỉ ngơi ở đâu?"

“Nhà ở ngay đây, tôi còn nghỉ ở đâu nữa?”

Có lẽ là vì Cố Trầm Chu mới ném lại câu hỏi cho Hạ Hải Lâu, giờ phút này giọng điệu của Hạ Hải Lâu không được quá tốt.

“Nếu mưa thêm một lúc nữa thì sườn núi bên này có thể sẽ bị lở đất.”

Vẻ mặt Cố Trầm Chu trở nên nghiêm túc, đèn pin chiếu lên mấy tảng đá đã bắt đầu lăn từ trên sườn núi xuống.

“Chúng ta nên đi ra ngoài trước, đường núi nhỏ như vậy, chỉ cần chút đất đá lăn xuống cũng có thể bị chặn.”

Hạ Hải Lâu nhìn lướt về phía chùm sáng từ đèn pin của Cố Trầm Chu chiếu đến, vẻ mặt đột nhiên thay đổi, không nói một lời đi về phía căn nhà nhỏ, đá một cái văng cửa gỗ rồi khom đầu chui vào.

“Hạ thiếu gia?”

Cố Trầm Chu ngẩn ra, đèn pin rời khỏi chỗ vách núi cũng thuận thế chiếu về phía căn nhà nhỏ.

Nhưng chính là ngay sau đó, mảnh đất dưới chân Cố Trầm Chu rung chuyển! Toàn thân anh đều chấn động quay phắt lại nhìn về phía sườn núi đằng trước, liền nhìn thấy một lượng bùn đất lớn hỗn tạp với đá núi giống như thủy triều lao từ trên vị trí sườn núi xuống!

Hạ Hải Lâu vừa mới ôm một cái bình đi từ trong phòng ra.

Cố Trầm Chu cảm thấy cổ họng mình giống như có một khối sưng chặn lại, anh vứt chiếc ô trong tay đi bước nhanh về phía Hạ Hải Lâu, vươn tay ra hét lớn:

“Nhanh lên – nhanh lên, đất lở!”

Hạ Hải Lâu theo bản năng đưa tay ra, một tảng đất đá màu xám liền đè lên căn nhà nhỏ!

Mái ngói phủ rơm rạ không có sức chống đỡ nháy mắt đã bị bùn đất bao phủ, xung lực cực lớn truyền đến từ sau lưng khiến Hạ Hải Lâu lảo đảo ngã vài bước về phía Cố Trầm Chu, một lượng nước bùn lớn tràn qua bắp chân họ.

“Đi mau!”

Cố Trầm Chu nháy mắt đã trấn định từ trong cơn bối rối, dùng sức kéo Hạ Hải Lâu xoay người đi về phía trước, Hạ Hải Lâu lại tránh khỏi bàn tay anh xoay người lại tìm kiếm cái bình vừa mới rơi vào trong nước bùn.

Cố Trầm Chu chửi thề một tiếng, tinh thần khẩn trương đến mức căn bàn là không biết mình đang chửi cái gì, cùng khom lưng xuống tìm cái bình kia với Hạ Hải Lâu – anh vừa nhìn thấy nó trong tay Hạ Hải Lâu, nhận ra được kích cỡ của nó và áng chừng được chỗ nó rơi xuống.

‘Ầm ầm!’

Lại một tiếng động giống như tiếng sấm rền vang, Cố Trầm Chu đang khom lưng vội ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một tảng bùn đất lớn đang lao từ trên sườn núi xuống, tốc độ nhanh đến mức khiến người khác không kịp phản ứng, chớp mắt trước đó còn nhìn thấy đá núi lăn xuống, chớp mắt sau đã bị nước bùn bao phủ.

Trong nháy mắt này, toàn bộ tỉnh táo đều biến thành khủng hoảng cực độ.

Lỗ tai bị bịt kín, trước mắt là một mảnh tối đen, không khí dùng để sinh tồn trong ***g ngực trong nháy mắt như bị tháo nước rồi rót bùn lầy vào, thậm chí ngay tứ chi và ***g ngực giống như đều bị khóa sắt cố định.

Sự tuyệt vọng giống như một dòng nước lũ, vào khoảnh khắc này dâng đầy trong trái tim.

Bóng tối và tuyệt vọng như vậy hoàn toàn trái ngược với cảnh mơ, chỉ có sức nặng giam cầm quanh người, dù ở trong hay ngoài giấc mơ thì đều giống nhau như đúc.

Cố Trầm Chu cố gắng giữ bình tĩnh, cố gắng giãy dụa dùng hết sức lực để đứng dậy. Thân cây to bằng cánh tay, hòn đá, thi thể động vật hoặc là thứ gì khác nữa, bàn tay đang giãy dụa trong bùn lầy của Cố Trầm Chu đột nhiên bị thứ gì đó nắm lấy, anh giãy mạnh ra một cái, thứ kia cũng giãy dụa một cái kéo về hướng ngược lại – lại khiến hai người bị giữ chặt lại.

Là tay người?

Ý nghĩ này xuất hiện thoáng qua trong đầu Cố Trầm Chu, tiếp đó chính là động lực – không phải vì chủ nhân của bàn tay này là ai, cũng không phải vì quan hệ của anh và đối phương rất tệ, đơn thuần chỉ là vì ý thức được mình cũng không phải có một mình mà dũng khí tăng lên gấp bội – ngay sau đó anh vùng lên khỏi đống bùn lầy, ngoại trừ há to miệng hút từng hơi lớn giống như cá chết, anh cùng không quên kéo lấy cái tay đang nắm lấy mình kia dùng sức kéo về phía sau một cái.

Hạ Hải Lâu nương theo luồng lực này thoát ra khỏi đống bùn lầy, hắn cũng há miệng thở phì phò giống như Cố Trầm Chu, thỉnh thoảng còn xen vào một vài tiếng nôn khan cùng những phản ứng không khác gì một người khác bị bùn lầy chôn vùi – lúc này, bất kể là Cố Trầm Chu hay Hạ Hải Lâu, bất kể bọn họ có được địa vị xã hội rất cao và tài nguyên xã hội phong phú, thiên nhiên luôn đối xử bình đẳng với tất cả các sinh mệnh.

Trời mưa không biết đã ngừng lại từ khi nào.

Sườn núi bị bóng tối bao phủ dường như đã lại chìm vào giấc ngủ đông.

Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu nắm chặt tay nhau, bước cao bước thấp đi đến chỗ ít bùn lầy hơn. Ánh trăng tròn trên đỉnh núi ló ra khỏi tầng mây, lơ lửng trên ngọn cây, hai người ở dưới khe núi vẫn đi thẳng, cho đến khi bùn lầy bao phủ rút đến đầu gối rồi lùi lại đến bắp chân.

Cố Trầm Chu bị vấp chân một cái ngã xuống đất, Hạ Hải Lâu đang nắm tay anh cũng bị kéo xuống, cái bình trên tay đụng vào đùi Cố Trầm Chu, nắp đậy bật ra do bị va đập, mấy thứ trong bình cũng rơi ra.

Sức lực toàn thân đã bị dùng hết lúc giãy dụa vừa rồi, Cố Trầm Chu miễn cưỡng nâng tay lên bấm mở chiếc đèn pin vẫn nắm chặt trong tay nãy giờ, chiếu về phía cái bình:

"Thứ gì rơi ra thế?"

Cùng với câu hỏi của anh, dây tóc của bóng đèn trong chiếc đèn pin lóe lên, ánh sáng màu đỏ cam chiếu sáng phía trước.

Mấy cái que màu xám trắng thật dài trôi nổi trong nước bùn, còn có một thứ hình tròn tròn….

Cố Trầm Chu tìm lại được giọng nói của mình, có chút nghẹn, lại có chút khô khan:

"Đây là thứ gì?"

Hạ Hải Lâu ngồi xuống xuống đẳng trước ngay cạnh Cố Trầm Chu. Hắn liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái, cầm đầu lâu trong nước bùn lên lau lau rồi lại ném vào trong bình, lười biếng nói:

"Xương cốt của mẹ tôi, còn có thể là thứ gì?"

31. Chương 31: Cây Lê, Nhà Khách

Cho dù là vài phút trước tận mắt nhìn thấy đất đá ập xuống, Cố Trầm Chu cũng không có cảm giác không nói nên lời như lúc này.

"Hạ… Bác gái không không phải là đang nằm trong khu mộ sao?"

"Ai biết là thứ tro cốt gì được đặt ở đó?"

Hạ Hải Lâu nheo mắt, tươi cười trên mặt rất kỳ lạ, vừa tàn khốc lại vừa sảng khoái. Hắn tùy tiện nhặt xương cốt dưới đất lên ném vào trong bình, mấy chiếc xương đầu còn đặt trong lòng bàn tay lau lau một chút, mấy chiếc sau vẫn còn dính đầy bùn nước đã bị ném vào trong bình, không còn chút vẻ gì giống như lúc vội vã túm lấy cái bình lúc đất đá ập xuống vừa rồi.

“Tro cốt trong mộ là cậu bỏ vào đúng không?”

Cố Trầm Chu nhìn cái bình đựng đầy xương trắng trước mắt hỏi Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái, nhặt mảnh xương cốt cuối cùng lên:

“Là tôi.”

“Đi thôi.”

Cố Trầm Chu không nói thêm gì nữa, đứng lên kéo theo Hạ Hải Lâu rồi buông ra – lúc này anh mới phát hiện ra tay hai người hãy còn nắm chặt lấy nhau.

“Chúng ta đi lên sườn núi trước.”

Hạ Hải Lâu không lên tiếng mà chỉ liếc mắt nhìn cánh tay Cố Trầm Chu buông xuống một cái, cầm bình xương lên đuổi kịp bước chân của người kia.

Tiếng vang trong khe núi dần dần yên lặng.

Hai người đi từ trong bùn lầy ra, bước thấp bước cao đi về phía sườn núi vuông góc với nơi bị trôi đất đá. Chỗ sườn núi không bị lở đất này có độ nghiêng cực lớn, xung quanh lại không có chỗ nào lồi ra để bám lấy, cũng may bình thường hai người leo núi cũng không ít, vừa kéo vừa đỡ nhau một hồi cuối cùng cũng vững vàng leo lên được chỗ có độ cao hơn mười thước.

Sắc trời càng lúc càng tối, trăng tròn vốn lơ lửng giữa trời không biết cũng đã ẩn nấp vào trong tầng mây từ lúc nào.

Cố Trầm Chu vào Hạ Hải Lâu ngồi xuống một chỗ sườn núi bằng phẳng hơn một chút, từ đầu đến chân hai người toàn là bùn lầy, lúc ở dưới còn không cảm thấy gì, hiện tại vừa rời khỏi nơi nguy hiểm một lúc lập tức cảm thấy ngồi kiểu gì cũng không thoải mái. Nhưng bất kể là ai, vào thời điểm như thế này cũng không có ham muốn oán giận. Bọn họ ngồi song song với nhau yên lặng một hồi lâu, Hạ Hải Lâu mở miệng phá vỡ sự im lặng:

“Anh nghe được những gì rồi?”

Cố Trầm Chu mất một lúc mới tập trung được tinh thần, nhận ra Hạ Hải Lâu đang nói về mẹ mình:

“Không được mấy, bác gái một mình đến đây vào hơn hai mươi năm trước?”

Anh chỉ dùng một câu đã khái quát được tin tức mình nghe thấy.

“Nếu không phải xe của Hạ thiếu gia đỗ ở đây, tôi thật sự không thể liên tưởng được gì.”

“Cho dù không có xe của tôi, nhiều nhất là trong hai ba ngày Cố thiếu gia cũng có thể thuận lợi hỏi thăm được rõ ràng việc nhỏ này, không phải sao?”

Hạ Hải Lâu nói.

Cố Trầm Chu không ừ hử gì cả:

“Trước kia Hạ thiếu gia sống ở đây?”

“Trước bốn tuổi.”

Hạ Hải Lâu miễn cưỡng đưa ra thời gian cụ thể.

Trong lòng Cố Trầm Chu khẽ động:

“Hạ thiếu gia còn nhớ địa hình quanh đây hay không?”

Hạ Hải Lâu lắc đầu:

“Tôi biết anh đang nghĩ gì… Tôi có thể nhớ rõ một vài con đường nhỏ và hang đá nhưng lúc này cũng không biết có bị đất đá trôi xuống lấp không, đường nhỏ trong khe núi là chỗ dễ xảy ra nguy hiểm nhất, mà hang đá bên đó – không nói đến việc nó quá xa, cho dù chúng ta đi được đến đó, chỉ cần xui xẻo sẽ lại gặp phải núi lở hoặc đất đá trôi thì sẽ bị chôn sống ngay, như vậy đúng là đồ ngốc.”

Cố Trầm Chu lặng lẽ cười.

Hạ Hải Lâu nghe tiếng cười nhìn lại, trong trời đất đen kịt, gương mặt gần trong gang tấc cũng trở nên mơ hồ, hắn nhìn nhìn, dường như ngay cả hình ảnh trong trí nhớ cũng bị bịt kín một tầng hơi nước lờ mờ không quá rõ ràng, chỉ nhìn thấy –nhớ kỹ — hình dáng trước mắt, mỗi một đường cong đều toát lên vẻ nhu hòa tự nhiên.

"Mẹ tôi sinh tôi năm hai mươi sáu tuổi."

Hạ Hải Lâu đột nhiên lên tiếng.

Cố Trầm Chu nhìn về phía Hạ Hải Lâu.

"Bà ấy không thích gặp người khác, hay nói đúng hơn là có cảm giác sợ hãi con người."

Hạ Hải Lâu rút một điếu thuốc lá trong túi mình ra, lại dùng sức lắc lắc bật lửa – cũng may là cái bật lửa này có nắp đậy, cũng không phải vì ở nơi toàn bùn đất vây quanh mà xảy ra vấn đề gì – bật lửa lên hút thuốc.

"Thường xuyên đứng trong phòng, mỗi lần ngẩn ngơ là mười ngày nửa tháng, khát thì uống nước, đói bụng mới ăn hai cái bánh bao cứng như đá…."

Hạ Hải Lâu thả lỏng thân thể tựa lên sườn núi, mặt hướng lên không trung, để mặc tàn thuốc đỏ rực đốt đến đầu ngón tay. Hắn từ tốn kể lại nhưng dường như cũng không phải là vì nói cho Cố Trầm Chu nghe:

"Tính tình nóng nảy, nghi thần nghi quỷ, lúc nào cũng lải nhải về họ Lâm, họ Từ, họ Chu, không chỉ một lần muốn vứt bỏ hoặc bóp chết tôi, đợi đến lúc tỉnh táo lại ôm tôi khóc rống… sau đó lại muốn bóp chết hoặc vứt bỏ tôi, vòng đi vòng lại như vậy."

Hắn dụi tàn thuốc lên một tảng đá.

"Đáng tiếc mệnh tôi quá kiên cường, không chết được, ngược lại là bà ấy… một lần bị dập đầu lên cạnh bàn, bị ngã chết."

Bị dập đầu lên cạnh bàn?

Đáy lòng Cố Trầm Chu xao động.

Hạ Hải Lâu dường như cũng biết Cố Trầm Chu đang nghĩ cái gì, hắn nhàn nhã mỉm cười, giọng điệu bình tĩnh lại tàn khốc:

"Là tôi đẩy."

"Tro cốt trong bia mộ cũng là tôi đổi."

Hạ Hải Lâu chậm rãi nói.

"Tôi thà dâng hương cúng bái một con tinh tinh cũng không muốn để cho bà ấy được an an ổn ổn xuống mồ bình yên như vậy."

"Hạ thiếu gia nói nhiều quá rồi."

Giọng nói Cố Trầm Chu lộ vẻ âm trầm, anh cũng không muốn bàn luận mấy vấn đề này với Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu bật cười:

"Dù sao tôi nói, Cố thiếu gia nghe, ra khỏi nơi này dù Cố thiếu nói lại mấy chuyện này với tôi, tôi cũng sẽ không nhận."

Cố Trầm Chu cũng cười khẽ:

"Hạ thiếu gia đây là đang trêu đùa tôi rồi."

Hạ Hải Lâu lại mở miệng, cười giả lả:

"Nếu Cố thiếu gia có hứng thú với mấy chuyện cũ năm xưa này, không cần cố sức tìm người khác điều tra tin tức, trực tiếp tìm đến tôi, dựa vào giao tình hai lần này tôi nhất địnhkhông biết không nói, biết thì sẽ nói hết ra toàn bộ."

Lời này đương nhiên không nên coi là thật, Cố Trầm Chu gật gật đầu, thuận miệng đối phó hai câu rồi thả lỏng thân thể tựa vào vách núi giống Hạ Hải Lâu, ánh mắt nhìn thẳng tắp về phía bầu trời quang đãng.

Ánh trăng không thấy đâu, nhưng sao mai mọc lên ở phía Đông lại sáng đến chói mắt.

Bọn họ ngây người trên ngọn núi nhìn màu sắc của bầu trời giống như được một cục tẩy siêu lớn tẩy sạch, từ sâu đến nông, cho đến ngày hôm sau khi ánh mặt trời dâng lên từ sau đỉnh núi, màu xanh da trời thanh sạch cũng bị nhuộm đẫm thành màu phấn lam tươi đẹp.

Hạ Hải Lâu ôm cái bình, gần đến bình minh thì lăn ra ngủ mất.

Cố Trầm Chu ngược lại vẫn mở to mắt ra cảnh giác nhìn động tĩnh xung quanh, lại cảm thấy đầu mình bắt đầu choáng váng. Anh dùng sức lắc lắc đầu, động tác rất nhỏ này khiến Hạ Hải Lâu bên cạnh vừa mới nhắm mắt lại bừng tỉnh.

"Trời sáng rồi à?"

Hạ Hải Lâu vươn vai ngồi dậy từ chỗ vách núi. Giọng nói của hắn có chút khô nghẹn, gương mặt bị một lớp bùn đất thật dày bao phủ nhưng cũng che đi được không ít mỏi mệt, rõ ràng là vụ tai nạn tối hôm qua cũng có ảnh hưởng đến hắn không hề ít hơn nó đã ảnh hưởng đến Cố Trầm Chu.

"Thấy rõ đường."

Cố Trầm Chu đáp, lớp kính trên mặt đồng hồ đã bị nước bùn bao phủ vào đêm qua, không được lau kịp thời nên giờ toàn bộ mặt kính đều là đất vàng khô cằn, không thể nhìn ra nổi thời gian.

Hạ Hải Lâu thấy Cố Trầm Chu đang nhìn đồng hồ thì cũng móc di động trong túi áo ra, nhưng thiết bị điện tử này rõ ràng là không có sức bền được như chiếc bật lửa kia nên đã sớm tự động tắt nguồn lúc từ giao lưu với nước bùn.

Hạ Hải Lâu thử bấm nút khởi động máy, nhưng sau khi phát hiện không được liền ném điện thoại di động vào lại trong túi:

"Hỏng rồi. Đi theo tôi."

Hắn đứng lên đầu tiên rồi kéo Cố Trầm Chu dậy đi xuống dưới sườn núi, không biết là do đã quên hay vì muốn để phòng bị ngã sấp xuống mà trước sau cũng không hề buông tay ra.

Cả một buổi tối trôi qua trong lo lắng đề phòng, lúc này Cố Trầm Chu thật sự không còn để ý đến chút việc vặt ấy. Anh đi theo Hạ Hải Lâu nửa chạy nửa trượt xuống dưới sườn núi.

Đất đá đổ xuống khiến khe núi biến thành một đống hỗn độn.

Hiện ra trước mắt hai người là một thế giới toàn một màu vàng đất. Gian nhà dựa sát vào vách núi mà Hạ Hải Lâu từng ở đã bị sập mất một nửa, đất bùn nhấn chìm chỗ từng là một phần ba vách tường. Khe suối nhỏ chảy từ khe núi ra biết thành một vũng nước, trái có một chỗ phải có một chỗ, nước bên trong đục ngầu khó phân biệt. Đi dọc theo vũng nước về phía trước vài bước còn có thể nhìn thấy xác động vật nhỏ đang trôi nổi bên trong.

Vừa đến đầu thu nên cái đuôi nóng bức của mùa hè còn chưa hoàn toàn biến mất, chỉ trong thời gian một đêm mà xung quanh xác đã có mấy con ruồi bọ bu quanh, tiếng đập cánh ong ong cách vài bước đã có thể nghe thấy.

Đất đá trôi đọng trên mặt đất vẫn chưa hoàn toàn khô hết, hai người đi trong khe núi thỉnh thoảng lại bị lún chân xuống, nhưng có bị chôn thì đêm qua cũng bị chôn rồi, bây giờ có bị lún xuống dính thêm chút nước bùn cũng là nhiều rận không sợ ngứa, không ai bận tâm đến.

Hạ Hải Lâu đi đằng trước dẫn đường bất chợt dừng chân lại.

Cố Trầm Chu nhìn lướt qua đằng trước thì lập tức hiểu được:

“Lối vào đường mòn bị chặn rồi?”

Đây là đường mòn mà tối qua bọn họ đi vào: Hai bên vách núi cao ngất kéo dài lên tận trời, độ cao ít nhất cũng phải một hai trăm mét, cự ly giữa hai bên là trên rộng dưới hẹp, chỗ cao nhất có độ rộng khoảng mười thước, nhưng chỗ hẹp nhất – lại chính là con đường ra vào khe núi – nhiều nhất chỉ có thể cho hai người sóng vai đi qua.

Đương nhiên đây là vào lúc bình thường, sau trận đất đá lở trôi ngày hôm qua thì phần núi nơi này đã bị lở đặc biệt nghiêm trọng, đá và bùn đất trượt xuống với diện tích rất lớn khiến toàn bộ con đường hẹp đều bị chặn, đống đất đá trước mắt còn cao hơn cả người.

Cố Trầm Chu bước về phía trước hai bước, rất tự nhiên rút tay ra:

“Cũng may hôm qua cậu về lấy thứ kia, nếu ngày hôm qua chạy xuống chỗ này…”

Chắc chắn trăm phần trăm sẽ bị chôn sống. Lời này có chút mơ hồ, hiện tại tình cảnh của hai người đặc biệt nên Cố Trầm Chu cũng không nói ra miệng:

Hạ Hải Lâu cười nhạo:

“Lúc đất đá lở thì đừng đi lên loại địa hình này là kiến thức thông thường.”

Nhưng xung quanh tối tăm mù mịt, đất đá lở lại ở ngay sau lưng, nếu không phải ở lại đây dài ngày thì sao có ý thức đề phòng, ai ngờ được nhiều như vậy? Cố Trầm Chu tuy rằng nghĩ trong lòng như vậy nhưng không có ý phản bác.

Nhưng Hạ Hải Lâu thì ngược lại, cười nhạo một tiếng rồi lại nói:

“Nhưng tình hình giống như ngày hôm qua thì có lẽ trong đầu cũng chỉ có loại suy nghĩ phải nhanh chóng chạy ra ngoài…”

“Bây giờ đi sang bên kia?”

Nói cái này cũng chẳng có nghĩa lý gì, Cố Trầm Chu kéo đề tài về đúng quỹ đạo:

Hạ Hải Lâu nhìn chằm chằm con đường mòn bị chặn kín một lúc:

“Đi qua chỗ này không ổn lắm… Chúng ta tìm thử chỗ khác xem sao.”

Hắn nói xong liền xoay người đưa Cố Trầm Chu đi về một hướng khác.

Vẫn như lúc thường là hàng đống đất bùn vàng nhấp nhô mênh mông, xác động vật, cây cối gãy đoạn, vũng nước cùng mấy tảng đá lớn nhỏ, Cố Trầm Chu đi theo Hạ Hải Lâu rẽ trái quẹo phải, lúc thì đi lên một đoạn lúc lại bước xuống vài bước, vòng vòng vèo vèo căn bản không hề giống như phía trước có đường đi.

Hai người lại leo lên một đoạn dốc nữa, Hạ Hải Lâu nhìn trái nhìn phải nhận diện phương hướng, khi nhìn thấy một cái cây ở phía trước thì mắt sáng lên.

“Chờ chút đã.”

Hắn nói với Cố Trầm Chu rồi đi về phía cái cây kia, đi vào bước đến chỗ cái cây rồi hái hai quả xuống.

“Quả lê đấy. Ăn một quả bổ sung chút nước, quả của cây lê này rất nhiều nước.”

Hắn vừa nói vừa sát một quả lên lên áo một chút, lại phát hiện quả lê đang tính là sạch sẽ sau khi lau xong lại dính lên một mảng màu vàng đất liền vội vàng đổi một quả khác cho Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu kiềm chế ham muốn lau quả lên lên bất cứ chỗ nào trên thân thể, sau khi cắn qua lớp vỏ quả lên thì phát hiện Hạ Hải Lâu không nói sai chút nào: Anh gần như cắn được nửa ngụm nước ngọt lịm.

“Ăn rất ngon.”

Ngọn lửa cháy bỏng trong cổ họng thoáng cái bị dập tắt, anh nói ra lời từ tận đáy lòng.

Hạ Hải Lâu cười khẽ một tiếng, vỗ vỗ lên thân cây lê:

“Đây chính là tài sản của tôi.”

Ngón tay thon dài của hắn lướt qua bỏ cây màu nâu thô ráp, ngồi xổm xuống chỉ vào một chỗ đầy vết khắc rất mờ.

"Chiều cao của tôi năm ba tuổi."

Ngón tay lướt xuống theo thứ tự.

"Ba tuổi bốn tháng, ba tuổi tám tháng, bốn tuổi, bốn tuổi bốn tháng."

Sau đó vết khắc dừng lại.

Hạ Hải Lâu đứng thẳng dậy ngẩng đầu nhìn lướt qua tán cây lê, vung tay lên áng chừng độ cao của mình với thân cây lẩm bẩm:

"Hai mươi hai tuổi tám tháng."

Mặt trời trên không lặng lẽ dịch chuyển vị trí.

Hạ Hải Lâu thu tầm mắt lại nói với Cố Trầm Chu:

"Đi thôi, sắp đến rồi. Trước đây tôi thường xuyên leo trèo ở trong này – cây lê này kết quả ăn ngon nhất trong rừng này đấy."

"Cho nên nó biến thành tài sản riêng của cậu?"

Cố Trầm Chu hỏi.

Hạ Hải Lâu thành thực gật đầu nhưng không hề giống như đang nói đùa:

"Đây là tất nhiên."

Một hai câu đùa cợt qua rồi, Cố Trầm Chu lại đi theo Hạ Hải Lâu tiếp tục đi về phía trước, chờ đến khi bọn họ đi qua một sườn núi nữa thì không cần Hạ Hải Lâu lên tiếng, Cố Trầm Chu đã nhìn thấy gian từ đường tựa vào vách núi của thôn Thanh Tuyền kia.

Mái ngói màu xám đen giờ phút này nằm ở ngay dưới chân, Cố Trầm Chu nhìn về phía thôn đánh giá một lượt liền phát hiện tình hình của thôn Thanh Tuyền tuy rằng không được tốt nhưng không phải quá xấu.

Đất đá lở trôi rõ ràng là có lan đến thôn nhỏ này, nhưng bởi vì quy mô của thôn không quá lớn, phần lớn nhà ở đều xây dựng tương đối gần vào vị trí chính giữa, chỉ có một số ít được xây gần sát với những chỗ quá cao nên trên vách tường có xuất hiện vết nứt nhưng không có nhà nào bị sập xuống, đám người tản ra bốn phía đi dạo cũng rất lẻ tẻ im lặng, không hề có vẻ đặc biệt nôn nóng giống như có người gặp phải chuyện không may.

Lúc này người trong thôn cũng nhìn thấy Hạ Hải Lâu và Cố Trầm Chu đứng ở trên sườn núi. Một người đứng gần chỗ sườn núi nhất lập tức dùng tiếng địa phương hô lên vài tiếng, Cố Trầm Chu không hiểu đối phương đang nói cái gì nên Hạ Hải Lâu ở bên cạnh phiên dịch hộ:

"Anh ta đang nói 'Hai người kia có phải là hai người đến từ thành phố không?'."

Tiếng kêu này kinh động đến hơn nửa số người đang rải rác trong thôn, một dáng người hơi béo từ phía xa xa chạy lại đây, vui vẻ kêu to:

"Tiểu Cố! Là Tiểu Cố về rồi!"

Tiểu Cố?

Sắc mặt Hạ Hải Lâu tràn đầy cổ quái liếc mắt nhìn người đứng bên cạnh một cái:

"Cố đại thiếu gia thật bình dị gần gũi."

Cố Trầm Chu trả lời Hạ Hải Lâu:

"Là tôi lén đến nơi này."

Ý là không muốn để lộ thân phận, anh đi về phía trước đón Lý Hữu Tài chạy đến đây:

“Ngày hôm qua có người nào bị thương không?”

“Không có ai cả, nhưng ngày hôm qua lúc bắt đầu lở đất thì tôi phát hiện cậu không thấy đâu liền lập tức nói với quản lý, quản lý lo lắng nên trời vừa sáng đã kéo người trong thôn đi tìm cậu khắp nơi rồi.”

Lý Hữu Tài mô tả qua tình hình còn không quên khoe công lao của bản thân:

“Đúng rồi, vị này là –“

Anh ta nhìn người bên cạnh Cố Trầm Chu.

“Tôi họ Hạ.”

Hạ Hải Lâu nói họ mình ra.

“Thì ra là Tiểu Hạ.”

Lý Hữu Tài ừ một tiếng, anh ta đã khoảng ba mươi ba ba mươi tư tuổi, kêu hai người trước mặt là Tiểu Cố Tiểu Hạ thật sự rất dễ dàng:

“Cậu không phải người trong thôn đúng không? Sao lại đến đây vậy?”

Cân nhắc đến việc Cố Trầm Chu cũng bị gọi là Tiểu Cố, Hạ Hải Lâu cũng không có gì lấn cấn với việc mình là ‘Tiểu Hạ’, còn thuận miệng đáp lại câu hỏi của đối phương:

“Đi du lịch.”

“Du lịch?”

Lý Hữu Tài ngạc nhiên.

“Nhưng lái xe bị lạc đường.”

Hạ Hải Lâu bổ sung.

“Thì ra là như vậy.”

Lý Hữu Tài hơi giật mình rồi nói tiếp với Cố Trầm Chu:

“Nếu Tiểu Cố cậu quay về rồi thì tôi đi nói với quản lý là không cần đi tìm nữa.”

Cố Trầm Chu khách sáo nói cảm ơn.

Lý Hữu Tài cảm thấy mỹ mãn bước đi vài bước, bấm số gọi quản lý rồi lớn tiếng nói lại tình hình Cố Trầm Chu đã quay về an toàn.

Tín hiệu trên núi không tốt, Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu nhìn thấy Lý Hữu Tài đi qua đi lại trong thôn, miệng kêu đến mức muốn rách cả họng nhưng người ở đầu kia điện thoại cũng không nghe hiểu được. Cuối cùng vẫn là người trong thôn đi theo hướng mọi người rời đi tìm về, khoảng mười hai mươi phút sau đã đưa được toàn bộ quay về.

Cố Trầm Chu bước lên bày tỏ lòng cảm kích, không biết xuất phát từ cái gì mà Hạ Hải Lâu cũng bắt chước Cố Trầm Chu nói vài tiếng cảm ơn.

Quản lý dẫn đầu đoàn đi tìm người mệt mỏi khoát tay rồi đến gần một người phụ trách đoàn xe khác thấp giọng trò chuyện, thỉnh thoảng có một hai từ như ‘cứu hộ’, ‘thời gian’ từ xa xa bay đến.

“Đồ đạc của cậu để ở đâu rồi?”

Cố Trầm Chu hỏi Hạ Hải Lâu.

“Trong xe.”

Hạ Hải Lâu trả lời rồi đi về phía mình đỗ xe, nhưng không đợi hắn thực sự đến được nơi thì hai người đã nhìn thấy rõ ràng tiếc xe hơi màu trắng đỗ ở trước cây táo đã bị đất vàng bao phủ, ngay cả đỉnh xe cũng bị cây táo đổ xuống đè lõm.

“Hành lý của cậu…”

Cố Trầm Chu còn chưa nói xong thì Hạ Hải Lâu đã lấy chìa khóa xe trong túi áo ra nhắm ngay vào phía sau xe ấn xuống một cái, nắp đậy màu trắng phía sau rung lên một hồi rồi văng ra.

Hạ Hải Lâu rút chìa khóa lại, vỗ vỗ bùn đất đọng trên nắp xe rồi dùng sức đẩy lên trên:

"Hướng dẫn sử dụng nói không hề sai, cái xe này quả thực rất bền."

"Nếu còn lái được mới thực sự là bền."

Cố Trầm Chu đáp.

Nhưng cho dù có thể mở ra thì hai người cũng không thể kéo xe từ trong đám bùn ra – huống chi sau trận lở đất, gầm xe thấp như vậy vốn cũng không thể lái đi được.

Hai người dính đầy bùn đất tìm được một cái vòi nước ở trong thôn, tuy rằng nước chảy ra có màu vàng đục nhàn nhạt nhưng có ít còn hơn không, bọn họ lần lượt rửa tay và mặt, sau khi lau sạch sẽ qua một lượt mới cầm quần áo sạch ở trong lành lý ra thay vào.

Đội cứu hộ đến từ huyện Thanh Hương có mặt sớm hơn dự đoán của mọi người nhiều. Vừa qua buổi trưa đã nhìn thấy mấy chiếc xe lớn gầm cao kéo một đống đồ lớn đi vào thôn Thanh Tuyền. Đoàn người phụ trách đội khảo sát vội vàng tiến lên trao đổi một chút với Đội trưởng đội cứu hộ, Đội trưởng phụ trách vung tay lên, điều ba chiếc xe đưa đoàn khảo sát về huyện Thanh Hương.

Xe bị chôn trong bùn đất không thể dùng nữa, Hạ Hải Lâu đương nhiên là đi về cùng đoàn khảo sát.

"Tốc độ phản ứng của huyện này cũng rất nhanh, đêm qua vừa mới xảy ra tai nạn mà giữa trưa hôm này đã đến rồi. Lái xe từ huyện Thanh Hương đến đây cũng phải mất khoảng ba bốn tiếng, còn chưa kể đến việc sẽ bị chậm trễ vì chuyện đồ tiếp tế và điều hòa tin tức nữa…"

Trong chiếc xe xóc nảy, Hạ Hải Lâu và Cố Trầm Chu thấp giọng nói chuyện với nhau.

"Tin tức nhanh nhạy và thủ đoạn cao siêu, cậu chọn cái nào?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Chọn cả hai."

Hạ Hải Lâu đáp.

Xung quanh vẫn còn những người khác đang ngồi, vậy nên sau khi trò chuyện ngắn gọn với nhau thì hai người không nói gì nữa.

Tai nạn khiến toàn bộ mọi người đều thêm vẻ mệt mỏi, cả một quãng đường đi xe không có người nào lên tiếng, sau khi xe quay lại huyện Thanh Hương thì Hạ Hải Lâu một mình rời đi, Cố Trầm Chu và đoàn khảo sát lại đến nhà khách đó, chỉ là lần này anh không ở cùng những người khác nữa mà tự về phòng mình, đi vào toilet cố gắng tẩy rửa mình từ đầu đến chân lại một lần rồi mới lau tóc đi ra khỏi phòng tắm, uống cạn một cốc nước ấm được rót sẵn trên bàn.

Lúc ra khỏi phòng thì người của đoàn khảo sát đã tập hợp dưới đại sảnh cùng đến quán cơm ở đối diện nhà khách ăn cơm chiều, hai người phụ trách tuyên bố ngày mai lập tức quay về.

Cố Trầm Chu đứng lẫn trong đám người, đợi đám người xung quanh đã tản đi hết mới bước lên.

"Cậu muốn ở lại?"

Vẻ mặt quản lý có chút kỳ lạ.

"Có người thân ở nơi này."

Cố Trầm Chu giải thích như vậy liền khiến vẻ mặt quản lý mang theo chút giật mình.

"Được rồi, cậu thích thì cứ ở lại đi."

Khi đến tầng trệt thì quản lý quay về phòng nghỉ ngơi, Cố Trầm Chu đi tiếp lên tầng trên, vừa muốn cắm thẻ mở phòng thì thấy cửa phòng đối diện mở ra từ bên trong.

“Cố thiếu gia, thật trùng hợp.”

Ở nơi như thế này, gọi Cố Trầm Chu là Cố thiếu gia chỉ có một người.

Cố Trầm Chu xoay người nhìn Hạ Hải Lâu đã thay một bộ quần áo mới, ngay cả mái tóc hơi dài màu vàng cũng đã được xử lý cẩn thận trở nên vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, gật đầu:

“Thật là trùng hợp, Hạ thiếu gia.”

Thực ra thì trong trấn nhỏ này cũng chỉ có nhà khách này là tạm được, lại thêm hiện tại vốn không có người đến đây, hai người lại một trước một sau… Nói như thế nào cũng không thể không trùng hợp hơn.

“Tiếp theo Cố thiếu gia có dự định gì không?”

Hạ Hải Lâu đứng bên cạnh mỉm cười hỏi:

“Dự định ở lại?”

Hắn đoán Cố Trầm Chu sẽ không trở về như vậy.

“Tôi còn một số việc cần phải ở lại thêm một khoảng thời gian.”

Cố Trầm Chu đáp.

Đúng như dự đoán của hắn, Hạ Hải Lâu thầm nghĩ,thật đúng là không phải vì muốn điều tra hắn mà đến đây. Hắn cảm thấy bản thân mình hiện tại có chút phức tạp liền thay đổi đề tài, nửa thật nửa giả cười nói:

“Là người nào có thể diện lớn đến mức khiến Cố thiếu gia phải tự mình ra tay vậy?”

Cố Trầm Chu cười khẽ, không trả lời thẳng câu hỏi này của Hạ Hải Lâu mà hỏi:

“Hạ thiếu gia cảm thấy loại người nào có thể giữ kín bí mật tốt nhất?”

“Người chết.”

Hạ Hải Lâu đáp.

“Người chết à?”

Cố Trầm Chu nói.

“Tôi cảm thấy là chính tôi.”

Tiếp đó anh lễ phép gật đầu với Hạ Hải Lâu rồi rút thẻ ra cắm vào khe rồi đi vào phòng.

“Xin lỗi không tiếp chuyện tiếp thêm được, Hạ thiếu gia.”

32. Chương 32: Chim Sẻ, Ve

Hành động điều tra mà không có chút manh mối nào nói thật ra là vô cùng tẻ nhạt.

Ngày đó sau khi tách ra trước cửa phòng trong nhà khách thì Cố Trầm Chu không hề để ý đến động tĩnh của Hạ Hải Lâu – người này vốn là một trong những mục tiêu quan trọng của anh sau khi về nước nhưng không phải là mục tiêu chủ yếu trước mắt, hơn nữa anh vẫn luôn có cảm giác Hạ Hải Lâu thực sự không phải chỉ là dáng vẻ hiện tại – mà là dồn hết toàn bộ tinh lực lên người vị bí thư huyện ủy đương nhiệm của huyện Thanh Hương này.

Huyện Thanh Hương giống hệt như những gì Cố Trầm Chu điều tra được lúc trước: Nghèo khó, xa xôi, không tiện giao thông, không có gì nổi bật, thậm chí ban lãnh đạo ở đây từ trên xuống dưới, từ hiện tại ngược trở về mười mấy năm trước, cũng không có được bất cứ thành tích nào.

Một nơi không hề đáng chú ý.

Ít nhất ở bên ngoài thì có vẻ như vậy.

Mỗi ngày gần đây của ông chủ của quán thịt nướng Tiểu Vương cũng không tệ lắm.

Người làm ăn chỉ chú ý đến việc quan trọng nhất là việc làm ăn vĩnh viễn tốt đẹp, là ông chủ của một quán thịt nướng thiếu vốn dựng ở ven đường, chỉ cần một vị khách ổn định lại hào phóng đã đủ để khiến tâm tình của ông ta bay lên một nấc mới, mà nếu vị khách ổn định hào phóng này còn cực kỳ khéo ăn nói thì thật sự là không thể tốt hơn được nữa.

Đúng chín giờ tối, nhóm khách hàng đầu tiên ghé thăm quán thịt nướng gần như đều sẽ rời đi sạch sẽ. Ông chủ Tiểu Vương vừa chỉ huy người làm duy nhất của quán thịt nướng vừa nhìn ngó ra phía đầu hẻm, đợi đến khi ông nhìn thấy một dáng người quen thuộc ở đầu hẻmđi tới liền vui vẻ hét to với người làm:

"Nhanh nhẹn rót một cốc bia đặt lên bàn số ba đi!"

Bóng người ở đầu hẻm đi đến trước quán thịt nướng rồi ngồi xuống bàn số ba, ông chủ Tiểu Vương của quán thịt nướng xâu hết các loại thịt đã nướng vào một hai xiên trước, thấy không có khách hàng nào đến đây liền tự mình bưng thịt nướng đi đến bàn số ba:

"Chú em Cố đến rồi?"

Trong thời gian một tuần, tuy rằng ông chủ Tiểu Vương tự cảm thấy mình và đối phương đã quen thuộc đủ rồi nhưng ông ta không thể không thừa nhận rằng hiểu biết của mình về vị khách hàng vừa đúng giờ lại rất hào phóng này chỉ có một chút ít – ví dụ như đối phương họ Cố.

"Mùi vị thịt nướng của ông chủ Vương rất được."

Vị khách ngồi đối diện ông chủ Tiểu Vương nói như vậy.

Ông chủ Tiểu Vương lập tức cảm thấy trong lòng vui sướng: Thực ra lời này cũng không có gì đặc biệt, trong lòng ông cũng tự biết mùi vị thịt nướng của mình nhiều nhất cũng chỉ đạt tiêu chuẩn bình dân, nhưng vị khách gần đây mới phát triển đến độ thân quen này chỉ cần nói như vậy, không hiểu sao ông lại cảm thấy món thịt nướng của mình quả thực rất tuyệt.

"Nào có nào có, chú em Cố thật sự là quá khách sáo."

Ông chủ Tiểu Vương cười tươi xán lạn liên tục khiêm tốn.

"Nhưng không phải tôi nói phét chứ quán thịt nướng này quả thực đã được truyền qua ba đời, nguyên liệu phối với thịt nướng từ đời ông nội tôi đã bắt đầu được nghiên cứu cải thiện…"

Đúng lúc này một lon bia ướp lạnh được đặt lên bàn, ông chủ Tiểu Vương cầm lấy uống một ngụm, cảm giác mát lạnh lập tức làn tràn đến tận da.

Thoải mái! Nhưng hiện tại tuy không có khách hàng thì ông cũng không thể uống nhiều quá… Ông chủ Tiểu Vương cầm lon bia lạnh lẽo nghĩ thầm, hạ quyết tâm hôm nay sẽ ngồi đây dứt khoát trò chuyện với vị khách hào phóng này một chút, sau đó sẽ lại quay về với quán thịt nướng ngay để tiếp tục làm việc.

Nhưng máy hát được bật lên rồi thì mọi chuyện vẫn có chút không thể khống chế được.

"Ồ? Phải không?"

"Chuyện này đúng là chưa từng nghe nói."

"Ông chủ Vương biết thật nhiều."

Mấy câu vô cùng đơn giản phối hợp với vẻ mặt và ngữ điệu phù hợp, bất tri bất giác đầu lưỡi của ông chủ Tiểu Vương đã hoạt động càng lúc càng nhanh, lon bia trống không ở bên cạnh càng lúc càng nhiều, đề tài cũng nhảy đi càng lúc càng xa – ông ta nói từ chuyện vợ con nhà mình đến mâu thuẫn giữa hàng xóm khác với quán thịt nướng, từ việc thu phí bảo kê ở xung quanh mấy ngã tư đường hoặc là mấy tên du côn ăn uống quịt tiền rồi đến chuyện trong bộ máy của huyện có bảy cô tám dì, lại nói đường từ huyện Thanh Hương đến thôn Thanh Tuyền trong núi, cuối cùng lại quay lại chuyện hàng xóm suốt ngày liếc mắt đưa tình với vợ mình và đứa con không đánh thì không chịu nghe lời…

"Cố thiếu gia đúng là có hứng trí."

Ông chủ Vương đang nói vô cùng hăng say thì bên cạnh có người đột nhiên chen vào một câu, còn lôi cái ghế trống bên cạnh ông ta đến rồi ngồi xuống.

Ông ta không tránh khỏi có hơi không vui, câu chuyện bị chen ngang khiến ông ta rất mất hứng liếc mắt nhìn sang bên cạnh một cái, lại thấy người ngồi xuống vô cùng trẻ tuổi đẹp trai mặc áo sơmi quần tây, cổ tay trái đeo một chiếc đồng hồ bằng vàng mà vừa nhìn đã biết là rất đắt tiền.Vẻ không vui trên mặt ông chủ Vương lập tức biến thành vẻ vui sướng đặc biệt của người làm ăn.Hai vị khách ví tiền dày cộp này rõ ràng là có quen biết nhau! Ông ta nhanh chóng đoán ra rồi khôn khéo ra tay từ đối tượng mình quen thuộc:

"Chú em Cố, vị này là…?"

"Một người bạn."

"Ồ!"

Ông chủ Vương tỏ ra giật mình.

"Hai người là bạn tốt à, mấy thứ đặt trên bàn đều đã lạnh rồi, có muốn dọn đi rồi gọi thêm mấy thứ khác không?"

Ông ta nói xong liền thấy vị khách mới ngồi xuống nhìn thịt nướng trên mặt bàn rồi gần như không động đậy mà cười như không cười liếc mắt nhìn về phía ông một cái.Người trẻ tuổi này xinh đẹp đến mức có thể sánh bằng diễn viên nam ở trên TV! Ông chủ Tiểu Vương vừa mới thì thầm trong lòng thì vị khách hào phóng ngồi đối diện ông không phụ kỳ vọng gật đầu rồi còn thêm một câu:

"Ông chủ Vương nhìn thật chuẩn."

Đúng là một vị khách tốt đến không thể tốt hơn! Ông chủ Vương cũng không bận tâm đến việc hứng trí nói chuyện của mình bị người ta chặn ngang, vô cùng vui vẻ đứng dậy bưng mấy thứ trên bàn đi, khi quay lại chỗ nướng thịt thì công việc lại bắt đầu bận rộn.

Hạ Hải Lâu nhìn theo bóng dáng mập mạp của ông chủ quán thịt nướng, tự cầm cốc bia chỉ còn một nửa lên nâng cốc với Cố Trầm Chu cười nói:

"Tôi vẫn tưởng rằng Cố thiếu gia chỉ thích hợp đứng ở những nơi xa hoa – không ngờ rằng có thể nhìn thấy Cố thiếu gia ở trong loại quán nhỏ ven đường này."

Cố Trầm Chu cũng nâng cốc chạm nhẹ với Hạ Hải Lâu một cái nhưng không hề nhấp môi. Anh hơi điều chỉnh tư thế ngồi, trên mặt vẫn mang theo chút tươi cười, người vẫn là người ấy, quần áo cũng là quần áo vừa rồi, nhưng vị khách hàng bình thường có khí chất bình thản chăm chú lắng nghe người ta kể chuyện vừa rồi đã biến mất:

"Tôi cũng tưởng rằng nơi nhỏ bé này không thỏa mãn được yêu cầu về chất lượng cuộc sống của Hạ thiếu gia."

"Nơi này không có thứ gì chơi vui."

Hạ Hải Lâu lắc lắc cái cốc, Cố Trầm Chu không uống bia hắn cũng không để ý, không chỉ lưu loát uống cạn một cốc mà còn tự rót cho mình một cốc nữa.

"Nhưng nếu có Cố thiếu gia ở đây thì dù là nơi không thú vị đến đâu đi chăng nữa cũng sẽ quyến rũ hấp dẫn người khác."

Cố Trầm Chu bật cười:

"Hạ thiếu gia khen nhầm rồi."

"Thực ra tôi khá tò mò."

Hạ Hải Lâu thay đổi chủ đề.

"Tôi ở lại là vì sự cuốn hút từ Cố thiếu gia, Cố thiếu gia ở lại là vị thứ gì hấp dẫn đây?"

"Mấy ngày nay Hạ thiếu gia không điều tra được gì sao?"

Cố Trầm Chu hỏi.

Trong lời này có ẩn ý. Hạ Hải Lâu mỉm cười:

“Tôi chỉ chú ý nhiều hơn đến Cố thiếu gia mà thôi…”

Hắn buông tay ra.

“Quả thực không tra ra được gì, ngoại trừ phát hiện Cố thiếu gia luôn trò chuyện với người trong thị trấn nhỏ này và di chuyển khắp nơi bên ngoài.”

“Thế à?”

Cố Trầm Chu cũng thay đổi đề tài.

“Quả lê mà Hạ thiếu gia chiêu đãi tôi lần trước ăn rất ngon.”

Hạ Hải Lâu nhướn mày chờ câu tiếp theo.

Cố Trầm Chu quả nhiên nói tiếp:

“Không chỉ là lê, hương vị của hoa quả ở nơi này đều rất tốt. Còn có một loại quả có vỏ màu đỏ nhạt mà tôi chưa từng được ăn ở nơi khác –“

“Quả em bé.”

Hạ Hải Lâu tiếp lời, thấy Cố Trầm Chu nhìn qua liền bổ sung thêm:

“Người địa phương gọi như vậy.”

Cố Trầm Chu cười cười đứng dậy đi sang xe đẩy bán hoa quả bên cạnh quán thịt nướng nói chuyện với người bán hàng một hồi rồi xách một túi hoa quả to lại đây, nhờ ông chủ quán thịt nướng rửa cho hai quả.

Hai khuỷu tay của Hạ Hải Lâu chống xuống mặt bàn nhìn Cố Trầm Chu làm xong một loạt những việc này rồi mới bước đến đưa một quả cho hắn:

“Hạ thiếu gia nếm thử?”

Hạ Hải Lâu nhận lấy cắn một miếng, nước quả sền sệt trong veo mang theo chút vị chua. Mùi vị này không xa lạ, trước đây hắn cũng từng trèo cây khắp ngọn núi hái loại quả này về ăn.

Cố Trầm Chu cầm trong tay ngắm nghía:

“Đáng tiếc ở bên ngoài không có bán loại quả này.”

Người ở trong giới này, chỉ cần anh nói một câu thì kẻ kia thường thường có thể tiếp được câu tiếp theo.

Hạ Hải Lâu nhìn quả em bé trong tay:

“Cố thiếu gia cảm thấy huyện Thanh Hương hẳn là nên dùng loại quả này làm đặc sản rồi bán ra?”

Cố Trầm Chu cười cười:

“Tôi chỉ cảm thấy một huyện luôn có thể tìm thấy một thứ đặc sản gì đó, không phải thứ này thì cũng là thứ khác.”

Anh nói thêm.

“Hạ thiếu gia có biết chút gì về Cố Nhất Khang không?”

“Về mặt nào?”

“Cơ bản nhất.”

Cơ bản nhất…. Hạ Hải Lâu đáp:

“Cũng biết một chút.”

“Năm nay bốn mươi ba tuổi. Hai mươi ba tuổi trở thành nhân viên trong huyện Thanh Hương, sau đó trong thời gian mười sáu năm từ từ bước lên được vị trí bí thư juyện ủy này.”

Cố Trầm Chu chậm rãi nói.

“Lý lịch này ở trong quan trường không cao không thấp, nhưng cho dù bản thân ông ta có được mối quan hệ mà nói thì vẫn kém một chút mới có thể bước tiếp, có thể thấy được là không có thành tựu gì về mặt chính trị.”

“Sau đó?”

“Sau đó?”

Cố Trầm Chu nói tiếp.

“Hạ thiếu gia còn nhớ rõ từ lúc thôn Thanh Tuyền xảy ra tai nạn đến lúc đội cứu hộ chạy đến không, vị bí thư huyện ủy không có chút thành tựu này điều động mất bao nhiêu thời gian không?”

Hạ Hải Lâu hơi nhíu mày.

“Hiệu suất quả thực không tệ đúng không?”

Cố Trầm Chu nói.

“Tin tức nhanh nhạy và thủ đoạn cao minh, lúc ấy Hạ thiếu gia chọn cả hai cái.”

“Chuyện này cũng không thể nói rõ được gì.”

Hạ Hải Lâu nói.

“Có lẽ thôn Thanh Tuyền vào lúc mới xảy ra lở đất đã thông báo đến huyện.”

“Sau đó Cố Nhất Khang trong khoảng thời gian từ mười hai giờ đêm đến sáu giờ sáng ngày hôm sau đã làm tốt tất cả công tác điều động?”

Cố Trầm Chu thản nhiên cười nói.

“Hiệu suất đúng là rất không tệ. Đúng rồi, con ông ta từ năm năm trước đã được đưa ra nước ngoài, vợ ông ta mỗi năm đều ra nước ngoài ba tháng để chăm sóc con, chia đều ra cứ ba tháng sẽ rời đi một tháng.”

Anh nhẹ ừm một tiếng rồi buông tay ra nói:

“Quả thật đều là việc nhỏ thôi đúng không Hạ thiếu gia?”

“Nhưng có vẻ trong những việc nhỏ này chỉ có một việc lớn.”

Hạ Hải Lâu nói.

“Tuy vậy hiện tại tôi có một nghi hoặc, không biết Cố thiếu gia có đồng ý giải đáp cho tôi hay không?”

“Hạ thiếu đừng ngại, mời cứ nói.”

“Vị Huyện trưởng này chính là mục đích Cố thiếu gia đến đây đúng không – vì sao Cố thiếu gia lại đồng ý nói cho tôi biết nhiều như thế?”

“Không phải Hạ thiếu gia vừa mới nói đấy à? Ở lại nơi này hoàn toàn là vì sức cuốn hút từ tôi…”

Cố Trầm Chu cười, nâng cốc với Hạ Hải Lâu rồi uống cạn.

“Một chút tin tức cũng không là gì cả, tốt xấu gì cũng không thể khiến Hạ thiếu gia thất vọng không phải sao?”

Uống cạn một cốc rồi Cố Trầm Chu liền rời đi trước. Cho đến khi bóng Cố Trầm Chu biến mất ở chỗ rẽ đầu đường thì Hạ Hải Lâu vẫn ngồi im tại chỗ.

Hắn phát hiện vài lần mình gặp mặt Cố Trầm Chu thì hình như đều là Cố Trầm Chu nói ‘Xin phép không ngồi tiếp được’ trước…

Đúng rồi, còn đoạn đối thoại vừa rồi nữa. Hắn lặng lẽ suy nghĩ.

Một bí thư huyện ủy không có thế lực cũng không phấn đấu thăng tiến lại đặc biệt chú ý đến thôn Thanh Tuyền, còn sớm tìm đường lui đưa toàn bộ vợ con ra nước ngoài?

Cái này quả thực là sáng rõ giống như đèn trên biển quảng cáo sáng lúc nửa đêm ấy!

Bảy ngày sau Hạ Hải Lâu lại lái xe vào thôn Thanh Tuyền một lần nữa. Trong thời gian một tuần, thôn Thanh Tuyền có vẻ đã hoàn toàn thoát khỏi ảnh hưởng mà trận lở đất buổi tối hôm đó mang đến: Chân tường rạn nứt của mấy ngôi nhà đã được sửa chữa lại, ruộng đất bị bùn đất bao phủ đã trở lại bằng phẳng, mấy con gà trống và chó vàng canh cổng nhà chậm rãi cùng thong thả bước từng bước nhỏ đi dạo trong thôn, hoặc nhàn nhã hoặc kiêu ngạo, ở chung rất hài hòa.

Hạ Hải Lâu lái chiếc xe việt dã mình vừa mua đi đến phía trước hai cây táo ở cuối thôn.

Trong trận lở đất lần trước, chiếc xe hơi đỗ ở đây và cả cây táo gãy đổ lúc đó bị bùn đất vùi lấp đều được chở đi hết. Hạ Hải Lâu dừng xe rồi bước xuống, mấy đứa trẻ con trong thôn giống lần trước khi hắn đến đây đều trốn ở phía sau người lớn mở to hai mắt nhìn về phía bên này.

Trong vòng bảy ngày đến những hai lần, Hạ Hải Lâu có chút không vui nghĩ vậy.Cách đều ba ngày rưỡi lại đến, hắn đã từng nghĩ rằng bản thân mình ít nhất phải hơn mười năm nữa cũng không quay về nơi này.Lần đầu tiên là vì Cố Trầm Chu muốn đến đây, hắn tưởng đối phương đến để điều tra hắn nên mới theo đến.Hạ Hải Lâu thành thạo đi xuyên qua đường mòn dẫn lên núi, lúc đi vào có mấy người dân trong thôn nói với hắn rằng trên núi rất nguy hiểm nhưng đều bị hắn mặc kệ.Lần thứ hai thì sao? Là vì trong lời nói của Cố Trầm Chu có ám chỉ đến nơi này…

Nghĩ đến đây, Hạ Hải Lâu phát hiện ra mình càng không vui hơn. Nhưng hắn quả thực – thực sự là quả thực – có chút hứng thú.

Mười sáu năm giành được vị trí bí thư Huyện ủy.

Sau khi xảy ra tai nạn thì phản ứng được đầu tiên.

Là người dân trong thôn liên lạc với huyện kịp thời? Hay là người trong huyện hiểu rất rõ tình hình ở nơi này?

Hoặc là, gã đặc biệt chú ý đến núi Thanh Hương…?

Trong thời gian mười tám năm, nơi này không hề thay đổi chút nào.

Cây cối, hoa cỏ, đường mòn, dòng suối vẫn giống trí nhớ như đúc.

Nhưng những thứ khác – ví dụ như tổ của một loài chim hay tổ ong nào đó, cũng có một đôi hươu hoang dại chậm rãi đi qua đây, căn cứ bí mật mà hắn chôn giấu đồ chơi của mình – bên trong một gốc cây bị đục rỗng nhưng cành lá vẫn còn tươi tốt, tất cả đều không còn nữa.

Hắn chạy càng nhanh thì bước chân càng ngày càng nhẹ, nụ cười càng lúc càng tươi. Mãi cho đến khi hắn đi được đến đích nhắm của mình, bởi vì ở nơi vốn không nên xuất hiện người khác thì lại nhìn thấy người không nên xuất hiện nhất.

Cố Trầm Chu.

Hắn dừng chân lại, trên mặt vẫn mang theo tươi cười nhưng đôi mày trong lúc không chú ý đã nhíu lại.

“Cố thiếu gia?”

Một câu nói ra thì Hạ Hải Lâu đã bình tĩnh lại, hắn nhìn xung quanh.

“Tôi phát hiện gần đây mình rất có duyên với Cố thiếu gia – Cố thiếu gia đến đây dạo chơi nơi hoang dã?”

Cố Trầm Chu cong môi mỉm cười.Đây là một chỗ gần sát vách núi nhưng lệch khỏi quỹ đạo đường lên núi bình thường có một số chỗ còn phải trèo lên mới đi qua được, bởi vậy hang núi mà Cố Trầm tựa sát vào vách núi bên cạnh để leo lên bị rừng cây che lấp vô cùng ẩn mật, nếu không có người biết đường dẫn đi thì vốn không thể bị người khác phát hiện.

“Hạ thiếu gia thật thích nói đùa.”

Cố Trầm Chu đáp.

“Tôi là cố ý đến đây, chẳng lẽ Hạ thiếu gia không phải sao?”

Lời này… Còn trắng trợn hơn lúc trước nhiều. Hạ Hải Lâu không nhịn được liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái:

"Chính xác mà nói thì Cố thiếu gia muốn tôi đến đây xem thử."

Cố Trầm Chu thừa nhận:

"Vốn là định như vậy. Hạ thiếu gia có muốn nhìn một chút không?"

"Nếu Cố thiếu gia đã đến đây thì không bằng Cố thiếu gia cứ nói thẳng ra đi?"

Hạ Hải Lâu quả thực là vì lời nói của Cố Trầm Chu nên mới đến, nhưng nếu Cố Trầm Chu đã đứng ở đây rồi thì Hạ Hải Lâu lại bất chợt không muốn vào xem.Cố Trầm Chu mỉm cười rồi đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên không trung:

"Hạ thiếu gia nói xem liệu hôm nay lại có một trận mưa nữa trút xuống hay không?"

Lại có một trận mưa nữa trút xuống?

Hạ Hải Lâu theo bản năng ngẩng đầu nhìn trời.

"Sau đó lại có một vụ lở đất nữa."

Cố Trầm Chu thản nhiên nói.

Những lời này khiến Hạ Hải Lâu nghĩ đến một khả năng, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm. Cố Trầm Chu nâng tay lên ném một xấp gì đó màu xanh lục cho Hạ Hải Lâu. Hạ Hải Lâu không hề động đậy, xấp màu xanh lục kia 'phạch' một tiếng rơi xuống đất trước mặt hắn.

Một xấp tiền mặt năm mươi tệ.

Cố Trầm Chu lại lấy ra một xấp khác, thuận tay rút từ trong túi ra một điếu thuốc châm lên, sau đó tùy tiện vứt tiếp xuống mặt đất.Sau vài lần tiếp xúc, Hạ Hải Lâu hiểu rõ chỉ khi nào tâm tình Cố Trầm Chu vô cùng không tốt thì mới lấy thuốc ra hút.

"Là tiền giả?"

Hạ Hải Lâu hỏi.

"Chắc khoảng vài triệu đi."

Vẻ mặt Cố Trầm Chu rất bình thản.

"Vụ lở đất bảy ngày trước…"

"Cho nổ núi."

Cố Trầm Chu trả lời.

"Vị bí thư huyện ủy này cảm thấy vô cùng lo lắng với đoàn khảo sát, vậy nên đã nghĩ cách khiến đoàn khảo sát phải chủ động bỏ đi – Hiệu quả không tệ."

Hạ Hải Lâu cười lạnh một tiếng, vẻ tàn bạo ẩn hiện giữa chân mày:

"Tôi thật sự không biết… Cố thiếu gia nói gã sẽ tiếp tục cho nổ núi? Vì sao?"

"Lần trước Hạ thiếu gia bị khỉ cào đến hôn mê, có thể nói lý với con khỉ đó không?"

Cố Trầm Chu cười nói.

"Tương tự như vậy, thân phận Cố đại thiếu gia dù có khác người thường đến đâu, nếu như bị đất đá lở chôn mất tích, chẳng lẽ nhà họ Cố ở kinh thành chạy đến đây nói lý với đất đá lở?"

Hạ Hải Lâu mỉm cười, vẻ tàn bạo kia nháy mắt lại thu liễm sạch sẽ:

"Vậy Cố đại thiếu gia giờ còn ở đây?"

"Người và tang vật đều đã bắt được rồi."

Cố Trầm Chu vừa nói xong thì từ xa xa truyền đến tiếng một người kêu lên thảm thiết.

Hạ Hải Lâu nhíu mày:

"Cố thiếu gia nắm thời gian thật chuẩn."

"Là Hạ thiếu gia chạy đến rất đúng lúc."

Cố Trầm Chu trả lời, hai người đứng im tại chỗ chờ một lúc thì nghe thấy tiếp từ xa truyền đến tiếng hô lớn 'Bắt được rồi', sau đó một vài người mặc đồng phục cảnh sát đẩy bụi cỏ ra bước đến.

"Cố thiếu gia, đã bắt được người rồi, là một thôn dân họ Vương trong thôn dưới chân núi!"

Vị cảnh sát trung niên dẫn đầu bước nhanh đến trước mặt Cố Trầm Chu, hai tay đưa về phía trước nắm chặt tay Cố Trầm Chu lắc mạnh.

"Ít nhiều cũng nhờ có Cố thiếu gia thì chúng tôi mới phá được vụ án kinh tế đặc biệt nghiêm trọng này."

"Người đội trưởng Vương phải cảm ơn không phải là tôi."

Cố Trầm Chu thản nhiên cười nói.

Hạ Hải Lâu và đội trưởng Vương đều sửng sốt.

"Ý của Cố thiếu gia là...?"

"Giới thiệu với đội trưởng Vương một chút, đây là Hạ thiếu gia nhà họ Hạ, Hạ thiếu gia trước đây từng đến nơi này nên rất quen thuộc, lần này mọi người có thể tiến hành thuận lợi như vậy, công của Hạ thiếu gia không hề ít đâu."

Cố Trầm Chu nói.

Hạ Hải Lâu nhìn Cố Trầm Chu, nhất thời không nói được lời nào.

Đội trưởng Vương cảm thấy có chút kỳ quái, thầm nghĩ cho dù vị Hạ thiếu gia này quen thuộc nơi đây thì sao chứ? Chẳng lẽ còn có thể quen thuộc hơn người ở địa phương hay sao? Huống chi lần này bọn họ cũng là đi theo người ở địa phương mới tìm được nơi này... Nhưng dù thế nào thì cũng là người lâu năm trong thể chế, tâm tư đội trưởng Vương xoay chuyển một chút đã nghĩ ra đây đại khái là trao đổi lợi ích của đám công tử quyền quý ở kinh thành, có liên quan gì đến ông đâu? Vừa nghĩ như vậy liền hiểu rõ rất nhiều, ông quay sang đưa hai tay ra nắm chặt tay Hạ Hải Lâu:

"Thật sự là nhờ có Hạ thiếu gia! Cảm ơn Hạ thiếu gia!"

Mặt Hạ Hải Lâu cương cứng.

Đội trưởng Vương không phải là người đặc biệt biết luồn cúi, bày tỏ thái độ xong ông liền buông hai tay ra nói với hai người Cố Hạ:

"Cố thiếu gia, Hạ thiếu gia, tôi đưa người về Cục Cảnh sát trong thành phố, đảm bảo sẽ khiến hắn mở miệng trong thời gian ngắn nhất, tranh thủ hôm nay bắt luôn kẻ giật dây đằng sau, giải quyết vụ án lớn này!"

"Phiền đội trưởng Vương lo lắng."

Cố Trầm Chu nói xong liền quay sang Hạ Hải Lâu:

"Tôi đã đặt vé máy bay quay về kinh thành trong hôm nay – Hạ thiếu gia thì sao?"

Hạ Hải Lâu đang định nói chuyện thì di động trong túi áo vang lên. Hắn lấy ra nhìn một lúc nhưng không lập tức nhận máy mà nói với Cố Trầm Chu:

"Cố thiếu gia đến đây vì vụ án kinh tế này?"

"Cố thiếu gia thật sự không biết – đây là quê cũ của tôi?"

Hắn hỏi liền hai câu nhưng cũng không hề chờ mong Cố Trầm Chu trả lời, nhận điện thoại. Đầu bên kia điện thoại là Hạ Nam Sơn.

"Chuyện cháu ở huyện Thanh Hương ta đã nghe nói rồi, làm không tệ."

Hạ Nam Sơn dừng lại một chút.

"Nếu đám hồ bằng cẩu hữu trước kia của cháu bằng được một nửa tên nhóc nhà họ Cố, sau này ta sẽ không quản cháu nữa!"

Cho dù giọng nói của Hạ Nam Sơn vẫn rất nghiêm túc thì Hạ Hải Lâu vẫn nghe ra được tâm tình của đối phương không tệ. Nhưng một khi tâm tình của đối phương không tệ thì tâm tình của hắn thật sự không được tốt lắm.

Cố Trầm Chu…

Hạ Hải Lâu hơi nheo mắt.

Một con hổ bình thường không thích cử động. Hắn nhìn theo bóng dáng dần biến mất khỏi tầm mắt, trong lòng đột nhiên dâng lên suy nghĩ này. Tuy rằng bình thường không thích cử động nhưng chỉ cần nó muốn thì lúc nào cũng có thể giương móng vuốt ra.

Giữa rừng núi, lúc Hạ Hải Lâu vừa mới nhận điện thoại thì Cố Trầm Chu đã xuống núi một mình. Hạ Nam Sơn sở dĩ có được tin tức nhanh như vậy là vì lúc anh chào hỏi với Cục trưởng công an thành phố trực thuộc huyện Thanh Hương thì đã cố ý nhắc đến Hạ Hải Lâu.Thời gian một ngày đã đủ để vị Cục trưởng công an thông qua các mối quan hệ sau lưng chuyển tiếp đến chỗ bí thư Hạ Nam Sơn – sau đó ra sức khen ngợi Hạ Hải Lâu.

Quan hệ giữa Hạ Nam Sơn và Hạ Hải Lâu chỉ e còn tệ hơn quan hệ giữa anh và Cố Tân Quân. Cố Trầm Chu hiểu rõ những phức tạp ẩn sâu trong đó vốn không cần đắn đo tự hỏi quá nhiều đã hiểu được nếu muốn khiến Hạ Hải Lâu không vui, vậy cứ trực tiếp để Hạ Nam Sơn vừa ý là tốt rồi.Chuyện này không khó khăn lắm, chỉ mất thời gian bằng một cái khoát tay mà thôi.

Anh chạy từ kinh thành đến đây quả thực không phải hoàn toàn giống những lời mà Hạ Hải Lâu nói trước đó – anh đến đây không phải vì Hạ Hải Lâu, nhưng anh biết nơi này là quê cũ của Hạ Hải Lâu.Quê cũ của Hạ Hải Lâu và vị bí thư Huyện ủy có quan hệ ngoắt nghoéo với nhà họ Cố. Anh đến đây là vì muốn tra ra manh mối liên quan đến việc nhà họ Cố sẽ suy yếu sau này. Nhưng chỉ là một quan tham, một vụ án kinh tế trị giá mấy triệu, Hạ Hải Lâu thậm chí còn không biết nội tình bên trong.

Quê cũ chỉ là quê cũ, không có bất cứ manh mối nào.

Cố Trầm Chu tra xét xong xuôi mất vài ngày cảm thấy không vui vẻ lắm. Nếu đã như vậy, anh thầm nghĩ, Hạ Hải Lâu cũng đừng có quá vui vẻ.

33. Chương 33: Khẩu Vị Hoàn Toàn Bùng Nổ

Việc nhỏ xảy ra ở huyện Thanh Hương cũng không gây ra bao nhiêu ảnh hưởng đến kinh thành.

Cố Trầm Chu quay về kinh thành thậm chí còn không nói mấy về chuyện xảy ra khi mình ở thôn Thanh Tuyền, chỉ kể lại đơn giản những việc mình trải qua trong vụ án kinh tế của bí thư Huyện ủy huyện Thanh Hương với Cố Tân Quân và ông ngoại ông nội nhà mình, sau đó ném chuyện này ra sau đầu.Mỗi một ngày tiếp theo đều giống như lúc trước, anh vẫn luôn mở máy tính ra xem lại một chút ghi chép về cảnh mơ mình đã sớm thuộc lòng kia, muốn tìm ra một chút chuyện mà trước đó mình vẫn luôn xem nhẹ, nhưng cảnh mơ này giống như đã nói hết toàn bộ những nội dung mà nó biết cho anh, cho dù có mở ra xem đi xem lại một trăm lần cũng không thể tìm ra điều gì mới. Cho dù là huyện Thanh Hương có khả năng nhất thì cũng không có liên quan đến chuyện của nhà họ Cố. Cố Trầm Chu tiếp nhận kết quả không quá tuyệt vời này, tạm thời thu lại lửa giận và gấp gáp sau khi biết được chuyện về Thi San từ chỗ Tôn Phái Minh, anh bắt đầu thường xuyên ra vào Chính Đức Viên và nhà chính của họ Thẩm, tu thân dưỡng tính, hoặc là chăm hoa câu cá với ông cụ nhà họ Cố, hoặc là viết chút thư pháp với ông cụ nhà họ Thẩm rồi xem báo cáo quản lý của công ty.

Thời gian thật sự trôi qua rất nhanh, trên tầng cao nhất của tòa nhà lớn của họ Thẩm, Cố Trầm Chu đang ở trong thư phòng chuyên dụng của ông cụ Thẩm, cổ tay nâng cao cầm bút lông chăm cú viết xong một nét

bút cuối cùng.Ông cụ Thẩm chắp tay sau lưng đứng ở bên cạnh nhìn bức tranh chữ này, ánh mắt hơi sáng lên gật đầu khen ngợi:

"Được."

Có thể có được một chữ 'Được' của ông cụ Thẩm đã đắm chìm trong thư pháp hơn mười năm, cho dù Cố Trầm Chu không đặc biệt yêu thích loại nghệ thuật này thì tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều. Anh lùi về phía sau một bước ngắm nhìn bốn chữ lớn trải ra trên giấy Tuyên Thành, buông bút lông xuống tiếp nhận khăn ướt từ trong tay James đứng bên cạnh lau sạch tay:

"Đặt ở bên cạnh chữ của ông ngoại đúng là khó coi."

"Không thể so như thế, con mới luyện được bao lâu chứ?"

Ông cụ Thẩm nói rồi phất phất tay ý bảo Cố Trầm Chu tránh ra, đeo kính lão lên đến trước bàn quan sát cẩn thận.

"Thực sự không tệ."

Bốn chữ lớn viết trên giấy Tuyên Thành là 'Trừng Tâm Minh Nghĩa', thể chữ dùng lối cuồng Thảo, ông cụ Thẩm cẩn thận cầm giấy Tuyên Thành lên để trước ánh sáng xem một lúc, chợt hỏi Cố Trầm Chu:

"Chữ này quả thực không tồi, viết đẹp hơn trước khi con đến huyện Thanh Hương. Tự con nói xem là tốt ở chỗ nào?"

"Ông ngoại đang kiểm tra con? – Có thể thu cũng có thể thả."

Cố Trầm Chu cười nói.

Ông cụ Thẩm gật đầu:

"Xem ra trong lòng con đã hiểu rõ: Chữ Thảo là kỳ chính kết hợp, rồng bay phượng múa, chữ này có chỗ qui luật tinh tế, chữ của con trước kia là có tùy ý phóng đãng nhưng thiếu súc tích bên trong, thế bút rời rạc không ngưng đọng, hình dạng chữ có thay đổi đặc sắc lại không có kết cấu, thậm chí còn không thể gọi là một chữ."

Đánh giá này đương nhiên có chút ngặt nghèo nhưng cũng là xuất phát từ sự yêu thích sâu sắc, Cố Trầm Chu thành thật nghe theo.

"Lúc nhập môn thì nhớ kỹ phải luyện tập nhiều hơn."

Ông cụ Thẩm nói tiếp, ánh mắt vẫn lưu luyến trên giấy Tuyên Thành trong tay, dáng vẻ yêu thích không muốn buông.Cố Trầm Chu gật đầu nghe theo.

Hai ông cháu còn đang trò chuyện thì một người mặc trang phục người hầu đi đến cửa, sống lưng thẳng tắp, hai tay tự nhiên buông xuống đặt ở ngay chỗ bụng, James nhìn thấy thì đôi mày hoa râm nhướn lên, đi về phía người đứng ở cửa.

"Có chuyện gì?"

"Dưới nhà có bạn của thiếu gia tìm đến."

Người hầu nhỏ giọng nói, thiếu gia này đương nhiên là chỉ Cố Trầm Chu, xuất phát từ sự thiên vị của ông cụ Thẩm và thế lực tự thân của nhà họ Cố, phần lớn thời gian Cố Trầm Chu đến nơi này thì ngoài lúc được gọi là 'thiếu gia Trầm Chu' ra, có đôi khi được gọi trực tiếp là 'thiếu gia', thậm chí còn không thêm một chữ ở đằng trước.

Tìm người mà lại tìm đến tận nhà họ Thẩm? James hỏi:

"Chúng ta luôn không tiếp đãi những người này, là ai cho vào?"

"Là Tam thiếu gia tự mình đưa vào."

Giọng nói của người hầu nhỏ đến mức gần như đang ghé sát tai người bên cạnh thì thầm:

"Nói là họ Hạ, gương mặt rất anh tuấn, thoạt nhìn hình như là thiếu gia nhà họ Hạ."

Nhà họ Hạ?

James trầm ngâm một chút rồi phất phất tay cho người hầu đi xuống, còn mình thì quay lại thư phòng, ông cụ Thẩm vẫn đang chăm chú đánh giá chữ của Cố Trầm Chu, Cố Trầm Chu cũng im lặng đứng ở bên cạnh, đều không hề liếc mắt nhìn James một cái.Một lúc lâu sau ông cụ Thẩm cẩn thận đặt tờ giấy Tuyên Thành xuống:

"Có chuyện?"

"Bên dưới có người đến tìm thiếu gia Trầm Chu, đã được Tam thiếu gia đưa vào, nói là họ Hạ."

James không thêm thắt chút nào, dùng ngôn từ cực kỳ đơn giản ngắn gọn thuật lại toàn bộ tin tức mình nghe được lại một lần.Cố Trầm Chu nghe xong lời nói của James liền cười nói với ông cụ Thẩm:

"Ông ngoại, là con hẹn Hạ Hải Lâu trước, vốn nói là đợi ở bên ngoài nhưng không ngờ đối phương lại đến gấp như thế."

Ông cụ Thẩm tháo kính lão xuống thản nhiên nói:

"Nếu đã có hẹn thì con cứ đi đi."

"Ngày mai con lại đến chơi với ông."

"Người già có cái gì hay mà chơi."

Ông cụ Thẩm không đồng tình.

"Con dùng thêm chút thời gian lên người mình đi, khi nào đưa một cô bé tốt vừa mắt con đến gặp ta là được rồi."

Ông đã sống đến từng này tuổi rồi, bậc trưởng bối cũng chỉ có chút tâm nguyện ấy với con cháu đời sau mà thôi.

Cố Trầm Chu không tỏ vẻ gì cả đáp vâng, lại nói với ông cụ Thẩm mấy câu nữa rồi mới xoay người đi xuống.

Sau khi Cố Trầm Chu đi rồi James mới hỏi:

"Tiên sinh, có cần tôi đi xuống tiếp đón không?"

"Tiếp đón cái gì?"

Ông cụ Thẩm nói.

"Nhiều năm như thế ngoại trừ thằng nhóc nhà họ Vệ được Trầm Chu tự mình đưa đến ra, nó còn đưa ai đến cửa nữa không? Là cho Tuyên Thành chút thể diện thôi."

Tuyên Thành chính là tên của Tam thiếu gia đời thứ ba nhà họ Thẩm, ông cụ Thẩm lắc đầu lấy đồ bồi từ trong ngăn kéo ra.

"Trực tiếp đưa người từ bên ngoài vào trong nhà... Nó vì sao phải vội vàng như thế? Tự bản thân mình khom lưng thì không được trách người khác đạp lên! Mặc nó."

Nói xong việc này ông cụ Thẩm lại chỉ chỉ vào đám giấy Tuyên Thành mà Cố Trầm Chu viết hỏng lúc trước:

"Xử lý hết mấy cái này đi."

"Vâng, tiên sinh."

James gật đầu, thầm nghĩ thứ tự trong bảng nhân vật quan trọng trong đầu mình có thể phải hơi di chuyển lên trên một chút.

Nói thực ra thì gia phong nhà họ Thẩm tương đối nghiêm chỉnh, mấy người trẻ tuổi tuy rằng có ngáng chân nhau một chút nhưng đều có thể tính là có tiền đồ, tốt hơn mấy gia tộc kinh thương khác con cháu tranh giành đến mặt đỏ tía tai giết hại nhau nhiều lắm – nhưng những gia tộc kinh thương khác không có một vị con rể làm Bộ trưởng Bộ Tổ chức, không có một cháu ngoại trai là đại thiếu gia trong kinh thành.

Sự đối lập này thật sự rất rõ ràng, James thầm nghĩ, nhất là từ sau khi thiếu gia Trầm Chu trở về từ nước ngoài, có lẽ những đứa trẻ xuất thân từ gia đình chính trị cấp cao này, cho dù có phách lối một chút thì cũng không thể khinh thường.

Hạ Hải Lâu và Thẩm Tuyên Thành đang ngồi trên sô pha nói chuyện trong phòng khách lớn hình tròn.Trên bàn trà màu sắc xinh đẹp kiểu cung đình Tây Âu đã được bày hồng trà và đồ ngọt ra, người hầu trong biệt thự sau khi chuẩn bị tốt mấy thứ này rồi thì lặng yên lùi vào trong góc, để lại không gian phòng khách cho chủ nhân và khách.So với vẻ bình thản tự nhiên của Hạ Hải Lâu lần đầu tiên đến làm khách trong nhà lớn của họ Thẩm, Thẩm Tuyên Thành làm chủ dường như lại có chút không yên lòng, không chỉ bưng chén trà trong tay quên không đặt xuống, lúc nói chuyện còn không kìm được thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía cầu thang hoặc thang máy như đang đợi ai đó.

Lúc đi ra khỏi thang máy thì Cố Trầm Chu đúng lúc chạm phải tầm mắt của Thẩm Tuyên Thành quay đầu lại vì nghe thấy tiếng thang máy.

Bả vai Thẩm Tuyên Thanh co lên muốn đứng dậy từ sô pha mềm mại, nhưng vừa nhấc eo lên thì anh ta liền tỉnh táo lại, cảm thấy mình nên ngồi lại xuống sô pha mới đúng, nhất thời tư thế có chút không được tự nhiên.Ngược lại Hạ Hải Lâu ngồi ở đối diện lúc thấy Cố Trầm Chu đi ra thì khóe môi vẽ ra một nụ cười, tự nhiên đứng dậy đi đến trước mặt Cố Trầm Chu bắt tay:

"Cố thiếu gia thật sự là không dễ mời, tôi đành phải tự mình đến cửa – Cố thiếu gia sẽ không để ý chứ?"

"Hạ thiếu gia là người thế nào? Đợi cũng đợi không được."

Cố Trầm Chu thản nhiên cười nói, còn đưa mắt nhìn lướt về phía Thẩm Tuyên Thành.

Đáy lòng Thẩm Tuyên Thành căng thẳng, vội vàng đứng dậy nói:

"Em họ…"

Anh ta cảm thấy mình phải giải thích một chút.

"Lúc anh ở ngoài nhìn thấy Hạ thiếu gia đang chờ, quan hệ của hai người lại không tệ cho nên mới…"

Cố Trầm Chu rất dễ chịu nhẹ gật đầu:

"Làm phiền anh họ ba rồi."

Lúc này Thẩm Tuyên Thành mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cố Trầm Chu nói với Hạ Hải Lâu:

"Hạ thiếu gia hôm nay đến là vì?"

"Muốn mời Cố thiếu gia đi cưỡi ngựa, Cố thiếu gia sẽ nể mặt chứ?"

Hạ Hải Lâu cười nói.

"Là trường ngựa ở ngoại ô?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Không sai."

"Được, vậy bây giờ đi thôi."

Trọng điểm rõ ràng là hai chữ 'bây giờ' này, Hạ Hải Lâu thầm nghĩ. Nếu đã bắt được người mình muốn tìm thì hắn cũng không để ý đến nhà họ Thẩm nữa, đi theo Cố Trầm Chu cùng rời đi.

Trường ngựa Thảo Nguyên ở ngoại ô là trường ngựa lớn nhất chốn kinh thành, nổi tiếng vì có ngựa tốt và thiết bị phục vụ đồng bộ đầy đủ. Thứ Cố Trầm Chu thực sự đam mê không nhiều nhưng đều chơi tất cả mọi loại, số lần đến đây cũng không tính là ít.

Trước khi Hạ Hải Lâu mời Cố Trầm Chu thì đã mời một vài người trong giới đến đây, sau khi Cố Trầm Chu nhận lời mời thì còn mời thêm mấy người khác đến, đợi đến khi hai người đến trường ngựa thì một vài

vị thiếu gia đang lắp xong bộ cưỡi lên ngựa, đang chạy chậm dạo quanh nơi này.Hai người Cố Hạ và đến trường ngựa thì đám người ở rải rác hoặc tụm năm tụm ba xung quanh liền tự nhiên vây đến quanh bọn họ.

Hạ Hải Lâu cưỡi ngựa chạy một vòng trên đường băng trước, có thể nhìn ra được là tốc độ rất nhanh, vài người cưỡi ngựa chuyên nghiệp cũng đứng ở bên sân quan sát. Cố Trầm Chu không quá thông hiểu và cũng không có quá nhiều hứng thú với trò này, anh nhẹ nhàng kẹp bụng ngựa đi một vòng xung quanh, sau khi thích ứng được với sự xóc nảy trên lưng ngựa liền thúc cho chú ngựa trắng chạy nước kiệu và nhảy qua các chướng ngại. Một cơn gió chợt ùa tới từ bên cạnh, Cố Trầm Chu không hề quay đầu lại mà điều khiển chú ngựa trắng tăng tốc chạy vài bước về phía trước rồi quay đầu ngựa lại, đối diện với Hạ Hải Lâu lao đến từ phía đối diện.Trên mặt Hạ Hải Lâu mang theo tươi cười tùy ý, ánh mắt nhìn Cố Trầm Chu rất chăm chú lại sáng rực:

"Cố thiếu gia chơi thứ gì cũng không tệ."

"Hạ thiếu gia nên nói rằng thứ gì tôi cũng chỉ biết một chút."

Cố Trầm Chu đáp, anh liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu một cái rồi bất chợt cười nói:

"Hạ thiếu gia có muốn đi cùng một chuyến không?"

Đây đúng là chuyện mà Hạ Hải Lâu đang muốn nhắc đến. Hắn có hơi kinh ngạc, suy nghĩ hơi chuyển một chút liền thấy đây là đương nhiên: Sau vài lần ở chung, Cố Trầm Chu tuy rằng không biểu hiện ra quá nhiều sự hiếu thắng – nhưng nếu thật sự không hiểu thắng thì anh ta nên giống như Vệ Tường Cẩm, trực tiếp vào quân đội hoặc hệ thống hành chính, sao có thể đi ra ngoài ba năm rồi quay về còn giữ vững địa vị ba năm không đổi? Hạ Hải Lâu lập tức đồng ý:

"Đương nhiên, hiếm có một lần Cố thiếu gia có hứng thú này."

"Hai vị đại thiếu gia có muốn đặt ra chút phần thưởng hay không?"

Bên cạnh có kẻ nịnh nọt cười nói.

"Phần thưởng gì?"

Cố Trầm Chu mỉm cười tiếp lời.

Chủ động đề nghị thi đấu lại còn đồng ý có phần thưởng… Chẳng lẽ tâm tình của anh ta hôm nay khá tốt? Lúc này Hạ Hải Lâu nhịn không được nghiêng đầu liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái.

Nhưng thứ trừu tượng này cuối cùng cũng không thể kiểm nghiệm được, trên trường đua, Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu đã lựa chọn xong giải thưởng rồi chuẩn bị sẵn sàng ở điểm xuất phát.

Cùng lúc đó, trong phòng khách VIP trên tầng hai của khán đài, một thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi cầm lý rượu từ trên cao nhìn xuống hai con ngựa đua một trước một sau lao ra khỏi điểm xuất phát. Anh ta lắc lắc rượu trong ly rồi oán giận nói với một người khác ở trong phòng:

"Đầu tiên là Vệ Tường Cẩm, sau đó là Hạ Hải Lâu, bên cạnh Cố Trầm Chu đúng là không ít người."

Một người khác trong phòng ngẩng đầu, mái tóc cắt ngắn cùng gương mặt hơi mập, là Ôn Long Xuân của nhà họ Ôn:

"Cố Vệ là anh em thật sự, còn Cố Hạ à –"

Anh ta cười mà không nói.

Nhà họ Trần và nhà họ Ôn cùng nhà họ Vệ và nhà họ Cố có quan hệ không tệ, nhưng người trước đối với người sau mà nói thì ý liên minh sẽ càng sâu đậm hơn. Trần thiếu gia đứng bên cửa sổ ngẫm nghĩ, bả vai hạ xuống có chút sung sướng khi người khác gặp họa nói:

"Dù sao tôi cũng không chịu nổi Hạ Hải Lâu, hắn coi trọng ai thì người đó sẽ không được yên ổn."

Ôn Long Xuân cười cười đi đến bên cửa sổ nhìn xuống dưới. Hai người trên đường đua đã xông qua điểm cuối, Cố Trầm Chu cưỡi ngựa trắng rơi xuống phía sau Hạ Hải Lâu cưỡi ngựa đen một khoảng.

"Sắp đến nhiệm kỳ mới rồi."

Anh ta đột nhiên nói.

Trấn thiếu gia chấn động:

"Có tin tức gì không? Ông già nhà tôi miệng ngậm chặt y như con trai ấy, từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng nghe được bất cứ chuyện gì bên trong từ miệng ông ấy."

"Đến lúc ấy xem tình hình điều chuyển đi nơi khác chẳng phải là sẽ biết sao?"

Ôn Long Xuân nói.

"Khi đó ai cũng biết hết rồi."

Trần thiếu gia bĩu môi bất mãn.

"Phức tạp lắm, có một người..."

Ôn Long Xuân cũng không thừa nước đục thả câu, nghe Trần thiếu gia nói như vậy liền đưa cằm hất xuống phía dưới ra hiệu.

"Nói không chừng sẽ tiến thêm một bước."

"Cố?"

Trần thiếu gia hỏi.

"Hạ."

Ôn Long Xuân thản nhiên đáp.

Ở giữa sân, Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu chạy xong một vòng đều xuống ngựa rồi giao ngựa lại cho nhân viên trong trường ngựa.

Hai nhân vật chủ yếu đều chuẩn bị nghỉ ngơi, đám người đời thứ ba còn lại cùng đến đây cưỡi ngựa cũng không ở lại trong sân nữa, đều lần lượt xuống ngựa rồi rộn ràng nhốn nháo đi về phía phòng nghỉ cạnh đường đua.

Đến phòng nghỉ rồi mọi người đều ngồi xuống sô pha, nhân viên ở đây dựa theo yêu cầu bưng khay trà đến, đang muốn ngồi xuống pha trà thì tên nịnh nọt lúc đầu ồn ào muốn đưa ra phần thưởng lại đứng ra hô hào bầu không khí:

"Hôm nay Cố thiếu gia thua thì phải phạt! Hay là bình trà này để Cố thiếu gia pha nhé?"

Cố Trầm Chu không để tâm lắm kêu nhân viên phục vụ chuẩn bị pha tra đi ra:

"Vậy thì để tôi làm."

Nói đoạn liền xắn tay áo sơmi lên, dùng thìa lấy lá trà bỏ vào trong bình Tử Sa, lắc, ngâm, chia, một loạt động tác cực kỳ sinh động giống như nước chảy mây bay, sau khi rót ra thì nước trà trong vài chiếc chén đều bằng nhau, không hơn cũng không kém một phần. Cố Trầm Chu buông dụng cụ pha trà ra rồi ngồi lại về chỗ cũ, mấy người kia lần lượt đến lấy trà.

Hạ Hải Lâu ngồi cùng với nữ sinh hắn đưa đến cùng. Từ lúc trước được Cố Trầm Chu mời đi chơi rồi sau đó đuổi theo Cố Trầm Chu đến huyện Thanh Hương, chạy qua chạy lại vài nơi như vậy Hạ Hải Lâu cũng đã gần nửa tháng không 'ăn mặn'. Lần này trở về từ huyện Thanh Hương, hắn liền khôi phục lại cuộc sống điên đảo ngày đêm vốn ngợp trong vàng son rồi mới đến tìm Cố Trầm Chu, hơn nữa còn đặc biệt mang theo một học sinh dáng vẻ thanh thuần, tràn đầy phong độ của người trí thức hơn nữa còn đấu trí không tệ về cùng.

Nhớ đến lần trước ở trong gian phòng kia, bởi vì sự đối lập giữa Cố Trầm Chu và cô gái hắn chuẩn bị chơi mà sinh ra cảm giác nhạt nhẽo sâu đậm, lần này hắn cũng không vội vã dùng cách thô bạo trực tiếp ăn người ta sạch sẽ mà lại nghiêm túc chơi trò chơi nuôi dưỡng tình yêu ngắn ngày, nghĩ rằng có hoàn cảnh học tập tốt cùng bại hoại chất lượng tốt, cho dù không đọ lại nổi loại hương vị giống như Cố Trầm Chu – muốn vượt qua được quả thực có chút khó khăn – nhưng cũng đừng kém quá nhiều, ít nhất đừng vừa thấy mặt đã bị bùng nổ ra hết, bằng không bản thân mình chẳng phải là có cấp bậc quá thấp lại rất không kén chọn?

— Nói thật đây là một trong những mục đích chủ yếu hôm nay hắn cố tình hẹn Cố Trầm Chu ra ngoài.

Nhưng mà…

"Hạ thiếu gia?"

Cố Trầm Chu đưa chén trà Tử Sa đến trước mặt Hạ Hải Lâu. Khóe môi Hạ Hải Lâu giật nhẹ, nhận lấy cái chén trên tay đối phương.

Ngón tay lạnh, chén trà nóng.

Hạ Hải Lâu nhất thời không buông tay ra, còn không kìm được cọ cọ ngón trỏ Cố Trầm Chu đặt bên miệng chén một cái, ánh mắt lại đưa sang nhìn nữ sinh bên cạnh dò xét.

… Sao cảm giác lúc này còn bị bùng nổ ác liệt hơn?

Chẳng lẽ là vì cách lựa chọn của mình sai rồi?

Cố Trầm Chu lần lượt chia đều các chén trà còn lại rồi pha tiếp bình trà thứ hai, mọi người liền tự giác ăn ý kêu nhân viên phục vụ đứng bên cạnh làm.

Người trong phòng này đều là đời thứ ba, đề tài lòng vòng một hồi cuối cùng cũng không thoát khỏi chính trị và những sự việc liên quan được. Khoảng thời gian gần đây quan chức ở các nơi vừa vặn đều có thay đổi, có vài người có người thân nhậm chức ở bên ngoài đều bắt đầu trò chuyện, có vài người được điều đến kinh thành, có vài người chuyển từ kinh thành ra bên ngoài. Vài người ở bên trái đang trò chuyện thì chợt nhắc đến bí thư và thị trưởng ở thành phố Liễu Giang.

"Ở bên đó lúc trước vừa gây náo loạn lớn, là do thị trưởng và bí thư thị ủy đấu đá nhau, mấy hạng mục cứ mở rồi dừng dừng rồi mở, thị trưởng vài năm này chỉ cầu yên ổn, nhưng bí thư thị ủy không đợi được nhất định muốn tiến lên, vài lần như vậy cuối cùng lại là bí thư thị ủy thua bởi thị trưởng sắp rút lui, mọi người thật sự là vừa xem vừa được cười lớn một hồi, may mà sau lưng bí thư thị ủy này…"

Nói đến đây, người lúc trước còn cười nói không biết nghĩ đến cái gì mà bất chợt im lặng không lên tiếng nữa. Xung quanh cũng không có người tiếp lời anh ta, đề tài lại nhanh chóng chuyển đến chỗ khác.

Nói chuyện trong phòng nghỉ được một lúc lâu, Cố Trầm Chu giữa chừng liền đi vào trong toilet. Lúc rửa tay trước bồn nước thì cửa thủy lực của toilet đung đưa một chút, Hạ Hải Lâu từ bên ngoài bước vào, đến chỗ bồn nước bên cạnh Cố Trầm Chu, mở vòi nước ra thấm ướt hai tay rồi mắt đầu lôi kéo Cố Trầm Chu trò chuyện.Cố Trầm Chu đáp lại hai tiếng đơn giản, trong lòng đang cân nhắc về mục đích của đối phương thì lại nghe người kia nói:

"Vị bí thư Liễu Giang kia muốn vào kinh thành."

Vị bí thư này họ Trịnh, có một em gái tên là Trịnh Nguyệt Lâm, là một trong những người anh vợ của Bộ trưởng Bộ Tổ chức thuộc Trung ương.

Hạ Hải Lâu cười khẽ nói với Cố Trầm Chu:

"Nếu Cố thiếu gia có ý tưởng gì nhưng lại không thuận tiện –"

Hắn nhìn Cố Trầm Chu, cuối cùng lại nói ra khỏi miệng lời trắng trợn hơn lúc chuẩn bị rất nhiều.

"Chỉ cần Cố thiếu gia gợi ý một chút, tôi có thể khiến ông ta đời này không thể kiếm được một chức vị trong kinh thành."

Đây là phần chính của màn kịch ngày hôm nay? Cố Trầm Chu không nói gì thầm nghĩ.

… Ở cùng một chỗ với người này, quả thực là giờ phút nào cũng phải chuẩn bị chiến đấu.

34. Chương 34: Kỳ Phùng Địch Thủ

"Hạ thiếu gia."

Cố Trầm Chu bất chợt quay lại đối diện với Hạ Hải Lâu.

Khoảng cách trong toilet không lớn, hai người tuy rằng không có thể hình cao lớn nhưng cũng không gầy yếu, Cố Trầm Chu bất chợt quay đầu lại khiến hai gương mặt cách nhau quá gần, Hạ Hải Lâu hơi choáng váng một chút lại cảm thấy mình bị đối mắt đen sâu thẳm kia nhìn thấu.

"Hạ thiếu gia cảm thấy tôi là người như thế nào?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Cố thiếu gia –?"

Hạ Hải Lâu còn đang ngắm nghía đôi mắt trước mặt này.

"Cố thiếu gia đương nhiên là không tệ, rất không tệ."

Hắn đáp.

"Hạ thiếu gia cảm thấy tôi không xử lý được chuyện này?"

Cố Trầm Chu cười nói.

"Tôi chỉ cảm thấy có lẽ Cố thiếu gia không quá thích hợp tự mình xử lý chuyện này."

Sắc mặt Hạ Hải Lâu không hề thay đổi tiếp lời.

"Vì sao?"

Cố Trầm Chu hỏi.

Lần này Hạ Hải Lâu không tiếp tục trả lời.

Phu nhân của Bộ trưởng Tổ chức Cố là mẹ kế của Cố đại thiếu gia trong kinh thành, quan hệ của vị Cố đại thiếu gia này và mẹ kế lại không tốt. Chuyện đồn thổi này đã sớm không còn là mới mẻ trong giới, rất nhiều người ở nơi này đều hiểu rõ. Nhưng mà, Hạ Hải Lâu nghĩ, đồn thổi cũng chỉ là đồn thổi, Cố Trầm Chu chưa bao giờ biểu hiện trực tiếp hoặc gián tiếp với bên ngoài rằng mình bất hòa với người nhà – cho dù từng có một hai lần trước khi anh ra nước ngoài, nhưng bữa tiệc sinh nhật long trọng mấy tháng trước ở sơn trang trên núi Thiên Hương mà anh ta tổ chức cho Cố Chính Gia kia đã đủ để tiêu diệt toàn bộ.

Thấy Hạ Hải Lâu không trả lời, Cố Trầm Chu nói:

"Hạ thiếu gia ngược lại thật quan tấm đến tôi. Cảm ơn, nhưng mà…"

Ánh mắt của Hạ Hải Lâu từ đầu đến cuối vẫn nhìn thẳng vào mắt Cố Trầm Chu. Qua những lời này, cuối cùng hắn cũng hiểu được những cảm xúc ẩn giấu trong đôi con ngươi đen láy bình tĩnh này: bình tĩnh, thờ ơ, lạnh lùng, lãnh khốc.

Đánh giá trắng trợn.

Bàn tay Hạ Hải Lâu đặt bên mép bồn, hắn nghe thấy Cố Trầm Chu nói tiếp:

"Nhưng Hạ thiếu gia có thể đừng đặt quá nhiều lực chú ý lên những nơi khác mà không chỉ là…"

Anh nhẹ nhàng dừng lại một chút.

"Hai vị Thị trưởng và Bí thư thị ủy của Liễu Giang."

"Vậy thì quá bằng dùng dao giết trâu để mổ gà rồi."

Cố Trầm Chu mỉm cười nói một câu cuối cùng rồi gật gật đầu với Hạ Hải Lâu, rời khỏi toilet.

Hạ Hải Lâu nâng tay sờ sờ hai má có hơi nóng lên, lấy di động ra bấm một dãy số.

Đối phương nhanh chóng nhấc máy:

"Hạ thiếu gia, chào ngài."

"Ừ."

Hạ Hải Lâu nói:

“Mọi chuyện thế nào rồi?”

“Rất thuận lợi, hai ngày trước ông ta đã đi công tác rồi.”

Ngữ điệu của người nhận điện thoại rất thoải mái.

“Hiện tại có lẽ đã giống như kế hoạch của Hạ thiếu gia, đang tiến hành gặp mặt với vị phu nhân ở trong kinh thành kia.”

“Vậy sao?”

Giọng nói của Hạ Hải Lâu rất thờ ơ.

“Chuyện này còn những ai biết?”

“Hả?”

Người trong điện thoại phản ứng cũng không chậm.

“Không có ai cả, vị lãnh đạo này chỉ tiếp xúc qua với lãnh đạo cũ.”

Ông ta dừng lại một chút rồi nói tiếp:

“Loại chuyện như thế này nếu không tiếp xúc với bên ngoài thì ngược lại sẽ rất kỳ lạ, ông ta cũng đi lại rất nhiều nơi….”

Người nói chuyện với Hạ Hải Lâu có vẻ rất cẩn thận, tên mọi người đều dùng đại từ không xác định thay thế.

“Tôi biết rồi.”

Hạ Hải Lâu không kiên nhẫn nói, hắn giơ tay lên trước mắt nhìn kĩ — cảm giác không tệ, hắn nghĩ – đầu ngón tay dao động theo biên độ cực nhỏ.

“Quên đi, cứ để vậy, có lẽ anh ta cũng chỉ phỏng đoán thôi.”

Anh ta đây là ai chứ? Người ở đầu kia điện thoại tầm đoán trong lòng, ngoài miệng vẫn cười nói:

“Hạ thiếu gia bận rộn, khi nào Hạ thiếu gia muốn đến Liễu Giang thì nhất định phải đến tìm tôi, cho tôi chút mặt mũi được chiêu đãi Hạ thiếu gia cẩn thận.”

Trả lời ông ta là tiếng điện thoại bị cúp thẳng xuống, người đàn ông ngồi trong văn phòng đã sớm quen với việc đối phương vui giận bất thường trong lúc nói chuyện. Ông ta gác điện thoại rồi chậm rãi bưng chén lên uống một hớp trà nóng, ‘đúng lúc’ nhìn thấy một người đàn ông trung niên khoanh tay thận trọng đứng ở ngoài cửa, ‘lập tức’ đứng dậy ‘kinh ngạc’ bước đến nói:

“Ai nha, đây không phải là chủ nhiệm Lâm à? Sao chủ nhiệm Lâm lại đứng ở đây? Mau vào mau vào, người khác nhìn thấy nói không chừng lại cho rằng tôi làm việc không tròn trách nhiệm –“

Chủ nhiệm Lâm mang theo túi văn kiện khom người đi vào, cười bồi nói:

“Bí thư Phương, tôi đến gặp Thị trưởng Trương, có vài văn kiện cần được Thị trưởng Trương phê duyệt chỉ thị.”

Bí thư Phương lại ấn người ngồi xuống ghế chuẩn bị phá trà, sau khi nghe thấy chủ nhiệm Lâm nói liên tục mới miễn cưỡng buông ấm trà xuống lộ ra vẻ ngượng nghịu:

“Chủ nhiệm Lâm, không phải tôi không muốn giúp anh làm việc thuận lợi, nhưng chuyện xây dựng luôn do bí thư Trịnh ôm đồm, bây giờ anh muốn Thị trưởng Trương phê duyệt thì không phải là muốn trình tự công việc bị rối loạn hết sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Trên mặt chủ nhiệm Lâm mang theo vẻ đau khổ.

“Nhưng bí thư Trịnh đã đi công tác, hiện tại quả thực không có đây…”

“Vậy thì đợi thêm hai ngày nữa đi, dù sao cũng chỉ có thời gian hai ngày thôi.”

Tâm tình bí thư Phương rất vui vẻ cười nói.

Một lần trò chuyện vượt qua hơn nửa quốc gia.

Trong toilet của trường ngựa Thảo Nguyên, Hạ Hải Lâu tựa bên bồn rửa tay nhìn ngón tay vẫn hơi hơi run rẩy một lúc, bất chợt bỏ vào trong miệng cắn một cái, máu tươi lập tức nhuộm đỏ răng nanh hắn.

“Cố Trầm Chu…”

Hắn cắn ngón tay, sâu trong cổ họng bật ra vài âm tiết mơ hồ, lực tác dụng lên răng nanh càng lúc càng lớn, máu tươi đỏ sẫm đọng thành một vũng nho nhỏ ở môi dưới của hắn, tiếp đó dâng tràn ra, chảy từ bờ môi của hắn xuống cằm, sau đó rơi lách tách xuống gạch sàn bằng men sứ. Thời gian dần trôi qua, đau đớn trên đầu ngón tay càng lúc càng kịch liệt, kịch liệt đến một mức độ nhất định lại chuyển thành chết lặng.Một lúc lâu sau hắn mới nhả răng nanh ra, đặt ngón tay đã máu thịt lẫn lộn vào trong nước rửa. Nước ào ào trôi qua bụng ngón tay, một lát sau đã chuyển thành màu hồng nhạt. Hạ Hải Lâu xoay người đưa tay lên rửa mặt như muốn áp chế nhiệt độ trên mặt, hắn nâng mắt mỉm cười với tấm gương, người trong gương cũng mỉm cười với hắn. Hạ Hải Lâu hài lòng thu tầm mắt lại đi ra khỏi toilet.

Dường như mỗi lần nhìn thấy Cố Trầm Chu đều khiến người ta càng lúc càng kích động hơn, khoảnh khắc rời khỏi toilet hắn đã nghĩ như vậy, chuyện này thật ra cũng không tốt lắm. Nhưng thực sự thì hắn vừa nghĩ đến đó liền cảm thấy tim mình đập tăng tốc, thân thể khô nóng.

Thật chờ mong lần gặp mặt tiếp theo.

Kết thúc buổi sáng hôm nay, Cố Trầm Chu lái xe quay về Chính Đức viên ăn cơm với ông bà nội của mình, Hạ Hải Lâu đưa một vài người vẫn chưa chơi đủ đến chỗ khác, mà Trịnh Quân Đạt vài tiếng trước còn là chủ đề cho cuộc nói chuyện của Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu hiện đang ngồi trong phòng VIP của một nhà hàng chờ em gái mình là Trịnh Nguyệt Lâm.

Mười ba giờ mười bốn phút ba mươi mốt giây, khi kim giây ‘tíc tắc’ di chuyển về phía trước, kim phút sắp đến nhảy đến thời gian đã hẹn thì tiếng giày cao gót cộp cộp truyền đến từ bên ngoài, tiếp đó cửa phòng VIP bị đẩy ra, Trịnh Nguyệt Lâm búi tóc cao cao mặc trang phục công sở đi vào phòng VIP.

“Anh.”

Trịnh Nguyệt Lâm chào Trịnh Quân Đạt.

“Anh về lúc nào vậy? Sao không về nhà ăn một bữa cơm?”

“Đến nhà nào?”

Năm nay Trịnh Quân Đạt bốn mươi tám tuổi, nhưng vì bình thường vô cùng chú ý đến việc dưỡng sinh bảo vệ sức khỏe nên nhìn qua thì không khác gì người mới đầu bốn mươi lắm. Trịnh Nguyệt Lâm làm như không nghe ra gai nhọn trong lời nói của đối phương, ngồi xuống:

“Đương nhiên là nhà cha mẹ, anh công tác ở bên ngoài, quanh năm suốt tháng không quay về đây được vài lần, mỗi lần em về nhà thì cha mẹ đều nhắc đến.”

“Thực ra anh cũng muốn về đó ở bên cạnh cha mẹ, thân thể hai cụ vẫn khỏe cả chứ?”

“Rất không tệ.”

Trịnh Nguyệt Lâm đáp, ngừng một chút rồi lại hỏi:

“Anh, anh quay về đột ngột…”

“Anh muốn hỏi chút việc.”

Trịnh Quân Đạt thả lỏng thân thể tựa lưng vào ghế ngồi.

“Nhà họ Cố có nhúng tay vào chuyện ở Liễu Giang không?”

Trịnh Nguyệt Lâm cau mày:

“Sao Tân Quân có thể nhúng tay vào?”

Một Bộ trưởng Tổ chức ở Trung ương, một quan viên ở cấp thành phố, cho dù là lúc nhàn rỗi nói chuyện vài câu cũng coi như là rất xem trọng đối phương rồi – huống chi Cố Tân Quân là người làm việc vô cùng cẩn thận, thường sẽ không dễ dàng tỏ thái độ với việc tranh đấu của những kẻ khác.

“Anh không nói em rể, anh là nói nhà họ Cố.”

Trịnh Quân Đạt nói, là anh em đã ở chung sớm chiều vài chục năm, ông ta chỉ cần nhìn vẻ mặt đối phương một chút liền hiểu được đối phương muốn nói gì, ông có chút bất đắc dĩ khoát tay:

“Nhà họ Cố không chỉ có mình chồng em, đừng quên đứa con riêng kia của em đấy.”

“Nó vẫn chưa ra làm việc.”

Trịnh Nguyệt Lâm nói, có chút mệt mỏi thở dài một tiếng.

“Chưa ra làm việc thì sao? Tiếng tăm không phải là rất lớn sao?”

Trịnh Quân Đạt nói:

“Nguyệt Lâm, anh biết bởi vì Tiểu Nhu mà em rất thiên vị thằng nhóc kia, nhưng em ở chung với nó nhiều năm như vậy, không nói việc lần này có phải do nó làm hay không – em chỉ cần nói rốt cuộc nó có khả năng làm chuyện này hay không?”

“Được, nó có.”

Trịnh Nguyệt Lâm nói.

“Nhưng khó có thể nói là bởi vì nó có khả năng mà việc anh không được thuận lợi ở Liễu Giang là do nó lén ra tay được? – Vì sao anh lại có cảm giác như vậy?”

“Anh cũng không có nói thế, chỉ muốn hỏi một chút mà thôi.”

Cho dù Trịnh Quân Đạt nói như vậy thì vẻ mặt rõ ràng lại trở nên lạnh lùng, ông ta không đợi Trịnh Nguyệt Lâm nói chuyện đã bưng chén trà trên bàn lên uống một ngụm, đồng thời cũng giành lại quyền chủ động về đề tài câu chuyện.

“Lần này anh quay về kinh thành là đi công tác, buổi tối sẽ về nhà ăn cơm, em cũng đi về đi, đưa cả Chính Gia theo, cả nhà chúng ta đã lâu rồi không ăn cơm với nhau.”

Nói đến đây thì trên mặt Trịnh Nguyệt Lâm cuối cùng cũng lộ ra chút ý cười:

“Vâng.”

“Em ăn trưa chưa?”

Trịnh Quân Đạt lại hỏi.

“Đã ăn rồi?”

“Buổi chiều còn phải mở phiên tòa đúng không? Không quấy rầy công việc của em nữa.”

Trịnh Quân Đạt vừa nói vừa giống như lơ đãng nhắc đến.

“Đúng rồi, Chính Gia đã quyết định con đường về sau chưa?”

“Nó còn đang suy nghĩ.”

Trịnh Nguyệt Lâm đáp.

“Em cũng để tâm một chút đi.”

Trịnh Quân Đạt nói.

“Kêu Chính Gia ra ngoài tiếp xúc với người trong giới nhiều một chút, kết giao vài người bạn tốt.”

Lúc này Trịnh Nguyệt Lâm không còn che giấu vẻ mặt lạnh nhạt của mình nữa:

“Anh, em biết phải làm như thế nào, Chính Gia sẽ lựa chọn con đường mà chính nó muốn đi.”

“Em không để nó đi vào trong một chút thì sao biết thằng bé có muốn đi con đường này hay không?”

Trịnh Quân Đạt nói, ông ta hơi ngẩng đầu lên, mười ngón tay đan vào nhau.

“Em để ý đến xung đột giữa Chính Gia và Cố Trầm Chu?”

“Anh…”

Sắc mặt Trịnh Nguyệt Lâm không thể kìm được toát lên vẻ phiền chán và mỏi mệt.

“Anh biết em đang trách anh ba năm trước lôi kéo cha lên đài đấu với Cố Trầm Chu.”

Trịnh Quân Đạt thản nhiên nói.

“Nhưng tự em vuốt ngực tự hỏi xem, nhà họ Thẩm và nhà họ Trịnh đều có quan hệ thông gia với nhà họ Cố, dựa vào cái gì mà hàng năm nhà họ Thẩm bọn họ tổ chức tiệc chúc thọ thật lớn cho ông cụ nhà bọn họ, nhà họ Trịnh chúng ta chỉ có thể họp mặt nho nhỏ ở trong nhà?”

“Nguyệt Lâm, anh biết em cảm thấy rất có lỗi với Tiểu Nhu, lúc ấy Tiểu Nhu cũng là khách quen của nhà chúng ta, chúng ta đều rất thích cô ấy.”

Nói đến đây Trịnh Quân Đạt cũng cân nhắc từng câu từng chữ.

“Nhưng Tiểu Nhu đã qua đời lâu như vậy rồi, dù em có cảm thấy có lỗi với cô ấy đến đâu thì ở bên ngoài giữ thể diện làm mẹ kế của Cố Trầm Chu nhiều năm như vậy cũng đủ rồi chứ?”

“Huống chi…”

Ông ta nói một câu cuối cùng.

“Cũng là vì thân thể Tiểu Nhu quả thực rất kém.”

35. Chương 35: Thẩm Nhu

Dưới chân núi của Chính Đức Viên có một cái hồ thiên nhiên.

Ông cụ Cố ngoại trừ thích trồng hoa nuôi cá ra thì lúc không có việc gì cũng có thói quen thả câu, hôm nay lúc Cố Trầm Chu quay về thì vừa lúc đuổi kịp được ông nội của mình đến bên hồ thả câu. Anh cầm chóp mũ rơm cùng bàn ghế đi về phía hồ, khi đến được nơi thì đúng lúc nhìn thấy ông cụ Cố vung cần câu, một con cá chép từ trong hồ nhảy ra mang theo một chuỗi hạt nước, lúc rơi xuống mặt cỏ còn không ngừng quẫy quẫy đuôi.

“Ông nội.”

Cố Trầm Chu đi lên phía trước đặt bàn ghế nhỏ bên cạnh ông cụ Cố, đồng thời đội mũ rơm lên, nháy mắt đã không khác gì một người câu cá bình thường ở bờ sông. Anh khom người giúp ông cụ Cố gỡ lưỡi câu trên con cá ra, thả con cá nhìn có vẻ rất ngon lành kia vào trong giỏ cá đã được rót đầy nước.

Ông cụ Cố có chút bất ngờ khi thấy Cố Trầm Chu đến đây:

“Sao hôm nay không ăn cơm bên nhà ông thông gia?”

Bắt đầu từ nhỏ, mỗi lần Cố Trầm Chu đến nhà họ Thẩm thì ngoài việc thật sự có chuyện ra đều ít nhất sẽ ở lại đó ăn cơm trưa.

“Giữa chừng Hạ Hải Lâu đến tìm cháu.”

Cố Trầm Chu nói.

“Thằng nhóc nhà họ Hạ à.”

Chuyện của Hạ Hải Lâu thỉnh thoảng cũng sẽ truyền vào trong tai ông cụ Cố, Cố lão ừm một tiếng rồi rồi không nói gì nữa.

“Lại đây câu cá với ông một lát.”

Cố Trầm Chu cười chỉ chỉ vào cái mũ rơm của mình:

“Đã sớm chuẩn bị tốt rồi ông nội.”

Cố lão mỉm cười, lại chuyển lực chú ý lên cần câu vừa thả xuống.Lúc Cố Trầm Chu bắt đầu câu thì không nói chuyện phiếm với ông cụ Cố, nói về chuyện của bản thân mình, cũng nói về những chuyện khác, còn nói đến kì tuyển cử mới không còn xa nữa.

“Ông nội, người lần này điều động nội bộ có phải nhà họ Hạ không?”

Cố lão không nói gì, chỉ nhìn động tĩnh trên mặt nước, một lúc lâu sau mới nói:

“Đây là con tự đoán.”

“Nhà họ Cố chúng ta thì sao?”

Cố Trầm Chu nhẹ giọng hỏi.

Vấn đề là về nhà của mình, nói sẽ dễ hơn nhiều, Cố lão đáp:

“Vị trí của cha con ngồi nếu không có sai lầm gì lớn thì sẽ không thay đổi, có lẽ sẽ được điều chuyển một chút.”

“Không phải là tiến thêm một bước ạ?”

Cố Trầm Chu hỏi. Cố lão không tỏ vẻ gì với câu hỏi có chút lớn mật này, chỉ lắc đầu:

“Không phải chuyện đơn giản như thế. Cha con làm việc công trong bộ Tổ chức đang rất ổn thỏa, chuyện này rất tốt nhưng cũng không tích lũy được quá nhiều quan hệ. Hơn nữa vị trí này ngồi mười mấy năm ổn định là tốt, một khi thay đổi liền có nghĩa là thế cục sẽ rối loạn.”

Cố Trầm Chu ậm ừ nhưng không nói tiếp.

Cố lão lại bất chợt hỏi:

“Gần đây con vẫn chú ý đến Liễu Giang à?”

“Ông nội…”

Cố Trầm Chu vừa nói được hai chữ đã bị Cố lão chặn ngang.

“Đừng giả vờ ngớ ngẩn.”

Cố lão nói:

“Nói rõ ràng cho ông nghe chuyện này là sao, vì sao con lại muốn thằng nhóc Quân Đạt kia vào kinh thành?”

Nhà họ Trịnh là bộ hạ cũ của nhà họ Cố, Cố lão thời còn trẻ cũng từng gặp qua Trịnh Quân Đạt một hai lần, lúc đó Trịnh Quân Đạt vừa mới tiến vào con đường làm quan, Cố lão cũng ra tay nâng đỡ một hồi. Nhưng sau này hai nhà Cố Trịnh kết thông gia, Trịnh Quân Đạt ra ngoài nhậm chức, mấy năm sau ngược lại không gặp mặt nữa.

Cố Trầm Chu nâng tay nắm nhẹ vành mũ rơm:

“Có kẻ ở phía sau âm thầm ủng hộ việc Trương Đằng và bí thư Trịnh đối đầu với nhau, trong thời điểm mẫn cảm như thế này thì e rằng dù không phải là chuẩn bị đối phó nhà họ Cố thì chính là đang đối phó với nhà họ Cố.”

Cố lão chấp nhận cách nói này:

“Kêu nó vào kinh thành thì sao?”

“Ông nội, không phải con để ông ta về kinh thành, là tự ông ta muốn vào kinh thành.”

Ngữ điệu của Cố Trầm Chu hờ hững:

“Bí thư Trịnh bị một Thị trưởng sắp về hưu đánh bại, ngoại trừ về kinh thành để tìm quan hệ còn có thể chạy được đi đâu? Người ủng hộ Trương Đằng nếu đã muốn đối phó với nhà họ Cố thì sẽ tập trung toàn bộ nguyên nhân lên người bí thư Trịnh, ngoại trừ việc khiến bí thư Trịnh dựa vào thân phận của mình đảo loạn tổ chức phía sau Bộ trưởng thì còn việc gì nữa? – Chẳng lẽ bởi vì chỉ bí thư Trịnh của Liễu giang mới có thể đấu quyền cao chức trọng hay sao?”

Cố lão cầm cần câu im lặng một hồi mới thở dài một tiếng:

“Tiểu Chu, gia đình như chúng ta không thể ầm ĩ để xảy ra chuyện trong nhà đâu.”

“Ông nội, con thề với ông con không hề động đến một ngón tay của bí thư Trịnh.”

Cố Trầm Chu nói:

“Ông ta đã để con động vào mình…”

Anh ngẩng đầu, theo mép của mũ rơm nhìn về phía quả cầu lửa sáng rực phía chân trời đang tỏa ra ánh hào quang rực rỡ.

“Một nửa là do người ủng hộ Trương Đằng hướng dẫn, còn một nửa…”

Anh nheo mắt lại cười lạnh.

“Đại khái chính là vì tự bản thân có tật giật mình thôi.”

Lại là một hồi im lặng đầy áp lực.

“Vào đi.”

Cố lão đột nhiên nói:

“Con vào quá muộn, năm nay Tân Quân đã năm mươi, còn kéo dài nữa thì nhà họ Cố sẽ đứt đoạn mất.”

Cố Trầm Chu im lặng một lát rồi mới thấp giọng nói:

“Chờ một chút, ông nội. Đợi đến sau nhiệm kỳ mới, con muốn nhìn vụ tuyển cử của nhiệm kỳ mới này cẩn thận một chút…”

Buổi tối hôm nay, sau khi Trịnh Nguyệt Lâm tan tầm liền tự lái xe đi về phía trường trung học trong kinh thành, đi đón Cố Chính Gia tan học.Đi theo bạn cùng học từ trong trường ra, Cố Chính Gia nhìn thấy xe của Trịnh Nguyệt Lâm thì cực kỳ kinh ngạc:

“Mẹ, sao mẹ lại đến đây?”

“Đưa con đến nhà ông ngoại ăn cơm.”

Trịnh Nguyệt Lâm nói ngắn gọn, gật đầu với cậu bé đứng bên cạnh Cố Chính Gia, sau khi Cố Chính Gia nói tạm biệt với bạn mình liền mở cửa chỗ ghế phó lái ra để Cố Chính Gia lên xe.

“Sao lại đột nhiên đến nhà ông ngoại ăn cơm vậy ạ?”

Cố Chính Gia thấy lạ hỏi, Trịnh Nguyệt Lâm làm việc luôn rất có kế hoạch, bình thường nếu có thay đổi kế hoạch giữa chừng thì mẹ đều sẽ thông báo cho cậu trước để cậu chuẩn bị sẵn sàng.

“Vậy mà không báo trước cho con một tiếng.”

“Bác con về rồi.”

Trịnh Nguyệt Lâm trả lời, ấn nút bật radio trên xe nghe đài tin tức. Lúc này Cố Chính Gia mới phát hiện tâm trạng của mẹ mình không được tốt lắm, cậu cẩn thận liếc mắt nhìn Trịnh Nguyệt Lâm đang lái xe một cái rồi thành thành thật thật ngậm miệng nghe radio.

Lúc xe đến nhà họ Trịnh thì đúng lúc là thời gian ăn cơm.Trịnh Quân Đạt bất ngờ quay về rõ ràng là khiến ông bà Trịnh cực kỳ vui vẻ, thức ăn bày đầy ra một bàn, còn mở một chai Mao Đài, rượu đều được rót vào trong ly.

Đi vào trong nhà, Trịnh Nguyệt Lâm cuối cùng cũng lộ ra chút tươi cười trên gương mặt, mang theo Cố Chính Gia ân cần hỏi thăm cha mẹ rồi cùng nhau ngồi vào bàn ăn, bữa cơm này vừa ăn vừa nói cười vui vẻ.Sau bữa cơm, Cố Chính Gia và Trịnh Quân Đạt cùng ngồi trong phòng khách xem tin tức, Trịnh Nguyệt Lâm thì giúp mẹ mình thu dọn bàn ăn, sau khi thu dọn hết bát đũa đến phía sau phòng bếp, bà Trịnh đẩy đẩy Trịnh Nguyệt Lâm:

"Không vội, con đến thư phòng của cha con đi, cha có vài chuyện muốn nói với con."

Trịnh Nguyệt Lâm vẻ mặt lạnh nhạt lắc lắc đầu, nhận lấy găng tay trong tay mẹ mình:

"Để con làm đi, có chuyện gì gấp mà không chờ được có mười phút chứ?"

"Con bé này nói cái gì vậy hả!"

Bà Trịnh thấp giọng trách cứ.

"Bọn họ một người là cha con, một người là anh con, muốn nói chuyện thì con phải nghe một chút, đừng có nghe vào một tai rồi cho trôi ra một tai khác được không?"

"Nếu con không nghe thì đã không đưa Chính Gia về đây rồi!"

Trịnh Nguyệt Lâm đáp, dừng lại một chút bà nói:

"Mỗi lần con đưa Chính Gia đến gặp anh thì anh làm cái gì? Trong lời nói luôn vòng vòng vo vo muốn Chính Gia lấy lòng cha nó rồi đối nghịch với anh trai nó! Anh ấy muốn làm gì? Cho dù không thích Trầm Chu thì sao anh ta có thể lôi kéo Chính Gia như vậy? Khi đó Chính Gia mới mấy tuổi? Mới bốn năm tuổi có được không? – Cho dù anh ta được như ý, Trầm Chu thật sự không quay lại cũng không tiến vào giới chính trị thì nhà họ Cố còn nhiều con cháu họ Cố chờ được đề bạt như thế, tài nguyên có thể nghiêng về phía anh ta được bao nhiêu phần?"

"Nhỏ giọng chút!"

Bà Trịnh trách cứ vỗ nhẹ Trịnh Nguyệt Lâm một cái.

"Anh trai con là có tâm bệnh, năm đó nếu không phải con cả nhà họ Cố quậy phá lần đó thì anh trai con đã đã thuận lợi thăng tiến rồi, sao hiện giờ vẫn chỉ ở vị trí một bí thư cấp thành phố?"

"Đó là quyết định của Tân Quân!"

Trịnh Nguyệt Lâm cười lạnh::

"Anh ta đã làm quan nhiều năm như vậy còn nghĩ rằng đây là trò chơi gia đình sao? Lúc ấy Trầm Chu mới mấy tuổi? Ở nhà quậy phá một chút thì Tân Quân sẽ thay đổi quyết định? – Lúc ấy không giúp anh ta là vì anh ta vốn không có kinh nghiệm và năng lực ấy! Không sai, với khả năng của nhà họ Cố, nếu muốn tranh vị trí kia thì nhất định sẽ tranh được, nếu lúc ấy tranh được thì hiện giờ anh con quả thực không chỉ ở vị trí một bí thư cấp thành phố. Nhưng dựa vào cái gì? Anh ta là anh vợ của Bộ trưởng Tổ chức chứ không phải là anh ruột của Bộ trưởng Tổ chức! Mà người vợ này còn là vợ hai!"

Ở trước mặt mẹ mình, cơn tức giận của Trịnh Nguyệt Lâm gần như đã được thực thể hóa. Ông Trịnh có lẽ là thương con trai hơn, mà bà Trịnh lại hướng về con gái. Trong lòng bà cũng không có cái lý con gái gả đi rồi còn phải giúp đỡ nhà mẹ đẻ — hơn nữa làm một bí thư cấp thành phố, nói ra thì quả thực cũng đâu có tệ lắm đúng không? Bà thở dài một tiếng:

"Mẹ đã nói rồi, năm đó đáng lẽ con không nên gả vào nhà họ Cố. Tuy rằng vị trí của nhà họ Cố không tệ nhưng con là vợ hai, đằng trước còn có một đứa con trai lớn như vậy… Những ngày như vậy trôi qua là cảm giác gì chứ, cho dù con có là bạn tốt thì cũng không thể đền lại bằng cả một đời của mình đâu."

Mười mấy năm qua, mỗi lần nghe đến cái tên này thì Trịnh Nguyệt Lâm đều cảm thấy không nói nên lời. Lần này bà cũng không còn tâm tình rửa bát với mẹ mình nữa, bà day trán hồi lâu rồi mới mở miệng, bỏ qua đề tài này:

"… Thôi, con đi lên chỗ cha đây, dù sao sớm muộn gì cũng phải nói."

Thấy con gái mình như vậy, bà Trịnh cũng chẳng còn cách nào, nói cũng không thể nói gì nhiều, chỉ có thể nói:

"Đi đi, chỗ này để mẹ là được rồi."

Trịnh Nguyệt Lâm xoay người đi lên thư phòng, lúc đi từ phòng bếp qua phòng khách, bà nhìn lướt về phía sô pha thì thấy Trịnh Quân Đạt đang nói gì đó với Cố Chính Gia, sắc mặt Cố Chính Gia có chút đau khổ thỉnh thoảng gật đầu với đối phương… Trịnh Nguyệt Lâm không nhìn tiếp nữa, gõ cửa rồi bước vào thư phòng.

"Cha, cha tìm con có chuyện gì?"

Một tiếng sau, Trịnh Nguyệt Lâm đi ra khỏi thư phòng, đưa Cố Chính Gia đang ngồi trên sô pha bấm xem đủ loại chương trình cùng rời đi. Sau khi bọn họ đi rồi, Trịnh Quân Đạt đi vào thư phòng, vài phút sau lúc quay ra thì vẻ mặt đã mang theo lạnh lùng có chút rõ ràng.

"Mẹ…"

Ngồi trên xe về nhà, Cố Chính Gia mở miệng.

"Lần này bác quay về hình như càng…"

"Căm ghét anh trai con?"

Trịnh Nguyệt Lâm vừa lái xe vừa lạnh lùng hỏi.

Cố Chính Gia mơ hồ đáp lại:

"Hình như bác rất giận dữ, sao đột nhiên đang ở ngoài bác lại quay về vậy ạ?"

"Công tác không được thuận lợi."

Trịnh Nguyệt Lâm đáp:

"Ông ấy cảm giác là anh trai con ra tay."

Cố Chính Gia lắp bắp kinh hãi:

"Không thể nào?"

"Mẹ cũng hy vọng là không."

Trịnh Nguyệt Lâm cuối cùng cũng thổ lộ một chút suy nghĩ trong lòng với con trai mình – bà cảm giác Cố Trầm Chu sẽ không làm như vậy, nhưng bà thì hiểu được Cố Trầm Chu bao nhiêu? Chuyện này… Rốt cuộc là tự Trịnh Quân Đạt không đấu lại người khác hay là quả thực có người đứng ở đằng sau ra tay?

"Để về rồi mẹ nói chuyện với cha con."

Trịnh Nguyệt Lâm nắm chặt tay lái thấp giọng nói, Cố Chính Gia đã trưởng thành, lúc bà đưa ra quyết định cũng không cần cố ý tránh mặt nó nữa.

"Xem rốt cuộc là bác con có chuyện gì, sau đó lại nói tiếp."

"Vâng."

Cố Chính Gia đáp.

Ban đêm lúc quay về Thiên Thụy Viên, Trịnh Nguyệt Lâm liền nói chuyện này với Cố Tân Quân, Cố Tân Quân cũng gật đầu ý bảo mình đã biết. Nhưng mọi chuyện đến mức này cũng chưa thể coi là xong, hai ngày sau, Trịnh Nguyệt Lâm mặc đồng phục của quan tòa đang muốn lên tòa án thì nhận được điện thoại của Cố Tân Quân. Qua tín hiệu truyền đến thật dài, giọng nói của Cố Tân Quân có chút trầm thấp lạnh lùng:

"Nguyệt Lâm, anh trai này của em cũng không ít động tác đâu, xem ra cũng không cần dùng đến chức Bộ trưởng Tổ chức nho nhỏ này của tôi."

Trịnh Nguyệt Lâm nao nao:

"Cái gì?"

Cố Tân Quân nói tiếp:

"Người sau lưng Trương Đằng không phải Trầm Chu, tôi còn chưa đến mức ngay cả con trai tôi có làm hay không cũng không phát hiện ra. Trầm Chu đúng là có vươn tay sang bên Liễu Giang nhưng không phải là với anh em, anh ta khẳng định là Trầm Chu như vậy chẳng lẽ là vẫn còn nhớ việc năm đó? – Năm đó không để anh ta thăng chức là họ Cố tôi đây tự mình đưa ra quyết định! Họ Cố tôi cho dù không có bản lĩnh đến mức nào cũng chưa đến mức bị con tôi nắm bắt cả việc mình làm."

Khóe môi Trịnh Nguyệt Lâm giật nhẹ, trợ lý bên cạnh nhỏ giọng nhắc bà phải mau mở phiên tòa. Bà khoát tay nói vào trong điện thoại:

"Em biết rồi, tối về nói tiếp, em phải mở phiên tòa bây giờ."

Người ở đầu bên kia điện thoại thản nhiên lên tiếng rồi cúp máy. Trịnh Nguyệt Lâm đứng im tại chỗ hít sâu mấy hơi, đè nèn hết cảm xúc hỗn loạn xuống rồi nghiêm mặt bước về phía tòa án. Trong thời gian hai ngày, từ Cố Trầm Chu đến Cố Chính Gia rồi bây giờ là Cố Tân Quân, Trịnh Nguyệt Lâm căm tức phát hiện tất cả những người họ Cố bên cạnh mình gần như đều đã bị Trịnh Quân Đạt đắc tội. Nhưng căm tức thì căm tức, anh trai mình dù sao vẫn là anh trai mình, có cùng huyết thống lại thêm tình cảm lớn lên bên nhau, Trịnh Nguyệt Lâm không thể nào không làm gì được. Mà một khi đã muốn làm cái gì thì vị nữ thẩm phán của tòa án tối cao này luôn vô cùng mạnh mẽ dứt khoát. Bà rút ra một chút thời gian đi đến khu mộ, đi đến trước bia mộ của Thẩm Nhu tâm sự trong một khoảng thời gian thật dài, rồi mới hạ quyết tâm lái xe đến tòa nhà họ Thẩm.

Đã tròn mười sáu năm. Mười sáu năm trước bà là một vị tiểu thư khác ở nơi này, mà mười sáu năm sau, hầu nữ mở cửa ra cúi đầu với bà:

"Xin chào, phu nhân là…?"

"Tôi họ Trịnh."

Đột nhiên quay lại nơi này, Trịnh Nguyệt Lâm có một chút hoảng hốt rất ngắn ngủi.

"Tôi đến gặp cụ Thẩm, xin hãy nói với ngài ấy là Trịnh Nguyệt Lâm đến xin lỗi."

"Xin chờ cho."

Hầu nữ lễ độ nói rồi quay lại thông báo cho người bên trong thông qua điện thoại. một lát sau, James tự mình đi ra nghênh đón:

"Cố phu nhân, tiên sinh chờ phu nhân ở trên tầng."

Trịnh Nguyệt Lâm mỉm cười rồi, bước chân đầu tiên đi vào có chút phù phiếm, nhưng từ những bước sau, tiếng động vang lên khi giày cao gót gõ lên mặt đất lại khôi phục sự thanh thúy ngắn gọn như trước.

Ông cụ Thẩm vẫn ngồi trong thư phòng rộng mở mà sáng rực của ông như trước. Khi Trịnh Nguyệt Lâm được James đưa vào thư phòng thì vẻ mặt lại hiện lên chút hoài niệm và buồn bã.

"Mời ngồi, Cố phu nhân."

James đứng bên cạnh nói.

Trịnh Nguyệt Lâm ngồi xuống theo lời mời:

"Thẩm…"

Tiếng 'bác' quay cuồng trong cổ họng bà một hồi.

"… Lão gia…"

Thẩm lão mỉm cười thản nhiên:

"Xem ra ta đã quá già rồi, con cũng không gọi ta nổi một tiếng bác nữa."

Tinh thần căng thẳng của Trịnh Nguyệt Lâm thả lỏng hơn một chút, nhưng tươi cười của bà vẫn có chút miễn cưỡng:

"Bác, bác đùa cháu rồi…"

Bà nói như vậy, lại nhìn thấy nếp nhăn tầng tầng lớp lớp trên mặt ông, trong lòng đau xót, giọng nói cũng thấp đi.

"Tiểu Nhu đi nhiều năm như thế, cháu cũng già đi, Trầm Chu và nhà họ Trịnh đều lớn mạnh hơn nữa rồi."

Một hồi im lặng thật dài thật dài.

"Đúng vậy, Tiểu Nhu đã đi nhiều năm như thế…"

Thẩm lão nói.

"Lúc ta tiễn con gái ruột của mình đi, ta cũng mất luôn cả một đứa con gái nuôi."

"Bác."

Giọng nói của Trịnh Nguyệt Lâm có chút nghẹn ngào.

"Cháu thật sự không biết phải đối diện với bác như thế nào, Tiểu Nhu là người bạn tốt nhất của cháu, nhưng lúc cô ấy cần cháu nhất thì cháu vẫn đang ở nước ngoài. Sau này thật vất vả mới quay về được lại để Tiểu Nhu biết được chuyện lúc còn thời học sinh, khiến cô ấy tưởng rằng cháu không kết hôn nhiều năm như vậy là vì còn nhớ thương Tân Quân… Cháu không dám đến đây nữa, mỗi lần nhớ về nơi này ở trong mơ cháu đều có cảm giác Tiểu Nhu cô ấy vẫn còn ở bên cạnh cháu… Cô ấy kéo tay cháu gọi chị ơi, lại trách cứ cháu ra nước ngoài, cô ấy nói cháu không quay về, nói cháu không hề nói cho cô ấy biết gì cả…"

Bà nói đến đây thì cuối cùng cũng không nhịn được nữa, mắt đỏ bừng đưa tay lên che kín miệng.

Không một ai lên tiếng.

Ông cụ tuổi đã xế chiếu tựa lưng vào ghế ngồi, nếp nhăn trên mặt giống kênh rạch giăng khắp nơi, mỗi một lời nói đều tản ra hơi thở suy yếu:

"Cháu không sai. Tiểu Nhu vẫn lừa ta nhưng ta biết, nó đã sớm không trụ nổi, là vì Trầm Chu vào lão già này mà nó vẫn kiên cường chống đỡ."

Trịnh Nguyệt Lâm cúi đầu hồi lâu, khi ngẩng đầu lên một lần nữa thì ngoại trừ đôi mắt bà có hơi đỏ lên ra thì bà đã tỉnh táo lại:

"Bác, anh trai cháu gần đây có chút hiểu lầm với Trầm Chu, muốn bọn họ ngồi xuống e rằng là không thể, nhưng gần đây lại sắp đến nhiệm kỳ mới… Cho nên cháu nghĩ cháu đến đây một chuyến sẽ tốt hơn một chút."

Đây là lời bà muốn nói khi đến nơi này, nhưng đến nơi này rồi, ngoại trừ chuyện này ra thì mà còn muốn làm một việc khác nữa:

"Bác, ngoại trừ chuyện này thì cháu muốn đến thăm phòng Tiểu Nhu một chút, cháu có hơi nhớ cô ấy."

"Đi đi."

Thẩm lão khoát tay.

"Phòng Tiểu Nhu ngoại trừ cho người hầu đúng giờ đến quét dọn ra thì chỉ có Trầm Chu thỉnh thoảng ghé qua ngồi một chút, vẫn không ai động vào."

Trịnh Nguyệt Lâm thấp giọng đáp lời, đi theo James ra khỏi phòng ngủ tiến về phía phòng ngủ của Thẩm Nhu ở cùng tầng.

Con gái duy nhất cũng là nhỏ nhất, lúc sinh ra thì là sinh khó, tuổi còn nhỏ đã luôn đi vào bệnh viện. Năm đó Thẩm lão nuông chiều người con gái này gần như đến mức ngậm trong miệng sợ tan, ôm trong tay sợ hỏng. Phòng của cô là tự tay mình bố trí, quần áo của cô là tự mình chọn lựa, từng chữ vỡ lòng của cô là

mình cầm tay chỉ bảo, quãng thời gian cô lớn lên đều giống như một cái đuôi nhỏ giẫm lên những bước chân lớn của ông…

"Tiểu Nhu…"

Môi ông cụ run run.

"Con gái…"

Phòng ngủ của Tiểu Nhu rất giống phòng của công chúa nhỏ: trắng thuần và hồng nhạt, đồ trang sức trên bàn trang điểm cùng đồ trang điểm khác được xếp đặt tùy ý, một con Snoopy cực lớn ngồi nghiêng lệch trên ghế phu nhân, trên cổ còn được quàng một chiếc khăn thật dài màu trắng, một góc khăn quàng bị chân nó đạp lên, giống như nó đang muốn đi xuống nhưng lại bị khăn quàng trên người làm vấp ngã…

Trịnh Nguyệt Lâm hít một hơi thật sâu. Bà mang theo một chút nhớ nhung cùng rất nhiều khổ sở đi đến trước bàn trang điểm. Lúc hai người kết bạn thì cả hai cùng nhau ăn cơm cùng nhau đi học, còn cùng nhau lăn qua lộn lại trên một chiếc giường… Sau đó bà ngồi trước bàn học thuộc bài, cô ấy an vị trước bàn trang điểm đùa nghịch một vài vật nhỏ, hoặc là vui vẻ ngồi trang điểm cho mấy con thú nhồi bông và búp bê, hoặc là ngồi ở đây tùy tiện viết nhật ký trong mấy ngày. Khi đó bà còn tặng cho cô ấy một quyển vở lớn rất dày… Quyển vở đó đang lẳng lặng nằm trong ngăn kéo của bàn trang điểm.Hoài niệm trong mắt Trịnh Nguyệt Lâm càng lúc càng sâu, bà đưa tay xoa xoa bìa vở thếp vàng cùng những trang giấy đã ố vàng bên trong, lại đưa tay gẩy gẩy đồng hồ đã hao hết pin cùng mấy cái kẹp tóc bên trong ngăn kéo.

Mấy năm đó thật sự rất đẹp, tất cả đồ đạc của hai người đều là một kiểu hai bộ. Tiểu Nhu sẽ hi hi ha ha cùng bà đi ăn đồ ăn bên lề đường, mặc quần áo giá rẻ và đeo cặp plastic. Bà cũng cố gắng tích cóp tiền mua những quyển vở xinh đẹp cho cô ấy hoặc là thỉnh thoảng đưa cô ấy đi ăn mấy món ngon đắt tiền. Nhưng cuối cùng vì sao lại đến bước đường này chứ?

Trịnh Nguyện Lâm nhớ đến những lời cuối cùng Thẩm Nhu nói, trong lòng lại bắt đầu rét run.

Thẩm Nhu nói rất xin lỗi Nguyệt Lâm, em không biết lúc chị học đại học đã thích Cố Tân Quân, nếu biết thì dù thế nào em cũng sẽ không gả cho anh ấy.

Tiểu Nhu nói Nguyệt Lâm chị gả cho anh ấy đi, em hy vọng chị có thể hạnh phúc.

Tiểu Nhu nói Nguyệt Lâm chị hãy chăm sóc Tiểu Chu giúp em, em tin tưởng chị, em thật sự không được rồi.

Tiểu Nhu nói Nguyệt Lâm, nhiều năm qua như vậy em vẫn nhớ chị, nhưng chị mãi vẫn không quay về thăm em…

Tiểu Nhu nói rất nhiều, nhưng cho đến bây giờ Trịnh Nguyệt Lâm vẫn không hiểu được, vì sao sau nhiều năm như vậy, Thẩm Nhu lại đột nhiên phát hiện ra chuyện này.

Mối tình đầu thời đại học sau khi bà ra nước ngoài một năm thì đã dần phai nhạt, khi đó bà đang học thạc sĩ ở nước ngoài, đã sớm ném Cố Tân Quân vào trong một góc lãng quên đầy bụi bặm nào đó, sở dĩ vội vàng trở về cũng hoàn toàn không phải vì Cố Tân Quân, chỉ là vì tin tức không tốt về Thẩm Nhu cuối cùng cũng truyền ra nước ngoài, truyền vào trong lỗ tai bà… Nhưng mà bà không hề nghĩ rằng, hành động trở về của mình lại khiến Tiểu Nhu ốm càng thêm nặng…

Trịnh Nguyệt Lâm ngồi ngây ngốc hơn nửa ngày mới mở quyển vở bà tặng cho Thẩm Nhu ra xem. Trang giấy ố vàng đã lâu không được lật ra, giữa các khe hở rơi xuống một chút tro bụi. Bà chậm rãi lật trang vở, nhìn bút tích quen thuộc giữa những hàng chữ, vì chủ nhân quyển vở cười mà cười, vì cô ấy khóc mà khóc, đã đi theo mỗi lần cô ấy nhíu mày khó chịu, nghiến răng nghiến lợi hay hân hoan vui vẻ… Cho đến khi bà lật đến trang có chữ viết cuối cùng của quyển vở đã rất nhiều tuổi này. Đây là trang giấy có đầy vết nhăn nhúm giống như bị vô số giọt nước tẩy rửa từ đầu đến cuối một lần, chữ viết màu lam nhạt phía trên cũng có rất nhiều vết xóa sửa mơ hồ.Ngón tay Trịnh Nguyệt Lâm vuốt ve góc của tờ giấy, khi ánh mắt bà dừng lại giữa trang vở thì vẻ mặt nháy mắt cứng lại trong một giây.

Mình không biết nên làm gì bây giờ, anh Trịnh nói cho mình biết thời đại học Nguyệt Lâm đã thích Tân Quân, chị ấy ra nước ngoài là vì không thể nào chấp nhận chuyện mình và Tân Quân ở cũng một chỗ, chị ấy

ra nước ngoài nhiều năm như thế vẫn chưa từng có một người bạn trai nào, mình không biết, khi đó mình còn đang truyền dịch ở trong bệnh viện…

Bút tích dần dần trở nên hỗn loạn.

Anh Trịnh nói cho mình biết thời đại học Nguyệt Lâm đã thích Tân Quân, chị ấy ra nước ngoài là vì không thể nào chấp nhận chuyện mình và Tân ở cũng một chỗ.

Anh Trịnh nói cho mình biết thời đại học Nguyệt Lâm đã thích Tân Quân.

Anh Trịnh nói cho mình biết…

Anh Trịnh…

36. Chương 36: Hoàn Toàn Tách Rời Quan Hệ Với Một Bên

Anh Trịnh anh Trịnh anh Trịnh anh Trịnh –

Ngón tay Trịnh Nguyệt Lâm bắt đầu run rẩy kịch liệt, bà bất chợt dùng sức đẩy ngăn kéo vừa bị kéo ra vào, ngay cả ngón tay vừa rồi còn đặt trong ngăn kéo bị kẹp mạnh vào cũng không có phản ứng.

Anh Trịnh anh Trịnh anh Trịnh anh Trịnh –

Nguyệt Lâm thích Tân Quân thích Tân Quân thích Tân Quân thích Tân Quân –

Vô số giọng nói giống như cơn bão quét mạnh qua tâm trí bà, bà dường như bị xoay vòng rất nhiều trong vòng một giây, dù là trời đất xoay chuyển cũng không đủ để hình dung cảm giác choáng váng của bà lúc này.

… Không.

… Không, từ từ đã.

Trịnh Nguyệt Lâm nhắm chặt mắt lại, bà chậm rãi rút ngón tay bị đầu mảnh gỗ kẹp đến đỏ lên, đặt bàn tay lên trán vuốt mồ hôi tự hỏi.

Quyển vở này được đặt ở đây… Phòng Tiểu Nhu… Nhiều năm qua như vậy, có bao nhiêu người từng xem qua? Bác Thẩm vừa mới nói thỉnh thoảng Trầm Chu sẽ đến đây, thằng bé có xem qua không – không thể nào là không có đi? Còn bác Thẩm? – Cũng không thể không có đúng không? Nếu hai người đó đều biết, nếu đây thật sự là chân tướng trong quá khứ, vậy còn những ai biết? Cố Tân Quân biết không? Cha của Cố Tân Quân, cha chồng của bà – biết không?

Mười sáu năm trước lúc bà vừa mới kết hôn, Trịnh Quân Đạt vừa vặn không có được nổi một vị trí nên đến cửa tìm Tân Quân, Cố Tân Quân không tỏ vẻ gì, Cố Trầm Chu lập tức đạp tung cửa bỏ đi… Bà tưởng rằng khi đó Cố Trầm Chu chỉ đơn thuần không vui vì mình trở thành mẹ kế của nó, tưởng rằng vì mình coi trọng Cố Tân Quân mới khiến Tiểu Nhu buồn bực mà chết… Nhưng khi đó Tiểu Nhu đã không còn sống được bao lâu… Bà vẫn tưởng rằng Cố Trầm Chu là đang giận chó đánh mèo, nhiều năm qua như vậy Cố Trầm Chu vẫn luôn lạnh lùng với bà và nhà họ Trịnh, chỉ có một lần kia là trở mặt cãi vã không hề kiêng kị…

… Không, đây chỉ là một vài phỏng đoán.

Trịnh Nguyệt Lâm cố gắng phân tích tư duy đang phân tán của mình, nhưng lại không nhịn được nghĩ đến: Không tính Trầm Chu. Ngoại trừ Trầm Chu ra, sau khi bà kết hôn với Cố Tân Quân, tuy rằng nhà họ Cố cũng nghiêng một chút tài nguyên về phía nhà họ Trịnh, nhưng cha chồng bà ngược lại không hề gặp mặt Trịnh Quân Đạt, mỗi lần Trịnh Quân Đạt đến Chính Đức Viên chào hỏi đều bị cản trở… Vì sao đây? Trước khi bà kết hôn thì Trịnh Quân Đạt ngược lại còn có thể đến Chính Đức Viên được một hai lần…

Trịnh Nguyệt Lâm ngây ngốc ngồi trước bàn trang điểm, thân thể hết nóng lại lạnh. Một lát sau bà bất chợt đứng lên đi ra bên ngoài, đi được hai bước lại chần chừ một chút, sau đó bà xoay người cầm quyển vở trên bàn trang điểm nhanh chóng rời khỏi phòng đi về phía thư phòng của Thẩm lão.

"Cố phu nhân."

James đứng ở cửa phòng cản Trịnh Nguyệt Lâm lại.

"Tiên sinh có hơi mệt nên vừa uống thuốc ngủ rồi."

"Thân thể bác Thẩm thế nào?"

Trịnh Nguyệt Lâm kiềm chế tâm tình nóng nảy, sau khi quan tâm hỏi James vài câu thì nói:

"Tôi đến để xin phép về trước. Vừa rồi tôi có nhìn thấy một quyển vở tôi tặng cho Tiểu Nhu ngày trước, có chút nhớ nhung nên… Tôi muốn mượn đi vài ngày sao chép một quyển rồi sẽ trả vở lại, có thể chứ?"

"Có thể, phu nhân."

James đáp.

Trịnh Nguyệt Lâm khựng lại một chút:

"Không cần vào xin phép một chút sao?"

Vị quản gia già đến từ nước Anh lắc đầu:

"Trước khi tiên sinh ngủ đã dặn dò, nếu Cố phu nhân muốn lấy thứ gì thì cứ việc cầm đi, nhưng xin hãy trả lại nguyên vẹn. Tiên sinh nói ngài ấy đã không còn quá nhiều thứ để gìn giữ hồi ức nữa."

Bác Thẩm quả nhiên đã biết quyển nhật ký này. Nếu như nó vẫn luôn được đặt trong bàn trang điểm thì Trầm Chu không thể nào không biết… Ngón tay Trịnh Nguyệt Lâm dùng sức siết chặt quyển vở một chút rồi lại buông ra:

"Tôi biết, tôi sẽ bảo quản cẩn thận."

"Mời, phu nhân."

James đưa tay ra làm một động tác mời.

"Tôi tiễn phu nhân ra ngoài."

Một đường hoảng hốt rời khỏi nhà họ Thẩm, Trịnh Nguyệt Lâm lái xe về nhà, trong lúc không để ý khi đi ngang qua một cột đèn giao thông thì đâm thẳng vào đuôi xe đằng trước, chủ chiếc BMWs màu đen đằng trước tức giận xuống xe đến gõ cửa kính xe của bà, bà quay đầu nhìn người bên ngoài cửa sổ xe hồi lâu mới nhớ ra phải ấn kính xuống.

"Mẹ kiếp!"

Chủ xe kia vóc người cao lớn, vốn bị đâm phải đã không vui rồi, lúc chạy đến cãi cọ còn phải gõ cửa kính xe một lúc lâu đến mức tay cũng đỏ lên, bởi vậy lời đầu tiên ra khỏi miệng đã thô tục.

"Rốt cuộc bà có biết lái xe không hả? Như thế này mà cũng đâm vào?"

"Để số điện thoại lại."

Trịnh Nguyệt Lâm mệt mỏi nói.

"Gửi hóa đơn kiểm tra và sửa xe đến, tôi sẽ chi trả phí bồi thường."

Thấy nữ lái xe này dứt khoát như vậy, chủ chiếc xe bị đâm vào đuôi xe bớt giận một chút:

"Lúc lái xe ra ngoài thì nhớ chú ý một chút, số điện thoại và địa chỉ của bà là gì?"

Trịnh Nguyệt Lâm đọc số điện thoại và địa chỉ, chủ chiếc xe BMWs lúc đầu còn nghiêm túc nhẩm thuộc, khi nghe đến ba chữ Thiên Thụy Viên liền choáng váng, lại lập tức quay sang nhìn biển số xe một chút, anh ta lập tức miễn cưỡng tươi cười:

"Phu nhân, tôi biết… Hay là, thôi cứ kệ đi nhé?"

Cũng không nói muốn để số điện thoại của mình lại.

"Ừ."

Trịnh Nguyệt Lâm trả lời vô cùng đơn giản rồi bấm cửa kính xe lên, khởi động máy, bẻ lái lùi lại rồi lao về phía trước… giống như mộng du mà lái về Thiên Thụy viên.

Bây giờ mới là ba giờ chiều, toàn bộ biệt thự không có một bóng người. Trịnh Nguyệt Lâm cô đơn lẻ loi ngồi khoanh tay trên sô pha một lúc lâu rồi đột nhiên đứng bật dậy chạy ra ngoài, lần này bà lái xe thẳng đến cơ quan giám định chuyên nghiệp, đưa danh hiệu phu nhân của Bộ trưởng Tổ chức ra rồi giao quyển vở trong tay cho người phụ trách cơ quan, kêu người phụ trách cần phải nhanh chóng giám định ra thời gian của quyển vở và mực nước bên trong thật chuẩn xác. Tiếp đó bà lại lái xe tùy tiện đi đến một cơ sở giám định tư nhân trong kinh thành, đưa trang giấy cuối cùng mà bà đã cẩn thận xé xuống giao cho đối phương giám định.

Chờ đợi một ngày một đêm, cuối cùng kết quả giám định của cả bên cơ sở tư nhân và cơ quan truyên nghiệp đều được đưa đến tay Trịnh Nguyệt Lâm cùng một lúc: Trang giấy đã có tuổi thọ hơn hai mươi năm, mực nước bên trong ít nhất đã bị phơi trong không khí mười năm.

Là mười năm đấy.

Trịnh Nguyệt Lâm vừa muốn khóc vừa muốn cười, nhưng bà vẫn còn một chút không chắc chắn. Bà cẩn thận mang theo quyển nhật ký, bật đèn xe lên rồi lái xe đi tìm Trịnh Quân Đạt.Đây là ngày thứ tư Trịnh Quân Đạt quay về, cũng là lần thứ ba hai anh em gặp mặt. Trịnh Quân Đạt cũng không đi ra ngoài, ông ta ở trong nhà có chút kinh ngạc khi nhìn thấy Trịnh Nguyệt Lâm đi vào:

“Hôm nay em không cần mở phiên tòa à?”

“Tôi xin nghỉ.”

Trịnh Nguyệt Lâm nói.

“Lần này anh xui xẻo cũng cố gắng rất lâu mới ra được đúng không?”

Lời này vừa không hay ho lại rất không khách sáo, Trịnh Quân Đạt lăn lộn trong giới quan chức nham hiểm này đã lâu nhất thời lại không tiếp nhận được, một lát sau ông ta không vui nhíu mày:

“Lời này của em là có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ.”

Trịnh Nguyệt Lâm ngồi xuống đối diện với Trịnh Quân Đạt, lạnh lùng nói.

Nhìn em gái mình giận dữ như vậy… Là vì chuyện ông ta bỏ qua Cố Tân Quân đi tìm người khác? Vẻ mặt Trịnh Quân Đạt không chút thay đổi liếc mắt nhìn Trịnh Nguyệt Lâm một cái:

“Anh biết em đến là vì chuyện gì, bây giờ tình thế phức tạp, anh cũng không tiện có chuyện gì cũng đi làm phiền em rể.”

“Anh không biết.”

Trịnh Nguyệt Lâm nhẹ giọng nói.

“Nếu anh biết thì đã không dám đối diện với tôi như vậy rồi.”

Trịnh Quân Đạt ngẩn ra lại nghe Trịnh Nguyệt Lâm tiếp tục nói:

“Mười tám năm trước, anh đã nói gì với Tiểu Nhu?”

“Cái gì?”

“Năm mà tôi quay về từ nước ngoài, năm Cố Trầm Chu được năm tuổi, năm Tiểu Nhu bị bệnh nguy kịch sắp qua đời – anh đã nói gì với Thẩm Nhu!?”

Trịnh Quân Đạt ngạc nhiên:

“Em điên rồi à? Anh có thể làm chuyện gì với vợ của Cố Tân Quân đồng thời là bạn tốt của em chứ?”

Trịnh Nguyệt Lâm im lặng nhìn Trịnh Quân Đạt, bà thở hắt ra một hơi rồi hai bờ vai căng chặt từ từ sụm xuống, thân mình thả lỏng ra, bà gần như muốn lập tức để lộ gương mặt tươi cười… Nhưng ngay sau đó vẻ mặt bà nghiêm túc:

"Trịnh Quân Đạt! Chúng ta là anh em bao nhiêu năm, anh còn dám lừa tôi! Anh nghĩ rằng tôi nhìn mà không hiểu khi nào anh đang nói dối sao?!"

Sắc mặt Trịnh Quân Đạt tái đi:

"Em cũng nói chúng ta là anh em, là anh em cùng cha cùng mẹ! Bây giờ em đang làm cái gì hả?"

"Tôi đang chất vấn anh."

Trịnh Nguyệt Lâm gằn từng chữ một.

"Tôi đang chất vấn anh vì sao dám nói dối tôi, sao dám nói những lời như vậy với một người phụ nữ đã bệnh tật đến mức không còn sống được bao nhiêu ngày!"

Lồng ngực bà phập phồng kịch liệt.

"Sao anh dám nói với Tiểu Nhu – sao anh dám nói với người chị em tốt nhất của tôi rằng – tôi thích Cố Tân Quân hả?"

Trịnh Quân Đạt nhíu mày:

"Em nói cái gì? Anh không hề làm như vậy."

"Anh vẫn còn nói dối?"

Trịnh Nguyệt Lâm cười lạnh một tiếng rồi đứng dậy muốn đi.

"Trịnh Nguyệt Lâm, em đứng lại đó cho anh!"

Trịnh Quân Đạt tức giận cũng đứng lên quát to, lần này cuối cùng cũng thu hút sự chú ý của bà Trịnh đang ở nhà. Bà Trịnh đẩy cửa ra:

"Anh em hai đứa đang làm cái gì đấy? Có chuyện gì không bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện được hay sao?"

"Mẹ, không có gì cả!"

Hai anh em cùng đồng thanh trả lời. Ngừng lại một chút, Trịnh Nguyệt Lâm nói:

"Mẹ, mẹ ra ngoài trước đi, con và Trịnh…"

Bà nuốt hai chữ Quân Đạt xuống cổ họng.

"Con có chút việc phải xử lý với anh, là việc công."

"Là việc công?"

Bà Trịnh nhìn hai anh em đầy hoài nghi.

"Là việc công."

Trịnh Quân Đạt lạnh mặt khẳng định.

Nói đến như vậy rồi thì bà Trịnh cũng không thể nói gì thêm được nữa, đành gật đầu:

"Hai anh em nhỏ giọng một chút, có ý kiến gì không thống nhất cũng đừng làm ầm lên."

Bà đi về phía phòng khách, trước khi đi còn chú ý để cửa hé ra, nhưng việc này cũng chỉ mất công – bà vừa đi ra chân trước, Trịnh Nguyệt Lâm ở sau lưng đã đóng cửa phòng lại.

Phòng dành cho khách khôi phục sự yên tĩnh.

Trịnh Quân Đạt mở miệng trước:

"Anh không biết em đang nói cái gì, anh vốn không nói cho Tiểu Nhu biết chuyện em thích Cố Tân Quân."

“Đúng không?”

“Đương nhiên là đúng!”

Trịnh Quân Đạt đáp.

“Cho dù lúc trước em có thích Cố Tân Quân, cho dù anh hy vọng nhà họ Trịnh sẽ kết thông gia với nhà họ Cố, sao anh lại có thể mở miệng nói hết mấy chuyện này cho một người phụ nữ bị bệnh sắp mất chứ? Từ lúc cô ấy sinh bệnh đến khi qua đời, anh chỉ gặp cô ấy đúng một lần!”

“Đúng vậy.”

Trịnh Nguyệt Lâm chậm rãi nói:

“Sau khi anh gặp cô ấy không bao lâu thì cô ấy liền kéo tay tôi nói không biết là tôi thích Cố Tân Quân, không biết rằng tôi ở nước ngoài nhiều năm như vậy không quay về là vì không thể chấp nhận nổi chuyện cô ấy ở cùng một chỗ với Cố Tân Quân…”

“Sao anh biết được rốt cuộc là Thẩm Nhu suy nghĩ cái gì?”

Trịnh Quân Đạt đáp.

Năm ngón tay của Trịnh Nguyệt Lâm bấm sâu vào trong da thịt:

“Sao anh không nói thử xem rốt cuộc là anh đã làm cái gì?”

“Anh chưa làm gì cả!”

Trịnh Quân Đạt khẳng định với Trịnh Nguyệt Lâm, nhưng ánh mắt Trịnh Nguyệt Lâm nhìn ông ta sắc như dao, tiếp đó ông ta nghe thấy đối phương mở miệng nói chuyện, giọng nói trầm thấp mạnh mẽ:

“Trịnh Quân Đạt! Đừng có chơi trò hề ‘Anh nói thật nhưng chẳng qua có vài chuyện không nói ra’ này! Anh quên rằng bây giờ tôi đang làm nghề gì sao?”

Trịnh Quân Đạt nghẹn lời, vẻ mặt không thể tin nổi:

“… Em vì một người ngoài mà bức ép anh trai em như vậy?”

“Người ngoài này đã để lại chồng và chính con trai của mình cho tôi, tin tưởng rằng tôi sẽ chăm sóc họ thật tốt thay cô ấy.”

Trịnh Nguyệt Lâm lẳng lặng nói.

“Anh thì sao? Anh trai của tôi đã làm gì với tôi vậy?”

“Cô ta kêu em nuôi con trai hộ cô ta! Vậy mà gọi là đối tốt với em?”

Trịnh Quân Đạtnói.

“Anh không nói tôi còn thật sự quên mất đấy, anh trai, anh muốn khiến tôi phải nuôi con cho người khác đến mức đó, nên mới nói cho một người phụ nữ đáng thương mỗi câu nói đều kèm theo một tiếng ho rằng tôi thích chồng của cô ấy? Dù anh có quan tâm đến vị trí của mình như thế nào thì sao không thể chờ một chút? Chờ đến khi cô ấy trút hơi thở cuối cùng của mình hả?”

Trịnh Nguyệt Lâm đáp.

Trịnh Quân Đạt bị bức ép không nhẹ, thở hổn hển vài tiếng mới nói:

“… Anh không hề nói như vậy! Em còn muốn anh phải nói mấy lần nữa?! Em còn không nhớ rõ năm ấy Thẩm Nhu bệnh đến hồ đồ, đột nhiên lại muốn gặp các em cùng mấy người già kia… Cô ta xem được nhật ký em viết lúc trước khi em thích Cố Tân Quân rồi sau đó mới cầm đến lôi kéo anh hỏi bằng được.”

Ông ta dừng lại một chút.

“Đương nhiên là anh không hề nói gì cả.”

Trịnh Nguyệt Lâm giống như bị một chiếc búa lớn xuất hiện trong không khí đập cho một cái, toàn thân đều cảm thấy uể oải.

"Đúng vậy, anh chưa nói gì cả, anh chỉ cố ý lấy quyển nhật ký cũ của tôi về rồi cố tình để lại…"

Bà yếu ớt cười nói:

"Đã bao nhiêu lâu rồi? Lúc tôi học đại học, khi tôi ra nước ngoài bảy năm, con của Tiểu Nhu cũng năm tuổi rồi, lúc anh làm như vậy liệu có nghĩ lúc đó tôi phải đối mặt với Tiểu Nhu như thế nào, bây giờ tôi phải đối mặt với Trầm Chu thế nào? Tôi nhớ thương chồng của người chị em tốt nhất những bảy năm, tôi nhớ thương một người đàn ông mà chính tôi cũng chẳng nhớ nổi mặt những bảy năm – Trịnh Nguyệt Lâm tôi không có đàn ông thì không sống nổi nữa đúng không?!"

Mắt bà đỏ lên lớn giọng chất vấn.

Từ nhỏ đến lớn Trịnh Quân Đạt vẫn chưa từng thấy em gái mình kích động như vậy. Ông ta cố gắng làm rõ mọi chuyện – hoặc là nói sang chuyện khác:

"Nguyệt Lâm, có lẽ anh… Có lẽ là lúc anh không để ý đã đưa toàn bộ những thứ đó cho Thẩm Nhu, nhưng quả thực anh chưa từng nói với Thẩm Nhu một lời nào. Bây giờ đã lâu như vậy rồi, ai nói chuyện gì với em mà em lại đột nhiên nhắc đến chuyện này thế?"

"Tôi đến nhà họ Thẩm thì nhìn thấy một quyển nhật ký của Tiểu Nhu ngày trước, trên đó viết anh đã làm những chuyện như vậy."

Trịnh Nguyệt Lâm nhẹ giọng nói.

Sắc mặt Trịnh Quân Đạt lập tức thay đổi, cười lạnh:

"Vu oan rõ ràng như vậy em cũng tin?"

Ông ta nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Trịnh Nguyệt Lâm, nói tiếp:

"Khi đó Thẩm Nhu ốm đến mức còn không cầm nổi cả bút, hơn nữa nếu thực sự là cô ấy viết thì sao nhà họ Thẩm lại để cho em gả vào nhà họ Cố?"

"Anh cũng biết khi đó Tiểu Nhu ốm đến mức không cầm nổi cả bút, sao anh vẫn còn có thể nhẫn tâm làm như vậy?"

Trịnh Nguyệt Lâm hỏi.

Tiểu Nhu Tiểu Nhu Tiểu Nhu Tiểu Nhu!

Trịnh Quân Đạt thực sự là tức mà không làm gì được:

"Rốt cuộc em có thể thông minh một chút mà nhìn rõ trọng điểm của chuyện này không? Chuyện này rõ ràng là có người hãm hại anh, muốn châm ngòi khiến em gay gắt với nhà họ Trịnh! Muốn Chính Gia sau này khi tiến vào quan trường sẽ thiếu mất một sự trợ giúp mạnh mẽ!"

Ý tứ ám chỉ của ông ta cực kỳ dày đặc, chỉ thiếu không chỉ tên nói họ Cố Trầm Chu ra.

Trịnh Nguyệt Lâm lặng lẽ mỉm cười:

"Tôi không để ý đến Tiểu Nhu thì còn để ý cái gì nữa? Năm đó tôi chấp nhận gả cho một người đàn ông chỉ tập trung vào sự nghiệp mới đi bước nữa là vì Thẩm Nhu, là vì con trai của Thẩm Nhu, là vì tôi cảm thấy tôi rất có lỗi với cô ấy! Không phải để trải đường cho đứa con tương lai rồi khiến nó vừa sinh ra đã là thiếu gia công chúa, cũng không phải để góp thêm một viên gạch cho Trịnh Quân Đạt anh lên chức!"

"Trịnh Quân Đạt…"

Trịnh Nguyệt Lâm hít sâu một hơi.

"Trọng điểm không phải người khác làm cái gì, là anh làm cái gì."

"Tôi đến chỉ là muốn xác định việc này."

Vẻ mặt bà tràn đầy mỏi mệt.

“Bây giờ tôi đã xác định được rồi…”

Bà cúi đầu lấy di động trong túi ra bấm một dãy số, một lọn tóc trên trán rũ xuống khiến gương mặt bà trở nên kiên cường lạnh lùng.

“Em muốn làm cái gì?”

Trong lòng Trịnh Quân Đạt dâng lên cảm giác không tốt. Trịnh Nguyệt Lâm không đáp lại, bà im lặng chờ cho đến khi đầu điện thoại bên kia chuyển máy – việc này cũng không lâu lắm, chỉ trong thời gian hít thở vài cái, điện thoại đã được tiếp:

“Xin chào phu nhân, Bộ trưởng đang họp, nếu…”

“Không cần.”

Trịnh Nguyệt Lâm chặn lời của đối phương, nói ngắn gọn:

“Bộ trưởng Cố đang dự cuộc họp gì?”

“Là hội nghị điều động và thiết lập Đảng viên.”

Thư ký của Cố Tân Quân đáp.

“Được rồi.”

Trịnh Nguyệt Lâm nói:

“Anh báo cho ngài ấy một cái tên, anh trai tôi, Trịnh Quân Đạt. Hai ngày này anh trai tôi đã quyết định, ông ấy muốn được tùy tiện điều đến một thành phố khác, nếu không có vị trí thích hợp cũng không sao, có tên được xếp đến chỗ đó là được, thực quyền cũng không gấp.”

Trịnh Quân Đạt gần như cảm thấy nghẹt thở.

Trịnh Nguyệt Lâm nói xong những lời này thì ngắt di động ngay, sau đó bà nâng tay lên dùng sức ném mạnh di động xuống mặt đất, ‘cạch’ một tiếng, thân máy lập tức rời ra, Trịnh Nguyệt Lâm nâng chân lên dùng gót giày nhọn đạp mạnh xuống di động trên mặt đất, đạp vỡ màn hình, đạp cong thân máy rồi cuối cùng lại đạp gãy gót giầy của chính mình khiến mắt cá chân khụy xuống.

Lời mắng mỏ tức giận của Trịnh Quân Đạt vọt đến cổ họng lại bị chủ nhân lặng lẽ nuốt về.

Trịnh Nguyệt Lâm ngã trên mặt đất chậm rãi tự đứng dậy, bà đi giày bên cao bên thấp, bỏ một chiếc giày khác ra bẻ gãy gót giày rồi lại ném xuống đất đi vào:

“Anh trai, mười tám năm trước anh mới ba mươi tuổi. Mỗi một hơi thở của anh qua mỗi giờ mỗi ngày đều hoàn toàn tươi trẻ tràn đầy hào khí, mà Tiểu Nhu thì sao, cô ấy còn nhỏ hơn anh ba tuổi, nhưng hơi thở mỗi một ngày mỗi một giờ của cô ấy đều là hơi thở trong mỗi ngày cuối cùng, mỗi giờ cuối cùng.”

“Tôi sẽ không còn được gặp lại Tiểu Nhu.”

Cuối cùng bà nói.

“Tôi cũng không muốn gặp lại anh.”

Hiệu suất của Bộ trưởng Cố rất cao. Buổi tối cùng ngày, Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu đều đồng thời nhận được điện thoại về tin thuyên chuyển Trịnh Quân Đạt, bọn họ cùng bỏ điện thoại xuống yên lặng suy nghĩ về chuyện này. Sau đó Cố Trầm Chu lái xe đến khu mộ, mà Hạ Hải Lâu lại đột nhiên cực kỳ muốn gặp Cố Trầm Chu nói chuyện.

Hiện tại anh ta đang ở đâu?

Gọi điện thoại hỏi? Mời ra ngoài? Không không, không nên có người thứ ba ngoại trừ bọn họ ở đây. Hạ Hải Lâu nghĩ như thế.

Vậy thì, hiện tại rốt cuộc Cố Trầm Chu đang ở đâu?

Bầu trời đêm giống như một bàn cờ, sao chi chít trên bầu trời. Bầu trời vốn đen nhánh lại bị ánh đèn rực rỡ của thành thị nhuộm thành màu tím lấp lánh, gió lạnh thổi lên phiến lá to rộng của lá cọ và lá cây ngô đồng vang lên tiếng xào xạc giống như một khúc nhạc trầm thấp phát ra từ cây sáo bằng sứ vang lên ở ngã tư đường. Hạ Hải Lâu mất hai mươi phút đoán tâm tư của Cố Trầm Chu, lại mất thêm mười phút để xác định vị trí và nửa tiếng để lái xe chạy đến mục tiêu, sau đó hắn dùng một điếu thuốc đút lót cho người trông cửa mới chiếm được tin tức thật về nhân vật chính mình muốn tìm từ miệng người kia, đành dựa vào xe bắt đầu chờ đợi.

Lần đợi này mất khoảng hai tiếng.

Ngày hôm qua đột nhiên trút xuống một trận mưa to, thời tiết hai ngày nay chợt chuyển lạnh, lúc Hạ Hải Lâu đi ra cũng chỉ mặc tùy tiện một chiếc áo sơmi, hiện tại xung quanh nơi đợi người rộng lớn âm u là vườn cây rậm rạp, không có cao ốc che chắn, trong khoảng thời gian ngắn đến mặt cũng bị thổi tê cứng. Đến khi Hạ Hải Lâu nhịn không được hắt xì đến cái thứ ba trong vòng một tiếng thì một bóng người quen thuộc cuối cùng cũng đi từ trong khu mộ ra.

"Cố thiếu gia!"

Hạ Hải Lâu nắm lấy cơ hội cao giọng gọi người, không quên đưa một gương mặt tươi cười qua, ý đồ là muốn dùng thái độ ôn hòa để níu giữ bước chân đối phương.

Cố Trầm Chu thật sự dừng lại. Không chỉ dừng lại, anh đứng nguyên tại chỗ một lát rồi đi đến chỗ Hạ Hải Lâu đang đứng.

"Đã trễ thế này Hạ thiếu gia còn đứng đây?"

Cố Trầm Chu nói. So với Hạ Hải Lâu chỉ mặc áo sơmi, Cố Trầm Chu có vẻ ấm áp hơn – ngoại trừ áo sơmi ra thì anh còn mặc một chiếc áo chẽn lông dê màu xám – nhưng cho dù như vậy thì mũi anh cũng bị gió thổi đỏ bừng giống như Hạ Hải Lâu.

Ánh mắt Hạ Hải Lâu đảo một vòng trên người Cố Trầm Chu rồi mới cười nói:

"Cố ý đến tìm Cố thiếu gia, có một số việc muốn hỏi Cố thiếu gia một chút."

"Sao Hạ thiếu gia không gọi điện thoại?"

Cố Trầm Chu cười cười rồi nói thêm:

"Đến tận nơi tìm tôi cũng được."

Hạ Hải Lâu thầm nói trong lòng,thực ra tôi rất muốn đi vào, nhưng lúc này đi vào cùng gặp mẹ anh với anh… Thật sự sẽ không bị anh đánh hả? Hắn cười ha ha:

"Chờ ở đây cũng giống nhau, dù sao cũng không lâu lắm."

Tròn hai tiếng đồng hồ!

"Thực ra tôi khá có hứng thú với chuyện mà Cố thiếu gia nói với tôi lần trước, vị bí thư thị ủy thành phố Liễu Giang… Cố thiếu gia không ngại nói với tôi một chút chứ?"

Cố Trầm Chu mỉm cười không nói nhưng cũng không bỏ đi. Đáy lòng Hạ Hải Lâu hơi xao động, lấy hai lon bia ướp lạnh trong tủ lạnh mini ở cốp phía sau xe ra, đưa cho Cố Trầm Chu một lon rồi nói đùa:

"Chúng ta trò chuyện chứ? – Cố thiếu gia sẽ không cho rằng tôi mang thiết bị ghi âm đúng không."

Cố Trầm Chu nhận lấy, ném thứ gì đó đang cầm trong lòng bàn tay, cũng nói đùa như Hạ Hải Lâu nhưng dường như lại rất nghiêm túc:

"Nói không chừng tôi cũng mang theo máy biến âm thì sao?"

Dáng vẻ của Cố Trầm Chu hình như không muốn nói gì cả… Hạ Hải Lâu thầm nghĩ trong lòng, hắn mở miệng ướm thử:

"Cố thiếu gia, tôi biết anh có giật nhẹ sang bên kia…"

Cố Trầm Chu tựa vào xe chỉ mang theo ý cười thản nhiên.

"Trước kia tôi đã nghĩ nhầm, đại khái là anh cũng muốn khiến ông ta vào kinh thành."

Vẫn là ý cười.

"Là vì Cố thiếu gia anh vốn đã chuẩn bị mượn cơ hội này để giải quyết mọi chuyện."

Vẫn như trước không hề lên tiếng chặn lời hắn.

Hạ Hải Lâu hắt xì khẽ một cái, xoa xoa mũi đầy hứng thú nói:

"Để tôi nghĩ một chút, nghe nói lần này Cố phu nhân cực kỳ tức giận, trực tiếp gọi điện thoại đến cho nói chuyện với thư ký của Bộ trưởng Cố, Bộ trưởng Cố còn đang họp, thư ký liền nghĩ cách để trình bày lên, kết quả là đợi đến khi cuộc họp kết thúc thì chuyện của Trịnh Quân Đạt cũng hạ màn."

Cố Trầm Chu mở lon bia ra lạnh nhạt uống một ngụm:

"Hạ thiếu gia tiếp tục đi."

"Thủ đoạn của Cố thiếu gia thật cao minh."

Hạ Hải Lâu từ tốn nói, ánh mắt hơi lóe lên.

"Trước sau cũng mới chỉ có bốn năm ngày đi? Tôi nhớ rõ là sau khi Cố phu nhân đến nhà họ Thẩm thì mới quay lưng lại với anh trai mình; tôi còn nghe nói Cố phu nhân… cầm thứ gì đó đi giám định?"

"Đúng không?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Ngược lại tôi không biết quá rõ như thế, tin tức của Hạ thiếu gia thật là nhạy bén đấy."

Hạ Hải Lâu vừa định nói gì đó liền nhìn thấy Cố Trầm Chu dùng ngón tay dính mấy giọt nước do đá dính trên thân lon bia tan ra, chậm rãi viết mấy chữ xuống cửa kính xe. Lúc đầu hắn có có chút nghi hoặc, sau khi cẩn thận nhìn lại thì phát hiện không đúng: Thể chữ này rất lộn xộn nhưng lại cực kỳ xinh đẹp, không giống dạng chữ mà Cố Trầm Chu sẽ viết.

"Hạ thiếu gia…"

Hạ Hải Lâu thấy Cố Trầm Chu quay đầu nghiêng lại đây, khoảng cách giữa hai người rất gần, Cố Trầm Chu liền ghé sát vào tai hắn nói chuyện, cổ và cằm của hắn thậm chí còn có thể cảm nhận được hơi thở nhợt nhạt của đối phương. Hạ Hải Lâu nuốt một ngụm nước miếng.

"Người đứng sau đẩy Trương Đằng lên chính là Hạ thiếu gia đúng không? Hạ thiếu gia muốn để Trịnh Quân Đạt vào kinh thành là vì gì đây –"

Giọng nói bị chủ nhân kéo dài dường như còn mang theo chút cảm giác du dương, Hạ Hải Lâu khựng lại sau đó tiếp tục nuốt một ngụm nước miếng.

Ánh mắt Cố Trầm Chu đảo qua sườn mặt nghiêng của Hạ Hải Lâu. Giọng nói của anh vẫn nhỏ nhẹ như cũ, ngay cả tươi cười cũng chưa hề thay đổi.

"Ai khiến tôi không vui một lần, tôi sẽ khiến kẻ đó không vui cả đời."

Sau đó anh kéo giãn khoảng cách, đặt lon bia cầm trong tay lên đỉnh xe:

"Cảm ơn Hạ thiếu gia chiêu đãi, lần sau gặp."

Mãi cho đến khi Cố Trầm Chu lái xe đi, Hạ Hải Lâu vẫn giữ nguyên tư thế đứng im tại chỗ. Hắn nhìn xe đối phương biến mất trong bóng đêm rồi mới cúi đầu nhìn lon bia trong tay mình, sau khi tùy tiện đặt lên đỉnh xe thì lại cầm lấy lon mà Cố Trầm Chu uống trước đó, tiếp đó hắn liếc mắt nhìn lon bia trong tay một cái rồi chậm rãi nâng lon bia lên chậm rãi uống một ngụm.

Không phải là ảo giác.

Hạ Hải Lâu cảm thấy một luồng hơi nóng dâng lên từ bụng dưới mà thầm nghĩ, thật đúng là dục vọng đặc biệt hung mãnh… Vừa rồi thiếu chút nữa là không kiềm chế được đã muốn đẩy ngã người trực tiếp dã chiến đến rung xe. Nhưng đây thật sự không phải là khẩu vị bình thường mà mình thích.Hạ Hải Lâu nhìn lon bia trong tay mình, lại đặt môi vào vị trí vừa rồi Cố Trầm Chu đặt môi lên lại uống một ngụm bia bữa, bụng lần nào cũng đúng lúc dâng lên cảm giác khô nóng, hơi lạnh bị gió lạnh thổi đến biến mất hoàn toàn chỉ trong vòng vài phút, hắn có chút rối rắm nghĩ:

Cố Trầm Chu, Cố Trầm Chu, Cố Trầm Chu…

37. Chương 37: Ngày 25 Tháng 11

Chuyện của Trịnh Quân Đạt vẫn chưa chấm dứt, chỉ là đưa đến cho nhiệm kỳ mới bắt đầu một chút nhạc dạo bé nhỏ không đáng kể mà thôi.

Thuyên chuyển công tác từ trung ương đến quan chức địa phương, thay đổi chính sách, đề bạt và chỉnh đốn, mỗi một việc sau vẻ ngoài bình thường đều chứa đựng rất nhiều thâm ý.

Buổi tối hôm ấy sau khi chia tay Hạ Hải Lâu, Cố Trầm Chu liên tục vài ngày đều ở nhà mình trong Thiên Thụy Viên, không có lý do gì đặc biệt mà chỉ là Cố Tân Quân trực tiếp gọi điện thoại kêu anh khoảng thời gian gần đây phải về nhà ở — không phải hỏi, là thông báo. Sóng gió của nhiệm kỳ mới đã lặng yên. Một khi bước vào chính trị, mức độ phức tạp trong vấn đề gia đình liền tăng lên n cấp bậc, cũng may là sống từ nhỏ trong gia đình như vậy nên Cố Trầm Chu đã sớm quen, cũng không nói thêm điều gì mà dứt khoát thu dọn đồ đạc quay lại Thiên Thụy Viên.

Bảy giờ tối là thời gian cố định Cố Tân Quân sẽ ngồi xem TV. Từ sau khi quay lại Thiên Thụy Viên, Cố Trầm Chu cũng có thói quen xem tin tức luôn cùng ngồi trên sô pha trong phòng khách với Cố Tân Quân.

“Phó Chủ tịch nước ta kiêm phó Chủ tịch Quân ủy, đồng chí Thẩm Hữu Xương sáng nay đã có cuộc thăm hỏi ân cần tại Hải Kinh trong buổi đại lễ của các đại biểu nhân dân thuộc các ngành nghề đến từ khắp nơi trên cả nước. Trong đại hội, đồng chí Thẩm Hữu Xương đã tuyên đọc về vấn đề liên quan đến sự thiết thực và bình ổn…”

Nữ phát thanh viên trong tin tức đọc bài tóm tắt chi tiết về buổi diễn thuyết, Cố Tân Quân nheo mắt xem một lúc rồi cầm kính lão trong hộp kính mắt ra đeo lên.Cố Trầm Chu hạ mắt, vừa nghe vừa cầm một quả quýt trong đĩa hoa quả đặt trên bàn ra bắt đầu bóc vỏ.Bản tin về buổi đại lễ chỉ kéo dài trong khoảng ba phút, hình ảnh trên TV lại thay đổi, phát đến tình hình thuyên chuyển lãnh đạo các tỉnh.Cố Trầm Chu im lặng nghe xong một lát liền có chút kinh ngạc:

“Thuyên chuyển rất lớn ạ?”

Bất cứ việc gì có liên quan đến việc thuyên chuyển và đề bạt các Đảng viên trên cơ bản đều nằm trong phạm vi công việc của Bộ trưởng Tổ chức Cố Tân Quân, hiện tại tin tức được truyền đi đều là kết quả của công việc khoảng thời gian trước đã được ông đóng dấu. Lúc ông vừa nghe đến một đoạn tin như thế thì đã lật báo ra xem, chỉ đến khi con trai lên tiếng hỏi mới nói:

“Không tính là lớn, lần này là tình huống đặc biệt.”

Không thực sự bước vào trung tâm, tất cả đều là đứng trong sương mù nhìn những màn tranh đấu này qua một tầng ngăn cách, Cố Trầm Chu hơi cau mày:

“Không phải là nhà họ Hạ đã sớm có quyết định nội bộ rồi sao?”

“Chưa đến cuối cùng, ai biết được kết quả thực sự?”

Cố Tân Quân thản nhiên đáp.

“Con không phải là mới cho Trịnh Quân Đạtmột bài học về điều đó đấy à?”

Hai cha con rất ít khi nói đến đề tài này, Cố Trầm Chu xé một mảnh gân trắng trên múi quýt ra tiếp tục:

“Cha, cha biết được từ lúc nào?”

“Biết cái gì?”

Cố Tân Quân chọn một tiêu đề trên tờ báo mà mình cảm thấy hứng thú.

“Một ngày, hai ngày, hay một tuần?”

Cố Trầm Chu tiếp tục hỏi.

“Bao lâu sau khi Trịnh Quân Đạt đưa quyển nhật ký kia cho mẹ con xem rồi gợi mở cho mẹ?”

Cố Tân Quân giũ giũ tờ báo, lật một tờ qua:

“Mười mấy tiếng gì đó.”

“Vì sao không nói cho mẹ con biết?”

Cố Trầm Chu hỏi.

Lần này Cố Tân Quân liếc mắt nhìn con trai mình một cái:

“Con cảm thấy mẹ con vào khoảng thời gian cuối vì sao lại suy sụp nhanh như vậy? Là vì người chị em tốt của mình thích chồng mình, hay là bởi vì đứa con trai mình lo lắng nhất đã có người để nhờ cậy cho nên yên tâm?”

Cố Trầm Chu không nói gì thêm. Cố Tân Quân tiếp tục xem báo, Cố Trầm Chu ăn một múi quýt, chua.

Tin tức vẫn còn đang tiếp tục, đã chuyển từ phần tin trong nước sang phần tin nước ngoài:

“Hôm qua ngày hai mươi tư, tại Ajere, quân chính phủ và quân phản chính đã giao chiến tại thủ đô Ampere khiến tám dân thường vô tội bị thương…”

Ngón tay Cố Trầm Chu trượt một cái, múi quýt trên tay bị bóp chảy nước. Anh chợt ngẩng phắt đầu lên nhìn chằm chằm thẳng vào TV, giọng nói trong lòng gần như khớp làm một với giọng nói của nữ MC trong TV:

Thủ tướng Anka Figueroa mạnh mẽ chỉ trích hành vi tàn bạo của quân phản chính phủ cùng hành động đối kháng đến cùng nhất quyết không thỏa hiệp của quân phản chính phủ, đồng thời kêu gọi sự viện trợ từ cộng đồng quốc tế nhằm giúp người dân Ajere nhanh chóng thoát khỏi bóng ma chiến tranh –

“Thủ tướng Anka Figueroa mạnh mẽ chỉ trích hành vi tàn bạo của quân phản chính phủ cùng hành động đối kháng đến cùng nhất quyết không thỏa hiệp của quân phản chính phủ, đồng thời kêu gọi sự viện trợ từ cộng đồng quốc tế nhắm giúp người dân Ajere nhanh chóng thoát khỏi bóng ma chiến tranh…”

“Cha.”

Cố Trấm Chu bật thốt lên:

“Hôm nay là ngày bao nhiêu ạ?”

Cố Tân Quân đang xem báo sửng sốt:

“Ngày 25 tháng 11.”

“Ngày 25 tháng 11 năm 2012.”

Cố Trầm Chu thì thào rồi bất chợt ném mấy múi quýt đã bị bóp thành một nắm vào trong thùng rác, cũng không bận tâm tay mình dính đầy nước dinh dính, bước chân vội vã chạy lên tầng.

Mở máy tính, cắm usb, kích đúp vào biểu tượng, nhập password mở ra –

… Quân chính phủ và phản chính phủ giao chiến ở thủ đo Ampere khiến tám dân thường vô tội bị thương, Thủ tướng Anka Figueroa…

Câu chữ giống như đúc, giống hệt như bản tin ngày hôm nay trong TV.

Ngày 25 tháng 11 năm 2012.

Cố Trầm Chu có chút hoảng hốt. Anh di chuyển chuột đưa con trỏ qua giữa bản ghi chép chi tiết được đánh dấu, phía trên con trỏ còn hai hàng chữ được bôi đen đậm.

Một hàng là 'Tử vong'.

Một hàng là 'Về nước'.

Vệ Tường Cẩm qua đời, anh về nước, khi lái xe thì nghe được một mẩu tin tức… Là chi tiết duy nhất có thể tra ra thời gian cụ thể chi tiết…

Ngày 25 tháng 11 năm 2012.

Cố Trầm Chu dùng màu đỏ tô đậm thêm cho hàng chữ đánh dấu ngay phía trên chữ 'Tử vong' trong bản nhật ký này, anh cầm di động lên bấm gọi cho Vệ Tường Cẩm.

Thời gian chờ đợi dường như rất lâu thì điện thoại mới được nhấc, người ở đầu bên kia nói:

"A lô? Tiểu Chu?"

"Mình…"

"Cậu làm sao thế?"

Vệ Tường Cẩm có lẽ cũng cảm thấy không đúng, giọng nói liền trở nên thân thiết.

"Giọng cậu có hơi lạ."

"Có lẽ là bị cảm."

Cố Trấm Chu trấn tĩnh lại, lấy cớ cho tâm trạng căng thẳng của mình vừa rồi.

Vệ Tường Cẩm thoải mái hơn chút rồi lại buồn bực:

"Thời tiết gần đây bắt đầu thay đổi, cậu phải chú ý nhiều hơn… Không phải là cậu rất sợ lạnh sao? Mấy năm trước chỉ cần thời tiết hơi thay đổi thì cậu là người mặc áo ấm áp nhất đúng không?"

Sợ lạnh thật sự là bẩm sinh, rèn luyện từ nhỏ đến lớn nhưng Cố Trầm Chu thật sự không năm nào là không sợ lạnh, anh thuận miệng hỏi:

"Lâu không bị bệnh thì cũng phải bệnh một chút."

Tiếp đó lại chuyển đề tài.

"Bên cậu thế nào rồi?"

"Rất tốt."

Vệ Tường Cẩm đáp.

"Vẫn thế."

"Vậy là tốt rồi."

Cố Trầm Chu nói. Tầm mắt anh vẫn còn chăm chú nhìn lên màn hình, điện thoại chuyển tiếp được rồi nói thêm mấy câu, anh đã làm rõ được suy nghĩ của mình.

Trong mơ anh vẫn ở nước ngoài không quay về. Lúc này Vệ Tường Cẩm mất, anh cũng bị kẻ khác vu oan.

Không phải thù riêng, là vì nhiệm kỳ mới.

"Tiểu Chu?"

Giọng nói trong điện thoại chợt tăng cao.

"Cái gì?"

Cố Trầm Chu có chút thất thần hỏi.

"Vừa rồi mình nói cái gì cậu có nghe thấy không?…"

Nhưng vì cái gì chứ? Cố gia vẫn bước đi rất ổn, cũng không có dự định tiến thêm một bước. Vị trí Bộ trưởng Tổ chức đối với phe phái mà nói đương nhiên là quan trọng, nhưng lần này cha anh rất có khả năng sẽ bị thuyên chuyển.

… Không đúng.

Cố Trầm Chu chợt nhớ ra câu hỏi của mình vừa nãy lúc ngồi xem tin tức.

— "Thay đổi lớn đến vậy ạ?"

— "Cũng không phải lớn, lần này là trường hợp đặc biệt."

Nhà họ Hạ cũng không phải trường hợp đặc biệt… Nhà họ Hạ cuối cùng cũng bước lên đỉnh…

"Tiểu Chu? Cố Trầm Chu?"

Cố Trầm Chu nghe thấy tiếng Vệ Tường Cẩm gọi anh trong điện thoại, trong giọng nói mang theo khó hiểu và lo lắng.

"Mình gọi cậu mấy tiếng rồi, cậu không nghe thấy à?"

"Tín hiệu không tốt."

Cố Trầm Chu từ tốn trả lời đối phương.

"…"

Vệ Tường Cẩm nói:

"Cậu đúng là cứ mở miệng ra là nói dối đấy người anh em! Đây là đường truyền của quân đội mà cậu nói là tín hiệu không tốt?"

Quả nhiên lớn lên cùng nhau nên không dễ lừa… Cố Trầm Chu xấu hổ vì hành vi nói dối không suy nghĩ vừa rồi của mình:

"Được rồi, là tâm tình mình không tốt."

"Làm sao?"

Vệ Tường Cẩm hỏi.

Cố Trầm Chu cũng không thể nào nói rằng mình mơ thấy cậu qua đời vào khoảng thời gian này, anh ngẫm nghĩ một chút rồi dứt khoát nói ra chuyện đụng chạm với Hạ Hải Lâu trong thời gian gần đây cho Vệ Tường Cẩm. Bởi vậy, cho dù anh khái quát đến mức chỉ nói đến một vài tình tiết quan trọng thì vẫn mất một lúc. Vệ Tường Cẩm giống như nghe kể chuyện thỉnh thoảng lại kinh hãi trầm trồ khen ngợi:

"Lở đất? Đến thẳng nhà họ Thẩm tìm cậu? Chờ cậu ngoài khu mộ? Hạ Hải Lâu là không thèm bận tâm hay là có ý gì khác? – Sao mình lại cảm thấy hắn chân thành yêu thương cậu chứ?"

"Vậy cậu nhất định là từ lúc năm tuổi đã yêu mình đến mức muốn ngừng không được lại biết là không thể."

Cố Trầm Chu nhấn giọng đọc rõ từng chữ một.

"Thích con nít đấy Vệ thiếu gia."

Vệ Tường Cẩm rõ ràng là đã nghẹn giọng, một lúc lâu sau trong điện thoại mới lại truyền đến tiếng của anh ta.

"Mình chỉ là nói…"

"Mình cũng chỉ nói đùa thôi."

Cố Trầm Chu tắt văn bản, rút usb ra, chấm dứt đoạn đối thoại vô nghĩa này.

"Gần đây cậu có dự định quay về không?"

"Đương nhiên không, mình ở trong quân còn chưa được mấy tháng đâu."

Vệ Tường Cẩm hỏi.

“Sao thế?”

“Không có gì, chỉ tùy tiện hỏi chút thôi.”

Cố Trầm Chu đáp.

“Mình còn chút việc, cúp máy trước nhé.”

“Vậy thì rốt cuộc cậu gọi điện thoại đến để làm gì….”

Vệ Tường Cẩm rối rắm hỏi một câu trong điện thoại nhưng cũng không phải muốn Cố Trầm Chu nhất định phải trả lời, nói một tiếng tạm biệt rồi cúp máy.

Cố Trầm Chu ném di động lên mặt bàn rồi hơi ngửa cổ ra sau, hai mắt khép hờ, trong đầu vẫn mơ hồ truyền đến đầu mối cuối cùng cũng lộ ra vào giờ phút này.

Cái chết của Vệ Tường Cẩm và chuyện anh bị vu oan xảy ra ngay trước nhiệm kỳ mới. Hai nhà Cố vệ vì chuyện này nên tất nhiên không thể tập trung toàn bộ tâm tư lên chính đàn được. Phía sau trong giấc mơ, nhà họ Cố vì đứng sai đội ngũ mà thất bại, nhưng trên thực tế, cho đến bây giờ cha anh cũng không có chút tính toán nào như vậy – bất kể là ông nội hay cha anh đều không hề có dự định như thế.

Bọn họ cầu yên ổn. Con đường này vô cùng vững vàng, không thể nào xảy ra chuyện gì được.

Nhà họ Hạ chỉ thay đổi nội bộ, nhưng bây giờ lại là trường hợp đặc biệt…

Cảnh mơ cuối cùng vẫn là ba nhà Trần Ôn Hạ liên kết thế lực để tráo bài.

Như vậy, nếu Vệ Tường Cẩm gặp tai nạn xe cộ và anh bị vu oan đều xảy ra vì nhiệm kỳ mới này, có lẽ nhà họ Cố và nhà họ Vệ từng có cơ hội bước lên phía trước một bước…?

Tiếng chuông di động vang lên phá vỡ sự yên lặng.

Cố Trầm Chu mở mắt ra nhìn thẳng lên hoa văn trắng bóc trên trần nhà một hồi rồi mới ngồi thẳng dậy, nhận điện thoại.

Là người trong giới mời anh đi đua xe.

Cố Trầm Chu tùy ý hỏi địa điểm một chút rồi nghe được một cái tên:

“Hạ thiếu gia cũng đi?”

“Đúng vậy, Hạ thiếu gia cũng có đây, đang ở bên cạnh tôi.”

Người gọi điện thoại cho Cố Trầm Chu cười nói.

Cố Trầm Chu cũng lộ ra tươi cười thản nhiên, chỉ là nụ cười này có chút lạnh:

“Đi, tôi cũng sẽ đi.”

38. Chương 38: Chúng Ta Làm Một Lần

Địa điểm tụ hội lần này vẫn ở trên trường đua bí mật mà Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu đua xe lần trước, khu giải trí Ánh Sao.

Lúc Cố Trầm Chu đi vào khu giải trí Ánh Sao thì toàn bộ xe đua đều đã được chuẩn bị tốt trên đường đua, có vẻ chỉ chờ anh đến đây là sẽ xuất phát.

Cố Trầm Chu có hơi kinh ngạc, bước nhanh về phía trước nắm chặt lấy tay Hạ Hải Lâu:

“Chào Hạ thiếu gia, sao mọi người không chơi trước đi?”

“Còn đang chờ Cố thiếu gia mà.”

Hạ Hải Lâu đã thay xong trang phục đua xe, khi hắn đưa tay nắm tay Cố Trầm Chu thì dùng sức thêm một chút, còn cố ý cọ cọ một cái rồi mới buông tay ra cười tủm tỉm nói tiếp.

Cố Trầm Chu đương nhiên là chú ý đến chi tiết nhỏ này, nhưng nhất thời anh có chút không nắm bắt được ý tứ của Hạ Hải Lâu nên đành cười cho qua:

"Hạ thiếu gia đúng thật là quá khách sáo rồi! Mọi người đều đã thay quần áo thì cũng đừng chờ tôi, tôi đến đây làm trọng tài xem mọi người là được rồi."

Trên mặt Hạ Hải Lâu lộ ra biểu cảm rõ ràng là tiếc hận, lập tức cười ha ha:

"Đi, Cố thiếu gia chờ tôi ôm giải Quán quân về cho anh nhé."

Ôm giải Quán quân về cho tôi? Có ý gì đây? Cố Trầm Chu lại cau mày, thầm nghĩ hôm nay chưa gặp mặt được bao lâu mà biểu hiện của Hạ Hải Lâu thật sự lại có chút kỳ lạ, dựa theo thân phận của hắn thì nếu muốn giành giải Quán quân cũng không là gì, nhưng cho mình… Xem ra buổi họp mặt tối nay không chỉ đơn giản như vậy đâu.

Vậy nên Cố Trầm Chu cũng khiêm tốn làm theo, anh mỉm cười gật đầu rồi đi lên khán đài đợi cuộc đua bắt đầu.

Đua xe ở trong sân và đứng ngoài sân xem cuộc đua là hai hành động hoàn toàn khác nhau. Hoạt động này có thể xem như là một trong những đam mê chân thật ít ỏi của Cố Trầm Chu, thỉnh thoảng phóng túng trên sân đua xe để giải tỏa áp lực có tác dụng rất tốt để điều hòa cảm xúc của anh, bởi vậy trước khi ra nước ngoài anh thường xuyên ghé thăm trường đua này, khi đó Vệ Tường Cẩm cũng bị anh lôi đến đây, ngược lại từ sau khi về nước, ngoại trừ lần trước gặp Hạ Hải Lâu ở đây một lần thì mỗi việc đều nối đuôi nhau xuất hiện khiến anh đã có chút quên mất nơi này…

Thất thần chỉ xảy ra trong một thoáng rất ngắn ngủi.

Cuối tháng mười một, chút khô nóng cuối cùng còn đọng lại trong không khí lặng lẽ trôi đi, sự giá lạnh thuộc về mùa đông xen lẫn trong ngọn gió lặng lẽ thổi đến.

Khán đài vốn không có nhiều chỗ trống lúc này càng chỉ có mấy người vừa xem vừa trò chuyện. Thấy Cố Trầm Chu đi theo cầu thang lên phía trên, vài người đang ngồi bên trên đứng lên tiếp đón và chào hỏi Cố Trầm Chu.

Cùng một thân phận, Cố Trầm Chu ngoại trừ với mấy người mình đều biết ra thì luôn giữ một thái độ thống nhất: lễ độ chừng mực, không kiêu ngạo cũng không gần gũi. Sau khi gật đầu rồi tùy ý nói hai câu như thường lệ, anh cũng không ngồi cùng những người khác mà chọn một chỗ trống ở giữa rồi ngồi xuống.

Thái độ này thực sự rất rõ ràng, mấy người ở xung quanh vốn đang muốn nhiều lời khách sáo thêm vài câu nhìn lên thấy như vậy cũng đưa mắt nhìn nhau rồi thành thật ngồi xuống.

Cố Trầm Chu ngồi xuống không được bao lâu thì năm ngọn đèn chỉ thị bên đường bắt đầu tắt từng chiếc một, ở hàng đầu tiên lần lượt vang lên hơn mười tiếng motor vang dội, tiếp đó là những chiếc xe đủ màu sắc lao vào vòng đua!

Lúc này xe đua của Hạ Hải Lâu được xếp ở vị trí trung gian, nhưng trận đấu chính thức bắt đầu chưa được hai ba giây, chiếc xe đua màu lam bạc đã dùng khí thế trước nay chưa từng có rạch thẳng ra một đường vượt qua những chiếc xe đua khác rồi dựng lên một tấm chắn trong đêm tối, dẫn đầu cách những chiếc xe khác một khoảng cách rất xa.

Bản thân là một tay đua xe nghiệp dư lâu năm, Cố Trầm Chu ngồi trên khán đài liếc mắt một cái đã thầm tính ra trong đầu rằng tốc độ này của Hạ Hải Lâu e rằng đã tăng lên thẳng vận tốc tận cùng của tay đua xe chuyên nghiệp.

Đây mới chỉ là chạy đoạn đường xuất phát. Cố Trầm Chu thầm lắc đầu, cũng không biết là nên khen ngợi đối phương lái với tốc độ rất tốt hay là không nói nên lời với việc đối phương hoàn toàn không coi sự an toàn của bản thân là gì cả.

Thực ra thì bắt đầu từ khi còn ở nước ngoài, Hạ Hải Lâu chính là một trong những điểm quan trọng mà Cố Trầm Chu thu thập tin tức từ trong nước. Nhưng cho đến khi về nước lại ở chung ba tháng cộng thêm và đã trải qua một vài việc tốt đẹp, Cố Trầm Chu vẫn có chút không bắt chuẩn được mạch đập của đối phương.

Hạ Hải Lâu là loại người như thế nào?

Quan hệ không giới hạn, không ngại nam nữ, theo đuổi kích thích, bừa bãi phóng túng – đây là một cái nhãn Hạ Hải Lâu tự dán lên cho mình trong mắt người ngoài.

Tinh thần không ổn định, mục đích không rõ ràng, thủ đoạn nham hiểm cay độc – đây là cái nhãn Cố Trầm Chu dán lên cho Hạ Hải Lâu sau khi tiếp xúc.

Chỉ là mấy cái nhãn ngoài này có bao nhiêu cái là bản tính của Hạ Hải Lâu, có bao nhiêu cái là Hạ Hải Lâu cố ý biểu hiện cho người bên ngoài xem?

Cái bóng màu lam bạc giống như một mũi đao nhọn, bất chợt lao đến dùng phong thái một đi không trở lại lao về con đường phía trước. Cố Trầm Chu hơi nheo mắt, nếu đơn thuần đứng trên góc độ một tay đua nghiệp dư, anh vui lòng đưa ra lời khen ngợi cao nhất cho đối phương, cũng có chút vui vẻ muốn thử; nhưng là làm đối thủ và kẻ địch… Hai chân Cố Trầm Chu bắt chéo, ngẫm nghĩ rồi mỉm cười, chỉ là tia sáng trong mắt càng lạnh hơn.

Càng ngày càng thú vị đấy.

Trận đua kéo dài hai mươi phút nói dài cũng không dài lắm, đợi đến khi Cố Trầm Chu thả lỏng tâm tình, bắt đầu cẩn thận thưởng thức trận đấu của loại hoạt động mà Hạ Hải Lâu làm chủ này, trận đấu trong trường đua đã gần như tiến vào hồi kết.

Bởi vì lần này Cố Trầm Chu không tham gia, bắt đầu từ đoạn giữa thì Hạ Hải Lâu đã dẫn đầu làm gương, một hàng xe đua đằng sau đều phải ăn khói bụi từ đuôi xe hắn – ngoại trừ nhìn từ góc độ của chính bản thân tay đua mà xem, nếu thật muốn bàn đến độ kích thích và hồi hộp của trận đấu thì thật sự là không có bao nhiêu.

Cố Trầm Chu thấy thời gian cũng không còn bao nhiêu nên đứng dậy đi về phía đường đua, khi đi xuống đến tầng dưới thì Hạ Hải Lâu cũng vừa lăn qua vạch đích, đang từ từ dừng lại.

“Cố thiếu gia, may mắn đã không làm nhục sức mệnh.”

Hạ Hải Lâu cởi mũ bảo hiểm cao giọng hô lớn, giọng nói có chút khàn khàn, trận đấu này cho dù không có đối thủ thực sự, tốc độ hắn dùng để đua xe cũng đủ khiến hắn giống như vừa chạy marathon xong mấy cây số, trên mặt và trán đều là mồ hôi.

Cố Trầm Chu thầm nghĩ tôi khiến cậu làm cái gì mà cậu phải xấu hổ? Vẻ mặt lại không chút thay đổi đi đến bên cạnh đối phương:

“Chúc mừng Hạ thiếu gia.”

“Cùng vui, cùng vui.”

Hạ Hải Lâu cười dài đáp, giống như không có xương cốt ngồi tựa trên chỗ ngồi trong xe đua, một bên tay áo xắn lên khoác lên cửa xe, vẻ mặt lười nhác.

“Cố thiếu gia có muốn đi một vòng không?”

Cố Trầm Chu còn chưa kịp nói gì thì tiếng motor đã truyền đến, lúc này hai ba chiếc xe đua phía sau Hạ Hải Lâu mới vọt qua vạch đích. Sự chênh lệch về tốc độ này thật sự có chút khoa trương, nhưng trong vòng luẩn quẩn nhỏ bé này cũng chỉ như vậy thôi… Dù sao cũng không phải ai cũng thích chơi đùa, thích chơi đùa cũng không phải là tất cả đều dám chơi tiếp.

Cố Trầm Chu lắc đầu:

“Không được, hôm nay mọi người chạy một chuyến đều đã mệt mỏi, để lần sau đi.”

“Nếu Cố thiếu gia muốn lái xe thì tôi lái cùng anh.”

Hạ Hải Lâu mở cửa xe đi xuống.

"Vậy thì có thắng cũng không vẻ vang gì."

Cố Trầm Chu thản nhiên cười nói.

Hạ Hải Lâu nhướn mày đang muốn trả lời, nhưng lời nói đến bên miệng lại lập tức chuyển chủ đề:

"Cũng được, vừa vặn hôm nay cũng mệt mỏi, lần sau tôi lại đua với Cố thiếu một trận vậy. Bây giờ đến Ánh Sao ngồi một chút chứ?"

Cố Trầm Chu cũng muốn xem ý đồ của Hạ Hải Lâu đêm nay một chút nên đương nhiên cũng phối hợp hành động, mà câu hỏi này của Hạ Hải Lâu chủ yếu cũng là nhằm vào Cố Trầm Chu – thân phận của những người khác ở nơi này vẫn là kém hơn một chút.

Đoàn người đều không có ý kiến gì, thay quần áo đua xe xong liền đi đến khu giải trí Ánh Sao đằng trước. Quản lý của khu giải trí đã nhận được tin tức từ sớm, vẫn đứng ở đài cao phía trước tự mình sắp xếp cho những vị thiếu gia này.

"Đến phòng tắm hơi trước đi."

Hạ Hải Lâu nói.

Cố Trầm Chu thì sao cũng được.

Những người khác vừa lái xe ra một thân mồ hôi ngược lại cảm thấy ý kiến này không tệ, lần lượt hưởng ứng rồi đi cùng quản lý dẫn đường đi về phía phòng tắm hơi. Tắm rửa tay áo choàng tắm trước rồi mới đến phòng tắm hơi xông một hồi, mười lăm phút trôi qua, Cố Trầm Chu liên tục ra mồ hôi cũng không muốn ngồi lâu thêm nữa, ra khỏi phòng tìm thợ massage đến làm cho mình.

Không bao lâu sau Hạ Hải Lâu cũng đẩy cửa bước vào, áo choàng tắm của hắn nới lỏng rũ xuống được buộc lại bằng dây lưng bên dưới, hơn nửa ***g ngực rắn chắc màu tiểu mạch lộ ra khiến cho thợ massage dẫn hắn vào liên tục lơ đãng nghiêng mắt nhìn trộm.Hạ Hải Lâu đi đến nằm xuống chiếc ghế massage bên cạnh chiếc ghế của Cố Trầm Chu:

"Cố thiếu gia có vẻ không quá thích việc này?"

Cố Trầm Chu đang nhắm mắt để người massage vai lưng cho mình, nghe vậy liền hơi hé mắt ra:

"Vì sao Hạ thiếu gia lại hỏi như vậy?"

"Thoạt nhìn Cố thiếu gia không quá thích thú mà."

Hạ Hải Lâu đáp.

Cố Trầm Chu nâng tay lên, chỉ vào chân mình ra hiệu cho thợ massage, đồng thời bưng ly rượu đặt ở bên cạnh lên thản nhiên uống một ngụm rồi nói:

"Thích thú vì đi xông hơi massage sao?"

Bởi vì cùng hoạt động với mọi người mà cảm thấy hứng thú và bởi vì nội dung của hoạt động với mọi người mà cảm thấy hứng thú, hai cái này cũng không dễ đánh đồng, nhưng Hạ Hải Lâu không bận tâm, nghe vậy chỉ gật đầu:

"Cố thiếu gia chưa chơi qua thứ gì? – Đổi hai người khác hiểu chuyện hơn vào đây."

Câu sau là nói với một thợ massage.

Yêu cầu như vậy cũng không hiếm thấy, thợ massage ngầm hiểu thu tay lại, đi ra ngoài không được bao lâu lại mang theo vài nam nữ đi vào, đều đã được tẩy rửa sạch sẽ, tuổi cũng không lớn, hoàn toàn phù hợp với khẩu vị của Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu nhìn lướt qua một hàng nam nữ đứng ngay ngắn ở cạnh cửa, cười nói với Cố Trầm Chu:

"Cố thiếu gia có muốn chọn một người không?"

Hắn nhún vai nhìn Cố Trầm Chu.

"Cảm giác khác xa thợ massage chuyên nghiệp."

"Không cần."

Cố Trầm Chu hơi khép mắt lại, ngay cả nhìn cũng lười liếc mắt sang một cái.

"Không dám tranh người đẹp với Hạ thiếu gia."

Hạ Hải Lâu bật cười khanh khách:

"Có Cố thiếu gia ngồi ở đây rồi, còn người đẹp nào có thể tranh đẹp hơn được?"

Nói đoạn liền quay sang nói với thợ massage dẫn người vào.

"Thôi được rồi, mang ra ngoài hết đi, cô tiếp tục xoa bóp cho tôi là được rồi."

Thợ massage đi vào theo Hạ Hải Lâu cúi đầu nhận lệnh rồi lại đưa hết người ra ngoài.

Hạ Hải Lâu nằm lại xuống ghế massage, nói với thợ masage:

"Dạy tôi hai bài tốt cho việc giải mệt nhọc, tôi về xoa bóp cho người khác."

Nói thực ra mấy vị thiếu gia đến nơi này tìm trai gái đến massage không hề kỳ lạ, yêu cầu muốn học hai bài mới là kỳ lạ, thợ massage có chút kinh ngạc đồng ý, ngẫm nghĩ một chút rồi nói với Hạ Hải Lâu:

"Hạ thiếu gia, hiện nay mọi người phần lớn thời gian đều là ngồi trong phòng, nơi dễ bị mệt mỏi nhất chính là cổ và bả vai."

Cô ra hiệu bảo Hạ Hải Lâu xoay người, đưa tay lên xoa nắn.

Lưng vai Hạ Hải Lâu vốn đang thẳng căng liền chậm rãi thả lỏng:

"Giống như gãi cổ cho mèo?"

Câu hỏi này khiến thợ massage của Cố Trầm Chu cũng mỉm cười, massage cho Cố Trầm Chu là một thợ massage nam trung niên, ông ta lập tức dựng thẳng lòng bàn tay lên, nhanh chóng gõ lên cơ thịt dưới tay một cái, năm ngón tay lập tức thư giãn, ngay cả ngón tay cũng trở nên mềm mại hơn:

"Cảm giác không khác mấy, chỉ là một vài kỹ xảo dùng sức nhỏ thôi, đồng thời phải chú ý đến huyệt vị lúc massage."

Ông ta ngược lại rất vui lòng nói ra điểm mấu chốt – mấy người này toàn là người nổi tiếng quyền cao chức trọng cả, cho dù sau này có nghèo túng thì có thể đi cướp bát cơm của mình sao? Hơn nữa là học hai bài rồi về thể hiện lòng hiếu, cũng có thể là muốn làm đối tượng mà mình theo đuổi vui lòng.

Thợ massage nữ lại ra tay, lần này là vuốt một đường từ cổ Hạ Hải Lâu dọc theo cột sống, hai tay nhanh chóng ấn mạnh đi thẳng xuống chỗ thắt lưng.

Hạ Hải Lâu khép hờ mắt, cằm đặt trên gối nghe nữ massage nói:

"Lưng và cổ giống nhau, nếu ấn đúng chỗ có thể thấy được hiệu quả ngay lập tức, có thể giảm bớt mệt nhọc."

Hạ Hải Lâu im lặng một hồi để cảm nhận cảm giác trên thân thể rồi mới nói:

"Đây không chỉ là giảm bớt mệt nhọc, còn có tác dụng kích thích tinh thần đúng không."

Đến đoạn này thì có thể nhìn ra nữ massage thật sự không thể nói nên lời, vừa bị Hạ Hải Lâu hỏi như vậy cô liền ấp a ấp úng không nói tiếp được, vẫn là nam massage ở bên cạnh mở miệng:

"Đều là do kết hợp thôi Hạ thiếu gia, mỗi lần massage chúng tôi đều làm từ nửa tiếng đến một tiếng, khẳng định là phải chăm sóc hết đến mọi chỗ trên thân thể, kích thích vừa phải cũng giúp khách hàng có thể cảm nhận được sự thả lỏng sau khi massage tốt hơn."

Nói thẳng thắn như vậy, Hạ Hải Lâu sao còn có thể so đo nữa?

Sau khi nghe một câu như vậy, hắn liền ra hiệu cho nữ massage đằng sau mình giảng giải chi tiết mấy động tác kia lại một lần nữa, đồng thời liếc mắt nhìn về phía Cố Trầm Chu nằm bên cạnh mình một cái.

Đã nhắm mắt lại nghỉ ngơi rồi đấy.

Hạ Hải Lâu kiềm nén sự hưng phấn trong lòng, nghiêm túc nhìn động tác của nữ massage một chút, lại tự mình làm thử một lần rồi mới rời khỏi ghế massage, đưa tay ra hiệu cho thợ massage đang massage cho Cố Trầm Chu.

Thợ massage nam sửng sốt một chút rồi ngừng tay lại.

Hạ Hải Lâu đi đến trước ghế massage, tự nhiên tiếp nhận việc xoa ấn cổ cho Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu đang nhắm mắt lại hơi dịch dịch thân thể một chút, đổi sang một tư thế càng thoải mái hơn, không hề mở mắt ra.

Hạ Hải Lâu cười tủm tỉm bắt đầu tiến hành massage cho người đang nằm trên ghế: cần cổ thon dài, bả vai rộng lớn, phần lưng thẳng thắn, vòng eo thon gầy cứng cáp… Mười ngón tay của hắn quanh quẩn quấn quít, lưu luyến khó rời, ánh mắt lại tiếp tục đi xuống theo hướng massage: đường cong hơi gồ lên dưới áo choàng tắm màu trắng cùng với hình dáng của hai chiếc đùi rắn chắc được vẽ ra, còn có nơi vì không hoàn toàn khép lại mà xuất hiện một chỗ lõm xuống…

Ngón tay Hạ Hải Lâu không biết từ lúc nào đã trở nên vừa nhẹ vừa chậm, động tác vốn nên là ấn xuống theo áo choàng tắm lại biến thành dùng đầu ngón tay gạt quần áo vướng víu ra, còn đưa vào bên trong thăm dò… Sau đó hắn chợt phát hiện thân hình của người dưới tay mình hơi động đậy.

Hạ Hải Lâu có chút tiếc nuối rút tay về, vẻ mặt thản nhiên thu liễm ánh mắt quá mức trắng trợn của mình, mỉm cười với Cố Trầm Chu đã mở to mắt nhìn về phía hắn:

"Cố thiếu gia cảm thấy thế nào?"

Cố Trầm Chu nhìn Hạ Hải Lâu một lúc, nâng chén rượu lên nhẹ nghiêng về phía đối phương, sau đó uống một hơi cạn sạch chất lỏng màu đỏ sậm ở bên trong:

"Được quan tâm mà sợ hãi, Hạ thiếu gia."

"Ở nơi này tôi cũng chỉ chấp nhận xoa bóp cho Cố thiếu gia."

Hạ Hải Lâu giống như bất đắc dĩ mà buông tay xuống, đồng thời nói với Cố Trầm Chu:

"Cố thiếu gia cảm thấy thoải mái hơn không? Cùng đi ra ngoài uống một ly chứ?"

Bên ngoài quả thực là còn một đống người đang chờ, Cố Trầm Chu gật đầu buông ly xuống, đứng lên đi cùng Hạ Hải Lâu ra ngoài.

Một đám thiếu gia họp mặt thực ra cũng không có quá nhiều thứ lạ lẫm đa dạng.

Đợi Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu đi đến ghế lô ở bên ngoài, một vài người đang ngồi trong ghế lô ca hát uống rượu, vài người khác thì đi xuống dưới chơi mấy thứ khác.

Hai người ngồi xuống sô pha, tiếp đó chơi một hồi rồi uống và chai rượu, Hạ Hải Lâu liền xoay mặt nhìn Cố Trầm Chu đưa ra lời đề nghị:

"Thời gian còn sớm, chúng ta đến Hải Hà chơi một chút chứ?"

Hải Hà cách đây không xa, có thể xem như một trong những cảnh trí của kinh thành, mấy cao ốc thương mại ven bờ chằng chịt cao vút, đèn đuốc sáng rực, trên sông lại có gió lạnh thổi qua mặt nước làm vang lên từng hồi tiếng sóng, đô thị hiện đại hóa và cảnh trí sông nước kết hợp với nhau, xem như là một nơi tốt để thư giãn.

Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn đồng hồ trên tay một chút, gần mười giờ. Anh thầm nghĩ kịch vui tối nay sẽ còn kéo dài lâu nên cũng gật đầu đồng ý.

Hạ Hải Lâu vừa lòng quay sang nhìn những người khác:

“Mọi người thì sao?”

“Hạ thiếu gia đích thân mời, đương nhiên là phải nể mặt.”

Mấy vị thiếu gia ngồi trong ghế lô cười hì hì hưởng ứng, lần lượt cầm điện thoại lên báo cho những người khác.

Buổi tối hôm nay Hải Hà đặc biệt yên bình.

Bước từ trên xe xuống, Cố Trầm Chu liếc mắt một cái liền phát hiện ra trên mặt sông bình thường nhộn nhịp thuyền bè đưa du khách qua lại như mắc cửi lại cực kỳ yên tĩnh, chỉ còn lại dòng nước yên ả trong lòng sông sâu thẳm lững lờ chảy xuôi.

Mấy người khác tự lái xe đến cũng cảm thấy không bình thường, đã bắt đầu thấp giọng trò chuyện với nhau.

Lúc này Hạ Hải Lâu bước lên trước tất cả mọi người đi men theo bờ sông, đưa mọi người đến nơi con thuyền neo đậu, nhanh chóng đi lên con thuyền duy nhất ở đây là một du thuyền hai tầng xa hoa sáng rực.

Đến lúc này, mọi người đều hiểu đây là do Hạ Hải Lâu làm – dứt khoát niêm phong toàn bộ con sông… chẳng lẽ là vì không muốn bị người khác quấy rầy lúc du sông? Mấy vị thiếu gia liếc mắt nhìn nhau một cái, sắc mặt đều có chút kỳ quái.

Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu sóng vai nhau bước lên du thuyền hai tầng.

Con thuyền lay động nhẹ nhàng, mang theo một loại đong đưa khiến người khác thả lỏng thoải mái rời khỏi bờ sông.

Hạ Hải Lâu lấy một chai rượu ngon từ trong tủ lạnh ở tầng hai ra, dùng dùi mở nắp rồi rót một ly ra đưa cho Cố Trầm Chu ngồi ở trên sô pha:

“Cố thiếu gia nếm thử nhé? Hàng quý hiếm từ năm 1876 đấy.”

Cố Trầm Chu đón lấy nhấp một ngụm, thưởng thức một chút rồi tùy tiện đặt xuống:

“Quả thực cũng không tệ lắm.”

Hạ Hải Laai cười cười, cũng tùy tiện đặt chai rượu đắt tiền này xuống, đứng dậy mời Cố Trầm Chu:

“Hiếm một lần đến Hải Hà một chuyến mà không có người vây quanh, chúng ta ra ngoài ngắm cảnh sông chứ?”

Lời nói này thật sự rất khiêm tốn, không phải là không người vây quanh, rõ ràng là ngoại trừ con thuyền này của bọn họ thì vốn không có người.

Cố Trầm Chu vẫn đang chờ xem mục đích của Hạ Hải Lâu cũng cảm thấy có chút tò mò, nhẹ gật đầu rồi đứng lên đi cùng Hạ Hải Lâu ra khoang thuyền.

Mở cánh cửa thông ra khoang thuyền, gió mát lập tức ập vào mặt, nhẹ nhàng dịu dàng lại mang theo chút tê ngứa, dường như còn mang theo chút hương thơm thanh mát nhàn nhạt không biết tên khiến người ta thầm say mê.

Hai người tựa vào lan can nhìn ra phía xa.

Dòng sông đen thẫm uốn lượn chảy xuôi, đèn đóm hai bên bờ đủ loại màu sắc rực rỡ lóa mắt, bên tai là tiếng sóng nước di chuyển nhè nhẹ, tiếng động rầm rĩ ồn ào lại quẩn quanh không dứt… Ánh sáng và bóng tối, xao động và tĩnh lặng, vào thời điểm này đã kết hợp với nhau một cách hoàn mỹ nhất.

Ánh mắt Cố Trầm Chu lướt qua đèn đuốc huy hoàng hai bên bờ sông rồi rơi xuống nước sông sâu thẳm. U ám đến cực hạn, dường như cũng phản chiếu lại chút ánh sáng màu lục đậm lên hai bên bờ sông, mơ mơ hồ hồ, phân tán chằng chịt nhưng lại lan tràn cực kỳ có quy luật về phía trước, giống như ánh sáng tản ra từ một ngôi sao trên bầu trời rơi xuống đáy nước… Từ từ?

Cố Trầm Chu chợt sửng sốt một chút.

Thân thể anh bất giác nghiêng về phía trước một chút, bên tai cũng đồng thời nghe thấy tiếng bàn tán kinh ngạc của mọi người ở tầng dưới.

Không sai, là một luồng sáng do ánh sáng màu lục tạo thành, không phải ảo giác nhưng cũng không phải là do đèn đuốc hai bên bờ sông phản chiếu xuống… Là có người bật đèn ở trong nước?

Một ý niệm như vậy chợt lóe lên trong đầu, Cố Trầm Chu chợt nghe thấy tiếng bàn tán ở bên dưới lại lớn hơn, đồng thời trời đất dường như đột nhiên trở nên tối tăm.

Anh ngẩng đầu lên nhìn thì phát hiện mấy tòa cao ốc ở hai bên bờ sông không biết vì sao lại tắt hết tất cả ánh đèn trong nháy mắt, toàn bộ con sông trong nháy mắt này đều bị bóng tối bao phủ.

Nhưng sự bao phủ như vậy chỉ kéo dài trong một khoảng thời gian cực ngắn.

Trong lúc tầm mắt từ từ thích ứng, Cố Trầm Chu nhìn về phía trước, con đường mòn màu xanh lục ở giữa mặt sông càng thêm rõ ràng, ánh sáng dường như cũng xuyên qua mặt nước cách mặt nước chảy xuôi chừng vài centimet. Tiếp đó, màu tím ngọc, màu đỏ, lam đậm, đủ loại màu sắc lần lượt bừng sáng trong nước sông.

Một bóng đen đột ngột nhảy ra khỏi mặt nước, phóng lên thật cao qua đường mòn màu lục u ám kia rồi lại rơi xuống nước ở một đầu khác.

Cố Trầm Chu sững người hồi lâu.

Bởi vì bóng đen bất chợt xuất hiện kia, cũng bởi vì nếu anh không nhìn lầm thì nửa thân trên của bóng đen kia là phụ nữ, nửa người dưới… hẳn là đuôi cá?

Đây rốt cuộc là đang làm gì…?

Tiếng nói chuyện ở khoang thuyền dưới tầng một càng lúc càng lớn, Cố Trầm Chu nhìn về phía trước, từ sau khi bóng đen kia vọt khỏi mặt nước rồi lại rơi xuống, toàn bộ Hải Hà dường như đều trở nên sống động, từng bóng đen chơi đùa trong ánh sáng chiếu rọi rực rỡ, trong lòng sông giống như đột nhiên xuất hiện một thành phố dưới nước, sau ánh sáng rực rỡ là đủ loại thực vật thủy sinh lần lượt xuất hiện, đám rong màu xanh mướt lay động, những đóa sen có màu sắc xinh đẹp dập dờn. Mỗi một tảng đá, một cây cột đều do những khóm san hô cực lớn tạo thành nên một cung điện…

Người cá chậm rãi bơi ở trong lòng sông ra, một vài con nâng đuôi cá ngồi lên tảng đá, một vài con bơi qua bơi lại trong cung điện, đuổi bắt chơi đùa với nhau.

Bờ sông vốn yên lặng dần dần có người tụ tập lại, tiếng người ồn ào chỉ trỏ dần trở thành tiếng gầm cực lớn truyền đến giữa lòng sông.

Bả vai Cố Trầm Chu chợt trĩu xuống, Hạ Hải Lâu đứng bên cạnh anh nghiêng người tựa lên người anh.

Anh hơi nghiêng đầu liền nhìn thấy Hạ Hải Lâu hơi nheo mắt cười với mình, ánh sáng lung linh ở đằng trước du thuyền hắt đến đây, dưới ánh sáng nhợt nhạt, nụ cười của hắn vừa quyến rũ lại vừa biếng nhác:

"Cố thiếu gia, anh nói xem người đó có thích cái này không?"

Cố Trầm Chu thầm nghĩ làm sao tôi biết người cậu nói là người nào? Anh cười cười, ngoại trừ kinh ngạc lúc đầu do bất ngờ thì hiện tại cũng đã bình tĩnh trở lại – đối với bọn họ mà nói thì việc này không khó, quan trọng là có muốn làm hay không thôi:

"Hạ thiếu gia thật sự là người tài giỏi."

Hạ Hải Lâu bật cười một tiếng trầm thấp, sau đó hắn uống cạnh ngụm rượu cuối cùng trong ly rồi nói với Cố Trầm Chu:

"Cố thiếu gia, chúng ta làm một lần chứ?"

39. Chương 39: Bỏ Thuốc

Cố Trầm Chu không đến mức hiểu sai ý của những lời này, nhưng mà… mục đích thực sự của Hạ Hải Lâu khi nói những lời này là gì? Hắn muốn mượn việc này để che giấu điều gì?

— Hay là đối phương thật sự có tâm tư như vậy?

Cố Trầm Chu nghĩ đến đây lại thầm khẽ lắc đầu: Trong giới này, muốn quyền thế có quyền thế, muốn tiền tài có tiền tài, có dạng trai gái ngoan ngoãn xinh đẹp nào không thể cướp đến tay được? Tội gì phải bám chặt lấy anh? – Anh biết bản thân mình, lực hấp dẫn đương nhiên không phải là không có, còn rất cao, bên ngoài cũng có rất nhiều người muốn làm tình nhân của anh. Nhưng lực hấp dẫn như vậy cũng vẫn có phân biệt, đối với người bên ngoài giới mà nói, anh đúng là một miếng bánh ngọt cực lớn quyến rũ mà ai cũng muốn cắn một miếng. Nhưng ở trong giới này, đừng nói địa vị của mọi người gần bằng nhau, chỉ là khoảng cách giữa ngẩng đầu không gặp cúi đầu nhìn thấy cũng đã hạn chế khả năng muốn làm loạn, không chỉ phiền toái mà còn nhiều tai họa để lại. Hạ Hải Lâu nói muốn làm một lần, dùng đầu óc nghĩ lại liền biết hơn nửa là vui đùa, nếu chỉ là lên giường thì tìm ai mà không thể cưỡi được chứ? Nếu là đùa thật, chẳng lẽ anh lại có thể đu theo Hạ Hải Lâu? Hoặc là Hạ Hải Lâu với anh…

Cố Trầm Chu thầm nghĩ cái tên này phải ngu đến mức nào mới có thể đưa ra quyết định như vậy?

Đây cũng không phải là trong tiểu thuyết, mỹ nhân khuynh thành hồng nhan họa quốc gì đó, nếu so sánh với cuộc sống ngập trong vàng son nhung lụa của tương lai hoặc là tiền đồ quyền cao chức trọng thì sức cuốn hút không khỏi kém hơn rất nhiều.

Ngược lại, một khi anh đã có quyền thế, những nam nữ ngoan ngoãn xinh đẹp lại hợp khẩu vị đương nhiên sẽ giống như bóng tuyết trên núi tuyết lăn lông lốc xuống.

Huống chi hai người như anh và Hạ Hải Lâu, khoảng cách đến mỹ nhân và hồng nhan không khỏi có hơi quá xa xôi.

Cố Trầm Chu cân nhắc mấy lần, đuôi lông mày nhẹ nhướn lên:

“Hạ thiếu gia uống say?”

Giọng điệu của anh có chút khẳng định, bất kể Hạ Hải Lâu là nửa thật nửa giả cũng được, là giả cũng tốt, anh cũng không có hứng thú chơi trò chơi mờ ám thấp kém vụn vặt này với Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu tựa vào người Cố Trầm Chu cười nhẹ hai tiếng, sau đó hắn vươn thẳng người dậy, bước chân có chút lảo đảo đi vào trong khoang thuyền:

“Cố thiếu gia thật đúng là không biết vui đùa chút nào –“

Có lẽ là thực sự đã uống say.

Cố Trầm Chu tùy ý nhìn lướt qua buổi biểu diễn vẫn đang tiếp tục giữa lòng sông, sau đó cũng đi theo vào khoang thuyền.

Trong khoang thuyền, Hạ Hải Lâu đã lười biếng ngồi tựa vào chiếc sô pha màu đen trước, nâng chai rượu lên rót rượu cho mình. Thấy Cố Trầm Chu đi vào, hắn đưa mắt liếc nhìn sang rồi nâng chiếc ly trong tay lên:

“Làm một ly, Cố thiếu gia.”

Cố Trầm Chu ngồi trên sô pha, cầm lấy ly của mình lên chạm nhẹ vào ly của đối phương một cái.

Tiếng thủy tinh chạm vào nhau vang lên thanh thúy, hai người dứt khoát uống một hơi cạn sạch chất lỏng trong ly.

Hạ Hải Lâu thở ra một hơi rượu, lại lấy chai rượu màu đồng trên bàn trà rót thêm rượu cho mình và Cố Trầm Chu.

“Cố thiếu gia, lại thêm một ly nữa.”

Giọng điệu của hắn mang theo ý cười ngả ngớn.

“Lần trước vẫn chưa kịp chúc mừng, ly này xin chúc mừng Cố thiếu gia đạt được mục đích mà không bị bẩn tay.”

Lời này đương nhiên là nói về chuyện của Trịnh Quân Đạt mấy hôm trước.

Cố Trầm Chu cười khẽ, nâng ly rượu lên đặt bên môi nhấp một ngụm:

“Chuyện tôi đạt được là gì?”

Hạ Hải Lâu thấy Cố Trầm Chu vô cùng cảnh giác thì chỉ cười ha ha rồi nhảy qua đề tài này, tùy tiện nói đến chuyện khác. Nói được mấy câu thì hai phần ba chai rượu cũng vào bụng Hạ Hải Lâu, chờ hắn uống xong một ly cuối cùng của mình thì lại đứng lên đi về phía tủ lạnh, mở ngăn tủ ra lấy một chai rượu ngoại ít tuổi hơn.

Cố Trầm Chu nhân lúc này mà đưa tay lên day day thái dương, anh cảm thấy hơi mệt mỏi, còn có chút choáng váng đan xen, hình như là uống rượu say thật rồi.

Hạ Hải Lâu nhanh chóng quay lại, mở nắp chai rượu ra tiếp tục rót rượu cho Cố Trầm Chu. Cố Trầm Chu nâng tay ngăn lại:

“Được rồi, hôm nay cũng không còn sớm nữa, tôi đi trước đây.”

Hạ Hải Lâu nghe vậy liền sảng khoái rút tay lại:

“Vậy được, lần sau lại hẹn Cố thiếu gia đi chơi.”

Cố Trầm Chu ừ một tiếng, chống tay xuống sô pha đứng dậy đi xuống tầng dưới, bước chân của anh có chút lảo đảo, sắc mặt cũng có vẻ uể oải, lúc rời khỏi sô pha còn va vào cạnh bàn.

Hạ Hải Lâu đi đến bên cạnh Cố Trầm Chu đỡ đối phương:

“Cố thiếu gia không sao chứ?”

Động tác của Cố Trầm Chu chậm chạp liếc nhìn sang Hạ Hải Lâu một cái, tay muốn thoát ra nhưng lại không thể thoát nổi, anh lại chậm rãi bước lên phía trước hai bước rồi bất chợt ngã chúi về phía trước!

Hạ Hải Lâu nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy cánh tay đối phương, hắn cao giọng hỏi:

“Cố thiếu gia? Cố thiếu gia? Cố Trầm Chu?”

Cố Trầm Chu vẫn chưa nhắm mắt lại. Lồng ngực anh bắt đầu phập phồng kịch liệt, ánh mắt tràn ngập hốt hoảng, anh cố gắng muốn lắc lắc đầu, nhưng tín hiệu thông qua dây thần kinh truyền đến tứ chi lại cực nhỏ, thậm chí lắc đầu còn không thấy tóc lay động.

“Cậu…”

Anh mơ hồ nói một chữ rồi chợt im lặng, giống như toàn thân đều ngừng lại, mí mắt cũng hạ xuống, chút sức lực cuối cùng chống đỡ thân thể cũng bắt đầu biến mất.

“Cố thiếu gia, anh say rồi.”

Hạ Hải Lâu thản nhiên nói, cực kỳ thành thạo túm lấy cánh tay Cố Trầm Chu rồi đổi thành luồn tay xuống dưới nách đối phương, hắn cười đến mức mắt cũng tít lại, mắt còn liếc nhìn sang Cố Trầm Chu dường như còn đang cố gắng giãy dụa một chút, đỡ lấy người trực tiếp đi về phía cầu thang thông đến khoang thuyền.

Một chiếc thuyền nhỏ đã lặng lẽ đỗ ở đuôi của du thuyền.

Hạ Hải Lâu nửa kéo nửa ôm người lên chiếc thuyền nhỏ, nói một câu lên bờ với người lái thuyền rồi thừa dịp mọi người đều đặt lực chú ý lên màn biểu diễn ở phía trước lặng lẽ quay lại bờ, cũng kéo Cố Trầm Chu lên xe của mình.

Bởi vì đã sớm phong tỏa đường đi từ trước, lúc này xung quanh rất yên lặng, không hề có một bóng người nào.

Hạ Hải Lâu ngồi vào ghế lái rồi lái xe về phía căn phòng đặc biệt trong kinh thành của mình, lúc đi được nửa đường hắn cũng không quên gọi điện thoại nói cho đám thiếu gia còn đang ở trên du thuyền một tiếng,

nói hắn và Cố Trầm Chu có việc phải đi trước, đồng thời còn thuận tiện nhìn về phía sau thông qua kính chiếu hậu.

Người nằm thẳng trên ghế sau nghiêng người im lặng ngủ, mày còn cau lại nhưng ngón tay cũng không hề động đậy chút nào.

Hạ Hải Lâu thu hồi tầm mắt tiếp tục lái về phía đích đến của mình.

Thời gian lúc này đã là gần mười hai giờ khuya.

Hạ Hải Lâu lái xe vào gara của tiểu khu, lúc đỡ Cố Trầm Chu ra đi về phía thang máy thì không quá đúng lúc đụng phải một người dân ở đây cũng đi ra ngoài chơi đến nửa đêm mới về nhà.

Người kia là một người đàn ông trung niên khoảng tầm bốn mươi tuổi, rõ ràng là có chút tò mò khi thấy Cố Trầm Chu tựa cả người lên người Hạ Hải Lâu, không khỏi lại nhìn thêm vài lần.

Hạ Hải Lâu lạnh nhạt nhìn lướt qua đối phương một cái, không nói câu nào nhưng đã khiến đối phương vội vàng thu tầm mắt lại. Hắn nâng tay ấn nút thang máy, 'đinh' một tiếng, cửa thang máy mở ra, Hạ Hải Lâu đỡ Cố Trầm Chu đi vào, mặc kệ người đàn ông trung niên kia cũng muốn đi vào thang máy mà trực tiếp ấn thẳng vào nút đóng cửa và lên tầng, đồng thời mỉm cười với cánh cửa kim loại có thể phản chiếu hình ảnh một cái.

Gần như cùng một lúc, bóng người trong cửa kim loại cũng trả lại cho hắn một nụ cười.

Bọn họ đều vô cùng vừa lòng.

Đây là nụ cười giống nhau.

Hưng phấn mà tùy tiện, cuồng vọng mà vặn vẹo.

Gian phòng dùng để điều giáo SM mà Cố Trầm Chu lúc trước từng đến một lần này không có khác biệt gì quá lớn.

Nếu muốn nói thật thì toàn bộ gian phòng được làm thông nhau này được trang bị thêm càng nhiều công cụ điều giáo cẩn thận hơn, ví dụ như roi đủ loại kiểu dáng chồng chất, đủ loại phân thân kích cỡ khác nhau, cùng với vài thứ khác như trứng rung, nến hay dây thừng gì đó.

Tấm thảm thật dày ngăn cách hầu hết tiếng động. Sau khi đưa người vào nhà, động tác của Hạ Hải Lâu liền không còn dịu dàng như trước, hắn lập tức kéo Cố Trầm Chu đi qua nửa căn phòng rồi ném người lên trên giường, bản thân thì đứng bên giường hít sâu hai hơi muốn kiềm chế xúc động muốn lập tức nhào lên, vòng qua chiếc giường màu đỏ thẫm, vươn tay lấy một chiếc roi được bao phủ bằng một lớp vảy màu trắng bạc, một chiếc roi giống như da rắn – chính là chiếc mà Cố Trầm Chu từng cầm lên – ném xuống đầu giường, lại xoay người đi lấy một chiếc dây thừng màu đen chuyên dùng để chơi trò trói người rồi lại ném lên giường, cuối cùng đi đến quầy bar lục lọi rồi đốt lên một loại hương có mùi hương đặc biệt thơm ngọt ngào ngạt, lúc này mới xoay người đi đến trước giường rồi mạnh mẽ nhào đến áp người trên giường!

Bộ phận nào đó đã sớm đứng thẳng đặt giữa hai chân đối phương, bàn tay tách cổ tay của đối phương ra, môi cũng cùng lúc đặt xuống khóe môi đối phương – Hạ Hải Lâu bật cười trầm thấp, có lẽ là vì quá mức áp lực, giọng nói của hắn rõ ràng là hơi rung lên:

"Cố thiếu gia, đừng giả bộ nữa, anh có thể bị một ly rượu trộn lẫn thuốc ngủ làm cho hôn mê sao?…"

…

…

…

Cố Trầm Chu quả thực không hề hôn mê. Lúc đặt ly rượu kia lên miệng thì anh đã cảm thấy có chút bất thường – cho dù không có chỗ nào bất thường, chẳng lẽ anh và Hạ Hải Lâu còn có thể chân thành với nhau đến mức anh có thể bưng một ly rượu không hề được rót ngay trước mắt anh lên rồi uống sạch?

Ly rượu kia anh cũng không thật sự uống hết.

Nhưng anh quả thực muốn biết, buổi tối hôm nay Hạ Hải Lâu làm ra mấy thứ này rốt cuộc là muốn làm gì – bố trí vừa không giấu diếm lại không cẩn mật như vậy, nếu buổi tối hôm nay anh xảy ra chuyện gì thì đừng nói là nhân viên hình sự, cho dù là đám đời thứ ba cùng lên thuyền với bọn họ này, chỉ cần chịu khó suy nghĩ lại một chút thì có thể vạch ra được bảy tám phần.

Hạ Hải Lâu làm như vậy có nghĩa là gì, mục đích là như thế nào? – Nhà họ Hạ làm như vậy là có ý gì, mục đích là như thế nào?

Trong nhiệm kỳ mới này, chuyện của Trịnh Quân Đạt chính là bước đầu tiên của nhà họ Hạ.

Vậy tiếp theo thì sao? Nhà họ Hạ sẽ lại làm chuyện gì? Từ Hạ đến Cố Vệ rồi Trần Ôn, rồi cao hơn là đến Thẩm và Khâu.

Những người này ở trong nhiệm kỳ mới đứng trên lập trường nào, đại diện cho thế lực nào?

Cố Trầm Chu liền lấy kế đối kế, dứt khoát giả bộ theo rồi cùng Hạ Hải Lâu rời khỏi thuyền, lại ngồi lên xe đi đến đây.

Từ đường thủy lên đường bộ, khi tiếng động cao thấp khác nhau truyền vào trong tai, anh liền nghĩ đến việc bắt cóc hiếp *** rồi vu oan hãm hại.

Đợi đến khi bị người khiêng lên đến lúc nghe thấy được rõ ràng tiếng cầu thang máy rồi bị ném lên giường, anh thậm chí còn nghĩ đến cả việc đối phương tìm một người phụ nữ đến ngủ cùng anh trên một cái giường rồi chụp ảnh nói anh cưỡng hiếp đối phương.

Nhưng là anh không hề nghĩ đến, trực tiếp nhào lên lại là Hạ Hải Lâu…

Lại là Hạ Hải Lâu, là Hạ Hải Lâu, Hạ Hải Lâu…

Cố Trầm Chu rơi vào khiếp sợ sâu sắc, không đợi anh hồi phục tinh thần từ trong kinh ngạc cực độ, anh lại cảm giác được thứ chạm lên đùi trong cùng cảm giác ẩm ướt bên khóe môi…

F*ck…

F*ck…

F*ck?!

Trong hai mươi ba năm từ lúc sinh ra đến giờ, Cố Trầm Chu chưa bao giờ cảm thấy tim gan phèo phổi mình đang bốc cháy rừng rực như vậy, trong nháy mắt khi toàn bộ cơ quan hô hấp trong ***g ngực đang vặn vẹo rít gào, anh gần như cắn chặt răng mở to mắt, cổ tay phải nhấc lên co lại rồi thoát khỏi áp chế của đối phương, nắm tay siết chặt đánh mạnh một cái lên mặt Hạ Hải Lâu!

=====

[Mẩu kịch nhỏ]

Nghe nói nhiều năm sau khi Hạ tra đã biến thành Hạ trung khuyển:

Cố: = = Cậu là ai hả?

Hạ khổ bức: QAQ lừa người sao, chẳng lẽ còn phải tấn công lại một lần nữa?

Cố: = = Cậu muốn cố gắng thì cố gắng đi, cứ như vậy làm cái gì – –

Hạ: Nhịn!!! Nhịn!!! Tôi là trung khuyển!!!

Cố: …

Hạ: QAQ

Cố: Cậu cứ cố gắng tiếp đi…

Hạ: Thật sự à?!

Cố: …. Ừm…

Hạ: Cố gắng QAQ!

40. Chương 40: Cánh Cửa Của Thế Giới Mới

Một đấm mạnh mẽ này thật sự là nằm trong dự đoán, Hạ Hải Lâu nghiêng đầu tránh thoát. Nhưng Cố Trầm Chu tiếp tục lên gối đá mạnh vào eo hắn!

Hắn đau đến mức cuộn mình lại, tiếp đó liền cảm thấy cổ họng mình đau đớn, thân thể vọt lên, trước mắt hoa lên một lúc lâu rồi mới phát hiện ra mình bị Cố Trầm Chu bóp cổ nhấc thẳng lên rồi lại ném mạnh xuống giường, hiện tại hai người vẫn là quấn lấy trên dưới, động tác cũng không khác quá nhiều, nhưng vị trí quan trọng nhất thì đã tráo đổi một chút.

Hạ Hải Lâu cố sức hít sâu mấy hơi, ***g ngực rõ ràng là phập phồng một hồi rồi mới đi bận tâm đến sắc mặt của Trầm Chu.

Chậc chậc, ngay cả mắt cũng đỏ lên…

Bàn tay đặt trên cổ giống hệt như một chiếc vòng sắt quấn chặt lấy cổ, trong lòng Hạ Hải Lâu cũng không phải là không có căm tức, nhưng nhìn nhìn một chút, hơn nữa khi thấy khóe môi Cố Trầm Chu còn dấu vết ẩm ướt thì lửa giận bốc lên đã hoàn toàn bị thổi bay, toàn bộ biến thành lửa dục vọng.

Hắn bất giác liếm liếm môi, trong góc độ giới hạn của ánh mắt chỉ có thể lưu luyến trên mặt Cố Trầm Chu – nhưng điều này rõ ràng là không hề gây trở ngại cho ánh mắt và sự tưởng tượng cùng chờ mong của mình, càng lúc càng trở nên trắng trợn rõ ràng.

Cố Trầm Chu là loại người nào?

Nếu dưới tình huống này mà anh còn không nhìn hiểu ánh mắt của Hạ Hải Lâu thì đủ loại ánh sáng đặt trên người anh cũng sẽ bị lột bỏ hết, noi theo bậc hiền triết đã khuất mà chắp tay nhường người, cũng miễn cho ngày sau bị người cướp mất, vẻ mặt khó coi.

Cũng chính là vì nhìn thấy quá rõ ràng, anh mới thực sự cảm thấy bản thân mình có chút choáng váng.

Dưới tình huống như vậy – Cố Trầm Chu nhìn cái cổ của Hạ Hải Lâu đang bị mình bóp trong tay, đầu gối đang chặn lên bụng Hạ Hải Lâu, đương nhiên còn có bộ phận nào đó ở thân dưới vẫn lộ rõ như trước – rốt cuộc vì sao đối phương vẫn còn dục vọng? Vì sao còn có thể giáp mặt mà tràn đầy *** ý với anh?

Cho dù ăn thuốc kích thích cực mạnh thì cũng không đạt được hiệu quả huyền bí đến mức này đi?

Sự yên lặng trên giường kéo dài khoảng chừng hơn một phút, không một ai biết – cho dù là chính bản thân Cố Trầm Chu – trong một phút này trong đầu Cố Trầm Chu rốt cuộc là suy nghĩ đến bao nhiêu thứ. Cố Trầm Chu biết rằng trong một phút này mình gần như là muốn vươn thẳng mấy ngón tay ra vặn gãy thứ bên dưới thân thể của người nằm dưới…

Nhưng mà buổi tối hôm nay, buổi tụ hội của mọi người, một thuyền toàn con cháu đời thứ ba, cameras… Nơi nào cũng để lại dấu vết căn phòng điều giáo SM của hắn!

Nếu nói Hạ Hải Lâu bố trí sơ sài như vậy là vì thời khắc này, Cố Trầm Chu sẽ bị bóp cổ giống như Hạ Hải Lâu, bởi vì thiếu dưỡng khí mà hít thở liên tục. Hắn thành công, hắn thành công, con mẹ nó hắn lại thành công!

"… Hạ Hải Lâu."

Ba chữ này Cố Trầm Chu gần như là rít qua kẽ răng.

"Cậu cảm thấy tôi thật sự không làm nổi cậu?"

"Ặc –"

Cổ họng bị bóp chặt, âm tiết đầu tiên của Hạ Hải Lâu hoàn toàn là âm nghẹn, hắn dùng ánh mắt ra hiệu bảo Cố Trầm Chu nới lỏng tay ra một chút. Ánh mắt Cố Trầm Chu nặng nề gắn chặt lấy Hạ Hải Lâu một hồi lâu, hơi buông lỏng năm ngón tay ra.

Không khí mới mẻ lập tức tràn mạnh vào trong cổ họng, cảm giác ngứa ngáy trong cổ họng khiến Hạ Hải Lâu bắt đầu ho khan dữ dội, thân thể hắn run rẩy không ngừng, cho dù lưng hắn dựa sát vào chiếc giường lớn đỏ thẫm thì cũng xuất hiện chút rung động.

… Dựa vào quy cách kích cỡ thì chiếc giường lớn này thực sự là khó hiểu.

… Hoặc đây rõ ràng là do chính chủ nhân yêu cầu?

Cố Trầm Chu trực tiếp nghĩ đến một đống đạo cụ người lớn đầy trong phòng, sự khinh thường chợt lóe lên trong lòng rồi biến mất – cũng chính là ngay sau đó, Hạ Hải Lâu bất chợt nâng tay húc vào tay Cố Trầm Chu ở phía trên, đồng thời cong gối đạp xuống dưới, nghiêng sang bên cạnh tránh khỏi sự trói buộc của Cố Trầm Chu! Nhưng đến lúc này, hắn cũng không kéo khoảng cách ra mà cánh tay giống như tia chớp bắt lấy khớp xương bả vai của Cố Trầm Chu, đồng thời khi nghiêng đến còn thở dốc bên tai đối phương:

"Bảo bối, mặc kệ anh có muốn làm tôi hay không, nhưng tôi muốn chơi anh đến mức ngay cả thứ kia cũng đau –"

Cố Trầm Chu vẫn không hề nhúc nhích.

Sự kinh ngạc lướt qua đáy lòng Hạ Hải Lâu, nhưng lúc này hắn đã túm chặt lấy bả vai Cố Trầm Chu, lúc đang muốn dùng sức lại phát hiện thân thể của đối phương thậm chí còn không động đậy, ngay cả bả vai cũng không biết vì sao chỉ hơi động đậy một chút, nhưng vừa đụng lên đã khiến nửa cánh tay của hắn tê dại.

Thân mình Hạ Hải Lâu không tự chủ được nghiêng đi một cái, Cố Trầm Chu lại ra tay bóp chặt cổ Hạ Hải Lâu rồi ấn chặt người hắn xuống giường.

"Hạ Hải Lâu, cậu đúng là một kẻ thú vị…"

Cố Trầm Chu từ tốn nói.

"Cậu thích chơi ai thì chơi kẻ đó, thích khiến người khác phải vào bệnh viện hay là bị kẻ nào khiến cho phải vào bệnh viện cũng không liên quan đến tôi. Nhưng cậu muốn chơi tôi…"

Anh chợt mỉm cười với Hạ Hải Lâu – hơi thở của Hạ Hải Lâu lập tức dồn dập hơn vài phần, vẻ tươi cười đầy cảm xúc trên mặt Cố Trầm Chu không phải ai cũng có thể nhìn thấy – nói:

"Bằng cậu cũng xứng?"

Hạ Hải Lâu không nói này, lần này Cố Trầm Chu đã dùng toàn bộ sức lực, ngay cả hít thở với hắn lúc này cũng là cực kỳ khó khăn, huống chi là phát ra tiếng.

"Có lẽ là vì tính tình tôi thật sự quá tốt."

Hiện tại Cố Trầm Chu căn bản là không muốn nghe Hạ Hải Lâu nói chuyện, chậm rãi tự nói một mình, trong mắt lóe lên tia sáng tìm kiếm khắp trong phòng.

"Cậu muốn dùng thứ gì trên người tôi? Dây thừng? Roi? Nến?"

Anh lần lượt điểm qua từng thứ một.

"Trứng rung? Dương vật? Hay là nội y tình thú?"

Mỗi một từ được nói ra, ánh mắt Hạ Hải Lâu liền sáng hơn một chút.

Mỗi một từ được nói ra, tâm trạng của Cố Trầm Chu lại ác liệt hơn một phần.

Nếu không phải đang liên tục nhắc đi nhắc lại với chính bản thân mình rằng hiện tại đang là khoảng thời gian mẫn cảm của nhiệm kỳ mới, thân phận của Hạ Hải Lâu lại không thấp, rất nhiều người biết bọn họ cùng rời đi… vân vân, Cố Trầm Chu e rằng ngay từ lần đầu tiên anh đã nhịn không được bẻ gãy cổ đối phương.

Hiện tại không được, hiện tại không được…

Cố Trầm Chu tiến hành thôi miên liên tục bản thân để khắc chế bàn tay luôn bất tri bất giác tăng thêm lực siết của mình.

Không thể giết đối phương, không thể giết đối phương, không thể giết đối phương…

Anh cố gắng thở hắt ra một hơi, bàn tay thả lỏng một chút. Tiếp đó, Hạ Hải Lâu bị anh bóp cổ thì mắt đã đỏ lên, ánh mắt cũng có chút tan rã.

Cổ họng anh nghèn nghẹn đổi xưng hô lại thành cách ban đầu:

"Hạ thiếu gia, tôi hy vọng cậu thích mấy món đạo cụ mà tự cậu chọn lựa này."

Anh dừng lại một chút.

"Tôi đoán cậu nhất định là chưa từng nếm thử mùi vị của chúng."

Người vì thiếu dưỡng khí mà ý thức dường như trở nên mơ hồ trong một khoảng thời gian rất dài lại giống như chỉ trong một cái chớp mắt.

Đợi đến khi Hạ Hải Lâu nhân lúc lực siết trên cổ thả lỏng mà theo bản năng tham lam hít khí liên tục một lúc thì hắn mới phát hiện ra hai đầu gối của mình đang quỳ ở trên giường, hai tay bị trói lên cao cao… Tư thế này thật đúng là rất quen thuộc. Hạ Hải Lâu vừa suy nghĩ vừa nhìn quanh bốn phía tìm kiếm Cố Trầm Chu, lại phát hiện đối phương sớm đã nhổm dậy rời khỏi giường lớn, trong tay còn cầm mấy cái roi kích cỡ khác nhau lên xem xét.

Hạ Hải Lâu chợt cảm thấy môi có chút khô ráp, hắn nhịn không được vươn đầu lưỡi ra liếm liếm khóe môi:

"Cố…"

Một bóng đen đột nhiên xẹt qua khóe mắt hắn.

Khóe mắt Hạ Hải Lâu giật nhẹ, chưa kịp phản ứng liền thấy eo mình bị đánh mạnh lên, nơi bị đánh đầu tiên là chết lặng, nhưng mấy giây sau lập tức nóng rát đau đớn giống như bị lửa đốt.

Hắn đau đến mức hít sâu một hơn, phần eo theo phản xạ muốn cong lên nhưng cổ tay lại bị trói chặt trên đầu không thể nhúc nhích.

"F*ck…"

Hắn căng thẳng bật ra một chữ, bóng nhát roi thứ hai lại xẹt qua trước mắt. Lần này không biết là Cố Trầm Chu cố ý làm chậm lại hay là do tầm mắt của hắn đã có thể đuổi kịp theo tốc độ của đối phương – tóm lại hắn có thể nhìn thấy rõ ràng chiếc roi đánh lên người hắn vẽ nên một đường cong kinh người giữa không trung, tiếp đó thân roi rồi mũi roi giống như một con rắn nhanh chóng trườn qua ***g ngực hắn…

'Chát!'

Tiếng roi da đập vào da thịt vang lên rõ ràng trong căn phòng vắng lặng trống trải.

Hạ Hải Lâu cảm thấy trước mắt tối sầm.

Hắn nặng nề thở dốc, trong miệng xuất hiện vị tanh mặn, là đã cắn rách môi hay là cắn rách lưỡi? Hạ Hải Lâu không biết, hắn chỉ cảm thấy toàn thân mình hiện tại từ trên xuống dưới, từ đỉnh đầu đến ngón chân, không có một chỗ nào là không đau.

Con mẹ nó thật sự là thất sách. Hạ Hải Lâu thầm nghĩ, phải biết là Cố Trầm Chu đã từng luyện rồi… Cách đánh này thật sự có thể đánh chết người… Mình nhất định phải dùng thuốc rồi chơi người cho xong đã! Nhất định không thể chơi trò kích thích giống như thế này… Thật sự là quá kích thích…

Mắt thấy một nhát roi nữa lại vung đến đây, lỗ mũi ngửi được mùi hương có tác dụng thúc tình đầu tiên, Hạ Hải Lâu rất thức thời không tránh không né, nghiêm mặt nói với Cố Trầm Chu:

"Lấy cái… màu bạc ấy!"

Hắn lưu loát nói hết một câu, dục vọng hỗn loạn trong đau đớn là một loại cảm giác khác.

"Cái đó đánh xuống… sẽ tạo thành một vết máu có vảy… Vừa đau – lại rất đẹp!…"

Đương nhiên cá nhân hắn thầm hiểu được Cố Trầm Chu đặc biệt hợp với cái roi màu bạc kia…

Cố Trầm Chu đang đánh người đến mức trong lòng vừa chán ghét vừa hốt hoảng, nhưng nghe thấy lời này anh liền lập tức vứt chiếc roi trong tay xuống đất.Anh cố gắng nhẫn nại mới cắn chặt được khớp hàm để không bật ra một tiếng 'F*ck' đã vọt lên đến tận cổ họng.

"Hạ Hải Lâu –"

Cố Trầm Chu giống như đang cắn xương cốt mà bật ra cái tên của đối phương, thật sự không thể nói nên lời trong lòng mình rốt cuộc là có cảm giác gì: Trói đã trói, đánh cũng đánh rồi, kết quả là đối phương còn cảm thấy là đang chơi trò tình thú! Chơi trò tình thú, chơi trò tình thú…

"F*ck!"

Anh vẫn là không nhịn được phá vỡ định lực của mình, đá mạnh một cái lên chiếc giường lớn trước mặt.

Cho dù chiếc giường này đúng là được đặc chế thì một đá này của Cố Trầm Chu cũng khiến toàn bộ chiếc giường rung lên như gợn sóng, ngay cả Hạ Hải Lâu bị trói quỳ gối trên giường cũng run lên theo, còn phát ra tiếng rên rỉ tràn đầy dục vọng giống như bị trêu chọc…

Mặt Cố Trầm Chu cứng lại.

Anh cũng không cầm lấy roi hay bất cứ đạo cụ nào khác, trực tiếp đạp lên giường tháo đầu dây thừng bị buộc lên đỉnh giường xuống nhưng không hề cởi nút thắt trói chặt hai tay đối phương ra, sau đó anh kéo thẳng người xuống giường, táng một đấm thật mạnh lên gương mặt đẹp trai quyến rũ kia!

Hạ Hải Lâu bị đánh thẳng mặt liền ngã chúi xuống tấm thảm trên mặt đất, vẻ mặt cũng có chút mờ mịt.

Cố Trầm Chu lại đạp một cái lên bụng đối phương, tùy tiện cầm lấy thứ gì đó dưới đất lên ấn thật mạnh xuống vị trí bị roi đánh xuống trên người đối phương!

Máu tươi nháy mắt tuôn ra thấm vào áo sơmi khiến Hạ Hải Lâu gần như kêu lên một tiếng thảm thiết.

Lúc này Cố Trầm Chu mới nhìn rõ thứ mình cầm trong tay: Là một phân thân giả kiểu lớn, anh chán ghét ném thứ đã dính máu ấy sang một bên, tiếp tục nắm tay lại đánh một đấm lại một đấm xuống, còn tập trung vào mặt của đối phương, chỉ chốc lát sau đã đánh mặt mũi đối phương bầm dập, giống hệt như trên mặt được nhuộm đủ loại màu sắc vậy.

Hai tay bị trói ra sau lưng, từng đấm đánh lên da thịt có lẽ không khiêu chiến thần kinh con người như dụng cụ SM, nhưng toàn bộ như vậy thậm chí còn ẩn ẩn mang theo một chút áp lực cùng sát ý của một trận đánh nhau thực sự khiến Hạ Hải Lâu cũng không nhịn được mà bắt đầu tránh né theo bản năng, đợi đến khi Cố Trầm Chu ngừng tay mới mơ hồ không rõ mà nói:

"Anh thật sự là còn có khẩu vị nặng hơn tưởng tượng của tôi…"

Không được giết người, không được giết người, không được giết người, không được giết người…

Cố Trầm Chu vừa cảm thấy bình tĩnh lại được một chút lập tức tiếp tục thầm thôi miên bản thân, anh giận dữ dùng tay ấn xuống chỗ vừa bị đánh ra máu trên ngực đối phương – nhưng lập tức biết rằng mình vừa làm một việc ngu ngốc – Hạ Hải Lâu cất lên tiếng rên rỉ theo động tác của anh, ngoại trừ đau đớn ra thì còn đan xen cả khoái hoạt, phía dưới vừa mới rũ xuống lại đứng thẳng lần nữa.

Từ lúc vào đây phát hiện là Hạ Hải Lâu nhào lên cho đến giờ đã đánh đối phương thành đầu heo, tâm tình Cố Trầm Chu đã từ khiếp sợ đến phẫn nộ rồi vô lực, trong thời gian ngắn ngủi không đến hai mươi phút, anh lại có một loại cảm giác sức cùng lực kiệt.

Không cần so đo với biến thái, không cần so đo với tên điên, không cần so đo với biến thái, không cần so đo với tên điên…

Cố Trầm Chu thầm thuyết phục mình trong lòng, đồng thời cũng chậm rãi đứng dậy, chán ghét đá văng mấy thứ đạo cụ trên thảm sang bên cạnh, bước ra ngoài.

Hạ Hải Lâu lúc đầu vẫn cực kỳ bình tĩnh chờ động tác tiếp theo của Cố Trầm Chu, hắn thậm chí còn sắp xếp những bước tiếp theo trong lòng: Trói và roi đều chơi xong rồi, tiếp theo là nến? Trứng rung? Dương

vật? Nến cũng rất dễ nhìn, thật sự thì không có mấy chỗ thú vị, tiếp đó, tuy rằng kích thích chỉ là kích thích, nhưng dường như đã bỏ qua quá nhiều bước nhạc dạo… Nhưng Cố Trầm Chu đi tới đi lui, đi qua đàn dương cầm – đúng rồi, đợi lát nữa có thể đề nghị anh ta làm trên đàn dương cầm, Hạ Hải Lâu thầm nghĩ – lại đi qua quầy bar, không bao lâu nữa sẽ đi đến cửa – từ từ, anh ta muốn đi?

Hạ Hải Lâu cuối cùng cũng nhận thức được việc này, hắn kinh ngạc cực độ, quay đầu nhìn căn phòng ngập tràn đạo cụ rồi đến chỗ quầy bar còn đang tản ra hương thơm, nhìn vẻ mặt thản nhiên của Cố Trầm Chu giống như không muốn làm gì cả:

"Anh muốn đi?"

Không cần mất bao nhiêu sức lực Cố Trầm Chu cũng có thể nghe ra hàm nghĩa ẩn sâu trong giọng nói của đối phương, nói không ngoa thì đòn tấn công tinh thần này thật sự quá mức lợi hại, Cố Trầm Chu đã đi đến cửa nháy mắt cảm thấy trước mắt tối đen… Chút hỗn loạn ngắn ngủi qua đi, anh phát hiện ra mình đã quay lại đi đến bên Hạ Hải Lâu, còn trực tiếp vươn tay ra kéo đối phương đến chỗ chiếc gương cực lớn trong phòng.

Người bị đánh thành đầu heo thực sự không có bất cứ sự quyến rũ nào đáng nói.

Cố Trầm Chu ngồi xổm xuống, trực tiếp nâng cằm Hạ Hải Lâu lên để hắn đối diện thẳng với gương, cười lạnh:

"Cậu cũng không nhìn xem bộ dáng của bản thân mình như thế nào, cậu là thứ gì chứ? Chỉ bằng cậu cũng xứng cho tôi chơi?"

Thực ra những lời mắng chửi thô tục trong lần phơi bày này cũng không phải là nhược điểm của Cố Trầm Chu, việc đó nếu là lúc bình thường thì có thể không ảnh hưởng, dù sao tác phong của Cố Trầm Chu vẫn luôn rõ ràng lưu loát; nhưng đến lúc không thể làm dứt khoát được, đối tượng lại là Hạ Hải Lâu điên khùng có thuộc tính khốn nạn như giờ phút này thì thật đúng là… nhược điểm trí mạng.

Hạ Hải Lâu liếc mắt nhìn gương một cái, tỏ vẻ lực tấn công của đối phương vẫn chưa thể đánh vỡ được cái ***g phòng ngự của hắn:

"Nếu anh không thích trực tiếp như vậy, chúng ta có thể chơi vài thứ thú vị hơn một chút."

… Tôi không hề muốn chơi trò gì thú vị hơn! Cố Trầm Chu tức giận đến mức bóp cằm Hạ Hải Lâu xanh tím lại, anh nhìn Hạ Hải Lâu, nghiến răng bật ra từng chữ từng chữ một:

"Cậu so với một con chó thì có chỗ nào tốt hơn? Tôi thà đi chơi một con chó cũng sẽ không chơi kẻ như cậu _"

Anh nhất thời chưa nghĩ ra hình tượng nào để so sánh với Hạ Hải Lâu, nhưng khi lời nói lên đến miệng rồi thì anh chợt cảm thấy người ở bên dưới run rẩy một hồi, tiếp đó anh ngửi thấy mùi xạ hương nhàn nhạt, còn có tiếng thở dốc của đối phương…

Cố Trầm Chu nhìn Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu cũng nhìn Cố Trầm Chu.

Vài giây sau, cuối cùng Cố Trầm Chu cũng ý thức được là có chuyện gì xảy ra: Ở ngay trước mặt anh, ngay sau khi vừa nói ra một câu kia, Hạ Hải Lâu bắn… Cố Trầm Chu kinh ngạc nhìn Hạ Hải Lâu đến mức quên cả buông tay ra.

Hạ Hải Lâu cũng nhìn Cố Trầm Chu, hắn đang đợi Cố Trầm Chu phản ứng lại. Nhưng vài giây sau, hắn đột nhiên bật cười: Người ngồi xổm trước mặt đang nhìn hắn, vẻ mặt đã tê liệt cả rồi!

Thời gian từ tốn thong thả trôi đi, trong tiếng kim giây 'tích tích', một ngày cũ bị lật qua, một ngày mới buông xuống.

Bên dưới căn phòng của Hạ Hải Lâu, trong một chiếc xe quân đội có ba người đàn ông rõ ràng đã từng trải qua huấn luyện của quân đội đang ngồi chờ.

"Cố thiếu gia có gửi tin tức đến không?"

Người ngồi ở ghế lái lên tiếng.

“Vẫn chưa.”

Người ngồi ở ghế phó lái trả lời đơn giản.

“Còn kém bao lâu?”

Lái xe hỏi.

“Kém ba phút.”

Kém ba phút nữa là đến nửa tiếng, đúng nửa tiếng còn không nhận được mệnh lệnh mới thì sẽ vọt thẳng vào.

“Chuẩn bị.”

Lái xe vừa mới nói hai chữ, cánh tay và sống lưng căng thẳng chợt thả lỏng.

“Được rồi, hủy bỏ nhiệm vụ, Cố thiếu gia kìa.”

Không có ai trả lời anh ta, nhưng trong thùng xe chợt vang lên vài tiếng va chạm cứng rắn của sắt thép, bản thân người lái xe cũng lặng lẽ cất chiếc côn sắt bên hông đi.

Ánh đèn đường màu da cam chiếu sáng ngã tư đường vắng lắng, hiện tại đã là mười hai giờ đêm, trên con đường bên ngoài tiểu khu này đã không còn người qua lại, chỉ còn lại một mình Cố Trầm Chu lặng lẽ đi từ trong tiểu khu ra ngoài tiểu khu, một cái bóng thật dài tản ra dưới chân.

Đi đến phía trước chiếc xe quân đội kia, Cố Trầm Chu mở miệng trước:

“Không sao rồi, hơn nửa đêm còn làm phiền mấy anh ra đây, thật là không phải, sau này tôi sẽ làm chủ một lần kéo Vệ thiếu gia ra đây, mọi người cùng đi ăn một bữa cơm nhạt.”

Lời này thực ra chỉ là khách sáo, ngày sau rảnh rỗi đã là treo lên một nửa, lại nói đến muốn kéo Vệ Tường Cẩm đi cùng – hiện tại Vệ Tường Cẩm đang ở trong quân đội, đến lúc nào mới có thời gian rảnh?

Đương nhiên không nói đến việc hiện tại mấy người này còn chưa kịp làm cái gì, cho dù đã kịp làm cái gì thì với thân phận của Cố Trầm Chu, dù thực có được bữa cơm này thì bọn họ nhất định cũng không nuốt trôi.

Nhưng mà nghe được những lời này của Cố Trầm Chu, toàn bộ người trong xe không hề có chút không hài lòng nào, vì sao? Bởi vì một câu nói thẳng thắn này của Cố Trầm Chu đã biểu lộ sự khẳng định với công việc của bọn họ, nhớ kĩ việc của bọn họ, có một câu nói rất hay, binh lính không muốn làm tướng quân thì không phải binh lính tốt, thực ra thìmấy vị đời thứ ba như Cố Trầm Chu đi đến đâu cũng được người cung phụng, người đi cung phụng còn không phải là hi vọng có thể dựa vào đời thứ ba và mấy vị lãnh đạo quen mặt để đặt mối quan hệ hay sao, không được việc gì cũng đừng đắc tội, như vậy nếu sau này có được cơ hội gì thì mới dễ được quan tâm lựa chọn.

“Cố thiếu gia khách sáo rồi, đây là việc chúng tôi nên làm, Vệ thiếu gia cũng vẫn luôn nhắc nhở chúng tôi phải cẩn thận đi theo Cố thiếu gia, lần này trước khi rời khỏi quân đội còn cố ý dặn dò một lần.”

Trả lời Cố Trầm Chu là người ngồi trên ghế lái, anh ta rất có mắt nhìn, vừa nghe Cố Trầm Chu mở miệng đã nhắc đến Vệ Tường Cẩm liền hiểu được mình nên nói tiếp như thế nào: Với thực lực của nhà họ Cố, cho dù không ở trong quân đội nhưng là một Bộ trưởng Tổ chức chuyên quản lý việc thăng tiến, muốn đề bạt một vài phần tử ở tầng chót chẳng lẽ còn có vấn đề gì sao? Nhưng đối phương lại nhắc đến Vệ Tường Cẩm, đây rõ ràng là đang nhắc nhở bọn họ đứng đứng nhầm phía, lại kết hợp với lời dặn dò của Vệ Tường Cẩm trước khi bọn họ rời đi – đây thật đúng là một đôi anh em tốt.

Người lái xe thầm nghĩ trong lòng, ấn tượng tốt với Cố Trầm Chu ở trong lòng lại tăng lên một bậc không nhỏ – người xuất thân từ trong quân đội trời sinh đã có cảm giác thân thiết với loại tình anh em này. Anh ta thấy Cố Trầm Chu có vẻ như không lái xe đến đây nên ân cần hỏi:

“Cố thiếu gia, chúng tôi đưa ngài về được không? Hiện giờ hơn nửa đêm rồi cũng không tiện bắt xe.”

Cố Trầm Chu nhẹ gật đầu, vị quân nhân ngồi ở ghế phó lái liền nhanh nhẹn nhường vị trí của mình cho Cố Trầm Chu.

Chiếc xe con quân đội chạy ra ngoài, khả năng của người lái xe không tệ, đi thẳng một đường, chiếc xe gần như không hề thay đổi tốc độ chạy thẳng đến tiểu viện của Cố Trầm Chu ở chân núi Thiên Hương.

Cố Trầm Chu xuống xe, khoát tay với người trong xe rồi không nói gì cả, đi vào.

"Người này cũng thật đứng đắn."

Đợi Cố Trầm Chu đi rồi, một người ngồi trong góc xe mới nhỏ giọng thì thầm.

Người lái xe hơi ngước mắt lên liếc nhìn kính chiếu hậu một cái, nhận ra người nói chuyện là người mới từ trong quân đội ra, anh ta thành thạo khởi động xe cười nói:

"Cậu thiếu kiến thức quá, chút việc ấy cũng kêu là đứng đắn?"

Một người khác ngồi ở thùng xe phía sau lên tiếng:

"Thực ra Cố thiếu ra rất đứng đắn, nhưng đi theo cậu ta chẳng có việc gì cả, vị thiếu gia này vẫn luôn rất khiêm tốn. Nhưng mà cậu ta không có việc gì thì chúng ta cũng không có việc để làm, ai…"

"Cậu đúng là nói bừa."

Người lái xe nói.

"Không có việc gì không phải là tốt nhất sao? Cậu muốn đi theo mấy người kia…"

Anh ta nói ra vài cái tên.

"Vừa phải tiếp nhận tình nhân lại vừa phải ngấm ngầm đi đánh tên đàn ông tình địch của đối phương, cậu biết rồi mới thấy hộc máu."

Người trong xe vừa trò chuyện vừa lái xe rời đi.

Mà Cố Trầm Chu quay về tiểu viện ở núi Thiên Hương rồi lúc này thật sự không còn nghiêm chỉnh nổi nữa. Anh vừa vào nhà đã vọt vào trong phòng tắm, lột sạch toàn bộ quần áo trên người xuống rồi dùng bông tắm cố gắng tẩy rửa thân thể, sữa tắm đổ ra một lần lại một lần, tắm rửa cọ xát đến mức làn da cũng đỏ hồng lên, nếu không phải là còn giữ được chút lý trí, Cố Trầm Chu thiếu chút nữa đã đi lấy bàn chải giặt quần áo đến…

Tóm lại là cuối cùng khi anh khoác áo choàng tắm vào thì trên người đã có rất nhiều đốm máu thật nhỏ đi ra khỏi phòng tắm, nhét chính mình vào trong phòng sách tối om, đầu chôn vào giữa lòng bàn tay.

Thế giới này rốt cuộc làm sao vậy?

Rất không khoa học… Có phải là mình đã mơ thấy ác mộng… rõ ràng là không có gì… Vì sao mình lại cảm thấy bản thân mình giống như…

Cố Trầm Chu cố sức xua tan ý nghĩ trong đầu, nhưng ý niệm này tựa như bị loại ánh sáng nào đó tô đậm lên, hiện ra đặc biệt rõ ràng trong đầu anh:

Giống như bị cưỡng *** vậy…

41. Chương 41: Cũ Mới

Tám giờ sáng ngày hôm sau, cả một buổi tối bị chèn ép ngủ rồi tỉnh, tỉnh lại ngủ, Cố Trầm Chu cảm thấy đầu mình đau âm ỉ, đứng dậy rời khỏi giường.

Ánh sáng buổi sớm xuyên qua cửa sổ bằng gỗ rọi vào trong phòng, trải một lớp vàng kim rực rỡ trên mặt sàn. Cố Trầm Chu đi vài bước xuống dưới lầu lại cảm thấy trên người có chút ngứa ngáy, cúi đầu nhìn lại mới phát hiện ra mấy vết thương rỉ máu do tối qua cào ra khi tắm đã đóng vày màu nâu, vừa nhìn thấy mấy vết này… Sắc mặt Cố Trầm Chu sa sầm xuống xua bóng người chợt xuất hiện trong đầu đi.

Anh đi vào phòng bếp, thật sự không có tâm tình làm bữa sáng nên tùy tiện kiếm chút gì đó ăn, mở di động ra không thấy có tin nhắn hay cuộc gọi nhỡ nào, lại đăng nhập vào QQ, ngoài ý muốn phát hiện ra Vệ Tường Cẩm có ở trên mạng.

"Cậu có đó không?"

Anh gửi một tin nhắn cho đối phương.

"Đang ở ngoài."

Vệ Tường Cẩm trả lời rất nhanh, hình như bên cạnh không có việc gì làm.

Cố Trầm Chu không biết nên tiếp tục nói cái gì, Vệ Tường Cẩm ngược lại gửi tiếp tin nhắn:

"Cậu lên sớm thế à?"

"Mở di động ra xem có chuyện gì không…"

Cố Trầm Chu vừa mới bấm lên mấy lời này thì tin nhắn của Vệ Tường Cẩm cũng đến đây.

"Mình nghe nói ngày hôm qua cậu điều động mấy người kia, xảy ra chuyện gì vậy?"

Cố Trầm Chu đang uống sữa liền cảm thấy dạ dày cuộn lên, anh dùng sức ấn bàn phím di động.

"Không có gì, chỉ là phòng ngừa chuyện không may…"

"Là Hạ Hải Lâu đúng không? Cậu từng nói địa điểm đó cho mình."

Tốc độ bấm của Vệ Tường Cẩm rõ ràng là nhanh hơn Cố Trầm Chu.

"Sao không có việc gì lại dây dưa với tên Hạ Hải Lâu kia, ngày hôm qua không phải là hắn chơi trò theo đuổi người khác, làm nhạc kịch múa dưới nước gì đó ở dưới sông Hải Hà sao?"

"Mẹ nó!"

Tay Cố Trầm Chu run lên, nhịn không được bấm hai chữ này xuống rồi gửi sang.

Bên kia ngừng lại vài giây, sau đó một dấu chấm hỏi nhỏ lặng lẽ xuất hiện.

"Đúng là mình nên nghe lời cậu."

Cố Trầm Chu bấm lên từng chữ một.

"Hạ Hải Lâu này đúng là tên thần kinh! Hắn thắng!"

Khung trò chuyện dừng lại một lúc, tiếp đó di động của Cố Trầm Chu bắt đầu rung, Vệ Tường Cẩm đã bấm số gọi đến đây.Cố Trầm Chu nhìn di động của mình một lúc lâu rồi mới kiềm chế không ấn nút tắt điện thoại.

"A lô?"

"Xảy ra chuyện gì?"

Giọng nói của Vệ Tường Cẩm truyền đến từ đầu kia điện thoại, lúc nói chuyện còn ngáp một cái giống như không được ngủ đủ.

"Tối hôm qua cậu ra ngoài làm nhiệm vụ à?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Ừ, thức cả một đêm."

Vệ Tường Cẩm buồn ngủ đáp.

"Đang ngồi trong xe về đội."

"Cậu tranh thủ ngủ trên xe một lúc đi."

Cố Trầm Chu đề nghị.

“Đừng nói sang chuyện khác chứ.”

Cùng mặc một cái quần từ bé đến lớn, Vệ Tường Cẩm hiểu rõ người anh em của mình vô cùng.

“Hạ Hải Lâu làm gì cậu mà khiến cậu phát giận lớn như thế?”

Cố Trầm Chu không nói lời nào.

Vệ Tường Cẩm nhàm chán đoán mò:

“Tối hôm qua Hạ Hải Lâu bày trận lớn phô trương như thế là để theo đuổi ai vậy? Buổi tối cậu lại đi cùng hắn về nhà hắn…”

Anh ta ngẫm nghĩ.

“Không phải là hắn theo đuổi người mà cậu nhìn trúng chứ?”

Quả nhiên là không ai có thể thấu hiểu được thế giới của một tên bị bệnh thần kinh!

Cố Trầm Chu phát hiện bản thân mình lại cảm thấy vui mừng, anh nói:

“Cũng không có gì…”

Anh vô cùng nhanh chóng suy tư một chút, phát hiện ra tạm thời cũng không có lý do gì để trả lời qua quýt với Vệ Tường Cẩm, hai nắm tay siết chặt lại nên đành nói dựa theo lời của Vệ Tường Cẩm.

“Hắn biết mình để ý một người, kết quả là làm lớn như thế để kéo người vào tay.”

“Sau đó cậu liền tính toán cẩn thận một lần với Hạ Hải Lâu, còn mang theo người chuẩn bị kéo bè kéo lũ đánh nhau?”

Vệ Tường Cẩm cảm thấy khó có thể tin được, anh ta trêu chọc.

“Ai da, giận dữ vượt quan vì người đẹp đấy à Cố đại thiếu gia.”

Cố Trầm Chu thật sự không muốn tiếp tục chủ đề này nữa nên thay đổi đề tài:

“Cũng chỉ là chơi đùa chút thôi, không nói chuyện này nữa, bên cậu thế nào rồi?”

“Còn thế nào được? Đương nhiên là rất tốt.”

Vệ Tường Cẩm đáp.

“Nhưng là thỉnh thoảng –“

Anh ta cười ha ha.

“Cậu có biết đêm qua mình chấp hành nhiệm vụ gì không? Toàn bộ trung đội phải đi hộ tống một vị thiếu gia vào kinh thành, cậu nói xem bình thường chúng ta bày ra dáng vẻ tự kiêu tự đại thì sao chứ? Mẹ nó! Người ta chơi trò bắt nam hiếp nữ còn phải có một đội quân vác súng tự động đứng đằng sau khoe mẽ đấy.”

“Việc này sao lại đến lượt cậu đi?”

Cố Trầm Chu ngược lại không quá thích thú với loại phô trương này, từ nhỏ đến lớn đã nhìn thành thói quen, anh hỏi câu này là vì cảm thấy khó hiểu việc như vậy cũng đến lượt Vệ Tường Cẩm đi.

“Là tự mình muốn đi.”

Vệ Tường Cẩm quay về đề tài chính – đây cũng là mục đích ban đầu anh ta gọi điện thoại cho Cố Trầm chu – lần này giọng nói đè thấp hơn chút, trong giọng nói cũng không còn cảm giác là ngủ chưa đủ giấc nữa.

“Cậu ở trong kinh thành nhớ chú ý một chút, là họ Uông, bác của gãđược chuyển công tác vào kinh thành, nghe nói có ý muốn cho gã tiến vào thành ủy đấy.”

Cố Trầm Chu:

“Mình biết.”

Anh cũng không nói gì sai, anh thật sự biết – từ trong cơn ác mộng vào hai năm trước.

Uông Bác Nguyên, Ủy viên thị ủy của thành phố Xuân Khánh, thường ủy, bí thư, ủy viên trung ương, khi tình thế hướng về phía Thái tử mới nhậm chức, lần đầu tiên nhà họ Cốđứng sai phía.

Giật mình một cái giống như đã cách cả một thế hệ.

Cúp điện thoại chấm dứt cuộc trò chuyện với Vệ Tường Cẩm, Cố Trầm Chu có chút mệt mỏi nhắm mắt lại, trong lòng dâng lên chút cảm giác thản nhiên.

Kết quả mà giấc mơ kia báo cho anh khiến anh quá kinh hoảng quả mức, nhưng quá trình lại cực kỳ mơ hồ.Anh vẫn chưa điều tra được gì cả, nhưng một lần lựa chọn quan trọng trong giấc mơ đã lặng lẽ đến đây.

Lúc này, nhà họ Cố lựa chọn Thái tử mới, nhưng cuối cùng kẻ bước lên đỉnh cao lại là vị Thái tử Úc Thủy Phong có uy tín từ lâu.

Trong mơ, vì sao nhà họ Cố lại lựa chọn Uông Bác Nguyên kia? Là vì vụ tai nạn xe cộ hại chết Vệ Tường Cẩm và hãm hại anh, hay là vì bản thân nhà họ Cố coi trọng Uông Bác Nguyên, hoặc là đảng phái của Thái tử hiện tại không muốn nhận nhà họ Cố?

Mà ngoại trừ một lần này, còn có lần đứng sai phía thứ hai…

Cố Trầm Chu ngẫm nghĩ một chút rồi chợt ngẩn ra.

Từ sau khi nằm mơ anh vẫn tưởng rằng nhà họ Cố đứng sai phía hai lần liên tiếp rồi cuối cùng mới suy bại. Nhưng sau khi trở lại tiếp xúc thực sự thì, anh phát hiện ra suy nghĩ của mình vẫn cực kỳ đơn giản. Lần đứng sai đội đầu tiên là không sai, nhưng đến lần thứ hai, đảng của Thái tử đã đăng quang, vị trí thường ủy của nhà họ Cố lại bị những người cầm quyền cũ nhắc đến, là đảng phái của phe cầm quyền cũ và đảng của Thái tử mới đã thất bại.

Như vậy liệu có thể lần đứng sai đội thứ hai này, không phải nhà họ Cố đứng sai, mà là ngại bị biến thành mắt trận nên 'bị' đứng sai…

Chín thường ủy, một phần biểu quyết trong chín phần, nếu người quyền cao chức trọng không phải là người của mình thì ai có thể yên tâm? Nếu như mình đứng ở vị trí đó, Cố Trầm Chu đặt tay lên ngực tự hỏi, mình có thể yên tâm không?

— Đương nhiên là không thể.

Nếu là mình, chỉ cần có thể thì mình cũng sẽ tiêu diệt sạch sẽ toàn bộ thế lực trước đó rồi đặt người của mình vào. Không có gì là đúng sai, đây là chính trị.

Cho nên lựa chọn chỉ có một lần, lần này cũng không thể chọn sai.

Không thì dù không có lý do này rồi cũng sẽ có một lý do khác, không có một ngày này thì vẫn còn có một ngày khác.

Cuối cùng vẫn có thể lôi mình ra khỏi vị trí.

"Uông Bác Nguyên."

Trong tiểu viện dưới chân núi Thiên Hương, Cố Trầm Chu ngồi trước bàn ăn, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn nhẹ giọng nhắc đi nhắc lại, vẻ mặt chăm chú giống như muốn gắn thật chặt hai cái tên này vào trong lòng.

"Úc Thủy Phong."

"Uông Bác Nguyên, Úc Thủy Phong; Uông Bác Nguyên, Úc Thủy Phong…"

Động tác của Uông Bác Nguyên sau khi vào kinh thành phách lối hơi so với tưởng tượng của Cố Trầm Chu rất nhiều. Nhưng việc này cũng không quá khó hiểu, là Thái tử mới được tình thế hiện tại nhắm đến, dưới tình hình Thái tử cũ đã ổn định mười năm có thừa, ông ta cũng phải làm ra chút việc gì đó để chứng minh sự tồn tại của mình.

Mà đám đời thứ ba như Cố Trầm Chu ở trong giới này, sự chứng minh như vậy do cháu của Uông Bác Nguyên, Uông Vinh Trạch hiện tại hai mươi sáu tuổi, hoàn thành.

Khách sạn được lựa chọn vẫn là Quốc Sắc Thiên Hương mà người trong giới thường xuyên đi đến như trước.

Khi Cố Trầm Chu đi vào Quốc Sắc Thiên Hương liền được cô gái tiếp đón đến một gian lầu nhỏ có phong cách sang trọng nhất.

Trên con đường mòn thấp thoáng bóng cây, anh ẩn mình trong bóng tối hơi nhíu mày: Tòa lầu có kiểu mẫu cao cấp nhất trong Quốc Sắc Thiên Hương, thường ngày luôn được sử dụng để các vị quan chức cấp Bộ mở tiệc chiêu đãi, hiện tại lại mở để cho một kẻ đời thứ ba… có thể thấy được Uông Bác Nguyên đã tung trước một ít 'tin đồn' cho Úc Thủy Phong, còn truyền đi cực kỳ mạnh mẽ.

Lúc đi vào trong tòa lầu tên là 'Dạ Thính Phong Hà' thì thấy mấy vị thiếu gia được mời đến đã ngồi gần kín hết trong sảnh, Cố Trầm Chu đưa mắt nhìn lướt qua liền tìm được một gương mặt mới duy nhất trong đám đã quen thuộc.

Đây là một thanh niên cao gầy khoảng chừng hơn hai mươi tuổi mặc trang phục thời Đường, trên cổ đeo một miếng ngọc Quan Âm màu lục cực kỳ khoa trương đang nghiêng đầu nói chuyện với người khác, từ vị trí này của Cố Trầm Chu vừa vặn có thể nhìn thấy vệt đen dưới mắt đối phương – Cố Trầm Chu nhớ lại tư liệu mà mình điều tra được – hơn phân nửa đây là kết quả do chơi đùa phụ nữ quá nhiều.

"Cố thiếu gia đến kìa."

"Cố thiếu gia đến rồi."

Cố Trầm Chu vừa đi vào tòa lầu thì tiếng chào đón lần lượt vang lên, còn có vài người nhổm dậy khỏi ghế ngồi đứng lên nghênh đón Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu mỉm cười gật gật đầu rồi bước nhanh về hướng Uông Vinh Trạch, đồng thời cũng thẳng thắn rõ ràng nhìn về phía đối phương, vừa lúc bắt được một mạt không vui chợt lóe lên rồi biến mất trong mắt đối phương.

Sức chịu đựng quá nhỏ, Cố Trầm Chu thầm nghĩ. Anh cũng biết vị đời thứ ba này, Uông Bác Nguyên không có con trai chỉ có một con gái, đứa cháu duy nhất này nghe nói rất được cưng chiều, khi Uông Bác Nguyên làm bí thư thị ủy Xuân Khánh thì càng là Thái tử đệ nhất, có đôi khi danh tiếng còn có thể nổi bật hơn cả con gái của chính Uông Bác Nguyên.

"Uông thiếu gia."

Cố Trầm Chu mỉm cười bắt tay Uông Vinh Trạch.

"Cố thiếu gia."

Uông Vinh Trạch chỉ hời hợt nắm tay một cái với Cố Trầm Chu rồi thu ngay tay lại.

"Ngưỡng mộ danh tiếng đã lâu."

"Lời này hẳn là do tôi nói mới đúng."

Cố Trầm Chu mỉm cười.

"Uông thiếu gia vẫn là người đi trước chúng tôi mà."

Anh là nói việc Uông Vinh Trạch đã tiến vào thể chế trước.

Uông Vinh Trạch khoát tay chặn lại.

"Đều là do trong nhà yêu cầu, không vào không được nên cũng qua lại một chút thôi. Cố thiếu gia ngồi đi, mau ngồi, người đến đông đủ thì chúng ta cũng có thể khai tiệc rồi."

Lời này là ám chỉ sự kiêu ngạo của Cố Trầm Chu, người ở đây đều đã thành tinh, có ai nghe không ra chứ?

Cố Trầm Chu cười khẽ:

"Nói cũng phải, mang đồ ăn lên đi."

Trực tiếp đổi khách thành chủ, chiếu được một quân bên đối phương.

Sắc mặt Uông Vinh Trạch lập tức tối sầm, ngồi lại trên ghế không nói gì thêm.

Cố Trầm Chu cũng ngồi xuống, lấy khăn ăn trên bàn dứt khoát lau lau tay rồi ném lại vào cái đĩa.

Nhà họ Cố đến tận giờ vẫn là trung lập, không hướng về Thái tử cũ cũng không ngả theo Thái tử mới, trong mơ thì Uông Bác Nguyên thất bại, nhưng thứ gọi là chính trị này, chưa đến cuối cùng thì ai dám nói là kết cục chắc chắn sẽ như vậy? Nếu lần này Uông Bác Nguyên cũng thất bại thì đến lúc ấy Uông Vinh Trạch cũng chỉ là một đám bùn nhão trên đất, không đáng phải bận tâm; mà nếu Uông Bác Nguyên không thất bại, đến lúc ấy Uông Vinh Trạch là vị đại Thái tử chạm tay vào có thể bị bỏng, anh cũng không cần phải làm gã mất lòng… Hiện tại anh không cần phải biểu hiện ra mình đến gần ai hay không đến gần ai, chỉ cần chờ cha anh đưa ra quyết định trên trường chính trị — bây giờ cũng nên là lúc rồi.

Lúc này, kết quả sẽ là như thế nào đây?

Khi Cố Trầm Chu dùng cơm với Uông Vinh Trạch ở Quốc Sắc Thiên Hương thì ở trong Chính Đức Viên, Cố lão và Cố Trân Quân cũng đang ngồi nói chuyện trong phòng sách.

Chuyện bọn họ vừa nói đến là về việc của Thái tử cũ. Cố Tân Quân tóm tắt đơn giản ý của vị kia rồi chờ phản ứng của Cố lão.

Cố lão đang cắt tỉa một chậu cây dong từ tốn hỏi:

"Ý của con là gì?"

Cố Tân Quân trầm ngâm một lúc thật lâu:

"Có vị kia ủng hộ, Uông Bác Nguyên vẫn có một phần khả năng để tranh."

Đây là nói ông nghiêng về phía Uông Bác Nguyên.

"Con định đồng ý?"

Cố lão hỏi.

Cố Tân Quân lắc đầu, vuốt ve chén trà nói:

"Con và Uông Bác Nguyên từng là cộng sự, con đánh giá khá cao cá tính và quan điểm của ông ta, nhưng tình thế hiện tại này…"

Ông cầm chén trà lên nhấp một ngụm, suy nghĩ trong đầu vẫn đảo quanh chính vị trí thường ủy, cuối cùng vẫn nói.

"Con sẽ lùi lại một chút."

Cố lão gật đầu:

"Cũng tốt."

Ông cầm kéo tỉa tót từng đoạn cành lá nhỏ trên cây dong trước mặt.

"Con lùi về địa phương vài năm, sau đó quay lại trong chín thường ủy vẫn có thể xông lên được. Mười mấy năm qua Úc Thủy Phong này…"

Không biết vì sao ông không nói thêm gì.

"Uông Bác Nguyên đứng có vững hay không vẫn là do hai bên nói, dựa đến bên của hắn là không cần thiết. Nếu con muốn tiến thêm thì chỉ cần cha còn sống, lý lịch của con cũng đủ, tự bản thân nhà họ Cố vẫn có lực tranh đoạt."

"Không được xen vào chuyện Thái tử cũ mới!"

Giọng nói của Cố lão dần trở nên nghiêm khắc, rắc một tiếng, ông dứt khoát cắt rụng một cành khô.

"Nhà họ Cố còn chưa đến mức phải đánh cược tương lai!"

42. Chương 42: Cậu Đến Tôi Đi

7 giờ 30 phút tối.

Trong tòa lầu 'Dạ Thính Phong Hà' của Quốc Sắc Thiên Hương, từ khi đồ ăn được đưa lên thì Cố Trầm Chu chỉ gắp mấy miếng ăn lót dạ rồi bưng một tách trà lên từ tốn uống, thỉnh thoảng tùy tiện nói vài câu với người ở bên cạnh, đồng thời đặt một chút lực chú ý lên người Uông Vinh Trạch, hơn một tiếng nhanh chóng qua đi.

Uông Vinh Trạch từ đầu đến giờ vẫn nói chuyện với người khác lại bất chợt xoay người, nâng ly rượu lên nói với Cố Trầm Chu:

"Cố thiếu gia, tôi kính cậu một ly."

Cố Trầm Chu cảm thấy thoáng chút nghi ngờ, vẻ mặt lại không hề xao động nâng ly lên cười nói:

"Uông thiếu gia khách khí quá rồi, hôm nay anh là chủ tôi là khách, nên để tôi đến kính anh mới phải."

"Cố thiếu gia nói vậy là không cho tôi thể diện rồi."

Uông Vinh Trạch giả vờ tức giận.

"Lúc tôi ở Xuân Khánh thì vẫn được nghe nhắc đến tên của Cố thiếu gia, đều nói là Cố thiếu gia có năng lực và thủ đoạn cao, là một trong những người đứng đầu trong giới. Khi đó tôi còn có chút khó chịu, nghĩ rằng hơn nửa đều là vì Úc thiếu gia và Thẩm thiếu gia đều không có ở đây, không ngờ vừa đến kinh thành này mới phát hiện ra bọn họ đúng là không nói khoác."

Úc thiếu gia và Thẩm thiếu gia trong miệng hắn là con trai của Úc Thủy Phong và Thẩm Hữu Xương, Úc Thủy Phong và Thẩm Hữu Xương một là Phó Chủ tịch một là Thủ tướng, con trai của họ ở trong giới này cũng là nhân vật có một không hai, nhưng việc này không có liên quan quá lớn đến Cố Trầm Chu – năm Cố Trầm Chu mười lăm tuổi thì hai vị đại thiếu gia này đã ra khỏi giới và tiến vào trong thể chế, sau này thỉnh thoảng có quay về cũng chỉ tham gia những buổi họp mặt vô cùng riêng tư, cũng không lộ diện làm anh cả trong giới. Về mặt này mà nói, sự tu dưỡng của hai vị đó quả thực là cao hơn không ít.

Cố Trầm Chu cười nói:

"Không là gì cả, đều là mọi người nể mặt thôi."

"Cố thiếu gia nói vậy là khiêm tốn rồi."

Uông Vinh Trạch cười nói.

"Bữa cơm hôm nay không tính, ngày khác tôi nhất định làm chủ mời Cố thiếu gia và mọi người vui chơi một hồi, lúc ấy Cố thiếu gia nhất định phải nể tình mới được."

Cố Trầm Chu thầm nghĩ vị đại thiếu gia này đúng là không muốn lãng phí một giây nào để củng cố địa vị của mình ở trong giới. Đầu ngón tay anh vuốt nhẹ miệng ly thủy tinh, cân nhắc lợi hại giữa việc đồng ý và không đồng ý. Nếu như đồng ý, một chữ mời này đã khiến anh dẫn đầu kêu mọi người cùng đi, chắc không phải kêu anh làm người hầu truyền lời chứ? Chưa bắt đầu làm gì cả đã phải cúi thấp đầu trước; nếu như không đồng ý, cái tên Cố Trầm Chu này của anh sẽ được treo lên trong lòng vị đại thiếu gia này…

Anh ngược lại không quan trọng lắm việc tiến lùi, bình thường ngồi ở vị trí gọi là đứng đầu, một phần là muốn bộc lộ thực lực của gia đình mình, một phần khác – chẳng lẽ lại có bậc đại trượng phu không yêu quyền thế? Bọn họ lăn lộn trong giới của đám đời thứ ba này làm gì? Vào đây chính là có thể diện. Thể diện này nhìn không thấy cũng không chạm vào được, nhưng một khi có được lại có thể khiến rất nhiều chuyện trở nên dễ dàng hơn.

Chỉ là hiện tại không thể so với lúc thường, làm chuyện gì cũng phải cẩn thận ba phần. Bản thân nhà mình lại đang có tính toán gì đây? Nếu như vẫn tính toán dựa vào Uông Bác Nguyên, anh vốn không cần phải dốc sức cho người này thể diện… Tâm tư Cố Trầm Chu xoay chuyển mấy vòng, trên mặt cũng không hiện sắc giận mà chỉ cười nói:

"Xem lời này của Uông thiếu gia này, Uông thiếu gia mới vào kinh thành, chúng tôi dù thế nào cũng muốn đưa Uông thiếu gia đến vài điểm danh thắng xem mấy thứ thú vị của kinh thành – mấy việc khác có thể bàn sau, đúng không?"

Nghe xong lời này, mi tâm của Uông Vinh Trạch liền giãn ra, lòng thầm nghĩ Cố Trầm Chu này thật đúng là tay già đời trong giới. Mấy lời vừa rồi là gã ướm thử Cố Trầm Chu, bất kể Cố Trầm Chu có chấp nhận lời của gã hay không thì đều có thể thăm dò được khuynh hướng của cậu ta. Nhưng Cố Trầm Chu lại cố tình không nói đồng ý hay không, còn kéo theo 'người địa phương làm chủ' để đánh lạc hướng, đây là có ý muốn đứng nhìn.

Có được đáp án này, Uông Vinh Trạch không thể nói là vừa lòng, nhưng cũng không phải là không vừa lòng – chút khôn ngoan và độ lượng ấy gã vẫn là có – liền cười dài muốn nâng ly uống cạn, nhưng không đợi một ly này của gã cạn hết, bên ngoài đã truyền đến giọng nói mang theo ý cười của một người đàn ông:

"Nơi này thật đúng là náo nhiệt mà, không biết có được một cái ghế cho tôi hay không?"

Trong nháy mắt giọng nói này truyền đến, nét cười trên mặt Cố Trầm Chu chợt cứng ngắc. Nhưng cũng may những người khác ngồi trong phòng đều đang nhìn ra phía cửa, mà chỉ có duy nhất Uông Vinh Trạch ngồi đối diện với Cố Trầm Chu cũng dưới tình huống không phòng bị mà uống cạn rượu hiện đang vất vả xoay người ho khan, vốn không kịp chú ý đến sự bất thường của Cố Trầm Chu.

Người vừa đi vào cửa ngược lại ngoại trừ lúc đầu thờ ơ liếc mắt nhìn về phía Uông Vinh Trạch một cái ra liền đặt ánh mắt mình dừng lại trên người Cố Trầm Chu, bởi vậy cũng nhìn thấy vô cùng rõ ràng vẻ mặt của Cố Trầm Chu biến đổi trong nháy mắt này, nét tươi cười bên khóe môi hắn lập tức trở nên cổ quái, còn không kìm được mà mở rộng sang hai bên một chút – nhưng gần như lập tức, hắn bởi vì kéo đến chỗ thâm tím vẫn chưa tan hết mà nhẹ hít sâu một hơi.

Lúc này Uông Vinh Trạch cuối cùng cũng áp chế được tiếng ho khan của mình, gã căm tức nhìn về phía nơi truyền đến giọng nói, ánh mắt đầu tiên vừa chạm đến đã suýt bật cười ra tiếng:

"Vị này –"

Gã nghiêm túc nhìn kỹ mặt đối phương: Thực ra cũng không phải đáng cười đến thế, chỉ là trên gương mặt cực kỳ đẹp trai lại có đủ các loại thâm tím tuy nhạt nhưng vô cùng dày đặc, bắt mắt hệt như mấy vết đen trên một miếng tơ lụa trắng muốt, có thể thấy được lần trước lúc người này bị đánh thì bên đánh người nhất định là dùng sức chăm sóc đến toàn bộ các phương hướng và góc độ trên gương mặt anh tuấn của người này.

Là một người đàn ông, hiện tại Uông Vinh Trạch không có chút lòng ghen tị nào với gương mặt kia của đối phương, gã thầm nghĩ đây là người nào vậy? Lăn lộn cũng quá thê thảm đi.

Nghĩ đến đây gã mới phát hiện ra vừa rồi lại không có người trả lời gã, gã có chút bất ngờ, nhìn nhìn xung quanh một chút rồi lại hỏi một câu:

"Vị này là?"

"Để tôi giới thiệu."

Cố Trầm Chu đã bình tĩnh lại. Việc giới thiệu trong giới cũng có quy củ của mình, thân phận của Hạ Hải Lâu như thế, anh lại ngồi ở đây, như vậy việc giới thiệu cho Uông Vinh Trạch phải do người có thân phận không khác Hạ Hải Lâu lắm là anh đến làm mà không phải người khác có thân thấp hơn – ước định này đã được áp dụng trong giới mà không có bất cứ ai dám công khai trở mặt.

"Uông thiếu gia."

Cố Trầm Chu đứng dậy, trên mặt vẫn mang theo vẻ tươi cười thản nhiên trước nay.

"Vị này cháu ngoại trai của Thủ tướng Hạ, Hạ thiếu gia, đây là Uông thiếu gia cháu trai của Thị trưởng Uông."

Là Thủ tướng Hạ Nam Sơn đó. Nụ cười vốn có chút ẩn nhẫn trên mặt Uông Vinh Trạch lập tức hiện ra rõ ràng, gã mang theo vẻ tươi cười có chút mất tự nhiên,đưa mắt nhìn chăm chú vào Hạ Hải Lâu trong vài

giây trước rồi mới chậm rãi vươn tay ra:

"Thì ra là Hạ thiếu gia –"

Chữ 'thiếu gia' này bị kéo ra đặc biệt dài.

Hạ Hải Lâu cười khẽ, biểu hiện còn khoa trương hơn cả Uông Vinh Trạch, chỉ thấy hắn vươn đầu ngón tay ra chạm nhẹ vào trong bàn tay Uông Vinh Trạch một cái rồi lập tức thu tay lại, sau đó nói một câu:

"Thì ra Uông thiếu gia là cháu của Thị trưởng Uông, tôi nghe được tin còn tưởng rằng là thiếu gia nhà Thị trưởng chứ."

Sắc mặt Uông Vinh Trạch lập tức tối sầm.

Cố Trầm Chu ở bên cạnh nghe thật sự có chút muốn cười, hai người này muốn phân cao thấp bằng lời nói thật đúng là rùa đi nói rùa, mỗi người một dạng.

Bắt tay với Uông Vinh Trạch xong rồi, Hạ Hải Lâu lập tức liếc mắt nhìn quanh một lượt rồi cười nói:

"Mọi người đều ở đây – không ngại tôi đến chen ngang chứ?"

Miệng hắn đang hỏi nhưng ngữ điệu thì chắc chắn, đã quay đầu sang dặn dò nhân viên phục vụ đứng một bên mang thêm một cái ghế đến, hơn nữa còn chỉ vào vị trí bên cạnh Cố Trầm Chu.

Thấy Hạ Hải Lâu như vậy, sắc mặt Uông Vinh Trạch đã cực kỳ khó coi.

Cố Trầm Chu ngược lại không có chút biểu hiện gì, chỉ thản nhiên gật đầu với Hạ Hải Lâu một cái. Người vốn đang ngồi bên cạnh Cố Trầm Chu lập tức vội vàng dịch sang bên cạnh để chiếc ghế mới được mang lên có chỗ đặt.

Uông Vinh Trạch nhìn Hạ Hải Lâu ngồi xuống rồi, lập tức ngoài cười nhưng trong không cười nói:

"Hạ thiếu gia đến thật không khéo, chúng tôi đã ăn được nửa bữa, đành phải khiến Hạ thiếu gia ấm ức rồi."

Cố Trầm Chu ngồi bên cạnh Uông Vinh Trạch hết lời để nói rồi, đang muốn đứng ra giảng hòa – tuy rằng anh cũng không có cảm giác gì với Uông Vinh Trạch, nhưng nếu muốn so với Hạ Hải Lâu, vị đại thiếu gia không có tâm nhãn quá sâu này quả thực là đáng yêu giống như Thiên Sứ, có thể thấy là khó so được với người khác.

Nhưng Hạ Hải Lâu đã cười như không cười liếc mắt nhìn Uông Vinh Trạch một cái.

"Không ấm ức."

Hắn quay đầu nói với người phục vụ.

"Mang thêm một bàn nữa lên, tính vào hóa đơn của tôi."

Lời này vừa ra Uông Vinh Trạch đã suýt nữa đập bàn đứng dậy! Vẫn là một người ngồi bên phải gã thầm kéo tay áo gã lôi xuống, cười nói:

"Hạ thiếu gia cũng quá nóng nảy rồi, Uông thiếu gia vừa rồi chỉ là cảm thấy ấm ức thay cho Hạ thiếu gia nên muốn gọi một bàn nữa lên thôi!"

Anh ta vừa nói liền quay đầu sang dặn người phục vụ.

"Mau mang thêm một bàn nữa lên, Hạ thiếu gia chính là vị khách hiếm có, bình thường có mời cũng không mời được đâu."

Nhân viên phục vụ trong Quốc Sắc Thiên Hương cũng được huấn luyện và có kinh nghiệm, thấy các vị khách đã cùng nhất trí rồi liền không hề chậm trễ thu dọn bàn ăn, làm như không thấy những gợn sóng ở ngay dưới mí mắt.

Mới hai câu mở đầu đã bị nghẹn những ba lần, Uông Vinh Trạch cười lạnh một tiếng nói với Hạ Hải Lâu:

"Thứ tô điểm trên gương mặt Hạ thiếu gia thật sự rất khác biệt, không biết là do nơi nào làm ra vậy?"

Gã tưởng rằng chỉ cần mình hỏi như thế thì dù sắc mặt Hạ Hải Lâu không biến đổi thì khẳng định cũng không thể hòa nhã được, ai ngờ Hạ Hải Lâu lại cười rộ lên:

"Uông thiếu gia cũng cảm thấy thứ này rất khác biệt? Đi cùng tôi xem một chút chứ! Tôi đi một chuyến đến khu bảo vệ động vật hoang dã tìm một con ngựa dữ muốn luyện một chút, đáng tiếc là còn chưa chạm được vài cái đã bị nó tha đi một đoạn dài, ai, là do kỹ thuật không bằng ai thôi."

Trên mặt hắn, mặt trái là vẻ tiếc nuối chói mắt, mặt phải sáng ngời vẻ hoài niệm đến không thể chân thật hơn, nói đến mức Uông Vinh Trạch cũng cảm thấy sửng sốt trong lòng, cảm thấy lời kia của đối phương chỉ e là sự thật – thực ra Hạ Hải Lâu cũng không phải đang nói thật sao? Con ngựa kia bây giờ còn đang an vị bên cạnh hắn mà.

Cố Trầm Chu bưng ly rượu lên uống một ngụm. Anh cảm thấy bản thân gần đây thực sự không nên ngồi gần Hạ Hải Lâu quá – mẹ nó thật muốn đập chai rượu hoặc nhấc bàn lên nện xuống đầu đối phương một cái – thật sự rất nguy hiểm!

Nhưng nếu có thể khiến Hạ Hải Lâu không kiêng dè gì mà nói tiếp thì Cố Trầm Chu sẽ không phải là Cố Trầm Chu, trên mặt anh mang theo chút ý cười nhàn nhạt:

"Hạ thiếu gia đúng thật là hài hước."

Chỉ một câu của anh như vậy, mọi người vốn đang xuôi theo suy nghĩ của Hạ Hải Lâu liền nhìn kỹ mặt Hạ Hải Lâu một lần nữa – cũng không phải là hài hước! Là loại ngựa nào kéo người đi còn có thể kéo được đến mức cả mặt đều xanh tím? Rõ ràng là bị người ta đánh mà ra!

Vừa tự hỏi như vậy, lại nghĩ đến lời nói lấp liếm của Hạ Hải Lâu trước đó, vẻ mặt của mọi người liền trở nên mờ ám, nhất là Uông Vinh Trạch chỉ thiếu không cười thẳng ra tiếng.

Cố Trầm Chu lên tiếng thì Hạ Hải Lâu cũng không ngại, nâng ly rượu lên giơ về phía người bên cạnh, cũng không để đối phương làm gì mà tự mình uống một hơi cạn sạch, sau đó nói:

"Cố thiếu nói là cái gì – thì nó chính là cái đó."

Nếu là người trong giới thì đương nhiên đã sớm quen với việc từ một câu nói xem xét đến hàm nghĩa ẩn phía sau đó.

Với một câu vừa rồi của Cố Trầm Chu, Uông Vinh Trạch đã có thể phán đoán ra đối phương không quá thân thiết với Hạ Hải Lâu – như vậy đối với thế lực đứng sau lưng Hạ Hải Lâu này, là Hạ Nam Sơn cùng với Úc Thủy Phong dựa vào Hạ Nam Sơn, liệu có phải cũng không quá thân thiết hay không? Như vậy liệu có phải là cũng có thể suy ra một chút thái độ của nhà họ Cố?

Chỉ là câu trả lời tiếp đó của Hạ Hải Lâu lại khiến Uông Vinh Trạch có chút nhìn mà không hiểu: Thái độ của Hạ Hải Lâu như vậy là đang gắng sức tranh thủ nhà họ Cố về phe Chủ tịch Úc, hay là nhà họ Cố đã có chút ăn ý không cần nói ra lời với bọn họ?

Lúc Uông Vinh Trạch đang tự hỏi thì Cố Trầm Chu cũng đang tự hỏi.

Người trong giới này tuy là có thể diện vô hạn, nhưng chỉ cần là người, có thể diện thì khẳng định là có chỗ bất đắc dĩ.

Uông Vinh Trạch đại diện cho Uông Bác Nguyên, Hạ Nam Sơn lại gần gũi với Úc Thủy Phong.

Chỉ cần nhà họ Cố còn chưa tỏ rõ thái độ, anh cũng sẽ không thể đưa ra thái độ quá rõ ràng, cho dù là đối với Hạ Hải Lâu.

Có lẽ phe Úc cũng là một lựa chọn, nhưng trước tiên phải khiến Hạ Hải Lâu không còn có ý đồ với anh nữa.

Cố Trầm Chu mỉm cười chạm nhẹ vào ly rượu của Hạ Hải Lâu một cái.

Phải khiến Hạ Hải Lâu hiểu rõ cái gì thực sự gọi là đau mới được.

43. Chương 43: Đánh Úp

Chỉ cần Hạ Hải Lâu muốn là có thể biến bất cứ nơi nào thành chiến trường.

Bữa tiệc này của Uông Vinh Trạch từ sau khi Hạ Hải Lâu đến đây thì cả một bàn người đều ăn mà miệng đầy mùi thuốc súng.

Sắc mặt Uông Vinh Trạch ngồi ở vị trí làm chủ đã không thể nói là dễ nhìn, vài lần muốn vỗ bàn mắng chửi đều bị người trẻ tuổi đeo kính ngồi bên cạnh lặng lẽ giữ chặt, kết quả là lại nghẹn đè ép xuống.

Loại chuyện như vậy gã có thể làm một lần rồi hai lần, nhưng nếu gã đã làm đến lần thứ ba thứ tư – chẳng lẽ người trên bàn này đều mù mắt cả sao? Qua vài lần sau, vẻ mặt của mọi người đều lộ vẻ thản nhiên.

Cố Trầm Chu đã không còn nâng ly rượu lên nữa, chỉ thỉnh thoảng cầm đũa gắp đồ ăn. Đối với Hạ Hải Lâu và Uông Vinh Trạch ngồi ở hai bên trái phải mình, bất kể là muốn hay không muốn, chủ động hay bị động, anh đều đang phân tích hành vi và hàm nghĩa thể hiện phía sau những hành vi đó của bọn họ.

Lần này Hạ Hải Lâu là cầm đuốc cầm gậy chạy đến chọn vùng, chỉ thiếu không trở mặt đến cùng mà thôi… Chỉ e cũng là do người phía sau lưng hắn bày mưu tính kế, đối với Uông Bác Nguyên thì họ Úc kia cũng vô cùng bất mãn mà.

Còn Uông Vinh Trạch, Cố Trầm Chu lặng lẽ suy ngẫm về người này. Cũng không vinh quang giống như gã thể hiện ra bên ngoài, e rằng cái gọi là được cưng chiều chẳng qua là vì Uông Bác Nguyên cần đứa cháu này mở thông đường trong giới con cháu đời thứ ba mà thôi. Hôm nay gã đến nơi này thứ nhất là bày ra cái giá của mình, thứ hai là cũng muốn đặt trạm kế tiếp cho Uông Bác Nguyên, thăm dò thử khuynh hướng của mọi người – hiện giờ xem ra thì điểm thứ hai rõ ràng hơn điểm thứ nhất nhiều, Uông Vinh Trạch dù có bốc hỏa cũng không dám thực sự phát, chỉ sợ làm hỏng việc của Uông Bác Nguyên…

Nhưng bữa cơm này vừa qua, Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn Uông Vinh Trạch một cái, chuyện của Uông Bác Nguyên được giải quyết rồi, Uông Vinh Trạch muốn tiếp tục đứng vững gót chân ở trong này tất nhiên là không thể dễ dàng – trong giới này, địa vị của bậc cha chú đương nhiên là rất quan trọng, nhưng bản thân gã cũng phải biết cách chơi xoay vòng, nếu không thì cứ dứt khoát dựa vào địa vị của bậc cha chú sắp xếp cho một chỗ là được rồi, còn tranh một vị trí đứng đầu làm cái gì?

Tám giờ mười phút.

Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn thời gian, thầm nghĩ cũng không còn sớm nữa, liền nói với Uông Vinh Trạch:

"Uông thiếu gia, bây giờ cũng không còn sớm nữa đúng không? – Nếu tiếp theo Uông thiếu gia không còn kế hoạch nào, để cho tôi làm chủ một lần mời Uông thiếu gia đi một chuyến nhé?"

Ánh mắt Uông Vinh Trạch vẫn còn dính chặt lên người Hạ Hải Lâu, đầu tiên có chút không để ý gật đầu một cái, sau đó mới ý thức được là Cố Trầm Chu đang nói cái gì.

Một lần ý thức này, gã gần như là ở giữa ngày nóng nực được uống một ngụm nước đá, sảng khoái từ tận đáy lòng: Bấm thời gian thật chuẩn, cuối cùng cũng được giải thoát khỏi bữa tiệc đáng chết này, hơn nữa người ta cũng không nói là bản thân có chuyện muốn đi, là hỏi gã có việc hay không, nếu không còn việc gì thì có thể cùng đi thêm một hồi nữa –đây đương nhiên là một lời khách sáo không thể coi là thật, nhưng lời khách sáo này không phải ai nói cũng đều hay như vậy đúng không?

Vẫn là câu nói đó, là người thì đều có sự so sánh. Hiện tại Uông Vinh Trạch nhìn Cố Trầm Chu thuận mắt hơn không chỉ một chút. Gã lập tức hùa theo câu nói này, giải tán bữa tiệc rượu:

"Cố thiếu gia nói phải, thời gian không còn sớm nữa. Buổi tối thật sự có vài chuyện, lần sau đi, lần sau nhất định sẽ nhờ Cố thiếu gia giới thiệu cho tôi vài thứ thú vị."

Cố Trầm Chu gật đầu, đứng dậy trước tiên, những người khác thấy thế mới tốp năm tốp ba đứng lên theo, nói mấy câu với Uông Vinh Trạch rồi giải tán dần.

Đi từ mấy tòa lầu nhỏ ở tận cùng bên trong Quốc Sắc Thiên Hương này ra bên ngoài cần đi mất tròn mười phút qua đường mòn.Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu đi ở đằng trước, nếu có thể, Cố Trầm Chu vô cùng vui vẻ nếu Hạ Hải Lâu cút sang chỗ nào đó – nhưng nguyện vọng này dường như không dễ thực hiện lắm, cho

nên giờ phút này Hạ Hải Lâu không chỉ đi bên cạnh Cố Trầm Chu, còn ghé sát vào thấp giọng trò chuyện với anh:

"Cố thiếu gia, đã lâu không gặp."

Vẻ mặt Cố Trầm Chu không chút thay đổi nhìn về phía trước:

"Vậy à? Tôi cảm thấy chúng ta gặp mặt rất thường xuyên."

"Năm ngày không gặp rồi."

Hạ Hải Lâu đưa ra thời gian cụ thể.

"Hạ thiếu gia có thể bỏ ra vài ngày để bình tĩnh lại một chút."

Cố Trầm Chu trả lời.

"Cố thiếu gia thật sự là độc ác mà."

Hạ Hải Lâu cười ha ha.

"..."

Cố Trầm Chu nghĩ rằng bản thân tốt nhất là đừng nên tranh luận với Hạ Hải Lâu, miễn cho càng lằng nhằng càng không rõ ràng. Nhưng Hạ Hải Lâu cứ ghé sát vào anh làm gì? Chứng động kinh lúc có lúc không chắc?

Không đúng, nếu như động kinh thì đối phương đã trực tiếp ra tay, như lúc này vậy, đi cùng một con đường còn dựa sát vào quả thực rất dễ dàng có khả năng, hoàn toàn là chuyện mà Hạ Hải Lâu sẽ làm.

Một ý niệm bất chợt lóe lên trong đầu Cố Trầm Chu, anh tiếp tục đi về phía trước, thân thể cũng lơ đãng nghiêng qua một chút, vừa lúc thấy được một bóng đen vụt qua bên cạnh cửa sổ của tòa lầu 'Dạ Thính Phong Hà'.

Hạ Hải Lâu đứng bên cạnh Cố Trầm Chu đương nhiên là thu hết được những việc này vào trong đáy mắt, hắn nhún vai có chút tiếc nuối.

Thì ra là như vậy.

Cố Trầm Chu thu ánh mắt lại, anh cũng không sợ kẻ khác chơi trò tâm nhãn với anh hoặc dùng anh để đạt được mục đích nào đó, tương phản, nếu mỗi một hành động của Hạ Hải Lâu đều có thâm ý, ngược lại còn là sự đối đầu mà anh đã quen thuộc. Xét thấy đối phương đã khôi phục hành vi như lúc thường, anh liền thưởng cho đối phương một nụ cười nhẹ:

"Hạ thiếu gia cảm thấy như vậy có tác dụng sao?"

Hạ Hải Lâu thấy nụ cười trên mặt Cố Trầm Chu, ánh mắt rõ ràng là khác trước:

"Có tác dụng hay không không phải là Cố thiếu gia và tôi nói là được."

"Nói cũng đúng."

Cố Trầm Chu cũng không tỏ vẻ gì nhiều, đi cùng Hạ Hải Lâu ra khỏi Quốc Sắc Thiên Hương.

Trong tòa lầu nhỏ kia, Uông Vinh Trạch ở lại cuối cùng nhẫn nhịn đến khi tất cả mọi người đi rồi mới tức giận đá một cái đổ bàn, khiến toàn bộ đồ ăn trên bàn vẫn chưa được dọn đi văng hết lên người nhân viên phục vụ đang thu dọn:

"Thứ gì đây! Cố Trầm Chu và Hải Hải Lâu dám làm bộ diễn vai phản diện trước mặt tôi, sớm muộn gì cũng phải hại chết hai tên này!"

"Nói không chừng vẫn như cũ là Hạ Hải Lâu một mình thể hiện ra như vậy, mục đích là muốn khiến chúng ta hiểu lầm."

Lên tiếng là một người đàn ông đeo kính, người đàn ông này chính là người vừa rồi kiềm chế ra hiệu cho Uông Vinh Trạch trên bàn cơm.

Uông Vinh Trạch lớn lên ở trong giới lâu như vậy, chẳng lẽ còn không biết kết quả của một bữa tiệc này? Gã ném thẳng cho đối phương một cái mặt lạnh, còn thuận thế đá thêm một cái nữa, khiến cái ghế kia nặng nề bay đến bên cạnh người đàn ông đeo kính mắt, dùng việc này để tỏ ra là mình vô cùng không hài lòng.

Người đàn ông đeo kính mắt đưa tay đẩy kính, vẫn thản nhiên lẳng lặng ngồi ở vị trí cũ, đến lông mày cũng không hề dao động một chút.

Uông Vinh Trạch đã đi được vài vòng trong đại sạch, dọc đường đi 'rầm rầm loảng xoảng' đập nát hết những gì có thể đập trong phòng, vẫn cảm thấy ngọn lửa trong lòng càng cháy càng rực, nhịn không được nói với một người lính đặc chủng từ đầu đến giờ vẫn đứng ở trong góc:

"Buổi tối cậu dẫn người đi dạy dỗ Hạ Hải Lâu và Cố Trầm Chu một trận cho tôi! Nếu tôi không làm gì thì bọn chúng thật sự sẽ coi tôi là một con mèo bệnh nằm ngủ trên giường!"

Theo lời nói của Uông Vinh Trạch, ánh mắt lợi hại giấu dưới lớp kính mắt của người đàn ông đeo kính đảo qua trên người lính đặc chủng kia.

Người lính đặc chủng hạ mắt xuống, tiếp tục giả làm pho tượng.

Nhìn cảnh này, trong lòng Uông Vinh Trạch cũng hiểu rõ ràng, cười lạnh một tiếng lại hít sâu mấy hơi, cuối cùng cũng chặn được ngọn lửa trong lòng, chậm rãi ngồi lại xuống ghế.

Lúc này, một đám thiếu gia đi ra ngoài Quốc Sắc Thiên Hương ngược lại đã giải tán. Cố Trầm Chu bởi vì đều phải chào hỏi mọi người nên tốc độ ngược lại chậm hơn những người khác, từ người đi ra đầu tiên lại biến thành người cuối cùng rời khỏi.

Đi vào trong bãi đỗ xe, xe Hạ Hải Lâu cũng chưa rời đi, trong xe dường như cũng có người đang ngồi.Xe của Cố Trầm Chu cũng không đỗ ở cùng một khu với Hạ Hải Lâu, anh từđằng xa nhìn lướt về phía đối phương rồi bước vào trong xe của mình, vừa khởi động máy vừa nghĩ về chuyện của Hạ Hải Lâu.

Chỉ e hôm nay anh cũng chỉ là một ngọn thương của Hạ Hải Lâu mà thôi.

Cố Trầm Chu đặt tay lên tay lái, đầu hơi ngửa ra sau, lẳng lặng suy nghĩ.

Vừa rồi ở trong tiệc rượu anh đương nhiên đều không nghiêng sang giúp hẳn ai cả, thậm chí còn giải vây giúp Uông Vinh Trạch vài lần, nhưng biểu hiện của Uông Vinh Trạch trước đó ngoài là lòng dạ hẹp hòi ra thìsợ rằng gã còn chưa bộc lộ rõ ràng quan điểm đứng ở trận địa nào đâu, đợi cho vị kia từ từ nguôi giận thì không ổn; lại thêm động tác thân mật cuối cùng mà Hạ Hải Lâu cố ý vô tình làm ra, rất khó nói Uông Vinh Trạch cuối cùng sẽ nghĩ như thế nào. Nhưng dù Uông Vinh Trạch nghĩ gì, trước mắt cũng không thể giao nhà họ Cố cho phe Úc.

Mà nhà họ Cố thì, từ góc độ chính trị mà nói là được vị đang đương nhiệm kia cất nhắc, e rằng không thể không để ý đến ý tứ của vị kia, bỏ qua phe phái của Uông Bác Nguyên mà qua lại thân mật với Thái tử cũ.Không để ý đến Uông Vinh Trạch, muốn nhà họ Cố và Uông Bác Nguyên rạn nứt, chút thủ đoạn ấy vẫn là không đủ xem… Nhưng mà buổi tối vài ngày trước, Hạ Hải Lâu liệu có thể nào cũng có suy nghĩ gì khác không? Ví dụ như muốn anh bỏ qua cái gì hoặc mất đi thứ gì…

Nghĩ đến đây, chính bản thân Cố Trầm Chu cũng cảm thấy rối rắm một chút, cảm thấy nhỡ như mình tự ý quyết định lại cho đối phương tìm được một cái cớ: Nếu không phải là ý của chính Hạ Hải Lâu, vậy là chuyện lớn gì đáng để hắn phải hy sinh như vậy?

Anh không nghĩ tiếp về chuyện của Hạ Hải Lâu nữa, khởi động xe xong liền vững vàng lái về phía ngoại ô.

Quốc Sắc Thiên Hương nằm gần vùng ngoại ô của thành Bắc Kinh, vốn cũng không cách xa thành phố, xe cộ xung quanh đi tới đi lui cũng coi như đắt khách nhộn nhịp. Nhưng cũng giống như Quốc Sắc Thiên Hương, núi Thiên Hương cùng nằm ở vùng ngoại ô thành Bắc Kinh lại khác, nơi đây thuộc về một vùng còn chưa có kế hoạch khai phá, Cố Trầm Chu lựa chọn nơi này hoàn toàn là vì thích sự u tĩnh của nó.

Lái xe thẳng một đường từ Quốc Sắc Thiên Hương quay về núi Thiên Hương, xe cộ xung quanh dần dần giảm bớt, khi lại rẽ qua một khúc ngoặt thì di động của Cố Trầm Chu đặt ở trong xe chợt kêu vang, anh thờ ơ liếc mắt nhìn một cái, vừa mới vươn tay ra lấy thì đột nhiên một bóng đen nhảy ra từ rừng cây bên cạnh đánh thẳng vào bánh xe trước của Cố Trầm Chu!

Cố Trầm Chu chấn động, theo phản xạ đạp phanh lại đồng thời đánh mạnh tay lái về phía bên phải!

Một tiếng động cực kỳ chói tai do cao su ma sát với mặt đất vang lên, thân xe màu xám bạc bỗng nhiên chấn động cực mạnh, sau khi rung lên vài cái liên tục, đầu xe tông mạnh lên một thân cây bên đường.

Trong lúc hít thở vài cái anh đã ra một thân mồ hôi lạnh, chút mỏi mệt sinh ra do vừa rồi uống một hai ly rượu vào lúc sự việc xảy ra đột ngột này ập đến đã toàn bộ biến thành căng thẳng. Anh tựa lưng vào ghế, tay dùng sức nắm chặt lấy tay lái, hít sâu một hơi rồi tháo dây an toàn ra chuẩn bị xuống xe liền thấy có mấy người đột nhiên ào ra từ trong rừng cây bên cạnh, kẻ cầm đầu bước nhanh đến, tay cầm một chiếc gậy sắt không nói câu nào đã vung lên dùng sức đập một cái lên cửa kính chỗ ghế lái anh đang ngồi!

'Rầm!' một tiếng, mảnh kính vỡ vụn văng khắp nơi, Cố Trầm Chu nâng tay che mặt, kinh ngạc và căng thẳng lúc đầu đã biến mất giống như thủy triều rút. Lúc này, anh không nghĩ gì cả mà thuận thế nhào sang bên phải, rút ra một thanh mã tấu dài bằng khoảng nửa cánh tay của người trưởng thành từ chỗ ghế phó lái trong xe ra, vẻ mặt thâm độc tàn bạo chém xuống cánh tay đang vói vào trong xe, đồng thời nhanh chóng đạp mạnh xuống ga, chuẩn bị đâm thẳng ra ngoài!

Động cơ khởi động, thân xe run nhẹ, Cố Trầm Chu đạp một cái nhấn chân ga đến tận cùng, lại nghe thấy tiếng ma sát cực kỳ chói tai truyền đến từ vị trí bánh xe – đáng chết, chấn động vừa rồi đã làm hỏng lốp xe!

Cố Trầm Chu thầm rủa một tiếng, dứt khoát tắt máy, bên đầu chợt xuất hiện một chiếc gậy sắt đang đập xuống đầu mình, thanh đao cầm bên tay trái vung lên, vững vàng ngăn chặn mấy thứ vũ khí ở ngoài cửa xe muốn xông vào, bấm liên tục vài cái lên di động trên người đồng thời xoay người nhanh chóng kéo cửa xe đạp thẳng ra ngoài, sau khi cánh cửa đập thật mạnh trúng vào mấy tên đàn ông đang chụm đầu đứng bên cửa xe anh liền nhanh chóng khom người chui ra, cánh tay xoay lại vươn về phía thanh đao anh đặt trên cửa xe làm lá chắn.Nhưng gần như cùng lúc đó, hai chiếc gậy sắt cùng ba thanh đao từ đủ các hướng đánh úp về phía anh!

Những kẻ này là loại người nào? Là do bên nào phái đến? Tấn công anh là muốn đạt được mục đích gì?

Một loạt câu hỏi như vậy hiện lên trong đầu Cố Trầm Chu, trong nháy mắt, anh đánh về phía một kẻ bên cạnh, một nhát đao đâm lên cánh tay đối phương đồng thời xoắn mạnh một cái, lúc rút ra cũng đánh mất năng lực phản kháng, ngã thẳng về phía mấy kẻ kia!

"Là mã tấu!"

Mấy kẻ từ đầu đến giờ vẫn im lặng tấn công cuối cùng cũng có người lên tiếng, hai âm tiết rất ngắn ngủi nhưng Cố Trầm Chu lại đột nhiên phản ứng lại, cuối cùng cũng biết cảm giác quen thuộc ngay từ đầu mình cảm nhận được là gì – những kẻ này đều đi từ trong quân đội ra!

Mẹ nó, lại là vì nhiệm kỳ mới!

Bắt đầu từ lúc này, toàn bộ giới hạn đều biến mất!

Đối phương có bảy tám kẻ đều đã được trải qua huấn luyện nghiêm khắc, căn bản không thể nào liều mạng mà qua được, Cố Trầm Chu sau khi gạt một kẻ ra liền lập tức xoay người muốn chạy, nhưng vừa bước được một bước thì ánh đèn xe chói lòa chợt lóe lên, bắn thẳng về phía mắt anh!

44. Chương 44: Tiếp Xúc Thân Mật

Ngọn đèn màu da cam liên tục lấp lóe lên trước mắt anh, Cố Trầm Chu theo phản xạ nheo mắt lại, bước chân vốn đang lao về phía trước dừng lại, tay trái đưa lên che mắt, phía sau người đã có một chiếc xe có mui lao đến.

Bởi vì đèn xe chuyển từ trước mặt sang bên cạnh, ánh đèn chói mắt liền tối hơn rất nhiều, Cố Trầm Chu nhẹ lắc đầu mấy cái, định xua đi bóng ma bởi vì bị ánh sáng cực mạnh chiếu đến mà xuất hiện trong tầm mắt – việc này cũng không có tác dụng mấy, nhưng Cố Trầm Chu vẫnnhanh chóng nhìn thấy rõ ràng chiếc xe lao đến: thân xe màu trắng cùng kiểu dáng quen thuộc, còn có biển số giống y như đúc, Hạ Hải Lâu thật sự là giống như sợ người khác không nhận ra chiếc xe của hắn.

Nhưng Hạ Hải Lâu xuất hiện ở đây trùng hợp như vậy…

Nghi vấn trong lòng Cố Trầm Chu rất nhanh có đáp án, chiếc Porsche màu trắng chạy đến trước mặt, không hề giảm tốc độ mà đâm thẳng về phía đám người kia!

"F*ck!"

Đây không phải là tiếng của Cố Trầm Chu, đám người cầm gậy gộc mã tấu từ nãy đến giờ giống như người câm cuối cùng cũng không nhịn được mà bật ra tiếng chửi, nhanh chóng tản ra khắp nơi.

Chiếc Porsche màu trắng lướt đến vị trí bên cạnh chiếc xe của Cố Trầm Chu thìđột nhiên trượt đi rất mạnh, cách một chiếc xe mà Cố Trầm Chu cũng có thể nhìn thấy bên dưới lốp xe của đối phương xuất hiện tia lửa.

Là đinh sắt. Ánh mắt Cố Trầm Chu thuận thế nhìn lướt qua mặt đất. Đinh sắt được rải chừng mấy trăm cái trên một khoảng đường nhỏ này, đầu nhọn chi chít hướng lên trên, đừng nói là một chiếc, cho dù mấy chiếc xe lao đến cũng bị chúng đâm thủng.

Chấn động đột ngột như vậy chắc chắn là có ảnh hưởng đến Hạ Hải Lâu trên ghế lái. Nhưng Hạ Hải Lâu ngồi ở vị trí lái vốn là không thèm bận tâm, hoàn toàn không có ý định phanh xe lại, thậm chí còn đánh tay lái theo hướng xe nghiêng đi, tiếp tục đuổi theo đâm mấy kẻ đứng ở ven đường.

Cố Trầm Chu ở phía sau xe nhanh chóng chạy về phía Hạ Hải Lâu, khi anh vừa hành động như vậy, đám người vừa tản ra xung quanh cũng nhanh chóng tụ tập lại.

Hạ Hải Lâu đang lái xe liếc nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe một cái, cuối cùng cũng không tiếp tục đạp chân ga nữa, tùy ý để xe lao về phía trước theo quán tính, còn mình thì nhanh chóng nhảy từ ghế lái sang ghế phó lái, lấy thứ gì đó bên dưới ghế phó lái rồi giơ chân đạp văng cửa xe!

Lúc này Cố Trầm Chu vừa vặn xông lên, hai tay Hạ Hải Lâu ôm lấy đầu nhảy thẳng ra bên ngoài, lăn chưa được mấy vòng trên mặt đất thì đã bị Cố Trầm Chu xoay người kéo mạnh:

"Đi."

Cố Trầm Chu lời ít mà ý nhiều, đồng thời nhìn lướt qua thứ Hạ Hải Lâu cầm trong tay – một cây gậy bóng chày, còn không bằng thanh mã tấu mà anh mang theo, rõ ràng là cho dù đây là Hạ Hải Lâu thì cũng sẽ không mang theo một khẩu súng bên người.

"Đi đâu?"

Hạ Hải Lâu vẫn còn thảnh thơi mà hỏi một câu, chỉ là âm cuối còn chưa kịp thốt ra thì đã bị một tiếng va chạm cực lớn át mất: Chiếc Porsche màu trăng kia đâm mạnh vào vách đất ven đường, kẻ vừa rồi đuổi theo Hạ Hải Lâu dường như cũng bị quẹt ngã, ngã xuống cạnh xe chưa thể đứng dậy ngay được.

Trong đám người còn lại có một kẻ chạy đến chỗ kẻ bị ngã nằm trên đất kia, mấy kẻ khác lại cực kỳ ăn ý cùng đuổi theo Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu. Cố Trầm Chu kéo Hạ Hải Lâu chạy đến bên đường không có vách đất – nơi này đã gần đến núi Thiên Hương, đường lên núi tuy rằng đã xây xong nhưng chân núi vẫn còn một mảnh rừng lớn chưa bị dọn sạch, lại thêm giờ là ban đêm, chạy vào trong đó càng an toàn hơn chạy trên đường chính không có ai.

Chân núi thực sự thấp hơn đường cái khoảng hai thước, hai người chạy vài bước đến chỗ ven đường. Cố Trầm Chu buông tay, một tay chống xuống mặt đường nhảy xuống, trong quá trình nhảy ngắn ngủi này, anh không chỉ nghe được tiếng gió bên tai, còn nghe được cả tiếng gió trên đỉnh đầu, dường như vừa có người dùng sức ném thứ gì đó về vị trí mà anh vừa đứng.

Thiếu chút nữa thì… Cố Trầm Chu nhẹ thở phào một hơi, lúc chạm đất còn thuận thế lăn một vòng về phía trước, ngã về phía bụi cỏ rồi mới đứng dậy, đồng thời còn nhìn sang Hạ Hải Lâu đứng bên cạnh cùng nhảy xuống với anh.

Động tác của Hạ Hải Lâu không khác Cố Trầm Chu lắm, nhưng lúc chạm đất hắn hơi lảo đảo một chút khiến động tác lăn vừa rồi thoạt nhìn càng giống như vì đứng không vững nên bổ nhào về phía trước.

Cố Trầm Chu nhanh tay nhanh mắt túm lấy người, không kịp nói chuyện liền nắm chặt lấy.

Trong bụi cỏ tối tăm vang lên tiếng 'soàn soạt' nhè nhẹ nhưng không có người nào nói chuyện, hai người khom mình xuống nhanh chóng đi vào trong bụi cỏ, nhưng chưa đi được mấy bước liền nghe thấy có người ở phía sau hô lên:

"Chỗ này!"

Trong bóng tối, Cố Trầm Chu nhìn lướt qua bên cạnh, đúng lúc nhìn thẳng vào trong mắt Hạ Hải Lâu. Ánh mắt sáng rực của hắn ở nơi âm u đầy cỏ dại này dường như càng lộ rõ đường nét hơn. Ánh mắt hai người vừa chạm nhau, liền lập tức cùng xoay người đánh về phía sau!

"A –"

Kẻ vừa hô lên bị đánh ngã xuống đất, dường như có thứ gì đó được huy động, Cố Trầm Chu cũng không để ý đến, trái tim anh đập thình thịch cực nhanh, ngực thậm chí còn dâng lên một loại cảm giác bực mình, tinh thần lại càng tập trung chăm chú hơn, hiểu được bản thân mình muốn làm gì hơn bất cứ khoảnh khắc nào –

Anh không làm ra bất cứ động tác dư thừa nào, mã tấu cầm trong tay đâm thẳng xuống ngực kẻ nằm dưới!

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết ngắn ngủi vang lên trong bụi cỏ, hiện giờ đã không còn cần phải che giấu nữa, Cố Trầm Chu kéo Hạ Hải Lâu hãy còn ngồi xổm dưới đất, nhanh chóng chạy về phía cách mấy chục bước bên ngoài rừng cây.

Khoảng cách một trăm thước.

Tám mươi thước.

Sáu mươi thước.

Bốn mươi thước, ba mươi thước, hai mươi thước, mười thước –

Cố Trầm Chu nghe thấy phía sau có tiếng kẻ đuổi theo, nghe tiếng gió rít xẹt qua bên tai, nghe thấy ***g ngực mình phát ra tiếng hít thở kịch liệt khẩn trương giống như kéo bễ —

Khoảng cách một trăm thước, anh không hề nghĩ gì cả, chỉ nhớ rõ phải nắm chặt thứ trong hai tay, dùng hết toàn bộ sức lực mình có mà lao vào trong rừng cây nhỏ cây cối chằng chịt được bao phủ trong bóng đêm!

Gần như chỉ trong thời gian một cái chớp mắt, bụi cỏ cách xa, cây cối dần dày thêm, trong bóng tối không biết là ai bị vướng chân, hai người nắm chặt tay nhau giống như hồ lô ngã nhào xuống đất, lại bởi vì sườn dốc phía trước mà lăn xuống chân dốc nhanh như chớp.

Bước chân những kẻ đuổi sát phía sau lập tức trở nên xa xôi.

Bên dưới chân dốc này có một lùm cây, hai người nằm trong lùm cây vẫn giữ nguyên tư thế trên dưới, những nơi bị mảnh đá và cây cối đập trúng đau đớn giống như bị đập gãy, nhất thời đều cảm thấy toàn thân giống như vỡ nát ra, không thể đứng dậy nổi.

Lúc Cố Trầm Chu lăn xuống thì có vẻ đầu bị đập lên một mảnh đá nhỏ, từ lúc đó cho đến giờ vẫn nằm im, trong đầu còn có tiếng ong ong vang lên. Anh nhắm mắt lại, định cử động tay một chút – không sao; anh lại tự hỏi rồi tự trả lời một câu trong đầu – vẫn không có vấn đề gì.

Không nghiêm trọng lắm. Anh thở phào nhẹ nhõm một hơi, đang muốn thử đứng dậy lại phát hiện trên mu bàn tay trái hơi ngứa ngứa nhột nhột, dường như có thứ gì đó đang di chuyển bên trên…

Là gì đây? Rắn, nhện, giun, hay là loại động vật nào khác?

Cố Trầm Chu vừa nghĩ vừa nhanh chóng phủi mu bàn tay của mình một cái – không có gì cả. Động tác của anh dừng lại, mặt không hề thay đổi nằm lại xuống, lưng vai căng chặt bất tri bất giác thả lỏng.

Là một bàn tay của Hạ Hải Lâu.

"Cậu đang làm gì?"

Trong lùm cây, Cố Trầm Chu hạ giọng thầm thì hỏi.

“Tìm anh.”

Đối phương cũng thầm thì trả lời.

Bọn họ tựa vào nhau, vai kề vai, chân quấn chân, thân thể đè nặng lên thân thể, môi Hạ Hải Lâu ghé sát bên tai Cố Trầm Chu, lúc hắn nhỏ giọng nói thì hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phun lên lỗ tai Cố Trầm Chu.

“Tôi ở ngay bên dưới cậu.”

Cố Trầm Chu thản nhiên nói.

Tiếng cười của Hạ Hải Lâu rất nhỏ, nhưng chấn động nơi ***g ngực lại rất rõ ràng. Hai người kề sát nhau, chấn động nơi ngực của Hạ Hải Lâu truyền đến trên người Cố Trầm Chu, giống như ***g ngực anh cũng đang nhẹ rung lên vậy.

“Tôi đây không phải là không nhìn thấy anh sao.”

Hạ Hải Lâu đáp lại bằng một câu này.

Sau đó hai người đều lập tức im lặng – ở khoảng cách không quá xa, tiếng giày đạp trên lá cây cùng rung động thật nhẹ trên mặt đất đều truyền hết đến đây. Tiếng nói chuyện với nhau không rõ ràng lắm từ bên ngoài truyền vào trong lùm cây.

“Nơi này… Đi tìm…?”

“Quá nhiều bụi cây… Bật đèn lên…”

Sau khi nói mấy câu, ánh sáng mờ nhạt nháy mắt đảo qua.

Cố Trầm Chu nhẹ nhắm mắt lại, từ từ nín thở, tay trái ở bên cạnh lặng lẽ nắm chặt chuôi đao lạnh lẽo. Hạ Hải Lâu nằm trên người anh không nói gì nữa, cũng đồng thời thở nhẹ hơn, chỉ là một bàn tay vẫn không yên lặng như trước, thỉnh thoảng gẩy gẩy bàn tay, cánh tay, hoặc là eo anh.

Cố Trầm Chu không quá để ý điểm ấy, anh dựa vào ánh sáng thỉnh thoảng lướt qua bên ngoài mà đánh giá nơi mình tạm thời đang ở: Đây là một phiến cây cực kỳ dày rậm mà anh không biết tên, cành lá mọc dài ra bốn phía, gần như biến thành hình cầu bao phủ toàn bộ rễ cây, phần rễ này của nó gần như cắm sâu vào trong bùn đất lại có đầy cành lá khô phủ lên trên, cho dù là ban ngày, chỉ cần không để ý thì e rằng đều sẽ bỏ qua người trốn trong đây.

Bước chân bên ngoài gần hơn, ánh sáng càng lúc càng rõ ràng, tay của Hạ Hải Lâu đã chạm lên hai má anh.

Cố Trầm Chu nhanh chóng nâng tay gạt cái tay đang sờ soạng của đối phương ra. Anh dừng lại một chút, lại vươn tay đến cầm lấy bàn tay của đối phương.

Hạ Hải Lâu nằm trên người anh hình như hơi động đậy, nhưng động tác rất nhỏ. Tiếp đó đầu hắn rũ xuống tựa bên cổ Cố Trầm Chu, im lặng không quậy phá nữa.

Một loạt tiếng huyên náo truyền đến từ nơi cách đó không xa lắm, ngọn đèn chiếu đến chỗ Cố Trầm Chu lập tức đi xa, chỉ trong vòng mấy phút, hai ba tiếng bước chân cũng theo đó nhanh chóng rời đi.

Cố Trầm Chu thầm đếm ba phút trong đầu, lấy di động trong túi ra, mở một phần mềm, thấy phía trên có mấy điểm màu xanh.

“Người của tôi đến.”

Cố Trầm Chu thấp giọng nói với Hạ Hải Lâu.

“Ừ.”

Hạ Hải Lâu ú ớ lên tiếng, không hề động đậy.

Cố Trầm Chu chuẩn bị giãy tay phải không hề nhàn rỗi của mình ra, nhưng đối phương lập tức tức nắm chặt lại, anh đành phải buông thanh mã tấu bên tay trái, ôm cổ người nằm trên đổi tư thế, vừa dùng lưng vai tựa lên bụi cây phía sau vừa nâng tay bảo vệ đầu Hạ Hải Lâu, kéo người chui từ trong lùm cây ra.

Tiếng huyên náo cùng ánh đèn đều ở phía xa xa, trong vòng mấy chục thước xung quanh đã không còn dấu chân. Cố Trầm Chu tìm thanh mã tấu trong bụi cây ra, cũng không bận tâm đến mấy con nhện không biết đã bò lên áo khoác của mình từ lúc nào, lập tức rung người cho nó rơi xuống đất rồi hỏi Hạ Hải Lâu:

"Có đứng được không?"

Hạ Hải thực sự nghiêm túc cân nhắc, sau đó từ từ động đậy thân thể:

"Tôi thử xem…"

Hắn chợt nghiêng đầu, môi ấn lên môi Cố Trầm Chu, đồng thời hé ra chiếc răng nanh cắn nhẹ một cái –

Cố Trầm Chu đột ngột rút tay ra, kẹp Hạ Hải Lâu ở dưới nách kéo người lên khiến răng nanh của Hạ Hải Lâu thò ra cắn thẳng xuống môi mình. Lần này cắn ra máu, Hạ Hải Lâu vừa đau vừa tiếc, thở dài một tiếng vô cùng rõ ràng.

Cố Trầm Chu vốn không bận tâm đến đối phương, anh lấy điện thoại di động ra bấm gọi:

"Gọi một chiếc xe cứu thương, nếu không có mặt trong mười lăm phút thì cậu vô dụng."

Nói xong anh cúp máy luôn, lúc này mới liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu vẫn còn tựa trên người mình một cái:

"Nếu không phải trên đầu cậu đã có một vết rách, bây giờ tôi lại muốn đánh cậu một trận."

Nói xong câu đó, Cố Trầm Chu cầm cánh tay của Hạ Hải Lâu khoác lên vai mình, đỡ người đi ra bên ngoài.

Lần này Hạ Hải Lâu ngoan ngoãn không gây rối nữa.

Hai người đi ra ngoài được một đoạn, còn chưa đi lên sườn dốc lúc nãy mình lăn xuống thì đã có bóng người lờ mờ xuất hiện phía xa xa.

Hạ Hạ Lâu nheo mắt lại một lúc lâu mới hỏi:

"Có người đến?"

"Ừ."

Cố Trầm Chu lên tiếng:

"Thị lực của cậu sao rồi? Không nhìn thấy chút gì à?"

"Có một vết đen."

Hạ Hải Lâu không quá bận tâm, lúc quay đầu còn tranh thủ hỏi Cố Trầm Chu.

"Anh thật sự không cân nhắc lời đề nghị của tôi?"

"Cái gì?"

Cố Trầm Chu tuyệt đối là thuận miệng – sau khi thuận miệng rồi anh liền hối hận!

Mà việc Hạ Hải Lâu muốn nói càng khiến người ta hối hận hơn:

"Giữa cưỡng hiếp và SM, tôi thật sự cảm thấy việc nào cũng thú vị."

45. Chương 45: Sau Đó

Lời này vừa nói ra, bóng người ở phía xa xa đã nhìn thấy Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu, đang vội vã chạy đến.

Cố Trầm Chu lười bận tâm đến Hạ Hải Lâu, hỏi người chạy đến đầu tiên:

"Có bắt được người không?"

Lời này vừa ra, người vừa há miệng muốn nói chuyện lập tức nghẹn lời:

"Việc này… Rất xin lỗi, Cố thiếu gia, chúng tôi…"

Anh ta thật sự ngượng ngùng nói rằng mình không thể bắt được dù chỉ một người của đối phương – sau khi những kẻ đó phát hiện bọn họ đến đây thì cả đám đã quyết đoán rút lui trước, mà bọn họ mải tìm Cố Trầm Chu nên cũng không quá để ý đến việc đuổi bắt đối phương.

"Thôi."

Vẻ mặt Cố Trầm Chu vẫn thản nhiên, không bắt được thì không bắt được, bắt được rồi nhỡ đến lúc tra ra được là kẻ nào làm thì ngược lại còn có chút phiền phức.

Người vừa chạy đến đón thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đưa tay ra muốn đỡ người tựa trên vai Cố Trầm Chu:

"Cố thiếu gia, để tôi."

"Cút qua một bên."

Hạ Hải Lâu vẫn không hề lên tiếng, lúc nghe đến đó thì nhắm mắt chậm rãi phun ra một câu này.

Bàn tay người kia khựng lại giữa không trung.

Cố Trầm Chu hơi cau mày:

"Không sao đâu, tôi tự làm là được rồi. Đây là Hạ thiếu gia, vừa rồi Hạ thiếu gia trúng mấy đòn nên tâm trạng lúc này không tốt lắm."

"Thực ra tâm trạng tôi lúc này cũng không tệ đâu."

Hạ Hải Lâu sửa lại.

Nhưng hai người kia không một ai để ý đến hắn. Cố Trầm Chu tiếp tục đỡ người đi về phía trước, người tiên phong kia thì nháy mắt đã bình tĩnh lại: Hạ đại công tử Hạ Hải Lâu có tiếng là vui giận bất thường mà, nghiêm túc với cậu ta là mày thua!

Tự củng cố tinh thần cho mình như thế rồi, người tiên phong tự cảm thấy đã bị trừ mất một phần ba lượng máu vội vàng bước lên vài bước mở đường cho Cố Trầm Chu, đồng thời cũng cao giọng gọi bạn mình tiếp đón, để bọn họ tạo một lối thoát giữa chân núi và đường quốc lộ còn chuẩn bị kéo người lên.

"Còn chống đỡ được không?"

Khoảng cách đến đường quốc lộ càng lúc càng gần, ánh trăng và đèn đường đều giúp Cố Trầm Chu nhìn thấy được rõ ràng tình trạng của Hạ Hải Lâu: Đầu hắn đã bị thương, máu chảy theo tóc xuống che mất nửa gương mặt, lại thêm lúc hai người ngã thẳng từ chỗ khá cao xuống nên giờ trên mặt Hạ Hải Lâu có đủ màu xanh đỏ xám vàng, cành khô và lá vụn thì càng không cần nói, đã điểm xuyết trên tóc giống như mấy miếng hoa quả trên bánh ngọt ấy.

Cố Trầm Chu không cần nghĩ nhiều cũng biết giờ phút này mình có lẽ cũng chật vật giống như Hạ Hải Lâu – bằng chứng là Hạ Hải Lâu nghiêng đầu nhìn anh một lúc rất nghiêm túc rồi mới phụt cười:

"Dáng vẻ chật vật này của Cố thiếu gia thật sự là hiếm gặp!"

Bộ dáng vừa vui vẻ lại vừa cảm thấy thỏa mãn.

Cố Trầm Chu thầm nghĩ nếu có thể nói được mấy câu như thế này – đúng rồi, còn cả một câu trước đó nữa – thì chắc là đầu không bị đập thành có vấn đề nhỉ. Anh tiếp lời:

"Cũng không phải lần đầu tiên."

Hạ Hải Lâu hơi sửng sốt, rõ ràng là cũng nhớ lại vụ lở đất ở huyện Thanh Hương:

"Quả thật là không phải, nhưng chúng ta cũng rất có duyên, cả hai lần đều gặp xui cùng nhau."

Cố Trầm Chu vốn muốn mắng rằng cả hai lần đều là cậu tự đuổi đến, nhưng ngẫm lại thì không gian ảnh hưởng của mấy lời này thật sự quá lớn nên sáng suốt giữ im lặng.

Nhưng nếu có ai cho rằng như vậy là có thể cản được Hạ Hải Lâu thì sẽ phát điên!

Chỉ thấy Hạ Hải Lâu nhếch môi cười, vẻ mặt mờ ám:

“Hơn nữa hai lần liên tiếp này đều là tôi chủ động, lần sau Cố thiếu gia cũng chủ động một lần thì nói không chừng chúng ta có thể dã –“

Người tiên phong đi ở đằng trước nghe được thì cái hiểu cái không, thầm nghĩ Hạ Hải Lâu còn chờ mong bị người khác truy đuổi, đây là thứ tật xấu gì?

“Hạ thiếu gia.”

Cố Trầm Chu đột nhiên lên tiếng chặn ngang lời của Hạ Hải Lâu, anh dám cược bằng tên của mình rằng đối phương muốn nói đến chuyện đánh dã chiến.

“Ừ?”

“Nói ít thôi, nếu cậu không muốn tôi quẳng cậu xuống.”

Anh nhìn về phía trước, cảm thấy giới hạn cuối cùng của mình đang tràn ngập nguy cơ – anh lại muốn quẳng Hạ Hải Lâu đi rồi cãi nhau tiếp với hắn – thế giới này thật khiến người ta tuyệt vọng.

“Tuổi của tôi sắp bị cậu làm nhỏ đi mười tuổi rồi.”

“Ha? Ha ha ha… Khụ khụ khụ, khụ khụ!”

Hạ Hải Lâu xui xẻo vừa cười được một nửa thì đã bị chính nước miếng của mình làm sặc, cười to biến thành tiếng ho kịch liệt, ho xong rồi thì đầu càng đau…

Quãng đường vốn chỉ có mười lăm phút lại vì Hạ Hải Lâu mà hai người bị thương phải chậm rãi đi mất gần ba mươi phút. Nhân viên y tế đứng cạnh xe cấp cứu ở ven đường từ mười phút trước nhìn qua quả thực là còn cuống quít hơn cả bản thân Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu, tất cả mọi thứ đã được chuẩn bị ổn thỏa, chỉ thiếu không nhảy xuống dưới khiêng người lên trên mà thôi.

Cố Trầm Chu cuối cùng cũng đỡ được Hạ Hải Lâu đến sát bên dưới đường quốc lộ. Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm trong khi hai người bị thương ngược lại không hề tỏ vẻ gì. Cố Trầm Chu buông tay Hạ Hải Lâu ra giao cho người bên cạnh:

“Đỡ Hạ thiếu gia lên trước đi.”

Lần này Hạ Hải Lâu không nói gì, từ từ nhắm mắt lại để mặc mấy người kia nâng hắn lên trên đường quốc lộ.

Những người này cũng muốn dùng cách giống như vậy đưa Cố Trầm Chu lên nhưng bị Cố Trầm Chu khoát tay từ chối, anh nắm lấy tay một người từ phía trên đưa xuống rồi dùng sức đạp lên vách đất trước mặt một cái, tự trèo lên đường quốc lộ.

Lần này hai người cuối cùng cũng hoàn toàn thoát khỏi đám bụi cây đen kịt kia, Cố Trầm Chu dựa vào ánh đèn đường nhìn đồng hồ, tám giờ bốn mươi phút, cách lúc bọn họ thời khỏi Quốc Sắc Thiên Hương chưa đến một tiếng. Bốn mươi phút trước còn ăn mặc chỉnh tề ngồi trong khách sạn xa hoa trò chuyện vui vẻ, bốn mươi phút sau suýt nữa đã mất nửa cái mạng.

“Đi thôi.”

Giọng nói lười biếng còn mang theo chút mơ màng của Hạ Hải Lâu truyền đến từ bên cạnh, vươn một bàn tay về phía anh.

Thôi đi. Lúc này Cố Trầm Chu cũng không còn sức để tính toán nữa, sau khi tiếp tục đỡ đối phương lên xe cấp cứu thì mình cũng thuận thế đi lên cùng.

Cửa xe cứu thương nhanh chóng khép kín lại, lái xe nãy giờ vẫn chưa hề tắt động cơ lập tức đạp xuống chân ga, đồng thời bật còi báo hiệu lên:

‘Ù – ù –ò e ò e –“

Chỉ mới ba tháng mà Viện trưởng bệnh viện trong kinh thành lại tiếp đón nhân vật bình thường khó gặp ở đại sảnh: Bộ trưởng Tổ chức Cố và Phó thủ tướng Hạ!

Xe cấp cứu đã đến từ mười phút trước, hai vị thiếu gia bị thương cũng đã được sắp xếp ổn thỏa và tìm các chuyên gia giỏi nhất trong bệnh viện đến để hội chẩn chữa trị, Viện trưởng đã chạy xuống tự mình sắp xếp các công việc gọn gàng ổn thỏa cúi thấp người, vô cùng cung kính nói những lời có lẽ đã quen thuộc với những nhân vật lớn:

"Xin chào Phó Thủ tướng Hạ, xin chào Bộ trưởng Tổ chức Cố! Vết thương của Cố thiếu gia chủ yếu là ở phần mềm nên không có vấn đề gì quá lớn; trán Hạ thiếu gia bị vật cứng nện vào nhưng bước đầu xem ra thần trí của Hạ thiếu gia vẫn tỉnh táo, có thể loại trừ một vài khả năng khá nghiêm trọng…"

"Người đâu rồi?"

Hạ Nam Sơn nhận được tin lập tức chống gậy chạy đến hỏi thẳng.

"Ở khoa Tổng hợp trên tầng ba."

Viện trưởng vốn đang định thao thao bất tuyệt thêm nữa lập tức bỏ qua mấy lời vô dụng này, nói thẳng vào trọng điểm.

"Phó Thủ tướng Hạ, Bộ trưởng Cố, tôi đưa các ngài lên!"

Nói xong không hề ngừng dù chỉ một giây, ông ta xoay người đi đằng trước dẫn đường.

Trong vụ tấn công bất chợt này thực ra Cố Trầm chu không bị thương nặng chỗ nào – thậm chí còn không bằng vụ tai nạn lần trước của Vệ Tường Cẩm. Trong vụ tai nạn kia anh phải cố định cánh tay hơn nửa tháng, mà lần này thì chỉ cần cởi áo chữa hết mấy vết bầm xước do quệt qua thân cây và cạnh đá là được rồi.

Nhưng khác với vụ tai nạn xe kia là đã có chuẩn bị từ trước, lần này Cố Trầm Chu lọt vào trong loạt tấn công không hề dự đoán được, từ khi đòn tấn công bắt đầu thì tinh thần anh vẫn luôn căng chặt không hề thả lỏng, hơn nữa trên mặt và người toàn là bùn đất nên có vẻ đặc biệt chật vật mệt mỏi, việc này cũng thành công khiến sắc mặt của Cố Tân Quân lúc đến thăm con trai mình đen đi một nửa.

"Cha."

Cố Trầm Chu thấy Cố Tân Quân đi từ bên ngoài vào thì cũng không để ý đến chuyên gia đang nắn vai cho mình, chống khuỷu tay xuống tay vịn của ghế dựa muốn đứng dậy.

"Ngồi đi."

Cố Tân Quân khoát tay, nhíu mày hỏi chuyên gia đang chữa trị cho con trai mình:

"Bác sĩ, con tôi sao rồi?"

"Không có gì đáng ngại."

Chuyên gia kia vội vàng đáp:

"Nghỉ ngơi hai ba ngày là những vết bầm tím sẽ biến mất."

Ông ta nói đến đây thì bỏ thêm một câu:

"Cố công tử bị lăn xuống sườn dốc ở trong rừng đúng không? Vận may thật không tệ nên mới không bị thương gì cả, nếu không may mắn thì còn có thể bị gãy xương hay dập nội tạng nữa."

"Chỗ đó khá bằng phẳng."

Cố Trầm Chu bật ra một câu này rồi không lên tiếng tiếng nữa.

Vị chuyên gia già mặc áo blouse trắng cũng rất có mắt nhìn, không nói gì nữa mà tập trung làm cho xong chuyện trong tay rồi viết đơn thuốc, bên trong có ghi tên loại rượu thuốc cần bôi nhưng không dùng cũng được, nhưng tốc độ hồi phục sẽ khác nhau.

Cố Trầm Chu cầm đơn thuốc đi cùng Cố Tân Quân ra khỏi phòng khám, Cố Tân Quân nhíu mày hỏi:

"Sao lại thế này?"

“Con không rõ.”

Cố Trầm Chu lắc đầu, sau đó thẳng thắn kể lại hết chuyện đêm nay, còn đặc biệt giới thiệu tình hình của Uông Vinh Trạch nhưng lại không miêu tả quá nhiều về việc bị tấn công – việc này nói phức tạp nhưng cũng không phức tạp, tổng cộng chỉ có hai bên, không phải anh thì là tôi; nhưng nói không phức tạp thì lại phức tạp hơn nhiều, chỉ e việc hôm nay cũng không thể điều tra ra được giống như vụ tai nạn xe của Vệ Tường Cẩm.

“Bên cạnh Uông Vinh Trạch có người của bí thư Uông đi theo, có vẻ là đến canh chừng anh ta.”

Cố Tân Quân hơi suy tư:

“Con cảm thấy Uông Vinh Trạch thế nào?”

“Tác phong không đủ.”

Cố Trầm Chu trả lời thành thật.

“Nhưng hình như bí thư Uông cũng không cho phép anh ta quá phóng túng, trong bữa ăn buổi tối hôm nay, người mà bí thư Uông phái đến có ngăn cản hành động của Uông Vinh Trạch vài lần, ép buộc anh ta phải ngồi im.”

Cố Tân Quân gật đầu nhưng cũng không nói gì. Hai người đi đến chỗ thang máy, Cố Trầm Chu ấn nút đi lên – Chỗ Hạ Hải Lâu tiếp nhận chữa trị ở tầng trên anh.

Nhìn động tác của con trai mình, Cố Tân Quân chợt hỏi:

“Vậy thằng nhóc nhà họ Hạ thì sao? Sao cậu ta lại đột nhiên xuất hiện ở đấy?”

“Con cũng không biết.”

Xung quanh không có người nhưng Cố Trầm Chu vẫn hạ giọng:

“Những kẻ đó xuất hiện không bao lâu thì Hạ Hải Lâu cũng lái xe phóng đến.”

Thang máy đi từ tầng phía dưới lên, hai người cùng bước vào, Cố Tân Quân lại hỏi:

“Hạ Hải Lâu có bị thương nặng không?”

“Đầu bị đập rách.”

Cố Trầm Chu trả lời.

“Con cảm thấy cậu ta thế nào?”

Cố Tân Quân lại hỏi cái nhìn của Cố Trầm Chu về người khác một lần nữa.

Hạ Hải Lâu là người như thế nào? Mình cảm thấy hắn như thế nào? Cố Trầm Chu cũng đang tự hỏi mình.

Không thiếu thủ đoạn, quá ham mê ***, thần kinh không bình thường, tàn nhẫn, ngông cuồng tùy tiện?

Anh lắc đầu:

“Con vẫn chưa xác định.”

Sự thật chứng minh rằng Cố Trầm Chu may mắn, Hạ Hải Lâu cũng không tính là quá xui – cho dù bị đập vỡ đầu nhưng vết thương của hắn cũng không có vấn đề gì, lau sạch vết máu trên mặt rồi tiêm thêm hai mũi là đã không sao nữa, về phần trước đó mắt có một mảng đen, các chuyên gia hội chẩn nói một đống thuật ngữ rồi tổng kết lại thành hai câu:

Một, không có vấn đề.

Hai, có thể ăn một vài món ăn bổ máu.

Đương nhiên vì để đề phòng, phía bệnh viện vẫn đề nghị Hạ Hải Lâu ở lại bệnh viện một tối để quan sát, cũng để thuận tiện kịp xử lí những tình huống xảy ra đột ngột.

Lúc Cố Trầm Chu và Cố Tân Quân đi đến bên ngoài phòng bệnh thì đầu của Hạ Hải Lâu đã được băng bó bằng vải trắng, quần áo trên người cũng đã thay ra, đang ngồi trên giường có vẻ như không hề bị làm sao cả. Bên cạnh giường bệnh của hắn, Hạ Nam Sơn ngồi trên ghế giống hệt như lần trước gặp được Cố Trầm Chu ở trong bệnh viện, vẻ mặt lạnh nhạt nghiêm khắc không nói gì cả.

"Phó Thủ tướng Hạ."

Cố Tân Quân chào hỏi Hạ Nam Sơn trước, Cố Trầm Chu cũng lên tiếng ngay sau đó:

"Bác Hạ, chào bác."

Hạ Nam Sơn khẽ gật đầu rồi chống gậy đứng dậy:

"Hai đứa nhóc các cậu trò chuyện đi, Bộ trưởng Cố, chúng ta ra ngoài trước một lát."

"Phó Thủ tướng, mời ngài đi trước."

Cố Tân Quân lễ phép, cũng không để ý đến Cố Trầm Chu nữa mà đi theo Hạ Nam Sơn ra khỏi phòng bệnh.

Cố Trầm Chu ngồi xuống vị trí trước đó của Hạ Nam Sơn:

"Thấy thế nào rồi?"

"Hơi choáng, những chỗ khác không làm sao."

Hạ Hải Lâu đáp.

"Tìm tôi có việc?"

"Sao cậu lại xuất hiện ở chỗ đó đúng lúc vậy?"

Cố Trầm Chu hỏi thẳng.

Hạ Hải Lâu nhướn mày:

"Tôi cũng đoán là vấn đề này – Anh thật sự muốn nghe lời nói thật?"

Nếu đổi lại là người khác thì đương nhiên Cố Trầm Chu sẽ trả lời là 'đúng'. Nhưng là Hạ Hải Lâu… Anh thật sự cần phải suy nghĩ một chút. Kết quả là không đợi anh trả lời, Hạ Hải Lâu đã khoái trá công bố đáp án:

"Tôi lái xe đi theo anh."

Lời này… Cố Trầm Chu nghĩ rằng mình không nên cố gắng tiếp tục bám lấy vấn đề này thì tốt hơn.

Anh đổi câu hỏi:

"Cậu có ý tưởng gì không? Về chuyện xảy ra tối hôm nay ấy."

"Những kẻ đó tìm anh chứ không phải là tìm tôi, tôi có thể có ý tưởng gì?"

Hạ Hải Lâu hỏi lại.

Cố Trầm Chu cười:

"Nói cũng họ, bọn họ là tìm tôi. Được rồi…"

Anh đứng dậy.

"Cậu không làm sao thì nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai tôi lại đến thăm cậu."

"Anh cảm thấy sẽ là bên nào làm?"

Vẻ mặt Hạ Hải Lâu thờ ơ nhưng lại đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Cố Trầm Chu đứng lại:

"Cậu thấy thế nào?"

"Hai chọn một."

Khóe môi Hạ Hải Lâu hơi nhếch.

“Vẫn phải có một bên.”

“Lời này của cậu…”

Cố Trầm Chu nói:

“Nói ra thật không giống là phe Úc làm.”

“Chẳng lẽ tôi nói là phe Uông làm thì anh sẽ cho rằng là phe Uông làm?”

Hạ Hải Lâu hỏi ngược.

Cố Trầm Chu vốn muốn đi lại không vội nữa, anh ngồi xuống ghế, lưng tựa vào lưng ghế suy ngẫm một lát:

“Theo lí mà nói thì phe Uông không có lí do để làm vậy…”

Hạ Hải Lâu cười dài không tiếp lời mà chỉ nhìn Cố Trầm Chu ngồi ở bên cạnh, thầm nghĩ điểm tốt rõ ràng nhất khi ngồi cùng với Cố Trầm Chu là công tư rõ ràng lại không mang thù, trong khi anh ta rõ ràng là có thù oán… Hạ Hải Lâu bất giác đưa tay lên xoa xoa xương gò má của mình, một bên giờ vẫn còn hơi đau.

— Thật đúng là đáp trả ngay lập tức.

Nhưng việc này cũng có một điểm không tốt, như vậy thì sự tồn tại của mình có khác gì những kẻ khác đâu? Hạ Hải Lâu hơi buồn bã, hắn nhéo nhéo cằm mình thầm suy nghĩ: Cuối cùng phải xuất hiện trong tình huống nào mới có thể khiến Cố Trầm Chu mãi mãi không quên được đây…

Không nói đến Hạ Hải Lâu đang cố gắng nghĩ xem phải làm thế nào để xóa đi rào cản cuối cùng khiến Cố Trầm Chu vĩnh viễn không thể quên mình, Cố Trầm Chu lại ở luôn trong phòng bệnh của Hạ Hải Lâu hơn hai tiếng rồi mới rời bệnh viện về nhà. Mà quay về nhà ngủ một buổi tối, khi anh kéo thân thể đau nhức rời khỏi giường thì nhận được một tin tức:

“Cha, cha nói Uông Vinh Trạch bàn về những lời này ở ngay trong Quốc Sắc Thiên Hương?”

“Không sao.”

Cố Tân Quân hơi gật đầu.

“Là nhân viên phục vụ lúc đó ở trong Quốc Sắc Thiên Hương nói.”

“Thật đúng dịp.”

Cố Trầm Chu nói.

Cố Tần Quân không tỏ rõ ý kiến:

“Con cảm thấy cậu ta bị hãm hại?”

Cố Trầm Chu trầm ngâm một lát rồi lắc đầu:

“Khó nói được.”

Anh cảm thấy bất kể là Uông Vinh Trạch hay Hạ Hải Lâu thì đều đáng phải hoài nghi – hoặc là cũng không phải hai người bọn họ mà là thế lực đứng phía sau bọn họ.

Cố Tân Quân nhìn con trai mình, tâm tư lại chuyển lên đoạn đối thoại của mình với cha ở Chính Đức Viên vài tiếng trước:

“Nếu như bị kẻ khác hãm hại thì đứa cháu này của bí thư Uông không thể trọng dụng được.”

“Đây là đang ép nhà họ Cố chúng ta bày tỏ thái độ.”

“Kế hoạch lùi bước không thay đổi, con tỏ rõ thái độ sớm một chút, nhưng chuyện này không thể bỏ qua như thế. Đầu tiên là Tường Cẩm rồi sau đó là Tiểu Chu, quá kiêu căng rồi đấy!”

“Cha.”

Cố Tân Quân đang nghĩ đến chuyện đó thì nghe thấy Cố Trầm Chu gọi. Ông ngẩng đầu lên liền thấy con trai mình đang cầm di động.

"Tường Cẩm gọi điện thoại đến."

"Đi đi."

Ông khoát tay cho người đi ra.

Cố Trầm Chu nhẹ gật đầu rồi cầm di động đi ra bên ngoài.

Ngày mùa đông tương đối ngắn, tám giờ sáng mới thấy ánh mặt trời rõ ràng hơn.

Cố Trầm Chu vươn người bẻ về phía sau một cái, dường như có thể nghe thấy tiếng co giãn thoải mái của xương cốt trong cơ thể, anh bấm điện thoại nghe:

"Cậu nghe nói về chuyện tối qua rồi?"

"Cha mình tức giận đến mức đập nát đồ sứ Quan Diêu ông ấy thích nhất, chính là cái bát nứt vẽ cá ấy."

Vệ Tường Cẩm ở đầu kia điện thoại nói.

"Khi mình nhận điện thoại nghe thấy tiếng cũng không dám nói gì, giọng ông ấy từ đầu đến cuối đều run lên, lúc đầu là vì tức giận, sau đó có lẽ là đau lòng."

Cố Trầm Chu lập tức bật cười:

"Bát nứt vẽ cá… Là cái bát Quan Diêu đời Tống vẽ hình cá chép đùa lá sen đó hả? Cái đó hình như có giá hơn mười vạn đúng không?"

"Ai biết? Cái này thật sự phải là người trong nghề mới biết được, mỗi lần mẹ mình đều buồn phiền nói cái bát xấu xí ấy để đồ ăn còn ngại bẩn."

Vệ Tường Cẩm phun ra một câu rồi mới kéo đề tài lại.

"Chuyện đêm qua mình nghe được đại khái rồi, rốt cuộc là làm sao? Cậu ra ngoài dự tiệc tối rồi bị tấn công?"

Cố Trầm Chu kể vắn tắt lại tình hình lúc đó.

"F*ck!"

Vệ Tường Cẩm ở đầu kia điện thoại nói.

"Thật muốn xách súng ra ngoài bắn chết bọn chúng. Cậu vẫn ổn chứ?"

"Có chuyện mà còn có thể tám chuyện điện thoại với cậu được à?"

Cố Trầm Chu cười.

"Chỉ bị bầm tím hai chỗ, còn không phải ở lại bệnh viện."

Vừa nghe nói không cần phải ở lại bệnh viện, Vệ Tường Cẩm lập tức yên lòng:

"Vậy thì đúng là không bị làm sao cả, hai ngày nữa mình xin làm nhiệm vụ ở bên ngoài, đến lúc ấy sẽ về thăm cậu!"

"Được, chờ cậu về… Nhưng cậu cứ ba tháng lại rời đội một lần như vậy thật sự không có vấn đề gì?"

Cố Trầm Chu hỏi.

Vệ Tường Cẩm:

"… Từ sau khi cậu trở về thì mình luôn có vấn đề."

Anh ta đột nhiên nhớ đến một việc.

"Ngày hôm qua là Hạ Hải Lâu ở cùng với cậu? Gần chín giờ rồi, cậu có cần đến bệnh viện không?"

“Sắp đi.”

Cố Trầm Chu đáp, khung giờ giấc của anh cực kì có qui luật, cũng đã quen lập kế hoạch trước khi làm việc.

“Thì sao?”

“Không có gì, chờ tôi về rồi thì sẽ đích thân đến chào hỏi hắn.”

Vệ Tường Cẩm nói.

“Được rồi, cậu lo đi làm chuyện của mình đi.”

Cố Trầm Chu ừ một tiếng rồi cúp điện thoai, thời gian cũng sắp đến rồi, anh còn phải đến bệnh viện thăm Hạ Hải Lâu, không biết đối phương sẽ nói cái gì đây, hi vọng là không phải thứ quá kì lạ…

Yêu cầu của Hạ Hải Lâu thực ra cũng không kì quái – hắn chuẩn bị xuất viện, chỉ yêu cầu Cố Trầm Chu cùng về nhà với hắn.

Căn phòng đầy đạo cụ, giường lớn màu đỏ, phòng tắm trong suốt.

Ngay khoảnh khắc Hạ Hải Lâu nói như vậy thì trong đầu Cố TrầmChu theo bản năng lập tức vẽ phác ra một bức bản đồ ba chiều, anh thật sự cảm thấy mỗi lần mình ở cùng Hạ Hải Lâu thì tuổi tác lập tức bị hạ xuống – anh lại muốn ra tay…

“Không phải căn phòng đó.”

Hạ Hải Lâu đặc biệt bình tĩnh.

“Chỗ đó là nơi chuyên dùng để tìm người đến chơi, người bình thường sao có thể ở được? Sẽ bị suy nhược thần kinh.”

“… Đi thôi.”

Cố Trầm Chu nhảy qua vấn đề này, cùng Hạ Hải Lâu lên xe đi đến căn phòng mà bình thường hắn ở lại.

Đó là một căn phòng nằm trong tòa nhà thương mại cao ba mươi tầng, cũng là mô hình dùng thang máy để vào nhà. Hạ Hải Lâu vừa mở cửa ra thì một bóng đen kêu chi chi lập tức nhào về phía hắn, nhưng vừa lao được một nửa thì đã bị sợi xích nhỏ trên cổ giữ lại không đi được.

Cố Trầm Chu tập trung nhìn kĩ.

“Cậu vẫn giữ con khỉ này.”

“Nó vô cùng –“

Hạ Hải Lâu ngẫm nghĩ.

“… Có sức sống.”

Lời này nói ra có hơi kì lạ, Cố Trầm Chu lại nhìn nhìn con khỉ kia, đột nhiên hiểu ra vì sao Hạ Hải Lâu lại nói như vậy: Mới không gặp một hai tháng, con khỉ này ngoại trừ không có lông ra thì đã sắp gầy thành khỉ khô – ngay cả xương ***g ngực cũng lộ rõ!

“Bao lâu cậu mới cho nó ăn một lần?”

Cố Trầm Chu thuận miệng hỏi, đồng thời khom người túm con khỉ ở dưới đất lên.

Nhưng con khỉ vô cùng hung dữ vung móng vuốt sắc bén muốn cào Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Tru lập tức đổi tay, túm cổ con khỉ ném nó xuống dưới đất.

“Tôi cứ cách đều ba ngày lại về một lần.”

Hạ Hải Lâu đã đi vào bếp, hắn hỏi Cố Trầm Chu.

“Anh đã ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi.”

Cố Trầm Chu trả lời rồi cũng đi vào.

“Cậu muốn làm món gì?”

Hạ Hải Lâu đứng trước tủ lạnh đã mở ra, chỉ chỉ vào bên trong.

Cố Trầm Chu tiến lên thì thấy: Trong ba ngăn của tủ lạnh, ngăn đựng hoa quả và làm đá đều trống không, mà trong ngăn giữ đồ tươi thì từ trên xuống dưới lần lượt là: Rượu, rượu, rượu, rượu and rượu.

Cố Trầm Chu:

“Cậu uống rượu để no?”

46. Chương 46: Ở Nơi Yên Lặng Nghe Thấy Tiếng Sấm

“Chưa bao giờ nấu.”

Mặt Hạ Hải Lâu không hề thay đổi trả lời Cố Trầm Chu, sau đó thực sự cầm một lon bia trong tủ lạnh ra rồi chia sẻ kinh nghiệm với Cố Trầm Chu.

“Đủ để no nhưng đói cũng nhanh.”

Nếu bàn về nuông chiều thì bất kể là trước hay sau năm tuổi, Cố Trầm Chu cũng không phải người quen làm việc nhà hay biết nấu ăn, nhưng sau khi ra nước ngoài có những lúc thật sự chán đồ ăn bên ngoài hoặc không muốn ăn ngoài, anh cũng sẽ chủ động làm chút thức ăn rồi rửa bát đĩa, dần dần tự nhiên dưỡng được thói quen khi ở nhà không có việc gì làm thì cũng sẽ làm mấy món đơn giản. Người ở một mình giống như Hạ Hải Lâu lại không hề động tay làm chút việc gì… Hắn thật sự không sợ ăn ở ngoài mãi sẽ hỏng dạ dày à?

“Ban ngày ban mặt mà cậu uống rượu?”

Cố Trầm Chu thực ra cũng chỉ thuận miệng hỏi như vậy.

Hạ Hải Lâu lại cũng trả lời, hơn nữa cực kì tùy tiện:

“Tôi đùa thôi.”

Sau đó hắn kéo ngăn tủ trong phòng bếp ra – đủ loại bát mì ăn liền và xúc xích xuất hiện trong tầm mắt của Cố Trầm Chu.

“…”

Cố Trầm Chu thực lòng nghĩ việc này cũng không tệ lắm.

Hạ Hải Lâu dường như cũng đã ăn chán mấy thứ này, đứng ở trước một ngăn tủ đựng đầy hộp thịt kho tàu, thịt bò hầm cùng xương sườn om dưa chua chọn qua chọn lại thật lâu mà vẫn không chọn ra được thứ gì.

Cố Trầm Chu cũng tiện tay mở một ngăn tủ trước mặt mình ra xem – một cọng hành cũng chả có, đúng là sạch sẽ đến mức chuột cũng không thèm ghé. Lúc này anh cuối cùng cũng hiểu biết sâu sắc vì sao Hạ Hải Lâu nói con khỉ kia cực kì có sức sống, có thể tiếp tục sinh tồn ở nơi này thì quả thực không thể chỉ dùng bốn chữ ‘sức sống mạnh mẽ’ để hình dung.

Hạ Hải Lâu lục mãi mà vẫn chưa quyết định muốn ăn cái gì. Hắn dứt khoát rút một gói chân giò hun khói ra, cầm hai lon bia đi ra bên ngoài.

“Đừng xem nữa, anh có thể tìm được một cọng lá thì tôi cùng họ với anh…”

“Có muốn cũng không được.”

Cố Trầm Chu cười một tiếng, lại thấy Hạ Hải Lâu đi đến bên cạnh sô pha tùy tiện ném cho con khỉ một chiếc xúc xích nướng.

Con khỉ vươn hai tay đón được, lập tức gấp gáp không nhịn nổi dùng móng tay sắc bén xé mở lớp gói bằng plastic rồi nhét vào miệng nhai nhồm nhoàm, lúc nuốt xuống còn bị nghẹn trong cổ họng, nó liều mạng đưa tay đấm ***g ngực.

Cố Trầm Chu không khỏi nhìn thêm một lần.

Hạ Hải Lâu ngược lại đã vô cùng quen thuộc với tình hình này, thuận tay ném thêm một lon bia cho con khỉ, con khỉ vội vàng đón lấy, vô cùng thành thạo mở nắp lon ra, hai tay nâng thân lon lên bằng đầu rồi kề vào miệng tu ừng ực…

Cố Trầm Chu:

"Thật thông minh, cậu ăn giống với nó à?"

Điểm mấu chốt thực ra là về sau.

Hạ Hải Lâu lắc lắc lon bia trong tay – hắn lại uống một ngụm:

"Bản thân tôi còn chưa từng tự làm cái gì ăn – Còn phải làm riêng cho con khỉ sao?"

"Nói thật ra con khỉ này thực sự phải cảm thấy vinh hạnh."

Cố Trầm Chu ngồi xuống phía đối diện Hạ Hải Lâu, nhìn con khỉ rồi nhìn Hạ Hải Lâu, cuối cùng bật ra một câu như vậy.

Hạ Hải Lâu cười nhạo một tiếng:

"Đó là lí luận! Về mặt thực tế –"

Không cần hắn nói thêm, con khỉ ăn uống no đủ nháy mắt lại trở nên sung sức, đứng tại chỗ dùng lực bật lên một cái, móng vuốt lấp lóe vồ đến chỗ Hạ Hải Lâu!

Hạ Hải Lâu đã hoàn toàn quen thuộc đến mức tự nhiên, ngước mắt lên nhìn nhìn rồi vươn tay túm cái đuôi con khỉ nhấc lên:

"Nhìn thấy không? Vĩnh viễn không được nhìn bề –"

Hắn nhấn mạnh lời nói của mình, cố ý thuận đà lắc lắc cái đuôi khỉ đang nắm trong tay, nhưng không ngờ con khỉ sau khi bị lắc lắc hai cái giống như con lắc đồng hồ, khi ghé sát Hạ Hải Lâu lại đột nhiên xoay người nhào về phía trước cào mạnh một cái!

Sự thay đổi này thực sự là quá đột ngột, Cố Trầm Chu sửng sốt đến mức thậm chí không cả kịp đứng dậy thì con khỉ đã cào lên đầu Hạ Hải Lâu xong, tiếp tục buông người thành con lắc đồng hồ.

Hạ Hải Lâu:

"…"

Cố Trầm Chu:

"… Cậu không sao chứ?"

Hạ Hải Lâu chợt hừ hừ mấy tiếng, lập tức bỏ con khỉ trong tay ra rồi ấn lên đầu mình, nhưng khoảnh khắc tay đụng phải miếng băng gạc kia thì lập tức buông tay ra, mấy giây sau mới lại thật cẩn thận đặt lên rồi nghiến răng:

"Không sao…"

Còn chưa nói hết câu, ánh mắt hắn liếc nhìn qua con khỉ kia đã lộ ra một chút hung hãn.

Cố Trầm Chu thầm nghĩ, thì ra vì lúc nãy ngây người nên mới không kêu đau… Nhưng chắc là rất đau đi, anh thấy trong lớp băng của đối phương từ từ chảy ra một vệt màu đỏ, có lẽ vết thương bị cào trúng nên lại nứt ra.

"Lại rỉ máu?"

Hạ Hải Lâu cũng cảm thấy đầu mình không ổn lắm, thạm thời thu ánh mắt nhìn về phía con khỉ rồi mở miệng hỏi.

Cố Trầm Chu gật đầu:

“Đến bệnh viện băng lại lần nữa không?”

“Thôi.”

Khóe miệng Hạ Hải Lâu giật nhẹ.

“Đến bệnh viện rồi thì nói cái gì? Bị một con khỉ cào? – Chỗ này của tôi có băng gạc, lấy ra băng lại là được rồi.”

“Ở đâu? Để tôi đi lấy cho.”

Cố Trầm Chu đứng dậy hỏi, bất kể trong lòng mình nghĩ gì thì với một người bị thương vì mình rồi lại liên tục bị thương, anh vẫn phải có chút phong cách cơ bản về đối nhân xử thế — giống như lần này anh đồng ý khi Hạ Hải Lâu mời anh đến đây vậy.

Hạ Hải Lâu hất hàm chỉ về phía tủ TV.

Cố Trầm Chu đứng lên đi đến trước TV rồi ngồi xổm xuống kéo ngăn kéo ra, vốn là định đưa tay ra kéo nhưng sau khi nhìn thấy rõ ràng thứ trong ngăn tủ thì ánh mắt lại hơi dừng lại.

Tiếp đó anh vươn tay cầm một túi băng gạc chưa từng bóc ra ở trong ngăn kéo, lúc đầu ngón tay bất cẩn lướt qua đáy ngăn tủ thì quệt ra được một lớp bụi mỏng.

Cố Trầm Chu xoay người đi đến bên cạnh sô pha giao túi băng gạc cho Hạ Hải Lâu – Hạ Hải Lâu đã dùng kéo cắt lớp băng vải quấn quanh đầu mình xuống – hỏi:

“Có cần giúp đỡ không?”

Hạ Hải Lâu không hề ngẩng đầu lên, xé gói băng gạc rồi trực tiếp bắt tay vào làm:

“Trước kia đã làm quen rồi, tự tôi xử lí được.”

Cố Trầm Chu nhẹ gật đầu đi đến trước mặt con khỉ kia, sau khi quấn cái xích trói nó thêm mấy vòng, xác định nó không thể chạy lung tung nữa thì mới quay về sô pha nhưng cũng không ngồi xuống:

“Cậu muốn ăn cái gì?”

“Hử?”

“Mua chút đồ ăn sáng.”

Cố Trầm Chu nói.

“Lúc vừa rồi đi lên thì tôi thấy trong tiểu khu có cửa hàng bán đồ ăn sáng.”

Hạ Hải Lâu ngạc nhiên liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái:

“Anh đột nhiên như vậy khiến tôi thấy thật lạ lẫm.”

“Có muốn không?”

Cố Trầm Chu tiến thẳng vào chủ đề.

“Đương nhiên là muốn.”

Hạ Hải Lâu cười nói.

“Hiếm một lần Cố thiếu gia có tấm lòng như vậy, cầu còn không được mà!”

Cố Trầm Chu gật đầu rồi lấy di động ra, bấm dãy số điện thoại lúc nãy mình nhìn lướt qua, nói mấy câu gọi một phần cháo trứng muối, còn cố ý dặn bên kia phải nhanh chóng đưa lên.

Hạ Hải Lâu lập tức hơi kinh ngạc:

“Chẳng lẽ anh liếc mắt một cái đã nhớ số điện thoại của cửa hàng đó?”

“Cũng may là số đó khá dễ nhớ.”

Cố Trầm Chu giải thích.

Hạ Hải Lâu im lặng liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái, vẻ mất mát trên mặt không thể che giấu nổi.

Cố Trầm Chu nhìn là hiểu rõ, anh thầm nghĩ cho dù là tự mình xuống mua thì có thể biểu hiện điều gì? Cũng chỉ có vài bước chân mà thôi, cũng không phải tự mình làm cho cậu ta ăn… Nhưng hình như ngoại trừ Vệ Tường Cẩm ra, anh thật đúng là chưa từng mang hoặc là làm đồ ăn cho ai cả…

Suy nghĩ này xuất hiện trong đầu Cố Trầm Chu lại lập tức bị chủ nhân xóa sạch. Cố Trầm Chu thản nhiên ngồi xuống sô pha bật kênh tin tức trên TV, bắt đầu bổ sung lại phần tin tức phát sóng mình bỏ lỡ tối hôm trước.

Đúng là cửa hàng đồ ăn ở ngay tiểu khu bên dưới có khác, tốc độ rất nhanh chóng, Cố Trầm Chu bật TV lên không bao lâu thì nhân viên đưa cơm đã ấn chuông cửa, Hạ Hải Lâu dứng dậy mở cửa, nhân viên đưa cơm đứng ngoài cửa còn cười vui vẻ lải nhải mấy câu với Hạ Hải Lâu, rõ ràng là đã rất quen thuộc.

Việc này thực ra cũng không có gì kì lạ. Bất kể Hạ Hải Lâu ba hay năm ngày mới quay về một lần, tóm lại nếu muốn ăn thứ gì thì nhìn mức độ sạch sẽ đến mức con gián cũng không tìm nổi thứ gì để sống của phòng bếp nhà hắn, Hạ Hải Lâu ngoại trừ uống bia ăn mì tôm thì cũng chỉ có thể gọi đồ ăn ở ngoài, mà nơi bán đồ ăn gần nhất cũng chỉ có cửa hàng bên dưới.

Vị trí địa lí ưu việt. Cố Trầm Chu nghĩ câu được câu mất, Hạ Hải Lâu trả tiền xong đã quay lại ngồi xuống sô pha. Hắn nhấc nắp đậy của chiếc cốc giấy lên, dùng thìa nhựa múc một ngụm cháo đặt vào trong miệng, đôi mày hơi nhíu rồi lại giãn ra, mắt cũng bất khác hơi nheo lại, lơ đãng lộ ra một loại dáng dấp thỏa mãn.

Không thể không thừa nhận, chỉ cần Hạ Hải Lâu muốn thì hắn có thể dễ dàng chiếm được cảm tình của bất cứ ai.

Ngồi ở trong nhà đối phương, Cố Trầm Chu vốn đặt bảy phần lực chú ý lên bản tin còn ba phần thì để lại cho Hạ Hải Lâu, sau khi nói mấy câu thì tỉ lệ lực chú ý đặt lên hai bên đã là năm năm, tiếp tục nói thêm mấy câu nữa thì Cố Trầm Chu đã đặt bảy phần lực chú ý của mình lên người Hạ Hải Lâu, chỉ còn đặt ba phần lên nội dung chương trình tin tức.

Ung dung, trí tuệ, sắc bén.

Nhìn bên môi Hạ Hải Lâu còn mang theo ý cười, nghe hai ba câu nói ít ỏi của đối phương thì đã phân tích rõ ràng rành mạch xong thâm ý ẩn chứa trong tin tức phía sau một chuyện nào đó, Cố Trầm Chu gần như đã quên hành động săn đuổi của đối phương ở trong một căn phòng khác vào năm ngày trước – chỉ là gần như.

Anh mang theo nụ cười tán thưởng và sung sướng trò chuyện cùng Hạ Hải Lâu thật vui vẻ, trên trang giấy đã chi chít những chữ trong quyển sổ ghi chép có tên Hạ Hải Lâu trong lòng lại được bổ sung thêm vài câu.

Vệ Tường Cẩm quay lại kinh thành vào ngày ba tháng mười hai, cách ngày Cố Trầm Chu bị tấn công vừa đúng ba ngày.

Đây là một ngày trời trong xanh ngập nắng giống ngày mà Cố Trầm Chu trở về từ nước ngoài, chỉ là nhiệt độ trong không khí đã hạ bớt không ít, lúc về anh chỉ mặc một chiếc áo cộc tay, nhưng hôm nay đã phải quấn một chiếc khăn quàng cổ mỏng.

Máy bay từ từ hạ xuống từ trên trời, cửa cabin mở ra, Vệ Tường Cẩm xen lẫn trong đám người đi từ trên cabin xuống đã nhìn thấy Cố Trầm Chu từ xa, anh lập tức vui vẻ:

"Vẫn sợ lạnh thế à!"

Đây là chuyến bay lúc nửa đêm, Cố Trầm Chu đợi ở đây từ năm giờ, kết quả là thời gian lùi xuống bảy giờ, mặt trời đã lên cao tít rồi. Anh ngáp một cái:

"Được rồi, đi thôi… Về nhà cậu trước."

Vệ Tường Cẩm gật đầu:

"Có cậu đi cùng thì chắc mình tạm thời sẽ không bị mắng."

Cố Trầm Chu mỉm cười:

“Cậu biết rõ sẽ bị mắng mà còn chạy về đây?”

“Cậu ở đây thì mình có thể không về?”

Vệ Tường Cẩm lên xa, nhìn lên đỉnh xe.

“Dù sao cha luôn có thể tìm được lí do mắng mình…”

Cố Trầm Chu:

“Cậu gặp bác Vệ thật đúng là giống như chuột thấy mèo, bây giờ mình mới hiểu vì sao trước kia mỗi khi mình đến nhà cậu thì cậu làm chuyện gì cũng phải kéo mình cùng làm.”

“Cậu mới phát hiện á?”

Vệ Tường Cẩm nói.

“Đương nhiên là để khỏi chịu mắng rồi! Lúc ấy cậu không biết mình vui vẻ thế nào đâu. Vốn chơi game thì cha mình mắng ‘mê muội mất ý chí’, đọc sách cha mình mắng là ‘mọt sách’, leo cây bắt cá thì cha lại mắng ‘đồ con khỉ nghịch ngợm’, theo mẹ mình đi nghe Kinh kịch thì cha còn mắng ‘không phải việc lớn’! Kết quả cậu đến thì tốt rồi, chơi game thì ‘vui vẻ chia sẻ’, đọc sách là ‘chỉ bảo em trai’, leo cây bắt cá là ‘trẻ con hoạt bát’, nghe Kinh kịch thì là ‘bồi dưỡng đam mê, bồi dưỡng tình cảm’! Cậu chính là Thiên sứ sống của mình đấy! Cậu không biết hồi ấy mình cảm động biết bao nhiêu đâu, mỗi ngày đều tựa bên cửa sổ nhìn nhà đối diện đầy chờ mong, chỉ chờ cậu đi từ trong bụi cây ra…”

Cố Trầm Chu thật thất vọng:

“Sự tốt đẹp của thời thơ ấu bị bóc ra rồi…”

“Ai…”

Vệ Tường Cẩm cũng thở dài theo, có vẻ phiền muộn.

“Khi ấy lúc đầu mình còn muốn đổi cha với cậu, sau này thấy đám con gái cùng tuổi chơi trò chơi gia đình lại len lén nghĩ đến việc cậu là cô dâu của mình thì tốt rồi, đến lúc cha mình há miệng phun lửa thì mình có thể đẩy cậu ra trước mặt –“

Hai người cùng mỉm cười.

Cố Trầm Chu:

“Mấy ngày nữa là đến sinh nhật của bác Vệ rồi, khi đó cậu vẫn chưa quay về đội chứ?”

“Đợi sinh nhật cha mình xong rồi mới đi.”

Vệ Tường Cẩm đáp.

Cố Trầm Chu chỉ tay ra phía sau:

“Thứ đó là một món đồ cổ mình nhờ người tìm về, chắc là cũng được, lúc ấy cậu đem tặng bác Vệ đi.”

Vệ Tường Cẩm cũng không khách sáo, anh tháo dây an toàn vươn tay ra sau xe cầm thứ kia lên, soạt soạt mấy cái đã mở ra rồi lập tức kêu ‘Ồ!’ một tiếng đầy ngạc nhiên. Anh ta hơi kinh ngạc và thích thú nâng chiếc bát sứ ở trong hộp lên, chỉ thấy màu men trên thân bát giống như bạch ngọc, trong ngoài thành bát có vẽ năm con dơi màu nâu đủ hình dạng khác nhau, hoặc là xòe hoặc thu cánh, hai móng trước người con nào cũng quắp một quả đào thọ màu hồng phấn, cực kì trang nhã thanh lịch.

“Người ngoài nghề cũng nhìn ra được vẻ đẹp của thứ này.”

Vệ Tường Cẩm cầm lên lật qua lật lại, vô cùng vừa lòng.

“Đẹp hơn cái bát nứt lần trước của cha mình nhiều! Cái này vừa nhìn đã biết đây là một tác phẩm nghệ thuật!”

Cố Trầm Chu cười cười:

“Nhà ông ngoại mình có chỗ, muốn mua cũng khá dễ dàng… Cái bát kia là bác Vệ tự tay sưu tầm được, đương nhiên là đặc biệt yêu thích rồi.”

“Biết cậu không thiếu thứ này, mình cũng không khách sáo nữa.”

Vệ Tường Cẩm thả bát lại vào trong chiếc hộp rồi cầm lên lắc lắc, thật sự không hề có chút cẩn thận của người sưu tầm đồ cổ.

“Ngoại trừ phụ nữ không dùng chung ra, của mình chính là của cậu.”

Cố Trầm Chu thẳng thắn nói rồi lái xe đi thẳng vào Thiên Thụy Viên.

Nói là quay về Thiên Thụy Viên nhưng ngoại trừ để Vệ Tường Cẩm mang hành lí về cất ra cũng không có việc gì làm – hôm nay không phải ngày cuối tuần, ngoại trừ Cố Trầm Chu chưa vào nhà nước nên có vẻ nhàn rỗi ra thì người hai nhà phải đi làm đã đi làm, nên đi học thì cũng đã đến trường, căn nhà rộng lớn chẳng có một người nào.

Hai người quay lại biệt thự nhà họ Vệ, Cố Trầm Chu nhìn Vệ Tường Cẩm cất hành lí rồi tắm rửa sạch sẽ, sau đó hai người tiếp tục lái xe chạy đến Chính Đức Viên.

Lần này thì vừa khéo ông nội Vệ và ông nội Cố đều ở nhà, Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm đến đúng lúc cháo đậu xanh cho bữa sáng chín, mỗi người đều ăn một bát lót dạ.

Tiếp đó Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm ở lại một lúc, ngồi xuống mỗi nhà một lượt là hết cả buổi sáng. Buổi trưa hai người đương nhiên là ở lại ăn cơm, sau khi ăn xong thì Vệ Tường Cẩm chơi cờ với ông nội mình, Cố Trầm Chu thì đi câu cá với ông nội Cố cả một buổi chiều, lúc hai người quay về Thiên Thụy Viên thì tất cả mọi người đi làm hay đi học đều đã về nhà.

Hai người tách ra về nhà ăn cơm chiều, sau bữa cơm ra ngoài tản bộ thì lại gặp nhau, Vệ Tường Cẩm hoạt động cổ một chút, rõ ràng là có hơi hưng phấn, kéo con chó vàng bự đang vung bốn chân muốn chạy đi chơi lại rồi nói với Cố Trầm Chu:

“Buổi tối hẹn Hạ Hải Lâu ra ngoài đi, mình gặp hắn một lúc.”

Cố Trầm Chu lắc đầu:

“Ăn từ buổi sáng đến nửa đêm…”

Nói qua nói lại rồi vẫn lấy di động ra gọi một cú điện thoại cho Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu vừa nghe thấy tiếng của Cố Trầm Chu thì cũng không hỏi gì nhiều đã mở miệng đồng ý, tiếp đó còn ấn định thời gian:

“Chín giờ tối?”

Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn Vệ Tường Cẩm một cái.

Vệ Tường Cẩm gật đầu với anh.

“Được.”

Cố Trầm Chu trò chuyện thêm vài câu với Hạ Hải Lâu rồi cúp máy.

Hiện tại cách chín giờ cũng không còn bao nhiêu thời gian, tản bộ xong Cố Trầm Chu đi đến nhà Vệ Tường Cẩm, hai người chơi một ván game chiến lược, sau đó Cố Trầm Chu cầm đàn violon ra tùy tiện kéo một khúc nhạc du dương êm đềm thì cũng gần đến giờ hẹn.

Địa điểm gặp mặt vẫn là ở Quốc Sắc Thiên Hương – nơi này đã sắp trở thành địa điểm chính của đám công tử đời thứ ba – Vệ Tường Cẩm đặt một gian Thính Đào Các rồi chờ trong phòng trước mười lăm phút.

Chín giờ tối, Hạ Hải Lâu rất đúng giờ đi vào Quốc Sắc Thiên Hương.

Bữa tiệc lần này rất nhỏ, tổng cộng chỉ có ba người là Cố Trầm Chu, Vệ Tường Cẩm và Hạ Hải Lâu, thực ra theo như lệ thường thì thể nào cũng sẽ gọi thêm một vài người thân thiết với Cố Vệ và một vài người gần gũi với Hạ Hải Lâu, nhưng tình thế hiện tại rất kì lạ, chút việc này cũng vì lí do cẩn thận mà bị bỏ qua.

Khoảng thời gian ba ngày vẫn chưa đủ để vết thương trên đầu Hạ Hải Lâu hoàn toàn lành lặn, nhưng băng vải trắng quấn quanh đầu đã được bỏ xuống, chỉ để lại một miếng gạc vuông vắn che chắn miệng vết thương.

Vệ Tường Cẩm đứng dậy ra đón:

"Hạ thiếu gia! Đã lâu không gặp."

"Vệ thiếu gia."

Hạ Hải Lâu cười khẽ.

Trong ba năm Cố Trầm Chu không ở đây, Vệ Tường Cẩm và Hạ Hải Lâu cùng ở trong giới bình thường khó tránh được việc chạm mặt nhưng quan hệ rất nhạt nhẽo, chỉ đến mức gặp mặt thì gật đầu một cái mà thôi, lại thêm sau này Vệ Tường Cẩm tham gia quân đội thì càng không cùng xuất hiện.

"Tôi đã nghe nói về việc ngày hôm kia rồi."

Vệ Tường Cẩm cũng không khách sáo quá nhiều, sau màn tiếp đón thì tiến thẳng vào chủ đề chính, anh ta nghiêm nghị nói:

"Bàn tiệc này là để đặc biệt cảm ơn Hạ thiếu gia. Hạ thiếu gia giúp Tiểu Chu cũng chính là giúp tôi, hiện giờ không được tiện lắm, đợi qua một khoảng thời gian nữa tôi nhất định sẽ tổ bức một bữa tiệc lớn cảm ơn Hạ thiếu gia trước mặt mọi người!"

Nói đoạn anh liền rót cho mình một li rượu nhỏ, nâng lên nói với Hạ Hải Lâu:

"Vết thương của Hạ thiếu gia vẫn chưa khỏi, đừng nên uống rượu – hôm nay chỉ là chút cảm ơn nho nhỏ của tôi mà thôi."

Anh nói xong thì uống một hơi liền ba li không hề dừng lại, sau khi cạn ba li thì sắc mặt đã hơi đỏ lên.

"Mời Hạ thiếu."

Nói đoạn liền lật li rượu lại, bên trong không còn sót lại một giọt nào.

Khóe môi Hạ Hải Lâu rũ xuống rồi lại không để ai phát hiện ra mà lại nhếch lên, hắn cười cười ngồi ở trên chủ vị cầm bình trà rót cho mình một chén nâng lên:

"Lần này chiếm lợi của Vệ thiếu gia rồi, lần sau chúng ta không say không về."

Lúc này Cố Trầm Chu mới lên tiếng:

"Sau này còn rất nhiều cơ hội."

Nói rồi tầm mắt liền đảo về phía Hạ Hải Lâu một cái, đúng lúc chạm mắt với Hạ Hải Lâu cũng nhìn qua.

Tức khắc, Hạ Hải Lâu tặng cho Cố Trầm Chu một nụ cười xinh đẹp dễ mến.

Cố Trầm Chu cũng thản nhiên mỉm cười với đối phương.

Một bữa ăn này khách chủ đều trò chuyện với nhau rất vui, không khí tiếp tục diễn ra theo hướng hòa hợp. Hiện tại không tính là giờ cơm, cho dù lúc trước Vệ Tường Cẩm đã gọi một bàn đồ ăn, nhưng có lẽ là vì mọi người đều đã ăn mấy món ăn tinh xảo này quá quen rồi, hai tiếng đồng hồ trò chuyện qua đi mà không hề có người nào động đũa. Cuối cùng đến khi tan cuộc thì một bàn tiệc vẫn được bày biện hoàn chỉnh.

Hạ Hải Lâu và Vệ Tường Cẩm cùng Cố Trầm Chu tách ra ở cửa Quốc Sắc Thiên Hương, đêm nay đều là Vệ Tường Cẩm uống rượu, lúc ở bên trong còn không có cảm giác, đi ra bị gió lạnh thổi một cái thì hơi cồn lập tức bốc lên đầu khiến Vệ Tường Cẩm rên rỉ một tiếng:

"Uống hơi nhiều rồi."

Cả tối nay Cố Trầm Chu gần như không hề chạm vào rượu, nếu bị kiểm tra mức độ cồn của người lái xe thì cũng không có vấn đề gì, anh đưa tay ra đỡ đối phương:

"Còn đi được không?"

"Không sao."

Vệ Tường Cẩm thờ ơ nói.

"Ở trong quân đội còn uống nhiều hơn thế này nhiều."

Cố Trầm Chu khẽ gật đầu, đi lấy xe rồi lái xe chở Vệ Tường Cẩm đi về hướng Thiên Thụy Viên.

Mười một giờ đêm, xe cộ chạy trên đường xe ở ngoại thành cũng không còn nhiều. Cố Trầm Chu vững vàng lái xe chạy về phía trước, lúc vào trung tâm thành phố còn rẽ qua mấy ngã tư khúc khuỷu, anh đột nhiên giảm tốc độ xe hỏiVệ Tường Cẩm đang nhắm mắt nghỉ ngơi ở bên cạnh:

"Muốn không?"

"Cái gì?"

Vệ Tường Cẩm mở mắt mờ mịt hỏi một câu, đúng lúc nhìn thấy một cụ già đang đẩy xe khoai lang nướng đi ở ven đường.

"Muốn!"

Vệ Tường Cẩm nháy mắt đã trở nên phấn chấn, trả lời không chút do dự.

Cố Trầm Chu liền lái xe tấp vào bên vệ đường, hạ cửa sổ xe xuống rồi gọi cụ già đến mua hai củ khoai lang.

Vệ Tường Cẩm móc tiền lẻ trong ví ra đưa cho đối phương, thật vui vẻ lấy một củ khoai trong túi rarồi bóc vỏ củ khoai lang nóng hổi:

"Chúng ta đã bao lâu không ăn món này rồi?"

"Mình cảm thấy phải đến mười năm, trước kia cậu dẫn mình đi ăn rồi còn vì thế mà bị đánh đòn mà."

Cố Trầm Chu dừng hẳn xe ở ven đường, nhận một củ khoai từ trong tay Vệ Tường Cẩm cũng bắt đầu lột vỏ.

"Đúng vậy đấy!"

Vệ Tường Cẩm cắn một miếng, sau đó liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái.

"Cố Đại thiếu gia, hồi đó là cậu xúi giục mình ra ngoài, sau khi ăn sạch sẽ no miệng rồi thì thuần thục đẩy hết trách nhiệm lên cho mình, mẹ mình lấy khăn tay lau miệng cho cậu còn cha mình thì vung tay đánh mình."

Cố Trầm Chu ho hai tiếng:

"Khụ khụ, thật à?"

"Không thể giả được, thật hơn vàng thật!"

Vệ Tường Cẩm đáp.

"Số lần cậu hãm hại mình nhiều đến mức chính cậu cũng quên đã từng làm những chuyện gì rồi đúng không?"

Cố Trầm Chu:

"..."

Thực sự không nhớ hết được.

Hai người ngồi trong xe bêu xấu nhau một hồi rồi đề tài lại chạy đến trên người Hạ Hải Lâu.

"Cậu cảm thấy Hạ Hải Lâu thế nào?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Ấn tượng giống như hồi trước."

Vệ Tường Cẩm nói.

"Mình không ưa Hạ Hải Lâu lắm, hắn chơi cái gì cũng điên khùng vượt giới hạn, nhưng lần này hắn đã giúp cậu, bất kể là xuất phát từ điều gì thì lần này mình cũng nên tỏ thái độ, mình là anh em của cậu, hắn giúp

cậu chính là giúp mình, cứu cậu cũng chính là cứu mình, dù sao thứ lần này hắn thực sự chơi quá giới hạn cũng không ở trong nước…"

Cố Trầm Chu mỉm cười đầy nghiền ngẫm.

Vệ Tường Cẩm nhất thời không để ý lắm, anh nói tiếp:

"Nhưng tối nay cậu có vẻ rất quen thuộc với hắn, quan hệ không tệ?"

Cố Trầm Chu:

"Mình từng đến nhà hắn."

"Ừ?"

"Buổi tối hôm Hạ Hải Lâu bị thương, sau khi ở lại bệnh viện một đêm quay về nhà thì lại bị con khỉ ở nhà cào bị thương…"

"Con khỉ?"

Vệ Tường Cẩm ngây ra.

Cố Trầm Chu không bận tâm mà tiếp tục nói:

"Mình đi lấy băng gạc, lúc mở ngăn kéo ra thì thấy bên trong có một túi băng gạc chưa hề được xé mở, đáy ngăn kéo bị phủ một lớp bụi mỏng mà túi băng gạc kia lại vô cùng sạch sẽ."

Vẻ mặt Vệ Tường Cẩm hơi thay đổi.

"Hạ Hải Lâu không ở nhà thường xuyên."

Cố Trầm Chu bình tĩnh nói.

"Trong nhà không có một cọng hành hay một hạt gạo, không hề có thuốc hay băng keo dính vết thương được chuẩn bị trước, nhưng lại có một túi băng gạc chưa xé cùng một lọ nước khử trùng chưa hề được mở ra."

Tươi cười trên mặt Vệ Tường Cẩm biến mất, thần sắc cũng trở nên lạnh lùng nghiêm nghị.

Cố Trầm Chu nhìn đối phương:

"Cậu ở trong quân đội được học chuyên về cái này, có phân tích ra được điều gì không?"

"Hắn biết mình sẽ bị thương nên đặc biệt chuẩn bị."

Vệ Tường Cẩm lạnh giọng đáp.

"Không sai."

Mười ngón tay của Cố Trầm Chu đan vào nhau.

"Một gói băng gạc và nước thuốc không nói lên được điều gì. Có lẽ chỉ là trùng hợp, nhưng nhìn theo một góc độ khác…"

Trên mặt anh vẫn mang theo tươi cười vừa bình tĩnh lại vừa lạnh lùng, giống như được vẽ lên từ sự ung dung hoàn mĩ:

"Hắn sớm biết sẽ có chuyện xảy ra nên cố ý khớp thời gian rồi chạy đến!"

47. Chương 47: Thịt Béo

"Nếu hắn biết –"

Nói đến đây, Vệ Tường Cẩm thu vẻ giận dữ lại, lộ ra sắc mặt hơi tư lự:

"Chuyện lần này là phe Úc làm?"

Cố Trầm Chu mỉm cười thản nhiên:

"Nếu hắn biết thì đương nhiên là vậy! Phe Uông còn chưa đến mức không thể giữ bí mật nổi một chuyện thế này."

Ánh mắt Vệ Tường Cẩm lóe lên:

"Cậu nói xem là kẻ nào thuộc phe Úc? Chính là Hạ Hải Lâu? Hay là người đứng đầu nhà họ Hạ? Hoặc là người khác có quan hệ với nhà họ Hạ?"

Ba lựa chọn này cơ bản đã bao quát hết tất cả các khả năng: Nếu Hạ Hải Lâu biết chuyện này thì hoặc là chuyện này trực tiếp qua tay hắn, hoặc là hắn chỉ tình cờ phát hiện ra chuyện này; mà Hạ Hải Lâu chỉ là một công tử đời thứ ba chưa tiến vào nhà nước, muốn tình cờ phát hiện được chuyện này thì còn khả năng nào khác ngoại trừ biết được từ trong chính nhà mình không? Nếu đã biết được từ trong nhà thì kẻ làm chuyện này sao có thể không có vấn đề gì liên quan đến nhà họ Hạ?

Vấn đề đã chạy đến bước này mà Cố Trầm Chu khơi lên đề tại lại không hề nói tiếp, chỉ cắn hai ba miếng hết thứ trong tay rồi khởi động xe một lần nữa, nhẹ nhàng thản nhiên nói:

"Chỉ là chút suy đoán, có lẽ thật sự là trùng hợp thì sao?"

Tay Vệ Tường Cẩm chống lên cửa kính xe, anh hạ ghế ngồi xuống nằm tựa trên đó nhìn mấy ánh sao lấp lóe trên bầu trời màu lam đậm gần ngả sang đen qua cửa kính xe, ánh trăng khuyết đi theo bọn họ cả một đường nhưng cũng đứng yên cả một đường.

Xe dừng lại trước cổng nhà họ Vệ.

Vệ Tường Cẩm xuống khỏi xe, Cố Trầm Chu ngồi trên ghế lái nói:

"Muộn quá rồi, mình không vào với cậu nữa."

Vệ Tường Cẩm gật đầu, đi được hai bước thì quay đầu lại hỏi:

"Nếu muốn làm chuyện gì thì nhớ nói rõ cho mình biết."

Cố Trầm Chu bật cười, khóe môi anh nhếch cao, hai mắt cũng nheo lại – hai má anh không béo cũng không gầy, đường cong vô cùng nhu hòa cho nên rất ít khi cười rõ ràng như vậy, việc đó có vẻ thân mật quá.

"Mình có quên mất ai cũng sẽ không quên cậu đâu."

Cố Trầm Chu đáp, ngón tay anh rất dài, bất kể là lúc cầm vĩ violon tập trung kéo nhạc hay là thờ ơ đánh tay lái thì đều toát lên dáng vẻ rất đẹp mắt.

"Yên tâm, cũng không phải chuyện gì quá khó khăn. Nhà họ Cố đứng ở vị trí này, nếu không có chút bản lĩnh thì sẽ không trách được kẻ khác coi nó như miếng thịt béo gắp lên cắn một miếng."

Ngay hôm sau ngày Vệ Tường Cẩm quay về thì bí thư Uông thật khéo dịp mang theo Uông Vinh Trạch đến cửa.

Buổi sáng Cố Trầm Chu vẫn còn ở trong nhà chưa đi ra ngoài, hai bên khách chủ cùng ngồi xuống, Uông Bác Nguyên mở miệng trước:

"Bộ trưởng Cố, lần này tôi đặc biệt đến nhà là để giải thích – Đứa cháu này của tôi bình thường không được quản giáo chặt chẽ nên cũng không biết giữ mồm giữ miệng chút nào!"

Một câu mở đầu đã quyết định được quan điểm chính của cuộc nói chuyện ngày hôm nay: Việc này không phải chúng tôi làm, đứa cháu này của tôi chẳng qua là không biết giữ miệng nên mới phải gánh tội thay người khác.

"Tôi thấy cậu đây rất được, không biết bí thư Uông định nói đến chuyện gì?"

Cố Tân Quân hỏi, tuy rằng trong lòng mọi người đều biết rõ là việc nào nhưng dù sao cũng cần có người đưa nó ra ngoài.

Uông Bác Nguyên mỉm cười, trên trán lộ ra vài nếp nhăn. Khác với Phó Thủ tướng Hạ Nam Sơn luôn nghiêm nghị, vị bí thư được điều từ thành phố Khánh Xuân lên này là một vị trưởng giả có dáng người hơi

béo, trong cuộc sống khá là hòa ái khôi hài, nhưng đối lập với cuộc sống bình thường khá tùy tiện của ông ta là tác phong chính trị vô cùng cứng rắn:

"Bốn ngày trước ở Quốc Sắc Thiên Hương, thằng nhóc này đã nói vài lời không thỏa đáng nên hôm nay tôi đặc biệt dẫn nó đến giải thích với Tiểu Chu."

Lúc này Uông Vịnh Trạch vẫn luôn ở bên cạnh Uông Bác Nguyên làm phông nền cũng vội vàng bày ra một chút ý cười, nói với Cố Trầm Chu:

"Cố…"

Nhất thời gã cảm thấy xưng hô có hơi khó khăn: Muốn gọi Cố thiếu gia, nhưng ngẫm lại đang ở trước mặt người lớn thì gọi 'thiếu gia' cái gì? Quá cao ngạo khiến người ta chướng mắt; nếu gọi tên thì mới gặp mặt một lần thật sự không nên vội vàng thân mật đến thế; còn nếu gọi em thì tuổi lại không đúng, nhưng hôm nay gã đến đây để giải thích; gọi anh… Gã còn không kéo được mặt mũi xuống.

Cuối cùng Uông Vinh Trạch dừng lại một chút mới nói tiếp:

"Người anh em Cố, lần đó là tôi khinh suất không cản được miệng nên nói bậy, còn gây ra một ít phiền toái…"

Phiền toái này đã ám chỉ thẳng đến việc Cố Trầm Chu bị tấn công.

"Đây đều là lỗi của tôi, tôi ở ngay tại đây xin lỗi cậu."

Cố Trầm Chu cười nói:

"Có phải chuyện gì quá mức đâu? Anh Uông còn cố ý đến đây một chuyến, vậy tôi có vẻ đã quá hẹp hòi rồi."

Anh khách sáo nói:

"Lần trước còn nói với anh Uông là muốn tận sức làm chủ đưa anh Uông đi dạo trong kinh thành, kết quả là vẫn chưa thực hiện được, người nên nói xin lỗi là tôi mới đúng."

Thái độ hòa nhã thân thiện này xem như khiến Uông Vinh Trạch thở phào nhẹ nhõm, gã thầm nghĩ muốn mình chạm đến chuyện xui xẻo này thì đừng nói là không phải đối phương làm, không đi gây chút phiền phức thì quả thực là không thể nào, không ngờ Cố Trầm Chu này thật đúng là không làm gì, vậy có thể thấy được việc lần trước đều là do Hạ Hải Lâu kia khơi lên. Vừa nghĩ như vậy gã liền trút hết oán hận của cả hai lần lên đầu Hạ Hải Lâu, khi nhìn Cố Trầm Chu lần nữa thì không chỉ vẻ mặt đã thả lỏng hơn một chút, ngay cả lời giải thích cũng chân thành hơn rất nhiều.

Uông Bác Nguyên ngồi ngay bên cạnh vẫn giữ nụ cười mỉm ôn hòa, khi nghe thấy câu'đưa anh Uông đi dạo trong kinh thành nhưng vẫn chưa thực hiện được, là tôi có lỗi' thì ông ta thầm than một tiếng, đây là có ý chỉ nhà họ Cố không muốn hợp tác với ông ta.

Không ngờ phe Úc đã ra tay đến mức vậy rồi mà Cố Tân Quân vẫn không có dự định tìm phe.

Kết quả này tuy rằng khiến ông ta vô cùng thất vọng nhưng cũng không đến mức lập tức thất thố, ông ta vẫn duy trì nụ cười phong độ, chủ động đứng dậy nói:

"Lần này đến chủ yếu là vì việc đó, nếu chuyện đã được giải quyết rõ ràng thì Bộ trưởng Cố, tôi sẽ không tiếp tục quấy rầy ngày nghỉ ngơi hiếm có của anh nữa."

Đây có nghĩa là từ giờ sẽ tránh hiềm nghi.

Cố Tân Quân và Cố Trầm Chu cùng thầm nghĩ như vậy.

Không nói đến Cố Tân Quân từng cùng làm việc với Uông Bác Nguyên, ngay cả Cố Trầm Chu cũng sinh ra một chút ấn tượng tốt với vị bí thư chỉ gặp mặt có một lần này.

Cố Tân Quân đứng dậy giữ lại:

"Bí thư Uông, anh mới đến đây không bao lâu, vội vàng đi như vậy làm gì? Chúng ta uống trà trò chuyện một ngày, đừng để tách ra vài năm lại chẳng còn chút quan hệ."

“Không không, cần phải đi, cần phải đi…”

Uông Bác Nguyên cười ha ha.

“Công là công, tư là tư, về sau vẫn còn nhiều cơ hội từ từ nói chuyện, đến lúc ấy đừng có chê tôi nhiều lời đấy!”

Cố Tân Quân níu kéo vài lần nhưng Uông Bác Nguyên vẫn cố ý rời đi, lúc đi đến tận cửa rồi thì cũng chỉ có thể tiễn người ra ngoài.

Hai người trẻ tuổi đi ở phía sau, Uông Vinh Trạch nhân cơ hội Cố Tân Quân nói chuyện với bác mình thì cũng túm lấy Cố Trầm Chu lải nhải hai câu:

“Cố thiếu gia, hôm nay đã nhận ân tình của cậu, chúng ta đều ở trong giới nên việc kết giao cũng không chỉ một hai lần – cậu hãy đợi lần sau vậy.”

Cái này coi như là tỏ thái độ. Cố Trầm Chu nói:

“Uông thiếu gia quá khách sáo rồi, chỉ là việc nhỏ không đáng kể.”

Uông Vinh Trạch tán thưởng phong thái của Cố Trầm Chu rồi nói tiếp:

“Cũng nhân đây làm rõ với Cố thiếu gia, việc lần này thực sự không phải tôi làm, nếu là tôi – tôi không đi tìm Hạ Hải Lâu thêu dệt nên mọi chuyện mà tìm đến Cố thiếu gia làm cái gì? Nếu là chúng tôi…”

Gã nói ẩn ý ám chỉ phe Uông một chút:

“Vì sao chúng tôi phải đẩy những thứ trong tay mình ra ngoài? Trên đời cũng không có đạo lí này.”

“Còn nữa…”

Gã bỏ thêm một câu rất có ẩn ý.

“Tôi nghe nói buổi tối ngày hôm đó Hạ Hải Lâu cũng ở cùng với Cố thiếu gia, Cố thiếu gia không cảm thấy quá trùng hợp? Lúc ấy tôi không hề mời Hạ Hải Lâu…”

“Vinh Trạch.”

Uông Bác Nguyên đứng ở phía xa xa hơi cao giọng gọi Uông Vinh Trạch.

“Chúng ta cần phải đi rồi.”

“Vâng bác, cháu đến ngay!”

Uông Vinh Trạch nói rồi vội vàng nắm chặt tay Cố Trầm Chu.

“Cố thiếu gia, lần sau gặp.”

“Gặp sau, Uông thiếu gia.”

Cố Trầm Chu cũng bắt tay đối phương thật chặt.

Cố Tân Quân đứng ở ven đường nhìn chiếc xe của Uông Bác Nguyên biến mất ở chỗ rẽ rồi mới quay lại hỏi Cố Trầm Chu:

“Con thấy thế nào?”

Cố Trầm Chu:

“Có phải bí thư Uông đã tìm được chứng cứ gì?”

Cố Tân Quân khẽ gật đầu:

“Mấy ngày nay ông ta vẫn không ngừng điều tra.”

Nhưng cũng không hề nói rốt cuộc có phải đối phương làm hay không, rõ ràng chứng cứ mà đối phương cầm ra không đủ chứng minh chuyện này không phải do phe Uông làm, hoặc là chuyện này do phe Úc làm.

“Bây giờ vẫn chưa xác định.”

Cố Trầm Chu nghe xong thì suy tư một hồi rồi mới trả lời Cố Tân Quân.

Cố Tân Quân ngược lại có hơi kinh ngạc: Con trai nhà mình từ khi trở về từ nước ngoài thì ông cảm nhận được nó càng ngày càng trầm ổn hơn, hơn nữa nghe xong câu chuyện này thì nó cũng có một chút suy ngẫm?

Cố Trầm Chu quả thực có một vài suy ngẫm.

Nhưng chút suy ngẫm này nếu nói là phân tích thì không bằng nói là không tin tưởng với sự tự nhiên của Hạ Hải Lâu, bởi vậy anh vốn không định nói ra, cũng không bày tỏ chút thái độ nào mà vẫn tăng cường liên hệ với Hạ Hải Lâu – bất cứ việc nào đi chăng nữa, chỉ cần dính dáng đến chính trị thì đều không là 'việc' đơn giản, việc đó thường đều là nước cờ đầu tiên dẫn vào mục tiêu càng thâm sâu hơn, mà muốn đạt được kết quả cao thâm hơn thì người ra tay chắc chắn sẽ không chỉ làm một lần.

Buổi tối ngày hôm đó, Hạ Hải Lâu chủ động lái xe đến rốt cuộc là kẻ chủ mưu hay là người biết chuyện?

Vài ngày tiếp theo, Cố Trầm Chu ngoại trừ ở cùng Vệ Tường Cẩm hiếm lắm mới về thì lúc không có việc gì làm sẽ gọi điện thoại nói chuyện với Hạ Hải Lâu, lại thêm gần đây Hạ Hải Lâu bị thương ở đầu thật sự không có chỗ nào chơi vui nên mới thường xuyên qua lại, đợi Vệ Tường Cẩm tham gia tiệc sinh nhật của Vệ Thành Bá xong cũng lên máy bay thì Cố Trầm Chu đã đến nhà Hạ Hải Lâu lần thứ ba.

"Chi!"

Con khỉ nhảy nhót trên mặt đất.

"Chi chi!"

Con khỉ nhìn ngang ngó dọc.

"Chi chi chi!"

Con khỉ đang lén lút.

Cố Trầm Chu ngồi trên sô pha lấy một quả đào trong túi plastic ra đưa cho con khỉ bị dây xích quấn cổ thật sự chỉ có thể vươn dài cổ ra ngó hoa quả trên bàn trà.

Con khỉ nhận được hoa quả thì mặt mày hớn hở, hai tay chắp lại liên tục vái vái Cố Trầm Chu rồi chạy thẳng vào một góc bắt đầu gặm quả đào.

Hạ Hải Lâu liếc mắt nhìn con khỉ một cái:

"Nó bị anh huấn luyện rồi?"

Hắn hơi dừng lại.

"Trước kia nó chưa bao giờ làm ra động tác đó."

Cố Trầm Chu nào có tâm tình đi huấn luyện một con khỉ? Anh đáp:

"Có lẽ là vì cậu chưa bao giờ cho nó ăn hoa quả."

Hạ Hải Lâu:

"... Tối muốn ăn gì?"

"Ở nhà nấu cơm rồi."

Cố Trầm Chu trả lời.

Hạ Hải Lâu lộ ra tươi cười xinh đẹp ăn tiền:

"Mong được ăn cùng."

"Hạ thiếu gia còn thiếu người ăn cơm cùng?"

Cố Trầm Chu bật cười khanh khách.

Hạ Hải Lâu bất giác đưa tay sờ lên vết thương két dài từ đầu đến tận bên thái dương một cái, tiếp đó lại sờ sờ xương hàm – phía trên vẫn còn vết bầm nhàn nhạt:

“Thiếu, thiếu một người họ Cố tên Trầm Chu.”

Cố Trầm Chu không hề che giấu ánh mắt của mình, anh nhìn động tác của Hạ Hải Lâu một lúc mới lắc đầu nói:

“Lát nữa còn có việc, lần sau tôi nhất định sẽ làm chủ cùng ăn một bữa cơm với Hạ thiếu gia.”

Hạ Hải Lâu im lặng một lúc rồi chợt nhướn mày:

“Cố thiếu gia, chúng ta cùng chơi một trò chơi được không?”

Cố Trầm Chu vừa ngước mắt lên thì Hạ Hải Lâu đã cười nói:

“Lời thật lòng thường rất mạo hiểm, tôi đoán Cố thiếu gia nhất định sẽ chơi nên để tôi mở đầu trước đi: Lúc trước Uông Vinh Trạch đến nhà tìm Cố thiếu gia thì có phải đã từng ám chỉ vụ tấn công kia có liên quan đến tôi đúng không?”

=====

Tác giả: Chút tiểu kịch trường:

Thời điểm vào ngày nào tháng nào năm nào đó.

Hạ: Hôm nay chúng ta chơi cái gì? Roi da, nến, dây trói?

Cố: … Cậu chỉ có ba cái thứ này?

Hạ: [Lại dám khinh thường!][Bẻ ngón tay kêu vang] Anh chờ đó.

Ba ngày sau.

Chuyển phát nhanh: Mời ngài kí nhận.

Cố:?

Hạ: [Vẫy vẫy đuôi] Mở ra, mở ra đi

Cố: [Chậc] … Đây là thứ gì?

Hạ: [Cười xinh đẹp] Thứ mới đó!

Cố: … Đi nào.

Hạ: [Hưng phấn] Chơi dã chiến à?

Cố: Đến bệnh viện tâm thần.

Cuối cùng hai người giằng co một hồi khiến đàn dương cầm đàn lên một bản nhạc hỗn loạn suốt cả đêm

48. Chương 48: Lời Nói Thật Giả Trước Dương Cầm

Không thể phủ nhận rằng Cố Trầm Chu bị mấy lời này gợi lên hứng thú.

“Lời nói thật thường rất mạo hiểm?”

Cố Trầm Chu hỏi:

“Luật chơi thế nào? – Đá kéo vải?”

“Không, chúng ta đặt ra luật chơi khác.”

Hạ Hải Lâu nói.

“Không cần đá kéo, cũng không phải nói thật ra đến mức nào –“

Hắn mỉm cười nhìn vẻ mặt của Cố Trầm Chu:

“Mỗi người làm một lần, mỗi lần một câu hỏi, đối phương cần phải trả lời thẳng thắn câu hỏi này, mà người hỏi mỗi lần đặt ra một câu hỏi thì phải đồng thời đoán xem câu trả lời của đối phương là thật hay giả, thời gian là mười lăm giây – hoặc cũng có thể đặt ra thêm một qui tắc, câu hỏi của chúng ta chỉ có thể xoay quanh vụ tấn công bảy ngày trước.”

Cố Trầm Chu thấy thú vị mỉm cười:

“Ồ? Vậy chấm dứt như thế nào?”

“Kêu dừng là chấm dứt.”

Hạ Hải Lâu đáp.

“Tiền cược thì sao?”

“Nếu như Cố thiếu gia kêu dừng trước…”

Hạ Hải Lâu đối diện với gương mặt của Cố Trầm Chu thì ánh mắt bất giác dịch xuống phía dưới, xuống thêm chút, xuống thêm chút nữa… Sau đó hắn lập tức đúng mực trở lại trước khi Cố Trầm Chu có phản ứng:

“Vậy phải ăn cơm chiều với tôi? Do Cố thiếu gia xuống bếp.”

“Nếu Hạ thiếu gia kêu dừng trước?”

“Đây đúng là một vấn đề.”

Hạ Hải Lâu đáp.

“Tôi không ngại ngủ cùng một đêm…”

Cố Trầm Chu đang chuẩn bị đặt quân lên bàn cờ lập tức chửi mắng trong lòng, thiếu chút nữa là không giữ được vẻ mặt đứng đắn.

“Nói đùa thôi.”

Hạ Hải Lâu nhanh chóng cười rộ lên.

“Nếu tôi thua thì tôi sẽ làm cơm cho Cố thiếu gia ăn được không? Hay là Cố thiếu gia hi vọng tiền cược khác?”

Để cậu làm cho tôi hay là tôi làm cho cậu thì kết quả còn không phải đều là muốn tôi ở lại? Cố Trầm Chu thầm nghĩ trong lòng như vậy, nhưng mỗi câu quan trọng của Hạ Hải Lâu lần này là ‘Lời nói thật’, anh suy nghĩ một lát rồi cắn vào câu của đối phương:

“Là một trò chơi nên không cần quá tính toán, Hạ thiếu gia nói như thế nào thì cứ làm như vậy đi.”

“Câu hỏi thứ nhất: Uông Vinh Trạch đến nhà tìm Cố thiếu gia có phải từng ám chỉ rằng vụ tấn công đó có liên quan đến tôi?”

“Đúng.”

Cố Trầm Chu đáp rồi hỏi:

“Vụ tấn công kia có liên quan đến Hạ thiếu gia hay không?”

“Thật. Không có liên quan đến tôi.”

Hạ Hải Lâu hỏi tiếp.

“Anh cho rằng là phe Uông hay phe Úc làm?”

“Giả. Phe Úc.”

Cố Trầm Chu hỏi:

“Mục đích phe Úc làm vậy là gì?”

“Thật. Li gián quan hệ của nhà họ Cố với phe Uông.”

Hạ Hải Lâu hỏi:

“Nhà họ Cố thật sự có dự định dựa vào phe Uông?”

Trong vòng một phút đồng hồ ngắn ngủi mà hai người hỏi qua hỏi lại đã xong được năm câu hỏi.

Câu hỏi thứ ba của Hạ Hải Lâu đưa ra thì Cố Trầm Chu không trả lời ngay lập tức mà nhíu mày suy nghĩ hai ba giây rồi mới đáp:

“Giả. Nhà họ Cố có quyết định rồi. Lần này người làm chủ ở phe Úc là ai?”

“Giả. Người làm chủ là…”

Hạ Hải Lâu nhẹ nhàng dừng lại, cũng không trả lời thẳng thắn theo luật chơi đặt ra lúc đầu:

“Ai, anh cảm thấy tôi thật sự sẽ nói ra à?”

Hạ Hải Lâu không hề trả lời thẳng thắn dựa theo quy định lúc trước.

Cố Trầm Chu lập tức cười rộ lên.

Tươi cười này rõ ràng là giống như lúc anh ở cùng với Vệ Tường Cẩm nhưng lại không có cảm giác gần gũi đơn thuần với người ta giống như buổi tối hôm đó, mà là nụ cười trộn lẫn đủ loại như thú vị, âm trầm, lạnh lùng, hứng thú, kinh ngạc và cả một vài loại cảm xúc khác.

Công bằng mà nói thì dáng vẻ của Cố Trầm Chu cũng không quá xuất chúng. Nhưng Hạ Hải Lâu nhìn rồi thì cảm thấy gương mặt này dường như đã khắc sâu vào trong ngực đến không thể quên, chỉ hơi nhắm mắt lại đã có thể vẽ ra chi tiết tất cả các đường nét.

“Anh bắt đầu hoài nghi phe Úc từ khi nào?”

Ánh mắt của Hạ Hải Lâu đảo một vòng trên mặt Cố Trầm Chu rồi miễn cưỡng thu lại. Hiện giờ chưa phải lúc, hắn thầm nghĩ, ngừng lại một chút rồi khóe môi lộ ra nụ cười mỉm khó có thể nắm bắt:

“Tiếp tục chứ?”

“Tiếp tục.”

Bởi vì vừa rồi là Hạ Hải Lâu hỏi ngược lại cho nên Cố Trầm Chu không hề đoán thật giả.

“Bắt đầu từ lúc nhìn thấy cậu. Buổi tối ngày đó vì sao cậu lại đến?”

“Thật. Vì để mắt đến anh.”

Vẻ mặt Hạ Hải Lâu cực kì chính trực đáp:

“Mấy ngày nay anh thân thiết với tôi có phải vì muốn thăm dò từ chỗ tôi không?”

‘Vì để mắt đến anh’… Cố Trầm Chu thầm nghĩ lời này rất không thật, đúng là nửa thật nửa giả:

“Giả. Đúng.”

Anh lại hỏi:

“Sao Hạ thiếu gia biết được chuyện này?”

“Thật. Chuyện xảy ra ngay dưới mắt tôi, sao tôi lại không biết?”

Hạ Hải Lâu hơi nhướn mày:

“Tuy rằng tôi biết nhưng thực ra tôi không hề tham gia vào chuyện này – Nói vậy thì Cố thiếu gia có tin không?”

Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu một cái:

“Dừng.”

Một âm vừa ra, cuộc đối thoại trong phòng lập tức dừng lại.

Cố Trầm Chu cúi đầu trầm tư một hồi rồi hỏi Hạ Hải Lâu:

"Vì sao muốn chơi trò chơi này?"

"Tôi cho rằng biểu hiện của tôi rất rõ ràng: Bởi vì tôi muốn anh ở lại."

Hạ Hải Lâu cười tủm tỉm.

"Cố thiếu gia có tin không?"

Cố Trầm Chu cũng cười:

"Hạ thiếu gia đã nói như vậy thì đương nhiên là tôi tin."

"Hiếm có một lần Cố thiếu gia có cùng suy nghĩ với tôi như vậy."

Hạ Hải Lâu nói.

"Tôi đến nơi đó, thích Cố thiếu gia, muốn Cố thiếu gia ở lại, mỗi một lời đều xuất phát từ tận đáy lòng."

Thời gian lúc này cách khi bắt đầu trò chơi mới khoảng năm phút đồng hồ, Hạ Hải Lâu thổ lộ xong liền cảm thấy mĩ mãn:

"Buổi tối Cố thiếu gia quyết định nấu cái gì?"

"Chỗ này của cậu có thứ gì?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Mì tôm."

Hạ Hải Lâu trả lời.

Cố Trầm Chu:

"..."

Hạ Hải Lâu:

"Anh chắc không định nấu cái đó...?"

Cố Trầm Chu đúng là không định nấu thứ đó, trò chơi là trò chơi, nếu chỉ dám chơi không dám thua thì không có ý nghĩa gì cả:

"Tôi đến siêu thị mua đồ ăn và gạo, buổi tối cậu muốn ăn cái gì?"

Hạ Hải Lâu cực kì thỏa mãn mà cười rộ lên:

"Cố thiếu gia tự xem rồi làm đi, Cố thiếu gia biết làm cái gì?"

"Đồ ăn gia đình."

Cố Trầm Chu thẳng thắn trả lời đối phương:

"Cà, đậu hũ, canh rau, thêm một đĩa cá hấp nhé?"

"Được."

Hạ Hải Lâu sảng khoái gật đầu.

"Đi cùng chứ?"

"Nơi này của cậu có gì rồi?"

Cố Trầm Chu không trả lời mà hỏi thêm một câu nữa.

Hạ Hải Lâu nghiêm túc suy nghĩ:

"Chỉ có nồi. Lúc trước mua một bộ về phối với nội thất."

"… Lấy rồi ra rửa sạch tẩy cho hết mùi đi."

Cố Trầm Chu vừa nói những lời này vừa nhắc nhở bản thân không được quên mua dầu, muối, tương và dấm.

"Có bát đũa không?"

"Sao lại không có được!"

Hạ Hải Lâu nói rất chính nghĩa, nhưng khi chạy vào phòng bếp xem thì lập tức luống cuống:

"Ặc, đúng thật là không có…"

Với việc cậu bình thường ngoài mì tôm cũng toàn ra ăn ngoài thì không có gì kì lạ cả, chỉ có việc khác kì quái hơn. Cố Trầm Chu thầm nghĩ trong lòng như vậy, thuận miệng lên tiếng rồi đi ra ngoài.

Lúc có việc để làm thì thời gian qua rất nhanh.

Vài năm kia lúc còn ở huyện Thanh Hương thì leo núi trèo cây, xuống sông mò cá, hái quả đuổi thỏ, rửa bát giặt quần áo, có rất ít việc Hạ Hải Lâu chưa từng làm. Hiện giờ tuy đã cách hơn mười năm nhưng ngoại trừ có hơi ngượng tay ra, thời gian qua đi rõ ràng là cũng không khiến hắn quên mất những kĩ năngđã biết trước đây.

Hạ Hải Lâu đã quên mất hơn mười năm này hắn có từng chăm chỉ như vậy lần nào không: Hắn không chỉ lôi nồi niêu ra rửa sạch một lần, còn rút một chiếc tạp dề không biết đã nhét vào trong ngăn tủ từ hồi nào ra mặc vào, lại tìm một chiếc khăn đến bắt đầu lau sạch bụi bặm trên bệ bếp và trong ngăn tủ — nhân viên dọn dẹp đến mỗi tuần một lần chắc chắn không bao giờ để ý đến lớp bụi không ở bên ngoài này.

Thu dọn đống hỗn loạn này xong thì Hạ Hải Lâu đã quên mất thời gian, cho đến khi ánh sáng chiếu qua cửa sổ tối dần, ngoài phòng khách vang lên tiếng chuông cửa thì hắn mới mặc tạp dề cầm khăn lau ra mở cửa:

"Cố —"

Hắn đang muốn gọi Cố Trầm Chu thì thấy người đứng ở ngoài cửa là một người trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi.

Hạ Hải Lâu hơi nhíu mày, vẻ mặt lại biến thành vẻ thờ ơ bất cần đời giống như bình thường, nhưng loại vẻ mặt này không phù hợp với hình tượng mặc tạp dề cầm khăn lau của hắn quá mức nên khiến cho người trung niên đứng ở cửa nhất thời cũng sững người, vẻ mặt hơi kì lạ.

"Là thư kí Phương à!"

Giọng điệu của Hạ Hải Lâu rất thản nhiên.

"Hạ thiếu gia."

Thư kí Phương là thư kí giỏi nhất bên cạnh Hạ Nam Sơn, bình thường Hạ Nam Sơn có chuyện gì quan trọng khó làm thì đều sẽ kêu vị thư kí được ông ta cực kì tin tưởng này đi làm – trong đó có tất cả những việc liên quan đến Hạ Hải Lâu, cũng có những việc quan trọng nằm trong hoặc ngoài phạm vi khó làm.

"Thủ tướng Hạ kêu tôi chuyển lời cho cậu, buổi tối về nhà ăn một bữa cơm…"

Ông ta còn chưa nói xong thì phát hiện ánh mắt của Hạ Hải Lâu đã chuyển từ mặt ông ta qua phía sau. Ông ta nghiêng đầu nhìn theo tầm mắt của Hạ Hải Lâu thì thấy Cố Trầm Chu đang xách theo một túi lớn đi từ trong thang máy ra.

Hạ Hải Lâu bước lên một bước xách cái túi to từ trong tay Cố Trầm Chu qua:

"Về rồi?"

Cố Trầm Chu ừ một tiếng, nhìn người đàn ông trung niên đứng bên cạnh vài lần rồi nhanh chóng nhận ra ông ta:

"Thư kí Phương, chào ông."

Thư kí Phương cười ha ha:

"Xin chào Cố thiếu gia."

Cố Trầm Chu nhẹ gật đầu rồi nhìn Hạ Hải Lâu xách cái túi to đứng trước mặt anh, lại vươn tay đón cái gói nặng chừng mười cân đó:

"Tôi vào phòng bếp làm đồ ăn – Buổi tối cậu có việc?"

"Không có, thư kí Phương chỉ đúng lúc đi ngang qua đây nên thuận đường đi lên chút thôi."

Hạ Hải Lâu hời hợt nói.

Vẻ mặt thư kí Phương bị nói là tiện đường không hề thay đổi, cũng cười nói:

"Đúng lúc đi ngang qua đây thì nhớ ra có một việc về Hạ thiếu gia cần thông báo cho cậu ấy nên thuận tiện đi lên."

Ông ta hơi dừng lại một chút rồi nói tiếp:

"Hạ thiếu gia, tôi xin phép đi trước, cậu làm việc tiếp đi."

Nói rồi lễ độ gật đầu với Cố Trầm Chu rồi mới xoay người đi vào thang máy rồi rời đi.

Nếu nói năng lực xã giao của Cố đại thiếu gia là cấp S, năng lực chính trị là cấp B, những năng lực cần thiết được chuẩn bị để tiếp các loại con cháu quan chức chia đều là A-, vậy thì kĩ năng bếp núc nằm ngoài những kĩ năng kia không thể nghi ngờ là chỉ có D hoặc C-, khó khăn lắm cũng chỉ kham được cấp bậc gia đình bình thường thôi.

Nhưng vẫn là đồ ăn có hương vị như thế, do người khác làm vào thời điểm khác thì luôn cho người ta cảm giác không hoàn toàn giống nhau.

Ít nhất thì Hạ Hải Lâu cảm thấy vô cùng vui vẻ, phần vui vẻ này không chỉ khiến hắn đứng ở trong phòng bếp vừa ca ngợi vừa giúp đỡ Cố Trầm Chu, còn khiến hắn sau khi chuẩn bị tốt bày biện đồ ăn lền bàn rồi còn vô cùng hưng phấn đi đến chiếc đàn dương cầm trong phòng khách ngồi xuống đàn một khúc 'Mariage D'Amour'.

Cửa sổ rộng mở, gió đêm thổi bay tấm lụa mỏng trắng tinh.

Ngọn đèn nhu hòa ngăn cản bóng tối ở bên ngoài, đồ ăn nóng hổi cùng thanh niên ngồi ở trước đàn dương cầm cũng không quá hài hòa, chỉ cónhạc điệu nhẹ nhàng êm ái, gương mặt nhìn nghiêng mang theo ý cười cùng những ngón tay đang nhảy nhót giữa những phím đàn đen trắng.

Vẻ mặt Cố Trầm Chu từ thờ ơ chuyển thành chăm chú, anh buông một chân đang vắt chéo xuống, thân thể ngồi thẳng dậy rồi lẳng lặng lắng nghe.

Không khí như vậy có lẽ là thật sự quá tốt đẹp. Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, năm ngón tay của Hạ Hải Lâu trượt đi, khúc nhạc đã chấm dứt, tiếng cười vui bên tai dần dần đi xa, một âm cuối cùng kia biến thành một tiếng thở dài nhẹ nhàng.

Hạ Hải Lâu đứng dậy đi đến trước bàn cơm, hắn nhìn Cố Trầm Chu rồi hơi ngừng lại: Trên mặt đối phương cũng không mang theo sự bình tĩnh hay nụ cười nhạt như lúc thường mà là dáng vẻ như có chút đăm chiêu. Hắn muốn mở miệng nói chuyện nhưng Cố Trầm Chu đã lên tiếng trước:

"Vì sao Hạ thiếu gia lại chọn khúc nhạc này?"

Đương nhiên là vì tên của khúc nhạc. Hạ Hải Lâu thầm nghĩ trong lòng như vậy nhưng vẫn không có ý định thực sự phá hỏng bữa tối khó có được này, chỉ cười nói:

"Lúc tôi còn rất nhỏ thì thường xuyên nghe thấy giai điệu này, sau đó khi chạm vào đàn dương cầm thì tự nhiên luyện tập nó trước."

"Là lúc ở huyện Thanh Hương?"

Cố Trầm Chu hỏi.

Hạ Hải Lâu dừng lại một chút:

"Phải."

Cố Trầm Chu cười khẽ:

"Đàn rất khá."

Hử? Không xù lông lên à? Hạ Hải Lâu tập trung liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái, ý thức được những lời này hơn phân nửa là xuất phải từ thật lòng của đối phương – trên mặt người đối diện hắn còn mang theo thần tình hơi đăm chiêu, ánh mắt cũng không nhìn thẳng vào hắn mà là xuyên qua hắn nhìn lên chiếc đàn dương cầm ở phía sau hắn.

Cố Trầm Chu cũng không cố ý che giấu.

Bởi vậy lúc này Hạ Hải Lâu phát hiện rất dễ dàng, đối phương đang nhớ lại chuyện gì hoặc đang nhớ đến cái gì đó.

Đây là quá khứ mà hắn không biết, quá khứ không có sự tồn tại của hắn, là quá khứ mà hắn không thể chạm đến.

Có lẽ khiến đối phương sau này chỉ có một mình Hạ Hải Lâu là một chủ ý rất tốt.

Hạ Hải Lâu thầm nghĩ như vậy.

Nhưng việc này cần lên kế hoạch cẩn thận, vấn đề đầu tiên vẫn là nhà họ Cố…

Có rất nhiều lúc, hồi ức cũng không quá đẹp đẽ nhưng lại thực sự quí giá.

Khi Cố Trầm Chu rời khỏi nhà của Hạ Hải Lâu thì thời gian đã là gần chín giờ.

Anh ngồi trên xe hạ cửa kính xe xuống để gió lạnh ban đêm từ từ tràn vào trong xe.

Buổi tối hôm nay khúc đàn Hạ Hải Lâu dùng dương cầm tấu lên gợi cho anh kí ức rất xa xôi lúc trước, cùng một nhạc khúc cùng một thời gian, anh ngồi trước bàn ăn cơm, bóng người gầy gò ngồi trên ghế trước đàn dương cầm bị một dáng người cao lớn che khuất, người đàn ông thay cho người phụ nữ, anh cúi đầu nhìn, hai chân cao ráo vững vàng đứng trên lớp gạch men dưới đất; anh ngẩng đầu, dù thế nào cũng không thể chạm vào chiếc đàn dương cầm…

Đã lâu vậy rồi.

Cố Trầm Chu thầm nghĩ.

Có lẽ chỉ có hôm nay anh mới không thể chán ghét Hạ Hải Lâu.

Tiếng nước ào ào tràn ngập trong căn nhà nhỏ, Hạ Hải Lâu vùi đầu trong dòng nước lạnh, đứng như vậy một lúc lâu rồi mới đóng vòi nước lại, kéo một chiếc áo choàng tắm rồi bước ra khỏi phòng tắm.

Điện thoại di động đặt trên bàn trà nãy giờ vẫn luôn rung động, kêu vang đến mức hắn tắm rửa trong phòng tắm cũng nghe thấy.

Hắn cầm di động lên ấn xuống một nút, trên màn hình hiển thị mấy cuộc gọi nhỡ. Hắn bỏ qua hết, chỉ chọn số của Hạ Nam Sơn rồi bấm lại:

"Thủ tướng Hạ…"

Người ở bên kia nói gì đó, Hạ Hải Lâu chợt cười một tiếng rồi thờ ơ nói:

"Đương nhiên, tất cả manh mối đều đã đưa cho Cố Trầm Chu. Anh ta có đi điều tra không thì cháu không biết."

"Cháu chơi cũng đủ rồi, không được quậy phá nữa."

Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng của Hạ Nam Sơn: bình tĩnh mà mang theo một chút thong thả, từng chữ từng chữ được nói ra rất rõ ràng. Ông ta cũng không hề nhấn mạnh hay cao giọng nhưng hiện tại đã còn rất ít người có thể bỏ qua lời nói của ông ta.

Hạ Hải Lâu cười:

"Sao lại nói là quậy chứ? Thủ tướng, mục đích của chúng ta không khác nhau lắm đâu – đều là khiến nhà họ Cố đứng sang phe Uông."

Hạ Nam Sơn đánh giá:

"Quá lỗ mãng."

"Trên đời này chỉ có một Cố Trầm Chu, cháu có thể không đi chắc?"

Hạ Hải Lâu hời hợt nói một câu, hắn nhìn lên trần nhà khắc hoa văn trắng trên đỉnh đầu, chậm rãi phân tích:

"Nhà họ Cố vẫn đứng ở thế trung lập muốn lui về, lực lượng tuy lớn nhưng vẫn chưa đủ mạnh, còn chưa quyết đoán nên khiến hai bên đều muốn nuốt nó… Ông ta hiện tại chỉ có một đứa con trai lớn vừa vĩ đại lại vừa đủ tuổi, cán bộ kì cựu năm mươi tám tuổi còn có thể đợi thêm mấy năm? Động vào Cố Trầm Chu sẽ khiến lòng Bộ trưởng Cố rối loạn. Ông ta đang nhậm chức thì có thể nhắc đến, nói về lập trường, nếu không tiện nghiêng sang phe Úc thì chẳng lẽ còn không theo phe Uông sao? Bộ trưởng Cố dừng ở đây thì còn có thể đủ bình tĩnh để phân tích cẩn thận, nhưng đợi Cố Trầm Chu dựa vào manh mối dùng sức mạnh của nhà họ Cố để điều tra ra được gì đó… Ông ta dù có được nặn từ bùn thì cũng sẽ có chút phản ứng – đợi qua khoảng thời gian này thì ông ta có muốn lùi cũng chẳng lùi được."

Hạ Hải Lâu chậm rãi nói:

"Đúng lúc, người kia gần đây không phải là cực kì nghe lời ngài nói sao?"

Đầu kiên điện thoại thật lâu không có tiếng nói truyền đến, một lát sau thì điện thoại bị cúp.

Hạ Hải Lâu nghe tiếng tút tút vang lên bên tai thì bỏ điện thoại xuống, tùy tiện ném lên sô pha rồi đứng dậy đi đến bên cửa sổ.

Độ cao của tầng ba mươi khiến tất cả xe cộ và người đi lại trên đường nhìn qua đều giống như mấy món đồ chơi mini.

Hai tay hắn chống trên bệ cửa sổ, xuyên qua tầng tầng kiến trúc trước mắt nhìn thẳng về phía Thiên Thụy Viên.

Cố Trầm Chu, lần này anh sẽ làm thế nào đây?

49. Chương 49: Đồ Ngọt

Liên tục ba ngày liền Cố Trầm Chu đều không truyền ra bất cứ tin tức gì.

Anh cũng không giống như lời tiên đoán của Hạ Hải Lâu đi thông báo cho người trong nhà hay bắt đầu hành động nhanh chóng như sấm chớp, cũng không hề xuất hiện ở trong giới, bất kể là Hạ Hải Lâu hay người khác đều chỉ có thể liên lạc với một người tên là Tiểu Lâm, sau đó nghe đối phương nói đến một trăm lần những lời giống nhau 'Rất xin lỗi gần đây Cố thiếu gia không có đây, ngài là vị nào? Chờ ngài ấy về rồi tôi nhất định sẽ chuyển lời', về phần Cố Trầm Chu đi đâu hoặc đang làm gì? Thật xin lỗi cậu ta cũng không biết, còn khi nào Cố Trầm Chu có thể xuất hiện gọi điện trả lời? Rất xin lỗi cậu ta cũng không biết.

Sau đó… Cũng không còn sau đó nữa.

Thực ra thì Cố Trầm Chu không hề đi đâu cả.

Anh không ở trong nhà mình, nhà ông nội hay nhà ông ngoại hay là tiểu viện mà anh thường xuyên ở lại dưới chân núi Thiên Hương – anh đang ở trong sơn trang Thiên Hương mà sau khi khánh thành mới chỉ vọn vẹn được dùng để tổ chức tiệc sinh nhật, được quần sơn và rừng cây bao quanh, còn có suối nước trong vắt vòng quanh nhà, rời xa đám người kia, lần lượt xem đi xem lại những manh mối trong tay rồi tiến hành điều tra và thiết lập giải thiết, cuối cùng là thu thập chứng cứ để chuẩn bị.

Cũng không có quá nhiều lí do đặc biệt, chỉ là đã lâu nay anh không được nhàn nhã như thế.

Càng nhàn nhã thì càng lạnh lùng bình tĩnh, càng lạnh lùng bình tĩnh thì khả năng anh có thể nhìn ra được điều gì đó càng nhiều.

So với cuộc sống tương đối nhàn nhã của Cố Trầm Chu, mỗi ngày của Hạ Hải Lâu không thể nghi ngờ đều gần như là cuồng hoan.

Giống như Cố Trầm Chu đã nói, Hạ Hải Lâu vĩnh viễn không thiếu người ở bên cạnh.

Đây lại là một buổi rạng sáng hay bình minh gì đó, Hạ Hải Lâu đứng dậy khỏi chiếc giường lớn trong khách sạn, tùy tiện kiếm một một chiếc áo khoác lên người rồi đi vào trong phòng tắm được khảm kính mờ, tắm một hồi rất lâu mới kéo áo choàng tắm rồi để tơ hơ như vậy đi ra ngồi xuống sô pha.

Chiếc sô pha này có màu đen, phối hợp với áo choàng tắm màu trắng cùng bức tường màu đỏ tạo nên sự đối lập vô cùng rõ ràng.

Hạ Hải Lâu tựa lên lưng ghế sô pha ở phía sau, cổ hơi ngửa ra nhắm mắt lại, trên mặt không có bất cứ biểu tình nào – cả một đêm hăng hái vui chơi với không chỉ một người, người chỉ cần không phải làm bằng sắt thì đều sẽ lộ ra loại mệt mỏi này – nhìn qua thì lạnh lùng hơn những lúc bình thường rất nhiều.

Hắn ngồi yên trên sô pha khoảng chừng trên dưới một tiếng, một tiếng chợp mắt này cũng không giảm bớt sự mệt mỏi và chán chường của hắn, ngược lại còn khiến từ cổ đến bả vai hắn đều trở nên đau nhức.

Hạ Hải Lâu cúi đầu chửi thầm một tiếng, tay trái quơ loạn trên sô pha, đầu ngón tay xẹt qua từ quần áo mềm mại đến đồng hồ cứng rắn cho đến khi hắn bắt được một thứ gì đó có bốn cạnh.

Dãy số sớm đã khắc ghi trong lòng đến mức hắn vốn không cần mở mắt cũng có thể tùy tiện ấn ra.

Hạ Hải Lâu nghe thấy tiếng tút tút bên tai mình liền cảm thấy thân thể lười biếng không còn chút sức lực nào.

"Xin chào?"

Điện thoại được chuyển tiếp, phía bên kia truyền đến giọng của một người đàn ông – nhưng không phải Cố Trầm Chu.

Lâm Phương là người cùng trở về từ nước ngoài chuyên giúp Cố Trầm Chu xử lí những việc vặt vãnh, vĩnh viễn chỉ biết nói một câu 'Thật xin lỗi Cố thiếu gia không có đây'.

Sớm muộn gì cũng băm nát tên đó ném xuống biển cho cá ăn.

Tâm tình Hạ Hải Lâu càng trở nên ác liệt, hắn chậm rãi nói:

"Cố đại thiếu gia Cố Trầm Chu có đây không?"

Một bàn tay do dự ấn lên vai Hạ Hải Lâu, vài giây tiếp theo, chủ nhân của bàn tay cúi đầu, vừa kích động lại vừa vụng về dùng miệng chạm khẽ lên vành tai Hạ Hải Lâu.

Đúng là không có thiên phú, tâm tình của Hạ Hải Lâu tồi tệ x2.

Lúc này trong điện thoại truyền ra tiếng của thanh niên kia:

"… Ngài là Hạ thiếu gia đúng không?"

Hử?

Hạ Hải Lâu nghiêng đầu nhìn chiếc điện thoại di động ở bên tai, người chạm lên một bên tai khác của hắn giống như con thỏ rụt đầu về, hắn cũng không bận tâm đến, sau khi phát hiện di động này không phải chiếc máy kia của hắn thì mới kề điện thoại lại nói tiếp với Lâm Phương:

"Không sai."

"Hôm nay Hạ thiếu gia gọi thật sớm."

Lâm Phương ở đầu bên kia cười nói một câu rồi vào thẳng chủ đề chính.

"Ngày hôm qua Cố thiếu gia vừa mới về đã gọi điện thoại cho tôi thông báo đã trở lại, nhưng không biết hiện giờ còn thức không, hay là tôi chuyển điện thoại cho Hạ thiếu gia nhé?"

Câu trả lời này quả thực hoàn toàn khác mấy lần trước! Hạ Hải Lâu lập tức sửng sốt, trước tiên nhìn nhìn thời gian mới phát hiện giờ là hơn sáu giờ sáng, quả thật là hơi sớm. Hắn đáp:

"Cố thiếu gia đã về rồi? Vậy thì cũng không vội vã nhất thời…"

"Thời gian Cố thiếu gia nghỉ ngơi rất ổn định, giờ này chắc là đã dậy rồi, chỉ là rất hiếm khi có người gọi điện thoại sớm như vậy…"

Lâm Phương Cố ý dừng lại một chút, ra vẻ chính mình đang cố gắng hết sức rồi mới nói tiếp.

"Nhưng nếu Hạ thiếu gia đã gọi đến thì tôi cũng muốn thử giúp Hạ thiếu gia xem, trước đó Cố thiếu gia cũng cố ý hỏi thăm Hạ thiếu gia mà."

Tâm tình xấu -1, Hạ Hải Lâu vươn thẳng cổ lên, trên mặt mang theo chút ý cười, hiếm có được một lần khách sáo:

"Làm phiền cậu."

Lâm Phương liên tục khiêm tốn, ấn nút giữ cuộc hội thoại của điện thoại di động rồi đi ra ngoài.

Hạ Hải Lâu ngồi thẳng dậy, chờ điện thoại được nhấc lên lần nữa.

Trong lúc nói mấy câu kia thì chút ý thức đã quay lại làm tốt chuẩn bị ở trong lòng, một bàn tay lại rụt rè khoác lên vai Hạ Hải Lâu, mức độ thận trọng này không giống như đang tán tỉnh, ngược lại giống như đang sợ hãi bất an khi chuẩn bị sờ mông con hổ trong vườn bách thú.

Hạ Hải Lâu ngước mắt nhìn đối phương một cái, không nói gì cả.

Lúc này điện thoại lại được nhấc lên, giọng nói của Cố Trầm Chu truyền đến từ đầu bên kia điện thoại:

"Hạ thiếu gia?"

Tâm tình xấu lại -1, giọng nói của Hạ Hải Lâu trở nên nhẹ nhàng:

"Cố thiếu gia, đã lâu không gặp."

"Mấy ngày nay tôi không có ở nhà."

Giọng nói bình tĩnh của mang theo chút thả lỏng trong hỗn loạn, Hạ Hải Lâu cẩn thận lắng nghe thì ngoại trừ giọng nói của đối phương còn có tiếng chim hót cùng một chút… tiếng nước bàng bạc?

Hiện giờ anh ta đang ở nơi nào? Hạ Hải Lâu ngẫm nghĩ rồi nói liền một hơi:

"Cố thiếu gia phải đến nơi nào làm việc vậy? Mấy ngày nay không có bất cứ ai liên lạc được với Cố thiếu gia…"

Đương nhiên Hạ Hải Lâu không hề muốn biết là Vệ Tường Cẩm có thể liên lạc được không.

"Thực ra không đi đâu cả, chỉ muốn nghỉ ngơi hai ngày."

Cố Trầm Chu dường như đã biết suy nghĩ trong lòng Hạ Hải Lâu, rất sảng khoái nói thẳng:

"Tôi hiện đang ở sơn trang Thiên Hương."

Tâm tình tốt +1, Hạ Hải Lâu không thèm bận tâm đến bàn tay đang chạm vào ***g ngực mình giống như ốc sên mà nói với Cố Trầm Chu:

"Là nơi lần trước tổ chức tiệc sinh nhật cho Cố nhị thiếu gia? Cố thiếu gia đúng là biết hưởng thụ, không hề lộ ra chút tiếng gió nào cho chúng tôi cả."

Lúc này không biết có phải là ôm tâm tình đau dài đau ngắn đều là đau, đau dài không bằng đau ngắn hay không, chủ nhân của bàn tay kia cắn răng nhắm mắt áp lên mặt Hạ Hải Lâu, Hạ Hải Lâu từ tốn xoay cổ, đầu đối phương liền va thẳng vào sô pha. Một tiếng 'bịch' trầm đục vang lên, Hạ Hải Lâu vốn thờ ơ đứng lên lập tức liếc mắt nhìn – đây là đang hôn môi hay muốn đập đầu?

“Việc của các người xong rồi.”

Hạ Hải Lâu lấy di động ra nói với đối phương một câu rồi tiếp tục ấn điện thoại vào lại bên tai, cũng không biết người bên kia có nghe được tiếng động bên này không, dù sao giọng nói ở đầu bên kia điện thoại vẫn không có gì khác lúc trước, thậm chí cảm giác thoải mái hàm chứa bên trong càng rõ ràng hơn:

“Hạ thiếu gia thật đúng là nói oan cho tôi rồi, hiện giờ tôi không phải là đang nói cho Hạ thiếu gia hay sao?”

Ý nghĩa của lời này là… Đáy lòng Hạ Hải Lâu khẽ xao động, tâm tình tốt bắt đầu tăng cao:

“Cố thiếu gia không ngại việc tôi qua đó quấy rầy một chút chứ?”

“Cầu còn không được.”

Cố Trầm Chu cười nói:

“Tôi còn ở lại đây hai ba ngày, nếu Hạ thiếu gia muốn đến thì cũng có thể ở lại qua đêm, đúng rồi, cậu có thể dẫn theo con khỉ ở nhà nữa, dù sao nơi này cũng có chỗ.”

Tâm tình tốt đạt MAX!

“Được rồi, bây giờ tôi qua ngay.”

Hạ Hải Lâu nói xong liền cúp điện thoại, rất khoái trá ném lại một câu cho người ngồi trên sô pha:

“Tiền đặt cả ở trong phòng, các người tự chia phần.”

Sau đó mặc quần áo chỉnh tề rồi xoay người rời đi.

Bởi vì lần trước tiệc sinh nhật được cử hành trong này là vào buổi tối, phần lớn người tham gia bữa tiệc ngoại trừ được bồi bàn đưa ra ngoài đại sảnh thì cũng không thể nhìn thấy toàn cảnh của sơn trang, bởi vậy tòa sơn trang nửa năm trước mới hoàn toàn xây xong này nói một cách nghiêm túc thì vẫn chưa từng thực sự xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Lúc Hạ Hải Lâu mang theo con khỉ kia lái xe đến đỉnh núi Thiên Hương thì mặt trời mới hong khô giọt sương cuối cùng trên ngọn lá.

Hắn dừng xe lại bên thanh chắn cạnh vách núi dựng đứng rồi túm cổ con khỉ ở ghế sau lên, vừa bước vài bước về phía cổng chính của sơn trang liền thấy Cố Trầm Chu mặc áo phông mỏng cùng quần thể thao, chân đi dép lê bằng gỗ đi từ trong sơn trang ra:

“Hạ thiếu gia.”

Đây là lần đầu tiên Hạ Hải Lâu nhìn thấy Cố Trầm Chu ăn mặc tùy tiện như thế, hắn có cảm giác đối phương nháy mắt đã trẻ ra vài tuổi – giống như một sinh viên đại học vẫn còn chưa tốt nghiệp.

Không thể nghi ngờ, có người cầm một chiếc lông vũ mỏng tang nhẹ nhàng gãi vào ***g ngực Hạ Hải Lâu một cái. Hắn ho nhẹ một tiếng cố kiềm chế không để ánh mắt mình trở nên quá nóng bỏng sốt sắng:

“Cố thiếu gia.”

Hắn đi theo Cố Trầm Chu vài bước thì phát hiện bước chân của đối phương rất nhẹ, đôi dép lê bằng gỗ đạp lên phiến đá mà không hề phát ra chút tiếng động nào.

Ánh mắt của hắn lại đảo khắp bốn phía – lần trước đến đây hắn không để ý đến Cố Trầm Chu và cũng không bận tâm đến cái gọi là tòa sơn trang này, đến cũng chỉ là thói quen ở trong giới mà thôi – đây là một khu nhà bằng gỗ không quá tinh xảo nhưng lại cực kì hòa hợp với khung cảnh xung quanh.

Cây cối thân thẳng tắp có cành lá sum suê được trồng rất dày bên ngoài sơn trang vừa khéo có thể che kín bức tường ngoài của sơn trang từ đủ các hướng, nhưng khoảng cách giữa những thân cây lại không nhỏ đến mức ảnh hưởng đến tầm mắt của chủ nhân.

Bọn họ đi lên bậc thang bằng gỗ, đẩy cửa ra là có thể nhìn thấy một đại sảnh bày tiệc có thể chứa được gần trăm người. Đại sảnh này có chất liệu giống như bên ngoài, vách tường và mặt sàn đều được trải gỗ,

dụng cụ trong nhà phần lớn cũng bằng tre trúc, vốn không hề có chút cảnh tượng xa hoa nào mà Hạ Hải Lâu nhìn thấy khi tham gia bữa tiệc sinh nhật lần trước.

Cố Trầm Chu đưa Hạ Hải Lâu đi qua phòng khác. Trong hành lang bằng gỗ thật dài, Hạ Hải Lâu nhìn qua cửa sổ sát đất ra bên ngoài liền thấy trong phạm vi rộng khoảng hơn mười thước vuông có một dòng suối nhỏ chảy róc rách từ trên vách đá xuống, bên cạnh dòng suối có đặt một bộ bàn ghế bằng đá, trên chiếc bàn đá có đặt một bộ cờ vây, phía trên đặt rải rác mấy quân cờ đen trắng tạo thành một ván cờ đã kết thúc. Phía trước cách bàn đá vài bước là một cái bếp lò nhỏ nhỏ dùng để đun nước đặt bên cạnh dòng suối, cạnh đó còn có một bãi đá không cao, trên bãi đá có đặt ấm trà cùng chén trà hình lá sen, trong chiếc chén ở trong cùng vẫn còn lại một ít nước trà trong vắt.

Lúc nãy khi nói chuyện điện thoại thì Cố Trầm Chu đang đứng ở đây?

Hạ Hải Lâu thầm nghĩ như vậy, ánh mắt lại chuyển qua một chiếc cây lớn bên cạnh bàn đá. Đây là một cây đa lớn rậm rạp tươi tốt, cành lá xòe ra như chiếc ô, rễ phụ rủ xuống giống như đôi tay xòe ra ôm toàn bộ khoảng đất dưới bàn đá vào lòng.

"Nơi này bình thường không có ai lên đúng không?"

Hạ Hải Lâu hỏi.

"Gần như không có."

Cố Trầm Chu đáp:

"Hạ thiếu gia là người thứ hai tôi gặp trong mấy ngày nay."

Hạ Hải Lâu hỏi:

"Người kia là?"

Cố Trầm Chu mỉm cười không trả lời – vấn đề này thực ra rất rõ ràng, đó chính là Lâm Phương vừa rồi tiếp điện thoại của Hạ Hải Lâu, người vẫn phụ trách xử lí công việc giúp Cố Trầm Chu.

"Nơi này không tệ, vô cùng thanh tĩnh."

Hạ Hải Lâu cũng không hỏi đến cùng, chỉ tiếp tục nói về đề tài lúc trước với Cố Trầm Chu.

"Cho nên buổi tối tôi cũng cảm giác như có thứ gì đột nhiên nhảy ra."

Cố Trầm Chu trả lời rồi chỉ vào khu vườn bên ngoài cửa sổ.

"Chúng ta ra ngoài ngồi chứ?"

Hạ Hải Lâu đáp lời rồi đi theo Cố Trầm Chu ra, vừa đi vừa nghĩ về lời nói vừa rồi của Cố Trầm Chu thì vẫn cảm thấy trong lời nói của đối phương dường như có hàm ý – buổi tối sẽ có thứ gì đó nhảy ra, là trộm, dã thú… Hay là quỷ?

Một chữ cuối cùng khiến sắc mặt Hạ Hải Lâu hơi cổ quái.

Anh ta không ám chỉ vậy chứ? Hắn thầm nghĩ, Cố Trầm Chu chắc không thể nào… Tin vào mấy thứ này…

Bếp lò bằng đất nhỏ được thắp lửa, ấm lá sen dùng để ngâm trà.

Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu ngồi khoanh chân bên dòng suối, dùng nước từ giếng đá trong sân – Cái này thì ra không phải chỉ để bài trí! Lúc Hạ Hải Lâu nhìn Cố Trầm Chu vươn tay kéo nước lên thì mắt suýt nữa đã rơi xuống – mấy giọt nước trà hơi văng ra. Con khỉ vốn vẫn bị Hạ Hải Lâu bóp cổ đến khó thở cuối cùng cũng chiếm được tự do, nó bị Cố Trầm Chu xích dưới tàng cây, bởi vì dây xích trên người vẫn chưa đứt nên nó chỉ có thể nhảy nhót tung tăng trên mấy nhánh cây có độ cao nhất định rồi trao đổi tình cảm với mấy con sóc và chim nhỏ ở trên cây.

Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu ngồi ở bãi đá bên cạnh có thái độ khác thường, từng lời nói ra cũng không hề có thâm ý – hoặc là vì Cố Trầm Chu hôm nay nói chuyện rất tùy tiện cho nên dưới ánh mắt trời ấm áp thì Hạ Hải Lâu cũng mang theo vẻ mặt lười biếng uể oải – cả một đêm ngủ không đủ, hắn còn đang mệt!

“Sao Cố thiếu gia lại đột nhiên đến đây nghỉ phép?”

Hạ Hải Lâu ngáp một cái, ánh mặt trời buổi sáng thật sự thoải mái nên hắn càng buồn ngủ, hơn nữa thỉnh thoảng còn có một cơn gió mát thổi qua, khí trời này thực sự quá thích hợp để ngủ.

“Tu thân dưỡng tính.”

Cố Trầm Chu chậm rãi pha trà.

“Hạ thiếu gia ba năm trước mới đến kinh thành nên có lẽ không biết, bình thường cứ cách hai ba tháng tôi đều sẽ lên núi du lịch hoặc ở lại một khoảng thời gian.”

“Còn lần trước?”

Hạ Hải Lâu là nói đến lần hoạt động dã ngoại đầu tiên của họ.

“Lần đó cũng có thể coi là vậy, nhưng lần ấy có xu hướng du lịch nhiều hơn là hoạt động.”

Cố Trầm Chu giải thích, lần trước đi dã ngoại cắm trại đường xa là phù hợp với thói quen của anh, nhưng mục đích mời Hạ Hải Lâu đi cùng đương nhiên không chỉ có như vậy, hơn nữa là vì anh muốn tìm hiểu Hạ Hải Lâu nên mới quyết định như thế.

Hạ Hải Lâu ừ một tiếng, nheo mắt nhìn rừng rậm đằng trước rồi ngây ra một lúc mới tìm lại được tư duy của mình:

“Vì nghỉ ngơi?”

“Vì nghỉ ngơi.”

Cố Trầm Chu trả lời rất khẳng định.

Hạ Hải Lâu cười nói:

“Cố thiếu gia cảm thấy hơi mỏi mệt vì việc gì? Ăn cơm, uống rượu? Mọi người cùng đua xe ca hát hay là vì điều gì khác?”

Cố Trầm Chu cười nhẹ cầm cái chén lên hớt đi một ít trà vụn, sau đó nhấc ấm rót cho Hạ Hải Lâu một chén:

“Hạ thiếu gia nếm thử đi, trà Phổ Nhị.”

Hạ Hải Lâu đón lấy uống một chén rồi lại ngáp một cái, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào mặt trời nơi chân trời – chút đau đớn trong mắt giúp hắn tỉnh táo hơn chút, nhưng mà nước mắt lại nhiều lắm… Hắn hơi nhắm mắt lại để giảm bớt sự đau đớn do ánh sáng cường độ quá mạnh đâm vào mắt, sau đó mí mắt hắn liền không mở ra nổi…

Cố Trầm Chu tiếp tục rót cho mình một chén, uống một hơi đang muốn nói chuyện thì thấy Hạ Hải Lâu ngồi bên cạnh anh nghiêng người ngã sang bên phải, vừa khéo đập lên vai anh!

Sức nặng khoảng mấy chục cân lập tức đổ xuống, dù hàng ngày có luyện tập thế nào thì cũng vô ích, trà trong tay Cố Trầm Chu lập tức hắt hết lên bãi đá, anh quay đầu nhìn Hạ Hải Lâu thì phát hiện đối phương đã hoàn toàn mơ hồ, vẻ mặt cũng ngây ra nhìn anh.

Mệt mỏi? Say?

Cố Trầm Chu nhìn vệt xanh đen dưới mắt đối phương thì nghĩ đến lối chơi bời ngày thường của người này, thầm nghĩ nếu cứ còn tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì cậu ta cũng sẽ chơi bời đến mức tự giết chính mình – nhìn trạng thái này của cậu ta, có thể lái xe an toàn lên đến được đây thì quả thực là không thể hiểu nổi.

“Hạ thiếu gia?”

Cố Trầm Chu lên tiếng, đồng thời cũng nắm lấy cánh tay đối phương, đỡ lấy thân mình hơi chao đảo ổn định lại.

Hạ Hải Lâu mơ hồ lên tiếng, mắt cũng nhắm nghiền lại.

Hẳn là mệt mỏi, nói không chừng còn vừa mới uống rượu xong.

"Tôi đưa cậu đi nghỉ ngơi."

Cố Trầm Chu hơi dùng sức một chút rồi kéo người ngồi dưới đất lên, đỡ đối phương đi đến phòng dành cho khách.

Hạ Hải Lâu ngoan ngoãn đi theo Cố Trầm Chu, đầu cũng gật nhẹ từng cái từng cái một, cuối cùng gần như cả người đều dựa lên người đối phương…

Lần nghỉ ngơi này ngắn ngủi nhưng cũng lâu dài.

Nửa chừng thì Hạ Hải Lâu có tỉnh lại một lần, hắn phát hiện ra mình đang nằm trên giường, vách tường xung quanh lại không phải là căn phòng mà hắn chuyên dùng để chơi SM kia. Gian phòng này không phải màu đỏ, cũng không phải là căn phòng màu đen mà hắn bình thường vẫn ở, mà là có màu gỗ thô. Cái chăn đang đắp trên người không có vỏ mà chỉ có màu trắng đơn thuần, giống như vừa được phơi nắng nên bồng bồng lại ấm áp; lúc quay đầu nhìn ra cửa sổ thì cảnh sắc bên ngoài phòng cũng không còn là tầng nhà cao ốc trùng trùng điệp điệp mà là cây cối cao lớn chằng chịt, ngoài cửa sổ bằng kính còn có một con côn trùng đang đậu ở đó…

Hạ Hải Lâu trở mình ngủ tiếp.

Lần này, mãi cho đến khi mặt trời ngả về tây, những đốm sao nhỏ nhấp nháy tản ra khắp bầu trời thì hắn mới ngửi thấy mùi thịt nướng rồi tỉnh lại từ giấc ngủ say.

Một khi đã tỉnh táo thì kí ức lúc trước liền chảy ào ạt đến như thủy triều dâng.

Hạ Hải Lâu nhớ ra mình trước đó uống trà được một nửa rồi thì thực sự mệt đến mức không muốn nói chuyện nên nhắm chuẩn nghiêng người gục về phía Cố Trầm Chu – quá nhiên đã ngã được lên người anh ta. Kết quả là không ngờ Cố Trầm Chu tốt tính không hất hắn xuống đất nên hắn cũng không nói lời nào mà đi cùng Cố Trầm Chu đến thẳng phòng ngủ, trên đường đi còn được trải nghiệm việc đỡ, ôm, áp đảo…

Chậc, nếu đường đi dài hơn một chút và đối phương cũng thả lỏng hơn một chút thì chắc hắn có thể hôn được lên hai má rồi.

Hạ Hải Lâu nghĩ vậy mà thầm nuối tiếc, chậm rãi nhổm dậy rời giường, sửa sang lại quần áo bị đè nhăn nhúm rồi đi theo ngọn đèn ở phòng ngủ tầng hai, đợi đến khi bước đến trước cửa sổ sát đất ở chỗ hành lang kia thì hắn thấy cửa sổ rộng mở, Cố Trầm Chu ở trong sân đang xâu một chuỗi thịt, xát gia vị lên rồi lần lượt đặt trên vỉ sắt nướng thịt.

Bầu trời đêm tối đen bao phủ toàn bộ đỉnh núi, cây cối rậm rạp vào ban đêm biến thành màu xanh lục đen dày, nhìn lướt qua thì tất cả đều là màu xám nhạt và màu đen. Lò nướng đặt ở giữa sân có lẽ là nguồn sáng duy nhất quanh đây, ngọn lửa đỏ rực nảy lên tanh tách chiếu sáng hai gò má của đối phương, hắn thấy đối phương ngẩng đầu lên, nụ cười tươi rói được ánh lửa hắt lên trở nên rõ ràng mà nhu hòa:

"Cậu dậy rồi."

Khoảnh khắc đó khiến Hạ Hải Lâu hơi hoảng hốt.

Không phải bởi vì cảnh tượng lúc này mà là bởi vì hắn bất chợt phát hiện, Cố Trầm Chu hôm nay hoàn toàn không giống lúc bình thường – ít nhất đối với hắn thì không hề giống.

Chẳng lẽ là bởi vì trước đó cố tình để lộ manh mối cho anh ta? Hạ Hải Lâu bước đến bên cạnh Cố Trầm Chu:

"Buổi tối ăn món này?"

"Ừ."

Cố Trầm Chu lên tiếng, chia một nửa số xâu cho Hạ Hải Lâu rồi nhàn nhã cầm chỗ còn lại nướng đều.

"Đúng rồi, chỗ đó."

Anh nói rồi chỉ về phía cái xích sắt ở dưới tàng cây.

Hạ Hải Lâu nhìn theo động tác tay của đối phương thì thấy có một sợi xích dài nhỏ được buộc lên một tảng đá nằm trơ trọi một mình, hắn dừng một chút, suy nghĩ cẩn thận thì nhớ ra sợi xích này lúc trước dùng để buộc con khỉ:

"Anh thả nó ra?"

Thả thì thả, còn buộc vào tảng đá làm gì?

"Vì sao tôi muốn thả nó?"

Cố Trầm Chu đáp.

"Là tự con khỉ đó làm."

Hạ Hải Lâu:

"Hử…"

Cố Trầm Chu:

"Con khỉ ấy khá thông minh… Sợi xích cũng bị nó cắn đứt ra, trước đó còn chưa chạy có thể là vì nó còn chưa quen với khung cảnh xung quanh đây đi?"

"Anh thấy nó chạy?"

Hạ Hải Lâu hỏi.

Cố Trầm Chu gật đầu.

Hạ Hải Lâu:

"Cứ nhìn nó chạy như thế à…"

"Cậu muốn tôi trèo cây bắt khỉ cho cậu?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Cậu cảm thấy có khả năng?"

Thật sự là không thể nào.

"Chạy thì chạy đi."

Hạ Hải Lâu vừa nói một câu như vậy thì một bóng đen bay từ trên trời xuống đập trúng gáy hắn.Đầu Hạ Hải Lâu hơi chúi về phía trước, hắn đau đến mức rên lên một tiếng, nâng tay ấn lên đầu, phản ứng đầu tiên là nhìn về hướng mà thứ gì đó bay đến – nhưng chẳng có gì cả; hắn cúi đầu nhìn thứ đập trúng đầu mình – Là một quả táo.

Tình huống này hình như hơi quen thì phải?

Hạ Hải Lâu vừa nghĩ như vậy thì một con khỉ không có lông bám lấy nhánh cây trượt xuống, trong tay còn cầm một quả táo lớn nhảy nhót đến đằng sau Cố Trầm Chu, nó hơi sợ hãi nhìn bếp lò đang đốt lửa rồi sau đó nâng quả táo lớn cầm trong tay lên đưa cho Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu:

"…"

"Chi chi chi!"

Con khỉ kêu lên mấy tiếng, thấy Cố Trầm Chu vẫn không hề cử động nên nó vò đầu bứt tai lập tức đưa táo đến bên miệng rồi làm động tác há miệng như muốn cắn, sau đó nó cầm quả táo đưa sang tay kia, tiếp đó lại đưa quả táo về lại tay cũ…

"Mẹ nó, đây là muốn tặng cho anh ăn đấy."

Tuy rằng cùng là táo nhưng một lớn một nhỏ, một bay từ trên trời xuống đập trúng đầu hắn, một lại được con khỉ cầm yên ổn mang đến trước mặt người, Hạ Hải Lâu tức đến mức tay cũng run lên.

Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu một cái rồi đưa tay nhận táo của con khỉ, sau đó nói với nó:

"Cảm ơn."

Con khỉ kêu chi chi một hồi rồi lại làm động tác ăn.

Cố Trầm Chu đặt quả táo sang một, lấy nước sạch trong thùng nước bên cạnh giội lên rửa sạch rồi cắn một miếng.

"Ăn ngon không?"

Hạ Hải Lâu lên tiếng, đồng thời cũng cầm lấy quả táo đập trúng mình, tuy rằng có nhỏ hơn quả của Cố Trầm Chu một chút nhưng cũng không phải là hột, phía trên cũng không có dấu răng... Như vậy là đã tiến bộ hơn ngày trước một chút rồi đúng không?

"Rất ngọt."

Cố Trầm Chu trả lời rồi lại cắn một miếng.

Hạ Hải Lâu nhìn quả táo trong tay đi đến bên cạnh Cố Trầm Chu, con khỉ vốn đứng ở đằng sau Cố Trầm Chu rất tỉnh táo mà nhảy vài bước vọt thẳng lên cây, đứng ở phía xa nhe răng nhếch miệng làm bộ dáng hung ác với Hạ Hải Lâu.Hạ Hải Lâu hừ một tiếng, ngồi xổm xuống cầm quả táo trong tay bỏ vào nước rửa sạch rồi cắn một miếng...

"Thế nào?"

Lần này đến lượt Cố Trầm Chu hỏi.

Hạ Hải Lâu:

"..."

Cố Trầm Chu:

"Hử?"

... Mẹ nó! Chua đến mức muốn phun ra!

50. Chương 50: Ra Tay

9 giờ 23 phút 30 giây ngày 12 tháng 12 năm 2012.

Mười hai ngày sau vụ việc tấn công kia.

Bảy ngày sau khi Vệ Tường Cẩm rời đi.

Năm ngày sau khi Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu cùng chơi trò chơi nói thật.

13 tiếng 12 phút thêm 15 giây sau khi Cố Trầm Chu rời khỏi sơn trang Thiên Hương xuống dưới.

Bóng đêm dày đặc, Cố Trầm Chu ngồi trong một chiếc xe quân đội treo biển 'Bắc A00068' nhanh chóng đi vào quân khu số ba.

Ba mươi tám tiếng trước, anh tiễn Hạ Hải Lâu ở lại sơn trang Thiên Hương một thời gian ngắn đi rồi gửi một bức thư vào trong hộp thư cá nhân của Cố Tân Quân.

Hai mươi ba tiếng trước, quân khu ở thành phố Khánh Xuân triển khai tập luyện thao diễn về sự cố tấn công bất ngờ, lúc luyện tập có vài người lính vô ý bị thương.

Mười hai tiếng trước, anh đến Chính Đức Viên ngồi bàn chuyện với Cố lão trong phòng sách một tiếng rưỡi.

Ba tiếng trước, anh nói chuyện với Cố Tân Quân ở Thiên Thụy Viên, lúc chuẩn bị rời đi thì bị Cố Chính Gia chặn lại, kí xuống bài thi hỏng của đối phương ba chữ 'Cố Tân Quân' góc cạnh rõ ràng.

Mà lúc này, anh đang ngồi trong xe quân đội, đi theo xe quân đội vào vùng đất của quân đội cho đến khi dừng lại trước một khu nhà trệt được xây dựng hoàn toàn từ xi-măng cốt thép.

“Phó quan Trương, chào ông.”

Cố Trầm Chu lộ ra một nụ cười nhạt, nhưng tươi cười như vậy trong đêm tối không đủ ánh sáng lại có vẻ cực kì mơ hồ ngắn ngủi giống như chỉ chợt lóe lên mà thôi.

“Người đã ở bên trong cả rồi.”

Phó quan Trương nói:

“Cố thiếu gia có muốn đi qua nhìn một chút không?”

Cố Trầm Chu cũng không vội vã đi vào, anh đứng nguyên tại chỗ hỏi:

“Bọn họ đều khai?”

“Đương nhiên.”

Phó quan Trương cười nói:

“Đã vào đến đây rồi thì còn gì mà không hỏi ra được?”

Giọng điệu của ông ta thờ ơ và đương nhiên giống như việc gà mái đẻ trứng còn gà trống thì gáy vậy.

Cố Trầm Chu nhẹ gật đầu, lúc này mới bước lên phía trước tiến vào khu nhà trệt tường sơn trắng toát.

Đây là một khu kiến trúc rất dài có khoảng mười phòng nối tiếp nhau, nhưng diện tích mỗi phòng không tính là lớn, nhỏ gọn ước chừng rộng mười thước vuông.

Cửa của mỗi phòng đều được chế từ thép, không có cửa sổ, chỉ để một ô cửa sổ nhỏ cỡ một bàn tay người đàn ông trưởng thành có thể mở ra được, trên cửa sổ có hàn mấy song sắt thô to, đảm bảo rằng ngoại trừ tầm mắt ra thì không có bất cứ thứ gì có độ lớn vượt qua hai ngón tay có thể lọt vào chứ không chỉ là vào được không ra được.

Cố Trầm Chu đi đến trước cửa sắt, nhìn vào trong thông qua ô cửa sổ quan sát duy nhất.

Máu đỏ sậm khô cứng, tiếng rên rỉ đứt quãng.

Tiếng của hai người này không phân biệt trước sau, Cố Trầm Chu đều nghe thấy cùng lúc.

Trong gian phòng này có một kẻ ngày đó tấn công anh mới được tìm thấy – trên đùi đối phương còn quấn băng vải, là một nhát anh đâm trúng trước khi lăn xuống triền núi với Hạ Hải Lâu vào ngày đó.Ánh mắt anh bình tĩnh đảo qua gian phòng này không sót một góc nào, vài người bên trong nằm ngổn ngang khắp nơi, hoặc nằm trên mặt đất hoặc ngồi dựa trên tường, mà có một chiếc ghế dựa đặt ở vị trí cách bọn họ không xa.

Phó quan Trương ở bên cạnh nói:

“Bên kia còn một ít nữa, Cố thiếu gia có qua nhìn không?”

Cố Trầm Chu nhẹ gật đầu đi theo phó quan Trương đến phòng bên cạnh, lại ghé mắt nhìn qua ô cửa sổ bằng sắt nhỏ vào trong.

Về cơ bản là giống nhau.

Anh thu ánh mắt lại hỏi phó quan Trương:

“Bọn họ nói như thế nào?”

“Là Triệu Tiễn Dương.”

Phó quan Trưởng cầm tập tài liệu vẫn kẹp dưới cánh tay ra, mở tập tài liệu rồi lật một xấp trong đó lên.Đây là một xấp giấy A4 chi chít những chữ màu đen, cũng không quá sạch sẽ mà vài chỗ trên trang giấy còn có dấu vết của một loại chất lỏng màu đỏ sậm.

Phó quan Trương nói:

"Lúc đầu bọn chúng còn khăng khăng cắn chặt là ý của Uông Vinh Trạch – phần lớn trong đám này quả thực chỉ 'biết' mình được Uông Vinh Trạch phái đến. Nhưng Vương Sưởng — ừm, chính là kẻ phụ trách hành động cụ thể — có một tin nhắn để lộ kẻ làm chủ phía sau."

"Hắn không xóa đi?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Đương nhiên là đã xóa."

Phó quan Trương nói rồi hơi lộ ra vẻ mặt không đồng tình.

"Nhưng người cũng đã ở đây rồi, còn có chuyện gì không thể làm được? Bất kể là gửi thêm một tin hay phục hồi lại lần nữa thì đều không phải chuyện gì quá khó khăn."

Cố Trầm Chu nhận lấy phần tư liệu kia của đối phương rồi đứng ngay trước nhà trệt lật xem.

Phần tư liệu này cũng không quá dày, có tổng cộng năm trang, ba trang trước là khẩu cung của đám người kia trong lần thẩm vấn này, hai trang sau là hồ sơ đen của vị Trưởng phòng tên Triệu Tiễn Dương kia.Từ nhỏ là tham ô nhận hối lộ nuôi tình nhân đến lớn là dùng thủ đoạn thâm độc đả kích đối thủ cạnh tranh, thậm chí còn tạo ra sự kiện tấn công bất ngờ.

Không điều tra thì còn là gấm hoa rực rỡ, tra ra rồi thì toàn bộ đều lộ ra.

Trên mặt Cố Trầm Chu hiện lên một mạt cười lạnh, lại không để ý quá mức chi tiết chính xác về ngày giờ của mấy việc bất hợp pháp này, chỉ lật đến trang nói về việc tấn công anh, mở ra xác nhận từng chữ từng chữ một.

Từ lúc gây ra đến cách thức rồi động cơ.

Cố Trầm Chu chăm chú nhìn hai phần tin nhắn được trích ra trong tài liệu – bọn chúng đương nhiên sẽ không dùng mấy từ ngữ vừa nhìn đã biết là có ẩn ý như 'Ra tay' hay 'Ok', mà là mấy tin nhắn rất bình thường như 'Về nhà' và 'Chờ cậu'.

Phó quan Trương nhìn theo hướng ánh mắt Cố Trầm Chu dừng lại thì lại tìm kiếm trong tập tài liệu màu lam kia một chút, lấy thêm một phần tư liệu nữa ra, lần này là ghi chép về toàn bộ tin nhắn trao đổi giữa Vương Sưởng và Triệu Tiễn Dương. Ông ta đưa cho Cố Trầm Chu:

"Một loạt tiếng lóng rất đơn giản, 'Về nhà' chính là chuẩn bị ra tay, 'Chờ cậu' chính là đã sắp xếp tất cả. Như vậy dù là lúc chưa xảy ra chuyện gì thì cho dù bị người khác tình cờ nhìn thấy cũng bởi vì quá mức bình thường nên cũng không có người nghĩ nhiều để ý đến."

Về những chuyện xảy ra sau đó – chỉ e cho dù gã dùng mật mã đẳng cấp cao nhất thì người cũng đã về tay, còn không phải là muốn phá thế nào thì phá thế ấy sao?

Ánh mắt của Cố Trầm Chu lại quay về thời gian mở đầu của vụ tấn công này.

Ngày 27 tháng 11, Uông Bác Nguyên vừa vào kinh thành.

Ngày 30 tháng 11, Uông Vinh Trạch bao một chỗ trong Quốc Sắc Thiên Hương rồi mời khách.

Đây là một vụ tấn công đã được sắp đặt kế hoạch từ trước.

Trong Quốc Sắc Thiên Hương, Hạ Hải Lâu đến, cho dù là người bên cạnh Uông Vinh Trạch thì dường như đều có tham gia vào trong chiêu thức của kẻ này.

Hạ Hải Lâu đến khiến Uông Vinh Trạch không thể kiềm chế sự tức giận của mình mà nói ra một câu kia.

Nhân viên phục vụ của Quốc Sắc Thiên Hương luôn được huấn luyện biết cách làm việc, không cần một buổi tối đã có thể để lộ những lời này ra ngoài khiến người ta điều tra được.

Chắc chắn phần lớn người tham gia vụ tấn công này đều tưởng rằng đây là mệnh lệnh của Uông Vinh Trạch, như vậy đương nhiên phải có một kẻ là người của Uông Vinh Trạch đứng ra nói cho bọn họ.

"Vương Sưởng là người của Uông Vinh Trạch?"

Cố Trầm Chu hỏi phó quan Trương.

Rõ ràng là công tác chuẩn bị đã được làm rất trọn vẹn từ trước, phó quan Trương nói:

"Khi bí thư Uông còn ở Khánh Xuân thì Vương Sưởng và Uông công tử có quan hệ rất gần gũi."

Nhưng thực ra Vương Sưởng là người của Triệu Tiễn Dương.

Tranh đấu của nhiệm kì mới có lẽ đã bắt đầu từ sớm, cũng có lẽ là có kẻ muốn dựa vào nhiệm kì mới lần này để khuấy đảo sóng gió.

Ánh mắt Cố Trầm Chu chuyển lên lịch trình thăng chức của Triệu Tiễn Dương, không quá vất vả đã tìm đến thời điểm đối phương nhận công tác, cũng từng làm việc với Uông Bác Nguyên. Hiện giờ đã qua bốn mươi lăm năm, một người chỉ là Trưởng phòng nhiều như lông trâu ở kinh thành, một người đã trở thành vị trí cạnh tranh nhậm chức người cầm quyền cao nhất tiếp theo.

"Hơn nữa…"

Phó quan Trương cười nói:

"Triệu Tiễn Dương và bí thư Uông còn từng ở chung một khu nhà. Nghe nói lúc bọn họ còn là đồng sự thì bí thư Uông thực sự không ưa tác phong giả tạo của Triệu Tiễn Dương."

Cố Trầm Chu cười cười:

"Không ai có thể đoán trước được cuộc sống vào ba mươi năm sau."

Nhưng làm chính trị thì vĩnh viễn sẽ không vì ân oán đơn thuần mà làm ra chuyện mạo hiểm có thể gây hại đến bản thân.

Triệu Tiễn Dương kiên định đứng ở bên phe Úc, nếu như đằng sau không có người chống lưng thì sẽ không mạo hiểm làm ra chuyện như vậy, một vị là Trưởng phòng, một người là bí thư thành phố trực thuộc Trung ương, sức nặng của hai người cách biệt nhiều lắm, nếu chuyện này không có người ra sức ở đằng sau thì chỉ e Uông Bác Nguyên đã sớm điều tra ra được rõ ràng rành mạch…

Cố Trầm Chu lại lật lật tư liệu trong tay:

"Phó quan Trương, tất cả mọi thứ đều ở trong này?"

Phó quan Trương nhìn quanh, thấy không có ai đứng gần họ trong phạm vi mười thước mới hạ thấp giọng nói với Cố Trầm Chu:

"Cố thiếu gia, có một việc không thể viết ra trên giấy, Tư lệnh Vệ dặn dò tôi lén nói với cậu."

Ông ta dừng lại một chút, không đợi Cố Trầm Chu lên tiếng liền tiếp tục mở miệng, ngữ điệu càng thấp, tốc độ nói cũng nhanh hơn:

"Triệu Tiễn Dương luôn kiên định theo phe Úc, tuy rằng vận làm quan của gã không được tốt nhưng thế hệ trước trong nhà vẫn có chút quan hệ có thế lực, lại thêm lúc trước có đoạn chuyện cũ với bí thư Uông nên vị kia của phe Úc vẫn có phần coi trọng vị Trưởng phòng này. Nói thật ra, hiện tại có công nghệ cao, muốn điều tra chuyện gì thì rất ít khi không điều tra được, chuyện không điều tra được hoặc là không đủ tài liệu để dùng hoặc là có người ở phía sau che kín toàn bộ manh mối, điều tra được một nửa thì không tiến tiếp được nữa, hoặc là dù có điều tra được cũng phải nuốt một đống thối nát vào bụng rồi quên đi."

Đây đã gần như là công khai rồi.

Triệu Tiễn Dương ra tay làm chuyện này là có ý đồ đổ lỗi cho phe Uông, sau lưng e rằng dù không có kẻ trực tiếp bày mưu kế thì cũng sẽ ám chỉ và che giấu giúp.

Cố Trầm Chu nhíu mày một lúc, thầm liệt kê lại chuyện này một lần từ đầu đến cuối.

Uông Vinh Trạch bày tiệc, Hạ Hải Lâu mang theo gương mặt còn chưa hoàn toàn tan hết mấy vết bầm tím tiến đến tham dự dưới tình huống không được người mời, tiếp đó lúc tan tiệc thì Hạ Hải Lâu cố ý đi đến bên cạnh anh làm ra dáng vẻ thân mật, rồi sau đó Uông Vinh Trạch lúc thảo luận trong phòng VIP thì tức giận nói ra câu kia.

Kết hợp với chuyện xảy ra tiếp theo thì sau đó Hạ Hải Lâu chắc chắn đã biết sẽ có chuyện.

Khoảng thời gian trước tiếp xúc với Hạ Hải Lâu thì Cố Trầm Chu phát hiện đối phương vẫn không hề nói đến chuyện ra ngoài chơi, việc này quả thực là khó hiểu với một kẻ thích chơi bời điên cuồng như Hạ Hải Lâu, hơn nữa thỉnh thoảng hắn cũng lơ đãng sờ lên vết thương trên mặt mình, dưới đáy lòng Hạ Hải Lâu chỉ e không phải là không thèm để ý đến vấn đề trên mặt mình… Như vậy vì sao Hạ Hải Lâu, dưới tình huống không hề được mời, lại chạy đến Quốc Sắc Thiên Hương vào buổi tối hôm đó?

Vì muốn thăm dò thực chất của Uông Vinh Trạch? Vì muốn vụ tấn công này có thể tiến hành thuận lợi? Tạo ra manh mối về chứng cớ Uông Vinh Trạch khó chịu nên nửa đêm tìm người đuổi đánh Cố Trầm Chu?

— Nếu thật vì mục đích này thì chỉ số thông minh của Hạ Hải Lâu không thể không nói là rất khiến người khác lo lắng.

Hắn cố xuất hiện ở Quốc Sắc Thiên Hương, từ đầu đến luôn luôn khơi lên hành vi nóng giận của Uông Vinh Trạch, chính xác là đã đưa một dấu chấm hỏi vào trong lòng Cố Trầm Chu, khiến Cố Trầm Chu và nhà họ Cố trực tiếp hoài nghi về kẻ làm chủ ở phía sau.

— Nhưng mà, mục đích của Hạ Hải Lâu khi làm vậy là gì?

Cố Trầm Chu suy tư một lúc rồi hỏi phó quan Trương:

"Phó quan Trương, quan hệ của Triệu Tiễn Dương và Thủ tướng Hạ là như thế nào?"

Phó quan Trương cười cười:

"Thủ tướng Hạ là người trung thành với phe Úc, nói như vậy thì Trưởng phòng Triệu của phe Úc cũng sẽ như thế…"

Ông ta nhấn mạnh về việc địa vị của đối phương không đủ.

"Không có bao nhiêu người có quan hệ không tốt với ông ta. Nhưng mà…"

Ông ta dừng lại một chút.

"Triệu Tiễn Dương cũng không phải là một Trưởng phòng bình thường, bên trong có nội tình gì khác thì chúng tôi vốn cũng không điều tra được nhiều lắm."

Đúng là nói dối, ngay cả tài liệu đen của Triệu Tiễn Dương cũng có thể điều tra ra được rõ ràng chuẩn xác đến cả giờ giấc mà chỉ chút đấu đá trong phe phái kia lại không làm rõ được? Nhưng cũng khó mà có thể nói ra.

Đương nhiên việc này cũng có ý nghĩa riêng, nếu không có Cố Tân Quân và Vệ Thành Bá mở ra chỗ đó thì có ai coi Cố Trầm Chu ra gì? Phó quan Trương sao có thể nói ra được cả việc này?

Nhưng dù không tiện nói thẳng ra thì phó quan Trương cũng đang ám chỉ cho Cố Trầm Chu, quan hệ của Thủ tướng Hạ và Triệu Tiễn Dương cũng không quá tốt.

Như vậy, sở dĩ Hạ Hải Lâu ra mặt phá rối cũng có thể hiểu được…

Cố Trầm Chu gập gọn tư liệu trong tay rồi đưa cho đối phương – loại bản thảo dùng phương pháp nhanh nhất có được này cũng không thích hợp mang thẳng ra ngoài làm chứng cứ, sau khi phó quan Trương thu hồi tư liệu này thì đương nhiên sẽ nhanh chóng làm ra một phần chứng cứ sạch sẽ hợp pháp trong thời gian ngắn nhất.

Việc của buổi tối hôm nay về cơ bản đã hoàn thành được một nửa, Cố Trầm Chu mỉm cười:

"Lần này đã làm phiền phó quan Trương rồi."

"Nên làm, nên làm."

Là người lâu năm bên cạnh Vệ Thành Bá, phó quan Trương hiểu được trong lòng thủ trưởng mình thì sức nặng của vị thiếu gia này và con trai Vệ Tường Cẩm của chính Vệ Thành Bá cho dù không cân bằng nhưng chẳng hề thua kém bao nhiêu. Ông ta vô cùng khiếm tốn khoát tay với Cố Trầm Chu:

“Có thể giúp được Cố thiếu gia là tốt rồi, Cố thiếu gia, giờ tôi đưa cậu ra ngoài nhé?”

“Nào dám làm phiền đến phó quan Trương?”

Cố Trầm Chu cười khẽ.

“Bác Vệ ở đằng sau nhất định đang chờ phó quan về đấy.”

Đây là đang nói mình được Tư lệnh Vệ coi trọng!

Phó quan Trương liền thấy thoải mái trong lòng, vốn có thể lên làm phó quan của Vệ Thành Bá lại được phái đi xử lí mấy loại chuyện này thì không thể nào không phải là thân tín, những lời này cũng biểu lộ thái độ của Cố Trầm Chu là rất tán thưởng ông ta – muốn làm việc bên cạnh lãnh đạo, nếu không xử lí tốt được với quan hệ thân thuộc của lãnh đạo thì công việc này cũng chẳng cần làm nữa.

Trong lòng có thả lỏng thì thả lòng, ông ta vẫn rất khách sáo muốn đưa Cố Trầm Chu rời đi, cho đến lúc Cố Trầm Chu kiên quyết từ chối vài lần thì ông ta mới đưa Cố Trầm Chu lên xe, đứng ở bên ngoài nói:

“Cố thiếu gia đi thong thả, giờ tôi quay về báo cáo cho Tư lệnh!”

Cố Trầm Chu đã ngồi vào trong xe ấn cửa kính xuống, gật đầu với phó quan Trương ra hiệu rằng mình đã hiểu rồi chậm rãi lái xe về phía trước, hòa vào trong bóng đêm rời khỏi quân khu thứ ba.

Đây là một buổi đêm bình thường nhất nhưng lại không hề bình thường chút nào.

Buổi đêm này đối với đại đa số người mà nói thì vẫn chỉ bao gồm những việc trước sau như một giống ngày thường: Ăn cơm, giải trí, ánh sao lấp lánh trên bầu trời hoàn toàn bị những ánh đèn rạng rỡ như cầu vồng che lấp nuốt chửng.

Nhưng buổi đêm này đối với một số ít người mà nói thì dường như lại có chút bất thường – ví dụ như vài người lính trong quân khu số ba nào đó, hay ví như những vị cấp cao đã biết từ đầu đến cuối, lại ví như cảnh sát đang chuẩn bị ra tay, rồi ví như Triệu Tiễn Dương đã thay áo ngủ lên giường, đang chuẩn bị nghỉ ngơi thì bị cảnh sát phá cửa xông vào lập tức bắt gọn.

Một đêm này, đèn đuốc trong tiểu khu nơi Trưởng phòng Triệu ở sáng trưng cho đến quá nửa đêm.

Một đêm này, suốt mười ba con phố khác nhau với khoảng cách tầm 6300 thước kéo dài từ chi đội của Cục Cảnh sát đến tiểu khu mà Trưởng phòng Triệu ở, hơn hai vạn tám ngàn người trực tiếp nhìn thấy mười chiếc xe cảnh sát nối đuôi nhau, ánh đèn xanh đỏ trên đỉnh xe lóe lên sáng rực cùng với hai hàng xe, từ ánh sáng xếp đặt đúng chỗ chiếm cứ toàn bộ các con phố.

“Chắc lại xảy ra chuyện lớn rồi!”

Gần như cùng lúc đó, trên các diễn đàn lớn nhỏ trong kinh thành hoặc công cụ thông tin có thể lên mạng hay điện thoại gì đó đều có một hoặc mấy tin tức của những người có lòng nhiệt tình yêu thích tám chuyện, thông qua post bài hoặc nhắn tin hoặc gọi điện mà trao đổi miêu tả với người thân hoặc bạn bè của mình về tình hình có phần chấn động này.

Cũng cùng lúc ấy, Hạ Hải Lâu nhận được một tin nhắn.

“Đối phương bắt đầu hành động.”

Số điện thoại không hiển thị tên này rõ ràng là đang chỉ thẳng vào hành động của Cố Trầm Chu.

Hạ Hải Lâu nhìn vài giây rồi mỉm cười, ấn nút xóa tin rồi lập tức ấn vào số gọi nhanh ‘1’, bấm số điện thoại của Cố Trầm Chu.

Điện thoại chỉ kêu hai ba tiếng thì đã được nhấc lên, lần này người nhận điện thoại cũng không phải Lâm Phương mà là Cố Trầm Chu.

Hạ Hải Lâu đi mấy bước ra khỏi phòng VIP đầy thanh âm huyên náo đinh tai nhức óc:

“Động tác của Cố thiếu gia thật không nhỏ, có muốn ra ngoài chơi một lát không?”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười của Cố Trầm Chu, khung cảnh phía bên đó rất tĩnh lặng, tiếng cười này tựa như xuyên qua khoảng cách thật dài rồi trực tiếp vang lên bên tai Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu cảm thấy đầu ngón tay đang cầm điện thoại của mình cũng ngứa râm ran một hồi, hắn nheo mắt lại tưởng tượng ra cảnh mình dùng ngón tay chạm lên môi đối phương, đầu lưỡi, còn cả cảm giác trong cổ họng nữa.

Cái đó nhất định là rất tuyệt vời.

Hắn vừa nghĩ như vậy thì nghe thấy Cố Trầm Chu nói:

"Hiện giờ tôi đang ở bên ngoài."

"Ồ?"

Hạ Hải Lâu lại đi ra ngoài thêm vài bước, rời khỏi phòng VIP rồi đóng chặtcả cửa ngăn tạp âm truyền ra từ bên trong.

"Hiện giờ Cố thiếu gia ở đâu vậy? Không ngại cho tôi qua cùng chứ?"

Cố Trầm Chu nói ra một địa chỉ.

Khu mộ An Lăng, số 23 đường Lâm Viên khu Mậu Thương.

Hạ Hải Lâu nhận ra địa chỉ này: Là nơi chôn cất mẹ của Cố Trầm Chu.

Gió đêm rất lạnh.

Mười giờ đêm, khu mộ ngoại trừ Cố Trầm Chu thì không còn người thứ hai.

Một mảnh toàn bia mộ xếp từ cao đến thấp theo thứ tự hàng lối, xung quanh cũng không có hoa cỏ chi cả, đứng ở giữa đám bia mộ nhìn lên trên liền thấy bầu trời thoáng đãng cao rộng; đứng giữa khu bia mộ nhìn xuống thì thấy cả quần núi và thành thị đều ở dưới chân.

Cố Trầm Chu ngồi xổm xuống, bàn tay đặt lên trên tấm đá cẩm thạch màu đen lạnh lẽo. Giữa tấm đá cẩm thạch có khắc vài chữ Khải mạ vàng rõ ràng, xung quanhbia mộ cũng được dọn dẹp sạch sẽ không hề có một mảnh đá vụn nào.

Từng đợt gió lạnh quật vào người không ngơi nghỉ đến mức phát đau, Cố Trầm Chu kéo cổ áo lên ngồi trước bia mộ thêm một lúc nữa thì nghe thấy tiếng ô tô truyền đến từ phía xa xa, lúc đầu chỉ là loáng thoáng lúc có lúc không, qua mấy giây sau liền trở nên vô cùng rõ ràng.

Là Hạ Hải Lâu đến đây.

Anh vừa nghĩ như vậy thì hai ba phút sau đã thấy bóng dáng đối phương xuất hiện ở chỗ rẽ cuối đường đi.

"Cố thiếu gia."

Hạ Hải Lâu còn cách Cố Trầm Chu vài bước đã cao giọng chào hỏi Cố Trầm Chu, không hề để ý đến sự đặc biệt của nơi mình đang đứng.

Cố Trầm Chu nhìn thân ảnh Hạ Hải Lâu đến gần, sau màn biểu diễn dương cầm vài ngày trước thì thời gian anh đặt lực chú ý lên người Hạ Hải Lâu rõ ràng đã nhiều hơn, thậm chí những lúc nhàm chán thì anh còn có thể so sánh một chút người trước mắt cùng kí ức của mình một chút – giống như giờ phút này vậy. Anh đứng dậy từ chỗ mình vừa ngồi, khóe môi hơi nhếch lên, tươi cười mang theo vài phần thoải mái sung sướng cùng chút thâm ý chỉ có chính chủ nhân mới hiểu được:

"Hạ thiếu gia, cậu đến rồi."

Đương nhiên.

11 giờ 38 phút 55 giây đêm ngày 12 tháng 12 năm 2012.

Bắt đầu mở màn từ vụtấn công đến khi kết thúc bằng việc Triệu Tiễn Dương bị bắt.

Tổng cộng là mười hai ngày hai tiếng năm mươi tám phút hai mươi ba giây.

51. Chương 51: Hạ Nhị Thiếu Gia

Buổi tối hôm nay, bọn họ đứng trước bia mộ của Thẩm Nhu trò chuyện về rất nhiều việc.

Cũng không chỉ đơn thuần là về chính trị và trong giới, Hạ Hải Lâu nói với Cố Trầm Chu việc về chính mình trước đây lúc còn ở huyện Thanh Hương, hắn cũng không nói đến mẹ mình mà nói nhiều hơn về cái cây 'tài sản riêng' kia của mình, con thỏ con nhím trên núi, còn nói mình từng bắt được một con hươu chạy trốn – khi đó hắn mới gần năm tuổi!

Cố Trầm Chu cũng nói về một vài đề tài bên ngoài, nói về những ngày mình du học ở nước ngoài, Hạ Hải Lâu tỏ vẻ rất kinh ngạc – Cố Trầm Chu lại cũng sẽ đánh nhau gây gổ say rượu rồi chửi rủa! Anh còn nói những cái khác về cuộc sống và việc học của mình, Hạ Hải Lâu càng tỏ vẻ kinh ngạc hơn – ra nước ngoài lại chưa từng lên giường cùng với trai xinh gái đẹp ở nước ngoài, việc này rất không khoa học!

Cố Trầm Chu suýt chút nữa đã sặc một ngụm nước, anh đá Hạ Hải Lâu một cái, Hạ Hải Lâu lắc mình tránh thoát, sau đó hai người lại tiếp tục nói chuyện mỗi người một câu.

Cuối cùng Hạ Hải Lâu còn xách mấy lon bia từ trong xe mình ra, ngồi vừa nói chuyện vừa uống bia ở trước mộ với Cố Trầm Chu.

Lần này nói chuyện khoảng hơn hai tiếng, cho đến khi hai người chia tay thì thời gian đã là gần hai giờ đêm.

Lần trao đổi này, cho dù bỏ qua những tư liệu lúc trước Hạ Hải Lâu điều tra được về Cố Trầm Chu thì hắn cũng thăm dò được đại khái các loại thái độ vui chơi của Cố Trầm Chu ở trong giới: Ăn uống vui chơi có thể theo đến cùng nhưng cũng không hay uống rượu với mọi người, đánh bạc cũng chỉ để giúp vui, không mang theo nam nữ vào trong giới và cũng không chơi bời với ai ở bên ngoài.

Mấy cái trước không tính là quá kì quái, cái sau…

Hạ Hải Lâu nhớ lại những tư liệu mình góp nhặt được về Chu Hành.

Lần trước xem là đúng lúc tản ra tin đồn về Chu Hành và Cố Trầm Chu ở trong kinh thành, hắn còn từng đặc biệt điều tra về Chu Hành một lượt.

Lí lịch sạch sẽ, diện mạo tạm được, tính cách linh hoạt, đầu óc không tệ, là bạn cùng học với Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu coi trọng người này ở điểm nào nhất đây?

Đầu tiên có thân phận sạch sẽ là cần thiết, tiếp đó là biểu hiện trên tư liệu, Chu Hành trước khi qua lại với Cố Trầm Chu thì chưa từng làm quen bạn gái.

Ngoài ra, diện mạo thì cũng chỉ có một cái mặt như thế thôi, chưa từng nghe thấy Cố Trầm Chu tỏ vẻ gì nhiều, đầu óc không tệ và tính cách linh hoạt… Hạ Hải Lâu nhéo nhéo cằm mình.

Có lẽ ngay từ đầu Cố Trầm Chu cũng hiểu rất rõ định nghĩa bạn để chơi nên đã chọn cho mình một người bớt lo lại ít tốn sức.

Mà ngoài Chu Hành ra, Cố Trầm Chu có còn thử qua những kẻ khác hay không?

Hạ Hải Lâu nghĩ đến tin tức vừa có được lúc nói chuyện vừa rồi.

Có lẽ còn có một người phụ nữ.

Nhưng dường như cũng chỉ có một người phụ nữ như vậy…

Bỏ qua mấy thứ nhiều chuyện này, qua một buổi tối, liên tục vài ngày liền cảm giác kì quái mà Cố Trầm Chu cho hắn cuối cùng cũng có đáp án: Kết giao như vậy rõ ràng là Cố Trầm Chu đã có dấu hiệu đối xử với hắn như bạn bè!

Là vì lần này hắn tiết lộ manh mối cho Cố Trầm Chu, hay là bởi vì sau lần chơi đàn dương cầm lần trước đã khiến Cố Trầm Chu liên tưởng đến đoạn quá khứ ấy?

Bất kể là như thế nào thì việc này thực sự cũng rất tốt.

Cứ tiếp tục thế này nữa, Hạ Hải Lâu nghĩ, có lẽ ngày có thể lên giường rồi xuống giường cũng không còn cách quá xa.

Có nhận thức này rồi, Hạ Hải Lâu cũng không dùng phương thức ở chung 'Có địa vị ngang bằng nhau ở trong giới' để ở chung với Cố Trầm Chu nữa, hắn đổi sang một loại phương thức khác, bắt đầu ở chung với Cố Trầm Chu khi chỉ có một mình hai người ở trong nhà.

Cố Trầm Chu trong cuộc sống và Cố đại thiếu gia ở trong giới có chút khác biệt rõ ràng.

Cố Trầm Chu trong cuộc sống về cơ bản là không chạm vào rượu, Cố đại thiếu gia ở trong giới sẽ không khiến mọi người mất vui vì điểm này.

Cố Trầm Chu trong cuộc sống không có chú ý gì đặc biệt về ăn và ở, Cố đại thiếu gia ở trong giới vô cùng chú ý đến từng chi tiết về mặt này.

Cố Trầm Chu trong cuộc sống còn có thể xem truyện tranh, tiểu thuyết hoặc game, Cố đại thiếu gia ở trong giới luôn chú ý đến những điểm quan trọng, vĩnh viễn không nằm ngoài những chuyện có liên quan đến trong giới.

… Thẳng thắn mà nói thì Hạ Hải Lâu cảm thấy thật sự không thực lắm.

Trong vài lần ở chung đã phát hiện ra mấy điểm ngoài tưởng tượng này, Hạ Hải Lâu thực lòng cảm thấy như có sét đánh giữa trời quang, Phượng hoàng bay giữa trời khi xuống đến đất liền biến thành… Ừm, Phượng hoàng rơi xuống đất.

Mình đúng là đồ ngốc. Giờ là cuối tuần, thời tiết cũng đẹp, Hạ Hải Lâu đang ở trong tiểu viện dưới chân núi Thiên Hương của Cố Trầm Chu giúp đối phương xắt củ cải.

Tiếng dao xắt đồ ăn nện lên thớt vang lên tiếng 'đốc đốc', Hạ Hải Lâu nhớ lại câu hỏi vừa rồi mình thuận miệng hỏi Cố Trầm Chu.

"Sao không ở hẳn trên sơn trang Thiên Hương?"

Cố Trầm Chu không hề ngẩng đầu lên:

"Nơi đó quá lớn, buổi tối đi lại bên trong luôn có cảm giác sẽ có một con quỉ nhảy ra từ trong góc tối."

"Anh sợ thứ đó?"

Thì ra câu lần trước Cố Trầm Chu nói ở trên sơn trang Thiên Hương là ý nghĩa trên mặt chữ! Hạ Hải Lâu thực sự kinh sợ. Không phải là nói đùa đấy chứ?

Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu một cái:

"Tôi chỉ là không muốn buổi sáng mỗi ngày thức dậy đều phải ra giếng múc nước rửa mặt, sau đó lái xe đi hai ba mươi phút xuống núi mua đồ dùng sinh hoạt rồi lại quay lên núi."

Hạ Hải Lâu sửng sốt, thầm nghĩ đến chính là điểm mấu chốt. Nhưng mà…

"Mỗi ngày anh tự làm đồ ăn cho mình mà không cảm thấy phiền à?"

Hắn giơ con dao thái trong tay lên, ra hiệu cho Cố Trầm Chu đang thái cà rốt trên thớt.

"Đương nhiên là có."

Cố Trầm Chu đáp.

"Mỗi lần tôi đến đây thì anh đều nấu cơm…?"

Cố Trầm Chu:

"Dù sao cũng là nói chuyện thôi, làm gì cũng đều giống nhau cả thì thuận tay làm."

… Cái này quả thực là khác Cố đại thiếu gia ở trong giới nhiều lắm.

Hạ Hải Lâu phức tạp nghĩ, tay lại không hề ngơi nghỉ cắt cà rốt trong tay thành miếng cà rốt, từ miếng cà rốt cắt thành sợi cà rốt, cuối cùng sợi cà rốt bị xắt thành vụn cà rốt.

‘Cốc cốc!’

‘Đốc đốc!’

‘Cốc cốc!’

‘Đốc đốc!’

‘Cốc cốc!’

‘Đốc đốc…’

Hạ Hải Lâu cuối cùng phát hiện ra tiếng thái đồ ăn truyền vào trong lỗ tai không được thích hợp lắm. Hắn nhìn quanh một lượt, ánh mắt lập tức dính chặt lên cửa sổ của phòng bếp.

Đó là một con khỉ trụi lông nửa vàng nửa đỏ.

Con khỉ có vẻ ngoài rất buồn cười này đứng ở ngoài cửa số, một tay cầm một bông hoa, một tay nắm lại rất lễ phép cứ mấy giây lại gõ lên cửa kính một lần, hơn nữa gõ hai tiếng lại dừng một chút, gõ hai tiếng lại dừng một chút, vừa vặn có tần suất giống như tiếng hắn xắt cà rốt.

Có lẽ là vì Hạ Hải Lâu thực sự rất chăm chú nhìn chằm chằm vào ổ cửa sổ kia, Cố Trầm Chu đứng ở một bên nhìn tình trạng bột lên men ngước mắt lên liếc rồi nói:

“Con khỉ này chính là con khỉ của cậu.”

“Tôi biết…”

Lông trên người nó còn chưa mọc dài ra, trên cổ vẫn còn đeo nửa sợi xích sắt nữa mà!

“Tôi không biết là…”

Hạ Hải Lâu nâng tay chỉ thẳng vào con khỉ đứng ở ngoài cửa sổ.

“Nó đang làm cái gì?”

Cố Trầm Chu cũng nhìn con khỉ kia.

“Một lát nữa nó sẽ đặt đóa hoa kia ở ngoài cửa sổ…”

Có lẽ vì để chứng thực lời nói của Cố Trầm Chu, con khỉ ngoài cửa sổ thực sự đặt bông hoa màu đỏ cam có sáu cánh dài mảnh trên cửa sổ, sau đó cách một lớp cửa sổ kêu chi chi hai tiếng với Cố Trầm Chu rồi quay đầu nhảy đi.

Hạ Hải Lâu:

“Tôi đã không còn có thể hiểu thế giới của loài khỉ…”

Cố Trầm Chu:

“Thực ra tôi cũng không hiểu… Có lẽ con khỉ này muốn dùng hoa để đổi lấy chút đồ ăn chăng? Hai lần trước nó mang hoa đến đây thì tôi đều đưa lại thức ăn cho nó.”

Hạ Hải Lâu thầm nghĩ con khỉ này nhìn thế nào cũng không giống đến kiếm đồ ăn, nếu nói là đến để theo đuổi người đẹp thì còn đáng tin hơn chút. Nhưng việc này cũng quá gây tò mò, chẳng lẽ lực hấp dẫn của Phượng hoàng đã ăn thông từ nam nữ rồi giờ đến thú vật sao?

Nhưng những lời này đương nhiên chỉ có thể nghĩ trong đầu, Hạ Hải Lâu đổi chủ đề:

“Buổi tối ăn bánh bao à?”

Cố Trầm Chu gật đầu, trộn nhân thịt với vụn cà rốt đã được xắt xong với nhau, đổ thêm chút nước tương, bỏ hành lá cùng một ít gia vị vào, phối đủ hương vị rồi bắt đầu gói bánh.

Hạ Hải Lâu đứng một mình ở bên cạnh nhìn cũng không vui, đợi Cố Trầm Chu gói được vài cái thì hắn cũng cùng bắt tay vào làm với Cố Trầm Chu, lại còn chơi rất vui nữa.

Bữa tối ăn đơn giản, một bát canh thêm vài cái bánh bao, Cố Trầm Chu ăn xong thì lục tìm một đĩa CD game trong ngăn tủ hỏi Hạ Hải Lâu có muốn chơi hay không.

Hình ảnh Phượng ảnh tỏa ra ánh vàng lấp lánh trong lòng Hạ Hải Lâu lại rách thêm một vệt, nhưng hắn gần như gật đầu không hề do dự, tiếp đó hai người chơi trò chơi chiến lược chiến đấu cả một tối, mãi đến khi qua chín giờ gần mười giờ, Hạ Hải Lâu từ sáng đã bắt đầu lãng phí thời gian ở nơi này của Cố Trầm Chu mới thu dọn tâm tình muốn áp đảo người ngay tại chỗ lúc đầu, tràn đầy tiếc nuối theo thói quen lái xe về nhà.

Chỉ là lái xe đi ra được vài phút, hắn đột nhiên nhìn thấy một đóa hoa dại có màu sắc không khác mấy đóa hoa mà con khỉ hái đến lúc sáng trong bụi cỏ ven đường, nhưng nó là màu phấn hồng…

Hạ Hải Lâu dừng xe lại, hắn ngồi tựa trên vô lăng nhìn chằm chằm vào đóa hoa kia vài giây, rồi giống như có thần quỉ sai khiến mà mở cửa xe đi xuống, sau đó bước vài bước đến hái đóa trong bụi cỏ kia, tiếp nữa…

… Nếu thật sự đặt thứ này lên trên cửa sổ phòng ngủ của Cố Trầm Chu, Hạ Hải Lâu nghĩ, liệu có phải là rất ngu ngốc hay không…

Trên con đường không có một ai bất chợt vang lên tiếng chuông di động.

Hạ Hải Lâu lấy di động từ trong túi của mình ra, bấm nút nhận không cần hỏi một lời đã biết được mục đích của người gọi điện thoại.

“Đến hội sở Kim Toa?”

Hạ Hải Lâu hỏi.

“Sao hả, chỗ đó lại đưa ra thứ đồ chơi mới?”

“Nghe nói có mấy thứ vô cùng đặc biệt.”

Giọng nam ở đầu kia cười nói:

“Hạ thiếu gia hiểu mà.”

Đương nhiên là Hạ Hải Lâu hiểu, không phải là mấy xử nam xử nữ có gia thế sạch sẽ, diện mạo ok, có chút đầu óc lại biết nói tiếng người sao?

Vừa nghĩ như vậy thì Hạ Hải Lâu lại liên tưởng đến Chu Hành.

Lại nói Chu Hành thực ra cũng phù hợp ngoài yêu cầu, nhưng hắn đã từng hưởng qua đến mấy chục người ngoài yêu cầu, thật sự là không thiếu một Chu Hành…

Ông chủ lớn có xuất thân cao quí mà. Hạ Hải Lâu nghiền ngẫm, tư duy lại chuyển đến trên người phụ nữ mà Cố Trầm Chu từng chạm vào.

— Đó là dạng phụ nữ nào?

“Hạ thiếu gia có đến không?”

Người ở đầu điện thoại bên kia vẫn còn đang nói chuyện.

“Sẽ để lại người tốt nhất cho Hạ thiếu gia.”

“Ừm…”

Hạ Hải Lâu nhìn đóa hoa trong tay, một lúc lâu sau lại thiếu chút hưng phấn mà nói:

“Thôi đi, ngày nào cũng chơi giống nhau thật không thú vị chút nào, phải đến bao giờ mới có thể có một con Phượng hoàng bay ra…”

Hình dung này hình như có hơi kì quái thì phải? Người ở đầu kia điện thoại ngây ra hồi lâu rồi mới nói:

“Vậy thì Hạ thiếu gia, chúng tôi chơi trước nhé?”

“Đi đi.”

Hạ Hải Lâu thuận miệng nói một câu rồi cúp điện thoại, sau đó cầm đóa hoa kia ngồi lại lên xe.

Chiếc Porsche màu trắng chậm rãi lăn về phía trước mấy trăm thước rồi bắt đầu lùi thẳng tắp về phía sau đến tận nơi Hạ Hải Lâu vừa hái đóa hoa kia, sau đó bóng người lại đi từ trên xe xuống đi đến chỗ bụi cỏ, khom người một lần, khom người hai lần, khom người ba lần…

Trong tiểu viện dưới chân núi Thiên Hương, Cố Trầm Chu tiễn Hạ Hải Lâu đi rồi liền đóng game trên máy tính, trước tiên tìm mấy phần báo cáo quan trọng trong công ti cổ phần của anh ra xem, có cái kí tên đồng ý, có cái để lại xem sau… Mãi cho đến khi anh bất chợt cảm thấy không đúng lắm rồi nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đúng lúc nhìn thấy một bóng đen chợt lướt qua ngoài cửa sổ, tiếp đó là tiếng một vật nặng rơi 'bịch' xuống đất!

Cố Trầm Chu khựng lại vài giây rồi đi đến bên cạnh cửa sổ, nhìn mấy bông hoa dại màu hồng nhạt rải rác trên cửa sổ rộng mở thì ló đầu ra:

"Hạ thiếu gia?"

Hạ Hải Lâu đã chạy đến dưới tàng cây muốn chuồn đi thầm nghĩ đối phương đoán thật là chuẩn, hắn ho hai tiếng đi từ dưới bóng cây ra, ngẩng đầu lên:

"Chào buổi tối."

Cố Trầm Chu nhìn một đóa hoa dại màu hồng nhạt dính trên cửa sổ rồi hỏi Hạ Hải Lâu:

"Hạ thiếu gia đây là…?"

"À…"

Hạ Hải Lâu nghiêm mặt:

"Tôi nghĩ muốn nghiên cứu tâm tính của con khỉ kia một chút."

"Kết quả nghiên cứu là?"

"Thực ra tôi vẫn chưa hiểu…"

Hạ Hải Lâu đáp.

Cố Trầm Chu:

"…"

Cuối cùng Hạ Hải Lâu lại vào phòng uống một chén trà, sau đó mang hết bánh bao tam giác, bánh bao vuông, bánh bao tròn… làm được lúc chiều về nhà mình.

Mười phút sau khi Hạ Hải Lâu rời khỏi tiểu viện một lần nữa, Cố Trầm Chu nhận được một cuộc điện thoại.

Đầu kia điện thoại là một giọng nam trung niên:

"Cố thiếu gia, ba mươi phút trước Triệu Tiễn Dương đã liên hệ với Bộ trưởng Cố thông qua Cục trưởng Trần, nói có một số việc chuẩn bị nói cho Bộ trưởng Cố. Bộ trưởng Cố kêu tôi thông báo cho cậu, chuyện này sẽ giao cho cậu."

52. Chương 52: Bốn Đường Thắng Lợi Ai Tranh Giành

Sau khi nhận được cú điện thoại thông báo kia thì Cố Trầm Chu cũng không đến Cục Cảnh sát ngay lập tức, anh dựa theo kế hoạch đã sớm định ra, sau khi rửa mặt chải đầu trong vòng nửa tiếng thì lên giường, qua một đêm mộng đẹp thì ngày hôm sau về Chính Đức Viên trước một chuyến rồi đến ba giờ chiều mới đến phân cục của Cục Cảnh sát.

Phân cục cảnh sát đã sớm được dặn dò từ trước, vừa nhìn thấy xe của Cố Trầm Chu đã vội vàng báo cho Cục trưởng.

Đợi Cố Trầm Chu đỗ xe xong thì Cục trưởng Trần tự mình ra ngoài đón tiếp.

“Cố thiếu gia, có thể coi là chờ được cậu đến đây rồi, cậu không đến thì trong lòng tôi vẫn có chút không kiên định nổi.”

Vừa gặp mặt Cục trưởng Trần đã cầm tay Cố Trầm Chu lắc mạnh mấy cái nửa đùa nửa thật mà nói.

Cố Trầm Chu thầm nghĩ sau khi đối phương nhận được tin tức, tuy rằng bắt đầu hành động không hề chần chừ nhưng rốt cuộc vẫn cảm thấy đây là củ khoai lang nóng phỏng tay.

Anh đi theo Cục trưởng Trần cùng bước vào bên trong, vừa đi vừa hỏi:

“Đối phương thế nào?”

“Vẫn ổn.”

Cục trưởng Trần ngầm hiểu.

“Chỉ nói là có chuyện muốn báo cáo lên trên.”

Dọc đường đi cảnh sát đều lần lượt chào hỏi Cục trưởng Trần, sắc mặt Cục trưởng Trần vô cùng nghiêm túc gật đầu chào rồi lại nói với Cố Trầm Chu:

“Tôi liếc qua hai lần liền cảm thấy vô cùng quan trọng, cho nên đã báo cáo cho Bộ trưởng Cố.”

Ông ta ám chỉ:

“Là vài chuyện về một đầu khác của Triệu Tiễn Dương.”

Triệu Tiễn Dương đã rơi xuống tình cảnh này, muốn bảo vệ tính mạng thì chỉ có thể xuống tay phía tầng sau cao thâm hơn – đương nhiên việc này có lẽ sẽ khiến ông ta càng chết nhanh hơn – nhiệm kì mới này đã bắt đầu tranh giành, Triệu Tiễn Dương có một đầu là phe Úc, một đầu khác đương nhiên là phe Uông.

Muốn kéo phe Uông vào?

Nói thật, Cố Trầm Chu cũng không có cảm giác quá bất ngờ, anh nói với Cục trưởng Trần:

“Hiện tại người của Triệu Tiễn Dương ở đâu?”

“Đã bị đưa đến phòng thẩm vấn.”

Cục trưởng Trần đáp:

“Giờ chúng ta cùng qua nhé?”

“Không, đi đến phòng ghi hình xem trước.”

Cố Trầm Chu nói:

“Lấy luôn cả thứ của Triệu Tiễn Dương cho tôi xem.”

Cục trưởng Trần gật đầu:

“Đi, Cố thiếu gia, tôi cho người đưa cậu đến phòng ghi hình, mấy thứ kia là tôi khóa bảo quản, tôi đi lấy cho cậu.”

Nói đoạn ông vẫy tay gọi một cảnh sát bên cạnh, dặn dò đối phương đưa Cố Trầm Chu đến phòng ghi hình số 1.

Người cảnh sát bị gọi giữa chừng thì lập tức căng thẳng, bất giác vươn thẳng lưng nói:

“Cố thiếu gia, tôi đưa ngài đi!”

Cố Trầm Chu nhẹ gật đầu rồi tiếp tục đi cùng cảnh sát này về phía trước.

Chuyện ngày hôm nay cũng không nhiều lắm, trong phòng thẩm vấn số 1 có một nhân viên công tác đã ngồi yên vị ở đó, ngoại trừ làm chút công việc ghi hình thẩm vấn thì còn có thời gian uống trà xem báo. Nghe thấy tiếng cánh cửa phía sau mở ra, ông ta nhìn qua thấy một cảnh sát mới vào làm mang theo một người mặc thường phục đi vào.

Sao lại đến đây? Nhân viên công tác kia nghĩ, vừa nhíu mày định mở miệng thì nghe thấy cảnh sát đi vào trước lên tiếng:

"Đây là vị khách Cục trưởng Trần tự mình dặn dò tôi đưa đến."

Nhân viên công tác thầm giật mình, nghĩ cũng may là mình chưa có nhanh mồm nhanh miệng:

"Mời ngồi, mời cậu ngồi!"

Ông ta vội vàng thu dọn hết đống báo chí của mình trên bàn cho vào ngăn kéo rồi lấy thêm một cái ghế bên cạnh bàn đến đây.

"Phóng lớn hình ảnh ở gian phòng thẩm vấn Triệu Tiễn Dương lên toàn màn hình cho tôi."

Cố Trầm Chu nói với nhân viên công tác.

Nhân viên công tác lên tiếng đáp ứng, tìm kiếm gian phòng của Triệu Tiễn Dương rồi cài đặt, trên màn ảnh lớn được chia thành từng khối ghi hình các phòng thẩm vấn khác nhau giờ chỉ còn lại hình ảnh từ phòng thẩm vấn Triệu Tiễn Dương.

Cố Trầm Chu dịch ghế về phía sau một chút rồi ngẩng đầu nhìn người trên màn hình.

Đầu hói, người béo, vẻ mặt cũng coi như trấn định.

Triệu Tiễn Dương và Uông Bác Nguyên xuất thân từ cùng một viện, năm đó cũng cùng tham gia công việc, tuổi tác của ông ta không khác Uông Bác Nguyên mấy, đều là người sáu mươi tuổi.

Trong phòng thẩm vấn cũng không có nhân viên của cục, nhưng Triệu Tiễn Dương ngồi ở bên trong thỉnh thoảng lại nâng tay lên lau mồ hôi rịn ra trên trán, rõ ràng là trong lòng ông ta không hề bình tĩnh như vẻ mặt bên ngoài.

Cố Trầm Chu nhìn chằm chằm vào màn hình lớn không chuyển mắt.

Nhân viên công tác bên cạnh rót cho Cố Trầm Chu một chén trà, vừa đặt vào trong tay đối phương lại phát hiện Cục trưởng Trần đi vào phòng ghi hình, ông ta vội vàng muốn nhắc nhở người ngồi trên ghế thì thấy Cục trưởng Trần không hề lên tiếng mà chỉ khoát tay kêu ông ta ra ngoài.

Ai da, thì ra nhóc Cục trưởng trẻ tuổi này cũng muốn tâng bốc sao, ông ta thầm chặc lưỡi, lại rót trà cho Cục trưởng rồi mới nhẹ chân đi ra khỏi phòng ghi hình.

"Cục trưởng Trần."

Lúc này Cố Trầm Chu cũng phát hiện ra người đến, anh thu hồi ánh mắt rồi gật đầu với người vừa đi vào.

"Cố thiếu gia, tư liệu ở trong này."

Cục trưởng Trần đưa thứ đang cầm trong tay cho Cố Trầm Chu, tiếp đó mới ngồi xuống chiếc ghế ở bên cạnh.

Cố Trầm Chu cầm đến nhìn qua hai lượt liền chau mày:

"Không có chứng cứ cụ thể mà chỉ nói suông là phe Uông hãm hại ông ta?"

Cục trưởng Trần:

"Ý của Triệu Tiễn Dương là phải đợi Bộ trưởng Cố đến đây mới tự mình đưa cho Bộ trưởng Cố xem."

Cố Trầm Chu:

"Cục trưởng Trần cảm thấy Triệu Tiễn Dương này thực sự có chứng cứ?"

Cục trưởng Trần:

"Cái này khó mà nói được, muốn nói có thì địa vị của hai người kém nhau nhiều lắm; muốn nói không có, nhà họ Triệu vẫn có chút thực lực, hơn nữa Triệu Tiễn Dương mấy chục năm trước quả thực cũng từng cộng sự với bí thư Uông."

Nói đến đây, Cục trưởng Trần hơi dừng lại:

"Cố thiếu gia có muốn gặp đối phương một lần không?"

Cố Trầm Chu không trả lời ngay, anh lại lật xem xấp khẩu cung mỏng manh trong tay.

Nội dung phía trên không nhiều, chủ yếu là nhấn mạnh việc phe Uông cũng có tham gia vụ tấn công trên. Lúc trước đã nói rồi, về điểm này thì Cố Trầm Chu cũng không quá bất ngờ.

Phe Úc có thể tạo ra sự kiện tấn công để vu oan cho phe Uông, phá hỏng ấn tượng tốt của nhà họ Cố với phe Uông; vì sao phe Uông lại không thể biết thời biết thế thúc đẩy vụ tấn công này, sau đó bóc trần âm mưu khiến nhà họ Cố giận dữ với phe Úc rồi hoàn toàn nghiêng về phe Uông?

Có lẽ là Cố Trầm Chu dừng lại quá lâu, Cục trưởng Trần ở bên cạnh nói tiếp:

"Cố thiếu gia, nếu Triệu Tiễn Dương không có chút chứng cứ nào thì tôi cũng không dám thông báo cho Bộ trưởng Cố ngay như vậy…"

Lời này có ý chỉ là Triệu Tiễn Dương thật sự có chứng cứ.

Cố Trầm Chu lúc này thực sự hơi kinh ngạc:

"Ồ? Nếu có chứng cứ thì vì sao vừa rồi Cục trưởng Trần không nhắc đến?"

"Nhưng phần chứng cứ này nếu tính theo pháp luật thì không có tác dụng về mặt pháp lý."

Cục trưởng Trần đáp:

"Hơn nữa phần chứng cứ này cũng không phải về phe Uông mà là về chính ông ta."

"Nói chi tiết xem?"

Cố Trầm Chu rất có hứng thú.

Nhìn Cố Trầm Chu như thế Cục trưởng Trần lại thầm cân nhắc trong lòng: Thiếu gia nhà họ Cố này dường như không coi trọng Triệu Tiễn Dương lắm, nhớ vụ án nhà họ Vệ ngày đó, nhà họ Vệ đã móc miệng tên lái xe phạm tội đến không còn gì cả mà vị này còn muốn đến nhìn qua một lần. Mà lần này là chuyện có liên quan đến chính bản thân, sao dường như còn không có cả hứng thú gặp Triệu Tiễn Dương một lần vậy? Nhà họ Cố này rốt cuộc là đã nắm giữ được chứng cứ vô cùng chính xác hay là còn có dự định gì khác…?

Nghĩ thì nghĩ, câu chuyện của Cục trưởng Trần cũng kết thúc:

"Phần chứng cứ là về Vương Sưởng mang theo đội tấn công Cố thiếu gia lần này!"

Cố Trầm Chu nhíu mày.

"Đây là một phần ghi âm cuộc cãi vã giữa Triệu Tiễn Dương và Vương Sưởng."

Cục trưởng Trần nói.

"Trước kia Triệu Tiễn Dương quả thực là từng có chút quan hệ với Vương Sưởng, nhưng mà từ nhiều năm trước đã sụp đổ rồi, nguyên nhân chính là bởi vì Vương Sưởng bám lấy người cháu Uông Vinh Trạch của bí thư Uông, đá người dẫn đường và đề bạt Vương Sưởng lúc đầu là ông ta ra, sau đó lại nói hết chút ân oán từ công đến tư với lãnh đạo cũ cho phe Uông."

Cố Trầm Chu thầm nghĩ nội dung của mấy lời này cũng hơi quá:

"Phe Uông cũng yên tâm dùng loại người này?"

Cục trưởng Trần cười ha ha:

"Có lẽ là Cố thiếu gia không biết, vị công tử tên Uông Vinh Trạch này lúc còn ở thành phố Khánh Xuân thì khá cao ngạo, các bộ ngành đều mở rộng cánh cửa cho cậu ta mà."

Lời này nói ra rất khéo léo, Cục trưởng Trần không nói Vương Sưởng thế nào mà chỉ nhấn mạnh chút chuyện của Uông Vinh Trạch. Uông Vinh Trạch này ấy, cho dù là Thái tử đệ nhất thì rõ ràng là cũng cao ngạo đến mức hơi quá phận, khiến cho quan viên cao cấp ở bên kia chỉ để cho thủ hạ tâng bốc chứ bản thân không

muốn dính đến, quan viên cấp thấp đại khái cũng chướng mắt Thái tử Uông nên dù thường xuyên qua lại cũng chỉ có một mình Vương Sưởng là có thể ra tay được.

Nếu nói như vậy thì chỉ e bất kể là Uông Bác Nguyên hay là Uông Vinh Trạch cũng chỉ là ý tưởng có người đưa lên cửa thì vui lòng nhận thôi…

Cục trưởng Trần còn nói về bản ghi âm:

"Ngày hôm qua lúc Triệu Tiễn Dương lấy ra bản ghi âm này thì tôi cũng đã đưa đi kiểm tra, không có dấu vết cắt hay nối gì cả, nhưng cũng không thể bởi vậy mà nói Triệu Tiễn Dương không hề tham gia vào chyện này."

Ông ta lấy hơi rồi nói tiếp:

"Theo cách nói của Triệu Tiễn Dương, lúc ấy ông ta hợp tác với Vương Sưởng chuẩn bị làm một vài chuyện bất hợp pháp, đoạn ghi âm này lưu lại lúc ông ta cãi cọ với Vương Sưởng để đề phòng bất trắc. Mà về tin nhắn được ghi lại làm chứng cứ, Triệu Tiễn Dương nói dãy số quả thực là ông ta mua không hề sai, nhưng khoảng thời gian trước vốn không hề dùng đến nên không biết gì về chuyện tin nhắn cả. Tôi đã sắp xếp người đi điều tra, nhưng hiện tại vì thời gian quá ngắn nên chưa có đầu mối, hi vọng là cuộc thẩm vấn Vương Sưởng một lúc nữa sẽ có thể có chút đột phá…"

Ông ta còn chưa nói dứt lời thì di động đặt trong túi quần kêu vang.

Cục trưởng Trần nhướn mày, đưa tay ra đang muốn ấn tắt thì thấy Cố Trầm Chu vẫn đang lẳng lặng nghe ông ta nói đưa tay ra hiệu, ý bảo ông ta nhận điện thoại đi.

Cục trưởng Trần nói một tiếng có lỗi rồi đứng lên đi vài bước ra ngoài, lúc nhận điện thoại chưa nói được với đầu bên kia vài câu thì ông ta đã kêu lên thất thanh:

"Cái gì? – Vương Sưởng tự sát!?"

"Đúng vậy, Cục trưởng Trần."

Người ở đầu bên kia nói:

"Hai mươi phút trước Vương Sưởng trên đường áp giải từ khu quân đội đến Cục Cảnh sát thì đã cầm dao găm đâm nhân viên áp giải bị thương rồi nhảy xuống xe ngã chết."

Nắm chặt điện thoại trong tay, sắc mặt Cục trưởng Trần thay đổi mấy lần, nhất thời không nói tiếp được gì.

Đầu điện thoại bên kia nói tiếp:

"Bên chỗ chúng tôi còn một vài chuyện cần phải xử lí, thi thể của Vương Sưởng sẽ chuyển giao cho cấp cảnh sát. Tạm biệt Cục trưởng Trần!"

Điện thoại bị ngắt, tiếng tút tút truyền ra từ microphone một lúc lâu, Cục trưởng Trần cất di động, vẻ mặt nặng nề nói với Cố Trầm Chu:

"Cố thiếu gia, đều là do tôi không làm tốt công tác phòng bị!"

Câu đầu tiên không đưa đẩy không biện giải, thẳng thắn ôm hết trách nhiệm về mình.

Từ lúc vừa mới nghe thấy Cục trưởng Trần kêu ra câu kia thì vẻ mặt Cố Trầm Chu vẫn cực kì bình tĩnh, anh mỉm cười:

"Cục trưởng Trần cũng quá cẩn thận rồi, cảnh sát vốn chưa hề nhận được người thì nói gì đến trách nhiệm? Đây rõ ràng là vấn đề của quân đội."

Cục trưởng Trần lại nói:

"Nếu chúng tôi tự mình đến quân đội đón người thì có lẽ vốn không có chuyện gì."

Không có chuyện gì à? Chuyện này chưa hẳn đã vậy! Hai người đều thầm nghĩ trong lòng như thế nhưng không một ai nói ra khỏi miệng. Cục trưởng Trần liếc mắt nhìn Triệu Tiễn Dương trên màn hình lớn một cái:

"Cố thiếu gia, có muốn gặp Triệu Tiễn Dương một lần không? Nói không chừng chỗ đối phương còn một ít chứng cứ khác nữa."

Cố Trầm Chu đứng dậy lắc đầu:

"Không được, tôi một không phải cảnh sát, hai không phải ủy ban kỉ luật, ba không phải quan tòa, lấy thân phận gì để đi gặp Triệu Tiễn Dương? Lần này đến đây Cục trưởng Trần đã nói rất rõ ràng, tôi nghĩ Bộ trưởng Cố ở bên kia cũng rất vừa lòng."

Lời này rất có ẩn ý. Cục trưởng Trần cũng không bày tỏ sự nghi hoặc ra ngoài mặt mà chỉ nhiệt tình đưa Cố Trầm Chu ra ngoài, cho đến khi ra thẳng cổng lớn của Cục Cảnh sát, sau khi Cố Trầm Chu cản lại nhiều lần thì ông ta mới dừng chân:

"Cố thiếu gia, tôi sẽ làm việc dựa theo chứng cứ."

Đây là xác nhận cuối cùng.

Cố Trầm Chu mỉm cười:

"Hẳn là như thế, Cục trưởng Trần vất vả rồi."

Lại lơ đãng bỏ thêm một câu:

"Vụ này phải làm thật nhanh nhưng đừng qua loa quá."

Cục trưởng Trần xua tay liên tục:

"Không đâu không đâu, đây là chức trách của cảnh sát nhân dân!—"

Nói rồi nhìn Cố Trầm Chu xoay người lên xe, sau khi xe rời khỏi Cục Cảnh sát mới xoay người quay về văn phòng của mình. Vừa ngồi xuống không bao lâu thì điện thoại đường dây nội bộ lại vang lên, ông ta nhấc máy ừ một tiếng, là người phía dưới xin chỉ thị có liên quan đến chuyện của Triệu Tiễn Dương, hỏi ông ta xem nên đưa người về phòng tạm giam hay là tìm người thẩm vấn.

Cục trưởng Trần:

"Mang hắn về đây đi!"

Nói xong thì cúp điện thoại, ông ngồi im trên ghế, bưng chén trà lên cân nhắc hàm ý trong biểu hiện cùng thái độ vừa rồi Cố Trầm Chu.

Ý của đối phương khi đến đây hôm nay là muốn biến vụ án của Triệu Tiễn Dương thành án xác lập!Ông ta xác nhận suy nghĩ này trước rồi lại ngẫm nghĩ.

Lúc đầu không gặp Triệu Tiễn Dương, cuối cùng lại chỉ thị phải làm nhanh vụ án, vậy đã có thể nói rõ được điểm này. Nhưng câu 'Đừng qua loa' cuối cùng kia có hàm nghĩa gì đây? Những lời này nghe như không muốn bỏ qua cho manh mối ở chỗ Triệu Tiễn Dương…

Cục trưởng Trần uống một ngụm trà đặc.

Nếu nói cùng lúc muốn dùng Triệu Tiễn Dương để xao sơn chấn hổ và ngấm ngầm tiếp tục điều tra thì cũng có phần hợp lí… Nhưng trình tự chủ yếu và thứ yếu của những lời nói như thế này cũng như câu nói cuối cùng kia phải nói thành 'Đừng qua loa vụ án nhưng phải làm thật nhanh' mới đúng.

Là sơ sót sao?

Cục trưởng Trần lại lắc đầu. Vị công tử này đã lăn lộn trong giới đời thứ ba ở kinh thành đến mức thành tinh, cho dù Bộ trưởng Cố không đến thì cũng có thể phái thư kí bên cạnh mình đến, yên tâm giao chuyện quan trọng như vậy cho vị công tử này thì lí do duy nhất chỉ có thể là ông ấy tin tưởng con mình có thể làm tốt được mọi chuyện.

Một câu cuối cùng kia chắc là không nói sai: Trọng điểm chính là phải khiến vụ án này thành án xác lập, sau đó có thể men theo một vài chứng cứ kia để tiếp tục điều tra.

Lời nói thế này…

Cục trưởng Trần nhớ lại từ đầu đến cuối cuộc đối thoại với Cố Trầm Chu một lần rồi bất chợt kinh ngạc: Lúc nghe thấy Vương Sưởng nhảy khỏi xe ngã chết thì Cố Trầm Chu không hề có chút phản ứng nào cả! Điều này nói lên cái gì? Nói rằng nhà họ Cố đã sớm đoán trước được chuyện này, thậm chí chuyện này rất có thể là do nhà họ Cố đứng phía sau ra tay!

Nghĩ đến đây ông liền rùng mình rợn gáy.

Triệu Tiễn Dương có lẽ thật sự là bị người khác hãm hại, nhà họ Cố đã dự tính được từ trước, biết nhưng làm như không biết, không chỉ muốn xử Triệu Tiễn Dương mà còn muốn hoàn thành xác lập vụ án, mục đích chính là khiến người ra tay phía sau không có cách nào lật lại chuyện này để khuấy đảo sóng gió nữa!

Ngay khi Cục trưởng Trần đang suy ngẫm về hàm ý trong lời nói của Cố Trầm Chu thì Cố Trầm Chu đã quay lại Chính Đức Viên cũng đang nói chuyện với Cố lão.

So với phân tích suy đoán cực hạn của Cục trưởng Trần về Triệu Tiễn Dương thì một già một trẻ ở Chính Đức Viên lại hiểu rõ hơn.

"Hoàn thành việc biến vụ án của Triệu Tiễn Dương thành án xác lập, vụ tấn công ở ngoài lần này có thể coi như xong rồi."

Một tay Cố lão xoay xoay hai quả cầu ngọc được mài bóng loáng, chậm rãi nói.

"Nhưng không thể xong toàn bộ."

Cố Trầm Chu ngồi trên ghế nói.

"Hoàn thành án xác lập là để khiến nhà họ Hạ không có cách nào mượn chuyện này để tiếp tục gây nên sóng gió, tiếp tục điều tra là để nhà họ Hạ bối rối. Đợi cha đạt được hiệp nghị với chính phủ, lui lại được là tốt rồi."

Cố lão ừ một tiếng lại xoay hai quả cầu ngọc kia, chợt nói:

"Không điều tra được thì thôi đi, nếu chúng ta đã biết là nhà họ Hạ giở trò quỷ ở đằng sau thì cứ lùi lại – Con thật sự nuốt trôi được cục tức này?"

Cố Trầm Chu nuốt được cục tức này sao? Cố Trầm Chu đương nhiên nuốt không trôi cục tức này!

Từ khi bắt đầu quen biết Hạ Hải Lâu, bỏ qua hoài nghi từ lúc còn chưa gặp mặt đã xuất hiện, sau khi ở chung thì cái miệng tầm thường của Hạ Hải Lâu cũng coi như thôi đi, tiếp đó hết hạ thuốc lại muốn chơi anh, còn tự đạo diễn tự chơi trò 'Anh hùng cứu mĩ nhân', lại lập bẫy khiến nhà họ Cố phải ở lại vũng bùng của nhiệm kì mới này là vì cái gì? Vì muốn nắm được nhà họ Cố trong tay hắn rồi sau này muốn làm gì thì làm đúng không?

Chuyện như vậy, nếu Cố Trầm Chu còn nhịn nữa thì anh sớm đi tìm một ngôi chùa cổ nổi tiếng rồi qui y cửa Phật đi – rõ ràng con ưng bị cắt thịt này đang liều mình lao về phía sói!

Nhưng có đôi lúc, càng phẫn nộ thì càng phải lạnh lùng bình tĩnh, càng không nhịn được thì phải càng nhịn.

Cố Trầm Chu:

"Ông nội, ông muốn hỏi con có tức hay không, con đương nhiên nhiên là tức. Hỏi con có nuốt được nỗi giận này không thì con đương nhiên là không nuốt được. Nhưng nếu ông hỏi con có nhẫn nhịn được hay không thì con đương nhiên nhẫn được."

"Mục đích của nhà họ Hạ là gì? Từ khi Hạ Hải Lâu thiết kế cái bẫy kia cho đến lỗ hổng ở chỗ Triệu Tiễn Dương, có thể nhìn ra rất rõ rằng đối phương đang muốn ép chúng ta phải ở lại vũng xoáy này, sau đó lúc đánh đổ được phe Uông thì sẽ đá nốt nhà họ Cố chúng ta xuống – ông ở đây, cha con đi ra ngoài năm năm lúc quay về là tuổi vừa chín, tiến vào Thường ủy sẽ có hi vọng rất lớn, vị phe Úc kia nắm quyền khẳng định cũng muốn thu nhận nhà họ Cố chúng ta về trọng dụng. Khi Hạ Nam Sơn muốn bước lên đỉnh làm Thủ

tướng thì nhất định phải có tên ngạch trong Thường ủy, mà chín tên ngạch này có cho cũng không có… Ông ta chưa chắc đã không thể tranh được, nhưng so với đến lúc ấy tiến vào trong mới tranh cao thấp thì hiện tại đạp đổ chúng ta vẫn là thuận tiện lại nhanh chóng hơn không phải sao?"

Cố Trầm Chu phân tích:

"Hiện giờ ở phía sau thì ông ta là lực lượng trung thành vững chắc của phe Úc, hãm hại Triệu Tiễn Dương rồi còn liên lụy đến phe Uông, cho dù Triệu Tiễn Dương cũng được vị phe Úc kia coi trọng thì hiện giờ vị đó cũng sẽ không nói gì, ngược lại còn đứng ở đằng sau ủng hộ đối phương. Nhưng đến khi vị ấy thuận lợi bước lên đỉnh thì Hạ Nam Sơn chưa chắc đã có thể nói sao làm vậy được như lúc này."

"Con rất coi trọng phe Úc?"

Cố lão vẫn im lặng lắng nghe chợt lên tiếng hỏi.

Cố Trầm Chu ngẩn ra, phát hiện khuynh hướng trong lời nói của mình có phần rõ ràng, anh trầm ngâm một lát rồi gật đầu:

"Con khá xem trọng phe Úc."

"Lí do?"

"Vị kia của phe Uông đến quá muộn."

Cố Trầm Chu chỉnh sửa lại suy nghĩ của mình, chậm rãi nói ra:

"Đã đến kì tuyển cử của nhiệm kì mới mà ông ta mới xuất hiện; vị kia của phe Úc tuy rằng mười năm nay không có gì nổi bật nhưng dù sao cũng làm Thái tử được mười năm rồi, nhân mạch các nơi đều không thể khinh thường, hơn nữa – dường như không có ai bắt được nhược điểm nào của vị Thái tử này."

Anh nói xong lại lắc đầu.

"Nhưng tranh đấu trong nhiệm kì mới thì không ai biết được kết quả sẽ như thế nào, nhà họ Cố không cần phải chen chân vào, Hạ Hải Lâu và Hạ Nam Sơn có thể đợi sau khi chuyện này xong rồi mới từ từ thanh toán."

Đạo lí này rất đơn giản: Nếu giờ phút này can thiệp vào tranh đấu trong nhiệm kì mới thì chuyện tiếp theo sẽ là chuyện lớn, bất kể là Cố hay Hạ thì đều phải dựa vào thắng bại giữa Úc Thủy Phong và Uông Bác Nguyên ở đằng sau để phân thắng bại, nếu nói phải hiểu thêm một chút thì nếu chọn phe để đứng, nhà họ Cố dù thắng hay thua nhất định đều phải nằm ở dưới bánh xe, nếu may mắn thì còn có thể ngồi trên càng xe hưởng một hồi vinh quang, nếu xui xẻo thì sẽ bị đặt dưới bánh xe rồi nghiền nát thành từng mảnh nhỏ.

Mà phải đợi nhiệm kì mới chấm dứt thì tranh đấu giữa Cố Hạ mới là tranh đấu giữa hai nhà, đến lúc ấy thắng bại tuy do hai bên nhưng hơn thế vẫn phải xem thủ đoạn của bản thân hai nhà thế nào, tác động từ bên ngoài dù sao cũng chẳng rõ ràng lắm.

Cố lão chậm rãi gật đầu:

"Nếu đã nghĩ rõ ràng rồi thì buổi tối con hãy trò chuyện với cha con một chút… Lần này thằng nhóc nhà họ Hạ không khỏi xằng bậy quá mức rồi."

Cố Trầm Chu lại nghĩ đến một loạt những chuyện mà Hạ Hải Lâu làm, thầm nghĩ hắn đâu phải chỉ xằng bậy? Đúng là đồ thần kinh, còn là đồ thần kinh có văn hóa nữa.

Cố lão ở bên kia lại lên tiếng:

"Sơ hở của nhà họ Hạ xuất hiện trên người Vương Sưởng, Vương Sưởng lại xuất thân từ huyện Thanh Hương, tuy rằng hồ sơ đã sớm bị xóa bỏ nhưng nếu đã bỏ sức lực lớn nhất để điều tra thì cũng vẫn có vài dấu vết để lại."

"Chỉ cần điều tra ra hoàn cảnh của nhân vật mấu chốt này thì tất cả các vấn đề đều tra ra được manh mối."

Cố Trầm Chu nói tiếp.

Cố lão xoay xoay hai quả cầu ngọc kia, lát sau lại nói:

“Lúc đầu vì sao con lại hoài nghi nhà họ Hạ? – Chỉ vì Hạ Hải Lâu xuất hiện ở hiện trường?”

“Bởi vì Hạ Hải Lâu không có chút động tác nào.”

Cố Trầm Chu chợt cười nói:

“Hạ Hải Lâu là loại người gì? Đầu hắn bị đập vỡ lại không hề có chút phản ứng nào? Cho dù chuyện này nhằm vào nhà họ Cố thì hắn cũng biết kẻ đứng làm chủ phía sau, cố ý đuổi đến rồi trùng hợp bị thương – như vậy phản ứng cũng quá mềm mại đến mức không bình thường!”

Cố lão ngẩn ra, tiếp đó lắc đầu:

“Cẩn thận mấy cũng sẽ có sai sót.”

Nếu việc này xảy ra trên người kẻ khác thì ông khó tránh khỏi muốn cười ra tiếng, nhưng xảy ra trong chính nhà mình thì đáy lòng Cố lão lại là một mảnh nặng nề lạnh lẽo.

“Được rồi, chuyện này đến đây thì ngừng đi. Nhà chúng ta cần phải bước nhanh hơn.”

Cố Trầm Chu gật đầu:

“Vậy thì ông nội, con đi về trước đây.”

Cố lão ừ một tiếng, nói thêm:

“Tiểu Chu, khoảng thời gian cuối cùng con không có việc gì thì ít ra ngoài thôi, ra vào cũng phải mang theo cảnh vệ, chú ý an toàn nhiều hơn. Con và Chính Gia mới là trụ cột quan trọng nhất của nhà họ Cố.”

“Con biết ạ, ông nội.”

Cố Trầm Chu nói xong thì đi xuống dưới với bà nội đang nấu cơm trong nhà bếp. Sau khi giúp đỡ một lúc mới lấy xe đi ra khỏi biệt thự, lúc khởi động xe thì điện thoại di động đặt bên vô lăng rung lên, Cố Trầm Chu cầm lên nhìn thì thấy là Hạ Hải Lâu.

Anh dừng chiếc xe đang khởi động lại, nhận điện thoại:

“Hạ thiếu gia.”

Đối phương đang thảo luận điều gì đó trong điện thoại.

Anh khẽ mỉm cười tựa vào vô lăng, thân thể và giọng nói đều vô cùng thả lỏng, chỉ là trong lúc lơ đãng, đôi mắt đen láy kia phản chiếu lại trong kính chiếu hậu thì cảm xúc đã ngưng tụ lại thành băng lạnh.

Hạ Hải Lâu, cậu muốn chơi thì tôi sẽ theo đến cùng.

Lần này, chúng ta cẩn thận nhìn xem, ván cờ đã mở thì hươu sẽ chết vào tay ai!

=====

Đôi lời của tác giả:

Ai, cuối cùng đã viết xong một ván giữa Úc, Uông, Cố, Hạ này rồi, dưới đây là giải thích đơn giản lại một lượt, ai có hứng thú hoặc có nghi vấn về đoạn trước có thể xem:

Ván này là Hạ ra tay.

Hạ Hải Lâu tự làm tự diễn, bắt đầu từ lúc tìm người tấn công Cố Trầm Chu đến khi cứu người đều là hướng dẫn Cố Trầm Chu điều tra phe Úc, sao đó lại giết chết Vương Sưởng, tất cả đều do Hạ Hải Lâu một tay làm nên.

Mục đích của Hạ Hải Lâu trong truyện này đã từng được giới thiệu: Hắn muốn phá đổ nhà họ Cố rồi sau đó kéo Cố thiếu gia đến thích làm gì thì làm, ví dụ như: giam cầm, SM, ngược đãi cùng những việc chỉ có bạn không thể nghĩ ra được chứ không có gì mà hắn không làm được… Khụ khụ, nghiêm túc một chút, quay lại chuyện đứng đắn.

Trước tiên phân tích theo nhà họ Cố thì Cố là được người đương nhiệm cất nhắc, không thể bỏ qua Úc được người đương nhiệm hướng đến nên Cố và Úc về cơ bản là không thể cùng đội.

Như vậy xuất phát từ việc thực lực của Cố, Hạ muốn chuẩn bị xông lên vị trí Thủ tướng thì không thể không cân nhắc đến Cố, tiếp đó ông ta lại tính toán đến cơ hội ở nhiệm kì mới, đẩy Cố về phía đối thủ rồi sau đó thiết kế ra một chiêu lớn dứt khoát giải quyết gọn Cố, trải rộng đường cho việc thăng chức của mình sau này.

Vì thế Tiểu Hạ bắt đầu ra tay.

Đầu tiên hắn tìm người tấn công Cố Trầm Chu, làm một ván giả mà như thật, lúc này chỉ cần Cố hơi phân tích một chút liền biết [Uông Vinh Trạch] không chỉ đơn giản như bề ngoài: Hạ Hải Lâu bên này ở ngoài là chia rẽ Cố Uông, nhưng thực tế lại là muốn đẩy Cố sang bên Uông.

Bước thứ hai, hắn hướng dẫn Cố đi điều tra phe Úc, đồng thời làm tốt tất cả chứng cứ chờ Cố đến điều tra: Mục đích ở đây là trực tiếp chứng minh do phe Úc ra tay, tăng thêm sự liên hệ của Cố Uông. Nhưng nếu đã đến mức độ này mà Cố vẫn không hạ quyết tâm dựa vào phe Uông thì phải làm sao đây?

Vì thế còn có bước thứ ba. Trong bước thứ ba hắn để lại cái đuôi trong vụ việc của Triệu Tiễn Dương, khiến cái đuôi này chỉ thẳng về phía phe Uông, mục đích của một bước này là muốn khiến Cố ở lại trong kinh thành, chỉ cần kéo dài thời gian đủ lâu thì Cố có muốn tránh thoát ra ngoài cũng không tránh nổi nữa.

Ba bước này là Hạ nhằm vào Cố.

Còn có thế cục trong cuộc là Hạ nhằm vào Triệu Tiễn Dương, hắn chơi tốt một vũng nước bẩn này, giội cho Triệu Tiễn Dương ướt sũng từ đầu đến chân, kết quả là đối phương còn tưởng rằng là người của phe Uông làm: Một bước này cũng là để hướng dẫn Cố đi điều tra trình tự mấu chốt của Uông.

Về cái chết của Vương Sưởng, cùng lúc vì Vương Sưởng là nhân vật mấu chốt đã biết quá nhiều, mặt khác cũng là muốn khơi lên sự giận dữ của Cố, khiến bọn họ bỏ lỡ thời gian tốt có thể bứt ra.

Mà Tiểu Cố bên này thì sao, việc này đơn giản hơn biết bao nhiêu: Anh từ lúc bắt đầu hoài nghi Hạ Hải Lâu đến khi thông qua Vương Sưởng điều tra được rõ điểm mấu chốt thì lập tức làm tốt tất cả [điều tra hay là thân mật với Tiểu Hạ], đều là làm ngược lại với mục đích của Hạ Hải Lâu, bảo vệ nhà họ Cố thuận lợi lùi xuống, cũng là qua mặt Hạ Hải Lâu và nhà họ Hạ, nếu có điều kiện thì còn có thể đâm lại một kích đúng vào thời điểm mấu chốt.

Đoạn trước của truyện có một chương tên là 'Hoàn toàn tách rời quan hệ với một bên' (chương 36), thực ra áp dụng với chỗ này thì tốt hơn.

Đây mới chỉ là mở đầu cho tranh đấu trong nhiệm kì mới, tuy rằng Cố Hạ là diễn viên chính nhưng một ván này của boss Úc Uông ở phía sau cũng hoàn toàn có thể nhìn thấy, giống như dự đoán trong truyện vậy, Úc ở phía sau ủng hộ, Uông ở phía sau lại biết thời biết thế.

53. Chương 53: Phượng Hoàng Và Nước Bẩn

Thời tiết tháng mười hai ôn hòa, không lạnh không nóng, ánh mặt trời ấm áp.

Khoảng thời gian gần đây Hạ Hải Lâu gần như đã trở thành khách quen ở tiểu viện dưới chân núi Thiên Hương của Cố Trầm Chu, năm ngày thì có ba ngày lại chạy đến ăn một bữa cơm, sau đó lại kéo Cố Trầm Chu chơi game hoặc xem tin tức, hay là đi dạo lên núi Thiên Hương – ngọn núi này cũng không lớn, hai năm trước lúc Cố Trầm Chu lên kế hoạch xây dựng sơn trang Thiên Hương thì đã mua hết cả ngọn núi này – về phần thói quen trước đây tụ họp với người khác đua xe uống rượu gì đó, sau khi ở nhà Cố Trầm Chu hai ngày thì hắn phải thừa nhận rằng một nghìn kiểu chơi bời ở bên ngoài quả thực nhàm chán, đã đến lúc phát triển một vài hoạt động vui chơi khác!

Hôm nay Hạ Hải Lâu đến sớm, chín giờ sáng đã lái xe đến cửa nhà Cố Trầm Chu, dừng xe trong sân xong nhìn về phía cửa sổ phòng khách thì vừa vặn nhìn thấy bóng dáng của Cố Trầm Chu đang ngồi trên sô pha.

Hắn nhịn không được ngáp một cái – hôm qua hơn ba gần bốn giờ sáng hắn mới ngủ, bây giờ còn quá sớm – thầm nghĩ hai người nghỉ ngơi không giống nhau thì việc đáng buồn nhất là gì? Một đã ngủ còn một vừa mới tỉnh; một đã sớm thức dậy còn một đang ngủ say!

Việc này lãng phí mất bao nhiêu thời gian chứ. Nhưng muốn bắt Cố Trầm Chu sửa thì việc đó tuyệt đối không thể nào. Điểm này Hạ Hải Lâu vẫn tự mình hiểu được. Hay là mình từ bỏ? Hắn lại nghĩ, mỗi sớm ngủ dậy chạy đuổi theo Phượng hoàng à?

Hạ Hải Lâu thuận tay khóa xe, ngáp thêm một cái rồi mới đẩy cánh cửa sắt không khóa ra, đi vào phòng khách.

"Cậu đến rồi."

Cố Trầm Chu ngồi trên sô pha ngẩng đầu lên chào hỏi Hạ Hải Lâu đi vào, quan hệ của hai người gần đây không tệ, Hạ Hải Lâu thường xuyên đến đây, Cố Trầm Chu cũng không luôn miệng gọi Hạ thiếu gia nữa. Nhưng trong phòng khách còn có một người khác, thanh niên nghiêng người ngồi đối diện với Cố Trầm Chu lập tức đứng lên:

"Chào Hạ thiếu gia."

Tâm tình cực tốt lúc sáng lập tức bay đi mất một nửa, Hạ Hải Lâu không nóng không lạnh đáp:

"A, là tiểu Lâm à."

Nói rồi liền đi đến bên cạnh Cố Trầm Chu, bỏ qua mấy chỗ ngồi trống khác nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh người kia.

Người thanh niên đang ở trong phòng khác chính là Lâm Phương mà Cố Trầm Chu mang theo từ nước ngoài về. Hắn nhìn vẻ mặt thản nhiên của Hạ Hải Lâu thì thầm nghĩ không biết đã đắc tội vị đại thiếu gia này từ lúc nào – rõ ràng vài ngày trước hắn còn cân nhắc đến tâm tình của Cố Trầm Chu mà cố ý cho Hạ Hải Lâu chút việc tốt – đối phương ngược lại gặp mình lần nào thì không vui lần đó. Qua vài lần, lại nghĩ đến tiếng tăm của Hạ Hải Lâu ở trong giới, Lâm Phương thực sự cảm thấy nếu ban đêm mình đi ra ngoài đường rồi bị đánh hôn mê thì thật sự không hề kì lạ chút nào…

"Còn chuyện gì không?"

Cố Trầm Chu lên tiếng.

Lâm Phương nhanh chóng tập trung lực chú ý lại nói với Cố Trầm Chu:

"Cố thiếu gia, ngài xem liệu có nên bớt chút thời gian đến công ti một chuyến? Cũng thuận tiện khích lệ nhân viên một chút luôn."

Nghe đến đây thì khóe môi Hạ Hải Lâu mang theo một nụ cười mỉm thần bí: Khoảng thời gian này Cố Trầm Chu khiêm tốn còn không kịp, nếu thật sự làm việc này thì chẳng phải là tự đưa nhược điểm của mình vào trong tay kẻ địch hay sao? Rất rõ ràng, Lâm Phương vẫn chưa chạm đến được chút nào mấy chuyện về chính trị này.

Quả nhiên Cố Trầm Chu không hề có suy nghĩ đó, vẻ mặt thản nhiên đáp:

"Chuyện khích lệ cảm xúc của công nhân đương nhiên có quản lí ở công ti xử lí."

Nghe thấy chưa? Hạ Hải Lâu nhìn lên trần nhà, trong lòng thầm thoải mái: Ai nha, không hiểu rõ suy nghĩ thật sự trong lòng lãnh đạo, đối với cấp dưới mà nói thật sự là một việc đáng sợ, rất đáng sợ!

Lâm Phương đứng một bên rõ ràng cũng có cảm giác vỗ mông ngựa lại vỗ nhầm lên đùi, thực ra việc này cũng không phải hắn thiếu hiểu biết mà là tình hình trong và ngoài nước khác nhau: Ở nước ngoài nơi chủ nghĩa tư bản phát triển thì có thể thường xuyên nghe thấy tập đoàn tài chính nào đó ủng hộ phía sau cho XX tranh cử, mà ở trong nước thì đừng nói là nghe thấy, vốn không có khả năng xuất hiện chuyện như vậy.

Bên này Hạ Hải Lâu liên tục huých nhẹ lên người Cố Trầm Chu, Lâm Phương nhanh chóng quyết định rằng mọi chuyện hôm nay chỉ đến đây là ngừng:

"Cố thiếu gia, nếu không còn chuyện gì khác thì tôi đi sắp xếp việc ngài dặn dò trước."

Cố Trầm Chu gật đầu.

Lâm Phương lại nói lời tạm biệt với Hạ Hải Lâu rồi mới đi ra ngoài.

Đợi bóng dáng của đối phương biến mất ngoài cửa, Hạ Hải Lâu liền mỉm cười xinh đẹp lấy lòng Cố Trầm Chu – bày ra cái mặt lạnh đá mất thuộc hạ của đối phương đi thì nhất định phải bồi thường cho lãnh đạo!

"Giờ chúng ta lên núi chứ?"

Đây là hoạt động mà mấy hôm trước bọn họ đã quyết định.

"Được."

Cố Trầm Chu gật đầu, lại nói thêm:

"Những người đi theo cậu hôm qua gọi điện thoại đến đây."

"Những người đi theo tôi?"

Hạ Hải Lâu ngẩn ra – nhất thời hắn thực sự không hề nghĩ ra được ai, chọn người quá nhiều thì có ai là không giống nhau đâu.

"Là Vương Phương thì phải."

Cố Trầm Chu giải thích:

"Cậu ta nói không gọi được cậu nên hỏi tôi có muốn đi cùng cậu ra ngoài gặp mặt mọi người hay không."

Vương Phương là con trai của một chính bộ cấp Bộ trưởng, xuất thân cũng không tính là lớn nhưng lại vô cùng biết cách tự giải quyết, lúc đi theo Hạ Hải Lâu còn ôm hết những chuyện Hạ Hải Lâu lười làm vào xử lí, trong giới này quả thực có được chút tiếng nói.

Khá lắm, không có cách nào gọi tôi ra ngoài thì đã nghĩ cách đi theo bên Cố Trầm Chu, muốn bắc cầu trải đường cho cha mình à? Còn phải xem anh đây có đồng ý hay không!

"Là thằng nhóc kia à."

Hạ Hải Lâu ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng đã cáu kỉnh ghi một món nợ lên cho đối phương.

"Gần đây chơi chán rồi nên không đi ra ngoài, không ngờ bọn họ lại tìm đến tận chỗ anh."

"Cậu muốn đi? Cần thì đi cùng đi."

Cố Trầm Chu nói.

Hạ Hải Lâu thầm nghĩ tôi không đi thực ra cũng không có vấn đề gì, dù sao cũng chỉ là chơi bời thôi, nhưng nếu ở cùng anh đã nhiều ngày thế này, tôi còn không nhìn ra anh hoàn toàn chướng mắt việc vượt quá hay sao. Có qua có lại. Người mà, nếu không thật sự đã phung phí đầu óc với ánh mắt này rồi.

Vừa nghĩ như vậy, hắn liền kiên quyết nói:

"Không được, gần đây vẫn nên nghỉ ngơi một chút, khoảng thời gian này cũng không tiện đi ra ngoài liên lụy quá nhiều."

Hắn dừng lại một chút:

"Sao anh lại đột nhiên muốn đi ra ngoài?"

Cố Trầm Chu mỉm cười, thờ ơ đáp:

"Cũng không có chuyện gì, nếu cậu muốn đi thì mọi người cùng đi."

Hạ Hải Lâu ngẩn ra, sau đó nửa đùa nửa thật:

"Anh cũng tốt thật."

"Tôi còn có thể tốt hơn nữa."

Cố Trầm Chu trả lời rồi đứng dậy:

"Không phải là muốn lên núi sao? Đi thôi, lái xe lên hay đi bộ lên?"

"Lái xe đi, lúc xuống núi cũng tiện."

Hạ Hải Lâu vừa đáp vừa đi theo Cố Trầm Chu ra ngoài, hắn cân nhắc lời nói của Cố Trầm Chu liền thuận thế nghĩ đến một đôi mà trong giới công nhận – Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm – anh em tốt.

Vẫn là tìm lúc nào đó khiến Vệ Tường Cẩm chết đi thôi, Hạ Hải Lâu thầm nghĩ, đây đúng là một tồn tại gây cảm giác rất chướng mắt.

Giống như đã nói lúc trước, độ cao của núi Thiên Hương không cao cũng không rộng lớn lắm, nếu muốn làm vận động cực hạn như đi bộ đường xa hay thám hiểm thì còn lâu mới đủ, nhưng nếu chỉ coi như làm vận động ra ngoài lúc nhàn rỗi thì lại là một nơi hoàn hảo.

Hai người lái xe lên núi rồi dừng xe ở bên ngoài sơn trang Thiên Hương, cũng không mang theo quá nhiều thứ mà chỉ cầm dao găm, dây thừng cùng một vài thứ có thể dùng được, đi vào bên trong núi.

Cây cối trên núi Thiên Hương phần lớn là loại lá to, đến tháng mười hai thì lá khô xào xạc rơi xuống trên đầu, trải ra một tấm thảm màu vàng kim trên mặt đất.

Hạ Hải Lâu mang theo dây thừng dự định biểu diễn tuyệt kĩ dùng dây thừng bắt thỏ của mình, hắn vừa dùng nhánh cây đẩy lá khô ra quan sát dấu chân in trên bùn đất, vừa khoe khoang phổ cập kiến thức cho Cố Trầm Chu ở bên cạnh:

"Anh nhìn dấu này xem, hình tròn không có đầu nhọn, rộng khoảng ba phân, nhất định là dấu chân của mèo rừng!"

"Mà dấu này lớn hơn một chút, phía trên dấu chân lại có bốn dấu nhọn, nhất định là dấu chân của chó hoang."

"Còn cả sóc nữa, có đôi khi cũng để lại dấu móng vuốt thật dài trên rễ cây dưới mặt đất, nhưng loại động vật chuyên sống trên cây này thì tốt nhất là nghe –"

"Chi chi, chi chi!"

"Tiếng khỉ kêu."

Cố Trầm Chu bình tĩnh tiếp lời.

Hạ Hải Lâu:

"Tôi ghét khỉ…"

Hai người đi dạo một vòng trong rừng cây trên đỉnh núi Thiên Hương thì tìm được nguồn của dòng suối chảy vào trong hậu viện nhà Cố Trầm Chu: Đó là một con suối không quá lớn, bề rộng khoảng hai thước, ở giữa có một luồng nước bốc lên, đây chính là một dòng suối phun nhỏ.

Nước ở nơi này liếc mắt nhìn một cái đã thấy là cực kì trong vắt, đi một hồi lâu hai người đều đã uống hết nước khoáng mang theo, Cố Trầm Chu ngồi xổm xuống vươn tay vốc lên uống một hớp rồi nói với Hạ Hải Lâu:

"Rất ngọt."

Hạ Hải Lâu rất vui vẻ mỉm cười với Cố Trầm Chu, cũng kích động chạy đến ngồi xổm xuống uống nước với Cố Trầm Chu, lại lấy bình nước khoáng của đối phương qua hứng lấy nửa bình, lắc lắc dây thừng trong tay nói:

"Tôi vừa nhìn trúng một chỗ, anh chờ đó, tôi đi làm bẫy bắt thỏ!"

"Bắt được?"

Cố Trầm Chu cũng cảm thấy hứng thú nên hỏi.

"Thỏ bình thường rất ngốc."

Hạ Hải Lâu nghiêm túc:

"Tôi từng tận mắt nhìn thấy một con thỏ đâm đầu vào cây chết!"

"Ồ?"

Hạ Hải Lâu nhìn trời:

"Đúng rồi, khi ấy tôi đang cầm dao chạy đuổi theo phía sau nó."

Cố Trầm Chu bị thuyết phục, anh đi theo Hạ Hải Lâu đến chỗ mà đối phương vừa nói mình nhìn trúng, dùng dây thừng làm một cái bẫy động, lại rải rất nhiều cỏ dại mà thỏ thích ăn ở xung quanh cái bẫy, còn điểm xuyết thêm mấy củ cải đỏ lên nữa (lấy từ trong sơn trang ra), lúc này mới cùng quay lại sơn trang chuẩn bị gì đó cho bữa trưa.

Đương nhiên, bọn họ đợi ở trong sơn trang cho đến hết ngày hôm nay, khi trời sập tối cũng không thấy được một cọng lông thỏ, trong khi buổi chiều lúc Cố Trầm Chu đi ra sau viện múc nước thì vớt được một con khỉ bị ngâm nước đến ủ rũ ở trong thùng nước, anh nhìn con khỉ ở trong thùng nước bị rót đầy một phần tư và Hạ Hải Lâu ngồi bên cạnh nhìn trời huýt sáo, sau khi im lặng hồi lâu thì rũ rũ nước trên người con khỉ rồi thuận tiện cho nó chút hoa quả để trấn an.

Lại thêm một ngày hoàn mĩ nữa!

Hạ Hải Lâu tự động bỏ qua dấu vết nhỏ mà con thỏ để lại, chín giờ tối lái xe quay về nhà mình, vừa mới lên tầng đã nhận được điện thoại của Hạ Nam Sơn.

"Hai ngày nay chơi rất thoải mái?"

Đối phương thản nhiên hỏi trong điện thoại.

"Đang cố gắng với đến mục tiêu."

Tâm tình Hạ Hải Lâu rất tốt nên thẳng thắn trả lời một câu thì lại nghe Hạ Nam Sơn thong thả nói tiếp:

"Cố Tân Quân đã đạt được nhận thức chung với cấp trên, có lẽ qua khoảng nửa tháng sau sẽ lùi xuống."

Có lẽ thực sự không dự đoán được điểm này, Hạ Hải Lâu cầm điện thoại ngây ra.

Một lúc lâu sau hắn mới lên tiếng:

"Cố Trầm Chu –"

"Gần đây thái độ của Cố Trầm Chu với cháu không tệ? Nhà họ Cố đúng là đang âm thầm điều tra liên tục?"

Trong giọng nói của Hạ Nam Sơn không hề có phẫn nộ, ngược lại còn có một chút thích thú tán thưởng.

"Rất rõ ràng là tên nhóc nhà họ Cố đã sớm nhìn ra là cháu ra tay, nó tương kế tựu kế, vừa mê hoặc cháu lại vừa kêu cha nó nhanh chóng liên hệ với cấp trên, hoàn toàn định ra mọi chuyện để chuẩn bị lùi xuống. Bây giờ còn có được thời gian nửa tháng thì hơn nửa là cấp trên cũng không mong Cố Tân Quân cứ đi như thế, còn muốn cho phe nhà họ Uông vài phần tình nghĩa."

"Anh ta đang đùa cháu?"

Hạ Hải Lâu nói một câu trúng đích.

Với thân phận của Hạ Nam Sơn thì không thể nào đi so đo với một đứa nhóc, sau khi ông ta báo cho Hạ Hải Lâu chuyện này thì thản nhiên nói:

"Được rồi, cháu biết rõ chuyện này là được. Ta nhắc lại lần nữa, gần đây an phận nột chút, đừng có quấy rối thêm nữa, nếu trong khoảng thời gian này còn gây ra chuyện lớn thì cháu chắc chắn không có kết cục tốt đâu."

Nói xong liền cúp điện thoại.

Nghe tiếng đầu điện thoại bên kia cúp máy, Hạ Hải Lâu không ngừng lại một giây nào, lập tức bấm số gọi đến di động của Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu nhấc máy rất nhanh, trước đó anh cũng vừa nhận được tin tức từ chỗ Cố Tân Quân, nói rằng đã đạt được nhận thức chung với các lãnh đạo.

"Hạ thiếu gia có việc?"

Cố Trầm Chu đưa tay lật một quyển sách, hỏi.

Đầu điện thoại bên kia dừng lại một chút, sau đó tiếng cười khẽ truyền đến:

"Cố thiếu gia, nghe nói nhà anh định lùi xuống? Tôi đúng là thực sự không nghĩ ra được –"

"Không nghĩ đến cái gì?"

Cố Trầm Chu dùng giọng nói mang theo ý cười giống như vậy hỏi lại Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu:

"Không ngờ Cố thiếu gia cẩn thận như thế, thà rằng phải chịu một chút đau khổ cũng không chấp nhận từ bỏ cuộc đọ sức này."

"A? Hạ thiếu gia muốn tôi đọ sức như thế nào?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Cố thiếu gia biết rõ còn cố hỏi mà."

Xé rách tầng thân thiện cuối cùng bên ngoài, xưng hô của hai người lại biến thành trạng thái phòng bị mang theo khách sáo khi gặp nhau lần đầu tiên.

"Cố thiếu gia thật sự không hề có một chút ý tưởng hay hứng thú nào với tình hình hiện tại à? Tôi biết thái độ của nhà họ Cố cho nên mới muốn thử từ chỗ của Cố thiếu gia, không ngờ Cố thiếu gia và Bộ trưởng Cố đều giống nhau, cẩn thận quá mức!"

Ngữ điệu vô cùng tiếc nuối.

Cố Trầm Chu thầm nghĩ Hạ Hải Lâu này cũng là một nhân tài, rõ ràng là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào như dụ dỗ, uy hiếp, vu oan hay hãm hại, nhưng lời này nói rõ ngược lại còn có thể nói là vì tốt cho anh.

"Điểm ấy à –"

Cố Trầm Chu hơi kéo dài giọng.

"Hạ thiếu gia ngược lại còn để bụng hơn đứa con trai thực sự là tôi đây mà."

Hạ Hải Lâu cười nói:

"Tôi chỉ đang tiếc nuối rằng trong một khoảng thời gian rất dài sắp tới không còn được gặp Cố thiếu gia, không có Cố thiếu gia ở đây thì tôi phải làm sao?"

Cố Trầm Chu cười khẽ:

"Một khoảng thời gian rất dài không phải cũng chỉ là một khoảng thời gian ư? Hạ thiếu gian cứ kiên nhẫn chờ đợi rồi sẽ có một ngày như vậy."

Nói đến mức này thì cũng không còn lời nào để nói nữa.

Hạ Hải Lâu tùy tiện nói một câu làm kết cục rồi ngắt cuộc gọi bên ngoài hòa bình bên trong ngầm tranh đấu này. Tiếp đó động tác đầu tiên của hắn chính là ném di động, động tác thứ hai là nhấc chân đạp đổ bàn trà bên cạnh!Một loạt tiếng đồ vật rơi loảng xoảng xuống đất vang lên, Hạ Hải Lâu đứng nguyên tại chỗ liều mạng thở dốc mấy hơi mới áp chế được lửa giận đã vọt lên cổ họng, lấy điện thoại nằm dưới đất lên lắp lại rồi gọi cho Vương Phương.

Điện thoại nhanh chóng được nhấc lên, Vương Phương ở đầu bên kia oán giận:

"Hạ thiếu gia, cuối cùng anh cũng xuất hiện, tôi đã nghĩ đến chuyện anh chơi trò mất tích!"

Hạ Hải Lâu:

"Không phải cậu muốn tìm tôi cùng đi ra ngoài sao? Bây giờ tôi đúng lúc đang nhàn rỗi, cậu tìm vài người biết giải quyết đến, tôi sẽ qua."

Vương Phương sửng sốt:

“A, việc này không thành vấn đề, nhưng Hạ thiếu gia anh muốn đến chỗ nào chơi?”

“Đến hội sở Kim Toa lần trước cậu nói đi.”

Hạ Hải Lâu lạnh lùng nói xong liền cúp điện thoại rồi xuống lầu lái xe, bốn mươi phút sau đã đến hội sở ‘Thế giới Kim Toa’ ở cách đó gần nửa thành phố.

Vương Phương đã sắp xếp xong vị trí và chọn người ở trong hội sở, thấy Hạ Hải Lâu đi từ bên ngoài vào, trong lòng cậu ta thở dài một tiếng, thầm nghĩ may mà mình vẫn chưa đi bắt cá, bằng không nếu Hạ Hải Lâu đến đây không thấy người thì đắc tội rồi.

“Hạ thiếu gia, anh đã đến.”

Vương Phương mang theo gương mặt tươi cười bước lên phía trước, kín đáo đánh giá sắc mặt đối phương một chút rồi mở miệng ướm hỏi:

“Người đã đến rồi, kêu đến đây luôn nhé?”

Lúc này Hạ Hải Lâu lại mỉm cười, chỉ là tia sáng trong mắt vẫn còn chút lạnh lẽo:

“Đi đi, kêu người đến thẳng đây, dù sao cũng là chơi.”

Vương Phương tự cho là đã hiểu, nhanh chóng đưa Hạ Hải Lâu vào trong phòng rồi tìm người đến: Đối phương là một cậu bé không quá mười tám tuổi, dáng vẻ thanh tú sạch sẽ nhưng không hề ngượng ngùng, sau khi được Vương Phương ám chỉ thì trực tiếp ngồi lên đùi Hạ Hải Lâu, vươn tay ra ôm lấy cổ đối phương.

Hạ Hải Lâu ngay từ đầu chỉ ngồi yên không cử động.

Đợi cậu bé ôm cổ hắn nghiêng người lên muốn hôn thì hắn đột nhiên xoay mặt đi, đá thẳng người xuống sàn.

Động tác đột ngột này khiến người trong phòng đều ngây người ra, Vương Phương hiểu Hạ Hải Lâu nhất nên cũng là người phản ứng lại được đầu tiên, lập tức cười nói:

“Sao thế? Hạ thiếu gia không thích nó? Tôi đi đổi một người khác đến nhé.”

“Không cần.”

Hạ Hải Lâu nói, vẻ mặt lại trở nên lười biếng, sự lạnh lẽo trong mắt cũng biến mất không còn.

“Thôi đi, chẳng có gì vui để chơi, dẫn người đi, vẫn tính là cậu ta đã hầu hạ rồi.”

Cậu bé kia cũng lộ ra gương mặt tươi cười, rất vui vẻ nói cảm ơn Hạ Hải Lâu rồi đi thẳng ra khỏi phòng.

Vương Phương nhìn Hạ Hải Lâu rồi nửa trêu nửa thử:

“Hạ thiếu gia đã thay đổi khẩu vị?”

Hạ Hải Lâu liếc mắt nhìn Vương Phương một cái, nhéo nhéo cằm, tươi cười trên mặt rõ ràng là rất khoái trá:

“Coi trọng một con Phượng hoàng.”

Người ở chung với Hạ Hải Lâu thời gian dài đều quen với tâm tính thất thường của Hạ Hải Lâu –không hề ổn định, cậu ta không thấy lạ vì sao chỉ trong vài phút ngắn ngủi mà Hạ Hải Lâu đã chuyển từ phẫn nộ thành vui vẻ được nên nói tiếp:

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó bị Phượng hoàng vung cánh lên đập cho một cái lăn vào vũng nước bẩn.”

Hạ Hải Lâu đáp.

Thứ lỗi cho Vương Phương thật sự không thể nhịn được nữa, cậu lập tức cười văng.

Hạ Hải Lâu tâm tình không tệ nên cũng không tính toán với sự thất thố của đối phương, ngược lại còn rút một tờ khăn giấy ném sang cho Vương Phương bị sặc rượu đang ho khù khụ liên tục.

Coi trọng một con Phượng hoàng thì làm sao đây?

Dùng ngô đồng làm nhà, dùng quả tươi làm thức ăn rồi lấy nước suối ngọt làm đồ uống?

— Sao lại phiền toái như thế chứ!

Chỉ cần Phượng hoàng còn cánh thì nhất định sẽ bay đi.

Vậy chặt đứt đôi cánh đó không phải là có thể yên tâm mãi mãi sao?

54. Chương 54: Ngàn Lời Vạn Chữ

Buổi tối ngày hôm đó, sau cuộc đối thoại không kém gì đã ngả bài với Hạ Hải Lâu, mỗi ngày của Cố Trầm Chu đều thoải mái hơn – Hạ Hải Lâu không còn không có việc gì lại xuất hiện rồi lắc lư trước mặt anh, anh cũng không cần phải mỉm cười với gương mặt vừa nhìn đã nghĩ đến mấy chuyện không tốt kia nữa.

Nhưng Hạ Hải Lâu cứ để yên như vậy?

Cố Trầm Chu dám lấy đầu gối của mình ra để cược rằng Hạ Hải Lâu tuyệt đối sẽ không bỏ qua như thế — việc này cũng giống như anh không thể nào không nhìn ra thủ đoạn xấu xa Hạ Hải Lâu làm với nhà họ Cố, Hạ Hải Lâu không thể nào để mặc kế hoạch của mình thất bại như thế. Nói theo hướng lớn thì đây là một ván cờ tranh đoạt về chính trị xuất phát từ lập trường không giống nhau; nói theo hướng nhỏ thì hai người cùng kiêu ngạo độc tôn không thể chịu đựng được việc có người khác còn kiêu ngạo tự đắc hơn mình.

Còn nửa tháng nữa. Cố Trầm Chu nghĩ.

– Nửa tháng này Hạ Hải Lâu sẽ làm ra chuyện gì nữa đây?

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người là Hạ Hải Lâu dường như không làm gì cả.

So với Cố Trầm Chu mỗi ngày ở ba nơi (Thiên Thụy Viên, Chính Đức Viên và tiểu viện dưới chân núi Thiên Hương), thỉnh thoảng còn so sánh với cuộc sống khiêm tốn của ông ngoại nhà mình, biểu hiện của Hạ Hải Lâu gần đây không khác gì với bình thường, chỉ là có hơi kì lạ: Theo điều tra của Cố Trầm Chu thì mấy ngày qua Hạ Hải Lâu tuy rằng vẫn như cũ cùng mọi người tham gia mấy cuộc họp mặt trong giới, cùng uống rượu chơi bời nhưng dường như đã thu liễm một chút, cũng không tiếp tục chơi đua xe và lạm dụng cuồng hoan ưa thích nhất như trước.

Nhìn những ảnh chụp điều tra báo cáo về mấy ngày gần đây của đối phương, Cố Trầm Chu ngồi trên ghế suy tư: Nếu nói Hạ Hải Lâu kiềm chế hành vi là vì hiện tại đang ở nhiệm kì mới, hắn không thể không cụp cái đuôi của mình xuống một chút thì suy nghĩ đó hình như quá tốt đẹp rồi! Người tên Hạ Hải Lâu này, âm ngoan quỉ quyệt lại to gan, thỉnh thoảng còn phát điên một lần, muốn hắn kiềm chế là chuyện không thể, tình huống như vậy… Hoặc là bản thân Hạ Hải Lâu đã chơi chán, hoặc là hắn đang bị thứ gì khác làm phân tâm?

'Cốc cốc!'

Trong phòng chợt vang lên tiếng gõ cửa.

Đây là căn phòng của Cố Trầm Chu ở Thiên Thụy Viên, phòng đầu tiên trên tầng ba, Cố Trầm Chu mở cửa phòng ra liền thấy Cố Chính Gia đứng ở ngoài cửa:

"Anh, em có thể đi vào không?"

Trong căn nhà này, bất kể là Cố Tân Quân hay Trịnh Nguyệt Lâm thì đều làm việc trong chính phủ, thường xuyên phải tiếp xúc với một vài tư liệu công việc cần giữ bí mật, bởi vậy bất kể là hai đứa nhỏ hay hai vị chủ gia đình thì bất giác đều vô cùng chú ý đến mặt lễ phép riêng tư này.

"Vào đi!"

Cố Trầm Chu gom tư liệu rải khắp nơi trên bàn lại một chút nhưng không cất đi: kẻ địch Hạ Hải Lâu này không cần phải giấu Cố Chính Gia, không chỉ không cần, ngược lại chuyện như thế hoàn toàn cần để đối

phương biết rõ ràng, miễn sau này có người xuống tay từ chỗ Cố Chính Gia, nói hai ba câu đã lừa được thằng bé.

Cố Chính Gia cầm một tờ giấy đi vào phòng, thứ đầu tiên cậu nhìn thấy là tư liệu trải khắp bàn Cố Trầm Chu – cái đó vô cùng bắt mắt – cùng những chú thích được đánh dấu bằng bút đỏ ở trên đó, cậu hơi líu lưỡi:

"Anh, sao em có cảm giác bất kể Hạ Hải Lâu làm việc tốt hay xấu thì anh đều có lí do nói anh ta có mục đích riêng?"

Đây không phải là buộc tội sao?

"Bởi vì hắn chắc chắn có mục đích riêng."

Cố Trầm Chu nhẹ nhàng nói, cũng không định giải thích chi tiết.

Cố Chính Gia gãi gãi má, cậu không có mấy thiên phú về mặt chính trị — việc này có lẽ là có liên quan đến việc cậu chưa từng cảm thấy có hứng thú – nhưng có một chỗ tốt là vô cùng nghe lời, từ nghe lời Cố Tân Quân đến nghe lời Trịnh Nguyệt Lâm rồi lại nghe theo Cố Trầm Chu, chỉ cần là bọn họ nói, dễ hiểu cậu sẽ nhớ kĩ, khó hiểu cậu cũng sẽ nhớ kĩ, suy nghĩ của cậu về mặt này vô cùng đơn giản: Người nhà sống cùng nhau mười mấy năm nói gì không nghe lại đi tin tưởng người ngoài thì không phải nực cười sao? Hơn nữa dù có tin tưởng thì cũng không thể đi tin một tên khốn kiếp thích chơi nam nữ vị thành niên được.

— Có thể thấy ấn tượng của Hạ Hải Lâu trong mắt Cố Chính Gia thấp kém biết bao.

"Đúng rồi, anh."

Cố Chính Gia nói sang chuyện khác, giơ giơ tờ giấy trong tay lên – cũng chính là mục đích cậu đến đây.

"Bài thi kì này."

"Lại thi trượt?"

Cố Trầm Chu đùa.

"Sẽ bị cha đánh chết đó."

Cố Chính Gia nói:

"Sao lại thế được, lần trước em đã nói với anh bài thi sau nhất định sẽ làm tốt mà."

"Mấy điểm?"

Cố Trầm Chu vừa nói vừa vươn tay về phía Cố Chính Gia.

Cố Chính Gia đưa bài thi cho Cố Trầm Chu, vẻ mặt hơi tự đắc:

"Tổng là 141 điểm!"

Cố Trầm Chu ngẩn ra, lật lật bài thi rồi nói:

"Đúng là không tệ, trước đây anh thi cũng không được cao như thế."

Cố Chính Gia cười hắc hắc hai tiếng sau đó lại khổ sở:

"Lần này thầy muốn mở cuộc họp phụ huynh…"

"Bộ trưởng Cố có thể đi là uy phong nhất rồi."

Cố Trầm Chu trả bài thi lại cho đối phương.

Vẻ mặt Cố Chính Gia càng khổ bức:

"Phải khen ngợi sự tiến bộ rõ rệt của học sinh…"

"… Muốn mọi người khen em hả?"

Cố Trầm Chu hỏi.

Mặt Cố Chính Gia sắp biến thành quả khổ qua:

"Là loại khen ngợi điển hình thôi."

"Em định nói thẳng cho cha hay dì?"

Cố Trầm Chu lại hỏi.

Cố Chính Gia nhìn Cố Trầm Chu, nhìn một hồi, lại nhìn thêm một lúc nữa, sau đó nhanh chóng thu hồi vẻ mặt khổ bức mà mỉm cười lấy lòng:

"Em định nhờ anh đi dự họp phụ huynh cho em."

Cố Trầm Chu nhìn Cố Chính Gia hồi lâu rồi lắc đầu:

"Một lời nói dối quả nhiên phải dùng một lời nói dối khác để bù lại."

Mặt Cố Chính Gia lập tức xụ xuống:

"Anh trai, anh không đồng ý ạ?"

"Anh thì không sao, nhưng cha và dì khẳng định đã sớm biết rồi."

Cố Trầm Chu thuận miệng nói.

"… Gì?!"

Cố Chính Gia kinh sợ.

"Không phải đâu, cha với dì ngày nào cũng bận rộn thì làm gì có tinh thần gọi điện thoại để ý mấy cái này?"

"Cha và dì có lẽ còn biết thành tích của em sớm hơn cả em nữa."

Cố Trầm Chu lắc đầu:

"Thành tích của em vừa có thì chắc giáo viên đã lập tức gọi điện thoại cho thư kí của bọn họ rồi."

"Vậy –"

Cố Chính Gia há hốc miệng:

"Không có ai nói chuyện với em cả!"

"Đây là chuyện gì lớn hả?"

Cố Trầm Chu nói, thầm nghĩ sao trước kia mình không biết đứa em trai cùng cha khác mẹ này lại ngoan ngoãn đến vậy?

"Không phải chỉ thi hỏng một lần ư? Lần này em đã làm bài tốt rồi đúng không?"

Cố Chính Gia nhìn Cố Trầm Chu thật lâu rồi phiền muộn nói:

"Em còn phải chịu lo lắng sợ hãi mất mấy ngày…"

Cố Trầm Chu nhìn Cố Chính Gia rồi lắc đầu cười:

"Bây giờ em có thể không cần sợ hãi nữa."

"Đúng vậy, giờ em là không khí."

Cố Chính Gia nói, tìm một chiếc ghế sô pha nhỏ ngồi xuống rồi ngẫm nghĩ:

"Anh, gần đây cha đang bận làm gì thế? Nhà mình chuẩn bị lùi xuống, còn việc gì nữa sao?"

"Không có, chuẩn bị cho việc lùi lại thuận lợi thôi."

Cố Trầm Chu trả lời.

Cố Chính Gia ừ một tiếng, vẻ mặt lộ ra chút không vui:

“Em có cảm giác việc này thật sự rất khoa trương, không cho người tiến lên rồi ngay cả lùi không cũng không cho lùi?”

“Lùi lại chưa chắc đã không tiến.”

Cố Trầm Chu nói, hiện giờ tâm tình anh không tệ, nhìn vẻ mặt không quá chắc chắn của Cố Chính Gia, anh nói thêm:

“Muốn nghe phân tích cụ thể không?”

Cố Chính Gia lắc đầu:

“Không cần, mấy chuyện liên quan đến chính trị chuyên nghiệp này giao cho những người chuyên nghiệp cân nhắc đi! Mỗi ngày nghĩ đến mấy âm mưu quỉ kế đó sớm muộn gì cũng chóng già.”

“Lời này của em đúng là một gậy tre đánh đổ cả thuyền đầy người.”

Cố Trầm Chu nói một câu thì điện thoại di động trên bàn đổ chuông kêu vang, anh nói với Cố Chính Gia ‘chờ nhé’ rồi nhấc điện thoại.

Cố Chính Gia ngồi trên sô pha đợi Cố Trầm Chu, hai mắt vừa đảo quanh đánh giá cách bài trí hai bên giá sách trong phòng này thì nghe thấy giọng nói của Cố Trầm Chu bất chợt cao hơn:

“Khi nào?”

Cậu không khỏi quay đầu lại, Cố Trầm Chu đã lại đè thấp giọng nhưng vẻ mặt vô cùng lạnh lẽo – vẻ nặng nề lạnh lùng như vậy, trong vòng mười mấy năm cùng sống Cố Chính Gia cũng không nhìn thấy được mấy lần trên mặt Cố Trầm Chu.

“Anh chờ ở đó, tôi qua ngay đây.”

Cố Trầm Chu nói xong một câu này thì cúp điện thoại. Anh đứng dậy cầm lấy chìa khóa xe rồi nói với Cố Chính Gia:

“Anh có chút việc phải ra ngoài trước, có chuyện gì lát về rồi chúng ta nói tiếp.”

“Vâng, anh đi thong thả.”

Cố Chính Gia lên tiếng, nhìn Cố Trầm Chu nhanh chóng rời đi, ngẫm lại lời Cố Trầm Chu vừa nói với cậu thì cũng cầm bài thi kia đi xuống tầng hai.

“Mẹ.”

Vẫn đứng ngoài gõ cửa như thường lệ, đợi đến khi Trịnh Nguyệt Lâm ở trong phòng lên tiếng thì Cố Chính Gia mới đẩy cửa đi vào, ho hai tiếng mới đưa bài thi lên:

“Thành tích bài thi trắc nghiệm lần này.”

Trịnh Nguyệt Lâm đón lấy xem thì trên mặt liền xuất hiện ý cười:

“Ừm, rất không tệ, bình thường đừng lười biếng.”

Cố Chính Gia nhìn sắc mặt đối phương: Theo như ý trong lời nói của Cố Trầm Chu, bất kể thành tích mình tốt hay xấu thì cha mẹ mình còn biết được trước cả mình. Vừa nghĩ theo ý này thì khi mẹ mình thì thấy điểm bài thi này thì ngoại trừ vui vẻ như trước, hẳn là sẽ không còn gì khác… ví như kinh ngạc mừng rỡ nhỉ?

Nghĩ như thế vốn là không sai, nhưng Cố Chính Gia giả như lơ đãng nhìn Trịnh Nguyệt Lâm vài lần, mãi một hồi không nhìn ra nổi biểu tình thâm sâu gì trên mặt bà mà Trịnh Nguyệt Lâm còn hỏi ngược lại cậu:

“Con đang nhìn cái gì?”

Cố Chính Gia nói quanh co một hồi, cuối cùng nói thật!

Trịnh Nguyệt Lâm nhịn không được cười nói:

“Con như thế mà còn muốn nhìn người khác? Cha con và mẹ ở trong cơ quan bao nhiêu năm, nếu không luyện tốt được cả cách biểu lộ cảm xúc thì còn làm công tác chính phủ cái gì? Hơn nữa phân tích vừa rồi của con cũng không có căn cứ lí luận, mẹ không kinh ngạc vui mừng thì có thể nói là trầm lắng, cũng có thể nói là có lòng tin tưởng vào con, bất kể thế nào thì không thể trực tiếp chứng minh rằng mẹ đã biết trước thành tích của con được.”

“Vậy rốt cuộc là cha mẹ có biết hay không?”

Cố Chính Gia hỏi.

“Biết.”

Trịnh Nguyệt Lâm thẳng thắn thừa nhận, vì để ý đến suy nghĩ độc lập của cậu bé mười sáu tuổi mà bà còn cố ý giải thích:

“Cha và mẹ con thực ra không chủ động yêu cầu giáo viên, nhưng giáo viên biết con là con trai của Bộ trưởng Cố thì chỉ cần thành thích có chút dao động, bất kể tốt hay xấu cũng sẽ vẫn lập tức báo cho cha mẹ. Có được đãi ngộ như vậy cũng không chỉ mình con, chỉ cần có cha mẹ công tác trong cơ quan chính phủ đến một cấp bậc nào đó thì giáo viên đều sẽ chú ý đặc biệt.”

“Nhưng cha mẹ đều không tìm con…”

Đây đại khái thuộc về tâm tính phức tạp của cậu bé mười sáu tuổi: Vừa hi vọng người lớn có thể tán thành rồi buông tay để cậu tự quyết định mọi chuyện, nhưng một khi thực sự bị cha mẹ thờ ơ thì lại có chút không thích ứng được.

“Con đã trưởng thành.”

Lời này của Trịnh Nguyệt Lâm ngắn gọn mà nhiều ý nghĩa.

“Mẹ cảm thấy con có thể tự xử lí chuyện như một kì dự thi bị hỏng. Đúng rồi…”

Bà hỏi:

“Những chuyện này đều là anh con nói cho con biết?”

“Một châm thấy máu luôn.”

Vẻ mặt Cố Chính Gia làm như mình thực sự dính đầy máu.

Trịnh Nguyệt Lâm mỉm cười nhìn con trai mình, dưới đáy lòng lại thầm thở phào nhẹ nhõm.

Như vậy cũng tốt, vẫn phải lựa chọn một con đường giống như gia đình mình lần này. Bà có chút chua xót mà nghĩ, chọn một cái rồi thì về sau tình cảm của hai đứa trẻ cũng khá hơn…

Bà hoàn toàn chôn giấu chuyện về quyển nhật kí kia dưới đáy lòng.

Có một số việc, tốt nhất là không tìm hiểu sâu hơn.

Buổi tối tầm hơn chín giờ gần mười giờ, Cố Trầm Chu rời khỏi nhà vừa lấy xe vừa gọi điện thông báo cho cảnh vệ đuổi theo anh, rất nhanh, một vài chiếc xe cùng đi theo sau khi anh đi qua khỏi quảng trường, Cố Trầm Chu trực tiếp chuyển hướng, lái xe đi ra khỏi kinh thành.

Anh còn đang nhớ lại cú điện thoại mà mình vừa nhận được.

“Cố thiếu gia, người cậu kêu chúng tôi theo dõi cuối cùng đã có động tĩnh.”

“Chúng tôi đi theo mẹ của Bành Hữu Xuân hôm nay đến chợ nông nghiệp ở ngoại thành phía Bắc đã chạm mặt một người phụ nữ cao gầy tuổi còn trẻ.”

“Người phụ nữ kia đeo mắt kính, tóc nhuộm vàng, nhìn qua có vẻ rất thận trọng, chúng tôi chỉ chụp được bóng dáng và mặt nghiêng của đối phương, tuy rằng dáng người không hoàn toàn giống nhau, nhưng dựa vào nửa gương mặt đối phương lộ ra thì chúng tôi hoài nghi người phụ nữ này chính là Thi San.”

55. Chương 55: Gió Nổi Mây Vần Thủy Triều Ngầm Dâng

Khi Cố Trầm Chu lái xe đến ngoại thành phía Bắc thì đã là mười một giờ rưỡi đêm.

Anh vừa ra khỏi xe thì gió lạnh thổi thẳng đến đập vào mặt đã cuốn bay nhiệt độ trong đầu anh.

Ban đêm rất yên tĩnh, đèn đường lẳng lặng đứng trong một góc giống như một cây gậy trúc cũ kĩ loang lổ, dưới ánh sáng mờ nhạt có một đám côn trùng vo ve bay loạn, tiếng vỗ cánh nhỏ bé vang lên như có như không trong lỗ tai của Cố Trầm Chu.

Đây là một khu dân cư cũ kĩ, anh vừa bước lên phía trước hai bước thì thấy ngay chỗ cổng chính có một chỗ để xe được xây bằng gạch vụn, bên cạnh nhà để xe là thùng rác, có một con mèo đang chui vào đó kiếm đồ ăn, phát hiện có người đến gần thì nó rất cảnh giác quay đầu nhìn quanh, đôi mắt màu vàng chanh trong ban đêm vô cùng bắt mắt.

"Cố thiếu gia, cậu đến rồi."

Một người đàn ông đầu trọc đang chờ ở cổng chính tiến đến nghênh đón, vô cùng nhanh chóng siết chặt tay Cố Trầm Chu một cái, gật đầu với người mặc quân phục đứng đằng sau Cố Trầm Chu rồi mới nói:

"Chúng ta vào trong nói chuyện."

"Được."

Cố Trầm Chu dứt khoát đồng ý, đi cùng người đàn ông đầu trọc kia về phía đầu cầu thang. Đây là một lối đi hẹp dài chật chội, trên nóc nhà còn kết rất nhiều mạng nhện, vách tường hai bên dán kín mấy tờ quảng cáo nho nhỏ, bọn họ đi dọc cầu thang lên đến tầng năm thì hai cảnh vệ đi theo Cố Trầm Chu vào phòng trước, sau khi nhanh chóng kiểm tra một lượt mới gật đầu với Cố Trầm Chu.

Người đàn ông đầu trọc đưa Cố Trầm Chu đi lên cũng không giận dữ, dường như đã chấp nhận sự thật mà chậm rãi nói chuyện với Cố Trầm Chu:

"Cố thiếu gia, ngài xem."

Ông ta lấy mấy tấm ảnh chụp hơi nhàu từ trong túi quần ra đưa cho Cố Trầm Chu, sau khi Cố Trầm Chu nhận lấy thì ông ta bước qua cửa, tìm kiếm một hồi trên chiếc bàn gỗ ở trong phòng, nhanh chóng sửa sang lại một đống tư liệu, xếp đặt tốt theo trình tự rồi xoay người đưa cho Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu lại đón lấy nhưng không xem kĩ ngay mà liếc mắt nhìn xung quanh một lượt trước: Một căn phòng thuê rất bình thường, quạt điện dựng trong một góc, trên sô pha có một chiếc notebook, đủ loại đồ ăn vặt và báo chí rải đầy trên bàn trà, mà trước cửa sổ thì ngoài một bức màn có thể kéo ra kéo vào có đặt một chiếc kính viễn vọng.

Cố Trầm Chu đi đến bên bàn rồi ngồi xuống, đặt lực chú ý lên tư liệu nằm trong tay.

Hai cảnh vệ đi theo anh tự giác đứng gác ở trong góc, người đàn ông đầu trọc cũng không để ý đến bọn họ, chỉ ngồi xuống đối diện Cố Trầm Chu đợi anh đặt câu hỏi.

Đầu tiên Cố Trầm Chu để ý đến mấy tấm ảnh chụp mẹ của Bành Hữu Xuân và một người phụ nữ cao gầy.

Người phụ nữ trong ảnh mặc áo hồng đi giày cao gót, áo khoác cánh dơi màu vàng nhạt cùng váy dài đến đầu gối, tóc quăn, đeo một chiếc kính râm có thể che khuất nửa gương mặt, nhìn cách ăn mặc sáng chói thế này thì dường như đã tầm tuổi hai mươi bảy gần ba mươi tuổi.

Cố Trầm Chu so sánh người phụ nữ này với Thi San trong trí nhớ — nhưng việc này cũng không có mấy tác dụng, năm đó bọn họ còn nhỏ mà Thi San cũng quá nhỏ, mà sau một khoảng thời gian rất dài thì người phụ nữ này ở trong trí nhớ của anh dường như càng trở nên bé nhỏ không đáng kể giống như một hạt bụi trần.

Cố Trầm Chu lật mấy tấm ảnh chụp này lại phát hiện ra cả bức ảnh cưỡi ngựa có được từ chỗ Tôn Phái Minh cũng được chu đáo thả vào để làm so sánh. Cố Trầm Chu nhìn kĩ cả hai người thì cảm thấy hai người phụ nữ trong ảnh không hề giống nhau, anh hỏi đối phương:

"Anh xác định đây là Thi San?"

Người đàn ông đầu trọc giải thích:

"Hình dáng và gương mặt của hai người khá giống nhau, lại thêm có xuất hiện trong vụ án đặc biệt nên tôi nắm chắc đến 80% rằng hai người đó là cùng một người. Nếu Cố thiếu gia muốn xác nhận lại thì chúng tôi cũng có thể đưa hình ảnh vào máy móc xếp chồng lên để so sánh."

Cố Trầm Chu lắc đầu:

"Không cần, tôi tin tưởng khả năng chuyên nghiệp của các anh!"

Anh cầm mấy tấm ảnh chụp trong tay rồi đặt trên bàn theo thứ tự, nhìn từ ảnh chụp thì người phụ nữ cao gầy này dường như chỉ tiếp xúc rất tình cờ với mẹ của Bành Hữu Xuân: Hai người họ lướt qua trong đám đông mua đồ ăn rồi sau đó vô ý va vào nhau, mẹ Bành Hữu Xuân làm rơi rau còn Thi San khom người nhặt lên giúp bà.

"Chúng tôi có đặt một máy nghe trộm trong giỏ đồ ăn của Lâm Thục Phương."

Lâm Thục Phương chính là mẹ của Bành Hữu Xuân, người đàn ông đầu trọc nói tiếp:

"Nhưng cũng không nghe lén được gì, có lẽ là Thi San không nói chuyện hoặc giọng nói của cô ta quá nhỏ, cũng có khả năng là Thi San giao thẳng thứ gì đó cho Lâm Thục Phương."

"Không theo được người?"

Sắc mặt Cố Trầm Chu hơi trầm xuống.

Người đàn ông đầu trọc cũng không bao biện mà nói thẳng tình hình:

"Rất xin lỗi, Cố thiếu gia, về mặt này chúng tôi cũng bị bất ngờ — cô ta vô cùng cẩn thận, sau khi ra khỏi chợ nông nghiệp không bao lâu thì bước vào một tòa nhà thương mại lớn, chúng tôi lập tức đi theo vào nhưng đã không còn thấy bóng dáng của đối phương."

Cố Trầm Chu hơi nhắm hai mắt lại ép bản thân phải tỉnh táo, sau đó lại xem một chồng tư liệu kia. Chồng tư liệu này chính là về tình hình của Lâm Thục Phương trong nửa năm qua.

Cố Trầm Chu lật xem một lúc thì phát hiện những điều ghi trên tập tư liệu đều vô cùng bình thường, nhưng giả sử đối phương thật sự bình thường – một người phụ nữ sáu mươi tuổi thì sao lại có qua lại với Thi San?

"Có phát hiện ra chỗ nào không thích hợp không?"

Cố Trầm Chu hỏi.

Người đàn ông đầu trọc trầm ngâm một lát:

"Cố thiếu gia, nói thật ra chúng tôi bám chặt bà lão này trong nửa năm, lúc đầu còn sợ có người khác chú ý đến đây nên không dám tiếp xúc. Sau này phát hiện không có ai cả thì chúng tôi mới tùy tiện cho nhân viên cải trang vào nhà đối phương, cũng lắp không ít thiết bị theo dõi cả trong lẫn ngoài. Nhưng ngoại trừ ngày hôm nay ra thì bà ta không có bất cứ chỗ nào không ổn."

Ông ta dừng lại một chút mới nói tiếp:

"Đúng rồi, mỗi tháng tài khoản ngân hàng của bà ta luôn được gửi vào đều đặn một khoản tiền, không nhiều lắm, mỗi tháng khoảng 1500 tệ thôi, tiền này được gửi đến từ bang hội mà trước kia Bành Hữu Xuân tham gia."

"Mọi người vất vả rồi."

Cố Trầm Chu nói:

"Tiếp tục đi theo manh mối, việc lần này có tính đột phá rất lớn, tháng này tôi sẽ bao một khoản lớn để cảm ơn mọi người đã vất vả suốt nửa năm."

Người đàn ông đầu trọc cười nói:

"Vốn biết Cố thiếu gia thẳng thắn! Cố thiếu gia yên tâm, sao có thể không tiếp tục theo việc này được? Anh em chúng tôi nhất định sẽ làm việc thật tốt."

Cố Trầm Chu gật đầu, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Người đàn ông đầu trọc tiễn Cố Trầm Chu ra cửa, còn muốn đưa xuống cầu thang thì bị Cố Trầm Chu cản lại. Anh đi theo hai cảnh vệ xuống dưới, lúc đến trước xe thì nói với hai người kia:

"Một người lái chiếc xe này đi."

Cảnh vệ đứng bên trái lên tiếng nhận lệnh, cầm chìa khóa của Cố Trầm Chu ngồi vào ghế lái, Cố Trầm Chu mở cửa xe chỗ ghế sau ngồi vào, nâng tay lên day day mi tâm rồi lấy di động ra gọi điện thoại cho Vệ Tường Cẩm.

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng… Vố số tiếng đô đô chờ điện thoại qua đi, xe dừng lại ở Thiên Thụy Viên rồi Cố Trầm Chu mới bừng tỉnh mà lấy chiếc di động đã nóng bừng bên tai xuống, mở nhật kí cuộc gọi ra xem thì phát hiện cả một đường đi này mình đã vô thức bấm đến năm mươi cuộc gọi.

Rất thiếu kiên nhẫn.

Cố Trầm Chu thầm lắc đầu, khi xuống xe thì vẻ mặt đã khôi phục sự bình tĩnh, nói chuyện với hai người nửa đêm còn chạy khắp nơi với anh vài câu rồi cho người quay về, đồng thời cũng áp chế dự tính muốn nói ngay mọi chuyện cho Cố Tân Quân và Vệ Thành Bá mà về thẳng phòng tắm rửa rồi nghỉ ngơi, nằm trên giường nửa tỉnh nửa mê đến hơn nửa đêm, sáng sớm ngày hôm sau lúc tỉnh giấc anh nhìn thấy Cố Tân Quân đã dậy chuẩn bị đi làm.

Sau khi Cố Tân Quân nghe xong thì sắc mặt quả nhiên biến đổi:

"Con đã nói việc này cho bác Vệ của con chưa?"

"Con đang chuẩn bị qua."

Cố Trầm Chu nói.

"Mau đi đi."

Cố Tân Quân nói.

"Bác Vệ con giờ này hẳn là vẫn còn ở nhà."

Cố Trầm Chu gật đầu, cũng không chậm trễ nữa, đi ra cửa vượt sang đường đến nhà Vệ Thành Bá.

Vệ Thành Bá lúc này đã mặc quân phục chuẩn bị ra ngoài. Ông thấy Cố Trầm Chu sang đây thì hơi sửng sốt:

"Trầm Chu à, sao thế, có chuyện gì?"

"Là chuyện vềTường Cẩm, bác Vệ."

Cố Trầm Chu nói một câu vào đúng trọng điểm rồi mới bổ sung chi tiết hơn.

"Cháu cho người theo dõi chặt mẹ của Bành Hữu Xuân, ngày hôm qua mẹ của Bành Hữu Xuân đã chạm mặt với một người có vẻ là Thi San ở chợ nông nghiệp, những người cháu nhờ vả đã đuổi theo nhưng để mất dấu."

Sắc mặt Vệ Thành Bá lập tức trở nên nghiêm túc, ông nhận lấy tư liệu từ tay Cố Trầm Chu, lật ra xem lướt, nhìn kĩ mấy tấm ảnh chụp rồi mới vươn tay ấn mạnh một cái lên vai Cố Trầm Chu:

"Tường Cẩm có người anh em như cháu là đủ rồi!"

"Bác Vệ, đây có thể coi như việc mà cháu gây ra."

Ở trước mặt người lớn thì biểu cảm của Cố Trầm Chu luôn phong phú hơn, anh hiếm có một lần cười khổ.

"Việc này là nhằm vào nhà họ Cố và nhà họ Vệ, không có việc này thì cũng sẽ có việc khác. Chỉ có ngàn ngày làm tặc chứ đâu có ngàn ngày phòng cướp."

Ngữ điệu của Vệ Thành Bá rất bình tĩnh buông một câu như thế, sau đó thu chỗ tư liệu kia vào trong tay:

"Việc liên quan đến Thi San này giao cho bác điều tra là được rồi, những người cháu nhờ vả cũng có thể kêu bọn họ tiếp tục canh chừng."

Cố Trầm Chu nghe xong những lời này thì đã biết ông sẽ làm như thế nào:

"Cháu sẽ gọi bọn họ về, có công an tham gia điều tra rồi thì chuyện này dễ sắp xếp hơn."

Vệ Thành Bá:

"Được, bác sẽ cho người tiếp xúc với bọn họ để hiểu rõ tất cả các việc."

Ông lại ấn chặt bả vai Cố Trầm Chu một lần nữa:

"Bác biết tình cảm giữa cháu và Tường Cẩm từ nhỏ đã rất tốt, gần đây nếu có chuyện gì thì nhớ rõ phải thảo luận trước với bác và cha cháu, không được quá lỗ mãng."

"Vâng, bác Vệ."

Cố Trầm Chu thưa vâng, nhìn Vệ Thành Bá ngồi lên xe riêng mới xoay người đi về nhà mình.

Trong lúc Cố Trầm Chu và Vệ Thành Bá nói chuyện vừa rồi thì Cố Tân Quân và Trịnh Nguyệt Lâm đã lần lượt rời đi.

Cố Trầm Chu ngồi xuống sô pha bật TV, mở kênh tin tức lên xem.

Thi San đã biến mất mấy năm đột nhiên xuất hiện, còn có tiếp xúc với mẹ của Bành Hữu Xuân từng lái xe đâm Vệ Tường Cẩm.

Nhánh chỗ Bành Hữu Xuân này, rốt cuộc là vì bọn họ còn chưa tiến đủ sâu, hay đây chỉ là sương mù mà kẻ địch thả ra?

Sự tình đã có chuyển biến, cũng có thể tiếp tục điều tra, Cố Trầm Chu cảm thấy mình hẳn là nên thở phào nhẹ nhõm một hơn. Nhưng thực tế thì, những nhân thủ đã bày ra từ nửa năm trước, ngày mà Cố Trầm Chu vẫn chờ đợi cuối cùng cũng đã đến nhưng lại có cảm giác càng không thể nhìn thấu mọi chuyện hơn.

Kẻ đứng phía sau hãm hại hai nhà Cố Vệ sẽ là ai?

Sẽ là nhà họ Hạ đã biểu lộ ra địch ý, hay là những kẻ khác ẩn giấu sâu hơn ở trong bóng đêm?

Hiện giờ, mục đích phía sau sự xuất hiện của Thi San là gì? Cô ta sẽ làm ra hành động nào, sẽ đưa đến ảnh hưởng ra sao?

Phải tìm ra được một cửa đột phá. Cố Trầm Chu rũ mắt trầm tư.

Không phải nhánh chỗ Thi San thì sẽ là một nhánh khác. Tất cả những lựa chọn trong chính trị đều là vì lợi ích cuối cùng…

56. Chương 56: Triển Khai Chiêu Lớn

Trên thực tế, không đợi Cố Trầm Chu bắt được một nhánh manh mối nào khác thì chuyện Thi San được Vệ Thành Bá tiếp nhận đã xuất hiện tiến triển nhanh chóng ngoài dự đoán của mọi người. Về mặt này, Cố Trầm Chu tuy rằng không xen tay vào được nhưng chuyện này xảy ra ngược lại khiến lực chú ý của anh tạm thời rời khỏi nơi mà nhà họ Cố sắp lui về.

Đại khái vì chuyện này là do Cố Trầm Chu đích thân đào ra, liên tục vài ngày liền, chuyện đầu tiên Vệ Thành Bá làm mỗi khi quay về chính là nói hết từ đầu đến cuối những tiến triển của chuyện này cho Cố Trầm chu.

Mỗi khi Cố Trầm Chu đi sang cũng chỉ mang theo hai tai chứ không nói nhiều: Bất kể là quân đội hay công an thì về mặt này chỉ có đạo lí là lợi hại hơn anh chứ không phải ngược lại.

Ngày thứ ba sau khi phát hiện ra tung tích của Thi San, Vệ Thành Bá dựa vào ảnh chụp, cuối cùng đợi được tin tức về Thi San thông qua hệ thống ghi hình giao thông, trong phần tin tức này thì cô ta lấy tên giả là Triệu Lâm, thân phận là người Hoa Kiều ở nước ngoài, địa chỉ ở nước ngoài bao gồm cả số cá nhân cũng đều được viết ở bên trong.

Vệ Thành Bá lập tức phái người xâm nhập điều tra, đồng thời lại kéo Bành Hữu Xuân từ trong ngục đến, còn đi dạy dỗ bang phái mà Bành Hữu Xuân từng phục vụ, cuối cùng thực sự hỏi ra được một chuyện: Bọn họ quả thật không biết là ai làm, lúc ấy đối phương gửi thẳng tiền vào trong tài khoản cho bọn họ, kêu bọn họ đúng giờ đến địa điểm xác định đâm Vệ Tường Cẩm; nhưng khi người của Vệ Thành Bá lấy ảnh chụp của Thi San ra thì một kẻ lúc ấy có tiếp xúc với chuyện này nhớ ra rằng mình đúng là từng nhìn thấy Thi San – Lúc giao dịch với người đứng phía sau thì gã từng tham dự cùng với người phụ nữ này ở địa điểm chỉ định, bởi vì vóc dáng đối phương cao gầy lại xinh đẹp cho nên đến giờ gã vẫn còn nhớ.

Mọi việc phát triển đến mức này thì có thể kết luận cơ bản, chỉ cần bắt được Thi San là có thể xé mở một cánh cửa lớn trên lớp sương mù bao phủ lên toàn bộ vụ tai nạn xe cộ của Vệ Tường Cẩm, đến khi ấy cho dù không thể hoàn toàn dùng các chứng cứ để định tội thì cũng có thể đoán ra được kẻ làm chủ thực sự ở phía sau.

Lần này hai nhà Cố Vệ cũng không còn bận tâm đến việc phải khiêm tốn trong nhiệm kì mới, Vệ Thành Bá trực tiếp điều động công an, thậm chí là cả quân đội, canh gác ở các địa điểm giao thông quốc lộ và sân bay, tìm kiếm tung tích của Thi San khắp trong kinh thành; Cố Tân Quân thì sử dụng sức ảnh hưởng của chính mình, phối hợp với hành động của Vệ Thành Bá từ khắp các mặt. Chỉ vỏn vẹn trong thời gian chưa đến mười ngày, bọn họ đã điều tra loại trừ được hầu hết các khu vực, tập trung hết vào mấy điểm, cũng xác định được Thi San quả thực còn ở trong kinh thành.

"… Chúc quí vị buổi tối vui vẻ, điểm chính trong tin tức hôm nay gồm: Thủ tướng nước ta Thẩm Hữu Xương hội đàn với các nhà khoa học về nước; tỉnh Dương Hoài xảy ra vụ án kinh tế đặc biệt nghiêm trọng của ủy viên X, phó Thủ tướng nước ta Hách Bình Tân yêu cầu điều tra rõ nguyên nhân, dứt khoát bắt được kẻ phạm tội; mức tăng trưởng kinh tế quốc dân trong sáu tháng cuối năm tăng năm điểm, bộ phận tự chủ đổi mới khoa học kĩ thuật ở các tỉnh thành chiếm tổng tỉ trọng 30% –"

Chương trình tin tức lúc bảy giờ tối phát tin tức ngày hôm nay, Cố Tân Quân và Trịnh Nguyệt Lâm có việc đột xuất, Cố Chính Gia tự học ở trường buổi tối, Cố Trầm Chu ngồi trong phòng khách xem TV đồng thời nói chuyện điện thoại với Vệ Tường Cẩm – đây là lần đầu tiên Vệ Tường Cẩm bấm gọi lại sau khi Cố Trầm Chu gọi liên tục hơn năm mươi cuộc lúc phát hiện ra tung tích của Thi San.

Anh ta dường như vừa chạy bộ đường dài xong, hơi thở còn không ổn, câu đầu tiên nói chính là:

"Hơn năm mươi cuộc gọi nhỡ, mình còn tưởng cậu xảy ra chuyện gì lớn!"

Nói thật ra, Cố Trầm Chu thực sự cảm thấy hơi kinh ngạc vì hôm nay có thể nhận được điện thoại của Vệ Tường Cẩm, anh cười nói:

"Đã qua mười bảy mười tám ngày rồi, có việc gì lớn còn phải đợi cậu hỏi đến, đồ ăn nóng cũng đã nguội ngắt!"

Anh dừng lại một chút rồi nói tiếp:

"Nhiệm vụ của cậu ở bên đó kết thúc rồi? Biết chuyện về Thi San chưa?"

"Biết rồi, sau khi cậu nói cho cha mình biết thì cha mình đương nhiên là nói cho mình ngay hôm đó."

Vệ Tường Cẩm ở đầu kia điện thoại nói:

"Nhưng thực sự không ngờ rằng cậu sẽ gọi thẳng hơn năm mươi cuộc…"

"Khi đó mình đang ngẩn người mà, điện thoại tự gọi thôi."

Thực ra Cố Trầm Chu cũng hiểu được hôm ấy mình cực kì không bình tĩnh, nhưng ngoài miệng vẫn phải tìm được lí do.

Vệ Tường Cẩm:

“Bây giờ chuyện tiến hành thế nào?… Cậu ở bên kia cũng xem tin tức? Tiếng vang sang tận đây trùng lặp với bên mình rồi.”

Cố Trầm Chu mỉm cười:

“Đúng lúc cùng xem. Đang tìm người, nếu tìm được Thi San thì chuyện này sẽ điều tra được rõ một nửa!”

Vệ Tường Cẩm nói thêm:

“Mình ở trong này không rõ lắm, cha mình và chú Cố hai ngày nay vận dùng rất nhiều lực lượng, là thiết lập canh gác hay điều tra?”

“Nói cậu không biết nhưng thực ra cậu lại biết rất rõ ràng đấy, gương mẫu đời thứ ba, lòng mọi người đều rõ mà.”

Cố Trầm Chu trêu chọc.

Vệ Tường Cẩm cũng cười:

“Nói nghiêm túc đi.”

Thực ra Cố Trầm Chu cũng hiểu ý của Vệ Tường Cẩm, không nói hai người là anh em nhiều năm như thế, nói thẳng ra thì đám đời thứ ba lớn lên trong gia đình chính trị có mấy người là không hiểu hàm ý trong lời nói của người khác đâu? Đến thời khắc mấu chốt này, nếu như mọi chuyện đều xuất hiện trên người anh thì xuất phát từ sự cảnh giác với cảnh mơ, anh sẽ lựa chọn tạm thời nhẫn nhịn một hơi cũng phải làm như thế; nhưng chuyện của Vệ Tường Cẩm lại khác, cùng lúc những kẻ ấy quả thực muốn Vệ Tường Cẩm chết, mặt khác những kẻ làm chủ phía sau màn còn chưa bị bắt được, nếu bỏ qua cơ hội này thì rất có khả năng cuối cùng sẽ không tìm ra được:

“Nếu nói là khiêm tốn thì cũng không có đạo lí lão hổ khiêm tốn thì biến thành mèo bệnh được, nếu hai chúng ta đổi hoàn cảnh cho nhau thì bác Vệ khẳng định sẽ giúp cha mình điều tra tận gốc.”

Vệ Tường Cẩm:

“Liệu có ảnh hưởng đến quyết định lui xuống của chú Cố không?”

Cố Trầm Chu khẳng định:

“Không đâu, chỉ chống đẩy một hồi thôi, không có ảnh hưởng gì.”

“Được.”

Vệ Tưởng Cẩm ở đầu bên kia còn muốn nói thêm mấy câu, nhưng hình như bị ai thúc giục nên nhanh chóng nói:

“Mình cúp máy trước, lần sau nói tiếp.”

Cố Trầm Chu vừa lên tiếng thì đầu điện thoại bên kia đã vang lên tiếng ‘đô đô’. Anh ấn tắt di động thì đúng lúc nghe thấy tiếng mở cửa bèn ngẩng đầu lên: Cố Tân Quân và Trịnh Nguyệt Lâm đã về.

“Cha, dì.”

Anh đứng dậy khỏi sô pha.

Cố Tân Quân gật đầu, thấy TV còn đang phát tin tức thì ngồi xuống sô pha trong phòng khách, Trịnh Nguyệt Lâm thì nhẹ mỉm cười với Cố Trầm Chu rồi đi lên lầu thay quần áo công sở ra.

“Cha, cha uống trà đi.”

Trong bình có trà nóng vừa pha xong, Cố Trầm Chu rót một chén cho cha mình, thuận tiện nhìn qua sắc mặt ông – anh phát hiện ra vừa rồi mình không hề nhìn nhầm, sắc mặt Cố Tân Quân nặng nề, vẻ mặt thực sự không dễ nhìn lắm.

Hôm nay đã xảy ra chuyện gì? Cố Trầm Chu vừa mới cân nhắc thì đã nghe chương trình tin tức phát chi tiết đến tin tức về vụ án kinh tế đặc biệt nghiêm trọng ở tỉnh Dương Hoài.

Cố Tân Quân bưng chén trà lên nhắm mắt lại một lúc, chợt mở miệng:

"Bí thư Tỉnh ủy Dương Hoài là người của phe Uông."

Cố Trầm Chu hơi khựng lại rồi tiếp tục xem tin tức:

"Chuyện này là muốn bí thư Tỉnh ủy đến chịu tiếng xấu thay kẻ khác?"

"Oan ức hay không oan ức, còn không biết có phải là thật hay không mà."

Cố Tân Quân thản nhiên:

"Ngược lại vào lúc này thì thật là đúng dịp."

"Là do phe Úc làm ạ?"

Cố Trầm Chu hỏi.

Cố Tân Quân vuốt ve mép chén, một lúc lâu sau mới nói:

"Vị phe Úc kia vẫn vô cùng khiêm tốn. Muốn điều tra thì khẳng định là không tra nổi đến ông ta, chỉ sợ ngay cả một kẻ tùy tiện bên phe ông ta cũng không điều tra ra được."

Lời này của Cố Tân Quân cũng không xác định có phải đối phương làm hay không, nhưng trong lòng ông lại vô cùng hoài nghi đối phương.

Cố Trầm Chu vẫn đang cúi đầu cân nhắc chuyện này, lại nghe Cố Tân Quân nói tiếp:

"Bác Vệ có nói với con là hôm nay đã có kết quả điều tra chưa?"

"Vẫn chưa ạ."

Cố Trầm Chu hơi ngập ngừng.

"Con vừa mới nói chuyện điện thoại với Tường Cẩm, Tường Cẩm cũng không nói gì cho con cả."

"Chứng cứ chỉ về một kẻ bên phe Úc, người này con rất quen."

"Hạ –"

Phản ứng đầu tiên của Cố Trầm Chu là Hạ Hải Lâu, nhưng anh lập tức bắt được điểm không hợp lí bên trong: Chuyện này từ năm năm trước đã bắt đầu thiết lập, khi đó Hạ Hải Lâu vốn chưa hề đến kinh thành, hơn nữa nhân vật tên Thi San này cũng không phải người mà một công tử đời thứ ba như Hạ Hải Lâu có thể kéo ra được.

"Là Hạ Nam Sơn?"

"Mười phần chắc bảy tám."

Cố Tân Quân từ tốn nói, nói xong lại nhắm mắt dựa vào ghế sô pha nghỉ ngơi.Không khí trong phòng khách nặng nề một lúc.

Trịnh Nguyệt Lâm thay quần áo xong đi từ trên lầu xuống, vừa mới ngồi xuống sô pha thì di động của Cố Tân Quân đã vang lên. Ông nhìn số điện thoại trước rồi mới nhận máy.

"Lão Vệ, có chuyện gì?"

Người ở đầu bên kia nói gì đó, Cố Trầm Chu ngồi bên cạnh Cố Tân Quân chỉ nghe được loáng thoáng về chuyện của Thi San, sau đó mặt Cố Tân Quân gần như đã trầm như nước:

"Được rồi, tôi biết rồi, tôi sẽ kêu Trầm Chu qua bên chỗ anh."

"Cha, xảy ra chuyện gì rồi?"

Cố Trầm Chu đợi cha mình cúp máy mới lên tiếng hỏi.

Là tình hình điều tra Thi San xảy ra chuyện gì sao? Anh vừa mới tự hỏi thì nghe Cố Tân Quân nói:

"Đã tìm được Thi San."

Cho dù nghe thấy tin Thi San đã chạy mất thì Cố Trầm Chu cũng không lộ vẻ kinh ngạc đến vậy:

"Đã tìm được rồi?"

"Ở trong khu vực Đức Hinh Viên, con đi qua đi."

Cố Tân Quân day day mi tâm nói với Cố Trầm Chu.

Tiếp đó, Cố Trầm Chu cũng bất chấp vẻ suy tư và thái độ kì lạ của Cố Tân Quân, vội vàng vâng một tiếng rồi lấy chìa khóa lái xe đến khu vực trung tâm.

Dọc đường đi, đủ loại vấn đề thi nhau cuộn trào trong đầu anh.

Có thái độ kì lạ của Cố Tân Quân, có Thi San đột nhiên bị bắt được, có kẻ làm chủ đứng sau chuyện này, Hạ Nam Sơn ngoài ý muốn lại không khiến người ta bất ngờ chút nào, còn có rất nhiều rất nhiều những người và chuyện khác, Vệ Thành Bá, Vệ Tường Cẩm, Bành Hữu Xuân, mẹ của Bành Hữu Xuân –

Đợi Cố Trầm Chu lái xe chạy thẳng đến Đức Hinh Viên thì dân chúng ở đây đã bị sơ tán, cảnh sát mặc trang phục chống bạo động vây trong trong ngoài ngoài đến mấy tầng, quần chúng đứng xem náo nhiệt đứng ở bên ngoài nghiêng đầu nhìn vào.

Nhìn đám người thường này gương mặt của Cố Trầm Chu liền không tốt, anh đang muốn gọi điện thoại cho Vệ Thành Bá thì thấy phó quan Trương bên cạnh Vệ Thành Bá nhanh chóng đi từ trong đội cảnh sát phòng vệ ra nói với Cố Trầm Chu:

"Cố thiếu gia, cậu đi theo tôi vào."

Cố Trầm Chu gật đầu:

"Mọi chuyện tiến hành đến mức nào rồi? Đã bắt được Thi San à?"

"Một bước cuối cùng thì đoàn người của chúng tôi đã vọt vào trong phòng, Cố thiếu gia đến kịp lúc."

Phó quan Trương đáp:

"Tôi đưa cậu đến chỗ Tư lệnh Vệ, hôm nay Tư lệnh Vệ đã tự mình đến đây trấn giữ."

Cố Trầm Chu ừ một tiếng rồi nhanh chóng đi cùng phó quan Trương đến bên cạnh Vệ Thành Bá.

Hôm nay Vệ Thành Bá không chỉ tự mình đến trấn giữ ở hiện trường mà còn đứng rất sát ở đằng trước, gần như ở trên tuyến đầu, mấy quân nhân ở bên cạnh ông quả thực như rơi vào giữa quân địch, tất cả đều đội mũ giáp mặc quần áo chống đạn, toàn bộ súng tự động đều được chĩa ra bên ngoài, hoàn toàn dùng thân thể vây kín ông ở giữa, chỉ e bên cạnh dù có chút gió thổi có lay cũng sẽ bị những chiến sĩ căng thẳng cực độ này liên hợp dùng đạn xé nát trước tiên.

Lúc này phó quan Trương đã thể hiện ra tố chất giờ phút nào cũng gấp gáp của quân nhân, ông ta đưa Cố Trầm Chu đến chỗ Vệ Thành Bá, từ khoảng cách ba thước đã gọi một tiếng 'Tư lệnh Vệ', thấy đối phương nhìn qua gật đầu rồi mới mang theo Cố Trầm Chu thả chậm bước chân, chậm rãi đi vào trong phòng vây, vừa đi vừa nói:

"Vụ tai nạn xe cộ của Vệ công tử là một vụ án lớn, cấp trên rất coi trọng, còn chỉ thị cần phải bắt được hung thủ đưa ra công lí. Nếu lúc này Tư lệnh Vệ lại xảy ra chuyện gì thì tất cả những người ở đây có chết cũng không đủ."

Cố Trầm Chu đương nhiên hiểu rõ điểm này, anh vừa thuận miệng đáp lời phó quan Trương vừa đi vào trong vòng vây, chăm chú quan sát sắc mặt của Vệ Thành Bá rồi thì trong lòng liền đập mạnh mấy cái: Sắc mặt của Vệ Thành Bá giống như Cố Tân Quân vừa rồi, vô cùng khó coi.

"Tiểu Chu đến rồi."

Vệ Thành Bá nói với Cố Trầm Chu một câu rồi tiếp tục chú ý đến tình hình phía trước.

Cố Trầm Chu tạm thời kiềm chế những nghi vấn cùng cảm xúc đang cuồn cuộn trong đầu, nhìn theo tầm mắt của Vệ Thành Bá về phía trước: Mọi chuyện quả thực đã tiến hành đến bước cuối cùng, vài cảnh sát

mặc trang phục chống bạo động mang theo súng tự động đã tụ tập đến ngoài cửa kho hàng, đang chuẩn bị phá cửa xông vào!

Ánh mắt Cố Trầm Chu nhìn chằm chằm gắt gao không rời vào cánh cửa của kho hàng. Anh cảm thấy mình dường như đã bắt được cái gì đó nhưng cũng lại có chút không rõ: Vì sao Thi San đã sắp bị bắt, toàn bộ manh mối có được đều chỉ thẳng về phía Hạ Nam Sơn, nhưng sao từ Cố Tân Quân đến Vệ Thành Bá đều có sắc mặt vô cùng khó coi?

Tiếng phá cửa ngắn ngủi mà nặng nề vang lên, cửa kho hàng làm bằng sắt bị phá, một đám mây đen bất chợt lao từ trong cánh cửa rộng mở ra!

— Đó là cái gì?

Cố Trầm Chu vừa mới nghĩ như vậy thì thấy những cảnh sát ở bên cạnh trực tiếp cầm súng phun lửa nhắm vào đám mây đen kia, một vị quan quân trung cấp còn cao giọng hô:

"Là ruồi, dùng súng phun lửa đốt cháy chúng!"

Trong nháy mắt Cố Trầm Chu cuối cùng cũng đã tìm ra được một con đường trong đám sương mù kia, trong nháy mắt giống như được nước giội thẳng lên đầu!

Thi San chết.

Gương mặt sưng vù đen thui, hai mắt lồi ra, trên quần áo và da đầy những vết xanh đen, đứng từ rất xa đã có thể ngửi thấy mùi thịt thối.

Hàng trăm hàng ngàn con ruồi bị súng phun lửa phun chết mất một phần lớn lại ùn ùn bay ra từ những góc tối không hề ngơi nghỉ, vòng quanh thi thể được các cảnh sát nâng ra kia mãi không chịu bỏ đi.

Cố Trầm Chu thực sự đứng rất gần Vệ Thành Bá, gần đến mức anh có thể cảm giác được sự run rẩy trên thân thể đối phương, có thể nghe thấy tiếng rít khẽ thoát ra từ khe hở trong kẽ răng của đối phương.

"Hạ Nam Sơn, Hạ Nam Sơn…"

"Khinh người quá đáng, đúng là khinh người quá đáng…"

"Vệ Thành Bá tôi thề đối đầu với ông!"

Cố Trầm Chu vẫn giữ im lặng nhìn xung quanh một lượt, thấy bất kể là phó quan Trương hay những quân nhân đứng xung quanh Vệ Thành Bá thì đều giữ vẻ mặt nghiêm túc, dường như vốn không hề nghe thấy mấy câu đó.

Lúc này thi thể đã được kiểm tra bước đầu, một cảnh sát chạy lên phía trước kính lễ với Vệ Thành Bá xong thì nói:

"Báo cáo Tư lệnh, người tình nghi phạm tội đã được phát hiện, bước đầu kiểm tra phán đoán thì người tình nghi đã tử vong trên mười hai ngày."

Vệ Thành Bá không nói gì cả, đẩy bức tường người trước mặt ra, đoạt lấy súng tự động trên tay một người lính, mở chốt nhắm ngay vào mặt đất bên cạnh thi thể trút xuống cả một băng đạn!

Tiếng súng tự động 'Đùng đùng đùng' bắn ra, tất cả mọi người xung quanh đều câm như hến.

Thời gian nói dài không dài, chỉ trong hơn mười giây mà Vệ Thành Bá đã ném súng tự động không còn một viên đạn xuống đất, quay người lại nhanh chóng rời đi:

"Thu đội!"

Cố Trầm Chu vẫn không nói gì, anh đi theo sau Vệ Thành Bá rời khỏi Đức Hinh Viên rồi lái xe quay về Thiên Thụy Viên, tiếp đó Vệ Thành Bá về nhà rồi Cố Tân Quân đi từ nhà bên cạnh sang nghe thấy tiếng nói phẫn nộ:

"Lão Cố, tôi nói thẳng, việc này điều tra đến đây đã rất rõ ràng, cậu không cần can thiệp nữa! Thủ đoạn của Hạ Nam Sơn này thật cao mà, gã dám giết người chặt đứt chứng cứ, tôi cũng dám theo gã dập đầu chết đến cùng!"

Cố Trầm Chu thầm thở dài một tiếng. Anh vẫn không nói được một lời, chỉ còn chờ Cố Tân Quân đưa ra quyết định.

Nhưng thực tế thì sau đó cũng không có lựa chọn thứ hai.

Chỉ trong vòng một tiếng rưỡi.

Một tiếng rưỡi trước anh còn nói với Vệ Tường Cẩm rằng chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch lui về địa phương của nhà họ Cố…

"Vệ Thành Bá, lời này của anh là có ý gì?"

Sắc mặt Cố Tân Quân trầm xuống.

"Anh nhìn Trầm Chu nhà tôi lớn lên, chẳng lẽ tôi không nhìn Tường Cẩm nhà anh lớn lên hay sao? Hạ Nam Sơn ông ta muốn đoạn căn nhà anh cũng chính là đoạn căn nhà họ Cố tôi! Hiện giờ toàn bộ mọi chuyện đều đã tra ra được manh mối, tuy rằng không cầm được chứng cứ nhưng tất cả đã xác định là Hạ Nam Sơn đứng sau lưng giở trò quỷ, lặp đi lặp lại mãi Hạ Nam Sơn không khỏi cũng quá không coi hai nhà chúng ta ra gì! Ông ta đứng ở bên phe Úc thì chúng ta đứng ở bên phe Uông, nhìn xem cuối cùng là ai kéo ai xuống ngựa!"

Vệ Thành Bá thở hắt ra một hơi khó chịu rồi ngồi xuống sô pha:

"Lão Cố, chúng ta cùng phân tích Uông Bác Nguyên một chút."

Cuộc thảo luận tiếp theo chính là hai mặt thắng thua của phe Uông và phe Úc, Cố Trầm Chu không đợi thêm nữa, anh lặng lẽ rời khỏi nhà, cũng không quay về căn nhà bên cạnh mà lái xe đi đến sơn trang Thiên Hương.

Hiện giờ anh cần được yên tĩnh ở một mình trong chốc lát, cẩn thận tự cân nhắc lại.

Sáng sớm lên núi thì mặt trời vẫn chưa xuất hiện, sương mù thỉnh thoảng còn tụ lại giống như một lớp sa mỏng.

Cố Trầm Chu giống như hai ngày trước ngồi ở vườn hoa phía sau sơn trang uống trà, nhưng hôm nay anh còn tiếp đón một vị khách không mời tự đến.

"Ông nội, sao ông lại đến đây?"

Cố Trầm Chu kinh ngạc bước lên nghênh đón.

Cố lão đi từ trên xe xuống cười ha hả:

"Hai ngày này không có cháu trai đi câu cá cùng nên ông cảm thấy tịch mịch rất lâu."

"Con chuẩn bị hôm nay quay về."

Cố Trầm Chu giải thích, lại nói:

"Ông nội, ông còn chưa đến đây thăm thú đúng không? Con đi cùng ông một lát."

Cố lão gật đầu cùng đi vào với Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu đưa Cố lão đi từ trên lầu xuống dưới lầu dạo quanh một vòng, cuối cùng lại đi vào vườn hoa ở phía sau sơn trang – bọn họ đều hiểu rõ, Cố lão đến đây cũng không phải vì muốn xem sơn trang này được xây thế nào.

"Chuyện Thi San lần này, con có ý tưởng gì không?"

Ngồi xuống ghế đá, Cố lão đi thẳng vào vấn đề hỏi Cố Trầm Chu.

"Hạ Nam Sơn lần này chơi đúng là thủ đoạn tốt."

Ông nội mình đến đây nên Cố Trầm Chu đổ hết nước và lá trà ở trong ấm đi, sau khi lần lượt rửa sạch lại một lần mới bắt đầu đun nước pha trà một lần nữa.

"Quân cờ Thi San này năm năm trước đã được ông ta bày ra, nếu không phải vụ tai nạn xe trùng hợp bị phá vỡ thì thời điểm đó sự liên kết giữa hai nhà Cố Vệ sẽ tràn ngập nguy cơ. Nhưng chuyện bị phá vỡ rồi thì ông ta cũng không hề sốt ruột, âm thầm ẩn nấp không xuất hiện, cho đến lúc này mới từ đằng sau ngang nhiên ra tay, một kích rung chuyển."

"Cửa kho hàng ở Đức Hinh Viên làm bằng sắt nặng mấy chục kg lại bị khóa từ bên trong, không có cửa sổ cũng không có cống thoát nước, Thi San lại chết ở bên trong, trong tay cầm dao găm cắm trên ngực… gần như không cần khám nghiệm tử thi đã có thể khẳng định là Thi San tự sát."

Sắc mặt Cố Trầm Chu thản nhiên, trong hai ngày qua anh đã nghiền ngẫm chuyện này rất nhiều lần.

"Cùng là người chết, Vương Sưởng do Hạ Hải Lâu ra tay và Thi San do Hạ Nam Sơn ra tay quả thực là cao thấp rõ ràng. Hạ Hải Lâu nói trắng ra là âm ngoan có mưu kế lại đủ to gan, nhưng thủ đoạn vẫn còn hơi non nớt, muốn nhìn thấu hay phản kích đều không quá khó khăn. Mà Hạ Nam Sơn, khi cha biết tin tức về Thi San đã nghĩ đến điểm này – nhưng sau đó nhà họ Cố chúng ta đã không thể rút ra được. Chỉ cần chúng ta đi điều tra thì sẽ không thể nào tránh khỏi chuyện này. Ông ta cũng không e dè hay dứt khoát muốn chúng ta tra ra được điều gì, nhưng đến thời khắc cuối cùng lại giải quyết tận gốc, hủy diệt sạch sẽ chứng cứ mấu chốt cuối cùng…"

Cố Trầm Chu rót nước sôi vào trong ấm trà, cầm nắp bình lên nhẹ vớt hết mấy vụn trà chỗ miệng ấm.

"Đằng trước có người kéo, đằng sau có kẻ đẩy, bên cạnh còn có nhà họ Vệ."

Cố Trầm Chu thở dài một tiếng.

"Chúng ta chỉ có thể chọn một phe, còn phải đứng thật dứt khoát lưu loát."

Vụ tai nạn của Vệ Tường Cẩm và việc Cố Trầm Chu bị tập kích có chỗ khác nhau.

Cố Trầm Chu bị tấn công là bởi vì Hạ Hải Lâu muốn khuấy đục hồ nước này, bản thân mình không có nguy hiểm về tính mạng; nhưng Vệ Tường Cẩm khác, vụ tai nạn đó của Vệ Tường Cẩm, nếu Cố Trầm Chu chạy đến trễ một chút thì anh ta đã thực sự chết trong lần ấy.

Điểm này, đừng nói là Vệ Thành Bá không nhịn được, cho dù là Cố Trầm Chu cũng tuyệt đối không thể nói với Vệ Tường Cẩm đã gặp phải cảnh tính mạng bị đe dọa: Cậu nhẫn nhịn chờ thêm đến lúc qua đợt nhiệm kì mới này, chúng ta tích dần lực lượng rồi lại vạch kế hoạch tiếp.

Mười mấy năm làm anh em đối xử chân thành, còn quan hệ ba đời của hai nhà.

Nếu tiếp tục không bày tỏ thái độ thì mối liên kết Vệ Cố vài chục năm nay sẽ bị chia cách. Bất kể nói theo góc độ chính trị hay là tình cảm cá nhân thì Cố Trầm Chu đều không thể nào nhận kết quả như thế.

Mà hiện giờ, cuộc phân tranh của Úc Uông vừa mới bắt đầu, không có ai biết kết quả ra sao, cho nên hai nhà Cố Vệ chỉ có thể đứng sang một phe, chỉ cần bên mình thắng thì mười mấy năm tiếp theo trong tương lai có thể nhìn thấy kết cục Hạ Nam Sơn phải vào tù…

"Ông nội…"

Cố Trầm Chu bất chợt lên tiếng.

"Còn có một cách."

Trong mắt anh lóe lên tia sáng lạnh lùng.

"Hiện giờ chúng ta chắc chắn phải đứng bên phe Uông, đây là chuyện đã không thể thay đổi. Nhưng nếu muốn rời khỏi lốc xoáy này cũng không phải là không có cơ hội…"

"Ừ?"

Cố lão nói:

"Con thử nói xem."

"Kéo nhà họ Hạ xuống nước."

Giọng nói của anh cực kì bình tĩnh.

"Cha có thể không cần liều mạng tiến thêm một bước nữa, chúng ta cùng kéo nhà họ Hạ xuống thả ra bên ngoài năm năm, con muốn xem Hạ Nam Sơn có thể làm Thủ tướng trong Thường ủy như thế nào. Đến lúc ấy hai nhà Cố Vệ liên thủ thì cho dù có người nắm quyền chăm lo cũng không thể bao che cho Hạ Nam Sơn."

"Con không hề coi trọng Uông Bác Nguyên một chút nào?"

Cố lão có chút đăm chiêu lại không truy hỏi tận gốc suy nghĩ của Cố Trầm Chu, tiếp đó chậm rãi nói:

"Như vậy cũng tốt, kế chưa thành là kế bại, kế chưa được là kết mất…"

Một bóng đen bất chợt nhảy từ trên cây xuống cái bàn đá!

Cảnh vệ vẫn canh giữ bên cạnh giật mình, súng lập tức được rút ra chĩa sang.

Cố lão cũng hơi sửng sốt, tiếp đó chăm chú nhìn lại liền thấy rõ bóng đen đó là một con khỉ:

"Đây…"

Ông đã lâu không được nhìn thấy một con khỉ xuất hiện đường hoàng trước mặt con người như thế.

"Chi chi, chi chi!"

Con khỉ kêu hai tiếng rồi đưa quả táo cầm trong tay cho Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu đưa tay ra nhận lấy:

"Mang theo từ bên Hoài Nam về, dáng vẻ rất thông minh ạ."

Trong lúc nói ra một câu này thì con khỉ kia đã lại nhảy lên cây, không biết đào đâu ra thêm một quả táo nữa, lại nhảy xuống đưa cho Cố lão.Lần này ngay cả Cố lão cũng hơi giật mình:

"Ta cũng có?"

"Chi, chi!"

Con khỉ kêu lên hai tiếng, nhìn trái nhìn phải rồi nhảy xuống khỏi bàn đá, chạy bạch bạch đến bên giếng nước rồi múc một cốc nước nhỏ vẫn dùng để đánh răng đến đây, giơ lên muốn đưa cho Cố Trầm Chu và Cố lão.

"… Chẳng lẽ muốn để chúng ta dùng để rửa quả?"

Cố lão hỏi.

"Con cảm thấy chắc là vậy…"

Cố Trầm Chu nói, trong lòng cũng hiểu được con khỉ này đúng là thật sự càng ngày càng thông minh, anh đón lấy cốc nước trong tay con khỉ rồi đặt lên bàn đó, lại cầm táo trong tay mình và ông nội đến cạnh giếng rửa sạch xong mới đưa trả cho Cố lão.

Cố lão cầm lấy cắn một miếng.

"Thật ngọt."

Ông mỉm cười với con khỉ rồi khen hai câu, thấy con khỉ khoa chân múa tay dáng vẻ cũng rất vui mừng thì bất giác bước lên trêu chọc con khỉ hồi lâu, cho đến tận lúc ăn xong táo mới đứng dậy nói:

"Được rồi, tự con có chủ ý, ông nội an tâm."

Ông nâng tay lên đặt trên vai Cố Trầm Chu, siết nhẹ một cái rồi nói:

"Chính trị chính là như thế, có bắt đầu thì sẽ có kết thúc, có vinh quang thì cũng có thê lương, chúng ta đã thắng được thì cũng phải biết thua như thế nào."

57. Chương 57: Thế Giới Của Đám Cặn Bã (1)

Đối với loại quan chức cao cấp trong chính phủ như Cố Tân Quân và Vệ Thành Bá mà nói, một khi con đường chính trị đã xác định thì hành động tiếp theo sẽ có tốc độ sét đánh không kịp bưng tai.Trước sau không mất thời gian đến năm ngày, đợi Cố Trầm Chu xuất hiện lại trong giới ở kinh thành thì toàn bộ mọi người đều thông qua 'chút nội dung' mà biết được hai nhà Cố Vệ gia nhập vào phe Uông.

Lần tụ hội này người bên cạnh Cố Trầm Chu lại lặng lẽ xảy ra thay đổi, đầu tiên chính là Uông Vinh Trạch cháu trai của Uông Bác Nguyên vài lần liền đều ngồi ở bên cạnh Cố Trầm Chu, ẩn ẩn có cảm giác giống Vệ Tường Cẩm lúc trước nhưng đương nhiên là thực tế thì kém xa; tiếp đó là mấy vị đời thứ hai thứ ba có gia đình dựa vào Uông Bác Nguyên cũng tụ tập đến đây, đương nhiên cũng xa cách hơn với một vài người có thiên hướng theo Úc Thủy Phong. Về phần những người có quyết định trung lập giống như anh và Cố Tân Quân trước kia thì đều tỏ thái độ mờ ám, tỏ rõ cùng không đắc tội cả hai bên.

Nhưng xét về tổng thể mà nói thì những thay đổi này đều bình thường, điều cực kì không bình thường duy nhất đại khái chỉ là vào ngày đầu tiên sau khi Cố Trầm Chu xuất hiện thì Hạ Hải Lâu đã chạy đến trước mặt anh lấy lại cảm giác tồn tại.

Trong hội sở Kim Toa, Uông Vinh Trạch đi cùng với Cố Trầm Chu đối mặt với đám người do Hạ Hải Lâu cầm đầu.

Tâm tình Hạ Hải Lâu có vẻ rất tốt, hắn cười tủm tỉm chào hỏi Cố Trầm Chu:

"Cố thiếu gia."

Lại trực tiếp bỏ qua Uông Vinh Trạch ở bên cạnh.

Uông Vinh Trạch thầm giận trong lòng, ngoài cười nhưng trong không cười:

"Trước đó tôi còn không biết thì ra Hạ thiếu gia cũng ở nơi này đấy!"

Một chữ 'cũng' tràn đầy thâm ý.

Hạ Hải Lâu nhướn mày liếc nhìn Uông Vinh Trạch một cái rồi thờ ơ đáp:

"Đúng vậy, thực ra tôi cũng không thấy Uông thiếu gia mà."

Thù mới hận cũ, Uông Vinh Trạch thiếu chút nữa bùng nổ, nhưng cuối cùng vẫn là Cố Trầm Chu đứng bên cạnh gã lên tiếng chặn ngang.

So với Hạ Hải Lâu thì anh còn làm trắng trợn hơn: không cả thèm liếc mắt nhìn đối phương một cái mà nói với Uông Vinh Trạch:

"Uông thiếu gia, chúng ta đi vào thôi."

Lần này thì cả hai người ở bên cạnh đều không vui, Uông Vinh Trạch đang muốn nói gì đó lại nghe Hạ Hải Lâu giành mở miệng trước:

"Nếu đã chạm mặt thì chi bằng chúng ta bỏ qua qui tắc mà cùng vào chơi đi."

Lần này thì thật đúng ý Uông Vinh Trạch ở giữa, gã mỉm cười với Hạ Hải Lâu rồi ướm hỏi Cố Trầm Chu:

"Nếu đã vậy thì chúng ta cùng chơi chứ?"

Vẻ mặt Cố Trầm Chu rất thản nhiên nhưng vẫn mỉm cười:

"Lần này là đến cùng Uông thiếu gia, tất cả đều do Uông thiếu gia quyết định."

Uông Vinh Trạch vô cùng vừa lòng, những lời này bình thường Cố Trầm Chu cũng không hay nói – thực ra chút việc giữa nhà họ Cố và nhà họ Hạ gã ít nhiều cũng hiểu được vài phần, ai kêu gã có một người bác họ Uông tên Bác Nguyên chứ?

"Hạ thiếu gia vốn định đến nơi nào?"

Tâm tình rất tốt nên tươi cười hơi mất tự nhiên trên mặt Uông Vinh Trạch có phong độ hơn một chút, gã hỏi Hạ Hải Lâu:

"Chúng tôi đặt gian thứ hai trên tầng ba, vị trí không được rộng lắm – chi bằng, đến chỗ của Hạ thiếu gia nhé?"

Hạ Hải Lâu cười:

"Thật trùng hợp, của tôi là gian đầu tiên trên tầng ba. Nhưng mà –"

Hắn cố tình kéo dài giọng:

"Vẫn nên đến chỗ của Uông thiếu gia thì hơn."

"Cũng được, vậy đến chỗ của tôi đi."

Uông Vinh Trạch vung tay lên vỗ một cái.

Hai phe đứng chắn kín trong đại sảnh cuối cùng cũng đạt được hiệp nghị, quản lí đứng ở bên cạnh căng thẳng một lúc lâu không ngừng lau mồ hôi cuối cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nhanh chóng đưa người lên tầng ba.

Lên tầng ba, bất kể là gian phòng do Hạ Hải Lâu hay Uông Vinh Trạch đặt trước thì đều đã được chuẩn bị sẵn sàng từ sớm, chỉ chờ khách đi lên. Hiện giờ tuy rằng đoàn người hai bên đã sát nhập thành một nhưng chuyện cũng không phức tạp, chỉ cần đem hết ghế và đồ dùng bên phòng VIP số một sang phòng VIP số hai là được – dù sao bất cứ một phòng VIPnào cũng đều đủ lớn, chứa hai ba mươi người là dư sức.

Mọi người ngồi xuống ghế sô pha trong phòng VIP số hai, đương nhiên cũng chia ra hai bên trái phải. Trong phòng VIP số hai, nhân viên phục vụ mặc áo sườn xám xẻ tà cao của phòng VIP số một cùng nhân viên phục vụ mặc váy dài bất chéo của phòng VIP số hai lần lượt mang rượu và điểm tâm lên, Cố Trầm Chu ngước mắt nhìn nữ nhân viên phục vụ xung quanh, thầm nghĩ hai cái tên Hạ Hải Lâu và Uông Vinh Trạch đúng là luôn có đủ loại phụ nữ Hoàn phì Yến sấu vây quanh, cần gì cũng có.

Nhân viên phục vụ trong Kim Toa cực kì tiêu chuẩn, một đám đều quì gối xuống tấm thảm dày rồi hai tay đưa lên đặt tất cả các loại đồ ăn trong tay lên bàn, lưu loát giống như nước chảy đủ một vòng.

Uông Vinh Trạch cầm một quả nho xanh, cười khẽ ghé sát bên tai Cố Trầm Chu hỏi:

"Không biết Cố thiếu gia thích loại nào? – Nếu Cố thiếu gia thích thì cứ gọi một người, coi như tôi gọi, được không?"

Còn tưởng rằng bình thường Cố Trầm Chu không gần nữ sắc là vì trong nhà quản rất nghiêm.

"Đâu cần phiền toái như thế?"

Cố Trầm Chu mỉm cười, ở trong mắt anh thì người nơi này từ nam đến nữ đều không có gì khác nhau, anh tùy tiện nâng tay chỉ vào một người dáng vẻ đoan chính phóng khoáng:

"Vậy cô ấy đi."

Cô gái được chỉ điểm ngẩng đầu mỉm cười với Cố Trầm Chu, tiếp đó đứng dậy đi đến ngồi xuống bên cạnh Cố Trầm Chu.

Hạ Hải Lâu ngồi một bên lập tức nhìn đối phương không vừa mắt, hắn hạ mắt, trên mặt ngược lại xuất hiện chút ý cười như có như không, tiếp đó nâng tay lên chỉ vào một cô gái có gương mặt xinh đẹp nhất, dáng người cũng chuẩn nhất đang quì gối bên cạnh Uông Vinh Trạch.

"Đến đây."

Sau đó lại nói với Uông Vinh Trạch:

"Người này có vẻ là loại hình mà Uông thiếu gia thích, nhưng đúng lúc tôi lại muốn thay đổi khẩu vị, Uông thiếu gia chắc không ngại từ bỏ thứ yêu thích nhỉ?"

Mẹ nó, nếu cậu đã biết là tôi thích mà còn dám chỉ rồi cố ý hỏi tôi? Thằng nhóc này thật sự muốn trèo lên đầu mình mà! Lửa giận trong lòng Uông Vinh Trạch càng cháy càng to, nhưng nếu hiện giờ vỗ bàn trở mặt với Hạ Hải Lâu chỉ vì một người phụ nữ thì không biết phải ăn nói thế nào với bác…

"Hạ thiếu gia thật hiểu tôi."

Cố Trầm Chu ngồi bên cạnh bỗng nhiên xen lời, anh cười nhẹ với Hạ Hải Lâu:

"Tôi cũng nhìn trúng cô gái này – Uông thiếu gia, anh sẽ không ngại từ bỏ thứ yêu thích chứ?"

Cùng là một câu nói giống y như đúc, Hạ Hải Lâu nói ra thì là phân chó thối inh, lời Cố Trầm Chu nói liền biến thành thiên âm trên trời. Sắc mặt Uông Vinh Trạch giãn ra, vung tay lên cười nói:

"Cố thiếu gia đúng là quá khách sáo rồi, chúng ta có quan hệ gì chứ? Cậu muốn cái gì sao có thể không cầm?"

Gã cúi đầu nói với cô gái ở bên chân:

"Hầu hạ Cố thiếu gia cẩn thận, em sẽ có lời."

Cuối cùng lại xòe tay ra với Hạ Hải Lâu cười giả lả:

"Hạ thiếu gia, cậu thấy đấy, thật ngại quá."

Hạ Hải Lâu đưa mắt nhìn Uông Vinh Trạch, rồi lại đưa mắt nhìn hai cô gái ngồi một trái một phải bên cạnh Cố Trầm Chu, vẻ mặt thản nhiên mỉm cười:

"Nếu như Tiểu Chu muốn thì tôi đương nhiên không có ý kiến khác – đừng nói là phụ nữ, cho dù cả một tháng lương tôi cũng sẽ đưa mà."

Một câu nói khiến hơn nửa số người trong phòng VIP sặc rượu, biểu cảm hoàn mĩ trên mặt Cố Trầm Chu căng cứng:

"Hạ thiếu gia đang gọi ai?"

Chỉ đợi một câu này của anh thôi đó! Hạ Hải Lâu rất vui vẻ lại gọi Cố Trầm Chu một tiếng 'Tiểu Chu ', âm cuối còn cố tình ngân cao lên mang theo chút âm vang.

Việc này… Hình như có chút xem không hiểu. Cũng nằm trong một nửa số người bị sặc rượu, Uông Vinh Trạch cầm khăn tay lau rượu rớt trên người rồi nhìn hai người Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu, thầm đoán trong lòng.

Cố Trầm Chu thầm nghĩ muốn chơi một ván nghiêm chỉnh với hắn thì mình đúng là đồ ngốc, anh cười:

"Không dám nhận! Hạ thiếu gia vẫn nên gọi tên của tôi thôi. Tên thân mật này tôi quen nghe thấy người nhà tôi gọi hơn."

Ngụ ý là Hạ Hải Lâu cậu là ai, lại dám gọi tôi như thế.

Hạ Hải Lâu cười nói:

"Tiểu Chu thật khách sáo, tôi vẫn nghe Vệ thiếu gia gọi anh như vậy mà?"

Cố Trầm Chu nhìn Hạ Hải Lâu rồi liếc mắt nhìn lướt qua mọi người ngồi trong phòng VIP một lượt:

"Hạ thiếu gia đến đây sau nên chắc là không biết, tôi và Tường Cẩm luôn là người một nhà."

Hạ Hải Lâu vui vẻ gọi thêm vài tiếng 'Tiểu Chu' ở trước mặt mọi người, hắn vừa cân nhắc khiến Vệ Tường Cẩm chết thật đúng là một việc vô cùng cấp bách vừa nói:

"Nếu Cố và Vệ có thể trở thành người một nhà, vậy Cố và Hạ cũng –"

Cố Trầm Chu lập tức lên tiếng ngắt lời Hạ Hải Lâu:

"Uông thiếu gia, ngại quá, tôi xin phép trước."

Uông Vinh Trạch ngồi bên cạnh xem náo nhiệt đến nhập thần ho liền hai cái:

“Cố thiếu gia cứ đi đi.”

Lần này Cố Trầm Chu thật sự không thèm liếc sang Hạ Hải Lâu một cái, trực tiếp đẩy cửa phòng VIP rồi rời đi. Rời khỏi phòng VIP, Cố Trầm Chu vừa đi vào toilet vừa bấm điện thoại, chỉ nói mấy chữ ‘Ra tay theo kế hoạch’ đã lập tức cúp máy. Tiếp đó anh cũng không định quay lại, sau khi gửi tin nhắn cho Uông Vinh Trạch thì đi thẳng xuống lầu rời đi.

Hơn một tiếng sau, Hạ Hải Lâu và Uông Vinh Trạch cũng thấy nhàm chán nên chia tay trong hòa bình. Bọn họ tự động tách ra đi về phía bãi đỗ xe, nhưng ở bãi đỗ xe, khi Hạ Hải Lâu nhìn thấy chiếc Porsche màu trắng của mình thì ngây người.

“Có chuyện gì đây?”

Quản lí bên cạnh đã đến từ mười phút trước khi Hạ Hải Lâu đi xuống, khi đi ra thì xuất hiện trước mặt cô là một chiếc xe bị đập vỡ cửa kính và đèn xe, thân xe bị đập lõm rồi bị vẽ sơn chằng chịt lên; mà mười phút sau hay chính là hiện tại thì trước mặt cô biến thành một chiếc xe bị đập vỡ, một chủ xe không dễ chọc, còn có cả một đám thiếu gia công tử chỉ sợ thiên hạ không loạn.Quản lí trực ban thật sự muốn khóc cho nước mắt tuôn như mưa, cô không ngừng lau mồ hôi rịn ra, cười bồi:

“Hạ thiếu gia, đây là vấn đề quản lí của chúng tôi, là vấn đề quản lí, chúng tôi nhất định sẽ bồi thường toàn bộ, mong ngài có thể bao dung vạn lần…”

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người là Hạ Hải Lâu dường như không phẫn nộ lắm. Hắn nhìn xe mình một lát rồi hỏi:

“Có quay được hình ảnh kẻ đập xe không?”

“Có, có chứ!”

Quản lí liên tục lên tiếng:

“Hạ thiếu gia ngài có muốn xem không? Những kẻ đó đều che kín mặt –“

“Không cần.”

Hạ Hải Lâu khoát tay.

“Bọn họ đến từ lúc nào? Một tiếng rưỡi trước? Hay là mười phút trước?”

“Mười lăm phút trước, chúng tôi nhìn máy giám sát chạy vội xuống nhưng xe đã bị đập…”

“Khớp thời gian thật chuẩn mà.”

Hạ Hải Lâu lầm bầm mấy tiếng rồi khóe môi liền hiện lên chút ý cười.

Quản lí đứng bên cạnh cùng đám công tử đi cùng thấy vậy thì sửng sốt: Chẳng lẽ đây là giận quá mà cười?

Nhưng thực ra thì Hạ Hải Lâu thực sự không giận, hắn chỉ không ngờ Cố Trầm Chu lại sẽ làm vậy… Nói thế nào nhỉ, đơn thuần là hành động phát tiết thôi đúng không?

“Thôi đi.”

Hạ Hải Lâu khoát tay.

“Cũng không có gì quan trọng, mọi người thích đùa giỡn ấy mà, các người kéo cái xe đi đi.”

Quản lí:

“Vậy bồi thường…”

“Tôi đùa giỡn với mấy người anh em thôi, có liên quan gì đến Kim Toa các người?”

Hạ Hải Lâu không hề ngẩng đầu lên nói, mở cánh cửa chỗ ghế lái lấy ra một tượng đất đính trên một sợi dây bằng trúc giống Cố Trầm Chu đến bảy tám phần, lại lấy thêm chìa khóa nhà ra rồi nói thẳng:

“Được rồi, các người xử lí hết cả xe lẫn mấy thứ bên trong đi.”

Chuyện vốn tưởng rằng rất khó xử lí lại được giải quyết nhanh chóng đến bất ngờ, quản lí liên thanh cảm ơn rồi bám sát theo sau mấy vị thiếu gia, thậm chí còn nghe thấy có người bên cạnh nói cười nói với Hạ Hải Lâu:

"Hạ thiếu gia, lần này thật sự là Cố –"

Nhưng nói được một nửa thì không còn câu dưới nữa, quản lí tò mò ngẩng đầu lên nhìn qua thì đúng lúc nhìn thấy ánh mắt đáng sợ của Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu nhìn người nói chuyện rồi vỗ nhẹ lên vai đối phương:

"Là xe của tôi bị đập, tôi còn chưa nói gì thì cậu gấp làm chi?"

Người nói chuyện ngượng ngùng mỉm cười, lập tức coi mình là xác ngọc trai mà ngậm chặt miệng lại.

Có một kẻ tiên phong làm kẻ chết trên bờ cát trước, những người khác sao còn không biết mình nên làm gì? Một đám đương nhiên giả bộ như không biết chuyện này, tách ra rời đi.

Hạ Hải Lâu chia tay mọi người rồi thì trực tiếp gọi một chiếc xe về nhà, đi được một nửa lại ngẫm nghĩ rồi dặn lái xe rẽ sang đi đến một nơi khác – là căn phòng chuyên dùng để chơi SM kia.

Mới vài ngày không xem, bài trí trong căn phòng này đã khác trước. Màu sắc chói mắt cùng mấy dụng cụ tình sắc đương nhiên là còn đó, nhưng ngoại trừ những thứ này ra thì trên tường còn dán chi chít rất nhiều ảnh chụp của một người khác.

Hạ Hải Lâu lấy kéo và một sợi dây trên quầy bar lên rồi buộc thật chắc chiếc tượng đất vẫn nắm trong tay lên trước cửa sổ, nơi này đã có vài chiếc tượng đất mặc quần áo khác nhau cùng biểu cảm riêng biệt nhưng đều có cùng một gương mặt được treo lên.

Hắn mỉm cười đẩy cửa sổ ra, gió lùa vào từ ô cửa rộng mở khiến những chiếc tượng đất được treo ở đằng trước bị thổi mà lay động liên tục. Những sợi dây kia được quấn quanh người bức tượng hoặc là vòng quanh cổ bức tượng, cũng có cái là trói chặt tứ chi hoặc trói chặt rất dày trên thân thể tượng đất.

Hắn vươn ngón tay chạm lên gương mặt tượng đất rồi lướt dần qua cái cổ nhỏ, sau đó là thân mình rồi tứ chi – sau đó đâm mạnh một cái xuyên qua thân thể tượng đất!

"Sẽ không lâu lắm…"

Hạ Hải Lâu nhủ thầm rồi rút ngón tay ra, trên mặt mang theo tươi cười tùy ý nhìn tượng đất bị xuyên thủng một lỗ trước ngực đang lay động giữa không trung, sau đó cầm di động ra gọi một cuộc điện thoại.

"Các người chuẩn bị đi, tôi có chuyện gọi các người đi làm. Vài tiếng nữa, biết sơn trang Thiên Hương không?…"

58. Chương 58: Thế Giới Của Đám Cặn Bã (2)

Đêm dài tĩnh lặng.

Thời gian tích tắc trôi qua đến vị trí gần ba giờ sáng, đèn đường hãy còn tỏa ra ánh sáng lờ mờ, một con mèo nhảy ra từ ngõ nhỏ, trên đường thỉnh thoảng có một chiếc ô tô chạy qua như bay, mấy con cú đêm đang mở to đôi mắt đỏ bừng nhìn vào màn hình trong quán net hoặc phấn khởi hoặc hăng hái đang chơi game – thành phố này còn chưa hoàn toàn chìm vào giấc ngủ say, nhưng phần đông người ta quả thực đã ngủ say rồi.

Trong phần đông người này hiếm một lần bao gồm cả Hạ Hải Lâu.

Tâm tình của hắn hôm nay có hơi khoái trá, bởi vậy nên sau khi dặn dò thủ hạ 'chơi đùa' với Cố Trầm Chu xong liền sớm tắm rửa rồi lên giường nghỉ ngơi.

Hắn ngủ không an ổn lắm, thỉnh thoảng lại bất giác nhìu mày, đôi lúc lại vì chạm phải đạo cụ vứt trên giường mà vung tay lên hoặc nghiêng người đi, có những khi lại vì không khí lạnh lẽo của buổi đêm mà hơi cuộn mình lại, nhưng hắn vẫn ngủ say, mãi cho đến khi di động đặt ở góc giường rung mạnh lên!

‘Ong ong ong –‘

‘Ong ong ong –‘

Tiếng chấn động cùng âm nhạc vang lên, Hạ Hải Lâu lập tức tỉnh dậy từ giấc mơ, hắn nhíu mày, đầu tiên là nâng tay che mắt trước rồi mới vươn tay ra lần mò nơi di động phát ra tiếng kêu, giữa chừng suýt chút nữa là cầm điện thoại ném xuống sàn nhà.

Tiếng chuông vẫn tiếp tục vang lên không ngừng.

Hạ Hải Lâu khép hờ mắt, vì ngại ánh sáng phát ra từ màn hình nên cũng không thèm xem mà áp thẳng lên tai:

“Mẹ nó. Tốt nhất là cậu có việc chính –“

“Hạ thiếu gia!”

Giọng nói ở đầu bên kia vừa vội vừa ngắn.

“Đã xảy ra chuyện, trên sơn trang Thiên Hương xảy ra tai nạn chết người!”

Hạ Hải Lâu lập tức mở mắt, trong bóng đêm, trên màn hình di động đang phát sáng hiện ra rõ ràng vẻ kinh ngạc trên mặt hắn:

“Cậu nói cái gì?”

Thời gian quay lại nửa tiếng đồng hồ trước.

2 giờ 30 phút sáng.

Ngoại trừ khoảng thời gian hai ba năm đầu tiên ra nước ngoài du học thì Cố Trầm Chu luôn sinh hoạt có qui luật rất ít khi để trễ như thế này mà vẫn chưa nghỉ ngơi.

Anh đang đợi người.

Rất đáng hài lòng là người anh đợi không khiến anh đợi quá lâu.

“Cố thiếu gia, người đã ở trong này hết rồi.”

Trong rừng cây phía sau sơn trang Thiên Hương, một đám người đang đứng, một đám khác đang nằm.

Màn sương mù quẩn quanh trong rừng rậm luôn âm u tối tăm khiến những người này bị bịt kín trong một tầng sa mỏng mờ ảo, đứng cách mấy bước là không thể nhìn quá rõ gương mặt nhau.

Cố Trầm Chu đứng cách đó khá xa lại tương đối cao. Anh đang đứng trên bậc thang bằng gỗ trong sơn trang Thiên Hương, vẻ mặt bình tĩnh nhìn đám người dưới đất, sau đó anh gật đầu với mấy người đứng trước mặt.

Người đàn ông nói chuyện lập tức ngầm hiểu, nháy mắt ra hiệu cho người bên cạnh, đối phương thấp giọng ‘vâng’ một tiếng tỏ vẻ mình đã hiểu được rồi xoay người đi vào rừng sâu, bước vài bước đến dưới một gốc cây to rồi tha ra một bao tải lớn, khi kéo đến giữa đoàn người thì ngồi xổm xuống nới lỏng dây thừng buộc miệng bao tải ra, lên tiếng gọi người bên cạnh một tiếng liền có một người chuyên phụ trách cầm đèn pin chiếu sáng bước ra khỏi hàng, đưa đèn pin lên cắn vào miệng rồi cũng ngồi xổm xuống kéo bao tải cùng người kia, một người túm chặt một góc bao tải rồi rũ thứ ở bên trong ra.

Đó là một vật kết hợp giữa hình chữ nhật và hình tròn lập thể, chu vi hình chữ nhật còn gần với bốn góc hình trụ, hiện giờ chúng đang mở ra theo một loại tư thế chỉnh tề lại hơi hỗn độn trên mặt đất – rõ ràng, đây là một khối thi thể đã hơi cứng lại.

Sự xuất hiện của thi thể khiến mấy kẻ đang nằm dưới đất hơi rối loạn, nhưng lập tức bị đoàn người vây quanh mỗi người đá một cái nằm im dưới đất.

Người đàn ông dẫn đầu túm áo một kẻ trong đó lên, cầm một cái gậy sắt hãy còn dính máu muốn bỏ vào trong tay gã.

Gã đàn ông bị túm lên bắt đầu giãy dụa, nhấc chân muốn móc chân người đàn ông dẫn đầu.

Trong bóng đêm, người dẫn đầu nhếch môi tỏ vẻ khinh miệt rồi nâng tay cầm gậy gỗ đập lên đầu gã kia.

Gã đàn ông lập tức lảo đảo một cái, người cầm đầu lại vung gậy sắt nắm trong tay đập xuống vài cái, kẻ bị đánh lập tức nằm im lìm trên mặt đất không thể động đậy.

Người đàn ông dẫn đầu lúc này mới khom người gỡ bàn tay bị nắm lại rất chặt của gã kia, đặt chiếc gậy rơi dưới đất vào trong tay gã rồi mới cọ cọ trên tay đối phương vài cái, cũng mặc kệ kẻ nằm dưới đất có cầm không đã đứng thẳng dậy.

Lúc này, Cố Trầm Chu vẫn chưa hề lên tiếng cầm điện thoại ra bấm một dãy số, giọng nói của anh giữa đêm tối tĩnh lặng thì càng có vẻ tỉnh táo hơn:

"Là Cục trưởng Trần phải không? Chỗ tôi xảy ra vài chuyện, ngài tìm vài người đến đây một chuyến… Phải, không có chuyện gì lớn, tôi không sao."

Anh nhẹ nhàng thản nhiên nói:

"Chỉ là nơi này xảy ra một vụ án mạng."

Mười lăm phút sau, xe cảnh sát kéo còi hú vang xếp thành một hàng chỉnh tề từ trong thành phố nhanh chóng lao vút ra vùng ngoại ô.

Hai mươi phút sau, một tên nằm vùng Hạ Hải Lâu cài trong Cục Cảnh sát vội vàng phát huy tác dụng vững chắc nhất của mình, ngay khi đến hiện trường đã gửi tình báo mới nhất đến cho Hạ Hải Lâu.

Bốn mươi phút sau, Hạ Hải Lâu nhổm dậy rời giường, mặc quần áo xuống dưới lấy xe, chỉ tốn thời gian hơn ba mươi phút đã chạy đến dưới chân núi Thiên Hương.

Lúc ấy, xe cảnh sát đúng lúc kéo còi inh ỏi nối đuôi nhau lái từ trên núi xuống.

Hạ Hải Lâu dừng xe lại ven đường nhìn từng chiếc xe cảnh sát một xuyên qua màn đêm lao đến từ xa đến gần, từ cao xuống thấp.

Hạ Hải Lâu bất chợt lái xe đến gần mấy chiếc xe cảnh sát này.

Có lẽ là nhận ra Hạ Hải Lâu, những xe cảnh sát này cũng không có phản ứng gì mà ngược lại còn thả chậm tốc độ né tránh sang bên cạnh.

Mấy chiếc xe lướt sát qua nhau.

Hạ Hải Lâu ấn nút hạ cửa kính xe xuống nhìn sang phía đối diện đúng lúc đi sát qua xe cảnh sát, phạm nhân bị hai cảnh sát kèm ở bên trong phải cố sức quay đầu thì tầm mắt hai người mới chạm nhau được.Hắn lẳng lặng nhìn, thấy rất rõ ràng khóe miệng bầm tím cùng sắc mặt tro tàn của đối phương trong cửa kính.

Chỉ trong nháy mắt này, hắn đột nhiên nhớ ra nửa năm trước, hắn từng ở trên con đường này nhìn thấy vụ tai nạn xe cộ của Vệ Tường Cẩm cùng cảnh Cố Trầm Chu nổ súng từ trong bóng tối.

Khi đó Cố Trầm Chu vừa về nước.

Bữa tiệc kia là lần đầu tiên hắn và Cố Trầm Chu gặp mặt chính thức.

Có lẽ là vì hứng thú ban đầu với người này, cho nên mới đến một lần gặp mặt rồi một lần nhìn trộm đó?

Bốn giờ rạng sáng, trên quốc lộ không có mấy xe cộ qua lại.

Hạ Hải Lâu dừng xe đứng im tại chỗ một lúc đợi xe cảnh sát đi xa, đến khi cuối cùng không còn nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát nữa thì hắn mới khởi động xe rồi đạp xuống chân ga lao thẳng lên sơn trang Thiên Hương.

Như hắn dự đoán, đèn trong sơn trang Thiên Hương trên đỉnh núi còn sáng, chủ nhân của sơn trang cũng vẫn chưa nghỉ ngơi.

Hạ Hải Lâu xuống xe, quen thuộc đi vào trong đại sảnh đang sáng đèn.

Đại sảnh của sơn trang này chuyên dùng để tổ chức tiệc tùng. Khi bên trong chỉ có một người ngồi thì nó toát lên vẻ vừa rộng lớn vừa trống trải, mà người ngồi bên trong sẽ trông thấp bé hơn – nhưng Cố Trầm Chu đang ngồi ở đây lại không hề như thế.

Vừa vào đại sảnh, ánh mắt của Hạ Hải Lâu liền bị Cố Trầm Chu ngồi trên chiếc ghế ở giữa đại sảnh hấp dẫn.

Anh ngồi im lặng ở nơi đó, hai chân bắt chéo, mười ngón đan cài vào nhau, vẻ mặt bình tĩnh ung dung giống như chủ nhân của chiếc ghế dựa này, chủ nhân của gian đại sảnh này, chủ nhân của sơn trang này, và là chủ nhân của cả thế giới này.

Hạ Hải Lâu mê muội nhìn đối phương. Khi chính hắn cũng không nhận thức được thì khóe môi của hắn đã cong lên, trong mắt lóe lên tia sáng rạng ngời, cả gương mặt đều vì chăm chú mà rạng rỡ tỏa sáng.

"Tôi thực sự không thể ngờ được."

Bước chân của Hạ Hải Lâu rất thoải mái đi đến trước mặt Cố Trầm Chu.

"Anh đúng là –"

Hắn nói:

"Một tuyệt tác."

Cố Trầm Chu cũng không hề đứng dậy rời khỏi ghế, anh mỉm cười, nụ cười này không giống nụ cười thường ngày của anh, hơi thờ ơ lại toát lên vẻ lạnh lùng khinh miệt:

"Như vậy, Hạ thiếu gia cảm thấy chỉ có cậu mới có thể làm việc này?"

"Đêm nay Cố thiếu gia làm nhiều việc như thế chỉ là vì muốn chỉnh chết một thủ hạ của tôi?"

Hạ Hải Lâu hỏi.

Cố Trầm Chu:

"Chỉnh chết một thủ hạ của cậu?"

Anh lắc đầu mỉm cười, sau đó nhổm dậy khỏi ghế, thân thể hơi nghiêng về phía trước ghé sát bên tai Hạ Hải Lâu.

Anh nhẹ giọng đáp:

"Buổi tối hôm nay sao lại không phải là cậu chứ, Hạ Hải Lâu?"

Hô hấp của Hạ Hải Lâu chợt cứng lại!

Không phải sợ hãi.

Không phải căng thẳng.

Không phải phẫn nộ.

Từ ngón tay đến những sợi tóc của Hạ Hải Lâu đều đang run rẩy, giống như người nhảy vào giữa hồ nước lạnh băng giữa mùa đông, sau khi được vớt ra rồi trùm chăn ngồi cạnh lò sưởi thì vẫn không thể tránh được hơi run rẩy một chút.

Ánh mắt hắn tham lam vội vàng nhìn chằm chằm vào gương mặt trước mắt.

Trong mắt hắn thì đối phương không có bất cứ chỗ nào không ổn. Gương mặt tươi cười của người trước mắt này vẫn bình tĩnh như cũ, ánh mắt cũng vẫn lạnh lùng sắc bén như thế.

Chưa bao giờ như vậy, chưa bao giờ như vậy…

Trái tim Hạ Hải Lâu nhảy lên dồn dập trong ***g ngực, nó đang điên cuồng tự hỏi giống như tâm trí hắn, đang kêu gào cuồng dại, chờ mong đến phát rồ.

Chưa một giờ phút nào, chưa có một người nào lại khiến Hạ Hải Lâu bức thiết theo đuổi muốn có được như thế.

Hắn sẽ mạnh mẽ đâm thủng anh ta, để lại dấu vết của chính mình trên thân thể anh ta, kéo xuống gương mặt trí tuệ, đoan chính, bình tĩnh lại chứa đầy khinh miệt mà anh ta có, khiến giọng nói của anh ta trở nên khàn khàn, khiến tứ chi của anh ta suy yếu, khiến ánh mắt của anh ta phải ngập nước –

Sau đó hắn muốn xé nát anh ta.

Từ bên trong, đánh gãy, cắt nát, xé bỏ từng chút từng chút một…

"Cố thiếu gia…"

Hạ Hải Lâu hít sâu mấy hơi nhưng vẫn không thể khiến giọng nói của mình hết run rẩy. Hắn mỉm cười nhìn đối phương, có lẽ là chưa bao giờ tươi cười của hắn lại chứa đầy chờ mong lộ liễu giống như thế này.

"Nếu anh muốn chơi…"

Hắn cực kì mong đợi:

"Chúng ta nhất định hãy – chơi đùa thật vui vẻ một hồi!"

=====

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu kịch trường:

Nghe nói ngày nào đó Cố muốn làm đám cưới chính trị, tin tức nhỏ này truyền đi khắp nơi trong kinh thành.

Vì thế Hạ là người đầu tiên có được tin tức đến tìm Cố để chứng thực.

Hạ: Anh muốn kết hôn với XX?

Cố: Ừ.

Hạ [cười tủm tỉm]: Chúc mừng chúc mừng! [Mẹ nó ai dám động thổ trên đầu Thái tuế đây!]

Cố: Cảm ơn.

Hạ [tiếp tục cười tủm tỉm]: Đến lúc ấy tôi nhất định sẽ tặng cho anh một món quà thật lớn.

Cố: Được.

Hạ xoay mặt liền xử lí cô dâu.

Vì thế vào ngày kết hôn đã định ra từ trước…

Hạ: Ai nha không có cô dâu thì sao được!

Cố: …

Hạ: Ai, vì nghĩ cho thể diện của anh, việc này thôi để tôi làm đi.

Cố: …

Từ đó về sau, mỗi lần Cố lại nghĩ đến đám cưới…

Bên nữ A: Anh biết Hạ Hải Lâu đúng không, là bạn tốt của hắn phải không TAT, hắn ta thật sự là không thể chịu nổi mà…

Cố: …

Hạ: xD.

Bên nữ B: Cố thiếu gia, em hiểu được tâm ý của anh nhưng Hạ thiếu gia luôn ngồi bên kia nhìn…

Cố: …

Hạ: xDD.

Bên nữ C: Đồ điên Hạ đã làm chết ba cô gái muốn tiếp cận anh rồi.

Cố: …

Hạ: xDDD.

Bên nữ D: Anh biết rõ em muốn nói gì mà, anh là người tốt nhưng chúng ta thật sự không phù hợp.

Cố: …

Hạ: xDDDD.

Vì thế hai người đi về nhà.

Hạ: Một đời một kiếp chỉ hai người gì đó là đẹp nhất đúng không? =3=

Thuận thế áp đảo, sau đó bị công =w=

Cố: [Đồ thần kinh khốn kiếp này, ánh mắt của mình rốt cuộc đã hỏng đến mức độ nào rồi!] [Nhưng mùi vị không tệ.] [Rất không tệ.] [Vô cùng không tệ.] [Thỏa mãn đến khó hiểu mà…]

59. Chương 59: Tết Âm Lịch Và Đối Đầu (1)

Vụ án mạng trên sơn trang Thiên Hương không lớn cũng không nhỏ, vừa đủ cho hai người Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu phát huy.

Rạng sáng vừa mới đưa người vào trong ngục, Cố Trầm Chu theo đó lại muốn điều tra mọi chuyện tận gốc, Hạ Hải Lâu lại đi theo dùng thế lực bên cạnh hắn đối đầu trực tiếp với Cố Trầm Chu, từ thân phận người chết đến động cơ giết người, từ nguyên nhân tử vong của người chết đến cách thức giết người, tiếp đó lại từ trại tạm giam của cảnh sát đến chỗ cảnh sát phá án không có chứng cứ gì đó.

Từ chính đến phản, từ rõ ràng đến mờ ám, quả thực là đã dùng đến bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Kinh thành đương nhiên là trung tâm của chính trị, nếu đặt ở trong thể chế thì những thứ này đương nhiên không tính là gì. Nhưng trong đám đời thứ hai đời thứ ba vẫn chưa tiến vào thì hai vị công tử có sức nặng ngang nhau chơi lớn như thế vẫn là rất hiếm gặp, nhất thời đám công tử hay đi theo hai người Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu đều giống nhau, dứt khoát không ra ngoài chơi nữa mà chỉ ở trong nhà chơi game uống trà, ngồi nhìn hai người đứng đầu này ngầm đấu đá thử tay nghề.

Cứ như thế, một vụ án mạng được hai vị con cháu quan cao chú ý tiến triển với tốc độ chậm chưa từng có, đứt quãng kéo dài đến hai tháng sau, qua cả năm mới thì mới bước vào giai đoạn cuối cùng.

Kế hoạch của một năm thường được quyết định vào mùa xuân, bất kể bao nhiêu năm trôi qua thì tết Âm lịch đều là ngày lễ quan trọng nhất trong năm.

Sau ngày hai mươi, nhân dân toàn quốc đều bắt đầu lục tục nghỉ ngơi, trong đó đương nhiên cũng bao gồm cả các ban ngành chính phủ. Trận tranh đấu giữa phe Úc và phe Uông luôn tiến hành nhưng trước sau vẫn chưa từng thực sự lộ ra bên ngoài, mọi người dường như vẫn lặng im quan sát, tích tụ, chuẩn bị khơi lên sóng to gió lớn bất cứ lúc nào – nhưng trước cuồng phong bão tố thì ngày lễ này cuối cùng vẫn có thể trôi qua an ổn.

Bắt đầu từ tháng mười một mười hai năm trước, Cố Trầm Chu bắt đầu ở lại sơn trang Thiên Hương một khoảng thời gian ngắn, mà hai ngày trước ngày ba mươi Nông lịch, nơi này lại nghênh đón thêm một vị khách – Là Vệ Tường Cẩm mới từ quân đội về nhà ăn Tết.

Trời vừa tờ mờ sáng, hai người luôn có qui luật sinh hoạt ổn định thức dậy sớm rèn luyện trong sân ở sơn trang Thiên Hương, vừa luyện tập vừa nói chuyện phiếm.

Lúc trước ở trong quân đội thì mỗi ngày cơn bản đều là rèn luyện đánh nhau, Vệ Tường Cẩm đứng trong sân đánh vài đòn với Cố Trầm Chu thì bỗng nhiên rụt vai lại rồi thuận thế tránh nghiêng ra sát bên người đối phương:

"Không chơi không chơi, vừa về cho mình thoải mái hai ngày đi, đánh với cậu lâu lắm rồi đấy."

Anh ta vừa nói vừa ngáp một cái, có vẻ buồn ngủ:

"Đêm qua chơi game ngủ muộn, kết quả là sáng nay đến giờ thì tỉnh, rõ ràng là giường rất thoải mái…"

Cố Trầm Chu vẫn không ngừng lại, tiếp tục theo trình tự vừa rồi đánh thêm một quyền Quân Thể rồi mới tung người ra thu thế:

"Ngủ bù đi?"

"Ngồi ở đây thôi, giờ có đi nằm cũng chưa chắc đã ngủ được, nói cho mình nghe về chuyện hai tháng qua được không?"

Vệ Tường Cẩm thuận miệng nói, đi qua đi lại đánh giá tòa viện: Hôm qua anh đến muộn nên vẫn chưa cẩn thận dạo qua nơi này.

"Cậu ở trong quân đội khẳng định là đã từng nghe rồi, chỉ là một vụ án mạng thôi."

Cố Trầm Chu đáp, lấy khăn lông ướt lau mồ hôi rồi ngồi xuống cùng với Vệ Tường Cẩm trên bậc thang gỗ trước cửa.

Trên bậc thang bằng gỗ văn vân rõ ràng có đặt một cái khay sơn thô, trên khay có một ấm trà và hai cái chén, còn có một ít điểm tâm bổ sung năng lượng.

"Đây còn không phải là tìm đến người trong cuộc để hiểu rõ chuyện bên trong sao?"

Vệ Tường Cẩm cười nói:

"Thực ra mình cũng không nghe được bao nhiêu chi tiết, chỉ biết cậu vì một vụ án mà đối đầu với Hạ Hải Lâu, sau đó thì như bát tiên vượt biển hiển lộ thần thông ấy, vụ án này tra ra thì phát triển khắp các hướng khác nhau…. Phát hiện ra trên sơn trang Thiên Hương, chuyện này là cậu bày ra hả?"

"Đương nhiên – Nếu như mình đã qua lại đến mức bị người đánh đến cửa thì phải bày bố trước, nhân cơ hội gột sạch rồi đi ngủ."

Cố Trầm Chu miễn cưỡng ngước mắt lên đáp.

Đúng là nằm trong dự kiến rồi, Vệ Tường Cẩm nói thêm:

"Hiện giờ đã phát triển đến mức nào? Nếu sau tết Âm lịch mở phiên tòa thì chắc cậu đã chuẩn bị không tệ nhỉ?"

"Đương nhiên."

Cố Trầm Chu tỏ ra nghiêm túc:

"Cố thiếu gia chắc chắn là người chơi cờ giỏi nhất ở kinh thành!"

Vệ Tường Cẩm cũng bày ra vẻ mặt nghiêm nghị:

"Chắc chắn rồi! Hạ Hải Lâu là thứ gì? Hoàn toàn là thứ yếu còn thích thể hiện! Đúng rồi, thực ra mình đang rất quan tâm đến một vấn đề…"

"Ừ?"

"Thứ vẫn luôn nhảy tới nhảy lui trên cây kêu ầm ĩ là gì?"

Vệ Tưởng Cẩm nâng tay lên chỉ.

Cố Trầm Chu:

"… Cậu không biết khỉ?"

Vệ Tường Cẩm suýt nữa thì chửi bậy:

"Đương nhiên là mình biết! Mình chỉ muốn hỏi là từ khi nào thì một con khỉ lại ở chung hài hòa với con người như thế, còn đứng trên ngọn cây –"

Anh ta hơi khựng lại ngẩng đầu lên nhìn một hồi, sau đó chậm rãi nói ra từng chữ từng chữ một hình dung động tác của con khỉ đang nhảy nhót phía trên:

"Vỗ, tay, tỏ, ý…"

"Nó còn có thể tặng quả cho cậu đấy."

Vệ Tường Cẩm:

"…"

"Còn biết tặng hoa."

Vệ Tường Cẩm:

"…"

"Còn biết thở dài."

Vệ:

"…"

"Còn biết múc nước cho cậu rửa hoa quả."

Vệ:

"…"

"Còn có thể dùng quả chua hãm hại kẻ thù của nó."

"Đây thực sự là một con khỉ à…"

Vệ Tường Cẩm khàn khàn lên tiếng.

Cố Trầm Chu:

"Đây đại khái chỉ là một con khỉ có chút kĩ năng đáng yêu và trí tuệ cũng nhiều hơn một chút…"

Từ sau khi con khỉ này đến thì Vệ Tường Cẩm cũng không để ý đến chuyện của Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu nữa, suốt ngày kêu la nói muốn mang con khỉ này về nuôi rồi sau này kêu nó đưa nước bưng quả thật đáng yêu.

Cố Trầm Chu khuyên một lần thấy Vệ Tường Cẩm không nghe liền dứt khoát ngồi an nhàn ở một bên nhìn đối phương xoa tay chuẩn bị leo cây bắt khỉ. Con khỉ vẫn ngồi trên cành cây cao, chớp chớp mắt nhìn Vệ Tường Cẩm xắn ống tay áo lên, hai tay dùng lực hai chân đạp lấy đà nhanh chóng leo lên trên.

Khoảng cách chỉ khoảng hơn hai gần ba thước, Vệ Tường Cẩm mất có mấy phút đã đến sát ngay dưới cái cây kia, tiếp đó hai tay anh dùng lực rung mạnh thân cây phía trên, hai chân đứng trên hai cành cây thô to như cánh tay của thanh niên, sau khi thử thấy thân cây không lung lay thì anh chậm rãi đứng thẳng dậy, bắt đầu đến gần con khỉ đứng ở cách nửa thước phía trên…

Con khỉ đưa một tay lên gãi cổ, mắt nhìn thẳng Vệ Tường Cẩm, cũng không hề có ý định tránh né.

Vệ Tường Cẩm mừng thầm trong lòng, khi đứng lên đến độ cao thích hợp thì vươn hai tay đến chỗ con khỉ, lúc đầu chậm rãi rồi bắt đầu nhanh hơn một chút, sau đó đột nhiên vồ về đằng trước!

Con khỉ cũng bất chợt nhảy dựng lên!

Vệ Tường Cẩm hoa mắt, cảm thấy trên hai tay giống như bị bỏ thêm vật nặng khoảng năm mười cân, không đợi anh kịp phản ứng lại thì vật nặng đè trên tay lại nhẹ bẫng, sau đó đầu lại bị đè xuống –

Cố Trầm Chu ngồi trên bậc thang xem trò vui ngược lại nhìn thấy rất rõ ràng: Khi Vệ Tường Cẩm định bắt con khỉ kia thì con khỉ lấy đà tại chỗ rồi nhảy lên hai tay Vệ Tường Cẩm, sau đó lại từ trên hai tay Vệ Tường Cẩm nhào về phía trước nhảy lên đầu anh ta, sau đó lại nhảy từ đầu đối phương lên trên cao, dùng cả móng vuốt và đuôi nhảy vài cái lên mấy cành cây ở cao hơn cách ra một khoảng nhất định với người.

Tiếp đó, không biết con khỉ này sờ ở chỗ nào mà kiếm được một quả to ném thẳng lên đầu Vệ Tường Cẩm ở bên dưới…

Mười phút sau, Vệ Tường Cẩm lặng lẽ trèo trên cây xuống.

Cố Trầm Chu cũng lặng lẽ nhìn Vệ Tường Cẩm.

Vệ Tường Cẩm lại yên lặng quay qua nhìn Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu không hề e ngại nói cho Vệ Tường Cẩm biết anh ta nhận được cùng một sự đối đãi giống tên bệnh thần kinh nào đó.

Đã gần đến ngày ba mươi năm mới, tuy rằng Vệ Tường Cẩm mới ở sơn trang Thiên Hương lần đầu tiên nhưng hai người cũng không ở lại trên sơn trang quá lâu, vừa qua bữa trưa đã lái xe về Thiên Thụy Viên.

Đường đi về đã vô cùng quen thuộc, Cố Trầm Chu ngồi trên ghế phó lái vừa nói chuyện với Vệ Tường Cẩm vừa nhàn rỗi cầm di động ra lên QQ xem có tin tức gì không, có mấy biểu tượng được phân loại không quá quan trọng lóe lên, anh mở ra nhìn, có chuyện thì trả lời ngay hoặc chỉ chào hỏi một câu, còn lại đều không nhìn. Tiếp đó anh mở nhóm phân loại người nhà, nhìn lướt từ trên xuống dưới một lần rồi đột nhiên cười ra tiếng.

"Chuyện gì mà vui thế?"

Vệ Tường Cẩm đang lái xe buồn bực hỏi, nhân lúc chờ đèn đỏ nhìn lướt qua Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu rất hào phóng lắc lắc chiếc di động trong tay cho đối phương xem.

Vệ Tường Cẩm:

"…"

Trên màn hình lớn của di động, biểu tượng của anh trên di động của Cố Trầm Chu đang lăn lăn, mà phía sau biểu tượng của anh, cái câu 'Tôi ghét khỉ!!!!!!' kia đang chậm rãi chạy qua…

"F*ck!"

Vệ Tường Cẩm văng tục, phẫn nộ nói:

"Mình ghét khỉ! Ghét khỉ! Ghét nhất là loại khỉ thông minh!"

Về điểm này thì Vệ Tường Cẩm và Hạ Hải Lâu rất có tiếng nói chung.

Nhưng có thể đoán được, bất cứ người nào trong hai người kia đều sẽ không cảm thấy vui vẻ…

Ngày ba mươi đến rất nhanh, dựa theo thói quen thường ngày thì nhà họ Cố và nhà họ Vệ ở nhà của chính mình, người trong nhà cùng nấu vài món ăn rồi trải qua một đêm trong tiếng cười đùa vui vẻ của mọi người.

Cố Chính Gia và mấy cậu nhóc cùng tuổi trong Thiên Thụy Viên đã hẹn cùng đi đốt pháo từ trước nên đã chạy đến đỉnh núi của Thiên Thụy Viên bắn pháo.

Cố Tân Quân và Trịnh Nguyệt Lâm cùng xem chương trình tối tết Âm lịch, mà Cố Trầm Chu thì sao? Anh ở cùng với Vệ Tường Cẩm, hai người vừa dắt chó đi dạo vừa nói chuyện, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng ca hát cùng tiếng cười nói truyền đến từ phía xa xa giống như thường ngày, một đêm ba mươi yên bình không có gì đặc biệt trôi qua như thế.

Ngày hôm sau là mùng Một năm mới, buổi sáng có thói quen ăn bánh trôi, ngoại trừ bữa cơm ngày ba mươi hai nhà tách ra thì những lúc khác mọi người đều ăn chung, sáng sớm Vệ Tường Cẩm đã chạy sang nhà họ Cố, dựng Cố Trầm Chu từ giường dậy rồi múc một bát bánh trôi ngọt thật to cười tủm tỉm đặt lên bàn trước mặt Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu:

"… Có cần phải mang lòng trả thù như vậy không?"

Không phải chỉ là một con khỉ à? Từ nhỏ đến lớn anh đều không thích ăn bánh trôi.

Vẻ mặt Vệ Tường Cẩm rất chính nghĩa:

"Đồng chí không được nghĩ mọi chuyện theo hướng nghiêng lệch! Chúng ta cần phải bày tỏ tư tưởng, chấn chỉnh thái độ, phải nghĩ mọi việc theo chiều hướng tốt – đây chỉ là một bát bánh trôi đại diện cho phong tục thôi!"

Cố Trầm Chu thầm nghĩ muốn chửi to một tiếng, cầm thìa lên quấy thứ trong bát mấy cái, múc một miếng lên nhìn qua, mày hơi nhíu lại rồi nuốt hết xuống cùng với canh.

Vệ Tường Cẩm đã sắp nén cười đến nội thương.

Cố Chính Gia cũng xuống nhà gần như cùng một lúc với Cố Trầm Chu buồn bực liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái:

"Anh à, anh cũng không phải là không thích mấy món tráng miệng ngọt, sao chỉ không chịu nổi món bánh trôi?"

"Cái gì mà không chịu nổi bánh trôi?"

Trịnh Nguyệt Lâm đúng lúc đi ra khỏi phòng bếp lên tiếng hỏi.

"Đang nói anh trai đó!"

Cố Chính Gia cười nói.

"Anh trai con?"

Trịnh Nguyệt Lâm nhìn thấy Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm ngồi trước bàn ăn liền nói với Vệ Tường Cẩm một câu:

"Tường Cẩm cũng đến à."

Sau đó mới nói tiếp:

"Dì biết vì sao anh trai con không thích ăn bánh trôi, lúc nói chuyện với nhau Tiểu Nhu từng nhắc với dì. Khi đó Tiểu Chu khoảng hai tuổi, Tường Cẩm hơn ba tuổi một chút – khi đó hai đứa đều còn nhỏ, không nhớ rõ là bình thường – trong lúc chơi đùa thì Tường Cẩm thừa lúc người lớn không chú ý đã đút cho Tiểu Chu một miếng bánh trôi, kết quả Tiểu Chu bị nghẹn bánh trôi, mặt đỏ bừng lên nên chắc là có bóng ma đấy."

Vệ Tường Cẩm:

"… Cháu từng làm chuyện đó?"

Cố Trầm Chu cũng là lần đầu tiên nghe nói đến chuyện này, anh thật sự không có nhiều kí ức về những chuyện năm hai tuổi.

Trịnh Nguyệt Lâm cười nói:

"Có thể về hỏi Nhã Ngọc."

Ngu Nhã Ngọc chính là mẹ của Vệ Tường Cẩm.

"Khi đó cháu gào khóc đến mức người ở mấy phòng bên cạnh đều chạy đến xem có chuyện gì xảy ra mà. Lúc Tiểu Nhu nói với dì còn cười nói, lúc thấy Tiểu Chu bị nghẹn cô ấy còn chưa kích động, kết quả là bị tiếng khóc của cháu làm chấn động…"

Tươi cười trên mặt bà chợt nhạt đi một chút, vẻ mặt mang theo chút hồi ức.

Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm:

Bánh trôi nước gì đó về sau chắc chắn coi như hết…

60. Chương 60: Tết Âm Lịch Và Đối Đầu (2)

Năm mới nhàn nhã trôi qua đến ngày mùng Bảy, sáng sớm mùng Tám, Vệ Tường Cẩm là người đầu tiên lên xe quay lại trong quân.

Vệ Tường Cẩm vừa đi, Cố Trầm Chu trước đó vẫn luôn chơi game rồi xem kịch với anh ta cũng thu gọn trạng thái sinh hoạt nhàn nhã lại, lật những tư liệu có liên quan đến Hạ Hải Lâu mà mình thu gom được trong mấy tháng tranh đấu với đối phương ra, nhìn đi nhìn lại rồi kết hợp với đủ loại tin tức, sau đó mở máy tính lên phân tích nghiên cứu.

Vương Tòng, tiểu Đội trưởng đội cảnh sát số ba.

Triệu Lượng, người quản lí trại giam.

Điền Quân Quốc, nhân viên quản lí hồ sơ ở Cục Cảnh sát.

Triệu Lâm Lâm, học viên khoa Vật chứng.

Phương Thường, Lâm Nhạc, Lí Di Xuân…

Một loạt những cái tên, một đám chức vị ứng với những cái tên đó – đám người ở tầng chót này có thể không hề biết đến Hạ Hải Lâu, nhưng rõ ràng trên đầu bọn họ, hoặc là phía trên của trên đầu chính là xúc tua từ thế lực của Hạ Hải Lâu.

Cố Trầm Chu sửa sang lại những tư liệu này thật gọn gàng rồi in ra, lấy một chiếc bút trên mặt bàn bắt đầu viết liên tiếp trên mấy cuộn giấy, không lâu sau thì một phần suy luận có quan hệ kha khá cũng xuất hiện.

Hẳn là mười thì chắc đến sáu bảy… Cố Trầm Chu nhìn những tư liệu xuất hiện sau khi mình sửa sang lại, bỗng nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Anh ngẩng đầu thấy người đi vào thì đứng dậy:

“Cha, sao cha lại lên đây?”

Cố Tân Quân bưng một chén trà đi vào phòng:

“Không có việc gì, xem con đang làm cái gì thôi.”

“Con đang sửa sang lại vài thứ.”

Cố Trầm Chu đáp.

“Về Hạ Hải Lâu.”

Cố Tân Quân thản nhiên gật đầu, cũng không có quá nhiều hứng thú với việc này. Việc con trai ông và Hạ Hải Lâu náo loạn liên tục vài tháng nay vì một vụ án, ông đương nhiên không thể không biết, nhưng thái độ của ông về việc này cũng giống với Hạ Nam Sơn: Chuyện của mấy đứa nhóc thì giao cho chúng nó tự xử lí đi. Về phần bọn họ, chỉ cần tranh đấu về chính trị là được.

“Cha, mời cha ngồi.”

Cố Trầm Chu cầm áo khoác vắt trên chiếc sô pha đơn trong phòng treo lên giá mắc áo, lại kéo ghế dựa chỗ bàn máy tính ra – bình thường lúc Cố Tân Quân nhàn rỗi cũng sẽ lên nói chuyện với anh một lúc. Nếu chỉ là nói chuyện nhàn rỗi, thậm chí một vài chuyện không quan trọng lắm, Cố Tân Quân cũng đều sẽ để lại đến lúc xem tin tức mỗi buổi tối mới mang ra nói với anh.

“Cha nghe ông nội con nói, con không xem trọng vị của phe Uông kia lắm?”

Cố Tân Quân quả nhiên không phải chỉ nói chuyện phiếm, sau khi ông ngồi xuống thì câu đầu tiên đã nói thẳng vào chủ đề, thậm chí còn không có đối đáp thoải mái để mở đầu ý tưởng.

Nhưng những lời này vừa ra thì Cố Trầm Chu ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm.

Thành quả mà mấy lần trước mình biểu lộ rõ ràng trước mặt ông nội cuối cùng cũng xuất hiện vào giờ phút này: Bằng vào thân phận và tuổi tác của anh hiện nay thì đương nhiên không thể nói gì đến chuyện lớn như chọn đứng vào phe nào, nhưng anh liên tiếp biểu lộ rõ khuynh hướng vài lần thì đã đủ để khiến người nhà mình bắt đầu coi trọng.

"Cha, con vẫn cảm thấy phe Úc tương đối có khả năng hơn."

Cố Trầm Chu nhẹ giọng đáp.

"Vì sao?"

Cố Tân Quân ngồi tựa lưng vào ghế, trong tay cầm một chén trà thủy tinh chứa nước trà được pha rất đậm, ông mở nắp đậy ra uống một hơi, có vẻ như muốn nói chuyện khá lâu.

Vấn đề này cũng không tiện trả lời, Cố Trầm Chu nhớ lại chuyện mới xảy ra gần đây nhất, lại cân nhắc đến cảnh mộng mà mình đã quen thuộc đến mức không thể quen hơn, sau đó mới chọn cách mở đầu giống như lần nói chuyện với ông nội trước kia:

"Vị ở phe Úc kia đã tiến hành đủ lâu, uy vọng và thế lực đều có."

"Nhưng không có gì là tuyệt đối."

Cố Tân Quân thản nhiên tiếp lời. Nếu như có tuyệt đối thì giờ sao lại có chuyện của Uông Bác Nguyên?

"Vẫn không thể phủ nhận rằng cây lớn đã mọc rễ."

Cố Trầm Chu nói.

Cố Tân Quân khoát tay:

"Điểm này ông nội con đã nói với cha rồi – chỉ bằng điểm này mà con cho rằng phe Úc mạnh hơn phe Uông?"

"Cha, con vẫn luôn nghĩ vì sao Hạ Nam Sơn nhất định muốn đẩy chúng ta sang phe Uông?"

Cố Trầm Chu nói tiếp.

Đây đương nhiên không phải là một vấn đề đơn giản, Cố Tân Quân ừ một tiếng rồi gật đầu, ý bảo Cố Trầm Chu tiếp tục.

"Hạ Nam Sơn muốn làm Thường ủy, muốn lên làm Thủ tướng, thực lực của bản thân ông ta đã đủ, địa vị ở trong phe Úc cũng không thấp, sợ rằng hiện giờ nhúng tay vào là muốn làm suy yếu thế lực của vị kia bên phe Úc, cương quyết đè nén không để ông ta lên. Cho nên Hạ Nam Sơn muốn thừa cơ hội này diệt trừ hết Thường ủy bên chúng ta có khả năng cũng có thực lực nhất."

Cố Trầm Chu hơi ngừng lại.

"Đẩy chúng ta sang phe Uông, lại đẩy chúng ta xuống dưới bánh xe của nhiệm kì mới là một nước cờ rất hay, vì sao ông ta có thể chắc chắn như thế, nhà họ Cố và nhà họ Vệ gia nhập phe Uông sẽ không sinh ra ảnh hưởng đến kết quả sao? Còn có vị bên phe Úc kia, ông ta không thể nào đứng nhìn một ván này nhưng vì sao lại mặc kệ cho hành động của Hạ Nam Sơn? – Là vì ông ta đã tính kĩ các bước hay là cảm thấy chúng ta gia nhập phe Uông cũng không mang đến thay đổi gì?"

Những lời này của Cố Trầm Chu, Cố Tân Quân đã sớm tự hỏi, thậm chí còn từng thông qua vài động tác nhỏ trên chính trường để kiểm nghiệm lại.

— Cố Trầm Chu mới bao nhiêu tuổi, Cố Tân Quân đã bao nhiêu rồi? Cố Trầm Chu có thể nghĩ đến thì Cố Tân Quân chìm nổi bốn mươi năm trong chốn quan trường sao có thể không nghĩ ra?

"Biết tự hỏi là việc tốt. Vậy con cảm thấy thế nào?"

Cố Tân Quân hỏi.

"Ông ta rốt cuộc là đã tính kĩ từ trước hay là cảm thấy việc làm này của Hạ Nam Sơn cuối cùng cũng không có ảnh hưởng gì – hoặc là thậm chí còn có vài chỗ tốt?"

"Ông ta đã tính kĩ từ trước, cho rằng chúng ta gia nhập phe Uông căn bản cũng sẽ không mang đến thay đổi gì cho kết quả cuối cùng. Như vậy chúng ta gia nhập chỉ vỏn vẹn làm một ít thế lực bên ngoài xảy ra một vài nghiêng ngả thôi, khiến cho người cầm quyền hiện tại cùng vị kia của phe Uông an tâm, để họ tập trung dồn hết tinh lực vào việc phát triển thế lực ở phía trên mà coi thường…"

Cố Trầm Chu chợt dừng lại, anh ý thức được có lẽ mình đã phát hiện được một điểm vô cùng quan trọng.

"Mà coi thường một bước cờ lớn của vị bên phe Úc?"

Cố Tân Quân tiếp lời Cố Trầm Chu. Tuy rằng bình thường ông rất nghiêm nghị ít nói nhưng hiện giờ nói chuyện với nhau thì ông quả thực đã từ dáng vẻ bình tĩnh từ lúc tiến vào ban đầu đến giờ chuyển sang tâm tình không tốt – vẻ mặt này của Cố Tân Quân vô cùng giống lúc xảy ra chuyện của Thi San kia, hai nhà Cố Vệ bị ép phải đứng sang một phe.

Cố Trầm Chu cũng đang cân nhắc lời nói của Cố Tân Quân.

Một bước cờ lớn nào đó rõ ràng có thể là chiêu độc ẩn chứa bí ẩn, một chiêu có thể quyết định, nếu không phải vì thế lực, như vậy… Chính là nhằm vào điểm yếu trí mạng nào đó của Uông Bác Nguyên?

Nếu thật sự là như vậy…

Cố Trầm Chu im lặng một lúc lâu mới nói tiếp:

"Cha, bí thư Uông ngoại trừ phát triển thế lực ra thì có động tác nào đặc biệt không?"

Cố Tân Quân cầm chén lên lắc đầu.

"Không hề có gì cả?"

Cố Trầm Chu vẫn chưa từ bỏ ý định.

"Bí thư Uông là một người vô cùng tự tin."

Cố Tân Quân nói.

"Trầm Chu, việc con có thể nghĩ ra thì cha đã nghĩ đến; việc cha có thể làm được thì chẳng lẽ bí thư Uông sẽ không hề phát hiện ra sao?"

Ngón tay ông co lại, dùng phần khớp xương gõ lên tay vịn của sô pha hai cái như muốn nhắc nhở:

"Nếu con muốn đi con đường này thì vĩnh viễn không được tự mãn tự đắc, không được coi những người khác là đồ ngốc, việc đó sẽ chỉ biến chính con thành kẻ ngốc nghếch thôi."

Cố Trầm Chu gật đầu tỏ ra mình đã hiểu, nhưng lúc ngẩng đầu lên anh vẫn hỏi:

"Cha, phe Úc và phe Uông…"

"Vị kia bên phe Úc vẫn vô cùng khiêm tốn. Con cảm thấy ông ta sẽ để lộ bao nhiêu thế lực ra ngoài?"

Cố Tân Quân hỏi ngược lại.

"Về phần trong tay ông ta rốt cuộc có hay không…"

Ông chậm rãi nói:

"Chủ tịch và bí thư Uông đều không phát hiện ra, một chức Bộ trưởng nhỏ bé như cha con thì có thể phát hiện ra điều gì?"

Cố Trầm Chu:

"Như vậy –"

"Cha biết con muốn nói cái gì."

Cố Tân Quân nói.

"Chúng ta đã phải lên chiếc thuyền này, nếu thuyền chìm thì chúng ta đã định trước là sẽ chìm theo."

“Có thể lựa chọn cách chìm như thế nào.”

Cố Trầm Chu nói.

“Đó chính là chuyện sau khi bắt đầu rời bến.”

Cố Tân Quân đứng dậy, ám chỉ buổi nói chuyện hôm nay dừng ở đây.

“Không nói việc này nữa, khi nào thì vụ án kia mở phiên tòa thẩm tra xử lí?”

“Còn mười ngày nữa ạ.”

Cố Trầm Chu chỉ hơi ngừng lại trong vài giây ngắn ngủi rồi phối hợp với cha mình nói sang chuyện khác.

Cố Tân Quân gật đầu, cầm chén trà rời khỏi phòng Cố Trầm Chu.

Ngồi một mình trong phòng, Cố Trầm Chu tựa lưng vào ghế hơi nhắm mắt lại một lúc, sau khi mở mắt ra thì toàn thân đều trở nên trầm tĩnh.

Tiến từng bước một.

Cách nhiệm kì mới vẫn còn một chút thời gian, điểm mấu chốt hiện tại là Hạ Nam Sơn và Hạ Hải Lâu.

Còn mười ngày nữa.

Mười ngày sau chính là phiên tòa thẩm vấn.

Vụ án giằng co hơn hai tháng đến tận cuối năm cuối cùng cũng được tiến hành thẩm vấn kín tại tòa án cấp nhân dân trong kinh thành.

Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu đương nhiên không nằm trong nhóm bị cho là kín, nhưng cho dù một loạt chuyển biến của vụ án này đều là kết quả do họ đánh cờ với nhau mà ra thì hai người vẫn biểu hiện không quá để ý như trước, Hạ Hải Lâu xuất hiện ở tòa án vào nửa sau phiên thẩm vấn, Cố Trầm Chu thì dứt khoát đợi đến lúc chấm dứt mới lộ mặt.

“… Bản tòa phán quyết như sau, bị cáo Trương Vĩnh Lâm phạm các tội lén đột nhập vào đất riêng và ngộ sát, phán tù sáu năm sáu tháng, hoãn lại một năm chấp hành.”

Tiếng quan tòa tuyên án truyền ra từ khe cửa rộng mở.

Cố Trầm Chu cũng không hề đi vào, thứ nhất là vì phán quyết đã chấm dứt, thứ hai là vì Hạ Hải Lâu đang dựa trên vách tường trước mặt anh hút thuốc.Trong lớp sương khói nhàn nhạt, gương mặt như tranh vẽ của Hạ Hải Lâu lại tăng thêm phần anh tuấn, hắn mỉm cười với Cố Trầm Chu, chủ động dụi tắt tàn thuốc rồi đi về phía đối phương:

“Cố thiếu gia đến rồi, tôi chờ anh ở đây đã lâu.”

Cố Trầm Chu cũng mỉm cười:

“Hạ thiếu gia chờ tôi có việc gì không?”

Hạ Hải Lâu nhìn gương mặt đối phương thì trong lòng cảm thấy đối phương bày ra gương mặt tươi cười với mình rất đúng chỗ: Có thể lộ ra tươi cười thân thiết, có thể lộ ra nụ cười xa cách, cũng có thể lộ ra tươi cười lạnh lùng thờ ơ – kì diệu nhất là, khi bày ra những nụ cười khác nhau thì độ cao mà khóe môi Cố Trầm Chu nhếch lên vĩnh viễn không hề có mấy khác biệt.

Hắn đột nhiên dâng lên xúc động muốn chạm vào, cũng suýt nữa đã làm như vậy – ngay một giây trước khi thực hiện được thì ánh mắt sắc như dao của Cố Trầm Chu đã cắt qua tay hắn.

Bàn tay của Hạ Hải Lâu bất giác khựng lại giữa không trung, ngay sau đó sự hối hận gần như đã hiện lên gương mặt hắn: Sớm biết vậy thì động tác đã nhanh hơn chút nữa… Đáng ghét, vì sao phản ứng của Cố Trầm Chu lại nhanh như vậy chứ? Dựa theo khoảng cách của bọn họ hiện tại, vốn chỉ cần khoát tay là hắn đã chạm được lên mặt đối phương –

Có những lúc Cố Trầm Chu thật sự cảm thấy mỗi lần mình gặp Hạ Hải Lâu thì cơ mặt đều cứng lại. Anh im lặng thầm tự nhắc nhở mình rằng đây là nơi công cộng, đang ở trước mặt công chúng, đối phương không

cần thể diện nhưng anh vẫn cần… Lặp đi lặp lại như thế vài lần thì anh cũng kéo phẳng lại được khóe miệng đang nhếch lên của mình, còn châm chọc:

"Tay Hạ thiếu gia nâng lên mãi như vậy thật sự không thấy mệt à?"

Hạ Hải Lâu tỏ ra không có việc gì thu tay lại:

"Hình như có một con nhện sắp rơi xuống, tôi muốn chắn cho Cố thiếu gia thôi."

"…"

Cố Trầm Chu im lặng.

Lúc này bên cạnh truyền đến tiếng mở cửa, nhân viên áp giải người bị tình nghi đi từ bên trong ra.

Ánh mắt của Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu đều di chuyển qua. Kẻ tình nghi bị áp giải đi mặc áo xám, hai tay bị còng ép sát bên người, cổ và đầu bị nhân viên áp giải ấn xuống cúi đầu đi thẳng về phía trước –

"Cố thiếu gia."

Hạ Hải Lâu nhìn đoàn người từ từ đến gần rồi lại dần dần đi xa, nhẹ giọng nói với Cố Trầm Chu đang đứng bên cạnh hắn:

"Chuyện này sẽ không xong như vậy đâu."

Cố Trầm Chu cũng nhìn đoàn người kia biến mất ở chỗ rẽ:

"Đừng quên lời cậu nói."

Giọng nói của anh cũng vừa nhẹ vừa chậm.

"Hạ Hải Lâu, tôi đợi nhìn xem cậu làm như thế nào!"

61. Chương 61: Anh Giết Tôi (1)

Tháng ba cuối xuân, cảnh xuân rực rỡ.

Vụ án mạng náo loạn gây ồn ào kéo dài hơn hai tháng cuối cùng cũng kết thúc, tựa như tín hiệu báo trước việc Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu tạm dừng việc đối đầu.

Đám đời thứ ba an phận ở nhà qua năm mới lại lần lượt đi ra, cũng thường qua lại như trước rồi hô bạn gọi bè đến mấy chỗ ăn chơi, cùng chơi mấy trò chơi khá kích thích lại rất hợp trào lưu – chỉ là Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu cũng không có mặt trong đám công tử thiếu gia này. Không ai chủ động nhắc đến chuyện đó, nhưng giữa đám người rõ ràng là đã cùng một lòng hiểu rõ rất ăn ý:

Mọi chuyện vốn chưa hề chấm dứt!

Mọi chuyện đương nhiên vẫn chưa chấm dứt.

Không nhắc đến cuộc nói chuyện của hai người ở bên ngoài tòa án, trước khi đối đầu giữa Cố Hạ bùng nổ thì đừng nói 'Chuyện của trẻ con' giữa Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu, chỉ e việc đối đầu trên chính trường giữa Cố Tân Quân và Hạ Nam Sơn cũng sẽ không chấm dứt như thế.

Trong tiểu viện dưới chân núi Thiên Hương, Cố Trầm Chu vẫn ở một mình như thường lệ, anh sửa sang rồi phân tích phạm vi thế lực của Hạ Hải Lâu cùng với vạch ra bước tiếp theo trong kế hoạch của mình.

Toàn bộ kinh thành đều biết việc của hai nhà Cố Hạ vẫn chưa xong – nhưng bước tiếp theo, hai nhà Cố Hạ cùng Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu sẽ lại làm ra chuyện gì đây? Đừng nói những người khác, ngay cả Cố Trầm Chu cố ý khơi lên tranh đoạt suốt hai tháng vừa rồi cũng không đoán ra được tính toán sau này của Hạ Hải Lâu.

Chuyện của Trương Vĩnh Lâm đã kết thúc.

Chuyện này là do mình khơi lên, Hạ Hải Lâu chưa chắc đã không đáp trả lại, khả năng rất lớn là sẽ khơi lên một vụ khác, vậy sẽ theo đến lúc nào…?

Cố Trầm Chu lật tư liệu trên tay rồi dùng cặp kẹp lại, hiện đã có mấy chục trang tư liệu rồi, anh vừa nghĩ vừa nói chuyện với Vệ Tường Cẩm đang bàn bạc với anh về tình hình của Hạ Hải Lâu ở bên này – nếu nói đến thì mối thù giữa Vệ Tường Cẩm và Hạ Nam Sơn cùng Hạ Hải Lâu cũng quá lớn.

"Từ từ đã."

Vệ Tường Cẩm ở đầu kia điện thoại chợt nói:

"Vừa rồi cậu nhắc đến chỗ nào?"

"Huyện Đức Xương?"

Cố Trầm Chu nhìn vào tư liệu trên tay.

"Đức Xương ở Toại Lâm?"

Vệ Tường Cẩm hỏi.

"Sao cậu lại đột nhiên nhắc đến chỗ này?"

"Chẳng lẽ vừa rồi cậu không nghe mình nói chuyện à?"

Cố Trầm Chu hơi buồn bực.

"Vừa rồi mình đang phân tích phạm vi có thể có thế lực của Hạ Hải Lâu, bên đó có vài kẻ qua lại rất gần với hắn."

"Cách kinh thành hơi xa đấy…"

Vệ Tường Cẩm nói.

Cố Trầm Chu mỉm cười:

"Không xa sao dễ làm việc?"

Vệ Tường Cẩm nghe ra ám chỉ trong lời nói của đối phương:

"Ý cậu là đám cấp dưới của Hạ Hải Lâu không sạch sẽ?"

"Đây là những lời đầu tiên cậu nói với mình mà."

Cố Trầm Chu nói đến việc lúc anh mới về nước, khi chạm mặt Hạ Hải Lâu lần đầu tiên ở Quốc Sắc Thiên Hương thì Vệ Tường Cẩm đã nói đối phương 'Chơi đùa quá mức'.

"Ý mình là hắn chơi ở nước ngoài."

Vệ Tường Cẩm giải thích.

"Thế lực của Hạ Hải Lâu còn kéo dài sang cả nước ngoài đúng không?"

Cố Trầm Chu liền mỉm cười.

"Hắn có bao nhiêu tài chính và năng lực mà chơi quá mức ra tận nước ngoài? Cẩn thận lúc nào đó bị người ta chặt ra ném cho cá ăn –"

Anh chợt dừng lại một chút.

Vệ Tường Cẩm ở đầu bên kia điện thoại cũng không nói gì.

Hai người cùng nghĩ đến một chuyện: Giả sử Hạ Hải Lâu thật sự chơi đùa quá mức ở nước ngoài, vậy mấy thứ mà hắn chơi quá ở nước ngoài đó đến từ đâu? – Huống chi hiện giờ Hạ Hải Lâu mới hai mươi ba, hai mươi tư tuổi, ba năm trước mới đến kinh thành, cho dù hắn có năng lực để chơi thì cũng không có thời gian để tích lũy vốn liếng. Như vậy, đơn giản lại hợp lí nhất… Là buôn lậu từ trong nước ra nước ngoài?

Vệ Tường Cẩm:

"Hạ Hải Lâu dám chơi lớn như thế?… Rốt cuộc là hắn đang đặt cược cái gì chứ."

"Hắn có dám hay không cũng không phải cậu nói là được."

Cố Trầm Chu nói xong một câu thì im lặng trầm tư, lại hỏi:

"Sao cậu lại bất chợt chú ý đến Đức Xương?"

"Bên chỗ bọn mình nhận được thông báo rằng mức độ phạm tội ở vài địa phương đang có xu hướng gia tăng, có thể sẽ có vụ án lớn nên kêu bên cảnh sát vũ trang phối hợp. Đức Xương là một trong những địa điểm ấy."

Vệ Tường Cẩm đáp:

"Đúng lúc mình nghe thấy cậu nhắc đến nơi đó nên mới cố ý hỏi một câu."

"À..."

Cố Trầm Chu trầm ngâm một lát rồi chợt hỏi:

"Cậu có muốn gia nhập hành động lần này, đi qua đó đánh bóng bản thân thêm không?"

"Mình đoán cậu nhất định còn lời muốn nói nữa..."

Vệ Tường Cẩm nói.

Cố Trầm Chu cười:

"Mình cũng thuận tiện qua đó xem sao, xem có thể điều tra được cái gì không."

"Trọng điểm là mình mạ vàng hay là cậu thuận tiện?"

Vệ Tường Cẩm nghiêm túc hỏi:

"Đương nhiên là cậu mạ vàng rồi!"

Cố Trầm Chu cũng rất nghiêm túc:

"Xem xem Hạ Hải Lâu làm thế nào, cơ hội đánh bóng nhàn nhã thế này không phải lúc nào cũng có được đâu! Đúng rồi, phong cảnh bên huyện Đức Xương cũng không tệ, tuy rằng thời tiết có hơi khó chịu..."

Giọng nói của Vệ Tường Cẩm liền lộ ra chút cảm giác hài lòng:

"Cậu từ từ đã, để mình đi tìm hiểu vụ án này một chút."

Điện thoại cũng không bị ngắt máy, bên kia im lặng một lát rồi giọng nói của Vệ Tường Cẩm lại truyền đến rất nhanh.

"Ừm, mình kêu người nói cho mình nghe về vụ án này thì là một vụ án về trùm ma túy đúng không? Nghe ngữ điệu lúc trước của cậu thì cũng đã biết trước rồi hở?"

"Điều tra Hạ Hải Lâu nên thuận tiện xem qua."

Cố Trầm Chu giải thích:

"Cho nên cảm thấy thích hợp với cậu, mình thấy vụ án này đã kéo dài mấy năm, chứng cứ và manh mối đều đã tập hợp đầy đủ, chỉ chờ bắt người thôi."

Bên kia ngừng lại một hồi, Vệ Tường Cẩm vỗ tay một cái:

"Đi, mình đi chuẩn bị đây. Gặp lại ở huyện Đức Xương!"

Nếu chuyện đã quyết định rồi thì Cố Trầm Chu cũng không rề rà, thu dọn một lát rồi lập tức lặng lẽ ra khỏi kinh thành, về phần chuyện của Hạ Hải Lâu thì cứ dựa theo kế hoạch lúc trước ném cho những người khác tiếp tục tiến hành là được rồi.

Toại Lâm là tỉnh thị tiếp giáp với nước ngoài nằm ở phía Bắc kinh thành, xung quanh là các khu tự trị của dân tộc thiểu số. Huyện Đức Xương là một trong những thị trấn nhỏ bình thường trong tỉnh Toại Lâm được xây dựa vào núi, vị trí ở gần sát núi, đánh giá nghiêm túc thì cũng có chút bóng dáng của huyện Thanh Hương – nhưng khác với huyện Thanh Hương là đi qua huyện Thanh Hương thì bên kia núi là thành phố, nhưng nơi này đi qua núi vẫn là núi, đi qua một ngọn núi nữa chính là đường biên giới giữa hai quốc gia.

Bởi vì hành động một mình nên thời gian Cố Trầm Chu đến huyện Đức Xương tỉnh Toại Lâm còn sớm hơn Vệ Tường Cẩm.

Vừa xuống ô tô anh đã hắt hơi liền mấy cái vì cơn gió lạnh đập thẳng vào mặt.

"Lạnh quá…"

Anh không kìm được oán giận một câu rồi kéo cái mũ ở phía sau lên giấu kín mặt mình vào trong – cái áo này là anh cố ý lấy ra mặc, chỉ để chống đỡ với gió lạnh ở huyện Đức Xương.

Cố Trầm Chu xuống xe một mình thì lập tức có vài chiếc xe máy chạy đến kiếm khách.

Anh khoát tay nhưng đối phương giống như không nhìn thấy, vẫn quấn lấy anh dùng chất giọng nặng khẩu âm hỏi:

"Đi đâu? Cậu nhóc, đi đâu nào?"

Cố Trầm Chu cau mày dứt khoát đi về phía nhiều người, kết quả là đối phương lại vươn tay ra kéo áo anh!

Bước chân của Cố Trầm Chu bất chợt khựng lại, vươn tay ra tóm một cái túm chặt lấy cổ tay của đối phương.

Người đàn ông trung niên gầy gò lập tức kêu lên:

"Cậu làm cái gì –"

Tầm mắt của những người xung quanh lập tức xoay sang đây, một vài người qua đường tò mò bắt đầu nhìn quanh quất, mà anh và người đàn ông trung niên giống xe ôm đang mời chào khách và khách hàng, vẻ mặt không tốt đứng sát gần nhau.

Lần này Cố Trầm Chu không hề ngừng lại, cánh tay anh dùng lực mạnh một chút liền kéo thẳng người ngồi trên xe máy xuống, sau đó nâng tay nhanh nhẹn đánh xuống lưng đối phương một cái đồng thời cũng đá gối lên.

Người đàn ông trung niên không kịp kêu lên một tiếng đã tê liệt ngã xuống.

Lần này ngược lại không có người đứng nhìn nữa, Cố Trầm Chu xoay người rời đi, lúc đi ra khỏi nhà ga thì rút di động bấm gửi một tin nhắn 'Đến rồi.' cho Vệ Tường Cẩm, sau đó anh tìm một nhà khách khá sạch sẽ ở gần đó rồi vào ở.

Trong nhà ga, gã xe ôm bị Cố Trầm Chu đạp vào bụng nằm mềm nhũn dưới đất không bao lâu liền được đồng bạn nâng dậy, nhưng qua thời gian khoảng năm phút đồng hồ sau gã mới từ từ phát ra tiếng rên rỉ, lại qua một lúc lâu nữa mới có thể cong người như con tôm đứng dậy.

"Mẹ nó, thằng nhãi kia cũng mạnh lắm…"

Người xung quanh đến nâng gã dậy giễu cợt gã mấy câu rồi lại có người hỏi:

"Lão Vương, anh có nhìn thấy rõ dáng vẻ của thằng đó không?"

Gã đàn ông kêu lão Vương vẻ mặt tức giận:

"Đù mẹ nó, tôi chỉ thấy một cái mũ, động tác nhanh như vậy là vội vàng đi đầu thai chắc?!"

Người xung quanh an ủi lão Vương vài câu rồi tự tản ra ngắm mục tiêu tiếp theo.

Lão Vương ngồi trên chiếc ghế ở bên cạnh kêu ai ai một hồi nhìn bóng lưng những người kia rời đi, vài phút sau, trong mắt gã chợt lóe lên vài phần giảo hoạt.

Buổi sáng sau ngày Cố Trầm Chu đến Vệ Tường Cẩm mới gõ vang cửa phòng của Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu đang dùng máy tính trong phòng, nghe tiếng gõ cửa anh liền nhìn ra ngoài qua lỗ mắt mèo rồi mới mở cửa phòng:

"Cậu đến rồi?"

"Thực ra đã đến từ đêm qua."

Vệ Tường Cẩm cũng đội một cái mũ lớn giống Cố Trầm Chu lúc mới đến hôm qua, nhưng không phải để che giấu thân phận mà là bởi vì gió ở nơi này – Thật sự lạnh đến cứng cả người!

Trong phòng đã bật điều hòa, hơi ấm dào dạt phả ra không dứt từ điều hòa xua hết khí lạnh đi. Vệ Tường Cẩm đóng mạnh cửa một cái, kéo mũ xuống oán giận:

"Đúng là lạnh chết."

"Cậu chỉ mặc một cái áo lông…"

Cố Trầm Chu không nói gì nhìn đối phương.

Vừa mới vào phòng nên Vệ Tường Cẩmchưa kịplấy lại được sức, vẫn thở hổn hển mấy hơi như trước:

"Sao mình biết là sẽ lạnh như thế? Hôm qua lúc xuống xe suýt chút nữa đã bị thổi ngất, còn phải cướp đoạt một chiếc áo của chiến hữu để mặc. Cũng may không ở chỗ này đến vài ngày – Đúng rồi, cậu đang làm gì vậy?"

Anh thấy máy tính của Cố Trầm Chu đang mở một phần văn bản, trên văn bản có dấu hiệu của Đảng, hình như là nội dung có liên quan đến nơi này – Vệ Tường Cẩm nhìn thấy ba chữ 'Huyện Đức Xương'.

"Lần này thời gian gấp quá nên không kịp chuẩn bị, lúc mình đi thì có dùng chút thế lực điều tra nơi này, hiện giờ tài liệu mới được chuyển đến đây."

Cố Trầm Chu nói, nhưng đôi mày của anh hơi cau lại – gã mà anh đụng phải hôm qua lúc đi từ trong nhà ga ra mang lại chút cảm giác kì quái, hình như không chỉ đơn giản là dây dưa kiếm khách mà là… Thăm dò?

"Sao rồi?"

Vệ Tường Cẩm nhạy bén bắt được cảm xúc của Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu trầm ngâm:

"Vẫn cảm thấy có hơi gấp gáp quá."

Vệ Tường Cẩm lấy làm lạ:

"Cậu muốn ám chỉ cái gì?"

Cố Trầm Chu không trả lời, trong lòng thầm cân nhắc mọi chuyện: Anh cũng không phải ngôi sao mà lại có kẻ cố tình chú ý đến hành tung của anh, thật đúng là ngoài Hạ Hải Lâu thì cũng chỉ có Hạ Hải Lâu mà thôi – những kẻ đó chẳng lẽ là người của Hạ Hải Lâu?

Nghĩ đến đây, Cố Trầm Chu dứt khoát nói cho Vệ Tường Cẩm nghe chuyện xảy ra trước đó.

Vệ Tường Cẩm có chút đăm chiêu:

"Nơi này thật sự có liên quan đến Hạ Hải Lâu?"

Cố Trầm Chu nghĩ ngay đến chuyện ở huyện Thanh Hương – kế hoạch và kết quả lại kém quá xa. Anh đáp:

"Ai biết được, mọi người đều nói Hạ Hải Lâu chơi cả với xã hội đen… Nhưng không có ai tìm thấy chứng cứ không phải sao? Lần đến này chủ yếu là vì việc cho cậu đánh bóng lên thôi."

Anh ngẫm nghĩ rồi lại hỏi:

"Khi nào các cậu hành động?"

"Tối mai."

Vệ Tường Cẩm đáp.

Cố Trầm Chu nhíu mày muốn đề nghị Vệ Tường Cẩm đổi lại thời gian hành động, nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt vào – quân đội đến tham gia thì thôi đi, nếu tùy tiện nhúng tay vào nữa thì không phù hợp với qui củ của quan trường.

"Buổi trưa có tiệc, cùng đi nhé?"

Vệ Tường Cẩm nói:

"Chỉ là tiệc chào đón thôi, đúng rồi, buổi tối ngày mai cậu có tham gia hành động cùng mình không?"

"Vốn không có ý định."

Cố Trầm Chu nói.

"Không có ý định thì cậu đến đây làm gì?"

Vệ Tường Cẩm hỏi, sau đó lại chú ý đến cách dùng từ của Cố Trầm Chu:

"Vốn?"

"Ừ, bây giờ lại định đến xem một chút."

Cố Trầm Chu đáp.

"Mình không hiểu ý của cậu…"

Vệ Tường Cẩm lầm bầm.

Tiệc đón tiếp buổi trưa ngoại trừ hệ thống nhân viên cảnh sát ra thì ngay cả Chủ tịch huyện Đức Xương cũng cố ý chạy đến uống một chén ra mắt một lần.

Ngồi cùng một cái bàn với Vệ Tường Cẩm, làm bạn đồng hành chỉ có một cái họ với Vệ Tường Cẩm, Cố Trầm Chu ngược lại được thể nghiệm cảm giác bị người bỏ qua hiếm thấy trong một bữa tiệc – việc này đúng lúc rất trúng với ý anh. Một bữa tiệc đón tiếp đầy người đến người đi, Cố Trầm Chu ngoại trừ giữ nguyên tươi cười thản nhiên trên mặt ra thì vẫn luôn ngồi bên cạnh Vệ Tường Cẩm âm thầm quan sát, hơn nữa còn thật sự chú ý đến một người.

Những người trong quan trường thường rất hay chú ý đến mọi thứ, nhưng nếu đã nhìn nghe ngồi chú ý đến mọi thứ trong mười mấy năm thì bất cứ người nào cũng đều sẽ tạo thành thói quen tự nhiên.

Sau bữa tiệc, Vệ Tường Cẩm và Cố Trầm Chu cùng rảo bước trên đường phố của huyện Đức Xương.

Gió lạnh thổi vù vù từ sáng sớm đến chiều vẫn không hề có dấu hiệu dừng lại.

Cố Trầm Chu kéo thẳng mũ lên rồi rụt cổ vào trong.

Vệ Tường Cẩm vừa uống rượu xong nên ngược lại không cảm thấy lạnh, anh chuyện trò câu được câu không với Cố Trầm Chu đi bên cạnh cho đến khi đối phương bất chợt lên tiếng:

"Hành động đêm mai tiến hành trước một ngày đi!"

Vệ Tường Cẩm sửng sốt:

"Sao vậy?"

Cố Trầm Chu:

"Mình cảm thấy không đúng lắm, vừa rồi trong bữa tiệc, ánh mắt của Cục trưởng họ Lâm kia nhìn cậu không quá ôn hòa."

Vệ Tường Cẩm trầm ngâm:

"Cậu phát hiện? Mình mới vừa chú ý đến thôi, có lẽ là bởi vì mình bay thẳng xuống cướp ngang công lao chăng?"

Cố Trầm Chu không gật cũng không lắc đầu:

"Nếu manh mối và chứng cứ đều đã chuẩn bị tốt chỉ chờ bắt người, vậy thì đêm nay với đêm mai cũng không có khác biệt quá lớn."

Vệ Tường Cẩm không do dự lâu lắm đã nhanh chóng gật đầu – quân đội ngoại trừ đi lập công thìquả thực không tiện nhúng tay vào việc khác lắm, nhưng cũng không phải là không thể nhúng tay, dù sao có thể vào

quân đội thì chứng minh là đã có thân thế to lớn, nếu đã có thân thế to lớn thì dù nhúng tay vào một hai chuyện cũng đâu thực sự có vấn đề gì?

Hai giờ rạng sáng, đường Sơn Kim.

Cố Trầm Chu đi đến địa điểm đã hẹn trước là vừa đúng hai giờ. Mười phút trước, Vệ Tường Cẩm cùng những người khác trong ngành cảnh sát đều đến, gặp được Cố Trầm Chu, anh liền mở cửa xe cho người lên rồi đồng thời nói với người lái xe:

"Đi."

Cố Trầm Chu ngồi lên xe thuận tiện nhìn mấy chiếc xe khác, lúc nhìn thấy một con chó nằm đằng sau cửa kính của một chiếc ô tô thì anh hỏi Vệ Tường Cẩm:

"Chó đặc vụ?"

"Vùng biên giới mà, khẳng định là phải mang theo."

Vệ Tường Cẩm khẽ đáp:

"Nơi này cũng không phải ở nước ngoài, kiếm đâu ra được một lượng súng ống lớn? Những thứ ghi lại trong quân đội đều ít hơn! Ngược lại thì mấy thứ như buôn lậu hàng hay buôn lậu gỗ lại rất mạnh. Ừm, còn có lập vụ án giả nữa, nhưng những thứ này thực ra đều không thuộc quản lí của bên quân đội mình, nhiều nhất là cho bên cảnh sát vũ trang đi điều tra."

Cố Trầm Chu gật đầu.

Một đường đi không hề nói chuyện, cho đến khi chạy đến một con phố bên ngoài địa điểm thì người bên cảnh sát chạy đến bàn bạc về trình tự hành động với Vệ Tường Cẩm.

"Tôi không có ý kiến gì, cứ xông thẳng vào như ý của đội trưởng đi."

Vệ Tường Cẩm nói ngắn gọn.

Người phụ trách đi sang đây bàn bạc cười nói:

"Được, vậy tiến hành đúng theo kế hoạch."

Rồi xoay người rời đi.

Một lát sau, xe chỉ huy truyền chỉ thị ra, mấy chiếc xe đột nhiên tăng tốc lao thẳng về phía khu công nghiệp ở phía trước, người trông coi khu công nghiệp vừa chạy đến thì cảnh sát đi từ trên xe xuống rút súng và đưa phù hiệu ra quát lớn:

"Cảnh sát phá án, tất cả nhân viên không được rời khỏi hiện trường!"

Cửa vài chiếc xe đồng thời bật mở, chó đặc vụ cùng mấy cảnh sát cầm dây đi xuống. Vài con chó đặc vụ khụt khịt mũi rồi lập tức chạy về phía trước.

Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm cùng bước từ trên xe xuống, Vệ Tường Cẩm nói:

"Đợi đi cùng nhau xem rốt cuộc có thể lấy ra được cái gì."

Vừa nói đến đó thì nghe thấy tiếng chó sủa vang dội ở đằng trước.

Hai người liếc nhau, Vệ Tường Cẩm dù sao cũng không phải sếp thực sự ở chỗ này nên cũng không nhúng tay vào quá nhiều mà giao hết cho người của bên cảnh sát địa phương phụ trách, còn mình thì cùng Cố Trầm Chu dẫn người của quân đội đi theo hành động.

Khu công nghiệp vào nửa đêm có vẻ như không có bao nhiêu người, mấy tòa nhà đều tối om, xung quanh cũng không có mấy ngọn đèn đường sáng, ngoại trừ ánh trăng thì phần lớn ánh sáng đều đến từ đèn pin trong tay mấy người trong tổ hành động.

Tiếng chó đặc vụ sủa vang truyền đến từ trong bóng tối xa xa, bởi vì xung quanh vô cùng im lặng nên đặc biệt vang dội, vang dội đến mức gần như có hơi thê lương.

Cố Trầm Chu vừa chạy theo Vệ Tường Cẩm về đằng trước vừa quan sát xung quanh: Đây là một khu công nghiệp cũ nát lại hơi nhỏ hẹp, chỉ có vài nhà xưởng be bé trơ trọi, một tòa nhà bốn tầng chạy dọc theo đường đi có lẽ là tòa nhà của lãnh đạo, trừ tòa nhà ấy ra thì tất cả đều chỉ là loại nhà xưởng một tầng có nóc nhà cực cao, cũng không có kí túc xá treo quần áo của công nhân cho nên cũng không có tiếng người khác à…?

Mọi người nhanh chóng chạy về phía trước, giờ đã chạy qua hơn nửa khu công nghiệp, sắp đến gần kho hàng ở chỗ cuối cùng, bộ đàm của người phụ trách đội cảnh sát đột nhiên phát ra tiếng:

"Đội trưởng, có tình hình cần báo cáo! Không biết vì sao đàn chó đột nhiên đứng lại sủa inh ỏi, kéo cũng không đi! Chúng tôi tạm thời không có bất cứ phát hiện nào khác!"

"Hiểu rồi, tiếp tục tìm kiếm!"

Người phụ trách đội cảnh sát nói với bộ đàm một câu.

Vệ Tường Cẩm và Cố Trầm Chu đứng bên cạnh liếc nhau một cái, trong ánh mắt của hai người có chút sáng tỏ.

"Cậu nói xem cái bẫy của đối phương bày ra ở chỗ nào?"

Vệ Tường Cẩm khẽ nói một câu với Cố Trầm Chu.

"Mình đoán –"

Cố Trầm Chu vừa mới nói được hai chữ thì trong đêm tối chợt vang lên một tiếng kêu – Đây là tiếng kêu thảm thiết thuộc về con người.

"Mọi người nhanh chóng di chuyển về phía trước!"

Người phụ trách đội cảnh sát hô lớn, rút súng lục ra rồi đi về phía truyền ra tiếng kêu – cũng chính là hướng mà đám chó nghiệp vụ chạy đi lúc đầu.

Quãng đường còn lại thực ra chỉ khoảng năm mười bước, mọi người vừa dẫn người vọt vào kho hàng thì thấy có một người đàn ông trúng đạn nằm co ro dưới đất đối diện với những đôi viên chạy theo chó đặc vụ đến trước, đội viên bên cạnh khống chế đám chó đặc vụ đang cắn loạn xung quanh rồi nhanh chóng báo cáo với người phụ trách đội cảnh sát:

"Đội trưởng, vừa rồi chúng tôi phát hiện ra người này, đang muốn khống chế hắn thì đối phương rút súng xông lên, chúng tôi nổ súng…"

Đội viên này còn chưa nói xong thì người phụ trách đội cảnh sát giận dữ chặn lời anh ta:

"Hắn rút súng. Mẹ nó, là một cái súng nước! Mắt cậu mọc trên đỉnh đầu hả?!"

Trong khoảng thời gian gặp mặt ngắn ngủi thì hơn năm cảnh sát được huấn luyện chuyên nghiệp có được ánh mắt cực kì lợi hại đã nhìn thấy rõ ràng người nằm dưới đất:

Đầu tiên, đây không phải là đối tượng bắt giữ của lần hành động này.

Tiếp đó là những thứ rơi vãi trên đất, rõ ràng là 'súng' gì đó mà đội viên kia nói, không phải súng thật mà là một cái súng nước! Làm việc rất ẩu, cũng không biết vì sao những người này lại nhìn nhầm nó thành súng thật nữa.

Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm liếc nhau.

Lần hành động này từ đầu đến giờ đã có cảm giác rất không thuận.

Người phụ trách đội cảnh sát không kìm được lửa giận liền mắng người nổ súng hồi lâu, sau đó mới chỉ thị mấy đội viên kéo người kia sang một bên.

"Cần gọi xe cấp cứu không?"

Có một đội viên thấy tình hình người nằm dưới đất không tốt lắm nên lên tiếng hỏi.

Người phụ trách cả giận:

"Cậu có muốn lần hành động này được truyền ra rộng rãi trên báo và radio trước không hả? Các cậu đều nói là tự hắn lao đến gây cản trở công vụ, tự gây cản trở công vụ rồi ngộ thương, nếu lên tòa thì cũng không phải chuyện liên quan đến cảnh sát chúng ta!"

Ông ta rít qua kẽ răng.

"Để một người lại bên cạnh băng bó rồi trông chừng hắn, nắm chặt thời cơ, nhìn xem có thể hỏi ra được chút gì từ miệng hắn không – những người khác tiếp tục điều tra!"

Nói xong liền xoay người nói với Vệ Tường Cẩm:

"Thiếu tá Vệ, chúng ta tiếp tục, người bên ngoài…?"

"Đều đã sắp xếp ổn thỏa."

Vệ Tường Cẩm gật đầu:

"Các cửa vào ngoại trừ có cảnh sát vũ trang canh gác ra thì đều có tay súng bắn tỉa sẵn sàng đợi lệnh."

"Làm phiền các anh em cảnh sát vũ trang rồi."

Người phụ trách khách sáo hai câu rồi vung tay lên, mấy chú chó đặc vụ bị cảnh sát giữ chặt cắn loạn không ngừng lại không kiếm ra được bất cứ vật gì, mọi người tiếp tục đi về phía trước.

"Còn manh mối à?"

Cố Trầm Chu vẫn đi theo, thấp giọng hỏi Vệ Tường Cẩm.

Vệ Tường Cẩm giải thích:

"Nếu lùng xét buôn lậu thì chỉ trông cậy vào đám chó đặc vụ này thôi, nếu vậy thì thật sự xong rồi. Biên giới khá là hỗn loạn, bình thường không có ai bận tâm đến mấy cái này, lần khám xét điều tra này có hai mục đích, một là lấy được tang vật hàng hóa, hai chính là bắt người. Vừa rồi lúc mới đến còn tưởng là lấy được hàng lậu, nhưng hiện giờ không phát hiện được tang vật thì phải đi bắt người trước – lúc chúng ta vọt vào thì chỉ e đối phương đã phát hiện ra tình hình không ổn."

Nói đến đây, Vệ Tường Cẩm bước ra khỏi kho hàng nhìn lên không trung:

"Chúng ta tiếp tục đi về phía trước, người chạy đằng trước hẳn là đã khống chế được người trong khu công nghiệp này rồi."

Cố Trầm Chu cũng nhìn lên bầu trời, không thấy trăng đâu nhưng sao không hề ít. Tuy rằng huyện Đức Xương ở dưới chân núi, nhưng nếu so với kinh thành thì không thể nghi ngờ nơi này cao hơn mặt nước biển rất nhiều. Dường như cũng chính vì lí do này mà đứng ở đây nhìn lên trời liền có cảm giác bầu trời gần gũi hơi một chút.

Đi từ kho hàng ra, bởi vì phải tìm người tình nghi phạm tội nên người phụ trách đội cảnh sát địa phương chia đều nhóm cảnh sát ra, mỗi một nhóm đều đi về phía trước tìm kiếm – đến đây liền nhìn ra tác dụng của những người mà Vệ Tường Cẩm mang theo.

Anh ta chia hai dân cảnh đến, sau đó người phụ trách đội cảnh sát khách khách sáo sáo tỏ vẻ thiếu tá Vệ đúng là cần trấn thủ ở giữa khống chế toàn cục, toàn bộ hành động cứ giao cho bọn họ đi, bọn họ cam đoan sẽ làm theo chỉ thị của thiếu tá Vệ, bắt người về hoàn thành mĩ mãn lần hành động lớn nơi biên giới này.

Nói trắng ra chính là: Vệ thiếu gia cậu cứ an ổn nhận công lao là được rồi, ngồi yên ở đây đi, buổi tối này đừng thêm phiền cho chúng tôi nữa!

Bị bỏ qua giống như Cố Trầm Chu trong bữa tiệc hồi chiều tối, Vệ Tường Cẩm không phải là lần đầu tiên đụng phải chuyện này nhưng tuyệt đối không coi chuyện này thành thói quen. Anh cũng lười cho đối phương một gương mặt tươi cười, tùy tiện gật đầu một cái coi như đồng ý rồi.Đợi người đi xa, Cố Trầm Chu mỉm cười trêu chọc Vệ Tường Cẩm:

"Vệ thiếu gia không hay chạm phải loại chuyện này đúng không?"

Vệ Tường Cẩm chậc chậc hai tiếng nói với Cố Trầm Chu:

"Lúc mới vào cũng thường có, nhưng mà giờ — Lần này thì thôi đi, ai kêu mình đến đây thật sự chỉ là vì đánh bóng thôi đâu?"

Không hề kiêng dè hai người dân cảnh đi theo bên cạnh.

Thực ra thì giờ phút này hai người nói chuyện với nhau cũng không chỉ có một đôi Vệ Tường Cẩm và Cố Trầm Chu.Hai người Cố Vệ nói chuyện về mấy người trong đội cảnh sát, mà người trong đội cảnh sát địa phương đương nhiên là nói về hai người Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm.

"Người hôm nay dẫn đầu đội đến rốt cuộc là có lai lịch gì? Vừa đến đã thay đổi mất thời gian hành động của chúng ta."

"Nghe nói là người trên quân đội xuống."

"Một thiếu gia đến đây làm giá thì ép buộc cái gì? Sợ không có cảm giác tồn tại à? Còn mang theo bạn!"

Cảnh sát đang nói chuyện trừng mắt:

"Cậu ta tưởng rằng đây là chỗ chụp ảnh chắc? Nếu sơ suất xem cậu ta khóc đi đâu."

"Nếu sơ suất thật thì gậy nện xuống chưa chắc đã lên người cậu ta, chúng ta ngược lại chắc chắn là bị xui xẻo."

Tiếng nói dần dần bị bóng đêm che giấu.

62. Chương 62: Anh Giết Tôi (2)

Xung quanh đều có người qua lại. Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm chọn mộtnơi rồi cùng đi đến dưới tòa nhà lớn duy nhất mà Cố Trầm Chu nhìn thấy lúc chạy vào đây, chậm rãi đi lên.

Vệ Tường Cẩm ngược lại thực sự không làm gì nhiều, dứt khoát chỉ thấp giọng nói chuyện với Cố Trầm Chu, nói về mặt này thì buổi tối hôm nay anh ta mang theo Cố Trầm Chu đi theo hành động là rất sáng suốt – ít nhất còn có một người nói chuyện với anh ta tiêu bớt thời gian không phải sao?

Cố Trầm Chu vừa thấp giọng đáp lại vừa đi về phía trước, ánh mắt chú ý đến khắp nơi, khi đi đến dưới tòa nhà lớn kia thì Cố Trầm Chu chợt đưa mắt ra hiệu cho Vệ Tường Cẩm.

Vệ Tường Cẩm nhìn theo ánh mắt của Cố Trầm Chu thì cũng khựng lại một chút: Dưới bóng đen của tòa nhà lớn lại có một máy đo điện nằm vắt ngang đang chậm rãi chuyển động! Anh ta im lặng không lên tiếng rút súng ra, mở chốt, ra hiệu cho Cố Trầm Chu cùng làm như vậy, đồng thời vẫy tay ra hiệu cho hai dân cảnh ở đằng sau.

Dân cảnh lúc này cũng nhìn thấy Vệ Tường Cẩm chỉ vào cái máy đo điện vẫn còn đang chuyển động kia.

Bọn họ kiềm chế ham muốn nhìn ra xung quanh, rút súng lục ra cẩn thận đi lên cầu thang.

Một tầng, hai tầng, ba tầng… Một bóng đen bất chợt xuất hiện!

Đoàn người đang đi lên trên giật nảy mình, hai dân cảnh đi ở đầu tiên không biết là căng thẳng hay bị làm sao, quát lớn lên:

"Đứng lại! Không được cử động! Hai tay đặt sau đầu ngồi xổm xuống, bằng không chúng tôi sẽ nổ súng!"

Bóng đen kia rõ ràng là hơi co rúm lại, sau đó bất chợt quay người bỏ chạy!

Hai dân cảnh cũng không lập tức nổ súng như đã đe dọa mà bổ nhào về phía trước đấu xáp lá cà với bóng đen, một người trong đó lao đến từ bên trái đè chặt bóng đen xuống đất, người bên phải đúng lúc xông lên trực tiếp dùng báng súng đánh lên lưng và đầu của đối phương.

Bóng đen kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngã xuống đất.

Vệ Tường Cẩm đứng ở cuối cùng lúc này mới hơi buông ngón tay ra khỏi vị trí cò súng, đồng thời đứng tránh sang một bên để Cố Trầm Chu được che chắn ở phía sau mình đi lên phía trước.

"Đi qua xem xem."

Vệ Tường Cẩm nói rồi bước hai bước lên trước, rút đèn pin ra bật lên chiếu lên gương mặt kẻ nằm dưới đất.

Sau khi chiếu sáng một lát thì Vệ Tường Cẩm phất phất tay:

"Các người tiếp tục tìm kiếm, người này để tôi xem – hai người cùng đi đi, an toàn làm đầu."

Nếu không có việc gì thì tốt, nhưng một khi có chuyện gì người ở nơi này quả thực giống như trứng chọi đá, hai dân cảnh nhận lệnh rồi tiếp tục đi lên hành lang tầng ba, vừa cầm súng lục cùng đèn pin vừa tìm kiếm, trọng điểm vẫn là cái máy đo điện vẫn còn đang chuyển động ở trong phòng.

Dân cảnh đi rồi, Vệ Tường Cẩm bước lên xách người đã bị còng lên rồi hỏi Cố Trầm Chu:

"Có nhớ tên này không?"

"Cậu còn nhớ rõ thì sao mình không nhớ rõ được?"

Cố Trầm Chu hỏi ngược lại.

"Lần này đúng là vừa khéo."

Vệ Tường Cẩm cười nói, túm lấy tóc người kia lên cho gã một báng súng, ném ngược gã về phía sau đá thêm một cái rồi lại gạt gã ngã xuống đất.

"Mẹ nó. Gã dám lái xe đâm mình!"

Tuy rằng hơn nửa năm đã qua nhưng bất kể là Cố Trầm Chu hay Vệ Tường Cẩm đều không hề xa lạ với kẻ nằm dưới đất – Đó là một trong hai kẻ lái xe đâm Vệ Tường Cẩm vào chín tháng trước. Lái xe tên Bành Hữu Xuân bị Cố Trầm Chu dùng súng bắn bị thương giờ vẫn còn ngồi trong trại giam, một lái xe khác vẫn chưa tìm thấy được, không ngờ trong một lần đến huyện Đức Xương thực hiện nhiệm vụ lại ngoài ý muốn gặp được kẻ này.

"Biến mất suốt chín tháng, sao gã lại xuất hiện ở đây…?"

Đợi Vệ Tường Cẩm xả cơn tức đủ rồi, Cố Trầm Chu mới có chút đăm chiêu lên tiếng.

"Sao mình biết được?"

Vệ Tường Cẩm đè nén lửa giận đáp, anh ta nheo mắt nhìn gã lái xe đang nằm dưới đất rên rỉ một lúc, gần như là muốn trực tiếp cướp cò súng xử lí đối phương – Việc này thực ra không phải là không thể, nếu anh tự đưa đội ra ngoài làm nhiệm vụ, lại có đánh chết người trước rồi báo cáo lên là thân phận một phần tử khủng bố, mà thân phận này thực ra không hề oan uổng cho đối phương!

Vừa nghĩ như vậy thì Vệ Tường Cẩm càng cảm thấy buồn bực, lại kéo còng tay ra khóa chặt người lên trên lan can rồi lùi lại bước ra bên ngoài vài bước, lấy một điếu thuốc từ túi áo ra nhét vào trong miệng, châm lửa lên hít sâu một hơi.

Cố Trầm Chu cho tay vào trong túi áo, chậm rãi đi đến bên cạnh Vệ Tường Cẩm.

Bọn họ không đứng ở chỗ tầng ba mà đi đến đoạn cầu thang nằm giữa tầng hai và tầng ba, như vậy vừa có thể nhìn một chút quang cảnh ở bên ngoài lại có thể giám sát gã lái xe ở tầng trên, giọng nói lại đè thấp hơn một chút, họ còn chưa ngu đến mức để gã lái xe nghe được cuộc nói chuyện của mình.

Bởi vì đã sắp xếp từ trước cho nên lực lượng cảnh sát mang ra buổi tối hôm nay gần như đều phân tán ra, đang tìm kiếm khắp các hướng trong khu công nghiệp, hai người Vệ Tường Cẩm và Cố Trầm Chu đứng từ chỗ cầu thang nhìn xuống không hề thấy được một ai. Bọn họ lại nhìn bầu trời đêm sâu thẳm, cũng nhìn mấy hàng cây thấp bé phía xa xa.

Vệ Tường Cẩm chợt lên tiếng:

"Có những lúc mình đã nghĩ, có khi nào thì mình sẽ khiêng một khẩu súng trực tiếp xông lên tông mạnh hai kẻ kia xuống không –"

Cố Trầm Chu bật cười:

“Trong trò chơi nặn mô hình thì cậu đã tông mạnh vào một trăm lần đi.”

Vệ Tường Cẩm:

“Này! Còn không bằng mình đi luyện bắn bia ngắm đâu!”

“Xã hội do luật pháp cai trị mà.”

Cố Trầm Chu bỏ tay ra.

“Vệ thiếu gia bình tĩnh một chút.”

“Nếu không bình tĩnh thì mình còn có thể đứng bên cạnh nói chuyện với cậu hay sao?”

Vệ Tường Cẩm liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái, sầu lo hỏi:

“Cậu nói xem màn tranh đấu chính trị này sẽ còn tiếp tục đến bao giờ đây?”

“Nếu nhanh thì năm nay sẽ có kết quả, nếu chậm thì có thể nói tranh đấu năm năm hay mười năm kết cục cũng vẫn chưa định đâu.”

Cố Trầm Chu cười nói, vẻ mặt tỏ ra rất bình thản.

Có lẽ bởi vì hai gia đình một là quân đội một là hành chính nên Vệ Tường Cẩm và Cố Trầm Chu tuy rằng lớn lên cùng nhau, nhưng người trước vừa rõ ràng lại vừa trực tiếp, người sau tuy rằng không dông dài nhưng có rất nhiều lúc càng lộ vẻ thâm trầm mềm mỏng như bông – theo cách nói của Vệ Tường Cẩm chính là ‘Trong bụng toàn ý nghĩ xấu xa’.

Vệ Tường Cẩm lắc đầu, đưa tay cầm điếu thuốc rồi không nói gì nữa.

Lúc này, tiếng bước chân nhanh chóng lại dồn dập đột nhiên truyền đến từ trên cầu thang. Hai người cùng ngẩng đầu nhìn lên trên thì chỉ thấy một người trong số cảnh sát đi theo bọn họ chạy xuống nói:

“Thiếu tá Vệ, phát hiện được một đường ngầm bí mật ở phía trên!”

Điếu thuốc trong tay Vệ Tường Cẩm rơi xuống. Anh và Cố Trầm Chu cùng chạy lên trên theo cảnh sát kia, khi đến căn phòng đầu tiên ở hành lang bên trái trên tầng ba thì gã lái xe bị xích trên tầng ba đột nhiên bắt đầu kêu la:

“Tôi bị oan! Tôi chưa làm gì cả! Tôi chỉ mới đến đây lúc chập tối, sao các người không phân rõ tình hình đã tùy tiện bắt người?”

Tiếng của gã càng lúc càng lớn, giọng điệu cũng càng lúc càng hùng hồn:

“Tôi nhất định sẽ đi tố cáo các người! Các người đây là cưỡng bức vượt luật trả thù!”

Mỗi một câu đều chọc đúng vào tâm bệnh của Vệ Tường Cẩm, Vệ Tường Cẩm mắng một câu ‘Mẹ nó’ rồi quay đầu lại nâng đế giày lên đá thẳng vào miệng và hai má của đối phương!

Cảnh sát chạy xuống báo có đường hầm ở phòng đầu tiên bên trái. Trong khoảnh khắc Vệ Tường Cẩm quay đầu lại thì Cố Trầm Chu và cảnh sát chạy xuống kia cùng một cảnh sát khác đều đã chạy vào. Bên trong không bật đèn, bọn họ bật đèn pin vọt vào phòng tắm cùng cảnh sát đầu tiên, ánh sáng từ đèn pin chiếu sang bên kia liền chiếu sáng một lối đi lộ ra dưới sàn toilet.

Cố Trầm Chu đang muốn bước lên liền nghe thấy bên ngoài vọng đến một tiếng hét thảm!

Mọi người nhìn nhau, Cố Trầm Chu hơi chau mày quay người nhìn ra ngoài:

“Xảy ra chuyện gì?”

Anh hỏi Vệ Tường Cẩm.

Vệ Tường Cẩm đứng ở bên ngoài đương nhiên là nghe được tiếng kêu thảm thiết kia rõ ràng hơn cả. Giờ phút này anh đang cau mày đi vài bước xuống cầu thang đến chỗ giữa tầng hai và tầng ba, nhìn về phía đối diện với tòa nhà – chính là kho hàng mà mọi người đi vào đầu tiên.

“Tiếng kêu truyền đến từ bên kia.”

Vệ Tường Cẩm nói.

"Phát ra từ trong kho hàng."

Ngừng lại một chút, anh lại hỏi Cố Trầm Chu:

"Trên tầng sao rồi?"

"Dưới toilet có một con đường đi xuống dưới."

Cố Trầm Chu trả lời.

Vệ Tường Cẩm gật gật đầu, ấn xuống bộ đàm một cái liền nghe được mệnh lệnh mới nhất bên trong –Người ở gần nơi có tiếng kêu thảm thiết kia đến xem thử tình hình.

Vệ Tường Cẩm đợi đến khi mệnh lệnh được nhắc lại một lần nữa xong thì mới báo cáo vào trong bộ đàm về phát hiện ở bên này, sau khi xác nhận đối phương đã nhận được thì mới nói với hai dân cảnh:

"Hai người canh giữ ở đây, tôi đi qua đó nhìn xem."

Anh nói chỗ đó đương nhiên là chỉ kho hàng ở đằng sau tòa nhà này.

"Mình qua đó với cậu."

Thời gian quá gấp, Cố Trầm Chu không nghĩ nhiều liền chạy đi cùng Vệ Tường Cẩm, nhưng sau khi chạy được một đoạn đến chỗ kho hàng thì bước chân của anh liền hơi chậm lại, mọi chuyện phát triển thuận lợi quá mức, bắt đầu từ lúc anh đến huyện Đức Xương thì quả thực là hết việc này nối tiếp đến việc kia…

"Tiểu Chu?"

Vệ Tường Cẩm đang chạy vào bên trong không khỏi quay đầu lại gọi một tiếng nhắc nhở Cố Trầm Chu, nhưng không hề dừng lại hay chạy chậm hơn – Trong bộ đàm không thấy người ở đầu kia đáp, dù thế nào cũng không phải là hiện tượng tốt.

Cố Trầm Chu ừ một tiếng, anh quay đầu nhìn lướt qua tòa nhà, ánh mắt hơi lóe lên lại nhìn kho hàng gần trong gang tấc nhưng cũng không nói gì, bước chân đột nhiên nhanh hơn vượt qua Vệ Tường Cẩm phóng về phía kho hàng – thay vì mất thời gian đứng tự hỏi, thà rằng bọn họ chạy về phía trước nhanh hơn là có thể trực tiếp nhìn thấy kết quả.

Cửa kho hàng vẫn rộng mở.Đèn bên trong bật sáng, trong bóng đêm mờ mịt thì ngọn đèn ấy không hề soi tỏ con đường trước mắt mà ngược lại còn tranh sáng tranh tối đầy quỉ bí.

Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm chạy đến trước kho hàng, Vệ Tường Cẩm trái với vẻ gấp gáp vừa rồi, từ vẻ mặt đến thân thể anh đều trở nên trầm tĩnh. Anh rút súng mở chốt, ra hiệu cho Cố Trầm Chu đứng ở bên ngoài, còn mình thì chậm rãi đi về phía trước.

Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn Vệ Tường Cẩm một cái, không nói gì cả mà trực tiếp kéo họng súng đã đưa về phía trước của đối phương, đi theo bên cạnh Vệ Tường Cẩm vào trong kho hàng.

Vài bước cuối cùng trên con đường xi măng, cửa sắt lớn của kho hàng hé mở, vòng qua cửa sắt là hai kệ sắt chất đầy hàng hóa cùng một kho hàng lớn –

Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm vừa bước vào kho hàng liền lập tức nâng súng lên nhắm thẳng về phía trước.

Tĩnh lặng không có bất cứ một tiếng động nào.

Hai người nhìn lướt qua nhau, không nói một lời chia ra hành động, sau khi nhanh chóng mà cẩn thận tuần tra xung quanh một vòng thì Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm lại hợp lại.

"Không có ai."

Vệ Tường Cẩm vừa nói vừa đi đến chỗ để lại vết máu, đưa tay ra chấm vào thử độ ấm rồi nói:

"Người đâu rồi?"

“Chúng ta lập tức quay về.”

Ánh mắt Cố Trầm Chu cực lạnh lùng:

“Nếu tiếng kêu kia là dành cho chúng ta thì có lẽ người mất tích ngay lúc đó không chỉ có một người.”

Đây là đang nói đến gã lái xe bị còng.

Vệ Tường Cẩm siết chặt nắm tay hít sâu một hơi, không hề dùng bộ đàm mà trực tiếp xoay người chạy về, nhưng lần này hai người chạy được nửa đường liền chạm mặt người phụ trách đội cảnh sát đang mang theo đội quay về.

“Thiếu tá Vệ, đi cùng đi!”

Người phụ trách nói ngắn gọn với Vệ Tường Cẩm rồi vung mạnh tay lên, chạy về phía tòa nhà lớn.

Bởi vì tin tức vừa rồi của Vệ Tường Cẩm, những nhóm chia ra tìm dấu vết đều vội vã quay về, một quãng đường không dài không ngừng có người sát nhập, chờ đến khi mọi người đi đến bên dưới tòa nhà thì ngoại trừ những cảnh sát đang canh giữ ở ngoài cửa ra vào ra, về cơ bản toàn bộ thành viên đã quay về đơn vị.

Trên tầng ba, gã lái xe vẫn bị xích ở lan can cạnh cầu thang, hai cảnh sát một đứng canh chừng bên cạnh lái xe, một canh giữ trước cửa căn phòng kia đều đang cảnh giác nhìn xung quanh, cho đến khi thấy quân đội lớn đến đây thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm thấy một màn này cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, không nói gì đi theo người phụ trách cùng đi đầu đội quân.

Lái xe bị còng thấy nhiều người cùng đến thì lại lập tức bắt đầu kêu to rằng mình bị cảnh sát dùng hành động bạo lực vu oan.

Người phụ trách đội cảnh sát liếc mắt nhìn gã lái xe một cái, thấy dấu giày trên mặt đối phương thì hơi nhíu mày, ánh mắt nghiêm khắc đã lướt qua người cảnh sát trông chừng gã lái xe.

Cảnh sát kia thực lòng có cảm giác hết đường chối cãi, anh ta chỉ có thể ra hiệu ám chỉ về phía Vệ Tường Cẩm.

Người phụ trách đội cảnh sát thuận thế nhìn lướt qua, trong lòng lại ngầm hiểu được, không nói gì cả mà chỉ hỏi:

“Đây là ai?”

“Kẻ này đột nhiên xuất hiện lúc chúng tôi đi lên tầng, vì để đề phòng nên chúng tôi canh chừng gã trước…”

Cảnh sát địa phương mới giải thích được một nửa thì Vệ Tường Cẩm đã tiếp lời:

“Kẻ này có liên quan đến một vụ án của quân đội, chúng tôi đang tra xét cặn kẽ.”

Mọi người thầm nghĩ bạo lực thì bạo lực, lại còn có thể liên quan đến vụ án của quân đội – Thật tin cậu mới là đồ ngốc!

Nhưng dù sao đây cũng không phải là chuyện gì khiến người ta cần để tâm quá mức, người phụ trách đội cảnh sát làm biểu tình tin tưởng không hề nghi ngờ:

“Thì ra là như vậy!”

Ông ta nhanh chóng chuyển đề tài, tiếp tục vụ án trùm thuốc phiện mà ông ta đang tra xét:

“— Người này cứ còng ở đây, chúng ta đi nhìn lối đi kia!”

Một cái phòng đương nhiên không thể chen chúc nhiều người như thế.

Người phụ trách đội cảnh sát gọi riêng hai người lão luyện rồi ba người đi vào trong, tiếp đó nhanh chóng mở cửa phòng đi vào toilet.

Nhân viên chuyên nghiệp đi đầu tiên cầm đèn pin chiếu sáng trước mắt, đột nhiên hơi sửng sốt rồi lại cầm đèn pin đảo qua một lượt – sau đó xoay người đi bật đèn toilet.

Đèn trong toilet lấp lóe, tiếp đó ánh sáng màu trắng lập tức lan tỏa khắp nơi.

Tầm mắt mọi người đang chen chúc ở cửa phòng tắm theo đó di chuyển xuống dưới sàn nhà tắm – nhưng nào còn lối đi nữa? Có cũng chỉ là mấy mảnh gạch men bị đập vỡ, gập ghềnh giống như còn có một ít đất ở bên dưới.

Nhân viên chuyên nghiệp đi đầu sau khi bật đèn lên dường như còn ngại không đủ, đi lên trước cầm dụng cụ trong tay đẩy gạch men vỡ vụn ra trước rồi gõ xuống.

Tiếng vang rõ ràng, xi măng rắn chắc.

Người phụ trách đội cảnh sát thấy một màn này thì vẻ mặt lập tức thay đổi, cực kì nghiêm khắc hỏi:

"Thiếu tá Vệ, cậu giải thích một chút xem đây rốt cuộc là chuyện gì? Lối đi mà cậu nói đâu?"

Sau một giây khiếp sợ ngắn ngủi, Vệ Tường Cẩm không kìm được nhìn về phía Cố Trầm Chu đứng ở bên cạnh.

Mà Cố Trầm Chu đứng bên cạnh anh thì gương mặt lần đầu tiên lộ ra vẻ kinh ngạc rõ ràng.

Trong sự kinh ngạc này dường như còn có một chút giật mình mà người khác không quá chú ý đến.

63. Chương 63: Một Lựa Chọn

Mọi chuyện phiền phức rồi.

Vệ Tường Cẩm không kìm được nghĩ như vậy.

Đây không phải ngày đầu tiên anh bước vào trong quan trường, đương nhiên có thể nhìn rõ được hướng đi của sự việc –không có việc gì ra ngoài tìm một nhiệm vụ gần như ván đã đóng thuyền có thể làm tốt được để đánh bóng, kết quả là làm hỏng nhiệm vụ… Nói đơn giản một chút thì anh phạm sơ suất nghiêm trọng trong việc chỉ huy, nói lớn hơn chút thì anh còn có thể bị hoài nghi là để tội phạm chạy thoát, có thể mắc phải tội danh quân đội cấu kết với tội phạm.

Anh nhìn lướt qua Cố Trầm Chu, Cố Trầm Chu ở đằng sau cũng đúng lúc nhìn về phía anh.

Ánh mắt hai người chạm nhau, sự ăn ý nhiều năm nay khiến Vệ Tường Cẩm ngầm hiểu:

"Vừa rồi quả thực có người báo cáo với tôi này nơi này có lối đi – Chính là người kia."

Anh chỉ vào người cảnh sát đầu tiên vội vàng chạy xuống thông báo cho anh, cắn răng nói:

"Mấy người cùng nhìn thấy lối đi kia, đang muốn đi qua xem xét thì nhận được mệnh lệnh đến tra xét nơi phát ra tiếng kêu thảm thiết ở đằng sau kho hàng."

Người phụ trách đội cảnh sát nhìn về phía cảnh sát mà Vệ Tường Cẩm chỉ vào:

"Có bao nhiêu người nhìn thấy lối đi đó?"

"Tôi nhìn thấy."

Cảnh sát bị Vệ Tường Cẩm chỉ mặt nói.

Cố Trầm Chu cũng gật đầu.

Nhưng một cảnh sát khác lại hơi chần chừ:

"Hình như tôi có thấy, nhưng lúc ấy chỉ bật đèn pin nên ánh sáng không đủ, tôi muốn đi qua xem thì bên ngoài có tiếng kêu thảm thiết vang lên, chúng tôi và người này…"

Anh ta chỉ vào Cố Trầm Chu:

"… Đi ra ngoài, Thiếu tá Vệ kêu chúng tôi ở lại canh chừng, bản thân thì đi cùng vị này sang kho hàng bên kia."

Chỉ có hai cảnh sát, cho dù để lại một người đứng gác ở cửa đồng thời canh chừng lái xe bị còng ở lan can thì quả thực cũng không thể kêu một người khác một mình đi điều tra lối đi không rõ kia.

Đừng nói nữa, lối đi này đúng là 'không biết'.

Người phụ trách đội cảnh sát nhìn cái bồn tắm lớn bị chuyển đi, hỏi:

"Sao các cậu phát hiện ra chỗ này? Không phải tôi đã nói nơi này ngay từ đầu đã bị sắp xếp điều tra hay sao?"

"Là Thiếu tá Vệ gọi chúng tôi cùng lên."

Cảnh sát đáp.

"Thiếu tá Vệ ở bên dưới phát hiện ra có một máy đo điện chuyển động, chúng tôi cùng đi lên xem xét."

Người phụ trách đội cảnh sát thản nhiên 'ừ' một tiếng, chợt hỏi người cảnh sát thứ hai:

"Cậu vừa mới nói là 'Chúng tôi cùng người này', Thiếu tá Vệ không đi vào?"

"Lúc ấy người bị còng ở hành lang không được an phận lắm, Thiếu tá Vệ quay đầu nhìn qua, sau đó khi chúng tôi quay ra thì Thiếu tá Vệ cũng không vào xem nữa."

Cảnh sát thứ hai nói rất chi tiết.

"Trung Đoàn trưởng Phương."

Cố Trầm Chu chợt lên tiếng, vẻ mặt anh rất thản nhiên:

"Tôi đề nghị chuyện hỏi han ghi lại công việc hãy giao cho người chuyên nghiệp làm, hiện giờ — Nhiệm vụ đã kết thúc?"

Trên mặt người phụ trách đội cảnh sát mang theo chút mỉa mai liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái:

"Quả thật vẫn chưa kết thúc, nhưng tôi đoán cũng gần như là nên kết thúc rồi."

Ông ta phất phất tay, vẻ mặt lạnh lùng lớn tiếng hô:

"Mọi người tản ra, tiếp tục điều tra!"

Từ lúc này đến sau hai giờ sáng trở đi, mọi người tìm kiếm mỗi một tấc đất bên trong khu công nghiệp, mỗi người đều chịu đựng đến đỏ cả mắt, cho đến khi trời dần dần hửng sáng, bóng đêm bị xua đuổi hoàn toàn thì vẫn không lục soát được bất cứ dấu vết còn lại nào.

Buổi sáng hôm sau, người phụ trách đội cảnh sát sầm mặt mang người đi ra xe, lúc đi gần bên Vệ Tường Cẩm thì nói một câu:

"Thiếu tá Vệ, cho dù cậu đi ra từ quân đội thì cũng không thể muốn đánh chỗ nào thì đánh chỗ đó, vụ án này đã được cấp trên treo số, nếu muốn giải thích thì Thiếu tá Vệ cũng nên cẩn thận suy nghĩ xem nên nói với nhân viên điều tra thế nào!"

Ông ta hơi dừng lại rồi nói tiếp:

"Về người mà Thiếu tá Vệ còng kia, bởi vì xuất hiện ở địa điểm điều tra nên dựa theo qui định, chúng tôi phải mang về tra hỏi, nếu đây là vụ án của quân đội thì Thiếu tá Vệ hãy cho Trưởng quan trong quân đội đưa ra văn kiện chính thức đến chỗ cảnh sát chúng tôi đòi người đi!"

Nói xong lập tức bước lên xe đóng sầm cửa kêu lái xe lái thẳng về, để lại một đống khói bụi cho Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm vẫn còn đứng ở ven đường.

Vệ Tường Cẩm thở ra một hơi thật dài, đang muốn nói hai câu với Cố Trầm Chu thì điện thoại di động của anh liền kêu vang. Anh nhận điện thoại nói hai câu thì ra là kêu anh đợi nhân viên điều tra thông báo. Tốt xấu gì anh cũng tỏ ra rất đoan chính, bình tĩnh trả lời không hề có chút thất thố nào.

Cố Trầm Chu đợi đối phương cúp điện thoại mới hỏi:

"Sao thế?"

“Kêu ở nguyên tại chỗ đợi nhân viên điều tra!”

Vệ Tường Cẩm bắt đầu từ lúc đi ra còn chưa từng nén giận như thế, trong ngữ điệu của anh cũng không kìm được có hơi nghiến răng nghiến lợi:

“Chúng ta về nhà khách trước, không, mình chờ ở đây, cậu lập tức quay về kinh thành đi, bọn họ cũng không thể chạy đến kinh thành để bắt người, vụ án này không có liên quan gì đến cậu –“

Anh vừa nói vừa đi về phía trước, nhưng Cố Trầm Chu không hề di chuyển.

“Hửm?”

Vệ Tường Cẩm có phần hoài nghi liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái, Cố Trầm Chu hỏi:

“Bọn họ kêu cậu ở nguyên đây đợi?”

“Đợi ở huyện Đức Xương.”

Vệ Tường Cẩm gật đầu.

Cố Trầm Chu nói:

“Mình đoán tại chỗ không phải chỉ huyện Đức Xương, mà thật sự –“

Anh nhìn hai chiếc xe chính phủ trước mặt mình, Vệ Tường Cẩm ở đằng sau cũng nhìn thấy.

“Là tại chỗ này.”

Vừa nói đến đây thì hai chiếc xe chính phủ mở ra, một người đàn ông đi từ bên trong ra nói:

“Thiếu tá Vệ, cậu Cố, chúng tôi cần tìm hai vị để tìm hiểu cụ thể một chút về chuyện vụ án trùm thuốc phiện rạng sáng ngày hôm nay, hai vị có thể đi cùng chúng tôi lên cấp trên báo cáo cụ thể và phối hợp làm công văn điều tra không?”

Nếu thật sự quấn lấy đến mức muốn đối phương đưa ra chứng từ thì thể diện bên trong quả thực đã mất sạch.

Vệ Tường Cẩm nhướn mày:

“Việc này có liên quan gì đến Cố thiếu gia?”

Âm trầm chỉ ra thân phận của Cố Trầm Chu.

Đối phương vẫn dùng thái độ giải quyết việc chung nói:

“Tôi nhận được mệnh lệnh từ bên trên nói cậu Cố đây vẫn tham gia vào vụ án, là nhân chứng quan trọng của vụ án này.”

Ông ta nói:

“Mời Thiếu tá Vệ và cậu Cố lên xe.”

Vệ Tường Cẩm không nhịn được đạp mạnh một cái lên cửa xe! Vị trí bị đạp trúng dường như hơi lõm xuống.

Sắc mặt của người đàn ông đứng ở bên ngoài xe chính phủ không hề thay đổi, nhưng tay đã đút vào trong túi áo, có vẻ như muốn cầm thứ gì đó ra.

Cố Trầm Chu chợt lên tiếng:

“Được rồi, chúng ta lên xe trước đi.”

Vệ Tường Cẩm thu chân. Đối phương cũng đúng lúc mở cửa xe ra, làm một động tác mời.

Vệ Tường Cẩm hơi dừng lại, cũng không nói gì thêm mà xoay người đi vào ngồi xuống.

Cố Trầm Chu đi lên chiếc xe ở đằng sau. Hai chiếc xe một trước một sau lái đi được một đoạn liền chia ra hai hướng tiếp tục đi.

Cố Trầm Chu ngồi ở trong xe nhắm mắt dưỡng thần, Vệ Tường Cẩm là người trong quân đội, đương nhiên phải quay về quân đội nhận điều tra từ quân đội. Mà anh còn chưa tiến vào thể chế tham gia công việc, ngay cả ban điều tra cũng không cần ra tay – đương nhiên cũng không có vị quan chức nào hi vọng nhìn thấy kỉ ủy đến nhà mình – mà chỉ có thể Cục Cảnh sát ngồi.

Đến Cục Cảnh sát rồi, Cố Trầm Chu cũng không được ngồi nghỉ mà bị trực tiếp đưa đến phòng thẩm vấn ngồi, hai vị cảnh sát lớn tuổi chức vị không thấp tự mình đến đây, câu hỏi cũng coi như ôn tồn giải quyết việc chung, cũng không quá mẫn cảm: 'Cậu và Vệ Tường Cẩm có quan hệ gì?', 'Vì sao cậu lại xuất hiện trong quá trình cảnh sát phá án?' vân vân gì đó, chỉ luôn nhấn mạnh tìm hiểu về chuyện xảy ra vào rạng sáng hôm nay, nhất là chuyện xảy ra ở lối đi trong phòng kia:

"Cụ thể thì cậu đi vào lúc nào?"

"Khoảng hai giờ bốn mươi lăm phút rạng sáng?"

"Thấy gì ở bên trong?"

"Một con đường đi xuống tầng dưới."

"Cảnh sát đưa cậu đi vào là ai?"

"Tôi không biết tên anh ta, không gầy gò lắm, mặt dài, má trái có một nốt ruồi, quen dùng tay trái."

Cố Trầm Chu cũng không nhớ rõ bao nhiêu hình ảnh, từ tốn nói hết ra.

"Là Tiểu Trương của đội một."

Cảnh sát bên trái nói với cảnh sát bên phải.

"Ở bên trong bao lâu?"

"Không đến mười giây."

Cố Trầm Chu đáp.

"Sao lại đi ra nhanh như thế? Cậu nhìn thấy một lối đi đột nhiên xuất hiện trong phòng tắm trên tầng cao, chẳng lẽ không hề có chút ý định nào muốn đi lên xem xét một chút à?"

Cảnh sát hỏi.

Đây đúng là một câu hỏi hay.

Cố Trầm Chu cũng đang tự hỏi vì sao lúc trước mình không hề bước lên xem xét.

Lúc anh đi theo cảnh sát vội vàng chạy xuống kêu 'Có lối đi' vào toilet thì cảnh sát tên Tiểu Trương kia chỉ bật đèn pin. Ngọn đèn nhoáng lên một cái, anh vừa mới nhìn thấy một lối đi sâu thẳm dẫn xuống thì nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vang lên bên ngoài.

Sau đó…

Ngón tay Cố Trầm Chu gõ nhẹ lên đầu gối bên trái.

Sau đó, đèn pin trong tay Tiểu Trường lập tức chiếu ra ngoài cửa, còn có tiếng người kêu lên: 'Xảy ra chuyện gì?'.

Anh đương nhiên nghĩ đến Vệ Tường Cẩm đứng ở bên ngoài vẫn chưa đi vào, vì thế liền chạy ra ngoài gặp Vệ Tường Cẩm – Về phần lối đi kia, anh cũng không phải cảnh sát có trách nhiệm bắt tội phạm, cũng không giống Vệ Tường Cẩm vội kiếm công lao để đánh bóng bản thân, lúc ấy anh chỉ kinh ngạc một lát rồi lực chú ý liền bị cuốn đi, từ đầu đến cuối đều không có suy nghĩ phải đích thân bước lên kiểm tra một lần…

Mà Vệ Tường Cẩm thì sao? Lúc đó cậu ấy bị gã lái xe bị còng ở bên ngoài thu hút sự chú ý, sau đó nghe thấy tiếng kêu thảm thiết truyền đến từ phía đối diện, lại thêm mình đi xuống nói với Vệ Tường Cẩm rằng 'Quả thực có một lối đi'. Vệ Tường Cẩm cho dù vẫn tồn tại ba phần không tin tưởng và cảnh giác với cảnh sát ở chỗ này thì cũng sẽ hoàn toàn tin tưởng lời nói của mình, huống chi bản thân cậu ấy cũng chỉ là xuống

dưới kiếm công lao rồi sẽ lập tức rời đi, vốn không tồn tại bất cứ xung đột về lợi ích nào với nơi này, cũng không ngờ rằng sẽ có người bày bẫy cho cậu ấy… Không đúng, Cố Trầm Chu nghĩ.

Là cho bọn họ.

Ngay từ lúc đầu chuyện này là chính anh đề cử cho Vệ Tường Cẩm, tiếp đó còn là anh đề nghị đổi thời gian lùng bắt, sau đó cũng chính là anh chỉ ra cái máy đo điện kia đầu tiên, lại nói cho Vệ Tường Cẩm rằng chỗ đó quả thực có lối đi.

Một bước tiếp một bước, gần như là một mình anh đẩy Vệ Tường Cẩm đến hoàn cảnh như bây giờ.

Ngoài mặt Cố Trầm Chu vẫn như trước không nhanh không chậm trả lời câu hỏi của cảnh sát, sự lạnh lẽo dưới đáy mắt lại càng lúc càng dày đặc.

Nếu trong chuyện này không có gã lái xe kia xuất hiện, vậy cái bẫy này có thể nói theo hai hướng là Hạ Hải Lâu làm hoặc cảnh sát cùng tội phạm kết hợp với nhau để hãm hại anh với Vệ Tường Cẩm.Nhưng cố tình gã lái xe kia lại xuất hiện đúng lúc như thế, vừa đúng lúc lại vừa chuẩn vào thời điểm quan trọng, hoàn toàn thu hút hết lực chú ý của Vệ Tường Cẩm –

Hạ Hải Lâu, Hạ Hải Lâu… Cậu đúng là rất giỏi!

Lần thẩm vấn đầu tiên cũng không tốn mất quá nhiều thời gian của Cố Trầm Chu, hai cảnh sát nhanh chóng kết thúc những câu hỏi của bọn họ. Tiếp đó Cố Trầm Chu được đưa đến phòng tạm giam trong Cục Cảnh sát tạm thời giam lại.

Ngồi một mình trong phòng tạm giam, Cố Trầm Chu từ từ nhắm hai mắt lại ngồi dựa vào tường, vừa nghĩ lại tình cảnh đêm qua vừa cân nhắc trình tự tiếp theo của Hạ Hải Lâu.

Bồn tắm lớn, lối đi, cảnh sát…

Cảnh sát đầu tiên đi xuống đương nhiên là người của Hạ Hải Lâu, chỉ có được hắn cố ý dẫn đường thì mới có thể có chuyện vài người cùng nhìn thấy nhưng đều không đi lên kiểm tra.

Lối đi kia làm ra như thế nào? Là vì ánh sáng của tầm mắt, hơn nữa đối phương đã sớm bố trí tốt từ trước… Lại ví như ánh sáng từ đèn pin sau khi lướt qua lối đi bên dưới bồn tắm một chút liền chiếu sang chỗ khác, như vậy liền có sai lệch về chiều sâu?

Lại còn cả tiếng kêu thảm thiết vô cùng đúng lúc kia, đương nhiên là cũng có dấu tay của Hạ Hải Lâu ở bên trong.

Gã lái xe từng đâm vào Vệ Tường Cẩm càng không cần phải nói nữa.

Đáng cười là bọn họ lại gặp đối phương – chỉ e nếu cứ trơ mắt nhìn thì đối phương sẽ lại biến mất, so với Bành Hữu Xuân thì gã lái xe không biết tên này quả thực là may mắn vô cùng.

Còn kẻ anh gặp trước đó ở nhà ga, ánh mắt lạnh lẽo âm u nhìn thấy trong bữa tiệc, từng nút từng nút chỉ e đều là vì muốn khiến anh chủ động đưa ra đề nghị với Vệ Tường Cẩm: Đổi thời gian truy bắt mới.

Chỉ có như vậy, tội danh truy tìm bất lực không bắt được tội phạm mới có thể có liên quan đến Vệ Tường Cẩm.

Đúng rồi, còn có việc đầu tiên.

Cố Trầm Chu mỉm cười.

Anh điều tra tư liệu về Hạ Hải Lâu liền tra ra được nơi này, sau đó thuận tiện tìm hiểu được vụ án lớn ở đây, cảm thấy phù hợp nên cuối cùng chủ động đề cử cho Vệ Tường Cẩm khiến Vệ Tường Cẩm đi vào trong cái bẫy này –

Tay phải của Cố Trầm Chu nắm chặt cổ tay trái, từ lúc đi ra đến giờ anh vẫn đeo chuỗi tràng hạt bằng bạch ngọc kia, hai ba ngày nay vẫn chưa từng cởi ra.

Đi thôi.

Cố Trầm Chu lẳng lặng nghĩ. Anh lần từng hạt bạch ngọc dương chi ấm áp trơn mượt trên chuỗi hạt.

Quả thật là một cái bẫy tỉ mỉ, đối phương tính kế từng bước từng bước một, mà bản thân anh từ đầu đến cuối đều bị người dắt mũi lôi đi…

Hơn nữa chuyện này đến giờ vốn cũng chưa thể tính là xong.

Ánh mắt anh xuyên qua song cửa bằng sắt trước mắt, đầu càng dựa sát vào bức tường màu xám trắng.

Bên ngoài hành lang có tiếng bước chân vang lên, phòng bên cạnh có tiếng người cãi vã chửi rủa, một tiếng truyền vào tai thì lại có một tiếng tự động biến mất khỏi tâm trí.

Chỉ e, Cố Trầm Chu thầm nghĩ, chuyện này vừa mới bắt đầu thôi…

So với tình hình mà Cố Trầm Chu phải đối mặt lúc này, nói theo tổng thể thì Vệ Tường Cẩm bị quân đội đón đi càng gặp nhiều phiền toái hơn.

Vụ án trùm thuốc phiện lần này quả thực được cấp trên treo số, cho nên Vệ Tường Cẩm và Cố Trầm Chu mới có thể vừa đi ra đã lập tức bị mang đi rồi ngay sau đó phải nhận thẩm vấn.

Cảnh sát ở bên kia khá là dịu dàng, thẩm vấn mà Vệ Tường Cẩm nhận nghiêm khắc hơn nhiều, một vấn đề mà liên tục hỏi đi hỏi lại, hơn nữa phần lớn tuyệt đối gần như là nắm chặt hỏi về việc anh 'Sơ suất nghiêm trọng' và 'Không làm tròn trách nhiệm'.

Vệ Tường Cẩm hơi khép mắt vì ánh sáng bắn thẳng đến, vừa trả lời vừa thầm chửi rủa trong lòng rằng đây vốn không phải về nơi nằm trong phạm vi thế lực của mình mà là đến doanh trại vũ trang của kẻ địch mà! – Đây đương nhiên cũng chỉ là nghĩ, nếu quân đội muốn động vào thật thì hiện giờ anh đã sớm nằm dưới đất chứ nào có khả năng còn sức để nói chuyện?

Thật vất vả mới xong một lần hỏi, Vệ Tường Cẩm vừa mới tựa trên ghế nheo mắt nghỉ ngơi một lát thì cửa phòng thẩm vấn lại bị đẩy ra.

Anh hé mắt nhìn về phía cửa, sau khi thấy là người quen thì hơi ngồi thẳng lại:

"Phó quan Trương."

Phó quan Trương là người đi theo bên cạnh Vệ Thành Bá. Buổi sáng hôm nay sau khi nhận được tin tức thì ông ta nhận được chỉ thị của Vệ Thành Bá, vừa tìm kiếm tư liệu vừa tức tốc chạy ngay đến đây. Ông ta đi vào phòng thẩm vấn, vẻ mặt có hơi nghiêm túc và trầm trọng:

"Vệ thiếu gia, lần này cậu gặp phải chút phiền toái rồi!"

Vệ Tường Cẩm cười cười:

"Nếu không gặp phiền toái thì chúng ta lại gặp nhau ở đây sao?"

Anh dừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

"Cha tôi biết rồi?"

"Giữa trưa thì Tư lệnh Vệ đã biết được đại khái mọi chuyện."

Phó quan Trương nói với Vệ Tường Cẩm, đi đến ngồi xuống chỗ của nhân viên thẩm vấn lúc đầu rồi hỏi Vệ Tường Cẩm:

"Lần này Vệ thiếu gia giữa chừng nói muốn nhận vụ án, Tư lệnh Vệ ngày hôm đó ngay trên bàn họp đã vỗ bàn cướp lấy chuyện này về tay, nhưng hiện giờ trùm ma túy vốn nên sa lưới lại không thấy đâu, cấp trên rất tức giận, sắc mặt Tư lệnh Vệ cũng vô cùng khó coi…"

Vệ Tường Cẩm thầm nghĩ đối phương ở đằng sau giở giọng nói khó khăn với mình, trong lời này đúng là có vấn đề!

"Có chuyện gì phó quan Trương cứ nói thẳng ra là được rồi."

Anh thẳng thắn.

Phó quan Trương trầm ngâm một lát rồi nói:

"Vệ thiếu gia, tôi đây cũng sẽ nói thẳng, trước khi tôi đến đây đã tìm hiểu qua việc này một chút, ngay từ đầu chuyện này chính là Cố thiếu gia đề cử cho cậu, sau đó trên đường là Cố thiếu gia đưa ra đủ loại đề nghị cho cậu, cuối cùng cũng vẫn là Cố thiếu gia đưa ra loại phán đoán sai lầm này, khiến trách nghiệm sơ suất nghiêm trọng rơi xuống đầu cậu…"

Sắc mặt của Vệ Tường Cẩm không dễ nhìn lắm:

"Ai kêu ông nói mấy chuyện này?"

Phó quan Trương thở dài một tiếng:

"Vệ thiếu gia, tôi biết tình cảm của cậu và Cố thiếu gia rất sâu đậm, nhưng trước tiên cậu cứ nghe tôi nói đã – Đây không phải là ý của Tư lệnh, chỉ là ý kiến của riêng mình tôi mà thôi. Nếu tôi nói sai cái gì thì Vệ thiếu gia cũng đừng giận, chúng ta chỉ đơn giản trao đổi phương pháp giải quyết."

Miệng ông ta thì nói chỉ đơn giản trao đổi phương pháp giải quyết, nhưng ngay từ lúc bước vào đây thì lời đầu tiên đã nói ra tính nghiêm trọng của sự việc, lại nói Cố Trầm Chu cũng nên chịu một phần trách nhiệm, tư thái này hoàn toàn là muốn thuyết phục Vệ Tường Cẩm.

"Được, tôi nghe đây, ông muốn nói gì?"

Vệ Tường Cẩm hỏi.

Phó quan Trương đằng hắng một tiếng cho thông cổ:

"Vệ thiếu gia, cậu hẳn là cũng có nghe nói, qua một khoảng thời gian nữa sẽ đến lúc đề bạt trong quân, quân hàm của cậu hẳn là cũng sẽ bước lên trên một chút."

Vệ Tường Cẩm đương nhiên là biết chuyện này. Quân hàm của nhân viên trong quân ngũ vào thời bình không dễ dàng được đề bạt, quân nhân trong gia đình bình thường từ Thiếu tá đến Trung tá phải trải qua một khoảng thời gian rất dài còn chưa chắc đã được tiến cử; nhưng trong gia đình giống như bọn họ, từ Thiếu tá lên Trung tá thực sự không là gì cả, cơ bản chỉ cần lí lịch nhậm chức đủ lại không có sai lầm thì có thể vững vàng bước lên.

Nhưng hiện giờ lại xảy ra chuyện như thế này…

Phó quan Trương quả nhiên tiếp lời:

"Nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện như thế, một khi bị làm tới thì đừng nói đến không có khả năng thăng chức, cho dù là tiền đồ sau này của Vệ thiếu gia cũng sẽ bởi vì vết nhơ không thể bỏ qua trên lí lịch này mà phải chịu ảnh hưởng rất lớn. Vệ thiếu gia, nói thẳng ra thì…"

Ông ta từ tốn nói:

"Tôi cho rằng việc này không đáng giá. Vệ thiếu gia, cậu không phải là người mù quáng có thể khiến cho người chạy mất, cũng không phải người cấu kết với trùm thuốc phiện tạo cơ hội cho gã chạy trốn, chuyện này…"

Ông ta lắc đầu:

"Cố thiếu gia và cậu đều rơi vào trong bẫy! Mà cậu cũng là bởi vì Cố thiếu gia mà mới chìm vào sâu như thế."

"Còn gì nữa?"

Vệ Tường Cẩm hỏi.

Nghe một câu như thế, phó quan Trương liền hiểu tất cả những câu nói của mình lúc trước không hề có tác dụng. Ông ta thầm nghĩ tình cảm của Vệ Tường Cẩm và Cố Trầm Chu thì ra còn sâu đậm ngoài sức tưởng tượng của ông ta, nhưng cũng không hề từ bỏ mà tiếp tục nói, hơn nữa còn thay đổi góc độ:

"Vệ thiếu gia, chuyện này thực ra sẽ không có ảnh hưởng quá lớn đến Cố thiếu gia."

Vệ Tường Cẩm nhướn mày.

Thật khó cho một người vốn không xuất thân từ hệ thống tham mưu lại phải dùng hết ba tấc miệng lưỡi vụng về của mình như vậy, phó quan Trương nói:

"Đầu tiên Cố thiếu gia cũng chưa thực sự tham gia vào hệ thống hành chính. Tất cả những việc cậu ấy làm hiện giờ đều chỉ biểu hiện chính bản thân cậu ấy mà thôi."

Hoặc là còn cả gia đình cậu ta, nhưng đây cũng không phải vấn đề hiện giờ cần suy xét, phó quan Trương trực tiếp bỏ qua vấn đề này, tiếp tục nói:

"Sự kiện lần này Cố thiếu gia cũng bị rơi vào trong bẫy, hơn nữa nhà họ Cố đứng ở chỗ đó đương nhiên là sẽ sử dụng thế lực ở khắp nơi lôi Cố thiếu gia ra, cho dù chúng ta đứng từ góc độ xấu nhất để suy xét thì Cố thiếu gia ở trong chuyện này cũng không đủ liên lụy đến người làm chứng, loại tội đến đến mức độ cố ý để cho trùm thuốc phiện chạy mất, chỉ cần tòa án không viết vào hồ sơ thì ảnh hưởng của chuyện này đương nhiên sẽ bị hạ xuống mức thấp nhất, theo địa vị của người trong gia đình Cố thiếu gia thì có kẻ nào dám lắm miệng nói gì cậu ta? Qua hai ba tháng mọi chuyện sẽ tự nhiên nhạt đi, đến lúc ấy Cố thiếu gia và Vệ thiếu gia đều có thể thoát thân khỏi việc này."

Ông ta thiếu chút nữa thì muốn nói thêm một câu 'Cớ sao lại không làm'.

"Vệ thiếu gia cảm thấy thế nào?"

Nói rồi không đợi Vệ Tường Cẩm nói chuyện, phó quan Trương ngẫm nghĩ rồi lại lên tiếng:

"Tôi đoán chừng Cố thiếu gia hẳn là cũng có suy nghĩ như vậy, dù sao tình cảm của Cố thiếu gia và Vệ thiếu gia cậu tốt như thế, khẳng định là không thể nhìn thấy cậu phạm sai lầm vào thời điểm quan trọng như thế này."

Từ đầu đến cuối Vệ Tường Cẩm đều không tỏ vẻ gì, chờ đến khi đối phương nói hết lời rồi anh mới mỉm cười:

"Phó quan Trương, ông đúng là một nhân tài, trách không được cha tôi lại coi trọng ông như thế."

Phó quan Trương nghe vậy liền giật thót một cái, thầm nói xong rồi, đã chọc đến tiểu tổ tông này!

Quả nhiên, câu tiếp theo của Vệ Tường Cẩm chính là:

"Tôi thật không biết tình cảm giữa ông và người anh em của tôi lại trở nên tốt đẹp như thế, lại có thể ăn ý đến mức nói thay cho 'suy nghĩ' của cậu ấy!"

"Vệ thiếu gia, ngài hãy nghe tôi nói…"

Phó quan Trương đã đổi sang xưng hô kính trọng.

Vệ Tường Cẩm thản nhiên:

"Nghe ông nói người anh em của tôi nghĩ như thế nào hử?"

Phó quan Trương:

"Thực ra thì chuyện này…"

"Chắc không phải ông còn muốn nói rằng chuyện này thực ra là do cha tôi ám chỉ ông làm như vậy chứ?"

Vệ Tường Cẩm hỏi.

Phó quan Trương thầm nói đây thật ra đúng là do Tư lệnh Vệ cha cậu ám chỉ, nếu không phải ngài ấy ám chỉ thì tôi ngấm ngầm phỏng đoán tâm tư một thằng nhóc đời thứ ba với cậu làm gì? Chẳng lẽ là ăn no rửng mỡ đi làm người xấu châm ngòi phá quan hệ của cậu với Cố Trầm Chu chắc? – Đây quả thực chính là Trư Bát Giới soi gương, trong ngoài đều không phải là người* mà!

(Trư Bát Giới chiếu kính tử, lý ngoại bất thị nhân: Có ý chỉ một người làm việc giữa hai bên nhưng phương thức không thỏa đáng, không những không được cảm ơn mà còn bị người ta oán giận đủ đường – theo duhougan.com)

"Không không, Vệ thiếu gia, chuyện này thực sự chỉ là một chút suy nghĩ cá nhân của tôi."

Phó quan Trương vội nói, tiền đồ của ông không có liên quan đến Vệ Tường Cẩm nhưng lại có quan hệ rất lớn với Vệ Thành Bá, cho dù biến thành Trư Bát Giới thật thì ông ta cũng không dám để lộ hết nội tình của Vệ Thành Bá ở đây.

"Nếu đây chỉ là một vài suy nghĩ của phó quan Trương."

Vệ Tường Cẩm lạnh nhạt:

"Tôi cảm thấy suy nghĩ này của phó quan Trương thực sự không tốt lắm, nếu phó quan Trương không có việc gì thì mời đi ra ngoài trước đi."

Phó quan Trương không biết làm sao, chỉ có thể đứng lên:

"Vệ thiếu gia, tôi ra ngoài trước nghĩ biện pháp khác!"

Vệ Tường Cẩm nhắm mắt lại lười nói chuyện.

Phó quan Trương đi ra khỏi phòng thẩm vấn nghĩ rằng mình hẳn là nên đi sang chỗ Cố Trầm Chu một chuyến, nếu không thuyết phục được Vệ Tường Cẩm thì thuyết phục Cố Trầm Chu gánh vác chuyện này cũng giống nhau – Về phần Cố Trầm Chu rốt cuộc có chịu gánh lấy chuyện này hay không? Phó quan Trương cảm thấy đối phương chắc chắn sẽ gánh lấy, dù sao chuyện này đặt trên người Vệ Tường Cẩm không đúng thời cơ lại có trách nhiệm quá lớn, nhưng nếu rơi xuống người Cố Trầm Chu thì nói một cách tương đối, cái giá phải trả sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Xa xa, Cố Trầm Chu ở trong Cục Cảnh sát huyện Đức Xương thực sự cũng gặp chuyện.

Nhưng đây không phải việc về vụ án trùm thuốc phiện mà mà về nhà anh – Nhà họ Cố xảy ra chuyện!

64. Chương 64: Lựa Chọn

Cố Trầm Chu lẳng lặng ngồi trong phòng thẩm vấn ở Cục Cảnh sát.

Không đến thời gian một ngày, bên phía Vệ Tường Cẩm, Vệ Thành Bá nhận được tin tức đã phái người đi tiếp xúc với anh; bên Cố Trầm Chu, nhà họ Cố không có lí do gì mà không phái người đi ra.

Người đến là thư kí Du Văn Tuấn. Vị thư kí của Bộ trưởng Tổ chức này rõ ràng là cũng mất công sức rất lớn mới có thể đến được trước mặt Cố Trầm Chu.Khác với phó quan Trương ngay từ đầu đã dùng sắc mặt khá trầm trọng nói chuyện với Vệ Tường Cẩm, Du Văn Tuấn này có vẻ ổn trọng hơn. Ông ta ngồi đối diện với Cố Trầm,trước khi nói chuyện thì mỉm cười chào hỏi:

"Buổi tối tốt lành, Cố thiếu gia."

"Hiện giờ cũng không được tốt."

Cố Trầm Chu cũng cười nói.

"Cố thiếu gia muốn ra ngoài cũng không cần lâu lắm."

Du Văn Tuấn nói.

"Cũng không phải là việc gì quá lớn, Bộ trưởng Cố phái tôi đến đây chủ yếu là là muốn biết ý của Cố thiếu gia hiện tại là gì."

Nói đến đây, ông ta liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái, hàm nghĩa trong lời nói không cần biểu lộ rõ cũng có thể hiểu được.

"Cố thiếu gia ở trong này nên chắc là không rõ tình hình lắm, hiện giờ tôi sẽ phân tích tình hình cho Cố thiếu gia trước một chút."

"Chuyện này có liên quan đến vụ án trùm thuốc phiện, cấp trên quả thực rất coi trọng."

Du Văn Tuấn từ tốn nói:

"Nhưng rõ ràng, trên thực tế trách nhiệm trong chuyện này không có liên quan gì đến Cố thiếu gia cậu. Đầu tiên…"

Ông ta đưa ra một ngón tay.

"Người phụ trách chuyện này không phải là Cố thiếu gia. Tiếp theo…"

Ông ta lại đưa thêm một ngón tay:

"Nói đến người làm chứng, người đầu tiên nói có lối đi cũng không phải là Cố thiếu gia, Cố thiếu gia hoàn toàn là bị người cảnh sát kia gọi lên cuốn hút, nếu thật muốn tính món nợ bằng chứng giả thì cũng là chuyện của cảnh sát họ Trương kia."

Cố Trầm Chu không nói gì.

Du Văn Tuấn nói thêm:

"Hiện giờ Cố thiếu gia ở đây, ngoại trừ với tư cách người làm chứng ra thì chính là đi theo nhân viên cảnh sát gây cản trở công vụ."

Nói đến đây, ông ta mỉm cười:

"Việc này càng dễ giải quyết hơn, nếu nói Cố thiếu gia cản trở hiện trường – Gây trở ngại như thế nào? Những nhân viên cảnh sát này sắp xếp một vụ án lớn như thế lại không thể dọn sạch sẽ iện trường, chẳng lẽ không phải là thất trách nghiêm trọng? Thậm chí có thể nói, bọn họ e chỉ là vì muốn đưa vào hoặc thả người nào đó ra."

Những lời này nghe vào quả thực tràn đầy ý nghĩa thâm sâu.

"Cho nên mới có thể xảy ra sơ hở như thế."

Trong thời gian ngắn ngủi nói mấy câu này, Du Văn Tuấn bàn việc nhưng không hề nói dù chỉ một câu về Vệ Tường Cẩm, nhưng nếu Cố Trầm Chu thật sự làm theo cách của ông ta thì sẽ lập tức hại Vệ Tường Cẩm thê thảm – người đưa anh đến hiện trường là ai? Là Vệ Tường Cẩm; Người nghe lời chỉ dẫn anh nói rồi đưa mệnh lệnh sai lầm là ai? Vẫn là Vệ Tường Cẩm.

Một vòng xoay tròn này, ngoại trừ anh không sai ra thì tất cả những kẻ khác đều có sai, Vệ Tường Cẩm còn sai những việc kì lạ nhất.

Bởi vậy có thể thấy được, tuy rằng Du Văn Tuấn cùng phó quan Trương đều mang trong đầu ý niệm bảo toàn ông chủ của mình trước, nhưng so sánh với phó quan Trương mỗi một câu đều nhắc đến Cố Trầm Chu trước mặt Vệ Tường Cẩm thì kĩ xảo nói chuyện của Du Văn Tuấn quả thực là hơn đối phương hẳn một bậc.Hai người thân cận nhất bên cạnh Cố Tân Quân và Vệ Thành Bá này có phương thức làm việc khác nhau, mà thái độ của Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm cũng hoàn toàn khác biệt.

Cố Trầm Chu vẫn không nói gì. Đương nhiên là anh nghe hiểu hàm nghĩa trong những lời nói của Du Văn Tuấn nhưng không nói ra, cũng hiểu được kết quả nếu mình làm theo lời nói của đối phương. Anh cũng không phẫn nộ mà chỉ đang tự hỏi một vài điều càng thâm sâu hơn.

Ví dụ như lúc này đối phương đến đây, tuy rằng nói cười vui vẻ rất thoải mái nhưng vẫn gần như không che giấu được ý đồ ông ta muốn mình nhanh chóng dứt khoát… Thậm chí không tiếc tạo ra mâu thuẫn giữa hai nhà Cố Vệ?

Nếu không có việc gì ngoài ý muốn thì cha mình tuyệt đối sẽ không đưa ra loại chỉ thị vừa nghe đã biết là rất ngu ngốc này, Du Văn Tuấn cũng không thể nào tự tiện đưa ra loại quyết định có ảnh hưởng lớn như thế.

Như vậy… Đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?

Đều là người một nhà nên trong việc này cũng có chút lợi thế, ít nhất thì Cố Trầm Chu cũng không cần hao phí nhiều tâm sức quanh quanh co co dẫn dụ đối phương nói chuyện. Anh thẳng thắn hỏi ra miệng:

"Bên ngoài xảy ra chuyện gì?"

Trên mặt Du Văn Tuấn lộ ra một chút thất thố rất nhỏ, rõ ràng là cảm thấy kinh ngạc đối với sự nhạy bén của Cố Trầm Chu:

"Cố thiếu gia…"

"Là chuyện về chính trị?"

Cố Trầm Chu tựa lưng lên ghế ngồi, trầm tư hỏi.

Du Văn Tuấn vừa nghe thì trong lòng đã thầm khen trước một tiếng.

Cố Tân Quân không phải một người thích nói chung việc nhà và việc công, cho nên mặc dù Du Văn Tuấn đã gặp mặt qua Cố Trầm Chu vài lần thì cũng chỉ biết là đối phương có thanh danh rất lớn trong kinh thành, lại không hề hiểu biết quá nhiều về đối phương, lần này nghe chỉ thị của Cố Tân Quân đến đây thì dọc đường đi cũng đã thu nhặt một ít tự liệu, vốn cho rằng việc mà một vị công tử có thể gây ra cũng chỉ là qua loa mà thôi, nhưng hiện giờ vừa nói chuyện với nhau thì đã biết rằng đối phương không đơn giản – có thể phân tích từ trong lời ông ta ra hướng bất lợi với Vệ Tường Cẩm thì đây chỉ là có chỉ số thông minh cơ bản; nhưng nếu lập tức vì vậy mà suy xét đến chuyện nhà họ Cố xảy ra chuyện thì chứng tỏ rằng người nghe những lời này thường cân nhắc suy nghĩ mọi chuyện sâu xa hơn một bước.

Nhưng cho dù là như thế thì vẫn bị rơi vào tình trạng này. Du Văn Tuấn thầm cảnh báo chính mình: Có thể thấy được trên chính trị không có việc nào là nhỏ cả!

Vừa tự nhắc nhở như vậy thì lại nói tiếp, suy nghĩ vừa rồi cũng chỉ trong thời gian hít thở một hai cái.

Du Văn Tuấn nghiêm trang nói:

"Nếu Cố thiếu gia đã nghe ra được thì tôi đây cũng sẽ nói thẳng. Bộ trưởng Cố quả thực đã gặp phải một chuyện phiền phức!"

"Là loại nào?"

Cố Trầm Chu hỏi, chuyện phiền phức nào cũng được, anh chỉ không muốn nghe đến chuyện về chọn phe phái hay chuyện nhà họ Hạ.

Du Văn Tuấn hơi trầm ngâm:

"Là chuyện giữa phe Úc và phe Uông."

… Đúng là chuyện tốt không thiêng chuyện xấu lại linh.

Cố Trầm Chu nhắm mắt lại ngồi dựa lưng lên ghế một lát, không mở mắt ra nữa mà hỏi thẳng:

"Phát triển đến tình trạng nào rồi?"

Nếu đã nói ra chuyện rồi thì Du Văn Tuấn cũng thẳng thắn:

"Là một chuyện rất phiền toái. Người của hai phe đang đấu sức trên một vị trí, nếu nói kinh nghiệm thì cũng đều đủ cả. Chuyện này đã gây ầm ĩ không ít, hiện giờ ánh mắt của mọi người đều tập trung lên trên Bộ trưởng Cố. Bộ trưởng Cố gần đây làm việc không thuận lợi cho nên kêu tôi đến đây, cố gắng đưa Cố thiếu gia ra ngoài trước khi mọi chuyện bị truyền đi rộng rãi. Nếu thật sự bị chạm vào… Chỉ e chuyện của Cố thiếu gia cậu hiện giờ sẽ bị người ta lôi ra làm đề tài."

Cố Trầm Chu nhẹ gật đầu:

"Bên nhà họ Vệ thì sao?"

Du Văn Tuấn đáp:

"Cố thiếu gia, việc này thực ra cậu hiểu rõ ràng hơn tôi. Nhà họ Vệ dù sao cũng thuộc phía quân đội, muốn đưa tay vào trong chính trị thì cũng không tiến vào được quá sâu; nhưng nếu hành chính muốn nhúng tay vào bên quân đội thì cũng không thể chen vào được."

Hàm ý trong lời nói này chính là đang nói tranh đấu giữa Úc Uông đang muốn khai đao từ chỗ Vệ Thành Bá, cố sức quá còn không được cảm ơn, việc này vốn là không thể nào.

Đây cũng là thời điểm tác dụng của việc hai nhà Cố Vệ dựa vào nhau được thể hiện mạnh mẽ nhất, có đôi khi tác dụng của việc này lại là nhỏ nhất – trong trận tranh đấu chính trị đến mức cực hạn này, thế lực của nhà họ Vệ có thể nói là hơi yếu, bởi vậy hai nhà mới có thể đứng ở dưới phe Uông, muốn mượn thế lực của phe Uông để giải quyết với Hạ Nam Sơn.

Cố Trầm Chu thản nhiên lên tiếng, không hề tỏ thái độ gì.

Du Văn Tuấn cũng không nhiều lời vô nghĩa, ông ta thầm nghĩ nói chuyện với người thông minh thật là tốt, chỉ mờ ám nêu ra một vài câu thì đối phương đã có thể xâu chuỗi trước sau hiểu rõ được nội tình – đây đã có thể xem như là hoàn thành lời dặn của Bộ trưởng Cố. Về phần Cố Trầm Chu sẽ lựa chọn thế nào thì đây là chuyện của chính Cố Trầm Chu, dù sao chỉ thị đầu tiên của Bộ trưởng Cố cũng là chuyện này phải dựa theo ý của Cố Trầm Chu:

"Cố thiếu gia, tôi về trước đây, nếu cậu muốn đi ra ngay lập tức thì chỉ cần thay đổi khẩu cung một chút là được rồi; nếu cậu cân nhắc đến bên phía Vệ thiếu gia…"

Đây là lần đầu tiên Vệ Tường Cẩm được nhắc đến trong miệng Du Văn Tuấn:

"Chúng ta có thể bàn bạc lại kĩ hơn?"

"Bên phía Bộ trưởng Cố hiện giờ thế nào?"

Cố Trầm Chu chợt hỏi.

Xưng hô này chẳng lẽ là vì cảm thấy không hài lòng với Bộ trưởng Cố? Trong lòng Du Văn Tuấn thầm nghĩ nhưng vẫn đáp:

"Bộ trưởng Cố vẫn khỏe, lần này là hai vị đồng chí Lâm Lập Đức và Lí Thụy cùng tranh giành chức Thị trưởng trong kinh thành…"

"Sau đó?"

Giọng điệu của Cố Trầm Chu chợt trở nên kì lạ, dường như ẩn chứa trong đó chút kinh ngạc cùng cấp bách.Trong lòng Du Văn Tuấn thầm cảm thấy hơi buồn bực nhưng cũng không đặc biệt khăng khăng truy hỏi:

"Cũng là vào hôm kia mới chính thức nổi lên mặt nước, trước đó đồng chí Lâm Lập Đức có thể xem như ván đã đóng thuyền, nhưng không ngờ rằng giữa chừng lại có một đồng chí Lí Thụy nhảy ra tranh vị trí này với ông ta."

Sắc mặt Cố Trầm Chu hơi biến đổi nhưng không nói gì.

Du Văn Tuấn đứng thêm một lát rồi đành phải nói:

"Cố thiếu gia, tôi đi ra ngoài trước, buổi chiều ngày mai tôi lại qua."

Lực chú ý của Cố Trầm Chu vốn không còn đặt trên người ông ta nữa, anh thờ ơ đáp ừ một tiếng với Du Văn Tuấn rồi cũng không để ý bao giờ đối phương ra ngoài, chỉ chờ sau khi cảnh sát canh giữ ở bên ngoài tiến vào thì đi theo đối phương quay về phòng tạm giam.

Phòng tạm giam này chỉ rộng khoảng mười thước vuông, giống như chiếc ***g sắt nho nhỏ vuông vắn, ngoại trừ có một chiếc giường đơn đặt trong phòng ra thì chỉ còn một cái bô ở trong góc.

Hai tay Cố Trầm Chu đan vào nhau ngồi ở trên giường, anh không hoàn toàn ngồi thẳng dựa ra sau nhưng cũng không ngồi khom mình tạo cảm khác suy sụp, chỉ là ngồi bình thường ở trên giường, tư thế thả lỏng không hề cứng ngắc.

Anh đã sớm biết về chuyện của Lí Thụy và Lâm Lập Đức – là biết được từ cảnh trong giấc mơ kia. Nhưng trong giấc mơ ấy thì không phải xảy ra ngay tiếp theo – còn lâu mới đến.

Vậy hẳn là lúc… Cố Trầm Chu hơi khép mắt. Ngay cả chuyện lớn như nhà họ Hạ đứng đằng sau vụ tai nạn xe cộ của Vệ Tường Cẩm cũng là do dựa trên những điểm này rồi phân tích ra được; nếu còn muốn mỗi một cảnh trong giấc mơ mơ hồ kia có thể biểu hiện rõ từng chi tiết vụn vặt cho anh xem thì đây cũng là mơ tưởng quá đẹp lại cũng quá khó khăn rồi.

Nếu phân tích về thời gian trong giấc mơ, ngoại trừ thỉnh thoảng nhìn thấy đồng hồ cùng ngày tháng trong một khoảnh khắc ra thì chỉ có thể phân tích một vài cảnh sắc có thể đại biểu cho bốn mùa ở trong mơ, hoặc là trang phục của phần đông mọi người trong giấc mơ ấy, hoặc là một vài sự kiện quan trọng vào ngày nào đó có thể biết được chính xác, ví dụ như bản tin chiếu vào ngày Vệ Tường Cẩm bị tai nạn xe cộ trong giấc mơ.

Chuyện của Lí Thụy và Lâm Lập Đức ở bên này trong mơ anh quả thực không biết thời gian cụ thể, nhưng chắc chắn không phải xảy ra trong những ngày đầu xuân này, mà hẳn là… Vào lúc phe Úc vừa bước lên đỉnh.

Ánh mắt Cố Trầm Chu sâu thẳm.

Phe Úc vừa bước lên đỉnh, nhà cầm quyền cũ vẫn chưa hoàn toàn lùi bước, thế lực cơ bản vẫn còn đó. Khi ấy tuy rằng Uông Bác Nguyên sụp đổ nhưng không phải tất cả những người đi theo đều chìm nghỉm xuống, ít nhất nhà bọn họ khi ấy đã ngồi trên vị trí Thường ủy. Nhưng Lâm Lập Đức và Lí Thụy… Ngón tay của Cố Trầm Chu cọ nhẹ lên mu bàn tay.

Lí Thụy là người của phe Úc, Lâm Lập Đức khi ấy có thể xem là người của nhà cầm quyền cũ.

Chức vị Thị trưởng trong kinh thành này nếu nói ra thì vốn là Lâm Lập Đức ván đã đóng thuyền, kết quả nửa chừng Úc Thủy Phong đẩy ra một Lí Thụy, khi ấy ông ta vừa bước lên đỉnh, đó chính là thời điểm lập uy, nếu đánh thua trận ấy thì khắp cả nước đều nhìn vào chê cười ông ta.

Nhưng thực tế thì ông ta không chỉ đánh thắng mà còn là thắng rất vẻ vang, ngoại trừ song song kết thúc sự ngiệp chính trị của Lâm Lập Đức thì người đó còn vì tội danh thu nhận hối lộ các loại mà bị tống vào ngục giam, vài người ra sức tiến cử Lâm Lập Đức cũng bị bắt bẻ đủ kiểu, phía tối cao dường như còn liên lụy đến một vị cấp chính bộ trong kinh thành…

Cố Trầm Chu nhẹ thở dài một hơi. Tròng mắt anh khẽ chuyển từ nền nhà dưới chân đến cửa sổ song sắt bên cạnh, lại chuyển từ song sắt ô cửa to bằng cổ tay chậm rãi lên trên bức tường màu xám trắng.

Chuyện này giống như vụ tai nạn xe vủa Vệ Tường Cẩm, đều xảy ra trước.

Trước vụ tai nạn xe cộ của Vệ Tường Cẩm thì đã có anh nhúng tay, những chuyện phía sau về cơ bản đều là được kéo ra.

Mà chuyện lần này thì sao?

Hiện giờ lại làm thành kết quả như thế nào?

Mà trung tâm của chuyện lần này là cha anh, là toàn bộ nhà họ Cố…

Ánh mắt của Cố Trầm Chu dừng chuyển động.Hai bàn tay đan vào nhau của anh gập lại, móng tay bấm lên mu bàn tay, chỉ chốc lát sau đã bấm ra vài vết lõm trên mu bàn tay.

Có lẽ là vì ban đêm sâu thẳm, ngọn đèn trong hành lang chợt vụt tắt.

Tiếng động xung quanh bất ngờ xuất hiện, rồi lại dần trở nên im lặng dưới tiếng quát tháo của cảnh sát.

Cố Trầm Chu vẫn giữ nguyên tư thế cũ, không nói gì, cũng không hề chuyển động.

Tiếng bước chân lặp đi lặp lại, tiếng vang vọng trùng lặp rồi ngân xa trầm thấp.

Từng ngọn đèn xung quanh tắt ngúm, ánh sáng từ rực rỡ chuyển thành ảm đạm, rồi lại từ ảm đạm biến mất không thấy đâu.

Ô cửa sổ nho nhỏ được đục ra trên tường ngược lại trở thành nguồn sáng duy nhất ở đây, một mảnh trăng sáng xuyên qua ô cửa sổ này chiếu vào, lướt qua bóng tối rồi để lại một khoảng sáng hình tứ giác rõ ràng.

Lại không biết qua bao lâu, khi ánh trăng cũng cảm thấy nhàm chán mỏi mệt rồi mờ dần đi, nó đi xuyên qua ô cửa sổ nhỏ hẹp này chiếu vào trong góc tối của căn phòng, người ngồi trên giường cuối cùng cũng không còn giữ tư thế mà anh đã giữ nguyên cả buổi tối nữa mà chậm rãi khom lưng xuống, hai tay đặt trên đầu gối, một lúc sau thì đầu cũng cúi xuống.

Buổi chiều ngày hôm sau, Du Văn Tuấn đúng hẹn đi vào Cục Cảnh sát huyện Đức Xương, lại gặp mặt Cố Trầm Chu.

Mới một buổi tối không gặp mà ông ta cảm thấy Cố Trầm Chu ngồi trước mặt mình dường như cả tối qua đều không ngủ ngon, toàn thân không có chút tinh thần, sắc mặt cũng khó coi hơn trước.

Hôm nay Du Văn Tuấn ngoại trừ đến đúng giờ còn mang theo một luật sư, ông ta giới thiệu:

"Cố thiếu gia, người này là luật sư Thành, luật sư Thành, đây là Cố thiếu gia mà tôi đã nói với anh."

"Xin chào Cố thiếu gia."

Luật sư Thành là một người đàn ông độ chừng bốn mươi tuổi, sau khi ông ta nghe Du Văn Tuấn giới thiệu thì vội vàng đứng lên chào hỏi Cố Trầm Chu.

Tinh thần của Cố Trầm Chu đại khái cũng không tốt lắm, trên mặt cũng không đeo theo tươi cười như lúc thường mà chỉ hơi gật đầu một cái coi như trả lời.

Sau khi Du Văn Tuấn mời luật sư ngồi thì bản thân cũng ngồi xuống nói với Cố Trầm Chu:

"Cố thiếu gia, lần này mời luật sư Thành đến chủ yếu là để ứng phó với những câu hỏi của cảnh sát, tôi đã kể tóm tắt về vụ án với luật sư Thành, chúng tôi cũng chuẩn bị hai phương án, nếu Cố thiếu gia cậu không muốn phủi hết trách nhiệm giống như đã nói ngày hôm qua thì chúng tôi sẽ kéo dài thời gian."

Ông ta cẩn thận giải thích:

"Luật sư Thành sẽ đợi ở bên cạnh Cố thiếu gia để giúp Cố thiếu gia ứng phó với cảnh sát, một vài vấn đề nhạy cảm tuyệt đối không thể dễ dàng tiếp nhận, Cố thiếu gia cứ kiên nhẫn đợi ở đây, Bộ trưởng Cố ở bên phía kinh thành cũng đang xử lí chuyện này."

"Không cần."

Cố Trầm Chu đột ngột lên tiếng.

Du Văn Tuấn hơi sửng sốt:

"Ý của Cố thiếu gia là?"

"Làm theo những gì hôm qua đã nói đi."

Một câu này mà Cố Trầm Chu phải ngừng lại hai lần mới nói xong, sau đó anh liền hạ mắt không nhìn hai người ngồi đối diện nữa.

Du Văn Tuấn không hổ là đã ở lâu trong cơ quan, trên mặt không hề có chút thần sắc khác thường, ông ta cười nói:

"Được, nếu sử dụng phương pháp này thì sẽ đơn giản hơn, đợi làm xong một bản ghi chép là Cố thiếu gia có thể ra ngoài."

Nói đoạn ông ta đi ra, chỉ chốc lát sau đã có hai cảnh sát mang theo bản ghi chép đến, bỏ qua phần tên tuổi quan trọng nhất rồi hỏi thẳng vào những vấn đề mấu chốt.

"Anh đi vào hiện trường vụ án như thế nào?"

"Được người đưa vào."

"Người đưa anh vào là ai?"

"Vệ Tường Cẩm."

Chiều hôm đó, Cố Trầm Chu đã làm xong ghi chép đi ra khỏi đồn cảnh sát. Cùng lúc ấy, phó quan Trương đang muốn đi đến Cục Cảnh sát gặp Cố Trầm Chu một lần thì nửa đường thông qua mạng lưới quan hệ của Vệ Thành Bá mà nhận được tin tức này, đối phương còn cố ý sao chép lại một phần nội dung ghi chép cho ông ta xem.

Phó quan Trương đã đi gần đến Cục Cảnh sát lập tức chửi một tiếng 'Mẹ nó', lập tức quay đầu xe chạy đến bên Vệ Tường Cẩm vẫn còn bị nhốt trong phòng thẩm vấn của quân đội.

Vệ Tường Cẩm đêm qua ngược lại ngủ không tệ, thấy phó quan Trương vô cùng lo lắng chạy từ bên ngoài vào thì anh nhướn mày nói:

"Phó quan Trương có vẻ rất nóng vội đấy."

Lão tử còn không phải là vì cậu!Phó quan Trương nhanh chóng chạy đến đây thiếu chút nữa ngộp thở cũng không kiềm chế được cơn giận dữ nữa:

"Vệ thiếu gia, Cố thiếu gia ở bên kia đã đổ hết mọi chuyện lên đầu cậu rồi!"

Vệ Tường Cẩm hơi sửng sốt rồi sau đó có chút khó tin hỏi:

"Ông đi ra ngoài suy nghĩ một ngày liền nghĩ ra dùng cách này để lừa tôi?"

Chắc không phải thật sự có vấn đề về chỉ số thông minh chứ?

"Chi bằng ông nói luôn Tiểu Chu đã gánh vác mọi chuyện, như vậy tôi còn có thể tin một chút."

Phó quan Trương:

"… Vệ thiếu gia, sao tôi có thể đem loại truyện rất dễ bị vạch trần này ra lừa cậu được?"

Vệ Tường Cẩm lập tức ngẩn người.

Phó quan Trương cầm bản sao ghi chép lời khai của Cố Trầm Chu mà mình vừa nhận được, chộp lấy tay Vệ Tường Cẩm nhét vào trong tay anh:

"Đều ở trong này đây Vệ thiếu gia, Cố –"

Ông không chắc chắn hiện giờ mình có còn muốn gọi đối phương là Cố thiếu gia hay không.

"Cậu ta đổ hết mọi chuyện lên đầu cậu, hiện đã rời khỏi Đức Xương quay lại kinh thành rồi."

Khóe môi Vệ Tường Cẩm mím chặt lại. Anh nhận lấy tài liệu mà đối phương đưa qua, rất nghiêm lúc đọc lướt một lượt, từng tờ từng tờ một, mỗi một hàng mỗi một chữ.

Anh có thể đọc hiểu từng chữ một, nhưng khi xâu chuỗi lại anh liền cảm thấy bản thân không thể hiểu rõ. Nhất là mấy câu nói riêng biệt trong trang thứ nhất và trang thứ hai kia.

— "Người đưa anh vào là ai?"

— "Vệ Tường Cẩm."

Bàn tay cầm bản sao chép của anh hơi siết chặt lại khiến cho mấy giờ giấy anh nắm trong tay trở nên nhăn nhúm. Nhưng sau đó anh lại vuốt phẳng mấy trang giấy này ra, thả lại lên mặt bàn:

"Bên ngoài có phải là đã xảy ra chuyện gì không?"

Phó quan Trương nhíu mày:

"Nhà họ Cố có xảy ra một vài chuyện, nhưng hiện giờ phe Úc và phe Uông đang phân tranh, loại chuyện này vô cùng bình thường, căn bản là không có gì nghiêm trọng."

"Thứ này…"

Vệ Tường Cẩm hơi ngừng lại, dường như có vẻ không biết có nên nói những lời tiếp theo ra hay không, nhưng cuối cùng anh vẫn hỏi:

"Thật sự là ghi chép lại những lời của cậu ấy?"

Phó quan Trương lúc này thật sự cảm thấy Vệ Tường Cẩm đáng thương, ông ta thầm nghĩ chứng cứ rõ ràng như vậy trải ra trước mặt đối phương mà cậu ấy lại phải xác nhận đi xác nhận lại mấy lần. Lửa giận lúc mới đến đây đã hoàn toàn lụi tắt, ông ôn tồn giải thích:

“Vệ thiếu gia, tôi dù có ngốc cũng sẽ không đem loại chuyện này ra để lừa cậu đúng không? Nếu tôi lừa cậu, cậu ra ngoài rồi gặp Cố –“

Ông ta ngẫm lại rồi vẫn dùng đại từ nhân xưng:

“Cậu ta nói đến chuyện này thì không phải là tôi lòi đuôi sao?”

Ông ta biết Vệ Tường Cẩm nghĩ cái gì nên lại nói tiếp:

“Đây cũng không thể là chỉ thị của Tư lệnh, dựa theo quan hệ của hai nhà các cậu thì cho dù Tư lệnh vì Vệ thiếu gia mà đi tìm cậu ta cũng sẽ không sử dụng âm mưu vụng về như thế để ép Vệ thiếu gia thay đổi khẩu cung phải không? Hơn nữa nói thật ra thì chuyện này Vệ thiếu gia rất khó tự bịa, cũng chỉ có cậu ta làm chứng mới có thể giúp tình cảnh của Vệ thiếu gia cậu tốt hơn một chút, nhưng bây giờ…”

“Ông có ý tưởng gì không?”

Vệ Tường Cẩm chợt hỏi:

“Ý tôi là với tình cảnh hiện tại.”

Phó quan Trương:

“Chuyện xảy ra quá đột ngột, trước mắt vẫn chưa…”

“Vậy đi ra ngoài cho tôi!”

Vệ Tường Cẩm nói lạnh như băng.

Chuyện Cố Vệ còn chưa xong thì Hạ Hải Lâu ở kinh thành phía xa xa không bao lâu sau cũng đã nhận được phần tin tình báo.

Lúc này hắn còn đang ở bên ngoài uống rượu với người khác, vừa nhận được điện thoại nghe thấy tin tức liền sặc rượu ho vài tiếng.

“Hạ thiếu gia không sao chứ?”

Vương Phương ngồi bên cạnh hắn thấy mặt Hạ Hải Lâu đỏ bừng thì đặt ly rượu xuống quan tâm hỏi.

Hạ Hải Lâu khoát tay với đối phương, tiếng ho khan và cảm giác bỏng rát trong cổ họng cũng dần dần bình ổn lại, sau đó hắn liền mỉm cười.

Cười rạng rỡ giống như rất vui sướng nhưng cũng lại rất không thú vị.

Hắn tươi cười vung tay lên, toàn bộ bát đũa li rượu trên mặt bàn rơi lanh canh xuống đất.

Người xung quanh:

“…”

Nhưng Hạ Hải Lâu đã quen với việc không bao giờ để ý đến những suy nghĩ của người khác. Hắn mỉm cười thật lâu, cười đến mức đau cả bụng, đứng lên lười nhác nói một câu ‘Giải tán’ rồi tự mình lái xe quay về gian phòng điều giáo SM kia.

Từ sau lần trước đưa Cố Trầm Chu đến nơi này thì Hạ Hải Lâu còn mang thêm một hai người nữa đến đây, nhưng cũng chỉ là đến – chờ đến khi hắn đặt bọn họ lên giường cầm các loại đạo cụ lên thì không hiểu sao trong đầu liền xuất hiện gương mặt của Cố Trầm Chu.

Kiểu này thì vừa nhìn lại người nằm trên giường thì đương nhiên dục vọng cũng biến mất sạch sẽ — hắn cũng không phải là không thể chiếm được người thật, cần gì phải vội vã kiếm thứ kém chất lượng về để phát tiết? Chỉ cần thêm một chút thời gian và thủ đoạn… A ha, Hạ Hải Lâu đi đến phía trước chiếc gương lớn bên giường kia ngồi xuống, thì thào tự nói với bóng người phản chiếu trong gương:

“Xem đi, hiện giờ không phải đã đi được bước đầu tiên rồi?”

Nhà họ Cố, nhà họ Vệ, Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm.

Hạ Hải Lâu cười khẽ với người ở trong gương:

"Cố Trầm Chu nói Vệ Tường Cẩm là người nhà của anh ta? Tôi ngược lại muốn nhìn xem quan hệ của bọn họ có thể vững chắc đến mức nào!"

Hắn nghiêng đầu giống như đang nghe người nào đó nói chuyện:

"Cũng không có gì đâu, đây chỉ là bước đầu tiên mà thôi, bề ngoài Cố Trầm Chu nhìn như rất gọn ghẽ, bên trong quả nhiên là tên dối trá cấp B, ừm…"

Hắn đột nhiên bật ra một tâm tiết tối nghĩa, tiếp đó gương mặt lại vặn vẹo liếm khóe môi:

"Dựa theo dáng vẻ kia của anh ta, kéo hết những thứ trên người anh ta xuống rồi mới lăng ngược thì khẳng định là rất có cảm xúc…"

Hạ Hải Lâu bần thần suy ngẫm liền cảm thấy bản thân hưng phấn đến mức muốn bắn. Hắn không biết đã YY bao nhiêu lần tình cảnh mình lột sạch Cố Trầm Chu rồi trói lên giường, dùng roi hoặc dây thừng tạo ra từng vết máu hoặc vết thương rách da trên người anh ta, sau đó bấm chặt lên những vết thương này rồi mạnh mẽ đâm xuyên qua người đối phương, sau đó lại mở miệng đối phương bắt anh ta dùng miệng hầu hạ thứ của mình, sẽ kéo hai chân của đối phương ra khiến anh ta quỳ hình chữ bát trên mặt đất, vừa khuất nhục lại vừa bất lực nhận lấy thứ kia –

Đúng rồi, còn cả NP nữa!

Hắn cảm thấy Cố Trầm Chu chắc chắn sẽ không chịu nổi việc này, nhưng không phải như vậy mới hay à?

Hắn nhất định mỗi lần đều chơi cùng những người khác nhau, để Cố Trầm Chu cẩn thận nhìn xem anh ta bị người vây lấy thế nào, bị mạnh mẽ xé mở nơi bí mật nhất, bị xuyên qua, bị giữ lấy, bị một người khác nhồi nhét vào trong khe hở cuối cùng của thân thể ra sao…

Một lần lại một lần.

Một lần lại một lần!

Hạ Hải Lâu cố gắng hít thở mấy hơi thật sâu, hung hăng cào lên cánh tay mình, móng tay cũng bấm vào trong thịt.

Hắn lẩm bẩm:

"Bình tĩnh, bình tĩnh một chút…"

Rồi lại đắc ý khoe khoang với người trong gương:

"Lần này Thị trưởng của kinh thành rời đài rất đúng lúc đúng không? Phe Uông đã sớm có ý tưởng này, tôi liền biết thời biết thế một lần – nếu nhà họ Cố không xảy ra chút chuyện, cho dù phải vào Cục Cảnh sát thì Cố Trầm Chu sao có thể nhanh chóng kéo cái mặt nạ kia của anh ta ra vậy chứ? Nhưng mà không ngờ thứ trên mặt anh ta lại dễ kéo xuống như thế… Trò hay vừa mới mở đầu, anh ta đã quyết đoán bán đứng Vệ Tường Cẩm."

"Nhưng cũng được…"

Giọng nói của hắn chợt trở nên trầm thấp, trên mặt lộ ra chút vẻ trầm tư:

"Nhà họ Cố và nhà họ Vệ lần này đã rạn nứt đến tám mươi phần trăm, tiếp theo ư…"

=====

Tác giả có lời muốn nói:

[Tiểu kịch trường chi nuôi nhốt]

Nghe nói vào ngày nào đó tháng X năm X, khi Cố Hạ đã xác nhận quan hệ mà yêu thương lẫn nhau.

Nhưng Cố mỗi ngày đều phải đúng giờ đi làm xử lí công vụ, thỉnh thoảng còn phải mang việc về nhà để giải quyết, đáng ghét hơn là dù vào buổi tối vẫn còn có người đến cửa chào hỏi!

Hạ: F*ck, cho dù muốn cũng không thể nhẫn nhịn! Thật muốn ném một quả bom nguyên tử xuống nổ bùm hết cả lũ! Vấn đề nuôi nhốt cần phải được đăng lên báo hàng ngày!

Vì thế trong đầu liền xuất hiện kế hoạch S, linh hồn trung khuyển, kế hoạch S, linh hồn trung khuyển, kế hoạch S, linh hồn trung khuyển… Cuối cùng linh hồn trung khuyển chiếm thế thượng phong QAQ.

Hạ: [Lạch bạch chạy đến trước mặt Cố, phe phẩy cái đuôi xinh đẹp mới mọc của mình] Để em nuôi nhốt anh một lần đi =3= Vào trong thế giới hai người chúng ta.

Cố: Đừng quấy phá anh.

Hạ: Orz

Quảng cáo trên TV: Búp bê XXX của Nhật chỉ với giá 998, tuyệt đối giống người thật, tư thế XXX tùy ý quý khách lựa chọn.

Hạ: =O=! Sản phẩm mới? Mua!

Cố: [Đi làm về] Đây là thứ gì?

Hạ: [Nhìn búp bê] Lăng ngược không lăng ngược không, hay là nuôi nhốt đây nuôi nhốt đây nuôi nhốt đây…

Cố: …

Hạ: [Đấm tay] Quả nhiên vẫn nên nuôi nhốt lăng ngược đi!

Cố: … [Xách cổ áo người kia lên, về phòng ngủ]

Vì thế lại là một đêm xuân đến sáng xDDD.

65. Chương 65: Chia Rẽ

Tiếp theo đó, kinh thành và vùng biên giới đều xảy ra một đợt chấn động khá lớn.

Chuyện của Vệ Tường Cẩm vẫn chưa xong, phần ghi chép mà Cố Trầm Chu đưa ra tuy rằng chỉ là thanh minh cho bản thân nhưng cũng tương đương với việc tự đặt Vệ Tường Cẩm lên lò than nóng bỏng.

Nhà họ Vệ đương nhiên không thể mặc kệ người thừa kế duy nhất của mình bị hao tổn trong việc này, Vệ Thành Bá cùng lúc phối hợp với khắp các nơi gây áp lực lên hệ thống thẩm tra Vệ Tường Cẩm, đồng thời cũng vận dụng thế lực đuổi đến biên cảnh tra xét rõ ràng đám người trùm thuốc phiện đang lẩn trốn kia, trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ sông núi vùng biên giới đều bị xới tung lên.

Phía sau, nhà họ Vệ từ hệ thống quân đội nhúng tay vào hệ thống cảnh sát hành chính, Vệ Tường Cẩm dùng việc này để đánh bóng lại bị người ta đâm cho một dao, ngoại trừ chính nhà họ Vệ sứt đầu mẻ trán thì ngay cả Vệ Tường Cẩm vẫn còn bị nhốt cũng phải chịu không ít khổ.

Hỏi hỏi hỏi, thẩm tra thẩm tra thẩm tra.

Liên tục hơn mười ngày liền, Vệ Tường Cẩm mở mắt ra liền thấy ánh đèn, nhắm mắt lại vẫn thấy ánh đèn, người ngồi đối diện thẩm vấn đã thay đổi vài lượt, anh vẫn ở trong cùng một gian phòng, ngồi trên cùng một vị trí, bị người ta dùng những vấn đề đã hỏi đi hỏi lại vô số lần tra tấn hết lần này đến lần khác.

Từ một tuần trước phó quan Trương đã không còn đi vào đây nữa, Vệ Tường Cẩm ngược lại hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì – trước khi đi phó quan Trương đã nói qua tình hình bên ngoài cho anh, lại thêm thủ đoạn thẩm tra của đối phương càng lúc càng bạo gan hơn, Vệ Tường Cẩm không cần mất quá nhiều sức lực cũng có thể đoán được tình hình bên ngoài đã phát triển theo chiều hướng không tốt, cũng không biết đã khá hơn được chút nào chưa.

“Sao lại nhận được nhiệm vụ này?”

“Cấp trên phái đi.”

“Hệ thống hành chính không giống hệ thống quân đội, là vị cấp trên nào cho phép hai người đi cùng nhau?”

“Là dân cảnh và võ cảnh hợp tác, tạm thời điều động.”

Vệ Tường Cẩm nhắm mắt lại lần lượt nói ra đáp án, tiếp đó liền có người thô bạo vạch mí mắt anh ra, anh nhìn chằm chằm thẳng vào trong ngọn đèn, thầm nghĩ không cần dùng dụng cụ tra tấn nữa, cứ dùng ánh sáng mạnh chiếu thẳng đến không cho uống nước cũng không cho nghỉ ngơi cũng có thể hoàn toàn khiến một người kiên cường suy sụp.

Tốt xấu gì anh vẫn còn lớp da hổ là con trai của Tư lệnh. Vệ Tường Cẩm nghĩ đến chút việc vui trong nỗi khổ, những kẻ này cũng không dám xuống tay thật sự…

Hơn mười ngày nghe được quá nhiều tiếng quát to quen thuộc vang lên mãi bên tai, Vệ Tường Cẩm nheo mắt lại nhớ đến vài việc vui vẻ để dời đi sự chú ý của mình, ví dụ như trước đây khi anh đi xem Kinh kịch với mẹ mình, ví dụ như trước đây anh thường chơi đùa với mấy đứa trẻ trong sân lớn, ví dụ như năm mười tám tuổi anh lần đầu trưởng thành hút thuốc uống rượu cho đến năm hai mươi mốt tuổi được chúc mừng vì trở thành Thiếu tá –

Sau đó anh lại nhớ đến Cố Trầm Chu.

Mới trước đây Kinh kịch là anh và Cố Trầm Chu cùng đi xem, mới trước đây mọi người cùng chơi ai cũng có thể không đến nhưng nhất định sẽ có Cố Trầm Chu, lần đầu tiên uống rượu là uống với Cố Trầm Chu, lần đầu tiên hút thuốc hai người họ mỗi người rít một hơi rồi bị sặc, bữa tiệc chúc mừng mình trở thành Thiếu tá kia là lần cuối cùng mình tìm được lí do chơi với đối phương một lần cuối cùng trong giới trước khi Cố Trầm Chu ra nước ngoài, cuối cùng hai người còn ngồi bên biển Thái Hợp nhìn mặt nước lăn tăn, vai kề vai, cậu một câu, mình một câu.

Tiếp đó, một vài kí ức trước đây tưởng chừng như đã quên mất lại xuất hiện từng việc từng việc một.

Vệ Tường Cẩm nhớ dáng vẻ trước đây của Cố Trầm Chu: vóc người thực ra cũng không mập, nhưng hai má lại đặc biệt tròn vo phúng phính, thịt trên hai má đều hơi xệ xuống, lúc chạy đi còn có thể rung rung đặc biệt đáng yêu. Đôi mắt to tròn, tóc rất mềm, bởi vì không thích cắt tóc cho nên thường xuyên để tóc dài thật dài cũng không đi cắt, cho đến khi tóc mái quá dài rủ xuống chọc vào mắt, mắt lại bị chính cậu ấy day đến đỏ thì mới chịu đi theo mẹ cậu ấy hoặc là tự mình chạy đến chỗ thợ cắt tóc sửa sang lại…

Đúng rồi, còn có chuyện bánh trôi.

Vệ Tường Cẩm tưởng rằng mình không hề có chút kí ức nào – nhưng thật ra nếu không có kí ức thì sao từ lúc nhỏ anh đã bắt đầu thích thú nhìn Cố Trầm Chu ăn bánh trôi?

Anh nhớ rõ lúc ấy… Cố Trầm Chu thật sự rất nhỏ rất mềm, không chỉ có hai má mập mạp phúng phính mà bàn tay cũng mập mập, còn hay thích nắm chặt lại, toàn nhân nhìn qua giống hệt như một cái bánh trôi cực bự…

Lúc ấy, thân thể của mẹ Cố Trầm Chu là Thẩm Nhu vẫn còn chưa hoàn toàn suy sụp, tuy rằng trong một năm thường có nửa năm là nằm bệnh nhưng ít ra nửa năm còn lại không nằm trên giường, có thể chăm sóc bé con bảo bối mà mình vừa sinh hạ được. Đó là một người phụ nữ rất xinh đẹp, nói chuyện nhỏ nhẹ, hiểu biết rất nhiều, đàn dương cầm, văn học hay làm đồ điểm tâm ngọt đều rất giỏi… Kí ức của Vệ Tường Cẩm về Thẩm Nhu thật sự chỉ có bấy nhiêu đó, anh nghĩ đi nghĩ lại cũng không nghĩ thêm ra gì khác, rồi rất nhanh đặt lại lực chú ý lên người Cố Trầm Chu.

Khi ấy Cố Trầm Chu giống một chiếc bánh trôi lớn hay là một cái sủi cảo khổng lồ? Tóm lại anh nhìn thấy một lần liền chắc mẩm trong lòng đây chính là em trai mình, khi ấy vừa qua năm mới, anh cùng mẹ mình sang nhà họ Cố ở sát cạnh chơi, mẹ Cố Trầm Chu cười tủm tỉm múc cho anh một bát bánh trôi, anh lại nhớ thương em trai bánh trôi bự của mình, muốn bưng lên gác ăn nhưng lại không được cho phép… Vì thế anh ngồi ở trên ghế ngọ ngà ngọ ngoạy, ngọ ngoạy đến khi lực chú ý của những người lớn đều đặt sang chỗ khác.

Anh lặng lẽ bưng bánh trôi chạy lên gác, nhìn thấy Cố Trầm Chu đang nằm ở trên giường.

Khi đó Cố Trầm Chu đã bắt đầu biết nói nhưng vẫn chưa lưu loát, thấy anh thì kêu lên 'Vệ, Vệ'[– wèi], nghe vào rất giống như 'ăn, ăn'[– wèi].

Nhưng anh vẫn cảm thấy rất vui vẻ, loại cảm giác này đại khái giống như một đứa trẻ gặp được đồng loại của mình, sau đó anh liền múc một miếng bánh trôi to nhất cho cậu ấy ăn, cùng chia sẻ với đối phương món ngon mà mình có…

Khi ấy Cố Trầm Chu ngồi ở trên chiếu cũng rất vui vẻ há miệng nuốt bánh trôi mà anh đút.

Anh mỉm cười với Cố Trầm Chu, Cố Trầm Chu ngậm đồ ăn trong miệng cũng ngốc ngốc há miệng ra với anh.

Sau đó cậu ấy nuốt xuống nhưng bánh trôi không nuốt vào được; lại nuốt một cái, bánh trôi vẫn không thể nuốt vào; lại nuốt, bánh trôi mắc kẹt trong cổ họng…

Vệ Tường Cẩm nghĩ đến đây thì cũng nhớ ra, lúc ấy gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn của đối phương vì vội vã nuốt bánh trôi vào mà kết quả là bị nghẹn đến mức mặt hồng lên, sau đó miếng bánh trôi nghẹn trong cổ họng, mặt đối phương liền thật sự đỏ bừng, sau đó cả gương mặt nhăn nhúm lại rất không đáng yêu, lúc đầu anh lại còn cười, cười xong cảm thấy không ổn thì nháy mắt căng thẳng, sau đó cố hết sức gọi người – nhưng không biết làm như thế nào, cuối cùng tất cả mọi người đều nói anh đứng trước giường Cố Trầm Chu gào khóc…

Sau đó thì sao? Sau đó lúc về nhà anh bị Vệ Thành Bá sầm mặt đánh cho một trận.

Sau nữa thì thế nào? Sau nữa anh lại sang nhà họ Cố, Cố Trầm Chu vẫn ngồi trên giường chơi, nhìn thấy anh vẫn rất vui vẻ gọi 'Vệ, Vệ!'

Tiếp đó chính là bây giờ.

Bọn họ… Đều đã trưởng thành rồi ư?

Ngày 27 tháng 3 năm 2013.

Cách ngày Vệ Tường Cẩm và Cố Trầm Chu bị đưa đi hai mươi mốt ngày.

Cách ngày Cố Trầm Chu quay về kinh thành mười hai ngày.

Trong thời gian hai mươi ngày, Thị trưởng cũ của kinh thành vì tội thất trách mà phải rời vị trí, Lâm Lập Đức và Lí Thụy có hi vọng lên thay thế nhất tranh giành càng gay gắt. Nhà họ Vệ bởi vì chuyện của Vệ Tường Cẩm mà ở trong hệ thống hành chính bị nhìn chằm chằm gắt gao, chỉhận không thể chia một ngày thành hai ngày để giải quyết mọi chuyện.

Cố Trầm Chu vẫn không xuất hiện trong giới, người trong giới đã bắt đầu dấy lên một ít lời đồn; mà bất kể thế nào thì vẫn khá hơn Vệ Tường Cẩm bị quân đội trẩm tra tròn hai mươi mốt ngày đến mức môi khô nứt, hai má lõm xuống, người đã gầy đi mất mấy cân rất nhiều.

8 giờ 28 phút tối.

Lần đầu tiên từ ngày gặp chuyện xui xẻo đến nay, Vệ Thành Bá bước vào cửa nhà họ Cố.

Cố Tân Quân vội vàng tiếp đón mời Vệ Thành Bá ngồi xuống, hết rót trà lại đến mời thuốc, cuối cùng lại phải chọn lời hay nói với đối phương.

Vẻ mặt Vệ Thành Bá rất thản nhiên, nói cũng cũng cực kì thẳng thắn:

"Lão Cố, tôi có một chuyện cần nói: Hiện giờ tôi muốn lật Hạ Nam Sơn, cậu cho tôi một câu trả lời chắc chắn là có lật lão hay không?"

Động tác của Cố Tân Quân khựng lại, ông im lặng một lúc thật lâu:

"Hiện giờ muốn lật thì lấy cái gì để lật đối phương?"

Vệ Thành Bá cười lạnh một tiếng:

"Vậy cậu nói xem, khi nào mới lật?"

"Vẫn nên chờ đợi thời gian và cơ hội đi."

Cố Tân Quân lắc đầu.

"Người như Hạ Nam Sơn, anh rất khó có thể lập tức kéo ông ta xuống."

"Thời gian và cơ hội?"

Vệ Thành Bá nhắc lại một lần.

"Con tôi đã bị định tội, cậu còn nói với tôi cần thời gian và cơ hội?"

Cố Tân Quân an ủi Vệ Thành Bá:

"Chuyện đó sau này chúng ta chắc chắn sẽ nghĩ cách thanh toán, nhưng hiện giờ nếu anh trực tiếp muốn đối đầu với Hạ Nam Sơn thì cũng sẽ không giải quyết được vấn đề gì."

Vệ Thành Bá hít sâu một hơi, khi ấy ông tức giận đến tim gan đều đau, hiện giờ mới nói được hai câu mà ông đã tức giận muốn nổ mắt:

"Cố Tân Quân, con trai cậu hãm hại con trai tôi đến nước này, cậu còn ngồi đó giở miệng lưỡi quan lại ra với tôi?"

Sắc mặt Cố Tân Quân cũng không dễ nhìn:

"Lão Vệ, chuyện này – chuyện này là Trầm Chu có lỗi với Tường Cẩm, đợi Tường Cẩm ra được rồi tôi sẽ kéo nó sang xin lỗi mọi người."

"Không cần, không bằng bắt đầu đi."

Vệ Thành Bá cười lạnh, nói đến mức độ này thì hai người đều đã có khuynh hướng trở mặt rồi, giọng nói của ông cũng dần dần cao hơn:

"Cố Tân Quân, tôi hỏi cậu một lần cuối cùng, cậu có phải là đã theo Hạ Nam Sơn rồi không? Ngay bây giờ làm hay để sau này!"

"Sau này chắc chắn là không thể!"

Cố Tân Quân cũng tức giận.

"Vệ Thành Bá, đầu óc anh tỉnh táo một chút được không, đừng có bởi vì gần đây bị tấn công liên tục mà phạm phải sai lầm lớn như thế! Tiếp sau đó chúng ta ngoại trừ tra đám tay chân mà Hạ Nam Sơn tích lũy ở khắp nơi ra thì còn nắm được tật xấu gì của lão không? Lão dựa lưng vào phe Úc, lão đang rất vui vẻ nhìn chúng ta dính líu đến lão đấy!"

Mặt Vệ Thành Bá lúc này đã đen như đít nồi, ông thật sự là tức đến mức nghẹn thở, nói không nên lời rồi vung tay quay đầu bỏ đi!

Vẻ mặt của Cố Tân Quân nhìn qua cũng không hề tốt hơn, ông ngồi trên sô pha, bàn tay bưng chén trà cũng run bần bật… Một lát sau, ông hất đổ chén trà vang lên một 'cạch' một tiếng, nước trà văng tung tóe, sau đó liền gọi điện thoại cho lái xe của mình kêu lái đến chỗ Uông Bác Nguyên.

Cuộc sống bên ngoài của những quan chức cao cấp này thực ra có rất ít bí mật.

Chuyện Vệ Thành Bá nổi giận đùng đùng rời khỏi nhà Cố Tân Quân, chỉ hơn hai mươi phút sau thì người nên biết đều đã biết được.

Lúc Uông Bác Nguyên nhìn thấy Cố Tân Quân thì là vừa đúng một tiếng sau. Chuyện Cố Tân và Vệ Thành Bá cãi cọ ông ta đã biết được chỉ sau đó nửa tiếng, còn nghiêm túc phân tích một lượt, nhưng không hề ngờ nổi là Cố Tân Quân lại lập tức tìm đến đây.

"Bộ trưởng Cố đến rồi."

Mặc dù trong lòng có phần nghi hoặc nhưng vẻ mặt Uông Bác Nguyên cũng không lộ điều gì, chỉ mỉm cười mời Cố Tân Quân ngồi xuống rồi lại gọi cô giúp việc trong nhà bếp đi pha trà.

"Uống một ngụm trà đã, đây là loại Thiết Quan Âm đấy! Trước kia khi chúng ta còn là cộng sự ở Hoài Lâm thì mỗi ngày không phải anh cầm trà qua văn phòng tôi thì tôi cũng bưng trà qua văn phòng anh, vừa ngồi xuống đã đến thẳng giữa trưa."

Lời này cũng chỉ là nói bên ngoài cho có, thực ra thì hai vị quan chức ngồi với nhau có thể nói cái gì? Còn không phải là nói chuyện chính trị sao? Nói những lời này chỉ là muốn cho Cố Tân Quân một bậc thang để trao đổi về chuyện Vệ Thành Bá.

Cố Tân Quân quả nhiên khoát tay nói thẳng vào việc chính:

"Bí thư Uông, lần này tôi đến là có chuyện muốn làm phiền bí thư."

Là người kế nghiệp tiếp theo được nguyên thủ hiện nay coi trọng, Uông Bác Nguyên đương nhiên là phải có khí độ của riêng mình, ông ta khẽ cười nói:

"Là về chuyện gì?"

"Là một vài điểm khác nhau giữa tôi và Vệ Thành Bá."

Cố Tân Quân đáp, thấy dáng vẻ trầm ngâm của Uông Bác Nguyên ông liền tiếp lời:

"Chuyện giữa tôi vào Phó Tư lệnh Vệ theo lí mà nói thì không nên đem đến chỗ của bí thư, nhưng việc này cũng không hoàn toàn là việc riêng mà còn nhắc đến một chút khuynh hướng về chính trị."

Uông Bác Nguyên nâng chén trà lên uống một hớp, thầm nghĩ 'ít điểm khác nhau' thực sự là một hình dung cực kì chuẩn xác – thực ra là ám chỉ mục đích căn bản của họ giống nhau nhưng lại chỉ rõ về mặt tiến hành thì hai người có vài chỗ không hòa hợp:

"Ý của Bộ trưởng Cố là?"

"Phó Tư lệnh Vệ gần đây chỉ e là hơi nóng vội."

Cố Tân Quân cũng thẳng thắn:

"Mục đích hàng đầu lúc này của chúng tôi vẫn là tích lũy càng nhiều càng tốt, như vậy mới có thế tích tụ đủ sức mạnh rồi đánh một kích hiệu quả!"

Lời này lại đúng với phương châm hoạt động hiện tại của Uông Bác Nguyên. Vẻ mặt Uông Bác Nguyên giãn ra một chút:

"Về việc tích lũy sức mạnh..."

"Hiện giờ chính là một cơ hội tốt."

Cố Tân Quân đáp, coi như là tỏ thái độ mập mờ.

"Tôi cảm thấy vị trí mà chúng ta đang tranh thủ cũng rất quan trọng."

Vị trí kia đương nhiên là chỉ vị trí Thị trưởng của kinh thành.

Vẻ mặt Uông Bác Nguyên không chút dao động, nói chuyện với Cố Tân Quân thêm vài câu thì Cố Tân Quân liền đứng dậy cáo từ. Ông ta giữ lại một hồi nhưng cũng không thực sự giữ người lại mà tiễn người ra bên ngoài, sau khi quay vào ngồi trên sô pha thì trong lòng từ tốn cân nhắc về chuyện vừa rồi.

"Cha!"

Giọng nữ truyền đến từ phòng trong, Uông Bác Nguyên vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy con gái mình cười rạng rỡ đứng ở cửa phòng trong mỉm cười với ông.

Ông cười lắc đầu, vẫy tay gọi con gái mình:

"Tư Hàm qua đây, lại đứng góc tường nghe trộm?"

Uông Tư Hàm trừng mắt, giả bộ giận dữ:

"Rõ ràng là mọi người nói chuyện quá lớn tiếng!"

Uông Bác Nguyên lớn tuổi mới có con gái, tình cảm với vợ cũng rất tốt nên rất thương cô con gái duy nhất này, ông cười ha hả:

"Được, được, là chúng ta nói chuyện quá lớn. Con vừa mới nghe được cái gì? Nói thử xem."

Uông Tư Hàm mặc áo ngủ ở nhà, ngồi lên sô pha khoác tay cha mình, trầm tư một lát rồi lên tiếng:

"Con đoán – Bộ trưởng Cố đến đây là có hai tầng ý nghĩa. Tầng ý nghĩa thứ nhất là cho cha thấy sự khác nhau giữa ông ấy và Tư lệnh Vệ, ông ấy e là sợ bị Tư lệnh Vệ cuốn vào cùng đối phó với Thủ tướng Hạ;

tầng ý nghĩa thứ hai chính là ông ấy đứng ở bên phe của cha nên phải cố gắng giúp cha. Đương nhiên hai tầng suy nghĩ này đều phải có điều kiện tiên quyết đó chính là ông ta là kẻ địch của Thủ tướng Hạ, nếu ông ấy đứng ở bên phe chúng ta thì chúng ta nhất định phải đối phó với Thủ tướng Hạ."

"Có cảm thấy lời nói của mình mâu thuẫn trước sau không?"

Uông Bác Nguyên hỏi.

Uông Tư Hàm ngẫm nghĩ rồi nói:

"Không cảm thấy, đây cũng chỉ là vấn đề về thời gian. Bộ trưởng Cố vừa mới nói 'Vài điểm khác nhau' cùng câu 'một kích hiệu quả' đều chỉ rõ ràng điểm này, phương hướng của bọn họ là giống nhau, đều sẽ đối phó với Thủ tướng Hạ, nhưng trên thủ đoạn thực hiện cụ thể thì hai người này rất không hòa hợp."

Uông Bác Nguyên khẽ gật đầu.

Cánh tay Uông Tư Hàm khoác tay Uông Bác Nguyên nâng lên từ phía bên kia xoa xoa cái cằm hơi đầy đặn của mình, nói tiếp:

"Nhìn từ việc Bộ trưởng Cố không đợi được đến ngày mai mà hơn nửa đêm phải vội vàng chạy đến thì ngày mai Tư lệnh Vệ sẽ đến đây tỏ rõ thái độ với cha? Dù sao Tư lệnh Vệ đã vùng lên vì chính chuyện liên quan đến nhà họ Hạ. Nếu cha không hứa với Tư lệnh Vệ thì Tư lệnh Vệ rất có thể sẽ không đứng bên phe chúng ta nữa? Nhưng nếu cha hứa với Tư lệnh Vệ thì Bộ trưởng Cố lại tỏ thái độ rõ ràng rằng mình có nhận thức khác biệt với Tư lệnh Vệ trong việc này –"

Uông Bác Nguyên cười không nói gì.

Uông Tư Hàm nhíu mày, cảm thấy dường như mình không nắm bắt được đúng trọng điểm:

"Cha, tiếp theo… Cha sẽ lựa chọn Bộ trưởng Cố hay là Tư lệnh Vệ?"

Uông Bác Nguyên cười ha ha mấy tiếng, lời nói có chút ám chỉ:

"Đúng vậy, cha phải lựa chọn Cố Tân Quân hay là lựa chọn Vệ Thành Bá đây."

"Vậy cha sẽ chọn người nào?"

Uông Bác Nguyên vỗ vỗ vai con gái mình:

"Tư Hàm, hệ thống quân chính khác nhau, thế lực của nhà họ Vệ trong quân đội không nhỏ, nhưng ở trong mảng chính trị này lại không đủ xem. Trước mắt trong thời kì mấu chốt này thì cha ngoài lựa chọn ngồi ở vị trí cạnh Bộ trưởng Tổ chức, bản thân trong chính trị ngoại trừ Cố Tân Quân có lực ảnh hưởng thực sự ra thì còn có người nào nữa?"

"Vậy Tư lệnh Vệ thì sao?"

Uông Tư Hàm hỏi.

"Sẽ rời khỏi phe chúng ta rồi đứng ở vị trí trung lập một lần nữa?"

Con gái của mình vốn không có ý định đi theo con đường chính trị, tuy rằng từ nhỏ đã được mưa dầm thấm đất, nhưng có vài vấn đề quan trọng thì vẫn không chạm được đến điểm mấu chốt.Uông Bác Nguyên cũng tôn trọng suy nghĩ của con gái, không thường xuyên nói chuyện chính trị và công việc của mình với đối phương, chỉ khi đối phương tỏ ra hứng thú hỏi đến – giống như lúc này – thì mới chỉ dẫn qua loa một chút:

"Nhà họ Vệ hiện giờ có tình cảnh không tốt lắm trong khối hành chính này, còn bị dính líu đến một vài chuyện khá phiền toái, rất nhiều người muốn nhân cơ hội này xông lên đón lấy miếng thịt trên nhà họ Vệ. Nếu tình hình này tiếp tục kéo dài thì dù Vệ Thành Bá là một con voi thì cũng không trụ nổi. Hiện tại ông ta là muốn được ăn cả ngã về không, nhưng nhà họ Vệ vốn chính là dựa vào nhà họ Cố mới có thể vươn tay vào hệ thống hành chính, Cố Tân Quân lại xác định rõ ràng mình sẽ không ủng hộ suy nghĩ của Vệ Thành Bá, cho dù Vệ Thành Bá muốn được ăn cả ngã về không thì cũng không có cách nào, hơn nữa con trai ông ta giờ này còn đang bị nhốt chờ ngày thả ra… Chỉ có thể làm tráng sĩ chặt cổ tay rồi bứt ra về quân đội thôi."

Uông Tư Hàm nghe đến đây thì trong lòng có chút bi ai không rõ, vẻ mặt cũng mang theo một chút xúc động.

Uông Bác Nguyên thấy vậy chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, giống như có người trời sinh đã là để chơi trò chơi chính trị, cũng có một vài người khác trời sinh đã không thích hợp lăn lộn bên trong giới chính trị này.

"Ai…"

Uông Tư Hàm ưu sầu.

"Chính trị gì đó thật sự quá hung tàn, thực ra hàng không bóng bẩy sẽ tầm thường, trước rõ ràng là cạm bẫy, đằng sau lại có kẻ đánh rắn giập đầu, Tư lệnh Vệ thật xui xẻo…"

Uông Bác Nguyên chỉ hơi mỉm cười lắng nghe.

Uông Tư Hàm nói được đến một nửa thì nhìn sang gương mặt tươi cười của cha, bất chợt cảm thấy nụ cười tươi tắn này của đối phương rất có thâm ý.

…

Ngày 3 tháng 4 năm 2013.

Lại một ngày trôi qua.

Vệ Tường Cẩm ngồi ở trong gian phòng nhỏ hẹp dường như vĩnh viễn treo ngọn đèn cường độ mạnh, chờ đợi lần thẩm vấn mới ngày hôm nay.

Mười phút.

Hai mươi phút.

Một tiếng.

Anh nhắm mắt lại suy nghĩ đám người thẩm vấn này càng ngày càng không đúng giờ, có lẽ qua hai ngày nữa anh sẽ bị người bỏ quên ở trong này đi?

Cửa đột ngột bị mở ra.

Vệ Tường Cẩm không hề quay đầu, cho đến khi người vừa đi vào đứng ở bên cạnh gọi anh là Vệ thiếu gia thì anh mới lập tức bừng tỉnh, nghiêng đầu nhìn qua, nhìn một lúc lâu mới nhận ra đối phương là phó quan Trương bên cạnh Vệ Thành Bá.

"Vệ thiếu gia, cậu có thể đi ra ngoài rồi, còn đứng được không?"

Phó quan Trương nhìn trong mắt Vệ Tường Cẩm dần có thần thái thì vội vàng vừa nâng đối phương dậy, vừa vặn nắp bình nước khoáng mình mang theo vào rồi đưa đến bên môi Vệ Tường Cẩm.

Đôi môi khô nứt chăng kín vết thương của Vệ Tường Cẩm vừa chạm vào nước sạch liền hơi co rút lại theo phản xạ! Anh chợt nâng tay lên cướp nước khoáng trong tay đối phương ừng ực rót vào trong cổ họng, uống được nửa chừng thì bị sặc nước, ho ra nước mắt mà vẫn liều mạng đổ nước vào trong cổ họng!

"Vệ thiếu gia, Vệ thiếu gia, chậm chút, chậm một chút!"

Phó quan Trương ở bên cạnh liên thanh hô lên, kinh hồn bạt vía chỉ sợ Vệ Tường Cẩm sẽ thực sự khiến bản thân bị sặc đến mức không thể hít thở.

Nhưng ngoại trừ một lần sặc giữa chừng ra thì Vệ Tường Cẩm không hề xảy ra chuyện gì nữa. Uống sạch một bình nước khoáng, anh chộp chai nhựa trong tay, tay run lên bóp chặt lại hồi lâu rồi mới từ từ bóp hỏng cái chai nhựa.

"Vệ thiếu gia?"

Phó quan Trương vẫn đang cẩn thận quan sát vẻ mặt của Vệ Tường Cẩm.

"Được rồi…"

Vệ Tường Cẩm dùng giọng nói khô nghẹn lên tiếng, thân phận của anh dù sao cũng vẫn còn đó, đám người thẩm vấn kia dù sao cũng không dám quá phận mà chỉ dùng một vài cách rất thông thường, sau đó cũng bởi vì tình hình bên ngoài xảy ra chút thay đổi, bên dưới các thế lực đấu đá có người âm thầm bày mưu tính kế nên nhân viên thẩm vấn mới thả lỏng hơn, khiến Vệ Tường Cẩm phải ăn đau khổ một thời gian:

"Tôi không sao, đi được chưa?"

"Đi được rồi, Tư lệnh đang chờ cậu ở bên ngoài."

Phó quan Trương đáp rồi vươn tay ra muốn đỡ Vệ Tường Cẩm, nhưng Vệ Tường Cẩm đẩy ông ta ra, tự mình đứng dậy lảo đảo vài bước rồi đi rất ổn.

Một đường đi không hề nói chuyện, đợi đến lúc ra khỏi tòa nhà thì phó quan Trương liền nhắc nhở Vệ Tường Cẩm:

"Lần này ngoại trừ Tư lệnh ra thì còn người khác cũng đến."

Ông ta không nhắc tên là vì cảm thấy Vệ Tường Cẩm chắc chắn là nghe hiểu được lời này, lại chưa chắc là đã muốn nghe thấy cái tên kia.

Vệ Tường Cẩm quả thực là nghe hiểu. Anh bước đi càng nhanh hơn, mỗi bước đi cũng sải chân càng lớn, cho đến khi anh đi qua khỏi chỗ rẽ của tòa nhà rồi nhìn thấy hai người đứng ở bên ngoài!

Một người là cha anh, người còn lại là Cố Trầm Chu.

Vệ Tường Cẩm đứng khựng lại một hồi, anh không lập tức đi thẳng sang chỗ Vệ Thành Bá mà hơi chuyển bước chân đi đến trước mặt Cố Trầm Chu đứng chéo ở một bên đối diện với anh.

Cố Trầm Chu cũng đang nhìn Vệ Tường Cẩm.

Không đến thời gian một tháng.

Người trước mặt anh hai má lõm xuống, râu ria lộn xộn, trong mắt phủ kín tơ máu – hơn nữa toàn thân đều tản ra mùi hôi chua.

Anh chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này của Vệ Tường Cẩm.

Trong trí nhớ của anh, Vệ Tường Cẩm từ nhỏ đến lớn luôn có vẻ mặt phấn chấn trời sinh.

Vệ Tường Cẩm hít sâu một hơi, anh mở miệng trước. Anh chậm rãi lên tiếng:

"… Tiểu Chu."

Cố Trầm Chu nhìn Vệ Tường Cẩm.

"Cậu cho mình một lí do chứ?"

Vệ Tường Cẩm cũng nhìn đối phương, anh thấy dưới gương mặt bình tĩnh của đối phương cất giấu sự áy náy, thấy đối phương hạ mắt xuống không dám nhìn anh… Anh hiểu quá rõ biểu cảm như vậy xuất hiện trên mặt đối phương có ý nghĩa là gì, anh không muốn nhìn thấy đối phương như thế này, anh dùng ngữ điệu gần như là ra lệnh:

"Cậu cho mình một lí do!"

"Tường Cẩm, thật xin lỗi."

Cố Trầm Chu chỉ có thể nói như thế.

Vệ Tường Cẩm lại hít sâu một hơi, anh cảm thấy bản thân hẳn là nên bình tĩnh nói chuyện, nhưng ngay sau đó anh nâng chân lên dùng sức đạp thẳng vào bụng Cố Trầm Chu, giận dữ không thể kìm nén:

"F*ck, con mẹ nó! Cố Trầm Chu, ngay cả một lí do con mẹ nhà cậu cũng không định cho mình à?"

Lực lần này vừa lớn lại vừa nặng, Cố Trầm Chu bị đạp một cái lùi lại vài bước rồi ngã dưới đất. Anh lập tức đứng dậy, cách vài bước nhìn thẳng Vệ Tường Cẩm.

Môi Vệ Tường Cẩm mấp máy, vừa thất vọng lại vừa khổ sở, muốn nói gì đó lại không biết mình nên nói cái gì.

Lúc này, Vệ Thành Bá đứng bên cạnh bình tĩnh mở miệng:

"Đủ rồi Tường Cẩm, con quay lại đây, chúng ta đi."

Vệ Tường Cẩm liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái cuối cùng, không nói gì cả xoay người đi cùng với Vệ Thành Bá.

Cố Trầm Chu chờ cho đến khi Vệ Tường Cẩm và Vệ Thành Bá lên xe, xe lái đi rời khỏi tầm mắt rồi mới chậm rãi nâng tay vỗ sạch bụi bặm dính trên quần, đi vào xe mình ngồi xuống, sau đó từ từ khởi động xe rồi rời đi.

Cạnh lối rẽ cách nơi này không quá xa cũng không quá gần, Hạ Hải Lâu ngồi ở trong xe cất ống nhòm trong tay đi. Hắn nhìn thấy một màn rất vừa lòng, cảm thấy mình cố ý chạy theo Cố Trầm Chu đến đây thực sự là một quyết định không thể nào sáng suốt hơn.

Hắn lại nghĩ, trong nháy mắt Cố Trầm Chu xoay người bước lên xe, rốt cuộc là bản thân Cố Trầm Chu có phát hiện ra dưới gương mặt bình tĩnh kia của anh ta ngoài ẩn chứa áy náy thì còn một chút lạnh lùng thâm căn cố đế, tuy không nhiều nhưng quả thực có tồn tại hay không?

Cố Trầm Chu, rốt cuộc anh có biết hay không, về bản chất anh cũng lạnh lùng dối trá giống như tôi?

Hạ Hải Lâu vươn tay tựa trên vô lăng, kìm không được bất chợt cười khẽ.

Đây đúng là món đồ chơi xinh đẹp nhất cũng là độc nhất vô nhị mà trời cao ban cho hắn mà.

66. Chương 66: Tôi Giết Hắn

Mệnh lệnh chính thức điều Vệ Thành Bá xuống quân khu ở địa phương nhanh chóng được đưa xuống.

Vệ Tường Cẩm làm hỏng vụ án trùm thuốc phiện, bởi vì Vệ Thành Bá chủ động tránh lui mà một đám mối mọt đến từ hệ thống hành chính muốn cắn một miếng thịt trên người voi đều yên tĩnh, cuối cùng đành sống chết mặc bay. Nhưng người vừa bị thẩm tra đương nhiên là không thể quay về ngay lập tức được – cho dù muốn quay về thì cơ thể cũng không chịu nổi. Điểm này cũng không cần Vệ Tường Cẩm bận tâm, anh theo Vệ Thành Bá về nhà còn chưa được một buổi tối thì cấp trên của Vệ Tường Cẩm trong quân đã chủ động đến cửa nhà họ Vệ, không chỉ không nhắc đến chuyện bị thẩm tra mà chỉ dặn dò Vệ Tường Cẩm phải nghỉ ngơi đầy đủ, chờ thân thể bình phục thì sớm ngày quay về đơn vị.

Tắm rửa bằng nước ấm, ăn một bữa cơm no, sau đó lại ngủ đủ một ngày.

Đợi đến khi Vệ Tường Cẩm cuối cùng cũng dưỡng tốt tinh thần ôm chăn ngồi dậy thì Ngu Nhã Ngọc gần đây luôn thu dọn đồ đạc đi vào đuổi Vệ Tường Cẩm khỏi giường:

"Dậy rồi thì mau mau đứng dậy, rửa mặt chải đầu rồi xuống nhà ăn chút gì lấp bụng, không thoải mái thì lại nằm xuống – mẹ sẽ tranh thủ lúc này thu dọn một ít hành lí cho con."

Vệ Tường Cẩm lười biếng ậm ừ, nâng tay sờ sờ cái cằm lởm chởm của mình thì tự bản thân cũng cảm thấy không thích ứng lắm, đi vào buồng vệ sinh đánh răng rửa mặt xong liền đi lấy dao cạo râu:

"Mẹ, sáng nay ăn gì ạ?"

"Đều là món con thích, sữa đậu nành, bánh quẩy và bánh bao chay, còn có cháo tiểu mạch."

Ngu Nhã Ngọc đang thu dọn hành lí trong phòng Vệ Tường Cẩm hơi cao giọng:

"Uống chút cháo làm ấm dạ dày trước."

"Con biết ạ."

Vệ Tường Cẩm vâng một tiếng rồi lập tức nghĩ đến Cố Trầm Chu cũng thích ăn mấy món này, nghĩ xong anh lại cảm thấy ***g ngực nghẹn thắt lại, muốn nhả ra không được mà muốn đè nén xuống cũng không

xong, chỉ có thể biến lửa giận thành sức ăn, ăn hết đám sữa đậu nành, bánh bao, bánh quẩy và cháo tiểu mạch rồi chống bụng quay về phòng, chuẩn bị cùng thu dọn đồ đạc.

Nhưng con trai nhà mình vừa phải chịu khổ quay về, sao Ngu Nhã Ngọc có thể để anh động vào? Bà phất phất tay đuổi người ra:

"Con chen ngang lằng nhằng cái gì, đi làm chuyện của mình đi."

Vệ Tường Cẩm thở dài:

"Mẹ, mẹ càng ngày càng không dịu dàng."

Ngu Nhã Ngọc vừa tức giận vừa buồn cười:

"Làm trâu làm ngựa cho hai cha con con đến già rồi kết quả còn bị oán thầm? Một lớn một nhỏ cả hai đều không có lương tâm!"

Vệ Tường Cẩm cũng thức thời vừa nịnh nọt vừa hát Kinh kịch, một lúc sau mới dỗ được cho Ngu Nhã Ngọc giả bộ giận dữ cười tươi rạng rỡ. Anh ngồi trên ghế nhìn Ngu Nhã Ngọc thu dọn một hồi, hỏi:

"Mẹ, khi nào thì chúng ta chuyển đi?"

"Theo ý của cha con thì ngày mai sẽ chuyển đi."

Ngu Nhã Ngọc đáp.

Vệ Tường Cẩm hơi nhíu mày:

"Nhanh vậy sao?"

"Mệnh lệnh điều nhiệm đã ra rồi, đương nhiên phải nhanh chóng chuyển đi."

Ngu Nhã Ngọc nhẹ nhàng bâng quơ đáp, trong đầu lại xẹt qua vụ cãi nhau giữa Cố Tân Quân và Vệ Thành Bá hôm trước. Cũng chính là qua buổi tối ngày hôm đó, Vệ Thành Bá ra ngoài quay về thì câu đầu tiên nói với bà chính là: "Chúng ta chuẩn bị chuyển đi."

Vệ Tường Cẩm vâng một tiếng rồi lại miễn cưỡng ngồi dựa vào ghế, đột nhiên nhảy dựng lên giống như cá chép:

"Con vẫn nên giúp đỡ đi thôi! Ngồi im lâu như thế khéo còn khiến xương cốt rỉ sét ra mất."

Ngu Nhã Ngọc lắc đầu bất đắc dĩ, cũng không nói gì nữa mà ném mấy thứ trong phòng Vệ Tường Cẩm lại cho anh thu dọn, bà thì xoay người đi xử lí những chuyện khác – muốn chuyển đi ngay trong khoảng thời gian ngắn như thế, chuyện bà bận rộn thật sự nhiều lắm.

Thời gian một ngày nháy mắt đã qua.

Sáng sớm ngày hôm sau, Vệ Thành Bá nói một là một, cũng không bận tâm đến vài vật nhỏ còn chưa đóng gói xong, trực tiếp liên hệ với công ty chuyển nhà đến chuyển đồ đạc trong nhà đi.

Khi công ty chuyển nhà chạy đến nơi thì Vệ Tường Cẩm mỗi tay khuân một cái thùng lớn đi thẳng xuống dưới, bình thường anh sinh hoạt luôn có quy luật lại kiên trì rèn luyện, giờ còn là thời điểm thân thể khỏe mạnh nhất trong suốt hai mươi bốn năm, thẩm tra trước đó tuy rằng khiến anh chịu ám ảnh không nhỏ, nhưng nếu nói đến thân thể — quả thực là ăn một bữa ngủ một giấc thì đã bình phục lại.

Ngu Nhã Ngọc vội vàng chỉ huy người của công ty chuyển nhà, thấy thần thái của Vệ Tường Cẩm rất thoải mái thì cũng không bận tâm quá nhiều, để Vệ Tường Cẩm tự làm gì thì làm.

Sau khi đặt mấy thùng quần áo xuống thì Vệ Tường Cẩm cũng không nhúng tay vào nữa, nhàn nhã đứng dựa vào cửa xe một lúc, sau đó vừa châm thuốc vừa dắt con chó vàng to đùng nhà mình đi, định cho nó chạy một đoạn trên con đường phía trước đoàn xe để hoạt động thân thể.

Nhưng nếu đi dạo thì tất nhiên là phải ra ngoài, đi ra ngoài thì lập tức nhìn thấy nhà của Cố Trầm Chu ở phía đối diện.

Vệ Tường Cẩm không cố ý tránh né, anh túm con chó vàng nhà mình rồi đi theo nó thẳng về phía trước, rất nhanh đã đi đến con đường nhỏ quen thuộc dẫn vào nhà họ Cố mà trước đây mình thường lui tới, tòa nhà ba tầng nóc đỏ tường trắng đã xuất hiện giữa những hàng cây và lùm hoa.

Lần này Vệ Tường Cẩm kéo con chó lại.

Chó vàng kêu âu âu hai tiếng không hiểu nổi động tác của chủ nhân, cổ bạnh lên muốn đi về đằng trước.

Vệ Tường Cẩm ngồi xổm xuống gãi gãi đám lông mềm trên cổ con chó to nhà mình, lấy di động trong túi ra ấn nút nhật kí cuộc gọi, dãy số đầu tiên xuất hiện là của Cố Trầm Chu.

F*ck.

F*ck f*ck f*ck f*ck f*ck f*ck!

F*ck con mẹ nó! Mình sắp phải đi mà lại không hề nhìn thấy bóng dáng cậu ta đâu!

Trong lòng Vệ Tường Cẩm đột nhiên dâng lên chút cáu giận, dùng lực đạo giống như muốn chọc hỏng di động xóa bay số điện thoại của Cố Trầm Chu!

Sau khi làm xong anh đột nhiên nghĩ ra mẹ của đối phương chính là người mà từ nhỏ mình đã gọi là dì, mình vừa mới…

Vệ Tường Cẩm im lặng một lát, giống như vừa làm chuyện gì xấu mà túm lấy con chó vàng lặng lẽ chạy về nhà mình.

Lúc này, đồ gia dụng cồng kềnh đã được chuyển gần xong hết, chỉ còn lại vài thứ không quan trọng lắm, phó quan Trương đi bên cạnh Vệ Thành Bá liền nói:

"Tư lệnh, những chuyện tiếp theo để tôi lo đi, mọi người cứ lên xe trước."

Vệ Thành Bá gật đầu:

"Giao cho cậu đấy, Tiểu Trương."

Nói rồi quay sang Vệ Tường Cẩm:

"Con vừa mới chạy đi đâu hả? Đúng là không chịu yên lặng dù chỉ một giây!"

Ông cũng chỉ là đã nghiêm khắc với con trai mình thành thói quen.

"Dắt chó đi dạo ạ"

Vệ Tường Cẩm ho hai tiếng đáp.

Vệ Thành Bá liếc mắt nhìn Vệ Tường Cẩm một cái đầy hoài nghi, nói:

"Lên xe, chúng ta đi."

Vệ Tường Cẩm vâng một tiếng:

"Cha mẹ, hai người ngồi lên chiếc xe đằng trước đi. Con ngồi đằng sau cùng với Đại Hoàng."

Vừa nghe Vệ Tường Cẩm nói như vậy, lái xe của chiếc đằng sau rất có ánh mắt, lập tức chạy đến giúp Vệ Tường Cẩm dắt chó lên xe, sau đó lại kéo cửa xe bên ghế phó lái ra:

"Vệ thiếu gia, cậu ngồi chỗ này đi!"

"Không cần, tôi ngồi ở ghế sau."

Vệ Tường Cẩm lắc đầu, kéo cửa sau ra rồi ngồi xuống bên cạnh Đại Hoàng.

Hai chiếc xe một trước một sau rời khỏi Thiên Thụy Viên, Vệ Tường Cẩm tựa vào lưng ghế định chợp mắt một lát, kết quả là không ngủ được do lúc trước đã ngủ quá nhiều nên đành phải lôi di động ra giết thời gian. Đầu tiên anh chơi game, sau đó lên QQ, trong nháy mắt đăng nhập vào thì có vô số tin nhắn bắn ra khiến di động của anh bị lác khoảng năm phút đồng hồ. Anh nhẫn nại đợi một lúc rồi mới bấm một loạt

tin nhắn ra, đáng tiếc là mở từ cái đầu tiên đến cái cuối cùng mà không phát hiện ra cái anh đang tìm, giận dữ quăng di động đi!

Lưng máy màu trắng bị ném lên cái bệ trong xe, thân máy và pin thì lần lượt rơi lên chân Vệ Tường Cẩm và lưng của Đại Hoàng.

Lái xe ngồi đằng trước vừa mới nhìn thấy cảnh Vệ Tường Cẩm phẫn nộ đập điện thoại qua kính chiếu hậu thì trong lòng thấy hơi run, vốn đang định mở miệng nói chuyện thì lại cẩn thận ngậm miệng lại, vô cùng tập trung vào việc lái xe.

"Âu âu… Âu!"

Trên ghế sau, chó Đại Hoàng bên cạnh không biết là bị đập đau hay là phát hiện ra tâm tình anh không tốt, nhẹ nhàng kêu hai tiếng rồi đặt chiếc đầu to đùng của mình lên đầu gối anh.

Vệ Tường Cẩm dùng sức xoa xoa vành tai của chó Đại Hoàng, cơn tức giận trong lòng bình ổn hơn một chút rồi xoay người nhặt di động lên lắp lại, khởi động máy, nhìn chằm chằm hình ảnh khởi động máy quen thuộc trên di động hồi lâu, bấm mở photo album rồi mở từng chiếc ảnh một bên trong ra xem.

Phong cảnh, phong cảnh, Cố Trầm Chu, Cố Trầm Chu, chiến hữu, tiệc tùng, Cố Trầm Chu, Cố Trầm Chu, Cố Trầm Chu, Cố Trầm Chu, Cố Trầm Chu, chiến hữu, Cố Trầm Chu, Cố Trầm Chu, sao lại vẫn là Cố Trầm Chu…

Vệ Tường Cẩm bấm xem đến buồn bực, nhưng anh giống như bị ép buộc mà vẫn bấm nút điện thoại lật xem ảnh, một bức ảnh đột ngột xuất hiện, khung cảnh là một khách sạn – Vệ Tường Cẩm không có ấn tượng gì với nơi này – Cố Trầm Chu cầm đũa gắp một viên bánh gạo nếp, mày cau lại, vẻ mặt vừa rối rắm lại vừa bất đắc dĩ nhưng vẫn há miệng chuẩn bị nuốt viên kia vào miệng –

… Hình như có chỗ nào đó không đúng thì phải?

Vệ Tường Cẩm nhìn tấm ảnh chụp này suy tư hồi lâu rồi đột nhiên bật cười:

"Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha –"

Chó Đại Hoàng:

"Ẳng?"

Lái xe:

"…"

Vệ thiếu gia thật sự không sao chứ?

Lần này Vệ Tường Cẩm đúng là thật sự cười đến mức đấm ghế! Hình như anh đã nhớ ra rồi! Cố Trầm Chu bình thường luôn là người khôn khéo có chủ ý nhưng dường như trời sinh đã dị ứng với bất cứ vật nào có hình tròn, bánh trôi thì không nói vì vẫn còn bóng ma trước đó tồn tại, nhưng mấy viên bánh gạo nếp này, trời biết lúc anh gọi món đó thì cũng không có suy nghĩ gì cả, kết quả là đồ ăn vừa được đưa lên bàn, khi ấy cũng không biết bọn họ nói cái gì phân tán được lực chú ý của Cố Trầm Chu, Cố Trầm Chu sơ sểnh một cái lại gắp lên chuẩn bị nuốt xuống!

Anh nhớ rõ lúc ấy mắt mình suýt nữa là lọt tròng, vẫn là tự bản thân Cố Trầm Chu phát hiện ra kích cỡ không đúng, đưa đũa ra nhìn lại, vẻ mặt lập tức cứng đờ.

Vệ Tường Cẩm càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, từ chuyện này lại nhớ đến thật nhiều chuyện khác: Ví dụ như năm anh bốn tuổi lần đầu tiên trộm rượu của cha mình ra chia sẻ với Cố Trầm Chu, anh uống một hớp cảm thấy đắng không chịu được, Cố Trầm Chu uống một hớp thì càng tò mò, sau đó lại giống như một con cá chép miệng rồi phun phì phì ra một đống bong bóng! Còn có lúc nhỏ hơn chút nữa thì anh và Cố Trầm Chu cùng ngồi chơi trên giường, người lớn hai nhà ngồi bên cạnh, hình như mẹ anh nói một câu Cố Trầm Chu trông đáng yêu giống như một cô bé vậy, anh quay đầu nhìn thì thấy đúng là như thế thật! Lập tức hôn cậu ấy chụt một cái, đối phương cũng hôn lại anh chụt một cái, sau đó bọn họ tiếp tục chơi đồ chơi, nhưng người lớn trong phòng hình như đều cười đến choáng váng, cảnh này còn bị chụp ảnh lại lưu giữ làm kỉ niệm mà…

Đáy lòng Vệ Tường Cẩm lập tức cảm thấy trống rỗng. Anh chậm rãi xem hết ảnh chụp trong di động một lượt rồi đóng album, lại lưu một dãy số quen thuộc đến không thể quen hơn vào trong điện thoại, lúc bấm số anh còn cảm thấy bản thân vừa rồi thật sự có phần kích động – xóa số điện thoại của Cố Trầm Chu đi thì sao nào? Thứ anh phải nhớ thì vẫn nhớ kĩ, thứ không nhớ kĩ… Vậy chính là trước đó nên dùng điện thoại gọi đối phương đi ra trước, ít nhất phải đánh cậu ta đến mức ba tháng không thể xuống giường nổi rồi hẵng nói tiếp chứ!

Nhưng mà… Vệ Tường Cẩm xoay xoay di động, có chút đăm chiêu.

Cố Trầm Chu hiện giờ đang ở đâu, đang làm cái gì?

Cố Trầm Chu giờ phút này đang ngồi ngây ra trong sơn trang Thiên Hương.

Anh biết hôm nay Vệ Tường Cẩm phải đi, nhưng anh cũng không muốn xuất hiện, không chỉ bởi vì không muốn đứng phía sau nhìn mặt đối phương, mà còn bởi vì anh thực sự còn vài việc cần hoàn thành: Một số việc đã sớm lên kế hoạch ổn thỏa – từ trước khi anh rời khỏi trại giam, từ trước lúc anh và Vệ Tường Cẩm cùng tham gia vào vụ án trùm thuốc phiện kia, từ trước khi đi đến huyện Đức Xuyên.

Điện thoại chờ đợi đã lâu cuối cùng cũng vang lên.Cố Trầm Chu nhận điện thoại, đối phương không hề nói một câu vô nghĩa mà thẳng thắn:

"Đường dây của vụ án trùm thuốc phiện kia đã bị con trai của Tư lệnh Phó là Phó Tấn bắt về quy án, ngày 10 tháng 4 sẽ bị đưa ra xét xử công khai."

Tiếp đó điện thoại bị ngắt ngay.

Từ đầu đến cuối Cố Trầm Chu đều không hề lên tiếng, sau khi anh nghe xong cuộc điện thoại này thì mở di động ra, bẻ sim bên trong rồi thay chiếc sim mà mình vẫn thường dùng vào, khởi động lại máy.

Khoảng nửa phút sau di động lại bắt đầu rung lên, Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn thông báo cuộc gọi nhỡ trên màn hình, đã gần quá một trăm cuộc.

Anh đặt thẳng di động lên bàn, bản thân thì đi đến trước giá sách cầm một quyển ở giá cao xuống, chưa lật được vài tờ mà di động đã vang lên.

Cố Trầm Chu cầm lên nhìn, là Hạ Hải Lâu. Anh nhận máy không hề do dự chút nào:

"Hạ Hải Lâu?"

Đầu bên kia điện thoại lập tức truyền đến tiếng cười của Hạ Hải Lâu:

"Cố thiếu gia đã lâu không hề liên hệ với người trong giới đó, tôi muốn tìm Cố thiếu gia mà cũng không thể tìm nổi."

Khóe môi Cố Trầm Chu khẽ nhếch, là một độ cong cực nhạt:

"Có chuyện gì?"

Anh đoán Hạ Hải Lâu ở đầu kia điện thoại nghe thấy câu trả lời ngắn gọn của mình nhất định sẽ thấy thoải mái –đứng ở sau màn động chút thủ đoạn đã khiến hai vị đời thứ ba không kém gì mình phải vào tù nhận thẩm tra, cũng không phải là cảm thấy khoái trá và tự đắc không gì sánh kịp sao?

Hạ Hải Lâu thực sự là thích. Nhưng không phải bởi vì chuyện vụ án trùm thuốc phiện, mà đơn thuần chỉ bởi vì giọng nói của Cố Trầm Chu.

Dường như càng ngày càng không thể khắc chế loại cảm giác này… Mới chỉ nghe tiếng nói trong điện thoại mà Hạ Hải Lâu đã cảm thấy nửa thân dưới của mình xao động, hắn nheo mắt lại, trong đầu xuất hiện gương mặt của Cố Trầm Chu – mỉm cười, chật vật, lạnh lùng, tùy ý, mỗi một gương mặt đều khiến hắn lưu luyến không thôi.

Hạ Hải Lâu cười:

"Muốn mời Cố thiếu gia ra ngoài, Cố thiếu gia có rảnh không?"

Hắn cố ý dùng ngữ điệu thờ ơ lại có chút hàm nghĩa để nói chuyện và chắc chắn rằng Cố Trầm Chu nghe thấy lời hắn nói xong sẽ không nuốt trôi được cục tức ấy.

Quả nhiên, đầu bên kia điện thoại nói:

"Sao lại không được? Vậy hẹn tám giờ tối ngày 10 tháng 4 được không?"

Hạ Hải Lâu:

"Đương nhiên là được, tất cả đều nghe theo lời Cố thiếu gia, địa điểm thì sao?"

"Hội sở Kim Toa."

Cố Trầm Chu đáp.

Hạ Hải Lâu đồng ý, trong lòng mong quấn lấy Cố Trầm Chu nói thêm hai câu nhưng đáng tiếc là đối phương đã lập tức cúp máy.

Thôi đi, hắn thầm nghĩ, ngày 10 tháng 4 cũng chỉ là thời gian hai ba ngày mà thôi, có thể gặp lại đối phương rất nhanh…

Nghĩ đến đây hắn lại dùng đầu ngón tay vuốt ve di động, nhẹ liếm khóe môi.

15 giờ ngày 10 tháng 4 năm 2013, tòa án cấp Nhân dân huyện Đức Xương mở phiên tòa thẩm tra vụ án đường dây của trùm thuốc phiện.

Đám người trong đường dây trùm thuốc phiện thú nhận trước tòa rằng từng có trao đổi bí mật với Cục trưởng Cục Cảnh sát huyện Đức Xương, cũng bị đối phương 'vây bắt một lần'.

Quan tòa ở tòa án lập tức tuyên bố hủy bỏ ngang vụ thẩm vấn và kéo dài thời gian tuyên án.

15 giờ 35 phút ngày 10 tháng 4 năm 2013, nhân viên ủy ban kỉ luật giám sát xông thẳng vào văn phòng Cục trưởng Cục Cảnh sát, dẫn người đi trước mặt bao người.

17 giờ 47 phút ngày 10 tháng 4 năm 2013, ban kỉ luật giám sát mang đến hai bản lời khai, một bản trình lên Viện Kiểm Sát, một phần chuyển tới Cục Cảnh sát trong kinh thành.

20 giờ 15 phút ngày 10 tháng 4 năm 2013, trong hội sở Kim Toa, Cố Trầm Chu lần đầu tiên xuất hiện trong giới sau khi quay về từ huyện Đức Xương.

Lần này Hạ Hải Lâu gần như đều mời hết tất cả những người thường ngày luôn đi theo hắn và Cố Trầm Chu, cũng mang theo ý cười trầm ngâm ngồi bên cạnh Cố Trầm Chu một câu nói về vụ án thuốc phiện một câu lại về huyện Đức Xương, rõ ràng là cố tình chạy đến trước mặt Cố Trầm Chu tìm lại cảm giác tồn tại.

Người trong phòng VIP đều đang đánh bài, Cố Trầm Chu rũ mi nhìn đồng hồ.

Hạ Hải Lâu thầm nghĩ vì sao hôm nay đối phương lại trầm mặc hơn lúc bình thường rất nhiều nhỉ — Chẳng lẽ lại chỉ vì một vụ án trùm thuốc phiện hay sao?

Một loại cảm giác u buồn giống như có một con tôm hùm cỡ bự còn chưa vung đôi càng lên đã chìm vào trong giấc ngủ say bao trùm đáy lòng Hạ Hải Lâu, Hạ Hải Lâu lơ đãng đưa tay muốn chạm vào bả vai Cố Trầm Chu – Còn chưa chạm đến Cố Trầm Chu đã thờ ơ liếc mắt lướt qua tay của Hạ Hải Lâu một cái.

Không hề sắc bén như dao giống như lúc ở ngoài tòa án lần trước.

Có hơi kì lạ, đối phương không giống như người chỉ vì một lần bị bắt mà đã có thể bị đánh bại.

Hạ Hải Lâu thầm nghĩ, đầu ngón tay vừa khẽ động thì cửa phòng VIP đã bị người ở bên ngoài đẩy mạnh ra!

"Mẹ nó, là tên quái nào không có mắt thế?"

Một vị đời thứ ba ngồi ở cạnh cửa còn chưa quay đầu lại đã mở miệng mắng.

Hạ Hải Lâu vừa quay đầu lại nhìn thì dây thần kinh bên khóe mắt đã giật nhẹ, mắt cũng hơi nheo lại.

"Công an phá an."

Cục trưởng Trần mặc đồng phục cảnh sát đứng ở ngoài cửa mang theo vẻ mặt nghiêm túc, đi đến trước mặt Hạ Hải Lâu rồi đưa lệnh bắt ra:

"Làm phiền Hạ thiếu gia đi theo chúng tôi một chuyến!"

Đám đời thứ ba vốn đang rộn ràng nhốn nháo không hề để cảnh sát vào mắt hoàn toàn im lặng, mắt của người trong phòng đều gần như muốn rơi xuống: Bọn họ vừa mới đứng ở một bên nhìn Hạ Hải Lâu bày ra thái độ ám muội với Cố Trầm Chu, kết quả là không đến nửa tiếng, mẹ nó một Cục trưởng lại xuất hiện dám bắt Hạ Hải Lâu!

Một vài kẻ đầu óc linh hoạt hơn chút thì lập tức suy nghĩ lắt léo: Cục trưởng nào lại dám bắt cháu ngoại trai của Thủ tướng Hạ? Khẳng định là sau lưng có người cử đi, còn rất chắc chắn nên một Cục trưởng nhỏ nhoi này mới dám không kiêng dè gì như vậy chứ! Về phần là ai đứng phía sau cử đi thì không phát hiện Cố Trầm Chu đang ngang nhiên ngồi bên kia hay sao? Hạ Hải Lâu gọi mọi người đến là muốn xem trò cười của Cố Trầm Chu, kết quả là chưa thấy được trò cười của Cố Trầm Chu mà bản thân ngược lại còn bị người vọt vào trong phòng VIP bắt đi trước mặt bao người, thể diện đã mất sạch rồi!

Nghĩ đến đây thì phần lớn mọi người đều cảm thấy sống lưng toát mồ hôi, lần lượt nhớ lại xem vừa rồi mình có làm ra chuyện gì không thích hợp hay không: Đúng là hai vị tai to mặt lớn này vốn còn chưa bày ra hết các loại thủ đoạn, bọn họ thật sự là quá nóng vội rồi.

Hạ Hải Lâu chậm rãi ngồi thẳng dậy, liếc mắt nhìn Cục trưởng Trần một cái rồi lại quay sang nhìn Cố Trầm Chu.

Quan hệ giữa Cục trưởng Trần và hai nhà Cố Vệ không cần ai nói thì mọi người đều biết, dù sao những việc nên biết thì gần như đã biết hết rồi.

Nếu như là vị Cục trưởng này đến, Cố Trầm Chu lại ngồi tọa trấn bên cạnh, trong lòng Hạ Hải Lâu liền biết buổi tối hôm nay mình đại khái là không muốn đi cũng phải đi. Nhưng mà –

"Cục trưởng Trần dù có muốn mời tôi đi uống trà thì cũng phải tìm được một lí do chứ?"

"Hạ thiếu gia, ngài có liên quan đến một vụ án trùm thuốc phiện, chúng tôi căn cứ vào chứng từ lấy được chỗ Cục trưởng Cục Cảnh sát của huyện Đức Xương, hiện giờ muốn đưa cậu về hỏi một chuyện."

Cục trưởng Trần ngược lại còn giải thích vô cùng khách sáo.

Người xung quanh lại nghĩ cái tát tai này thật sự rất vang dội, Hạ Hải Lâu vừa còn tỏ ra đắc ý trước mặt Cố Trầm Chu về việc đối phương rơi vào vòng lao lý, kết quả là trong nháy mắt bản thân đã rơi xuống, còn rơi xuống tình cảnh y chang!

Hạ Hải Lâu từ tốn thở ra một hơi.

Chuyện ở bên huyện Đức Xương, bởi vì có nhúng tay vào một chút cho nên hắn vẫn luôn chú ý, đương nhiên biết được chuyện đám người trong vụ án trùm thuốc phiện bị bắt về quy án. Nhưng kẻ bắt đám người này không thuộc thế lực nhà họ Cố cũng không nằm trong phe nhà họ Vệ nên hắn vốn không nhúng tay vào, không ngờ tiếp đó lại gặp xui xẻo bị gạt ngã…

Hắn nhìn lướt qua Cố Trầm Chu, Cố Trầm Chu cũng đang quay sang nhìn hắn.

Sau đó, hắn liền thấy khóe môi Cố Trầm Chu hơi nhếch lên.

Đây có lẽ là một ý cười hơi nghiêng về lạnh lùng chứ không có bao nhiêu đắc ý, ngược lại còn thêm chút thờ ơ mang theo sự chắc chắn cực kì trí tuệ.

Tôm hùm bự đột nhiên lại phóng to biến thành tôm hùm khổng lồ!

Hạ Hải Lâu cũng mỉm cười nhìn lại Cố Trầm Chu, nụ cười của hắn lại tỏ ra khoái trá hơn.

Cục trưởng Trần thấy thời gian nói chuyện cũng không ngắn lắm – Cố Trầm Chu ở bên cạnh nên ông ta cũng không dám tỏ ra không có can đảm – ý tứ trong lời nói và ngữ khí đều kiên cường hơn rất nhiều:

"Hạ thiếu gia, xin hãy đi theo chúng tôi, mong ngài không khiến chúng tôi khó xử."

"Đi thôi."

Hạ Hải Lâu lười biếng đứng lên, liếc mắt một cái nhìn lướt qua đám người xung quanh rồi lại nói với Cố Trầm Chu:

"Cố thiếu gia đi cùng với tôi một đoạn được không? – Chỉ cần đi ra khỏi hội sở này là tốt rồi."

Buổi tối hôm nay Cố Trầm Chu vẫn chưa nói lời nào, dáng vẻ vô cùng im lặng. Nhưng sau đó sự trầm mặc của anh lại nhanh chóng biến thành bí hiểm, những thiếu gia đời thứ ba khác cũng không dám ngồi ở trên ghế nữa mà lần lượt đứng lên, thần tiên ngầm đấu người phàm tốt nhất là nên tránh ra, sau này tốt nhất là bọn họ vẫn nên tỏ ra ngoan ngoãn chút, miễn cho cửa thành cháy lại thực hại đến đám cá trong chậu!

Cố Trầm Chu khẽ cười:

"Nếu Hạ thiếu gia nói như vậy thì có gì mà không được?"

Hạ Hải Lâu vừa đi ra bên ngoài vừa cười nhẹ bên tai Cố Trầm Chu:

"Cố thiếu gia chắc chắn là đã tính toán từ lâu rồi!"

Cố Trầm Chu nghiêng một bên mặt qua cũng nhẹ giọng nói:

"Bước đầu tiên là tiết lộ những tư liệu thật thật giả giả ở huyện Đức Xương cho tôi, sau đó vừa xuống xe đã chạm phải tên lái xe ôm ấy, tiếp theo là ánh mắt mang theo địch ý trong bữa tiệc chào đón –lại thêm chuyện ở huyện Thanh Hương trước kia, tôi sẽ không ôm bao nhiêu kì vọng vào huyện Đức Xương, suy nghĩ đương nhiên sẽ nghiêng về phía Vệ Tường Cẩm muốn xuống bên dưới tìm việc để đánh bóng mà không ai nghĩ đến… Hạ Hải Lâu, cũng có thể coi là cậu tính toán bệnh đa nghi của tôi rất chuẩn đấy."

"Hình như vẫn không tính qua được Cố thiếu gia mà."

Hạ Hải Lâu có phần ám chỉ giống như muốn nói bệnh đa nghi của Cố Trầm Chu còn nghiêm trọng hơn là hắn tưởng.

Cố Trầm Chu mỉm cười:

"Hạ Hải Lâu…"

Anh nhẹ nhàng thì thầm bên tai đối phương:

"Cậu cảm thấy bản thân cậu hiểu tôi được bao nhiêu? Cậu nghĩ rằng tôi không biết cậu nghĩ gì lúc nhìn tôi sao? Cậu cho rằng vì sao tôi lại không hề tỏ vẻ gì? – Chẳng lẽ cậu cảm thấy cậu thật sự có thể thu được gì sao?"

Uy lực của những lời này còn mạnh hơn khoảnh khắc người của Cục Cảnh sát vọt vào lúc trước, sắc mặt Hạ Hải Lâu nháy mắt đã trầm xuống: Chuyện này có khác gì là đang nói hắn không được?

Hắn đang muốn mở miệng thì Cố Trầm Chu đã nhanh hơn vỗ nhẹ lên vai hắn.

Lúc này Hạ Hải Lâu không hề có chút kích động nào cả: Nếu Cố Trầm Chu đã biết suy nghĩ thì có lí do gì khiến anh vẫn không hề kiêng dè việc tiếp xúc với hắn? – Còn không phải là vốn không cho hắn vào mắt sao!

"Chuyện vừa mới bắt đầu…"

Cố Trầm Chu ghé sát bên tai Hạ Hải Lâu, hơi thở từ chóp mũi nhẹ phun lên mặt hắn:

"Hạ thiếu gia, cứ từ từ xem đi."

Nói đoạn liền quay sang gật đầu một cái với Cục trưởng Trần rồi xoay người đi thẳng

Chỉ còn lại Hạ Hải Lâu đứng ở đó, đầu tiên là tức giận đến mức đau cả gan nhưng tiếp đó cảm giác phẫn nộ và dục vọng quấn lấy nhau giống như một đôi song sinh bắt đầu mọc ra trong ngực hắn, tiếp theo hắn đột nhiên cười rộ lên, tiếng cười rất vui vẻ rất khoái trá khiến cảnh sát đứng hai bên liên lục liếc mắt sang nhìn hắn.

Đúng như lời Cố Trầm Chu, chuyện này chỉ vừa mới bắt đầu.

Hạ Hải Lâu muốn hãm hại anh và Vệ Tường Cẩm rồi tiến đến chia cách hai nhà Cố Vệ, anh liền tương kế tựu kế lật ngược ván cờ cho Hạ Hải Lâu vào Cục Cảnh sát uống trà – đây chỉ là thuận tay thì làm mà thôi.

Quay lại sơn trang Thiên Hương, Cố Trầm Chu mở TV bật kênh tin tức lên xem, bấm thẳng đến phần tin tức về chỗ Toại Lâm:

"… Tháng Tư năm nay Toại Lâm đã xảy ra một vụ bạo động qui mô lớn, theo công tác thống kê có 158 người bị thương, tổn thất lên đến 1.23 tỉNhân dân tệ. Sáng nay Thủ tướng Thẩm Hữu Xương đã nhấn mạnh một lần nữa trước đại hội, vấn đề dân tộc thiểu số và vùng biên giới cần phải tiếp tục kiên nhẫn và cẩn thận hơn nữa, các Đảng viên cần phải thực sự làm tốt các công việc thuộc chức vụ của mình, luôn luôn cảnh giác, phải gần gũi hơn với dân chúng để tìm hiểu những gì bọn họ cần…"

Mười ngón tay của Cố Trầm Chu đan vào nhau.

Vụ án trùm thuốc phiện cũng chỉ là một lời dẫn dắt nhỏ bé không đáng kể dành cho những thế lực đối đầu với bác Vệ mà thôi – ai bắt đám người kia không quan trọng, chỉ cần bước lên cao thì đám người đó đều sẽ làm ra một bộ chứng cứ 'Cảnh sát và tội phạm thông đồng', sau đó lại thông qua gã chỉ ra việc Cục trưởng làm bậy rồi liên lụy đến Hạ Hải Lâu – mấu chốt thật sự là ở đây, Hạ Nam Sơn, vấn đề biên giới là ông phụ trách, lần này xuất hiện mâu thuẫn về chính sách với cấp trên thì sẽ không dễ phủi tay sạch sẽ như vậy đúng không…

Từ trên người Hạ Hải Lâu liên lụy ra những quyền thế liên quan.

Từ vấn đề biên giới dính líu đến vấn đề đưa ra chính sách sai lầm.

Vậy đã đủ rồi?

Cố Trầm Chu rũ mi mỉm cười.

Chỉ mới là khởi đầu.

…

Tin tức Hạ Hải Lâu gặp chuyện không may Hạ Nam Sơn đã biết được chỉ sau mười phút.

Đương nhiên, gần như cùng lúc ấy ông ta cũng biết Hạ Hải Lâu gần đây lừa gạt ông làm ra một loạt chuyện.

Đứng một mình ở trong phòng, Hạ Nam Sơn cũng không vội vã cứu Hạ Hải Lâu ra mà hơi nhắm mắt lại, kết hợp với chuyện vừa xảy ra ở chỗ Hạ Hải Lâu, ông tựa lưng ngồi trên ghế ngẫm lại những chuyện đã xảy ra trong suốt thời gian này.

Vụ án trùm thuốc phiện, hai nhà Cố Vệ rạn nứt, nhà họ Vệ theo phe Uông thoát ra rồi bị điều khỏi kinh thành, chứng cứ của những kẻ kia trước tòa án, Hạ Hải Lâu bị nhốt vào Cục Cảnh sát, đồng thời còn có chuyện ở biên giới…

Tay của nhà họ Cố vẫn chưa thò vào chuyện bên chỗ biên giới. Bất kể là đám người kia hay vấn đề ở biên giới thì đều là bút tích của Vệ Thành Bá.

Đồng thời Vệ Thành Bá cũng không có cách nào vươn tay vào trong hệ thống hành chính, hai việc này thoáng cái đã bị đẩy ra lại chính là công lao của Cố Tân Quân.

Rạn nứt cái gì? Đều là giả cả, chỉ là không ngờ hai nhà Cố Vệ lại không có niềm tin vào phe Uông như thế, vừa mới đứng vào mà hai nhà đã hợp tác bày ra một ván cờ để Vệ Thành Bá nhảy ra trước.

Sau đó, Hạ Nam Sơn thản nhiên mỉm cười, chỉ cần dựa vào chuyện lần này đã có thể lôi một kẻ địch trên đấu trường chính trị là ông cùng xuống ngựa! Bằng không sao hai nhà này có thể yên tâm ra ngoài tránh bãi nước bẩn này?

Chuyện này hôm nay mới chỉ là bắt đầu thôi.

=====

Tác giả có lời muốn nói:

Cố Trầm Chu giống như có thể bình tĩnh nhổ mũi tên ra khỏi đầu gối của mình…

Tướng giết giết Tướng, vẫn luôn có một chữ Tướng mà. Bên này nói đến Cố và Hạ, mục đích trước mắt của hai người kia đều là đánh đổ hai nhà Cố Hạ, nhưng mục đích căn bản của Cố là muốn bóp chết mọi nguy cơ, mà mục đích của Hạ lại là có được Cố Trầm Chu, hơn nữa hai người này tuy rằng đều có nhiều mưu kế nhưng một người bừa bãi một người lại nội liễm, cách làm việc không giống nhau nên nếu Hạ càng chủ động công kích, Cố thì sao, anh ta lại càng am hiểu cách đánh phòng thủ rồi phản kích hơn.

Bên Hạ Hải Lâu tuy rằng cũng là đối phó với hai nhà Cố Vệ, nhưng điểm chính lại nhắm vào hai người là Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm, mà mục đích từ đầu khiếnCố Trầm Chu đối phó với Hạ Hải Lâu là muốn thổi ngọn lửa cháy về phía Hạ Nam Sơn.

Đây là lí do vì sao lại có 'Anh giết tôi' rồi đến 'Tôi giết hắn'.

Về phần ra chiêu, có người vẫn nói là từ bên Hạ, thực ra vậy cũng không đúng lắm, trước khi chọn phe thì Cố vẫn luôn tìm thủ phạm, sau khi chọn phe rồi thì Cố bắt đầu chọn việc, vì thế Hạ ra chiêu lớn Cố sẽ đáp lại.

Chiêu lớn cũng không thể ra bừa được, ví dụ như Hạ, có đôi khi chỉ cần anh làm thì sẽ có nhược điểm và để lộ quân bài vẫn chưa lật mở, hơn nữa khi đối phó với những người cùng đẳng cấp thì sẽ có một con dao hai lưỡi, dùng nó không tốt bản thân anh sẽ gặp phải bi kịch.

67. Chương 67: Tính Hết Mưu Kế

Trong mấy ngày liên tục, bởi vì lại xảy ra vụ bạo loạn quy mô lớn lần thứ ba nên cấp cao ở kinh thành vô cùng coi trọng, điểm tin lúc mười hai giờ giữa trưa đều là báo cáo về tình hình theo dõi, ví dụ như toàn bộ công trình giao thông khu vực máy bay và đường sắt đều ngừng hoạt động, các binh đoàn cảnh sát vũ trang ở địa phương đều tản ra trên các con đường để bình ổn bạo loạn, cảnh sát và các ban ngành liên quan phải giúp đỡ những người bị thương, trấn an người dân…

Hạ Nam Sơn tắt bản tin đang phát.

Mấy ngày nay Thẩm Hữu Xương đã liên tục nhấn mạnh vấn đề ở biên giới rất nhiều lần, ngoài mặt thì nói mấy ngày gần đây luôn xảy ra bạo loạn, trên thực tế thì người sáng suốt đều hiểu được, từng câu từng chữ đều đang nhắm vào ông.

Chuyện bên Toại Lâm mấy năm gần đây quả thực đều do ông chạm vào, nhưng một khi xảy ra bạo loạn thì nói chuyện với ông vốn không thể chen được một bàn tay vào quân đội sẽ có ích lợi gì? Hay là muốn nhìn trong chín Thường ủy kia có ai lấy được binh quyền không…

Hạ Nam Sơn hạ mắt, vuốt ve chiếc gậybằng gỗ đàn trong tay rồi gõ rất nhẹ lên sàn theo tiết tấu.

"Thủ tướng, bài phát biểu đã viết xong."

Tiếng gõ cửa khe khẽ vang lên, người đàn ông trung niên đứng ở cửa cầm một xấp văn kiện mỏng lên tiếng.

"Là Tiểu Hứa à, ngồi đi."

Hạ Nam Sơn chỉ vào chiếc ghế dựa trước mặt.

Người đàn ông trung niên vội vàng đi đến trước bàn, sau khi cung kính đặt bài phát biểu đến trước mặt Hạ Nam Sơn thì mới hơi khom người cẩn thận ngồi xuống chiếc ghế dựa:

"Thủ tướng, ngài xem xem."

Hạ Nam Sơn lật nhanh bài phát biểu trước mắt – đương nhiên cũng là về vấn đề ở biên giới, Thẩm Hữu Xương chỉ còn thiếu chỉ tên nói họ nữa thôi, nếu như ông không hiểu được một chút thì chỉ e cũng sẽ đến lượt người khác đến nói cho ông hiểu được – nhưng cũng không nhìn quá kĩ, sau khi phát hiện phần lớn nội dung đều không có vấn đề thì mới đặt lại xuống:

"Được rồi, cứ vậy đi, viết không tệ."

Tiểu Hứa vội mỉm cười khiêm tốn:

"Đều nhờ Thủ tướng chỉ dạy! Nếu không có Thủ tướng hướng dẫn thì sao chúng tôi có thể viết ra được như thế này?"

Thực ra lời này cũng không sai – nếu như làm ở vị trí thư kí mà không thể ngẫm ra được suy nghĩ của lãnh đạo, không viết ra được những dòng vừa hợp lệ lại vừa đúng ý lãnh đạo, vậy đừng ngồi ở vị trí thư kí đó nữa!

"Thủ tướng."

Lại một giọng nói vang lên ngoài cửa, tiếp đó đối phương đi vào trong. Tiểu Hứa vốn đang buồn bực, nhưng khi nhìn thấy người đến liền hiểu rõ, vội vàng đứng lên nói:

"Thủ tướng, tôi đi ra ngoài trước, chào thư kí Phương."

"Thư kí Hứa."

Là thư kí quan trọng nhất bên cạnh Hạ Nam Sơn, thư kí trưởng Phương đương nhiên là không cảm thấy gò bó giống như Tiểu Hứa, chỉ hơi gật đầu với đối phương một cái rồi đặt thứ trong tay lên bàn của Hạ Nam Sơn — là một túi tài liệu màu xanh lam, bên trong rõ ràng là có một ít tài liệu.

Tiểu Hứa rất có mắt nhìn mà đi ra ngoài, còn thuận tiện đóng cửa lại che khuất những người bên trong, cảnh cuối cùng ông ta nhìn thấy là thư kí trưởng Phương ngồi xuống vị trí của mình vừa rồi, giọng nói trầm thấp mang theo chút nghiêm túc vang lên.

"Thủ tướng, chuyện ngài dặn dò tôi…"

Trong văn phòng của Phó Thủ tướng, thư kí trưởng Phương nói với Hạ Nam Sơn:

"Thủ tướng, chuyện ngài dặn dò tôi đều đã làm xong, những thứ khác đều không có gì, nhưng có một chuyện rất quan trọng."

Trước mặt người lãnh đạo trực tiếp của mình thì đương nhiên không thể thừa nước đục thả câu giống như với cấp dưới, bởi vậy thư kí trưởng Phương nhanh chóng nói tiếp:

"Lí Thụy bị người của ủy ban kiểm tra kỉ luật đưa đi!"

Lí Thụy chính là người đang tranh giành chức Thị trưởng kinh thành với Lâm Lập Đức.

Hạ Nam Sơn không nói gì và cũng không biểu lộ cảm xúc gì đặc biệt, chỉ đứng lên chậm rãi đi đến trước ngăn tủ dựa vào vách tường, cầm lấy hộp thức ăn cho cá rải xuống cho đám cá bơi ở trong bể — những con cá này cũng không phải loại quý báu gì, chỉ là mấy con xinh đẹp hơn loại thường một chút mà thôi; vị trí bày biện cũng không để tâm, trong giới quan trường này, dù chỉ là những quan chức cấp trung và hạ thì các bài trí trong văn phòng cũng được đặc biệt chú ý, không muốn sai lầm dù chỉ một chút về mặt phong thủy. Nhưng bản thân Hạ Nam Sơn lại không tin và những thứ này, cách sắp xếp trong văn phòng chỉ cần thuận mắt, mà theo lí giải bình thường của ông ta thì ông ta quả thực là người hiếm có giữa những người cùng địa vị.

"Bày bẫy ở huyện Đức Xương, dựa vào thanh thế của tôi đi dụ dỗ Lí Thụy, ngoại trừ những việc này thì thằng oắt đó còn làm gì nữa?"

Miệng Hạ Nam Sơn tuy rằng nói 'thằng oắt đó', nhưng ngữ điệu lại thản nhiên giống như thực sự không hề giận dữ.

Sau khi tiếp nhận rồi tìm hiểu toàn bộ chuyện này, thư kí trưởng Phương cũng lắp bắp không thốt thành lời: vừa kinh ngạc trước những thủ đoạn âm ngoan của Hạ Hải Lâu, lại vừa cảnh giác với việc hai nhà Cố Vệ tương kế tựu kế mà thực sự đâm trúng được nhược điểm để phản kích. Ông ta thầm nghĩ chỉ hai việc này đã đủ rồi, nếu còn xảy ra thêm chuyện gì nữa thì thật sự là không ổn.

"Thủ tướng, Hạ thiếu gia chỉ nói hai chuyện này."

Thư kí trưởng Phương trả lời Hạ Nam Sơn.

"E rằng chỉ có hai chuyện này là quan trọng."

Hạ Nam Sơn nói ra một câu như thế.

Đã làm thư kí nhiều năm nên tác phong của thư kí trưởng Phương luôn là không nhúng tay vào chuyện gia đình của lãnh đạo, ông ta chuyển đề tài quay lại chỗ Lí Thụy:

"Thủ tướng, bên phía Lí Thụy có cần dặn dò một chút không?"

Hạ Nam Sơn khẽ lắc đầu:

"Hiện giờ chỉ sợ ông ta cũng đã suy nghĩ rõ ràng rồi."

Nói đến chỗ Lí Thụy thì trong lòng ông cũng không thể không khen một câu rằng Hạ Hải Lâu nắm bắt thời gian rất chuẩn.

Thị trưởng trước của kinh thành bị lôi xuống đài là vì có người bí mật để lộ tài liệu đen, mà tài liệu đen này tuy rằng do phe Uông đưa ra, nhưng người lén đưa cho phe Uông lại chính là Lí Thụy. Nhưng Lí Thụy nắm giữ những tài liệu đen này không phải chuyện ngày một ngày hai, vì sao phải vội vã để lộ đám tài liệu đen đó ra như thế?

Là bởi vì khoảng thời gian trước, trong kinh thành đã ngầm có lời đồn đại rằng vị Thị trưởng trong kinh thành đã không còn ý muốn nắm quyền – đây là muốn nhường vị trí lại cho người của phe Uông.

Sự thật là như vậy, nhưng Hạ Nam Sơn ngồi ở vị trí này có thể hiểu rõ, sự thật tuy rằng là sự thật, nhưng bất kể là người cầm quyền hai phe Uông Úc thì đều không hạ quyết tâm muốn nắm lấy vị trí này ngay lập tức.

Hạ Hải Lâu liền chớp đúng lúc này, khi qua lại với con trai của Lí Thụy thì đã để lộ chút tiếng gió như thế.

Lí Thụy về nhà vừa nghe thấy liền kết hợp với những tin tức mình nghe được, âm thầm tuồn tài liệu đen qua tay phe Uông – ông ta cũng coi như là đủ cẩn thận, chuyện đến mức này cũng không tạo thành tổn thất gì quá lớn cho ông ta, nếu là thật thì phe Úc khẳng định sẽ đưa ông ta lên tranh giành một lần; nếu tin tức đó không phải thật thì ông ta sẽ lại tiếp tục thành thành thật thật làm một con rùa đen rút đầu ngốc nghếch.

Kết quả là tài liệu đen vừa đến tay, phe Uông ngược lại còn thích nghe ngóng việc Thị trưởng trước đẩy người của mình ra.

Vị kia của phe Úc…

Hạ Nam Sơn vuốt ve đầu gậy mà nhiều năm qua đã sớm bị bàn tay của mình xoa đến mức trơn mượt bóng loáng.

Cũng không phải là đặc biệt coi trọng chuyện này.

Nhưng tiếp theo, nếu bọn họ không có chút chủ động nào thì ngược lại sẽ trở nên vô cùng kì quái, bởi vậy người kia bày mưu tính kế khiến ông đẩy Lí Thụy ra, cũng lập tức đánh tiếng với người tranh đấu với Lâm Lập Đức. Ông cũng tìm đến Lí Thụy một lần, đưa ra vài ám chỉ.

Có một loạt sự việc trước sau này thì Lí Thụy dù có muốn cũng không thể nghi ngờ, khoảng thời gian đó liền vui vẻ chạy đến vui vẻ tranh đấu với Lâm Lập Đức… Kết quả là vừa đến thời khắc quan trọng nhất thì lại vì bị người khác tố cáo mà bị ủy ban kỉ luật đưa đi.

Tiếp theo, chỉ e cũng sẽ có tài liệu 'Cháu ngoại trai của Thủ tướng Hạ châm ngòi giữa cán bộ quan chức, Thủ tướng Hạ đứng ở phía sau lạm quyền chơi đùa chính trị' xuất hiện trên bàn của người nào đó.

Chuyện ở Cục Cảnh sát huyện Đức Xương cũng không đặc biệt quan trọng, dù sao cũng đã trở mặt với hai nhà Cố Vệ rồi, có chuyện này hay không vẫn đều giống nhau cả; cho dù có lạm quyền thì cũng không có người cùng đẳng cấp với ông nhiều chuyện đến mức đi quan tâm – thậm chí có thể nói, ông lạm quyền ở nơi đó vẫn là có phần nhẹ nhàng.

Nhưng vấn đề biên giới và Thị trưởng trong kinh thành lại khác.

Vấn đề biên giới có liên quan đến sự yên ổn trong nước, Thị trưởng của một thành phố trực thuộc trung ương trước nay vẫn luôn là một chức vị vô cùng quan trọng – nhìn Uông Bác Nguyên thì biết, ông ta được

nguyên thủ coi trọng chuẩn bị được nâng đỡ mạnh nhất, nhưng chức vị trước mắt cũng chỉ là bí thư thị ủy của thành phố Khánh Xuân trực thuộc trung ương.

Đã sớm có kế hoạch rồi.

Hạ Nam Sơn thầm nghĩ.

Thời gian Hạ Hải Lâu nắm giữ đương nhiên là rất chuẩn, chuẩn đến mức đến khi Lí Thụy bị ủy ban kỉ luật đưa đi ông mới hiểu được, chuẩn đến mức lúc chuyện xảy ra rồi ông mới phát hiện ra chỗ không ổn – nhưng chỉ e khi Hạ Hải Lâu ra tay thì Cố Tân Quân đã biết được chuyện như thế rồi thuận tay đưa ra đẩy một cái. Bằng không sao cháu ngoại trai của mình có thể vận động được bao nhiêu thế lực?Tin tức nhỏ ngay lúc đầu kia cũng chưa chắc đã có thể khiến Lí Thụy tin tưởng không chút nghi ngờ.

Chỉ là vẫn còn một vấn đề.

Lần tranh giành chức Thị trưởng này trước sau cũng chỉ diễn ra trong thời gian một tháng. Trong thời gian một tháng mà Cố Tân Quân đã bắt được nhược điểm của Lí Thụy…?

"Tiểu Phương."

Hạ Nam Sơn chợt lên tiếng.

"Sắp xếp một chút, ngày mai tôi sẽ đến Toại Lâm thị sát."

Thư kí trưởng Phương lắp bắp kinh hãi:

"Thủ tướng, hiện giờ chúng ta đang ở nơi đầu sóng ngọn gió…"

Ông ta cảm thấy giờ phút này tốt nhất là nên khiêm tốn một chút.

Bất kể là ở nhà hay lúc làm việc thì Hạ Nam Sơn đều rất ít cười, nhưng lúc này ông ta lại cười khẽ một tiếng như có chút ám chỉ:

"Nếu không như vậy thì sao vài người có thể có được hi vọng thắng lợi? Đúng rồi, không phải cậu đang chuẩn bị đưa Hải Lâu ra sao?"

Thư kí trưởng Phương tưởng là Thủ tướng thấy chậm trễ nên vội nói:

"Mọi chuyện đã gần làm xong hết rồi, chậm nhất tối nay Hạ thiếu gia có thể đi ra!"

Nhưng Hạ Nam Sơn lại khoát tay:

"Nó vốn nên ở trong đó bao lâu?"

Lời này vừa ra thì thư kí trưởng Phương đã biết trước đó mình đã hiểu sai ý, ông ta đáp:

"Tuy rằng bên phía Cục Cảnh sát có khẩu cung và băng ghi âm cuộc trò chuyện do huyện Đức Xương chuyển đến, nhưng những thứ này trên thực tế cũng không có bao nhiêu hiệu lực về mặt pháp luật, cho dù chúng ta không nhúng tay vào thì chỉ qua 24 giờ nữa Hạ thiếu gia cũng có thể đi ra."

Về phần chứng cứ này thực ra đủ để mở phiên tòa rồi có thể tìm luật sự biện hộ không? – Sao có thể, hoàn toàn không thể được! Chắc chắn là không thể! Cháu ngoại trai của Thủ tướng vào Cục Cảnh sát uống trà đã là một chuyện khiến người khác khó có thể chấp nhận, lại còn phải lên tòa án? Đây đúng là trò cười lớn nhất!

"Vậy không cần lo cho nó, để nó ở trong đấy bình tĩnh lại một chút, thuận tiện tu thân dưỡng tính một lần đi, ít đi một hai ngày cũng bớt đi được một vài kẻ không đứng đắn ở bên cạnh."

Hạ Nam Sơn thản nhiên nói.

Thư kí trưởng Phương vội vàng nhận lệnh, ra khỏi văn phòng liền gọi điện thoại dặn dò đối phương về chuyện của Hạ Hải Lâu, nhưng đồng thời ông ta cũng rất nghiêm khắc nói với đối phương rằng không cho phép lơ là Hạ Hải Lâu đang ở trong Cục Cảnh sát ở bất cứ mặt nào – Có một số việc Hạ Nam Sơn nói thì có thể làm, nhưng một thư kí như ông ta muốn làm dài lâu thì có những chuyện không nói nhưng lại tuyệt đối phải làm.

Người nhận điện thoại thực ra là người lãnh đạo trực tiếp của Cục trưởng Trần – hơn nữa khéo sao Cục trưởng Trần lại đang ở trong văn phòng người lãnh đạo trực tiếp của mình.

Vị thủ trưởng này bồi cười tiếp điện thoại của thư kí trưởng Phương xong lại nhìn qua Cục trưởng Trần hơi khom người dáng vẻ vô cùng cung kính khiêm nhường đang đứng trước mặt mình, thực lòng cảm thấy muốn bùng phát không được mà muốn đè nén cũng không xong, rốt cuộc vẫn không phun ra được.

Bên chỗ thư kí trưởng Phương ông ta đương nhiên là không có gan nói không, bằng không Thủ tướng Hạ chỉ cần tùy tiện động tay một cái là cái ghế này ông không ngồi nổi nữa. Mà Cục trưởng Trần này thì sao, người lãnh đạo trực tiếp kia thầm hận: Cũng đã đáp lên chiếc thang Cố Tân Quân và Vệ Thành Bá rồi! Vị trí này của ông ta, nếu làm không tốt thì chẳng bao lâu sau sẽ bị đá ra cho người này ngồi!

"Tiểu Trần này."

Nghĩ đi nghĩ lại thì người lãnh đạo trực tiếp vẫn ho khan một tiếng, vẻ mặt ôn hòa nói:

"Vừa rồi thư kí trưởng Phương gọi điện thoại đến cậu cũng nghe rồi đấy, chuyện của vị kia cậu hẳn là nên biết làm như nào rồi đúng không?"

Cục trưởng Trần gật đầu:

"Ngài yên tâm, tôi hiểu."

Ông thật sự đã hiểu, chỗ Hạ Hải Lâu thực ra Cố Trầm Chu cũng không dặn dò phải làm chuyện gì – vị đại thiếu gia này thấu hiểu tình lí hiếm thấy – bọn họ không nhìn mặt tăng thì cũng phải nể mặt Phật, đương nhiên không thể thật sự làm ra chuyện gì được. Huống chi giờ vị nào đó, cho dù ngồi ở đây uống trà thì cũng có thểdẫn một vị khác vào đây mà…

Một vị khác kia đương nhiên là chỉ Cố Trầm Chu.

Buổi tối ngày 10 hôm ấy Cố Trầm Chu thuận tay cho Hạ Hải Lâu vào nhà giam ngồi, một mặt là muốn dùng việc của Hạ Hải Lâu như một đòn phủ đầu, về mặt khác đương nhiên là vì Hạ Hải Lâu tính kế anh nhiều như thế, nếu anh không đánh trả lại một đòn thì tương lai lấy mặt mũi nào để qua lại bên ngoài?

Thực tế mà nói thì ngay buổi tối cùng ngày hôm đó thì Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu đã nói như thế này: Anh không phải là không biết Hạ Hải Lâu nghĩ như thế nào về anh, nhưng như thế thì sao? Chẳng lẽ Hạ Hải Lâu thật sự có bản lĩnh làm ra chuyện gì với anh?

Bởi vậy cho đến giờ, cho dù Cố Trầm Chu tiếp xúc với Hạ Hải Lâu thì lực chú ý và mục đích đều đặt lên người Hạ Nam Sơn ở đằng sau Hạ Hải Lâu. Lúc này cho người vào Cục Cảnh sát rồi anh vốn không định dặn dò gì cả, cũng không định quan tâm Hạ Hải Lâu ở trong này sẽ ra sao, khi nào mới được ra – Hạ Nam Sơn không đổ thì anh rất khó có thể thực sự mang đến thương tổn nào cho Hạ Hải Lâu; mà Hạ Nam Sơn đổ rồi thì Hạ Hải Lâu có thể tính là gì?

Về phần Cố Trầm Chu vốn vẫn luôn muốn đứng bên ngoài xem vì sao lại đột ngột đến đây…

Cố Trầm Chu ngồi yên lặng đối diện với Hạ Hải Lâu.

Bị nhốt vài ngày, Hạ Hải Lâu ngoại trừ quần áo có chút lộn xộn cùng mái tóc được tỉ mỉ chải chuốt đã hơi rối loạn ra thì vẫn ung dung thản nhiên như trước, không khác mấy so với thường ngày.

Hạ Hải Lâu:

"Muốn Cố thiếu gia chủ động đến đây thực sự là không dễ dàng."

"Nhưng Hạ thiếu gia vẫn có thể tìm tôi đến đây, không phải ư?"

Cố Trầm Chu đáp.

Hạ Hải Lâu lắc đầu cười nói:

"Cố thiếu gia thật sự là đủ nghĩa khí với Vệ thiếu gia, tôi vừa nói với cảnh sát mình muốn trò chuyện với Vệ thiếu gia thì Cố thiếu gia đã lập tức đến đây rồi."

Cố Trầm Chu cũng mỉm cười:

"Tôi cũng không biết vì sao Hạ thiếu gia lại khăng khăng muốn làm loại chuyện vất vả nhưng không hề được cảm kích này, cho dù cậu có nói thì chẳng lẽ còn có người dám ghi lại sao?"

Bởi vì dùng chuyện này lôi kéo anh đến đây là một cách vừa đơn giản lại vừa thuận tiện đấy! Hạ Hải Lâu thầm nghĩ như vậy nhưng miệng lại nói chuyện khéo léo hơn:

"Cho dù không ai dám ghi lại – không phải là Cố thiếu gia cũng đến đây rồi sao?"

Cố Trầm Chu im lặng chớp mắt. Nếu anh đã biết tâm tư của Hạ Hải Lâu thì đương nhiên cũng có thể nghe ra rõ những ái muội trong lời nói này:

"Hạ thiếu gia quyết tâm quấn lấy chuyện của Vệ thiếu gia không buông?"

Ai kêu anh ta quấn lấy tôm hùm khổng lồ của tôi! Hạ Hải Lâu rất âm u cảm thấy tôm hùm của mình đã bị cắn mất một miếng thịt thơm ngọt ngập nước, hắn uyển chuyển tiếp lời:

"Thật sự nếu nói ra thì quấn lấy Vệ thiếu gia không phải tôi mà là Cố thiếu gia mới đúng."

Nếu không phải vì Cố Trầm Chu thì hắn chạy theo nhìn Vệ Tường Cẩm làm cái gì?

Cho đến giờ Cố Trầm Chu vốn mang theo tâm tư thâm trầm lại tu dưỡng không tệ đến đây cuối cùng cũng giận tím mặt: Mẹ nó, chuyện của Vệ Tường Cẩm lúc trước còn chưa tính rõ ràng với cậu đâu, hiện giờ ngay trước mặt tôi cậu nói ba câu thì đều không rời khỏi Vệ Tường Cẩm, cuối cùng vẫn là cảm thấy tôi không có cách nào bắt được cậu hay sao!

"Hạ thiếu gia…"

Cố Trầm Chu bật ra mấy chữ, đột nhiên đẩy bàn ra vươn người về phía trước, túm lấy cổ áo Hạ Hải Lâu rồi kéo thẳng người đến ấn xuống mặt bàn!

Hạ Hải Lâu còn đang ngồi vắt chân nhàn nhã, vốn không hề ngờ rằng Cố Trầm Chu sẽ đột ngột ra tay, bụng và ngực lập tức đập mạnh vào bàn khiến bàn bị đụng mà dịch về phía trước vài bước, đau đến mức thở hắt ra một hơi.

Cố Trầm Chu buông áo Hạ Hải Lâu ra, đồng thời cũng nâng mạnh cằm đối phương lên.

Lần này lại đổi được một cái chớp mắt im lặng của Hạ Hải Lâu: Tư thế này rõ ràng hẳn là hắn làm với Cố Trầm Chu…

Nhưng tiếp đó, Cố Trầm Chu đương nhiên sẽ không đi nghe tiếng lòng của hắn, anh giống như tối ngày hôm đó rất thân mật ghé sát bên tai Hạ Hải Lâu, mang theo tiếng cười khe khẽ nhấn mạnh rõ ràng từng chữ một:

"Hạ Hải Lâu, cậu thực sự cảm thấy không một ai biết chuyện của mẹ cậu và Thủ tướng Hạ?"

Một đôi tay mở chiếc hộp Pandora.

Phòng thẩm vấn nhỏ hẹp đột nhiên trở nên an tĩnh.

Cố Trầm Chu hơi lùi lại, tầm mắt hơi nghiêng xuống nhìn thẳng vào trong mắt Hạ Hải Lâu.

Lạnh lẽo âm u từng tấc một.

Buốt giá thấm sâu từng góc cạnh.

Sau đó Hạ Hải Lâu bật cười khẽ, vỗ tay mấy cái:

"Cố thiếu gia, có bản lĩnh! Nếu anh không ngại nói ra thì tôi cũng đang muốn nghe để hiểu rõ rốt cuộc là bọn họ đã xảy ra chuyện gì?"

Thì ra là thật… Cố Trầm Chu thầm kinh ngạc trong lòng nhưng ngoài mặt lại không hề lộ chút cảm xúc, chỉ thuận thế buông cằm Hạ Hải Lâu ra.

Không đến thời gian một phút đồng hồ, trên cằm của Hạ Hải Lâu đã in lại một vết hồng rất rõ ràng. Hắn tỏ ra không có việc gì ngồi lại xuống ghế, tâm tình không tệ nâng chiếc bàn bị đụng đổ lên nói với Cố Trầm Chu:

“Tôi chưa từng nghĩ Cố thiếu gia lại có hứng thú với một đoạn chuyện cũ năm xưa này.”

Hạ Hải Lâu mỉm cười:

“Nhưng có lẽ Cố thiếu gia đã quên rồi, trong vụ sạt lở đất ở thôn Thanh Tuyền ấy tôi cũng đã từng nói, nếu Cố thiếu gia có hứng thú với chuyện này thì hoàn toàn có thể đến hỏi tôi, cần gì phải đi tìm hiểu phiền toái như vậy? Tôi nhất định sẽ nói hết những gì mình biết, không biết thì không nói.”

Cố Trầm Chu nhìn chằm chằm Hạ Hải Lâu một lúc nhưng cuối cũng cũng không nói gì cả mà xoay người rời đi.

Vừa đi ra khỏi phòng thẩm vấn cố ý kêu để riêng ra cho bọn họ, Cố Trầm Chu liền thầm nghĩ vì sao bản thân mình vừa rồi lại làm ra chuyện không hề có chút đẳng cấp nào như thế — cực kì không có chút chỉ số thông minh nào!

Hạ Hải Lâu…

Cố Trầm Chu lại im lặng một lúc, tiếp đó anh lái xe quay về sơn trang Thiên Hương.

Trên sơn trang Thiên Hương, ông cụ Cố đang ở sân sau đùa con khỉ kia, từ lần trước được con khỉ tặng quả thì ông cụ Cố không ba cũng năm ngày chạy đến đây thăm con khỉ đó, ngoài ra những lúc khác đi lên núi dạo một chút thì cũng rất sung sướng thoải mái.Cố Trầm Chu nhìn thấy cảnh vệ ở bên ngoài là biết ông nội nhà mình đến đây, anh dừng xe ở bên ngoài rồi quen đường tìm được ông nội mình ở sân sau, nhắc lại những lời từng nói một lần nữa:

“Ông nội, hay là ông mang con khỉ này về cùng ông đi?”

Lão gia tử quả thực có hơi động lòng, lần trước ông mang theo một ông bạn già đến đây thì ông ấy cũng bị con khỉ này chọc cho cười không ngừng… Nhưng Cố lão nhanh chóng lắc đầu cười ha hả:

“Thôi, con khỉ này có lẽ cũng đã quen ở lại đây, con cũng chưa từng xích nó đúng không? Có thể thấy được con khỉ này đã quen với con rồi mới có thể thường xuyên chạy đến đây nô đùa, nếu dẫn về bên Chính Đức Viên thì không hay nữa.”

Cố Trầm Chu cũng bỏ qua đề tài này, thấy trên bàn còn chưa có trà được pha liền tự mình động tay pha một bình trà Phổ Nhị cho ông nội nhà mình.

Ông cụ Cố bưng trà lên uống một hớp rồi nói lại việc chính:

“Chuyện hai ngày nay con đều có chú ý đến đúng không?”

Chuyện hai ngày nay đương nhiên là chỉ chuyện của Hạ Nam Sơn.

Cố Trầm Chu gật đầu:

“Cách kế hoạch không xa lắm, Hạ Nam Sơn đã bị kéo vào trong tầm mắt của mọi người.”

“Tiếp theo thì sao?”

Cố lão hỏi, đồng thời cũng gõ nhẹ một cái lên bàn đá.

“Kế hoạch lần này là do con đề xuất khi điều tra Hạ Hải Lâu trước lúc điều tra đến được huyện Đức Xương, cha và bác Thành của con đã phối hợp với con làm được đến bậc này – sau này con còn có ý tưởng gì không?”

Hai tay Cố Trầm Chu nắm lại với nhau, mi mắt rũ xuống ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng lắc đầu:

“Hạ Nam Sơn sẽ không khinh địch để bị gục ngã như thế, chúng ta làm được đến hiện giờ đã là không tệ.”

Cố lão ừ một tiếng:

“Nói cụ thể xem?”

Cố Trầm Chu:

"Hiện giờ chúng ta có thể nắm được nhược điểm gì của Hạ Nam Sơn? Cũng chỉ là một chút lạm quyền không phù hợp với tư tưởng của cấp trên mà thôi, hai việc này muốn lớn cũng được, muốn nhỏ thì chỉ cần một câu của người nào đó là có thể xóa sạch. Hiện giờ có thể kéo Hạ Nam Sơn vào trong tầm mắt của mọi người cũng coi như có thể hệ lụy đến rất nhiều kết quả, muốn làm thêm chút gì đó vào thời điểm mấu chốt này thì chính là phải ép vị kia của phe Úc phản kích lại."

Cố lão hơi gật đầu.

"Nhưng chúng ta cũng không thể không làm gì cả."

Cố Trầm Chu lại từ tốn mở miệng:

"Đầu tiên, chúng ta đứng ở bên phe Uông, vị kia của phe Uông sẽ không dễ dàng tha thứ cho việc có một thế lực mắt qua mày lại với người bên phe Úc hay là ra công nhưng không cố gắng xuất hiện bên phía mình, nếu thực sự có chuyện này thì vị bên phe Uông kia sẽ xử lí chúng ta trước; tiếp theo, Hạ Nam Sơn rơi xuống tình trạng này coi như đã là một cây đại thụ vươn thẳng lên trời, muốn nhổ cái cây lớn vươn đến trời này thì ngoại trừ một nhát búa đầu tiên kia cũng phải kiên trì không ngừng cho sâu mọt đục ruỗng nó…"

"Cho nên…?"

Cố lão hỏi.

Cố Trầm Chu nhếch môi để lộ một nụ cười không quá rõ ràng nhưng cực kì tự tin chắc chắn.

"Cho nên chúng ta phải lùi lại, phải lui vào đúng lúc ánh mắt mọi người tập trung lên người Hạ Nam Sơn đến mức cao nhất! Còn phải là không cam không muốn, không thể không lùi!"

Ông cụ Cố cảm thấy rất vừa lòng với đầu óc tỉnh táo của cháu trai mình.

Người có thể đi vào cục diện chính trị thì không có ai là đồ ngốc, nhưng có rất nhiều người không thể khống chế dục vọng tuôn trào ra của mình vào đúng thời điểm mấu chốt.

Ví dụ như người bị thắng lợi làm cho đầu óc choáng váng.

Ví dụ như người bị quyền thế mê hoặc đến mờ mắt.

Lại ví như người quá tự tin, quá cẩn thận hoặc là người có lập trường không kiên định hay là người không thể chấp nhận sự thất bại –

Mỗi người đều có khuyết điểm của riêng mình.

Nếu không có cách nào biết rõ khuyết điểm của bản thân và vượt qua được khuyết điểm này, loại người ấy cho dù có thủ đoạn cao minh lợi hại đến mức nào thì cũng chưa chắc đã có thể tươi cười đứng trong cục diện chính trị được bao lâu.

"Con hiểu được điểm này là tốt rồi."

Ông cụ Cố chậm rãi gật đầu.

"Kế hoạch lần này rất thuận lợi, nó chứng minh tính toán của con không hề sai một chút nào. Lần này rất tốt, con quả thực đã thắng được Hạ Nam Sơn một lần; nhưng đi thẳng một đường đến được vị trí này, người ngồi ở phía trên có ai là không từng nếm trải thắng thua? Lúc này cơ hội đã đến, nhưng nếu thực sự muốn khiến Hạ Nam Sơn chịu tổn thương thì vẫn còn hơi sớm."

Cố Trầm Chu gật đầu nghe theo, hơi dừng lại một chút rồi chợt hỏi:

"Ông nội, vì sao Hạ Nam Sơn vẫn chưa từng kết hôn?"

Ông cụ Cố liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái:

"Con nghe được lời đồn gì?"

Cố Trầm Chu hơi chần chừ:

"Là thật ạ? Hạ Hải Lâu…"

Chỗ hơi tạm dừng lại này mang theo rất nhiều ý nghĩa.

Ông cụ Cố bình tĩnh nói:

"Cô em gái kia của Hạ Nam Sơn là được nhận nuôi ở bên ngoài về. Hạ Nam Sơn và em gái của mình từng có một đoạn chuyện cũ, nhưng sau khi bị người lớn trong nhà nghiêm khắc phản đối thì cô em gái của cậu ta mất tích. Về phần cụ thể là như thế nào thì đây chỉ là việc nhỏ thôi, không cần phải bận tâm."

Cố Trầm Chu thầm nghĩ lời này thực ra rất đúng không hề sai, Hạ Hải Lâu có thân thế như thế nào thì liên quan gì đến anh? Anh đúng thật là đã bị Hạ Hải Lâu làm tức đến hồ đồ rồi, hơn nữa, hiện giờ còn không bằng đi tìm Vệ Tường Cẩm…

Chuyện ở bên này đã kết thúc, cũng nên đi tìm cậu ấy nói một lời xin lỗi cho đàng hoàng.

68. Chương 68: Ngoài Cửa Sổ

'Cộc cộc!'

'Cộc cộc!'

'Cộc cộc cộc!'

Quá nửa đêm một chút, Vệ Tường Cẩm đã ngủ thẳng được nửa giấc chợt ngồi bật dậy trên giường.

Nửa đêm anh đang ngủ đến mơ mơ màng màng thì nghe thấy bên ngoài có tiếng động, vốn muốn ra xem nhưng lại nghĩ hiện giờ là nằm trong nhà mình chứ không phải trong quân đội, có thể có chuyện gì? Cho dù có chuyện cũng không đến lượt anh đi. Bởi vậy liền nghiêng người tiếp tục ngủ. Kết quả là tiếng gõ rất nhỏ kia không bỏ qua cho anh, vẫn vang lên cực kì có tiết tấu như thế…

Cửa phòng vốn đóng kín, mành cửa cũng bị kéo lại quá nửa, ánh sáng mờ nhạt xuyên qua một nửa còn lại rọi vào trong phòng, cũng chiếu sáng một ít đồ bài trí trong phòng rõ ràng hơn một chút.

Vệ Tường Cẩm ngồi dậy một lúc, đầu tiên nghĩ rằng tiếng động không phải truyền đến từ ngoài cửa, sau đó anh lại cho rằng tiếng động này cũng không phải tiếng chuột đào hang, cuối cùng anh nhấc chăn ra đi đến bên cửa sổ kéo mạnh tấm mành ra – tiếp đó anh suýt cắn vào đầu lưỡi mình.

"… Tiểu Chu?"

"Ừ."

Vẻ mặt Cố Trầm Chu có phần biếng nhác, giọng nói của anh cách một phiến cửa truyền vào có vẻ hơi buồn bực:

"Mở ra được không?"

Vệ Tường Cẩm thật sự cảm thấy cho dù mình nhìn thấy một con quỷ đang bay ở bên ngoài thì cũng không kinh sợ như lúc thấy Cố Trầm Chu bám sát vào cửa sổ. Anh đẩy cửa sổ ra, vừa kéo người vào phòng vừa oán thầm:

"Muốn hóa trang thành trùm trộm cắp đó hả?"

"Càng tốt chứ sao?"

Cố Trầm Chu đáp.

Vệ Tường Cẩm sửng sốt, cẩn thận đánh giá hai mắt đối phương:

"Cậu say?"

Cố Trầm Chu:

"Một chút thôi…"

Một chút x10! Vệ Tường Cẩm tự động bổ sung cho hết lời nói của đối phương rồi lắc đầu:

“Được rồi, cậu ngồi đây một lát đi, mình lấy khăn mặt đến cho cậu.”

“Không gấp, hơn nữa mình cũng không say.”

Cố Trầm Chu lười biếng đáp.

Vệ Tường Cẩm thầm nghĩ nếu cậu thật sự không say, từ sau năm mười lăm tuổi luôn bày ra bộ dáng làm bộ làm tịch kia thì cậu còn lần nào leo cửa sổ nữa không? Cũng không thèm bận tâm đến đối phương, anh vẫn đi vào toilet thấm ướt khăn mặt của mình, không hề vắt nước mà cầm chiếc khăn ướt sũng như thế ra ngoài rồi ném thẳng lên mặt Cố Trầm Chu.

Một tiếng ‘pạch’ vang dội cực lớn, toàn bộ lời nói của Cố Trầm Chu đều bị hất ngược trở lại. Khoảng năm mười giây sau, người ngồi cũng không ra hồn kia vươn thẳng người dậy, túm chiếc khăn trên mặt xuống rồi bày ra vẻ mặt bình thường:

“… Tỉnh rồi.”

Vệ Tường Cẩm huýt một tiếng sáo:

“Đúng là tốt xấu đều phô cả ra! Sao cậu lại đột nhiên đến đây?”

“Đến tìm cậu.”

Cố Trầm Chu đáp một câu rồi cầm chiếc khăn mặt đã nhỏ nước thấm ướt hơn nửa chiếc áo của mình quay lại toilet, vắt kiệt nước, rửa sạch mặt lại một lần rồi mới đi ra nói tiếp:

“Vốnmình không định đến vào giữa đêm hôm như thế này, kết quả là lúc đến khách sạn đặt phòng thì bị người khác nhìn thấy rồi lôi mình đi uống rượu, uống hơn hai ba tiếng nhùng nhằng mãi mới thôi…”

“Sau đó cậu đến đây luôn?”

Vệ Tường Cẩm hỏi.

“Trèo lên cửa sổ phòng cậu…”

Cố Trầm Chu đáp.

Vệ Tường Cẩm cảm thấy nếu hiện giờ mình bật cười ha ha thì người bạn trúc mã của mình nhất định sẽ thẹn quá thành giận:

“Nói thật là mình cũng chưa từng trèo đâu!”

Cố Trầm Chu:

“Cậu muốn đi thật à? Không có cơ hội thì mình có thể tạo cơ hội cho cậu.”

Vẻ mặt của Vệ Tường Cẩm lập tức nghiêm túc:

“Nghĩ linh tinh gì đấy! Chỉ bằng cậu? Sức hấp dẫn còn hơi kém đó!”

“…”

Cố Trầm Chu chuyển đề tài.

“Chắc bác Vệ đã nói mọi chuyện cho cậu rồi?”

“Nói rồi.”

Vệ Tường Cẩm trả lời ngắn ngọn.

“Cho nên…”

Cố Trầm Chu hiếm có được một lần nói chuyện kém tự tin như thế.

Vệ Tường Cẩm quay lại bên giường ngồi xuống, nửa đêm bị người dựng dậy loay hoay một hồi nhưng anh cũng không thấy mệt nhọc:

“Hai người giao hẹn từ lúc nào? Trước khi đến huyện Đức Xương?”

“Cậu muốn hỏi chuyện nào? Nếu là giăng bẫy Hạ Hải Lâu thì là bắt đầu từ lúc mình đâm vào xe hắn.”

Cố Trầm Chu đáp:

“Đầu óc Hạ Hải Lâu đủ để dùng tốt, nhưng tính cách của hắn không hề chịu thua thiệt để người ta ăn một chút như vậy, mình chỉ châm cho hắn một chút mồi lửa mà hắn có thể tự bốc cháy một cách vui thích. Nếu là người khác ra tay thì Hạ Hải Lâu làm không tốt còn có thể nói là chút tâm tính đùa giỡn; nhưng nếu là tự mình mình ra tay…”

Cố Trầm Chu ngược lại hơi mỉm cười, nhưng nhìn vào lại cảm thấy toát ra chút vẻ lạnh lùng:

“Nếu hắn muốn chống đối mình thì nhất định sẽ lựa chọn cách đánh trả riêng, hơn nữa vì một mục đích nào đó mà nhất định sẽ chơi một ván lớn.”

Cố Trầm Chu dù liên tục hai từ ‘nhất định’, sau đó lại nói tiếp:

“Sau đó huyện Đức Xương xuất hiện. Chuyện này là sau khi mình gọi điện thoại cho cậu.”

Anh bình tĩnh thản nhiên nói:

“Tiếp theo mình nói chuyện này với cha mình, chỗ bác Vệ là cha mình nói, nhưng hẳn là cũng từ trước khi chúng ta đến huyện Đức Xương.”

Nếu như Vệ Thành Bá không đồng ý chuyện này thì bọn họ cũng chỉ có thể hủy bỏ hành trình giữa chừng.

“Rồi lừa mình?”

Vệ Tường Cẩm hỏi.

Cố Trầm Chu nhìn Vệ Tường Cẩm một lúc.

Vệ Tường Cẩm:

“Mỗi lần cậu nhìn mình như vậy thì vốn không có chuyện gì tốt… Chắc không phải cậu muốn nói là cậu đã ám chỉ cho mình chứ?”

Cố Trầm Chu lắc đầu:

“Lúc cùng đi là mình lừa cậu. Nhưng sau khi tiến vào phòng thẩm tra thì thực ra phó quan Trương đã ám chỉ cho cậu – đương nhiên chính ông ấy cũng không biết – hai nhà chúng ta có giao tình nhiều năm như thế, hai người chúng ta lại lớn lên bên nhau, sao có thể xuất hiện một chuyện hai nhà không hề nhúng tay vào làm gì mà đã đổ hết lên đầu đứa con của một nhà khác?”

Không nói đến tình cảm, chỉ riêng nói về chỉ số thông minh thì đã quá không ra gì rồi.

Vệ Tường Cẩm không nói gì một lúc:

“Mình tưởng là ý của riêng phó quan Trương.”

“Sao có thể?”

Cố Trầm Chu cười nói. Vì sao phó quan Trương lại phải nói ra suy nghĩ của mình? Ông ta là cấp dưới của Vệ Thành Bá, tất cả hành động đương nhiên là nghe theo sự chỉ huy của Vệ Thành Bá. Nói trắng ra thì đám thiếu gia đời thứ ba như họ vẫn còn chưa đứng ra tạo lập được vị trí của bản thân, nếu không phải có một người cha tốt thì ai để tâm đến bọn họ?

“Đúng vậy, sao có thể.”

Vệ Tường Cẩm cũng lắc đầu rồi đứng lên:

“Cậu có đói bụng không? Mình xuống lấy thứ gì đó lên ăn.”

“Ừ, mình uống rượu chay.”

Cố Trầm Chu đáp.

“Đợi nhé.”

Vệ Tường Cẩm nói một câu rồi đi ra khỏi phòng, xuống lầu kéo ngăn kéo và tủ lạnh ra, lục lọi hồi lâu mới tìm ra được một chai rượu với mấy cái túi đựng đồ nhắm. Anh cầm mấy thứ này, tìm thêm hai cái bát quay lại tầng trên, Cố Trầm Chu đã bật đèn trong phòng, ngồi trên ghế đối diện với cửa sổ không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Vệ Tường Cẩm đặt mấy thứ kia lên bàn, bản thân cũng kéo một chiếc ghế dựa ngồi xuống:

"Cậu còn uống rượu nữa được không? Hay là uống nước?"

Trong nhà còn có một chai nước khoáng vẫn chưa được mở, vừa rồi cũng được anh thuận tiện xách lên đây.

Dù sao lúc trước cũng đã uống rượu, đêm nay chắc chắn là không ngủ nổi rồi, Cố Trầm Chu cũng không bận tâm lắm:

"Cậu muốn uống thì mình sẽ uống cùng cậu."

Nói rồi cầm lấy cái chai trên bàn mở ra, mỗi người rót một chút rượu.

Hai người anh em ngồi uống trộm đương nhiên là không thể mời rượu, Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm coi như uống đồ uống thông thường, Vệ Tường Cẩm nói:

"Cậu bị kẻ nào chuốc thành ra như vậy, còn uống say đến nửa đêm rồi chạy qua đây?"

Anh càng muốn hỏi hơn là kẻ nào có thể diện lớn như thế, còn chuốc được Cố Trầm Chu quá chén?

Cố Trầm Chu cầm chén lên uống một hớp rượu lạnh, dừng lại một lúc mới đáp:

"Là một vị con cháu nhà họ Úc, mình đẩy ra không được nên đành qua."

Vệ Tường Cẩm cau mày:

"Người nào của nhà họ Úc?"

"Úc Chí Kiệt."

Cố Trầm Chu nói.

Vệ Tường Cẩm hơi ngẫm nghĩ một lúc liền nhớ ra kẻ này: Cũng không phải con trai con gái trực hệ của Úc Thủy Phong mà là cháu trai của chú của Úc Thủy Phong, lại thêm bản thân không hề tiến vào quan trường mà lựa chọn theo nghiệp buôn bán, nói về tổng thể thì không thể tính là người cùng giới với họ:

"Hắn có thể diện lớn vậy à?"

Cố Trầm Chu cười không nói gì.

Vệ Tường Cẩm:

"Đừng cười, nhìn qua đã biết trong bụng toàn suy nghĩ xấu xa."

Cố Trầm Chu bất đắc dĩ:

"Chỉ là đúng lúc có cơ hội đến bên cạnh để tìm hiểu họ Úc thôi. Bản thân Úc Chí Kiệt không có gì, nhưng nghe nói hắn rất được con trai Úc Nguyên Phái của vị họ Úc kia yêu thích, bình thường không cần chào hỏi cũng có thể tự do ra vào cửa lớn của nhà Úc Nguyên Phái."

"Vì sao hắn lại tìm cậu?"

Vệ Tường Cẩm hỏi.

Cố Trầm Chu:

"Tự hắn muốn đến xem mình thế nào và Úc Nguyên Phái kêu hắn đến đây xem mình, cậu chọn về nào?"

"Về sau."

Vệ Tường Cẩm đáp, lại nhíu mày:

"Nhà họ Úc vẫn luôn không có động tĩnh gì, cuối cùng giờ cũng bắt đầu?"

Cố Trầm Chu không nói gì, anh ngược lại càng có khuynh hướng nghiêng về việc vị nào đó của phe Úc không biết chuyện này. Nhưng nếu đối phương đã muốn động tay thì cũng là một chuyện tốt… Giống như một con nhím vậy, lúc nó không động đậy thì ai cũng thấy nó khó giết, nhưng một khi đã động đậy rồi thì tuy rằng lực sát thương có lớn hơn chút nhưng cũng có thể để người ta nắm được cơ hội.

"Nói xem."

Vệ Tường Cẩm đột nhiên nhẹ giọng hỏi Cố Trầm Chu:

"Nhà mình ra rồi, nhà cậu làm sao đây?"

"Lùi. Nhưng muốn lùi cũng phải kéo Hạ Nam Sơn rụng đã."

Cố Trầm Chu trả lời.

"Bằng không sớm muộn gì chúng ta cũng bị thanh toán."

"Phe Uông không hề có bất kì khả năng nào sao?"

Vệ Tường Cẩm hỏi.

Cố Trầm Chu trầm tư một lúc:

"Ai biết được… Dù sao vẫn phải để lại một đường lui cho hai nhà chúng ta. Thực ra nếu không có vụ tai nạn xe của cậu, nhà họ Vệ dù sao cũng không thuộc hệ thống hành chính, sẽ không có ai cố ý kéo nhà họ Vệ vào đây."

Vệ Tường Cẩm uống một hớp rượu, có chút đăm chiêu:

"Hạ Nam Sơn là người trung thành của phe Úc, chúng ta động vào Hạ Nam Sơn thì không phải tương đương với trực tiếp đối đầu với phe Úc sao?"

"Cho nên phải nắm bắt được đúng thời điểm."

Cố Trầm Chu nói, với người nhà của mình, bất kể là Cố Tân Quân hay ông cụ Cố thì anh cũng chỉ có một câu này, nhưng với Vệ Tường Cẩm, anh dừng lại một quãng rồi thêm một câu:

"Hoặc là kéo ông ta ra sau, cùng nhảy xuống."

Vệ Tường Cẩm không hề cảm thấy bất ngờ, anh liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu, cười nói:

"Mình còn nghĩ cậu ra nước ngoài một chuyến quay về rồi thì càng ngày càng không có cá tính nữa."

Những người thuộc đời thứ ba có thể lăn lộn trong giới thì sao có thể không có cá tính? Cố Trầm Chu lắc đầu:

"Muốn thế lực không có đủ thế lực, muốn thủ đoạn không có nhiều thủ đoạn, không có chút manh mối gì thì chúng ta dựa vào đâu để loại bỏ phe Úc? Đây là đánh giá thật sự, bất kể là Úc Thủy Phong hay Uông Bác Nguyên… Lời này mình cũng chỉ nói ra trước mặt cậu, cho dù là người trong nhà mình thì mình cũng chỉ nói một câu 'Chưa đủ vững vàng' thôi."

Thời gian đến nhiệm kì mới còn rất ít, Cố Trầm Chu lại vẫn chưa bước vào thể chế. Anh muốn tăng thêm sức nặng lời nói của mình ở ngay trong nhà, một là muốn biểu hiện ra năng lực để được Cố Tân Quân và ông cụ Cố tán thưởng, một mặt khác là muốn ngày càng trở nên ổn trọng hơn, làm việc cần phải đi một bước nhìn ba bước, nhưng nói chuyện thì có thể nói một thì một, hai thì hai.

"Cậu có ý tưởng gì không?"

Vệ Tường Cẩm hỏi.

"Ý tưởng duy nhất của mình chính là đi bước nào xem bước nấy."

Cố Trầm Chu nói.

"Bộ trưởng Cố không có ý tưởng gì trong chính đàn, mình ở bên ngoài ngoại trừ vỗ tay cổ vũ thì có thể có ý tưởng gì?"

Vệ Tường Cẩm ừ một tiếng, sau đó anh chợt nói:

"Mình cảm thấy mọi chuyện có chỗ không thỏa đáng!"

Cố Trầm Chu sửng sốt:

"Chuyện gì?"

Vệ Tường Cẩm liếc xéo Cố Trầm Chu:

"Hôm nay cậu đến là để giải thích đúng không? Né tránh đề tài đó! Tưởng rằng leo cửa sổ khiến mình không thể không cho cậu vào đây là có thể giải quyết vấn đề hả?"

"Cậu nói thử xem?"

Cố Trầm Chu hỏi.

Vệ Tường Cẩm cân nhắc:

"Cậu có muốn ra ngoài lại một lần, mình ra đẩy cậu xuống không?"

Cố Trầm Chu:

"… Không đùa hả?"

"Đương nhiên là không."

Vẻ mặt Vệ Tường Cẩm nghiêm túc.

Cố Trầm Chu uống sạch rượu trong chén, đứng dậy đi về phía cửa sổ.

"… Cậu làm gì thế?"

Vệ Tường Cẩm hỏi.

"Cho cậu đẩy một cái."

Cố Trầm Chu đáp.

Vệ Tường Cẩm tưởng rằng Cố Trầm Chu đang nói đùa, còn định nói thêm hai câu nữa, kết quả giây tiếp theo liền nhìn thấy Cố Trầm Chu thực sự đẩy cửa sổ định leo ra bên ngoài.

Đùa thật? Vệ Tường Cẩm sắp xù lông đến nơi:

"Đây là tầng ba đấy!"

"Không đến mười thước đâu, có lẽ ngã cũng sẽ không có vấn đề gì."

Cố Trầm Chu nói xong thì lấy di động ra:

"Mình gọi xe cấp cứu trước."

Mặt Vệ Tường Cẩm cứng ngắc:

"Cậu thật sự hoàn toàn tỉnh táo? Có muốn mình đi nấu canh giải rượu cho cậu không?"

Cố Trầm Chu quay đầu lại liếc nhìn Vệ Tường Cẩm, chợt cười rộ lên rồi dễ dàng nhảy từ trên cửa sổ xuống:

"Đùa thôi! Mình cũng không có vấn đề về đầu óc, hơn nửa đêm gọi xe cấp cứu đến đây, ngày mai cậu có thể được lên tít đầu trên trang nhất đấy!"

"Trước khi lên trang nhất thì mình đã bị cha đánh cho vào viện rồi."

Vệ Tường Cẩm kêu toáng lên:

"Ngày đó lúc cả nhà đến đây, lúc cha nói cho mình mình cũng không biết nên nói gì, kết quả là cuối cùng cha còn dạy dỗ mình một trận nên thân, mẹ mình ở bên cạnh cũng vừa nghe vừa nói mình… F*ck, vì sao bọn họ vẫn còn chưa nhận cậu thành con trai ruột chứ!"

Hơi dừng một lát, anh lại hỏi:

“Ngày đó mình chuyển nhà sao cậu lại không đến? Khi đó hẳn là có thể lén nói một chút mà?”

Cố Trầm Chu:

“Hỏi cậu một câu.”

“Ừ?”

“Nếu ngày đó mình xuất hiện thì cậu sẽ thực sự trách mình à?”

Cố Trầm Chu hỏi.

Vệ Tường Cẩm hơi khựng lại:

“Không, ngày đó đi từ trong quân khu ra mình cũng chỉ tức giận vì cậu không hề nói lí do gì.”

Cố Trầm Chu:

“Cho nên mình cảm thấy đợi sự thật phơi bày hết rồi đi tìm cậu vẫn tốt hơn… Cậu đối xử với mình không hề có chút nguyên tắc nào, áp lực này cũng hơi lớn.”

Vệ Tường Cẩm:

“…”

Thời gian bất tri bất giác đã qua ba giờ đêm.

Cách tòa nhà hơn một ngã tư đường, Hạ Hải Lâu ngồi ở trong xe cũng có thể nhìn thấy rõ ràng căn phòng đã sáng đèn hơn hai tiếng kia.

Đó nhất định là phòng của Vệ Tường Cẩm.

Hạ Hải Lâu thầm nghĩ.

Cố Trầm Chu sẽ làm gì với đối phương ở trong đó?

Đùa giỡn nói chuyện phiếm? Cùng ngủ trên một cái giường?

Hạ Hải Lâu xoay cái cổ cứng ngắc, ngáp một cái rồi từ tốn khởi động xe chuẩn bị rời đi, chợt có chút không hiểu vì sao nhất định phải tự mình theo đuôi Cố Trầm Chu, bay liền hai tiếng cũng thôi đi, nửa đêm còn chạy đến chỗ này theo dõi…

Tìm người chuyên nghiệp không phải là tốt hơn nhiều sao?

Còn nữa…

Con tôm hùm khổng lồ ngon lành kia, Hạ Hải Lâu có phần uể oải tối tăm, rốt cuộc thì đến khi nào mới có thể thực sự ăn đến miệng đây?

69. Chương 69: Cố Đểu Cáng

Tiếp đó hai nhà Cố Vệ đều phải khiêm nhường hơn, Cố Trầm Chu cuối cùng cũng không ở lại trong nhà Vệ Tường Cẩm bao lâu, không đến bốn giờ sáng anh đã rời khỏi nhà của đối phương, nhân lúc buổi tối không có người quay lại căn phòng mình đã đặt trong khách sạn.

Lúc này vừa qua 4 giờ 30 phút, Cố Trầm Chu vào phòng liền trực tiếp đẩy cửa phòng tắm ra đi vào, sau khi tắm rửa thoải mái đang chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi thì anh nhận được một cú điện thoại.

… Giờ là giờ nào rồi?

Cố Trầm Chu ấn lên thái dương đang giật giật đau đớn, áp chế sự bực bội trong lòng, đưa mắt nhìn dãy số rồi mới nhấc điện thoại:

“Chuyện gì?”

“Cố thiếu gia…”

Đầu điện thoại bên kia rõ ràng là cũng có hơi chần chừ:

"Rất xin lỗi đã quấy rầy ngài vào lúc muộn thế này, tôi thấy ngài vẫn còn chưa nghỉ ngơi…"

"Thấy tôi vẫn còn chưa nghỉ ngơi?"

Cố Trầm Chu hỏi:

"Tôi nhớ rõ tôi kêu anh đi tra xét hành tung của Hạ Hải Lâu."

"Đúng vậy, Cố thiếu gia…"

Đầu điện thoại bên kia nói:

"Hôm nay Hạ Hải Lâu vẫn luôn đi theo ngài…"

Cố Trầm Chu:

"…"

Đầu điện thoại bên kia rõ ràng là cũng có chút khó hiểu về việc này:

"Chúng tôi vẫn đi theo Hạ Hải Lâu, vốn tưởng rằng cậu ta đến đây là có việc gì khác hoặc đang tìm người nào khác, cho đến vừa rồi chúng tôi phát hiện Hạ Hải Lâu vẫn đi theo Cố thiếu gia nên mới quấy rầy Cố thiếu gia vào giờ này…"

Cuối cùng vẫn không quên biện giải một chút cho hành vi gọi điện thoại lúc nửa đêm của mình.

Cố Trầm Chu hỏi:

"Cậu ta hiện đang ở đâu?"

"Đang ở tầng dưới của khách sạn mà Cố thiếu gia ở."

Người ở đầu kia điện thoại vội vàng đáp.

Cố Trầm Chu mặc một chiếc áo choàng tắm, đi đến bên cạnh cửa sổ nhìn xuống dưới thì thấy Hạ Hải Lâu đang đứng tựa vào chiếc xe đang dừng ở ven đường.

Đối phương vẫn đang nhìn chăm chú vào ô cửa sổ này của anh, ánh mắt Cố Trầm Chu nhìn xuống vừa lúc chạm vào ánh mắt hắn đang nhìn lên, Hạ Hải Lâu liền nhếch môi cười khẽ với Cố Trầm Chu một cái.

Cố Trầm Chu bình tĩnh mở miệng:

"Tôi biết rồi."

Sau những màn đối đầu liên tiếp, anh cảm thấy bất kể Hạ Hải Lâu làm chuyện gì cũng không còn kì lạ nữa, trái ngược với một màn 'Anh hùng cứu mĩ nhân' mà hắn tự biên tự diễn lúc trước, giờ tự mình theo dõi đến đây là có ý gì?

"Vậy…?"

Người ở đầu điện thoại bên kia chờ chỉ thị của Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu cũng không cố ý tránh né Hạ Hải Lâu ở tầng dưới, vẫn đứng ở bên cửa sổ nói chuyện với người trong điện thoại:

"Hắn cố ý đứng ở tầng dưới khách sạn của tôi – hắn có phát hiện ra các người không?"

Người ở đầu kia điện thoại hơi dừng lại:

"Cố thiếu gia, tôi đoán đối phương đã phát hiện rồi. Hạ Hải Lâu hình như từng được huấn luyện ở mặt này."

"Vậy các người rút lui hết trước đi."

Cố Trầm Chu nói ngắn gọn rồi trực tiếp ngắt di động, cầm điện thoại trong phòng lên bấm dãy số của bộ phận phục vụ.

"Xin chào ngài, đây là bộ phận lễ tân của khách sạn, xin hỏi ngài có cần gì chăng?"

“Nhìn ra cửa của khách sạn xem.”

Cố Trầm Chu thản nhiên nói:

“Nơi này của các người để cho một kẻ tùy tiện đứng ở dưới theo dõi phòng của khách à?”

Người ở bàn lễ tân đương nhiên là đã có kinh nghiệm với những thử thách từyêu cầu của khách hàng, lại thêm hành động đứng bên ngoài của Hạ Hải Lâu quả thực không được bình thường lắm, anh ta nói đâu vào đấy:

“Cảm ơn ngài đã nhắc nhở! Xin thứ lỗi vì đã khiến ngài cảm thấy bất tiện, chúng tôi sẽ lập tức phái người đi xử lí, trong vòng mười lăm phút sẽ giải quyết xong chuyện này. Xin hỏi còn chuyện gì nữa không?”

“Hết rồi.”

Cố Trầm Chu nói xong liền cúp điện thoại, cũng không lên giường, không thay áo choàng tắm trên người ra mà ngồi yên vị trên sô pha.

Chỉ trong vòng mười phút, chuông ở cửa phòng anh liền được ấn vang.

Cố Trầm Chu đứng dậy ra mở cửa phòng, ở bên ngoài, nhân viên phục vụ trong khách sạn cùng Hạ Hải Lâu đứng ở đó, nhân viên phục vụ mặc đồng phục mỉm cười:

“Thưa ngài, đây là vị khách mà ngài đợi.”

Cố Trầm Chu đã sớm đoán được kết quả sẽ là như thế này nhưng cũng không nói gì. Thứ nhất, nói với một nhân viên phục vụ thì có thể có ích lợi gì? Thứ hai, nếu Hạ Hải Lâu có thể bị một nhân viên phục vụ trong khách sạn ngăn lại – vậy không chỉ là một trò cười của Hạ Hải Lâu mà cũng là một trò cười cho sự tranh đấu giữa Hạ Hải Lâu và anh.

“Tôi biết rồi.”

Anh gật đầu với nhân viên phục vụ đưa Hạ Hải Lâu lên.

Nhân viên phục vụ rất có mắt nhìn mà lùi xuống, lúc sắp đi còn liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu dáng vẻ anh tuấn vài lần – khách sạn này đã từng tiếp đón không ít idol cùng những người thành công được người khác vây quanh, nhưng nếu kêu anh ta so sánh những idol đeo kính đen kia với người này thì thực sự không có được khí thế như đối phương; so đến những người thành công thì lại không được anh tuấn như đối phương…

Nghĩ đến đây thì anh ta thuận thế liếc mắt nhìn sang vị khách mà đối phương đến tìm một cái, nhưng còn chưa kịp nhìn cẩn thận thì chỉ thấy thanh niên anh tuấn đang nhỏ nhẹ nói nói cười cười với người đứng ở cửa hơi nghiêng đầu liếc nhìn anh ta một cái.

Cái liếc mắt này vừa lạnh lùng lại vừa bén nhọn, quả thực giống như một miếng băng nhọn đột ngột rơi lên da. Nhân viên phục vụ vội vàng thu hồi ánh mắt rồi nhanh chóng bước qua chỗ rẽ, mượn bức tường để ngăn chặn ánh mắt của đối phương.

Lúc này Hạ Hải Lâu mới vừa lòng thu hồi tầm mắt, ý cười bên khóe môi lại sâu thêm vài phần:

“Vốn không muốn đến quấy rầy Cố thiếu gia muộn như thế, nhưng mà – tôi ở bên ngoài nhìn thấy Cố thiếu gia vẫn còn chưa nghỉ ngơi, Cố thiếu gia cũng vừa khéo nhìn thấy tôi, đây không phải cũng là một loại duyên phận sao? Không chào hỏi gì ngược lại càng thất lễ hơn, nên đành phải lên vào giữa đêm quấy rầy Cố thiếu gia –“

“Hạ thiếu gia muốn nói gì?”

Cố Trầm Chu đứng tựa vào cửa hỏi.

Nói thực ra thì Hạ Hải Lâu không thường nhìn thấy Cố Trầm Chu như thế: Trên người chỉ mặc một chiếc áo choàng tắm, cổ và xương quai xanh, thậm chí là ***g ngực ở ngay bên dưới đều lộ ra, vẻ mặt và động tác đều lộ vẻ lười biếng, mí mắt hơi rũ xuống nhìn qua có phần thờ ơ, màu da trên tay và mặt vẫn là màu trắng sáng như lúc thường, nhưng là phần da trước ngực lộ ra khỏi áo choàng tắm lại có màu hồng nhạt… Hạ Hải Lâu đoán là vì tối hôm nay Cố Trầm Chu có uống rượu, tác dụng của việc uống rượu tuy không hiện lên mặt nhưng lại thể hiện qua thân thể, có hơi kì quái là –

Hạ Hải Lâu nhìn lướt qua rồi lại lướt lại, tiếp tục liếc mắt nhìn một cái, không kìm được chợt nhớ đến một món ăn nổi tiếng có tên là 'Túy hà'… Hắn ho một tiếng rồi xua hình ảnh chợt xuất hiện trong đầu, nói với Cố Trầm Chu:

"Cố thiếu gia muốn nói chuyện ở đây?"

Ngụ ý là không mời tôi vào ngồi ư?

Nói xong câu đó, Hạ Hải Lâu còn tưởng rằng đối phương thể nào cũng sẽ bày ra nụ cười lạnh hoặc khinh miệt hoặc địch ý – nhưng kết quả là không có gì cả.

Cố Trầm Chu chỉ mỉm cười rồi nghiêng người:

"Mời Hạ thiếu gia."

Màn nói chuyện dễ dàng bất ngờ này ngược lại khiến Hạ Hải Lâu phải nhìn Cố Trầm Chu nhiều thêm hai cái, hắn đương nhiên không thể nào cảm thấy rằng Cố Trầm Chu đã quên đi quan hệ đối lập giữa hai nhà hay thậm chí là giữa hai người, nhưng quả thực chính xác là bắt đầu từ lúc Cố Trầm Chu đâm xe, Hạ Hải Lâu cảm thấy người đứng trước mặt mình giống như một đề bài lựa chọn, lúc nhìn lướt qua thì toàn bộ đáp án đều rất trực quan, nhưng chỉ cần hơi vô ý một chút thì sẽ chọn sai.

Hắn tưởng rằng Cố Trầm Chu sẽ không lập tức chơi lớn như thế, nhưng Cố Trầm Chu đã chơi; hắn tưởng rằng khi mình động vào Vệ Tường Cẩm thì khi hai người gặp mặt, Cố Trầm Chu cho dù có thể nhẫn nhịn không đấm cho hắn một cái thì cũng không thèm nhìn hắn, nhưng kết quả là… Cố Trầm Chu vừa mới đi từ nhà họ Vệ ra, bọn họ lại cùng ngồi trên một bộ salon, không khí tuy không thân thiện nhưng ít nhất cũng không giương cung bạt kiếm.

Rốt cuộc Cố Trầm Chu là loại người như thế nào?

Nếu giống như Cố Trầm Chu từng cân nhắc về Hạ Hải Lâu, Hạ Hải Lâu hiện tại cũng càng ngày càng suy nghĩ nhiều về con người của Cố Trầm Chu – cùng với hắn.Bình tĩnh, tự tin, nhẫn nại, đầu óc rất tốt, điển hình cho loại người hành động vì lợi ích, còn nữa… Lạnh lùng cùng dối trá ngoài dự đoán của người khác.

Ánh mắt của Hạ Hải Lâu lại đảo qua người Cố Trầm Chu một lần nữa, lúc này hắn không hề che giấu chút nào, tầm mắt di chuyển trên từng tấc từng tấc thân thể cùng làn da lộ ra bên ngoài của Cố Trầm Chu.

Nhưng đối phương cũng không tỏ vẻ gì đặc biệt mà ngồi đối diện hắn, hai chân tách ra, vạt áo hơi buông lỏng, ngón tay út cùng áp út bên trái đặt trên tay vịn sô pha tùy ý nhấc lên, không có bất cứ phản ứng nào với tầm mắt của hắn…

Tự tin và kiêu ngạo đến mức khiến người ta yêu thích. Hạ Hải Lâu thầm nghĩ.

Nhưng hiện giờ hắn quả thực không có cách nào có thể nhanh chóng động đến Cố Trầm Chu… Hạ Hải Lâu rũ mi một lát, thấy Cố Trầm Chu nâng ngón trỏ lên gõ nhẹ lên tay vịn.

Đây là biểu hiện anh đã không còn kiên nhẫn.

Hạ Hải Lâu cười rộ lên:

"Lần này đến là muốn nói cho Cố thiếu gia một tin tức, không biết Cố thiếu gia có hứng thú không?"

"Chăm chú lắng nghe."

Cố Trầm Chu đáp.

"Chuyện bên Toại Lâm hẳn là Cố thiếu gia vẫn có phần chú ý."

Hạ Hải Lâu tựa như lơ đãng nói ra:

"Phía Toại Lâm đã hoàn toàn trở nên yên ổn, ngày hôm qua Thủ tướng Hạ đã đến Toại Lâm, gặp mặt với chính quyền địa phương ở Toại Lâm."

Cố Trầm Chu đang bắt đầu cân nhắc đến chuyện nếu đối phương không nói chuyện sẽ đuổi hắn ra ngoài lập tức dao động.Trong lời nói này của Hạ Hải Lâu có ẩn ý, hắn muốn nói gì?

Toại Lâm, chính quyền địa phương, Thủ tướng Hạ...

Hạ Hải Lâu nói tiếp:

"Còn cố ý đến thị sát ở khu Tang Tán –"

Tang Tán là vùng đất thuộc Toại Lâm, khu vực này cũng do dân tộc thiểu số sinh sống tại đây tự trị.

"Bất kể là gặp mặt hay thị sát thì đều được tiến hành vô cùng thuận lợi."

Hạ Hải Lâu ngừng lại đúng lúc, cười tủm tỉm nói với Cố Trầm Chu:

"Hiện giờ tình hình ở Toại Lâm đã ổn định, hệ thống giao thông cũng đã hoạt động, nghe nói núi tuyết và thảo nguyên ở địa khu Tang Tán rất đẹp, Cố thiếu gia có hứng thú đến Toại Lâm du ngoạn một chuyến không?"

Nói đến đây lại bổ sung thêm.

"Cùng tôi."

Cố Trầm Chu lẳng lẳng nhìn Hạ Hải Lâu một lúc, không lập tức từ chối nhưng lại như có chút ám chỉ:

"Cảnh sắc chính là núi tuyết và thảo nguyên."

Hạ Hải Lâu mỉm cười mờ ám:

"Núi tuyết và thảo nguyên dù có đẹp, nhưng nào có đẹp giống như con người được."

"Có đạo lí."

Cố Trầm Chu cũng mỉm cười, tiếp đó đề tài lại thay đổi, anh hỏi đối phương:

"Vì sao Hạ thiếu gia lại đột nhiên nhắc đến chuyện này với tôi?"

Khóe môi của Hạ Hải Lâu vẫn mang theo nụ cười như có như không:

"Tôi thấy Cố thiếu gia cảm thấy rất hứng thú với thân thế của tôi, còn tưởng rằng Cố thiếu gia vô cùng tò mò mà."

Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu một cái, thầm nghĩ cái cớ này đối phương lấy cũng quá vụng về.Nhưng đúng lúc này Hạ Hải Lâu lại cười nói:

"Thủ tướng Hạ kêu tôi đừng lêu lổng nữa, tôi chỉ muốn đi thưởng thức cảnh đẹp bồi dưỡng thẩm mĩ. Nhưng nếu chỉ đi một mình thì cũng có hơi cô đơn –"

Cố Trầm Chu:

"Chỉ e Hạ thiếu gia vẫn phải đi một mình rồi."

Hạ Hải Lâu nhíu mày.

Cố Trầm Chu tiếp tục:

"Nhưng mà, nếu Hạ thiếu gia không ngại nói địa chỉ điểm đến cho tôi, nói không chừng đến lúc ấy mọi người có thể tình cờ gặp nhau đúng không?"

Ý cười bên khóe môi Hạ Hải Lâu sâu thêm, không hề lấy giấy bút ra mà đứng lên vươn người ghé sát đến trước mặt Cố Trầm Chu, lưng hơi cúi xuống ghé sát bên tai đối phương nói:

"Khu Đông Lâm thuộc thành phố Tang Tán, nếu Cố thiếu gia đi dạo xung quanh thì tôi nghĩ chúng ta nhất định có thể gặp nhau –"

Hắn nhìn vành tai của đối phương gần trong gang tấc, đáy lòng bất chợt cảm thấy giống như bị một cọng lông vũ quét qua, đang chần chừ không biết nên tiến thêm một bước hay dứt khoát lùi lại phía sau thì Cố Trầm Chu chợt quay đầu lại.

Ánh mắt nhìn thẳng vào nhau.

Hạ Hải Lâu nghiêm trang đứng thẳng dậy lùi lại hai bước, vừa ám chỉ với đối phương rằng mình không hề có ác ý lại vừa thầm hối hận, cảm giác như mình lại bỏ lỡ một cơ hội tốt, nhưng hắn không kìm được thầm nghĩ, chỉ e cho dù con tôm hùm này uống rượu thì vẫn có thể vung vẩy một đôi càng kiếm cực kì điêu luyện…

70. Chương 70: Xuyên Qua Mặt Nước Nhìn Thấu Đáy Nước

"Xin chào quý khách, chuyến bay đến thành phố Tang Tán sắp cất cánh, để đảm bảo an toàn của quý khách, mong các vị tạm thời tắt thiết bị điện tử trong tay, vô cùng cảm ơn."

"Xin chào quý khách, chuyến bay đến thành phố Tang Tán sắp cất cánh, để đảm bảo an toàn của quý khách, mong các vị tạm thời tắt thiết bị điện tử trong tay…"

Khoảng 4 giờ 24 phút chiều.

Cố Trầm Chu nhắm mắt lại ngồi trên ghế ngủ bù nhưng cũng không thật sự ngủ.

Cuộc đối thoại một tuần trước với Hạ Hải Lâu đã làm thay đổi lịch trình của anh, khiến Cố Trầm Chu vốn chuẩn bị ở lại chỗ Vệ Tường Cẩm vài ngày rồi mới quay về kinh thành trực tiếp hủy bỏ vé máy bay vài ngày sau, đồng thời cũng gọi điện thoại về nhà nói vài câu về chuyện này với cha mình, trong đó cũng không hề bỏ qua việc Hạ Hải Lâu có có ý gì, mục đích căn bản của Hạ Hải Lâu là gì.

Về phần nội dung cuộc nói chuyện, Cố Trầm Chu dứt khoát bỏ qua việc Hạ Hải Lâu nói 'thân thế' của mình có vấn đề, lí do này thật sự giống như đang kiểm tra chỉ số thông minh – cho dù Hạ Nam Sơn thật sự là cha ruột của Hạ Hải Lâu thì sao? Không có Hạ Nam Sơn, Hạ Hải Lâu có thể làm gì?

Cùng sống dưới một mái nhà lâu như thế, tuy rằng trước khi về nước thì quan hệ của hai cha con vẫn không được tốt, nhưng nếu như chỉ dựa vào thói quen sinh hoạt mà nói thì cũng coi như rõ như lòng bàn tay.

Khi Cố Trầm Chu gọi điện thoại qua thì đúng thời gian Cố Tân Quân đang xem tin tức buổi sáng. Cố Tân Quân nghe xong những lời nói của Cố Trầm chu thì điều chỉnh âm lượng TV, trầm tư một lát rồi nói:

"Con chắc chắn lời của Hạ Hải Lâu là thật?"

"Hạ Hải Lâu không phải đồ ngốc."

Cố Trầm Chu đáp:

"Hắn không cần bịa chuyện mà sẽ lập tức bị kiểm chứng là thật hay giả này."

Tiếp đó anh hơi dừng lại rồi mới tiếp tục:

"Hắn chỉ biết bịa đặt những lời thật thật giả giả có thể lừa gạt được người khác."

"Hạ Hải Lâu cố ý nhắc đến Toại Lâm và Hạ Nam Sơn…"

Cố Tân Quân còn chưa nói xong thì Cố Trầm Chu đã tiếp lời:

"Nếu cân nhắc từ phía nhà chúng ta thì những việc có hứng thú hiện giờ một là ích lợi, hai là Hạ Nam Sơn xui xẻo. Câu tiếp theo Hạ Hải Lâu nói có liên quan đến thân thế đã có thể giải thích vế thứ hai, về phần cái đầu tiên… Con cảm thấy Hạ Nam Sơn gặp xui xẻo vốn đã là một loại lợi ích sẵn có."

"Ông ta đang ở khu Đông Lâm thuộc thành phố Tang Tán?"

Cố Tân Quân chợt hỏi.

"Vâng."

"Con đã tìm hiểu qua bên đó chưa?"

"Có điều tra một chút tư liệu nhưng không nhiều."

Cố Trầm Chu giải thích.

"Thời gian quá gấp gáp, con chỉ biết đó là nơi cư trú của dân tộc thiểu số."

“Bác Vệ của con lúc trước đã dựa vào chuyện của Tường Cẩm mà thu dọn biên cảnh một lượt, cũng tìm hiểu được một chút sự việc… Việc này và vụ bạo động cũng không đơn giản như bên ngoài.”

Cố Trầm Chu khựng lại:

“Có thế lực khác can thiệp từ bên ngoài ạ?”

Cố Tân Quân không trả lời thẳng thắn mà tiếp tục nói về chuyện của Hạ Nam Sơn:

“Khi đó vấn đề chủ yếu của bác Vệ con là chuyện của Tường Cẩm, lại thêm trong chuyện này có người bên chúng ta hỗ trợ che giấu…”

Thế lực khác từ nước ngoài mua chuộc quan chức trong nước? Dùng đầu gối mà nghĩ cũng biết được việc này là không thể nào.

Cố Trầm Chu nhíu mày:

“Hạ Nam Sơn cũng biết ạ?”

Cố Tân Quân sửa lại cho đúng từ mà con trai mình vừa dùng:

“Là người của Hạ Nam Sơn nói trước.”

Cố Trầm Chu có phần đăm chiêu:

“Một công trạng lớn lao nhưng cũng không quá thích hợp với nhân viên hành chính… Ngược lại vô cùng thích hợp với bác Vệ ở trong quân đội. Hạ Hải Lâu đang ám chỉ đến việc này…”

Anh chợt có chút không hiểu được hành động của Hạ Hải Lâu:

“Công lao này cho dù bản thân Hạ Nam Sơn không cần thì cũng có thể lấy ra để lấy lòng người khác trong phe Úc, hoặc là tự bản thân ông ta dùng để thiết lập quan hệ với thế lực quân đội, vì sao Hạ Hải Lâu lại đưa ra?”

Trước sau anh vẫn cảm thấy việc Hạ Hải Lâu tìm đến nói chuyện với anh vẫn là do Hạ Nam Sơn ám chỉ, cho dù không phải ám chỉ thì ít nhất cũng là ngầm đồng ý.

Cố Tân Quân nhấp một ngụm trà đặc vừa pha xong:

“Gần đây con vẫn còn chú ý đến hành động của Hạ Nam Sơn đúng không?”

“Đương nhiên.”

Cố Trầm Chu đáp.

“Vậy con thử nói xem kẻ thừa cơ hội này lao lên cắn sẽ ra sao?”

“Rất xui xẻo.”

Cố Trầm Chu nói.

“Khoảng thời gian trước vị kia bên phe Úc đã đến nói chuyện với bí thư Uông.”

Cố Tân Quân tiếp tục phân tích mọi chuyện cho con trai mình.

“Đưa ra một điều kiện vô cùng đúng lúc, thể hiện quyết tâm nhất định phải bảo vệ Hạ Nam Sơn. Điều kiện này vừa khéo áp chế được điểm yếu trong lòng bí thư Uông, ông ta quay về liền bàn bạc với cha hai ngày, Hạ Nam Sơn thủ đoạn sắc bén đã thừa thế xông lên nhổ hết răng của đám người muốn ăn thịt cá, trong đó tổn thất của phe Uông là một trong những việc không thể bỏ qua nhất.”

“Cha, ý cha là…”

“Hạ Nam Sơn là một phó Thủ tướng, tuy rằng luôn nổi tiếng về thủ đoạn sắc bén, nhưng sắc bén đến mức độ này thì bất kể là khóa trước cũng không gặp được mấy, nhất là dưới tình huống bản thân ông ta đã vô cùng khiêm tốn.”

Cố Tân Quân nói đến đây thì ngừng.

Đây là đang nói những việc mà hiện giờ Hạ Nam Sơn đang làm không hoàn toàn là ý muốn của bản thân ông ta, cho nên ông ta muốn tạm lánh đi để tránh bị nổi bật… Cố Trầm Chu trầm tư hồi lâu nhưng vẫn không nghĩ ra được một việc:

"Cho dù là như vậy thì chúng ta cũng không có quá nhiều lí do để tiếp xúc với Hạ Nam Sơn, hai nhà đối đầu, huống chi chúng ta còn phải cân nhắc đến ý của bí thư Uông…"

"Chúng ta cần gì phải tiếp xúc với Hạ Nam Sơn?"

Cố Tân Quân nói:

"Chúng ta chỉ cần chọn chỗ yếu nhất rồi cắn một miếng thịt trên người lão, không phải đã đủ rồi?"

Cố Trầm Chu nghẹn lại:

"Cha, ý của cha là…"

"Ngày kia cha sẽ đến Toại Lâm trước, mục đích giống với Hạ Nam Sơn, đều là thủ phủ Tang Tán ở nơi đó."

Cố Tân Quân nhẹ nhàng thản nhiên nói:

"Hành trình đã được định sẵn. Tên nhóc nhà họ Hạ muốn mời con cùng đi du lịch? Nó yêu cầu thì con cứ đi đi, nhưng từ nay về sau phải kiềm chế một chút, đợi bí thư Uông hoặc vị kia của phe Úc lên tiếng rồi nói tiếp."

Nói đến giờ thì đầu đuôi đã xong, Cố Tân Quân cũng chấm dứt cuộc hội thoại này rồi cúp điện thoại.

Vừa thức trắng cả một đêm, Cố Trầm Chu cũng từ bỏ chuyện này trước mà lên giường ngủ đến khi tự tỉnh, vài ngày tiếp theo không tiện ở cùng với Vệ Tường Cẩm nhưng cũng không cần thiết phải quay lại kinh thành ngay, anh dứt khoát ở lại nơi này chơi hết thời gian cuối tuần.

Sau mấy ngày cuối tuần, Cố Tân Quân gọi điện thoại đến báo cho Cố Trầm Chu biết vị kia bên phe Úc đã lên tiếng, kêu mọi người ngồi xuống giải quyết rành mạch mọi chuyện.

Cố Trầm Chu vẫn luôn chú ý đến tin tức bên phía Tang Tán ngồi bấm kênh tin tức trong nước:

"Mọi người không phải vẫn luôn hợp tác vui vẻ ư?"

Cố Tân Quân nói một câu hai nghĩa:

"Rất vui vẻ."

Sau khi xem tin xong, Cố Trầm Chu gọi điện thoại đặt vé buổi chiều bay đến Tang Tán, hiện giờ cách thời gian đăng kí chỉ còn bốn năm tiếng, anh dọn dẹp qua loa một chút, ăn cơm trưa, đến khi ngồi lên máy bay thì đã qua nửa ngày.

Ngồi một mình trong suốt một hành trình dài sẽ cảm thấy nhàm chán, trong lúc đợi máy bay cất cánh, Cố Trầm Chu hơi khép mắt lại nghĩ về Hạ Nam Sơn.

Nếu nói hành động của Hạ Nam Sơn không hoàn toàn là ý của chính ông ta, vậy người có thể sai khiến Hạ Nam Sơn không thể nghi ngờ là vị kia bên phe Úc.

'Cộp, cộp'

Tiếng gót giày cao của tiếp viên hàng không nện xuống sàn vang lên.

Hạ Nam Sơn ám chỉ Hạ Hải Lâu đến đây…

"Thưa ngài, có việc gì…"

Tiếp viên hàng không nhỏ giọng ân cần hỏi han.

Hạ Nam Sơn cũng không quá hi vọng mình đứng cao như thế ở phía sau…

Tiếng quần áo loạt xoạt vang lên bên cạnh, có người ngồi xuống bên cạnh anh.

Nhưng Hạ Nam Sơn sai khiến Hạ Hải Lâu chỉ rõ ràng phần công lao này cho anh là vì cái gì?

“Lấy một chiếc… đến đây…”

Bên cạnh loáng thoáng truyền đến một câu như thế.

Cố Trầm Chu không suy nghĩ nữa. Anh điều chỉnh lại tư thế ngồi của mình một chút, quyết định tranh thủ ngủ bù trên máy bay. Nhưng giống như lúc vừa rồi suy nghĩ, đủ loại tiếng động xuyên qua màng nhĩ tiếp tục truyền vào trong lỗ tai anh, loáng thoáng, nhỏ vụn lại bám riết không tha mà chạy đủ từ các ngóc ngách phương hướng khác nhau đến bên cạnh anh, chui vào trong lỗ tai anh…

Trên người chợt có thứ gì phủ lên.

Cố Trầm Chu cảm thấy có chút kinh ngạc mở bừng mắt ra, đầu tiên là nhìn thấy chiếc chăn trên người mình, tiếp theo là thấy Hạ Hải Lâu đang cầm chăn đắp lên người anh.

Cố Trầm Chu:

“…”

Hạ Hải Lâu bình tĩnh thản nhiên đắp chăn cho Cố Trầm Chu, sau đó nói:

“Tôi nhớ rằng Cố thiếu gia rất sợ lạnh? Lúc nghỉ ngơi vẫn nên đắp thêm cái chăn đi.”

“Sao Hạ thiếu gia lại ở đây?”

Có Hạ Hải Lâu ngồi bên cạnh thì Cố Trầm Chu cũng không thể nào ngủ tiếp được, anh tháo bịt tai xuống, ngồi thẳng dậy khiến chiếc chăn trượt trên người xuống đùi, hỏi Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu mỉm cười:

“Đến thành phố Tang Tán. Xem ra sáng nay Cố thiếu gia đã nói đúng, tuy rằng không đi cùng nhưng lại có thứ gọi là duyên phận và trùng hợp mà không ai có thể nói chính xác được!”

Cho dù hai người bởi vì có mục đích giống nhau mà cùng ngồi trên một chuyến bay, nhưng chẳng lẽ cũng có thể ‘trùng hợp’ lần nữa về cả chỗ ngồi?

Đây là điều tra hành tung của anh một cách quang minh chính đại mà. Cố Trầm Chu thầm nghĩ, nhưng không e dè cũng không sợ hãi bị người mình thăm dò phát hiện, còn cố ý xuất hiện trước mặt người bị điều tra thì có lẽ cũng chỉ có một mình Hạ Hải Lâu…

Nhưng đến thì đến đi, cũng chẳng phải chuyện gì bất ngờ xảy ra ảnh hưởng đến lộ trình.

Nếu đã quyết định đến thành phố Tang Tán thì Cố Trầm Chu cũng không so đo về chuyện nhỏ nhặt không đáng kể này, anh hỏi Hạ Hải Lâu:

“Hạ thiếu gia đã đặt khách sạn chưa?”

Lời này vừa ra đã khiến Hạ Hải Lâu phải cân nhắc một chút, thầm nghĩ Cố Trầm Chu hỏi hắn lời này rốt cuộc là muốn giữa chừng đổi một khách sạn khác thay là muốn chọc phá chuyện điều tra của hắn…

Trong đầu xoay chuyển xong, ngoài miệng Hạ Hải Lâu cũng không hề chậm trễ mà nói ra tên khách sạn Cố Trầm Chu đặt phòng:

“Khách sạn Thiên Hải.”

“Vừa khéo.”

Cố Trầm Chu chậm rãi nói:

“Tôi ở phòng 502. Hạ thiếu gia thì sao?”

“504.”

Trả lời thật sự rõ ràng. Hạ Hải Lâu trầm tư một lát rồi nghĩ thông suốt mà mỉm cười: Cố Trầm Chu sao có thể vội vã thay đổi kế hoạch ban đầu của mình chỉ vì bị hắn theo dõi được? Loại người như Cố Trầm Chu, không làm gì thì thật sự có thể giả như không phát hiện, nếu đã làm… Thì sẽ nghĩ cách đá văng hòn đá chặn đường giống như hắn rồi bản thân thì thoải mái an nhàn đứng trên mặt đất đi?

Cố Trầm Chu:

"Ở cạnh nhau cũng tốt, có chuyện gì cũng thuận tiện hơn chút."

Sao có thể tiện bằng cùng nằm trên một cái giường! Hạ Hải Lâu thầm phản bác một câu như vậy trong lòng, đang muốn trêu ghẹo đối phương thì thấy một nam một nữ đi vào trong buồng máy bay.

Cô gái đi đằng trước buộc tóc đuôi ngựa, thân trên mặc áo sơ mi, bên dưới là quần bò, đeo một chiếc kính râm tròng to, dáng dấp có vẻ rất vội vã. Nhưng người đàn ông đi bên cạnh cô ta hết xách túi cho đối phương, kéo chỗ tựa lưng xuống rồi lại dặn dò tiếp viên hàng không lấy nước đến phải có độ ấm như thế nào, chăm sóc ân cần vô cùng.

Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu hiếm có được một lần cùng nhìn qua.

Cách thời gian máy bay dự định cất cánh đã quá mười lăm phút, nếu không phải lộ trình của hãng hàng không và thời tiết có vấn đề thì bọn họ lúc này thật sự là 'đang chờ đợi'…

Lúc này cô gái ngồi chéo phía trước bọn họ đã bỏ chiếc kính râm ra, từ chỗ của Hạ Hải Lâu có thể nhìn thấy rõ ràng liền quay sang cười khẽ với Cố Trầm Chu:

"Đại minh tinh đó!"

Cố Trầm Chu không nói gì.

Vụ bạo động ở Toại Lâm vừa được áp chế, hệ thống giao thông được kiểm soát chặt chẽ mới mở lại không lâu, lại thêm không phải tụ điểm du lịch nổi tiếng gì nên người trên chuyến bay cũng ít đi, hai người Cố Hạ đặt khoang hạng nhất lại càng không có mấy người. Gần như cùng lúc cô gái kia bỏ kính xuống, khi Hạ Hải Lâu thấp giọng nói chuyện với Cố Trầm Chu thì người trợ lí ngồi bên cạnh cô gái kia vừa vặn đưa mắt nhìn quanh khoang hạng nhất một lượt, lướt qua phần lớn ghế ngồi đều trống thì lập tức nhìn thấy Hạ Hải Lâu.

Anh ta nhìn thấy Hạ Hải Lâu thì mắt chợt sáng rực, quay đầu nói gì đó với cô gái bên cạnh.

Cô gái kia cũng nghiêng đầu nhìn sang bên này, lúc này Cố Trầm Chu cũng nhìn rõ đối phương: Là một nữ minh tinh hạng A hiện nay, trong mấy tác phẩm điện ảnh nổi tiếng ở nước ngoài cũng có bóng dáng của cô.

Đúng lúc này này thân máy bay rung nhẹ, máy bay cất cánh muộn mười lăm phút cuối cùng cũng bắt đầu trượt dọc theo đường băng về phía trước.

Giọng nói nhẹ nhàng của tiếp viên hàng không vang lên trong radio:

"Xin kính chào quý khách đã lên chuyến bay hôm nay. Điểm đến của chuyến bay lần này là thành phố Tang Tán, dự tính toàn bộ hành trình sẽ kéo dài 3 tiếng 25 phút. Hiện tại máy bay sắp cất cánh, để đảm bảo an toàn cho quý khách, mong quý vị tắt hết thiết bị thông tin trong tay, thắt chặt dây an toàn… Xin nhắc lại lần nữa, mong quý vị tắt hết thiết bị thông tin trong tay, thắt chặt dây an toàn…"

Sau đó tiếp viên hàng không cũng đi ra kiểm tra dây an toàn và thiết bị điện tử của hành khách, đi hết một vòng thì máy bay cũng cất cánh.

Vị trợ lí bên cạnh nữ minh tinh kia đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi đi về phía Hạ Hải Lâu và Cố Trầm Chu, gương mặt mỉm cười thân thiện, thành thạo đưa một tờ danh thiếp ra:

"Xin chào hai anh, tôi là Đổng Thời của công ty giải trí Tinh Huy."

Tốt xấu gì hắn cũng biết là hai người đều không biết mình nên nhanh chóng nói:

"Là trợ lí bên cạnh cô Giản Văn Lâm."

Vừa rồi Đổng Thời có nhìn thấy hai người này nhìn qua nên đoán hẳn là bọn họ đã nhìn thấy rõ mặt của Giản Văn Lâm, cũng đã xác định được thân phận của anh ta nên nói thẳng:

"Thứ cho tôi mạo muội, không biết anh đây bình thường có hay được người khác khen ngợi về dung mạo không?"

Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu:

"..."

Khóe miệng Hạ Hải Lâu giật nhẹ lộ ra một nụ cười tuyệt đối không phải vui vẻ gì:

"Cho dù có thì cũng không đến lượt anh khen."

Đổng Thời vội cười nói:

"Anh đây có lẽ đã hiểu lầm rồi, chúng tôi không có ý gì khác, là cô Giản cần một diễn viên, chúng tôi cảm thấy dáng vẻ của anh cực kì phù hợp với yêu cầu của nhân vật nên mới –"

"Ngành giải trí thụt lùi lại năm mươi năm từ lúc nào thế, còn muốn lôi kéo diễn viên quần chúng ở ngay trên máy bay?"

Hạ Hải Lâu trực tiếp quay đầu sang hỏi Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu thực sự cảm thấy hơi buồn cười, việc này đúng là quá khoa trương, nhưng anh cũng không ngại đáp lại lời này:

"Có lẽ là vì việc quản lí kinh doanh của công ty có vấn đề nên muốn đi ngược lại thời đại."

Lời này thực sự rất độc, sắc mặt Đổng Thời lập tức không dễ nhìn lắm nhưng cũng không nói gì với Cố Trầm Chu, chỉ cười nịnh nọt với Hạ Hải Lâu:

"Thưa anh, anh hiểu lầm rồi, không phải diễn viên quần chúng hay là chuyện không đàng hoàng chi cả, là một vai nam thứ chính cùng phối hợp diễn, hình tượng nhân vật là người thừa kế đời thứ hai của tập đoàn lớn, cô Giản đang chuẩn bị quay phim của riêng mình nên đang tìm kiếm người mới ở khắp nơi..."

Chuyện này cũng có thể giải thích được, cho dù là idol nổi tiếng cỡ nào, muốn đi từ vị trí một diễn viên lên đạo diễn hoặc nhà sản xuất thì cũng không dễ dàng đến thế. Bình thường ngoại trừ dựa vào quan hệ của chính bản thân mình mời được một vài ngôi sao đến đảm nhận vai chính ra thì những nhân vật không quá quan trọng khác đều là tìm kiếm giữa những người bình thường, thứ nhất là thuận tiện, thứ hai là vì có vài ngôi sao có tiếng tăm chưa chắc đã coi trọng bộ phim của vị nổi tiếng này.

"Được rồi, không có hứng thú."

Hạ Hải Lâu lười nói nhiều thêm, trực tiếp từ chối đối phương rồi nhìn Đổng Thời hậm hực quay về chỗ ngồi. Hắn vừa lật xem quyển tạp chí đặt trên đầu gối vừa nói chuyện với Cố Trầm Chu:

"Dáng vẻ của tôi trông rất giống một tên thiếu gia giàu hợm à?"

Cố Trầm Chu:

"Mấy tên thiếu gia nhà giàu bình thường nếu không phải nhân vật chính thì là người ban đầu có đủ các loại tật xấu nhưng cuối cùng luôn bị phẩm chất của nữ chính chinh phục..."

Anh liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu một cái:

"Là kẻ thất bại."

Mặt Hạ Hải Lâu tối sầm nhìn Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu lại từ tốn mỉm cười ám chỉ:

"Nhưng lần này trong lời nói không có ẩn ý đâu."

Vừa mới nói xong thì không biết lúc về chỗ Đổng Thời nói gì đó với Giản Văn Lâm kia, Giản Văn Lâm đứng dậy rời khỏi chỗ của mình tự đi sang bên này.

"Chào anh."

Giản Văn Lâm vươn tay ra với Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu miễn cưỡng nâng mắt lên, vốn không có ý định đưa tay ra.

Nụ cười tươi tắn trên mặt Giản Văn Lâm không hề thay đổi, tự nhiên thu tay lại rồi giải thích:

"Không biết anh đây xưng hô như thế nào? Tôi đến là để giải thích, vừa rồi trợ lí của tôi hơi nóng nảy, không hiểu rõ mọi chuyện đã chạy đến đây, anh ta làm trong ngành giải trí này, mỗi ngày ngoại trừ phải tiếp xúc với phóng viên thì còn phải tiếp xúc với những người mới ôm mộng trở thành đại minh tinh nên nhất thời không trấn tĩnh được, còn chưa biết nghề nghiệp của anh đây đã mạo muội mở miệng hỏi."

Cô ta thản nhiên ung dung giống như đây thực ra không phải chuyện gì lớn: Không phải chỉ là hỏi một chút thôi ư? Dù hiện giờ có người không muốn làm minh tinh, không thích làm idol, nhưng trong thời đại ngành công nghiệp giải trí phát triển như hiện nay, minh tinh có độ nổi tiếng tuyệt đối cùng lượng fan lớn là một sự thật khách quan. Loại nghề nghiệp được số đông theo đuổi này tuy rằng đối với một vài người không là gì cả, nhưng những người này chính là những người sẽ không vì không được người ta để ý đến mà cảm thấy tức giận.

Tiếp đó Giản Văn Lâm nhìn Cố Trầm Chu ngồi bên cạnh Hạ Hải Lâu, lại dò hỏi:

"Hai anh quen nhau sao? Vị này –"

Vốn không dự định trả lời đối phương, Hạ Hải Lâu vừa nghe Giản Văn Lâm nhắc đến Cố Trầm Chu thì sợi radar trên đầu lập tức dựng lên, cướp lời Cố Trầm Chu nói trước:

"Tôi họ Hạ, anh đây họ Cố."

Giản Văn Lâm cười:

"Anh Hạ, anh Cố."

Đứng đã được một lúc, nói cũng đã rất nhiều mà đối phương không hề có biểu hiện gì cả, cô ta đã hiểu được thái độ của người trước mặt, vì thế gật đầu nói:

"Anh Hạ, thành thật xin lỗi, không quấy rầy anh nữa."

Hạ Hải Lâu liếc mắt nhìn bóng lưng của Giản Văn Lâm một cái, lại ghé sát bên tai Cố Trầm Chu thì thầm:

"Anh nói xem cô ta đang gặp vấn đề ở chỗ nào? Vấn đề về sự nghiệp? Bị quan chức đời hai ba hoặc mấy tên nhà giàu đời hai ba quấn lấy?"

Giản Văn Lâm có danh tiếng cực cao trong làng giải trí, đương nhiên cũng sẽ có bản lĩnh của riêng mình, thái độ vừa rồi cũng vô cùng tự nhiên và phù hợp với hình tượng thể hiện ra bên ngoài của cô ta.

Nhưng Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu là người thế nào? Cho dù ở trong giới thì cũng là nhân tinh trong nhân tinh, cơ bản chỉ cần nghe một câu 'Hình tượng nhân vật là người thừa kế đời thứ hai của tập đoàn lớn' thì đã nhận ra ngay: Đây là vì Giản Văn Lâm đã nhận ra Hạ Hải Lâu nên muốn đổi một cách đáp lên con thuyền của Hạ Hải Lâu, thuận tiện có thể thoát thân khỏi phiền toái của chính mình!

Cố Trầm Chu vốn không thèm bận tâm chuyện của Giản Văn Lâm, một là anh không phải fan của minh tinh nào, hai là cũng chưa bao giờ có thói quen bao nuôi một minh tinh – điểm này ngược lại anh cũng biết là Hạ Hải Lâu không có – hơn nữa người đối phương tìm là Hạ Hải Lâu chứ không phải là anh, Cố Trầm Chu có thể thoải mái mỉm cười, ngược lại hành động ghé sát sang bên này của Hạ Hải Lâu khiến anh hơi nhíu mày, thầm nghĩ hai người vốn đã ngồi gần nhau như thế, mỗi lần nói chuyện Hạ Hải Lâu còn nghiêng về phía anh… Đây rốt cuộc là thói quen gì? – Hay là muốn ép anh phải quen?

Hạ Hải Lâu đúng là nhằm vào người kia, hơn nữa xem ra hiện tại – tự bản thân Hạ Hải Lâu cảm thấy – đã có hiệu quả rõ ràng rồi!

Thời gian trên máy bay trôi qua rất nhanh.

Hành trình này kéo dài đúng ba tiếng, đợi Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu xuống máy bay rồi đến khách sạn thì thời gian vừa đúng tám giờ tối, hai người đều chưa ăn gì. Cố Trầm Chu đặt hành lí xuống, rửa ráy một lượt cho tỉnh táo rồi đi sang gõ cửa phòng Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu mở cửa ra thấy là Cố Trầm Chu thì gương mặt lộ vẻ kinh ngạc:

"Cố thiếu gia?"

"Hạ thiếu gia muốn ăn luôn trong khách sạn hay là ra ngoài ăn?"

Bình thường trên bàn phục vụ trong khách sạn đều đặt không ít sổ tay du lịch địa phương, Cố Trầm Chu thuận tay cầm một tờ đang lật xem, đồng thời còn bồi thêm một câu:

"Hoặc là buổi tối Hạ thiếu gia có kế hoạch gì khác?"

Hạ Hải Lâu thầm nghĩ việc này thực sự rất không khoa học! Cố Trầm Chu trở nên dễ nói chuyện như vậy từ lúc nào? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì tốc độ đồng ý của hắn lại không hề chậm trễ chút nào:

"Cứ làm theo ý của Cố thiếu gia là được."

"Vậy đi ra ngoài ăn vài món ăn địa phương thôi."

Cố Trầm Chu cất sổ tay du lịch đi rồi hỏi Hạ Hải Lâu:

"Hạ thiếu gia có đề cử chỗ nào không?"

Lời này vừa ra Hạ Hải Lâu đã hiểu.

'Ăn vài món địa phương', 'Có đề cử chỗ nào không', ý bên ngoài là nói về bữa tối hôm nay, nhưng ngẫm sâu một chút vào bên trong còn không phải là đang ám chỉ hắn nên bắt đầu nói về việc tiếp theo hay sao?

"Cố thiếu gia hỏi đúng người rồi, tuy rằng tôi mới đến đây lần đầu tiên nhưng thực sự là có một ít đề cử –"

Hạ Hải Lâu cười khẽ nói, nghiêng người làm động tác ra hiệu Cố Trầm Chu có thể đi vào.

Cố Trầm Chu quả nhiên đi vào phòng.

Hạ Hải Lâu cười tủm tỉm thuận tay đóng cửa lại, thầm nghĩ: Tuy rằng tạm thời không thể nhưng kế hoạch đã được sắp đặt tốt rồi, cho dù không thể hoàn toàn ăn hết bữa tiệc lớn, nhưng uống trước một ngụm canh thử vị cũng được, ví dụ như ở cùng phòng hay nằm cùng giường vẫn rất có khả năng mà!

71. Chương 71: Uống Một Ngụm Canh (1)

Nơi ăn cơm là ở trong ngõ nhỏ thuộc khu Đông Lâm của thành phố Tang Tán.

Hạ Hải Lâu đưa Cố Trầm Chu rẽ đến rẽ đi trong ngõ nhỏ chằng chịt giống như mạng nhện, mất một lúc lâu cuối cùng cũng tìm được một quán ăn cũ kĩ rõ ràng là đã mở được vài năm rộng khoảng mười lăm thước vuông.

Bàn ghế trong quán đều được làm bằng gỗ, bởi vì rất cũ kĩ nên mặt bàn đều đã tróc hết ra, bàn ghế bày bên ngoài cũng được phủ lên bởi một tầng sắc sáng giống như bôi dầu, nhưng đưa tay chạm xuống lại không có cảm giác dính dớp hay bụi bẩn.

Cố Trầm Chu rất ít khi đến ăn ở những quán nhỏ thế này, Hạ Hải Lâu đại khái là cũng không hay đến, lúc hắn đưa Cố Trầm Chu vào đây thì còn nhìn quán ăn này cùng khung cảnh xung quanh quán ba bốn lần, cho đến khi ông chủ người Hồi dùng tiếng Hán đơn giản lên tiếng tiếp đón thì hắn mới đưa Cố Trầm Chu ngồi vào chỗ gần cửa sổ.

"Hai cậu muốn ăn gì?"

Thấy Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu ngồi xuống rồi thì ông chủ mặc quần áo người Hồi quay đầu hô một tiếng vào bên trong, bà chủ mập mạp không mặc quần áo truyền thống của dân tộc vừa lau tay vừa đi từ bên trong ra, tươi cười thân thiện giới thiệu:

"Hai cậu là khách du lịch từ nơi khác đúng không? Quán chúng tôi có canh dê thập cẩm, thịt cừu, bánh bao nhân thịt dê, bánh ngọt, chè bột mì, cũng có cơm ăn cùng với đồ xào –"

Hạ Hải Lâu nhìn Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu có phần hứng thú hỏi:

"Sao bà chủ biết chúng tôi đến từ nơi khác?"

Bà chủ cười nói:

"Nơi này khá hoang vu, chúng tôi nhận được mặt của tất cả các khách quen. Hai cậu muốn nếm thử trà bơ không? Người bên ngoài đến đây đều nếm thử món đó của chúng tôi đầu tiên."

"Là món truyền thống à?"

Cố Trầm Chu hỏi.

Hạ Hải Lâu lập tức liên tưởng đến lời nói của đối phương khi mời hắn ra ngoài lúc trước, kìm không được nhìn Cố Trầm Chu – Tuy rằng hắn vẫn luôn nhìn đối phương.

"Đương nhiên là truyền thống, chồng tôi chính là người tộc Hồi đấy!"

Bà chủ đáp.

"Có thể nhìn ra một vài đặc sắc của tộc Hồi."

Cố Trầm Chu nói, cuối cùng cũng đáp lại ánh mắt của Hạ Hải Lâu.

"Cậu thì sao?"

"Giống thế."

Hạ Hải Lâu đáp rồi bổ sung:

"Mang hai bát canh dê thập cẩm lên trước đi."

"Có ngay!"

Bà chủ hô một tiếng rồi quay đầu nói chuyện với chồng mình bằng tiếng Hồi, đồng thời mở vung cái nồi lớn trên bếp lò ra múc hai bát canh dê thập cẩm nhanh chóng đi sang đây.

Bát canh tỏa ra hơi nóng hôi hổi khiến bụng hai người vẫn chưa ăn cơm chiều kêu vang.

Cố Trầm Chu cầm thìa múc ăn nhưng không phân biệt được trong bát là những phần nào của con dê, tiếp đó anh lại uống thêm một hớp, cảm thấy…

"Hương vị không tệ."

Hạ Hải Lâu ngồi đối diện với Cố Trầm Chu lên tiếng.

… Ừm, Cố Trầm Chu chậm hơn nửa nhịp nghĩ rằng cũng không tệ lắm.

Trong quán tạm thời cũng chỉ có một bàn khách là bọn họ, đồ ăn được đưa lên cũng không chậm, hai thanh niên rảnh rỗi thỉnh thoảng nói một hai câu, uống hết nửa bát canh thì thịt dê xiên, bánh bao thịt dê và bánh ngọt đều được bưng lên. Bà chủ cười tủm tỉm giới thiệu:

"Đây đều là đặc sản của chúng tôi ở nơi này, khách quen ăn đều nói hương vị không tệ."

Cố Trầm Chu vừa mới gật đầu thì đã thấy một đám người mặc trang phục của tộc Hồi tràn vào từ cửa quán ăn, ngay từ đầu đã dùng tiếng Hồi lớn tiếng nói gì đó với ông chủ.

Chủ quán cũng lớn tiếng trả lời nhưng vẻ mặt của bà chủ đứng bên cạnh Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu lại có phần lạnh nhạt, cũng không nói chuyện với Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu nữa mà đi đến chiếc tủ bên cạnh lấy một chồng bát ra, rót đầy canh đưa cho mỗi người tộc Hồi này một bát.

Lúc này Hạ Hải Lâu chợt nhích gần lại nói bên tai Cố Trầm Chu:

"Xem trang phục của mấy người đó kìa."

Cố Trầm Chu không cần Hạ Hải Lâu cố ý nhắc nhở, từ lúc nhóm người này vào đây thì một người đi sát qua anh không cẩn thận đã để lộ ra một cái chuôi dao bẹp hình bầu dục, phía trên có đeo mấy vòng hoa văn – đây rõ ràng không phải chuôi dao thái trong gia đình bình thường.

Cố Trầm Chu mỉm cười, cũng thấp giọng đáp lại:

"Cho nên bà chủ mới nói 'Hai cậu là người đến từ bên ngoài'. Chỉ có người đến từ bên ngoài thì mới có thể không biết tình hình cụ thể trong vùng mà đi vào quán ăn này."

“Nghe nói vùng này có vài kẻ, xem ra gương mặt của chúng rất quen thuộc đấy.”

Hạ Hải Lâu tung ra mồi câu thứ hai của chuyến đi.

Ánh mắt Cố Trầm Chu hơi lóe lên. Người không biết chuyện bên trong đương nhiên nghe không hiểu, nhưng Cố Trầm Chu mới biết được một vài chuyện từ bên Cố Tân Quân vào sáng nay nghe vào lại không hề gặp bất cứ trở ngại nào: Gương mặt của vài kẻ rất quen thuộc trong vùng này đã đủ để coi là nói thẳng ra – liên hệ với hoàn cảnh bên ngoài thì kẻ gây ra vụ bạo động vừa rồi chính là do một tổ chức trong vùng này tạo ra, hoặc là có liên hệ trực tiếp với tổ chức trong vùng này.

Có hướng để điều tra cẩn thận… Vài ý tưởng chạy đủ một vòng trong đầu Cố Trầm Chu xong thì nghe thấy Hạ Hải Lâu nói:

“Cũng muộn rồi.”

Cố Trầm Chu ngước lên nhìn thì phát hiện mấy kẻ tộc Hồi ngồi trên mấy cái bàn xung quanh đều đang lén nhìn sang đây, anh thẳng thắn gật đầu:

“Chúng ta đi thôi.”

Hạ Hải Lâu gọi bà chủ ra tính tiền. Đối phương đến tính toán thì mất cả thảy 42 đồng.

Cố Trầm Chu đúng lúc có tiền lẻ nên nhanh nhẹn đưa ra.

Đèn đường trong ngõ nhỏ cũng không quá sáng rõ, ngược lại ánh trăng cùng ánh sao lấp lánh trên bầu trời có vẻ sáng rõ hơn một chút.

Lúc đến là Hạ Hải Lâu dẫn đường, khi đi ra ngoài cũng là Hạ Hải Lâu dẫn đường. Thời gian hiện tại đã gần đến mười giờ, trong ngõ nhỏ vốn không có nhiều người lại càng yên tĩnh hơn, hai người đi đến hơn nửa đường cũng không thấy có bao nhiêu người, nhưng mấy con chó mèo hoang lại thường xuyên vọt qua cạnh chân họ.

“Tiếng bước chân, có không ít người.”

Hạ Hải Lâu đi ở đằng trước chợt dừng lại, đợi Cố Trầm Chu bước lên một bước ngang hàng với hắn thì mới nhẹ giọng nói.

Cố Trầm Chu không nói gì mà chỉ khẽ gật đầu, cùng Hạ Hải Lâu vòng qua chỗ rẽ trong ngõ nhỏ liền nhìn thấy một đám khoảng năm sáu người đi đến từ phía đối diện, chính là mấy kẻ trong đám người vừa gặp trong quán ăn kia.

Người của hai bên không hề dừng lại, Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu bước chậm lại một chút đi sát vào tường trong ngõ hòng né tránh, nhưng lúc đi lướt qua nhau thì hai người vẫn ‘không thể tránh né’ mà xảy ra va chạm với đám người đi thẳng đến.

Một hai tiếng kêu đau đớn vang lên, hai tên người Hồi bị Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu va phải ôm cánh tay trái bước mấy bước lớn lùi về phía sau, có kẻ lập tức vỗ tay reo hò, có kẻ hô ‘Đi đường kiểu gì thế?’, lại có kẻ kêu ‘Mày va phải người rồi!’, còn có kẻ rất trực tiếp chửi bậy sỉ vả hai người.

Cố Trầm Chu nhìn lướt qua Hạ Hải Lâu bên cạnh, ánh mắt của đối phương đang di chuyển khắp nơi, hơn nữa còn lướt qua túi quần đang phồng lên của người ở đối diện.

Là đang nghĩ nên chạy trốn hay nên đánh người?

… Tám phần là về sau.

Cố Trầm Chu lặng lẽ nắm tay đối phương, sau đó mang gương mặt tươi cười bước lên vừa ân cần hỏi thăm đối phương vừa lấy ví da của mình ra – sau đó bị kẻ đứng trước mặt anh cướp lấy.

Cố Trầm Chu dứt khoát lùi lại một bước nhìn mấy kẻ trước mắt, tiền trong ví anh không ít, khoảng năm sáu ngàn gì đó, chắc là khá đủ cho mấy kẻ chơi xấu tống tiền bình thường.

Những kẻ đó đón lấy ví tiền mở ra đếm đếm, rõ ràng là cảm thấythỏa mãn nên có một kẻ mở miệng kêu Cố Trầm Chu đưa đồng hồ và di động.

Cố Trầm Chu hơi cau mày rồi cởi đồng hồ của mình ra ném cho đối phương, đồng thời nói:

"Không mang di động trên người."

Kẻ nhận được đồng hồ soi ra chỗ sáng, gật đầu với mấy gã khác.

Một đám năm sáu kẻ thấy không tệ nên không quấn lấy Cố Trầm Chu nữa mà chuyển ánh mắt lên người Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu liếc mắt nhìn chúng một cái, bỗng dưng mỉm cười rồi tháo đồng hồ ném ra cùng với ví tiền cho đối phương.

Kẻ nhận lấy ví tiền và đồng hồ cũng soi ra chỗ có ánh sáng rồi đếm tiền, gật đầu với nhau xong cuối cùng cũng rút vòng vây, có vẻ sắp rời đi. Chỉ là lúc rời đi có một gã người Hồi đi ngoài cùng đứng ra khỏi hàng vừa vặn đến cạnh Hạ Hải Lâu, gã liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu một cái rồi đột ngột thuận thế ném cái ví da lên mặt Hạ Hải Lâu, đồng thời nói một câu gì đó mà họ không hiểu bằng tiếng Hồi –

Ví da màu đen vẽ ra một đường cung không rõ ràng cũng không quá nhanh trong ánh sáng mờ mịt.

Hạ Hải Lâu đứng dựa vào tường, hai tay hãy còn đút trong túi, có lẽ không đoán được đối phương sẽ làm như thế nên chỉ kịp nghiêng đầu tránh sang một bên khi chiếc ví da kia chuẩn bị đập vào mặt.

Nhưng một giây trước khi chiếc ví da màu đen kia đập lên mặt Hạ Hải Lâu, Cố Trầm Chu đứng bên cạnh Hạ Hải Lâu lạnh mặt đá mạnh một cái lên lưng gã cầm ví da, đồng thời thuận tay hất qua một cái rút con dao trong túi áo đối phương ra đâm thẳng lên vai một kẻ khác đứng gần gã!

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết thực sự vang lên trong ngõ nhỏ.

Trên gương mặt của Hạ Hải Lâu lộ ra một nụ cười tủm tỉm, Cố Trầm Chu lấy tiền và đồng hồ đã đưa cho đối phương lại rồi lùi về, bọn họ đứng rất gần nhau, đám ăn cướp có thể không nghe thấy nhưng Hạ Hải Lâu lại nghe được rõ ràng, khoảnh khắc khi Cố Trầm Chu đạp kẻ kia thì nói một câu rất khẽ:

"Đúng là loại không biết xấu hổ."

Trong mấy chục giây ngắn ngủi mà một kẻ bị đánh ngã, một kẻ bị dao đâm, đám cướp chặn đường Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu lập tức xuất hiện chút rối loạn.

Hạ Hải Lâu thừa thế nhấc nắp thùng rác bên cạnh lên đập thẳng xuống đầu gã vừa bị Cố Trầm Chu đánh ngã – lần này có thể nói là đáng sợ hơn lúc đối phương ném chiếc ví da lên mặt Hạ Hải Lâu, Hạ Hải Lâu đập thẳng lên đầu đối phương rồi đạp thêm một cái lên gáy kẻ kia, đối phương lập tức nằm im dưới đất không đứng dậy nổi.

Mấy kẻ ăn cướp cuối cùng cũng tỉnh táo lại được sau chút rối loạn đột ngột, một kẻ trong đó hô lớn một câu, ba kẻ lành lặn còn lại cùng gã người Hồi đang ôm bả vai bị thương kia rút hết dao găm hoặc gậy gộc trong túi ra đập về phía Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu!

Đường tắt mờ tối này chỉ rộng khoảng ba thước, bình thường đi thì được nhưng năm sáu người dồn cục lại một chỗ đánh giết thì rất chật hẹp – nhưng việc này với Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu mà nói ngược lại là một tin tức không tệ, hai người ăn ý tựa lưng vào nhau, một cầm nắp thùng rác tiếp tục đập lên mấy kẻ cầm dao như cũ, hoặc là chắn đao chắn gậy hoặc thuận thế đập một cái lên vết thương của mấy kẻ kia do Cố Trầm Chu tạo ra – cái khác không nói, chỉ tính đến mức độ bẩn thỉu của cái nắp này thì ít nhất vết thương của kẻ bị đập trúng sẽ bị nhiễm trùng.

Lúc này có một kẻ rời khỏi vòng chiến, lôi di động ra gọi một cuộc điện thoại rồi hô mấy tiếng Hồi – dù sao cũng không phải là gọi xe cấp cứu.

Hai người đã chuyển từ tư thế lưng tựa lưng thành đưa lưng về phía bức tường, vai kề vai. Lúc nhìn thấy đối phương gọi điện thoại, Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu liếc mắt nhìn nhau, Cố Trầm Chu đang muốn nói gì đó thì một chiếc gậy lập tức nện xuống từ bên cạnh anh.

Vai Cố Trầm Chu hạ thấp xuống một chút đồng thời hơi ngửa cổ ra sau, tránh thoát được một gậy này. Chiếc gậy vung theo quán tính đập lên Hạ Hải Lâu ở bên cạnh Cố Trầm Chu.

Nắp thùng rác trong tay Hạ Hải Lâu đang chống đỡ con dao phía trước hắn, hắn cũng nhìn thấy chiếc gậy xuất hiện bất ngờ này, nhưng không biết là do chậm một nhịp hay là cảm thấy không cần tránh, dù sao hắn không né ra nhưng cũng không rút cái nắp thùng rác bằng thép trước người lại.

Phía sau, bờ vai khom xuống của Cố Trầm Chu thuận thế nâng lên, cánh tay giơ cao, một dao lướt thẳng tắp từ bên ngực đối phương vòng qua nách rồi rạch đến tận cánh tay của đối phương.

Gã đàn ông cầm gậy ngắn kêu thảm rồi ngã xuống gần như chỉ trong khoảnh khắc.

Gã đàn ông dùng dao găm chém Hạ Hải Lâu đứng sát cạnh gã cầm gậy, tuy không thấy rõ chuyện gì xảy ra nhưng cũng phát hiện nửa người của đồng bạn đầy máu nên không kìm được nghiêng đầu đi.

Nhưng Hạ Hải Lâu ở đằng sau cầm nắp thùng rác trong tay đập mạnh một cái lên cổ tay cầm dao của đối phương, hất dao găm xuống đồng thời cầm nắp thùng rác đập một cái lên đầu đối phương, sau đó thuận thế ngồi xổm xuống tóm lấy con dao găm rồi đâm một nhát vào bắp chân gã!

Từ lúc trận chiến bắt đầu đến giờ mới chỉ qua năm phút đồng hồ mà trong năm gã đã có ba nằm dưới đất, một bị thương ở tay, ba kẻ khácđứng im, không xông lên nữa mà xoay người nhanh chóng bỏ chạy vào sâu trong ngõ nhỏ.

Hai năm ở nước ngoài đã được huấn luyện đặc biệt về mặt này nên Cố Trầm Chu biết lực độ ra tay của mình, nhìn kẻ bị Hạ Hải Lâu chém trúng rồi khom người lấy lại ví tiền và đồng hồ của bọn họ — hai chiếc đồng hồ và ví tiền của Hạ Hải Lâu đều còn đây, nhưng ví tiền của Cố Trầm Chu lại đang ở trên người của mấy kẻ chạy trốn.

"Đi mau."

Cố Trầm Chu đưa mấy thứ cho Hạ Hải Lâu, nói ngắn gọn một câu rồi cầm dao găm nhanh chóng bước ra khỏi ngõ nhỏ.

Hạ Hải Lâu cũng không ném con dao găm cướp được đi mà im lặng đi theo sau Cố Trầm Chu, lúc đến lối rẽ thì nắm chặt tay đối phương rồi sau đó chọn một hướng khác, hai người từ bước nhanh thành chạy chậm, từ chạy bước nhỏ thành chạy nhanh, một đường rẽ vòng qua vô số ngõ ngách hẹp dài u ám giống như không thể đi đến cuối – rốt cuộc sau khi vòng qua một góc đường thì bọn họ nhìn thấy đường cái cùng dòng xe cộ tấp nập bên ngoài.

Nhưng tiếng bước chân hỗn loạn ở đằng sau cũng đã vang lên.

=====

Tác giả có lời muốn nói:

[Tiểu kịch trường chi Leo cửa sổ]

Nghe nói ngày X tháng X năm X.

Vệ Tường Cẩm leo lên cửa sổ phòng Cố Trầm Chu.

Cố: [mờ mịt kéo người vào] Cậu đang làm gì thế?

Vệ: [cũng mờ mịt] Thân thể tự động leo lên…

Cố: [chắc là uống rượu] Trèo rồi thì vào đây đi, cùng ngủ chung.

Vệ: [khoan khoái nằm xuống] Ngủ thôi.

Ngủ thẳng một giấc đến tận hừng đông-ing

Vì thế ngày X1 tháng X năm X.

Nửa đêm, Hạ Hải Lâu học theo cũng trèo lên cửa sổ phòng Cố Trầm Chu.

Cố: …

Hạ: [mỉm cười][mỉm cười][mỉm cười][vươn tay] Kéo đi chứ?

Cố: [gọi điện thoại] Alo, XXX à? Nơi này có một tên trộm trèo lên cửa sổ phòng tôi.

XXX: [kinh ngạc] Tên trộm này muốn chết rồi! Tôi lập tức qua ngay đây Cố thiếu gia!

Hạ: … [Mẹ nó! Đúng là cực kì không công bằng!!]

72. Chương 72: Uống Ngụm Canh (2)

Đường cái ở đằng trước, tiếng bước chân ở đằng sau.

Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu không hẹn mà cùng guồng chân chạy thật nhanh về đằng trước.

Mặc dù bình thường có rèn luyện nhưng Hạ Hải Lâu vẫn luôn quen với những trò cuồng hoan thâu đêm suốt sáng bắt đầu hơi thở dốc, trong lúc chạy không quên hỏi Cố Trầm Chu:

"Anh nói xem chúng có dám chém người ngay bên đường không?"

"Không phải cậu đã nói chúng có quan hệ với thế lực ở nước ngoài ư?"

Hơi thở của Cố Trầm Chu đều đặn hơn chút, anh nhân lúc này quay đầu nhìn lướt qua rồi lại nói với Hạ Hải Lâu:

"Nếu có quan hệ với thế lực này thì bọn chúng khẳng định là có tham gia vào vụ bạo động. Phần tử bạo động còn dám xông đến đánh người của chính phủ nữa…"

Anh vẫn còn chưa nói xong: So với việc đó thì chém người bên đường có là gì? Đúng là bất ngờ!

Tiếng cười của Hạ Hải Lâu vang lên trong màn đêm.

Phía trước là tiếng động ồn ào, đằng sau là tiếng chửi mắng của mấy kẻ đuổi theo, cảm giác cách bọn họ rất gần lại cũng thật xa, chỉ có tiếng hai người chạy sóng vai đang nói chuyện với nhau, gần gũi như vậy, quen thuộc đến thế, chớp mắt là có thể thấy, duỗi tay là có thể chạm vào.

Hạ Hải Lâu chợt cảm thấy hơi hoảng hốt.

Bởi vì hai người vẫn luôn chạy đi từ lúc rời khỏi hiện trường đánh nhau, lại thêm vừa rồi rẽ qua khúc ngoặt nhìn thấy đường cái, có thể nhanh chóng rời khỏi ngõ nhỏ quanh co rắc rối nên tay Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu đều thả lỏng. Khi cảm giác phức tạp kì quái kia xuất hiện, Hạ Hải Lâu bất giác vươn tay về phía Cố Trầm Chu – sau đó hắn bị Cố Trầm Chu đẩy mạnh một cái!

Thoáng chốc đã đứng không vững, sức lực Hạ Hải Lâu đặt trên cánh tay khiến hắn bị đẩy lùi lại vài bước mới có thể đứng vững được, vừa ổn định được bước chân hắn liền nhìn sang Cố Trầm Chu, đúng lúc này thì thấy Cố Trầm Chu nhảy về hướng ngược với hắn một bước, đồng thời một thanh đao dài bay xẹt qua giữa hai người rồi phóng thẳng ra đường chính ở bên ngoài!

Người ở đầu ngõ vừa trải qua một phen hú vía quay đầu lại nhìn theo phản xạ, vừa nhìn về phía Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu thì sắc mặt lập tức thay đổi rồi nhanh chóng chạy thẳng về phía trước.

Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu một trước một sau lao ra khỏi ngõ rất hiểu biểu hiện của người qua đường: Bất cứ một người bình thường nào đối diện với mười mấy kẻ vạm vỡ cầm dao phay xông ra, chỉ cần đầu óc hắn còn bình thường thì nhất định sẽ giả vờ như không nhìn thấy hoặc nhanh chóng tránh né; cũng như vậy, bất cứ một người bình thường nào đối mặt với mười mấy kẻ cao lớn cầm dao phay đuổi theo, chỉ cần hắn không có vấn đề về đầu óc thì sẽ nhanh chóng chuẩn bị chạy trốn.

Rõ ràng là Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu đều là người bình thường. Hạ Hải Lâu vừa rồi khi đối đầu với năm sáu kẻ còn nóng lòng muốn đánh một trận, nhưng liếc mắt nhìn về phía sau một cái thì lập tức lưu loát quay đầu chạy trốn giống như Cố Trầm Chu.

Vị trí hai người lao ra khỏi ngõ tuy khác nhau nhưng rõ ràng không có ý định lựa chọn hướng chạy trốn khác nhau, một người bên trái một người bên phải, chỉ vài giây sau đã nhanh chóng tụ lại một chỗ.

“Tìm xe chúng ta rồi lái đi.”

Cố Trầm Chu nhanh chóng nói với Hạ Hải Lâu đồng thời cũng nhìn khắp hai bên, một đám lái xe chạy chậm ở ven đường không thấy tình cảnh hai bên mà chỉ thấy hắn cùng Hạ Hải Lâu chạy bên cạnh thì tò mò vô cùng, tên lái xe máy liên tục nhìn sang phía bọn họ bên này bị kéo từ trên xe xuống.

“Bên này!”

Hạ Hải Lâu hô lên với Cố Trầm Chu, việc này có hơi dư thừa, khi hắn kéo người xuống thì Cố Trầm Chu đã chạy đến bên cạnh hắn, nắm lấy tay cầm rồi nâng chiếc xe máy chưa hoàn toàn đổ xuống lên, sải bước đến nói với Hạ Hải Lâu:

“Lên xe!”

Hạ Hải Lâu đang muốn ngồi lên thì người qua đường bị hắn kéo xuống khỏi xe túm lấy một chân hắn mắng to, hắn không kiên nhẫn đá văng người ra, nhưng chỉ chậm trễ trong phút chốc này mà đám người đuổi theo đằng sau đã lao đến trước mặt, một gã cầm gậy vung tay lên đập thẳng xuống đầu Hạ Hải Lâu!

Cố Trầm Chu sầm mặt, trực tiếp khởi động xe máy, đạp mạnh chân ga lên số rồi đâm thẳng vào đối phương!

Gã cầm gậy hoảng sợ nhưng không kịp tránh né đã bị Cố Trầm Chu đâm mạnh một cái ngã lăn ra đất, tiếp đó Cố Trầm Chu quặt mạnh đầu xe, xe máy nghiêng một góc 30° so với mặt đất quành một vòng rồi lại quay về bên Hạ Hải Lâu.

Lần này Hạ Hải Lâu gần như không đợi Cố Trầm Chu dừng xe lại đã nhảy chuẩn xác lên chỗ ghế phía sau.

Cảm thấy vị trí sau lưng lún xuống một chút, có thêm một cánh tay ôm lấy eo anh, Cố Trầm Chu ngầm hiểu mà tăng tốc, xe lập tức lao vút đi giống như mũi tên rồi hòa vào trong đường cái!

Phía sau bọn họ, đám người tộc Hồi không đuổi kịp lớn tiếng nói chuyện với nhau bằng tiếng Hồi, vài tên trong bọn còn hùng hùng hổ hổ túm chủ nhân của chiếc xe máy bị Hạ Hải Lâu kéo xuống lên, sau khi đánh một trận thì hỏi biển số xe máy của đối phương.

Gã đàn ông có vẻ là thủ lĩnh phất phất tay, một kẻ khác đi đến bên cạnh gã gọi điện thoại:

“Alo, Đội trưởng Vương phải không? Có một việc phiền phức, có một chiếc xe máy biển số là XJ8836, chủ xe đang ở chỗ chúng tôi, xe của cậu ta bị kẻ khác cướp mất… Đúng vậy, thực sự là rất càn quấy… Không sai, chúng tôi muốn Đội trưởng Vương giúp việc này một chút, xem camera trên đoạn đường này xem chiếc xe máy đó chạy đi hướng nào… Đương nhiên, không lớn không nhỏ thì đây cũng là một vụ án… Đội trưởng Vương hợp tác với chúng tôi đã lâu như thế, người chúng tôi tin tưởng nhất chính là Đội trưởng Vương! Kẻ mới đến là thứ gì, có kẻ nào dám mua nợ của hắn!…”

Cú điện thoại kết thúc rất nhanh, kẻ này trả lời gã cầm đầu đứng bên cạnh rồi đổi lại thành tiếng Hồi:

“Đã làm xong theo lời dặn của anh!”

Gã thủ lĩnh có nước da ngăm đen, trên đầu đội chiếc mũ của người Hồi có hoa văn trăng sao, gã gật đầu quay sang nói với một kẻ khác hai câu, kẻ kia lập tức đưa chiếc ví da của Cố Trầm Chu mà mình lấy được đưa cho đối phương.

Gã thủ lĩnh mở ví da nhìn nhìn, rút một chồng tiền thật dày trong ví da ra trước tùy tiện đưa cho người đứng bên cạnh, sau đó lại rút bốn năm chiếc thẻ bên trong ra xem.

Một thẻ Golden của ngân hàng, hai chiếc thẻ tín dụng của các ngân hàng khác nhau, hai thẻ khác không biết là thẻ hội viên của chỗ nào.

Lục lọi hồi lâu vẫn không tìm được tin tức cụ thể nào, gã thủ lĩnh bình tĩnh nói:

“Ngày mai mang theo mấy cái thẻ này đi gặp Đội trưởng Vương xem hắn có thể điều tra ra thông tin tài khoản này không. Hai tên này đến từ bên ngoài gặp chuyện này rất có khả năng sẽ lập tức chạy trốn, chúng ta chia ra hành động, đến canh ở sân bay, bến xe và nhà ga!”

“Vâng.”

"Vâng."

Tiếng vâng vang lên từ những tốp năm tốp ba, đoàn người rút lui khỏi đường chính, mãi một lúc lâu sau mới có người qua đường tốt bụng gọi điện thoại kêu xe cấp cứu đến, đưa chủ xe máy bị mấy cây gậy quật ngã đang nằm rên rỉ dưới đất vào bệnh viện.

Thời gian mới qua vỏn vẹn mười hai phút.

Trong một ngõ nhỏ cách nơi xảy ra chuyện khoảng ba con phố, Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu xuống xe máy, dừng lại bên ngoài ngõ nhỏ rồi đi về phía một chiếc taxi vô chủ.

Hạ Hải Lâu đang buồn bực thì thấy Cố Trầm Chu rút từ trong túi áo ra một dụng cụ nhỏ, chọc vào trong ổ khóa trên cửa xe chỗ ghế lái vài cái rồi giật cửa xe ra, không ngờ lại mở được cửa xe!

Tròng mắt Hạ Hải Lâu cũng sắp rơi xuống:

"Sao anh biết làm cái này?"

"Đã được huấn luyện một khóa."

Cố Trầm Chu đáp, vốn muốn ngồi vào ghế lái, nhưng khi anh nhìn lướt qua Hạ Hải Lâu đứng bên cạnh thì thay đổi ý định:

"Cậu có biết đường đi từ chỗ này đến sân bay không?"

"Đương nhiên."

Hạ Hải Lâu nhướn mày.

"Đi."

Cố Trầm Chu nhường chỗ, ngồi vào ghế phó lái:

"Cậu lái xe đi."

Hạ Hải Lâu vui vẻ khoái trá huýt một tiếng sáo, đi lên đằng trước vài bước ngồi vào ghế lái, khi đang chuẩn bị kéo dây lửa ra để khởi động thì lại phát hiện Cố Trầm Chu lên xe trước đó đã hoàn thành xong bước này hộ hắn. Hắn hơi cảm khái một chút rồi cầm tay lái nhấn ga phóng đi, chỉ trong nháy mắt mà chiếc xe taxi này đã lướt nhẹ rồi hòa vào trong dòng xe cộ.

Người quen chơi đua xe thì cho dù đang đi trên đường bình thường cũng sẽ rất ít khi lái xe vững vàng chậm rãi, huống chi là người luôn đam mê kích thích như Hạ Hải Lâu?

Cố Trầm Chu ngồi trên ghế phó lái chưa được bao lâu thì chiếc xe taxi màu lục này đã từ cá bơi bình thường biến thành cá mũi tên cá, từ mũi tên cá biến thành cá ăn thịt người, cuối cùng cá ăn thịt người mỉm cười với con cá bé nhỏ khác một tiếng dữ tợn, trong giây lát đã hoàn thiện quá trình biến từ cá sông thành cá biển, từ cá ăn thịt người cuối cùng biến thành cá voi sát thủ!

Quán tính liên tục tăng lên khiến Cố Trầm Chu mải cúi đầu suy nghĩ mọi chuyện phải ngẩng đầu lên liếc nhìn đằng trước một cái, lần liếc mắt nhìn này của anh có hơi lâu, sau đó anh không kìm được nhìn đồng hồ tốc độ chỗ tay lái, tiếp đó – anh lặng lẽ đeo dây an toàn cho bản thân, thuận tiện cũng kéo dây đeo cho Hạ Hải Lâu ngồi trên ghế lái khiến người nãy giờ lái xe luôn dùng ánh đèn và tiếng còi gây sự chú ý cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Lúc Cố Trầm Chu cúi người xuống thì tốc độ Hạ Hải Lâu lái xe hơi chậm lại một chút, hắn liếc mắt nhìn dây an toàn đang trói chặt người mình thì nửa oán giận nửa giải thích:

"Bỏ đi, thứ này trói người không thoải mái."

Loay hoay một hồi xong Cố Trầm Chu cũng không nghĩ lại chuyện lúc trước nữa. Anh nghe lời Hạ Hải Lâu nói thì thầm nghĩ, phải cho cậu xảy ra tai nạn xe cộ một lần thì cậu mới biết thứ này trói người có thoải mái hay không – nhưng với thân phận của Hạ Hải Lâu, cho dù bản thân hắn không để ý đến an toàn thì vẫn có nhiều người khác chú ý đến sự an toàn của hắn. Nếu Hạ Hải Lâu thật sự không có thói quen thắt

dây an toàn, vậy chiếc xe mà ngày thường hắn vẫn lái chắc chắn đã được tân trang hoặc trang bị thêm thiết bị nào đó thay thế cho tác dụng của dây an toàn…

"Bao lâu nữa mới đến sân bay?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Khoảng hai ba mươi phút nữa."

Hạ Hải Lâu đáp.

Tuy rằng tình trạng hiện tại có phần giống chạy tháo thân nhưng hai người đều không quá đặt chuyện này ở trong lòng, ngay cả ngữ khí cũng không khác gì lúc nói chuyện nhàn nhã bình thường: Hai người đều không phải loại người gặp phải chuyện như vậy mà có thể nén giận mong bình an. Cho dù thân phận của Cố Trầm Chu không tiện dùng ở đây thì Hạ Hải Lâu vẫn là cháu ngoại trai của Hạ Nam Sơn đang đi thị sát ở nơi này, mà nhiều năm qua Hạ Nam Sơn vẫn quản lý chuyện ở biên cảnh, còn có khả năng nắm được chứng cứ người ở biên cảnh cấu kết với thế lực bên ngoài, vậy thì sao có thể không có thế lực ở nơi này được? – Chỉ e thế lực này không phải lớn bình thường.

Vấn đề duy nhất hiện tại chính là không thể để bị những kẻ đó chặn lại, việc quản lí giao thông ở Tang Tán tuy rằng đã lơi lỏng nhưng vụ bạo động rõ ràng là vẫn chưa hoàn toàn bình ổn, lại thêm nơi này bình thường cũng không phải nơi quá yên ổn an toàn, một màn vừa rồi ấy, không nói kẻ đánh người và bị đánh, cho dù là người đi đường xung quanh cũng đều đã quen… Vậy thì bọn họ càng phải đảm bảo an toàn, hoặc là hiện giờ thông báo cho thế lực ở phía trên, hoặc là tranh thủ thời gian, nhân lúc người của đối phương còn chưa kịp bố trí thì nhanh chóng rời khỏi Tang Tán, ra khỏi phạm vi thế lực của đối phương, những kẻ này cũng không phải người của cơ quan nhà nước, tay có thể vươn dài được đến đâu?

"Lát nữa đi đâu?"

Cố Trầm Chu cũng không thực sự muốn kinh động đến người đứng đằng sau quan sát, nếu lần này gây ra chuyện thì hai ngọn núi lớn là phe Úc và phe Uông còn đứng đó, giao hẹn lén lút giữa anh và Hạ Hải Lâu chỉ e sẽ không tiện tiếp tục nữa.

Hạ Hải Lâu rõ ràng là cũng không có ý định dùng đến thế lực ở bên này, hắn trả lời Cố Trầm Chu:

"Đến đây mà không đi thăm thú thảo nguyên thì không khác gì chưa đến… Chúng ta đợi xem chuyến bay sắp tới là mấy giờ, nếu thật sự không được thì cứ đổi chuyến trước đi."

Cố Trầm Chu hơi gật đầu, rút di động ra gửi một tin nhắn cho Vệ Tường Cẩm.

Hạ Hải Lâu cũng không nói gì nữa, đạp ga tăng tốc độ nhanh chóng lao đến mục tiêu!

Quãng đường một tiếng đồng hồ đi trong nửa tiếng đã xong.

Khi khu sân bay đèn đuốc sáng trưng kia xuất hiện trong tầm mắt, Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu bước xuống xe vẻ mặt rất nhàn nhã nhưng bước chân không hề chậm, vừa vào trong sân bay đã đến bàn tiếp viên hỏi thời gian cất cánh của chuyến bay sớm nhất.

Vận may của bọn họ cũng không tệ, hai chuyến bay gần nhất đều cất cánh vào nửa tiếng sau, một chuyến bay đến thành phố phía Nam, một chuyến bay thẳng đến thảo nguyên lớn.

Hạ Hải Lâu chọn chuyến bay đến thảo nguyên, đang muốn đưa tiền thì thấy Cố Trầm Chu sờ soạng trong túi áo lấy ra vài cái ví da xa lạ, đếm tiền trong tay thì thấy vừa đủ nên bỏ toàn bộ ra mua vé máy bay.

Hạ Hải Lâu lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

"Của bọn đó?"

Đợi hai người rời khỏi bàn tiếp viên thì Hạ Hải Lâu mới thấp giọng hỏi Cố Trầm Chu.

"Thuận tay."

Cố Trầm Chu cho đối phương hai chữ.

Hạ Hải Lâu thật lòng giơ một ngón tay cái với Cố Trầm Chu, sau khi đi qua chỗ cửa kiểm tra hải quan thì cùng đối phương đến phòng chờ số 3 đợi vé máy bay.

Lúc này đã khoảng mười hoặc mười một giờ đêm, người trong sân bay không đông như ban ngày nhưng cũng không tính là ít. Hai người ngồi xuống một góc, Hạ Hải Lâu rút một quyển tạp chí trên cái giá bên cạnh tùy tiện lật xem rồi ánh mắt lại nhìn về phía lối vào:

"Anh nói xem bao lâu nữa chúng sẽ đến đây?"

"Mười lăm phút nữa?"

Cố Trầm Chu thờ ơ nói một số thời gian.

"Ừm."

Hạ Hải Lâu rất tự tin về trình độ lái xe của mình, cân nhắc một lúc mới nói:

"Tôi đoán là khoảng hai mươi lăm phút."

Bất kể là mười lăm phút hay hai mươi lăm phút, nếu đối phương không điều động đủ người đến đây, muốn tìm người trong sân bay rộng lớn này cũng là chuyện khá khó khăn. Hai người cũng không bận tâm lắm, một người lấy di động ra gửi tin nhắn, một người không có việc gì làm lật tạp chí xem giết thời gian.

Hạ Hải Lâu cầm trên tay một chuyển tạp chí về thiết kế nội thất trong nhà. Thực ra hắn không có hứng thú với mấy thứ này nên tuy lật xem nhưng lại lặng lẽ liếc mắt nhìn về phía di động trên tay Cố Trầm Chu nhiều hơn.

23, 87, 66, 15.

Vài con số được đưa lên màn hình, lưu lại thành bản nháp, sau đó lại vài con số xuất hiện rồi được lưu lại.

Dùng đầu gối để nghĩ cũng biết Cố Trầm Chu sẽ không nhàm chán đến mức ngồi nhập số để chơi như thế, Hạ Hải Lâu thầm nghĩ cũng không ngờ đối phương lại có thói quen cẩn thận đến thế, chỉ bởi vì hắn đang ở bên cạnh cho nên cố ý dùng những con số chỉ bản thân mình hiểu được, lưu lại những thứ cần ghi nhớ…

Suy nghĩ của Hạ Hải Lâu nhất thời có phần tan rã, nhìn chằm chằm mãi vào màn hình di động của Cố Trầm Chu xuất thần, sau đó phát hiện đối phương mở menu ấn nút game ở cuối cùng, khởi động một loại game ăn đậu rồi vô cùng bình tĩnh chơi tiếp.

Hạ Hải Lâu:

"…"

Mẹ nó!Thế giới này thay đổi quá nhanh, đã hoàn toàn không thể hiểu nổi nữa!

"Đến rồi."

Một giọng nói bất chợt truyền vào trong tai Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu đáp lại theo bản năng:

"Ừ?"

"Mấy kẻ đó."

Cố Trầm Chu quay đầu liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu một cái rồi cất di động đi.

Giờ thì Hạ Hải Lâu cũng kịp phản ứng lại, hắn nhìn theo ánh mắt của Cố Trầm Chu liền thấy vài người đúng lúc đi từ trên thang máy xuống – không nhiều người lắm, khoảng bốn năm người, trong đó còn hai kẻ mà bọn họ đã gặp qua lúc trước.

Hai người ăn ý đứng dậy, cũng không quay đầu bỏ chạy mà từ tốn tách ra lẩn vào trong đám người, thỉnh thoảng còn điều chỉnh phương hướng của mình theo vị trí của mấy kẻ kia.

"Kính chào quý khách, chuyến bay A3397 đến thảo nguyên Y Thập Duy Thập sắp cất cánh, mong quý khách đến Y Thập Duy Thập đến cửa số 3 soát vé, đăng ký đúng giờ."

"Kính chào quý khách, chuyến bay A3397 đến thảo nguyên Y Thập Duy Thập sắp cất cánh, mong quý khách đến Y Thập Duy Thập đến cửa số 3 soát vé…"

"Kính chào quý khách, chuyến bay J7591 đến thành phố Xương Cảnh tỉnh Dương Hoài sắp cất cánh, mong quý khách đến Xương Cảnh đến cửa số 7 soát vé, đăng ký đúng giờ."

"Kính chào quý khách, chuyến bay J7591 đến thành phố Xương Cảnh tỉnh Dương Hoài sắp cất cánh, mong quý khách đến Xương Cảnh đến cửa số 7 soát vé…"

Giọng nữ nhẹ nhàng vang lên trong radio, tốp năm tốp ba hành khách lần lượt đi vào cửa số 3 và số 7 soát vé, tự giác xếp thành hàng chuẩn bị kiểm vé.

Bốn năm kẻ đuổi bắt Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu lúc này chia thành hai nhóm, một nhóm đi về phía cửa soát vé số 3, nhóm còn lại đi đến cửa soát vé số 7, đoàn người đứng trước cửa soát vé này cũng không dài mà chỉ khoảng hai ba mươi người với ba bốn mươi người, mấy kẻ đó nhìn kĩ một lượt từ trên xuống dưới, lại đến sau khi tất cả mọi người đi vào trong, sau khi nhân viên soát vé thu dọn hết mọi thứ thì mới chậm rãi rời khỏi cửa soát vé, tụ họp lại lần nữa.

"Bên chỗ các cậu có phát hiện gì không?"

"Không có, bên cửa soát vé số 7 thì sao?"

"Cũng không thấy."

Sau khi trao đổi tin tức đơn giản, có một người hỏi:

"Không biết người ở chỗ khác còn tìm được không? Bên chỗ nhà ga sao rồi?"

Lời này thực ra cũng không sai, khắp các chỗ khác trong sân bay đều được kiểm tra nghiêm ngặt, chỗ nhà ga tập trung một lượng xe cộ lớn rõ ràng là càng được chú ý cẩn thận hơn, bởi vậy nên chỉ có tổng cộng năm người được chia đến sân bay đuổi theo người, giống như chỉ cần đi lướt qua.

"Chúng ta gọi điện thoại xem…"

Một người khác vừa lên tiếng thì thấy nhân viên soát vé ở cửa số 3 nhìn tư liệu một lượt rồi kéo chiếc microphone trên bục ra.

Trong đầu hắn lập tức lóe lên một ý, vội vàng vểnh tai lên nghe những lời nhân viên soát vé nói:

"Mời hành khách Chương Hữu Lâm, Lâm Phương Hưng của chuyến bay A3397 chú ý, máy bay sắp cất cánh, mời đến ngay cửa soát vé số 3 để đăng kí và soát vé. Nhắc lại lần nữa: Mời hành khách Chương Hữu Lâm, Lâm Phương Hưng của chuyến bay A3397 chú ý, máy bay sắp cất cánh, mời đến ngay…"

Gã nghe đến đó thì chợt phát hiện mình đang đi bắt điểm mù, liền quay sang hỏi đồng bạn bên cạnh:

"Tên của hai người kia là gì?"

Mấy tên đồng bạn ngơ ngác nhìn nhau:

"Hay cứ đứng đây chờ hai người kia?"

Còn chưa nói xong đã thấy có hai người vội vã chạy lướt qua bọn họ, cầm vé máy bay đưa ra cho nhân viên soát vé.Hai người kia một người khoảng bốn mươi lăm, một người khoảng ba mươi tuổi, người khoảng bốn mươi lăm tuổi còn hói nửa đầu, mấy kẻ kia nhìn thấy xong thì cuối cùng cũng chắc chắn rồi, lần lượt xoay người đi sang chỗ khác, còn có kẻ bấm điện thoại trao đổi tin tức với những kẻ khác ngồi canh ở bến xe và nhà ga…

Đằng sau, lúc này Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu mới đi từ trong đám người ra, hai người đi đến trước cửa soát vé thì đúng lúc nghe được nhân viên soát vé nói với hai người chạy đến trước đó:

"Đúng vậy, thưa ngài, chuyến bay của các ngài không phải giờ này, thật xin lỗi, đây là sơ suất trong công tác của chúng tôi…"

Giải thích xong rồi thì cô lại thấy hai người Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu.

"Hai anh đây là?"

"Chuyến bay này."

Cố Trầm Chu đưa hai vé máy bay cho nhân viên soát vé.

Nhân viên soát vé hơi sửng sốt, nhanh chóng thực hiện vài thao tác trên máy tính đặt trên bục, thông qua cực nhanh rồi cũng xin lỗi:

"Vô cùng xin lỗi hai anh, máy bay đã sắp cất cánh, trình tự ở chỗ chúng tôi có thể xảy ra vài trục trặc bất ngờ, tôi sẽ phản ánh lại kịp thời với cấp trên."

Sau khi đi vào hành lang phía sau, Cố Trầm Chu rút di động bấm gọi, sau khi điện thoại kết nối thì câu nói đầu tiên chính là:

"Cảm ơn Tề thiếu gia."

Giọng nói của người ở đầu điện thoại bên kia rất trẻ, anh ta vội vàng tiếp lời:

"Nào dám nhận một lời này của Cố thiếu! Có thể giúp đỡ Cố thiếu gia là vinh hạnh của tôi."

Anh ta rất thông minh không để ý đến Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu đi cùng nhau để làm gì, vì sao giữa chừng lại muốn anh ta tìm người ở phía sau sửa đổi tin tức trên đài tạm đổi thông tin chuyến bay của người khác, chỉ nói:

"Cố thiếu gia là muốn đến Y Thập Duy Thập đúng không? Đến hơi sớm rồi, cỏ ở nơi đó có thể chưa mọc kín hoàn toàn nên không được đẹp lắm."

Cố Trầm Chu mỉm cười:

"Đợi đến lúc thực sự đẹp rồi thì chỉ e không còn thời gian đến, nếu lần này đã đến đây thì tiện đường đi qua xem sao, chờ tôi quay về rồi sẽ trò chuyện lâu hơn với Tề thiếu gia."

Người trong điện thoại liên tục đáp lời:

"Được, được, tôi ở đây chờ Cố thiếu gia!"

Lúc này hai người đã đi đến cửa khoang máy bay rồi ngồi xuống chỗ của mình. Tiếp viên đi đến trước mặt bọn họ nhắc Cố Trầm Chu còn đang cầm điện thoại tắt máy.

Cố Trầm Chu ngắt máy theo yêu cầu rồi ấn nút tắt máy luôn.

Không bao lâu sau, thân máy bay hơi rung lên, chạy dọc đường băng rồi bay thẳng lên trời –

Ngoài cửa sổ máy bay, sắc trời lam đậm đã gần chuyển thành màu đen.

73. Chương 73: Uống Ngụm Canh (3)

Thảo nguyên lớn Y Thập Duy Thập là một trong những điểm thắng cảnh nổi tiếng nhất nước ở Toại Lâm, mỗi khi đến mùa hè thì khắp núi khắp đồi là thảm hoa dại màu đỏ và vàng, đưa mắt nhìn ra ngoài xe có thể thấy một mảnh hoa cỏ màu tím thơm ngát, đứng sừng sững đằng sau thảo nguyên là núi tuyết, kim điêu và linh dương đều sống ở đó, thỉnh thoảng còn có thể thấy được từng đàn trâu hoặc ngựa chạy qua hoặc là mấy chú thỏ hoang nhảy qua bên chân bạn – khách du lịch ghé qua đây đến từ khắp nơi trên thế giới.

Chuyến du lịch lần này là Hạ Hải Lâu chuẩn bị. Trong thời gian ngồi trên máy bay đến đây thì hắn có gọi một cuộc điện thoại, hình như là dặn dò người ở bên Y Thập Duy Thập chuẩn bị một chút, rõ ràng là tuy trước đó xảy ra vài chuyện ngoài ý muốn nhưng hai người vẫn dựa theo kế hoạch lúc trước – chỉ là thực hiện trước thời hạn một chút – tiếp tục đi về mục đích đã định ra.

Bắt đầu từ buổi sáng hôm nay khi nói chuyện với Hạ Hải Lâu đến khi hai người ngồi máy bay đến Tang Tán rồi lại từ Tang Tán lên máy bay đến Y Thập Duy Thập, tổng cộng chưa đến hai mươi tư giờ nhưng không hiểu sao Cố Trầm Chu đã có một loại cảm giác vô cùng dài lâu.

Anh ngồi tựa hẳn vào chỗ ngồi, vừa mới sắp xếp toàn bộ những chuyện hôm nay trong kí ức một lần thì thấy Hạ Hải Lâu ngồi bên cạnh mình chợt ngáp một cái, sau đó bắt đầu một chuỗi ngáp hai ba cái liên tục.

Cố Trầm Chu nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu một cái, đối phương cảm giác được ánh mắt của Cố Trầm Chu thì hơi mơ màng nói với anh:

"Hôm qua không ngủ."

… Không tính đến mức 'Nghĩ cũng biết' nhưng ít ra cũng là 'Không lấy làm lạ'. Hạ Hải Lâu hiểu rõ đường đi ở Tang Tán như vậy thì khẳng định trước khi đến đó đã bỏ công tìm hiểu một lượt, lại thêm hành trình của bọn họ có hơi gấp, có lẽ buổi sáng lúc anh ngủ bù thì Hạ Hải Lâu đang ngồi chuẩn bị một loạt việc cần thiết cho hành trình.

"Máy bay đi hết mấy tiếng?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Ba tiếng, hay là bốn tiếng nhỉ?"

Hạ Hải Lâu đáp, vừa rồi hắn cũng không cẩn thận nghe radio giống Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu rút vé máy bay trong túi ra, nhìn lướt qua rồi nới với Hạ Hải Lâu:

"Ba tiếng ba mươi tư phút. Hàng ghế sau không có người, ngả ghế ra ngồi ngủ một lúc đi."

Hạ Hải Lâu thật sự mệt mỏi, hắn đưa Cố Trầm Chu đến chỗ đó, ngoại trừ muốn ám chỉ người cho Cố Trầm Chu xem thì thật sự là chỉ muốn thuận tiện ăn một bữa cơm – dù sao nếu sau khi xem đã đi ngay thì có hơi kỳ quái – kết quả là cơm còn chưa ăn xong đã gặp cướp, tiếp đó bị một đám người đuổi theo chạy qua vài con phố, hết đánh nhau lại đến đua xe, hành lí chưa kịp lấy đã chạy đến sân bay rồi ngồi máy bay chạy đến chỗ khác…

Hạ Hải Lâu ngửa đầu ngẫm nghĩ rồi chợt nói:

"Rốt cuộc tôi cũng cảm thấy mỗi lần ở cũng với anh thì có đặc biệt lắm chuyện xảy ra!"

Sau đó hắn xòe tay ra tính:

"Một lần đi vào rừng sâu bị khỉ cào choáng, tiếp đó cùng trải qua một vụ lở đất nhân tạo, hiện giờ còn bị phần tử bạo động đuổi đánh –"

"Hạ thiếu gia còn quên mất vài chuyện."

Ngữ điệu của Cố Trầm Chu rất thản nhiên.

"Ừ?"

"Buổi tối trên sông Thái Hải, sau khi uống rượu với Uông thiếu gia, còn có một lần tôi đến huyện Đức Xương."

Cố Trầm Chu liệt kê, kết quả của ba chuyện này lần lượt là: Anh đánh Hạ Hải Lâu một trận, anh biết chủ mưu thực sự đã bày ra vụ tai nạn xe cộ của Vệ Tường Cẩm lần trước, sau cùng là tương kế tựu kế lợi dụng Hạ Hải Lâu gài bẫy được Hạ Nam Sơn một lần.

Lại nói đến mỗi khi hai người ở chung thì có đến bảy phần là được cố ý tạo ra, hai phần do các mối quan hệ quấn lấy còn một phần là do trùng hợp, cơ bản là không có lần nào trải qua an ổn – thậm chí không cần tiếp xúc, hai người Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu vẫn có thể đụng chạm đến nhau.

Cho dù lập trường của hai người trái ngược, nhưng thường xuyên xảy ra chuyện như vậy quả thực là trời sinh đã xung khắc. Cố Trầm Chu không kìm được mà nghĩ như thế.

Hạ Hải Lâu không nghe thấy tiếng lòng của Cố Trầm Chu mà chỉ nghe được lời nói của đối phương, sắc mặt hắn không chỉ không chút biến đổi mà còn cảm thấy vui vẻ từ tận đáy lòng:

"Không phải sao? Quả thực là rất có duyên!"

Cố Trầm Chu:

"..."

Anh cuối cùng cũng lười để ý đến Hạ Hải Lâu, rút một quyển tạp chí quảng cáo được cài trên lưng ghế trước mặt bắt đầu tùy tiện lật xem.

Hạ Hải Lâu ngồi bên cạnh Cố Trầm Chu, quang minh chính đại tựa sát vào cùng xem với Cố Trầm Chu, rảnh rỗi còn thuận tiện nói thêm một hai câu, nhưng Cố Trầm Chu lại đáp câu được câu không, hắn cũng không thể ngăn cản cơn mệt mỏi dâng lên không ngừng, tiếng nói chuyện từ từ biến mất, mí mắt cũng rũ xuống, hơi thở dần trở nên vững vàng.

"Thưa ngài."

Tiếp viên hàng không đi giữa lối đi chợt đứng bên cạnh Cố Trầm Chu rồi nhỏ giọng hỏi anh:

"Bạn đồng hành của ngài có cần một cái chăn không?"

Cố Trầm Chu:

"..."

Anh rất muốn nói rằng đây không phải bạn đồng hành của tôi, nhưng lại cảm thấy cố ý nói việc này với một tiếp viên hàng không thì thật sự rất ngu ngốc nên cuối cùng chỉ đành lặng lẽ khẽ gật đầu.

Có được câu trả lời đồng ý của Cố Trầm Chu, tiếp viên hàng không cầm một chiếc chăn từ tầng dưới của xe đẩy lên rồi mở ra muốn phủ lên người Hạ Hải Lâu, nhưng lại vướng vì Cố Trầm Chu ngồi ở bên ngoài. Cô thấy Cố Trầm Chu không có ý định giúp một tay nên đành lên tiếng:

"Thưa ngài, làm phiền ngài hơi tránh ra một chút."

Bởi vì không muốn đắp chăn cho Hạ Hải Lâu nên cố ý đứng dậy nhường ra một khoảng trống... Hình như còn càng ngu hơn.

Cố Trầm Chu:

"Để tôi làm."

Đón lấy chiếc chăn trong tay đối phương, mở ra rồi phủ lên người Hạ Hải Lâu.

Trên người đột nhiên có thêm một đồ vật khiến Hạ Hải Lâu đang mơ ngủ hơi giật mình nhưng cũng không tỉnh lại. Hắn lầm bầm một câu gì đó không rõ, cọ cọ chiếc chăn phủ đến cổ theo bản năng rồi sau đó rụt cổ lại, cằm và mũi đều cọ cọ lên mặt dưới của chiếc chăn rồi mới ngủ cực kì an ổn.

Một màn này thực sự là vô cùng xinh đẹp đáng yêu, ngay cả cô tiếp viên đang đẩy xe đi cũng không kìm được quay đầu lại vài lần, cho đến khi không thể nhìn thấy Hạ Hải Lâu đang ngồi ở vị trí của mình nữa thì mới lưu luyến dời ánh mắt đi, dịu dàng hỏi những vị khách khác cần gì.

Thảo nguyên vào cuối tháng tư vẫn còn vương lại chút se lạnh của trời đông giá rét.

Một chuyến bay này Hạ Hải Lâu gần như ngủ từ đầu đến cuối, cho đến tận lúc máy bay hoàn toàn dừng lại vững vàng trên sân bay, hành khách cũng lục tục đi xuống thì toàn thân hắn đều tràn đầy tinh thần sáng láng.

Mà đối lập với Hạ Hải Lâu, Cố Trầm Chu có thói quen ngủ lúc mười một giờ lại không thể nào ngủ bên cạnh Hạ Hải Lâu nên có phần mệt mỏi, lại thêm lúc đi từ máy bay ra bị một trận gió mạnh thổi trúng nên anh lập tức hắt xì một cái thật to.

Hạ Hải Lâu nhìn lướt qua Cố Trầm Chu rồi nhìn đồng hồ: Đã là 2 giờ 45 phút đêm.

Thật đúng là từ hôm qua đến giờ cứ chạy đi mãi... Hạ Hải Lâu không kìm được thầm nghĩ như vậy rồi nói với đối phương:

"Tôi đã tìm được một chỗ tốt, nhưng đêm nay đã muộn rồi, chúng ta tìm chỗ nào đó gần sân bay nghỉ một đêm rồi mai đi đường du mục, lên thảo nguyên thăm thú những lều trại đó được không?"

Cố Trầm Chu gật đầu xem như đồng ý.

Đến khách sạn gần sân bay nhất cũng phải ra khỏi sân bay, rẽ phải rồi đi hết quãng đường khoảng ba mươi bước, hai người Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu đặt phòng chỗ tiếp tân, hẹn giờ giấc sáng ngày mai rồi tự đi vào phòng mình.

Khi Hạ Hải Lâu đi vào phòng mình thì phát hiện ra giường mình nằm đối diện với bức tường, hắn nghĩ nghĩ rồi cảm thấy, nếu dựa theo thiết kế phổ biến của khách sạch thì đầu giường của Cố Trầm Chu hẳn là đối diện với đầu giường của hắn…

Bởi vì loại cảm giác giống như thỏa mãn này rất kì quái, nhưng cảm xúc thỏa mãn đến lạ kì này quả thực đã bất chợt xuất hiện trong lòng Hạ Hải Lâu. Hắn lấy di động của mình thực hiện một cuộc gọi, sau đó đi vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, nhùng nhằng đến gần bốn giờ thì cuối cùng mới ngáp một cái lên giường nằm xuống.

Chín giờ sáng hôm sau, hai người chạm mặt nhau ở sảnh ngoài của khách sạn.

Mọi việc đêm trước đã qua, Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu cũng không để ý thêm nữa. Đối với Hạ Hải Lâu một tay sắp xếp chuyến du lịch này mà nói, tuy rằng mọi chuyện có hơi thay đổi nhưng cũng chỉ đến mức vài hạng mục nào đó xuất hiện trước một chút mà thôi, tất cả đều nằm trong kế hoạch.

Bọn họ đi xuống tầng một của khách sạn dùng bữa sáng rồi bước lên chiếc xe hướng dẫn du lịch đỗ ở bên ngoài khách sạn, đi thẳng một đường đến các điểm du lịch. Giờ là tháng tư, thảo nguyên lớn quả thực không đẹp đến mức đáng kinh ngạc như mùa hè, lúc này cỏ vẫn chưa hoàn toàn mọc dài ra, liếc mắt một cái thì ngoài đám cỏ còi cọc thưa thớt cũng chỉ thấy những mảng đất màu vàng nâu; những thảm hoa dại đỏ tía trải khắp núi đồi càng không thấy tăm hơi, những đóa hoa sớm nhất cũng chỉ lộ ra một vài nụ hoa nhỏ bé đến đáng thương giữa đám cỏ dại, để lộ ra chút đài hoa màu vàng nhạt hoặc hồng bợt.

Trong toàn bộ thời gian một buổi sáng, Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu xuất phát từ sân bay, băng qua đồng cỏ vẫn chưa mọc đủ dài, cánh đồng cỏ mọc được một nửa còn xấu hơn cánh đồng chưa có cỏ mọc, lướt ngang qua sông Y Thập Duy Thập được xem là dòng sông mẹ của thảo nguyên Y Thập Duy Thập, còn có một đám trâu bò đang uống nước ở ven sông…

Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu bước xuống xe.

Hướng dẫn viên du lịch mỉm cười dùng ngôn ngữ xa lạ chào hỏi người mục dân đang chăn dắt đàn gia súc, mục dân cũng rất vui vẻ đáp lại hướng dẫn viên du lịch.

Hướng dẫn viên du lịch quay đầu lại phiên dịch cho hai người kia:

"Vị này là một người bạn ở tộc Kazakh, tôi nói với ông ấy rằng hai vị là người đến từ bên ngoài, ông ta nói thời tiết này cũng chỉ có bờ sông xanh mướt là còn xinh đẹp hơn chút, còn nói nếu hai người thích thì có thể chạm vào đám gia súc này, chúng đều rất ngoan."

Hai người Cố Hạ vừa định nói gì đó thì lại nghe thấy hướng dẫn viên du lịch bổ sung thêm:

"Đúng rồi, nếu chỉ chơi không thì không mất tiền, nếu muốn ăn gì thì mỗi người mười lăm tệ là đủ ăn thoải mái, nếu muốn cưỡi thì mỗi người ba mươi tệ rồi chọn gì tùy thích."

Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu:

"…"

Hạ Hải Lâu hỏi:

"Cưỡi dê?"

Hướng dẫn viên du lịch cười ha hả:

"Hiện giờ cũng không phải triều đại phổ biến việc cưỡi ngựa mà!"

Ông cụ người tộc Kazakh dùng ngôn ngữ của dân tộc mình nói gì đó với hướng dẫn viên du lịch, hướng dẫn viên du lịch nghe xong thì mỉm cười, nói với hai người:

“Hai anh thật may mắn, ông đây rất hiếu khách, ông ấy nói nếu hai người cùng về nhà ngồi chơi với ông ấy thì chính là khách của ông ấy, có thể thoải mái chơi với bò và dê, ông ấy cũng sẽ mang những món ăn ngon nhất ra chiêu đãi hai người.”

Hạ Hải Lâu và Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn nhau. Hạ Hải Lâu hỏi:

“Vậy nhà mục dân theo kế hoạch ở đâu?”

Hướng dẫn viên du lịch không quá hài lòng đáp:

“Những mục dân đó mỗi ngày đều phải tiếp đón khách du lịch mà, cũng chỉ là công việc theo thủ tục giống như tôi là hướng dẫn viên du lịch và lái xe thôi, nào tốt được bằng gặp được ông đây? Ông ấy là thật lòng muốn mời các anh về nhà chiêu đãi. Nếu hai anh muốn du ngoạn phong cảnh đậm nét ở nơi này thì nên đi cùng ông đây mới tốt.”

“Đi.”

Hạ Hải Lâu đồng ý:

“Bên này có điều gì cần phải chú ý không?”

“Một vài tập tục không thể nói rõ ngay, đợi các anh đi theo tôi từ từ tìm hiểu là được.”

Hướng dẫn viên du lịch ngẫm nghĩ rồi nói tiếp:

“Hai anh là khách quý đến đây nên khẳng định là không thu phí, nhưng các anh có thể mang theo quà đến chào hỏi.”

Anh ta bổ sung thêm:

“Quà thì để tôi chuẩn bị, số tiền cần dùng sẽ chính là số tiền các anh đưa tôi để đến nhà mấy mục dân kia, được không?”

“Cứ như vậy đi.”

Lần này là Cố Trầm Chu trả lời đối phương. Tiếp đó anh bước vài bước đến bên bờ sông Y Thập Duy Thập, xoay người thử nhúng tay xuống nước sông thì cảm thấy lạnh thấu xương, sau đó anh thuận tay vặt vài nhành cỏ dưới đất đưa đến bên mép một con cừu.

Lông trên người con cừu kia cũng không phải là màu trắng sữa hoàn toàn, nhìn qua thì có chút vàng vàng trắng trắng. Cái mũi màu hồng của nó giật nhẹ như đang đánh hơi mùi của Cố Trầm Chu hoặc là mùi cỏ xanh, tiếp đó nó há miệng ăn hết mấy cọng cỏ xanh trên tay Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu nhìn con cừu kia chậm rãi ăn hết cỏ mà mình đút, đang muốn đứng dậy thì áo khoác trên người bị kéo một cái. Anh quay đầu nhìn lại thì một con cừu khác không biết đã đi đến bên phải anh từ lúc nào, nó đang cắn áo khoác anh rồi kéo khá mạnh.

Cố Trầm Chu kéo kéo, con cừu vẫn cắn; anh lại kéo nữa, vẫn cắn, kéo tiếp, vẫn cắn…

Cố Trầm Chu dứt khoát cởi áo khoác rồi kéo mạnh một cái!

Con cừu bị tha đi hai bước mới tiếc nuối buông thứ vẫn cắn chặt trong miệng ra, xoay người bỏ đi.

Lúc này hướng dẫn viên du lịch đã đến tiếp đón Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu, Cố Trầm Chu nhìn chiếc áo khoác bị ướt một góc của mình, kiềm chế bản thân đang muốn dìm cái áo kia xuống sông vò mà mặc lại cái áo vào và ngồi lên xe, đi theo hướng dẫn viên du lịch và ông cụ tộc Kazakh kia về nhà ông ta.

Xốc màn cửa bằng nỉ lên, ông già Kazakh bưng lên mấy chiếc cốc đựng trà bơ.

Hướng dẫn viên cười tủm tỉm đón lấy nhưng cũng không uống ngay mà trò chuyện với ông. Trong lều hình như không còn ai khác nữa, ông già ngoại trừ ngôn ngữ của tộc mình ra thì còn có thể nói được một ít tiếng Hán, nhưng cũng chỉ đến mức độ trao đổi cơ bản được mà thôi.

Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu đánh giá cách bài trí trong lều, còn về trà bơ trước mặt, lúc mới đến hướng dẫn viên du lịch đã tranh thủ dặn bọn họ rằng tất cả đồ ăn thức uống đều phải đợi ông dùng trước thì mới có thể chạm đến.

Ông già Kazakh trò chuyện với hướng dẫn viên du lịch một hồi rồi mới cầm trà bơ lên uống một hớp, đồng thời dùng tiếng Hán gượng gạo nói chuyện với Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu tiếp chuyện, Cố Trầm Chu thì bưng tách trà bơ còn nóng lên uống một hớp, hương vị ngọt ngào pha chút mằn mặn tạo cảm giác hơi kì lạ… Một tách trà bơ này cũng không nhiều, Cố Trầm Chu dứt khoát cầm lên uống hết ngay lúc còn nóng.

Lần này Hạ Hải Lâu cũng khéo léo chuyển đề tài cho người hướng dẫn viên du lịch. Hắn thấy Cố Trầm Chu đã uống sạch một tách trà bơ thì cũng bưng lên uống một ngụm to, sau đó quay mặt sang:

"Anh…"

"Ừ?"

Cố Trầm Chu không hiểu gì cả nhìn Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu im lặng nhìn Cố Trầm Chu một lúc rồi mới lại quay đầu nhìn về phía hướng dẫn viên du lịch đang trò chuyện vui vẻ với ông già, đột nhiên ra tay nhanh như chớp đổi tách trà của mình với Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu:

"… Cậu đang làm cái gì hả?"

Hạ Hải Lâu: Nhìn đỉnh lều, nhìn đỉnh lều, nhìn chằm chằm đỉnh lều Huýt sáo, huýt sáo, huýt sáo thật vui vẻ

Một cái vòi ấm trà đột nhiên xuất hiện trước tách trà của Hạ Hải Lâu, chất lỏng màu trắng bạc như sữa lại rót vào trong tách trà, ông già Kazakh mỉm cười:

"Uống, uống đi!"

Hạ Hải Lâu:

"…"

Cố Trầm Chu không kìm được 'phụt' một tiếng bật cười.

Hành trình vẫn tiếp tục.

Giữa trưa dùng bữa với ông già trong lều, buổi chiều hai người đi theo chỉ dẫn của hướng dẫn viên du lịch tiếp tục đi vào sâu trong thảo nguyên theo kế hoạch đã định ra từ trước, địa hình bằng phẳng dần trở nên nhấp nhô, rừng rậm xuất hiện càng nhiều, dãy núi phía xa xa như ẩn như hiện…

Ngọn gió mạnh mẽ ào vào từ cửa sổ xe, Cố Trầm Chu kéo khóa áo khoác lên rồi nhìn thấy ngọn núi tuyết xuất hiện ở phía cuối thảo nguyên, màu xanh lục dần kết thúc nhường chỗ cho màu nâu xám bên trên cùng những bông tuyết trắng noãn điểm xuyết thêm vào, liếc mắt nhìn qua đã thấy quần núi nhấp nhô không ngừng, cao thấp chằng chịt trải khắp nơi.

Gió trên thảo nguyên dường như không hề ngơi nghỉ dù chỉ một giây.

Những ngọn cỏ cao không đến hai ba thước bên chân cũng lắc lư nghiêng ngả theo từng ngọn gió trên thảo nguyên, thỉnh thoảng còn cọ vào bên chân Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu, hoặc là nhẹ nhàng chọc chọc, hoặc là nghịch ngợm lặng lẽ cọ qua, hoặc là lại quấn lấy mắt cá chân của bọn họ giống như trêu chọc…

Hạ Hải Lâu chợt khom mình sờ soạng bên chân một hồi, sau đó xách ra một thứ gì đó:

"Tôi đang nghĩ vì sao cỏ này lại xao động ghê thế, thì ra là…"

Hắn xách thứ trong tay lên cao hơn một chút, soi dưới ánh trăng phân biệt một lúc:

"Mèo con?"

Hình như là một con mèo hoa ban, lớn hơn hai bàn tay của người trưởng thành một chút, ánh mắt to tròn hữu thần, hình như không quá sợ người mà mở to đôi mắt tròn tròn nhìn thẳng Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu vươn tay gãi gãi cằm mèo con, mèo con lập tức nheo mắt lại, cổ họng phát ra tiếng gừ gừ.

Cố Trầm Chu đang nhìn về phía xa cảm thấy không ổn lắm, quay đầu lại hỏi Hạ Hải Lâu:

"Tiếng gì thế?"

"Mèo kêu."

Hạ Hải Lâu thuận miệng đáp rồi lại gãi gãi cằm mèo con, mèo con lại phát ra tiếng gừ gừ.

Cố Trầm Chu hơi buồn bực, đi đến sát bên cạnh Hạ Hải Lâu nhìn con mèo con trong tay hắn một lúc, tiếp đó giống như cảm ứng được điều gì mà nhìn về phía sau một cái…

"Sao thế?"

Hạ Hải Lâu đùa mèo con một lúc thì chợt phát hiện Cố Trầm Chu vẫn đứng bên cạnh hắn, hắn vốn muốn đặt mèo con trong tay xuống lại cảm thấy hơi ngạc nhiên, thầm nghĩ chẳng lẽ loại người giống như Cố Trầm Chu cũng sẽ cảm thấy hứng thú với một con mèo giống như mấy đứa bé gái?

"Con mèo trong tay cậu…"

Giọng nói của Cố Trầm Chu rất nhỏ rất khẽ.

"Đừng ném, từ từ đặt nó xuống, cẩn thận một chút."

Thực ra Hạ Hải Lâu rất muốn hỏi vì sao đối phương lại biết mình định ném đi, mà ngữ điệu của Cố Trầm Chu sao vậy chứ?

"Con mèo này làm sao?"

Hạ Hải Lâu di chuyển theo tầm mắt của Cố Trầm Chu thoáng nghiêng về đằng sau một chút, sau đó thấy…

"… Một con báo?"

Giọng nói của Hạ Hải Lâu sắp vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

"Mèo nhà ai lại kêu gừ gừ chứ."

Cố Trầm Chu mỉm cười, chỉ là trong giọng nói lại không hề có chút ý cười nào.

Hai người liếc nhìn nhau, Hạ Hải Lâu lập tức cảm thấy bàn tay mình nặng trĩu, khó chịu giống như đang ôm một tổ tông vậy. Hắn nuốt ực một cái, đang muốn nói gì đó hoặc cử động một chút thì con báo đứng phía sau bọn họ hơn mười bước bất chợt nhảy về phía trước! Nó không khác gì một tia chớp xẹt qua bầu trời, mắt hai người còn chưa kịp chớp thì thấy bóng đen vốn đứng cách mình ba bốn thước đã nhảy gần đến đây.

Hạ Hải Lâu chợt nâng tay lên ném con báo con trong tay về vị trí ngược hẳn với hai người bọn họ, sau đó nháy mắt nhào đến bên cạnh Cố Trầm Chu, thân thể hai người quấn lấy nhau lăn vài vòng trên cỏ, vừa ngẩng đầu lên liền thấy bóng đen kia nhảy nhẹ một cái trong không trung về phía con báo con bị ném đi, đón được báo con rồi nháy mắt đã biến mất.

Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu lập tức ngồi phịch xuống cỏ.Tiếng tim đập bình bịch cùng tiếng thở ồ ồ trở nên vô cùng rõ ràng trên thảo nguyên yên tĩnh.

Sau lưng không biết đã toát ra một lớp mồ hôi lạnh từ lúc nào, gió lùa vào trong quần áo lạnh đến mức khiến người ta phát run. Hạ Hải Lâu chống tay xuống cỏ, muốn ngồi dậy nhưng nửa chừng tay chợt mềm nhũn, toàn thân lại ngã xuống lần nữa, môi vừa khéo ấn lên khóe môi Cố Trầm Chu còn đang nằm trên cỏ.

Trong bóng đêm, hắn không nhìn thấy rõ lắm vẻ mặt của đối phương mà chỉ có thể cảm nhận được người ở bên dưới giật nhẹ, sau đó môi chạm khóe môi biến thành môi chạm môi.

Hạ Hải Lâu gần như là vươn đầu lưỡi ra theo bản năng liếm môi đối phương một cái.

Rất mềm mại.

Hắn tiếp tục cắn cắn.

Vô cùng dẻo dai!

Đây là ý niệm đầu tiên trong đầu Hạ Hải Lâu và cũng là suy nghĩ duy nhất trong đầu hắn giờ phút này. Ngay sau đó, hắn phát hiện ra người bên dưới không ngờ lại hơi hé miệng!

Mong muốn được luồn vào trong khoang miệng ấm áp khiến toàn thân Hạ Hải Lâu đều trở nên phấn chấn! Hắn cực kì hưng phấn ghé sát thêm vào, dư quang khóe mắt thoáng liếc thấy Cố Trầm Chu chậm rãi mỉm cười…

Năm ngón tay nắm lại thành nắm lập tức hôn lên má Hạ Hải Lâu, Hạ Hải Lâu không hề đề phòng nên răng nanh và đầu lưỡi lập tức tiếp xúc thân mật với nhau.

Hạ Hải Lâu:

"…"

Hắn thất vọng quá đỗi lại chậm mất nửa nhịp, sau đó mới ngộ ra là mình đang kêu lên đau đớn.

=====

Tác giả có lời muốn nói:

[Tiểu kịch trường chi Gừ gừ]

Nghe nói ngày X tháng X năm X trên thảo nguyên.

Một con mèo xuất hiện dưới chân Hạ Hải Lâu.

Hạ: [Sờ thấy mềm mềm] Nhặt về đi.

Vì thế một ngày sau.

Hạ: Hình như sức ăn hơi lớn?

Mèo: [Quấn quanh mắt cá chân cực dễ thương] Gừ gừ

Một năm sau.

Hạ: Lớn hơi nhanh thì phải?

Mèo: [Trèo tường bày trò nghịch ngợm] Gừ gừ gừ

Ba năm sau.

Hạ: [Vẻ mặt tê liệt] Mẹ nó đây là cái thứ gì chứứứứ!

Cố: [Thầm khinh bỉ] Mèo nhà ai mà biết kêu gừ gừ?

Mèo: [Đã hoàn toàn coi nơi này biến thành địa bàn của mình, cao ngạo liếc nhìn sang] Gừ!

74. Chương 74: Cá Mập Dưới Nước

Cơm chiều đã được làm xong, lúc hướng dẫn viên du lịch xốc cửa lều trại lên chuẩn bị đi ra gọi hai người Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu thì đúng lúc chạm mặt hai người Cố Hạ đang đi vào trong.Ánh mắt đầu tiên đã thấy Hạ Hải Lâu xoa xoa hai má, áo Cố Trầm Chu thì dính đầy cỏ dại cực kì chật vật, hướng dẫn viên du lịch ngây ra một lúc:

"Hai anh làm sao đây?"

"Nơi này có báo à?"

Cố Trầm Chu lời ít ý nhiều mà hỏi lại. Loài động vật được bảo tồn như đại bàng vàng ấy, nhìn thấy là may mắn mà không nhìn thấy cũng không sao cả, nhưng ra ngoài du lịch, bản thân không xông loạn lại có thể gặp được động vật ăn thịt loại lớn thì thực sự không ổn lắm.

Hướng dẫn viên du lịch cũng sửng sốt, vội vàng trấn an hai người an tâm chớ nóng nảy rồi quay vào trao đổi với ông già người Kazakh một lúc, cũng không biết bọn họ nói những cái gì mà ông già Kazakh chợt mỉm cười, đưa Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu đi ra phía chuồng dê ở đằng sau.

Hai người cùng hướng dẫn viên du lịch đi theo ông già đi ra chuồng dê – lần này không cần ai nói hay chỉ bảo cái gì thì Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu đã nhìn thấy một con báo nhàn nhã nằm ở trong chuồng, cái chuồng vốn dùng để nuôi dê dưỡng như chỉ là lãnh địa của một mình nó, cái đuôi thật dài thỉnh thoảng vung vẩy một cái, đôi lúc còn xoay một vòng trong không trung. Dưới bụng nó có một cái đầu nhỏ đang ló ra nhìn xung quanh, lúc nhìn thấy một đám người xuất hiện ngoài chuồng dê thì hình như còn muốn chạy đến, kết quả không chạy được hai bước đã bị một móng vuốt của báo lớn gạt một cái bay về chỗ cũ.

"A Tháp nói con báo này là ông ấy nuôi, không cắn người đâu."

A Tháp là xưng hô tôn kính với người lớn tuổi, hướng dẫn viên du lịch giải thích cho hai người Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu nhưng rõ ràng chính bản thân anh ta cũng không tin tưởng lời nói của đối phương, đứng cách còn xa hơn hai người Cố Hạ.

Gặp phải loại tình huống này thì Cố Trầm Chu cũng không tiện nói gì, dù sao đối phương cũng mời họ ở lại đây làm khách, thêm nữa bọn họ ngoại trừ bị dọa ra thì thật sự không bị làm sao cả, vì thế dứt khoát chuyển đề tài:

"Đây là báo tuyết?"

Hướng dẫn viên du lịch lại nói chuyện với ông già Kazakh một lúc rồi quay đầu lại gật đầu với Cố Trầm Chu:

"Không sai, là động vật cần bảo hộ bậc nhất quốc gia, là ông ấy nhặt được, lúc đầu còn tưởng là mèo hoa ban trên thảo nguyên."

"Tôi cũng tưởng là mèo hoa ban thảo nguyên."

Hạ Hải Lâu rất bình tĩnh tiếp lời, người bình thường cho dù đến được thảo nguyên cũng sẽ không ngờ rằng mình có thể tùy tiện gặp được một con báo:

"Ngoài ra mỗi khi mèo vui vẻ cũng sẽ kêu gừ gừ."

Cố Trầm Chu tưởng rằng mèo chỉ biết kêu meo meo được phổ cập khoa học:

"..."

Đúng là hiếm có! Hạ Hải Lâu nhanh chóng cười nhạo:

"Vừa nhìn đã biết là chưa từng tiếp xúc với động vật!"

Cùng lúc đó, trong đại sảnh tòa thị chính thuộc thành phố Tang Tán.

Trong đại sảnh, ban lãnh đạo tỉnh Toại Lâm cùng Cố Tân Quân và Hạ Nam Sơn đến từ kinh thành đều có mặt, đang tiến hành hội nghị toàn thể lần thứ hai trong tuần về một vấn đề nghiêm trọng là đảm bảo an ninh xã hội của Toại Lâm. Trong hội nghị, ban lãnh đạo tỉnh Toại Lâm nghiêm túc kiểm điểm và thành thật phân tích về bạo động đã diễn ra ở Toại Lâm cùng thái độ mất bò mới lo làm chuồng, cố gắng bình ổn bạo loạn, trị an xã hội, sau đó lại đưa ra một loạt chính sách điều hành trị an sau này, đặt vấn đề trị an xã hội lên tầm quan trọng nhất, cũng đưa ra cả phương án thảo luận dự phòng chi tiết, cũng tin tưởng rằng cần phải bóp chết những vụ bạo động tương lai từ trong trứng nước...

Tất cả những thứ này chỉ là văn vẻ bên ngoài.

Không nói đến mấy bậc bô lão trong kinh thành, cho dù chỉ là những người ở Toại Lâm, thậm chí không cần có bao nhiêu cách, chỉ cần làm một người khéo léo lăn lộn trên quan trường ít lâu thì đều hiểu rõ trọng điểm thật sự của hai cuộc hội nghị mình đích thân tham gia này không phải là vì bình ổn bạo động triệt để

như thế nào dù mặt trên là vì bình ổn trận bạo loạn này. Loạn động khắp nơi cuối cùng cũng có Thủ tướng Hạ đến đây thị sát trước, sau đó là Bộ trưởng Cố đến đây chậm hơn Thủ tướng Hạ hai ngày.

Vấn đề này thực ra rất dễ hiểu, thậm chí không chỉ riêng trên quan trường mới có hiện tượng này: Một việc nếu có hai người đặc biệt đến chịu trách nhiệm thì giữa hai người này đương nhiên phải phân rõ chủ yếu, thứ yếu và quyết định thắng bại, bằng không thì suy nghĩ của hai người phải giống nhaunhư đúc đi? Thời điểm xuất hiện sự khác nhau thì người dưới phải nghe theo A hay theo B đây? Lúc lực lượng giải quyết công việc ra mặt thì không thể chỉ chạy đi nghe một bên, chuyện này đưa ra liền khó tránh khỏi làm nhiều công ít lại không vừa ý người khác.

Đạo lí này ai cũng biết, nhưng bắt đầu làm thì đương nhiên không thể dễ dàng, nhưng cũng may, hai vị cấp cao một trước một sau đến từ kinh thành này dường như đã ngấm ngầm phân ra thắng bại, lần đầu tiên tham gia cuộc họp thì lực lượng của hai người còn ngang nhau, thậm chí Thủ tướng Hạ cũng có quyền phát ngôn; kết quả là đến cuộc họp thứ hai, quyền phát ngôn trên bàn họp rõ ràng là do bên Bộ trưởng Cố chiếm lấy.

Xem ra việc lần này vẫn là chỉ thị của Bộ trưởng Cố quan trọng hơn nhiều!

Trong quá trình kết thúc cuộc họp, các quan viên lớn nhỏ của tỉnh Toại Lâm thầm cân nhắc trong lòng, Tỉnh trưởng và bí thư Tỉnh ủy vây quanh Cố Tân Quân và Hạ Nam Sơn đi ra khỏi phòng họp, trong hai lần tiếp đón Thái tử đến đây bọn họ ngược lại đã cam tâm tình nguyện tận hưởng sự thích thú trong đó – cho dù là tiếp khách, nhưng mấy vị mới đến này cũng không phải khi nào cũng có thể mời được!

Đi ra khỏi đại sảnh, Cố Tân Quân cực kì phong độ nắm chặt tay Hạ Nam Sơn:

"Thủ tướng Hạ, việc lần này phải làm phiền ngài rồi!"

Bình thường trong quan trường, người nói như vậy chỉ có người thắng. Tỉnh trưởng và bí thư Tỉnh ủy đứng cạnh hai người thầm nghĩ.

Hạ Nam Sơn quả nhiên chỉ ung dung 'ừ' một tiếng, thái độ không có mấy khác biệt so với cuộc họp đầu tiên vài ngày trước, chỉ nói 'Bộ trưởng Cố cũng cố gắng.' rồi mang theo người quay đầu rời đi.

Khí độ này thật đúng là không phải bình thường! Hai người lại cảm khái lần nữa, mấy năm qua Thủ tướng Hạ vẫn nắm giữ công việc bảo vệ biên cảnh, hiện giờ chỉ vì một vụ bạo động mà quyền lực lại bị chuyển giao trước toàn bộ ban lãnh đạo của tỉnh Toại Lâm, kết quả người ta hứng gió mạnh vẫn không biến sắc, vẻ mặt không có chút cảm xúc, bình thường có thái độ như thế nào thì hiện giờ vẫn giữ thái độ đó.

Hạ Nam Sơn vừa đi thì Cố Tân Quân cũng gật đầu chào mấy quan chức cán bộ cấp tỉnh đứng bên cạnh ông, không nói thêm gì mà nhanh chóng bước lên một chiếc xe đã mở sẵn cửa đỗ trước cửa đại sảnh rồi rời đi.

Trước sau ngồi trên hai chiếc xe rời đi, thư kí của Cố Tân Quân và Hạ Nam Sơn cùng báo cáo lên cho hai vị lãnh đạo một việc – chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, chỉ là về sự kiện Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu gặp phải cướp rồi bị đuổi bắt ở Tang Tán ngày hôm qua.

Cố Tân Quân nghe được chuyện này thì hơi nhíu mày:

"Có xảy ra chuyện gì không?"

"Không có chuyện gì."

Du Văn Tuấn vội vàng tóm tắt đơn giản lại mọi chuyện một lần.

"Sau khi chuyện đêm qua xảy ra thì bọn họ đã lập tức đến sân bay xuất phát đến thảo nguyên Y Thập Duy Thập. Phần tử bạo loạn này đã cầm card của Cố thiếu gia đến ngân hàng tra tư liệu, vừa đưa vào hệ thống đã bị người phát hiện rồi báo cáo mọi chuyện lên đây."

"Mấy kẻ kia đâu?"

Cố Tân Quân hỏi.

"Đã tìm lí do bắt được, đều đã bị nhốt trong Cục Cảnh sát."

Du Văn Tuấn trả lời.

Cố Tân Quân gật đầu xem như chấp nhận cách xử lí chuyện này của Du Văn Tuấn. Nhưng ông chợt nhíu mày, bởi vì chuyện Cố Trầm Chu gặp gỡ Hạ Hải Lâu: Cho dù quan hệ của hai nhà có không tốt nhưng con trai nhà mình và thằng nhóc nhà họ Hạ ở cùng nhau, đủ loại chuyện xảy ra lại cũng không nhiều lắm…

Suy nghĩ giống vậy cũng xuất hiện trong đầu Hạ Nam Sơn.

Trong xe của Hạ Nam Sơn, thư kí họ Phương bên cạnh ông ta cũng nói qua mọi chuyện và kết quả nói cho Hạ Nam Sơn.

Hạ Nam Sơn chống gậy trầm mặc hồi lâu, sau đó nói:

"Nếu đã xảy ra chuyện này thì chuyện tiếp theo cũng không thể chần chừ nữa, chỗ địa phương này cũng phải sửa sang lại một chút."

Thư kí trưởng Phương thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, thầm nghĩ cuối cùng Thủ tướng Hạ cũng chịu nhả ra rồi! Ba ngày trước Chủ tịch Úc đã tự mình lên tiếng, ngoại trừ bày tỏ thái độ muốn Hạ Nam Sơn ra tay thì cũng làm chủ bỏ ra một mảnh nơi biên giới này cho người bên phe Uông, hiện tại có làm tiếp hay không thì tất cả đều phụ thuộc vào thái độ của một mình Hạ Nam Sơn – tác dụng của việc này không kéo dài quá lâu, bình thường rất ít khi thấy được trên người Thủ tướng Hạ, có thể thấy được lần này trong lòng Thủ tướng Hạ rốt cuộc là căm tức như thế nào.

Nhưng chuyện của Hạ đại thiếu gia ngược lại rất đúng lúc… Ý tưởng này đảo qua tâm trí thư kí trưởng Phương một vòng liền bị ông ta chặt đứt: Với tác phong của Hạ Hải Lâu thì có chỗ nào không dám đi, có chỗ nào không dám chơi? Hạ Hải Lâu cố ý chạy sang bên đó, tuy rằng hơi kì quái nhưng cũng không phải chuyện gì đặc biệt không thể xảy ra, có lẽ là nghe kẻ nào đó nói chuyện gì khơi gợi được hứng thú của cậu ta, chỉ là không ngờ ngay cả vị Cố thiếu gia kia cũng bị liên lụy, Bộ trưởng Cố vừa mới tiếp nhận chuyện nơi biên giới chỉ e sẽ mượn cơ hội này để phát tác một trận mất.

Cung cách làm việc của chính phủ, vĩnh viễn không hề thiếu hiệu suất mà chỉ xem ở giờ nào.

Hai người trước sau nhận lấy chuyện này 'chung tay' biểu lộ sự thành ý, hoàn toàn bình ổn được bảo loạn. Chuyện bạo loạn lập tức được đưa vào trong thời gian biểu của hành trình, chỉ trong thời gian một ngày đã phối hợp với lực lượng vũ trang phòng ngự đi đến các con đường, từ vài ngày trước đã tập hợp xong tư liệu, nhanh chóng bắt giam một đám phần tử bạo động ẩn nấp ở các địa phương, còn moi ra được từ miệng những phần tử này một tin tức kinh người: Một phần trong số bọn họ có liên hệ thường xuyên với thế lực nào đó ngoài biên giới, cũng nhiều lần có được trợ giúp về vật tư từ bên ngoài biên giới.

Chuyện này vừa lôi ra đã giống như chọc phải tổ ong vò vẽ, người ở cơ sở báo lên phía trên, người ở phía trên cực kì coi trọng nên lập tức báo cáo mọi chuyện cho Cố Tân Quân, Cố Tân Quân cầm tư liệu liền đưa thẳng về kinh thành.

Tiếp nữa, còn không đến hai ba mươi tiếng thì một chuộc điện thoại đã nối thẳng từ kinh thành đến chỗ Hạ Nam Sơn.

Là đích thân Úc Thủy Phong gọi đến.

Điện thoại của Hạ Nam Sơn luôn đặt ở chỗ thư kí trưởng Phương, bất kể là ai – dù là Hạ Hải Lâu hay quan chức cấp cao nào khác – gọi điện thoại đến đây đều phải vượt qua một cửa này của thư kí trưởng Phương, lần này thư kí trưởng Phương tiếp điện thoại, vừa nghe là Úc Thủy Phong thì tay hơi run, không dám nói nhiều một câu mà vội vàng bước nhanh vào bên trong giao điện thoại cho Hạ Nam Sơn.

"Chủ tịch, ngài có chuyện gì?"

Hạ Nam Sơn nhận điện thoại hỏi.

"Chuyện ở bên Toại Lâm tôi đã biết hết rồi."

Trong điện thoại, giọng nói của Úc Thủy Phong rất bình thản, tốc độ nói cũng vô cùng chậm rãi, đây là một tính chất đặc biệt của những vị quan chức cấp cao giống như Hạ Nam Sơn và Cố Tân Quân: Bởi vì

tuổi lớn lại thân ở địa vị cao nên giọng nói vĩnh viễn có sự chậm rãi và bình ổn đặc biệt chỉ có ở người già, chỉ nghe giọng nói không thôi cũng có thể cảm nhận được sự ung dung và tự tin của người nói chuyện.

"Không tồi, cậu về đây trước đi, chỗ tôi còn có rất nhiều chuyện đang chờ cậu! Chỗ biên giới đó vốn không vững vàng, xảy ra một vài chuyện cũng là nằm trong dự kiến."

Hạ Nam Sơn cung kính trả lời:

"Tôi biết, thưa Chủ tịch, đã sắp quay về rồi."

Úc Thủy Phong cười ha ha:

"Người bên cạnh tôi chỉ có cậu là khiến tôi yên tâm, chỉ là tính tình có hơi xúc động, điểm ấy không biết tôi đã từng nói với cậu bao nhiêu lần mà cậu vẫn mãi không đổi được, tính bướng bỉnh này quả thực là còn liều mạng hơn đám người trong quân đội."

Hạ Nam Sơn:

"Chủ tịch, những chuyện khác đều có thể sửa, chỉ duy nhất chuyện này thì trời sinh đã không đổi được."

Úc Thủy Phong vừa mới nói Hạ Nam Sơn thì Hạ Nam Sơn đã thẳng thắn đáp trả lời, nghe ra quả thực là đang chứng minh 'tính bướng bỉnh' mà đối phương nói.

Úc Thủy Phong bất đắc dĩ:

"Được rồi, mỗi lần nói cậu cậu đều đưa đúng một đáp án."

Tiếp đó còn nói thêm vài câu trong điện thoại rồi gác máy.

Hạ Nam Sơn đợi đến sau khi trong điện thoại truyền đến tiếng ngắt máy thì mới đưa di động cho thư kí trưởng Phương, đồng thời cũng đứng dậy ở sau bàn làm việc, thân thể hơi lay động rồi đi đến bể cá bên cạnh bàn làm việc.

Thư kí trưởng Phương đứng bên cạnh Hạ Nam Sơn cất di động đi, chậm rãi đi theo Hạ Nam Sơn đến trước bàn đặt bể cá vàng, cực kì thuần thục cầm lấy một bình thức ăn cho cá đặt bên cạnh bể, mở nắp đậy ra đưa đến trước mặt Hạ Nam Sơn.

Thẳng thắn mà nói thì Hạ Nam Sơn không hẳn là thích nuôi cá, nhưng thói quen lúc ông phê duyệt công văn mệt mỏi thì thích cho cá ăn đã có không ít người biết, lúc này ban lãnh đạo ở tỉnh Toại Lâm cũng bỏ chút thời gian sắp xếp một bể cá tốt nhất ở chỗ của Hạ Nam Sơn, còn đặc biệt chú ý không kiếm cá quá quý giá đặt vào đó – bể cá trong văn phòng của Hạ Nam Sơn cũng không thả cá quá quý mà chỉ đặt những con có sức sống mạnh mẽ — làm được đến mức này cũng là rất phí tâm.

Hạ Nam Sơn đón lấy chiếc bình trong tay thư kí trưởng Phương, tùy tiện lấy một chút thả xuống, mấy con cá vàng trong bể kính lắc lư thân mình bơi sát lên mặt nước, miệng đớp đớp nuốt hết mấy mảnh thức ăn trên mặt nước.

Cố Tân Quân chọc một cái vào vụ án này, Chủ tịch nhận được tin tức cố ý gọi điện thoại đến đây, đồng thời đương nhiên là trấn an lòng ông, nhưng về mặt khác cũng tỏ ra có chút bất mãn với mức độ ông ta nắm giữ vùng biên giới.

Những lời 'xảy ra một vài chuyện cũng là nằm trong dự kiến' chủ yếu là để nói 'Xảy ra một vài chuyện'!

Nhưng chuyện này nói nhỏ không nhỏ, nói lớn lại không lớn đến mức ngay cả Úc Thủy Phong phải nhớ đến, lại thêm lúc này là khoảng thời gian đặc biệt, qua thì cho qua đi… Quan trọng nhất là ông ta có thể dựa vào chuyện này để hoàn toàn có thể thua thiệt một lần, lùi lại một bước.

Tất cả mọi chuyện trước mắt đều làm theo kế hoạch.

Hiện giờ Chủ tịch cố ý gọi điện thoại đến đây, tỏ ra bất mãn lại nhắc đến tính tình của ông, ý tứ đã rất rõ ràng: Thái độ của người đó không đổi, ông nhất định phải cắn chặt lấy không buông phe Uông ra.

Nên có vài người của phe Uông đến chặn miệng của đối phương đúng lúc. Về điểm này, Cố Tân Quân đã đẩy mấy người kia ra để lựa chọn…

Hạ Nam Sơn im lặng một lát rồi hỏi thư kí trưởng Phương ở bên cạnh:

"Gần đây sao rồi?"

Hiểu được ý nghĩa thực sự trong lời nói của lãnh đạo là kĩ năng cơ bản nhất của thư kí. Thư kí trưởng Phương sở dĩ có thể đi theo sát bên Hạ Nam Sơn, quan trọng nhất chính là ông ta có thể hiểu được suy nghĩ của Hạ Nam Sơn. Hiện giờ nghe được những lời này ông lập tức phân tích được đối phương đang nói chuyện gì, hơn nữa còn lập tức đưa ra đáp án:

"Tuy rằng Chủ tịch và bí thư Uông đã đạt được nhận thức chung, nhưng người bên phe Uông cũng không hề dừng lại."

Vài người này nhất thời không thể nói rõ được, ông ta lập tức xoay người cầm một phần tư liệu đến đây đưa cho Hạ Nam Sơn.

"Thủ tướng, danh sách đều ở trong này."

Hạ Nam Sơn mở tài liệu ra, trang đầu tiên là việc quan trọng nhất mà thư kí trưởng Phương khoanh ra được: tức là có nghĩa vài người nhảy nhót tung tẩy khá vui vẻ, hoặc ít hoặc nhiều có một vài tật xấu có thể dùng tốc độ sét đánh để bắt được.

Hạ Nam Sơn cầm văn kiện ngồi lại trước bàn, bắt đầu nhìn cẩn thận từng hàng trong danh sách, nếu như đây chỉ là do thư kí trưởng Phương tìm hiểu được thì ông ta có thể sẽ không cẩn thận như thế, nhưng trong chuyện này ông đã cho Cố Tân Quân chút ngon ngọt, Cố Tân Quân ở bên kia cũng đáp lễ cho ông một chút – chỉ e là đạn pháo được bọc dưới lớp vỏ đường mà thôi!

Thư kí trưởng Phương cung kính đứng ở một bên, dáng vẻ nghiêm túc của Hạ Nam Sơn khiến ông ta có chút bất an, chỉ sợ bản danh sách được tìm hiểu cẩn thận này có vấn đề gì đó. Có một phần lo lắng này nên thư kí trưởng Phương không kìm được bắt đầu nghĩ lại chỗ tư liệu mà mình tìm về:

Tôn Nguyên Thu: Dựa vào thế lực sau lưng là Bành Vinh Minh, công trạng không có nhưng đầy vết nhơ.

Vương Nhất Nhất: Thế lực phía sau là Tào Hoành Dư, tay vươn ra cũng rất tham, bất cứ một hạng mục nào qua tay gã đều bị xén mất ít nhất ba phần.

Chu Phương Huyên: Một người phụ nữ xuất thân chốn phù hoa.

Khương Thần Thủy: Kẻ nhảy nhót cao nhất nhưng phía sau cũng không có thế lực nhất.

Hạ Dục Bằng: …

Vương Dương: …

Một lúc lâu sau, Hạ Nam Sơn cầm bút khoanh vài người, hơn nữa tất cả đều nằm trên trang đầu tiên.

Thư kí trưởng Phương hơi chột dạ, thấy cái tên Tôn Nguyên Thu, Vương Nhất Nhất và vài cái tên khác bị vòng đen khoanh lại, ông ta nhanh chóng tự hỏi bản thân xem lát nữa nên giải thích như thế nào và dùng vẻ mặt ra sao để nhận sai, lại nghe thấy Hạ Nam Sơn nói:

"Được rồi, mấy người được đánh dấu thì không nên động vào, những người còn lại cậu cân nhắc rồi sắp xếp đi."

Thư kí trưởng Phương ngẩn ra, vội vàng đón lấy tài liệu rồi hỏi dựa theo thói quen thường ngày của Hạ Nam Sơn:

"Trực tiếp kéo những kẻ kia xuống ạ?"

Hạ Nam Sơn 'ừ' một tiếng, nói tiếp:

"Sắp xếp hành trình về kinh thành trước, sau đó lập tức đi làm chuyện này. Còn nữa, gọi điện thoại kêu Hải Lâu về ngay, chiều ngày mai tôi muốn nhìn thấy nó ở Chính Đức Viên."

"Vâng, Thủ tướng."

Thư kí trưởng Phương nhận lệnh rồi rời khỏi phòng của Hạ Nam Sơn, lập tức nhanh tay sắp xếp vài việc, bởi vì việc của Hạ Hải Lâu đơn giản nhất nên ông ta vừa đi cùng vệ sĩ sắp xếp công tác bảo vệ Thủ tướng, vừa gọi điện thoại cho Hạ Hải Lâu.

Mà lúc này, Hạ Hải Lâu đang xắn tay áo, ngồi xổm vắt sữa cho bò sữa.

Điện thoại như thường lệ là kêu ba bốn tiếng mới nhấc máy, lúc Hạ Hải Lâu nhận điện thoại thì giọng nói còn có chút lười biếng:

"Thư kí trưởng Phương?"

Thư kí trưởng Phương cũng đã quen với màn mở đầu của vị thiếu gia này, ông ta cực kì chuyên nghiệp nói ý của Hạ Nam Sơn cho Hạ Hải Lâu:

"Hạ thiếu gia, Thủ tướng kêu cậu ngày mai quay về Chính Đức Viên."

"Ngồi máy bay cũng không kịp."

Hạ Hải Lâu trả lời đối phương.

"Nếu không có chuyến bay thì tôi sẽ sắp xếp chuyên cơ đi đón Hạ thiếu gia, xin Hạ thiếu gia nói rõ địa chỉ cho tôi."

Thư kí trưởng Phương cười nói với điện thoại, tiếp đó nhanh chóng quay đầu nhỏ giọng nói chuyện với các vệ sĩ.

"Thủ tướng Hạ sắp đi rồi, các cậu phải đảm bảo an toàn cho sân bay và con đường đi đến sân bay, công việc nhất định phải nhanh chóng sắp xếp…"

Hạ Hải Lâu cúp thẳng điện thoại.

Thư kí trưởng Phương cầm điện thoại:

"…"

Ông ta quyết định đợi nửa tiếng sau mới lại gọi điện thoại cho đối phương.

Trên thảo nguyên, Hạ Hải Lâu vừa mới tắt máy thì Cố Trầm Chu ra ngoài cưỡi ngựa đã quay về, anh liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu rồi cười khẽ hỏi:

"Thư kí trưởng Phương gọi đến?"

Hạ Hải Lâu búng tay:

"Đoán rất chuẩn, anh lắp máy nghe trộm?"

Cố Trầm Chu:

"Với cậu? Cần à?"

Aiz… Sắc bén thật. Hạ Hải Lâu nhìn đối phương:

"Vừa rồi thư kí bên cạnh Bộ trưởng Cố cũng gọi điện thoại đến đúng không."

Cố Trầm Chu 'ừ' một tiếng coi như trả lời, mọi chuyện vừa chấm dứt thì Cố Tân Quân lập tức kêu thư kí bên cạnh gọi điện thoại đến đây – cho nên Cố Trầm Chu mới quay về đúng lúc như thế, cũng vì nguyên nhân này nên từ xa anh đã thấy Hạ Hải Lâu nhận điện thoại rồi tắt máy, chỉ cần suy đoán dựa trên khả năng lớn nhất ở bên kia là có thể đoán ra.

"Cố thiếu gia cần phải về đúng không?"

Tự bản thân Hạ Hải Lâu không hề cảm thấy chút áp lực nào khi cúp điện thoại của thư kí trưởng Phương, nhưng Cố Trầm Chu cũng nhận được điện thoại, trong lòng hắn liền hiểu rõ là sẽ không giữ được đối phương.

"Mọi chuyện đã kết thúc mỹ mãn."

Cố Trầm Chu chậm rãi nói, đồng thời nghiêng người nhảy xuống khỏi lưng ngựa.

"Tôi có cảm giác chuyến du lịch này mới tiến hành được một nửa."

Hạ Hải Lâu bày tỏ thái độ của chính mình.

Cố Trầm Chu ngẩng đầu nhìn bầu trời màu xanh lam cùng thảo nguyên, một lúc sau mới cười nói:

"Hạ thiếu gia muốn đi du lịch, tìm ai không tìm mà lại đến tìm tôi đi cùng?… Chỉ là vì du lịch ư?"

Hạ Hải Lâu bước lên trước đứng sóng vai với Cố Trầm Chu:

"Cố thiếu gia không cảm thấy cảnh sắc này rất đẹp à?"

Cố Trầm Chu liếc nhìn Hạ Hải Lâu một cái, ý cười bên môi hơi nhạt đi rồi lại chợt sâu thêm:

"Đẹp đến đâu cũng không đẹp bằng kinh thành, Hạ thiếu gia cũng nghĩ giống tôi nhỉ?"

Hạ Hải Lâu nhìn bầu trời màu lam đậm rộng lớn mênh mông hồi lâu, sau đó hắn nói:

"Cố thiếu gia, những suy nghĩ giống nhau của chúng ta quả thực nhiều lắm…"

Nhiều đến mức khi tôi nhìn anh lại giống như nhìn thấy một bản thân khác ở trong gương.

=====

Tác giả có lời muốn nói:

Lúc trước có người hỏi Cố Hạ ở Tang Tán chẳng lẽ chỉ là đi ăn một bữa cơm à… Câu trả lời là không phải.

Hạ Hải Lâu hẹn Cố Trầm Chu ra ngoài, một nửa là vì chuyện của Hạ Nam Sơn, một nửa là vì chính hắn muốn tiếp cận tôm hùm, Hạ Nam Sơn khiến Hạ Hải Lâu thông qua Cố Trầm Chu lộ ra chút tin tức cho Cố Tân Quân, Hạ Hải Lâu thuận tiện dùng tin tức này để câu Cố Trầm Chu ra ngoài. Hai người gặp cướp ở nơi đó chỉ là trùng hợp, nhưng việc này cũng có nghĩa ở chỗ XX đang có đánh nhau thì anh sẽ không cố tình chạy đến chỗ XX -> lúc ấy ai trúng đạn cũng không dễ nói. Bọn họ đều ăn ý tăng tiến mức độ tiếp xúc với sự việc ở biên giới.

Về phần Hạ Nam Sơn vì sao phải ăn ý với Cố Tân Quân, là vì Úc Thủy Phong đã dựng Hạ Nam Sơn lên làm bia chắn tên đầu tiên, Hạ Nam Sơn cảm thấy mình đứng quá cao nên muốn lùi một bước, bằng không Úc Thủy Phong không thể nào đồng ý được, cho nên ông ta đưa ích lợi cho Cố Tân Quân, mời Cố Tân Quân chơi một ván cờ với ông ta.

75. Chương 75: Ích Lợi, Ích Lợi

Chỗ của Cố Trầm Chu trong giới này, có đôi khi quả thực là là đầu ngọn cho hướng gió ở kinh thành.

Chia tay với Hạ Hải Lâu trên thảo nguyên, sau đó ngồi lên một trong hai chiếc phi cơ một trước một sau quay về kinh thành, Cố Trầm Chu bởi vì chưa kịp về nhà, mới đến sân bay đã được những người tin tức nhanh nhạy gọi ra ngoài nên càng cảm nhận được chuyện này rõ ràng hơn – đáng nhắc đến là trong những người gọi anh ra ngoài còn có cả Tề Lâm, vị thiếu gia đời thứ ba anh cố ý tìm đến lúc ở trong sân bay chỗ Tang Tán.

"Cố thiếu gia, anh thật không phải!"

Trên sân bay, Tề Lâm vừa nhìn thấy Cố Trầm Chu đã nghiêm mặt, anh ta cũng không lớn tuổi lắm, chỉ khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu mà thôi, dáng người hơi béo, gương mặt ngược lại vô cùng ôn hòa, cho dù nghiêm mặt lại cũng không có cảm giác nghiêm túc.

"Trước đó rõ ràng đã nói đợi về rồi sẽ đến chỗ tôi một chuyến, kết quả nếu không phải tôi vẫn chú ý đến Cố thiếu gia thì đã bị anh cho rơi rồi!"

"Là lỗi của tôi."

Cố Trầm Chu cười nói:

"Nếu Tề thiếu gia đến đây thì hãy để tôi làm chủ, mời Tề thiếu gia vui chơi thỏa thích vài ngày được không?"

Tề Lâm lập tức vui vẻ ra mặt:

"Chỉ chờ những lời này của Cố thiếu gia! Mọi người đều nhìn thấy nhé, đây cũng không phải tôi chơi xấu mà là tự Cố thiếu gia nói đó."

Người xung quanh lập tức trở nên ồn ào rồi vây quanh Cố Trầm Chu đi về phía bãi đỗ xe. Bởi vì Cố Trầm Chu không lái xe đến nên Tề Lâm nhạy bén cướp được Cố Trầm Chu lên xe mình, lúc lái xe thì tranh thủ hỏi Cố Trầm Chu ngồi ở ghế phó lái:

"Cố thiếu gia, tư liệu anh và Hạ Hải Lâu để lại ở sân bay tôi đã giấu kín rồi, liệu có cần…?"

Đây vừa là dò hỏi vừa là lấy lòng.

Cố Trầm Chu thờ ơ mỉm cười:

"Tôi và cậu ta đi thảo nguyên chơi một chuyến, cũng không có gì đâu. Việc nên biết thì mọi người đều biết rồi."

'Người nên biết' này đương nhiên là nói Hạ Nam Sơn và Cố Tân Quân, thậm chí còn có cả những người thuộc phe phái ở sau lưng hai người kia. Về phần 'chơi một chuyến', Cố Trầm Chu cũng không nói sai, chỉ là bản thân từ 'chơi' này có thể che giấu rất nhiều hàm nghĩa.

Quả nhiên Tề Lâm lập tức giật mình:

"Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy! Là tôi nhiều chuyện."

Anh ta còn tưởng rằng Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu kết bạn đi Y Thập Duy Thập để né tránh người khác làm việc gì, nhưng thực ra chỉ cần suy nghĩ hơi sâu một chút là biết được không quá có khả năng: Nếu thật muốn tránh người khác để làm cái gì thì sao Cố Trầm Chu còn gọi điện thoại cho anh ta?

"Phần ân tình này của Tề thiếu gia, tôi xin ghi nhớ trong lòng."

Cố Trầm Chu cuối cùng cũng nói ra trọng điểm.

Tề Lâm cuối cùng cũng cảm thấy hài lòng:

"Chỉ là chuyện tiện tay thì làm thôi, Cố thiếu gia nói lời này là có ý gì đâu? Nói thêm câu nữa tôi sẽ trở mặt!"

Cuộc họp mặt tiếp theo cũng không kéo dài quá lâu.

Đám người này cố ý chạy đến sân bay chủ yếu là muốn bày tỏ thái độ của mình cho Cố Trầm Chu thấy, có ý là đủ rồi, nếu cưỡng ép kéo Cố Trầm Chu vừa mới xuống máy bay đi chơi mấy trò hao tốn thể lực như đua xe hay uống rượu gì đó thì không khỏi biến thành không hề nhạy bén.

Bởi vậy đợi đến khi Cố Trầm Chu chia tay mọi người quay về nhà thì còn chưa đến giờ ăn tối, anh bỏ hành lí trong phòng ngủ, lấy một bộ quần áo từ trong tủ ra, đang muốn vào phòng tắm tắm rửa thì nhận được một cuộc điện thoại. Anh cầm lên xem cái tên hiển thị trên màn hình, ngón tay vốn đã đặt lên nút tắt lại chuyển sang bấm nút nhận cuộc gọi:

"Chính Gia?"

Cú điện thoại này là Chính Gia gọi đến.

"Anh, anh mới về nhà ạ?"

Giờ này Cố Chính Gia hẳn là còn đang ở trường học, trong điện thoại ngoại trừ giọng nói của cậu thì còn tiếng ồn ào do rất nhiều người nói chuyện với nhau cùng với tiếng chuông báo vang dội.

"Vừa về nhà, sao thế?"

Cố Trầm Chu hỏi, tuy rằng sau khi anh về nước thì tình cảm hai anh em luôn có chuyển biến tốt, nhưng vì cách biệt tuổi tác nên Cố Trầm Chu cũng không thường xuyên nhận được điện thoại của Cố Chính Gia.

"Trong nhà xảy ra chuyện gì à?"

Một câu hỏi này của Cố Chính Gia suýt chút nữa đã khiến Cố Trầm Chu bị nghẹn.

Cố Trầm Chu hơi dừng lại:

"Anh vừa mới quay về, ý của em là gì?"

"Bắt đầu từ tối qua, lúc em tan học thì bình thường không có người nào cưỡng ép kéo em ra ngoài, nhưng hôm nay khi đến trường học, cũng có lúc nghỉ trưa nữa, hiện giờ em thấy tình hình không tốt nên nhanh chóng chạy ra ngoài…"

Cố Chính Gia hạ giọng, tiếng động xung quanh cậu cũng nhỏ dần giống như đang đi về hướng ngược lại với mọi người.

"Em cảm thấy rất không bình thường, sao tất cả đám bọn họ đều chạy ào ào đến giống như kiến thấy đường mật vậy."

Chuyện giữa Hạ Nam Sơn và Cố Tân Quân ngày hôm qua mới hoàn toàn định ra, kết quả buổi tối cùng ngày đã có một đống người nhận được tin tức, tốc độ này…

Cố Trầm Chu cũng bó tay: Tuy rằng tin tức trong kinh thành truyền đi rất nhanh, nhưng Cố Chính Gia lại không hề có chút phản ứng nào. Anh dứt khoát nói cho Cố Chính Gia biết:

"Cha đã giành được mọi chuyện ở biên giới chỗ Toại Lâm từ trong tay Hạ Nam Sơn."

Cố Chính Gia lập tức hiểu ý:

"Ý là cha mình thắng?"

"Chuyện này thì tính là gì?"

Cố Trầm Chu mỉm cười:

"Dì chưa nói cho em?"

"Dì đi công tác nước ngoài rồi."

Cố Chính Gia trả lời, cũng cảm thấy bản thân không chú ý đến tin tức thời sự lắm.

"Đây là tin tức ngày hôm qua ạ? Ngày hôm qua em không mở TV…"

"… Chắc là bọn họ đánh hơi được tin tức mới, cũng chẳng khác quả đào trên cây là bao đâu, ai cũng có thể hái một quả."

Cố Trầm Chu nói.

"Giờ em đang ở đâu?"

"Vẫn ở trường."

Cố Chính Gia trả lời.

"Mọi người đều ra ngoài rồi?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Không phải, là em tìm một cái ngách nhỏ để trốn."

Cố Chính Gia ho một tiếng.

"Anh đi đón em."

Cố Trầm Chu lại nhặt quần áo ném trên giường lên, xoay người đi lấy chìa khóa.

"Đừng đi đâu cả, em về lớp đi, nếu những người đó vẫn ở đấy thì em kêu bọn họ chờ, nói rằng anh sắp đến – Nếu dì không có nhà thì anh đưa em đi ăn cơm."

"Vâng."

Cố Chính Gia từ nhỏ đã được mẹ dạy phải ở chung hòa thuận với anh trai trả lời theo bản năng, sau đó mới nói:

"Anh, mấy người cùng đi ăn?"

"Chỉ hai chúng ta thôi."

Lúc Cố Trầm Chu nói xong câu này thì đã đi xuống tầng một, sau đó lái xe về phía trường của Cố Chính Gia.

Giờ tan tầm và tan học là giờ cao điểm, đường không dễ đi lắm, lúc Cố Trầm Chu đến trường học của Cố Chính Gia thì đã cách lúc hai người nói chuyện điện thoại ba mươi phút.

Trong phòng học, bên cạnh Cố Chính Gia quả nhiên bị một vòng người lớn vây kín như lời cậu nói, Cố Trầm Chu bước lên trước, gạt đám người ra vỗ vai Cố Chính Gia, sau đó tùy tiện nói hai câu với những người xung quanh, không đợi Cố Chính Gia biểu hiện điều gì thì nam nam nữ nữ xung quanh đã cảm thấy thỏa mãn mà tản đi, tốp năm tốp ba rời khỏi phòng học, một đám nữ sinh có lúm đồng tiền như hoa đi ngang qua chào hỏi Cố Chính Gia.

Cố Chính Gia:

"..."

Cố Trầm Chu vươn tay kéo cậu đi:

"Đi thôi."

Cố Chính Gia:

"Đúng là không khoa học, anh cũng chẳng nói gì cả..."

Cố Trầm Chu:

"Chờ đến sau khi em không ba lần năm lượt tiếp xúc gần gũi với họ nữa thì em không cần nói gì cả, thể hiện thái độ là họ đủ hiểu rồi."

Đã hiểu, nhưng em vốn không biết cách nói chuyện mà.

Vẻ mặt Cố Chính Gia tràn đầy đau khổ thầm nghĩ.

"Buổi tối muốn ăn gì?"

Cố Trầm Chu hỏi.

Cố Chính Gia ngẫm nghĩ:

"Gì cũng được ạ, hôm nay là cuối tuần, buổi tối không cần tự học đến khuya, bình thường có thời gian em đều tự làm vài món..."

Nếu đã ăn cùng nhau thì Cố Trầm Chu lập tức cảm thấy trọng trách tùy tiện làm vài món sẽ bị đặt trên vai mình. Anh vừa xuống máy bay lại vội chạy đến đây lập tức chặn lời nói trước:

"Gọi đồ ăn ngoài đi, ăn món Trung Quốc nhé?"

"Đều được ạ."

Cố Chính Gia quả thực không hề kén chọn chút nào.

Cuối cùng Cố Trầm Chu đưa Cố Chính Gia về nhà, cũng không gọi đồ ăn của nhà hàng lớn gì mà chỉ tùy tiện gọi một cửa hàng ăn gần nhà bọn họ, mùi vị cũng không tệ lắm – ngày nào cũng thịt cá đủ khiến người bình thường ăn đến chán rồi.

Sau đó Cố Trầm Chu bật TV xem chương trình tin tức lúc bảy giờ như thường lệ, Cố Chính Gia ngồi một lúc với Cố Trầm Chu, sờ sờ cái bụng phồng lên, nói một tiếng với Cố Trầm Chu rồi chạy đi tản bộ.

Cố Trầm Chu lơ đãng gật đầu, thực ra anh cũng hiểu rõ vì sao em trai mình không hề có chút nhạy bén nào với những chuyện như thế này: Cậu em này của anh, cho dù sinh ra trong gia đình chính trị, từ nhỏ đã

học theo người nhà xem tin tức trên TV mỗi ngày nhưng cũng không hề thực sự nuôi dưỡng được thói quen xem tin tức…

Nửa tiếng sau, chương trình tin tức kết thúc, Cố Chính Gia cũng trở về rồi, nhưng lúc đi vào cửa nhà thì ngoài Cố Chính Gia ra ngoài chạy bộ thì còn có cả Cố Tân Quân vừa mới bay từ bên Toại Lâm về — nếu không phải nhiệm kì mới sắp đến, hai phe đang đối đầu, một Bộ trưởng Tổ chức trung ương cùng một phó Thủ tướng Chính phủ mỗi ngày đều bận rộn ngập đầu, chuyện phải làm nhiều không đếm xuể, thì hai người vốn không có khả năng cùng ở lại một tỉnh lâu như vậy.

"Cha."

Cố Trầm Chu không bất ngờ lắm đứng dậy chào một tiếng.

Cố Tân Quân gật đầu, đi đến sô pha ngồi xuống rồi mới hỏi:

"Về từ lúc nào?"

"Ba giờ chiều nay ạ."

Cố Trầm Chu trả lời.

"Bên ngoài có phản ứng gì không?"

Cố Tân Quân hỏi.

"Không có gì đặc biệt. Phe Úc và phe Uông đang ở trên cán cân rồi, bọn họ đã trực tiếp đặt cược lên đó."

Những người bên ngoài xem ra sẽ có vẻ tỏ ra nóng vội chút, nhưng thực tế là toàn bộ những kẻ bận rộn đều là đám con cháu chưa tiến vào quan trường, nhìn bề ngoài đúng thật là: Tôi nhìn trúng anh, tôi ủng hộ tín hiệu trực tiếp nhất của anh – nhưng trên thực thế, đám đời hai đời ba này cho dù đổi lập trường mười lần một ngày thì có thể tính là gì? Người lớn đứng trên đàn chính trị còn không động đậy, anh còn có thể tích cực vì hành động của một đứa trẻ sao?

Nhưng đồng thời, một khi bọn họ chọn đúng phương hướng rồi, hành động của những đứa trẻ sẽ biến thành lý do để người lớn trên chính đàn tiếp xúc sau này: Bọn họ đang thăm dò trước khi hành động, cũng là đang vươn tay ra để lấy lòng thôi.

Cố Tân Quân đang muốn nói chuyện thì một cú điện thoại được nối trực tiếp đến di động của ông.

Có thể trực tiếp gọi vào số của ông đếm đi đếm lại cũng chỉ có vài người, Cố Tân Quân cầm di động nhìn lướt qua rồi nhận máy:

"Bí thư Uông, sao ngài lại gọi điện thoại đến đây?"

"Bộ trưởng Cố đã về nhà rồi đúng không."

Uông Bác Nguyên ở đầu điện thoại bên kia lên tiếng.

"Vâng, vừa mới về…"

Cố Tân Quân vừa nói một câu thì Uông Bác Nguyên đã trầm giọng nói:

"Chân trước anh vừa rời khỏi tỉnh Toại Lâm, chân sau đồng chí Thần Thủy đã bị người của ban kiểm tra kỉ luật đưa đi!"

Cố Tân Quân lắp bắp kinh hãi, bởi vì không vui và có chút tức giận nên giọng nói rõ ràng cũng trầm xuống.

"Cái gì? Chuyện gì đã xảy ra?! Lúc tôi quay về đã tỏ thái độ rất rõ ràng, để đồng chí Thần Thủy thay tôi toàn quyền phụ trách việc ở biên giới – Hiện giờ tôi vừa xuống máy bay, tổng cộng chưa đến năm sáu tiếng mà sao người đã xảy ra chuyện?"

Uông Bác Nguyên:

"Là do vụ án quy hoạch xây dựng thành phố một năm trước. Có người gửi tin nhắn nặc danh báo cho ban kiểm tra kỉ luật, nói rằng đồng chí Thần Thủy không công bằng trong việc di dời, không liêm khiết, thời gian và chi tiết của vụ việc đều được liệt kê vô cùng rõ ràng."

Lời này chính là nói quả thực đã có chuyện như vậy.

Cố Tân Quân nhíu mày, một lúc sau mới nói:

"Bí thư, chuyện một năm trước mà đến giờ mới lôi ra…"

'Đến giờ' chính là chỉ khi Khương Thần Thủy chuẩn bị gánh vác trách nhiệm quan trọng.

"Là đã sớm được lập kế hoạch rồi."

Ai đã sớm lập kế hoạch, quả thực là không cần nói cũng biết.

Cố Tân Quân lại bày tỏ thái độ:

"Không quan tâm đồng chí Thần Thủy cẩn thận là lỗi của tôi, bí thư, chuyện này hãy giao cho tôi xử lí!"

Uông Bác Nguyên thở dài một tiếng:

"Bộ trưởng Cố, nếu nói phạm sai lầm thì hai chúng ta đều có."

Cố Tân Quân hơi dừng lại:

"Ý của bí thư là?"

Uông Bác Nguyên đang ngồi trên sô pha trong nhà mình chậm rãi nói:

"Đồng chí Thần Thủy là do 'ngài ấy' gửi gắm cho tôi."

Cố Tân Quân có vẻ kinh hãi, giọng nói cũng có phần khác thường:

"Khương Thần Thủy…"

Ngữ điệu của Uông Bác Nguyên trầm trọng:

"Người biết được chuyện này không nhiều, lão Cố, chúng ta đã phụ lòng 'ngài ấy' một lần, không thể có thêm lần thứ hai nữa!"

Nhưng lần này Cố Tân Quân ngược lại không trực tiếp bày tỏ thái độ rõ ràng như vừa rồi:

"Bí thư Uông, tôi biết ý ngài, nhưng nếu chuyện này là Hạ Nam Sơn nhúng tay vào… Ngài cũng biết thủ đoạn của lão, nếu đã động vào làm chuyện này thì phải cân nhắc đến tất cả các mặt: Cho dù tôi có thể đưa đồng chí Thần Thủy ra thì e rằng cũng không có cách nào xóa sạch chuyện bị lôi ra kia…"

Những người làm quan như họ, chuyện chưa bị lôi ra còn dễ nói, một khi bị đưa ra rồi thì chính là vết nhơ trong cả đời chính trị, vốn là không còn hi vọng thăng chức.

"Phó Thủ tướng Hạ sợ rằng cũng không biết chuyện này."

Uông Bác Nguyên chỉ ra trong điện thoại – thực tế thì không phải chỉ là 'sợ rằng', mà là chắc chắn không biết. Nếu Hạ Nam Sơn biết, cho dù ông ta có động vào Cố Tân Quân thì cũng không thể nào đi chạm vào Khương Thần Thủy được 'ngài ấy' để tâm đến.

Ngữ điệu của Cố Tân Quân lập tức trở nên thản nhiên:

"Tôi hiểu được ý của Uông bí thư, tôi thấy Bộ trưởng Hách vô cùng thích hợp làm người đi thông báo việc này."

Đây là từ bỏ không muốn có bất cứ sự thỏa hiệp công khai hoặc lén lút nào với Hạ Nam Sơn.

Uông Bác Nguyên trầm giọng:

"Đồng chí Cố Tân Quân, lúc cộng sự ở Toại Lâm, cậu cũng không phải là người có thói quen đổ mọi chuyện lên đầu người khác!"

Cố Tân Quân dứt khoát chỉ rõ:

"Bí thư Uông, chỗ Hạ Nam Sơn quả thực là Bộ trưởng Hách đi thì hợp hơn, ít nhất quan hệ giữa bọn họ đơn giản hơn tôi và Hạ Nam Sơn rất nhiều."

Đã nói đến mức này, cho dù là lãnh đạo thì cũng phải thông cảm cho tâm trạng của cấp dưới, huống chi hiện giờ quan hệ của Uông Bác Nguyên và Cố Tân Quân cũng không phải trực tiếp lệ thuộc. Uông Bác Nguyên cũng chỉ có thể thản nhiên nói một câu 'Cứ vậy đi', tiếp đó cúp điện thoại.

Điện thoại vừa ngắt, cách gần nửa kinh thành, hai bên nhận điện thoại đều đồng thời mỉm cười.

Trong phòng khách, Uông Tư Hàm mang canh lê tuyết đường phèn chữa ho đặt lên bàn, đỡ cha mình qua đây uống một chén:

"Cha, canh của cha."

Cô vừa nhìn thấy chút ý cười bên khóe môi cha mình, lại nghĩ đến mấy chuyện linh tinh mình vừa nghe được thì không kìm được hỏi:

"Sao thế ạ? Vừa rồi cha gọi điện thoại với ai? Không phải là rất không vui à?"

Uông Bác Nguyên cười ha ha, đứng dậy ngồi trước bàn cơm:

"Có gì mà không vui?"

Uông Tư Hàm lấy làm lại liếc mắt nhìn cha mình một cái, thầm nghĩ có lẽ là chuyện về chính trị nên không bận tâm nữa, nhìn Uông Bác Nguyên uống hết canh, thu dọn bát đũa về phòng làm chuyện của mình.

"Hạ Nam Sơn động vào Khương Thần Thủy."

Cất điện thoại đi, đây là câu đầu tiên Cố Tân Quân nói với Cố Trầm Chu ngồi đối diện.

Cố Trầm Chu mỉm cười, ngón tay gõ nhẹ lên tay vịn sô pha:

"Hiện giờ Hạ Nam Sơn đang cứng rắn thể hiện, mặc dù có một nửa là bị vị bên phe Úc kia đứng sau màn điều khiển, nhưng một nửa lại là do chính bản thân ông ta – cho dù ông ta vốn không cứng rắn như thế, nhiều năm qua như vậy, ông ta lại đã cứng rắn đến quen rồi. Một người cứng rắn có những lúc vô cùng tự tin, sự tự tin như vậy ngoại trừ thể hiện trên chính bản thân ông ta, cũng sẽ lan ra cả những người bên cạnh ông ta…"

Cố Trầm Chu từ tốn nói:

"Phương Tự là người Hạ Nam Sơn đích thân chọn lựa, theo Hạ Nam Sơn lâu như vậy lại chưa bao giờ rẽ ngoặt đi đâu, được Hạ Nam Sơn tín nhiệm vô cùng –tài liệu ông ta làm ra, trong lòng Hạ Nam Sơn trước hết đã tin 50% rồi, mà trong 50% còn lại, chúng ta thậm chí không cần đặc biệt làm gì, chỉ cần đặt Khương Thần Thủy ở phía đối diện Hạ Nam Sơn, Khương Thần Thủy khiêm tốn, là Khương Thần Thủy bắt chẹt rất tốt, Hạ Nam Sơn rõ ràng là muốn lập uy thì Phương Tự chắc chắn sẽ gom vào ông ta vào; Khương Thần Thủy không khiêm tốn, Khương Thần Thủy không nhạy bén, Phương Tự càng muốn kéo ông ta xuống cho Hạ Nam Sơn –"

Nói đến đây, Cố Trầm Chu lại mỉm cười:

"Về phần nên đặt Khương Thần Thủy đến phía đối lập với Hạ Nam Sơn như thế nào thì quả thực không còn gì đơn giản hơn. Bí thư Uông không phải đã nhờ cha quan tâm Khương Thần Thủy cẩn thận sao? Người cầm quyền giao Khương Thần Thủy cho bí thư Uông là đã để ông ta thản nhiên chọn phe; bí thư Uông lại giao ông ta cho cha, cha cố gắng đề bạt, 'quan tâm cẩn thận'đến ông ta…"

Mấu chốt của một ván này, ngoại trừ tính cách của Hạ Nam Sơn và vị trí của Khương Thần Thủy, quan trọng nhất chính là tin tức của Hạ Nam Sơn không đủ nhanh nhạy, không biết Khương Thần Thủy là người được người cầm quyền treo số — mà Cố Tân Quân đứng bên phe Uông, hơn nữa còn nắm giữ toàn bộ công việc điều nhiệm lên chức của tất cả quan chức, cũng rất dễ dàng thông qua những dấu vết để lại, dựa vào cảm xúc để tách khỏi chuyện này.

Bọn họ thậm chí không cần đưa tay vào thêm chút nào đã chắc chắn gài bẫy được Hạ Nam Sơn một lần, dứt khoát trao đổi lợi ích với Cố Tân Quân, khiến Hạ Nam Sơn vừa mới lùi được khỏi sóng gió chỗ Toại Lâm đã xuất hiện ngay trong mắt người cầm quyền.

Thực ra vốn cũng chỉ là như vậy: Hạ Nam Sơn có thể thông qua tính cách của Cố Tân Quân, dùng chuyện của Thi San gài bẫy hai nhà Cố Vệ một lần, khiến hai nhà không thể không đứng về phía phe Uông, nhưng đồng thời cũng khiến chính bản thân mình bại lộ. Mà một khi hai phe đều đứng ở bên ngoài, Hạ Nam Sơn có thể phân tích hai nhà Cố Vệ, nhà họ Cố đương nhiên cũng có thể phân tích Hạ Nam Sơn, cũng có thể lợi dụng sơ hở trong tính cách của đối phương để thắng được một ván.

"Lần này cũng không tệ lắm…"

Cố Tân Quân nói.

Cố Trầm Chu mỉm cười hiểu rõ, biết được cha mình là đang nói việc bên Hạ Nam Sơn nhận được tin tức. Anh hỏi:

"Ông ấy sẽ dựa vào chuyện này để phát uy ạ?"

Cố Tân Quân lắc đầu:

"Ông ấy đương nhiên là xem trọng bí thư Uông – đó là vì bí thư Uông cùng một phe phái với ông ấy, nhưng trong lòng ông ấy thì bí thư Uông không được, mà vị bên phe Úc kia cũng chưa chắc không thể khiến ông ta bước lên. Chuyện này có thể thành công khiến ông ấy nhìn trúng Hạ Nam Sơn, cũng là do Hạ Nam Sơn gần đây thực sự rất nổi bật cũng rất kiêu ngạo."

Cố Trầm Chu nhẹ gật đầu, không nói thêm nữa.

Không khác với suy đoán của bọn họ lắm, ngay sau đó Hạ Nam Sơn cũng nhận được tin tức.

Tin tức là tự Úc Thủy Phong nói với ông ta, Úc Thủy Phong đã đích thân gọi liên tiếp hai cuộc điện thoại cho Hạ Nam Sơn trong hai ngày.

Vừa nhấc cú điện thoại này lên, sắc mặt Hạ Nam Sơn đã hiếm có một lần trầm xuống, đi đến trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài một lúc lâu, tiếp đó ông ta bấm gọi đến số của thư kí trưởng Phương, sau khi điện thoại được nhấc lên chỉ nói một câu:

"Trong vòng một tiếng đến chỗ tôi ngay, mang cả Hạ Hải Lâu đến đây nữa."

Phương Tự bất chợt nhận được điện thoại không dám chậm trễ, nhanh chóng xuất phát từ nhà mình, trước tiên thông qua đủ loại theo dõi đào được Hạ Hải Lâu từ chỗ nào đó trong kinh thành ra, lại vội vàng lái xe đến Chính Đức Viên, lúc đến Chính Đức Viên thì vừa đúng một tiếng lệch thêm năm phút đồng hồ.

"Thủ tướng, tôi đến rồi."

Lúc Phương Tự mang theo Hạ Nam Sơn đi vào đại sảnh thì Hạ Nam Sơn đang ngồi trên ghế sô pha.

Hạ Nam Sơn khẽ gật đầu, chỉ vào ghế sô pha trước mặt mình, ra hiệu cho đối phương ngồi xuống rồi thản nhiên nói với Hạ Hải Lâu:

"Cháu cũng ngồi xuống nghe một chút."

Hạ Nam Sơn thờ ơ giật nhẹ vạt áo rộng mở của mình, đang muốn gài nút áo sơ mi thứ hai từ trên xuống thì không biết trên áo đã nhiễm một vệt đỏ nhàn nhạt từ lúc nào. Hắn đầu tiên là hơi sửng sốt, tiếp đó dường như nhớ ra cái gì, sắc mặt liền trở nên hơi kì quái.

"Khương Thần Thủy là người của 'ông ấy'."

Hạ Nam Sơn chỉ nói một câu, mà thực ra cũng chỉ có một sự kiện đó.

Hạ Hải Lâu còn chưa kịp phản ứng lại, mà Phương Tự lập tài liệu cũng vừa mới mạnh mẽ vang dội kéo đối phương xuống lập tức biến sắc: Ông ta còn nhớ rõ phần tài liệu mà mình giao cho Hạ Nam Sơn kia, dòng thứ tư trên trang đầu tiên có viết thông tin về người này, tổng thể là không có chỗ dựa nhưng lại nhảy nhót rất thoải mái!

Đây là sai lầm nghiêm trọng nhất, mồ hôi lạnh của Phương Tự đã toát ra đầm đìa, nhất thời không thể giữ vững nổi sự ổn trọng:

"Thủ, Thủ tướng, tôi không phải –"

Hạ Nam Sơn thản nhiên nói:

"Nếu đối phương muốn lừa cậu thì đương nhiên cậu sẽ không tra ra được."

Phương Tự thở phào nhẹ nhõm một hơi trong lòng, tiếp đó lại dâng trào sự cảm kích khó nói nên lời: Việc này đương nhiên là ván cờ giữa Hạ Nam Sơn và Cố Tân Quân, nhưng đồng thời ông ta cũng khó thoát khỏi liên quan, đây là sai lầm vô cùng nghiêm trọng trong công việc của ông.

Trách nhiệm được gạt bỏ trước, Phương Tự lại khôi phục sự khôn khéo lão luyện thường ngày một lần nữa:

"Thủ tướng, hiện giờ chúng ta nên…?"

Hạ Nam Sơn rũ mắt:

"Vụ án của Khương Thần Thủy sao rồi?"

Phương Tự đã mơ hồ hiểu được suy nghĩ của Hạ Nam Sơn, cẩn thận đáp:

"Tất cả chứng cứ đều đã đủ, Lưu Trình cũng đi được không tệ."

"Làm khá lắm."

Hạ Nam Sơn nói.

"Đẩy nhanh tiến độ, lập tức quyết định vụ án này đi."

Làm thì làm, hiện giờ đã lọt vào trong mắt người cầm quyền, cho dù có dừng tay thì cũng không có cách nào để cứu vãn bao nhiêu ấn tượng, còn không bằng tranh thủ thời gian dứt khoát giải quyết mọi chuyện cho xong –nếu đợi đến lúc người cầm quyền tỏ rõ thái độ thì ông ta chắc chắn sẽ phải thu tay lại, đến khi ấy người trong quan trường sẽ không nói Khương Thần Thủy là người của người cầm quyền, chỉ nói được Hạ Nam Sơn ông không thể thu dọn sạch sẽ được một nhân vật nhỏ bé.

Bên này dứt khoát dặn dò xong rồi, Hạ Nam Sơn lại bàn về Cố Tân Quân với Phương Tự.

Hạ Hải Lâu ngồi trên sô pha bên cạnh nghe hai người nói chuyện với nhau thì ánh mắt hơi lóe lên. Hạ Nam Sơn nói đến Cố Tân Quân lại khiến hắn nhớ đến Cố Trầm Chu.

Sự kiện lần này Cố Trầm Chu có biết không? Có tham gia vào không? Thậm chí đây có phải… Là chủ ý của anh ta hay không?

Thật giống như việc trao đổi lợi ích lần này giữa Cố Hạ, là hắn nhắc đến cùng với Hạ Nam Sơn trước…

76. Chương 76: Tranh Đấu Giữa Úc – Uông (1)

Hạ Nam Sơn và Phương Tự quyết định xong vụ án của Khương Thủy Thần thì hôm sau chính là ngày Úc Thủy Phong trở về nước sau chuyến công du đến Elnya.

Hôm nay Hạ Nam Sơn cũng chuẩn bị ra nước ngoài, hai người gặp mặt ở sân bay, Hạ Nam Sơn bước lên chào hỏi Úc Thủy Phong:

"Chủ tịch Úc, ngài đã về."

Úc Thủy Phong là một ông già đã hơn sáu mươi tuổi, ông ta mặc một bộ vest phẳng phiu nhưng vóc dáng không tính là cao lớn, ánh mắt hẹp dài, có khí chất nho nhã nhưng không có khí thế bá vương như trong tiểu thuyết, nếu không phải xung quanh có vài vòng vệ sĩ trong trong ngoài ngoài thì ông ta nhìn qua chỉ giống như một ông già trung niên hơn năm mươi tuổi trong gia đình bình thường mà thôi.

"Nam Sơn, đi với tôi một lúc."

Úc Thủy Phong nhìn thấy Hạ Nam Sơn thì gật đầu rồi nói.

"Vâng, Chủ tịch."

Hạ Nam Sơn trước nay luôn vô cùng cung kính với Úc Thủy Phong, việc này người trong thể chế đều biết, Hạ Nam Sơn chính là người trung thành một lòng với phe của Úc Thủy Phong.

Chỉ nói tùy tiện hai câu, hai người đi một trước một sau, phía sau như thường lệ vẫn có thư kí và vệ sĩ đi cùng, chỉ là bởi vì lãnh đạo muốn nói chuyện với nhau nên họ sẽ đứng xa hơn một chút so với lúc thường, nhưng xa hơn một chút này cũng chỉ bước nhanh hai bước lên là sẽ đuổi kịp.

"Nam Sơn, chuyện ở bên Toại Lâm không cần để ở trong lòng."

Úc Thủy Phong nói.

"Tuy rằng mọi người có bất đồng, nhưng về đại thể thì vẫn rất nhất trí về mục tiêu và lập trường. Chính sách phía bên Toại Lâm hẳn là nên chậm rãi hoãn lại. Về mặt này, cái tính gấp gáp của cậu vốn không tốt bằng sự chậm rãi của đồng chí Cố."

"Chủ tịch nói phải."

Hạ Nam Sơn mỉm cười.

Úc Thủy Phong cười nói:

"Ngược lại là bên phía Giang Nam có vài việc thực sự cần tính gấp gáp của cậu chỉnh đốn lại bọn chúng một chút, phải để ý nhiều hơn."

Ông ta đưa tay ấn nhẹ một cái lên vai Hạ Nam Sơn.

"Chịu khó, chúng ta là cộng sự nhiều năm như thế, năng lực của cậu thế nào tôi đều xem ở trong mắt."

Thái độ trấn an vô cùng rõ ràng.

Nếu nói từ góc độ ích lợi và bớt lo, Giang Nam đương nhiên là tốt hơn phía biên giới không biết bao nhiêu lần. Hạ Nam Sơn tỏ rõ thái độ:

"Tất cả đều nghe theo Chủ tịch."

Làm quan đến chức vị này như họ, còn có ích lợi gì có thể khiến bọn họ xúc động? Nếu không phải Cố Tân Quân đứng ở bên phe Uông đối đầu với Hạ Nam Sơn thì chỉ e ông còn lười dính dáng đến chuyện ở phía biên giới kia hơn, mà ngay cả với bản thân Hạ Nam Sơn, thực sự biên giới và Giang Nam cũng không có quá nhiều khác biệt, đương nhiên, với Úc Thủy Phong thì đây chỉ là một vị lãnh đạo cần phải có đủ tố chất: Đối xử với cấp dưới phải thưởng phạt công bằng, Hạ Nam Sơn cao ngạo đối đầu với phe Uông vốn là do ông ta bày mưu tính kế, ông ta chắc chắn phải âm thầm bồi thường tổn thất cho đối phương, thậm chí còn phải bồi thường nhiều hơn số mà đối phương mất – bằng không khó tránh khỏi sẽ khiến đáy lòng đối phương rét lạnh.

Đây thực ra đều là những điều cơ bản nhất, Úc Thủy Phong đương nhiên không thể vì chút việc đó mà cố ý để lại chuyện cho Hạ Nam Sơn nói. Ông ta nhìn sân bay rồi nói tiếp:

"Phải xuất ngoại sang Campi công tác đúng không? Bọn họ cũng là quốc gia thiết lập quan hệ ngoại giao tốt đẹp với nước ta, trước kia nước ta phải gánh nợ cũng nhờ bọn họ đưa vật tư và người đến hỗ trợ, phải hết lòng để ý."

Hạ Nam Sơn ngầm hiểu:

"Lần này đi nước ngoài tôi sẽ ở lại đó vài ngày, quan sát đất nước họ cẩn thận, hai nước Trung Quốc và Campi hẳn là có thể hợp tác trên rất nhiều hạng mục nghiên cứu khoa học và kinh tế."

Úc Thủy Phong cười ha ha:

"Được rồi, cậu lên máy bay đi, tôi thấy bọn họ đều đã chuẩn bị sẵn sàng rồi."

"Chủ tịch, tôi tiễn ngài."

Hạ Nam Sơn nói.

Nhưng Úc Thủy Phong khoát tay:

“Nhiều người đi theo tôi thế này còn thiếu một mình cậu sao?”

Nói rồi tự đi về phía trước một mình.

Nhưng Hạ Nam Sơn vẫn đi theo đối phương một đoạn rồi mới từ từ dừng lại, nhìn theo đoàn người Úc Thủy Phong rời khỏi sân bay rồi mới nói với Phương Tự đứng bên cạnh:

“Lần này cậu ở lại.”

Phương Tự lắp bắp kinh hãi:

“Thủ tướng?”

Ông ta cực kì nhạy bén liên tưởng đến đoạn đối thoại vừa rồi của Hạ Nam Sơn và Úc Thủy Phong. Nhưng đoạn đối thoại vừa rồi tổng cộng cũng chỉ đến mười câu…

“Cậu ở lại.”

Tất cả các nhân viên bảo vệ đều đứng đằng sau cách năm sáu bước, Hạ Nam Sơn hạ giọng nhắc lại lần nữa. Sắc mặt ông ta hơi trầm xuống, nhìn qua còn có vẻ nghiêm túc lạnh lùng hơn ngày thường:

“Trông chừng kĩ Hạ Hải Lâu cho tôi, trước khi tôi về thì không cho phép nó ra ngoài làm loạn! Nếu nó nhất định muốn đi ra ngoài thì cậu cứ dứt khoát gọi người đánh gãy chân nó!”

Phương Tự cảm thấy ngay cả dây thần kinh trong miệng và những chiếc răng đều giật giật đau nhói. Hạ Nam Sơn nói đến mức này thì ai cũng hiểu được là sắp có chuyện lớn xảy ra, ông ta vội vàng nói:

“Thủ tướng, tôi hiểu rồi, tôi nhất định chăm sóc Hạ thiếu gia chu đáo, quyết không để cậu ấy đi ra ngoài! Nhưng mà nhân viên đi theo ngài, có cần…?”

“Không cần, như vậy là được rồi.”

Hạ Nam Sơn nói xong thì bước lên cầu thang trải thảm đỏ lên máy bay.

Mấy phút sau, Phương Tự đứng trong sân bay nhìn chiếc máy bay nhanh chóng lướt trên đường băng, thu bánh xe lại rồi dần dần bay lên bầu trời xa tít.

Ngày 11 tháng 5 năm 2013.

Ngày thứ tư sau khi Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu trở về từ Y Thập Duy Thập.

Ngày thứ năm sau khi Cố Hạ trao đổi ăn ý.

Ngày thứ tư sau sự kiện của Khương Thần Thủy.

Ngày thứ ba sau ngày Úc Thủy Phong về nước.

Ngày thứ ba kể từ ngày Hạ Nam Sơn ra nước ngoài công tác ở Campi.

Tất cả dường như đều êm ả bình yên.

Trong thời gian hai ngày này, Cố Trầm Chu cũng không quay về ở trong sơn trang Thiên Hương ở ngoại ô mà chỉ ở nguyên trong nhà mình, ngay cả Chính Đức Viên và nhà họ Thẩm anh cũng rất ít đến, còn mấy trò xã giao trong giới thì anh dứt khoát bỏ hết.

Sau đó, người có thể liên lạc với Cố Trầm Chu đại khái cũng chỉ còn Vệ Tường Cẩm đang cách Cố Trầm Chu ngàn dặm, hơn nữa đã quay về quân đội.

“Luôn online à?”

QQ trên máy tính truyền đến tin nhắn của đối phương.

Cố Trầm Chu vì mấy ngày nay luôn ở nhà nên lúc bật máy tính cũng thuận tay treo QQ ở chế độ ẩn, chỉ có mình Vệ Tường Cẩm là có thể nhìn ra được trạng thái ẩn này.

“Luôn online.”

Cố Trầm Chu nhanh tay trả lời đối phương.

“Hai ngày này cậu không hề đi ra ngoài?”

Vệ Tưởng Cẩm hỏi.

“Bám nhà quá đấy!”

Lòng vòng một hồi lại lật ra được tin tức có một tên bệnh tâm thần ở tỉnh XX đã nghĩ ra kế hoạch nhưng vẫn đứng trong nhà không tiếp xúc với người khác và không chịu làm việc, cũng chuẩn bị phải đi nhận trị liệu bằng thuốc.

Cố Trầm Chu nhìn một lúc rồi mới trả lời đối phương:

“Đầu gối trúng tên.”

“Có đau không?”

Vệ Tường Cẩm gửi một cái mặt cười nhe răng sang.

“Khá đau.”

Cố Trầm Chu đáp.

Vệ Tường Cẩm lại gõ:

“Đừng đùa nữa, gần đây vì sao cậu không đi ra ngoài? Không phải là bên kinh thành lại xảy ra chuyện gì chứ?”

“Muốn mình nói thật?”

“Đương nhiên.”

“Kinh thành ở đây ngày nào cũng gặp chuyện xui xẻo.”

Cố Trầm Chu trả lời.

“Chỉ xem cậu có phát hiện ra hay không thôi.”

“Hừ, đúng là.”

Vệ Tường Cẩm trả lời lại.

“Nhưng việc này cũng không đến mức khiến Cố đại thiếu gia của chúng ta phải chui trong nhà tránh đầu sóng ngọn gió chứ?”

Cố Trầm Chu ở đầu này hơi khựng lại, sau đó trả lại cho đối phương một câu trả lời không mấy liên quan:

“Mấy ngày nay đều không thấy bóng dáng của Hạ Hải Lâu.”

Vệ Tường Cẩm sửng sốt:

“Việc này liên quan gì đến hắn?”

Chuyện này nói ra thì rất dài, Cố Trầm Chu lười gõ chữ nên hỏi đối phương:

“Cậu có thể gọi video hay điện thoại được không?”

Vừa mới gửi câu trả lời qua thì di động của Cố Trầm Chu đã kêu vang.

Cố Trầm Chu nhận máy:

“Mình đã cố ý điều tra qua, hai ngày này Hạ Hải Lâu đều không ra ngoài chơi mà chỉ ở trong nhà của Hạ Nam Sơn.”

“Sau đó thì?”

Vệ Tường Cẩm hỏi.

“Phương Tự cũng ở lại, không tham gia chuyến công du nước ngoài cùng với Hạ Nam Sơn.”

“Cho nên?”

Lần này Cố Trầm Chu không nói gì.

"Ý cậu là Hạ Hải Lâu bị canh chừng, Phương Tự lại không ở bên cạnh Hạ Nam Sơn, điều này không được bình thường?"

Vệ Tường Cẩm đoán được ý của Cố Trầm Chu.

"Thực ra mình cảm thấy, nếu Hạ Nam Sơn muốn quản chặt Hạ Hải Lâu thì để thư kí trưởng của mình ở lại cũng rất bình thường, e rằng cũng chỉ có vị thư kí đó mới có thể quản lí được cái tên kia."

"Tường Cẩm."

Cố Trầm Chu hạ giọng.

"Hiện giờ đã là tháng Năm, lần này Đại hội Đại biểu Nhân dân Toàn quốc được tổ chức sớm hơn, khoảng tháng chín đã lần lượt mời họp rồi, thời gian sắp đến."

Tranh đấu giữa Úc và Uông!

Vệ Tường Cẩm ở đầu kia điện thoại lên tiếng:

"Các cậu có phát hiện gì không?"

"Nếu phát hiện được thì thì mình còn ngồi đây suy đoán hành động của Hạ Hải Lâu chắc?"

Cố Trầm Chu hỏi ngược lại đối phương.

"Bên phía phe Uông…"

Vệ Tường Cẩm nói.

"Đương nhiên là vẫn đang chuẩn bị."

Cố Trầm Chu tiếp lời.

"Ai cũng biết phe Úc sẽ ra tay, chỉ là không biết lúc nào ra tay và ra tay như thế nào thôi."

"Nếu phe Uông chủ động thì sao?"

Vệ Tường Cẩm khẽ hỏi.

Cố Trầm Chu đáp:

"Cậu còn nhớ rõ năm chúng ta khoảng mười lăm mười sáu tuổi không, người dẫn đầu trong giới là ai?"

"Thẩm Đức Lâm."

Vệ Tường Cẩm trả lời đối phương:

"Lúc ấy là anh ta chiếm hết mọi vinh quang."

"Còn trước cả Thẩm Đức Lâm thì sao?"

Cố Trầm Chu lại hỏi.

"Một vị nhà họ Khâu?"

Vệ Tường Cẩm nhíu mày ngẫm nghĩ, Khâu là họ của người cầm quyền đương nhiệm.

"Mình nhớ rõ đó không phải là Khâu Duyệt, khi ấy chị ta còn nhỏ, lại còn là con gái, trời sinh đã không quá thích mấy cái này…"

"Nhưng vị thiếu gia nhà họ Úc kia không phải là vừa đủ tuổi sao?"

Cố Trầm Chu thản nhiên chỉ ra:

"Đương nhiên, hiện tại người ta đã là Phó Tỉnh trưởng của một tỉnh."

Con trai của Úc Thủy Phong hiện giờ đã gần bốn mươi, gần như là cách Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm hai thế hệ.

Vệ Tường Cẩm cũng hiểu Cố Trầm Chu muốn nói gì:

"Nhà họ Úc vẫn luôn rất khiêm tốn."

"Khiêm tốn quen rồi."

Cố Trầm Chu nói.

"Khi đó Úc Thủy Phong còn chưa được chỉ định mà đã có thể khiêm tốn đến mức độ đó –"

Anh cười:

"Bí thư Uông không muốn động đến phe Úc? Sao có thể! Là vì vốn không tìm được chỗ để cắn, trên chính trị không tra được, gia đình không hề có sơ hở, muốn tạo ra tài liệu đen và vụ án giả cũng phải cần có đường dây, thời gian và cả cơ hội."

Lời này thực sự là đã kéo nốt lớp quần lót cuối cùng xuống.

"Sau đó…"

Cố Trầm Chu hơi dừng lại.

"Mấy chuyện quấy rối vặt vãnh đã không còn ý nghĩa gì, bí thư Uông và vị kia của phe Úc đã tỏ rõ thân phận rồi, không thể nào đi làm mấy chuyện nhỏ bé đó nữa, bọn họ hành động rồi sẽ chỉ có thua hoặc thắng."

"Ngược lại."

Vệ Tường Cẩm tiếp lời.

"Phe Úc cũng nhìn phe Uông như thế, hoặc là trên chính trị hoặc là trên gia đình, hoặc là tạo ra tài liệu đen và vụ án giả."

Cố Trầm Chu:

"…"

Vệ Tường Cẩm:

"…"

Một lúc sau, Vệ Tường Cẩm lên tiếng:

"Chúng ta thật sự không phải đang nói chuyện vô nghĩa."

Việc này ngay từ đầu mọi người đã biết rồi, phân tích thêm một lần cũng chẳng khác gì chưa phân tích.

Cố Trầm Chu nhìn vô số bản word phân tích chồng lên nhau mấy lần, cuối cùng cũng nói:

"Chỉ mong có thể biết được một cách chính xác những chuyện tương lai để có thể tự khiến đẳng cấp bản thân tiến lên, có thể ngăn chặn được sự tàn sát của mấy bàn tay vàng đó…"

Vệ Tường Cẩm ở đầu điện thoại bên kia phì cười:

"Lại YY tiểu thuyết nữa!"

Cười xong lại cảm khái với Cố Trầm Chu:

"Cậu nói xem ba năm trước lúc cậu ra nước ngoài còn nói với mình rằng sau này muốn phát triển ở bên ấy, không có ý định về nước, khi đó trong lòng mình đã cảm thấy hết hi vọng, thầm nghĩ sau này không thể nào thường xuyên gặp cậu được… Giờ thì nhìn xem, thay đổi quá lớn."

Chuyện này Cố Trầm Chu đã không còn nhớ rõ nữa, anh hơi sửng sốt:

"Mình từng nói thế?"

"Là lời nói lúc say rượu thôi, là lần mình uống rượu với cậu bên bờ sông Thái Hải trước khi cậu ra nước ngoài ấy."

Vệ Tường Cẩm nói. Lần trước khi Cố Trầm Chu nói với anh những lời này là sau khi Cố Trầm Chu uống rượu, lại thêm khi ấy Cố Trầm Chu vì chuyện mừng thọ mà tranh cãi khiến trong nhà không được vui, bản thân anh nghe xong thì thôi không nhắc lại với đối phương, cũng không nói cho người khác nghe, dù sao người như bọn họ, cho dù không theo chính trị thì cũng không ra nước ngoài phát triển… Việc đó cần phải có quyết tâm và hi sinh rất lớn.

Cố Trầm Chu cố nhớ lại một chút, hình như có chút ấn tượng nhưng lại không rõ lắm, nhưng việc này đã không còn quan trọng, anh mỉm cười nói một câu hai nghĩa:

"Có lẽ chỉ khi thực sự trải qua rồi mới có thể hiểu rốt cuộc thì bản thân mình muốn cái gì."

Cuộc điện thoại này với Vệ Tường Cẩm dừng ở đây.

Sau khi nói điện thoại xong, Cố Trầm Chu tắt hết mấy trang văn bản dù nhìn và phân tích nữa cũng không thêm được gì kia đi, ngồi trước bàn máy tính, hai tay đan vào nhau chống xuống bàn ngẫm nghĩ.

Vừa rồi mấy lời Vệ Tường Cẩm nói cũng không có gì sai, dựa vào thủ đoạn và hành tung của Hạ Hải Lâu thì quả thực có phần gượng ép và vô căn cứ.

Nhưng mà… Ánh mắt của Cố Trầm Chu chợt trở nên sâu thẳm. Tuy rằng hơi gượng ép quá, nhưng theo tính cách trước nay của Hạ Hải Lâu thì vẫn có thể xác định được giờ Hạ Nam Sơn đã quyết tâm phải trói buộc quản thúc Hạ Hải Lâu, hơn nữa còn là quyết định đột ngột, nếu không thì Phương Tự sẽ không đến sân bay với Hạ Nam Sơn trước rồi quay về một mình trông chừng Hạ Hải Lâu…

Buổi tối hôm nay, lúc mọi người trong nhà cùng ngồi xem tin tức, Cố Trầm Chu nói chuyện này với Cố Tân Quân.

Cố Tân Quân không đặc biệt bày tỏ thái độ gì, chỉ khẽ gật đầu: Hiện giờ toàn bộ thế lực mà Cố Trầm Chu dùng đương nhiên đều là ông cung cấp, mỗi một phần tư liệu Cố Trầm Chu có được từ đầu đến cuối đều đã được mở ra trên bàn ông. Nhưng mấy chuyện nhỏ như thế này Cố Tân Quân luôn không quá để ý, chỉ đợi sau khi Cố Trầm Chu xem rồi cảm thấy quan trọng thì mới nhắc đến với ông ngay cả những lúc không nhàn rỗi, tiếp đó ông mới có thể sử dụng thêm những sức mạnh khác để điều tra sâu thêm một tầng.

Sau đó, những người ở trong kinh thành xa xôi không có mấy ai biết, ở trong một thành phố nào đó ở vùng Giang Nam xa xôi được dãy núi bao quanh, một vị Cục trưởng Cục Cảnh sát sắp về hưu đột nhiên bị tắc nghẽn cơ tim trong phòng làm việc, lúc ấy phó Cục trưởng có mặt ở ngay hiện trường đã lập tức bấm số gọi xe cấp cứu, đáng tiếc lúc xe cấp cứu đến nơi thì Cục trưởng đã ngừng thở.

Đương nhiên là không có ai chú ý đến, không bao lâu sau phó Cục trưởng Cục Cảnh sát cũng hi sinh khi làm nhiệm vụ trong khi phá một vụ án giết người liên hoàn.

Trong vòng nửa tháng, Cục trưởng và phó Cục trưởng Cục Cảnh sát liên tiếp được tổ chức lễ truy điệu, lúc Thị trưởng và bí thư thị ủy cùng tham gia lễ truy điệu thì bí thư thị ủy đã phát biểu một bài điếu văn vô cùng nghiêm trang cũng cực kì bi ai, người nhà của vị phó Cục trưởng hi sinh khi làm nhiệm vụ còn khóc rống lên mấy lần.

Đáng tiếc là không quá vài ngày sau bài điếu văn đó, một video được gửi đến ban Giám sát Kỉ luật đã khiến bài phát biểu nghiêm trang đó biến thành trò cười: Sự hi sinh của phó Cục trưởng cũng không đơn giản mà là một âm mưu đã được lên kế hoạch từ trước, mà vị bí thư thị ủy phát biểu trong lễ truy điệu của phó Cục trưởng chính là người có liên quan trực tiếp đến âm mưu lần này!

Vụ án này cũng không gây nên sóng gió gì trong phạm vi cả nước, nhưng lại thật sự khiến chốn quan trường của thành phố sở tại dao động, hơn nữa vì nguyên nhân nào đó mà tin tức bị truyền thẳng lên trên, từ thành phố đến tỉnh, từ tỉnh đến kinh thành rồi truyền vào trong lỗ tai của mấy vị lão đại.

Ngày 18 tháng 6 năm 2013.

Ba mươi bảy ngày kể từ ngày Cố Trầm Chu bắt đầu chú ý đến hành tung của Hạ Hải Lâu.

Ba mươi tư ngày kể từ ngày Hạ Nam Sơn đi công tác ở Campi trở về.

Hai mươi mốt ngày kể từ ngày việc của phó Cục trưởng kia xảy ra.

Chỉ còn lại tám mươi hai ngày trước khi Đại hội Đại biểu Nhân dân toàn quốc khai mạc.

Đến lúc này, đám đời hai đời ba và cả một bộ phận quan chức trong kinh thành nếu không phải rời khỏi kinh thành thì đều thành thật ở im trong nhà, không một ai hô bè kéo bạn đi rêu rao trong kinh thành nữa. Về phần những kẻ này có bối cảnh hay không có bối cảnh, có hậu thuẫn vững chắc hay yếu ớt thì đều ngoan ngoãn kéo hết tay chân về, có vài kẻ cực kì cá biệt muốn gây sóng hô gió, không đến hai ngày đã bị các cơ quan ban ngành hữu quan thản nhiên dọn gọn.

1 giờ 12 phút rạng sáng ngày 19 tháng 6.

Cố Trầm Chu đang ngủ chợt bừng tỉnh, anh nhìn thấy cửa phòng mình bị mở ra, có người đi từ bên ngoài vào…

"Cha?"

Anh nhổm dậy khỏi giường, ấn trán khiến mình tỉnh táo hơn chút rồi lên tiếng.

Người đi vào gật đầu trong bóng đêm, đưa tay ấn một cái lên tường, vài giây sau đèn trần nhấp nháy rồi lóe lên, mọi thứ đều sáng bừng.

"Cha cần đi ra ngoài một lúc."

Cố Tân Quân đứng trong phòng đã mặc xong quần áo, ông nói với Cố Trầm Chu:

"Buổi tối con ở nhà, đừng ngủ trước, chờ cha về rồi nói."

"Có chuyện gì xảy ra?"

Cố Trầm Chu bước xuống giường hỏi, anh hơi dừng lại rồi nói tiếp:

"Là chuyện của vị kia?"

"Một vụ án hình sự."

Cố Tân Quân nói.

Gặp chuyện xui xẻo không có gì kì lạ, xảy ra chuyện gì cũng không cần nhắc đến, vấn đề là chuyện đó xảy ra như thế nào.Cố Trầm Chu muốn hỏi rất nhiều, nhưng cuối cùng chỉ có một câu nói ra khỏi miệng anh:

"Con biết rồi."

Cố Tân Quân gật đầu rồi xoay người vội vàng rời đi.

Cố Trầm Chu đứng trong phòng mình một lúc, nghĩ đến những lời Cố Tân Quân vừa nói liền dứt khoát cầm notebook đóng cửa phòng ngủ, mặc đồ ngủ đi xuống đại sảnh ở tầng một lẳng lặng chờ đợi.

Một giờ, hai giờ, ba giờ.

Trời rất tối, giống như một chiếc chụp màu đen không để lọt chút tia sáng nào, bao trùm hết con người, nhà cửa, thành thị và tất cả những thứ trên mặt đất vào bên trong.Cố Trầm Chu ngồi trên sô pha trong phòng khách dần cảm thấy có hơi mỏi mệt. Anh tùy tiện bật một bộ phim điện ảnh, vặn nhỏ âm lượng rồi dựa vào sô pha nghe câu được câu không.

Bốn giờ, năm giờ, năm giờ rưỡi.

Cửa sổ giống như bị vô số tầng giấy dầu dán lên rồi lại bị người ta xé bỏ từng lớp từng lớp một, cứ xé đi một lớp là lại có chút ánh sáng chiếu vào.

Cố Chính Gia xách cặp, vừa mặc nốt quần áo vừa đi từ trên tầng xuống, thấy Cố Trầm Chu ngồi trên sô pha vẫn chưa thay quần áo, hơn nữa máy tính vẫn mở thì cậu hơi sửng sốt:

"Anh, hôm nay anh dậy muộn à?"

Nếu là bình thường thì giờ này Cố Trầm Chu hẳn là đã tập luyện xong rồi quay về.

Thức cả một đêm cho đến tận giờ, Cố Trầm Chu ngược lại vẫn không hề mỏi, anh ngồi thẳng dậy, lên tiếng:

“Chuẩn bị đi học?”

“Vâng, sắp đến giờ rồi.”

Cố Chính Gia cảm thấy hơi lạ nhưng cũng không nghĩ quá nhiều, đi lấy bình sữa trong tủ lạnh, bỏ bánh mì trên bàn vào lò vi sóng quay hai vòng…

Lúc này bên ngoài cánh cửa chợt vang lên tiếng mở khóa.

Cố Chính Gia vẫn còn ở trong phòng bếp ngó ra, ngạc nhiên hỏi:

“Cha?”

Cố Tân Quân gật đầu, đi lướt qua bên cạnh Cố Chính Gia, nhìn thấy Cố Trầm Chu ngồi trong đại sảnh thì nói đơn giản:

“Một vụ án lớn, phía bên tỉnh Dương Hoài đều bị mấy người phụ trách biết hết rồi.”

“Vậy thì bên phe Úc nhất định cũng biết được.”

Cố Trầm Chu nói.

Cố Tân Quân ngồi xuống sô pha:

“Tỉnh Dương Hoài là tỉnh mà bí thư Uông từng làm việc, Tỉnh trưởng tiền nhiệm của tỉnh Dương Hoài cũng là người ủng hộ kiên định của bí thư Uông.”

“Nhưng mấy tháng trước, Tỉnh trưởng tiền nhiệm của tỉnh Dương Hoài vì một vụ án kinh tế đặc biệt mà ngã ngựa.”

Cố Trầm Chu nói, chuyện mấy tháng trước cũng gây nên một vụ ồn ào.

“Mọi chuyện phát sinh từ chính tỉnh này.”

Cố Tân Quân thản nhiên nói.

“Tỉnh trưởng mới lên không phải người của ai cả, nếu hắn muốn bước lên trên thì cần một thời cơ.”

“Quả thực là một cơ hội rất tốt.”

Cố Trầm Chu từ tốn nói.

“Bởi vậy có thể thấy, một khi vận may đã đến thì tường thành cũng không ngăn được.”

“Cha, anh.”

Cố Chính Gia không biết đã chạy đến bên cạnh hóng hớt từ lúc nào cuối cùng cũng không nhịn được mà lên tiếng:

“Hai người đang ở trong chính nhà mình mà, nói trắng ra một chút không được ư? Cứ nói chuyện cong cong vòng vòng thật sự khiến người ta rất khó đoán!”

Vừa rồi Cố Tân Quân và Cố Trầm Chu nói chuyện cũng không cố ý tránh mặt Cố Chính Gia, hiện giờ cậu chen vào thì Cố Tân Quân liền nghiêm mặt:

“Không phải con sắp đi học à? Sao còn chưa đi?”

“Giờ còn sớm lắm mà.”

Cố Chính Gia than thở một câu nhưng vẫn đeo cặp lên.

“Con đi đây ạ.”

“Cha.”

Đợi Cố Chính Gia đi rồi, Cố Trầm Chu mới nói:

“Không bao lâu nữa chúng ta cũng nên bắt đầu một bước cuối cùng.”

Cố Tân Quân không đáp lại, lát sau mới nhẹ gật đầu.

77. Chương 77: Tranh Đấu Giữa Úc – Uông (2)

Ngày 15 tháng 7, chỉ trong thời gian gần một tháng, bầu trời phía trên kinh thành vẫn sáng sủa như cũ.

Đây thời điểm nóng bức nhất và bầu trời cũng trong xanh nhất trong năm ở kinh thành: bầu trời xanh thẳm cao vút, những đám mây trắng như sợi bông điểm xuyến lên nền xanh này, một quả cầu lửa chói chang treo lơ lửng giữa không trung tản hơi nóng ra khắp nơi..

Tuy rằng trong khoảng thời gian này, chỉ cần là ở kinh thành thì bất kể quan viên lớn nhỏ đều thành thành thật thật ở trong nhà mình không gây chuyện cũng không nhiều chuyện, nhưng vẫn có một vài chuyện dù anh có muốn hay không thì vẫn không thể đẩy ra: ví dụ như có một tin tức nhỏ đã lan truyền cả một năm, cuối cùng cũng được xác định là Khâu Duyệt và Thẩm Đức Lâm chuẩn bị tổ chức lễ đính hôn.

Nghi thức long trọng như vậy, chỉ cần nhận được thiệp mời thì không một nhà nào có gan không thèm bận tâm đến.

Khi Cố Trầm Chu đi vào cửa hội trường thì hơi dừng lại nhìn lướt qua xung quanh một lượt, ngoại trừ những gương mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn thì có rất nhiều người có thân phận tương đương với anh, hoặc là vài người quen lúc anh gặp được cũng lễ độ gọi một tiếng anh hoặc chị — năm nay Thẩm Đức Lâm ba mươi mốt tuổi, Khâu Duyệt nhỏ hơn anh ta một tuổi, cũng đến ba mươi, Cố Trầm Chu kém bọn họ tròn bảy tuổi, lúc Thẩm Đức Lâm vẫy vùng vui vẻ nhất ở chốn kinh thành thì Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm vừa bước từ cái vòng nhỏ hẹp của mình ra, bước vào trong chiếc vòng lớn.

"Tiểu Cố đến rồi."

Thẩm Đức Lâm đứng ở cửa đón khách thành thạo vỗ vỗ vai Cố Trầm Chu, tuổi hai người cách nhau khá nhiều, anh ta và Cố Trầm Chu không tiếp xúc nhiều lắm, nhưng chạm mặt vài lần thì ấn tượng cũng coi như không tệ.

Cố Trầm Chu vừa nghe đối phương gọi mình là 'Tiểu Cố' nên cũng không gọi chức vụ của đối phương mà cười nói:

"Anh Thẩm, chúc mừng!"

"Cảm ơn lời tốt lành của cậu."

Thẩm Đức Lâm vỗ nhẹ lên cánh tay Cố Trầm Chu, vốn đang muốn nói thêm hai câu thì người ở đằng sau Cố Trầm Chu đã lập tức bước đến, tươi cười của anh ta không hề biến đổi, nói:

"Mau vào đây ngồi xuống, lát nữa anh sẽ uống với cậu hai ly."

Cố Trầm Chu còn chưa bước qua được hai bước thì phía sau anh đã vang lên một giọng nói lười biếng:

"Thị trưởng Thẩm, chúc mừng. Cố thiếu gia, đã lâu không gặp."

Một câu nói chào hỏi cả hai người, Cố Trầm Chu vốn muốn đi thì lúc này vẫn phải dừng chân, gật đầu chào người đằng sau:

"Hạ thiếu gia, quả thực là đã lâu không gặp."

Hạ Hải Lâu nhếch môi mỉm cười, hắn trời sinh đã là cái móc áo, mặc loại quần áo nào cũng có cảm giác giống như người mẫu mặc lên người. Hiện giờ hắn chỉ tùy tiện chọn một bộ tây trang đã có thể hơn hẳn Thẩm Đức Lâm ăn mặc cẩn thận.

Nhưng bản thân Thẩm Đức Lâm ngược lại không hề để ý đến đến – cũng chỉ là một gương mặt mà thôi, bộ dáng dễ nhìn hơn một chút thì sao nào? Vừa rồi vươn tay đẩy Cố Trầm Chu đi cũng chỉ là bởi vì biết tình thế đối lập của hai nhà hiện giờ, anh ta cũng không muốn mọi chuyện phức tạp đến sứt đầu mẻ trán vào ngày này.

"Chào mừng, chào mừng."

Thẩm Đức Lâm vừa mỉm cười vừa kêu hai người đi vào, ánh mắt vừa rời khỏi hai người Cố Hạ nhìn qua có vẻ an an phận phận thì lại thấy Uông Vinh Trạch đi từ bên ngoài vào.

Lần này thì Thẩm Đức Lâm cũng cảm thấy hơi đau đầu.

Chuyện giữa phe Úc và phe Uông người có mắt đều nhìn ra, tiệc đính hôn lần này có thể nói là có không ít người của cả hai bên – nhưng cũng không có mấy ai ngu ngốc đến mức sẽ gây ra chuyện gì. Hai người Cố Hạ cần đặc biệt chú ý là vì tiếng tăm bên ngoài của Hạ Hải Lâu, mâu thuẫn giữa nhà họ Cố và nhà họ Hạ lại không đơn giản lắm, mà Uông Vinh Trạch thì sao, bản thân gã tuy không có gì nhưng Uông Bác Nguyên ở phía sau lưng gã gần đây thật sự có khá nhiều thứ!

Trước tháng Sáu, vụ mở màn ở tỉnh Dương Hoài kia đã khơi lên một vụ án có liên quan đến mạng người và tòa án, tuy rằng không vạch tên chỉ họ thẳng vào Uông Bác Nguyên, nhưng nhìn vụ án cùng hướng đi gần đây của Uông Bác Nguyên, chút việc ấy thật đúng là khó đoán, nhất là mấy vị ở tầng trên lại hoàn toàn thấu hiểu phương thức giả vờ hồ đồ.

Đường đường là người được người cầm quyền lựa chọn – cho dù không biết có thật sự làm việc đó hay không – lại không thể đè ép được vụ án đó xuống hay sao…

Thẩm Đức Lâm nhìn lướt qua Uông Vinh Trạch đi đến một mình, nụ cười tươi rói ngự trị trên mặt nhưng trong lòng lại thầm nói khó trách gần đây không có ai gần gũi với vị này, thật sự là vì Uông Bác Nguyên rất không đáng tin!

Có thể đến lễ đính hôn của Khâu Duyệt và Thẩm Đức Lâm thì về cơ bản đều là người có hậu phương vững chắc đủ để đem ra khoe khoang một chút, liếc mắt nhìn quanh đều thấy được là người quen, thật sự không cần thiết phải bước lên trò chuyện hai câu.

Cố Trầm Chu bước vào đại sảnh tùy ý nói hai câu với một người gặp được giữa đường, vừa định nhấc một ly nước mát từ trong tay bồi bàn đi ngang qua thì một bàn tay trắng nõn cắt sửa móng tay gọn gàng, ngón áp út đeo một chiếc nhẫn kim cương lớn vươn qua đây. Bàn tay này chặn ly nước uống kiangay trước mặt Cố Trầm Chu, tiếp đó lại lấy một ly rượu có độ cồn hơi cao đặt vào trong tay Cố Trầm Chu rồi lại thu về lấy một ly rượu giống hệt, nâng ly lên đặt đến bên môinhấp nhẹ một ngụm, nói:

"Uống một ly với chị chứ, cậu em Cố."

Xưng hô này từ nhỏ đến lớn Cố Trầm Chu chỉ nghe được từ miệng một người. Anh nhìn ly rượu trong tay, cười nói:

"Chị Duyệt, chúc mừng."

Công bằng mà nói, Khâu Duyệt cũng không phải một cô gái quá xinh đẹp: Môi cô quá mỏng, mũi rất cao, mắt không to nhưng đuôi lông mày quá xếch khiến ánh mắt rất sắc – chỉ liếc mắt nhìn sang đã cảm thấy phong thái của nữ Tướng quân lộ ra rất rõ, một người chỉ nhìn qua là biết không thích hợp làm nữ chủ nhân của gia đình.

Thực chất Cố Trầm Chu cũng không hiểu rõ ý nghĩa của đám cưới Khâu Thẩm: Nếu nói muốn củng cố quan hệ của hai nhà thì việc này thực sự không cần thiết, hiện giờ Thủ tướng Thẩm là do một tay 'người đó' đề bạt lên; nếu nói bản thân hai người con tự có cảm tình thì theo anh biết là thực ra không có; nếu nói vì tìm một con đường phẳng phiu để trở thành nữ chủ chân của nhà họ Thẩm… Khâu Duyệt thực sự không thích hợp lắm, không phải có ý nói chị ta có chỗ nào không được, chỉ là rõ ràng Khâu Duyệt cũng có ý đồ phát triển sự nghiệp của bản thân, việc chị ta đang làm hiện tại không hề kém hơn Thẩm Đức Lâm chút nào.

Là một trong hai vị chủ nhân của bữa tiệc này, Khâu Duyệt mặc một bộ lễ phục màu tím đậm, trên váy không có trang sức quá dư thừa mà chỉ quấn một vòng hoa văn chạm rỗng bên eo, phía trên phủ kín mảnh kim cương vụn, dưới ánh đèn liền rạng rỡ sáng rực.

Khâu Duyệt cười khẽ:

"Đi theo chị."

Một câu lúc đưa ly rượu kia vẫn là hỏi, nhưng một câu này chính là mệnh lệnh trực tiếp.

“Vâng.”

Cố Trầm Chu vâng lời rất thẳng thắn, thuận tay đặt ly rượu mình vốn không hề đụng vào lên khay của bồi bàn đứng bên cạnh.

Cũng không biết Khâu Duyệt có nhìn thấy hay không, dù sao chị ta cũng không để ý đến điểm này mà chỉ lầm lũi đi thẳng về phía trước, bước chân cũng không mềm mại nhẹ nhàng đầy nữ tính mà vững chắc kiên định, phối với bộ lễ phục trên người, nói theo một góc độ khác thì cũng có cảm giác đặc biệt.

Hai người một trước một sau đi xuyên qua phòng tiệc, Khâu Duyệt đi thẳng một mạch đưa Cố Trầm Chu đến vườn hoa phía sau thì bước chân mới chậm lại:

“Bắt đầu từ lúc chị bước vào quân đội thì chúng ta vốn không thể gặp mặt đúng không.”

Trái ngược với Thẩm Đức Lâm, tuy rằng kém Khâu Duyệt rất nhiều tuổi, nhưng bởi vì trước đây Cố Trầm Chu có một khoảng thời gian luôn ở Chính Đức Viên với ông nội mình nên anh thường xuyên được gặp Khâu Duyệt, rất hay qua lại, tuy không thể nói là có nhiều tình cảm nhưng vẫn có nhiều ấn tượng sâu hơn. Hiện giờ Khâu Duyệt muốn ôn chuyện, Cố Trầm Chu cũng có thể tự nhiên tiếp chuyện, còn nhắc đến cả Vệ Tường Cẩm:

“Đúng vậy, lúc chị Duyệt học đại học đã rời nhà ra ngoài, sau đó còn vào quân đội, đã nhiều năm chưa thể gặp lại; hiện giờ Tường Cẩm cũng vậy, cũng vào quân đội giống chị rồi…”

Khâu Duyệt nâng ly rượu nghe Cố Trầm Chu nói một lúc, đột nhiên ném ra một quả bom:

“Cậu em Cố, nếu không phải cậu thực sự kém chị quá nhiều tuổi, nhân vật chính của bữa tiệc tối hôm nay chưa chắc đã là Thẩm Đức Lâm.”

Cố Trầm Chu:

“…”

Khâu Duyệt liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái thật sâu:

“Sao nào, cậu không tin?”

Việc này tin hay không thì thực sự cũng không có chút ý nghĩa nào cả! Cố Trầm Chu không muốn nói về mình nữa nên đành phải dẫn chủ đề lên người Thẩm Đức Lâm:

“Vậy là, chị Duyệt có ý kiến với việc này?”

Khóe môi Khâu Duyệt hơi nhếch, chậm rãi nói:

“Không có ý tưởng gì mới lạ kì quái, không phải sao? Bé cưng mà Thẩm Đức Lâm bao tên là gì nhỉ? Họ Lâm hay họ Vu?”

Chuyện này mọi người đều đã biết, Cố Trầm Chu cũng không cần phảigiấu diếm cho Thẩm Đức Lâm:

“Một sinh viên của Học viện Điện ảnh và Truyền hình, không có chuyện gì cả, hẳn là bọn họ đã chia tay từmột tháng trước rồi.”

Khâu Duyệt lắc lắc ly rượu trong tay:

“Nếu cậu cũng hiểu chuyện này không là gì cả thì sao không bao một hai sinh viên đại học giống như bọn họ? Với điều kiện của cậu, chắc hẳn là có rất nhiều người muốn bám theo đúng không?”

Chị ta vừa nói đã nhắc đến Hạ Hải Lâu, có thể nói về mặt này thì sự tồn tại của Hạ Hải Lâu là rất lớn:

“Giống như Hạ Hải Lâu ấy, cái tính thích *** SM cũng truyền đến tai chị, nhưng vẫn có một đống kẻ rào trước đón sau chạy đến thân thiết với cậu ta.”

Cố Trầm Chu mỉm cười, dứt khoát đánh Thái Cực đẩy chuyện này đi:

“Chị Duyệt, đừng đùa với em mà.”

Khâu Duyệt uống một hơi cạn sạch rượu trong ly, vẻ mặt lại khôi phục sự bình tĩnh ban đầu:

"Nói mấy chuyện này đúng là không thú vị, lần này tìm cậu đến đây cũng không có chuyện gì, muốn ôn chuyện mà thôi. Chỗ chị có một tin về phe Uông, cậu có muốn nghe không?"

Cố Trầm Chu nhướn mày:

"Chị Duyệt có tin tức gì?"

"Tin tức chính là cha chị vô cùng coi trọng đối phương…"

Đuôi lông mày của chị ta chợt hơi nhướn lên, ánh mắt nhìn về phía sau lưng Cố Trầm Chu, hai mắt cũng nheo lại.

Cố Trầm Chu cũng cảm giác được nên đồng thời quay người về phía sau nhìn lại, nhưng chỉ thấy bóng cây đằng sau lay động, ngoại trừ tiếng ồn truyền đến từ bữa tiệc cách đó rất xa thì không có hiện tượng gì khác lạ.

"Vừa rồi là Hạ Hải Lâu, Hạ Hải Lâu đến tìm cậu?"

Giọng nói của Khâu Duyệt cũng không cố ý hạ xuống, nhưng người đứng cách mấy chục bước chắc chắn là không thể nghe thấy.

"Hạ Hải Lâu?"

Cố Trầm Chu khựng lại.

Khâu Duyệt lại hiểu lầm, bàn tay cầm ly rượu chỉ về phía một góc cây cối tương đối rậm rạp hơi cân nhắc một chút:

"Đứng ở chỗ đó đó, chị đã trải qua khóa huấn luyện lính trinh sát, không đến mức nhìn nhầm người."

Theo đuôi thôi, thật sự không hề thấy lạ chút nào.

Cố Trầm Chu thầm nghĩ như vậy, cũng có phần kinh ngạc trước sự bình tĩnh không chút xao động nào của chính mình, nếu lúc này đổi lại thành một người khác thì chắc anh đã lập tức ra tay chuẩn bị; nhưng với Hạ Hải Lâu đã làm thế vô số lần…

Cố Trầm Chu gật đầu với Khâu Duyệt:

"Em biết."

Khâu Duyệt cũng chỉ nhắc đến như thế, chút việc ấy, thứ nhất là đối phương không thể nào không xử lý tốt được, thứ hai là thật sự cũng không có liên quan đến cô. Đề tài lại quay về chuyện lúc trước:

"Việc Hà Thanh bước lên đã chỉ thẳng vào vụ án của Uông Bác Nguyên, có chút nội tình, đây chỉ e là do một tay Uông Bác Nguyên dẫn đường."

Cố Trầm Chu đầu tiên là ngẩn người ra, nhưng suy nghĩ trước sau kết hợp thì rất nhanh hiểu được mấu chốt bên trong:

Tình hình hiện giờ, Úc Thủy Phong có thực lực lại có quan hệ nhưng không tính là đối tượng vừa ý người cầm quyền nhất; mà Uông Bác Nguyên là người được nhà cầm quyền nhìn trúng, nhưng thực lực và quan hệ lại yếu hơn Úc Thủy Phong.

Cứ như vậy, Úc Thủy Phong có thể mong yên ổn khiêm tốn, Uông Bác Nguyên lại muốn chủ động phóng ra, tỉnh Dương Hoài là nơi mà Uông Bác Nguyên ở lại công tác có kinh nghiệm và lâu năm nhất, một Tỉnh trưởng đi thì không sao, nhưng nếu nói ngoại trừ Tỉnh trưởng này ra thì Dương Hoài không còn người của Uông Bác Nguyên nữa – dùng đầu gối để nghĩ cũng biết là không thể nào.

Như vậy thành phố Hà Thanh thuộc tỉnh Dương Hoài kia thắp ngọn lửa đó lên là có thể nối thẳng một đường đốt lên người Uông Bác Nguyên, chỉ e Uông Bác Nguyên cũng đang âm thầm thúc đẩy… Mục đích, ngoại trừ mượn cơ hội này tiến hành sàng lọc lần cuối cùng trong nội bộ thì cũng là muốn danh chính ngôn thuận khơi một ngọn lửa lên, không bận tâm lúc trước là ai đốt ai thắp, mục đích cuối cùng đều là muốn đốt lên người Úc Thủy Phong.

Khâu Duyệt chỉ ám chỉ một chút như thế thì Cố Trầm Chu đã hoàn toàn suy nghĩ cẩn thận. Nhưng hiện giờ điều anh nghĩ không phải chuyện giữa Úc Uông, ngược lại là Khâu Duyệt – vì sao Khâu Duyệt lại muốn tìm anh ra ngoài rồi nói riêng cho anh chuyện này?

Có lẽ lúc này Khâu Duyệt đã nhìn ra được suy nghĩ của Cố Trầm Chu, chị ta mỉm cười:

"Cũng không phải chuyện gì lớn, chị nói như thế, cậu cũng chỉ nghe được thế, dù sao nhà các cậu cũng đứng ở bên phe Uông. Vả lại cậu cũng gọi chị là chị nhiều năm như vậy, giúp đỡ nhau một chút cũng không quá phận."

Nói xong cũng không ở lại thêm mà xoay người đi vào trong hội trường, cho dù thật sự không có tình cảm với Thẩm Đức Lâm, nếu chị ta đã xuất hiện ở đây thì cũng đã cam chịu việc cưới hỏi này, đương nhiên không thể gây ra chuyện gì giữa chừng được.

Cố Trâm Chu đứng tại chỗ rũ mắt một lúc lâu, Khâu Duyệt không cần thiết phải nói dối anh, tin tình báo gửi đến cũng chuẩn xác tuyệt đối.

Nhưng Cố Trầm Chu thân là người vẫn đang ở vị trí trung tâm nhất, lại đã sớm lên hết toàn bộ kế hoạch, sao có thể cần đối phương phải đến chỉ đạo cảnh tỉnh trong ngay loại việc vặt vãnh như thế này?

Ở vị trí của họ mà nói, mỗi người đương nhiên đều có suy nghĩ và lập trường của bản thân mình.

Nhưng với anh mà nói, điều quan trọng chỉ có một: Phải làm cách nào để khiến suy nghĩ và hành động của những người khác biến thành gạch ngói trải đường cho nhà họ Cố tiến hành kế hoạch một cách thuận lợi!

=====

Tác giả có lời muốn nói:

Nghe nói sau này vào ngày X tháng X năm X, khi Cố Hạ đã ở cùng nhau, nhưng cuộc sống của hai người vẫn cần có chút cọ xát:

Vì thế cọ xát đầu tiên:

Vệ sĩ X: Lãnh đạo, trong di động của ngài có thiết bị nghe lén.

Vệ sĩ Y: Lãnh đạo, trên xe của ngài có thiết bị nghe lén.

Vệ sĩ Z: Lãnh đạo, trong phòng ngài có camera chất lượng cao…

Cố: [Hoàn toàn bình tĩnh] Đều gỡ bỏ hết đi.

Hạ: [Khốn kiếp, rõ ràng đã nói với ta rằng mấy thiết bị này có kĩ thuật ẩn giấu rất tốt] Ai nha, chuyện gì đây, đúng là đáng sợ! [Quay sang Cố, vẫy vẫy đuôi cầu an ủi, cầu vuốt ve, cầu cọ cọ.]

Vệ sĩ X, Y, Z:… [Cây không vỏ chắc chắn sẽ phải chết; người không biết xấu hổ đúng là vô địch thiên hạ!]

Vì thế cọ xát hai:

Nghe nói sau khi ở cùng nhau thì cả Hạ và Cố đều phải ra vào những nơi thanh sắc.

Khi Cố đi gặp những người trong giới:

Thiếu gia A, thiếu gia B, thiếu gia C: Cố thiếu gia anh có biết không, Hạ lại đi XXXXXX [lược bớt hơn ba trăm từ đủ các loại hình thức tục tĩu đủ cả hàm súc và trắng trợn.]

Cố: [bình tĩnh] Nói chuyện chính.

Khi Hạ đi gặp những người trong giới:

Thiếu gia D, thiếu gia E, thiếu gia F: Hạ thiếu gia anh xem mấy nam nữ trẻ tuổi – [lược bớt đủ loại hình thức tiến cử người.]

Hạ: [lười biếng][nhớ Cố][nhớ Cố][nhớ Cố][sao lại vẫn nhớ Cố][thực sự cảm thấy đang nhớ Cố đến mức không khoa học].

78. Chương 78: Cậu Thật Tinh Nghịch

Đằng sau chợt truyền đến tiếng bước chân của một người khác.

Nơi Cố Trầm Chu đang đứng là một ngôi đình nhỏ gần hội trường tổ chức bữa tiệc, hai bên là hành lang gấp khúc vòng quanh, ở giữa là cảnh hồ nước và suối phun, có lẽ là cố ý làm nổi bật sự u tĩnh nên trong hồ nước, ngoại trừ vài tượng động vật bằng đá phun nước ra từ miệng thì không có những cột nước phun mạnh nào khác, ngược lại khiến khung cảnh phía trên tràn ngập sương mù không dứt, dưới bóng đêm bị ánh đèn từ phía xa xa chiếu sang cuồn cuộn xoay chuyển, còn có cá chép trong hồ, đá tảng bèo xanh, vô cùng xinh đẹp.

Nhưng cảnh sắc dù có xinh đẹp đến đâu, nếu có thêm một người đặc biệt xuất hiện thì cũng trở nên không quá xinh đẹp.

Nếu nói trong kinh thành có kẻ nào là con cháu quan chức mà Cố Trầm Chu không hi vọng nhìn thấy nhất thì không thể nghi ngờ chính là Hạ Hải Lâu. Loại 'không hi vọng' này không liên quan đến rốt cuộc tranh đấu giữa Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu là thắng hay thua, chỉ đơn giản là có phần chịu không nổi – đương nhiên, phần chịu không nổi này cũng không sinh ra bất cứ ảnh hưởng nào đến việc đụng chạm hoặc sự hợp tác giữa hai người, đây là kĩ xảo trên mặt cơ bản nhất mà thôi, con cháu của các vị quan chức cấp cao trong kinh thành, có người nào không chơi đến thuần thục?

Không cho người đằng sau có cơ hội lên tiếng, Cố Trầm Chu xoay phắt người lại mỉm cười:

"Hạ thiếu gia, thật tình cờ."

Người bước trên con đường trải đá cuội nhỏ đi về phía hành lang quả thực là Hạ Hải Lâu, khoảng cách trước mặt hai người không đến bốn năm bước, Hạ Hải Lâu đứng lại buông tay xuống:

"Không hề tình cờ chút nào, là tôi cố ý đi theo anh ra đây."

Cố Trầm Chu thầm nghĩ chẳng lẽ cậu không thể nói hai câu xã giao bình thường rồi chúng ta gặp xong tạm biệt hay sao, nhưng vẻ mặt vẫn giữ vững phong độ như trước:

"Tôi lại không biết đấy, nếu biết Hạ thiếu gia có việc thì tôi đã đi sang chỗ Hạ thiếu gia trước rồi – Hạ thiếu gia tìm tôi có việc gì à?"

Thực ra Hạ Hải Lâu nhìn khả năng làm bộ làm tịch của Cố Trầm Chu thì không thể không khen ngợi, nếu nói từ mặt tốt thì hai người đã mấy lần trải qua nguy hiểm giúp đỡ lẫn nhau, tuy không bằng quan hệ thân thiết từ nhỏ đến lớn thì cũng thân mật đến mức độ trao đổi bạn gái được rồi đi? Kết quả là người ta vẫn y như lúc đầu! Nếu nói từ mặt xấu thì hai người tranh đấu mấy lần có thua có thắng, tuy rằng không xảy ra chuyện gì thật sự không thể cứu vãn nhưng cũng đều đã vào Cục Cảnh sát uống trà một lần, đạt đến bờ thù sâu hận bể, kết quả người ta cũng vẫn không có gì khác!

Nghĩ đến đây, Hạ Hải Lâu không thể không thừa nhận Cố Trầm Chu chính là Cố Trầm Chu, đầm nước này đúng là sâu không thấy đáy.

"Hạ thiếu gia?"

Một lúc lâu vẫn không thấy đối phương nói chuyện, Cố Trầm Chu lại lên tiếng hỏi.

Hạ Hải Lâu nhìn Cố Trầm Chu, chợt mỉm cười rồi bước vài bước lên trước, thu ngắn khoảng cách cuối cùng giữa hai người:

"Cố Trầm Chu, tôi vẫn thấy rất ngạc nhiên, mỗi lần anh nhìn thấy tôi đều cười gọi tôi là 'Hạ thiếu gia', liệu anh có từng nghĩ đến chuyện rút một khẩu súng ra rồi trực tiếp bóp cò không?"

Hạ Hải Lâu có thể thề ba lần rằng đây tuyệt đối chỉ là nghi hoặc đơn thuần.

Lại điên rồi. Cố Trầm Chu thầm nghĩ, anh thật sự lười trả lời câu hỏi này, vừa muốn thuận miệng qua quít cho xong thì đã thấy Hạ Hải Lâu nghiêng người, từ mặt đối mặt với anh chuyển thành đứng bên cạnh vừa ngắm cảnh hồ nước vừa nói chuyện với anh:

“Hiện giờ chỉ có hai người chúng ta, nói hai câu cũng không sao chứ? Hay là Cố thiếu gia cẩn thận đến mức độ –“

Hạ Hải Lâu nhếch môi cười:

“Không cả dám mắng chửi người?”

Cá chép trong ao khẽ lay động, cá màu đỏ quýt, vàng óng ánh và trắng sữa bơi xuyên qua những kẽ đá rồi dừng lại nghỉ ngơi dưới đám bèo.

Cố Trầm Chu cười khẽ, cũng xoay người nhìn về phía hồ nước, miếng muốn nói gì đó nhưng lại rẽ vòng:

“Hạ Hải Lâu, tôi mắng cậu làm gì?”

Đây là có ý nói là chúng ta ra tay rồi liền nhìn thấy dấu hiệu thật sự. Hạ Hải Lâu rất vừa lòng, thân thể hơi nghiêng dựa vào cây cột bên cạnh:

“Cố Trầm Chu, chúng ta nói rõ ràng chút, rốt cuộc là sau này anh định làm gì?”

Ngữ điệu của hắn vừa nhẹ vừa ngả ngớn:

“Tôi phối hợp với anh, được không?”

Cho dù hiện giờ Cố Trầm Chu biến thành một con heo cũng sẽ không nghĩ rằng câu ‘Tôi phối hợp với anh’ của Hạ Hải Lâu là ý nói sẽ phối hợp với nhà họ Cố để xử lí nhà họ Hạ.

Nhưng nếu từ ‘phối hợp’ này không có nghĩa trên mặt chữ thì có ý gì?

Thực ra cũng không khó đoán, chỉ giống như hai nhà Cố Hạ bị phe phái sử dụng nhưng cũng lợi dụng phe phái để đấu lại nhau, ý của Hạ Hải Lâu là bọn họ cũng dựa vào người lớn trong trận này, dựa vào tranh đấu giữa hai nhà để vui chơi một chút…

— Rõ ràng là Hạ Hải Lâu thật sự nhàn đến mức đau trứng.

Nhưng càng khiến Cố Trầm Chu tò mò là vì sao Hạ Hải Lâu nghĩ rằng anh có thể đồng ý loại chuyện không có chút ý nghĩa nào này?

Đáp án nhanh chóng được đưa ra. Giống như Cố Trầm Chu hiểu Hạ Hải Lâu, Hạ Hải Lâu cũng hiểu rõ Cố Trầm Chu không ít. Hắn tung ra một miếng mồi ngon:

“Nếu nói là chơi thì đương nhiên phải có phần thưởng, nếu tôi nói đã cầm ra được một thứ từ chỗ Thủ tướng Hạ thì chỉ e Cố thiếu gia cũng sẽ không tin…”

Hắn hơi ngẩng đầu lên để lộ đường cong duyên dáng của chiếc cằm.

“Như vậy đi, nếu tôi thua thì sẽ đáp ứng một yêu cầu của Cố thiếu gia được không?”

Cố Trầm Chu mỉm cười không nói gì, trong lòng thật sự đã chán đến tận cổ:

“Hạ thiếu gia đừng nói đùa nữa – giữa chúng ta chẳng lẽ còn thiếu một hai lần sao?”

Lượng thông tin trong những lời này thật sự là quá lớn! Quả thực là đang nói dù sao chúng ta còn phải đối đầu đến chết, Hạ Hải Lâu thầm giơ ngón cái với Cố Trầm Chu:

“Cố thiếu gia, vậy thì anh có dám chơi hay không?”

Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu một cái, từ tốn mỉm cười:

“Phạm trù một việc rất rộng, hơn nữa loại chuyện tán nhảm thế này, tôi đồng ý nói thì chẳng lẽ Hạ thiếu gia cũng đồng ý nghe?”

“Cố thiếu gia không nói thì sao biết tôi có nguyện ý nghe hay không?”

Hạ Hải Lâu nhàn nhã hỏi ngược lại.

Cố Trầm Chu mỉm cười, tùy tiện chỉ về phía trước:

“Ví dụ như tôi kêu cậu nhảy xuống thì cậu sẽ thật sự nhảy xuống?”

Lần này Hạ Hải Lâu liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái đầy lạ lẫm.

Cố Trầm Chu vừa cảm thấy có chỗ không ổn thì đã nghe Hạ Hải Lâu nói:

"Đây cũng tính là một chuyện á?"

Nói đoạn lập tức nhẹ nhẳng nhảy lên một cái, 'tùm' một tiếng, hắn đã nhảy từ trên hành lang vào hồ nước sâu đến ngang eo, bọt nước thoáng cái văng lên khắp nơi!

Cố Trầm Chu ngây người trong nháy mắt.

Cũng ngay trong khoảnh khắc đó, mấy con cá chép đỏ đỏ vàng vàng cùng một đám bọt nước không hiểu vì sao lại bay đến chỗ Cố Trầm Chu đang đứng.

Cố Trầm Chu nâng tay lên theo bản năng muốn cản đám bọt nước và hai con cá lại, nhưng không ngờ mắt cá chân lại bị túm lấy rồi kéo mạnh một cái – tiếng 'tùm' thứ hai vang lên, Cố Trầm Chu bị Hạ Hải Lâu nhảy vào trong hồ nước trước kéo xuống!

Cảm giác lạnh lẽo thoáng cái đã lan từ lòng bàn chân lên đến tận eo, bàn tay xẹt qua chỗ tảng đá, sau cảm giác nóng rát trong thoáng chốc liền được dòng nước mềm mại bao phủ, đầu ngón tay cọ qua thứ gì đó mịn màng, là lưng cá chép hoặc là thân thể…

Cố Trầm Chu nghẹn một hơi trong ngực, còn chưa kịp ngoi lên thì một luồng nước lớn ập thẳng đến trước mặt bao phủ anh từ đầu đến chân!

Lần này ngược lại đã kịp phục hồi tinh thần, Cố Trầm Chu tức giận mỉm cười, lau nước trên mặt mắng một tiếng 'F*ck' rồi bước lên đấm đối phương ngã vào trong nước, còn nói:

"Hạ Hải Lâu, năm nay cậu bao nhiêu tuổi?"

Lúc này đã sớm có đề phòng, Hạ Hải Lâu kịp thời ngả về đằng sau né tránh nên chỉ bị nắm đấm của đối phương xẹt qua hai má, đương nhiên vẫn không thể tránh khỏi việc vì né tránh mà bị ngã vào trong hồ uống một ngụm nước.

"Sao vậy, Cố thiếu gia đã quên mất tuổi của mình?"

Nước hồ chỉ cao đến thắt lưng thực sự không tạo thành uy hiếp, Hạ Hải Lâu đứng thẳng dậy, vừa nghĩ quả nhiên sắc mặt đối phương đã thay đổi, vừa ghé sát vào Cố Trầm Chu cười nói.

Khoảng cách giữa hai người lại bị thu hẹp lần nữa, nhờ chút ánh sao và ánh trăng soi tỏtrên nóc đình mà Cố Trầm Chu có thể nhìn thấy cảm xúc lóe lên trong ánh mắt người đối diện với mình – không hề có ác ý, cũng không có trêu tức, ngược lại cất giấu ý cười và sự nghịch ngợm mờ nhạt. Đương nhiên cảnh này chỉ xuất hiện trong nháy mắt.

Trong nháy mắt qua đi, sự tối tăm và lạnh lẽo mọi người quen thuộc lại lần nữa xuất hiện trong đồng tử đen láy của đối phương.

Cố Trầm Chu cũng không nói thêm câu dư thừa nào khác, trực tiếp nâng chân lên đạp người vào trong nước.

Khoảng cách mặt đối mặt không đến một bước, dù Hạ Hải Lâu có muốn né cũng không né kịp nên dứt khoát đứng im một chỗ chờ đối phương đạp, dù sao cũng đang trong nước nên sẽ không đau lắm.

Ý niệm này chưa kịp chạy xong trong đầu Hạ Hải Lâu thì chân đối phương đã đạp sang nên bị ngã mạnh một cái lên chỗ tảng đá. Nhưng độ cao trong hồ không đủ, cho dù Cố Trầm Chu đá một cái vừa mạnh vừa nặng thì Hạ Hải Lâu chỉ ngã xuống một cái ướt hết lưng với cánh tay, còn không cả bị sặc nước thì đã trấn định đứng lên.

Ngược lại, Cố Trầm Chu nhìn hồ nước cùng đàn cá chép bơi tung tăng khắp nơi cũng không biết bao nhiêu ngày mới đổi nước một lần thì sắc mặt đã đen thui, môi mím lại, không nói thêm một câu nào mà xoay người chuẩn bị lên bờ, xem ra là phải chịu thương tổn lớn lao hơn nhiều so với Hạ Hải Lâu vừa mới trúng một đấm lại bị đạp ngã.

Hạ Hải Lâu đứng đằng sau cân nhắc sự khác biệt về khả năng chiến đấu của hai người một chút, nhún vai tỏ ra cực kì đáng tiếc, cũng không tiếp tục bám riết không thôi đi sờ mông hổ nữa.

Nhưng tiếp đó, khéo làm sao khi từ đằng xa chợt truyền đến tiếng hai người đang nói chuyện với nhau.

Cố Trầm Chu theo bản năng nhìn lại mình còn đang đứng trong nước, từ đầu đến chân đều ướt đẫm, lại nhìn sang Hạ Hải Lâu cũng ướt như chuột lột.

Hạ Hải Lâu đương nhiên là cũng nghe thấy giọng nói, hắn trưng ra vẻ mặt bất lực không biết làm sao nhưng lại mỉm cười cực kì khoái trá với đối phương.

Có hai người trung niên đang đi dọc con đường nhỏ sang đây.

Quan hệ của bọn họ có vẻ không tệ, vừa nói vừa cười đi đến chỗ hành lang gấp khúc, sau đó đứng đằng trước một cọng lá sen cao vút nói chuyện.

"… Lần này đồng chí Bác Nguyên gặp chút phiền phức rồi."

Hai người đang nói chuyện cũng hơi cao giọng ở câu này, tiếp đó giọng nói của bọn họ lại hạ thấp:

"Tám phần là đồng chí Thủy Phong…"

"Anh nghe được tin tức gì?"

"Không hề có gì cả…"

Đằng sau một tảng đá lớn trong hồ, hai người Cố Hạ chen chúc cùng một chỗ đồng thời làm ra cùng một động tác: Lấy điện thoại di động nằm trong túi áo còn chưa bị rơi vào trong nước, mở tin nhắn liền nhìn thấy một tin về Uông Bác Nguyên, hơn nữa tin nhắn về cùng một người này, tuy rằng nơi gửi đến khác nhau nhưng nội dung không ngờ lại gần giống nhau:

— 'Uông Bác Nguyên bắt đầu ra tay!'

79. Chương 79: Cậu Lại Nghịch Ngợm

Thời gian đọc một tin nhắn chỉ khoảng năm ba giây.

Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu liếc mắt một cái đã đọc xong tin nhắn, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì nhưng lại không hẹn mà cùng liếc mắt nhìn nhau.

Tiếp đó Cố Trầm Chu liền ý thức được, cho dù hai người đang ở trong nước, trong phạm vi tầm mắt của mình không có người thứ ba… Hành động này cũng không mang tính đối đầu quá lớn. Anh không lộ ra chút cảm xúc chuyển ánh mắt đi, vẫy vẫy mấy giọt nước dính trên di động rồi nhét vào trong túi áo.

Bên cạnh truyền đến tiếng cười nhạo trầm thấp nhưng tràn đầy thâm ý của Hạ Hải Lâu.

Cố Trầm Chu vận dụng công pháp không nhìn trực tiếp bỏ qua đối phương, hơi dịch chuyển sang phiến đá bên cạnh rồi nhìn lướt qua phía sau.

Người đứng trên hành lang uốn khúc vẫn đang nói chuyện với nhau, hơn nữa một trái một phải còn ngồi xuống băng ghế gỗ cạnh hành lang, có vẻ như định nói chuyện dài lâu.

Cố Trầm Chu quay về vị trí cũ, nhịn không được đưa tay lên xoa mặt một cái.

Có thể tham gia tiệc đính hôn của Khâu Duyệt và Thẩm Đức Lâm thì không có ai là người tầm thường, nếu anh bị người ta thấy đang ở trong hồ giữa lúc tham gia tiệc đính hôn…

"Sao rồi?"

Hạ Hải Lâu cố ý vươn người từ đằng sau đến tựa sát vào đây.

"Đã nghĩ xem nên ra ngoài như thế nào chưa?"

"Hạ thiếu gia đã nghĩ xong rồi?"

Phẫn nộ lúc đầu qua đi, Cố Trầm Chu tiếp tục bày ra dáng vẻ đoan trang điềm tĩnh, cười nhạt thấp giọng hỏi.

"Khẳng khái tự nhiên đi ra ngoài."

Hạ Hải Lâu vẫn rất bình tĩnh, lúc trước hắn còn có thể vác cái mặt bị Cố Trầm Chu đánh thành đầu heo đi ra ngoài lượn lờ, giờ còn sợ bị người khác thấy mình đang ở trong ao sao? – Cũng chỉ là một hồ nước thôi, không phải là hố phân, có gì mà phải sợ? Hắn từ tốn trả lời đối phương như đã nghĩ trước:

"Là tôi tự nhảy xuống, anh bị tôi kéo xuống – cứ ăn ngay nói thật thì sao?"

Đúng là không sao cả. Cố Trầm Chu thầm nghĩ, nhưng như vậy thật sự — rất ngu ngốc cũng rất nực cười.

Anh lười nói chuyện thêm với Hạ Hải Lâu nên lại lấy điện thoại di động trong túi ra, trước tiên hạ âm lượng xuống, sau đó mở điện thoại tìm số liên hệ của một người tên Lưu Bình Càn trong danh sách lưu số điện thoại thật dài, trực tiếp bấm gọi qua.

Điện thoại nhanh chóng kết nối, đầu bên kia truyền đến giọng nói của một người trẻ tuổi:

"Cố thiếu gia, không phải anh đi tham dự tiệc đính hôn của Khâu đại tiểu thư à? Sao lại có thời gian gọi điện thoại đến đây?"

"Tôi thấy chú Lưu ở đây nên nghĩ đến anh. Sao rồi, anh không đến đây tham gia bữa tiệc mà lại đi hẹn hò với người đẹp nào?"

Cố Trầm Chu mỉm cười, thuận miệng hỏi.

"Haiz, anh cũng không phải không biết tôi luôn không có địa vị gì trước mặt Khâu đại tiểu thư, thôi thì cứ dứt khoát ngồi trong nhà không kiếm chuyện tự làm mình mất mặt."

Giọng nam trẻ tuổi tiếp tục nói trong điện thoại:

"Nói đi nói lại thì tôi ở trong giới cũng không lọt được vào trong mắt xanh của đại tiểu thư giống như anh. Đúng rồi, giờ anh đang đứng gần chỗ có nước à? Tiếng nước bên cạnh anh hơi lớn."

Cố Trầm Chu thầm nghĩ tôi không chỉ đứng gần nước, là đang đứng ở trong nước đây. Thực ra anh vốn không bận tâm đối phương đứng ở đâu, bỏ qua đề tài liên quan đến Khâu Duyệt rồi nhẹ nhàng chỉ điểm cho đối phương một chút:

"Ở trong nhà thật tốt, tôi chỉ đợi tham gia bữa tiệc xong là sẽ quay về."

Thanh niên trẻ tuổi họ Lưu lập tức giật mình:

"Đáng tiếc là gần đây thời tiết không tệ, tôi vốn chuẩn bị đi cưỡi ngựa…"

"Nói không chừng thời tiết sẽ nhanh chóng thay đổi."

Cố Trầm Chu trả lời đối phương, lại chặn ngang câu hỏi tiếp theo mà đối phương chắc chắn sẽ nói ra miệng.

"Lưu thiếu gia, hiện giờ chưa đúng thời điểm, qua một khoảng thời gian nữa tôi sẽ tìm cậu ra ngoài họp mặt."

"Được, đến lúc ấy chỉ cần Cố thiếu gia gọi một tiếng là tôi sẽ lập tức có mặt!"

Lưu Bình Càn đáp lại một câu như vậy liền nghe thấy tiếng điện thoại bị ngắt. Cô bạn gái ngồi bên cạnh hắn nãy giờ không hề lên tiếng, lúc này mới dựa sát vào ôm cánh tay hắn:

"Lưu thiếu gia, người vừa rồi là ai?"

Lưu Bình Càn liếc mắt nhìn bạn gái của mình, rút cánh tay ra cười nói:

"Đã bao giờ nghe tiếng Cố thiếu gia ở kinh thành chưa? Chính là người này đấy."

Cô bạn gái kia đúng là từng nghe thấy, có chút tò mò hỏi:

"Em từng nghe mấy cô bạn nhắc đến vị Cố thiếu gia đó, anh ta thì sao?"

Lưu Bình Càn cười đáp:

"Cha của anh ta là người quyền cao chức trọng, hiện giờ em mở TV bật bất cứ một kênh nào đều có thể nhìn thấy cha anh ta – còn về bản thân anh ta, có một cái mũi hai cái mắt, dáng vẻ không khác gì người bình thường, em muốn nghe cái gì?"

Cô bạn gái mỉm cười xinh đẹp:

"Lời này của Lưu thiếu gia đúng là không thật lòng, cha của Lưu thiếu gia chẳng phải cũng là người quyền cao chức trọng?"

Lưu Bình Càn vỗ vỗ vai bạn gái:

"Khi nào bộ Tổ chức họp, em cứ để ý vị trí ngồi của họ lúc họp thì biết."

Nói đoạn cũng không bận tâm đến đối phương nữa mà lấy di động ra bấm gọi một dãy số.

Nhưng cô gái tựa cả nửa người vào Lưu Bình Càn dường như thật sự có chút tò mò với Cố Trầm Chu, tuổi cô không lớn, lúc cười rộ lên ngược lại thực sự có chút cảm giác thiện lương đơn thuần, tuy rằng bám riết lấy một vấn đề nhưng cũng không khiến người ta phiền lòng:

"Lưu thiếu gia, anh nói hai câu đi, em nghe nói anh ta cực kì có thế lực trong giới các anh đúng không? Không ngờ giọng nói lại dịu dàng như thế."

Điện thoại nhất thời vẫn chưa kết nối, Lưu Bình Càn bị đối phương nhắc đến cũng nhận ra được giọng nói của Cố Trầm Chu vừa rồi đúng là vừa trầm thấp vừa dịu dàng. Hắn tranh thủ thời gian trả lời:

"Cố Trầm Chu dịu dàng? Đó là vì em chưa từng được nhìn thấy thủ đoạn của anh ta! Nhưng mà –"

Hắn nhìn bạn gái ngồi bên cạnh, chợt cười nói:

"Các em tò mò về anh ta như vậy, có phải từng nghe thấy lời đồn đãi anh ta không chơi bời bừa bãi ở bên ngoài?"

Cô bạn gái thẳng thắn gật đầu, thuận tiện còn tặng thêm nụ cười tươi tắn:

"Đúng vậy, biết được nội tình từ chỗ Lưu thiếu gia em cũng có thể ra ngoài khoe khoang với người ta một chút."

Lưu Bình Càn:

"Lời đồn bên ngoài không hề sai, nếu nói không chời bời bừa bãi thì những điều các em biết về Cố Trầm Chu là thật sự."

"Nghe nói vị đính hôn hôm nay cũng không ra ngoài tìm người?"

Cô bạn gái xen vào.

"Thẩm Đức Lâm? Thẩm Đức Lâm bề ngoài thì sạch sẽ, đằng sau thì…"

Hắn mỉm cười không nói gì nữa mà chuyển qua nói đến những người khác:

"Còn có một người không quá huênh hoang – Vệ Tường Cẩm, bạn từ nhỏ của Cố Trầm Chu, cũng không chơi bời bậy bạ. Người này thực sự là không hề buông thả, còn rất nghiêm túc tìm bạn gái. Nếu em muốn tiếp cận hai người kia nói không chừng nay mai còn thực sự trở thành bà Cố bà Vệ đấy."

"Bà Cố bà Vệ cái gì?"

Giọng nam trầm thấp truyền đến từ đầu điện thoại bên kia.

Lưu Bình Càn đang đi nói xấu người khác lập tức run lên, nhanh chóng bỏ tay đang đặt trên người bạn gái xuống, thành thành thật thật ngồi nghiêm chỉnh, chỉ thiếu không cúi đầu khom lưng:

"Cha, cuối cùng cha cũng nhấc điện thoại?"

Cha Lưu hừ một tiếng:

“Con lại đi lêu lổng ở đâu?”

“Đâu có đi chỗ nào đâu cha, con đang ở trong nhà mà.”

Lưu Bình Càn cười nịnh nọt, thực ra vừa rồi lúc hắn nói chuyện điện thoại với Cố Trầm Chu thì đã ngầm chôn một ẩn ý – chữ ‘nhà’ trong lời hắn nói, người bình thường nghe vào đều sẽ nghĩ đến nhà họ Lưu, nhưng chữ ‘nhà’ này của hắn lại chỉ căn nhà viết dưới danh nghĩa của người khác nhưng thực tế là căn nhà mà hắn đang sử dụng – không có nguyên nhân nào khác, chỉ là đã quen với việc để cho mình một không gian để lui tới mà thôi, việc này cũng giống như rất nhiều vị lãnh đạo giao điện thoại cho thư kí lúc ở văn phòng, khi ở nhà thì giao cho bảo mẫu hoặc người giúp việc tiếp điện thoại, đều là để cho bản thân một không gian để hít thở, không muốn nghe điện thoại thì có thể không nghe, không muốn đồng ý chuyện gì cũng có thể từ chối.

“Đúng rồi cha.”

Lưu Bình Càn cũng không dài dòng mà lập tức nói tin tức gần đây nhất về ‘Biến động’ biết được từ chỗ Cố Trầm Chu cho cha mình.

“Chuyện này, con thấy là Cố Trầm Chu cố ý gọi điện thoại đến nhắc nhở chúng ta.”

Cha Lưu cũng là người theo phe Uông, con trai mình đã nói vậy thì ngược lại ông cũng không cảm thấy kì lạ: nhà họ Cố và nhà họ Hạ gần đây chèn ép nhau rất vui vẻ, phỏng chừng để lộ chuyện này ra chính là muốn thăm dò thái độ nhà bọn họ, xem có thể tìm kiếm được đồng minh nhỏ trong đồng minh lớn không, nếu bọn họ có ý này thì đối phương sẽ bắc cầu trước, sau đó thuận thế bước lên.

“Cha biết, con không còn việc gì về nhà sớm đi, cũng không nhìn cậu con nhà họ Cố đấy, một người rành mạch từ nhỏ đến lớn chưa từng gây ra chuyện gì quá kinh động!”

Nói xong câu này thì cha Lưu cúp máy, rõ ràng là trong lòng đã hiểu rõ ràng việc mà con trai mình vừa nói.

Cùng lúc này, Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu ở trong hồ nước đã nghe xong tiếng người nói chuyện điện thoại.

Một con cá chép màu trắng không biết đã bơi đến phía sau tảng đá này từ lúc nào rồi không chịu đi nữa, không thèm để ý đến Hạ Hải Lâu đứng bên cạnh, cũng không cọ cọ lên mu bàn tay Cố Trầm Chu đặt trong nước mà bơi vòng quanh eo anh, còn có ý định quẫy đuôi lách vào trong bộ quần áo.

Cố Trầm Chu sầm mặt, bàn tay đặt trong nước duỗi ra bắt được cổ tay của Hạ Hải Lâu, nhấc cả cổ tay của đối phương lẫn con cá chép màu trắng kia lên khỏi mặt nước.

Bắt được cả người và tang vật!

Cố Trầm Chu nhìn Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu trấn định thả tay ra khiến con cá chép rơi xuống nước, sau đó lập tức bày vẻ mặt vô tội nhìn Cố Trầm Chu.

… Thôi đi, không cần để ý đến cậu ta, không cần để ý đến cậu ta.

Cố Trầm Chu thu hồi ánh mắt, thầm củng cố tư tưởng cho bản thân, đồng thời tiếp tục đặt sự chú ý lên hành lang uống khúc ở bên ngoài – chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn, anh có thể nghe thấy tiếng hai người ở bên ngoài rời đi.

Hạ Hải Lâu bên cạnh cũng không có ý định phá hoại, chỉ huýt sáo một tiếng với Cố Trầm Chu:

“Dương Đông kích Tây.”

Cố Trầm Chu tiếp tục vận dụng đại pháp bỏ lơ tiếp tục củng cố hệ miễn dịch cùng vòng sáng bảo hộ khỏi sự tấn côngliên tinh thần của mình, cho đến khi bám vào tảng đá trèo lên bờ cũng không gọi người bên ngoài đến đưa quần áo gì cả — tiệc đính hôn giữa nhà họ Khâu và nhà họ Thẩm có thể nói là sự kiện được chú trọng nhất gần đây, có rất nhiều con cháu các quan chức cấp cao đến dự, bảo vệ trong ngoài chắc chắn là thuộc cấp bậc tối cao, muốn tìm người ở bên ngoài đưa quần áo đến đây, chỉ e đối phương còn chưa kịp vào cửa thì chuyện anh rơi xuống hồ đã truyền vào trong tai hai nhà Khâu Thẩm, đây đúng là trò cười thế kỉ

— anh chỉ tìm nhân viên phục vụ ở đây đến, kêu cô tìm tạm một căn phòng để anh và Hạ Hải Lâu tắm rửa cùng hong khô quần áo.

Nhân viên phục vụ bị Cố Trầm Chu túm đến rõ ràng là đã quen với những tình huống đột ngột xảy ra, vẻ mặt không hề tỏ ra kinh ngạc mà chỉ vừa xin lỗi vừa đưa hai người đến căn phòng phía sau ngôi đình để tắm rửa và thay quần áo.

Đi thẳng một đường xuyên qua đình viện đi vào trong, Cố Trầm Chu đợi sau khi nhân viên phục vụ dùng thẻ quét mở một phòng thì không thèm nhìn cả vị trí đặt giường, vừa đi vừa cởi quần áo ướt đẫm trên người ném xuống đất, dặn dò đối phương đưa ngay một bộ quần áo mới vào rồi đóng cửa đi vào phòng tắm.

Quần áo dấp dính bong ra khỏi da, dòng nước nóng hổi tẩy rửa làn da, tẩy hết chút lạnh lẽo còn lại bám trên da thịt.

Cố Trầm Chu đưa thẳng đầu xuống dưới dòng nước tuôn chảy hồi lâu, đến tận khi cảm thấy không thở nổi thì mới giật mạnh đầu về phía sau, thở phào một hơi.

Máy hút không khí trong phòng tắm vẫn chưa mở, hơi nước quẩn quanh tràn ngập cạnh Cố Trầm Chu rồi nhanh chóng bám lên mặt kính bên ngoài, không bao lâu sau, đồ đạc bên ngoài cũng phủ lên một lớp mờ ảo.

Cố Trầm Chu nâng cánh tay bị dòng nước hun đỏ lên, dùng bàn tay ướt đẫm lau qua mặt một cái, tiếp đó anh tắt cần xả nước trên tường, đẩy cửa buồng tắm vòi hoa sen ra, lấy áo choàng tắm treo trên móc mặc vào người, ra khỏi phòng tắm rồi mở cửa khi tiếng chuông cửa vang lên –

Hạ Hải Lâu cũng mặc áo choàng tắm giống hệt, nhàn nhã đứng ở cửa giống như một bồi bàn cầm khay có đặt một chồng quần áo được sắp xếp gọn gàng, hắn nhìn ***g ngực Cố Trầm Chu lộ ra khỏi áo choàng tắm rồi huýt sáo:

“Rất quyến rũ nha Cố đại thiếu gia!”

“…”

Cố Trầm Chu im lặng.

Đại pháp lơ người thất bại! Tinh thần bị công kích trí mạng! Vòng sáng bảo vệ hoàn toàn bị phá vỡ!

Người này quả thực là quá mức, ngay cả kẻ mù cũng không bỏ qua được…

80. Chương 80: Tiền Cược

Tiệc đính hôn của hai nhà Khâu Hạ đương nhiên sẽ không bị hoãn lại vì suy nghĩ của một hoặc hai người nào đó, tính toán cũng sắp đến giờ, Cố Trầm Chu không nhùng nhằng với Hạ Hải Lâu nữa, khách sáo nói một câu cảm ơn rồi cầm quần áo quay vào phòng thay, lúc quay ra thì Hạ Hải Lâu cũng đã thay xong quần áo đang dựa vào vách tường rít thuốc, gương mặt bị làn khói lượn lờ che khuất nên không thấy rõ lắm.

“Cùng quay lại chứ?”

Cố Trầm Chu thành thạo lên tiếng hỏi đối phương một câu.

Hạ Hải Lâu nâng tay rút điếu thuốc vừa rít được mấy hơi trên miệng xuống, dụi tắt vào trong gạt tàn trên nắp chiếc thùng rác gần đó, đồng thời bước về phía trước một bước, luồng khói chắn trước mặt hắn lập tức tản ra. Khóe môi hắn mang theo nụ cười mỉm thờ ơ, đôi con ngươi đen láy lại âm trầm giống như hồ nước lặng.

“Đương nhiên, mời Cố thiếu gia đi trước.”

Hạ Hải Lâu nói.

“Cùng đi.”

Cố Trầm Chu mỉm cười đáp lại, lúc quay đầu đi về phía trước lại cẩn thận cân nhắc trong lòng về đôi mắt kia một lát.

Hạ Hải Lâu khó đối phó, điểm quan trọng nhất đương nhiên là Hạ Nam Sơn đứng sau hắn.

Nhưng ngoại trừ Hạ Nam Sơn ra, chỗ khó giải quyết ở người này không nằm trong thủ đoạn tầng tầng của hắn, cũng không liên quan đến những chuyện vừa điên vừa ngốc giống như bị thần kinh mà bình thường hắn vẫn làm, mà là ở chỗ anh không thể biết người này khi nào thật sự bị thần kinh và khi nào đang giả vờ bị thần kinh.

Quay lại đại sảnh tổ chức tiệc, tiệc đính hôn đang được tiến hành đến giai đoạn cao trào.

Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu không gợi ra bất cứ sự tồn tại nào giữa nơi tập trung đủ loại quan chức cấp cao này, hai người cũng rất ăn ý không làm ra chuyện thu hút sự chú ý của người khác mà chỉ lặng lẽ lẩn vào trong đám người chờ tiệc đính hôn chấm dứt.

Bữa tiệc này ngoại trừ là nghi thức hai nhà đầy quyền lực cuối cùng cũng liên kết cùng đám người tham gia không một ai là người bình thường thì cũng không quá xa hoa, bởi vì thuộc đám con cháu nên Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu cùng ngồi một bàn, cách vị trí trung tâm một khoảng. Có lẽ là vì lúc trước quậy đủ rồi, sau khi tiệc rượu bắt đầu thì Hạ Hải Lâu không làm gì nữa, cầm một chai rượu tự rót tự uống không nói chuyện mấy, có vẻ vô cùng trầm lặng.

Tiệc đính hôn chỉ kéo dài đến khoảng tám giờ là tan, Khâu Duyệt xua hết những người khác, cố ý nhằm đúng lúc Cố Trầm Chu chuẩn bị ra về thì vươn tay lướt qua vai anh một cái:

"Cậu em Cố, mới nửa tiếng không gặp mà sao cậu đã thay một bộ quần áo khác rồi?"

Cố Trầm Chu đang đi theo mọi người ra bên ngoài lập tức dừng chân lại, mặt không biến sắc cười nói:

"Bộ lúc trước bị dính nước nên thay sang bộ này."

"À –"

Khâu Duyệt hơi kéo dài âm cuối, sau đó ghé sát bên tai Cố Trầm Chu khẽ hỏi anh:

"Cá chép trong hồ có đẹp không?"

Lời này… Cố Trầm Chu thầm nghĩ cô con gái của Thái tử này thật đúng là không hề thay đổi, chị ta không cần bước vào giới, vốn cũng không cần tạo dựng địa vị của mình trong giới, nhưng không có lúc nào là không cao ngạo phô bày khả năng cùng thủ đoạn của mình – giống như lúc này.

Khâu Duyệt đương nhiên là không quá vui vẻ với liên hôn Khâu Thẩm, nhưng nếu tiếp tục như thế này, sau khi kết hôn ai áp chế ai… Thật đúng là khó nói.

Đứng ở góc độ một người đàn ông, Cố Trầm Chu có phần thông cảm với Thẩm Đức Lâm: Không phải bên ta quá yếu, mà là quân địch quá mạnh mẽ.

"Rất xinh đẹp."

Nghĩ qua nghĩ lại trong lòng một hồi, câu trả lời của Cố Trầm Chu với Khâu Duyệt cũng không hề chậm trễ.

Lúc này Khâu Duyệt cũng lùi lại một chút:

"Khó trách đứng xem liền mất nửa tiếng, chị nhớ rõ ngày trước khi cậu ở Chính Đức Viên thì luôn đi câu cá cùng Cố lão đúng không?"

Chuyện xảy ra ngay dưới mí mắt, Cố Trầm Chu cũng biết là không thể giấu diếm được nhà họ Khâu và nhà họ Thẩm nên dứt khoát không cân nhắc nữa, lúc trước hơi giật mình cũng chỉ vì không muốn mình bị xấu mặt ngay trước những người khác. Hiện giờ một câu này của Khâu Duyệt chính là trực tiếp đè chuyện này xuống, Cố Trầm Chu đương nhiên là biết ơn, cũng mỉm cười nói:

"Làm phiền chị Duyệt."

"Chuyện thuận tiện thôi, có phiền gì đâu?"

Khâu Duyệt từ tốn nói, không hề thay lễ phục trên người ra mà đi thẳng đưa Cố Trầm Chu đến tận chỗ đỗ xe, bình thường cô cứng rắn đã quen, phía sau không hề có người đi lên mà chỉ nhìn Khâu Duyệt rời đi cùng Cố Trầm Chu.

Đương nhiên việc như thế này, chân trước Khâu Duyệt vừa đi thì sau lưng đã có người nói chuyện này cho Thẩm Đức Lâm.

"Khâu Duyệt đi cùng Cố Trầm Chu?"

So với Khâu Duyệt có phong cách cực kì đậm cá tính riêng, Thẩm Đức Lâm đã bước vào quan trường lại làm việc không tệ vẫn nổi bật hơn giữa đám đông: lúc mọi người đi vào là anh ta đứng ở cửa đón, khi mọi người ra về cũng là anh ta đứng ở cửa tiễn.

"Đúng vậy, lúc trước tôi không biết, nhưng hiện giờ mới phát hiện tình cảm của chị em bọn họ thật đúng là không tệ, bình thường đại tiểu thư gặp mấy người như chúng ta còn không thèm liếc mắt một cái, không ngờ lại hợp ý con trai của Bộ trưởng Cố như vậy."

Người kia cười nói với Thẩm Đức Lâm.

"Trước kia bọn họ ở cùng một nơi, tình cảm đương nhiên không tầm thường."

Thẩm Đức Lâm cười nhạt một tiếng, đối phương đã nói rõ ràng như thế, nếu anh ta còn không nghe ra thâm ý trong lời nói của đối phương thì đúng là uổng phí bao nhiêu năm qua.

Người nói chuyện cũng rất thức thời, thấy Thẩm Đức Lâm không tỏ vẻ gì liền thay đổi chủ đề, nói thêm mấy câu rồi kiếm cớ rời đi.

Thẩm Đức Lâm vẫn mang theo gương mặt tươi cười tiễn người đi, thấy xung quanh không còn người nào mới bỏ gương mặt tươi cười đi, xoay người tùy tiện tìm một cái ghế ngồi xuống, hơi buồn bực cởi nút cài cổ áo, lấy bình nước khoáng chưa mở bên cạnh lên uống một hớp –

"Sao rồi? Mọi chuyện đều đã thỏa mãn theo ý cháu mà vẫn không vui?"

Đằng sau chợt truyền đến một giọng nói già nua.

Thẩm Đức Lâm lập tức bật dậy khỏi ghế, xoay người lại:

"Ông nội!"

Ông cụ khẽ gật đầu, nhìn xung quanh một lượt rồi hỏi:

"Con bé nhà họ Khâu đâu?"

Thẩm Đức Lâm lập tức che giấu cảm xúc:

"Đi ra ngoài với em trai cô ấy rồi ạ."

"Em trai nó?"

"Con trai của Bộ trưởng Cố."

Thẩm Đức Lâm giải thích, lực chú ý của ông cụ đều đặt trên công việc, chưa chắc lúc nào cũng nắm giữ được tình hình của đám con cháu trong nhà, huống chi còn là việc bên ngoài – đừng nhìn một đám đời thứ ba oai phong như thế nào ở trong kinh thành, nếu đến trước mặt những nhân vật lớn thực sự thì đều không là gì cả.

Thẩm lão lắc đầu bất đắc dĩ.

"Cháu đấy, ta đánh cược cái mặt già này đi nói giúp cháu, ấy vậy mà cháu vẫn không bắt được tâm của con bé Khâu trong khoảng thời gian đính hôn này, cho dù ta có tiếp tục ra mặt nữa thì Chủ tịch ông ấy chắc chắn không thể đồng ý được.

Thẩm Đức Lâm vội vàng đảm bảo:

“Nhất định nghe theo ý của lãnh đạo, bất cứ chướng ngại vật nào đều là hổ giấy! Từ giờ đến sang năm cháu nhất định hoàn thành chỉ tiêu trụ cột tiến hành kết hôn hòa thuận! Tranh thủ hoàn thành nốt chỉ tiêu tiếp theo mà lãnh đạo đề ra!”

Thẩm Đức Lâm ở bên này đang nói chuyện với ông nội anh ta, ở một nơi khác, Khâu Duyệt và Cố Trầm Chu đã sóng vai đi vào bãi đỗ xe.

Người xung quanh đi cùng Cố Trầm Chu ra đến đây không biết là cố ý hay vô tình, hoặc đi trước hoặc đi sau vài bước nhưng đều không có ý định bước lên đây, Cố Trầm Chu đi đến chỗ đỗ xe của mình, thấy Khâu Duyệt vẫn không có ý định mở miệng nên đành phải lên tiếng trước:

“Chị Duyệt, chị muốn nói gì với em?”

Khâu Duyệt dùng một loại ánh mắt kì lạ liếc nhìn Cố Trầm Chu một cái, sau đó chợt nói:

“Cậu em Cố, cậu gọi chị là chị nhiều năm như vậy là thật lòng chứ?”

“Rất thật lòng.”

Cố Trầm Chu đáp.

“Vậy chị hỏi cậu một việc.”

Khâu Duyệt dùng ngữ điệu cực kì ngắn gọn:

“Chị biết rằng một năm nay cậu đều không tìm người, cậu trải qua cuộc sống cấm dục này kiểu gì?”

Cố Trầm Chu:

“…”

Anh cảm thấy mình nghe được tiếng cười nhạo xung quanh… Là ảo giác sao?

Anh không vội vã trả lời mà nhìn lướt qua xung quanh, dùng ánh mắt biểu lộ rõ ‘Tôi nhớ kĩ các người’, cho đến sau khi đám đời thứ ba kia đã nhìn đủ — không, hình như vẫn còn lại một Hạ Hải Lâu đang nhìn anh cười cực kì tà ác… Thôi, mặc kệ hắn – cho đến khi bọn họ đều rời đi rồi thì anh mới trả lời Khâu Duyệt:

“Chị Duyệt, rốt cuộc là chị muốn hỏi điều gì?”

Khâu Duyệt trầm mặc một lát rồi lại né tránh vấn đề này:

“Thôi, cậu về trước đi, chị cũng phải quay lại rồi.”

Cố Trầm Chu hơi nhướn mày, muốn nói thêm hai câu nhưng Khâu Duyệt nói đi là đi, không để lại được cho Cố Trầm Chu một câu đã xoay người nhanh chóng quay về.

Hạ Hải Lâu vẫn đứng cạnh chống đỡ áp lực của Cố Trầm Chu, lúc này mới bước lên:

“Cố thiếu gia, anh không thích đàn ông hay phụ nữ — hay là không có cảm giác với cả hai?”

Hắn thấy Cố Trầm Chu vẫn đăm chiêu nhìn chăm chú vào bóng lưng Khâu Duyệt rời đi như cũ thì không khỏi cười nhạo:

“Khâu Duyệt và Thẩm Đức Lâm vốn có ý với nhau, bằng không nhà họ Thẩm và nhà họ Khâu đã sớm bước chung một đường, vì sao lại đồng ý tiến hành một đám cưới đã sớm không có lợi ích theo ý nguyện của một đứa trẻ? Vừa rồi chị ta hỏi anh câu đó, đại khái là vốn không định từ bỏ việc thăng tiến trong quân đội vì Thẩm Đức Lâm. Hai người ở riêng như vậy, chị ta đương nhiên là cần cân nhắc cẩn thận xem nên quản lí phía dưới của Thẩm Đức Lâm như thế nào.”

Nói xong một đoạn này, Hạ Hải Lâu lại hỏi:

“Sao rồi, lần này Cố đại thiếu gia nhìn nhầm? Tưởng rằng Khâu Duyệt và Thẩm Đức Lâm không có hứng thú với nhau?”

Hắn cười khẽ:

“Không lạ lắm, hơn nữa, Cố thiếu gia từng yêu chưa?”

"… Hạ thiếu gia quả là hiểu rõ việc này."

Cố Trầm Chu thực sự nhìn lầm nhịn không được mở miệng giễu cợt:

"Thoạt nhìn thì Hạ thiếu gia nhất định là có cảm giác với cả hai bên. Hơn nữa, Hạ thiếu gia thật sự từng yêu rồi?"

Hạ Hải Lâu thật ra chưa từng yêu gì:

"…"

Hắn ho một tiếng, bình tĩnh bỏ qua vấn đề này, trừ đầu trừ đuôi lấy phần có lợi cho mình trong lời nói của đối phương rồi thừa cơ thổ lộ:

"Không có cảm giác với cả hai loại như với anh."

Cố Trầm Chu tiếp nhận loại thổ lộ này, sau đó vạch trần lớp vỏ trắng sạch bên ngoài, để lộ phần ruột đen bên trong:

"Cảm giác khi chơi ***?"

Hạ Hải Lâu lập tức vui vẻ:

"Cố thiếu gia đừng nói như vậy, tôi là thật lòng thật dạ yêu Cố thiếu gia –"

Hắn thấy ánh mắt Cố Trầm Chu đảo qua đây, thật sự là thấm nhuần sự lạnh lùng.

Đúng là mê người… Hạ Hải Lâu cười nói:

"Được rồi, càng tiến hành thâm nhập thì càng trao đổi trực tiếp."

Hắn dùng một loại hình tượng khá nghệ sĩ nhưng vẫn không quên hỏi:

"Tôi nói như thế Cố thiếu gia có cảm thấy vui không?"

"Cậu không xuất hiện trước mặt tôi thì tôi càng vui."

Cố Trầm Chu bình tĩnh đáp, lấy chìa khóa xe trong túi ra mở cửa xe, xoay người ngồi vào, lúc lái đi được một đoạn ngắn thì chợt dừng lại nói với Hạ Hải Lâu:

"Hạ Hải Lâu, những lời cậu nói lúc trước là nghiêm túc?"

"Chuyện nào?"

Hạ Hải Lâu nhướn mày hỏi lại.

"Chúng ta chơi đùa chút."

Cố Trầm Chu đáp.

"Việc đó à?"

Hạ Hải Lâu nghĩ đến đầu sỏ khiến hai người một trước một sau ngã vào hồ nước – hắn không hề ý thức được rằng kẻ gây ra họa thực ra chính là hắn.

"Đương nhiên là nghiêm túc."

"Được rồi, vậy dùng việc đó đi."

Cố Trầm Chu nhẹ giọng nói:

"Xem cuối cùng là nhà cậu thắng hay là nhà tôi thắng. Tôi thắng, cậu phải hứa với tôi một chuyện; tôi thua –"

"Cố thiếu lên giường với tôi một lần được không?"

Hạ Hải Lâu cười nói, chờ Cố Trầm Chu ra giá.

Cố Trầm Chu cười khẽ:

“Có thể.”

Nói đoạn đạp xuống chân ga, mặc kệ Hạ Hải Lâu vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc đứng bên ngoài xe, anh phóng xe đi thẳng.

Buổi tối ngoại trừ tiệc đính hôn này thì không còn chuyện gì đặc biệt, Cố Trầm Chu về sơn trang Thiên Hương trước lấy chút đồ vật rồi mới lại vòng xe quay về Thiên Thụy Viên. Vừa xuống xe còn chưa kịp vào cửa đã đón đầu một vị khách đi từ trong nhà ra.

Hai người mặt đối mặt hơi ngây ra một chút, Cố Trầm Chu kịp thời lấy lại tinh thần trước chào hỏi:

“Chú Lương.”

Người đàn ông được gọi là ‘chú Lương’ liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu rồi quay đầu cười nói với Cố Tân Quân theo ra đằng sau:

“Bộ trưởng Cố, đây là con trai cậu đúng không?”

“Là con trai lớn của tôi.”

Cố Tân Quân trả lời rồi nói với người đàn ông họ Lương

“Nào, Bộ trưởng Lương, tôi tiễn anh.”

“Bộ trưởng Cốdừng bước.”

Bộ trưởng Lương cười nói.

“Xe đã ở ngay bên ngoài, chỉ có vài bước chân thôi, không dám làm phiền Bộ trưởng Cố.”

Trong lúc nói chuyện thì chiếc xe màu đen đã dừng ở ngoài cửa, thư kí của Bộ trưởng Lương bước từ trên xe xuống chậm rãi chạy qua đây, khom người tiếp nhận thứ gì đó trong tay Bộ trưởng Lương, lại vội vàng mỉm cười với Cố Trầm Chu rồi thành thật đứng chờ bên cạnh.

Cố Trầm Chu bước lùi về phía sau mấy bước đứng một bên im lặng chờ cha mình nói chuyện với khách. Đợi đến một nửa thì anh chợt phát hiện có chút bất thường, ngẩng đầu lên liếc nhìn thì vừa lúc tóm được một cái đầu vẫn chưa kịp rụt về.

Bốn mắt nhìn nhau, Cố Chính Gia rụt cổ về, nhanh chóng chạy vào phòng ngủ lấy một chiếc đèn pin rồi lại chạy ra ban công, thấy Cố Trầm Chu còn chưa quay đi liền mở đèn pin chiếu sang bên cạnh mặt mình, sau đó làm một khẩu hình về phía người bên dưới, còn khoa tay múa chân mô tả mấy chữ Hán.

Bàn, chuyện, bí, mật.

Cố Trầm Chu đọc ra được mấy chữ này từ khẩu hình và động tác của đối phương, khóe miệng kéo ra một nụ cười rồi ho nhẹ mấy tiếng trầm thấp.

Mấy tiếng ho này truyền vào trong tai Cố Tân Quân vừa mới tiễn Bộ trưởng Lương về, ông vẫy tay kêu Cố Trầm Chu đứng bên cạnh đuổi theo mình rồi chắp hai tay sau lưng đi vào phòng khách.

Cố Trầm Chu đi theo ông vào phòng khách:

“Cha, sao Bộ trưởng Lương lại đột nhiên đến nhà chúng ta?”

Tên đầy đủ của Bộ trưởng Lương là Lương Hữu Sinh, là Bộ trưởng đương nhiệm của Bộ Truyền thông, năm nay đã sáu mươi hai tuổi.

“Có thể vì gì?”

Cố Tân Quân uống một hớp trà, ngữ điệu có phần kì lạ:

“Lửa ở Dương Hoài đã bốc lên, sắp đốt vào trong kinh thành đến nơi rồi, loại chuyện có liên quan đến tin tức báo chí đó, người đứng mũi chịu sào không phải Bộ trưởng Truyền thông ở Trung ương như ông ta thì là ai?”

Cố Trầm Chu cân nhắc một chút rồi sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa: Uông Bác Nguyên muốn đốt lửa từ Dương Hoài đến kinh thành, hiện giờ xem ra là muốn mượn sức mạnh của Bộ Truyền thông, tiếp đó sẽ đứng đằng sau sai khiến vài kẻ đi làm, sau nữa sẽ thông qua Cố Tân Quân nắm giữ quyền điều động nhân sự để thay người phe Uông vào?

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều quá, có thể sắp được xem một màn kịch hay."

Lần này Cố Tân Quân nói xong liền đặt chén xuống đi lên tầng.

Cố Trầm Chu ở đằng sau đáp vâng nhưng vẫn còn suy nghĩ về chuyện này.

Từ lúc kết thúc cho đến giờ, phe Uông làm những chuyện như vậy đều là so mưu đường đường chính chính, so đấu về thực lực và quan hệ.

Nhưng hình như vẫn còn chuyện không ổn…

Cố Trầm Chu hơi nhíu mày lục lọi lại những chuyện tối nay một lượt, từ lúc Khâu Duyệt nhắc nhở anh về Hạ Hải Lâu cùng tin tức Uông Bác Nguyên bắt đầu ra tay, sau đó về nhà gặp được Lương Hữu Sinh, tiếp theo nữa…

Lúc cha anh nói về Lương Hữu Sinh thì ngữ điệu hình như không ổn lắm?

81. Chương 81: Ác Mộng

Anh ta nằm thẳng trên giường.

Thân hình trần trụi, hai cánh tay và hai chân cùng ***g ngực rộng lớn lộ ra, chỉ có một chiếc chăn mỏng manh đắp lên phần eo che đi bộ phận quan trọng.

Hai mắt anh nhắm nghiền.

Trên làn da lõa lồ có từng vết sưng phồng lên xanh tím, giống như những con rết xấu xí giăng khắp thân thể anh.

Thật đẹp.

Hạ Hải Lâu hôn lên cơ thể lạnh lẽo bên dưới, môi hôn lên trán, mắt, mũi, môi của đối phương.

Ngón tay hắn bắt đầu từ phần cổ thon dài, đi thẳng xuống cổ họng, xương quai xanh, ***g ngực, sau đó là những vết thương phù thũng rõ ràng –

Móng tay hắn bất chợt bấm mạnh xuống, máu tươi tràn ra xinh đẹp như hoa nở.

Hắn mê muội liếm hết chỗ máu tươi đó, vị tanh mặn cùng ngọt lành đan xen bùng nổ trong khoang miệng.

Hắn vuốt ve một lần lại một lần, xỏ xuyên một lần lại một lần, nắm chặt tay chân của đối phương, bóp chặt cổ họng của đối phương, bẻ gãy xương cốt của đối phương –

Da thịt bị cấu ra, mạch máu màu xanh quấn lấy xương cốt màu trắng.

Xương cốt bị bẻ gãy, đoạn gãy lại đâm thủng cơ thịt co rút cùng làn da nhiễm máu đó.

Vẫn không đủ!

Hắn lại vội vàng chạm lên gương mặt đối phương, vầng trán cao, sống mũi thẳng, đôi môi mềm mại, còn ánh mắt – mắt vẫn nhắm chặt.

Cơn phẫn nộ chợt dâng lên khiến hắn dừng động tác lại.

Hắn nâng người lên nhìn anh.

Hắn từ từ nhắm hai mắt, trần truồng, nằm thẳng, máu thịt lẫn lộn, nhưng hắn vẫn chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Hắn vươn tay chạm lên ***g ngực bị nhiễm đỏ máu tươi cùng chiếc cổ phủ đầy dấu răng của đối phương. Không có nhịp đập, không có độ ấm.

Hắn cúi đầu thật chậm, môi hôn lên làn da mỏng manh lạnh lẽo kia. Ánh mắt dưới làn da vẫn không nhúc nhích.

Cố Trầm Chu.

Vì sao anh không mở mắt ra?

'Đinh –'

Hạ Hải Lâu nằm trên giường thoáng chốc đã mở bừng mắt.

'Đinh – đinh –'

Di động đặt ở đầu giường nghiêm túc làm theo quy trình đã đặt, cẩn thận thực hiện chức năng thời gian của mình: Làm đồng hồ báo thức gọi người dậy.

Hạ Hải Lâu nằm trên giường đổi từ tư thế nằm nghiêng sang nằm ngửa. Hắn yên lặng nhìn trần nhà trắng như tuyết một lúc, nhắm mắt lại, lúc di động sắp kêu inh ỏi lần nữa thì bỗng dưng mở choàng hai mắt ra, vươn tay lần sờ di động ở đầu giường rồi ấn nút tắt.

Hình như giờ đã là buổi sáng. Nhưng cửa sổ bị tấm mành dày nặng che khuất, ngoại trừ vài tia sáng bất khuất không từ bỏ lọt được vào trong qua khe hở của tấm mành màu xám thì không thể nhìn rõ ánh sáng bên ngoài mạnh yếu ra sao.

Hạ Hải Lâu cầm di động lên nhìn.

Mới sáu rưỡi sáng, hơi sớm.

Hắn lại buông tay xuống, dục vọng chỗ bụng dưới căng cứng nhắc nhở hắn về giấc mơ vừa rồi… Một giấc mơ vô cùng chân thật, Hạ Hải Lâu thầm nghĩ, nên xem là mơ xuân hay ác mộng đây?

Hắn cũng không lăn tăn mãi nhất định muốn xác định cho ra, chỉ tiếp tục vươn tay ra sờ soạng lấy một hộp thuốc lá từ ngăn tủ đầu giường ra, rút một điếu thuốc rồi bật lửa, hơi nhổm người dậy ngồi trên giường rít một hơi thật dài.

Sương khói màu xám trắng tràn ra từ miệng mũi Hạ Hải Lâu.

Dục vọng vào sáng sớm từ từ bình ổn theo lượng nicotin hít vào nhưng vẫn xúc động như trước.Gần đây vẫn nhập nhằng mấy chuyện với Cố Trầm Chu, hình như thực sự đã rất lâu không đi tìm người rồi.

Nghĩ như vậy, Hạ Hải Lâu vắt một chân lên, chiếc chăn mỏng bên dưới bị xốc cao, ngón tay hắn vẩy nhẹ một cái, chút khói bụi theo đó phất ra rồi nhẹ nhàng rơi xuống tấm thảm cùng màu với tấm mành ở dưới đất.

Cố Trầm Chu…

Hắn cắn điếu thuốc, cái tên này quẩn quanh trong cổ họng hắn một lúc rồi lại chuyển động trong bụng và miệng của hắn theo từng làn khói phun ra nuốt vào, không ngoan ngoãn ra bên ngoài cũng không thành thật chui lại xuống bụng hắn.

Sao có thể?

Cân nhắc đến việc lần này cần ít nhất hơn một tháng đến hai tháng mới có thể chấm dứt, hơn nữa nhìn tình hình trước mắt thì kết quả chưa chắc… Nói cách khác, hắn muốn ăn được món thịt nướng hắn muốn còn phải cần ba mươi đến sáu mươi ngày, chính là bảy trăm hai mươi tiếng đến khoảng một ngàn bốn trăm bốn mươi mấy tiếng –

… Thế thì quá lâu la. Hạ Hải Lâu nhớ lại một chút, chợt phát hiện hình như từ lúc Cố Trầm Chu về nước thì bản thân đã có ý định tóm đối phương vào trong tay để nếm thử, như vậy… Đã trọn vẹn một năm!

Thôi, đi tìm những kẻ khác trước đi.

Hạ Hải Lâu cầm di động bị ném trên giường lên bấm tìm, tìm được một nửa chợt cảm thấy không ổn lắm.

Hắn muốn ăn thịt nướng nhưng không ăn được nên miễn cưỡng mua cháo trắng về ăn.

Hắn muốn đè Cố Trầm Chu nhưng không được cho nên tìm kẻ khác đến để giải tỏa.

Hắn đang tìm vật thay thế ư?

Bởi vì không áp được Cố Trầm Chu…

"Được rồi."

Hạ Hải Lâu chợt cười phá lên, rút điếu thuốc trên môi xuống rồi dùng hai đầu ngón tay trực tiếp dập tắt, lầm bẩm:

"Chờ chút đi, muốn ăn cá nóc cũng phải kiên nhẫn một chút mới đúng…"

Từng luồng khói bụi rơi xuống giữa hai đầu ngón tay cọ vào nhau, Hạ Hải Lâu bước xuống giường, đi lên trước kéo tấm mành và cửa sổ ra cho mùi thuốc tràn ngập trong phòng tản đi, thuận tay ném điếu thuốc vào trong chiếc gạt tàn, cầm áo sơ mi vắt trên ghế mặc vào rồi đi vào phòng tắm thông với phòng ngủ, mở vòi nước rửa sạch khói từ điếu thuốc mới dụi tắt ám vào tay.

Bụng ngón tay được tẩy sạch tro bụi màu đen, cảm giác lạnh lẽo cùng đau đớn từ đầu ngón tay truyền lên dây thần kinh, Hạ Hải Lâu cọ cọ ngón tay khiến đầu ngón tay bị bỏng rách da.

Bữa sáng là kiểu truyền thống ăn cùng cháo lót dạ.

Lúc Hạ Hải Lâu làm vệ sinh cá nhân xong đi xuống tầng dưới thì đúng giờ Hạ Nam Sơn dùng bữa thường ngày.

Người giúp việc đang ở trong nhà bếp, trong phòng khách to như vậy, bàn ăn có thể chứa được khoảng mười người ngoại trừ Hạ Nam Sơn đang ngồi ở vị trí chủ nhà thì không còn ai.

Hạ Nam Sơn rõ ràng là cảm thấy bất ngờ với việc Hạ Hải Lâu dậy sớm khác hẳn ngày thường, ông nhìn chằm chằm Hạ Hải Lâu đi từ trên cầu thang xuống rồi mới nói vọng vào phòng bếp:

"Tiểu Từ, mang thêm một bộ bát đũa lên."

Hạ Hải Lâu ngồi xuống vị trí thứ hai bên tay phải Hạ Nam Sơn, hắn chờ bộ bát đũa của mình được người mang đến, cầm thìa múc một ngụm cháo uống ngay, dạ dày vốn có hơi khó chịu lập tức thoải mái hơn.

"Sao hôm nay lại dậy sớm thế này?"

Hạ Nam Sơn lên tiếng hỏi, tiếp đó không đợi Hạ Hải Lâu nói gì, ông thản nhiên tiếp lời:

"Nếu đã biết dậy sớm như vậy thì sau này tiếp tục giữ thói quen tốt này đi."

Bên môi Hạ Hải Lâu nhếch lên thành một nụ cười khó có thể nắm bắt rồi lại biến mất trong nháy mắt hắn ngẩng đầu lên:

"Cháu biết. Đêm qua Lương Hữu Sinh đến chào hỏi Cố Tân Quân?"

Hạ Nam Sơn:

"Chuyện đêm qua mới xảy ra mà giờ cháu đã biết?"

Trong lòng ông cảm thấy Hạ Hải Lâu chú ý đến nhà họ Cố hơi quá – là vì đứa con trưởng nhà họ Cố?

"Cũng không phải bí mật gì lớn."

Hạ Hải Lâu từ tốn nói:

"Tỉnh trưởng tỉnh Dương Hoài lúc trước vì vụ án kinh tế mà bị kéo xuống, hiện giờ người đại diện bên cạnh Tỉnh trưởng còn chưa xuống mà Cục trưởng Cục Cảnh sát, Viện trưởng Viện Kiểm Sát và Thường ủy của tỉnh lại lần lượt rơi khỏi đài…"

Hắn gắp một đũa cải bẹ, cắn rôm rốp vài cái rồi mới nói tiếp:

"Người của phe Úc ở Dương Hoài không ít nhỉ? Hiện giờ Uông Bác Nguyên muốn kéo việc này dính đến kinh thành như thế nào? Bộ Truyền thông bên kia hiện đang bắt đầu cổ vũ chuẩn bị phát huy tác dụng, chỉcó đợi đến khi lấy được chứng cứ có thể hạ được quan chức thì mới ổn."

Ăn hết một bát cháo, Hạ Hải Lâu vòng vo một quãng lớn rồi cuối cùng mới hỏi ra mục đích thực sự của mình:

"Ở điểm cháy tiếp theo sẽ là vị nào xui xẻo đây?"

Hạ Nam Sơn cầm khăn tay lau khóe miệng, chống gậy đứng lên, không bận tâm đến Hạ Hải Lâu ở bên cạnh vừa nói một thôi một hồi, đi thẳng ra bên ngoài.

Hạ Hải Lâu vắt chân ngồi một mình trên ghế, đợi đến khi bên ngoài vang lên tiếng đóng mở cửa, lại vang lên tiếng xe khởi động rời đi thì mới đẩy bàn đứng dậy, đi vào trong thư phòng của Hạ Nam Sơn, ấn nút ghi lại, lấy vài dãy số đêm qua rồi cầm điện thoại bấm gọi đến từng nơi.

"Alo, là chú Lâm đúng không? Không sai, cháu là Hạ Hải Lâu… Không có việc gì, chỉ là chào hỏi chú theo lời dặn của Thủ tướng thôi."

Vị này là phó Bộ trưởng Bộ Ngoại giao.

"Chào chú Phương, cháu rất khỏe, vâng, cháu đang ở chỗ Thủ tướng, Thủ tướng đang ăn sáng chuẩn bị đi làm… Không, không có chuyện gì, Thủ tướng thường kêu cháu học tập chú nhiều hơn, cháu gọi điện thoại chào hỏi chú. Vâng vâng, tạm biệt chú."

Đây là số điện thoại của phó Bí thư Thị ủy trong kinh thành.

"Dì Dương đúng không ạ?"

Là lãnh đạo Cục Vệ sinh Dương Lan Phương.

"Vâng, vâng, không, cũng không có gì, cháu chỉ gọi điện thoại đến hỏi thăm dì Dương có bận rộn hay không."

"Tiểu Hạ đích thân gọi điện đến đấy à, dì có bận rộn bao nhiêu cũng phải dành thời gian ra chứ."

Dương Lan Phương cười nói trong điện thoại:

"Sao hôm nay Tiểu Hạ lại gọi điện thoại đến đây?"

Hạ Hải Lâu cười nói:

"Thủ tướng kêu cháu năng gọi điện hỏi thăm các chú dì một chút, lúc nãy cháu vừa mới gọi điện thoại cho chú Lâm và chú Phương, giờ đến lượt dì Dương ạ."

Dương Lan Phương ở đầu kia điện thoại nghe xong lời này thì không kìm được nghĩ đến chuyện nào nó, cũng suy nghĩ thâm sâu hơn:

"Tiểu Hạ, có phải Nam Sơn đã nói chuyện của Khổng Đức Thanh cho cháu không?"

Khóe môi của Hạ Hải Lâu đang cầm điện thoại hơi nhếch: Đúng là một bà dì hiền hòa biết ý.

Hắn lựa chọn vị này làm cửa đột phá thực ra là có nguyên nhân: Cả đời Hạ Nam Sơn không hề kết hôn, Hạ lão và Hạ lão phu nhân đã mất từ sớm, tòa nhà ba tầng này cũngbỏ không đã lâu. Nghe nói lúc cụ ông và phu nhân mới đi, tổ chức bên trên cũng từng đề xuất về vấn đề cá nhân cho Hạ Nam Sơn, muốn Hạ Nam Sơn lập gia đình ổn định để tập trung công tác. Nhưng cuối cùng hình như vì thái độ từ chối kiên quyết của Hạ Nam sơn mà chuyện này lại một lần nữa bị bỏ qua rồi chìm xuống.

Nhiều năm trôi qua như thế, Hạ Nam Sơn ngoại trừ không kết hôn ra quả thực cũng không phát sinh quan hệ với bất cứ người phụ nữ nào, có thể thường xuyên ra vào ngôi nhà này ngoại trừ cô giúp việc Tiểu Từ và Dương Lan Phương ra thì không thể thấy dù chỉ một cọng tóc của người phụ nữ khác. Từ rất sớm trước đây, trong kinh thành thậm chí còn từng có lời đồn đãi về hai người, đáng tiếc là vài chục năm qua Dương Lan Phương đã gả cho người ta rồi sinh con, Hạ Nam Sơn vẫn không hề có chút động tĩnh nào, ngược lại chồng của Dương Lan Phương cũng trở thành khách quen của tòa nhà này giống Dương Lan Phương.

"Thật ra Thủ tướng không nói kĩ càng."

Hạ Hải Lâu từ tốn trả lời đối phương.

"Chỉ kêu cháu đi chào hỏi các chú dì thôi."

Hắn vừa nói vừa nghiền ngẫm về cái tên Khổng Đức Thanh này.

Đây là một vị có chức vụ không lớn không nhỏ, xem như một vị lãnh đạo của bên Kiến ủy, nếu bị chọn ra thì khẳng định đó là người của phe Uông. Về phần vì sao lại chọn người này… Hạ Hải Lâu thầm nghĩ cũng không thể thấu đáo được, chỉ có thể phân tích một chút từ bên ngoài mà thôi.

Đại khái là vì Úc Thủy Phong vẫn luôn nhún nhường nên ngay từ đầu việc phản kích cũng từ tốn nửa vời, so với việc phụ trách quản lý xây dựng thành phố và nông thôn cùng mấy việc di dời bên ngoài, tạo dựng được thành tích trong kinh thành rất khó, bới ra được khuyết điểm còn không dễ dàng ư?

Đương nhiên những thứ này chỉ là những thứ rõ ràng nhất ở bên ngoài, cũng rất có thể là bọn họ nắm được việc xấu nào đó trên người kẻ này, cũng có thể liên lụy đến mấy con cá lớn đứng đằng sau đối phương, ví dụ là vài người như Bộ trưởng Cố của Bộ Tổ chức hay Lương Hữu Sinh Bộ trưởng bộ Truyền thông.

Nghĩ đến đây Hạ Hải Lâu lại không nhịn được nhớ đến Cố Trầm Chu. Hắn ở bên này đang dùng thủ đoạn vui đùa để tìm ra phương hướng hành động của phe Úc, Cố Trầm Chu bên đó thì sao? Có phải là cũng đang chú ý đến phương hướng hành động của phe Uông hay không?

Lần này Hạ Hải Lâu thực sự không hề đoán sai.

Cố Trầm Chu đúng là đang chú ý đến phương hướng hành động của phe Uông, nhưng trái ngược với Hạ Hải Lâu, cách anh tìm hiểu tin tức có vẻ trực tiếp lại đơn giản hơn: Anh chỉ cố định thời gian xem tin tức rồi hỏi han Cố Tân Quân, bởi vì rất được cha mình tin tưởng nên anh có được đáp án thẳng thắn:

"Là Đổng Xương Tề."

=====

Tác giả có lời muốn nói: Màn kịch nhỏ:

Bạn đọc dựa trên nguyên tác'Cố Trầm Chu muốn đi, dựa vào lầu trên để tiến hành':

Hạ khốn kiếp: Nếu như tôi thắng, Cố thiếu gia lên giường với tôi một lần?

Cố thiếu gia: Có thể.

Hạ khốn kiếp: Nếu như anh thắng, tôi lên giường với anh một lần đi

Cố thiếu gia: = = F*ck!

Thật lâu sau, Vệ thiếu gia biết được việc này… (Có người tiếp theo không?]

— Hệ liệt một chi Tác giả và những người bạn: Tác giả –

Vệ: [Khó hiểu][rối rắm] Cậu khi ấy… Chúng ta nói đơn giản thôi… Có phải bị chọc tức đến choáng váng không?

Cố:…

Vệ: Nếu thật sự thua thì sao?

Cố: Quỵt nợ.

Vệ: …

Cố: Đùa đấy, lên giường thôi mà, sợ cái gì.

— Những người bạn –

Vệ: = = Còn không bằng quỵt nợ.

Cố: …

Vệ: Mình quỵt nợ giúp cậu!

Cố: Loại chuyện này…

Vệ: Chúng ta cùng mặc một cái quần lớn lên, cậu không dám nói thì mình nói!

Cố: …

Vệ: [kinh sợ] Chẳng lẽ cậu muốn áp X–?

Cố: Mình –

Vệ: Cậu cậu cậu –

Cố: … Không phải như cậu nghĩ đâu…

Vệ: [hiên ngang lẫm liệt]: Không bằng để mình áp giúp cậu.

Cố: ——————

Vệ: Giỡn mà, giúp một việc thôi, sợ cái gì.

Hệ liệt 2:

Hạ khốn kiếp: Nếu như tôi thắng, Cố thiếu gia lên giường với tôi một lần?

Cố thiếu gia: Có thể.

Hạ khốn kiếp: Nếu như anh thắng, tôi sẽ lên giường với anh một lần

Cố thiếu gia: = = F*ck!

Thật lâu sau, Vệ thiếu gia biết được việc này… [Có người tiếp theo không?]

— Đào hố-ing cầu bạn đọc tiếp tục –

Vệ: Cái tên Hạ điên kia dám động vào mình với cậu à…

Cố: Lên giường có thể làm rất nhiều việc chứ không phải chỉ độc một việc đó.

Vệ: Có lý.

Cố: #^_^#

Vệ: Từ từ đã, vẻ mặt này của cậu… Mình bỗng dưng bị bệnh không nghe được sự thật! Tiểu Chu cứu mình!

82. Chương 82: Sóng Ngầm

"Đổng Xương Tề?"

Cái tên này khiến Cố Trầm Chu nao nao, các vị quan chức cao cấp trong kinh thành không có tên như vậy, vậy là tầng tiếp theo sao?

Anh cân nhắc tất cả những người anh từng tiếp xúc hoặc điều tra một lượt trong đầu, nhưng vẫn không có liên hệ gì với cái tên mà Cố Tân Quân vừa nói.

Cố Tân Quân dường như cũng đoán được Cố Trầm Chu không biết người này nên nói tiếp:

"Là một phó Cục trưởng của Cục Giám sát Dược phẩm."

Cố Trầm Chu a một tiếng, nói đến chức vị cụ thể thì anh cuối cùng cũng có chút ấn tượng mờ nhạt.

Lúc này bản tin buổi sáng đã gần kết thúc, Cố Tân Quân tắt TV, nhìn xe đã chờ ở bên ngoài liền đứng dậy đi ra chuẩn bị đi làm.

Câu hỏi của Cố Trầm Chu vốn đã đến bên miệng lại nuốt trở về: Cố Tân Quân rõ ràng không có ý định nói tiếp, bằng không sẽ không dừng câu chuyện khi chỉ mới đưa ra một cái tên và chức vụ.

Đây là có ý kêu mình tự đi điều tra… Anh hơi trầm tư rồi đưa ra kết luận, cầm di động lên bấm một dãy số, đợi đối phương nhấc máy liền trực tiếp hạ lệnh:

“Tìm giúp tôi một chút tư liệu về phó Cục trưởng Đổng Xương Tề của Cục Giám sát Dược phẩm, lát nữa gửi đến máy tính của tôi.”

“Đã biết, Cố thiếu gia.”

Người ở đầu kia điện thoại cũng rất dứt khoát, trả lời ngắn gọn rồi trực tiếp cúp máy.

Ở một nơi khác, Cố Tân Quân vừa ngồi lên ghế sau của xe chuyên dụng không được mấy lâu liền gọi điện thoại cho cha mình ở Chính Đức Viên:

“Cha, con muốn nói điểm mấu chốt của chuyện lần này cho Tiểu Chu.”

Lái xe và thư kí đều là người của mình, lúc Cố Tân Quân nói chuyện điện thoại cũng không quá kiêng dè:

“Cha thật sự cảm thấy giờ là lúc thích hợp để cho nó chen vào?”

Người thế hệ trước không có thói quen cầm theo di động, điện thoại là cảnh vệ nhận trước rồi mới đưa cho Cố lão. Cố lão đang chăm sóc cá và vườn hoa của ông, nghe vậy liền nói:

“Nếu hiện giờ tiến vào không thích hợp thì còn lúc nào thích hợp hơn? Năm nay nó đã hai mươi tư chứ không phải là mười bốn tuổi.”

Nói xong lời này, ông lại bổ sung:

“Mấy chuyện trước đó không phải Tiểu Chu vẫn tham gia vào không tệ ư?”

Mấy chuyện trước đó là chỉ mấy lần đối đầu với nhà họ Hạ.

Cố Tân Quân giải thích:

“Trước kia dù sao vẫn chỉ là va chạm trong phạm vi nhỏ, hiện giờ chỉ e…”

“Lúc này có ai sẽ đi bận tâm đối phó với một đứa trẻ?”

Cố lão hỏi lại.

“Chỉ sợ nó không đủ chín chắn, nếu tùy tiện chọc ra một điểm yếu thì sau này sẽ không dễ thu dọn.”

Cố Tân Quân nhíu mày đáp.

Cố lão cầm nắm thức ăn cho cá cuối cùng ném vào trong nước, thầm nghĩ lúc đôi cha con này nên có tình cảm tốt thì lại giống như người xa lạ đã nhiều năm không gặp; hiện giờ quan hệ cuối cùng cũng cực kì tốt rồi lại bắt đầu không tự chủ cưng chiều quá đỗi, che chở con trai giống như con gà con ấy…

“Nếu Tiểu Chu muốn tiến vào thì nên mở to hai mắt để nhìn thật rõ ràng cẩn thận việc lần này. Nếu đến giờ nó còn không phân biệt rõ ràng được việc gì nên làm hay không nên làm thì còn tiến vào quan trường gì nữa? Chuyện của nó con không cần phải nhiều lời, cứ quyết định như vậy đi.”

Cố lão chặn ngang đề tài này, hỏi tiếp:

“Ngược lại là Chính Gia, con xem xem nó có ý định tiến vào không?”

Cố Tân Quân:

“Con thấy Chính Gia không có quá nhiều hứng thú với việc này.”

“Nếu không có quá nhiều hứng thú thì không cần phải cưỡng ép nó.”

Cố lão vừa đi dạo vừa nói chuyện điện thoại:

“Cha thấy Chính Gia rất có tinh thần nghiên cứu, học tập cũng tốt, về sau nếu có thể phát triển theo phương hướng nghiên cứu khoa học thì đất nước cũng rất cần nhân tài ở phương diện này.”

Cố Tân Quân khẽ gật đầu, nói xong chuyện về hai đứa trẻ rồi ông liền nói sang vài chuyện khác về đề tài công việc, mãi cho đến lúc xe đi vào tòa nhà làm việc thì mới chấm dứt cuộc nói chuyện điện thoại hơi lâu này.

…

Đổng Xương Tề, phó Cục trưởng Cục Giám sát Dược phẩm, người ở Cam Hóa Toại Lâm, sinh năm 1954 trong một gia đình bình thường, năm 1967 chính thức tham gia công tác, từng đảm nhậncác chức vụ: nhân viên vệ sinh bộ phận Dịch tễ thuộc Tổng bộ Hậu cần của quân Giải phóng, bác sĩ chủ nhiệm của bệnh viện quân khu quân Giải phóng, phó Cục trưởng Cục Bảo vệ Sức khỏe, Bộ trưởng Dịch tễ của Tổng bộ Hậu cần quân Giải phóng.

Hai tiếng sau cuộc điện thoại kia, một phần tư liệu chi tiết về Đổng Xương Tề được gửi đến máy tính của Cố Trầm Chu.

Một phần sơ yếu lí lịch không tính là đặc biệt xuất sắc.

Cố Trầm Chu di chuyển vòng lên trên con chuột, tìm xuống một phần đánh giá về người này ở bên dưới: Từng xuất bản nhiều bộ sách, có sở thích sưu tầm đồ ngọc cổ và tranh nổi tiếng.

Tham ô nhận hối lộ à?

Chỉ như thế?

Không cân nhắc quá lâu, Cố Trầm Chu lại bấm số điện thoại lúc trước, nói với đối phương:

"Tra thêm những hạng mục gần đây qua tay Đổng Xương Tề… Không sai, tôi cần chi tiết một chút. Ừ, còn quan hệ của đối phương với những người khác, không chỉ là trên công việc mà còn tình bạn cá nhân, quan hệ nam nữ… Tôi biết, thời gian ba ngày đủ không?"

Anh dừng lại một chút, đợi người bên kia đáp ứng mới nói:

"Được rồi, cứ như thế."

Nói đoạn anh sửa sang lại tư liệu nhận được một chút, sau đó bỏ vào một file tư liệu trong máy tính.

Cách cú điện thoại này không lâu lắm, Du Văn Tuấn ở bên ngoài phòng làm việc của Cố Tân Quân nhận được tin tức. Ông ta cúp điện thoại, trầm ngâm một lát liền chỉnh sửa lại một vài tư liệu trên bàn, đứng dậy gõ cửa phòng Cố Tân Quân.

"Vào đi."

Cố Tân Quân vẫn cúi đầu làm việc không hề ngẩng đầu lên.

Du Văn Tuấn đi vào văn phòng, hai tay đưa tư liệu cho đối phương:

"Bộ trưởng, đây là tình hình điều động một vài vị trí ở Dương Hoài."

Tỉnh Dương Hoài vì bị Uông Bác Nguyên đốt lửa lên, ngoại trừ hai vị Cục trưởng Công an cùng Viện trưởng Viện Kiểm Sát cùng ngã ngựa thì còn liên lụy đến rất nhiều cán bộ lớn nhỏ, cho dù bản thân tỉnh Dương Hoài có thể giải quyết việc điều động công việc của một vài cán bộ cơ sở, nhưng những công việc còn lại cần Bộ Tổ chức ở Trung ương xử lí vẫn cực kì nhiều, hơn nữa trong loại thời kì mẫn cảm này, quyền lực điều động nhân sự lớn cũng đồng nghĩa với việc mạo hiểm lớn, chỉ không khéo một chút là sẽ bị kẻ địch bắt được nhược điểm.

Cố Tân Quân nâng tay đón xấp tư liệu.

Du Văn Tuấn nói thêm:

"Bộ trưởng, Vương Đức đang toàn lực thu thập tư liệu về Đổng Xương Tề, hẳn là Cố thiếu gia dặn anh ta làm – chúng ta có cần chuyển tư liệu đã thu thập đầy đủ qua đó không?"

Trên vấn đề về gia đình của lãnh đạo, thái độ của Du Văn Tuấn và thư kí Phương Tự của Hạ Nam Sơn thực ra không khác nhau lắm: Cơ bản là không can thiệp, nhưng nếu có nhắc đến thì nhất định phải làm được theo đủ ba yêu cầu 'Đúng lúc, chuẩn xác, khách quan', tức là: Báo cáo lãnh đạo đúng lúc, miêu tả sự kiện chuẩn xác, giữ vững lập trường khách quan.

Nhưng cho dù phương châm của hai người về cơ bản là giống nhau, nhưng bởi vì nhân vật chú ý của hai người khác nhau nên kết quả cũng một trời một vực – Du Văn Tuấn gần như không tốn chút tâm tư nào vào vấn đề gia đình của Cố Tân Quân mà chỉ dồn toàn bộ tinh lực lên công việc và phận sự của mình; mà

Phương Tự ư, ông ta tiêu phí vô số tâm lực bày ra vô số gương mặt tươi cười, cuối cùng vẫn không thể đánh hạ được tòa thành vững chắc Hạ Hải Lâu, đến giờ còn phải nếm trải không biết bao nhiêu lần loại đối xử như không tiếp điện thoại hoặc dập ngang điện thoại xuống.

"Không cần, để tự họ làm đi."

Cố Tân Quân xem tài liệu, không hề ngẩng đầu lên.

Đây là thử thách, Du Văn Tuấn vừa nghe đã hiểu được:

"Bộ trưởng, vậy tôi ra ngoài trước."

"Ừ."

Du Văn Tuấn nhẹ chân đi ra khỏi văn phòng, cầm một phần tài liệu khác đã được chỉnh sửa kẹp dưới nách, dặn dò thư kí Hứa ngồi bên cạnh một tiếng rồi đi về phía thang máy ngoài hành lanh, vừa đi thang máy xuống đại sảnh tầng một thì đã đụng phải Phương Tự đi từ phía đối diện đến.

"Ra là thư kí trưởng Phương."

Du Văn Tuấn đi từ trong thang máy ra chào hỏi trước.

"Chào thư kí trưởng Du."

Phương Tự cũng rất khách sáo, dừng lại trò chuyện:

"Thư kí Du đây là chuẩn bị đi làm việc?"

"Phải, là vài công việc cần đến hiện trường kiểm tra."

Du Văn Tuấn đáp.

Phương Tự mỉm cười, hơi nghiêng người đi xem như nhường đường:

"Thư kí Du bận thì đi đi, tôi không quấy rầy thư kí Du nữa!"

Du Văn Tuấn cũng khách sáo nói cảm ơn rồi mới tiếp tục đi về phía tòa nhà làm việc của Bộ Truyền thông, vừa mới đi đến bên ngoài văn phòng của Bộ trưởng Truyền thông thì thư kí ngồi bên trong đã đứng dậy phía sau bàn, bước nhanh đến bắt tay Du Văn Tuấn:

"Ai, ngọn gió nào thổi thư kí Du đến thế này!"

Du Văn Tuấn cười nói:

"Là gió Đông nam."

Thư kí ra đón cũng là thư kí số một của Lương Hữu Sinh, ông ta đón Du Văn Tuấn vào trong văn phòng ngồi xuống rồi tự mình pha trà cho đối phương.

Du Văn Tuấn khoát tay:

"Không cần, tôi phải về ngay, lần này đến chỉ là đưa một phần tài liệu."

Thư kí của Lương Hữu Sinh đón lấy tập tài liệu trên tay Du Văn Tuấn, cười nói:

"Thư kí Du dặn một tiếng, kêu người khác đưa đến không phải là được rồi sao? Có chậm trễ bên nào cũng không dám chậm trễ tài liệu mà Bộ Tổ chức đưa đến đâu!"

Ông ta vừa nói vừa mở túi tài liệu ra xem, hàng chữ tiêu đề [Một số đề nghị xây dựng có liên quan đến tác phong liêm khiết của một số cán bộ Đảng viên] lập tức đập vào mắt.

Mí mắt ông ta không kìm được giật nhẹ, nụ cười tươi tắn trên mặt sắp xuất hiện lập tức cứng ngắc lại trong nháy mắt.

Du Văn Tuấn nói tiếp:

"Thư kí Lâm, tài liệu đã đưa đến rồi, tôi đi về trước."

"Được được."

Thư kí Lâm trả lời, lại làm bộ một chút:

"Thư kí Du, tôi tiễn anh."

Du Văn Tuấn mỉm cười từ chối, xoay người rời khỏi văn phòng của Bộ Truyền thông. Thư kí Lâm vẫn kiên trì tiễn đối phương ra đến cửa rồi mới cầm túi hồ sơ bước nhanh về phía bàn làm việc, mở tập tài liệu do Phương Tự bên chỗ Hạ Nam Sơn đưa đến mà mình vừa mới đặt lên bàn: [Một số đề nghị xây dựng có liên quan đến việc nâng cao năng lực và tác phong liêm khiết của cán bộ và lãnh đạo trong Đảng]…

Hai thứ này vốn là có cùng tiêu đề, hai vị không hợp nhau đó đã đấu đá đến mức độ này?

Thư kí Lâm cũng không dám tự tiện quyết định, cầm hai tập hồ sơ như cầm củ khoai lang phỏng tay, xoay người đến gõ cửa văn phòng của lãnh đạo ở phía sau bàn làm việc của mình.

Lương Hữu Sinh trong văn phòng nhận hai tập tài liệu, lật xem một lúc, không nói gì mà chỉ phất tay cho thư kí của mình đi ra ngoài.

Tình thế ở nơi này không có lúc nào là không lặng lẽ thay đổi, nhưng trong ánh mắt của đa số mọi người thì trước sau vẫn luôn ngay ngắn trình tự, yên lặng bình tĩnh, còn là càng lúc càng ngay ngắn và bình tĩnh.

…

Thời tiết tháng Bảy luôn nóng đến mức khiến người ta có ảo giác bị quay trong lò lửa.

Lúc Cố Trầm Chu đi từ bệnh viện ra thì thời gian là khoảng hơn ba gần bốn giờ chiều, là thời điểm nóng nhất trong ngày. Vị bác sĩ mặc áo dài trắng đứng bên cạnh anh nói:

"Tôi đã nói hết mọi điều về loại dược phẩm này cho cậu rồi – sao cậu lại đột nhiên có hứng thú với việc này vậy?"

"Đúng lúc cần tìm hiểu chút thôi."

Cố Trầm Chu nói, tiếp đó thay đổi chủ đề:

"Khi nào thì cậu rảnh thì ra ngoài ăn một bữa nhé?"

"Dựa vào thể diện của Cố thiếu gia thì không rảnh cũng phải rảnh để đi."

Người mặc áo dài trắng cười ha ha trêu ghẹo một câu, tiếp đó lại giải thích:

"Nhưng gần đây thực sự không có thời gian rỗi, vài ca phẫu thuật được sắp xếp liên tục rồi, về nhà là không muốn động đậy nữa, đợi qua khoảng thời gian bận rộn này tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu nhé?"

Cố Trầm Chu khẽ gật đầu:

"Gần đây tôi không có việc gì, cứ xếp theo thời gian của cậu là được rồi. Được rồi, cậu đừng tiễn nữa, vừa rồi tôi nhìn lướt qua thì thấy còn rất nhiều bệnh nhân đang chờ mà."

Người mặc áo dài trắng quả thực cũng nhớ đến chuyện này, gật đầu:

"Ok, bạn học cũ đi thong thả, tôi vào trước."

Cố Trầm Chu nhìn đối phương đi vào đại sảnh bệnh viện rồi bản thân cũng đi về phía bãi đỗ xe.

Bất kể là lúc nào thì bệnh viện vẫn luôn là nơi không thiếu người, ngày hôm nay hình như người còn đặc biệt nhiều thêm, Cố Trầm Chu vừa mới đi xuống cầu thang thì một đoàn người từ bên ngoài đã ùa vào, bác sĩ mặc áo dài trắng cùng y tá giúp đỡ đẩy xe bệnh được một đám người vây quanh đi nhanh về phía đại sảnh của bệnh viện.

Cố Trầm Chu bước sang bên cạnh vài bước nhường đường, tránh né đám người đang vọt đến, nhưng mới đi được vài bước thì đã bị xô đẩy nghiêng trái ngã phải, còn có một cô gái trẻ tuổi bị đẩy ngã về phía Cố Trầm Chu đang đứng. Anh thuận tay đỡ đối phương, thấy đám người đã đi qua, đang muốn tiếp tục đi về thì nghe thấy bên cạnh có giọng nói:

"Cố… Trầm Chu?"

83. Chương 83: Bệnh Không Thể Nghe Sự Thật

Cố Trầm Chu vốn đã xoay nửa người đi nghe thấy có người gọi tên mình liền quay đầu lại nhìn, đúng lúc nhìn thấy cô gái trẻ tuổi được anh nâng dậy kia vén lọn tóc dài rũ xuống ra sau tai để lộ vành tai trắng nõn, vẻ mặt mang theo chút ngờ ngợ.

Cô gái này đại khái khoảng hai mươi ba hai mươi tư, đi giày vải Canvas, mặc quần dài bảy phân cùng một chiếc T-shirt đơn giản có in hình mặt mèo. Mái tóc của cô dài đến cổ, một vài sợi tóc sát cổ đã bị dính mồ hôi bết thành từng lọn, một chiếc máy ảnh thoạt nhìn hơi nặng nề còn đang đeo trên cổ, vai trái đeo một cái ba lô gọn gàng đã bị kéo mở khóa, trong tay cầm một quyển vở nhỏ cùng một cây bút.

So với sự ngờ ngợ của cô, Cố Trầm Chu vừa quay đầu lại nhìn đối phương thì đã nhận ra người trong ánh mắt đầu tiên, anh cười nói:

"Cô là con gái bác Uông –"

"Uông Tư Hàm, gọi tôi Tư Hàm là được rồi."

Uông Tư Hàm mỉm cười với Cố Trầm Chu, cô mím môi có vẻ ngại ngùng, khóe môi bên trái có một lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện.

"Tôi nhớ một lần đi dùng cơm thì hình như đã gặp qua anh, vừa rồi còn nghĩ là mình nhận nhầm người chứ."

Chỗ đối diện với cửa lớn của bệnh viện luôn tấp nập người đến người đi lại có một đoàn người đi từ bên ngoài vào.

Cố Trầm Chu vươn tay che chở cho Uông Tư Hàm khỏi dòng người rồi mới hỏi:

"Hôm nay đến đây có việc?"

"Thu thập một ít tư liệu cho luận văn."

Uông Tư Hàm lắc lắc chiếc máy ảnh trên cổ, hỏi tiếp:

"Anh thì sao?"

"Bạn học trước đây của tôi làm bác sĩ ở nơi này cho nên đến thăm hỏi một chút."

Cố Trầm Chu đáp.

"À."

Uông Tư Hàm gật đầu, hai người không quen biết, cô cũng không có gì cần nói với Cố Trầm Chu liền quay chủ đề câu chuyện lại về việc nói lời cảm ơn như đã định:

"Cảm ơn anh vừa rồi đã đỡ tôi."

Cố Trầm Chu nhướn mày:

"Chút việc ấy còn có thể có được một tiếng cảm ơn?"

"Tất nhiên là cần!"

Uông Tư Hàm nghiêm nghị nói xong lại mỉm cười:

"Tôi đi thu thập tư liệu tiếp đây, bọn họ đưa nạn nhân của vụ tai nạn xe liên hoàn đến, tôi muốn tìm vài người trong vụ đó nói chuyện."

"Ừ."

Cố Trầm Chu nói.

"Đúng rồi."

Uông Tư Hàm chợt nhớ đến một chuyện.

"Anh nói bạn học của anh làm bác sĩ ở đây? Là người ở phòng nào?"

"Ở khoa ngoại – nhưng không phải người trong giới, để tôi gọi điện thoại cho cậu ấy, đợi cô hỏi bệnh nhân xong, nếu muốn tìm hiểu điều gì thì có thể tìm hỏi cậu ấy."

Cố Trầm Chu nói, suy nghĩ của Uông Tư Hàm không khó phân tích.

Việc này cũng chỉ mất công gọi một cuộc điện thoại, Uông Tư Hảm quả thực là có ý này, Cố Trầm Chu chủ động nói thì cô cũng vui vẻ khẳng khái đồng ý:

"Làm phiền anh. Đợi về rồi tôi sẽ mời anh đi ăn cơm."

"Để một quý cô mời tôi?"

Cố Trầm Chu cười nói, cầm di động ra bấm gọi bạn học của mình.

Uông Tư Hàm vừa kiếm di động trong ba lô vừa nói:

"Ai nhờ giúp thì người đó mời, lần tới anh muốn lấy được tin tức có một không hai nào của cha tôi từ chỗ tôi thì tôi cũng sẽ không khách sáo… Ô?"

Cổ họng cô đột nhiên phát ra một tiếng kêu ngạc nhiên.

Cố Trầm Chu hơi nhấc điện thoại ra xa lỗ tai:

"Sao thế?"

Uông Tư Hàm có hơi rối rắm nhìn ba lô của mình một lúc rồi mới thất vọng nói:

"Ví tiền lại bị trộm mất rồi."

Lại… Cố Trầm Chu cũng im lặng một lúc, lúc này điện thoại kết nối, giọng nói của người mặc áo dài trắng vừa mới tiễn Cố Trầm Chu ra khỏi bệnh viện vang lên:

"Sao thế, Cố thiếu gia quên mất việc gì?"

"Không quên việc gì, nhưng có thêm một chuyện."

Cố Trầm Chu nói với điện thoại.

"Tôi mang một cô gái đẹp qua đó cho cậu bổ mắt."

Uông Tư Hàm cầm di động trong túi ra, khi ngẩng đầu lên thì đã khôi phục lại khỏi sự buồn bực vì bị mất trộm ví:

"Tôi tự đi qua đó được rồi, cũng chỉ mất một hai trăm đồng thôi, trong túi vẫn còn bỏ ít tiền lẻ nữa."

Cố Trầm Chu thấy đối phương lấy di động ra liếc mắt nhìn một cái, là dòng máy đời thấp nhất chỉ có giá tầm hai ba trăm tệ, con gái của bí thư Uông sao có thể không có nổi một chiếc di động tốt, cái máy này hơn nửa là do chính cô cố ý chọn – nhưng vì sao?

Cố Trầm Chu không để lộ chút nghi hoặc nào lên gương mặt.

Lực chú ý của Uông Tư Hàm vốn không đặt trên di động của mình, sau khi cô lưu số điện thoại của Cố Trầm Chu vào trong di động thì lại từ chối lần nữa:

"Không cần anh theo, tôi chỉ đi hỏi vài người thôi."

Không phải là đang khách sáo. Cố Trầm Chu ngẫm nghĩ một lát rồi đồng ý – bọn họ thực sự không hề có quan hệ gì, đề nghị vừa rồi chỉ là thuận tiện, nếu đối phương không cần thì anh đương nhiên cũng sẽ không khăng khăng:

"Được rồi, tôi về trước, bác sĩ kia họ Hứa, tên Hứa Quang, là bác sĩ trực ban ở khoa ngoại."

"Ok."

Uông Tư Hàm mỉm cười rồi xoay người rời đi, lúc này sau khi bỏ di động vào trong ba lô thì không quên kéo khóa ba lô lên.

Cố Trầm Chu lập tức xoay người đi vào bãi đỗ xe lấy xe, xe đi thẳng từ bệnh viện về Thiên Thụy Viên, lúc vào nhà thì Cố Chính Gia đang ở trong phòng bếp nói vọng ra:

"Anh, buổi tối cha mẹ đi xã giao không về nhà ăn, em đang chuẩn bị nấu mì, anh có muốn ăn một bát không?"

"Nấu mì gì?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Mì ăn liền ạ."

Cố Chính Gia trả lời.

"Có những vị nào?"

"Để em xem đã… Mì gà dưa chua, mì tôm cá tươi, mì nước xương hầm, mì bò kho –"

"Vị hầm."

Cố Trầm Chu vừa trả lời thì di động trong túi đã kêu vang, anh nhìn dãy số trước rồi mới nhấc máy:

"Người đẹp được lắm đúng không?"

"Vừa mềm vừa cao!"

Người gọi điện thoại đến chính là Hứa Quang, anh ta đè giọng xuống hơi thấp, tạp âm ở bên cạnh rất nhiều giống như đang ở chỗ nào đó đông người thì lén gọi điện thoại đến đây:

"Nhóc cậu đúng là có phúc!"

"Chỉ là bạn."

Cố Trầm Chu nói.

Hứa Quang khinh bỉ:

"Nam chưa lập gia nữ chưa gả chồng, dùng lý do này để thoái thác làm quái gì chứ!"

"… Chỉ quen biết thôi."

Cố Trầm Chu đổi một từ khác để hình dung.

Hứa Quang hít sâu một hơi:

"Thì ra vẫn còn chưa xác định quan hệ với đối phương! Hay là ông bạn học này, cậu rút khỏi trận địanày đi, tôi mời cậu ăn một bữa thịnh soạn, cũng tùy cậu chọn bất cứ món quà nào cậu muốn, kể cả mất một vạn tôi cũng mua! Cô em mềm mại này thật sự quá dễ thương, cho anh đây một cơ hội nhé?"

Cố Trầm Chu dở khóc dở cười, nửa đùa nửa thật:

"Cô ấy là đại tiểu thư đó."

"Biết rồi, đều có khí chất mạnh mẽ kì diệu giống hệt Cố thiếu gia cậu!"

Hứa Quang nói.

Hứa Quang và Cố Trầm Chu là bạn học thời tiểu học. Khi đó còn nhỏ tuổi, thị hiếu chưa rộng mở như bây giờ, Cố Trầm Chu đi học đều là trường điểm, không khí học tập trong trường học vô cùng sâu nặng, ngoại trừ các giáo viên đã được đánh tiếng từ trước thì cũng không có bao nhiêu bạn học là người cùng trong giới biết thân phận của anh. Dù sao cái 'giới' mà anh đang ở, nói đơn giản một chút thì là một đám con cháu của các gia tộc tối cao vẫn chưa có công tác cụ thể tập hợp lại thôi, cho dù là tên điên như Hạ Hải Lâu hay vị con cháu nào khác ăn ngập uống lụt không gì không thạo thì cũng không thể treo câu 'cha tôi là ai, nhà

tôi là gì' ở trên miệng mỗi ngày.Có thể đi vào trong giới, mọi người đương nhiên vẫn phải có chút vốn liếng và ngạo khí.

Mà cái danh 'Cố thiếu gia', tuy rằng không khác gì xưng hô của anh trong giới hiện giờ, nhưng vào năm đó thật sự chỉ là biệt danh mà mọi người nghịch ngợm gọi như vậy thôi – ngoại trừ biệt danh Cố thiếu gia này, anh còn có biệt danh là Người sắt, Pháo lép hay Súng lục gì đó cơ mà.

"Hôm nay cậu mới gặp cô ấy lần đầu tiên, sao lại đột nhiên vừa mắt thế?"

Cố Trầm Chu không có ý định nói thẳng thân phận của Uông Tư Hàm ra, chuyện này không cần anh phải bận tâm, nếu Hứa Quang thật sự nghiêm túc thì đương nhiên sẽ có người đặt tư liệu về anh ta đến trước mặt Uông Bác Nguyên, để ngài bí thư kia cẩn thận đánh giá.

"Cô ấy đẹp!"

Hứa Quang rất thành thực bật ra một câu rồi nói tiếp:

"Thực ra lần đầu tiên tôi thấy cô ấy là cô ấy đang lau sạch sẽ quần áo giúp một bà cụ đau dạ dày nôn đầy ra người. Lúc ấy tôi còn tưởng là người thân chứ, sau đó cô ấy chạy đến tìm tôi nói tên cậu thì tôi mới biết cô ấy chỉ là người qua đường, đến đây chỉ để tìm số liệu cho luận văn mà thôi."

"Chỉ thế?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Như vậy còn chưa đủ sao?"

Hứa Quang kêu toáng lên:

"Người thì đẹp, có bằng cấp, còn không ngần ngại ra tay giúp đỡ một bà cụ không quen không biết, cô gái tốt như thế dù cầm đèn soi cũng không thấy đâu đại thiếu gia, nếu cậu còn thấy cô ấy không vừa mắt thì chuẩn bị bắt một thiên tiên về nhà thờ đi?"

Đàn ông khác nhau thì định nghĩa về một nửa khác của mình trong tương lai cũng không giống nhau.

Theo cách nói của Hứa Quang, Uông Tư Hàm quả thực là một cô gái tốt mà dù có đốt đèn ***g cũng khó tìm thấy: Xuất thân cao sang nhưng không có lòng hư vinh, học tập thành thực lại có phẩm chất tốt vô cùng.

Nếu hỏi Cố Trầm Chu có tán thưởng nhân cách như thế, có thích người có nhân cách như vậy hay không, anh đương nhiên là rất tán thưởng và cũng thích, nhưng điều này không có nghĩa anh sẽ muốn phát sinh thêm một bước quan hệ sâu hơn với đối phương, giống như một người lúc đi mua sắm sẽ thích rất nhiều thứ, nhưng người đó sẽ không mua tất cả những thứ ấy về nhà.

"Cậu còn chưa xem bát tự của cậu với cô ấy mà đã bắt đầu muốn tiếp tục rồi?"

Cố Trầm Chu lại hỏi đối phương.

Hứa Quang hơi ngượng:

"Haiz, Tư Hàm thoạt nhìn là một cô gái mềm mỏng, không bao giờ cãi cọ với người khác. Cậu biết không, hôm nay có hai chiếc xe cấp cứu đưa hai người bị tai nạn đến, người qua qua lại lại chật chội khó đi, sau khi Tư Hàm bước vào thì vẫn luôn giúp đỡ người bị thương cùng những người xung quanh, vừa trả lời câu hỏi của cảnh sát lại vừa giúp y tá sắp xếp cho người bị thương… Lúc này có một tên trộm vặt lặng lẽ lẻn đến sau lưng cô ấy trộm kéo ba lô của cô ấy ra! Kết quả lúc lấy được di động thì chỉ là loại hai trăm tệ, tên trộm muốn thả lại vào thì bị người ta bắt gặp, lập tức bị một đám người vây quanh muốn túm lại giao cho cảnh sát, đúng lúc cảnh sát tìm đến là người mới nên không biết tên trộm vặt này, mọi người bàn luận mọi chuyện càng lúc càng theo hướng nghiêm trọng mà cô ấy lại chỉ nói 'Có người thấy anh ta trộm di động của tôi'…"

Anh ta nói đến đây thì lại quay sang khẳng định lại với Cố Trầm Chu:

"Cậu xem mức độ thành thật như thế này thì có chỗ nào giống với định cãi nhau?"

Cố Trầm Chu thầm nghĩ người ta không phải cô gái rất mềm mại dễ thương không hề biết cãi cọ đâu, vốn là không thèm liếc mắt nhìn tên trộm vặt kia thì có: Con gái của bí thư thị ủy ở một thành phố trực thuộc Trung ương, có thể xinh có thể xấu, có thể ngang tàng càn quấy cũng có thể cao ngạo ham hư vinh, có thể khiêm tốn cẩn thận lại thông minh thừa thủ đoạn, chỉ không thể nào là người yếu đuối có thể bị bắt nạt.

Nhưng vừa nghe Hứa Quang nói vậy anh đã hiểu được vì sao Uông Tư Hàm lại dùng loại di động kia: Đại khái là vì lúc chen chúc chốn đông người thì khó tránh khỏi có những lúc không thể bận tâm đến hoàn cảnh xung quanh, vậy cứ dứt khoát mua mấy thứ đồ rẻ tiền trộm không thèm lấy để dùng tạm đi.

"Cậu gọi điện thoại đến đây là để phân tích quá trình cậu thích một cô gái mưu trí à?"

Nấu mì tôm cũng không mất bao nhiêu thời gian, Cố Chính Gia đã bưng hai cái bát sang đây, đang cắn đầu đũa nhìn Cố Trầm Chu thật lâu.

Cố Trầm Chu đi qua chỗ bàn ăn, kéo ghế ngồi xuống nhìn hai bát mì kia thì một bên có một quả trứng, một bên có vài cọng rau xanh liền chọn bát có mấy cọng rau xanh, đẩy bát còn lại về phía Cố Chính Gia.

Cố Chính Gia thuận tay đặt hai chiếc đũa sang cho anh mình, sau đó mới bưng bát lên uống một hớp nước dùng trước.

"Còn không phải vì có duyên phận đặc biệt, lại chỉ quen biết mỗi cậu nên không kìm được nói với cậu mấy câu hay sao."

Hứa Quang đáp.

"Đúng rồi, giờ cậu đang làm gì?"

"Ăn cơm."

Cố Trầm Chu đáp.

"Có món gì ngon?"

Trong ngữ điệu của Hứa Quang tràn đầy sự hâm mộ.

"Chỗ tôi chỉ có Hamburger rác rưởi với Cola."

"Mì ăn liền."

Cố Trầm Chu lại đáp.

Đầu điện thoại bên kia im lặng hồi lâu.

Cố Chính Gia ngồi cạnh Cố Trầm Chu nghe được loáng thoáng, nhìn nhìn anh mình rồi nói:

"Em chỉ biết làm món này, hơn nữa em vẫn luôn cảm thấy nó ngon…"

"Thực ra tôi cũng có cảm giác như thế."

Giọng nói của Hứa Quang truyền ra từ điện thoại, rõ ràng là anh ta nghe được lời nói của Cố Chính Gia ngồi bên cạnh. Sau đó bắt đầu nghiêm túc phân tích một chuỗi dài những nhãn hiệu nổi tiếng có vị ngon nhất, ngay lúc Cố Trầm Chu suýt nữa đã ngắt điện thoại thì Hứa Quang chợt nói thêm:

"A, đúng rồi, tôi bỗng dưng nhớ ra vì sao tôi lại gọi điện thoại cho cậu!"

"Vì Uông Tư Hàm?"

Cố Trầm Chu nói.

"Không chỉ việc đó, Cố thiếu gia, cậu có biết chuyện cuối cùng cô em mềm mại kia hỏi tôi là việc gì không?"

Hứa Quang đưa ra một nút thắt.

Đáy lòng Cố Trầm Chu lập tức xao động:

"Chẳng lẽ cô ấy hỏi cậu chuyện giá cả tiêu thụ khi xếp lại hàng hóa rồi đưa ra coi như dược phẩm mới?"

"… Không phải chứ, cậu đoán được thật?"

Hứa Quang không thể tin nổi:

"Giữa hai người thật sự không có gian tình chứ! Lúc cô ấy rời đi thì có thuận miệng hỏi tôi về việc xin số hiệu dược phẩm khác nhau trước đây, cùng với chuyện giá cả tiêu thụ và đóng gói khi coi như đưa một loại dược phẩm mới ra thị trường lần đầu tiên. Nghe ngữ điệu của cô ấy thì hình như chỉ là đột nhiên nghĩ ra rồi tùy tiện hỏi… Sao cả hai đều chú ý đến chuyện này?"

Giờ thì Cố Trầm Chu không thỏa mãn cho sự tò mò của bạn học nữa, anh thuận miệng ứng phó hai câu rồi ngắt điện thoại, ăn xong bữa tối liền bỏ bát vào chậu rửa, vừa đi lên tầng đã mở lại điện thoại và QQ, lập tức nhận được tin nhắn của Vệ Tường Cẩm:

"Có phải không?"

"Tay cũng nhanh thật!"

"Ánh mắt cũng hơi cao đấy!"

"Quả nhiên là một cô em xinh đẹp!"

"Trước đó cậu cũng chưa từng để lộ ra chút tin tức nào!"

"Mình còn nghĩ cậu sắp làm hòa thượng chứ!"

"Bao giờ về nhớ phải lập tức liên lạc với mình! Chờ cậu trên mạng!"

Cố Trầm Chu nhìn khung trò chuyện hình thang trên màn hình, sau đó nhấp đúp vào biểu tượng vẫn đang online của Vệ Tường Cẩm.

"Cậu đang nói chuyện gì thế?"

"Còn giả ngốc?"

Vệ Tường Cẩm nhanh chóng trả lời, gần như cùng lúc Cố Trầm Chu gõ câu kia lên thì câu của anh cũng lập tức nhảy lên màn hình.

Cố Trầm Chu '?', anh quả thực là không hiểu gì cả.

Vệ Tường Cẩm trực tiếp gửi hình ảnh mình về lên.

Cố Trầm Chu vừa nhìn đã thấy là ảnh chụp của mình với Uông Tư Hàm lúc ở bệnh viện buổi chiều, đối phương có lẽ là dùng di động để chụp, ảnh chụp hơi mờ, còn có bóng, động tác vốn là đưa tay ra đỡ người ngã của anh lại bị chụp thành có cảm giác bất thường – nhìn qua giống như Uông Tư Hàm đang nũng nịu, còn anh lại vui vẻ chủ động đỡ lấy người.

"… Cái này từ đâu ra?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Trong nhóm."

Vệ Tường Cẩm đáp.

"Bọn họ sắp bàn tán đến phát điên rồi, nói cậu không lên tiếng thì thôi, vừa ra tay đã túm được con gái của bí thư, còn tóm rất chuẩn, ánh mắt cao đến nỗi khiến người ta mặc cảm!"

Cố Trầm Chu gõ:

"Ý mình là kẻ nào đưa lên."

"… À."

Vệ Tường Cẩm gửi tin nhắn lại:

"Cậu định trả thù?"

Cố Trầm Chu:

"…"

Vệ Tường Cẩm:

"Nói thật, cậu và Uông Tư Hàm thật sự đang hẹn hò? Lúc trước đúng là không để lọt khe chút tin đồn nào ra… Nhưng hiện giờ các cậu hẹn hò thì thời điểm có chút mẫn cảm đấy."

"Cậu cũng biết giờ là thời điểm mẫn cảm, vì sao mình còn phải lén hẹn hò với cô ấy?"

Cố Trầm Chu hỏi lại.

"Thì ra không phải thật."

Vệ Tường Cẩm lười gõ chữ tiếp nên trực tiếp gọi điện thoại qua cho Cố Trầm Chu:

"Vậy sao hai người lại cùng có mặt ở một bệnh viện? Nếu suy nghĩ lệch lạc đi một chút thì đều có thể nói là cậu đưa Uông Tư Hàm đi kiểm tra."

"Vậy chờ bị bí thư Uông chỉnh chết đi."

Cố Trầm Chu nói, lại giải thích:

"Mình đến bệnh viện là có việc phải làm, Uông Tư Hàm đến là đang tìm tư liệu cho luận văn. Lúc ở ngoài bệnh viện thì bất chợt có rất nhiều người ùa vào, Uông Tư Hàm bị người ta đụng ngã về phía mình nên mình mới thuận tay đỡ lấy."

Hơi dừng lại một chút, anh nói tiếp:

"Bí thư Uông coi con gái ông ấy là bảo bối đến mức nào cậu còn không biết? Nghe nói lúc còn chưa rời khỏi thành phố Khánh Xuân thì tất cả công việc xã giao bên ngoài đều giao cả cho Uông Vinh Trạch. Mình cũng mới gặp cô ta được hai ba lần thôi."

"Ừ."

Vệ Tường Cẩm hỏi:

"Cậu đến bệnh viện làm gì?"

"Tìm Hứa Quang, tìm hiểu cụ thể về mấy loại dược phẩm được chia số rồi kiểm nghiệm lại lần nữa, sau đó coi như thuốc mới rồi định giá đưa ra thị trường."

Cố Trầm Chu đáp.

Đề tài đột ngột chuyển từ phong hoa tuyết nguyệt sang chỗ khác giống hệt như thảo nê mã vừa chạy đi, còn không kịp quay lại đã vội mò đến vấn đề chính trị tiêu điểm của xã hội.

Vệ Tường Cẩm im lặng một lúc.

"Sao thế?"

Cố Trầm Chu thấy đối phương không tiếp lời thì không kìm được hỏi.

"Mình nhất định là đã mắc loại bệnh lên là 'Không thể nghe được sự thật' rồi, aiz, Tiểu Chu…"

Vệ Tường Cẩm phiền muộn.

Cố Trầm Chu:

"…"

"Đừng phá."

Vẫn là Cố Trầm Chu nói chuyện.

"Mình với Uông Tư Hàm không có chuyện gì cả… A."

Di động của anh chợt nhận được một thông báo, anh lấy ra nhìn số rồi nói với Vệ Tường Cẩm:

"Cậu đợi, mình tiếp điện thoại."

Anh treo cú điện thoại đang nói với Vệ Tường Cẩm rồi ấn ngược sang nút khác:

“Chuyện gì?”

“Cố thiếu gia, chuyện của Đổng Xương Tề đã xảy ra rồi, tôi truyền cho ngài một đoạn video.”

Đối phương nói xong lập tức treo điện thoại, khoảng mấy phút sau, một tập tin được truyền vào trong hòm thư cá nhân của Cố Trầm Chu. Cố Trầm Chu mở ra xem, sau khi nhìn rõ nam chính trong video liền đóng phần ghi hình này lại.

“Sao thế?”

Vệ Tường Cẩm nhắn tin qua QQ.

Cố Trầm Chu trả lời:

“Một vị phó Cục trưởng của cục Giám sát Dược phẩm bị ghi hình lúc mua ***, trên video là cảnh một nam bốn nữ đang chơi NP.”

Vệ Tường Cẩm:

“…”

Nói đến chuyện chính rồi, Cố Trầm Chu trực tiếp đổi QQ thành điện thoại, cầm di động lên bấm gọi cho Vệ Tường Cẩm, đợi đối phương nhấc máy lên liền nói:

“Đây là người mình đang điều tra hai ngày nay, hiện giờ ông ta….”

Anh nhìn lướt qua một câu ghi trên e-mail rồi nhắc lại nguyên văn cho Vệ Tường Cẩm:

“Nam chính trong video đã bị truyền vào trong mạng internet của Cục Giám sát Dược phẩm, có lẽ đã có một nửa số người nhìn thấy.”

“Chậc chậc chậc.”

Vệ Tường Cẩm lặp từ ba lần liên tiếp.

“Lão ta bị ai chỉnh?”

“Cậu nói xem?”

“Phe Uông?”

Cố Trầm Chu tránh không đáp mà chỉ nói:

“Vị này bị kéo xuống thì chắc chắn sẽ có vụ tham ô nhận hối lộ, lão ta bật đèn xanh cho một nửa số thuốc được đóng gói lại bán với giá cao nhất, chỉ e còn bị xử phạt rất nặng. Nhất định còn bị chèn ép hai lần, chiếu theo mức độ giàu có của lão ta thì ít nhất là phải ngồi tù mười năm.”

“Trọng điểm không phải là lão đi?”

Vệ Tường Cẩm hỏi, chỉ là một phó Cục trưởng thôi, vậy mà phe Uông phải cố ý khiến lão rơi đài đúng lúc này.

“Phó Cục trưởng dựa dẫm vào Cục trưởng cũng không lạ đúng không?”

Cố Trầm Chu nói.

“Cục trưởng Cục Giám sát Dược phẩm là chồng của Dương Lan Phương ở Bộ Dịch tễ, Dương Lan Phương và Hạ Nam Sơn có quan hệ cá nhân rất tốt.”

Vệ Tường Cẩm:

“Việc lần này là nhắm vào Hạ Nam Sơn?”

Giờ Cố Trầm Chu đã mở file tư liệu các quan chức trong kinh thành trên máy tính, anh nhìn biểu đồ quan hệ mà mình tự vẽ nên, vừa từ tốn nói chuyện vừa gõ chữ:

“E rằng không phải…”

Đề tài đi đến đây đã hoàn toàn rời khỏi tấm ảnh chụp bị đưa ra lúc đầu.

Mấy câu của Vệ Tường Cẩm lúc đầu nói trắng ra cũng chỉ là một loại trêu ghẹo: Hai người làm bạn từ nhỏ đến lớn, nếu thực sự có bạn gái thì anh không tin Cố Trầm Chu không bóng gió cho anh chút nào, bởi vậy ngay từ đầu anh đã không bận tâm lắm.

Nhưng cho dù Vệ Tường Cẩm không thèm để ý, Cố Trầm Chu vốn không nghĩ đến, đám người trong giới chỉ phun bong bóng góp vui tùy tiện ném vài quả pháo ra… Thì vẫn luôn có người thực sự để ý mà không phải là người bạn ấu thơ của Cố Trầm Chu: Ví dụ như Hạ Hải Lâu đã điều tra xong chuyện của Khổng Đức Thanh, vừa mới từ bên ngoài quay về Chính Đức Viên.

Hắn ngồi trên ghế trước bàn máy tính, trong tay cầm một chồng tư liệu đen có liên quan đến Khổng Đức Thanh, máy tính trước mặt mở ra, chính giữa màn hình là một bức ảnh chụp được phóng to… Không sai, chính là bức ảnh chụp nghiêng Uông Tư Hàm và Cố Trầm Chu, chủ nhân bức ảnh bị cái bóng che lại mờ mờ, không hiểu vì sao ngược lại cho ra được tấm ảnh chụp mờ ám.

Hạ Hải Lâu lười biếng tựa lưng trên ghế ngồi, tư thế ngồi có hơi nghiêng ngả, răng nanh của hắn cắn lên đầu ngón cái tay phải, ánh mắt quẩn quanh trên tấm ảnh giữa màn hình máy tính, năm phút, mười phút, máu tươi chậm rãi chảy ra từ vết cắn, bắt đầu chảy xuống từ răng nanh và môi hắn, lướt qua cằm rồi rơi xuống nhỏ giọt trên áo sơ mi màu trắng, chốc lát sau đã thấm ra một vết máu to bằng đồng tiền xu.

84. Chương 84: Ung Dung Thản Nhiên

Khung chat trên màn hình đột nhiên rung lên, tấm ảnh chụp vốn hiện lên trước mắt bỗng nhiên thu nhỏ lại rồi biến thành một biểu tượng trên thanh công cụ.

Hạ Hải Lâu thuận tay cầm chiếc gạt tàn trên mặt bàn ném về phía khung chat trên màn hình, cũng may trước khi vật rời tay thì đã tìm lại được chút lí trí nên tay hơi lệch sang một bên, gạt tàn vốn sẽ đập thẳng vào màn hình lại nện mạnh lên vách tường bên cạnh khiến bức tường trắng muốt lõm xuống một vết rồi rơi xuống sàn nhà bằng gỗ, tàn thuốc cùng tro bụi bên trong văng đầy đất.

Hạ Hải Lâu lạnh nhạt nhìn lướt qua chỗ chiếc gạt tàn rơi xuống rồi quay đầu lại nhìn khung hội thoại hiển thị trên màn hình.

Người chia sẻ hình ảnh cho Hạ Hải Lâu cũng là lấy được tấm ảnh chụp này từ chỗ người khác, phản ứng của gã so với Cố Trầm Chu và đám người kia cũng không có quá nhiều khác biệt: Chỉ cảm khái rồi tiện thể ghen tị một chút – đây là vì nhìn theo thế cục trước mắt, em gái Uông không có duyên phận với bọn họ — ai cũng yêu một cô em mềm mại đáng yêu đó!

Người gửi ảnh chụp vừa gửi một biểu tượng sang vừa nói:

"Lại nói cô em này không này phải loại hình mà Hạ thiếu gia ngài thích nhất sao? Vừa nho nhã vừa ngoan ngoãn, gia thế đặc biệt tốt, chỉ đáng tiếc là hai nhà không đi chung đường…"

Hạ Hải Lâu đáp trả một câu:

"Cậu cũng hiểu rõ thật."

Người gửi ảnh khiêm tốn:

"Nào có nào có, đây đều là thông tin cơ bản nhất, vị này tuy rằng là người trong giới nhưng vốn chưa từng xuất hiện, mấy thông tin này nọ đều là một nhóm người bên Cố Trầm Chu hỏi ra được từ miệng của Uông Vinh Trạch, sau đó ảnh chụp cũng truyền đi khắp nơi!"

"Rất nhiều người đã nhìn thấy tấm ảnh chụp này?"

Hạ Hải Lâu hỏi.

"Ngay từ đầu đã được đăng lên trong giới."

Người gửi ảnh nói.

“Chắc đã có không ít người xem, bằng không cũng sẽ không truyền đến chỗ chúng ta nhanh như thế.”

“Cố Trầm Chu không nói gì cả?”

Hạ Hải Lâu gõ từng chữ một xuống, gõ xong còn bất giác cà cà răng nanh một chút, lại nhìn sang tấm ảnh kia vài lần, một loại cảm giác khiêu chiến khi lãnh địa của mình bị xâm chiếm chợt sinh ra.

“Cái đó…”

Người gửi ảnh chụp hơi sửng sốt, sau đó gửi hình ảnh biểu thị chờ đợi sang.

Thân thể mới nhổm thẳng lên được một chút của Hạ Hải Lâu lại ngửa ra sau, qua vài giây mới đứng dậy lấy một chai rượu Tây cùng một chiếc ly thủy tinh chân cao từ tủ rượu trong phòng ra, sau khi rót đầy hai phần ba ly mới đóng chặt nắp bình rượu lại, cầm ly quay lại trước bàn máy tính.

Lúc này người gửi ảnh chụp đã gửi câu trả lời lại cho Hạ Hải Lâu:

“Không nghe nói Cố Trầm Chu có lời gì cả, anh ta thậm chí còn chưa từng xuất hiện.”

“Ừ.”

Hạ Hải Lâu gõ một chữ này sang rồi trực tiếp tắt QQ đi, lắc lắc ly rượu trong tay rồi uống một hơi cạn nửa số rượu trong chén.

Chất lỏng cay nóng chảy qua cổ họng xuống thực quản, cảm giác nóng rực như có ngọn lửa thiêu đốt bốc lên, vừa cháy rực vừa rút hết dưỡng khí trong đầu đi.

Hạ Hải Lâu hơi nheo mắt, cảm giác choáng váng khiến động tác đứng lên khỏi ghế của hắn hơi lảo đảo, hắn đá dép lê, chậm rãi đi một vòng trong phòng ngủ, lúc đi đến bên cửa sổ thì đúng lúc nhìn thấy một chiếc xe của chính phủ đỗ ở bên dưới, một người phụ nữ khoảng bốn năm mươi tuổi đi từ trên xe xuống…

Dương Lan Phương? Bà ta đến đây làm gì?

Lúc Dương Lan Phương xuống xe thì gót giày cao gót đạp xuống nền xi măng phát ra một tiếng ‘cộp’ rõ ràng, cho đến lúc đi vào cửa lớn nhà họ Hạ nhìn thấy Hạ Nam Sơn ngồi trên sô pha thì bước chân của bà mới chậm lại, tiếng giày cao gót dồn dập cũng dần nhỏ hơn.

“Có chuyện?”

Hạ Nam Sơn hỏi thẳng.

Người phụ nữ bốn mươi tám tuổi này dường như cuối cùng cũng tìm lại được chút bình tĩnh. Bà mặc một chiếc váy liền áo màu lục, đi giày cao gót màu đen cao năm phân, tóc búi tó gọn gàng dùng một chiếc chụp tóc cẩn thận bọc lại, trên dưới toàn thân cũng không có quá nhiều đồ trang sức mà chỉ đeo một chuỗi vòng ngọc trai xinh đẹp trên cổ.

Lúc này Dương Lan Phương đưa tay lên kéo nhẹ chiếc vòng cổ của mình, chần chừ một lúc lâu mới lên tiếng:

“Thủ tướng, Khương Đông anh ấy gặp chút chuyện phiền phức.”

Hạ Nam Sơn không nói gì, nhưng tay vươn ra làm động tác mời tiếp tục nói.

Dương Lan Phương:

“Một cấp dưới của Khương Đông làm trái kỉ luật, hiện giờ đã bị người bên ban Kiểm tra Kỉ luật mang đi, không biết là ai gửi video quay người này làm việc nhơ nhuốc phát lên mạng nội bộ, hiện giờ đã phát sinh ảnh hưởng không tốt…”

Bà ta bất giác dùng đến miệng lưỡi quan chức.

Hạ Nam Sơn:

“Tôi đã biết chuyện của Đổng Xương Tề, những chuyện mà Đổng Xương Tề làm, Khương Đông dính dáng đến bao nhiêu?”

Dương Lan Phương lập tức ngậm miệng, vẻ mặt nháy mắt xuất hiện sự bối rối và xấu hổ.

Hạ Nam Sơn đợi một lúc vẫn không thấy Dương Lan Phương nói gì nên dứt khoát hỏi thẳng:

"Tác phong của cậu ấy là đúng đắn hay bất chính?"

Dương Lan Phương hơi mím môi:

"Có chút… Gặp dịp thì chơi."

Hạ Nam Sơn:

"Khương Đông được chia bao nhiêu?"

"Chia bao nhiêu cái gì?"

Dương Lan Phương hỏi theo bản năng.

Hạ Nam Sơn thản nhiên đáp:

"Đổng Xương Tề phê duyệt công văn cho phép bán ra lại chỗ thuốc cũ phải cần có Khương Đông kí tên, khoản lời lãi này Khương Đông cầm bao nhiêu?"

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, Dương Lan Phương lại vuốt ve chiếc vòng cổ lần thứ hai theo bản năng:

"Chỗ đó lấy trước sau vài lần là khoảng tám trăm vạn, những khoản khác, anh ấy nói tổng cộng lại phải đến một hai trăm ngàn."

Hạ Nam Sơn đưa tay đặt chén trà lên mặt bàn bên cạnh, một tiếng đồ sứ va chạm không nặng không nhẹ vang lên.

Hơi thở của Dương Lan Phương cũng khó khăn theo rất nhiều, không đợi bà mở miệng nói gì, Hạ Nam Sơn đã lên tiếng:

"Được rồi, tôi đã biết chuyện này."

Đây là ám chỉ bà có thể đi.

Ra vào nhà Hạ Nam Sơn đã mười mấy năm, đây là lần đầu tiên Dương Lan Phương phải nhận ám chỉ như thế, bà lập tức vừa thấy thẹn vừa xấu hổ, gần như đã muốn đứng dậy cáo từ — lúc này chuyện của chồng giống như một tảng đá khổng lồ buộc chặt trên ngón tay út của bà, đè ép bà cứng ngắc.

Bà thực sự không biết nhiều về chuyện của Khương Đông.

Bà thực sự không hề phát hiện ra chút nào việc đối phương làm loạn ở bên ngoài, về phần những món quà nhận được… Thực ra bà có biết nhưng lại tưởng rằng đó chỉ là mấy thứ không đáng bao nhiêu, mấy thứ đắt tiền ông ấy đưa bà xem cũng chỉ khoảng hơn một vạn, bước vào quan trường khẳng định sẽ phải dính đến mấy thứ này, mấy món quà không quý giá lắm tặng qua lại cũng chỉ là xã giao bình thường – Chỉ cần ông ấy biết chừng mực!

Bàn tay Dương Lan Phương buông xuống bên người nắm chặt lại, móng tay cũng bấm vào trong da thịt.

Buổi chiều lúc nhận điện thoại nghe được những lời chồng thẳng thắn với mình quả thực là giống như sét đánh giữa trời quang, bà suýt chút nữa đã lập tức nói thẳng những lời cắt đứt quan hệ, nếu như không phải nể tình đứa con…

Nghĩ đến đây bà lại cảm thấy tâm tình rối như tơ vò, muốn ở lại nói thêm vài câu nhưng không biết nên nói cái gì mới phải, đành chuyển đề tài lên người Hạ Hải Lâu giống như lúc trước, cố gắng mỉm cười:

"Giờ Hạ Hải Lâu thế nào? Lần trước nó gọi điện thoại cho tôi còn nói muốn qua chỗ tôi chơi một chút, tôi đang chuẩn bị gọi Mỹ Hoan ở trường học về, hai đứa nhóc chúng nó cũng có khá nhiều chuyện để nói…"

Bà nói những lời này thực sự không có ẩn ý gì đặc biệt, chỉ đơn thuần coi hai đứa trẻ thành hai anh em làm bạn với nhau. Về phần tiếng tăm không tốt của Hạ Hải Lâu – con cái nhà mình luôn tốt nhất, lại thêm không có đứa nhóc nào nói chi tiết Hạ Hải Lâu ra sao cho người lớn nghe, bởi vậy thỉnh thoảng nghe được lời đồn đãi không tốt về Hạ Hải Lâu thì bà cũng tự động bỏ qua.

Hạ Nam Sơn nghe Dương Lan Phương nói như thế thì ngược lại đáp một câu:

“Giờ nó đang ở trên gác, tôi gọi nó xuống đây.”

“Không cần, không cần.”

Dương Lan Phương vội nói:

“Tôi đi lên gặp nó là được.”

Hạ Nam Sơn khẽ gật đầu, cũng không khăng khăng nữa mà chỉ kêu Tiểu Từ đưa Dương Lan Phương lên tầng.

Bước lên cầu thang đi thẳng lên tầng ba, còn chưa bước lên bậc thang cuối cùng thì Hạ Hải Lâu đã đi từ trong phòng khách phụ trên tầng ba ra, mỉm cười chào hỏi Dương Lan Phương:

“Dì Dương đến đấy ạ, vừa rồi cháu đứng bên cửa sổ nhìn thấy dì Dương đến đây thì đã pha trà trước rồi, chỉ chờ dì Dương lên thôi.”

Từ lúc bước vào đến giờ, Dương Lan Phương cuối cùng cũng mỉm cười tự nhiên hơn một chút:

“Pha trà làm cái gì, dì lên đây chủ yếu là muốn xem cháu thế nào.”

Hạ Hải Lâu bước xuống vài bậc thang đón Dương Lan Phương, hỏi:

“Sao hôm nay dì Dương lại có thời gian rảnh rỗi sang đây thế này?”

“Có vài việc muốn bàn bạc với Thủ tướng.”

Dương Lan Phương nói qua quít, rõ ràng là không có ý định bàn về chuyện này với Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu nheo liếc mắt nhìn đối phương một cái, khi hai người tách ra ngồi lên sô pha trong phòng khách thì hắn trực tiếp hỏi ra:

“Có phải chuyện về Đổng Xương Tề của Cục Vệ sinh không ạ? Cháu vừa nghe được chút phong thanh, chuyện của ông ta liên lụy đến dượng?”

Dương Lan Phương vừa mới ngồi xuống liền nắm chặt hai tay lại, một lát sau bà mới từ tốn thả lỏng nắm tay nắm đến mức ngón tay trắng bệch của mình ra, than nhỏ một tiếng:

“Mọi chuyện đã truyền ra rồi?”

Hạ Hải Lâu nói đơn giản:

“Chuyện của Đổng Xương Tề rất dễ tra ra, trong đó có vài chuyện khá mẫn cảm…”

Ý là nói đến chuyện dùng thuốc cũ đổi số lại thành thuốc mới, xưởng chế thuốc kiếm được một món lợi nhuận lớn.

Dương Lan Phương cười khổ một tiếng, vẻ mặt có phần uể oải:

“Ai, ngay cả cháu cũng biết rồi…”

“Mỹ Hoan đã biết tin này chưa ạ?”

Hạ Hải Lâu nhìn Dương Lan Phương, lặng lẽ nhắc đến con gái của đối phương.

Nếu nói việc chồng mình tham ô không làm tròn trách nhiệm khiến Dương Lan Phương vừa lo lắng vừa thất vọng, vậy thì việc ông ta ở bên ngoài quan hệ nam nữ bừa bãi không thể nghi ngờ đã khiến Dương Lan Phương vừa phẫn nộ lại vừa tuyệt vọng, chỉ trong một hai tiếng mà tình cảm Dương Lan Phương dành cho chồng mình bao năm đã bị mài mòn đến gần như không còn. Sở dĩ lập tức chạy đến chỗ Hạ Nam Sơn, ngoại trừ nghĩ đến cảm nhận của con gái ra thì cũng là vì lợi ích chung của hai vợ chồng: Đây cũng là lí do vì sao Khương Đông làm loạn ở bên ngoài nhưng lại che giấu chặt chẽ với người nhà, cũng là nguyên nhân nhiều năm qua ông ta vẫn cùng Dương Lan Phương làm một đôi vợ chồng mẫu mực.

“Chuyện vừa mới xảy ra nên không biết sẽ ra sao, vẫn giấu Mỹ Hoan trước mới tốt.”

Dương Lan Phương đáp.

Hạ Hải Lâu hơi nhíu mày nhưng không nói gì thêm, chỉ nhấc ấm trà lên rót cho Dương Lan Phương một chén hồng trà:

"Mời dì uống trà."

Dương Lan Phương bưng lên uống một ngụm, nhưng lực chú ý rõ ràng là không đặt vào trà mà nhịn không được hỏi:

"Hải Lâu, những tin tức cháu nghe được nói về cái gì?"

Chuyện của Đổng Xương Tề xảy ra quá đột ngột, video bị phát ra lập tức đủ để đẩy Đổng Xương Tề lên đầu sóng ngọn gió, sau đó chính là ban Kiểm tra Kỉ luật đến nơi đưa người đi, buổi chiều nay lại đúng lúc Khương Đông không có mặt ở văn phòng, khi nhận được tin tức thì người đã bị đưa đi nên quyết tâm gọi điện thoại thẳng thắn nhận sai với vợ mình nên tốn thêm một số thời gian nhất định. Sau một loạt chuyện này, Dương Lan Phương không chỉ chậm một bước mà là chậm vô số bước, tuy rằng đến nhà Hạ Nam Sơn đúng lúc nhưng thực sự không có thời gian đi nghe ngóng phản ứng ở bên ngoài.

Hạ Hải Lâu dừng lại một chút rồi mới nói:

"Trước mắt còn chưa có ai nhắc chính xác đến dượng, nhưng việc Đổng Xương Tề phạm lỗi đã khá rõ ràng."

Dương Lan Phương nghiến răng: Mọi việc phải biết liệu sức mà làm[1], muốn tham ô cũng không biết cách chùi mông cho sạch sẽ chút! Hiện giờ người ta vừa nghe đến chuyện dược phẩm là sẽ tự động liên tưởng ngay đến Cục trưởng. Giờ có muốn dựa vào quan hệ chạy chọt cho ông ta cũng không biết phải chạy kiểu gì!

"Dượng cháu…"

Giờ bà cũng không nói ra nổi một câu giải vây nữa.

Hạ Hải Lâu uống một ngụm trà rồi tiếp lời:

"Vừa rồi Thủ tướng có nói gì không ạ? Cháu cảm thấy hiện giờ dù thế nào cũng không thể trực tiếp điều tra được đến chỗ dượng, nếu có thể trói chặt mọi chuyện lên người Đổng Xương Tề thì sẽ dễ làm hơn."

Ánh mắt Dương Lan Phương hơi sáng lên một chút nhưng lại lắc đầu:

"Bình thường thì không sao, nhưng tình hình lúc này khá phức tạp… Dù là ai cũng không thể tùy tiện ra tay."

Lời bà nói cũng rất thực tế.

Hạ Hải Lâu cúi đầu nhìn nước trà màu hồng trong chén sứ trắng, từ tốn nói:

"Dì à, dì xem chuyện này là nhắm vào Đổng Xương Tề hay là nhắm vào dượng? Từ lúc video bị phát ra đến giờ mới chỉ một buổi chiều mà Đổng Xương Tề đã bị song quy[2], thủ đoạn gọn gàng dứt khoát như vậy không quá giống bị một quan chức bình thường lôi ra ngoài."

Lần này thì Hạ Hải Lâu đã nói trúng tâm bệnh của Dương Lan Phương.

Vừa rồi lúc Khương Đông gọi điện đến cũng ám chỉ điểm này với Dương Lan Phương: Thủ đoạn này mạnh bạo không ít, thời gian lại cực kì mẫn cảm, chỉ e mục đích thực sự của đối phương không phải nhằm vào Đổng Xương Tề hay là Khương Đông ông ấy, mà là Hạ Nam Sơn đứng phía sau bọn họ!

Nếu như vì Thủ tướng Hạ…Suy nghĩ của Dương Lan Phương thoáng lệch đi một chút nhưng không nghiêng ngả lâu lắm: Bất kể có phải vì Hạ Nam Sơn hay không, hiện giờ tất cả mọi chuyện đều xảy ra trên người bọn họ.

"Trước khi Đổng Xương Tề bị song quy, dượng có dặn dò ông ta vài câu không ạ?"

Hạ Hải Lâu lại hỏi.

"Còn chưa kịp đến."

Dương Lan Phương trả lời.

"Lúc dượng hợp tác với Đổng Xương Tề, Đổng Xương Tề có từng thu nhặt một vài tư liệu liên quan đến dượng không?"

Lời này của Hạ Hải Lâu nói ra khá hàm súc, dịch thẳng ra một chút chính là: Hai người đó cùng tham ô hối lộ, Đổng Xương Tề có thu nhặt chứng cứ Khương Đông thu nhận hối lộ, thông đồng làm bậy với lão hay không, hoặc việc này rõ ràng là do chính Khương Đông tự mình chỉ đạo?

Dương Lan Phương đưa tay chống trán, nếu có thể lựa chọn thì bà thực sự không muốn nói đến mấy thứ đó trước mặt đứa cháu này, nhưng hiện giờ ngoại trừ đứa cháu này thì bà cũng không biết nên đi nói với ai, Mỹ Hoan là tuyệt đối không thể, với cha mẹ mình hay cha mẹ của Khương Đông? Khương Đông nói ra miệng được nhưng bà lại không nói nên lời! Huống chi hiện tại nhìn thái độ của Thủ tướng Hạ, nói không chừng cũng muốn châm chước để Hạ Hải Lâu đi giúp đỡ…

Dương Lan Phương đang do dự, Hạ Hải Lâu cũng không hề thúc giục.

Hắn cầm bình nước nóng vừa mới đun sôi rót nước vào ấm trà, đợi một lúc rồi nhấc ấm trà lên rót đầy hai chén trà một lần nữa.

Chén của Dương Lan Phương rót đầy vừa đúng tám phần, chén của mình hắn lại không để ý lắm mà rót đầy khoảng chín phần rưỡi.

Hạ Hải Lâm buông ấm trà rồi nâng chén trà lên uống, nước trà nóng bỏng lập tức dính vào miệng vết thương trên đầu ngón tay. Ngón tay trên tay phải của hắn hơi giật nhẹ một cái khiến chén trà hơi nghiêng, nước trà màu đỏ nháy mắt đã đổ lên toàn bộ ngón cái của Hạ Hải Lâu, một hai giọt trà còn rơi xuống mặt bàn kính trong suốt.

"… Dì không rõ lắm."

Cuối cùng Dương Lan Phương cũng lên tiếng, bà cũng không chần chừ lâu, người trong chốn quan trường vẫn luôn tài ba trong việc cân nhắc lợi hại mà không phải là đánh giá đúng sai.

"Nhưng xem dáng vẻ kích động của ông ấy thì có vẻ trên tay Đổng Xương Tề có nắm không ít điểm yếu của ông ấy."

Hạ Hải Lâu chậm rãi bưng trà lên uống một hớp, ngữ điệu hơi cao lên chút lại ẩn chứa một phần hưng phấn khó có thể bị người khác phát hiện.

"Tốt nhất là có thể nghĩ cách đi vào bên trong chèn ép Đổng Xương Tề… Bản thân lão vơ vét nhiều như thế, dù sao cũng không thoát được mười năm tù tội, có tăng thêm chút chuyện dối trên lừa dưới cũng chỉ là thêm rận không ngại ngứa, không cần phải lo lắng, ngược lại sau khi lão đi vào rồi ắt có người ở bên ngoài giúp lão xoa dịu mọi chuyện và chăm sóc người nhà, cũng có thể an tâm ngồi trong đó đi nốt quãng thời gian cuối đời."

Khóe miệng Dương Lan Phương giật nhẹ, xem như là mỉm cười.

Lúc này đột nhiên có giọng nữ âm điệu điện tử truyền ra:

"Chào ngài, có thư mới!"

Hạ Hải Lâu dường như lập tức nghĩ ra điều gì đó, cầm laptop nằm trên tấm nệm ở sô pha bên cạnh sang, mở máy bật hòm mail của mình lên xem một lúc rồi lại đưa cho Dương Lan Phương:

"Đúng rồi dì, đây là tư liệu của Đổng Xương Tề, lúc cháu nghe tin đã kêu người tìm kiếm sắp xếp lại một chút, tình hình hiện giờ hẳn là không sai lệch với những gì được viết bên trong lắm."

"Cháu thật có lòng."

Dương Lan Phương mừng rỡ vội vàng nói, lại hơi nghiêng người đến đón lấy chiếc laptop trên tay đối phương, cúi đầu tập trung nhìn tư liệu.

Đổng Xương Tề sinh năm 1954, người Cam Hóa thuộc Toại Lâm, năm 1967 chính thức tham gia công tác, từng làm nhân viên vệ sinh thuộc Bộ Dịch tễ thuộc Tổng bộ hậu cần của quân Giải phóng, bác sĩ chủ nhiệm

của bệnh viện quân khu quân Giải phóng, phó Cục trưởng Bộ Dịch tễ thuộc Tổng bộ Hậu cần của quân Giải phóng…

Loại tư liệu cá nhân này Dương Lan Phương đọc lướt nhanh như gió quét qua, sau đó nhanh chóng lăn chuột kéo xuống dưới.

Phía dưới chính là chứng cứ về sự thật việc tham ô hối lộ của Đổng Xương Tề, Hạ Hải Lâu cũng rất biết cách, chỉ không đến một tiếng, người bên ban Kiểm tra Kỉ luật chắc còn chưa kịp phản ứng mà hắn đã đào hết ra được những chuyện vốn còn mịt mờ — đương nhiên hai bên vẫn có chút khác nhau: ban Kiểm tra Kỉ luật cho dù đã ngầm biết được đại khái nhưng vẫn chú ý phải lấy được cả nhân chứng lẫn vật chứng, cần có các loại văn kiện tư liệu chứng thực việc điều tra loại chuyện này, còn phải có khẩu cung do chính Đổng Xương Tề thừa nhận bản thân phạm tội; văn kiện phải điều tra, khẩu cung cần đột phá được phòng vệ trong lòng nghi phạm đều cần có thời gian mới có thể hoàn thành, mà Hạ Hải Lâu đơn giản hơn nhiều, hắn chỉ cần thông qua quan hệ của mình tìm được kết quả đại khái, thậm chí không cần phải chính xác trăm phần trăm, chỉ cần bên ngoài không có vấn đề gì là đủ.

Dương Lan Phương nhìn thẳng vào kết quả hiển thị trên màn hình máy tính cũng phát hiện ra không khác lắm với những gì mình biết, nhưng chi tiết vẫn có vài chênh lệch rất nhỏ, ví dụ như mấy xưởng chế thuốc thông đồng với Đổng Xương Tề tăng từ ba lên năm, số lượng hắn tham ô cùng số lượng mà Khương Đông nói cho bà cũng không hoàn toàn giống nhau, hơn nữa bên trong còn viết Đổng Xương Tề thường xuyên mời cấp trên đi ăn chơi đàng ***…

Cấp trên của hắn, cấp trên của hắn…

Phần ngực Dương Lan Phương nhấp nhô mạnh một hồi, hận đến mức muốn xé xác Khương Đông: Đồ khốn kiếp ấy không sợ mang bệnh về nhà hay sao!

Lúc này Hạ Hải Lâu nhận một cuộc điện thoại, Dương Lan Phương nghe được hai câu liền phát hiện cú điện thoại này có liên quan đến chuyện của Đổng Xương Tề.

“Người đã đến nhà của Đổng Xương Tề?”

Hạ Hải Lâu nói vào điện thoại.

“Tôi biết rồi… Còn gì nữa… Ừ, không cần quá chi tiết, cứ đại khái không có vấn đề gì là được… Đúng, có thể…”

Hắn nói hai câu đã cúp máy rồi nói với Dương Lan Phương:

“Người của ban Kiểm tra Kỉ luật đã đến nhà Đổng Xương Tề để điều tra khiến người nhà Đổng Xương Tề sợ bạt vía.”

Động tác quá nhanh. Tinh thần của Dương Lan Phương không được tốt lắm, ánh mắt lướt xuống tận cùng bức thư rồi quay lại phần tư liệu cá nhân của Đổng Xương Tề ở trên cùng, khi nhìn đến chỗ thành viên trong gia đình hắn thì Dương Lan Phương nao nao:

“Con gái của Đổng Xương Tề là bạn học cùng trường với Mỹ Hoan?”

Hạ Hải Lâu cũng ngây ra một lúc:

“Đối phương cũng học Đại học Chính trị và Pháp luật ạ?”

Dương Lan Phương gật đầu:

“Hình như còn cùng cả khóa.”

“Vậy chắc hẳn là Mỹ Hoan cũng biết đối phương chứ?”

Hạ Hải Lâu hỏi.

“Đổng Xương Tề là cấp dưới của dượng, phu nhân và con gái ông ta chắc hẳn cũng từng gặp mặt dì rồi.”

Vẻ mặt Dương Lan Phương có phần lạnh nhạt:

"Hắn cũng chỉ đến cửa một hai lần, Khương Đông không bao giờ đem công việc ở cơ quan về nhà làm. Dì cũng chưa gặp phu nhân hắn, nói gì đến con gái!"

Lúc trước chồng bà còn nói với bà rằng lúc làm việc thì tập trung vào công tác, về nhà rồi phải chuyên tâm ở cùng vợ và con gái, cấp dưới ông ấy thỉnh thoảng có đến nhà cũng chỉ mang đến một giỏ trái cây với mấy hộp sữa tươi… Hiện giờ nhìn ngược lại thì tất cả đều là trò hề!

Dương Lan Phương càng nghĩ càng cảm thấy ngọn lửa trong lòng bùng cháy dữ dội, bà lại nhìn sang mấy tấm ảnh được đính kèm vào mail: Ảnh chụp này rõ ràng là được trích xuất từ trên mạng xuống, hình như là ở trong một hội trao đổi nào đó, dù sao thì người một nhà đều xuất hiện trên ảnh, Đổng Xương Tề cùng phu nhân và con gái đứng ở giữa cười vô cùng vui sướng.

Cô bé này lớn bằng Mỹ Hoan…

Nối căm hận Khương Đông và Đổng Xương Tề hòa cùng một chỗ với cảm giác bất lực một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ quấn quít lấy nhau khiến Dương Lan Phương không kìm được nhìn bức ảnh này thật kĩ.

Đầu tiên bà chú ý đến Đổng Xương Tề đứng ở ngoài cùng bên trái, đó là một người đàn ông vác theo cái bụng bia cười vô cùng ngốc nghếch, nhìn thoáng qua khiến người ta có cảm giác rất thành thật thân thiết.

Sự chú ý của bà tiếp tục dừng trên phu nhân của Đổng Xương Tề đứng ở bên phải, đó là một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, dáng vẻ không ưa nhìn lắm nhưng vóc người hơi béo, lại mặc trang phục dạ hội màu sắc rực rỡ nên thoạt nhìn vẫn có chút khí chất quý phái.

Cuối cùng là con gái của họ.

Cô bé tên là Đổng Xán Lai. Dương Lan Phương nhìn tên và lí lịch trích ngang của đối phương rồi mới lại đặt sự chú ý lên bức ảnh chụp kia.

Nụ cười rạng rỡ của cô gái trong tấm ảnh giống hệt như cái tên của cô, vô cùng xán lạn. Cô bé này có vẻ ngoài rất xinh đẹp, vóc dáng dong dỏng cao, gương mặt nhỏ nhắn chỉ bằng cỡ một bàn tay, đôi mắt vừa to tròn vừa có thần, cô đang nghiêng đầu kéo tay cha mình, mái tóc dài buộc đuôi ngựa rũ xuống hai bên má, vô cùng hoạt bát đáng yêu.

Nhưng Dương Lan Phương nháy mắt đã phát hiện ra điều gì đó khiến ánh mắt của bà lập tức lạnh xuống.

Cô bé bằng tuổi con gái bà cùng mẹ của cô ta, đồ trang sức trên người bà ta nhìn đã biết là rất đắt tiền xa xỉ — buổi tụ hội này lướt qua đã thấy có rất nhiều nhân vật nổi tiếng tham dự, hẳn là không có ai đeo trang sức giả để khiến chính bản thân phải xấu mặt, lại thêm chỗ tiền tham ô đó của Đổng Xương Tề cũng đủ để cho vợ con hắn mua quần áo và đồ trang sức…

Khương Đông, ông cũng giỏi thật đấy! Dương Lan Phương tức quá mà cười, thầm nói mình làm vợ chồng với ông ta vài chục năm, tiền lương của ông ta cũng không cầm đi hết, vậy mà có chuyện xảy ra thì bà đi gánh vác, còn lúc có lợi lại cho yêu tinh hưởng!

"Hải Lâu."

Dương Lan Phương đặt chiếc laptop trong tay xuống.

"Hôm nay thật sự rất cảm ơn cháu."

"Dì nói như vậy là không coi cháu như người thân của mình rồi."

Hạ Hải Lâu hơi nhíu mày.

"Về sau cháu lại không dám để dì chăm nom nữa."

Dương Lan Phương bật cười.

"Cháu ngoan, cháu đúng là luôn khiến người ta thương yêu giống như mẹ cháu ấy."

Bà đứng dậy khỏi sô pha.

"Lát nữa dì còn có vài việc, trước tiên cứ vậy đã, lần sau cháu đến chơi dì sẽ làm hẳn một bữa toàn món ngon cho cháu!"

"Vâng, dì bận việc thì cứ đi ạ."

Hạ Hải Lâu cũng đứng lên đưa Dương Lan Phương xuống dưới, khi đến đầu cầu thang thì Dương Lan Phương kêu hắn dừng lại, hắn cũng thuận theo mà dừng chân, chỉ lơ đãng nói:

"Dì đi thong thả, đúng rồi, lần trước lúc Mỹ Hoan gặp cháu còn nói muốn theo cháu đến khu giải trí Ánh Sao thử đua xe một lần, nhưng lại lo dì không đồng ý –"

Dương Lan Phương lập tức nói:

"Việc này quá nguy hiểm!"

Hai tay Hạ Hải Lâu đút trong túi, vẫn giữ nụ cười mỉm.

Dương Lan Phương nhìn vẻ mặt của Hạ Hải Lâu, tự bản thân ngẫm nghĩ một lát rồi bật cười:

"Được rồi, nếu là cháu đưa nó đi thì dì đồng ý, nhưng cháu phải dặn dò nó không được lái tốc độ quá nhanh, chú ý an toàn, đua xe cũng được nhưng không cho phép lái khi uống rượu, không được tham gia mấy thứ tiệc tùng với người không quen biết, buổi tối không cho phép về nhà quá muộn."

Bà không nhịn được nói một hồi, cũng may là tự ý thức được mà nhanh chóng chuyển lời:

"— Đúng rồi, hình như dì cũng từng nghe qua tên của chỗ đó, thiết bị an toàn của nơi đó ra sao?"

"Rất ổn ạ."

Hạ Hải Lâu lại mở miệng:

"Cháu vẫn luôn đua xe bên đó, thỉnh thoảng vài xe chạy quá nhanh quả thực sẽ đụng vào thanh chắn cạnh đường nhưng luôn có nhân viên y tế túc trực sẵn sàng, độ an toàn của xe cũng đã qua kiểm định, sẽ không xảy ra bất cứ sự cố tai nạn xe nghiêm trọng nào."

Khi Dương Lan Phương nghe đến đoạn có xảy ra va chạm xe thì hơi nhíu mày, nhưng sau khi cân nhắc lời nói của Hạ Hải Lâu một lúc thì chân mày của bà cũng giãn ra: Xảy ra va chạm là chuyện ngoài ý muốn, mà khi việc ngoài ý muốn xảy ra vẫn có thể đảm bảo tính an toàn thì cũng đủ rồi.

"Dì đồng ý, lần sau Mỹ Hoan tìm đến cháu thì cháu cứ đưa con bé đi cùng luôn là được."

Dương Lan Phương nói xong câu này thì cũng không nói thêm gì với Hạ Hải Lâu nữa mà vội vàng đi xuống dưới.

Hạ Hải Lâu đứng trên bậc thang nhìn bóng dáng đối phương biến mất ở chỗ rẽ, khóe miệng khẽ nhếch lên, không bận tâm đến ấm trà và chén trà trên bàn nữa mà xoay người quay về phòng ngủ của mình, ngồi bên cửa sổ mành bay phất phơ cầm tài liệu đen có liên quan đến Khổng Đức Thanh lên rút ra đọc câu được câu chăng, phần lớn lực chú ý đều đặt bên ngoài khung cửa sổ.

Cũng không mất bao nhiêu thời gian.

Khoảng mười hay mười lăm phút sau, Hạ Hải Lâu nhanh chóng nhìn thấy Dương Lan Phương vội vàng đi ra khỏi tầng dưới về phía chiếc xe đỗ bên ngoài, nữ thư kí của bà đứng ngoài bước lên đón – cũng may là cô ấy bước lên đón, bởi lẽ Dương Lan Phương đi được nửa đường thì chân trái bất chợt khuỵu xuống suýt nữa đã ngã ra đất, may là được nữ thư kí kia đỡ lấy đúng lúc.

Tiếp đó nữ thư kí kia nói câu gì đó, chắc là mấy lời quan tâm hỏi han, Dương Lan Phương khoát tay rồi hai người một trước một sau bước lên chiếc xe dừng ở cách đó không xa.

Chiếc xe màu đen từ từ biến mất phía cuối con đường.

Hạ Hải Lâu đứng dậy rời khỏi chỗ cửa sổ, không đợi Tiểu Từ lên gọi đã chủ động đi xuống tầng dưới. Lúc hắn đi xuống dưới thì cũng vừa lúc đến giờ, bữa chiều đã được dọn lên bàn ăn, Hạ Nam Sơn ngồi ở vị trí quen thuộc mà bình thường mình vẫn ngồi, Tiểu Từ thì đang ngồi xổm cạnh bàn trà trong phòng khách, cầm khăn lau và chổi thu dọn nước trà cùng mảnh vỡ của chén trà dưới đất.

Một nụ cười bí ẩn chợt lướt qua khóe môi của Hạ Hải Lâu.

Hắn đi đến trước bàn ăn rồi ngồi xuống vị trí của mình: Chiếc ghế thứ ba bên phải, cách vị trí của Hạ Nam Sơn một chiếc ghế.

"Thủ tướng."

Hạ Nam Sơn im lặng ăn cơm. Ông chống gậy ngồi rất ngay ngắn, ánh mắt ghim chặt trên gương mặt Hạ Hải Lâu, ánh mắt sắc bén giống như dao nhọn lại không khuyết thiếu sự thấu đáo của bậc trí giả:

"Xúi giục khiến Lan Phương mất đi lí trí trong chuyện này có lợi gì cho cháu?"

"Cháu không làm, Thủ tướng."

Hạ Hải Lâu cười nói, chủ động kích hoạt kĩ năng 1: 'Nói dối không chớp mắt'.

"Hiện giờ ta không hỏi cháu là có làm hay không!"

Hạ Nam Sơn gõ mạnh chiếc gậy xuống sàn một cái, nghiêm khắc nói.

Bả vai của Hạ Hải Lâu hơi hạ xuống, lưng dựa hẳn vào ghế, đáp:

"Được rồi… Thủ tướng cảm thấy có thể kéo được Khương Đông ra? Cho dù có thể thì cần gì phải thế? Lại là một Cục trưởng Cục Giám sát Dược phẩm vốn không đứng về phe bác?"

Hạ Nam Sơn hơi khựng lại:

"Cháu biết chuyện này từ lúc nào?"

"Chẳng lẽ rất khó đoán?"

Hạ Hải Lâu nói.

"Khương Đông dựa vào Bành Tùng Bình, qua qua lại lại thể nào cũng lộ ra một vài dấu vết, như vậy là khiến người phía bên kia của Bành Tùng Bình bật đèn xanh cho ông ta, hoặc là tự bản thân bật đèn xanh cho người của Bành Tùng Bình, thỉnh thoảng còn thích nhảy ra làm việc trái với ý của Bành Tùng Bình nữa."

Hắn ngẩng đầu cười một tiếng, nụ cười xinh đẹp lại tuôn ra những lời nói vừa độc ác vừa khắc nghiệt:

"Ông ta cũng chỉ là một cọng cỏ, nhảy nhót tung tăng cho ai xem? Ông ta coi người khác là đồ ngốc mà không biết bản thân chính là tên hề thực sự… Không phải ai cũng sống hồ đồ giống như vợ của ông ta đâu."

"Dương Lan Phương là dì cháu."

Hạ Nam Sơn nhìn Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu bổ sung:

"Còn là bạn thân của mẹ cháu, đúng không?"

"Cô ấy vẫn luôn đối xử với cháu không tệ."

Hạ Nam Sơn tiếp tục.

Hạ Hải Lâu cũng nhìn Hạ Nam Sơn, khóe môi của hắn vẫn nhếch lên rồi lại từ từ bằng phẳng:

"Thủ tướng, đây là hai chuyện khác nhau. Dì ấy đối xử tốt với cháu, cháu cũng sẽ tôn kính dì ấy; chồng của dì ấy không theo Thủ tướng ngài đi đối phó với Bành Tùng Bình, vậy chúng ta cũng không cần quan tâm đến chồng dì ấy, đúng không?"

Một bữa cơm này không ai ăn được trọn vẹn.Sau khi Hạ Hải Lâu nói ra câu đó thì Hạ Nam Sơn không động đũa thêm một lần nào nữa, ông chống gậy đi vào phòng mình.

Hạ Hải Lâu ngược lại vẫn ngồi cạnh bàn thêm một lúc nữa, châm một điếu thuốc hút đến tàn, lại uống thêm hai hớp canh, nhưng không hề động đến cơm cùng đồ ăn đã đi lên tầng.

Tòa nhà ba tầng có tổng diện tích hơn bảy trăm thước vuông thật tĩnh lặng, có thể nghe thấy rõ ràng tiếng ve sầu kêu bên ngoài cùng tiếng va chạm nhẹ nhàng khi Tiểu Từ thu dọn bát đũa ở bên dưới.

Hạ Hải Lâu đạp lên lớp đá cẩm thạch phủ gạch men sứ bước lên trên, đến tầng đầu tiên hắn liền nghĩ đến thái độ của Hạ Nam Sơn: Rõ ràng là căm tức, chuyện này dường như đã chạm đến đúng vảy của ông ấy, ông ấy có vẻ như còn có chút đau đớn nữa – đương nhiên, chuyện có liên quan đến mẹ hắn luôn có thể chọc trúng vào điểm mẫn cảm của Hạ Nam Sơn một cách dễ dàng…

Tiếp đó hắn nghĩ đến nhân vật chính Dương Lan Phương của ngày hôm nay.

Một người phụ nữ đối xử với hắn cũng không tệ lắm, nhưng bà ấy sống lại rất hồ đồ.

Hạ Hải Lâu thờ ơ nghĩ: Sống cùng nhau hai ba mươi năm lại không biết chồng mình lén nuôi tình nhân sau lưng mình, không biết số lượng chồng mình tham ô hối lộ là bao nhiêu, thậm chí còn không biết lập trường chính trị của bản thân và chồng mình khác nhau rất nhiều… Đương nhiên, cũng hoàn toàn không nhìn ra ông ta dẫn đường bà từng bước từng bước một như thế nào qua cuộc nói chuyện.

Cầu thang thật dài chỉ có một mình hắn.

Hạ Hải Lâu bước từng bước lên trên, mỗi lần bước một bước là hắn lại nhớ đến từng câu trong cuộc đối thoại vừa rồi với Dương Lan Phương.

Câu đầu tiên 'Có phải chuyện về Đổng Xương Tề hay không?' là ám chỉ với đối phương rằng chuyện này đã khiến dư luận xôn xao, hòng gây áp lực về tâm lí.

Câu thứ hai 'Mỹ Hoan đã biết hay chưa?' là ám chỉ đối phương còn có một đứa con gái, nên tính toán cho con gái mình.

Câu thứ ba 'Chuyện này nhằm vào Đổng Xương Tề hay nhằm vào Khương Đông?' là ám chỉ đối phương rằng chuyện này đã bung bét ra, có thể là bị Hạ Nam Sơn ảnh hưởng, gây tâm lí bất mãn.

Câu thứ tư 'Dượng hợp tác với Đổng Xương Tề.' là ám chỉ trong tay Đổng Xương Tề có khả năng nắm giữ tài liệu đen của Khương Đông, tiếp tục gây áp lực tâm lí.

Bậc thang thứ tư, đến khoảng chiếu nghỉ trên cầu thang nối tiếp lên tầng hai.

Hạ Hải Lâu nhìn bầu trời đầy sao cùng cây cối bên ngoài cửa sổ, còn có những nóc nhà đỏ sậm như ẩn như hiện giữanhững hàng cây so le, hắn hơi khựng lại một chút rồi lại tiếp tục đi lên trên.

Sau đó chính là tư liệu của Đổng Xương Tề.

Phần tư liệu đó đương nhiên là được chuẩn bị rất tỉ mỉ, nhất là'phỏng đoán' Đổng Xương Tề phạm tội cùng bức ảnh chụp toàn gia đình kia.

Một khi sự tin tưởng bị rách ra một đường thì sẽ rất khó để hàn gắn, muốn khiến một người đánh mất lí trí thì chỉ nóng nảy thôi cũng không đủ dùng, tốt nhất là cần thêm phẫn nộ cùng áy náy.

Thông qua việc đánh giá cao số tiền sai phạm dẫn đến sự phẫn nộ khi bị chồng mình giấu diếm lừa gạt.

Thông qua bộ dáng ăn mặc hoa lệ của con gái đối phương mang đến sự đau lòng và áy náy dành cho con của mình.

Cùng với một câu cuối: 'Mỹ Hoan nói với cháu muốn đến khu giải trí Ánh Sao đua xe.'

Nếu chồng mình đã không đáng tin, vậy người thân thiết thương yêu nhất đương nhiên cũng chỉ còn lại đứa con của mình.

Một cô bé ngoan ngoãn từ nhỏ đã luôn nghe lời mẹ mình nói, không cho ra ngoài chơi là sẽ không đi thỉnh thoảng mới đưa ra một yêu cầu… Chỉ cần có khả năng, người mẹ nào cũng sẽ cố gắng thỏa mãn đúng không?

Sự phẫn nộ với chồng, sự áy náy với con gái, sự kích động với tình thế, lại thêm lòng hoài nghi với nguyên nhân ban đầu tai họa này xuất hiện. Dương Lan Phương đương nhiên sẽ giống như một người chết đuối bám chặt lấy tấm ván cuối cùng là Hạ Nam Sơn.

Người mà cảm xúc đang dao động khi nói chuyện đương nhiên sẽ không chú ý quá mức, nhất là trong cuộc đối thoại có chủ đề mẫn cảm giữa hai người mà người kia từng có chung rất nhiều kỉ niệm…

Trên cầu thang tầng thứ ba.

Hạ Hải Lâu đứng trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài một lúc, lấy di động ra thay một chiếc sim khác, tiếp đó bấm vào một dãy số đã khắc sâu trong lòng.

Chỉ chờ đợi trong vài giây ngắn ngủi mà điện thoại đã được kết nối, giọng nói thông qua tín hiệu truyền sang đây càng trầm thấp hơn một chút so với trong kí ức của hắn:

"Xin chào?"

Hạ Hải Lâu mỉm cười dựa vào cửa sổ:

"Cố đại thiếu gia, hôm nay anh hưởng phúc Tề nhân[3]thật không tệ đâu."

=====

Chú:

[1] Câu này nguyên gốc là ' ' – Dịch nghĩa: 'Đã không có mũi khoan thì đừng ham ôm nghề làm gốm', giải thích: 'kim cương toản' ( ) là mũi khoan kim cương mà thợ gốm/thủ công dùng để khoan/đục các món đồ gốm/sứ. Đây là vật dụng vô cùng quan trọng đối với công việc của họ, thiếu nó không sống được. Nghĩa rộng là 'Liệu sức mà làm'. – Theo TheJoker, TTV.

[2] Song quy ( ): xuất phát từ khoản 3 điều 28 'Yêu cầu các nhân viên hữu quan phải điều tra làm rõ nhưng vấn đề có liên quan tại địa điểm xảy ra vụ án với trong thời gian quy định' thuộc 'Điều lệ công việc kiểm tra của Ủy ban Kiểm tra Kỉ luật của Đảng Cộng sản Trung Hoa',là một trong những phương pháp xử lý của khi Đảng viên của Đảng cộng sản đangtiến hành kiểm tra kỉ luật, là chỉ một loại thẩm tra cách ly có hạn chế về tự do thân thể khi Đảng viên đang tiếp nhận việc điều tra của cơ quan có thẩm quyền; mục đích chủ yếu là để phòng ngừa người bị điều tra kéo dài thời gian, trốn tránh điều tra hay thậm chí là thông đồng khẩu cung hoặc bỏ trốn. Một vị quan chức bị song quy thường có nghĩa là mọi việc đã bại lộ, bị lôi xuống đài và phải tiếp nhận việc thẩm tra và xét xử của luật pháp. Quan viên bị song quy thường không công khai với truyền thông, có một vài ý kiến cho rằng song quy là thủ đoạn điều tra không phù hợp với pháp chế, chỉ dựa vào điều lệ của Đảng Cộng sản đã có thể hạn chế tự do về thân thể, khuyết thiếu căn cứ pháp luật. – Theo zh.wikipedia.

[3] Hưởng phúc tề nhân ( ): chỉ người có cuộc sống một thê một thiếp hài hòa hạnh phúc, giàu sang phú quý. Câu này bắt nguồn từ Mạnh Tử. (Theo baike.baidu)

85. Chương 85: Dùng Cơm

Vài giây im lặng.

Cố Trầm Chu:

"Hạ Hải Lâu?"

"Đoán đúng có thưởng."

Hạ Hải Lâu dứt khoát dựa hẳn vào cửa sổ nói chuyện với Cố Trầm Chu:

"Anh muốn gì?"

"Tôi muốn cậu cúp điện thoại."

Cố Trầm Chu ở đầu điện thoại bên kia đáp.

Hạ Hải Lâu nhe răng cười, cho dù đối phương ở bên kia không nhìn thấy:

"Mong muốn này không thật lòng nên không tính, đổi sang cái khác đi."

Lời này thật sự không sai, nếu Cố Trầm Chu thật sự không muốn nghe thấy giọng hắn thì đã trực tiếp ngắt điện thoại từ sớm, chẳng lẽ còn đợi nói chờ hắn cúp điện thoại trước hay sao? Không hợp logic!

Trong Thiên Thụy Viên, Cố Trầm Chu đẩy bàn ra đứng dậy rời khỏi bàn máy tính trước mặt:

"Gọi điện thoại đến đây có chuyện gì?"

… A, đương nhiên, trước mắt Cố Trầm Chu vẫn chưa cúp điện thoại của hắn, chủ yếu là bởi vì hắn vẫn thường đưa sang một vài tin tức có ích. Hạ Hải Lâu thầm nghĩ.

Cố Trầm Chu không nhắc lại câu nói mở đầu, Hạ Hải Lâu cũng không có ý định kéo dài, hai người đều cố ý bỏ qua.

Hạ Hải Lâu trả lời câu hỏi của Cố Trầm Chu:

"Cho anh một tin tức, anh có nghe không?"

"Nghe."

Cố Trầm Chu cho đối phương câu trả lời một chữ đơn giản.

Hạ Hải Lâu đặt bàn tay mình lên mặt kính, xuyên qua khe hở tách ra nhìn bức màn tối đen ngoài kính cửa sổ:

"Không cần mất công bên chỗ Thủ tướng Hạ, cân nhắc đến kẻ khác một chút – Tôi nói như vậy hẳn là Cố thiếu gia có thể nghe hiểu được nhỉ?"

Dường như có một tiếng cười rất nhẹ xuyên qua tín hiệu, từ khoảng cách cũng không tính là quá xa truyền vào trong lỗ tai Hạ Hải Lâu.

Ngón trỏ của Hạ Hải Lâu bất giác giật nhẹ.

Chút âm vang như có như không này khơi gợi lên dục vọng của hắn, hắn lại bắt đầu vẽ ra nụ cười của Cố Trầm Chu trong đầu: Người kia cười rộ lên trông sẽ như thế nào? Đương nhiên không phải là loại mỉm cười lễ phép vừa lạnh nhạt vừa xa cách, mà là –

Thân thiện? Môi sẽ nhếch lên để lộ răng nanh, mắt hơi nheo lại, lúm đồng tiền trên gương mặt cũng sẽ xuất hiện?

Kinh ngạc cùng vui vẻ? Ánh mắt mở to, khóe miệng bất giác nhếch lên thật cao, tươi cười rất nhạt nhưng trông lại rất chân thật?

Hài lòng? Đuôi lông mày nhướn cao, khóe môi cũng theo đó mà càng nhếch cao hơn, nhưng độ rộng lại bị bó buộc trong một phạm vi không được tự nhiên lắm?

Còn cả sung sướng, vui vẻ, xúc động…

"Đương nhiên."

Giọng nói không thoải mái lắm của Cố Trầm Chu vang lên.

Hạ Hải Lâu bị chặn ngang cảm thấy không quá thú vị mà bĩu môi: Đương nhiên, với việc vừa rồi thì người ở đầu kia điện thoại nhiều nhất cũng chỉ hơi hé miệng một chút, tỏ ra việc này vốn nên như thế hoặc là đã sớm đoán được từ trước.

Hắn lại nghe thấy người ở đầu điện thoại bên kia hạ giọng:

"Nếu Hạ thiếu gia đã rộng rãi như vậy, tôi cũng đưa cho Hạ thiếu gia một tin tức."

"Ồ?"

Hạ Hải Lâu tỏ vẻ mình chăm chú lắng nghe.

"Có một số việc vốn không có vấn đề gì với Thủ tướng Hạ, ngược lại hiện giờ chỉ cần Thủ tướng Hạ hơi chú ý một chút thì sẽ thành người thực sự có liên quan đến chuyện này."

Cố Trầm Chu nói đến đó liền ngừng.

"Nếu không có việc gì khác thì hôm nay dừng lại ở đây đi."

Đây không phải một câu nghi vấn.

Hạ Hải Lâu vốn đang cân nhắc hàm nghĩa ẩn chứa trong một câu nói trước đó của Cố Trầm Chu, sau khi nghe được câu này thì đuôi lông mày giật nhẹ một cái, dùng giọng điệu chứa ba phần nghiêm túc, ba phần vui đùa nói:

"Sao lại không có chuyện gì khác được? Cố đại thiếu gia cũng đừng coi thường câu nói đầu tiên của tôi đó."

Đầu điện thoại bên kia im lặng một lúc.

Hạ Hải Lâu cực kì hưng phấn tưởng tưởng ra vẻ mặt của Cố Trầm Chu giờ phút này, còn tích cực thay đối phương lập giả thiết về những câu trả lời mà đối phương có khả năng đáp lại.

Một giây, hai giây, ba giây.

'Tút –'Điện thoại vang lên âm báo bận.

Điện thoại bị ngắt ngang…

Hạ Hải Lâu:

"…"

Thôi đi. Hắn hơi buồn bực lại vui sướng không ít cầm di động bước lên nốt nửa số bậc thang cuối cùng, quay về trong phòng mình.

Trong phòng cũng không hề bật đèn.

Ánh sao nhàn nhạt soi tỏ căn phòng tối đen, cũng chiếu ra mấy đốm sáng nho nhỏ trên sàn nhà bằng gỗ.

Hạ Hải Lâu đi đến bên cửa sổ, vươn tay ra xếp gọn một chút đám tư liệu đặt ở chỗ đó rồi bật đèn lên ngồi vào bàn máy tính khởi động máy.

Dưới hình ảnh khởi động máy tính quen thuộc, vạch sáng biểu thị đang chờ lăn qua lăn lại vô cùng chăm chỉ.

Hạ Hải Lâu vừa cầm di động trong tay xoay xoay vừa nghĩ lại cuộc nói chuyện vừa rồi.

Hắn nói cho Cố Trầm Chu biết thái độ của Hạ Nam Sơn với chuyện này, mục đích chủ yếu vẫn là dựa theo ý tưởng phe Uông dùng thủ đoạn ra tay với Hạ Nam Sơn… Nếu nói hiện giờ Hạ Nam Sơn vì cân nhắc đủ mọi mặt nên chắc chắn tám mươi phần trăm là sẽ không ra tay, bên phe Uông đã tỏ rõ thái độ dù chết cũng phải cắn chặt Bành Tùng Bình thì Hạ Nam Sơn nhất định càng không ra tay, không chỉ vì sức mạnh của phe Uông mà càng bởi vì vị phó Bộ trưởng Bộ Tổ chức này mặc dù ở cùng trận địa với Hạ Nam Sơn nhưng lại luôn bằng mặt không bằng lòng, hiện giờ có cơ hội khiến đối phương suy yếu thậm chí còn có thể trực tiếp kéo đối phương xuống, Hạ Nam Sơn sao có thể bỏ qua và vì sao cần phải bỏ qua?

Còn câu nói kia của Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu sở dĩ nói ra câu ấy là có ý gì…

Hạ Hải Lâu hơi trầm ngâm, đầu tiên loại trừ khả năng đối phương đang muốn đánh lừa người nghe: Không cần thiết phải như thế, cho dù Hạ Nam Sơn không phòng bị chuyện Đổng Xương Tề và Khương Đông thì cũng sẽ phòng bị khả năng bị Cố Tân Quân nhắm đến nên vẫn vô cùng cảnh giác, Cố Trầm Chu muốn dùng một câu để hóa giải sự cảnh giác của Hạ Nam Sơn? Vậy đầu anh ta chắc bị lừa đá rồi.

Đương nhiên, cho dù đầu anh ta bị lừa đá thật thì cái tên Cố Trầm Chu kia cũng sẽ không làm như vậy…

Ngón tay Hạ Hải Lâu đưa lên vuốt vuốt cằm, hắn chợt mỉm cười: Thực ra việc này cũng không có gì khó hiểu, phó Bộ trưởng Bộ Tổ chức ư, tuy rằng Hạ Nam Sơn là cái đinh trong mắt phe Uông và hai nhà Cố Vệ, nhưng vị phó Bộ trưởng muốn cản trở công việc của Bộ trưởng Bộ Tổ Chức này, bất kể là với phe Uông muốn thừa cơ hội mượn thế lực của Bộ Tổ Chức hay Cố Tân Quân muốn nắm giữ tất cả Bộ Tổ chức trong tay mà nói thì cũng không khác gì một chiếc gai cắm trong thịt nhỉ?

Bởi vậy, thông báo cho cái đinh trong mắt đi đối phó với cái gai trong thịt cũng chính là mối quan hệ giữa trai cò với ngư ông thôi. Nhưng chuyện này với Hạ Nam Sơn mà nói cũng xem như ngư ông đắc lợi, chỉ xem thủ đoạn của hai bên ai cao minh hơn, ai có thể nắm được nhiều lợi ích hơn vào tay…

Trong căn nhà rộng lớn trống trải này, phòng ngủ của Hạ Nam Sơn và Hạ Hải Lâu chỉ cách nhau vỏn vẹn một cái trần nhà.

Trong phòng ngủ nằm ở cuối hành lang tầng hai về phía đông, người đàn ông già nua ngồi trên ghế dựa, chiếc ghế màu đỏ rực đặt đối diện với cửa sổ rộng mở.

Ngọn đèn treo trên cao tỏa ánh sáng lan đến mỗi một góc trong căn phòng, gió lạnh xuyên qua cửa sổ lùa vào bên trong.

Người lớn tuổi kia ngồi trước cửa sổ, hai tay đan vào nhau đặt trên chiếc gậy chống.

Ông tựa lưng vào ghế, thân hình bị chiếc ghế dựa cao lớn khiến trông có vẻ hơi gầy yếu, ánh mắt nhìn về phía xa xa, gương mặt nghiêm túc lại trầm tĩnh.

Ông mặc một chiếc sơ mi phẳng phiu, ngay cả nút cài cuối cùng cũng được cài cẩn thận, mái tóc hoa râm đã nhuộm đen được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ.

Ánh mắt, mũi cùng môi của ông, mỗi một nơi đều tràn ngập vẻ kiên định và nghiêm nghị.

Nhưng khe rãnh trên trán, nếp nhăn nơi khóe mắt ông lại là dấu vết của năm tháng bất giác trôi qua, thể hiện sự mệt mỏi cùng già nua của ông bằng phương thức thành thật nhất.

…

Cố Trầm Chu ở bên này vừa mới cúp điện thoại của Hạ Hải Lâu liền đứng dậy định đi nói với Cố Tân Quân một tiếng, không ngờ lại nhận được một cú điện thoại từ một dãy số xa lạ như mọi khi.

Anh hơi nhíu mày nhưng không trực tiếp ấn tắt mà bấm nhận, dự định nghe xem đây là ai, nếu là Hạ Hải Lâu –

"Là Cố đại thiếu gia đúng không?"

Đầu điện thoại bên kia truyền đến một giọng nữ hoạt bát, sau đó lại tự giác báo tên trước:

"Tôi là Uông Tư Hàm."

… May mà không ngắt điện thoại. Cố Trầm Chu cười nói:

"Tôi nghe ra được."

"Nhắc đến mới nhớ, anh có nhìn thấy tấm ảnh chụp kia không?"

Uông Tư Hàm hỏi:

"Chụp cũng đẹp phết nhé!"

Ý nghĩa của lời này… Không để Cố Trầm Chu kịp phân tích được gì thì Uông Tư Hàm đã nói tiếp:

"Nhưng lúc cha tôi nhìn thấy thì vẻ mặt có chút khác thường, sau đó ông hỏi 'Là cậu nhóc là họ Cố hử? Hừ!'."

Tiếp đó là tiếng cười mà đối phương không thể kìm nén được.

Cố Trầm Chu ở bên này vừa khẽ mỉm cười thì đã lại nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Uông Tư Hàm vang lên:

"Đúng rồi, chừng nào anh rảnh rỗi? Tôi đã thu thập được không ít tài liệu cho luận văn rồi, dạo này cũng có thời gian nên muốn nhân dịp này mời anh dùng cơm… Chậc, chỉ có hai người chúng ta nên đừng đến mấy chỗ như Quốc Sắc Thiên Hương, cơm Tây ăn mãi cũng không thấy có gì đặc biệt, chúng ta đến Ngư Trang ở đường Trường Thành ăn cá hay là đến quán Tứ Xuyên ở đường Lâm An ăn đồ cay, hoặc đến khách sạn nhỏ tên gì đó ở gần ngõ Sái Thủy cũng được?"

Đúng là một cô nhóc tham ăn mà. Cố Trầm Chu đáp:

"Tôi thế nào cũng được, cô muốn ăn cái gì?"

"Ăn cá được không?"

Sự vui vẻ rạng rỡ của Uông Tư Hàm đều truyền hết sang đây thông qua tín hiệu điện thoại.

"Tối ngày mai nhé?"

Cố Trầm Chu đưa thời gian.

"Được, bảy giờ tối ngày mai, gặp trực tiếp ở Ngư Trang."

Uông Tư Hàm đáp.

"Tôi cúp máy trước nhé."

Cố Trầm Chu ừ một tiếng liền nghe thấy tiếng điện thoại bị ngắt kết nối, anh lấy điện thoại di động ra khỏi tai rồi đặt xuống bàn, tiếp tục làm nốt mấy chuyện còn dang dở trước đó.

Ngư Trang ở đường Trường Thành cũng không phải nhà hàng ăn uống thiên về món cá xa hoa nổi tiếng nhất trong kinh thành, nhưng nếu nói về hương vị thì quả thực không tệ.

Vì đã hẹn thời gian trước đó, Cố Trầm Chu cố ý đến sớm hơn mười phút nhưng cũng không đi vào trước mà đứng chờ ở bên ngoài Ngư Trang, định đợi đối phương đến rồi mới đi cùng nhau vào.

Khoảng ba đến năm phút sau, một chiếc xe đen bóng chạy đến trước cửa Ngư Trang.

Cố Trầm Chu nhìn xuyên qua cửa kính xe thấy được Uông Tư Hàm ngồi ở thùng xe phía sau, nhưng người đi xuống đầu tiên lại chính là thư kí họ Trương vẫn luôn đi theo bên cạnh Uông Bác Nguyên.

Thư kí Trương năm nay vừa qua tuổi bốn mươi, với chức vị và tuổi tác hiện giờ của ông ta thì có thể xem như vô cùng trẻ trung khỏe mạnh.

"Chào Cố thiếu gia."

Vị thư kí này vừa xuống xe đã vươn hai tay ra, khóe miệng mang theo nụ cười mỉm bước nhanh về phía Cố Trầm Chu, sau đó cả hai tay cùng dùng sức nắm tay đối phương lay mạnh một cái.

Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn sang Uông Tư Hàm vẫn ngồi trên xe chưa bước xuống, thầm nghĩ Uông Bác Nguyên thật sự không chỉ coi con gái mình như bảo bối ở mức bình thường, anh mới gặp Uông Tư Hàm lần thứ ba, còn chưa xác định được cái gì mà vị bí thư kia đã phái trợ thủ đắc lực nhất của mình đi theo xe cùng đến đây, xem ra nếu hiện giờ anh không biểu hiện được khiến cho vị trợ thủ đắc lực này vừa lòng thì cô em mềm mại vừa ngồi xe đến kia sẽ lại đi theo xe quay về.

"Chào thư kí Trương, buổi tối tốt lành, nghe nói vài ngày trước bí thư bị ho, hiện giờ đã đỡ hơn chút nào chưa?"

Cố Trầm Chu cũng mỉm cười chào hỏi, nụ cười tươi tắn của anh thiếu mất vài phần tự nhiên nhưng lại thêm vài phần khiêm tốn hơn so với bình thường, không nhìn mặt tăng cũng phải nể mặt Phật, anh không lên mặt trước mặt vị thư kí này là vì nể mặt Uông Bác Nguyên.

"Bồi bổ vài ngày đã đỡ hơn rồi."

Thư kí Trương cười tủm tỉm trả lời, lại nói một câu đầy ẩn ý:

"Cố thiếu gia này, bí thư nhà chúng tôi đã thấy bức ảnh chụp –"

"Mọi người chỉ trêu đùa nhau mà đã kinh động đến bí thư?"

Cố Trầm Chu bật cười:

"Lúc đó đông người, Tư Hàm không cẩn thận bị người va phải nên tôi thuận tay đỡ cô ấy thôi."

Bí thư Trương thầm gật đầu hài lòng, thái độ không gần không xa cực kì bình thường – thực ra tiếng tăm của Cố Trầm Chu luôn không tệ, Uông Bác Nguyên cũng không có chỗ nào không an tâm, sở dĩ vẫn kêu thư kí Trương cùng đến đây, vừa để bày tỏ thái độ của mình, thứ hai là cũng đề phòng tai họa từ trước, tâm tình này có thể dùng một câu khái quát để hình dung: Các ông bố luôn coi con gái mình như bảo bối.

Trong một hai câu nói, hai người đều biểu đạt thái độ rất vừa phải.

Thư kí Trương rất phong độ chào tạm biệt Cố Trầm Chu rồi xoay người bước lên chiếc xe vẫn dừng ở đằng trước nãy giờ. Lúc này Uông Tư Hàm mới có thể xuống xe.

Sau khi xuống xe, Uông Tư Hàm mỉm cười với Cố Trầm Chu trước nhưng không lập tức đi đến mà đứng cạnh xe nói lời tạm biệt với thư kí Trương và lái xe, đợi sau khi xe rời đi thì cô mới đi vài bước đến bên cạnh Cố Trầm Chu:

"Anh đợi lâu rồi, có bị cha tôi dọa không? Từ ba năm trước cha tôi đã vậy rồi, càng lúc càng gấp gáp vì mấy chuyện liên quan đến tôi…"

Giọng nói của cô bất chợt hơi hạ xuống.

Đây cũng không phải bí mật gì cả: ba năm trước vợ Uông Bác Nguyên là Diệp Tú Anh gặp tai nạn xe cộ trong lúc lái xe ra ngoài, xe hơi bà điểu khiển va chạm với xe vận chuyển chất lỏng độc hại nên tử vong lập tức.

Sau đó Uông Bác Nguyên không hề tái hôn, hiện giờ nhìn Uông Tư Hàm như vậy thì có thể biết đối phương đã dồn hết tình cảm bản thân dành cho vợ lên người con gái nên mới vô cùng quan tâm đến tình hình cuộc sống và kết giao bạn bè của con gái mình như thế — nhưng quan tâm như vậy với những người ở địa vị như bọn họ mà nói thì cũng không bất ngờ. Con trai sinh trong gia đình chính trị sẽ được bồi dưỡng hứng thú với chính trị càng nhiều càng tốt, mà con gái thì chủ yếu bắt đầu từ tố chất của bản thân rồi bồi dưỡng khí độ học thức cùng mắt nhìn và tâm cơ.

Trong đám đời hai đời ba thường truyền tai nhau về việc con trai hay cháu trai nhà ai quan hệ nam nữ bừa bãi ở bên ngoài, nhưng rất ít khi rỉ tai nhau chuyện con gái hay cháu gái nhà ai quậy phá gây chuyện, bất kể là gia đình như thế nào, những yêu cầu dành cho con gái luôn nghiêm khắc hơn với con trai rất nhiều.

Trái ngược với sự đơn giản tiện lợi ngày hôm qua, hôm nay Uông Tư Hàm ăn mặc có vẻ thục nữ hơn một chút.

Cô mặc một bộ quần áo trắng thuần, cổ đeo một chiếc vòng bằng thạch anh tím, tóc vẫn buộc kiểu đuôi ngựa đơn giản để lộ hai vành tai trắng nõn, vóc dáng xinh đẹp chắp tay sau lưng đứng thẳng trong bóng đêm giống như phát ra một luồng sáng hấp dẫn, thu hút ánh mắt của tất thảy những người qua đường.

Cố Trầm Chu lập tức hiểu ra vì sao Hứa Quang mới liếc mắt một cái đã mê mệt Uông Tư Hàm – mê mệt không kì lạ, không mê mệt mới là kì quái.

Hai người hiện tại còn không tính là bạn bè, anh cũng chỉ làm cái mà phương Tây gọi là sự lễ độ của quý ông, động tác này ở phương Đông đã bị coi là có chút sỗ sàng, cuối cùng chỉ mỉm cười nói hai câu rồi cùng đi vào trong Ngư Trang.

Có lẽ là sắp được ăn đồ ăn ngon nên Uông Tư Hàm có vẻ rất hưng phấn, trong khoảng cách vài bước ngắn ngủi đi từ cửa Ngư Trang vào sảnh chính thì cô vẫn có hứng thú trò chuyện hưu vượn với Cố Trầm Chu, nói đến chỗ buồn cười thì cũng cười ra tiếng rất tự nhiên.

Nhân viên phục vụ đứng ở cửa Ngư Trang đã sớm nhìn thấy hai vị khách một trước một sau ngồi xe đến này. Cuối cùng cũng đợi được hai người bước vào, cậu ta nhanh chóng bước lên đón:

"Xin hỏi các vị đi bao nhiêu người ạ?"

"Tôi đã đặt chỗ."

Nụ cười tươi tắn bên khóe môi Uông Tư Hàm cũng không thu hết lại, dáng vẻ của cô không thuộc loại khiến người ta kinh ngạc, nhưng mang theo nụ cười rạng rỡ tự nhiên lại lộ vẻ thanh thuần thoải mái vô cùng:

"Tôi họ Uông."

"Xin hai vị chờ một lát."

Nhân viên phục vụ mỉm cười mang theo vẻ xin lỗi, sau đó xoay người nói chuyện với người trực quầy hai câu rồi lại vội vàng bước lên:

"Tiểu thư Uông đặt chỗ ở đại sảnh đúng không ạ?"

“Là chỗ ở cạnh hồ nước dựa sát vào vách tường.”

Uông Tư Hàm rõ ràng là không phải đến cửa hàng này lần đầu, cô nói rất quen thuộc.

“Xin đi theo tôi.”

Nhân viên phục vụ kiểm tra thấy không sai, đang muốn dẫn hai vị khách đi đến chỗ ngồi thì một giọng nói chợt truyền đến từ đằng sau:

“Cố thiếu gia, sao lại trùng hợp thế này?”

Cố Trầm Chu và Uông Tư Hàm cùng dừng chân quay đầu lại nhìn, đúng lúc nhìn thấy Hạ Hải Lâu dắt theo một cô bạn gái dáng người cao ráo cười dài đi từ ngoài cửa vào.

Đuôi lông mày của Cố Trầm Chu hơi nhướn lên một chút, đang muốn lên tiếng thì Uông Tư Hàm đứng bên cạnh anh đã lên tiếng trước:

“Liễu Liễu?”

Ngữ điệu rất kinh ngạc.

“Tư Hàm?”

Cô gái đang kéo tay Hạ Hải Lâu cũng vô cùng ngạc nhiên, lập tức buông đối phương ra đứng thẳng người lại:

“Trùng hợp vậy à!”

Cố Trầm Chu nhìn lướt qua Uông Tư Hàm và bạn gái của Hạ Hải Lâu rồi lại nhìn lướt qua Hạ Hải Lâu, chỉ thấy đối phương hơi nhếch môi với anh, hoàn toàn không kiêng dè mà mỉm cười cực kì khiêu khích.

“Sao cậu lại đi cùng anh ta đến đây?”

Ngữ điệu của Uông Tư Hàm rõ ràng là có chút khác thường, trong mắt Cố Trầm Chu thì đây có thể coi như là biểu hiện đối phương đã dựng thẳng radar lên.Nhưng đôi chút khác biệt này cũng không bị cô gái tên Liễu Liễu quen biết Uông Tư Hàm phát hiện ra, cô ấy còn đang mải đắm chìm trong sự kinh ngạc:

“Người này là bạn mình, Tư Hàm, cậu cũng quen anh Hải Lâu?”

Đã gọi là Hải Lâu rồi cơ đấy… Cố Trầm Chu và Uông Tư Hàm cùng nghĩ như vậy.

Uông Tư Hàm nhìn Hạ Hải Lâu, vẻ mặt hiện lên chút kì quái:

“Cũng không phải quen, từng nghe đến thôi.”

Nói đoạn cô mỉm cười với Hạ Hải Lâu, dáng vẻ không quá nghiêm túc đến mức ngay cả Liễu Liễu cũng nhìn ra được.

Liễu Liễu nhìn Hạ Hải Lâu bên cạnh rồi lại quay sang nhìn Uông Tư Hàm, bản thân cô cũng cảm thấy có chỗ không ổn, Hạ Hải Lâu đứng bên cạnh cô liền nâng tay lên ôm bả vai đối phương, mỉm cười nói:

“Thật mới lạ, tên thân mật của em là Liễu Liễu? Rất đáng yêu. Đây là bạn tốt của anh –“

Hắn cố tình kéo dài âm một chút:

“Họ Cố. Em quen cô bạn gái của anh ta à? Xem ra hôm nay vận may không tệ, một đôi bạn thân, hai người bạn tốt đều có đôi có cặp.”

Ý nghĩa trong lời này thực sự rất rõ ràng, chính là đang nói Cố Trầm Chu với Uông Tư Hàm là một đôi, hắn với Liễu Liễu cũng là một đôi.

Cố Trầm Chu và Uông Tư Hàm đương nhiên là không có ý kia, nhưng Liễu Liễu bị Hạ Hải Lâu ôm lấy lại đỏ mặt ngoan ngoãn đứng im không hề giãy dụa, rõ ràng là cũng có một hai phần ý nghĩ như thế.

Ánh mắt Uông Tư Hàm nhìn Hạ Hải Lâu đã giống ánh mắt nhìn một con sói, nhưng lúc quay đầu nhìn lại về phía Liễu Liễu thì nụ cười của cô lại mang theo sự vui vẻ như bình thường:

"Hôm nay thật sự quá khéo, hai người cũng là đến dùng cơm chiều sao? Vậy chúng ta dùng cơm cùng nhau luôn đi!"

Hai mắt Liễu Liễu sáng bừng:

"Được đấy, mình –"

Cô liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu một cái.

Hạ Hải Lâu nói với người phục vụ đứng trơ trọi ở bên cạnh:

"Tôi họ Hạ, đã đặt chỗ ở đây."

Nhân viên phục vụ vội vàng nói với người trực quầy trước mặt hai câu rồi lập tức quay sang cười nói:

"Chỗ hai vị đặt vừa khéo ở sát ngay bên cạnh, cho dù không ghép bàn lại thì vẫn rất thuận tiện cho việc trò chuyện."

Uông Tư Hàm vừa hơi nhíu mày thì Liễu Liễu đã toét miệng cười rộ lên:

"Tư Hàm, chỗ cậu đặt là chỗ mà lúc trước chúng ta ngồi khi cùng đến ăn đúng không? Vốn mình cũng định đặt chỗ đó nhưng lễ tân nói với mình rằng chỗ ấy đã bị đặt, không ngờ lại chính là cậu."

Đôi mày của Uông Tư Hàm giãn ra, cũng tự nhiên rời khỏi vị trí bên cạnh Cố Trầm Chu đến đứng bên cạnh Liễu Liễu thấp giọng nói chuyện với nhau.

Hạ Hải Lâu đương nhiên cũng không thể tùy tiện đứng bên cạnh nghe hai cô bé thì thầm nói chuyện, vì thế hắn đành phải 'bất đắc dĩ' nhường chỗ rồi đi đến bên cạnh Cố Trầm Chu.

Bốn người đi theo nhân viên phục vụ đến chỗ mà bọn họ đã đặt.

Đại đường của Ngư Trang được thiết kế rất có phong cách riêng, ở chéo góc đằng sau là một hồ suối phun nước phun lên rất cao, nước chảy róc rách, khe đá phủ đầy rêu xanh cùng một vài loại hoa cỏ mọc trên vách đá, núi giả ngập trong nước, những con cá chép có màu sắc rực rỡ bơi thành từng đàn lượn qua lượn lại trong nước tạo cảm giác rất thoải mãi.

Ngoại trừ hồ nước lớn này ra thì trong đại sảnh còn có hai con lạch nhỏ giao nhau, chiều rộng của con lạch này khoảng hai thước, ở giữa dùng cầu đá nhỏ để kết nối khiến toàn bộ đại sảnh được chia thành từng phần, tiếp đó lại có vài chậu cây cảnh được xếp lên để che khuất tầm mắt, đây chính là chỗ VIP bán tự nhiên.

Chỗ Uông Tư Hàm đặt nằm ở đằng sau hồ nước, nơi này nằm tựa vào bức tường phía sau đại sảnh nên vô cùng yên tĩnh, bên phải có một mảng gạch xanh đậm, bên trái là vài chú cá bơi tới bơi lui, bất kể là cảnh quan hay sự riêng tư đều được đảm bảo nhất định, có thể coi là một chỗ ngồi rất tốt.

Bốn người ngồi xuống quanh một chiếc bàn tròn, còn chưa nói được mấy câu mà hai cô gái đã nắm tay nhau đi vào toilet tiếp tục trao đổi.

Chỉ còn lại Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu ngồi đối diện nhau.

Cuối cùng Cố Trầm Chu cũng lên tiếng, anh hỏi thẳng:

"Hạ Hải Lâu, cậu có thấy nhàm chán muốn nói chuyện chút không?"

86. Chương 86: Dùng Cơm (2)

"Sao cậu lại đi cùng với Hạ Hải Lâu?"

Uông Tư Hàm kéo Liễu Liễu đi vào trong toilet liền vội vã hỏi.

Liễu Liễu hơi nhíu mày:

"Là Nhã Lâm giới thiệu cho mình, sao thế, cậu cũng quen biết người này à?"

Nhã Lâm mà Liễu Liễu nói là Triệu Nhã Lâm, ba người bọn họ đều là sinh viên cùng lớp, quan hệ của Uông Tư Hàm và Liễu Liễu khá tốt, còn với Triệu Nhã Lâm thì vốn không có mấy tiếp xúc:

“Người này mình từng nghe qua, tiếng tăm không được hay lắm.”

Hai người cũng coi như bạn tốt, loại chuyện này cũng không cần phải nói quanh co, Uông Tư Hàm nói thẳng với Liễu Liễu:

“Thích dùng tiền mua người, hơn nữa còn không ngại nam nữ.”

Cô hơi dừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

“Cậu quen biết anh ta lúc nào?”

Nghe xong lời nói của Uông Tư Hàm thì vẻ mặt Liễu Liễu cũng không dễ nhìn lắm, thật lâu sau mới nói:

“Ngày hôm qua Nhã Lâm nhắc đến anh ta với mình.”

Hôm qua mới nhắc đến mà hôm nay đã đi dùng cơm với anh ta một mình?

Uông Tư Hảm cảm thấy trước mắt tối sầm…

“Tôi nhàm chán thế nào?”

Khi hai quý cô trốn đi nói chuyện riêng, đối thoại giữa Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu cũng đang tiếp tục. Sau khi câu ‘nhàm chán’ vừa rồi của Cố Trầm Chu ra khỏi miệng, Hạ Hải Lâu trưng ra bản mặt vô tội hỏi lại đối phương.

Cố Trầm Chu:

“…”

Lúc này người phục vụ bên cạnh cũng mang ấm trà và ấm trà lên, đang muốn pha trà cho khách thì Cố Trầm Chu đã khoát tay ngăn lại:

“Để đó đi, tôi tự làm.”

Nhân viên phục vụ nhẹ nhàng đặt ấm trà xuống rồi xoay người đi phục vụ những khách hàng khác.

Bấy giờ Hạ Hải Lâu mới thả lỏng thân thể tựa người lên lưng ghế, rút một điếu thuốc từ trong túi áo ra châm lửa, rít một hơi rồi mới cười nói:

“Ai cũng thích người đẹp, Cố thiếu gia, anh nói xem đạo lí này có đúng không?”

Những lời này hắn nói rất ẩn hàm, cố ý không chỉ ra ‘người đẹp’ là ai.

Cố Trầm Chu mỉm cười, không ngờ lại hỏi:

“Cậu nói người đẹp là chỉ ai?”

Ai da da! Bữa tiệc lớn sao lại bất chợt hùa theo thế này! Còn có xu hướng vờ như nhường nhịn nữa chứ?!

Hạ Hải Lâu kinh hãi quá độ, suýt chút nữa đã làm tàn thuốc lá trên tay run lên rơi xuống quần áo.

“Hai người quay lại rồi.”

Cố Trầm Chu đột nhiên quay đầu lại mỉm cười nói với Uông Tư Hàm và Liễu Liễu cùng quay về, chặn ngang lời Hạ Hải Lâu chưa kịp nói hết.

Lòng dạ hẹp hòi của Hạ Hải Lâu lập tức bùng phát, thầm nói hai người kia đi thẳng một đường sang đây còn chưa chú ý đến người khác đâu, kết quả là một người đưa lưng về hai cô ấy đã phản ứng lại ngay lập tức, việc này đúng là quá tệ hại quá đáng ghét!

Uông Tư Hàm mỉm cười với Cố Trầm Chu rồi đẩy Liễu Liễu bên cạnh mình vào chỗ ngồi cạnh Cố Trầm Chu, bản thân cô thì ngồi xuống bên cạnh Hạ Hải Lâu.

Uông Tư Hàm mỉm cười chào Cố Trầm Chu rồi đẩy Liễu Liễu bên cạnh vào chỗ ngồi bên cạnh Cố Trầm Chu, cô thì ngồi xuống bên cạnh Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu nhướn mày, bật lửa vẫn chưa cất vào trong túi áo được xoay một vòng giữa những ngón tay, ý cười bên môi chợt lóe lên rồi vụt tắt – mục đích hắn đưa một người bạn tốt của Uông Tư Hàm đến đây đã đạt được, đúng là một cô em tài giỏi, không cần hắn mở miệng đã sắp xếp mọi việc ổn thỏa.

Người đều đã đông đủ, Cố Trầm Chu gọi nhân viên phục vụ kêu cậu ta đưa thực đơn đến.

Nhưng rõ ràng là Uông Tư Hàm vô cùng quen thuộc với nơi này, cô vốn không cần chờ nhân viên đưa thực đơn lên đã hỏi thẳng là có món gì mới hay không, sau khi có được câu trả lời khẳng định của nhân viên phục vụ liền gọi món ăn mới kia cùng một nồi cá cay, sau đó lại hỏi Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu có muốn ăn không.

Hạ Hải Lâu nào có đến để ăn? Hắn lắc đầu cực kì dứt khoát nhưng không quên hỏi Liễu Liễu:

"Em có muốn ăn gì không?"

Liễu Liễu liếc mắt nhìn Uông Tư Hàm một cái, mỉm cười có hơi mất tự nhiên đáp:

"Món em thích ăn chính là nồi cá cay đó."

Uông Tư Hàm trong ngoài bất nhất mỉm cười đánh mắt về phía Hạ Hải Lâu một cái, sau đó nhìn Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu mỉm cười:

"Cô gọi đi, tôi ăn gì cũng được."

Uông Tư Hàm lại gọi thêm hai món, vẫn là đồ ăn có khẩu vị khá cay.

Hạ Hải Lâu nghe đến đó chợt xen vào một câu:

"Cho hai món nào thanh đạm một chút."

Lại quay sang hỏi Cố Trầm Chu:

"Anh thích đồ ăn thanh đạm đúng không?"

Uông Tư Hàm hơi sửng sốt, vội vàng gọi thêm một đĩa cá hấp cùng vi cá sốt chua rồi mang chút ngại ngùng nói:

"Tôi ở Khánh Xuân đã quen ăn cay, đến đây rồi mà không ăn cay thì cảm thấy không đủ hương vị."

Khẩu vị của Cố Trầm Chu quả thực là thanh đạm nhưng cũng không phải là không thể ăn cay. Nói một cách tổng thể thì anh cũng không quá nghiêng về cay hay nhạt, dù sao cũng chỉ là một bữa cơm thôi nên ngay từ đầu đã không định mở miệng. Nhưng nếu giờ Hạ Hải Lâu đã chen vào, cho dù quan hệ của anh và Hạ Hải Lâu thực sự không được tốt lắm thì cũng sẽ không tranh cãi vì chuyện như thế — đáng gì đâu?

Bởi vậy anh chỉ nhẹ nhàng thờ ơ bỏ thêm một câu: 'Khẩu vị người nhà khá thanh đạm' coi như giải thích và khẳng định.

Hạ Hải Lâu nói thêm:

"Mang bốn chai rượu lên trước đi."

Nói đoạn nhìn về phía Cố Trầm Chu:

"Hai chúng ta uống vài ly, Cố thiếu gia không ngại chứ? Về phần các quý cô…"

Hắn mỉm cười nói với Uông Tư Hàm và Liễu Liễu:

"Chắc là không uống mấy thứ này, hai người thích đồ uống gì?"

Thực đơn này coi như đã quyết định xong.

Điểm tâm và bia được đưa lên trước, Liễu Liễu và Uông Tư Hàm rốt cuộc cũng không gọi đồ uống mà chọn một món canh lót dạ ngon lành.

Hạ Hải Lâu cầm chiếc khui nắp chai mở hai chai rượu ra, đưa cho Cố Trầm Chu một chai, bản thân cầm một chai rót một ly đầy ắp, hắn nâng lên lắc nhẹ một cái với Cố Trầm Chu rồi uống một hơi cạn sạch.

Vẻ mặt Cố Trầm Chu không hề thay đổi cũng uống một cốc, sau đó mở miệng hỏi thăm quan hệ của Liễu Liễu và Uông Tư Hàm. Đến giờ đề tài mới được khơi lên.

Thì ra Liễu Liễu và Uông Tư Hàm không chỉ là bạn cùng học trong trường đại học mà còn là bạn cũng phòng, hiện giờ cả hai đều đã thi đỗ vào hệ nghiên cứu sinh ở cùng một trường, còn là sinh viên dưới cùng một giáo sư hướng dẫn, quan hệ vẫn luôn rất tốt.

Liễu Liễu vì có gương mặt xinh đẹp cùng dáng người thu hút nên lúc học đại học đã được rất nhiều nam sinh tỏ ý muốn theo đuổi, nhưng thời điểm ấy cô đang một lòng chuẩn bị thi nghiên cứu sinh nên không có suy nghĩ về chuyện yêu đương, bởi vậy vẫn luôn độc thân. Cho đến giờ thi đỗ nghiên cứu sinh rồi vượt qua học kì đầu tiên một cách hoàn mỹ, mọi mặt đều đã yên ổn mới cân nhắc đến những chuyện khác. Đúng lúc được Triệu Nhã Lâm giới thiệu với Hạ Hải Lâu, mỗi lời nói đều tâng bốc Hạ Hải Lâu vô cùng bất tận, nói hắn đẹp trai có địa vị lại nhiều tiền, quả thực là anh đẹp trai giàu có! Nếu bản thân đã có ý định lại vừa vặn có người phù hợp thì Liễu Liễu đương nhiên là động lòng muốn gặp mặt một lần, tiếp đó hai người vừa gặp nhau lần đầu đã cảm thấy rất hòa hợp, lại thêm là do bạn thân giới thiệu, Liễu Liễu nghe ngóng địa điểm thấy không có vấn đề gì liền vui vẻ nhận lời – tối hôm nay chính là lần đầu tiên hai người hẹn hò.

Từ khung cảnh đến các mặt phục vụ của nhà hàng rất được Uông Tư Hàm yêu thích này đều không tệ.

Mọi người ngồi quanh bàn nói chuyện không được bao lâu thì một nồi cá cay lớn đã được bưng lên. Hai mắt Uông Tư Hàm sáng rực, buông lời mời mọi người cùng ăn gì đó rồi bản thân đã tự gắp một miếng thịt cá trước, chấm vào nước tương dấm chua rau thơm rồi bỏ vào miệng, vừa chua vừa cay! Lại gắp thêm một miếng nhúng và trong dầu lạc, đã thơm lại còn cay!

Liễu Liễu rõ ràng là đã thường xuyên dùng cơm với Uông Tư Hàm, thấy chị em tốt ăn vui vẻ như vậy thì tâm tình cũng trở nên thích thú, bỏ qua đủ loại suy nghĩ về Hạ Hải Lâu mà cực kì hớn hở bắt đầu vừa ăn vừa nói chuyện với Uông Tư Hàm, hai người vừa nói chuyện vừa chấm đồ ăn cho nhau.

Hạ Hải Lâu tuy gọi rượu ngay từ đầu nhưng rõ ràng là không có ý định uống rượu với Cố Trầm Chu, trừ ly rượu đầu tiên hai người cạn ly ra thì hắn vẫn tự rót tự uống, thỉnh thoảng lại bỏ thêm vài câu rồi đề tài lại chuyển từ quan hệ của Liễu Liễu với Uông Tư Hàm lên sự nghiệp học tập của hai người.

Liễu Liễu:

"Là ngành có liên quan đến quy hoạch và xây dựng thành phố, gần đây chúng tôi đang viết luận văn chuyên ngành, quan điểm của Tư Hàm rất mới mẻ, là vấn đề quy hoạch thành phố từ góc độ cá nhân."

Bởi vậy có thể thấy được quan hệ của hai cô gái quả thực rất tốt, Uông Tư Hàm sinh ra trong gia đình chính trị đương nhiên sẽ càng chú ý đến việc giữ bí mật mọi chuyện hơn người bình thường, nhưng hiện giờ xem ra thì cô rõ ràng là luôn chia sẻ thảo luận với Liễu Liễu về quá trình làm đề tài luận văn của bản thân:

"Quy hoạch thành phố giống như người ta sinh sống trong thành phố vậy, mọi người vĩnh viễn không thể nào có cùng đẳng cấp với nhau được, mức sinh hoạt của một quần thể quyết định yêu cầu của bọn họ với hoàn cảnh sống, điều kiện như thể nào là thích hợp nhất với quần thể này? Có thể chống chịu được gánh nặng của cả một quần thể không? –"

Ý tưởng trung tâm thực ra rất đơn giản, chính là lấy con người làm gốc. Đề tài bắt đầu xoay quanh vấn đề quy hoạch thành phố.

Hai cô em vốn là dân chuyên ngành thì không nói, các cô đều là loại nghiêm túc học tập.

Hạ Hải Lâu và Cố Trầm Chu cũng không hẳn là người trong nghề, Cố Trầm Chu trong khoảng thời gian học tập ở nước ngoài, bởi vì chuỗi cảnh mơ kia nên ngoại trừ các loại kiến thức đầy đủ cần thiết ra thì anh học hành cũng cực kì khắc khổ, ít nhiều gì cũng nhắc đến mấy thứ này. Về phần Hạ Hải Lâu, hắn nói chuyện không nhiều nhưng mỗi câu đều đánh trúng trọng điểm, nói xong lời cuối cùng thì ngay cả Uông Tư Hàm vốn có chút thành kiến với Hạ Hải Lâu cũng cảm thấy kinh ngạc, không thể không thừa nhận đối phương quả thực biết không ít.

Trò chuyện về đề tài này một lúc đương nhiên là sẽ chuyển đến khía cạnh phát triển thành phố, thành thị phát triển tương đương với kinh tế phát triển. Hạ Hải Lâu và Cố Trầm Chu nói đến đủ loại chủ đề có liên quan đến kinh tế.

Loại đề tài này Cố Trầm Chu tuyệt đối không xa lạ, hai người trao đổi vài câu có liên quan đến công ty, còn nói thêm về cổ phiếu, quỹ và ngoại hối, thuật ngữ chuyên nghiệp cũng khá nhiều, nói chuyện không được hai câu thì đề tài đã chuyển sang chính trị, Hạ Hải Lâu nói vài ba cái tên khiến Cố Trầm Chu cười khẽ.

Cố Trầm Chu tùy tiện tiếp lời rằng ai đi những đâu làm chuyện gì, Hạ Hải Lâu cũng ngầm hiểu mà cười rộ lên.

Liễu Liễu ngồi bên cạnh nghe thấy thú vị, bữa ăn cũng không hề tẻ ngắt. Cho dù hai người Cố Hạ nói chuyện với nhau về những đề tài có liên quan đến chính trị và tài chính thì vẫn luôn quan tâm đến hai cô gái, thỉnh thoảng cũng chuyển đề tài lên những chuyện mà mọi người đều có thể tiếp chuyện được. Về phần những chuyện có liên quan đến chính trị, trong lòng Liễu Liễu cũng ngầm hiểu rằng hai người kia chỉ nói chút chuyện ở bên ngoài, cô không phải người ở nơi đấu đá đó nên đương nhiên không hiểu rõ lắm nội dung ẩn dưới những câu nói của đối phương, nhưng cho dù chỉ nghe qua qua là ai làm chuyện càn quấy gì cũng hiểu được là rất thú vị: Cơ hội tám chuyện tuyệt vời là đây, đã thế còn là chuyện thật hoàn toàn, cơ hội như thế này không phải lúc nào cũng có đâu!

Bữa cơm chiều này cô ăn vô cùng vui vẻ, vừa có bạn tốt lại gặp được bạn nam gợi cảm giác không tệ, mọi người có chung đề tài, tư tưởng cũng cực kì hợp nhau, ý tưởng vừa bị Uông Tư Hàm hủy diệt không khỏi nhen nhúm từ tro tàn. Cô thật sự không cân nhắc quá nhiều nhưng vẫn cảm thấy hình như giữa Hạ Hải Lâu và Uông Tư Hàm có hiểu lầm chi đó thì phải? Dù sao nghe ngữ điệu vừa rồi của Uông Tư Hàmcũng có vẻ không hiểu lắm về Hạ Hải Lâu!

Một nồi cá cay lớn đúng là đủ cay, Cố Trầm Chu gắp hai miếng rồi không chạm đến nữa, Hạ Hải Lâu dường như cũng không quá thích khẩu vị như vậy nên cũng không ăn mấy.

Chỉ có Uông Tư Hàm và Liễu Liễu vừa kêu cay phất tay quạt quạt lưỡi vừa thi nhau gắp, tốc độ tuyệt đối không chậm nhanh chóng ăn sạch sẽ nồi cá bằng phần ăn cho ba người.

Ăn xong cả một nồi cá to, hai cô em mỗi người lại uống thêm một bát canh thanh đạm rồi ngồi phịch xuống ghế, có vẻ không muốn cử động nữa.

Uông Tư Hàm ngồi lười biếng một lúc thì bỗng nhiên đứng bật thẳng dậy, đồng thời còn kéo theo Liễu Liễu rồi nói với Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu:

"Chúng tôi đi ra vườn hoa đằng sau một lát."

Đây cũng là một cảnh đẹp của Ngư Trang: Phía sau sảnh chính còn có một chiếc hồ lớn hơn nữa tạo hình con cá, hai bên hồ nước thỉnh thoảng lại có một đám cá không sợ người nhảy bật lên rồi rơi xuống, đều là do Ngư Trang nuôi.

Cố Trầm Chu gật đầu.

Lúc này Hạ Hải Lâu cũng cầm điếu thuốc thứ hai ra châm lên, Liễu Liễu chưa đi được vài bước nhìn thấy một màn này thì ấn tượng tốt với Hạ Hải Lâu lại tăng thêm: Cô nhớ rõ vừa rồi lúc mình với Uông Tư Hàm quay về thì Hạ Hải Lâu đang hút thuốc lập tức dụi tắt điếu thuốc, hiện giờ các cô rời đi thì Hạ Hải Lâu mới châm tiếp – bất kể là vì điều gì thì cũng là vô cùng để ý đến cảm giác của các cô.

Đương nhiên, so với Liễu Liễu ở bên kia đang tập trung nhất vào điểm chính, Uông Tư Hàm lại chỉ để ý đến điểm phụ: Cùng là người ở trong giới, Uông Tư Hàm sẽ không tưởng rằng mình có 'hiểu lầm' với Hạ Hải Lâu, chỉ là không thể nhịn nổi cảm thấy đối phương đúng là một tay sát gái lão luyện, vẫn chưa biểu lộ sự ân cần ra mà trái tim của bạn thân cô đã bắt đầu xao động không ngừng.

Các cô gái rời đi rồi, bàn cơm nhất thời chìm vào im lặng.

Cố Trầm Chu nâng ly rượu lên nhấp một ngụm, cũng không động đến thức ăn trên bàn nữa.

Hạ Hải Lâu đợi một lát, thấy Cố Trầm Chu thực sự không muốn ăn gì thêm mới đứng dậy nói:

“Chúng ta cũng tản bộ một chút, đi ngắm vườn hoa ở đây chứ?”

Cố Trầm Chu thờ ơ gật đầu, đứng dậy đi cùng Hạ Hải Lâu về phía sau.

Muốn đi từ sảnh chính đến vườn sau phải đi qua một đoạn hành lang không ngắn, hành lang làm toàn bằng gỗ, vách tường bên cạnh được khảm thủy tinh, bên dưới lớp thủy tinh đều là mấy loại cá cảnh nhiệt đới đủ màu sắc. Có mấy đứa bé chạy trên hành lang nô đùa ầm ĩ, vung tay đuổi theo những loài cá cảnh nhiệt đới xinh đẹp này.

Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu nhanh chóng đi xuyên qua hàng lang, hồ nước cực lớn cách đó một quãng đập vào tầm mắt, một đám chim chóc tản mát xung quanh hồ nước, có con cực kì gan dạ còn đậu trên bàn ghế đá dùng cho khách nghỉ ngơi, tư thế cao ngạo ngẩng đầu ưỡn ngực, cũng có những con bình tĩnh thản nhiên dùng mỏ chải lông.

Cố Trầm Chu tìm một vị trí khá tĩnh lặng rồi dựa vào cột trụ trên hành lang nghỉ ngơi.

Hạ Hải Lâu đút một tay trong túi quần đứng bên cạnh Cố Trầm Chu, một tay khác vẫn kẹp điếu thuốc nhưng không hề bỏ vào miệng, chỉ nhìn một lát thứ màu đỏ tươi kia lấp lóe trong đêm tối. Đúng lúc này di động của Hạ Hải Lâu vang lên một tiếng, hắn lấy ra liếc mắt nhìn một cái, khóe môi xuất hiện chút ý cười khó nắm bắt:

“Đúng là bắt đầu hành động rồi, bên anh có nhận được tin tức gì không?”

Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu một cái.

Ngoài dự đoán. Hắn thầm nghĩ, trong lòng lại mỉm cười lặng lẽ.

Đương nhiên, cũng là trong dự kiến.

Dưới sự đối lập của tình hình ván cờ lớn, một chút hợp tác nho nhỏ cũng không phải là không thể thực hiện được… Không, không nên nói là ‘Hợp tác’, hắn là ‘Hiểu mà không nói’.

Tuy rằng với bí thư Uông mà nói thì Hạ Nam Sơn hay Bành Tùng Bình đều là chướng ngại vật, nhưng từ tình hình trước mắt có thể thấy rằng kéo Bành Tùng Bình vẫn thuận lợi hơn kéo Hạ Nam Sơn một chút. Hạ Nam Sơn tuy rằng mạnh mẽ dứt khoát, nhưng chỗ nên cẩn thận vẫn không hề thua vào tay cha anh dù chỉ một chút, phẩm đức cá nhân cũng không có chỗ nào phải đặc biệt chỉ trích…

Nếu muốn giết gà dọa khỉ, Bành Tùng Bình là một lựa chọn tốt.

Nếu chọn Bành Tùng Bình, khoảng cách với Hạ Nam Sơn đương nhiên có con đường đối lập thứ hai.

Ngón tay Cố Trầm Chu giật nhẹ, Hạ Hải Lâu đứng bên cạnh anh cũng phối hợp đưa một điếu thuốc qua.

Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu rồi hơi hé miệng, điếu thuốc kia liền chui vào giữa hai hàm răng của anh.

‘Phụt’ một tiếng, Hạ Hải Lâu đã rút bật lửa ra đánh lửa.

Dưới ngọn lửa phập phù, gương mặt hắn nửa tối nửa sáng, phần giấu trong bóng tối lộ ra vẻ thần bí mà ái muội, phần lộ ra ngoài ánh sáng lại đẹp trai rạng người, sáng và tối kết hợp cực kì hoàn mỹ.

Cố Trầm Chu để đối phương đưa tay châm thuốc, hít sâu một hơi mới chậm rãi phun ra, thầm nghĩ người bên cạnh này đúng thật là một gã giống con công nhất mà mình từng gặp… Nếu như thực sự muốn giành phụ nữ với hắn thì kết quả tám phần là khó nói.

Đợi đối phương rít mấy hơi thuốc xong, Hạ Hải Lâu mới dùng ngữ điệu thoải mái nói:

“Trao đổi một chút cũng đâu có gì, mà nào phải là lần đầu tiên, có gì hay mà cần phải giấu diếm?”

Hắn tuy nói nhưng tầm mắt lại di chuyển bừa bãi trên người Cố Trầm Chu.

Tối hôm nay, Cố Trâm Chu cũng không nghiêm chỉnh giống như bình thường.

Anh nghiêng người tựa vào cây cột, hai tay đều đút trong túi quần, miệng hút thuốc từng hơi một, thỉnh thoảng lại dùng răng nanh cắn điếu thuốc rồi rung nhẹ khiến lớp tro bụi thật dài bị chấn động rơi xuống

đất, làn khói mờ nhạt cùng bóng tối bao phủ quanh người anh, gương mặt ôn hòa quanh năm không thay đổi bị kéo xuống để lộ một người khác – hay chỉ là một trong số đó – một Cố Trầm Chu lạnh lùng mà tùy tiện.

Thật hiếm có. Hạ Hải Lâu thầm mỉm cười cực kì đắc ý, gần như muốn vươn tay ra chạm vào gương mặt chân thật kia, đồng thời hắn cũng không kìm được nghĩ: Cố Trầm Chu như vậy có mấy kẻ biết và thấy được?

— Ví dụ như bạn từ nhỏ của Cố Trầm Chu, Vệ Tường Cẩm?

"Có chuyện gì đáng để trao đổi?"

Cố Trầm Chu không nói gì nhưng vẫn mở miệng. Hạ Hải Lâu nói đến Khương Đông thì anh cũng trả lời về Khương Đông. Nhưng chuyện này thực ra không có gì hay cần trao đổi, Đổng Xương Tề hay Khương Đông thì cũng chỉ là một hai con tốt nhỏ trong ván cờ lớn, tác dụng lớn nhất chỉ là để liên hệ đến người đứng đằng sau.

Hạ Hải Lâu xoa cằm mỉm cười:

"Lão ta không đáng, vậy người nào đó đằng sau thì sao?"

Bành Tùng Bình ư… Cố Trầm Chu rũ mắt, đã hiểu được ý của Hạ Hải Lâu: Hạ Nam Sơn lần này là bày tỏ thái độ, cố ý hợp lực cùng phe Uông bắt lấy Bành Tùng Bình.

Mọi chuyện tiến hành thực sự quá thuận lợi. Cố Trầm Chu không kìm được thầm nghĩ.

Phe Uông hợp tác với Hạ Nam Sơn trong việc lần này là bởi vì Hạ Nam Sơn có thể hợp tác, hơn nữa loại hợp tác này cũng sẽ không tổn hại đến lợi ích của phe Uông.

Hạ Nam Sơn thì sao?

Bắt Bành Tùng Bình đương nhiên là có lợi với bản thân ông ta, nhưng với phe Úc mà nói lại là một đả kích không lớn không nhỏ.

Thái độ này của Hạ Nam Sơn rốt cuộc là đang tung hỏa mù để chuẩn bị thời cơ phản công một đòn hạ gục, hay là đáy lòng ông ta hiểu rõ phe Úc đã nắm chặt được phe Uông?

"Rất không tệ?"

Cố Trầm Chu không để lộ chút cảm xúc trên mặt.

"Có người sẽ từ chối ư?"

Càng quen biết với Hạ Hải Lâu thì lời nói của anh càng trực tiếp. Không phải bởi vì Hạ Hải Lâu không hiểu những trao đổi hàm súc, mà là bởi vì mỗi lần kéo dài thêm mấy vòng thì Hạ Hải Lâu sẽ phát triển câu chuyện ra đủ các phương hướng kì quái, hơn nữa phát triển qua lại thì hình như mục đích cuối cùng đều chỉ có một…

Hạ Hải Lâu cười khẽ một tiếng, nghiêng đầu trả lời Cố Trầm Chu:

"Tôi đoán là không."

Hai người đứng sóng vai nhau, Hạ Hải Lâu vừa nghiêng đầu nói chuyện thì hai cái đầu chỉ thiếu chút nữa là chạm vào nhau, sợi tóc đã phát sinh chút tiếp xúc thân mật.

Cố Trầm Chu đứng im không động đậy nhưng lại liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu.

Là đang cảnh cáo hắn đấy! Hạ Hải Lâu thầm chậc chậc hai tiếng trong lòng, đang muốn nói chuyện liền nhìn thấy Liễu Liễu mang theo gương mặt mỉm cười ở hành lang bên phảiđang đi một mình sang bên này, hình như là muốn sang đây chào hỏi.

Hạ Hải Lâu mỉm cười với đối phương, sau đó đột nhiên vươn tay sang choàng qua người Cố Trầm Chu ngăn cản tầm mắt của anh, tay trái lại vòng qua phía sau đầu của đối phương, vươn ngón trỏ đặt lên miệng làm một động tác xuỵt.

Liễu Liễu hơi sửng sốt.

Vẻ tươi cười trên gương mặt Hạ Hải Lâu trở nên âm u lạnh lùng, hắn nhìn Liễu Liễu thêm một lúc nữa nhưng không làm thêm động tác gì mà là đang đánh giá Cố Trầm Chu sắp nhẫn nhịn đến cực hạn, cực nhẹ nhàng thu tay lại rồi bày ra một gương mặt thành khẩn:

"Vừa rồi tôi nhìn thấy một con sâu trên bả vai anh."

Lúc hắn nói chuyện thì khóe mắt cũng đồng thời nhìn lướt qua Liễu Liễu đứng cách đó không xa, thấy đối phương ngập ngừng đứng im một lát rồi xoay người bỏ đi.

Rất thức thời. Hạ Hải Lâu vừa thầm nghĩ như vậy đã nghe thấy Cố Trầm Chu cười nói:

"Hạ Hải Lâu, nếu tôi thật sự muốn phụ nữ, còn chờ cậu trừng mắt đuổi người chắc?"

87. Chương 87: Nụ Hôn

Hạ Hải Lâu suýt chút nữa không kìm được tiếp một câu: 'Anh có gan thì thử xem.'

Đương nhiên nói như vậy thì một trăm phần trăm là Cố Trầm Chu sẽ trở mặt, hơn nữa làm không tốt thì anh ta chắc chắn sẽ đi tìm phụ nữ ngay trước mặt hắn để thử xem… Từ từ, hướng đi này hình như có hơi gây tò mò thì phải? Làm gì đó ngay trước mặt hắn… Vẻ mặt Hạ Hải Lâu không nhịn được trở nên kì quái, hắn ho hai tiếng loại bỏ hình ảnh kì dị nào đó trong đầu, vẻ mặt không hề dao động cười đáp:

"Dù sao anh cũng không có hứng thú với Uông Tư Hàm đúng không? Ngay từ đầu đã chỉ là ăn một bữa cơm mà thôi. Hiện giờ nhìn lại thì đó chẳng phải chính là một bữa tối có hương vị không tệ sao?"

Hắn giơ tay tỏ ra bản thân vô tội.

Cố Trầm Chu lấy tàn thuốc đã tắt trên miệng xuống ném thẳng vào thùng rác, không nói gì cả mà đi thẳng về phía sảnh chính.

Bả vai Hạ Hải Lâu hạ xuống, tự động đi theo sau đối phương.

Hai người song song quay về chỗ ngồi lúc trước, Uông Tư Hàm và Liễu Liễu đều đã quay về, đồ ăn trên mặt bàn đã được thu dọn sạch sẽ, hai cô gái mỗi người bưng một tách trà xanh ngồi sát cạnh nhau đùa giỡn.

Vị trí của Uông Tư Hàm là đối diện với lối vào hành lang, lúc Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu đến gần thì cô nhìn thấy hai người trước Liễu Liễu, tiếng nói chuyện lập tức hơi ngừng lại.

Liễu Liễu dường như cũng phát hiện ra nên quay đầu lại nhìn lướt qua, cũng thấy được hai người. Vẻ mặt cô không có bao nhiêu khác biệt nhưng thái độ rõ ràng là có phần câu nệ.

Uông Tư Hàm đứng dậy nói:

"Hai người các anh đã về rồi, hôm nay kết thúc ở đây nhé?"

Liễu Liễu đột nhiên chen vào:

"Tư Hàm, chúng mình đi với nhau đi, tùy tiện dạo chơi một lát!"

Uông Tư Hàm quay đầu mỉm cười:

"Chúng ta nghĩ thật giống nhau – Vừa rồi mình cũng đang định nói vậy với cậu!"

Hai cô gái đều đã quyết định, Cố Trầm Chu cũng không nhắc lại chuyện sẽ đưa người về nhà, cùng đi ra bên ngoài rồi gọi xe tiễn hai cô gái đi, Cố Trầm Chu xoay người đi lấy xe, Hạ Hải Lâu cũng chậm rãi đi theo bên cạnh anh về vị trí đỗ xe ngay sát cạnh xe anh.

"Lần sau gặp."

Cố Trầm Chu đứng cạnh cánh cửa chỗ ghế lái, vừa dùng chìa khóa xe mở khóa vừa nói với Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu 'ừ' một tiếng nhưng không hề nhúc nhích, vị trí đỗ xe của hai người liền nhau, Cố Trầm Chu đứng cạnh cửa chỗ ghế lái, hắn cùng đến đây nhưng không đi về phía cánh cửa bên chỗ ghế lái mà là đứng trước vị trí ghế phó lái.

Cố Trầm Chu cũng không quá để ý, xoay người mở cửa xe, vừa mới kéo cửa xe ra khoảng cách vài li thì một bàn tay đã vươn qua chặn ngay trên cửa xe, sau đó ấn cửa xe 'sầm' một cái đóng chặt lại! Cùng lúc đó, Hạ Hải Lâu nghiêng người về phía Cố Trầm Chu, ở trong bãi đỗ xe ngầm không có ai hôn chuẩn xác lên môi đối phương.

Chậc chậc chậc, bị đánh hay bị đá gì đó… khoảng khắc hôn lên đôi môi kia Hạ Hải Lâu vẫn còn nghĩ như vậy, nhưng giây tiếp theo lại phát hiện hình như đối phương không hề phản ứng lại.

Là đang ngây người hay là…?

Hạ Hải Lâu không kìm được điều chỉnh tầm mắt nhìn về phía Cố Trầm Chu, thầm nghĩ muốn thấy rõ vẻ mặt của đối phương.

Khoảng cách giữa hai người quá gần.

Da thịt gần gũi chạm vào nhau, hơi thở thân thiết quấn quít, cảm giác gần sát đến mức có thể cảm nhận từng cử động rất nhỏ của đối phương – lại thân cận đến mức hoàn toàn không nhìn thấy rõ gương mặt của nhau.

Ý tưởng mơ hồ nào đó xẹt qua tâm trí Hạ Hải Lâu. Nhưng hắn không hề tự hỏi, chỉ nhẹ nhàng cắn nuốt đôi môi trước mắt theo bản năng.

Thật mềm mại.

Giống hệt như trong trí nhớ.

Dường như còn giống cả nước suối trong veo.

Hương vị của Cố Trầm Chu là đây?

Không không, người này không hề có cảm giác nhạt nhẽo như thế.

Vậy anh ta…?

Người vẫn đứng thẳng bất chợt có phản ứng.

Không quá mãnh liệt cũng không hẳn là ôn hòa, nhưng anh ta bắt đầu đáp lại, hơn nữa tốc độ cũng không chậm.

Lúc này Hạ Hải Lâu thực sự là bị làm cho kinh ngạc, sự ngạc nhiên lớn đến vậy khiến hắn theo bản năng muốn nhìn thấy rõ mặt Cố Trầm Chu nên nhịn không được hơi lùi về đằng sau một chút.

Có lẽ là cảm nhận được động tác của Hạ Hải Lâu, cũng có lẽ là vì đúng lúc, đầu lưỡi của Cố Trầm Chu liếm nhẹ một cái lên môi đối phương.

Ướt át, nóng rực.

Cảm giác nóng bỏng trong nháy mắt cùng sự ẩm lạnh đến ngay sau đó khiến đáy lòng Hạ Hải Lâu chấn động mạnh!

Hắn lập tức từ bỏ ý tưởng muốn nhìn rõ mặt đối phương của bản thân, ngược lại càng hung ác nhào đến khiến đối phương càng xâm nhập trao đổi với mình nhiều hơn.

Môi cùng môi quấn quít, răng nanh va vào răng nanh, đầu lưỡi quấn quýt với đầu lưỡi.

Hạ Hải Lâu tập trung toàn bộ tinh thần vào nụ hôn sâu trao đổi nước bọt này, theo lý mà nói đây là cơ hội mà hắn đã mong chờ rất lâu nên không có thời gian để thất thần tự hỏi những chuyện khác, nhưng thực tế thì nó rất kì lạ, hắn vừa đắm chìm vào trong hành vi thân mật này và cũng hoàn toàn chắc chắn rằng bản thân hết sức tập trung; nhưng song song hắn cũng vô cùng tinh tường cảm nhận được tư duy của mình đang phát triển, hắn đang suy nghĩ về Cố Trầm Chu, người này ngay khoảnh khắc này đang hoàn toàn nắm giữ tư duy của hắn, cũng đang lấp đầy mỗi một tấc một góc trong đầu hắn.

Hắn kinh ngạc, vui sướng, nghi hoặc, suy tư, đắc ý, thỏa mãn… Toàn bộ tất cả cảm xúc đều đơn giản là vì sự thân mật không thể đoán trước được này, cũng đơn giản chỉ vì người trước mắt mình.

Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu, Cố Trầm Chu, Cố Trầm Chu, Cố Trầm Chu, Cố Trầm Chu –

Giọng nói vô hình vang lên trong tâm trí và trái tim hắn, nhắc đi nhắc lại cùng một cái tên.

Không khí tích trữ trong ***g ngực dần trở nên mỏng manh, trái tim nhảy nhót dữ dội phối hợp cùng giọng nói vô hình kia như đang đánh trống reo hò gì đó.

Hạ Hải Lâu đắm chìm trong nụ hôn môi với Cố Trầm Chu.

Bọn họ ướm thử, truy đuổi, tranh đấu, sau đó lại chẳng thể phân biệt thắng bại mà tạm thời yên lặng, sau khi tự nghỉ ngơi một lát thì lại bắt đầu một vòng tranh đấu mới –

Toàn thân Hạ Hải Lâu đều tập trung vào vận động khiến người ta mê muội này, đồng thời hắn cũng chắc chắn rằng Cố Trầm Chu cũng tập trung như hắn: Có lẽ không phải là cả thân lẫn tâm, nhưng trong chuyện này đối phương tuyệt không hề chán ghét mà là hưởng thụ.

Cố Trầm Chu là loại người gì?

Cố Trầm Chu chính là loại người như thế này: Anh ta có lẽ sẽ ẩn nhẫn, cũng có thể dối trá, nhưng ẩn nhẫn cùng dối trá đều là quá trình để anh đạt được mục đích cuối cùng xứng đáng với sự ẩn nhẫn đó, mà không phải là vì bản thân mình.

Đây là một người đàn ông không bao giờ khiến bản thân phải chịu ấm ức.

Hạ Hải Lâu lẳng lặng nghĩ, lại ngầm mỉm cười trong lòng: Đúng vậy, anh ta cần gì phải khiến bản thân chịu ấm ức?

Mỗi một việc anh ta làm, có thể không xuất phát từ mong muốn của bản thân nhưng nhất định là bắt nguồn từ ý định của chính mình.

Mỗi một trình tự đều đã được người đàn ông này thiết lập sẵn.

Vậy giờ phút này thì sao?

Thâm ý cùng thiết lập của anh ta là gì?

Hoặc là, lúc này đây anh ta chỉ đơn thuần là không muốn kiềm chế nữa, không cần phải tự khống chế, cảm giác không quan trọng, cảm giác có thể thử được, cảm giác muốn thử xem –

Không vội. Hạ Hải Lâu mỉm cười với chính mình. Nhìn đi, cuối cùng cũng đến lúc này thôi.

Vị rỉ sắt cực nồng đột nhiên lan tỏa giữa hai đầu lưỡi đang quấn quít.

Hô hấp của Hạ Hải Lâu chợt khựng lại, vị tanh mặn tràn ngập trong khoang miệng, vừa khiến người ta cảm thấy buồn nôn lại vừa cho người ta sự sảng khoái say mê, tư duy của hắn nhanh chóng tan rã, phút chốc lại giống như dã thú truy đuổi con mồi nên liều lĩnh mà xâm nhập thật sâu.

Cố Trầm Chu đột nhiên nghiêng đầu.

Môi hai người lướt nhẹ qua nhau, đầu lưỡi nhanh chóng tách ra, chút tia sáng màu bạc cũng chợt lóe lên trong không khí rồi biến mất.

Sau đó khóe môi Cố Trầm Chu hơi nhếch lên.

Vành tai của Hạ Hải Lâu không kìm được thoáng giật nhẹ. Hình như hắn nghe thấy đối phương nói gì đómà lại như không phải, nhưng quả thực có một luồng khí ấm áp quét qua hai má hắn, giống như đóa mây trời mềm mại bồng bềnh không thể chạm đến.

Tiếng cửa xe va chạm lại vang lên một lần nữa.

Hạ Hải Lâu tỉnh táo lại nhìn về phía trước: Chỉ trong thời gian mấy chục giây hay thậm chí là vài giây ngắn ngủi mà Cố Trầm Chu đã ngồi vào vị trí ghế lái, khởi động xe rồi thành thạo lái xe ra khỏi bãi đỗ xe.

Hạ Hải Lâu nhìn chiếc xe của Cố Trầm Chu biến mất khỏi tầm mắt, vai lưng cùng thả lỏng, người cũng tựa lên cửa xe ở đằng sau.

'Hương vị không tệ' ư?

Hạ Hải Lâu ngẫm nghĩ về câu mà Cố Trầm Chu vừa nói với hắn.

Tuy rằng hương vị quả thực không tệ, nhưng những lời này rõ ràng hẳn là tôi nói mới đúng… Hắn vươn tay sờ sờ lên môi, cảm giác buồn bực vì bị cướp mất lời thoại chợt dâng lên.

9 giờ 43 phút tối, Uông Tư Hàm chia tay với Liễu Liễu về đến nhà mình.

Uông Bác Nguyên đang ngồi xem văn kiện trong phòng khách, ông nghe thấy tiếng mở cửa liền vẫy tay với con gái mình:

"Về rồi? Bữa tối thế nào?"

Nói đến ăn, Uông Tư Hàm liền tự động bày ra gương mặt tươi cười rạng rỡ đầy thỏa mãn:

"Rất ngon ạ!"

Uông Bác Nguyên:

"…"

"Cha sao thế?"

Trên mặt Uông Tư Hàm liền xuất hiện vẻ nghi hoặc đầy vô tội mà nhìn Uông Bác Nguyên, sau đó cô bật cười:

"Ý con là bữa cơm tối ăn rất ngon ấy mà!"

Uông Bác Nguyên lắc đầu bất đắc dĩ, mặc kệ trò bỡn cợt của con gái mà tiếp tục xem văn kiện.

Uông Tư Hàm ngược lại nhẹ chân đi đến bên cạnh sô pha, dựa vào Uông Bác Nguyên ngồi xuống rồi chủ động nói về chuyện của buổi tối hôm nay:

"Cố Trầm Chu rất tốt nhưng con không cảm thấy có gì đặc biệt, con mới gặp anh ta hai lần thôi mà cha."

Điều cô muốn nói cũng không phải cái này, Uông Bác Nguyên đương nhiên là quan tâm đến cuộc sống của con gái, nhưng cũng không phải người sốt ruột canh chừng, phải nắm giữ tình hình kết bạn của con gái mình đến từng giây từng phút. Cô chủ yếu muốn nói đến chuyện xảy ra sau đó:

"Cha, hôm nay con gặp được Hạ Hải Lâu."

Nghe đến cái tên đó, chân mày của Uông Bác Nguyên lập tức cau lại:

"Sao con lại gặp nó?"

Ông biểu lộ một chút không hài lòng. Là một quan chức của thành phố trực thuộc Trung ương, Uông Bác Nguyên đương nhiên là không đặt Hạ Hải Lâu vào trong mắt; nhưng là một người cha có con gái lại rất thương yêu quý trọng đứa con gái đó, kẻ như Hạ Hải Lâu cần phải đề phòng cảnh giác!

"Gặp được ở Ngư Trang đó cha, lúc chúng con sắp dùng cơm thì Hạ Hải Lâu đưa Liễu Liễu cùng đến."

Uông Tư Hàm giải thích:

"Liễu Liễu chính là Liễu Tân Dĩnh, bạn tốt của con."

Uông Bác Nguyên đặt văn kiện trong tay xuống:

"Sao đó thì sao?"

"Sau đó con đề nghị mọi người cùng dùng bữa."

Uông Tư Hàm nói:

"Hôm qua con mới nói với Cố Trầm Chu rằng muốn đến Ngư Trang dùng bữa, hôm nay Hạ Hải Lâu đã biết được địa điểm lại còn có thể quen được bạn của con…"

Nói đến đây cô liền nhíu mày:

"Con cảm thấy có hơi kỳ quái, cha, vì sao Hạ Hải Lâu phải làm như vậy? Trước đó con vốn không hề gặp mặt anh ta lần nào, hơn nữa quan hệ giữa cha và Chủ tịch Úc lại là đối lập…"

Phân tích đến đây thì đáp án thực ra đã rất rõ ràng.

Một bữa cơm trước đó cũng chỉ có vài người, nếu không phải vì cô thì đáp án chỉ có thể là Cố Trầm Chu.

"Con thấy quan hệ giữa hai người đó thế nào?"

Uông Bác Nguyên hỏi, ông cũng không thể nào đi để tâm đến chuyện của đám con cháu.

Uông Tư Hàm cúi đầu ngẫm nghĩ một lát:

"Con cảm thấy Hạ Hải Lâu không thể nào không chú ý đến."

"Hử?"

"Không có loại cảm giác không hợp, huống chi sự xuất hiện của Hạ Hải Lâu có chỗ nào hợp lí? Cố Trầm Chu với con không có quan hệ như thế kia, Hạ Hải Lâu mang theo người lại quá kì lạ, Liễu Liễu vốn không phải người trong giới chúng con, ngoại trừ là bạn của con ra thì đưa cô ấy theo có gì khác với việc mang theo một cô gái bình thường khác?"

Uông Tư Hàm phân tích, sau đó nghĩ đến một câu 'Anh thích món ăn thanh đạm' của Hạ Hải Lâu lúc ở trên bàn cơm cùng những đối thoại trong lúc dùng bữa, cô có phần do dự bổ sung:

"Con cảm thấy quan hệ giữa Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu hình như có chỗ kì quái… Hai người đó dường như rất ăn ý…"

Uông Bác Nguyên không nói gì cả, một lát sau mới khẽ gật đầu.

88. Chương 88: Bia Đỡ

Mãi cho đến lúc lái xe về đến Chính Đức Viên thì Hạ Hải Lâu vẫn còn đang suy nghĩ về nụ hôn kia của Cố Trầm Chu.

Đương nhiên, đó quả thực là một nụ hôn vô cùng ngon lành giống với tưởng tượng của hắn như đúc, khiến người ta ăn một lần rồi còn muốn ăn nữa, ăn thêm một lần lại muốn nuốt chửng tất cả xuống…

Ngọn gió núi mát lành lùa vào trong xe qua cửa kính xe để mở, một tay Hạ Hải Lâu đặt lên tay lái, một tay còn lại kẹp điếu thuốc, hơn nữa khuỷu tay lộ hẳn ra bên ngoài xe. Tàn thuốc bị đặt trong cơn gió nhẹ thổi qua không ngừng nên cháy cũng nhanh hơn bình thường, chỉ chốc lát sau, Hạ Hải Lâu châm thuốc xong còn chưa rít được hai hơi mà giữa hai đầu ngón tay chỉ còn lại một mẩu đầu lọc thuốc lá ngắn ngủn.

Hắn không bận tâm vẩy đám tàn thuốc đi, rít một hơi cuối cùng, ném điếu thuốc vào gạt tàn trong xe rồi mới chậm rãi phun một luồng khói thuốc ra, đang định lái xe chạy nốt đoạn đường núi cuối cùng thì nhìn thấy đằng trước có hai người một trước một sau đang tản bộ.

Là ông nội của Cố Trầm Chu cùng cảnh vệ bên cạnh ông nội anh ta.

Mọi người đều ở cùng một hơi, đây cũng không phải là lần đầu tiên Hạ Hải Lâu nhìn thấy ông nội của Cố Trầm Chu, đám đời thứ ba như bọn họ ở trước mặt thế hệ trước đã cầm súng giành chính quyền quả thực là không có mặt mũi gì, bình thường họ cũng sẽ không chạy đến chỗ những người thế hệ trước để tự tìm mất mặt, dù sao các trưởng bối phấn đấu đi lên từ trong gian khổ phần lớn đều giữ nguyên phong tác ngày trước, mắt nhìn không quen thị hiếu hiện nay, huống chi hắn dù tốt dù xấu thì vẫn được xem như là loại khác người nhất…

Lần này lại gặp trên đường, Hạ Hải Lâu vừa nghĩ ngợi vừa không tự chủ được đánh tay lái một vòng, chân đạp phanh dừng xe lại bên cạnh Cố lão.

"Chào ông nội Cố ạ."

Nếu đã dừng xe lại thì Hạ Hải Lâu cũng không thể nào ngồi trên xe thò đầu ra nói chuyện với Cố lão, xe vừa dừng đã tự giác kéo cửa xe ra bước xuống chào hỏi.

Lúc này Hạ Hải Lâu và Cố Trầm Chu đi ăn cơm về thì thời gian không muộn cũng chả còn sớm, đã khoảng chín mười giờ rồi. Hôm nay Cố lão cũng là giữa chừng thì có hứng, định đi dạo loanh quanh một lúc trước khi ngủ, đợi về nhà sẽ lên giường nghỉ ngay. Ông cũng không ngờ rằng mình đi được một nửa sẽ gặp phải Hạ Hải Lâu, càng không ngờ rằng Hạ Hải Lâu nhìn thấy ông lại xuống xe chào hỏi.

Đương nhiên đối phương lễ phép dừng xe chào hỏi là tốt, cho dù hiện giờ hai nhà Cố Hạ có chút khúc mắc, nhưng với thân phận của Cố lão thì cũng không thể không chừa chút mặt mũi cho đám con cháu, ông không chỉ mỉm cười gật đầu mà còn hỏi thêm một câu:

"Tiểu Hạ về rồi à, vừa mới đi đâu đó?"

Đây là một câu khách sáo rất điển hình, Cố lão chỉ thuận miệng hỏi chứ hoàn toàn không thèm bận tâm mình nhận được câu trả lời như thế nào – đây cũng không phải con cháu nhà mình, ai bận tâm nó sẽ ra sao chứ!

Không ngờ Hạ Hải Lâu lại thật sự trả lời, hơn nữa câu trả lời này còn lập tức gợi lên được hứng thú của Cố lão:

"Cháu vừa đi ăn cơm với Trầm Chu, con gái của bí thư Uông cũng có mặt, vừa mới chia tay nhau về nhà…"

Cố lão nghe vậy liền hơi nghiền ngẫm:

"Con gái của bí thư Uông à, tôi nhớ hình như gọi là gì ấy nhỉ?…"

Ông quay đầu hỏi cảnh vệ của mình.

Trọng điểm quan tâm đến quá rõ ràng! Hạ Hải Lâu lập tức cảm thấy bữa tiệc lớn của mình lại bị nhòm ngó, hơn nữa còn đúng vào lúc mình đã ăn xong điểm tâm, đang ngồi chờ món chính được đưa lên, cho dù muốn nhịn cũng không thể nhịn được! Khóe môi hắn giật nhẹ, ngoài cười nhưng trong không cười:

"Tên là Uông Tư Hàm ạ."

Từ ngày trước đến giờ Cố lão còn chưa từng gặp qua loại sóng gió nào? Thái độ của Hạ Hải Lâu đột nhiên có thay đổi cũng lọt vào mắt Cố lão, nhưng ông không nghĩ nhiều lắm: Với tình hình hiện tại của hai nhà, thái độ như thế này mới là bình thường đấy! Cố ý dừng xe chào hỏi ư? Đó mới là hành động quái lạ.

Chào hỏi xong rồi thì một già một trẻ cũng không còn gì để trao đổi, Cố lão tùy tiện nói hai câu rồi để Hạ Hải Lâu rời đi, mình lại tiếp tục tản bộ.

Hạ Hải Lâu bước vào xe một lần nữa, mang theo tâm tình đặc biệt khó có thể hình dung, vừa bước vào nhà đã nhìn thấy Hạ Nam Sơn đang ngồi trong phòng khách.

"Vào đây."

Hạ Nam Sơn thấy Hạ Hải Lâu đi vào liền trực tiếp lên tiếng.

Hạ Hải Lâu ném chìa khóa xe trong tay sang một bên, ngoan ngoan đi đến ngồi xuống sô pha đối diện với Hạ Nam Sơn.

Hạ Nam Sơn dường như đang cân nhắc điều gì đó, sau khi nói một câu thì tiếp tục nhắm mắt, ông giữ yên lặng khoảng năm ba phút rồi mới mở mắt ra lần nữa:

"Vừa rồi Lan Phương đến đây ngồi một lúc, còn mang theo một hộp đồ muối chua tự cô ấy làm cho cháu."

"A."

Sắc mặt Hạ Hải Lâu không hề thay đổi.

"Lát nữa cháu sẽ gọi điện thoại cảm ơn dì ấy."

Hạ Nam Sơn vuốt ve đầu chiếc gậy không hề lên tiếng, trong lòng ông có quá nhiều nỗi thất vọng và bất lực, nhưng ông chưa bao giờ để người khác phát hiện ra nỗi thất vọng và bất lực này, không một ai biết, Hạ Hải Lâu cũng không thể.

Hạ Nam Sơn tiếp tục nói:

"Buổi tối hôm nay cháu dùng bữa với Cố Trầm Chu –"

Đáy lòng Hạ Hải Lâu giật thót một cái: Cho dù sẽ biết nhưng tốc độ này hình như quá nhanh thì phải?

"Có biết buổi chiều hôm nay Cố Trầm Chu vừa mới nhúng tay vào chuyện của Đổng Xương Tề không?"

"Dạ?"

Hạ Hải Lâu sửng sốt:

"Cố Trầm Chu nhúng tay vào, sao lại là anh ta?"

Lúc hắn nói đến câu này thì không hiểu sao trong đầu chợt sinh ra một ý niệm: Người này đúng là không hề lẫn lộn chuyện chính sự và tán tỉnh…

Khi Hạ Nam Sơn nhận được tin tức này thực ra cũng rất bất ngờ. Làm đồng nghiệp với Cố Tân Quân đã lâu, ông ta còn tưởng rằng vị Bộ trưởng Bộ Tổ chức này sẽ cẩn thận ở đằng sau đẩy con trai mình ra ngoài, không ngờ lại cho con trai quyền tự do lớn đến thế ở phía sau, là muốn con trai nhà mình tham gia vào để rèn luyện một chút ư?

Quả đúng là ngoài dự đoán của mọi người…

Một Cố Trầm Chu cũng không đáng để Hạ Nam Sơn tốn bao nhiêu thời gian, chỉ thuận miệng nói một câu với Hạ Hải Lâu mà thôi. Vừa rồi ông gọi Hạ Hải Lâu vào đây, mục đích chủ yếu vẫn là ở câu nói đầu tiên.

Dương Lan Phương có lẽ không đủ khôn khéo về mặt nào đó nhưng vẫn vô cùng quan tâm và tận sức chăm sóc Hạ Hải Lâu. Đáng tiếc Hạ Hải Lâu không hề để ý đến chuyện này.

Cùng lúc này, thực chất bản thân Hạ Nam Sơn cũng đang cân nhắc rất nhiều lần, rốt cuộc có nên đứng đằng sau kéo Khương Đông lại một lần không?

Chuyện Khương Đông gia nhập vào phe Bành Tùng Bình ông đã biết từ lâu, thậm chí ngay cả lí do vì sao hiện giờ Khương Đông từ bỏ không bám lấy ông, ngược lại đi đầu quân cho Bành Tùng Bình vốn không hòa hợp với ông, trong lòng ông cũng nắm rõ. Lúc ấy không chạm đến Khương Đông, một phần là vì Dương Lan Phương, mặt khác là Hạ Nam Sơn vốn không coi nhân vật nhỏ này ra gì, nếu ông biết chuyện này, vậy thì tìm lúc nào đó thông qua Khương Đông khiến Bành Tùng Bình phạm sai lầm, để ông ta đưa ra phán quyết sai lầm cho những chuyện quan trọng cũng chỉ là chút chuyện nhỏ thuận tay. Nhưng mọi chuyện thay đổi quá nhanh, ông còn chưa kịp ra tay mà nhiệm kì mới đã sắp đến gần.

Tiếp đó, nếu không kéo Khương Đông thì Bành Tùng Bình đã định trước là sẽ không gặp hay, nếu đã nói đến người này thì chỗ tốt của ông ta không ít, nhưng chỗ hỏng cũng không phải là không có: Tuy rằng phe Uông trước mắt không cố ý hợp tác với ông để bắt Bành, nhưng đến lúc thực sự bắt Bành thì khó đảm bảo đối phương sẽ không quay lại đâm một cái ngáng chân ông ở phía sau. Huống chi nếu việc đó thực sự xảy ra, tình cảm trong hai ba mươi năm sẽ…

Nhưng nếu không kéo Khương Đông thì sao? Đương nhiên là lốc xoáy sẽ tập trung lên người ông, đến mức này rồi, Cố Tấn Quân cũng được, Uông Bác Nguyên cũng thế, họ đều không thể nào buông tha, nếu thời gian đến sớm một chút thì Chủ tịch Úc sẽ cố gắng bảo vệ ông, nhưng hiện tại đã đến mức này, dù Chủ tịch còn đủ sức bảo vệ cũng chưa chắc sẽ tiếp tục bảo vệ ông.

Chiếc đèn chùm lớn treo trên giữa trần nhà rọi phòng khách sáng trưng.

Không biết từ lúc nào, Hạ Hải Lâu đã rời khỏi đại sảnh đi lên lầu.

Hạ Nam Sơn khép hờ mắt lại, im lặng ngồi trên sô pha thật lâu không hề lên tiếng.

Dưới ánh đèn, chiếc bóng của ông đã hòa thành một thể với đám đồ đạc trong nhà.

Trái ngược với Uông Tư Hàm và Hạ Hải Lâu một trước một sau đã quay về nhà. Cố Trầm Chu sau khi từ biệt cũng không quay về Thiên Thụy Viên ngay lập tức, anh lái xe đến một khu dân cư nằm trong thành phố. Khu dân cư ẩn khuất yên tĩnh này ngoà việc có khung cảnh xung quanh khá đẹp thì cũng không phải nơi có điểm gì đặc biệt.

Chỉ là chắc vài người trong tiểu khu sẽ biết, giữa những căn nhà một tầng trong tiểu khu này có một căn thuộc về hộ gia đình họ Khương, chức vụ của mộ vị trong gia đình họ Khương này chính là Cục trưởng Cục Giám sát Dược phẩm; một vài người có quan hệ sâu hơn còn có thể biết được, vị Cục trưởng Cục Giám sát Dược phẩm này gần đây đang sứt đầu mẻ trán vì chuyện nào đó, cho dù uống bao nhiêu trà lạnh với người đẹp cũng không thể dập tắt ngọn lửa thiêu đốt trong lòng ông ta. Mà người có quan hệ thân thiết nhất cũng không thể biết – đúng vậy, ngoại trừ Cố Trầm Chu vừa đến đây cùng một vị có liên quan chưa bước vào cuộc ra, không một ai biết rằng nơi này sẽ diễn ra một màn kịch hay ngay lập tức.

Hàng cây ngô đồng xác xơ đứng thẳng bên rìa đường, những phiến lá to dài phất phơ trong gió hút hết sự khô nóng của một ngày.

Đèn đường hai bên soi sáng mặt đường bạc màu bóng loáng, tiểu khu này cũng có thể xem là một nơi giàu có, toàn bộ con phố không hề mở cửa hàng để đảm bảo người sống trong tiểu khu có thể hưởng thụ sự yên tĩnh từng giây từng phút giữa thành phố sầm uất.

Cố Trầm Chu dừng xe ở cuối con đường, nhân viên bảo vệ tiểu khu nhô đầu ra khỏi phòng chờ nhìn về phía anh, có lẽ là cảm thấy vị trí của chiếc xe ở rất xa nên không làm gì cả mà lại rụt đầu về.

Đêm tối tĩnh lặng. Thỉnh thoảng có một hai chiếc xe phóng vụt qua bên cạnh Cố Trầm Chu đi về phía cổng chính của tiểu khu.

Anh đến hơi sớm nhưng cũng không bận tâm lắm, chỉ hai ba giây sau, một chiếc xe Audi màu bạc đi từ phía đối diện đến. Cố Trầm Chu chỉnh kính cửa sổ xe đóng lại, nhìn chiếc xe kia phóng thẳng đến trước cổng chính thì đột nhiên bị một người phụ nữ nhảy ra cản lại –

Một lát sau, lái xe bước xuống.

Lại thêm một lúc lâu nữa, bảo vệ của tiểu khu cũng đi ra.

Nhưng đa phần người vây quanh chỉ trỏ là già trẻ đang sống trong tiểu khu…

Năm phút trôi qua.

Cố Trầm Chu liếc nhìn đồng hồ.

Cửa sau của chiếc xe mở ra, một người đàn ông mập mạp đi cùng một người phụ nữ khác cùng xuống xe. Từ rất xa Cố Trầm Chu chỉ nhìn thấy bọn họ nói mấy câu, người phụ nữ chặn đầu xe đột nhiên lách thoát khỏi sự khống chế của lái xe và bảo vệ, bổ nhào vào trong lòng người đàn ông trung niên, người đàn ông trung niên cuống quít vội đẩy người phụ nữ đó ra, nhưng người phụ nữ trung niên vừa cùng ông ta xuống xe vẫn luôn đứng bên cạnh lập tức cho ông ta một cái bạt tai!

Cái tát này đánh cũng rất mạnh, dù ở cách xa nhưng Cố Trầm Chu dường như vẫn nghe thấy được tiếng vang thanh thúy. Ngồi ở trong xe mà khóe môi anh hơi nhếch lên, một nụ cười mờ nhạt xuất hiện rồi lại biến mất.

Cố Trầm Chu không tiếp tục nhìn những chuyện xảy ra sau đó nữa, anh đã xem được chuyện mình muốn xem, người khác muốn chụp ảnh cũng đã chụp được – [Chuyện Cục trưởng Cục Giám sát Dược phẩm bao tình nhân đổ bể, phu nhân tặng cho Cục trưởng một cái tát ngay trước mặt mọi người].

Miệng của Đổng Xương Tề có kín hay không, chuyện đó ngay từ đầu đã không quan trọng.

Đổng Xương Tề và Khương Đông này từ tuồn hàng đến vi phạm pháp luật đã làm hết không chỉ một việc, lúc trước mọi chuyện chưa lộ ra chẳng qua là nhờ có chút chỗ dựa lại chưa lọt vào mắt cấp trên thôi, hiện giờ đã có quan cao muốn lôi bọn họ xuống, cho dù Đổng Xương Tề ngậm chặt miệng không chịu khai thì tự bản thân Khương Đông nuôi ba bốn tình nhân, chỉ cần tùy tiện mua chuộc xúi giục một người đã có thể

lấy được đầy đủ chứng chứ để Ban Kiểm tra Kỉ luật tham gia vào việc điều tra – chuyện đã cháy đến người mình, Khương Đông còn ngồi ổn sao?

Tiếp đó chỉ e bất kể là Bành Tùng Bình hay Hạ Nam Sơn thì lão đều phải dốc hết sức lực đi cầu xin.

Anh không chen tay vào được bên Bành Tùng Bình thì tự khắc có người của phe Uông đi lo liệu. Nhưng phía Hạ Nam Sơn… Cố Trầm Chu rũ mắt, khởi động xe đánh vô lăng, chiếc xe lặng lẽ lùi vào trong bóng tối.

Hành động của Hạ Nam Sơn không dễ phỏng đoán, dấu vết của Hạ Hải Lâu lại có thể theo dõi được. Anh trộn đều chuyện của Đổng Xương Tề, Hạ Hải Lâu xuất phát từ sự hứng thú với anh rất có khả năng sẽ đuổi theo, nhưng chuyện này dù sao cũng là điểm mở đầu của ván cờ, Hạ Hải Lâu tuy cuồng vọng nhưng không ngu xuẩn, chưa chắc đã thật sự chui đầu vào trong nước.

Chỉ có khơi lên càng nhiều dục vọng của Hạ Hải Lâu, khiến kẻ vẫn không học được cách thỏa hiệp này nhanh chóng bước vào vũng nước –

Một Cố Trầm Chu không quá giống trước kia.

Một nụ hôn có hương vị không tệ lắm.

Rất tính toán, đúng không?

=====

Tác giả có lời muốn nói:

[Tiểu kịch trường chi Nhạc chuông điện thoại hay Nghe nói lúc hai người đàn ông đã sống cùng nhau…]

Nghe nói ngày a tháng b năm c sau đó, quan hệ của Cố Hạ rất khác thường, thỉnh thoảng sẽ là anh yêu em hoặc em giúp anh.

Ngày nào đó hai người hẹn nhau đi ăn cơm, Cố đến chỗ đã đặt trước thì đột nhiên nhớ ra một chuyện cần dặn dò Hạ, vì thế bấm số gọi vào di động của đối phương.

Nháy mắt:

Rào rào [Tiếng sóng vỗ]! Xoát, xoát [Tiếng lưỡi dao chém vào không khí]

Chiên đầu tôm Chiên đầu tôm Chiên đầu tôm là chiên đầu tôm

Cố:… [Ngẩng đầu][Nhìn ra ngoài cửa]

Hạ:… [Cầm di động đi vào phòng]

Cố: Gu của em có thể cao hơn chút không?

Hạ: [Không phục] Gu của em thế nào mà không cao! [Bấm nút điện thoại gọi ngược lại]

Lại thêm một nháy mắt khác:

Chi chi chi! Chi chi chi! [Ghi âm tiếng khỉ kêu thật][Lấy được từ sơn trang Thiên Hương trên núi Thiên Hương].

Khỉ con em thật xấu, khỉ con em thật ngốc, khỉ con em vừa xấu vừa ngốc lại đáng yêu. [Lặp lại][Hợp tấu đồng âm].

Hạ: [Cười liệt cả miệng][Giơ ngón cái] Gu của anh cao thật!

Cố: Orz.

89. Chương 89: Nhúng Tay

Không khác dự đoán của Cố Trầm Chu lắm, tối hôm trước sau khi nghe được tin tức có liên quan đến Cố Trầm Chu từ chỗ Hạ Nam Sơn, Hạ Hải Lâu vốn đang nhàn rỗi đến mức nhũn cả tay lập tức để tâm đến

toàn bộ những chuyện có liên quan đến Khương Đông. Chỉ cần để tâm chú ý đến, trò khôi hài của Khương Đông ở ngay bên ngoài tiểu khu ông ta sống cũng lọt vào trong mắt hắn.

Mấy tin tức này hắn đều nhận được sau khi rời giường. Lúc dùng bữa sáng Hạ Hải Lâu luôn chú ý đến từng động tác, cử chỉ cùng vẻ mặt của Hạ Nam Sơn, hắn phát hiện vẻ mặt Hạ Nam Sơn rất thản nhiên, thoạt nhìn không có gì khác so với lúc thường.

Bữa sáng hôm nay là cháo ăn kèm bánh bao chiên và mấy món lót dạ khác, răng Hạ Nam Sơn không tốt, lại thêm bình thường luôn dưỡng thân nên đã rất lâu không ăn mấy loại thức ăn chiên xào thế này.

Lúc bánh bao chiên đưa lên thì được đặt trực tiếp xuống trước mặt Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu cầm đũa gắp một cái, cắn một miếng rồi liếm liếm môi, tâm tư chuyển từ Hạ Nam Sơn lên Khương Đông, lại từ chỗ Khương Đông chạy sang bên Cố Trầm Chu.

"Ăn cơm thì ăn cho xong đi."

Hạ Nam Sơn ngồi một bên đột nhiên mở miệng, ông liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu một cái, đối phương đã đút luôn đũa vào miệng cắn.

Hạ Hải Lâu rất bình tĩnh rút đũa ra khỏi miệng:

"Thủ tướng, dì Dương có gọi điện thoại cho bác không?"

Cho dù Dương Lan Phương có quan hệ với Hạ Nam Sơn tốt đến đâu, đương nhiên cũng không thể gọi điện thoại nói cho Hạ Nam Sơn cả loại chuyện như chồng mình ngoại tình rồi tình nhân tìm đến tận cửa, huống chi chuyện mới xảy ra bao lâu? Nếu đối phương thực sự gọi điện thoại đến đây, Hạ Hải Lâu chắc sẽ phải suy ngẫm lại cẩn thận xem liệu mối quan hệ giữa hai người có thật sự thuần khiết như vậy không – chỉ e chuyện này người sáng suốt đều biết đây không chỉ là vấn đề tình cảm đơn thuần, chắc chắn sẽ bỏ qua việc có người ở phía sau nhúng tay vào trực tiếp lật đổ Khương Đông…

"Đương nhiên là không."

Hạ Nam Sơn nhíu mày vì câu hỏi không phù hợp của Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu cười nhạo một tiếng, lời nói ra có chút ám chỉ:

"Có vài người không cảm thấy như vậy đâu."

Đương nhiên mấy chuyện chó má đó vỡ lở vẫn không thể khiến Hạ đại thiếu gia tiêu phí thêm bao nhiêu thời gian, tai hắn đã thu được tin tức dựa vào câu 'Đương nhiên là không' kia của Hạ Nam Sơn nên tiếp tục nói:

"Tối hôm qua dì Dương có mang đồ chua đến đây, cháu vẫn chưa gọi điện thoại cảm ơn dì ấy, để hôm nay cháu đích thân qua đó một chuyến."

Lần này Hạ Nam Sơn thực sự đặt thìa xuống, liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu một cái.

Cái liếc này ẩn chứa cả sự dò xét lẫn đánh giá, Hạ Hải Lâu cười nói:

"Cháu cảm thấy dì Dương qua lại với nhà chúng ta lâu như vậy, nhưng chuyện lần này thật sự không thể lên tiếng nổi, chuyện của Khương Đông…"

Hắn thờ ơ gõ nhẹ tay lên bàn, chiếc bàn làm bằng gỗ đặc phát ra tiếng 'bịch bịch' nặng nề trầm đục.

"Hiện giờ dì Dương cũng không cần bận tâm quá nhiều đúng không ạ? Nhưng nếu muốn trong nhà không có thay đổi gì, có thể không cần bảo vệ Khương Động nhưng phải hỗ trợ dì Dương giữ được vị trí hoặc tiến thêm một bước, việc này cũng không phải quá khó mà."

"Bởi vì Cố Trầm Chu can thiệp vào chuyện này?"

Hạ Nam Sơn thản nhiên nói.

Hạ Hải Lâu chắc chắn là suýt bị nghẹn.

Hạ Nam Sơn lại hỏi:

"Rốt cuộc cháu ôm tâm tình như thế nào với Cố Trầm Chu? Coi cậu ta là đối thủ hay lại đang suy nghĩ đến thứ bậy bạ nào khác?"

Lần này Hạ Hải Lâu trả lời rất nhanh:

"Đương nhiên cháu coi anh ta là đối thủ!"

Hắn thật sự cũng không nói gì sai, đây là tình hình của hai người ở giai đoạn hiện tại, về phần mục đích ban đầu – dù sao tự bản thân Hạ Hải Lâu đã có phần ngứa ngáy khó nhịn.

Cũng không biết là Hạ Nam Sơn có tin hay không, dù sao ông cũng không nói gì nữa mà đợi sau khi ăn xong bữa sáng mới nói tiếp:

"Cháu muốn đến nhà dì Dương thì đi đi, trước khi đến nhớ gọi điện thoại qua trước."

Đây là biểu hiện ông đồng ý nhúng tay vào chuyện Khương Đông, thậm chí là cả Bành Tùng Bình ở phía sau, Hạ Hải Lâu hiếm có được một lần vui vẻ đến mức huýt một tiếng sáo.

Ngày cuối tuần Dương Lan Phương không cần đi làm, buổi tối hôm trước mới xảy ra chuyện như vậy bà cũng không thể đi ra ngoài, bởi vậy cả ngày nay bà đều ngồi trong nhà.

Bởi vì đã gọi điện thoại đến trước nên lúc Hạ Hải Lâu đến, trên gương mặt Dương Lan Phương lộ ra nét cười hiếm thấy, bà vội vàng kêu hắn vào nhà ngồi. Trên mặt bàn trà bằng kính có đặt đủ các loại hoa quả đã được rửa sạch gọt vỏ, còn cắt thành miếng nhỏ rồi cắm sẵn tăm, chỉ chờ Hạ Hải Lâu qua đó thưởng thức.

"Tiểu Lâm ăn chút hoa quả trước đi, món muối chua hôm qua dì mang đến ăn có ngon không?"

Dương Lan Phương ngồi đối diện với Hạ Hải Lâu cười hỏi.

"Thủ tướng rất thích."

Hạ Hải Lâu cười đáp, lúc nói chuyện hắn cũng đồng thời chú ý một cánh cửa bị đóng kín đối diện với phòng khách hình như có truyền đến một vài tiếng động.

Dương Lan Phương làm như không nghe thấy, nếu không kêu Hạ Hải Lâu ăn một ít hoa quả thì lại trò chuyện một chút về sinh hoạt hàng ngày, không hề nhắc đến chuyện về tình hình chính trị, thái độ hoàn toàn khác vẻ gấp gáp nóng ruột lúc vội vã chạy đến nhà Hạ Nam Sơn.

Dù sao hiện giờ người cần gấp cũng không phải là hắn, Hạ Hải Lâu tràn đầy hứng thú nói chuyện với Dương Lan Phương vài câu liền nghe thấy tiếng va chạm không tính là lớn truyền ra từ trong căn phòng đối diện với phòng khác. Hình như là tiếng chiếc chén va chạm với mặt bàn.

Sắc mặt Dương Lan Phương lập tức lạnh xuống, lại tỏ ra không sao cả tiếp tục đề tài vừa rồi:

"Tiểu Lâu, cháu đã thích cô gái nào chưa? Dì thấy cháu chẳng bao giờ đưa người bạn nào đến chỗ dì chơi, chẳng lẽ cháu coi dì là người ngoài?…"

Tương lai của Hạ Hải Lâu không phải chuyện bà có thể hỏi, bà cũng chẳng bao giờ nhắc đến chuyện đó, ngược lại vấn đề bạn gái vốn không có gì cần phải kiêng kị, Hạ Hải Lâu cũng đã đến tuổi, là bậc trưởng bối lại còn là phụ nữ, Dương Lan Phương cũng không thể không đặc biệt nhắc đến.

Đây không phải lần đầu tiên bà nói câu nói này, nhưng lại là lần đầu tiên nói một cách thấu hiểu đến vậy.

Hạ Hải Lâu cầm tách trà lên uống một hớp, thầm nghĩ hôm nay tôi đến đây thật sự là vì 'theo đuổi' 'bạn gái' đấy.

Vừa nghĩ như vậy, Hạ Hải Lâu lên tiếng:

"Dì, chú Khương có nhà đúng không ạ? Thủ tướng kêu cháu đến trò chuyện với chú Khương để học tập một chút."

Không đợi Dương Lan Phương trả lời thì cánh cửa đóng kín kia đã di chuyển, Khương Đông đi từ trong ra:

"Là Tiểu Hạ à? Cháu đến lúc nào thế? Vừa rồi chú ngồi trong phòng xem văn kiện nên không phát hiện ra cháu đến."

Hạ Hải Lâu mỉm cười:

"Không sao đâu ạ, là cháu nên đi vào chào chú mới đúng."

Miệng hắn nói những lời rất hay ho nhưng hai chân vẫn vắt chéo, ngồi nguyên trên ghế không hề động đậy.

Khương Đông không hề e ngại chuyện này, ông ta mỉm cười thân thiện đi đến ngồi xuống bên cạnh Dương Lan Phương. Nhưng Dương Lan Phương ngồi bên cạnh lại lập tức tỏ ra như mình vừa chạm phải thứ gì đó bẩn thỉu, bà giữ biểu cảm bình tĩnh đứng dậy, không quên bưng đĩa hoa quả trên bàn kính cố gắng che giấu:

"Tiểu Lâu, để dì đi gọt thêm chút hoa quả cho cháu."

Rồi bà vội vàng bỏ đi.

Hạ Hải Lâu vuốt ve chiếc nhẫn khảm ngọc xanh biếc trên ngón tay cái một cái:

"Chú Khương, Thủ tướng đã biết chuyện."

Một câu này khiến trán Khương Đông toát mồ hôi đầm đìa, nhưng sắc mặt nhìn qua vẫn khá tốt:

"Đây, đây chỉ là hiểu lầm…"

Ông ta ấp úng nói.

Môi Hạ Hải Lâu hơi nhếch lên:

"Hiểu lầm hay không mọi người đều đã biết, chỉ là có vài việc – Chú Khương biết được bao nhiêu về Bộ trưởng Bành? Bộ trưởng Bành hiểu về chú Khương đến mức nào?"

Trong phòng bếp truyền ra một tiếng 'ruỳnh' giống như có người không cầm chắc cái đĩa khiến nó ngã vào trong bồn rửa bằng kim loại.

Khương Đông ngồi điện với Hạ Hải Lâu càng toát mồ hôi đầm đia.

Hạ Hải Lâu làm như không nghe thấy gì cả, thờ ơ tiếp tục lên tiếng:

"Chú Khương, chú cũng biết đấy, tình hình hiện giờ rất phức tạp, phe Uông lại theo dõi Bộ trưởng Bành gắt gao, Thủ tướng không tiện qua mặt những người khác để trực tiếp ra mặt mà chỉ có thể âm thầm làm việc, nếu có chứng cứ khiến Cục trưởng Bành bị điều chuyển trước thì những chuyện khác có thể dễ dàng áp chế hơn."

Đây là đang ám chỉ mục đích ban đầu của Uông Bác Nguyên vẫn là Bành Tùng Bình. Nếu Khương Đông có thể trực tiếp đưa ra được chứng cứ gì đốt lửa lên người Bành Tùng Bình rồi trực tiếp lật đổ đối phương, nhân vật nhỏ giống như ông ta cũng sẽ không còn bị ai cố ý nhớ đến.

Khương Đông cầm trà lên uống một hớp để che giấu cảm xúc:

"Chuyện đêm qua…"

Đúng là có thật, nhưng thứ gọi là 'chứng cứ' này rốt cuộc là vì Khương Đông vô dụng cộng thêm Bành Tùng Bình quá sơ suất; hay là do bản thân Khương Đông ngay từ đầu đã là một bia đỡ nên người ở hai phe đã sớm tính kế ông ta? Hạ Hải Lâu 'à' một tiếng, thờ ơ nói:

"Không phải chú vừa mới nói đó sao? Chỉ là một hiểu lầm mà thôi, đám phóng viên này cũng quá vô trách nhiệm, mọi chuyện vốn còn chưa làm rõ đã dám viết báo bậy bạ, hiện tượng này rõ ràng cần được chỉnh đốn lại, hiểu lầm quan chức thì thôi đi, nói rõ ràng sẽ không còn chuyện gì nữa, nếu khiến người dân hiểu thì thì không thể đi ra giải thích cho từng người từng người một đúng không ạ?"

Khương Đông cười gượng hai tiếng, hiện giờ ông ta cũng không quá nắm chắc những lời này.

Hạ Hải Lâu liếc mắt nhìn đối phương một cái, cũng không sốt ruột mà để cho đối phương thời gian để suy nghĩ, sau đó thản nhiên đứng dậy nói:

"Thời gian cũng không còn sớm, không quấy rầy chú Khương nữa, cháu về trước ạ."

"Tiểu Lâu, cháu không ở lại chơi thêm chút nữa sao?"

Dương Lan Phương vừa rồi đi vào phòng bếp cuối cùng cũng mỉm cười đi ra.

"Không được dì ạ, tạm biệt mọi người."

Hạ Hải Lâu mỉm cười, nói một câu cực kì thâm ý rồi xoay người rời đi.

Cánh cổng sắt sau lưng hắn đóng lại, Hạ Hải Lâu còn chưa đi xuống hai bậc thang đã nghe thấy tiếng cãi cọ truyền đến từ phía sau.

"Ông đã nhảy lên thuyền của Bành Tùng Bình từ lúc nào? — Ả tình nhân đó… Khoản tham ô… Mấy trăm vạn, cuối cùng ông vẫn giấu diếm tôi…"

"Không phải, hiểu lầm thôi… Bà hãy nghe tôi nói – Từ từ, chờ chút –"

"Rõ ràng ông biết tôi và Thủ tướng Hạ rất thân thiết, lại còn chạy theo Bành Tùng Bình…"

"Chính là do bà quá thân thiết với Hạ Nam Sơn!"

Hạ Hải Lâu đã đi xuống được nửa tầng lầu mà những lời này vẫn rành mạch chui vào trong tai hắn.

Hắn khẽ nhéo cằm mình một cái, thầm nghĩ luôn có những kẻ nhìn qua khôn khéo nhưng thực sự lại rất ngu xuẩn, một nam một nữ rốt cuộc có xảy ra loại quan hệ đó không, chỉ cần ba năm gặp mặt một hai tháng cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, kết quả là Khương Đông canh cánh trong lòng mười mấy năm cũng không dám nói cho ai, nếu Cố Trầm Chu… Sao Cố Trầm Chu có thể khiến chính bản thân anh ta rơi vào hoàn cảnh này?

Hạ Hải Lâu vừa cảm thấy có hơi chán ngấy khi chuyện gì mình cũng đều phải nghĩ đến Cố Trầm Chu, mặt khác lại cảm thấy nếu Cố Trầm Chu bước vào hoàn cảnh khác biệt như ở bên cạnh mình thì sẽ rất thú vị. Loanh quanh một hồi hắn lại tiếp tục nghĩ:

Nếu là Cố Trầm Chu, nếu về sau ở bên cạnh anh ta có chuyện gì đó, loại chuyện này dù muốn giấu cũng thật sự không thể lừa được…

Mọi người cùng chơi? Hạ Hải Lâu ngẫm lại Cố Trầm Chu thì cảm thấy rõ ràng là không thể nào.

Mọi người tách ra chơi? Hạ Hải Lâu lại cân nhắc Cố Trầm Chu, vẫn không có khả năng.

Lúc mọi người ở cùng một chỗ thì chơi cùng nhau trước rồi mới tách ra chơi riêng? Hạ Hải Lâu cuối cũng lặng lẽ nghĩ như vậy thì sẽ chèn ép thành cái giống gì…

… Quả nhiên cứ bắt nhốt lại là dễ yêu nhất!

Buổi chiều hôm đó, Khương Đông đến biệt thự của Hạ Hải Lâu ở Chính Đức Viên.

Hạ Nam Sơn vốn là không có ý định gặp đối phương, vẫn là Hạ Hải Lâu đi xuống tiếp đón đối phương.

Khương Đông cẩn thận đặt nửa cái mông xuống sô pha hỏi Hạ Hải Lâu:

"Không biết Thủ tướng Nam Sơn…"

"Đang nghỉ ngơi ạ."

Hạ Hải Lâu nhìn Tiểu Từ đưa trà lên, cười tủm tỉm nói với Khương Đông:

"Chú Khương, không biết buổi sáng lúc chú qua thì Bộ trưởng Bành có nói gì không?"

Vẻ mặt Khương Đông lập tức trở nên mất tự nhiên, ông ta có vẻ muốn bịa ra lời nói dối nào đó, nhưng sau khi nhìn sắc mặt của Hạ Hải Lâu lại giật nảy mình: Hiện giờ ông ta đang đến cầu xin bọn họ! Hiện giờ nhà họ Hạ quyết định kéo ông ta lại là vì có Dương Lan Phương, cũng bởi vì ông ta còn có chút tác dụng, nếu chọc giận nhà họ Hạ, Bành Tùng Bình ở bên kia lại không ra tay, thời gian tiếp tục kéo dài thì bất kể trong tay ông ta có tài liệu đen về Bành Tùng Bình có thể kéo đổ Bành Tùng Bình xuống hay không, ông ta đều sẽ sụp đổ trước!

Mà một khi ông ta bị kéo xuống, Hạ Nam Sơn và ông ta vốn từ sớm đã bằng mặt không bằng lòng, Hạ Nam Sơn sao có thể ra tay giúp ông ta? Cũng chỉ có Bành Tùng Bình còn giữ nguyên chức vị mới có thể ở

bên ngoài để ý ông ta một chút, cứ như thế, đến lúc ấy ông ta đừng nói là không thể kéo Bành Tùng Bình xuống nước mà còn phải cầu thần khấn Phật bảo vệ Bành Tùng Bình không bị người xử lí!

Mối quan hệ lợi hại này vừa được vạch ra rõ ràng, Khương Đông vừa hận Bành Tùng Bình đến nghiến răng lại cảm thấy mình nhờ vả sai người, vừa hận sao mình không phải là cháu trai của Hạ Nam Sơn để được đối phương chăm sóc nhiều hơn một chút:

"Tiểu Lâu, chú cũng thành thật với cháu, chú đúng là có được một ít tài liệu về Bành Tùng Bình, nhưng một số chứng cứ không hợp pháp cũng không quá quan trọng thì chú không thể lấy nổi, chỉ có thể nói rằng chú biết rất nhiều chuyện về Bành Tùng Bình –"

"Ví dụ?

Hạ Hải Lâu xoay xoay chiếc nhẫn ngọc trên tay, hỏi.

"Ví dụ như Bành Tùng Bình nhận hối lộ của ai!"

Khương Đông giận dữ nói!

90. Chương 90: Quyết Đấu (1)

"Khương Đông đến chỗ Hạ Nam Sơn?"

Tin tức cũng đã truyền đến tai người khác cùng lúc đó.

Bành Tùng Bình nghe được tin tức thì trầm ngâm rất lâu, ông ta ngồi trên chiếc sô pha hơi cũ gõ ngón tay theo nhịp, vừa nghe tin tức truyền đến qua điện thoại vừa khẽ gật đầu, một lúc sau mới lên tiếng:

"Vất vả cho cậu rồi, Tiểu Dương."

Tiếp đó ông cúp cú điện thoại này rồi cầm di động bấm đến một dãy số khác.

Cố Trầm Chu đang ở trong hội sở nào đó hưởng thụ phục vụ massage lại đơn giản hơn, anh nghe xong hai câu thì ừ một tiếng, trực tiếp gác điện thoại tiếp tục nghỉ ngơi.

Bàn tay của nhân viên massage nam hết ấn lại xoa giữa cánh tay và bả vai của Cố Trầm Chu, ấn được một lúc lại đổ thêm chút dầu đặc chế trong chiếc bình đặt ở bên cạnh xoa đều lên hai tay rồi mới ấn tiếp, trên làn da hơi sáng của Cố Trầm Chu liền xuất hiện mấy vệt hồng hồng. Nhưng vị trí xuất hiện vệt hồng ngoại trừ cảm giác nóng rực lúc đầu thì sẽ trở thành mát mát lạnh lạnh ngay sau đó, cảm giác vô cùng thoải mái.

Qua một lúc lâu sau, Cố Trầm Chu ngồi dậy:

"Được rồi."

Anh cầm chiếc di động bên cạnh lên, kéo áo choàng tắm thắt dây lưng lại, khoảnh khắc vừa bước xuống khỏi giường massage liền nhận được một tin nhắn.

Là Hạ Hải Lâu.

Ngón cái của Cố Trầm Chu lướt nhẹ trên màn hình, tin nhắn mở ra, đối phương chỉ gửi đến một câu: [Bắt đầu?]

Cố Trầm Chu mỉm cười, sau đó cầm di động soạn một tin nhắn voice gửi lại cho đối phương:

"Bắt đầu."

Hai chữ hàm chứa thâm ý cực sâu này đã nói rõ tình hình hiện tại: Chờ đợi mười năm chỉ mong đến lúc này, từ trên xuống dưới, bát Tiên vượt biển hiển lộ thần thông.

Ngày thứ nhất, báo cáo đầu tiên về tình hình điều chuyển Đảng viên được đăng lên trang nhất báo ngày, nội dung hàm súc nhưng mũi kiếm chỉ thẳng vào Bành Tùng Bình.

Ngày hôm sau, phần báo cáo về tình hình điều động Đảng viên đáp trả lại trên một tờ báo khác xuất hiện ở phụ san đặc biệt, lần lượt đáp lại từng nội dung một bài báo trên trang nhất hôm trước, khí thế không nóng không lạnh.

Ngày thứ ba bắt đầu có người lén truyền ra một vài vụ việc bất hợp kháp của Bành Tùng Bình, việc này thực ra không phải phe Uông cố ý sắp xếp, mà là Bộ Tổ chức và Bành Tùng Bình đích thân trao đổi với một nhân viên công tác nào đó. Một vài người khôn khéo xem đến lúc này cũng hiểu được người tiếp theo bị cuốn vào trong lốc xoáy rốt cuộc là ai.

Nửa đêm, Khương Đông lại đến nhà của Hạ Nam Sơn một lần nữa.

Đây là lần thứ ba ông ta đến trong vòng bốn ngày, giống hệt những lần trước, Hạ Nam Sơn không hề xuất hiện, từ đầu đến cuối đều chỉ có Hạ Hải Lâu ngồi trên sô pha phía đối diện.

Hôm nay Khương Đông có vẻ hơi lo lắng, từ lúc ngồi xuống đã bắt đầu nói bóng nói gió hỏi xem Hạ Nam Sơn có thể đi ra gặp ông ta một lần không.

Hạ Hải Lâu đổi một chuỗi phật châu đã được khai quang đeo lên tay đùa nghịch, hắn hơi nhướn mày:

"Chú Khương có chuyện gì có thể nói cho cháu nghe, cháu sẽ truyền đạt lại. Gần đây Thủ tướng có phần mệt mỏi, không gặp người ngoài."

Từ khi biết nhà họ Hạ đã nhìn thấu tất cả và cũng phân tích rõ ràng trước sau tình hình hiện tại, thái độ của Khương Đông tỏ ra cực kì đứng đắn, tuy rằng trước mắt hai bên vẫn gọi nhau là 'chú' và 'Tiểu Lâu', nhưng ông ta cũng không dám tự cho mình là chú thật, ngoan ngoãn nghe lời không khác chi nhị thập tứ hiếu:

"Cũng không có gì, chỉ là đã lâu không gặp Thủ tướng nên cảm thấy hơi nhớ, thân thể Thủ tướng vẫn ổn chứ? Cho dù thật sự bận rộn thì cũng nên chú ý nghỉ ngơi nhiều, thân thể mới là cái vốn của Cách mạng!..."

Ông ta thay đổi câu chuyện, nói tiếp:

"Đúng rồi Tiểu Lâu, chuyện của Bộ trưởng Bành đến giờ đã có quyết định chưa?"

Hạ Hải Lâu hỏi:

"Chú Khương muốn quyết định thế nào?"

Khương Đông ho một tiếng, giọng nói đè thấp hơn một chút:

"Bành Tùng Bình vẫn luôn không hòa hợp với Thủ tướng, hiện giờ có vẻ phe Uông đã quyết tâm muốn kéo Bành Tùng Bình xuống, như vậy chúng ta có thể bắt tay trước, sau đó trong quá trình hợp tác thuận tiện lấy được một ít chứng cứ của phe Uông, việc này cũng là muốn chia sẻ ưu phiền với đồng chí Thủy Phong..."

Vẫn là nói đến chuyện hợp tác. Hạ Hải Lâu rũ mắt thầm nghĩ chút việc nhỏ ấy đúng là không trốn được khỏi ánh mắt kẻ có lòng... Nhưng cũng không sao, vốn đã không phải trù tính tinh tế gì, đây cũng chỉ là vấn đề về lập trường và thái độ thôi, không phải đối đầu thì là hợp tác, cũng có thể đoán trước được xác suất 50%.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, người ta còn đang ở bên phe Úc đấy, những lời phạm húy kiêng kị này cũng dám nói ra thì chắc mấy thứ trong bụng Khương Đông cũng đã bị đào xới gần hết rồi. Hơn nữa trong tư liệu thu nhặt được hai ngày nay... Bành Tùng Bình không bị thiệt hại gì quá lớn, vở kịch này nói không chừng sẽ được diễn rất hay.

Suy nghĩ trong đầu đã xoay chuyển đến tận đây, Hạ Hải Lâu không nói là có được hay không mà chỉ đáp:

"Cháu biết rồi chú Khương, lời của chú đợi lát nữa cháu sẽ quay lại báo cho Thủ tướng, giờ cũng đã muộn..."

Khương Đông thức thời đứng dậy cáo từ.

Hạ Hải Lâu cũng cười rộ lên:

"Được rồi, cháu không giữ chú Khương thêm nữa, cháu nghĩ mọi chuyện sẽ sớm có kết quả thôi."

Hắn chỉ điểm một câu rồi lại tỏ ra thờ ơ:

“Chú đi đường cẩn thận.”

Cuối cùng cũng có được một câu chấp nhận, tâm tình của Khương Đông rốt cuộc cũng như vén mây gặp trăng, cho dù đã cố hết sức kiềm chế nhưng vẫn không giấu được ý cười ở khóe mắt đuôi mày.

Hạ Hải Lâu nhìn Tiểu Từ tiễn người ra ngoài cửa, hắn tính toán thời gian rồi cầm di động ra gọi một cuộc điện thoại:

“Sắp đến giờ rồi, đã có thể ra tay… Cảm ơn? Không, không cần, thuận tiện thì làm thôi… Đương nhiên, dù sao mọi người đều cùng một trận địa mà…”

Nụ cười tươi rói bên khóe môi Hạ Hải Lâu không hề lan đến đáy mắt:

“Đúng, cứ vậy đi, tôi sẽ chào hỏi Thủ tướng thay anh, Bành thiếu gia cũng gửi lời chào đến chú Bành giùm tôi nhé.”

Đối thoại bên này vừa chấm dứt, Khương Đông ngồi lên xe vừa rời khỏi Chính Đức Viên thì đã nhận được một cuộc điện thoại.

“Không phải đã kêu cô trong khoảng thời gian này đừng gọi điện thoại cho tôi sao!”

Sau khi nhìn rõ dãy số, câu đầu tiên của Khương Đông khi nhấc điện thoại lên chính là quở trách.

Người ở đầu điện thoại bên kia không biết nói gì đó mà Khương Đông lại im lặng một lúc, ngữ điệu cũng dịu đi không ít:

“Anh biết em nhớ anh, anh cũng nhớ em lắm, nhưng trong khoảng thời gian này thì không được…”

Nghe đến đó thì lái xe đã biết người gọi điện thoại đến là ai, anh ta liếc mắt nhìn qua kính chiếu hậu một cái liền nhìn rõ thấy hai mắt của Cục trưởng nhà mình đang ngồi ở đằng sau nheo lại, vẻ mặt thích thú.

“Được được, anh biết, sau này sẽ mua cho em mấy thứ…”

“Không cần gì cả chỉ muốn anh qua?”

Khương Đông cười ha hả.

“Anh còn không hiểu em chắc? Thôi, gần đây thực sự không thể được, tin đồn…”

“Dương Lan Phương là cái thá gì? Cái bà già đó, nếu không phải đã âm thầm đi xét nghiệm cha con thì anh cũng không biết liệu Mỹ Hoan có phải con của anh không!”

Cuộc điện thoại này nhanh chóng chấm dứt, Khương Đông cúp điện thoại rồi nói với lái xe:

“Chạy đến Đình viện Phú Quý đi.”

Dứt lời cũng không gọi điện thoại về nhà giống như thường ngày mà cứ thế nhắm mắt nghỉ ngơi. Trong lúc nghỉ ngơi ông ta tranh thủ suy nghĩ đến việc mọi chuyện hiện giờ cũng không phải hoàn toàn không có lợi, ít nhất cuộc hôn nhân giả tạo này cuối cùng cũng kết thúc, mụ già ở nhà cũng đã lười quản lí việc đi lại của ông ta, ông ta cũng không cần phải lén lén lút lút đi gặp những người phụ nữ khác như chuột đào hang nữa.

Lái xe ngầm hiểu quay đầu xe lại, chiếc xe nhanh chóng hòa vào trong dòng xe cộ ngược chiều rồi lái về phía bóng tối xa xa.

Vỏn vẹn một tiếng sau.

Một tin nhắn được gửi đến di động của Cố Trầm Chu. Dãy số này hoàn toàn xa lạ, Cố Trầm Chu mở ra xem thì chỉ thấy một câu:

Khương Đông bị nhân viên Ban Kiểm tra Kỉ luật ập đến Đình viện Phú Quý đưa đi, cảnh sát hỗ trợ điều tra khoản tiền tham ô mấy trăm vạn.

Cố Trầm Chu tắt tin nhắn, bấm mở tệp tài liệu có liên quan đến Khương Đông trong máy tính rồi chuyển về ổ thư mục rác.

Cùng lúc đó, Hạ Hải Lâu cũng nhận được tin tức gọi điện thoại thoại cho Dương Lan Phương, đối phương vừa nhấc điện thoại lên thì Hạ Hải Lâu đã nhíu mày hỏi:

"Dì, chú Khương đã về đến nhà chưa ạ?"

"Hiện giờ ông ấy không có nhà, sao thế?"

Hiện giờ mỗi khi Dương Lan Phương nhắc đến Khương Đông thì ngữ điệu không kìm được bất giác lạnh hơn một chút.

"… À."

Hạ Hải Lâu hơi dừng lại một chút.

"Dì Dương, hiện giờ chỉ e chú Khương đã gặp chút phiền thoái, chú ấy bị người của Ban Kiểm tra Kỉ luật đưa đi, người của Ban Kiểm tra Kỉ luật đến điều tra chờ ở ngay bên ngoài trụ sở, bất ngờ bất người đưa đi…"

Đầu điện thoại bên kia cũng im lặng một chút, Dương Lan Phương hỏi:

"Ở bên ngoài chỗ nào? Đình hoa Thủy Thanh?"

"Không phải, là Đình viện Phú Quý."

Hạ Hải Lâu đáp.

Một tiếng cười lạnh cực ngắn truyền ra từ trong điện thoại. Dương Lan Phương hỏi:

"Tiểu Lâu, Nam Sơn – Hiện giờ cháu định làm thế nào?"

"Dì, dù tính là nể mặt dì thì Thủ tướng và cháu nhất định sẽ nghĩ cách đưa được chú Khương ra."

Hạ Hải Lâu từ tốn nói.

"Hiện giờ toàn bộ lực chú ý của phe Uông đã đặt lên người Bộ trưởng Bành, chứng cứ mấy ngày nay chú Khương nhờ cháu thả ra đã đủ để khiến phe Uông trực tiếp đốt lửa lên người Bộ trưởng Bành, phe Uông sẽ không bám lấy chú ấy không nhả ra nữa, bất chợt kéo chú Khương xuống như vậy chắc chắn chỉ có Bộ trưởng Bành, chiêu ấy của Bộ trưởng Bành sợ rằng chủ yếu là tức giận khi thấy chú Khương thả mấy thứ kia ra nên muốn giết gà dọa khỉ, bằng không không cần phe Uông làm gì cả thì tự ông ta đã ngã trước rồi."

Phân tích giản lược xong, Hạ Hải Lâu nói thêm:

"Hai ngày nay Thủ tướng không khỏe lắm nên vẫn chưa biết việc này. Cháu sẽ nói một chút cho Thủ tướng để Thủ tướng gây sức ép cho bên Ban Kiểm tra Kỉ luật, hiện giờ chỉ cần động tác của phe Uông nhanh hơn một chút khiến việc của Bộ trưởng Bành chấm dứt sớm, chú Khương vốn sẽ không gặp phải vấn đề quá lớn _"

"Tiểu Lâu."

Dương Lan Phương đột nhiên chặn ngang lời nói của Hạ Hải Lâu:

"Nếu Nam Sơn không khỏe thì cháu còn nói với ông ấy mấy chuyện không đâu này làm gì? Chuyện này cũng chẳng phải là có ai vu oan cho Khương Đông!"

"Dì, không thể nói như vậy được, dù sao đây cũng là chuyện riêng, dù Thủ tướng ở đây cũng sẽ nói như thế."

Câu nói của Hạ Nam Sơn mang theo ý cười.

"Dì vẫn biết nhiều năm qua như vậy Hạ Nam Sơn không có vợ con cũng không hề ra ngoài tìm phụ nữ, là một phó Thủ tướng nhưng không hề tham ô bất cứ khoản tiền nào!"

Dương Lan Phương nói đến đây thì trong giọng nói cũng lộ ra sự oán hận.

"Tiểu Lâu, nếu cháu thật sự muốn giúp dì thì tìm hộ dì một luật sư đi, dì muốn li dị Khương Đông!"

Sau đó điện thoại 'cạch' một tiếng bị cúp xuống.

Chuyện này cũng nằm trong dự kiến. Hai vai của Hạ Hải Lâu hơi thả lỏng một chút, hắn gửi một tin nhắn cho Cố Trầm Chu:

"Hiện tại đã có đầy đủ lí do, chiều mai ba giờ gặp nhau ở Kim Toa chứ?"

Khoảng một hai phút sau, một tin nhắn được gửi vào di động của Hạ Hải Lâu.

Là tiếng tin nhắn giống hệt như vài ngày trước, Hạ Hải Lâu để lộ gương mặt tươi cười tràn đầy hưng phấn mở ra xem, hắn nghe thấy giọng nói của Cố Trầm Chu vang lên, vẫn là loại ngữ điệu vững vàng không nhanh không chậm:

"Lý do vẫn luôn đầy đủ."

Chậc chậc, chỉ có một câu này thôi sao, còn chưa nói là có đồng ý hay không mà… Hạ Hải Lâu ngả người tựa lên lưng ghế dựa phía sau, hai chân bắt chéo đặt lên bàn, một lát sau lại cười rộ lên tự nhủ:

"Không được gấp, không nên gấp."

…

Luồng khí màu trắng nóng hầm hập tràn ngập toàn bộ căn phòng sauna.

Hạ Hải Lâu đi vào phòng sauna, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt chính là hơn một nửa thân thể của Cố Trầm Chu ngâm ở trong nước, anh tựa người lên vách đá chỉ để lộ ra một phần bả vai.

Phất tay để nhân viên phục vụ đứng đằng sau rời đi, Hạ Hải Lâu đứng ở lối vào cẩn thận ngắm nhìn thưởng thức người đang đưa lưng về phía mình hồi lâu, sau đó mới nhẹ chân đi về phía trước, kéo áo choàng tắm trên người xuống rồi cũng trượt vào trong làn nước ấm.

Dòng nước nóng ấm khiến Hạ Hải Lâu thoải mái nheo mắt lại, trong quá trình xuống nước, hắn thả lỏng thân thể, ngón chân không thể nghi ngờ là sẽ đụng phải bắp chân đối phương.

Nhẫn nhụi trơn tuột.

Hạ Hải Lâu nghiêm túc chạm thêm một lần nữa, chạm thêm một lần, lại tiếp tục chạm vào –

… Ai da, bị đạp.

Hắn thuận thế nhìn về phía Cố Trầm Chu đang nhắm mắt lại nửa nằm ở cách chỗ mình không xa, thấy đối phương lười biếng liếc mắt nhìn hắn một cái rồi lại tiếp tục nhắm mắt lại.

Không ngờ lại không giận! Khó trách vừa rồi bị đạp cũng không thấy đau.

Hạ Hải Lâu lướt đến gần bên Cố Trầm Chu, cực kì muốn chạm vào làn da trắng hồng lộ ra của đối phương một cái nhưng cuối cũng vẫn dùng những lời 'Không kiềm chế được việc nhỏ sẽ làm hỏng mưu lớn' để tự kiềm chế bản thân mình lại:

"Anh đến đây lúc nào?"

"Khoảng mười lăm phút trước."

Đã bắt đầu nói chuyện nên Cố Trầm Chu không nhắm mắt lại nữa, anh hơi nhổm thẳng người dậy rồi lấy một chiếc khăn mặt thấm nước lạnh ở bên cạnh lau mặt.

Ánh mắt Hạ Hải Lâu không kìm được lướt qua ***g ngực Cố Trầm Chu rồi đi xuống, xương quai xanh đã lộ ra, hõm vai cũng hiển hiện, xuống thêm chút, lại xuống thêm, ừm, xuống thêm chút nữa đi –

Một cánh tay đột nhiên chắn ngang tầm mắt Hạ Hải Lâu che đi hai điểm trước ngực. Nhưng đồng thời thân thể ở trước mặt cũng nghiêng về phía trước một chút, tấm lưng trần trụi lộ ra hơn nửa, chỗ cột sống hơi lõm xuống, những giọt nước lóng lánh liên tục trượt xuống khỏi làn da.

Hạ Hải Lâu suýt chút nữa đã bật ra một tiếng thở dài vừa thất vọng lại vừa thỏa mãn, hắn vội vàng ho hai tiếng che giấu sự vội vã của mình, đồng thời nhìn về phía Cố Trầm Chu, lập tức nhìn thấy đối phương cầm một chiếc chén gỗ lên đang uống thứ gì đó nhìn có vẻ rất giống nước thuốc.

Vừa để ý đến việc đó, Hạ Hải Lâu cùng lúc phát hiện ra trong bể nước lần này dường như có thả thêm vài thứ khác với bình thường, ngay cả nước trong bể cũng hơi ngả sang nâu. Hắn thuận tay thò xuống dưới bể lùa một cái thì bắt được một vài phiến lá và nhánh cỏ vụn:

"Đây là gì?"

"Thảo dược Trung Quốc."

Cố Trầm Chu đáp, lại nằm xuống đồng thời rót thêm một chén khác:

"Muốn uống không?"

Lực chú ý của Hạ Hải Lâu bị dời đi, hắn cầm chén gỗ lên ngửi thì thấy đúng là có mùi thuốc gay mũi, thè lưỡi ra nhấp nhẹ một hớp nếm thử lại nhận ra còn có một loại vị cay khác:

"Uống phối hợp với thứ thuốc ngâm trong bể này?"

Cố Trầm Chu gật đầu.

Hạ Hải Lâu dứt khoát uống một hơi cạn sạch, sau đó hơi nhíu mày vì vị chua xót đáng ghét của thuốc:

"Chậc, vị này…"

"Tìm tôi đến làm gì?"

Cố Trầm Chu không vòng vo mà hỏi trực tiếp.

Hạ Hải Lâu ngược lại đã quen thói trêu chọc đối phương một câu:

"Đã không biết tôi tìm anh đến đây làm gì mà anh vẫn đến?"

Hắn nói đoạn liền lấy di động của mình ra, bấm nhoay nhoáy một hồi, sau khi gửi thành công hình ảnh xong mới nói:

"Gửi mail chứa tư liệu cho anh rồi đấy."

Cố Trầm Chu nhìn động tác của Hạ Hải Lâu, một lát sau mới hỏi:

"Gửi mail cũng cần tôi xuất hiện?"

Hạ Hải Lâu không ngờ Cố Trầm Chu sẽ hỏi như thế, liếc mắt nhìn đối phương một cái rồi thầm nghĩ lời này dù có tiếp thế nào cũng không đủ thông minh, trừ phi đối phương cố ý nói theo hướng kia… Vậy cũng được à?Nghĩ như vậy nhưng miệng lưỡi của Hạ Hải Lâu không hề chậm, dù sao hắn vốn đã định nói như thế:

"Muốn gặp anh nên chỉ có thể ép anh ra ngoài."

Khóe môi Cố Trầm Chu hơi nhếch lên nhưng không nói thêm gì, chỉ nhắc đến chuyện của Bành Tùng Bình:

"Chuyện của Khương Đông là cậu lén đặt bẫy?"

"Là tôi hợp tác với Bành Tùng Bình làm như thế."

Hạ Hải Lâu cười khẽ đáp:

"Chứng cứ lấy được chỗ Khương Đông không ít, bên Bành Tùng Bình ngược lại không thấy có cái gì đặc biệt…"

"Tích tiểu thành đại là được rồi."

Cố Trầm Chu thản nhiên nói.

Ý của lời này là bên phe Uông cũng không tìm được chứng cứ nào đặc biệt? Hạ Hải Lâu trượt hơn nửa người xuống dưới mặt nước giống như Cố Trầm Chu, đầu và bả vai tựa lên thành bể, hắn nói có phần ám chỉ:

"Phe Uông sẽ đối phó với Bành Tùng Bình, một kích tựa sấm sét là lựa chọn tốt nhất, nhưng mọi chuyện kéo dài đến hiện giờ đã khiến Bành Tùng Bình đề cao cảnh giác, lại không biết vị đó liệu có nhúng tay hay không…"

Vị đó ở đây chính là nói đến Úc Thủy Phong.

Cố Trầm Chu lẳng lặng chờ đối phương nói tiếp. Thực ra chuyện của Bành Tùng Bình ngay từ đầu đã là âm mưu bên ngoài; bất kể là Đổng Xương Tề hay Khương Đông đã bị kéo vào, thậm chí là Bành Tùng Bình vẫn chưa xuống đài thì tự bản thân họ đều là người có tật xấu, vì thế phe Uông vừa ra tay đã chắc chắn có thể lôi được đám người này xuống, lần này cho dù là Úc Thủy Phong thật sự muốn nhúng tay cũng chưa chắc đã có thể giúp mấy kẻ này thoát ra – như vậy đã biến thành ván cờ ẩn chứa thực lực cao hơn – nhưng việc này đối với Úc Thủy Phong vẫn luôn khiêm nhường mà nói thì sức nặng của vài người này chưa chắc đã có thể khiến ông ta ra tay.

Quả nhiên Hạ Hải Lâu tiếp tục nói:

"Thủ tướng có thể giúp bên phe Úc. Bành Tùng Bình rơi xuống, thế lực của toàn Bộ Tổ chức sẽ thuộc về nhà anh, chỗ trống bên phe Úc sẽ do chúng tôi tiếp nhận – Cái khác thì sao?"

"Như thế còn chưa đủ à?"

Cố Trầm Chu hỏi.

Hạ Hải Lâu mỉm cười:

"Nếu như vậy mà đủ thì tôi trực tiếp đánh ngã Bành Tùng Bình xuống không phải tiện hơn ư, cần gì phải phí công bàn mấy việc lằng nhằng này với anh?"

Cố Trầm Chu khép hờ mắt lại, lát sau lại mở ra:

"Ý của cậu là?"

"Bên phe Uông có người nào anh muốn xử lí không?"

Hạ Hải Lâu hỏi.

Đây là trao đổi về lợi ích. Đáy lòng Cố Trầm Chu giống như gương sáng, Hạ Hải Lâu đây cũng là sợ gia đình mình bị hoài nghi vì chuyện của Bành Tùng Bình cho nên cần làm vài việc để tỏ rõ thái độ, Cố Hạ ăn ý có thể cùng kéo Bành Tùng Bình của phe Úc xuống, đương nhiên cũng có thể hạ thêm một Trương Tùng Bình hay Lý Tùng Bình nào đó của phe Uông.

Nếu nói rằng trong mỗi phe không hề có đấu đá thì đúng là chuyện cười. Giống như Hạ Nam Sơn và Bành Tùng Bình bên phe Úc vậy, Cố Trầm Chu chỉ cần tùy tiện lục lọi một chút cũng có thể tìm ra vài người. Nhưng vấn đề là ở đằng sau…

Dường như nhìn ra được sự chần chừ của Cố Trầm Chu, Hạ Hải Lâu hơi nghiêng đầu, môi ghé sát bên tai Cố Trầm Chu:

"Cố đại thiếu gia đang lo lắng chuyện gì?"

Hắn phát hiện Cố Trầm Chu hơi dịch sang bên cạnh liền cười tiếp đầy thâm ý:

"Đã chuẩn bị hết rồi, mọi việc chỉ chờ ý của anh thôi."

Thật lâu sau, Hạ Hải Lâu thấy người bên cạnh gật đầu một cái cực nhẹ.

Nửa đêm, Hạ Hải Lâu đã về đến nhà nhận được một email nặc danh, trong email liệt kê tư liệu cực kì đầy đủ chi tiết về việc một vị phó Bộ trưởng nào đó có liên quan đến việc tham ô nhận hối lộ, có cuộc sống riêng tư phóng túng lại lạm dụng chức quyền.

Hạ Hải Lâu xem qua một chút rồi so sánh đối chiếu với một bản tư liệu khác, rất vừa lòng gửi một biểu tượng hôn môi lại cho Cố Trầm Chu, sau đó thuận tiện gửi email chứa những thứ khác có liên quan đến Bành Tùng Bình cho đối phương.

Mấy phút sau, không ngờ Cố Trầm Chu lại gửi về một biểu tượng tỏ ra yếu ớt cho Hạ Hải Lâu, mấy chấm than trên mặt giống như đang trừng mắt nhìn Hạ Hải Lâu, hai mắt một to một nhỏ, nhìn kĩ thì hình như một bên mắt còn thấp thoáng có nước mắt.

Không biết vì sao, Hạ Hải Lâu lại mỉm cười nhìn biểu tượng đó khoảng năm phút.

Năm phút sau, hắn xoa xoa gương mặt cười đến cứng ngắc, thỏa mãn không thôi đi đánh răng rửa mặt rồi lên giường nghỉ ngơi hòng rút ngắn khoảng thời gian chờ đợi khó có thể chịu được tiếp theo. Nhưng rõ ràng là hắn đã hơi xem nhẹ sự hưng phấn của mình cùng năng lực hành động của Cố Trầm Chu. Nửa tiếng sau, trong lúc Hạ Hải Lâu còn lăn qua lộn lại trên giường chưa ngủ được, tin tức phe Uông đã liên hệ với người của Ban Kiểm tra Kỉ luật đưa Bành Tùng Bình đi được truyền vào di động của Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu ngồi bật dậy trên giường đọc đi đọc lại tin nhắn trên di động mấy lần, thầm nghĩ lần này phe Uông quả đúng là đang chuẩn bị chơi lớn, Bành Tùng Bình đi thẳng một đường đến vị trí phó Bộ trưởng mà cuối cùng lại bị Ban Kiểm tra Kỉ luật đưa đi, thể diện trong ngoài đều đã bị ném xuống đất cho người khác thỏa thích giẫm đập… Phải biết rằng với những quan chức cấp cao như thế này, có nhiều lúc cho dù đã có chứng cứ vô cùng xác thực nhưng nhiều nhất chỉ bị điều đến một vị trí vô dụng nào đó không ai cần đến mà thôi, nếu nghiêm khắc hơn sẽ để tự bản thân vị quan chức dùng một việc nào khác tự động nhận lỗi rồi từ chức, nếu thật sự xé rách chút thể diện cuối cùng rồi lại bị điều tra – đại khái ngoại trừ thời điểm hai phe tranh đoạt vị trí cuối cùng ra thì thực sự không được thấy nhiều.

Nhưng như vậy cũng tốt.

Thực sự chơi lớn thì thắng thua cũng lớn – bằng không phải chờ đến lúc nào mới có thể hoàn toàn lật đổ được nhà họ Cố?

Sức nặng của một quan chức cấp phó bộ không thể đánh đồng với Đổng Xương Tề hay Khương Đông. Chuyện vừa xảy ra, những ánh mắt trước đó còn che che giấu giấu lập tức lộ hẳn ra, chuyện Bành Tùng Bình bị điều tra có nói là vạn người cùng chú ý cũng không đủ. Tiếp đó, bất kể là Úc Thủy Phong hay Uông Bác Nguyên thì đều không tiện nhúng tay trực tiếp. Quy củ chốn quan trường dù sao cũng không dễ dàng, hiện giờ ánh mắt mọi người đều đang soi tỏ, nếu còn người nào bày trò bị phát hiện thì chỉ e sẽ biến thành kẻ tiếp theo rời khỏi thế cục cạnh tranh.

Việc điều tra của Ban Kiểm tra Kỉ luật vô cùng thuận lợi. Tuy rằng không thể cố ý hỏi thăm nội tình nhưng những vị không thể để người ta chú ý lại là quan to ở khắp nơi, bất kể chỗ Ban Kiểm tra Kỉ luật có hành động gì thì nơi khác ngay sau đó đã hiểu được rốt cuộc đối phương đang điều tra chuyện gì, tin tức sẽ lục tục truyền ra. Hạ Hải Lâu chỉ cần tổng kết qua một chút đã phát hiện trong đám chứng cứ phe Uông dùng để buộc tội Bành Tùng Bình có ít nhất 50% nội dung trong hai email mà hắn lần lượt gửi đi.

"Rất tốt."

Hạ Hải Lâu lẩm bẩm:

"Giờ chỉ còn xem ngày mai nữa…"

91. Chương 91: Quyết Đấu (2)

"Bành Tùng Bình! Mời ông nói rõ ràng, hai ngày 18 và 19 tháng 8 năm 2009 ông đã ở đâu và làm gì? Hai người Trương Sáng và Lý Bình Tam có quan hệ gì với ông?"

Trước sau trên một chiếc bàn là nhân viên điều tra và quan chức bị điều tra, bên cạnh còn có cảnh sát của Tòa án canh chừng.

Bành Tùng Bình ngồi trên ghế dựa ở sau bàn bình thản đáp:

"Hai ngày đó là hai ngày gì quan trọng à? Chuyện nhiều năm như thế tôi đã quên rồi."

Đây là ngày thứ ba sau khi ông bị đưa vào đây, ngoại trừ bị hạn chế tự do về thân thể và bị thay phiên thẩm vấn suốt tám tiếng liên tục từ sáng đến chiều ra thì mọi thứ đều không tính là hỏng hết – ít nhất vị phó Bộ trưởng hơn năm mươi gần sáu mươi tuổi này đến tận giờ vẫn ăn được uống được ngủ nghỉ được, tinh thần vẫn không tệ.

Nhân viên điều tra cười lạnh vỗ mạnh một cái xuống mặt bàn:

"Cho dù ông đã quên ngày tháng thì chắc hẳn vẫn nhớ rõ hai cái tên Trương Sáng và Lý Bình Tam này chứ?"

Lần này Bành Tùng Bình nhíu mày suy nghĩ một lúc:

"Có chút ấn tượng, hình như là tên của đồng chí nào đó trong Đảng?"

"Tôi nhắc nhở ông!"

Nhân viên điều tra quát:

"Đây là tên hai vị Thị trưởng của hai thành phố Long Bình và Long Tân! Hai ngày 18 và 19 tháng 8 năm 2009, ông lần lượt đặt hai phòng VIP với hai người đó ở khách sạn Kinh Đô trong thời gian ba tiếng từ 6 giờ chiều đến hơn 9 giờ tối, các người đã bàn bạc những chuyện gì?!"

Bành Tùng Bình cười khẽ:

"Điều tra viên Trương, tôi đã nói rồi, hiện giờ tôi thực sự không nhớ nổi chuyện cách đây ba năm lại không phải chuyện gì đặc biệt lớn. Nhưng quan hệ giữa tôi với Thị trưởng Trương và Thị trưởng Lý cũng không sâu lắm, nếu giờ hai vị ấy đã vào kinh thành thì có thể là muốn chạy chút quan hệ đi, có người đã giật dây ở chỗ tôi…"

"Cho nên ông lén giúp bọn họ?"

Điều tra viên Trương lập tức tiếp lời, thái độ cùng khí thế rất áp bách.

Khả năng dưỡng khí của Bành Tùng Bình rất tốt, từ lúc bắt đầu bước vào đây đến giờ là đã ba ngày, bất kể thái độ của nhân viên điều tra như thế nào thì ông ta vẫn cứ ung dung bình tĩnh:

"Vì sao tôi phải giúp họ? Tôi và hai người đó cũng chỉ có giao tình ăn một bữa cơm, bọn họ sở dĩ có thể lên làm Thị trưởng là nhờ vào kết quả thường ngày họ cẩn trọng phục vụ nhân dân, đây cũng là quyết định cuối cùng sau khi đã thảo luận nghiêm túc và cẩn thận trong Đảng."

"Như vậy thái độ của Bộ trưởng Bành trong chuyện đề bạt hai vị Thị trưởng này là thế nào?"

Điều tra viên Trương vẫn bám riết không buông.

Bành Tùng Bình liếc mắt nhìn điều tra viên Trương:

"Về mặt văn bản, tôi giữ thái độ tán thành, nhưng lúc biểu quyết miệng trên hội nghị thì tôi nhớ rõ mình đã bỏ phiếu chống. Về điểm này, trên biên bản ghi chép lại hội nghị ngày hôm đó đã rất rõ ràng, điều tra viên có thể đi xin phép được xem phần văn bản đó."

Điều tra viên Trương bị nghẹn mất vài giây, sau đó lại cười lạnh:

"Bộ trưởng Bành không nhớ rõ hai người Trương Sáng và Lý Bình Tam kia, nhưng lại nhớ rất rõ mình đã tỏ thái độ như thế nào trong việc của đối phương đấy!"

Đối phương nhẹ gật đầu:

"Trước đó không nhớ rõ, sau khi được điều tra viên nhắc nhở thì đã nghĩ ra rồi. Mấy năm nay có hơi nhiều việc, có rất nhiều chuyện nếu người khác không nhắc thêm hai ba lần thì tôi không nhớ được, đúng là đã già rồi."

Cảnh sát Tòa án đứng bên cạnh thấy điều tra viên họ Trương kia có vẻ sắp không giữ được bình tĩnh nữa nên vội vàng liếc mắt ra hiệu cho nhau, người đứng trong bóng tối đi ra ngoài một lát, một điều tra viên khác liền đi vào.

"Nào, Tiểu Trương, chúng ta đổi ca."

Lúc nói câu này thì vị điều tra viên đã có chút luống tuổi an vị vào chiếc ghế bên cạnh Tiểu Trương, ông ta đầu tiên là cười ha hả rót một chén trà nóng đưa cho Bành Tùng Bình:

"Bộ trưởng Bành, uống một chén trà trước đã! Điều kiện hạn chế không thể chiêu đãi Bộ trưởng thật tốt, đành khiến Bộ trưởng chịu ấm ức trước vậy."

Điều tra viên Trương đã chạy đến cửa nghe tiếng nói sau lưng thì vẫn không nhịn được, quay đầu nhổ một miếng sang bên cạnh, không ngờ ngụm nước miếng này vừa bay ra liền rơi trúng lên mũi giày da của người trước mặt!

"Cậu làm gì đấy hả?!"

Phía trước lập tức truyền đến tiếng quát hỏi nghiêm khắc.

Điều tra viên Trương ngẩng đầu lên liền thấy có hai người đứng một trước một sau ngay trước mặt mình, tuổi tác nhìn qua khoảng năm sáu mươi tuổi, gương mặt đoan chính, trên sống mũi là một bộ kính mắt tròng to, mà người đàn ông đứng sau chỉ khoảng hơn bốn mươi tuổi, một bàn tay chắn trước mặt người lớn tuổi hơn kia, vẻ mặt cực kì không vui.

Người này nhìn có hơi quen mắt, là vị lãnh đạo nào đến nhỉ?... Điều tra viên Trương vừa mới nghĩ như vậy liền thấy cảnh sát Tòa án vốn đứng bên cạnh mình đã nhanh chóng bước lên, trên mặt là nụ cười tươi tắn lên tiếng:

"Thư kí Chu, bí thư Hách, sao các ngài lại đến đây?"

Vị lớn tuổi được gọi là bí thư Hách khoát tay:

"Kêu người bên trong ra hết đi, tôi vào trong nói với Bộ trưởng Bành hai câu."

Một câu này vừa buông xuống đã khiến nhân viên điều tra và cảnh sát Tòa án đứng trong đứng ngoài cùng di chuyển nhanh chóng giống như con quay bị xoáy tròn, không mất đến nửa phút mà toàn bộ người bên trong đã đi hết cả, có người còn hiểu biết tắt luôn cả thiết bị theo dõi.

Bí thư Hách quay đầu lại nói với thư kí Chu:

"Tiểu Chu, cậu chờ tôi bên ngoài một lúc."

Thư kí Chu vội vàng thưa vâng, trực tiếp đứng ngay ngoài canh cửa cho lãnh đạo của mình.

Một loạt chuyện liên tục diễn ra, điều tra viên Trương ngay từ đầu đã bị người ta lạnh mặt đẩy qua một bên, giờ thấy mọi chuyện đã được định ra rồi thì anh ta mới lên tiếng:

"Vị đó là..."

Cảnh sát Tòa án đứng bên cạnh anh ta tỏ ra kinh ngạc liếc mắt nhìn Tiểu Trương:

"Chưa tỉnh ngủ à? Anh vẫn chưa nhìn ra thư kí trưởng Chu và bí thư Hách hả?"

Giờ thì điều tra viên Trương đã hoàn toàn tỉnh táo: Bí thư Hách là Hách Ứng Hùng, bí thư Trung ương Đảng thuộc Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật, người phụ trách tối cao trong Kỉ ủy, một trong những người lãnh đạo cốt yếu nhất của quốc gia!

Thì ra là nhân vật chỉ xuất hiện trên TV, vừa rồi rốt cuộc mình đã làm gì thế... Điều tra viên Trương lập tức cà lăm:

"Vậy, vị ấy đến đây làm gì –"

"Còn làm gì nữa? Không thấy ngài ấy đã dọn sạch hiện trường rồi sao?"

Cảnh sát Tòa án trả lời:

"Chính là vì chuyện của Bộ trưởng Bành đó!"

Bất kể người bên ngoài nghĩ như thế nào, giờ phút này bên trong cánh cửa đóng chặt, Hách Ứng Hùng đang an vị đối diện với Bành Tùng Bình. Ông rút hai điếu thuốc lá ra khỏi túi áo, mình ngậm một điếu còn một điếu đưa lại cho Bành Tùng Bình:

"Cậu Bành, hút một điếu đi."

"Bí thư khách sáo rồi! Quá khách sáo rồi ạ!"

Nếu nói hiện giờ Bành Tùng Bình năm mươi bảy tuổi là lãnh đạo của rất nhiều quan chức cấp thành phố, vậy thì Hách Ứng Hùng đã sáu mươi sáu tuổi chính là lãnh đạo của Bành Tùng Bình, cho dù hiện giờ đang ở một nơi khá đặc biệt thì Bành Tùng Bình vừa thấy đối phương móc thuốc lá ra đã vội vàng đứng dậy nói:

"Hiện giờ tôi chỉ uống trà thôi, đã cai thuốc rồi."

Hách Ứng Hùng mỉm cười:

"Vậy à? Sao tôi ngửi một chút lại vẫn có thể ngửi được mùi của bạch sa?"

Nói đoạn ông giơ điếu thuốc trong tay mình lên đặt dưới chóp mũi hít sâu một hơi:

"Loại này của tôi là loại Trung Hoa mềm, dân nghiện thuốc khá mẫn cảm với mấy thứ này."

Lời này tựa hồ có chút thâm ý lại giống như chỉ đang nói chuyện phiếm, Bành Tùng Bình cười nói:

"Ha, ngay cả chuyện này cũng bị bí thư Hách đoán được, xem ra trước mặt bí thư Hách tôi không dám nói dù chỉ một câu, bằng không bí thư chỉ cần ngửi vài cái đã có thể ngửi ra được tôi nói thật hay giả!"

Hách Ứng Hùng châm thuốc rít một hơi:

"Nói thật ra tôi nào có ngửi được gì đâu, bản thân tôi là một kẻ nghiện thuốc, chẳng lẽ còn không biết dân nghiện thuốc muốn cai được khó đến mức nào ư?"

Bành Tùng Bình liên hệ hai câu trước sau liền hiểu rõ: Câu mở đầu là muốn chỉ điểm cho ông ta, nói cho ông ta biết rằng đừng vội cảm thấy may mắn gì cả, Ban Kiểm tra Kỉ luật này là chỗ thanh liêm, nhưng câu vừa rồi là đang nói nếu trước đó ông ta có dấu hiệu tham ô thì có muốn thu tay cũng không kịp, chỉ là trước mắt Ban Kiểm tra Kỉ luật vẫn chưa điều tra rõ mà thôi.

Nhưng việc điều tra hiện tại có là gì? Nhiều nhất cũng chỉ khiến ông ta bị điều chuyển chức vụ mà thôi, nghiêm trọng nữa thì sang ngành nào đó ăn không ngồi chờ. Đợi đến khi đồng chí Thủy Phong lên vị trí đó, ngài ấy đương nhiên không thể nào để mặc ông ta thế này.

Bành Tùng Bình mỉm cười lạnh nhạt:

"Tuy rằng có khó, nhưng nếu đã nghĩ cho bản thân thì phải cố gắng kiềm chế bỏ được!"

Hách Ứng Hùng gật đầu:

"Lời này có lí. Nhưng hiện giờ mọi người thường đều hiểu rõ đạo lí, kết quả sẽ chứng thực được thực tế, mười người chắc chắn không để lại một ai đâu."

Bành Tùng Bình uống thêm một hớp trà, thầm nghĩ rốt cuộc đối phương đây là đang lừa mình hay quả thực đã chiếm được chút dấu tích nào để lại?... Bất kể thế nào, bản thân mình nhất định phải cắn chặt răng không thừa nhận, hiện giờ chuyện của mình đã bị tập trung chú ý, Ban Kiểm tra Kỉ luật chỉ có thể đặt câu hỏi chứ không dám dùng thủ đoạn khác, đây là cơ hội của ông ta!

Vừa nghĩ như vậy Bành Tùng Bình liền coi cuộc đối thoại với Hách Ứng Hùng là một cuộc trò chuyện bình thường, cũng không nói ám chỉ nữa mà chỉ mỉm cười đáp:

"Lời này không sai, cho nên ngoại trừ chính bản thân mình kiềm chế ra thì thỉnh thoảng cũng phải biết mượn sức mạnh từ xung quanh đến giúp bản thân mình."

Hách Ứng Hùng rít thêm hai hơi thuốc:

"Lão Bành, cậu thật sự nghĩ như vậy sao?"

Bành Tùng Bình cau mày:

"Bí thư Hách, ngài có ý gì đây?"

Hách Ứng Hùng thoáng cái đã nghiêng người về phía trước:

"Ngày 27 tháng 3 năm 2007."

Sau đó ông nhìn thẳng Bành Tùng Bình, Bành Tùng Bình cũng không né tránh mà nhìn thẳng đối phương:

"Bí thư muốn hỏi ngày đó ư? Từ năm 2007 đến giờ cũng đã sáu bảy năm rồi, tôi thực sự không nhớ rõ, bí thư muốn hỏi điều gì xin cứ nói thẳng đi!"

Hách Ứng Hùng chăm chú nhìn Bành Tùng Bình một lúc, có vẻ như đang xác nhận xem có phải đối phương thật sự không nhớ rõ hay không. Một lát sau, ông ta nói:

"Lão Bành, cẩn thận ngẫm lại đi?…"

Khóe mắt cùng đuôi lông mày của ông khi nhìn Bành Tùng Bình đã mang theo vẻ không kiên nhẫn nhưng vẫn cười cười:

"Xem ra cậu quả thực là không nhớ rõ, vậy tôi nói ra một cái tên, Lộ Lâm, phó Thị trưởng thành phố Tang Tán, bị song quy sau đó tự sát qua đời trong quá trình song quy…"

Ông còn chưa dứt lời mà Bành Tùng Bình đã đặt cái chén trong tay xuống, ông ta đặt có chút nặng tay khiến cái chén va vào mặt bàn phát ra tiếng động không nhỏ.

Hách Ứng Hùng gật đầu:

"Xem ra cậu đã nhớ được vài chuyện rồi. Bảy năm trước, bản dự án kế hoạch phát triển kinh tế vùng Sơn Bắc thuộc Tang Tán do phó Thị trưởng Lộ phụ trách đạt được thành công vô cùng lớn, ở ngay Trung ương cũng được người ta nhắc đến ngợi khen, lúc ấy cách thời điểm điều chuyển cán bộ cũng không xa, người này dựa vào chiến tích của kế hoạch kinh tế thì việc tiếp nhận chức Thị trưởng có thể coi là ván đã đóng thuyền. Đáng tiếc trước khi văn kiện bổ nhiệm kịp đưa xuống thì vị phó Thị trưởng Lộ này bị Ban Kiểm tra Kỉ luật địa phương song quy do vấn đề tham ô, trong quá trình bị song quy, vị phó Thị trưởng này đã dùng bàn chải đâm thẳng vào cổ họng mình tự sát trong toilet mà tử vong… Vụ án đến đây kết thúc."

Một khoảng im lặng thật lâu xuất hiện.

Lần này Hách Ứng Hùng ngược lại không nhìn sắc mặt của Bành Tùng Bình nữa, ánh mắt ông rũ xuống nhìn chăm chú đầu thuốc lá của mình, ngón trỏ và ngón giữa kẹp điếu thuốc rung

nhẹ, một đoạn tro bụi thật dài lập tức rơi xuống nền gạch men sứ trắng.

"Người đã chết nên vụ án không thể tiếp tục. Một vài tài liệu bị gói lại cất đi, ngoại trừ những người trong Ban Kiểm tra Kỉ luật chúng tôi thì chắc không có mấy người biết được mức độ và kết quả điều tra cuối cùng của chuyện này… Lão Bành, cậu nói xem tôi có nên coi cậu là một phần trong số 'Vài người biết chuyệnnày' không?"

Giọng nói của ông không cao lên mà chỉ dùng khớp ngón tay gõ nhẹ xuống mặt bàn, coi như là nhấn mạnh.

Sắc mặt Bành Tùng Bình không hề thay đổi mà chỉ nâng chén trà lên uống tiếp một hớp. Đây là miếng trà thứ ba ông ta uống sau khi đối phương bước vào, mỗi một ngụm có một mùi vị khác nhau.

"Bí thư Hách, ngài đây là đã đứng về một bên?"

Hách Ứng Hùng lắc đầu:

"Lão Bành, lời này của cậu đúng là hồ đồ, Ban Kiểm tra Kỉ Luật là hệ thống riêng biệt, sao tôi có thể đứng về phía ai? Cho dù muốn chọn thì ngài ấy hãy còn đó, cậu xem Úc Thủy Phong hay Uông Bác Nguyên dám nhận tôi?"

Kinh nghiệm của ông rất nhiều nhưng thân thể không được tốt, lại không có dã tâm muốn tiến thêm bước nữa, chỉ một hai năm nữa ông sẽ chuẩn bị lui về, bởi vậy nên ông trực tiếp gọi tên hai vị lãnh đạo phe Úc và phe Uông cũng không cần kiêng dè lắm.

Nói đến đó Hách Ứng Hùng cũng hút xong hơi thuốc cuối cùng, ông vứt tàn thuốc xuống đất rồi dùng chân nghiền nghiền dập tắt:

"Lão Bành, tôi đã làm được đến chuyện này thì đương nhiên cũng sẽ biết được những việc khác, năm 2007, 7 năm trước cậu vẫn chưa là phó Bộ trưởng Bộ Tổ chức nhỉ? Chiêu lần đó chơi cũng lớn lắm."

Ông chậm rãi đứng dậy.

"Tôi đến cũng không phải muốn cậu nhắn nhủ điều gì, chỉ muốn thông báo cho cậu một tiếng: Bành Tùng Bình, cậu có một ngày này, không phải người khác hại cậu mà là do chính cậu vượt quá giới hạn!"

Mười lăm phút sau, cánh cửa đóng kín mở ra một lần nữa, Hách Ứng Hùng bước ra khỏi phòng, thư kí Chu chờ ở bên ngoài lập tức bước lên:

"Bí thư?"

Hách Ứng Hùng khoát tay:

"Chúng ta đi thôi. Các người đối xử với người bên trong coi như giải quyết việc chung đi, ông ta có yêu cầu gì, chỉ cần không trái với quy định thì cứ cố gắng đáp ứng, nhớ rõ thái độ phải khách sáo một chút."

Câu phía sau rõ ràng là nói với những người khác ở đây.

Nghệ thuật nói chuyện của lãnh đạo chính là ở chỗ này, chỉ là một câu 'Giải quyết việc chung, nhớ rõ phải khách sáo một chút'. Nếu như khách sáo đứng đằng trước thì trọng tâm của lời này là ở chỗ giải quyết việc chung; nhưng giờ khách sáo lại đứng đằng sau, rõ ràng trọng điểm của những lời này là ở hai từ 'khách sáo'.

Hách Ứng Hùng nói xong liền cùng thư kí của mình đi xuống lầu rồi ngồi lên xe riêng. Trong xe riêng, thư kí Chu đã cân nhắc suốt dọc quãng đường mới hỏi Hách Ứng Hùng:

"Lãnh đạo, chuyện của Bành Tùng Bình…"

Hách Ứng Hùng trực tiếp khoát tay chặn ngang:

"Lần này Bành Tùng Bình xong rồi, đã là cán bộ kì cựu nhiều năm, khoảng thời gian cuối cùng cũng không cần làm ồn ào đến mức khó coi, lát nữa về cậu nhớ nhắc nhở bọn họ một chút, ở trong phạm vi chức quyền, nếu có thể thả lỏng chút nào thì cứ thả lỏng chút ấy đi!"

Thư kí Chu lập tức hiểu được, trong lòng cũng thầm cảm thấy hoảng sợ tột độ: Bành Tùng Bình bước vào rõ ràng đúng là lúc hai phe Úc Uông đang đánh cờ, chỉ mới ba ngày trước Bành Tùng Bình vẫn mang dáng vẻ thờ ơ không bận tâm thắng thua như đã có dự liệu từ trước, hiện giờ mới chỉ qua ba ngày, nghe ý của bí thư nhà mình là đã có kết quả rồi?

Nghĩ như thế, thư kí Chu không kìm được bất giác nói ra miệng:

"Hiện giờ hai bên vẫn đang nóng lòng xử lí chuyện của Bành Tùng Bình. Bên phía phe Úc chỉ e vẫn không ngờ nổi chúng ta đã nắm được nhược điểm của Bành Tùng Bình!"

Hách Ứng Hùng nói một câu mang theo hai nghĩa:

"Đâu chỉ không thể ngờ nổi, sợ rằng không thể nghĩ ra điều đó."

Ông hơi dừng lại rồi nói tiếp:

"Bành Tùng Bình này, tôi ngược lại không biết là hắn vốn có quan hệ mật thiết đến vậy với Hạ Nam Sơn."

"Chuyện này sao lại có liên quan đến Thủ tướng Hạ ạ?"

Thư kí Chu tò mò hỏi, lại cười nói:

"Việc này cũng không kì quái, ai đời lại đi nói ra nhược điểm của bản thân mình chứ?"

Hách Ứng Hùng:

"Chuyện của Bành Tùng Bình có liên quan đến phía Toại Lâm, Toại Lâm vẫn luôn nằm trong phạm vi cai quản của Hạ Nam Sơn, tiến hành nhiều năm như vậy cũng đã có căn cơ vững chắc, tuy rằng tốn thời gian hơn chút, nhưng nếu nói Hạ Nam Sơn không có một chút quan hệ nào với chuyện này thì chỉ e không có mấy người tin."

Đoạn đối thoại giữa Hách Ứng Hùng và Bành Tùng Bình không được truyền ra ngoài, nhưng tin tức hai người gặp nhau lại không thể che giấu được. Chỉ trong một hai tiếng, Hạ Nam Sơn đang chủ trì hội nghị đã nhận được tin tức.

Vẻ mặt ông không hề thay đổi gật đầu một cái, che giấu mọi cảm xúc tiếp tục chủ trì hội nghị.

Sau khi tan họp, thư kí Phương lập tức đi đến bên cạnh Hạ Nam Sơn:

"Thủ tướng, Chủ tịch Úc muốn gặp ngài!"

Hạ Nam Sơn gật đầu rồi đi thẳng về phía trước, hai người vừa đi vừa nói chuyện với nhau:

"Bí thư Hách và Bộ trưởng Bành gặp nhau là sao?"

"Cũng không rõ lắm, khi bí thư Hách nói chuyện với Bộ trưởng Bành thì xung quanh không có ai cả, thiết bị theo dõi cũng bị tắt hết."

Thư kí Phương đáp, lại thấp giọng bổ sung:

"Nhưng sau đó có tin tức nói rằng bàn tay cầm chén trà của Bộ trưởng Bành run rẩy mãi không thôi!"

Bành Tùng Bình bị Hách Ứng Hùng bắt được nhược điểm? Bước chân đi về phía trước của Hạ Nam Sơn hơi khựng lại, vài giây sau đã phục hồi nguyên trạng.

"Nam Sơn à, ngồi đi."

Khi Hạ Nam Sơn đi vào văn phòng của Úc Thủy Phong, bản thân Úc Thủy Phong cũng không ngồi xử lí công việc đằng sau bàn làm việc mà đang ngồi trên sô pha lật xem một quyển sách. Làm phó Chủ tịch của một nước, có quá nhiều chuyện phải đặt trên vai, đủ loại hội nghị trực tiếp cùng công tác thị sát khiến Úc Thủy Phong cũng không xuất hiện thường xuyên trong chính văn phòng của mình, thỉnh thoảng có thể ngồi lại một chút thì phần lớn đều là lúc nghỉ ngơi.

Hạ Nam Sơn ngồi xuống chiếc sô pha sát bên cạnh Úc Thủy Phong.

Thư kí của Úc Thủy Phong ngồi ở bên ngoài tự mình bưng trà đặt xuống trước mặt Hạ Nam Sơn, cười nói:

"Mời Thủ tướng Hạ uống trà."

Hạ Nam Sơn khẽ gật đầu.

Thư kí cũng không lấy làm lạ: Tính cách nghiêm túc ít nói cười của Hạ Nam Sơn đã nổi tiếng từ lâu, cho dù là lúc gặp mặt Thủ tướng Thẩm và Chủ tịch Úc, ngoại trừ thái độ có phần khiêm tốn hơn thì cũng không bắt gặp ông ta lộ ra quá nhiều nụ cười.

"Chủ tịch, ngài gọi tôi đến là có chuyện gì cần dặn dò?"

Hạ Nam Sơn hỏi thẳng vào vấn đề.

Úc Thủy Phong đặt miếng kẹp sách vào trang sách để đánh dấu chỗ mình đang xem, sau đó mới nói:

"Cậu đã nhận được tin về chuyện của lão Bành chưa?"

"Có biết một chút."

Hạ Nam Sơn đáp.

"Là chỗ bí thư Hách?"

"Là bên bí thư Uông."

Úc Thủy Phong lắc đầu.

"Chứng cứ là do bên phe Uông cung cấp."

Hạ Nam Sơn hỏi:

"Là Bộ trưởng Cố âm thầm góp nhặt được?"

"Ít nhiều cũng có một chút."

Úc Thủy Phong bưng chén trà nóng trước mặt lên nhấp một ngụm:

"Được rồi, chuyện của Bành Tùng Bình đã đến tận đây thì không cần nhúng tay vào nhiều thêm nữa."

Hạ Nam Sơn thầm nghĩ, nghe ngữ điệu của Úc Thủy Phong như vậy, chỉ e lần này Bành Tùng Bình gây chuyện cũng không nằm trong kế hoạch của ông.

Úc Thủy Phong lại mở miệng, vì tuổi tác đã cao nên tốc độ nói của ông cũng chậm hơn rất nhiều, lại thêm đang nói chuyện mặt đối mặt với Hạ Nam Sơn nên thỉnh thoảng có thể cười một cái, trông càng bình thản thân thiết hơn:

"Dạo gần đây liên tiếp xảy ra chuyện, công việc tiếp theo ắt sẽ khó khăn hơn không ít, Nam Sơn, vẫn phải nhờ cậu cố gắng!"

"Công việc của cán bộ chính là giải quyết khó khăn của nhân dân, chúng ta phải coi khó khăn là một sự khiêu chiến và trở thành động lực, không nên dùng 'Khó' để gây khó khăn cho chính mình."

Hạ Nam Sơn hiếm có được một lần tỏ ra hài hước, cũng coi như gián tiếp bày tỏ thái độ của mình.

Nói cho hết lời rồi thì Úc Thủy Phong cũng không giữ Hạ Nam Sơn lại quá lâu, bất kể là ông hay Hạ Nam Sơn đều không có quá nhiều thời gian để tiêu phí vào chuyện tán gẫu. Nửa tiếng nữa ông phải đón tiếp phái đoàn sứ giả nước ngoài, mà Hạ Nam Sơn phải đi tham gia một buổi hội nghị do Thủ tướng Thẩm Hữu Xương chủ trì.

"Thủ tướng, chúng ta nên đi thẳng lên địa điểm của buổi hội nghị trên tầng năm."

Thời gian khá là sít sao, Phương Tự đã chuẩn bị tốt tư liệu dùng cho hội nghị từ trước, đứng ở bên ngoài văn phòng của Úc Thủy Phong chờ Hạ Nam Sơn đi ra.

Hạ Nam Sơn gật đầu:

"Bây giờ qua luôn đi, trên đường đi nói cho tôi nghe một chút về nội dung buổi hội nghị."

'Nội dung buổi hội nghị' này đương nhiên không phải hội nghị mà Thẩm Hữu Xương chủ trì sẽ bàn về vấn đề gì, mà là ông phải đưa ra những phát ngôn như thế nào trong buổi hội nghị do Thẩm Hữu Xương chủ trì.

Hội nghị này có thể xem như trọng điểm của công việc ngày hôm nay, Phương Tự đã sớm học thuộc lòng tư liệu, vừa nghe Hạ Nam Sơn nói đã trực tiếp mở miệng:

"Nội dung hội nghị của Thủ tướng Thẩm hôm nay là về vấn đề phát triển quốc nội trong 5 năm tương lai từ 2015 đến 2020, quan trọng nhất là thúc đẩy phát triển nông thôn, cân bằng việc phát triển thành thị ra sao. Phát ngôn của chúng ta chủ yếu là phải dùng hết biện pháp cứng mềm nhằm xây dựng và mở rộng các công trình phúc lợi của quốc gia ở nông thôn, trọng điểm ở thành thị vẫn là duy trì điều kiện của những biểu tượng văn hóa cổ –"

Hạ Nam Sơn vừa đi vừa nghe, ngoại trừ khái quát những phát ngôn cần thiết ở trong lòng một lần thông qua lời nói của Phương Tự ra, ông ta cũng cân nhắc lại cuộc đối thoại với Úc Thủy Phong vừa rồi.Toàn bộ đoạn đối thoại ngắn ngủi kia đều nói về thái độ của Bành Tùng Bình, nhưng điểm quan trọng nhất không phải cái đó mà là cụm 'Vài sự kiện' trong câu cuối cùng.

Chủ tịch đây là tự mình lên tiếng kêu ông không cần phải sốt ruột…

Vài sự kiện đó là chỉ cái gì? Một việc là của Bành Tùng Bình, những việc khác sẽ là cái gì, sẽ xảy ra ở nơi nào?

"Bộ trưởng Cố! Bộ trưởng Lương!"

Tiếng Phương Tự bất chợt vang lên.

Hạ Nam Sơn ngẩng đầu nhìn liền thấy Cố Tân Quân và Lương Hữu Sinh đang đi về phía ông.

"Thủ tướng Hạ."

Cố Tân Quân thản nhiên gật đầu.

"Thủ tướng Hạ đây là đang chuẩn bị đi họp à?"

Nụ cười tươi tắn của Lương Hữu Sinh đi bên cạnh rõ ràng là sáng hơn không ít, lại mỉm cười gật đầu với Phương Tự rồi dừng bước trò chuyện với Hạ Nam Sơn.

"Chủ đề của hội nghị lần này là có liên quan đến việc phát triển trong năm năm tới đúng không? Không biết đồng chí Hữu Xương đã quyết định về việc phát triển trung tâm chưa nhỉ?"

"Bộ trưởng Cố, bộ trưởng Lương."

Hạ Nam Sơn cũng chào đối phương, trong lúc nói chuyện thì ánh mắt ông gặp ánh mắt Cố Tân Quân, tầm mắt hai người giao nhau trong thoáng chốc rồi lại tách ra.

Lương Hữu Sinh không hổ là Bộ trưởng Truyền thông, cho dù Cố Tân Quân và Hạ Nam Sơn không nói gì nhiều, nhưng ông ta vẫn có khả năng biến không khí trở nên hài hòa vô cùng chỉ trong thời gian nói mấy câu ngắn ngủi.

Ánh mắt xung quanh từ lúc ba người dừng lại trên hành lang đã như có như không đảo qua đây, nếu nghe cẩn thận thì dường như còn có một vài tiếng động nhỏ vụn tựa như tiếng ruồi kêu ong ong vào buổi đêm khiến người ta phiền lòng.

Sau khi nói mấy câu, Hạ Nam Sơn cũng không dừng lại thêm nữa:

"Bộ trưởng Cố, bộ trưởng Lương, tôi đi trước một bước."

Lương Hữu Sinh cười tủm tỉm:

"Thủ tướng Hạ đi thong thả."

Hạ Nam Sơn lại gật đầu chào Cố Tân Quân, lúc xoay người ông ta cũng thầm nghĩ: Trong 'Vài sự kiện' này, nếu có Bành Tùng Bình và Cố Tân Quân thì chỉ e không thể có ít hơn một phần của Hạ Nam Sơn ông. Nhưng nếu nói một cách tổng thể thì dù mọi chuyện đều được tính lên chuyện của Bành Tùng Bình, sợ rằng vẫn có một hai chuyện tuy không có vấn đề gì với Bành Tùng Bình nhưng vẫn quan trọng vô cùng xảy ra…

Kết quả vụ án của Bành Tùng Bình được đưa ra nhanh đến mức ngoài dự đoán của mọi người.

Ngày thứ ba sau khi Hách Ứng Hùng gặp Bành Tùng Bình, cũng chính là ngày thứ bảy sau khi Bành Tùng Bình bị đưa đi điều tra, Bành Tùng Bình đã thú nhận rất nhiều việc trái pháp luật mình từng làm, trong đó bao gồm việc mình lạm dụng chức quyền ép cán bộ tự sát cùng việc tham ô nhận hối lộ hơn một ngàn năm trăm vạn Nhân dân tệ.

Kết quả này đối với Cố Tân Quân và Hạ Nam Sơn mà nói xem như nằm trong dự kiến, nhưng với tuyệt đại đa số quan viên trong kinh thành, thậm chí là phần lớn những quan chức có khuynh hướng rõ ràng theo phe Úc hoặc phe Uông mà nói thì có vẻ vừa đột ngột lại vừa chấn động.

Nhất là sau khi chi tiết của vụ án được công bố, những người có chút quan hệ đều có thể phát hiện ra điểm Bành Tùng Bình đáng bị lên án nhất trong vụ án này của Bành Tùng Bình, đó chính là việc khiến cho một vị phó Thị trưởng của Tang Tán tự sát tử vong vào bảy năm trước. Mà sau khi vị phó Thị trưởng sắp lên chức Thị trưởng này qua đời, một vị phó Thị trưởng khác thuận lợi chiếm được vòng Nguyệt quế Thị trưởng năm đó là do Hạ Nam Sơn đẩy lên, hơn nữa những năm gần đây còn qua lại rất thân thiết với Hạ Nam Sơn…

Một chết một bị tổn hại!

Ánh mắt mọi người hãy còn đang đặt hết lên chỗ Bành Tùng Bình và Hạ Nam Sơn thì một tin tức nhỏ khác lại được truyền xuống từ phía trên rồi tản ra: Bộ trưởng Truyền thông Lương Hữu Sinh bị điều chuyển đi nhậm chức ở chỗ khác!

Phe Úc ra tay?

…

Không khí trong phòng VIP có chút trầm lắng, Cố Trầm Chu đi đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài: Mấy con tuấn mã trong cuộc đua đang khoác trên mình ánh nắng nóng rực vọt qua điểm cuối cùng, con đứng nhất là một con ngựa nửa thuần chủng ba tuổi tên Argead.

“Cố thiếu gia chọn con nào?”

Ôn Long Xuân đi đến bên cạnh Cố Trầm Chu cùng nhìn ra bên ngoài.

“Số năm.”

Cố Trầm Chu đáp.

“Ừm, số năm.”

Ôn Long Xuân còn đang tìm số năm xếp thứ mấy thì Trần Hàm đã cười rộ lên:

“Thứ ba từ dưới lên, ánh mắt nhìn ngựa của Cố thiếu gia cậu cũng không tốt lắm.”

Cố Trầm Chu mỉm cười:

“Ôn thiếu gia xếp ở khoảng giữa đúng không? Chúc mừng!”

“Tùy tiện chơi chút thôi.”

Cá cược thắng một trận đua ngựa cũng chẳng có gì để đắc ý, huống chi bọn họ cũng cược không lớn, Ôn Long Xuân lập tức gọi một nhân viên phục vụ trong phòng VIP đến kêu đối phương dùng tiền anh ta thắng được khui một chai rượu ngon đưa vào. Đợi nhân viên phục vụ đưa rượu lên, anh ta lại tự mình rót ba ly đưa qua cho mỗi người:

“Nào, Trần thiếu gia, Cố thiếu gia, chia sẻ chút may mắn đi.”

Cố Trầm Chu nâng ly nhấp qua một ngụm liền nghe Ôn Long Xuân mở miệng trêu đùa:

“Gần đây bên ngoài xảy ra không ít chuyện nhỉ, vụ án của Bành Tùng Bình kia rất đẹp, Cố thiếu gia có tin tức gì bên trong muốn nói cho chúng tôi không?

Cố Trầm Chu nhướn mày:

“Ôn thiếu gia muốn nghe tin tức bên trong nào?”

Khẩu khí thật là lớn!

Cố thể nói được như thế này, e rằng địa vị của Cố Tân Quân trong phe Uông đã trở nên quan trọng hơn nhiều so với những gì bọn họ thấy.Ôn Long Xuân ngậm một hớp rượu, lát sau cười nói:

“Cố thiếu gia, tên nhóc Phương Bách kia có gọi điện thoại cho cậu không? Qua một hai tháng nữa nhà bọn họ có thể phải rời kinh thành.”

Cha của Phương Bách là phó Bộ trưởng Truyền thông, phụ trách công tác thường vụ lại luôn là tâm phúc của Lương Hữu Sinh, có thể xem như là cánh tay đắc lực đệ nhất, lần này Lương Hữu Sinh bị hạ, trợ thủ như ông ta cũng bị trực tiếp kéo xuống.

Cố Trầm Chu xoay xoay ly rượu, thầm nghĩ bất kể là nhà họ Ôn hay nhà họ Trần thì giờ đều không thể nào không biết rõ được chuyện của Lương Hữu Sinh… Cố ý vòng vèo nói đến đề tài này – phải nói là bắt đầu từ lúc cố ý gọi anh ra ngoài mới đúng – hai nhà Ôn Trần đã có ý tưởng rồi. Đương nhiên, trước mắt loại ý tưởng này chỉ giới hạn vỏn vẹn trong một lần tiếp xúc giữa đám đời thứ ba, thả ra chút thiện ý nhỏ bé nhất hoặc còn có thể mang theo chút ý thăm dò…

“Gọi rồi.”

Vẻ mặt Cố Trầm Chu thản nhiên.

“Trước kia cùng từng ở một nơi mà, còn có Chúc Duy, Đào Viên, Triệu Kim… Mấy người đó đều gọi điện thoại đến.”

Những người này đều là những người làm việc trong Bộ Truyền thông bị Lương Hữu Sinh liên lụy – nói liên lụy cũng không đúng lắm, ngay từ lúc đầu bọn họ đã là châu chấu trên cùng một dây với Lương Hữu Sinh, hiện giờ dây đứt nên đương nhiên chấu chấu lớn nhỏ đều rơi xuống hết.

Đám châu chấu lớn nhỏ này cũng chưa chắc đã không biết chân tướng của mọi chuyện – không nói những người khác, ít nhất tâm phúc Phương Hạo Hoa của Lương Hữu Sinh nhất định biết rõ Lương Hữu Sinh rớt đài như thế nào, nhưng con trai của Phương Hạo Hoa vẫn như cũ gọi điện thoại cho Cố Trầm Chu hòng thắt chặt tình cảm, có ý muốn Cố Trầm Chu giúp đỡ chắc không được bao nhiêu, ngược lại 90% là muốn nhà họ Cố nhớ rõ chút cảm tình lúc trước, đừng nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng là được rồi.

Từ nhỏ đã lớn lên rồi ra ra vào vào giữa trung tâm quyền lợi, ai cũng đã quen với những việc này. Ôn Long Xuân dựa theo câu chuyện tiếp tục nói về Lương Hữu Sinh:

"Lần này Bộ trưởng Lương bị lật hình như có hơi đột ngột…"

Anh ta nói được một nửa liền nhìn Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu lắc lắc chén rượu, không nói gì nhưng đồng thời cũng biểu lộ rõ cho hai người biết mình quả thực biết tin tức bên trong.

Ôn Long Xuân và Trần Hàm liếc mắt nhìn nhau. Tâm tư Ôn Long Xuân xoay chuyển vài lần liền trực tiếp hỏi:

"Bộ trưởng Lương là người bên kia?"

Cố Trầm Chu cũng không làm bộ bí hiểm mà thẳng thắn mỉm cười nâng chén với đối phương, coi như trả lời.

Khó trách!

Cho dù bản thân hai nhà Ôn Trần đều đã phân tích dự đoán, nhưng sau khi có được đáp án của Cố Trầm Chu thì trong lòng bọn họ vẫn thầm kêu lên: Khó trách Lương Hữu Sinh âm thầm lặng lẽ ngã xuống như thế, đột nhiên bị giáng cho tội danh tham ô nhận hối lộ không biết chui ở đâu ra này. Nguyên nhân khiến Lương Hữu Sinh rơi đài quả nhiên là do lập trường thực sự của ông ta!

Hơn nữa nếu lần này là do phe Úc ra tay, sao phe Uông có thể không hề biết chút phong thanh nào đã để cho Lương Hữu Sinh rơi xuống, chỉ có thể là bị trúng một mũi tên từ 'bên trong' mới khiến Lương Hữu Sinh không kịp phản ứng lại chút nào đã trực tiếp xuống đài.

Khi gián điệp bị khám phá ra, còn chưa kịp nhảy tường chạy trốn đã bị người ta tóm gọn trong lòng bàn tay xử lí rồi.

Trong thời gian một tuần không đến nửa tháng.

Một phó Bộ trưởng Bộ Tổ chức, một Bộ trưởng Truyền thông, hơn nữa còn có phó Thủ tướng Hạ là phụ tá đắc lực cho vị kia của phe Úc.

Ôn Long Xuân không kìm được, trên mặt lộ ra cảm xúc khác thường:

"Cố thiếu gia biết mọi chuyện thật rõ ràng!

Cố Trầm Chu thuận miệng đáp:

"Nếu Ôn thiếu gia muốn cũng có thể biết được rõ ràng mà."

Lời này là sao? Ôn Long Xuân đang muốn nghĩ sâu thêm một hai phần thì đã thấy Cố Trầm Chu hơi nhíu mày giải thích thêm một câu:

"Dù sao cũng đang ở trong đó, nên hiểu rõ mọi chuyện một chút thì tốt hơn."

Nói rồi anh đi đến bên bàn, đặt cái ly trong tay xuống rồi nói với hai người kia:

"Xin phép ra ngoài trước, tôi đi xuống dưới xem ngựa để lát lại đặt thêm một lần."

Anh nói nốt câu này rồi đi ra ngoài.

Tiếng đóng mở cửa bị chất liệu mềm mại bao quanh khung cửa hút hết, trong lúc cửa đóng, Ôn Long Xuân đứng ở trong phòng VIP còn nhìn thấy bóng dáng nhân viên phục vụ đứng bên ngoài cúi đầu… Vài giây sau, khoảng im lặng ngắn ngủi bị Trần Hàm đang ngồi trên sô pha phá vỡ:

“Cậu thấy sao?”

“Cậu thì thế nào?”

Ôn Long Xuân hỏi ngược lại một câu.

Trần Hàm nhíu mày đáp:

“Vênh váo đắc ý! Cậu nghe những lời cậu ta nói xem.”

Ôn Long Xuân đứng im tại chỗ một lúc lâu mới khẽ lắc đầu:

“Mọi người đều lớn lên cạnh nhau, cậu đã quên Cố Trầm Chu là loại người nào rồi?”

“Không có quên.”

Trần Hàm vòng hai tay lại để dưới đầu.

“Không phải là một con hồ ly điển hình trong đám hồ ly sao. Cậu nói xem một phó Bộ trưởng Tổ chức, một Bộ trưởng Truyền thông, hơn nữa còn một phó Thủ tướng có thể đủ để khiến Cố Trầm Chu kiêu ngạo đắc ý?”

“Vẫn chưa đủ? Khẩu vị của cậu thật lớn quá.”

Ôn Long Xuân vừa trách cứ Trần Hàm vừa ngầm hiểu trong lòng rằng hiện giờ Cố Trầm Chu để lộ loại manh mối đắc ý này, vậy mọi chuyện chắc chắn không chỉ có như thế. Nhưng nếu như không chỉ có như thế… Vậy những gì Uông Bác Nguyên chuẩn bị tiếp theo thực sự sẽ kéo dài liên tục không ngừng?

“Cố thiếu gia, mời sang bên này xem, cá nhân tôi xin đề cử số 5 và số 12.”

Từ lúc Cố Trầm Chu đi ra khỏi phòng VIP thì quản lý của trường ngựa đã nhận được tin tức; đợi đến khi Cố Trầm Chu xuống chuồng xem ngựa, quản lý liền lập tức bước đến mỉm cười phục vụ.

“Vậy mua số 5 đi.”

Cố Trầm Chu tùy ý đưa mắt đánh giá hai bên rồi đưa ra một số.

Quản lý dùng máy tính bảng lựa chọn tư liệu đọc qua một chút:

“Đặt cược giống lần trước ạ?”

Cố Trầm Chu khẽ gật đầu coi như đồng ý. Lí do anh rời hỏi phòng VIP là muốn xuống đây xem ngựa, nhưng mục đích căn bản thực ra là muốn để lại cho Ôn Long Xuân và Trần Hàm một không gian để bàn bạc với nhau: Tư thái anh đưa ra đã đủ để khiến hai người kia suy nghĩ thâm sâu hơn, đương nhiên loại ‘suy nghĩ thâm sâu’ không hề có căn cứ này cũng sẽ không khiến hai nhà đưa ra quyết định có ý nghĩa thực sự nào, nhưng chỉ cần nhà họ Ôn và nhà họ Trần, thậm chí là hai người Ôn Long Xuân và Trần Hàm tỏ ra thái độ mập mờ thoáng nghiêng về phe Uông một chút – thứ cân bằng như thế này vĩnh viễn không ngại nhiều người, dù sao trước khi có kết quả cuối cùng, không một ai có thể biết được cán cân của người nào mới là sự cân bằng mấu chốt.

Rời khỏi chuồng ngựa, Cố Trầm Chu cố ý đi rửa tay trước khi quay về phòng VIP, trong lúc rửa tay thì di động nằm trong túi áo anh rung lên. Cố Trầm Chu từ tốn rửa tay cẩn thận cho xong, dùng khăn tay lau sạch sẽ rồi cầm di động ra nhìn dãy số.

Là điện thoại của Hạ Hải Lâu.

Cố Trầm Chu bước ra ngoài toilet hai bước mới nhận máy:

“Hạ thiếu gia?”

Tiếng cười quen thuộc truyền ra từ trong điện thoại mang theo sự ngả ngớn quen thuộc của đối phương, nhưng nghe vào dường như không có mấy giận dữ:

“Anh đi được lắm đó Cố thiếu gia.”

Cố Trầm Chu:

"Hửm?"

"Lúc trước tôi còn tưởng rằng anh đề nghị chúng ta cùng đối phó với Bành Tùng Bình là có mục đích gì, không ngờ suy nghĩ của anh lại trực tiếp như thế, chỉ là muốn tôi tiếp xúc với chỗ Bành Tùng Bình."

Hạ Hải Lâu nói.

Kế hoạch của Cố Trầm Chu lần này vô cùng đơn giản, mục đích ban đầu của anh chính là muốn khiến Hạ Hải Lâu tiếp xúc một chút với người ở chỗ Bành Tùng Bình.

Giống như Cố Trầm Chu chưa bao giờ quên sự đối lập giữa Cố Hạ, đầu Hạ Hải Lâu cũng không thể nào bị lừa đá đến mức Cố Trầm Chu nói cái gì thì hắn làm cái đó.

Nhưng bất kể là lúc Hạ Hải Lâu nghe được đề nghị của Cố Trầm Chu rồi đưa ra ý tưởng gì, chỉ cần hắn còn muốn dính lấy Cố Trầm Chu thì hắn nhất định sẽ tiếp xúc với Bành Tùng Bình, chỉ cần hắn tiếp xúc với Bành Tùng Bìnhlà Cố Trầm Chu đạt được mục đích của mình.

Bởi vì vụ án của Bành Tùng Bình, tội danh mà Bành Tùng Bình bị chú ý nhất đã có thể liên lụy đến trên người Hạ Nam Sơn. Như vậy khi Bành Tùng Bình bị người của Ban Kiểm tra Kỉ luật đưa đi, lại nhìn vài động tác nhỏ thường xuyên của Hạ Nam Sơn, sẽ không có một ai lại nói rằng Bành Hạ không có vấn đề.

Đây là khán phòng ở ngay bên cạnh toilet. Cố Trầm Chu vừa cầm di động vừa nhìn về phía trước.

Trong trường ngựa có rất nhiều bóng dáng quen thuộc.

Có đời hai đời ba quen được trong những lần gặp mặt, có những tinh anh được người lớn mang theo mà mình có biết: Giới làm ăn, giới văn học, giới khoa học, còn có cả những người vốn là quan chức trong thể chế từng đến cửa nhà anh…

Cố Trầm Chu nhận ra một vị Cục trưởng Cục Đất đai. Thân mình mập mạp của ông ta chiếm hết một ghế ngồi, mặt trời ở trên đỉnh đầu ông ta đang ra sức tỏa sức nóng xuống, ông ta lại còn mặc một bộ tây trang kín mít khiến mồ hôi bắt đầu thấm ướt cả cổ áo.

Xung quanh vị cục trưởng này có vài người vây kín, phần lớn đều hơn bốn mươi tuổi, lác đác có vài người trẻ tuổi thì một người trong số ấy lại là người quen cũ của anh.

Ánh mắt của Cố Trầm Chu đảo qua bóng dáng Chu Hành một chút, cái vòng người kia đại khái đều là người trong giới làm ăn. Anh vừa nghĩ vậy liền thấy vị Cục trưởng Cục Đất đai đột nhiên nhảy dựng lên khỏi chỗ ngồi, ba bước biến thành hai bước vội nhào về phía đằng trước.

Ánh mắt của Cố Trầm Chu lại thuận theo đó nhìn sang.

Một quan chức khác anh biết mặt, không biết là họ Giả hay họ Tiết nhỉ? Cũng thuộc bộ Tổ chức đấy, nhưng không gần gũi với cha anh mà thân thiết với Bành Tùng Bình hơn.

Vị Cục trưởng Cục Đất đai được mọi người vây quanh lúc trước đã nhiệt tình đi qua chào hỏi vị quan chức thuộc Bộ Tổ chức kia, sau đó lập tức giống như người hầu đi kè kè theo sau quan viên Bộ Tổ chức, nụ cười trên mặt tươi tắn rạng rỡ, ngay cả mắt cũng híp tịt lại.

Nhưng quan viên Bộ Tổ chức này rõ ràng là không hề bình tĩnh, bước chân ông ta sải đi rất nhanh, ánh mắt còn không ngừng đảo quanh đánh giá khắp chốn giống như đang tìm kiếm người nào đó.

Không hề kì quái chút nào.

Chuyện của Bành Tùng Bình đến giờ còn chưa được công bố; cho dù có công bố rồi thì vị Cục trưởng Cục Đất đai kia cũng không biết vị quan chức mình bợ đỡ là người thuộc phe Bành Tùng Bình, hơn nữa nếu đã biết được tin tức Bành Tùng Bình bị lật đổ thì sẽ giống như người kia, đang tích cực lại nôn nóng tìm kiếm vị quý nhân có thể cứu vãn được tương lai và sự nghiệp chính trị của mình.

Mà trong khung cảnh rung động này, có một nhóm người đi xuống thì đương nhiên sẽ có một nhóm người bước lên. Trái ngược với những người ở phía sau còn chưa biết mình gặp may, trong toàn bộ đám người nhóm trước đã có vài người bị bắt ép đi điều tra giống Bành Tùng Bình và Lương Hữu Sinh, có vài kẻ đã ủ rũ rời khỏi kinh thành giống người bạn của anh trước đây, số còn lại nhiều hơn một chút thì giống như vị

quan viên Bộ Tổ chức kia, đang ôm tâm tình nôn nóng cùng cực chạy đi khắp các chốn có khả năng hòng tìm kiếm một vài cơ hội cực kì nhỏ bé...

Tiếng của Hạ Hải Lâu lại vang lên trong điện thoại, gần gũi đến mức giống như đang ghé sát bên tai anh mà nói, vẫn ngả ngớn như thường lại mang theo một chút quyến rũ:

"Cố đại thiếu gia, đặt thêm nhé, được không?"

92. Chương 92: Chơi Điện Thoại

Lực chú ý của Cố Trầm Chu đặt lên nơi khác lại quay về cuộc nói chuyện điện thoại với Hạ Hải Lâu:

"Đặt thêm cái gì?"

Có lẽ vì Cố Trầm Chu hỏi quá nhanh lại quá trực tiếp, cũng có lẽ vì bản thân Hạ Hải Lâu vẫn chưa kịp cân nhắc cho kĩ, tóm lại đầu điện thoại bên kia cũng dừng lại một chút.

Cố Trầm Chu liền bật cười:

"Thực ra bắt đầu từ lần trước tôi đã cảm thấy hai người chúng ta không cần phải phiền phức như vậy."

Lời này nghe vào đã chợt thấy vô cùng thân mật, nhưng bất kể là Cố Trầm Chu đang mở miệng hay Hạ Hải Lâu đang lắng nghe, không một ai có thể chỉ nghe một tầng nghĩa ở bên ngoài câu này.

Thứ bọn họ am hiểu nhất chính là tung ra từng tầng từng tầng mật ngọt mà bọn họ bọc kín, sau đó xé mở từng lớp từng lớp da xinh đẹp của người khác, khiến bọn họ lộ ra hoặc là những mưu kế đen tối âm hiểm, hoặc là những suy nghĩ xấu xí dơ bẩn bên trong.

"Ý của anh là?"

Hạ Hải Lâu hỏi.

"Chia đều thắng thua ra, tôi muốn thứ gì tôi lại không tự mình lấy được chắc? Cậu muốn thứ gì mà cậu không tự mình ra tay?"

Cố Trầm Chu lạnh nhạt nói. Trong lời nói trước sau đã lần lượt chỉ rõ hậu quả việc nhà họ Cố thắng lợi hay nhà họ Hạ giành được chiến thắng. Nếu lần này chấm dứt với việc nhà họ Cố thật sự giành được thắng lợi, anh đương nhiên sẽ thanh toán toàn bộ nợ nần với Hạ Hải Lâu; Mà nếu nhà họ Hạ thắng, chẳng lẽ Hạ Hải Lâu sẽ lương thiện đến mức bỏ qua cho anh?

"Ồ?"

Tiếng cười khẽ của Hạ Hải Lâu truyền đến từ đầu điện thoại bên kia, tiếp đó hắn ám chỉ:

"Nếu Cố thiếu gia thật sự không muốn làm gì thì chỉ e cũng không có cách nào cả."

Đây cũng là một trong những việc khiến Hạ Hải Lâu sầu lo nhất, cho dù nhà họ Hạ dựa vào thế lực lật đổ được nhà họ Cố thì ông cụ Cố còn đó, mạng giao thiệp do hai đời nhà họ Cố dựng lên cũng còn đấy, nếu hắn chỉ chèn ép Cố Trầm Chu thì cũng không có ai bận tâm; nhưng nếu muốn tóm Cố Trầm Chu vào trong tay giam cầm rồi chơi NP, đừng nói áp lực ở các bên, bản thân Cố Trầm Chu cũng là người dứt khoát tàn nhẫn, kết quả ngọc nát đá tan cũng không phải là không có khả năng, tốn nhiều tâm sức như vậy kết quả đến lại là gà bay trứng vỡ dã tràng xe cát, vậy còn gì thú vị? Đây cũng là lí do lúc trước Hạ Hải Lâu chẳng ngại chơi xấu cũng muốn kéo đối phương xuống nước, tìm mọi cách muốn cá cược với Cố Trầm Chu: Người xuất thân từ trong gia đình chính trị hiếm có mấy kẻ là quân tử, Cố Trầm Chu cũng không phải. Nhưng Cố Trầm Chu từ nhỏ đến lớn đều được người khác gọi là thiếu gia lại thực sự 'đứng đầu một phía' được trong kinh thành nhiều năm, anh ta đã sớm bồi dưỡng ra được loại một loại ngạo khí cùng tính cách không nói hai lời cực kì dứt khoát.

Không nói thì thôi, đã nói là phải làm. Chỉ cần Cố Trầm Chu chịu đồng ý, thua thì nhận, không giở trò chơi xấu là được.

Cố Trầm Chu:

"Thì ra Hạ thiếu gia đang lo lắng chuyện này? Như vậy đi, nếu lúc có kết quả mà nhà họ Cố thua, cậu muốn thứ gì tôi sẽ dốc hết sức mình phối hợp."

Hạ Hải Lâu hỏi lại:

"Anh biết rõ tôi muốn cái gì à?"

Lần này Cố Trầm Chu cười khẽ một tiếng, sau đó anh dùng đến một loại miêu tả rất thô tục nhưng lại cực kì thẳng thắn:

"Không phải là muốn chơi tôi ư?"

Hạ Hải Lâu lập tức hưng phấn vì câu trả lời này!

Sự hưng phấn này ập đến ào ạt giống như một ngọn lửa phút chốc đã bao phủ toàn thân hắn, khiến máu ở khắp các ngóc ngách trong người hắn sôi trào hừng hực. Bản thân hắn cũng không ngờ dục vọng lại giống như dòng nước đưa thẳng hắn lên đỉnh, khó thở cực hạn chính là khoái cảm vô cùng.

Hơi thở của Hạ Hải Lâu trở nên dồn dập, giọng nói của hắn cũng khàn khàn nghèn nghẹn, căng chặt giống như thứ đang đứng dậy chỗ bụng dưới:

"Cố thiếu gia đúng là thấu hiểu lòng người…"

Tay hắn cách một lớp quần chặn lấy thứ kia của mình, mắt hơi nheo lại, gương mặt của Cố Trầm Chu xuất hiện trong đầu hắn, tiếp đó chính là thân thể trần trụi:

"Cố Trầm Chu, lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh đã thèm khát hương vị của anh rồi…"

Giọng nói của hắn bất chợt vừa nhẹ lại vừa nhỏ giống như đang đứng trước một đóa hoa run rẩy nở ra, rất sợ chỉ cần một hơi thở nặng đã có thể thổi tan thân mình của đối phương:

"Tôi đã nghĩ mãi, hương vị của anh rốt cuộc là ngọt lành mang theo chút ngây ngô, hay là thành thục nhiều nước đến mức cắn một miếng không thể liếm hút hết được?"

Nói đến đây Hạ Hải Lâu đã vốn không cần Cố Trầm Chu trả lời nữa, giọng nói của hắn trực tiếp tăng cao mang theo ngữ điệu hưng phấn tiếp tục nói:

"Muốn biết tôi sẽ làm anh kiểu gì không? Đầu tiên là hôn lưỡi, cắn môi cùng với cổ họng của anh, sau đó kéo quần áo xuống xoa nắn đầu nhũ của anh – nơi đó đã từng bị ai chạm vào chưa?"

Hắn cũng không đợi Cố Trầm Chu trả lời, dường như đã tự chắc chắn rằng chỗ đó chưa từng có ai chạm vào mà nói tiếp:

"Anh sẽ lảng tránh vì cảm thấy không quen, không sao cả, tôi sẽ cẩn thận âu yếm nó, dùng răng nanh, dùng đầu lưỡi, nó sẽ sưng lên giống như thứ của phụ nữ, sẽ đỏ bừng giống như một đóa hoa bị người ta giày xéo, chỉ cần chạm nhẹ vào nó sẽ khiến anh sinh ra cảm giác tê dại xấu hổ và đau đớn – nó sẽ mang đến cho anh cảm nhận quen thuộc khiến phân thân của anh đứng lên –"

Tay phải của Hạ Hải Lâu đã cởi quần áo ra cho thoải mái rồi nắm lấy thứ kia của mình xoa nắn.

Hắn bật ra một tiếng thở dài sâu lắng đầy thỏa mãn, thật giống như hắn đã nhìn thấy cũng tự tay chạm vào được món ngon vẫn luôn quẩn quanh trong lòng hắn:

"Sau đó tôi sẽ tiếp tục vuốt ve mỗi tấc mỗi chỗ trên thân thể anh, ngực bụng, lưng, eo, cánh tay, cẳng chân, bắp chân, đùi… Tôi sẽ khiến hai chân anh không thể không mở ra hoặc ỡm ờ mở ra giống như phụ nữ — Anh cảm thấy có gì khác nhau không?"

Hắn bất chợt hỏi Cố Trầm Chu một câu.

Mà Cố Trầm Chu thì vẫn luôn im lặng từ đầu đến giờ từ lúc Hạ Hải Lâu nói câu 'Hương vị của anh' lần đầu tiên kia.

Tiếp đó, tám phần chỉ số thông minh của Hạ Hải Lâu đều dùng hết vào dịch thể, nhưng hai phần còn lại cũng đủ để hắn tiếp tục hành động trong lúc Cố Trầm Chu vẫn chưa hết kinh ngạc nên không cúp điện thoại, sau đó còn cố gắng thúc giục anh nhanh chóng tiếp tục cơ hội chơi điện thoại khó có được này.

Hạ Hải Lâu chưa từng dừng lại dù chỉ một giây ngoại trừ lúc hít thở, hắn lại nhớ đến non nửa thân thể trần trụi của Cố Trầm Chu trong phòng tắm hơi lần trước, nước da trắng nõn ửng hồng nhàn nhạt dưới sự kích thích của nước ấm, dáng người không gầy yếu nhưng cũng không thô kệch, chỉ cần dùng mắt thường cũng có thể nhìn ra được sự rắn chắc khỏe mạnh khiến người ta muốn để lại đủ loại dấu vết lên đó, ví dụ như dấu hôn xanh tím trải rộng toàn thân, dấu vết để lại khi dùng roi có móc câu đánh, dấu răng cùng máu tươi, còn có dịch thể. Sớm muộn gì hắn cũng sẽ dùng dịch thể của mình rót đầy vào đường ruột và thực quản của anh ta… Hắn thở hắt ra một hơi, cảm thấy dục vọng dưới bàn tay mình lại lớn thêm vài phần, động tác xoa nắn của hắn nhanh hơn nhưng dục vọng thỉnh thoảng vẫn kháng nghị vì sự qua loa của hắn.

Thể xác và tinh thần của hắn đều đang cực độ khát vọng và theo đuổi một người, khát vọng theo đuổi như vậy đốt cháy từng tế bào của hắn.

"… Ha… A…"

Hạ Hải Lâu phỏng đoán một bộ phận khác của Cố Trầm Chu thông qua vóc người của anh từng xuất hiện trước mặt hắn.

"Mông anh hẳn là không mềm mại đến mức như phụ nữ, nó sẽ bẹp và chỉ hơi cong một chút, tôi sẽ dùng tay tách ra ra để lộ cái lỗ nhỏ bên dưới, nơi đó chưa từng có ai nhìn thấy, ngay cả chính bản thân anh cũng chưa từng nhìn…"

Toàn thân Hạ Hải Lâu đều đã nóng bừng, hắn không soi gương nhưng vẫn cảm nhận được chắc chắn hai má mình đang đỏ hồng.

"Anh cũng từng chơi đùa với đàn ông, chắc cũng biết cách rửa sạch sẽ cho đối phương thế nào nhỉ? Dùng dầu cam và nước ấm trộn đều làm dung dịch súc ruột, sau đó dùng ống tiêm to thô tiêm toàn bộ dung dịch vào, mọi người đều sẽ run rẩy dữ dội vào những lúc đó, giống như gà trống đáng thương chờ bị làm thịt ấy, bị nhổ sạch lông trên người, thân thể trần trụi đứng lạnh run trong gió đối diện với lưỡi dao lóe lên tia sáng lạnh –"

Giọng Hạ Hải Lâu kéo âm cuối ra thật dài.

"Nhưng lưỡi dao lại chậm chạp không chịu đặt xuống, một lúc sau bọn họ liền chảy nước mắt nước mũi, ngũ quan vặn vẹo nhăn nhúm, có vài kẻ không chống đỡ được đến lúc mọi chuyện chấm dứt, nửa chừng đã không khống chế được mà bài tiết ra một lượng lớn chất lỏng cùng cặn bã –"

Hạ Hải Lâu vừa nghĩ đến tình cảnh đó liền say mê đến mức không thể kiềm chế bản thân mình, nhưng chỉ tưởng tượng không thôi thì hắn cũng không phân rõ được bản thân mình rốt cuộc kích động là vì gương mặt xấu hổ đẫm nước mắt của Cố Trầm Chu hay là hưng phấn vì sự bất lực cùng thất thần của đối phương hơn, thật giống như hắn nhất thời cảm giác có một ngày mình thật sự chiếm được Cố Trầm Chu, còn lâu hắn mới bận tâm đến chuyện súc ruột sạch sẽ hay không, đương nhiên phải xé quần áo lập tức đè đối phương xuống làm trước rồi nói sau; nhưng trong một khoảnh khắc khác, hắn lại cảm thấy được tận mắt thấy đối phương bỏ lớp da ngoài trí tuệ sáng suốt thuộc về văn minh luôn tự dựng lên vây kín bản thân trước người ngoài xuống, nằm gục trên mặt đất giống như dã thú, khung cảnh anh nhếch phần mông lên cao cao chờ chủ nhân lâm hạnh khiến hắn hưng phấn đến mức sắp bắn luôn.

Cảm giác hưng phấn như thế khiến dục vọng dưới tay hắn phình to đến cực hạn, giọng nói của hắn đã xuất hiện một chút vỡ vụn, trong chút vỡ vụn này lại xen lẫn vài tiếng rên rỉ hỗn loạn.

Móng tay Hạ Hải Lâu chợt dùng sức xẹt qua đỉnh nhọn của mình một cái, đau đớn kịch liệt theo cảm giác chướng bụng truyền đến khắp tứ chi khiến bả vai Hạ Hải Lâu không kìm được nảy mạnh một cái, giọng nói cũng trở nên rõ ràng một lần nữa:

"Cố đại thiếu gia, thử nghĩ đến tình cảnh hai chân anh bị tách ra nhấc lên cao cao, thử tưởng tượng hai chân anh dùng sức kẹp lấy phần eo của tôi."

Giọng nói của hắn lại ngân dài mờ ám, giống như đào mật tẩm nước muối, cắn thêm một miếng sẽ cảm thấy hai loại hương vị nổ tung trong khoang miệng.

"Anh sẽ dùng chỗ đó của anh kẹp chặt bảo bối của tôi, tiếng kêu cũng bởi vì chút khoảng cách cuối cùng trong cơ thể bị nhồi chặt mà đứt quãng không thành lời, anh vừa đau vừa khoái hoạt, nước mắt sẽ tuôn

trào từ khóe mắt của anh, nước bọt chảy ra khỏi khóe miệng, anh sẽ từ né tránh ban đầu chuyển thành hùa theo sau đó, anh sẽ không kìm được xoa nắn thứ của mình, tiếp theo lại dùng sức lắc lắc mông thét chói tai muốn phân thân của tôi đâm vào anh –"

Cuối cùng Hạ Hải Lâu cũng không thể tưởng tượng thêm ra những phản ứng mà Cố Trầm Chu sẽ có sau đó nữa, thân thể hắn chợt căng chặt, bàn tay đặt trên dục vọng dưới bụng không hề dừng việc vỗ về chơi đùa mà ngược lại càng tăng thêm tốc độ và sức lực, gần như đã biến thành xoa nắn thứ của mình một cách thô bạo.

Mấy giây sau, đầu óc Hạ Hải Lâu nháy mắt trống rỗng, từ ngón chân căng chặt đến da thịt trên thân thể không kìm được mà thả lỏng xuống, sự tê dại sau khi dục vọng phát tiết ập đến khắp người, trên dưới toàn thân đều cảm thấy lười biếng không muốn động đậy dù chỉ một ngón tay.

Cùng lúc ấy, khi hắn vẫn còn chưa kịp phản ứng lại, tiếng thở dài khàn khàn gần như rên rỉ đã tràn ra khỏi cổ họng:

"Ưm…"

"Thật phấn khích."

Giọng nói của Cố Trầm Chu cuối cùng cũng vang lên ở đầu điện thoại bên kia.

Lỗ tai Hạ Hải Lâu kề sát vào điện thoại đã tê rần, cảm giác không phải đang làm đơn độc khiến dục vọng vừa mới tiết xong của hắn lại có xu thế ngẩng đầu.

Đúng là thống khổ trong vui sướng, hạnh phúc trong phiền não mà!

Hạ Hải Lâu suýt nữa lại không nhịn được mà bật ra tiếng, thầm nghĩ đây rốt cuộc là do bản thân mình đã nghẹn lâu quá hay do Trầm Chu thực sự là cực phẩm tuyệt sắc? Lúc ở trên giường cũng phải kiềm chế một chút…

Khi Hạ Hải Lâu lảm nhảm một đống linh tinh kia thì Cố Trầm Chu đã đi từ chỗ sân bãi của trường đua ngựa lên đài quan sát ở phía sau cầu thang.

Sở dĩ anh không quăng điện thoại đi ngay từ đầu chỉ là vì muốn nghe một chút xem Hạ Hải Lâu có thể nói được đến mức nào.

Hiện giờ Hạ Hải Lâu đã nói xong, trong lòng Cố Trầm Chu lại không cảm thấy phẫn nộ lắm, anh chỉ nghĩ đến một tình huống rất buồn cười nhưng cũng không phải là không thể xảy ra: Nếu giờ phút này điện thoại của anh hoặc là Hạ Hải Lâu bị theo dõi, vậy hai vị thiếu gia có thể tính là có chút danh tiếng trong giới như anh và Hạ Hải Lâu cùng nhà họ Cố và nhà họ Hạ ở đằng sau đều sẽ mất hết thể diện.

"Nghe thấy giọng nói của tôi lại cứng?"

Cố Trầm Chu không hề bỏ qua tiếng thở dốc bị đè nén cực độ của Hạ Hải Lâu, anh nhẹ nhàng chậm rãi nói ra những lời hạ lưu nhất, vẻ mặt lại vô cùng bình tĩnh, thậm chí trong ánh mắt còn lóe lên chút lạnh lẽo:

"Cậu nói làm tôi, đến lúc ấy chắc không phải bị tôi chạm một cái đã lập tức tiết ra chứ?"

Đây là đang nói hắn tiết sớm! Hạ Hải Lâu còn chưa kịp nổi giận, hắn đang ngẩn người đờ đẫn vì lời nói không chút che giấu của Cố Trầm Chu.

"Đúng rồi, Hạ thiếu gia đúng là có tiếng kêu rất hay, cần tăng thêm chút lực, rên rỉ thêm hai tiếng nữa thì chắc có thể khiến dục vọng của tôi dâng lên rồi."

Cố Trầm Chu lại thản nhiên nói tiếp. Hạ Hải Lâu nói trong khoảng mười lăm phút, anh đi lên một đoạn cầu thang cũng mất chừng mười lăm phút, di động còn nhận được hai cuộc gọi đến của Ôn Long Xuân.

Hạ Hải Lâu cũng không phải là không cảm thấy buồn bực: Bản thân mình bên này đã làm xong một lần, hơi thở của Cố Trầm Chu ở bên kia còn không lỡ mất một nhịp. Nhưng chút buồn bực ấy không đủ để phá hỏng tâm tình tốt đẹp của Hạ Hải Lâu giờ phút này, hắn xòe năm ngón tay ra nhìn chất lỏng trắng đục bám phía trên, sau mới đưa đến bên môi liếm liếm, thỏa mãn nói:

“Làm người cũng nên công bằng một chút, không thể chỉ có mình tôi cố gắng được, Cố đại thiếu gia này – Nếu tôi có thể khiến dục vọng của đại thiếu gia đứng thẳng thì thế nào?”

Hắn đây là đã châm lửa đến nghiện, lần châm lửa đầu tiên thành công lấy được một đêm ở chỗ của Cố Trầm Chu, lần châm lửa thứ hai lại thành công lấy được lời hứa hẹn cùng chơi SM và NP của Cố Trầm Chu, vậy lần châm lửa thứ ba – liệu có thể đập vỡ trứng may mắn kiếm được thứ gì khiến người ta kinh ngạc lại vui vẻ không?

“Nếu cậu thực sự khơi lên được thì tôi sẽ đến thẳng chỗ cậu.”

Cố Trầm Chu đáp.

“Ồ!?”

Là trứng may mắn thật?! Bữa tiệc lớn của hắn đột nhiên nghĩ thông suốt thật sự muốn tự động tẩy rửa sạch sẽ rồi nằm lên bàn ăn? Tinh thần Hạ Hải Lâu lập tức phấn chấn, hai mắt sáng ngời.

“Ý của anh là –“

“Nhìn xem rốt cuộc là ai làm ai?”

Cố Trầm Chu bình tĩnh bổ sung nốt lời nói của mình rồi trực tiếp ngắt điện thoại, đồng thời cho dãy số của Hạ Hải Lâu vào sổ đen, bản thân thì đưa chân nhanh hơn đi về phía phòng VIP trên tầng hai.

Tiếp đó, trong phòng VIP, Ôn Long Xuân và Trần Hàm đã đợi được ba mươi phút.

Sắc mặt Trần Hàm không tốt nói với Ôn Long Xuân:

“Cố Trầm Chu bị rớt xuống cái hố nào rồi đúng không? Đi lâu như vậy cũng không quay lại còn không thèm nhận điện thoại của cậu nữa?”

Ôn Long Xuân cũng nhíu mày:

“Lúc gọi điện thoại cho cậu ta thì có tin báo hiển thị là đang trong cuộc hội thoại.”

Trần Hàm:

“Cố ý đúng không? Có bao nhiêu cuộc điện thoại quan trọng đến mức không thể tạm dừng một chút nói với cậu một tiếng rồi lại bấm lại?”

Đối phương vừa nói như thế, Ôn Long Xuân cũng thầm cân nhắc trong lòng: Nếu Cố Trầm Chu cố ý gạt bọn họ qua một bên, vậy biểu hiện tự tin bên ngoài của Cố Trầm Chu vừa rồi chỉ e là muốn thuyết phục trước, như vậy cũng có nghĩa là Uông Bác Nguyên không hề nắm được quá nhiều ưu thế như bọn họ tưởng vừa nãy… Những cái khác không nói, nếu mục đích của Cố Trầm Chu là muốn lừa gạt bọn họ khiến bọn họ nghiêng về phía Uông, vậy cũng chưa hẳn sẽ dùng loại phương pháp nực cười chỉ cần điều tra một chút là có thể biết được này đi? Anh và Trần Hàm cũng không phải loại người chưa từng nếm trải sự đời, Cố Tân Quân đến đây thờ ơ với bọn họ còn có thể hiểu được, nhưng cho dù Cố Tân Quân đột phá chướng ngại trở thành nhà cầm quyền tiếp theo thì đời thứ ba chính là đời thứ ba, Cố Trầm Chu dám không nể mặt thì đã phải chuẩn bị bị người khác bật lại, nói trắng ra thì mọi người đều là thành viên do một thế hệ tạo thành, cho dù là Chủ tịch cũng không thể nào chỉ vì con trai của Thủ tướng hay con trai của Bộ trưởng nào đó xảy ra chút xung đột tay chân với con mình mà trực tiếp thay đổi quyền quản lý hoặc chức vị Bộ trưởng được?

Hai người đang trầm ngâm tự hỏi đủ khía cạnh thì cửa phòng VIP bị đẩy ra, Cố Trầm Chu đi từ bên ngoài vào:

“Ngại quá, tôi về muộn.”

Trần Hàm nói mát:

“Cố đại thiếu gia khá là bận rộn nên mọi người đều có thể thông cảm mà! Cũng không biết Cố đại thiếu gia nhìn trúng con ngựa nào? Mau nói ra cho chúng tôi tham khảo một chút.”

Anh ta nói đến đây lại ‘ai da’ một tiếng:

“Cậu nhìn tôi này, hồ đồ quá! Trận đua ngựa đã có kết quả rồi, còn tham khảo gì nữa?”

Sự kết hợp của nhà họ Trần và nhà họ Hạ tuy rằng so với Cố Vệ mà nói thì nghiêng về lợi ích hơn một chút, nhưng cũng không phải là hai vị đời thứ ba không có tình cảm và ăn ý. Thái độ của Trần Hàm và Ôn Long Xuân lúc đối ngoại thì luôn luôn diễn một vai người tốt còn một vai phản diện, lời hay hay dở đều bị bọn họ nói hết, trút được bực bội lại vẫn để được đường lui, không tính đến gia thế bọn họ ngang hàng nhau, chỉ cần không muốn bỏ qua thể diện thì vẫn có một bậc thang để bước xuống.

Nhưng lần này Ôn Long Xuân không định diễn vai người tốt của mình, lần này anh ta và Trần Hàm đến đây là do ý của người nhà, là muốn đến nhìn thực chất của Cố Trầm Chu, nhìn xem thái độ và căn cơ của nhà họ Cố hay thậm chí là phe Uông, đây đương nhiên là muốn tìm ra đáp án chi tiết cho đủ loại tình huống mà Cố Trầm Chu khơi ra, sau đó mới cùng nhau phân tích.

Anh ta cũng vắt chân ngồi thẳng, câu được câu chăng nhìn chằm chằm vào đoạn ghi hình trận đua đang phát sóng trực tiếp trên TV, dường như không nghe thấy lời nói của Trần Hàm.

Cố Trầm Chu ngồi xuống ghế của mình, nhẹ nhàng bâng quơ nói một câu 'Vừa rồi Hạ Hải Lâu có gọi điện thoại đến đây' trước, tiếp theo mới cầm ba chiếc ly dưới bàn trà lên, đổ tất cả non nửa bình rượu Tây còn lại trong chai ra.

"Việc lần này là lỗi của tôi, tự phạt ba ly coi như chuộc lỗi với Trần thiếu gia và Ôn thiếu gia."

Trần Hàm và Ôn Long Xuân cũng không bận tâm Cố Trầm Chu xin lỗi ai hay muốn uống mấy ly, bọn họ cùng lúc nắm được điểm mấu chốt trong lời nói của Cố Trầm Chu: Vừa rồi Hạ Hải Lâu gọi điện thoại đến đây, loại việc này có thể chứng thực được vấn đề ngay lập tức, Cố Trầm Chu không thể nào lại đi nói dối được, chuyện này đương nhiên là thật! Mà nhìn thời gian trước đó giữa hai cuộc điện thoại của Ôn Long Xuân, cuộc gọi của bọn họ phải kéo dài ít nhất mười lăm phút!

Hạ Hải Lâu gọi điện thoại đến đây làm gì?

Không nói Cố Hạ vốn ở hai phe phái khác nhau, dù cho nhà họ Hạ và nhà họ Cố chỉ đơn thuần là đang tranh chấp, chỉ cần là người có mắt nhìn đều có thể nhìn ra được sắp đến giai đoạn gay cấn. Hơn nữa, Hạ Hải Lâu gọi điện thoại đến… Là muốnnguyền rủa vì sự bất lợi của phe Úc và nhà mình, hay là bởi vì nhà họ Hạ cuối cùng cũng cảm thấy cần phải tiếp xúc với phe Uông bên này một chút? Nhưng cho dù có tiếp xúc, vì sao lại muốn tìm nhà họ Cố khó đối phó nhất?

Nhưng bất kể là lí do trước hay sau, hoặc là lí do nào khác mà bọn họ không nhìn ra được, phe Uông lần này e rằng thực sự không đơn giản!

Giờ phút này Cố Trầm Chu đã uống xong ly rượu đầu tiên. Anh bưng ly rượu thứ hai lên đưa về phía hai người kia lắc nhẹ hai cái, lúc đưa ly đến bên môi thì mí mắt anh rũ xuống thu hết sắc mặt của hai người Trần Ôn vào trong mắt, ly thủy tinh trong tay vừa lúc che khuất được độ cong bên khóe môi anh.

Tất cả đều thuận lợi.

Mọi thứ đã nằm trong kế hoạch.

Uống liên tục mấy ly rượu lớn, cho dù không say thì Cố Trầm Chu cũng không thể nào lập tức lái xe về nhà. Nhưng Trần Hàm và Ôn Long Xuân lại có phần ngồi không yên, chỉ khoảng hơn mười phút sau thì một người lấy cớ có việc, người kia đề nghị giải tán.

Mục đích ngày hôm nay Cố Trầm Chu đến đây đã đạt được, đương nhiên là anh tùy ý họ, chỉ nói với hai người rằng mình ở lại xem thêm mấy vòng đua nữa rồi chia tay.

Cố Trầm Chu cũng không tiếp tục ngồi trong phòng VIP mà đi xuống khán đài bên dưới, tùy tiện tìm một chỗ có mái che nắng ngồi xuống, phần lớn những người anh nhìn thấy trước đó đều không còn ở đây nhưng Chu Hành vẫn ở lại, bên cạnh đã không còn đối tượng làm ăn khác mà chỉ có một cô gái cao gầy có hơi quen mặt, hình như cũng từng được Chu Hành đưa đi cùng.

Có lẽ là vì không bị những thứ khác quấy nhiễu, lần này lúc tầm mắt của Cố Trầm Chu đảo qua thì Chu Hành như đúng lúc dự cảm được điều gì đó mà quay đầu lại, ánh mắt hai người chạm nhau, Chu Hành hình như hơi khựng lại rồi nghiêng đầu nói gì đó với cô bạn gái ngồi kế bên, sau đó đi một mình sang đây:

"Cố thiếu gia, ngài cũng đến đây."

Hắn đi đến trước mặt Cố Trầm Chu rồi thành thật đứng thẳng, trong nụ cười tươi tắn kia có thể nhìn ra được rõ ràng chút gò bò.

Cố Trầm Chu nhướn mày:

"Đưa bạn gái cùng đến?"

"Là bạn gái, dự định qua hai ba năm nữa sẽ kết hôn."

Chu Hành vội trả lời.

Cố Trầm Chu ừm một tiếng, sau đó gập ngón tay lại day day thái dương, thờ ơ nói:

"Chờ đến lúc anh kết hôn thì nhớ báo cho tôi biết, đến lúc ấy tôi tặng anh một phần quà."

"Không phải chuyện gì to tát cả, nào dám làm phiền đến Cố thiếu gia?"

Chu Hành lắp bắp kinh hãi, liên tục từ chối.

Nhưng Cố Trầm Chu đã đứng dậy khỏi chỗ ngồi:

"Tôi tặng anh thì anh nhận đi."

Anh hơi dừng lại một chút, lại nhếch môi mỉm cười:

"Như anh nói rồi đấy, nào phải chuyện gì to tát đâu?"

Nói xong cũng không ở lại trường ngựa thêm nữa mà đi thẳng đến bãi đỗ xe lấy xe, đầu tiên đi xe với tốc độ chậm một lúc, sau khi cảm thấy không tệ lắm mới đạp mạnh chân ga rồi lái thẳng về phía Thiên Thụy Viên.

Về đến nhà là đúng giờ ăn chiều, người một nhà ngồi vào bàn cơm ăn xong bữa tối. Cố Tân Quân đi vào phòng khách ngồi xuống, vừa xem chương trình tin tức phát trên TV vừa nói chuyện với Cố Trầm Chu đi theo vào:

"Buổi chiều thằng nhóc nhà họ Hạ gọi điện cho con hả?"

Cố Trầm Chu ngẩn ra: Anh có nói cho Trần Hàm và Ôn Long Xuân nhưng không hề nói cho cha mình, sao Cố Tân Quân lại biết chuyện nhanh như vậy được?

Lúc này Cố Tân Quân mới thờ ơ nói tiếp:

"Buổi chiều lúc mọi người tan tầm thì lão Trần nhận được một cuộc điện thoại, cúp máy xong liền trêu đùa nói quan hệ của con với thằng nhóc nhà họ Hạ rất tốt, con trai ông ấy gọi điện thoại vào di động con cũng không gọi được, mặt Hạ Nam Sơn ở bên cạnh đen thui."

Cố Trầm Chu:

"..."

Nhất thời anh cũng không biết nên bày ra vẻ mặt như thế nào.

Cố Tân Quân trầm ngâm một hồi mới nói thêm:

"Buổi chiều lúc con ra ngoài gặp mặt hai thằng nhóc nhà họ Trần với họ Ôn đã nói những gì? Nhìn thái độ của lão Trần lúc chiều thì có vẻ rất muốn gần gũi với chúng ta."

Cố Trầm Chu dứt khoát kể lại hết mọi việc lúc chiều một lượt:

"Con cũng chưa nói gì, chỉ đưa ra chút hướng dẫn, chủ yếu vẫn là hành động chớp nhoáng của bí thư Uông lần này."

Cố Tân Quân gật đầu, ánh mắt tập trung lên tờ báo số ra hôm nay trên mặt bàn, đầu đề của bài báo có liên quan đến chuyện của Bành Tùng Bình, Lương Hữu Sinh bởi vì bị điều chuyển sang nơi khác nên sẽ không xuất hiện trên báo chí, xem như để lại cho đối phương chút thể diện cuối cùng. Nhưng chút thể diện ấy cũng có hạn, ông đã xem qua nội dung của quyết định có liên quan đến việc xử phạt hai người... Lần này bí thư Uông đã kiên quyết đến cùng.

Ông cũng không bận tâm đến kết cục của Bành Lương nữa, hôm nay lúc Lương Hữu Sinh đến bộ Truyền Thông thu dọn đồ đạc thì dáng vẻ giống như qua một đêm già đi mười tuổi, đây là kết quả bình thường nhất trong các kết quả bình thường.

Ông vẫn đặt nhiều tinh lực hơn lên người con trai lớn của mình.

Từ chuyện của Hạ Hải Lâu trước đó đến chuyện của Trần Hàm và Ôn Long Xuân hôm nay, việc làm được không tính là nhiều nhưng đủ chuẩn xác, hơn nữa cũng biết bản thân có thể làm gì và làm tốt được gì… Nói như vậy, ông hẳn là có thể thả tay ra cho đứa con lớn này…

Chuông điện thoại vang lên một tiếng ngắn ngủi, Cố Trầm Chu nhận máy rồi đi vài bước vào trong nhà ăn:

"Alo?"

"Tiểu Chu, là tôi."

Giọng nói của Uông Tư Hàm truyền đến từ đầu kia điện thoại, mang theo một chuỗi tiếng cười hoạt bát:

"Cha tôi kêu tôi hỏi anh, trong hai ngàynữa anh có thời gian đến nhà tôi ăn một bữa cơm không? Ông ấy rất muốn cảm ơn anh vì mấy ngày này đã giúp tôi đến mấy chỗ hỗn loạn lấy tư liệu để bổ sung hoàn tất bài luận văn."

Cố Trầm Chu đáp:

"Đương nhiên là có, khi nào thì bí thư Uông rảnh?"

"Chờ chút nhé."

Uông Tư Hàm nói một câu, hai chiếc điện thoại cách nhau khoảng cách mấy ngàn thước mà anh vẫn có thể nghe thấy tiếng dép lê loẹt quẹt của đối phương cùng tiếng cô gọi người:

"Cha, Tiểu Chu kêu con hỏi cha…"

Câu nói kế tiếp nghe không rõ lắm.

Cố Trầm Chu đợi thêm một lát mới lại nghe thấy tiếng của Uông Tư Hàm:

"Cha tôi kêu tối mai anh đến đây, được không?"

"Dù bận rộn hơn ai thì cũng không thể bận rộn bằng bí thư được."

Cố Trầm Chu cười đáp, nói thêm hai câu mới treo điện thoại.

Quay lại phòng khách, Cố Tân Quân rõ ràng là đã nghe thấy hết cuộc điện thoại này của anh. Ông hỏi:

"Con vẫn muốn đi sang chỗ bí thư Uông, chỉ bởi vì một lời suy đoán không bằng không cớ?"

"Cha, con ở lại kinh thành cũng không có tác dụng gì."

Cố Trầm Chu nói.

"Đi ra ngoài một chuyến vì mối nghi ngờ trong lòng cũng không tính là lãng phí thời gian."

Cố Tân Quân không nói gì.

Ông đang nhớ lại một lần ông và Cố Trầm Chu nói chuyện với nhau vài ngày trước.

"Cha, con có cách khiến Hạ Nam Sơn bị dính líu đến vụ án Bành Tùng Bình rơi đài."

"Cha, con có ý này, cha nghe thử xem… Chính là về cái đó… Con muốn tìm lúc nào đó gặp mặt nói chuyện với bí thư Uông một lần."

Thời gian chưa qua được nửa tháng.

Cố Tân Quân cau mày một lát mới nói:

"Con muốn đi thì đi đi, cha sẽ đánh tiếng với người ở địa phương kia trước."

Bàn tay Cố Trầm Chu buông xuống bên người hơi nắm chặt lại, từ Hạ Hải Lâu đến Trần Hàm và Ôn Long Xuân, ngoại trừ tự bản thân anh có trách nhiệm phải làm việc này ra, một mục đích khác của Cố Trầm Chu chính là khiến Cố Tân Quân có thể nhả ra, đưa phần lớn sức mạnh cùng các mối quan hệ của nhà họ Cố cho anh sử dụng.

Hiện giờ, cuối cùng anh cũng lấy được sự ủng hộ từ gia tộc.

Chỉ còn thiếu một thứ bậc nhất, đến từ sự hỗ trợ của Uông Bác Nguyên…

Buổi nói chuyện tối ngày mai, liệu có thể thuận lợi giống như trước đó không?

93. Chương 93: Bối Cảnh Lớn

"… Nội dung của hội nghị hôm nay là xây dựng vùng ven sông Khánh Xuân, bảo tồn sinh thái quốc gia và thành lập khu thí nghiệm tổng hợp."

Đây là hội nghị thường vụ của nội các chính phủ vào đầu tuần mới.

Trong hội trường, Thủ tướng Thẩm Hữu Xương chủ trì hội nghị ngồi ở vị trí cao nhất, bức tranh thủy mặc vẽ cảnh núi non sông nước phủ kín chiều rộng bức tường nhìn xuống chiếc bàn dài hình bầu dục, người dự thính lần này ngoại trừ người lãnh đạo cùng các thành viên của hội nghị như phó Thủ tướng, ủy viên Quốc hội, thư kí trưởng, lần này còn có một Thường ủy Cục Chính trị được đặc biệt mời đến, bí thư thị ủy thành phố Khánh Xuân là Uông Bác Nguyên cũng tham gia hội nghị.

Thẩm Hữu Xương chủ trì hội nghị nói rất từ tốn rõ ràng từng chữ một, giọng nói thông qua microphone trước mặt được khuếch đại âm thanh rồi truyền ra, vang lên trong khắp hội trường.

"Lần này, việc bảo tồn sinh thái quốc gia, xây dựng khu thí nghiệm tổng hợp có vị trí rất quan trọng trong việc xây dựng văn minh sinh thái trong cả nước. Việc bảo tồn sinh thái và đảm bảo dân sinh là mục đích chính trăm năm không đổi của chúng ta; Khánh Xuân là địa khu quan trọng của đất nước, là nguồn cung cấp bù đắp nước ngọt, đồng thời cũng là bình phong sinh thái phía Tây Nam của đất nước, là nơi chúng ta cần thành lập khu bảo hộ sinh thái trước. Chúng ta ngăn chặn việc khung cảnh sinh thái chuyển biến xấu, đồng thời cũng phải giải quyết vấn đề lao động của một bộ phận nhân dân, tăng thêm thu nhập bình quân cho người dân, bồi dưỡng ý thức tự động bảo vệ môi trường của nhân dân, phát huy công tác tự bảo hộ của người dân…"

Uông Bác Nguyên đứng dậy phát biểu ngay sau đó, ông giới thiệu tình hình các mặt của thành phố Khánh Xuân cùng ý nghĩa của việc xây dựng khu thí nghiệm tổng hợp bảo tồn sinh thái.

"Khánh Xuân là nơi giao thoa giữa ba dòng sông lớn của nước ta, tài nguyên nước ngọt phong phú, việc vận chuyển ngư nghiệp rất phát đạt; những năm gần đây bởi vì ngành công nghiệp thải ra các chất ô nhiễm…, chúng ta cần phải giải quyết những vấn đề này tận gốc, ngoại trừ cần có sự kiểm soát khống chế của nhà nước, chúng ta còn cần mỗi người dân coi việc bảo vệ môi trường là đạo đức xã hội cơ bản bậc nhất…"

Sau khi hội nghị thường vụ mỗi tuần một lần kết thúc, Thẩm Hữu Xương giữ Uông Bác Nguyên, bốn vị phó Thủ tướng và thư kí trưởng lại. Mọi người ngồi quanh bàn nói chuyện với nhau một lát, ngay cả Úc Thủy Phong vừa kết thúc công việc gặp mặt cũng đến phòng họp.

Thẩm Hữu Xương dừng câu chuyện lại nói với thư kí trưởng:

"Tiểu Lưu, đưa văn kiện xin trợ cấp hưu trí mà Nhạc Châu trình lên đi."

Thư kí trưởng vâng một tiếng, đứng dậy đưa phần văn kiện đã được sao chép ra kia lần lượt đến hết tay các vị lãnh đạo.

Tiêu đề của văn kiện được sao chép ra là:[Số dư tài chính 1 tỷ dành cho việc đầu tư đưa vào hoạt động bảo hiểm dưỡng lão cho công nhân viên chức cơ bản ở thành phố và thị trấn trong Nhạc Châu do Chính phủ ủy thác cho Quỹ bảo hiểm xã hội tỉnh Nhạc Châu].

Thẩm Hữu Xương lên tiếng:

"Chúng ta bàn bạc một chút rồi quyết định xem có nên phê duyệt văn kiện xin cấp này trong hội nghị thường vụ không."

Úc Thủy Phong và Uông Bác Nguyên lật xem văn kiện một lát, ngoài mặt không biểu lộ chút gì nhưng trong lòng mỗi người đã sớm có ý tưởng.

Vấn đề dưỡng lão có thể nói là một vấn đề nổi bật trong suốt mười mấy năm qua. Trước tiên là từ vấn đề tuổi của xã hội bước vào giai đoạn già hóa, vấn đề chăm sóc người già vẫn là cái gai trong lòng các cán bộ cấp cao, [Biện pháp thi hành quản lý tạm thời cơ cấu phúc lợi xã hội] 99 năm của Bộ Dân Chính, mười bộ ủy hợp tác đợi 8 năm dân chính rồi ban bố [Ý kiến về công tác đẩy mạnh và hoàn thiện dịch vụ ở nhà dưỡng lão] đều là những nỗ lực của chính phủ, còn cả những phần lương hưu đưa ra những năm gần đây, kéo dài số tuổi về hưu cũng là biện pháp được đưa ra dựa vào trụ cột vững vàng của xã hội.

"Thủ tướng, tôi cho rằng ý kiến này không tệ."

Uông Bác Nguyên mở miệng trước:

"Lạm phát vẫn là vấn đề đầu tiên khiến lương hưu không đủ, một vài sản phẩm cố định nhưng có lợi ích thấp hoàn toàn không thể thỏa mãn được nhu cầu của nhân dân, đưa ra tỉ lệ nhất định đầu tư vào sản phẩm tài chính có tính mạo hiểm lớn nhưng lợi nhuận cao có thể nói là giảm bớt áp lực cho chính phủ; về phía nhân dân, đây có thể nói là phúc lợi thực tế; từ mặt kinh tế mà nói thì đây cũng là một nguồn cung tài chính."

Văn kiện xin cấp này của tỉnh Nhạc Châu, từ nhiều năm trước cũng đã có thành viên của đoàn Cố vấn Trung ương đề xuất: Lạm phát mỗi năm đều xảy ra, nếu lương hưu không được đầu tư để tăng giá trị ổn thỏa thì cuối cùng sức mua thực tế sẽ nhỏ hơn sức mua dự định, cũng lại tăng thêm gánh nặng cho chính phủ và nhân dân.

Bốn vị Thường ủy Cục Chính trị vừa rồi cùng ngồi trong hội nghị cùng phó Thủ tướng Thường vụ Chương Tùng Thiên ung dung thản nhiên không nói lời nào, Úc Thủy Phong ngược lại hiếm có được một lần lên tiếng:

"Quản lí và làm tăng giá trị lương hưu là một chuyện tốt nhưng càng là một vấn đề vô cùng cấp bách, còn là dự tính chung cho việc chăm sóc người cao tuổi trên khắp cả nước. Tài khoản trống rỗng cho việc chăm sóc cá nhân người cao tuổi không giải quyết là không được, nhưng tài khoản tài chính dùng cho việc chăm sóc phân tán ra ở các tỉnh thành phố lại là một loại lãng phí."

Ông ta không đưa ra chính xác thái độ phản đối, nhưng tiếp theo đó đưa ra vấn đề quản lý bảo hiểm chăm sóc người cao tuổi lại chính là bày tỏ ý kiến phản đối vô cùng rõ ràng.

Chén sứ và bát sứ va vào nhau phát ra một tiếng 'ca' nhẹ nhàng.

Tiếp đó những âm thanh giống như vậy cũng vang lên liên tục.

Đến giờ Hạ Nam Sơn nâng mắt lên liền nhìn thấy phần lớn mọi người ngồi quanh bàn – ngoại trừ Chương Tùng Thiên thản nhiên ung dung ngồi bên cạnh ông vẫn tiếp tục ung dung thản nhiên ra – đa số mọi người đều không kìm được nâng chén trà lên hoặc ít nhiều gì cũng nhấp một ngụm nước trà.

Vô cùng hiếm hoi.

Không phải chỉ riêng một mình Hạ Nam Sơn có loại ý nghĩ này.

Vấn đề đưa tiền trợ cấp dưỡng lão xuống thí điểm ở cấp thành phố đã sớm có người nhắc đến từ mấy năm trước, hai ngày nay lại có chút đồn thổi, hiện giờ một phần văn kiện xin cấp của Nhạc Châu lại xuất hiện, có thể nói ý định của 'ngài ấy' đã biểu hiện thật sự rõ ràng.

Không một ai nghĩ đến, hơn nữa còn là Chủ tịch Úc ngày thường không mấy khi phát biểu, lần này lại mang thái độ khác thường mà lên tiếng.

"Đều phải cải cách."

Uông Bác Nguyên trực tiếp dứt khoát đáp lại lời nói của Úc Thủy Phong.

"Đưa ngân sách vào thị trường là một phần, tài khoản cá nhân không có dự trữ cũng là một phần, còn đãi ngộ dành cho việc chăm sóc các nhân viên công vụ cùng đơn vị hành chính cũng cần được cải cách!"

Nhân viên công vụ và đơn vị hành chính không tham gia vào chế độ bảo hiểm, nhưng đãi ngộ dành cho việc chăm sóc người cao tuổi này lại có mức độ đảm bảo cao hơn chế độ bảo hiểm và chăm sóc người cao tuổi dành cho các công nhân viên chức trong các thành phố và thị trấn.

Trong hai ba câu đối thoại mà tính cách cùng thái độ chính trị của hai người đều đã được biểu hiện ra vô cùng rõ ràng.

Uông Bác Nguyên có phần sắc bén tiến thủ hơn, cho dù là lúc mâu thuẫn trên vấn đề xã hội cũng không quên việc bước nhanh về phía trước.

Úc Thủy Phong lại bình tĩnh bảo thủ hơn rất nhiều, ông ta có khuynh hướng giải quyết từng mâu thuẫn một, làm từng bước hay thậm chí còn với tốc độ rất từ tốn để phát triển.

Úc Thủy Phong nhấp một ngụm trà xong thì không lên tiếng nữa.

Trên hội nghị, hai người cũng chỉ biểu đạt rõ quan điểm của bản thân chứ không hề xảy ra tranh chấp gì: Đã làm quan đến mức này rồi, sẽ không có một ai đi phạm phải sai lầm cỏn con như thế. Hai người Úc Thủy Phong và Uông Bác Nguyên đều chỉ biểu đạt quan niệm của mình trong việc quản lí công việc nhà nước, hơn nữa trong quan niệm quản lí công việc này cũng đã sớm có những suy tính về phương án đầy đủ cụ thể, chỉ cần có cơ hội thì nhất định sẽ triển khai.

Lịch trình của tất cả mọi người trong một ngày đều đã được sắp xếp kín, cuộc họp ngắn sau hội nghị lớn nhanh chóng chấm dứt.

Lúc mọi người giải tán, Úc Thủy Phong vừa đến trò chuyện với Uông Bác Nguyên, chủ đề là về việc chăm sóc người cao tuổi bọn họ mới bàn bạc vừa rồi.

"Kết cấu đa nguyên hóa của lương hưu cần phải được giữ vững, xã hội vốn rất coi trọng vấn đề dưỡng lão này nên cần phải tăng cường chú ý, năm tháng tuổi già là giai đoạn mỗi người chắc chắn phải trải qua, cần chú ý liên tục giống như chăm sóc con trẻ vậy."

"Về mặt dịch vụ xã hội này chúng ta kém nước ngoài rất nhiều."

Uông Bác Nguyên tiếp lời:

"Nếu muốn tóm gọn vấn đề này lại cùng với các gia đình làm ăn hay lao động, một vài loại nghề nghiệp linh hoạt, người già ở nông thôn… Bảo hiểm dành cho người cao tuổi không được chứng thực hoàn toàn còn tồn tại ở rất nhiều nơi."

Hai người vừa nói vừa đi một đoạn đường rồi tách ra chỗ đầu cầu thang, mỗi người đều tự tiến hành công việc tiếp theo.

Uông Bác Nguyên nghe thư kí của mình đọc hành trình tiếp theo lên thì nói:

"Đến chiều muộn tan sở nhớ phải nhắc nhở tôi, hôm nay tôi về nhà sớm một chút."

Thư kí vội vàng đáp lời rồi nhanh chóng thông thạo ghi lại một hàng chữ xuống sổ ghi chép lịch trình.

Nhưng bất kể Uông Bác Nguyên có cố ý kêu người nhắc nhở mình hay không, đợi đến khi Cố Trầm Chu đến trước cửa nhà ông sớm hơn mười phút so với thời gian đã hẹn thì trong nhà chỉ có người giúp việc và Uông Tư Hàm.

Uông Tư Hàm đi ra mở cửa, trên người cô có đeo một cái tạp dề, một bàn tay cầm một rổ tôm nhỏ, ánh mắt nhìn Cố Trầm Chu đã có phần hoảng hốt:

"Ai nha, anh đã đến…"

Ánh mắt Cố Trầm Chu đương nhiên là nhìn về phía đám tôm hãy còn đang bật nhảy tanh tách trong rổ trước, sau đó mới quay qua nhìn Uông Tư Hàm một lượt. Không biết có phải ảo giác của anh hay không, anh cứ cảm thấy mỗi khi tôm trong rổ bật nhẹ lên một cái là thân mình Uông Tư Hàm cũng run theo.

“Còn chưa đi vào cửa đã ngửi thấy mùi đồ ăn rồi!”

Cố Trầm Chu cười nói rồi vươn tay về phía trước, vẻ mặt không chút biến đổi cầm cái rổ đựng tôm từ trong tay đối phương.

Uông Tư Hàm nhướn mắt đắc ý:

“Tự tôi xuống bếp đó!”

“Ồ?”

Cố Trầm Chu cũng nhướn mày.

Uông Tư Hàm cúi đầu:

“Vừa mới xào xong một đĩa rau to.”

Sau đó cô bổ sung thêm:

“Còn đang xử lí tôm, tôm của tôi –“

Cô nhìn hai tay trống không, còn chưa kịp phản ứng lại thì một con tôm bất chợt nhảy vọt từ trong rổ ra lên tay Uông Tư Hàm, lúc đầu Uông Tư Hàm còn không thấy rõ nên cố ý đón lấy, chỉ cảm giác không ổn lắm, hai ba giây sau cô bất chợt tỉnh táo lại, vội cuống quít ném con tôm sống trên tay vào trong rổ!

Khóe miệng Cố Trầm Chu mới hơi cong lên một chút thì đã có tiếng cười truyền đến từ phía sau lưng bọn họ. Hai người nhìn lại, Uông Bác Nguyên và Uông Vinh Trạch đang đứng ở cửa, vẻ mặt tràn đầy hứng thú nhìn anh với Uông Tư Hàm!

“Bác Uông, anh Uông.”

Cố Trầm Chu vội vàng cất tiếng chào, Uông Vinh Trạch lớn tuổi hơn anh, gọi anh ta một tiếng anh trước mặt người lớn cũng không tính là quá phận.

“Cha!”

Uông Tư Hàm cũng gọi một tiếng, vui vẻ nói:

“Cha đã về rồi? Con thấy cha muộn vậy vẫn chưa về nên còn lo rằng sẽ nhận được điện thoại của cha nói không về chứ.”

“Bình thường cũng cho qua, hôm nay sao có thể không về được?”

Uông Bác Nguyên nói một câu rất có thâm ý, nhìn lướt qua Cố Trầm Chu đang cầm cái rổ rồi lại nói với Uông Tư Hàm:

“Từ nhỏ con đã sợ mấy con trắng mềm biết nhảy tanh tách này, hôm nay có phải mặt trời mọc lệch không, sao đại tiểu thư của chúng ta lại đột nhiên chịu chạm vào mấy thứ đó?”

“Con sợ lúc nào?”

Uông Tư Hàm bất mãn hỏi lại.

“Không sợ?”

Uông Bác Nguyên quay đầu nói với Uông Vinh Trạch:

“Bác nhớ rõ có một con bé nào ấy chỉ vì bị tôm nhảy lên mặt mà khóc oa oa ầm ĩ ấy nhỉ, hình như còn chưa đến vài năm đâu…”

“Để cháu nhớ xem, đúng rồi! Bé con đó họ Uông, tên là Tư Hàm.”

Ông bác nhà mình có tâm trạng vui đùa, Uông Vinh Trạch đương nhiên phải vội vàng hùa theo.

Đúng là lịch sử đen tối! Uông Tư Hàm nghẹn hai giây rồi cả giận nói:

“Con là bị sự xấu xí của nó dọa sợ!”

“Đúng, đúng, là dáng vẻ của nó rất xấu.”

Uông Bác Nguyên dừng đề tài này lại, khẽ gật đầu với Cố Trầm Chu lên tiếng đầu tiên, ông mỉm cười rất hòa ái:

“Tiểu Cố vào trong đi, ngồi chơi chút nhé. Vinh Trạch, cháu thay bác ngồi trò chuyện với Tiểu Cố trước.”

Uông Vinh Trạch đứng bên cạnh lúc này mới cười nói:

“Nào, chúng ta ngồi xuống nói chuyện.”

Nói đoạn bèn khoác vai đối phương nhỏ giọng hỏi:

“Hay lắm, nhóc con cậu vừa mới tiếp xúc với em họ tôi không lâu mà đã đến cửa nhà?”

Cố Trầm Chu không chút xao động cười nói:

“Mọi người vẫn chỉ là bạn bè thôi, bằng không hay là anh Uông ủng hộ cho em chút nhé?”

Uông Vinh Trạch chậc chậc mấy tiếng:

“Muốn theo đuổi em họ tôi nên bắt đầu khách sáo? Nhưng dù tôi có ý này thì bác tôi cũng không cho đâu!”

Hai người ngồi bên này nói chuyện, Uông Tư Hàm ở bên kia cũng đón lấy áo khoác cùng cặp tài liệu của Uông Bác Nguyên, áo khoác treo lên giá treo đồ cạnh sô pha, cặp tài liệu để lại vào trong thư phòng ở tầng một chuyên dùng để xử lí công vụ, bình thường không cho phép người khác tự tiện ra vào, đồng thời hỏi Uông Bác Nguyên vừa bước vào:

“Cha, chẳng phải đã nói là hôm nay sẽ về sớm chút ạ? Sao cha lại tăng ca nữa?”

Uông Bác Nguyên đang cởi caravat của mình, ông cười ha ha giả vờ cả giận nói:

“Có một thằng nhóc thối đến nhà chơi là bắt đầu thúc giục cha con rồi hả?”

“Con không thèm có cái ý đó đâu!”

Uông Tư Hàm cả giận, trong lòng không hiểu sao lại có chút khác thường, cô hơi dừng lại một chút, ngữ điệu bất giác có chút chột dạ:

“Chỉ muốn cảm ơn anh ta đã chăm sóc con mà thôi, mọi người đều là người cùng giới, không cần cố tình đi ra ngoài ăn cơm, như vậy không phải là cha lại phải ăn cơm tối một mình hay sao…”

Câu này nói ra, hai cha con đều có chút trầm mặc.

Vẫn là Uông Bác Nguyên phá vỡ sự im lặng này trước:

“Được rồi, nếu con nói con mời Tiểu Cố đến đây là muốn cảm ơn cậu ta, vậy thì đi ra ngoài ngồi nói chuyện với người ta đi.”

Uông Tư Hàm ‘vâng’ một tiếng rồi lại hỏi:

“Còn anh họ ạ?”

“Cha gọi Vinh Trạch đến là có chút việc.”

Uông Bác Nguyên trả lời qua loa.

Hai cha con một trước một sau đi ra khỏi thư phòng liền nhìn thấy Uông Vinh Trạch cùng Cố Trầm Chu đã ngồi xuống sô pha. Uông Vinh Trạch vừa nói chuyện vừa gọi người giúp việc đang chuẩn bị bữa tối trong bếp pha một bình trà mang lên đây.

Lúc này hai người ngồi trên sô pha cũng đã thấy Uông Bác Nguyên bèn không hẹn mà cùng lại đứng dậy khỏi sô pha.

“Ngồi, cứ ngồi đi.”

Uông Bác Nguyên nói, tự bản thân cũng đi đến ngồi xuống một chỗ.

Uông Vinh Trạch tức khắc không để nhân viên pha trà nữa mà tự đi vòng qua bàn trà lấy bộ đồ trà bằng sứ trắng xuống từ trên chiếc giá cổ bên cạnh, lại lấy một ít Đại Hồng Bào* còn dư trong ngăn tủ ra cười nói:

"Bác, uống một chén trà trước khi ăn cơm đã ạ."

Uông Tư Hàm đứng ở chỗ cách sô pha hai bước cũng nói với Cố Trầm Chu:

"Tiểu Chu, chúng ta lên tầng hai đi, tôi đã viết xong toàn bộ luận văn trong hai ngày rồi, anh lên xem giúp tôi nhé, nếu không có vấn đề gì thì tôi sẽ chuyển cho thầy hướng dẫn."

"Được."

Cố Trầm Chu lên tiếng rồi nói với Uông Bác Nguyên:

"Bác, cháu lên tầng trước."

Uông Bác Nguyên mỉm cười gật đầu.

Uông Tư Hàm dẫn Cố Trầm Chu đi lên thư phòng trên tầng hai: Đây là căn phòng gần cầu thang nhất, đối diện cửa phòng chính là một ô cửa sổ sát đất, trên sàn gỗ bên cạnh cửa sổ có trải một tấm thảm hình bầu dục màu vàng nhạt, trên thảm có đặt vài tấm nệm tựa đủ màu sắc, mấy con búp bê cao bằng người ngồi rải rác ở các góc đang mỉm cười hoặc nghịch ngợm nhìn bọn họ chăm chú.

Vị trí dựa vào tường là một giá sách bằng gỗ nguyên chất, trên giá sách có chia ra đủ loại bộ sách, ngoại trừ mấy bộ sách về tài chính hoặc hoặc liên quan đến chuyên ngành quy hoạch đô thị ra thì còn có đủ loại tiểu thuyết đang thịnh hành, còn có cả vài bộ sách về thành công hoặc tâm lí học mà trên giá sách mỗi người cơ bản đều có. Ở góc chéo với tấm thảm dưới đất còn có một bàn trà nhỏ bằng kính, trên bàn trà có đặt một chiếc notebook màu trắng.

Phòng này vừa nhìn đã biết là sắp xếp cho con gái, bất kể là chiếc thảm trải sát gần cửa sổ hay chiếc notebook tinh tế kia đều để lộ một loại khí chất biếng nhác thanh thản.

Uông Tư Hàm đi vào thư phòng thì đến bên cạnh bàn trà nhấc một chồng giấy tờ lên trước, sau đó đi đến chỗ tấm thảm lục tìm một chút rồi mới đưa cho Cố Trầm Chu đang đứng trước giá sách nhìn mấy bộ sách:

"Ở đây cả đấy, viết hơi loạn một chút. Chúng ta ngồi xuống trước đi."

Cố Trầm Chu ừ một tiếng ngồi xuống cạnh bàn trà, lật qua được hai trang liền hỏi:

"Cô làm xong dự toán rồi?"

Uông Tư Hàm vỗ trán:

"Làm suốt mấy đêm liền, còn nhờ cha tôi tìm đến vài dự toán tài chính cùng với đủ loại dự trù chi phí xây dựng của các thành phố… Tài liệu Đại học bậc B.A.FC lần trước anh gửi đến cho tôi dùng rất tốt, đám tài liệu tham khảo kia còn lâu mới sánh bằng được!"

Cố Trầm Chu:

"Thuận tiện thôi."

Anh lật xem bản thảo mà Uông Tư Hàm đưa qua, ánh mắt nhanh chóng bỏ qua mấy thứ vô dụng gì đó cho đến khi tìm được mấy từ khóa thì mới dừng lại đọc cẩn thận:

"Về vấn đề giao thông…"

Vẻ mặt Uông Tư Hàm có chút biến hóa rất nhỏ.

Loại biến hóa này nhỏ đến mức không dễ bị người khác bắt được, thậm chí thỉnh thoảng ngay cả người để lộ loại biến hóa này cũng sẽ xem nhẹ nó theo bản năng.

Nhưng nếu có một người cố ý, cố tình đi quan sát thì đã đủ để phát hiện, loại biến hóa cực nhỏ này nếu dùng một tính từ chỉ cảm xúc đến để hình dung thì có thể gọi là: Chán ghét hoặc sợ hãi.

"Giao thông làm sao?"

Uông Tư Hàm hơi nghiêng người sang bên cạnh Cố Trầm Chu.

Hành động này biểu hiện ra sự quan tâm của cô với đề tài của Cố Trầm Chu.

"Không có gì, chỉ cảm thấy cô dùng hơi nhiều bút mực trên chiếc xe này một chút."

Cố Trầm Chu đáp.

Uông Tư Hàm khẽ cau mày:

"Vậy à? Để tôi xem xem…"

Cô nói đoạn liền cầm bản thảo trong tay Cố Trầm Chu, ngồi ở bên kia tự cân nhắc.

Cố Trầm Chu đứng dậy khỏi ghế, đưa mắt tìm kiếm trên giá sách xếp dài trong phòng thứ mà mình muốn: Nếu là mình, thứ có ý nghĩa, có giá trị kỉ niệm, lại còn là bảo bối…

Ánh mắt anh xẹt qua đám sách tài chính, tâm lý học cùng đủ loại tiểu thuyết trên giá sách rồi đến vị trí gần sát Uông Tư Hàm, sau đó dừng lại ở chỗ phủ bám nhiều bụi nhất trên giá sách. Sau đó anh bắt đầu tiếp tục tìm kiếm: sách giáo khoa cũ kĩ, truyện thiếu nhi, một cái hộp sắt, vài món đồ trang trí.

Anh vươn tay rút một quyển có bìa ngoài khá cũ kĩ từ trong đống sách bài tập, mỗi trang giấy đều có hình vẽ đã hơi ngả vàng.

Đúng lúc này giọng nói của Uông Tư Hàm vang lên:

"Có nhiều hơn chút, nhưng kiểu mẫu của chiếc xe này vừa đúng phù hợp với quy hoạch của ngã tư đường trong thành phố…"

Cô cũng không muốn sửa chữa phần nội dung này!

Cố Trầm Chu nhanh chóng lật qua hai trang, sau khi tìm được được trang mà mình muốn liền tỏ ra không có việc gì đóng tập tranh trở lại rồi quay về bên cạnh Uông Tư Hàm.

Ánh mắt Uông Tư Hàm vẫn đặt trên người Cố Trầm Chu:

"Ý nghĩa của việc quy hoạch ngã tư đường là để giúp mọi người dễ dàng đi lại, nhưng tình hình hiện giờ là nếu không phối hợp với hạn chế giao thông, cho dù ngã tư đường có rộng đến bao nhiêu thì cũng không chịu đựng nổi những chiếc xe vào giờ cao điểm…"

Cô nói được hai câu mới chợt phát hiện ra cuốn vở trong tay Cố Trầm Chu thì lập tức buồn bực:

"Sách đầy trong phòng sao anh lại chọn một lần trúng ngay tập tranh thời tiểu học của tôi?"

Cố Trầm Chu cười đáp:

"Tôi thấy nó giống tập tranh nên mới lấy."

Uông Tư Hàm cầm tập tranh kia mở ra đặt lên mặt bàn kính, thuận tay lật một hồi rồi lật đến tờ mà Trầm Chu vừa mở ra: Ở giữa trang giấy lớn chuyên dùng làm bài tập về nhà có vẽ tranh bán thân của một người phụ nữ, tóc được quấn lên nhưng hơi vẹo sang một bên; hai mắt một to một nhỏ, vành tai hai bên cực lớn giống như tai quạt gió vậy, vị trí của mũi và miệng cũng có vấn đề… Góc dưới bên trái của trang giấy còn có vài dấu tay nho nhỏ, có thể tưởng tượng ra cảnh lúc trước có một bé con cầm bút như thế nào rồi tựa bên bàn vẽ ra bức tranh xiêu vẹo này.

Vẻ mặt Uông Tư Hàm cũng hiện lên chút hoài niệm, mười mấy năm trôi qua, đường nét trên bức tranh cũng đã có chút phai mờ, có vài chỗ đã nhạt hẳn, cô vuốt ve trang giấy một lúc, vừa nhớ lại vừa nói:

"Đây là năm tôi học lớp một tiểu học… Cũng có thể là lúc học vẽ hồi lớp hai, lúc ấy còn nhìn tranh bạn cùng bàn vẽ vài lần, kết quả là lúc cô giáo đi ngang qua tôi liền nói: 'Mẹ của em giống mẹ cậu ấy à? Thế thì có gì đáng xem?'."

Cố Trầm Chu cũng có chút suy tư:

"Tôi nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là trong bữa tiệc mừng thọ của ông nội Thẩm nhỉ."

Ông nội Thẩm này là đang nói đến Thủ tướng Thẩm Hữu Xương:

"Lúc ấy dì Diệp đưa cô theo, chúng ta còn ngồi cùng một bàn."

Uông Tư Hàm gật đầu:

"Vừa nghĩ đến thì thấy đúng là vậy. Mẹ còn bóc vỏ trứng chim cút cho tôi, bóc xong mấy quả đặt ở trên đĩa, kết quả là sau đó mẹ tôi đưa tôi vào WC một lúc thì không biết đã bị tên nhóc khốn kiếp nào đó ăn hết mất..."

Nhóc khốn kiếp Cố Trầm Chu tỏ ra không bận tâm tiếp tục nói:

"Tôi nhớ rõ dì Diệp là người Kim Khê đúng không?"

"Đúng vậy, mẹ tôi là người Kim Khê..."

Đề tài bất giác chuyển sang một hướng khác.

Đợi đến lúc ăn cơm chiều thì bốn người ngồi vào bữa có năm món ăn, có lẽ là để ý đến chuyện Cố Trầm Chu không ăn cay, có ba món ăn không bỏ thêm hạt tiêu, trong đó có một món là cải trắng mà Uông Tư Hàm xào.

Công bằng mà nói thì mấy món này không có gì là khó ăn nhưng cũng không thể tính là ăn ngon, Uông Bác Nguyên khích lệ cô con gái hiếm có một lần chịu xuống bếp của mình hai câu, Uông Tư Hàm cũng đáp lại theo, không khí trên bàn ăn có phần thoải mái.

Sau bữa cơm Uông Bác Nguyền đi vào phòng khách ngồi xuống sô pha, chỉ vào chỗ ngồi đối diện với mình:

"Tiểu Cố ngồi đi."

Sau đó cũng nói với Uông Vinh Trạch.

"Vinh Trạch, cháu theo Tư Hàm vào thư phòng của bác tìm sách, là bộ [Tăng Văn Chính Công Tập] đấy, Tư Hàm kêu tìm kiểu gì cũng không thấy, bác nhớ rõ cách đây không lâu cháu còn đến đây mượn bác."

Đây quả đúng là thói quen của lãnh đạo: Lần lượt gặp mặt riêng từng người để nói chuyện.

Uông Tư Hàm thầm oán một câu nhưng cũng không cãi lại cha mình, cô đứng bên cạnh hùa theo:

"Còn có mấy bản khác nữa, anh họ, chúng ta cùng đi lên tìm đi, phòng của cha em đầy những sách rất khó tìm."

Uông Vinh Trạch ngược lại không có nghĩ nhiều lắm, 'vâng' một tiếng rồi đi về phía thư phòng cùng với Uông Tư Hàm.

Trong phòng khách, Cố Trầm Chu ngồi đối diện cùng phòng với Uông Bác Nguyên lần hai.

Lần đầu tiên là vào nửa năm trước, Uông Vinh Trạch đến kinh thành lần đầu tiên đã tổ chức một bữa tiệc rượu liền bị Hạ Hải Lâu âm thầm đâm ngang. Lần đó Uông Bác Nguyên đưa Uông Vinh Trạch đến nhà, một là để giải thích, hai là muốn chiếm được sự ủng hộ của Cố Tân Quân. Khi đó Cố Tân Quân tỏ ra không muốn tranh giành, Uông Bác Nguyên cũng chỉ biểu lộ ra một chút thất vọng, có thể nói là vô cùng phong độ.

Cách nửa năm sau, khi Cố Trầm Chu lại đối diện với Uông Bác Nguyên thì tinh thần của đối phương vẫn dồi dào như trước, hơn nữa thái độ còn hòa ái.

Nhưng lần này Cố Trầm Chu không khỏi cảm nhận được một chút áp lực.

Áp lực này xuất hiện không hoàn toàn là bởi giờ phút này Cố Trầm Chu đang một mình đối diện với Uông Bác Nguyên, hơn thế còn là vì kế hoạch của anh – cơ hội gặp mặt Uông Bác Nguyên cũng không nhiều, lần gặp mặt này anh cần phải để lại ấn tượng cho đối phương rằng mình là 'Một người trẻ tuổi thông minh có dã tâm, hơn nữa còn đang theo đuổi con gái ông ta'.

Không biết với loại ấn tượng này có thể khiến vị đại bí thư ngồi đối diện nhớ rõ một người như anh hay không?

“Tiểu Cố, uống chén trà trước đã.”

Vừa vặn trà Đại Hồng Bào lúc trước cũng chưa uống được mấy ngụm, Uông Bác Nguyên đun thêm một bình nước nóng đổ vào trà một lần nữa, sau khi nói một câu như thế thì tự mình cũng bưng ly trà lên uống một hớp rồi mới nói:

“Lúc cha cháu và tôi nói chuyện thì cũng nhắc đến việc cháu chuẩn bị tiến vào?”

“Vâng, bác Uông.”

Cố Trầm Chu mỉm cười lễ phép, đồng thời cũng đang cân nhắc Uông Bác Nguyên sẽ cho anh bao nhiêu thời gian – nếu như có sức nặng của Cố Tân Quân và con gái của ông ta – mười lăm phút, hai mươi phút?

“Cháu có suy nghĩ này nhưng còn cần học tập.”

Uông Bác Nguyên gật đầu:

“Khiêm tốn là chuyện tốt nhưng đừng quên tranh đấu. Ngoại trừ khiêm tốn và cẩn thận ra, người trẻ tuổi như các cháu hẳn là nên có chút tinh thần tranh đấu và phấn đấu.”

Đây đều là những lời khách sáo bình thường, từ nhỏ đến lớn Cố Trầm Chu đã quen trả lời.

Uông Bác Nguyên lại nói:

“Tôi nghe Tư Hàm nói mấy hôm trước cháu vẫn liên tục giúp nó tìm tư liệu, còn chạy theo nó đi cả ngày khảo sát thực địa?”

Cố Trầm Chu trả lời:

“Tư Hàm thật sự rất nghiêm túcthu thập tư liệu, tìm kiếm trên mạng, gọi điện thoại nhờ cháu xác nhận, thậm chí còn đến khảo sát thực địa, sau khi cháu đọc cũng cảm thấy có chút hứng thú nên cùng đi xem.”

Uông Bác Nguyên:

“Tôi nhớ rõ chuyên ngành của cháu là Tài chính thì phải?”

“Vâng ạ.”

Cố Trầm Chu đáp rồi lại mỉm cười bổ sung:

“Chuyên ngành là tài chính nên càng phải theo sát sự phát triển của thành thị.”

Trong bông giấu kim.

Uông Bác Nguyên nâng chén trà lên uống một ngụm, trong lòng thầm nghĩ như thế. Ông vừa hỏi đối phương một câu, đối phương đã trả lời rằng mình tiếp cận Tư Hàm là nhìn trúng thái độ nghiêm túc của Tư Hàm, hơn nữa bản thân cũng là cảm thấy hứng thú với việc điều tra này.

Câu trả lời này của Cố Trầm Chu nếu không nhắc đến Uông Tư Hàm thì khi Uông Bác Nguyên nghe vào sẽ cảm thấy quá giả dối đưa dẩy; nhưng nếu tất cả câu trả lời của anh đều kéo Uông Tư Hàm vào lại có vẻ quá lỗ mãng không ổn trọng, hiện giờ nửa câu nhắc Uông Tư Hàm, nửa câu còn lại nói ra suy nghĩ của mình, tỉ lệ vừa đẹp.

Đương nhiên Uông Bác Nguyên làm quan được đến vị trí một trong chín người đứng đầu quốc gia thì nào phải chưa từng gặp qua thanh niên đẹp trai tài giỏi? Ông không thể nào chỉ vì một câu này mà tăng thêm vài phần xem trọng Cố Trầm Chu, chỉ có thể nói Cố Trầm Chu không bị cản lại ở cửa cơ bản nhất.

Nếu nói Uông Tư Hàm là một ngọn núi hoặc một dòng suối nhỏ nào đó trong rừng sâu chảy léo lắt róc rách, có chút quanh co nhưng vẫn có thể dễ dàng thấy trước được những gì có bên trong, vậy Uông Bác Nguyên chính là một vùng biển rộng kề sát bên lục địa, rộng lớn mà sâu thẳm không thấy đáy.

Trong cuộc đối thoại với Uông Tư Hàm vừa rồi, Cố Trầm Chu có thể tạo ra chút ‘trùng hợp’ để dẫn đường rồi thậm chí là nắm giữ đề tài, nhưng trong cuộc đối thoại với Uông Bác Nguyên, Cố Trầm Chu chỉ đành giữ vững tinh thần, tận dụng mọi thứ để đạt được mục đích của mình.

Đề tài đã nói đến phương diện tài chính, nhưng Uông Bác Nguyên không thuận thế phát triển theo đó mà nói đến một vài đề tài tương đối thoải mái về sự khác biệt giữa trong và ngoài nước. Trò chuyện như vậy một lát, hứng thú của Uông Bác Nguyên thoáng cái đã tăng cao lên hẳn.

Người trẻ tuổi ngồi trước mặt ông nói không tính là nhiều, nhưng một vài quan điểm có thể coi là mới mẻ độc đáo!

=====

Chú:

Trà Đại Hồng Bào – Danh Trà Trung Hoa

Núi Vũ Di, Tỉnh Phúc Kiến từ ngàn xưa đã có rất nhiều cây trà mọc hoang trên đỉnh núi. Có viên quan huyện Sùng An mắc chứng bệnh chán ăn, người gầy, tay chân mỏi mệt không thuốc nào chữa khỏi. Nghe tin, nhà sư trụ trì Thiên Tân Tự trên núi Vũ Di bèn hái một nắm trà xuống núi, pha trà cho người ốm uống sau nửa tháng thì bệnh lành. Viên quan huyện khỏi bệnh quyết lên núi vào chùa lễ Phật và có ý muốn xem cây trà quí. Nhà sư đưa viên quan huyện đi một vòng ra sau chùa đến bên cây cổ thụ phủ kín rêu, cành vươn dài nâng tán lá xanh pha sắc tím hồng. Cảm kích trước tấm lòng của vị sư và sự huyền diệu của cây trà quí, viên quan liền cởi chiếc áo bào đỏ sẫm (Đại Hồng Bào) đang khoác trên người treo lên cành cây và xin phép nhà sư cho đặt tên cây là Đại Hồng Bào.

Trà Đại Hồng Bào là đặc sản của vùng An Huy – Phúc Kiến Trung Quốc.

Loại trà này cực quí, nó là sản vật quốc gia của Trung Quốc dùng làm quà tặng quốc khách. Đương thời tổng thống Mỹ – Bill Clinton đã được tặng chỉ có 80g. (Nguồn: amtusa)

94. Chương 94: Điều Tra, Mục Đích (1)

Cuộc trò chuyện riêng giữa Cố Trầm Chu và Uông Bác Nguyên cũng không kéo dài lâu lắm, khoảng mười bảy hay mười tám phút sau, Uông Tư Hàm và Uông Vinh Trạch trước sau lần lượt đi ra khỏi thư phòng của Uông Bác Nguyên.

Uông Bác Nguyên dừng câu chuyện lại, hỏi hai người đi ra:

"Tìm được sách chưa?"

Uông Tư Hàm thầm vạch trần sơ hở của cha mình:

"Tìm được rồi, thực ra là để ở trên giá sách, không hiểu sao lúc con đi tìm thì không thấy đâu."

Uông Bác Nguyên thờ ơ nói:

"Tìm ra là được rồi, lại đây ngồi nào."

Xong lại quay sang nói với Uông Bác Nguyên:

"Vinh Trạch cũng thế, uống chén trà với bác đi."

Uông Tư Hàm nhẹ nhàng đi đến ngồi xuống chiếc sô pha cạnh cha mình, Uông Vinh Trạch cũng nhanh chóng bước đến trước sô pha tiếp nhận công việc pha trà của ông bác mình.

"Hai người vừa nói chuyện gì thế?"

Uông Tư Hàm tò mò hỏi, chiếc áo T-shirt có in hình một con mèo bự màu café cùng dây buộc tóc màu vàng nhạt quấn ba vòng quanh túm tóc quăn khiến cô thoạt nhìn vừa thanh nhã lại vừa đáng yêu, có giọng nữ nhu hòa chen vào cũng khiến màn đối thoại vốn thoáng có chút nghiêm túc trở thành trò chuyện tán gẫu.

Cố Trầm Chu đáp:

"Trò chuyện về vài việc ở nước ngoài thôi, là về Tài chính cùng với xây dựng thành thị."

Uông Tư Hàm đón chén trà Uông Vinh Trạch đưa qua, nói với cha mình:

“Cho chúng ta thêm vài chục năm, chúng ta càng có thể phát triển tốt hơn nước ngoài.”

Uông Bác Nguyên gật đầu:

“Cha thích nghe lời này, nếu con đã nói vậy thì lát nữa làm một bản dự án quy hoạch xây dựng thành thị trong mười năm cho cha, chọn cho con thành phố Khách Xuân mà con đã sinh sống nhiều năm đi.”

“Cha!”

Uông Tư Hàm tức giận kêu lên một tiếng nhưng không nói thêm gì khác, chỉ nghiêm túc chộp lấy chén trà bắt đầu cân nhắc xem nên viết bản dự án quy hoạch này như thế nào.

Uông Bác Nguyên lại tán gẫu với Cố Trầm Chu về việc dưỡng thân bảo vệ sức khỏe, còn cố ý nhắc đến việc gần đây Cố Tân Quân hay ho khan, trời vào thu phải chú ý thân thể, đúng lúc này thì bác sĩ bảo vệ sức khỏe của Uông Bác Nguyên đến nhà kiểm tra thân thể cho Uông Bác Nguyên, Cố Trầm Chu thức thời đứng dậy:

“Bác trai, cháu không quấy rầy bác nữa.”

Uông Bác Nguyên nhẹ gật đầu, Uông Vinh Trạch đang định đứng lên thì Uông Tư Hàm đã giành trước một bước:

“Tiểu Chu, để tôi tiễn anh.”

Cố Trầm Chu gật đầu rồi cùng Uông Tư Hàm ra ngoài.

Bầu trời của thành phố được ánh đèn không bao giờ tắt thắp sáng suốt cả đêm, luôn phản chiếu ra đủ loại ánh sáng.

Khung cảnh quanh nơi ở của Uông Bác Nguyên không khác Chính Đức Viên và Thiên Thụy Viên là mấy. Ánh sáng bị chắn ở sau lưng, xung quanh đều là cây cối, ánh đèn đường màu vỏ quít xếp thẳng một hàng giống như những quả cầu lửa nho nhỏ trôi nổi cực kì có qui luật trong rừng cây.

Bầu trời ở nơi này là màu lam đậm yên tĩnh.

Buổi đêm của tháng Tám vẫn rất khô nóng, nhưng làn gió nhẹ phất qua lá cây ít nhiều gì cũng cuốn bớt hơi nóng quẩn quanh bên cạnh người ta đi. Uông Tư Hàm đứng bên phải Cố Trầm Chu thoải mái nheo mắt lại trong cơn gió mát đang thổi tung bay mấy sợ tóc của cô.

Cố Trầm Chu nói với Uông Tư Hàm:

“Đến đây là được rồi, tôi về trước.”

Uông Tư Hàm ‘ừ’ một tiếng rồi mỉm cười:

“Lần sau gặp.”

Cố Trầm Chu cũng đáp trả bằng một nụ cười cực kì tương tự nhưng dường như vẫn có chút khác biệt:

“Gặp lại sau.”

Xe được đỗ cách đó không xa, Cố Trầm Chu bước lên xe, lúc khởi động xe thì trong kính chiếu hậu xuất hiện một bóng người thướt tha, làn váy và mái tóc lần lượt hơi cuộn lên trong gió.

Anh thu hồi tầm mắt, chân phải nhấn thêm một chút khiến xe rời khỏi vị trí đỗ xe rồi phóng vụt đi.

“Sao đi tiễn người mà tiễn lâu thế hở?”

Khi chiếc xe màu xám bạc của Cố Trầm Chu biến mất khỏi tầm mắt, Uông Vinh Trạch ở trong phòng khách cũng đi theo ra.

Uông Tư Hàm vén mấy sợi tóc vương trên mặt ra, vươn vai nói:

“Gió rất thoải mái.”

Uông Vinh Trạch ‘à’ một tiếng:

“Anh còn tưởng là vì người nào chứ.”

Uông Tư Hàm không nói gì:

“Mấy cô bạn gái của anh chắc gặp mặt vài lần đã ưng ý anh rồi nhỉ?”

Uông Vinh Trạch cười đáp:

“Còn phải nói! Em vẫn không biết ông anh họ này có lực hấp dẫn lớn thế nào sao?”

“Vậy bao lâu sau thì mấy cô đó phát sinh quan hệ với anh?”

Uông Tư Hàm hỏi tiếp.

Câu hỏi này khá gian xảo, chẳng lẽ Uông Vinh Trạch còn định tiếp tục khoe khoang chiến tích phong lưu của mình với cô họ nữa? Anh ta lập tức ho liền mấy tiếng:

“Em đang nói cái gì vậy!”

Uông Tư Hàm bình tĩnh nói:

“Anh đang nói cái gì thì em cũng đang nói cái đó.”

Nói đoạn liền xoay người vào nhà.

Uông Vinh Trạch còn đứng ở cửa trầm ngâm một lát, thầm nghĩ đối phương đây là không hài lòng vì gã nói cô bé có quan hệ với Cố Trầm Chu đây… Vừa nghĩ như thế gã nhất thời cảm thấy chút phức tạp, cùng lúc cảm thấy em họ của mình chắc chắn là không thể bị kẻ khác tùy tiện lừa đi, đoan trang như vậy mới tốt; cùng lúc lại cảm thấy tên nhóc Cố Trầm Chu này ra tay quá chậm, thật sự không thể giúp gì được.

Trong lúc Uông Tư Hàm và Uông Vinh Trạch trao đổi ngắn gọn thì Cố Trầm Chu đã lái xe đến chỗ cổng chính có cảnh vệ canh gác. Khi xe hòa vào dòng xe cộ, anh không hề lãng phí thời gian bấm điện thoại gọi cho Vệ Tường Cẩm.

“Hôm nay nghĩ cái gì mà lại gọi điện thoại cho mình thế?”

Điện thoại nhanh chóng được nhấc lên, Vệ Tường Cẩm có vẻ như đang uống cái gì đó nên giọng nói có chút ấp úng, tiếng nước cùng với giọng nói cùng truyền đến theo tín hiệu từ phía bên kia.

“Tìm cậu nhờ giúp mấy việc.”

Cố Trầm Chu vừa nhét tai nghe vào tai vừa trả lời.

“Chuyện gì, cậu nói đi.”

Vệ Tường Cẩm thẳng thắn nói.

“Cậu tìm cơ hội cố ý xảy ra sự cố phải đi nằm viện được không?”

Cố Trầm Chu vừa nói ra khỏi miệng thì đầu bên kia điện thoại truyền đến một tiếng ‘phụt’, sau đó là tiếng Vệ Tường Cẩm ho khù khụ không ngớt, tiếng ho này dồn dập đến mức cho dù đang ở cách nhau rất xa không nhìn thấy gì cả, Cố Trầm Chu vẫn có thể mường tượng ra cảnh đối phương bị sặc nước, mặt đỏ bừng xoay người đi ho sù sụ.

Hình ảnh đó khiến khóe môi anh không kìm được nhếch lên chút để lộ nét cười nhàn nhạt.

Đèn đỏ dừng, đèn xanh đi, Cố Trầm Chu đánh tay lái phóng qua một ngã tư đường, không quên quan tâm Vệ Tường Cẩm một chút:

“Cậu ổn chứ?”

Khoảng hơn một phút sau tiếng ho mới nhỏ dần, giọng nói tức giận của Vệ Tường Cẩm mới truyền từ bên kia sang:

“Chắc không phải cậu biết ngày mai mình phải ra ngoài làm nhiệm vụ nên cố ý chọn đúng thời gian để nguyền rủa chứ?”

“Nghe mình nói xong đã…”

Cố Trầm Chu nói.

“Nghe đây.”

Vệ Tường Cẩm nói.

“Tìm lí do tốt vào, bằng không đánh cậu.”

Cố Trầm Chu giải thích:

“Ý của mình là cậu tùy tiện thừa dịp để xảy ra sự cố ngoài ý muốn rồi giả vờ bị thương để nằm viện, sau đó mình qua đó tìm cậu.”

Vệ Tường Cẩm bắt được trọng điểm:

“Cậu muốn tìm lí do để rời khỏi kinh thành?”

Cố Trầm Chu sửa lời:

“Mình muốn tìm lí do để đến chỗ cậu.”

Vệ Tường Cẩm hỏi:

“Có chuyện gì à?”

Xe đã đi được nửa quãng đường về nhà, Cố Trầm Chu vừa nhìn đường vừa đáp:

“Mình muốn qua bên đó điều tra một chuyện, là việc về phu nhân Diệp Tú Anh của bí thư Uông Bác Nguyên.”

Vệ Tường Cẩm:

“Mình có chút ấn tượng… Vị đó mất vì một vụ tai nạn xe cộ đúng không? Cậu cảm thấy vụ tai nạn ấy có vấn đề?”

Cố Trầm Chu cởi bỏ một nghi vấn nhưng đồng thời cũng tung ra càng nhiều nghi vấn hơn cho anh:

Vì sao Cố Trầm Chu muốn đi điều tra chuyện này?

Uông Bác Nguyên và Cố Trầm Chu chỉ có quan hệ về chính trị, nếu nói chuyện này là chủ ý của chính Cố Trầm Chu thì vì sao cậu ấy lại đột nhiên nảy ra ý tưởng này? Nếu chuyện này không phải chủ ý của cậu ấy mà là ý của Uông Bác Nguyên hay Cố Tân Quân, vậy thì sao lại lựa chọn một người đời thứ ba còn chưa bước vào trong thể chế nhưCố Trầm Chu?

“Vụ tai nạn xe không thể nào có vấn đề.”

Cố Trầm Chu phân tích cho người anh em tốt của mình nghe.

“Nếu vụ tai nạn xe có vấn đề thì không cần chờ mình có ý định với việc này, lúc ấy bí thư Uông đã bắt toàn bộ nhân viên biết chuyện lại rồi. Cậu còn nhớ vụ việc về tai nạn xe của Diệp Tú Anh không?”

Anh hỏi.

Vệ Tường Cẩm:

“Có thể có bao nhiêu ấn tượng chứ, không rõ ràng lắm đâu.”

Có thể có bao nhiêu ấn tượng là bởi vì lúc ấy Uông Bác Nguyên đã là bí thư Thị ủy thành phố Khánh Xuân, là một vị đại tướng của Trung ương.

“Diệp Tú Anh là bị va chạm với một xe tải vận chuyển chuyên chở chất lỏng độc hại trên đường cao tốc, lái xe và Diệp Tú Anh đều tử vong tại chỗ, vì có chất lỏng độc tràn ra nên cũng may là không bốc cháy, bằng không toàn bộ xe lưu thông qua đoạn đường ấy lúc đó đều không thể may mắn tránh thoát.”

Cố Trầm Chu dừng lại một chút rồi nói thêm.

"Sau đó bất kể là điều tra dấu vết phanh xe để lại hay là tra hỏi chủ xe chạy đến kịp thời thì đều chứng minh rằng hai bên xảy ra sự cố giao thông cùng sai, phải cùng chịu trách nhiệm. Lái xe vận tải có vẻ đã vượt quá tốc độ còn Diệp Tú Anh thì đột ngột quay đầu xe lại."

"Ý của cậu là?"

Vệ Tường Cẩm hỏi.

Cố Trầm Chu:

"Diệp Tú Anh là vợ của Uông Bác Nguyên, nếu chỉ lái xe loanh quanh trong thành phố thì rất bình thường, nếu chạy đoạn đường dài sao không tìm một lái xe đi cùng? Lúc quay đầu trên đường cao tốc bà cũng phát hiện mình đi sai đường, có lẽ nhớ ra chuyện gì quan trọng cấp bách cần phải quay về — hoặc là do tâm thần hoảng hốt, dưới tình trạng lực chú ý cực kì không tập trung nên đã gây ra tai nạn?"

"… Cậu không bước vào giới chính trị đúng là lãng phí nhân tài!"

Vệ Tường Cẩm cảm khái.

"Hử?"

"Rõ ràng là nhà mưu lược trời sinh."

Vệ Tường Cẩm bổ sung hoàn chỉnh lời nói của mình.

"Đừng phá, nói chuyện chính đi."

Cố Trầm Chu nói.

"Được rồi, nói về việc chính."

Vệ Tường Cẩm nói.

"Vừa rồi cậu nói cái chết của Diệp Tú Anh không có vấn đề nhưng hiện giờ lại nói cái chết của Diệp Tú Anh tồn tại hiềm nghi rất lớn, có quá mâu thuẫn trước sau không?"

"Cái chết của Diệp Tú Anh không có vấn đề, nhưng chưa chắc đã không có lí do gì."

Cố Trầm Chu trả lời, dòng xe như nước chảy lướt sát qua bên cạnh xe anh, những tòa nhà cao tầng ở bên đường dưới tốc độ xe chạy cao cùng ánh đèn đường soi sáng mà biếnthành một đám khối đen mờ ảo, vùn vụt lướt qua trên cửa kính không ngớt.

"Mình bỏ chút công sức điều tra các mối quan hệ của Diệp Tú Anh trong một khoảng thời gian trước khi mất thì tạm thời vẫn chưa phát hiện ra vấn đề gì. Vì thế mình cần ra ngoài xem, tốt nhất là có thể tiếp xúc với những người đó."

Cố Trầm Chu nói, việc tiếp xúc này đương nhiên không phải gặp mặt theo ý nghĩa truyền thống, mà là trong sáng ngoài tối với đủ loại binh lính xuất ngũ, là điều tra hoàn toàn xâm phạm đời tư cá nhân.

Nói đến đây thì Vệ Tường Cẩm cũng thẳng thắn:

"Được, đúng lúc ngày mai mình phải tham gia một hành động cần giữ bí mật, thời gian của lần hành động này không dài, nhiều nhất chỉ khoảng ba mươi sáu giờ thôi, sau khi kết thúc mình sẽ truyền tin đến cho cậu."

"Được."

Cố Trầm Chu đồng ý nhưng vẫn dặn dò thêm:

"Cẩn thận một chút, đừng để bị thương thật, mình chỉ muốn tìm một lí do hợp lí để rời kinh thành ra bên ngoài điều tra thôi."

Mà lí do thích hợp, từ một khoảng thời gian trước lúc anh lợi dụng việc làm luận văn để tiếp xúc với Uông Tư Hàm thì đã bắt đầu rồi: Tìm kiếm tư liệu với đối phương, đặt tình cảm ở giai đoạn giữa bạn bè và mờ ám sau đó thuận tiện nhắc đến mẹ của đối phương. Bạn bè là vì anh với Uông Tư Hàm cũng không quá thích nhau, mờ ám lại không phải vì Uông Tư Hàm mà là vì Uông Bác Nguyên – dưới ánh mắt của bậc bô

lão giới chính trị này, nếu anh muốn để ý đến chuyện của Diệp Tú Anh thì phải có đầy đủ lí do. Một trong những lí do đầy đủ mà thích nhất là theo đuổi Uông Tư Hàm, đó chính là một trong những lí do dễ đạt được lại đủ hợp lí.

Nhưng cái chết của Diệp Tú Anh có thật sự có vấn đề hay không?

Cho dù có vấn đề, liệu cái chết của bà có thực sự có liên quan đến sự nghiệp chính trị của Uông Bác Nguyên?

Cố Trầm Chu cũng không rõ lắm.

Nhưng nhìn kết quả trong cảnh mơ ban đầu của anh, giữa Úc Uông thì Úc Thủy Phong tuyệt đối còn chuẩn bị ở đằng sau chưa xuất ra, nếu việc chuẩn bị ở sau lưng này là việc thông thường trên chính trường thì anh vốn không giúp được gì, ở lại kinh thành hay không đều giống nhau; mà nếu sự chuẩn bị này không phải ở trên chính trường…

Cố Trầm Chu chọn một sự kiện có vẻ giống nhất, cũng hi vọng vận may của mình không quá tệ.

Vệ Tường Cẩm:

"Việc này còn cần cậu nhắc chắc? Nếu không còn việc gì thì mình cúp máy đây."

"Tạm biệt."

Cố Trầm Chu nói rồi bỏ tai nghe trong lỗ tai xuống.

Phía trước mặt, cổng lớn dẫn vào Thiên Thụy Viên đã thoắt ẩn thoắt hiện.

Một đêm yên tĩnh trôi qua rất nhanh, ánh trăng ngả về Tây, mặt trời ló đằng Đông, một ngày mới lại đến trong bước chân vội vã của mọi người.

Thủ tướng Thẩm Hữu Xương lên máy bay đã được sắp sẵn theo kế hoạch từ trước, tiến hành chuyến viếng thăm chính thức Giaddana. Vài vị phó Thủ tướng khác cũng bắt đầu công việc từ sớm, Chương Tùng Thiên phụ trách xử lí toàn bộ công việc thường ngày của Thủ tướng, Hạ Nam Sơn và hai phó Thủ tướng khác xử lí công việc mà mình được phân công ấn định chịu trách nhiệm quản lí.

Qua mười giờ sáng, Hạ Nam Sơn đã làm việc liên tục hơn hai tiếng vừa mới chấm dứt hội nghị do mình chủ trì, đang ngồi trên ghế nghỉ ngơi một chút thì thư kí Phương Tự đã đẩy cửa tiến vào, bước nhanh đến trước mặt ông:

"Thủ tướng, phó Tỉnh trưởng Nam Kinh vừa gọi điện thoại đến."

Phó Tỉnh trưởng Nam Kinh tên đầy đủ là Đới Du Long, là vị quan chức cuối cùng cũng đạt được chức vị Thị trưởng sau khi phó Thị trưởng Tang Tán Lộ Lâm bị Ban Kiểm tra Kỉ luật điều tra tự sát qua đời trong vụ án của Bành Tùng Bình lần trước, đây cũng là một quan chức cấp cao vẫn theo sát sau bước chân của Hạ Nam Sơn suốt nhiều năm qua.

Vụ án của Bành Tùng Bình đã có quyết định, nhưng do vụ án phó Thị trưởng Tang Tán qua đời có liên quan đến Bành Tùng Bình vẫn còn đang trong điều tra, vài vị quan chức cạnh tranh vị trí Thị trưởng lúc đó đều bị Ban Kiểm tra Kỉ luật chú ý ở các mức độ khác nhau.

"Ngắt máy đi."

Hạ Nam Sơn buông chén trà trong tay xuống, dứt khoát ra lệnh.

Vụ án của Bành Tùng Bình liên lụy ra việc của Lộ Lâm thực ra chính là kế hoạch một hòn đá ném rơi vài con chim của Cố Tân Quân – vừa giải quyết được kẻ địch đứng cạnh giường mình lại vừa giúp phe Uông làm suy yếu lực lượng của phe Úc, nâng cao địa vị của mình trong phe Uông, cuối cùng còn hất một chậu nước bẩn đến ngay dưới chân Hạ Nam Sơn khiến ông ta dù không bị bẩn cũng phải cảm thấy e dè –Hạ Nam Sơn đã bắt tay vào điều tra từ khi chuyện này mới bị lộ, nhưng thời gian đã qua quá lâu, Hạ Nam Sơn cũng không thể nào bỏ công việc ngập đầu của mình xuống để đặc biệt chạy xuống địa phương đốc thúc chuyện này, chỉ có thể thu hết tin tức từ khắp các nơi về rồi phỏng đoán chuyện này không thể nào không có liên quan đến Đới Du Long.

Kết quả này vừa có, tâm tư nâng đỡ Đới Du Long của Hạ Nam Sơn liền phai nhạt đi rất nhiều –Bành Tùng Bình và Hạ Nam Sơn ông cũng không phải là gần đây mới không hợp nhau, Đới Du Long đã có thể hợp tác với Bành Tùng Bình hại chết Lộ Lâm thì hoặc là kẻ này thực ra là người của Bành Tùng Bình, hoặc là kẻ này chính là gió ở đầu tường gió thổi chiều nào sẽ ngả theo chiều ấy, bất kể là loại nào trong hai loại này thì đều không đáng để ông tin tưởng trọng dụng.

Nhưng không tiếp điện thoại và không trọng dụng tín nhiệm không có nghĩa là Hạ Nam Sơn không chú ý đến Đới Du Long, ông cũng đề phòng Cố Tân Quân ở bên kia sẽ bày đủ trò dẫn dắt Đới Du Long làm liên lụy đến mình nên vẫn nói với Phương Tự:

"Khoảng thời gian này chú ý đến Đới Du Long nhiều một chút, có chuyện gì bất thường thì nhớ báo cho tôi biết."

Phương Tự gật đầu ngầm hiểu.

Khi Hạ Nam Sơn nói chuyện với Phương Tự thì Hạ Hải Lâu cũng đang gọi điện thoại cho Cố Trầm Chu.

Hạ Trầm Chu dùng dãy số mình thường dùng bấm gọi hai lần đều không kết nối được liền bình tĩnh đổi một dãy số khác, bấm tiếp đến số điện thoại của Cố Trầm Chu.

Lần này điện thoại được nhấc lên rất nhanh:

"Xin chào?"

"Hương vị bữa cơm chiều nhà bí thư Uông thế nào vậy?"

Nói cho hết lời câu mở đầu bằng ngữ điệu lộ rõ sự kì quái, Hạ Hải Lâu nhanh chóng vào thẳng chủ đề chính, miễn cho dãy số này lại bị cho vào sổ đen.

"Anh tiếp cận Uông Tư Hàm là dự định lợi dụng Uông Tư Hàm để điều tra chuyện gì của Uông Bác Nguyên?"

Đúng như Hạ Hải Lâu suy đoán, khoảnh khắc nghe thấy giọng nói của Hạ Hải Lâu thì tay Cố Trầm Chu đã chuyển qua nút chấm dứt cuộc gọi chuẩn bị ấn xuống, kết quả là câu thứ hai sát sau đó của Hạ Hải Lâu bật ra, cho dù lúc trước đã chuẩn bị sẵn tinh thần bao nhiêu thì lúc này Cố Trầm Chu cũng khó tránh khỏi thầm giật mình trong lòng.

Khoảng ba năm giây lặng lẽ trôi qua, Cố Trầm Chu không ấn tắt điện thoại mà hỏi:

"Cậu cho người điều tra tôi?"

U, đây là vì kế hoạch bị đoán trúng nên thẹn quá thành giận? Nghe mức độ nói chuyện này thì chắc mặt mũi đã mất sạch rồi ha! Hạ Hải Lâu tỏ ra rất ngạc nhiên:

"Sao anh không thêm một chữ 'lại' vào? Chúng ta đã khi nào không làm vậy chưa?"

Cố Trầm Chu:

"..."

Hạ Hải Lâu đợi một lát nhưng mãi không thấy Cố Trầm Chu lên tiếng, hấn lại nhướn mày:

"Sao thế, đúng là bị tôi đoán trúng rồi? Muốn tiếp cận ông bố thông qua cô con gái?"

Hạ Hại Lâu vẫn tìm người đi để ý đến hành động của Cố Trầm Chu mấy ngày nay, hơn nữa chuyện với Uông Tư Hàm vẫn luôn là tiếp xúc quang minh chính đại nên vốn không thể giấu được người khác. Nhưng nếu nói sau này Cố Trầm Chu sẽ hẹn hò với con gái của Uông Bác Nguyên – bất kể người khác nghĩ sao nhưng dù thế nào thì Hạ Hải Lâu cũng không tin.

Cố Trầm Chu ừ hữ sao cũng được:

"Vì sao cậu lại cảm thấy như thế?"

"Vì sao? Bởi vì anh là Cố Trầm Chu."

Hạ Hải Lâu đáp.

Nếu đổi thành bất cứ người nào khác hắn sẽ không khẳng định như thế, nhưng người tên Cố Trầm Chu này… Nhìn thái độ của đối phương dành cho hắn thì biết: Hắn làm nhiều việc như thế, kết quả là đối phương cần hợp tác liền không giữ qui tắc nên thân sẽ thân. Nói trắng ra thì Cố Trầm Chu cân nhắc lợi ích quá rõ ràng, không có nhiều tinh thần đến vậy để đi lấy lòng người phụ nữ khác.

Cố Trầm Chu bật cười một tiếng, không chối bỏ cũng không thừa nhận:

"Cậu cảm thấy như thế?"

"Bằng không anh tiếp cận Uông Tư Hàm làm gì?"

Hạ Hải Lâu hỏi ngược lại.

"Đây là mục đích ngày hôm nay cậu gọi điện thoại đến đây?"

Cố Trầm Chu không trả lời câu hỏi của Hạ Hải Lâu mà tiếp tục đưa ra câu hỏi. Những câu nói vừa rồi của Hạ Hải Lâu đã chạm đến mép việc mà Cố Trầm Chu đang chuẩn bị, anh không đến mức cảm khái vì sao trời đã sinh Du lại còn sinh Lượng vì chút việc này, nhưng quả thực là Cố Trầm Chu cảm thấy có chút phiền chán: Nếu hai người thật sự so tài, anh có thể coi như Hạ Hải Lâu không đến mức không tính được; nhưng nếu anh sắp phải nghiêm túc làm chuyện gì đó, có Hạ Hải Lâu đứng bên cạnh đâm chọc thì đúng là đã đâm một cái rất chuẩn.

Về mặt này, chính Hạ Hải Lâu tuy rằng cũng hiểu được bản thân mình rất đáng chán nhưng cũng chưa đáng chán đến mức đó. Hắn bình tĩnh nói:

"Đương nhiên không phải, tôi nhàm chán như vậy á? Tôi chỉ muốn nói cho anh biết đóa hoa bách hợp kia không phù hợp với anh, đừng tốn công sức nữa kẻo đến lúc ấy lại thành dùng giỏ trúc để múc nước."

"… Hạ Hải Lâu, cậu thật sự không muốn nói chuyện nữa đúng không?"

Cố Trầm Chu hỏi. Nếu đổi thành anh của ba năm trước đây, có một câu này của Hạ Hải Lâu, cho dù anh vốn không có hứng thú với Uông Tư Hàm cũng sẽ dùng hết phương pháp để bắt được đối phương đến tay.

Tiếng cười ngả ngớn vang lên, Hạ Hải Lâu nhàn nhã nói:

"Anh đừng vội tỏ ý nói tôi nhàm chán, bản thân anh cũng nên kiềm chế chút đi Cố Trầm Chu, hiện giờ anh nhảy nhót tung tăng chèn ép thì có thể chèn ép được ra thứ gì? Hai chúng ta tự mình chơi một ván không phải vừa vặn có tài nguyên đầy đủ cùng lực chiến ngang bằng sao?"

Cố Trầm Chu bỏ qua đề tài này, hỏi thẳng:

"Còn việc gì không?"

"Hình như không còn."

Hạ Hải Lâu còn chưa kịp nói hết lời mà điện thoại đã bị ngắt ngang. Hai bên vai của hắn thả lỏng xuống, sau khi ngồi đăm chiêu một lát chợt gọi đến một dãy số, sau khi điện thoại được nhấc lên liền nói với đối phương:

"Gửi cho tôi một phần tư liệu về Uông Bác Nguyên… Cần phải chi tiết một chút… Ông cứ nói với Thủ tướng Hạ, ông ấy sẽ đồng ý."

Một tuần sau khi chuyện của Bành Tùng Bình và Lương Hữu Sinh xảy ra, tình thế rối rắm cuối cùng cũng trở nên rõ ràng.

Ngoại trừ loại gia tộc lớn có thế lực đằng sau vững chắc như nhà họ Ôn và nhà họ Trần ra, các quan chức lớn nhỏ trong kinh thành đều cố gắng ra sức dựa dẫm vào các hướng có liên quan đến phe Uông hoặc phe Úc.

Đối lập với Úc Thủy Phong vẫn không hề cất tiếng nói riêng, Uông Bác Nguyên khi còn là bí thư Thị ủy ở Khánh Xuân đã luôn luôn bạo dạn làm việc, xuất hiện với hình ảnh nhiệt tình trong việc phát triển mạnh kinh tế, hiện giờ được gọi từ địa phương về Trung ương nên càng tiếp xúc nhiều với các quan chức từ trên xuống dưới hơn, ở giữa đám quan cũng vẫn giữ thái độ vô cùng cứng rắn, luôn luôn có tiếng nói của riêng mình.

Bành Tùng Bình bị khai trừ khỏi đội ngũ của Đảng, ngoại trừ ảnh hưởng lớn nhất ở bên ngoài, nơi có thay đổi sâu sắc nhất hẳn vẫn là Bộ Tổ chức do Cố Tân Quân nắm giữ.

Trong Bộ Tổ chức, những người lúc đầu theo Bành Tùng Bình hoặc đã bị Bành Tùng Bình liên lụy, hoặc bị điều chuyển khỏi cương vị công tác lúc đầu, những người còn lại vừa được đề bạt lên, những lời duy nhất phát ra khi mở miệng chính là những lời của Cố Tân Quân.

Đương nhiên tình hình như vậy cũng không kéo dài quá lâu, Bộ Tổ chức là cơ quan vô cùng đặc biệt, trước không nói đến việc điều động các vị quan chức, ngay chính Uông Bác Nguyên và Úc Thủy Phong là người được chọn kế nhiệm chức vị đứng đầu tiếp theo cũng luôn chú ý đến nơi này.

Trong văn phòng của Bộ trưởng Bộ Tổ chức, Cố Tân Quân tán gẫu cùng Bộ trưởng Bộ Xã hội Triệu Thanh Sơn trong phòng tiếp khách.

Hai vị Bộ trưởng cấp Bộ tỉnh trong kinh thành ngồi cùng nhau, theo lí mà nói sẽ bàn luận đến đề tài chính trị là việc rất bình thường, nhưng làm quan đến vị trí này rồi, khi mỗi lời nói mỗi hành động đều thực sự có sức nặng, bọn họ xuất phát từ sự cẩn trọng hoặc nguyên nhân nào khác nên đều không dễ dàng biểu đạt ra quan điểm của chính mình, thỉnh thoảng nói ra vài câu cũng sẽ không dẫn đến hàm nghĩa khác, chỉ bày tỏ rõ ràng thái độ ủng hộ hoặc phản đối với quan điểm mà mình đã xác định từ trước.

Nhưng lần này Triệu Thanh Sơn đến đây bàn bạc với Cố Tân Quân lại là về đề tài chính trị có liên quan đến vấn đề chăm sóc người cao tuổi.

Trong chính trị, tuy có rất nhiều bí mật nhưng cũng không có quá nhiều bí mật, ngày hôm qua mấy người Thẩm Hữu Xương và Uông Bác Nguyên cùng Úc Thủy Phong vừa mới bàn bạc về chuyện có liên quan đến việc đưa lương hưu vào thành phố, ngày hôm sau tâm tư của người thuộc các ngành liền bắt đầu xao động.

"… Bộ trưởng Cố, anh thấy chuyện này thế nào?"

Triệu Thanh Sơn hỏi Cố Tân Quân. Lại nói vấn đề đưa lương hưu xuống thành phố này vốn không cần Cố Tân Quân phải quan tâm, nhưng ngược lại có quan hệ cực kì to lớn với người của Bộ Xã hội luôn phải đảm bảo nguồn nhân lực và ổn định xã hội.

Quan điểm chính của Uông Bác Nguyên chính là phải cải cách, phải đưa vào thành thị, Cố Tân Quân đương nhiên phải đánh giá rõ ràng điểm này theo quan điểm từ trước:

"Chăm sóc người cao tuổi quả thực là một vấn đề xã hội, cần phải thay đổi hiện trạng này từ khắp các mặt, tôi nghĩ việc đưa lương hưu xuống thành thị chính là một nhịp độ rất tốt để cải cách."

Đương nhiên Triệu Thanh Sơn đến đây cũng không phải để hỏi quan điểm của Cố Tân Quân, ông ta gật đầu:

"Vấn đề chăm sóc người cao tuổi không chỉ ở chỗ lương hưu sẽ bị giảm giá trị theo thời gian, không vi phạm qui định khiến tài khoản bị ghi sai lệch cũng là một yếu tố rất quan trọng, hiện giờ chúng ta dùng tiền công bổ sung vào lỗ hổng trước mắt của lương hưu cũng không phải kế lâu dài."

Thái độ này đã vô cùng rõ ràng, Cố Tân Quân cười nói:

"Phải giải quyết từng hạng mục một, vấn đề bảo đảm xã hội như chăm sóc người cao tuổi cuối cũng vẫn rơi xuống vai Bộ trưởng Triệu đấy thôi."

Triệu Thanh Sơn rất vừa lòng với thái độ này của Cố Tân Quân. Ông ta tỏ thái độ ủng hộ Uông Bác Nguyên, Cố Tân Quân cũng nói tiếp theo việc này đồng thời tỏ ra sự cần thiết của ông ta với phe Uông. Ông tacười rộ lên:

"Lớp người này của chúng ta, thiếu người nào cũng không được."

Lời này đương nhiên cũng chỉ là nói mà thôi, nếu như thật sự không thể thiếu được người nào thì vì sao hai phe Úc Uông lại tranh đấu đến anh chết tôi sống như thế?

"Bộ trưởng Cố, mấy ngày trước thấy anh ho liên tục, dạo này đã đỡ hơn chưa? Hay là dùng đồ ăn để chữa trị đi, tác dụng có chậm một chút nhưng có chỗ tốt là không hại đến thân thể, người cũng lớn tuổi rồi, thân thể mà yếu đi thì dù thế nào cũng không khỏi được!"

"Tôi vẫn đang dùng đồ ăn để chữa, ăn canh bách hợp và cháo hoàng tinh vài ngày liên tục làm miệng tôi toàn là mùi hoa cỏ."

Cố Tân Quân trả lời, quan chức cao cấp như bọn họ đương nhiên luôn có bác sĩ riêng túc trực chờ lệnh, hơn nữa việc dùng thuốc cũng được chú ý vô cùng, tuổi tác lớn dần chắc chắn khiến hệ thống miễn dịch cũng giảm xuống là điều không thể tránh được, nếu có bệnh tật gì, bên bảo vệ sức khỏe nếu có thể dùng đồ ăn để chữa thì sẽ không dùng thuốc Trung, nếu có thể sử dụng thuốc Trung thì càng không chạm vào thuốc Tây; thuốc Tây trừ phi đến giai đoạn cần thiết, bình thường không nên lạm dụng quá nhiều.

Triệu Thanh Sơn tán gẫu thêm hai câu cũng không định ở lâu thêm nữa, ông ta đứng dậy:

"Lão Cố, thường ngày chú ý đến thân thể nhiều một chút, đừng quá bận tâm đến mấy căn bệnh nhỏ nhặt. Tôi đi trước đây, nếu sau này có thời gian thì hai chúng ta lại trò chuyện xem nên bảo dưỡng thân thể như thế nào."

Cố Tân Quân cũng đứng dậy theo:

"Đúng là nên trò chuyện cẩn thận, người già rồi bệnh tật gì cũng đến được, lão Triệu, tôi tiễn anh."

"Thôi khỏi."

Triệu Thanh Sơn khoát tay chặn lại.

"Mỗi ngày đều đi qua năm ba con đường đó, tôi còn có thể lạc đường được sao?"

Thư kí Du Văn Tuấn bên cạnh Cố Tân Quân lập tức bước lên ân cần tiễn bước Bộ trưởng Triệu đã đến đây từ hai mươi phút trước. Kết quả hai người đi ra chưa được hai bước đã chạm mặt Bộ trưởng Bộ Vệ sinh Tôn Chính Minh.

"Bộ trưởng Tôn!"

"Bộ trưởng Triệu!"

Hai vị Bộ trưởng mặt đối mặt lên tiếng chào nhau, Triệu Thanh Sơn nói:

"Bộ trưởng Tôn là đến tìm Bộ trưởng Cố hay sao? Bộ trưởng Cố đang ở bên trong, tôi đi trước đây."

"Bộ trưởng Triệu đi thong thả."

Tôn Chính Minh cũng khách sáo nói.

Triệu Thanh Sơn gật đầu, sau khi quay về văn phòng của mình liền gọi thư kí đến:

"Soạn cho tôi một bài phát biểu dùng cho hội nghị cấp Bộ hai ngày nữa, nội dung xoay xung quanh mức độ đảm bảo bảo hiểm xã hội và chăm sóc người cao tuổi, đưa các ngành sản xuất của thị trường trong nước vào trong phạm vi đảm bảo xã hội càng nhiều càng tốt."

Thư kí này là tâm phúc của Triệu Thanh Sơn nên biết được rất nhiều chuyện, vừa nghe Triệu Thanh Sơn nói vậy liền đáp:

"Bộ trưởng, về điểm này chỉ e các ngành khác có thể sẽ có lời muốn nói."

Loại vấn đề mang tính toàn quốc như chăm sóc người cao tuổi này, nếu thực sự muốn chứng thực thì sẽ liên lụy đến rất nhiều ban ngành, đầu tiên là vận dụng lương hưu cùng ngân sách quốc gia phải đề cập đến Bộ Tài chính, tiếp theo đưa nhân viên ngành sản xuất nào và trong việc đảm bảo dưỡng lão chính là vấn đề bảo đảm xã hội, xây dựng nguồn nhân lực cùng bộ phận đảm bảo xã hội lại có liên quan đến quy định về chế độ cùng cơ cấu phúc lợi dành cho dưỡng lão, còn chứa đến cả lĩnh vực chức quyền của Bộ Dân chính, có thể nói đây là một việc chỉ cần phát động sẽ liên quan đến tất cả mọi ngành.

Triệu Thanh Sơn cân nhắc một lát rồi hỏi:

"Thái độ của ngành khác ra sao?"

Thư kí đáp:

"Thái độ của Bộ trưởng Bộ Dân chính giống với Bộ trưởng, buổi sáng bên chỗ họ vừa có hội nghị, tài liệu cũng đã phát xuống cho mọi người tham khảo; nhưng xem ra Bộ Tài chính không quá tán thành, thái độ của các ngành khác tương đối mập mờ."

Nhưng trong đám mập mờ này, phần lớn hoặc ít nhất cũng có vài người đã bắt đầu hành động, hoặc là học tập hay họp bàn gì đó, chỉ là chủ đề vẫn có phần mơ hồ.

Triệu Thanh Sơn mỉm cười lạnh nhạt, vẫy tay nói:

"Lữ Đông Hưng có thái độ của Lữ Đông Hưng, chúng ta có thái độ của chúng ta."

Lữ Đông Hưng chính là Bộ trưởng Bộ Tài chính:

"Cậu chứ chuẩn bị theo những gì tôi vừa nói là được."

Thư kí hiểu ý gật đầu:

"Tôi biết, giờ tôi sẽ đi viết bài phát biểu, sau khi viết xong sẽ mang đến cho Bộ trưởng xem qua!"

Đoạn đối thoại bên Triệu Thanh Sơn vừa kết thúc, Tôn Chính Minh vừa đi vào văn phòng Cố Tân Quân đang từ chối điếu thuốc mà Cố Tân Quân mời:

"Lão Cố, không phải anh đang bị ho à? Còn dám hút thuốc ư?"

"Cứ hút một hơi đã rồi tính."

Cố Tân Quân châm điếu thuốc, hít sâu một hơi rồi chậm rãi phun ra.

Đỉnh đầu Tôn Chính Minh đã hói, dáng người có phần ục ịch nhưng là một người đàn ông vô cùng khỏe mạnh, ông ta từ chối Trung Hoa mềm của Cố Tân Quân, tự lấy một điếu thuốc lá được làm thô to hơn từ trong túi áo của mình:

"Là Bộ trưởng Bộ Vệ sinh, tôi nghiêm túc nói với anh rằng thứ như thuốc lá này hút ít đi vẫn tốt hơn… Anh nói xem những lời này không phải là rất vô dụng sao, đàn ông mà không có điếu thuốc thì còn ý nghĩa gì nữa! Thỉnh thoảng hút chút cũng được*!"

(Câu này vốn là tiếng địa phương của ngài Tôn, người biên tập không có kiến thức sâu về mảng này nên mạn phép dịch ra tiếng phổ thông rồi chú thích như vậy.)

Ông ta nói đến câu cuối thì xài luôn cả tiếng địa phương của mình, ý là không có thì cuộc sống cũng mất đi ý nghĩa.

Trong lúc nói chuyện, tàn thuốc của Tôn Chính Minh đã được đốt, thứ mùi kích thích nồng nặc khiến Cố Tân Quân vừa ngửi đã cảm thấy có phần không chịu nổi. Ông nhịn không được nhẹ lắc đầu, vừa tán gẫu vài câu với Bộ trưởng Tôn thì nhận được một cuộc điện thoại cá nhân, ông nói một tiếng xin lỗi với Bộ trưởng Tôn liền nhận điện thoại:

"Thành Bá, có chuyện gì?… Tường Cẩm xảy ra chuyện?"

Vẻ mặt ông lập tức trở nên nghiêm túc.

"Có vấn đề gì lớn không? Làm sao rồi?…"

Bộ trưởng Tôn ngồi bên cạnh nghe đến đó cũng không tiếp tục nữa mà nói với Du Văn Tuấn đứng bên cạnh:

"Bộ trưởng của các cậu có việc bận rồi, tôi đi trước đây."

"Tôi tiễn ngài!"

Du Văn Tuấn vội nói, một buổi trưa này ông ta đã nói những lời đó không ít lần.

Đằng sau hai người, vẻ mặt của Cố Tân Quân đứng bên cửa sổ càng lúc càng nghiêm túc:

"Tôi biết, tôi sẽ nói cho Tiểu Chu rồi kêu nó qua bên chỗ Tường Cẩm chăm sóc Tường Cẩm…"

=====

Tác giả có lời muốn nói:

[Tiểu kịch trường chi hoa Vua và hoa bách hợp]

Hạ: [Bình tĩnh] Tôi nói cho anh biết, đóa hoa bách hợp kia nhà Uông Bác Nguyên không phù hợp với anh, ngoan, nghe lời, đừng tốn công nữa, miễn cho đến lúc ấy lại thành giỏ trúc múc nước.

Uông: [Đau lòng nằm im]…

Cố: Vậy thì thứ gì thích hợp với tôi?

Hạ: [Nhếch môi cười] Rõ ràng là hoa Vua! [Cành lá và răng cưa phấp phới][Cành lá và răng cưa phấp phới][Cành lá và răng cưa phấp phới]

95. Chương 95: Điều Tra, Mục Đích (2)

Bên ngoài cửa sổ sát đất ở tầng thứ hai mươi mốt của tòa nhà, bầu trời màu lam giống như vừa được lau chùi cẩn thận. Những tầng mây trắng muốtcó viền như nạm vàng lơ lửng giữa trời, tụ tập thành từng mảng hoặc bồng bềnh tản mạn như bông tơ rải rác khắp nơi.

Đây là ngày thứ năm Cố Trầm Chu đến nơi này.

Buổi tối bốn ngày trước, vì vấn đề 'bị thương' của Vệ Tường Cẩm mà Cố Trầm Chu vẫn luôn ở trong bệnh viện chăm sóc, hiện giờ vết thương của đối phương cuối cùng cũng đã 'ổn định' thì anh mới rời khỏi chiếc giường dành cho người nhà bệnh nhân, thuê một căn phòng nhỏ ở một khách sạn cách bệnh viện không xa.

Ánh mặt trời gay gắt buổi chiều trải một luồng sáng màu vàng cam sáng rực lên tấm thảm màu xám, trên bàn sách đặt đối diện với cửa sổ sát đất, ngoại trừ có một chiếc notebook thì còn có đủ loại tư liệu có liên quan người em họ Lý Kiến Quốc của Diệp Tú Anh phủ kín toàn bộ mặt bài.

Trong đủ loại tư liệu này, có cái liên quan đến việc Lý Kiến Quốc lấy tư cách pháp nhân đăng kí công ty trách nhiệm hữu hạn về vật liệu xây dựng cùng tài sản và các khoản nợ, có tài liệu liên quan đến gia đình và các mối quan hệ xã hội của Lý Kiến Quốc, thậm chí còn có một số tư liệu về vài người có mối quan hệ chặt chẽ với Lý Kiến Quốc.

Tình hình của những thứ này nhìn qua đều không có vấn đề gì: Công ty có tổng tài sản mấy ngàn vạn vốn không hề khiến người khác chú ý, ngoại trừ đám quan hệ nam nữ bất chính mà ngay cả bà xã Đào Phong Tú của Lý Kiến Quốc cũng mở một mắt nhắm một mắt cho qua.

Gần như không có chút kẽ hở.

Cố Trầm Chu ném mấy phần tư liệu về vật tư xây dựng của Kim Khê về lại mặt bàn, tựa vào bàn máy tính suy tư.

Không chỉ riêng Lý Kiến Quốc, các anh chị em, cô bác cậu mợ, thậm chí là cả tài sản cá nhân của người cha già của Diệp Tú Anh cũng không có điểm nào đáng để khiến người ta chú ý – thứ nổi bật nhất chính là công ty của Lý Kiến Quốc.

Ngay cả người nhà của vợ mình còn yêu cầu nghiêm khắc như vậy, càng không cần nói đến gia tộc của chính Uông Bác Nguyên nữa.

Bí thư Uông đúng thật là vô cùng cẩn thận.

Từ vấn đề công tác đến phương diện cá nhân, từ quyết sách chính trị đến cuộc sống thường ngày gần như không tìm thấy được chỗ nào có thể tấn công…

Di động trên mặt bàn đột nhiên rung mạnh, có một tin nhắn. Cố Trầm Chu không lập tức nhận ngay mà chuyển ánh mắt lên màn hình máy vi tính, trên đó đang hiển thị tư liệu cá nhân vắt tắt về phu nhân Diệp Tú Anh của Uông Bác Nguyên:

Diệp Tú Anh, người Kim Khê thuộc Nhạc Châu, sinh năm 1958, cử nhân Kinh tế học, năm 1976 tham gia công tác tại Cục Thống kê Quốc gia, năm 1980 quen biết với Uông Bác Nguyên, một năm sau kết hôn, năm 2010 xảy ra tai nạn xe cộ trên đường cao tốc Lan Nhạc và tử vong tại chỗ.

Cha mẹ của vị phu nhân bí thư này đều là công nhân bình thường, mẹ đã qua đời vì bệnh nhiều năm trước, cha già vẫn tại thế và luôn ở quê nhà Kim Khê, ngày lễ ngày Tết Uông Bác Nguyên đều đích thân đến nhàthăm hỏi.

Không có anh chị em trực hệ, việc qua lại với đủ loại thân thích cũng không phải đặc biệt thân thiết, nhưng trong một năm trước khi qua đời bà ấy từng tiếp xúc nhiều lần với cậu em họ Lý Kiến Quốc, chẳng qua phần lớn số lần tiếp xúc này đều là Lý Kiến Quốc đến cửa chào hỏi, mục đích là mong ông anh rể họ đang làm bí thư Thị ủy thành phố Khánh Xuân có thể giúp ông ta chút việc nhỏ ở vài hạng mục đấu thầu nào đó.

"Vẫn đang xem tư liệu?"

Giọng nói của Vệ Tường Cẩm bất chợt truyền đến từ bên cạnh. Người vốn nên đang ở trong bệnh viện mặc một chiếc quần đùi cùng áo ba lỗ rộng rãi đi từ trong phòng tập thể thao bên cạnh ra, trong tay cầm theo một chiếc khăn mặt, từng giọt mồ hôi phủ kín làn da màu đồng cổ lộ ra bên ngoài của anh thỉnh thoảng lại trượt theo làn da chạy vào trong chiếc áo ba lỗ, để lại một vệt âm ẩm trên chiếc áo chất vải bông.

Cố Trầm Chu ngồi trên ghế 'ừ' một tiếng, vẫn tiếp tục xem tư liệu hiển thị trên màn hình máy tính:

Hạng mục cung cấp vật liệu xây dựng dùng cho việc xây dựng kí túc xá là hạng mục cao nhất cấp chính phủ mà công ty vật liệu xây dựng Kim Khê đang cạnh tranh với các công ty khác, hạng mục này không tính là lớn, tính toán đâu ra đấy từ trên xuống dưới cũng chỉ có lợi nhuận tầm mấy chục vạn, nhưng đối với công ty Kim Khê có tổng tài sản chỉ mấy ngàn vạn mà nói là rất không tệ.

Nhưng có một chi tiết nhỏ, công ty vật liệu xây dựng Kim Khê không có mặt nào nổi trội hơn so với các công ty cùng cạnh tranh khác nên vốn không phải chỗ tốt nhất, hay có thể nói cũng không phải một lựa chọn hay.

Vừa rõ ràng lại vừa ngoài dự đoán, hạng mục này cuối cùng không rơi vào tay công ty vật liệu xây dựng Kim Khê.

"Nghỉ ngơi chút, uống nước đi."

Bình nước khoáng mát lạnh chạm nhẹ một cái lên trán Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu ngồi đối diện với bàn vừa hơi nhấc cằm lên một chút thì Vệ Tường Cẩm đã thuận thế đặt chai nước khoáng xuống mặt bàn.

Anh ta đi đến chỗ một chiếc ghế khác cạnh bàn rồi ngồi xuống, cũng đặt chai nước của mình lên bàn rồi vơ mấy tờ tư liệu trải tán loạn khắp mặt bàn lên tùy tiện xem lướt qua vài lần:

"Đây là công ty vật liệu xây dựng Kim Khê… Trong này là sổ sách kế toán?"

"Dùng vài cách lấy được thông tin từ trong nội bộ, hiện giờ nếu trực tiếp điều tra Lý Kiến Quốc thì sẽ đánh rắn động cỏ."

Cố Trầm Chu vừa đáp vừa cầm di động lên mở xem tin nhắn chưa đọc. Anh vừa tiếp cận Uông Tư Hàm vừa nhờ người anh em tốt che chở cho mình ra khỏi kinh thành, chính là để tránh không muốn bất cứ ai để ý, bao gồm cả Uông Bác Nguyên, trước khi anhđiều tra ra được kết quả — với thân phận của Cố Trầm Chu mà nói, anh vốn không có lí do cũng không có tư cách đi điều tra người bên cạnh Uông Bác Nguyên. Hành vi này bị kiêng dè vô cùng, một khi bị Uông Bác Nguyên biết được chắc chắn sẽ dẫn đến cơn giận dữ lôi đình. Bởi vậy hiện giờ Cố Trầm Chu không chỉ phải đề phòng người của phe Úc, ngay cả người bên phe Uông này anh cũng không thể tin tưởng hoàn toàn.

Trong lúc nói chuyện, Cố Trầm Chu đã mở tin nhắn ra đọc nội dung: Phó Viện trưởng bệnh viện quân khu Nhạc Phong bất ngờ quyết định đi thăm nom kiểm tra các phòng bệnh trong bệnh viện.

Một tin nhắn rất ngắn, Cố Trầm Chu ngẫm nghĩ một lát đã hiểu rõ đầu đuôi.

“Sao thế?”

Vệ Tường Cẩm ngồi bên cạnh thấy vẻ mặt Cố Trầm Chu không ổn lắm bèn lên tiếng hỏi.

“Có người đến điều tra tình hình trong phòng bệnh của cậu.”

Cố Trầm Chu đưa điện thoại di động cho Vệ Tường Cẩm.

Vệ Tường Cẩm cầm điện thoại lên xem liền nhíu mày:

“Nhanh như vậy đã kịp phản ứng ngay rồi? Là phe Úc hay phe Uông đây?”

“Là Hạ Hải Lâu.”

Cố Trầm Chu khẳng định.

Vệ Tường Cẩm nhìn lướt qua chỗ Cố Trầm Chu liền phát hiện đối phương đã ngồi tựa lại lên lưng ghế, đầu hơi ngửa ra sau, gương mặt bình tĩnh đến mức không biết là anh đang suy nghĩ chuyện gì.

Quả cầu lửa giữa trời dần hiện ra sau đám mây nhẹ nhàng bồng bềnh, ánh sáng phủ một lớp vàng kim trên gương mặt Cố Trầm Chu khiến gương mặt quen thuộc này chợt trở nên mơ hồ. Trong nháy mắt, chủ nhân của gương mặt dường như hơi nhếch môi lên chút, bóng mờ như sóng nước lướt qua khuôn mặt.

“Đến đúng lúc.”

Cùng thời gian, cùng một chuyện, người lại khác.

Mất thời gian hơn một ngày để biết rõ ràng nơi Cố Trầm Chu đến, tiếp đó mất thêm ba ngày để thuyết phục Hạ Nam Sơn cho hắn đến đây nắm giữ phần thế lực ở chỗ này để điều tra chuyện của Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm, Hạ Hải Lâu nhắc đi nhắc lại bản thân phải điều tra cho ra kết quả, trong lòng ngoại trừ suy đoán về hành động tiếp theo của Cố Trầm Chu thì còn một chút nghi hoặc với Hạ Nam Sơn: Cấp bậc phó Viện trưởng ở một bệnh viện địa phương như nơi này, đối với tướng tài của phe Úc như Hạ Nam Sơn mà nói thì có lẽ không được coi là chuyện gì to tát, nhưng bệnh viện quân khu và bệnh viện hành chính lại có điểm khác, quân đội cùng hành chính luôn là hai hệ thống tách biệt, có thể khiến người trong quân đội khẳng khái giúp đỡ như vậy chứng tỏ ông già kia đã hào phóng ngoài dự đoán, lúc căn dặn cấp dưới cho hắn sử dụng thế lực cũng không quá nhỏ đâu.

Nhưng vì gì đây? Vẻ mặt Hạ Hải Lâu không chút thay đổi thầm nghĩ, làvì một câu ba hoa múa mép ‘Cố Trầm Chu có thể không có chủ ý nhưng không thể không cân nhắc đến suy nghĩ của Cố Tân Quân, Vệ Tường Cẩm đang yên đang lành sao có thể bất ngờ bị thương? Trong này chắc chắn có bẫy, cháu muốn đến đây giám sát hướng đi của Cố Trầm Chu thay phe Úc và Thủ tướng’ của hắn ngày đó đã thuyết phục được ông ấy?

Dùng đầu gối để nghĩ cũng biết là không thể nào, ông già ấy làm như vậy chắc chắn là có suy tính riêng, mà suy tính này rốt cuộc là gì?…

Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu trước sau đều rời khỏi kinh thành, nhịp độ thay đổi trong kinh thành cũng không vì hai tên nhóc này rời đi mà trở nên chậm rãi hơn.

Ngày đầu tiên sau khi Hạ Hải Lâu rời khỏi kinh thành, Phương Tự đã báo cáo kết quả công việc mình tiến hành cho Hạ Nam Sơn trong khoảng thời gian nghỉ giữa hai cuộc hội nghị mà Hạ Nam Sơn tham gia:

“Thủ tướng, chuyện của Tỉnh trưởng Đới đã có kết quả.”

Hạ Nam Sơn ngồi ở ghế sau xe không tỏ vẻ gì.

Phương Tự liền tự mình làm việc:

“Tỉnh trưởng Đới xảy ra chút vấn đề về kinh tế, đã bị người của ban Kiểm tra Kỉ luật khống chế đưa đi cách ly điều tra.”

Lúc này Hạ Nam Sơn mới thản nhiên ‘ừ’ một tiếng, cũng không nhắc lại chuyện có liên quan đến Đới Du Long mà nói:

“Nói về lịch trình tiếp theo đi.”

Phương Tự cung kính đáp 'vâng' rồi mở bản ghi chép tùy thân của mình ra liếc nhìn một cái – động tác này có phần dư thừa, lịch trình mỗi ngày của Hạ Nam Sơn đều được ông khắc ghi trong lòng vào buổi tối trước khi bắt đầu công việc một ngày.

"Lát nữa Thủ tướng sẽ gặp mặt đoàn đặc phái viên của Sakhalin…"

Ông ta vừa nói lịch trình tiếp theo vừa không kìm được nhớ đến phần báo cáo của mình vừa rồi, kết cục này của Đới Du Long kết hợp với cuộc đối thoại lần trước khi đối phương chạy đến kinh thành chào hỏi Hạ Nam Sơn trong kí ức, ông cũng chỉ muốn nói một câu: Đáng đời!

"Du Long, uống một ngụm trà trước đi."

Hạ Nam Sơn nói với vị khách đang ngồi đối diện với mình.

Vị khách này khoảng trên dưới năm mươi, dáng người hơi béo mặc một bộ tây trang phẳng phiu. Tiếp đó, cái mông ông ta chỉ dính một nửa trên sô pha, thân mình hơi nghiêng về đằng trước, hai tay chống cả lên đầu gối, dáng dấp ngoan ngoãn vô cùng khiêm tốn:

"… Lần này đến kinh thành vì việc công, nghĩ rằng không thể không chào hỏi lãnh đạo nên tôi mới chọn sau khi xong việc đến đây quấy rầy Thủ tướng."

Đây là đến cầu mong Hạ Nam Sơn che chở đấy mà!

Chuyện của Bành Tùng Bình xảy ra, vụ án của Lộ Lâm bị lật lại, Đới Du Long trong vòng bảy năm đã lên làm phó Tỉnh trưởng địa khu Giang Nam lập tức không thể ngồi yên, sau mấy lần gọi điện thoại liên lạc với Hạ Nam Sơn không có kết quả thì cuối cùng đã liều mình đi vào kinh thành, trực tiếp đến cửa cầu xin.

Hạ Nam Sơn khẽ gật đầu:

"Cậu khách sáo quá, gọi một cú điện thoại đến là được rồi."

Đây đương nhiên là lời khách sáo, lần nào Đới Du Long gọi điện thoại đến thì đáng tiếc lần đó Hạ Nam Sơn không phải đang họp thì cũng đang gặp mặt với đoàn đặc phái viên nước ngoài, dù sao bất kể Đới Du Long gọi sớm hay gọi muộn, thư kí Phương chỉ có một câu là Thủ tướng Hạ không có thời gian tiếp điện thoại của ông ta!

Đương nhiên sẽ không có ai nói toạc ra điểm này. Quan cao chỉ ấn nhẹ một cái anh đã chết, mục tiêu trực tiếp Bành Tùng Bình của phe Uông đã rơi đài, Đới Du Long không có sự giúp đỡ của Hạ Nam Sơn chưa chắc đã chết ngay; nhưng nếu sau đó ông ta đắc tội với Hạ Nam Sơn, vậy sự nghiệp chính trị của ông ta đã đi đến điểm cuối.

Thực ra tuy Hạ Nam Sơn từ chối nhận điện thoại của Đới Du Long, nhưng sau khi biết đối phương đến kinh thành lại mong muốn gặp ông, ông cũng cho đối phương một cơ hội, thầm nghĩ muốn nhìn xem đối phương còn giá trị gì để mình nâng đỡ hay không.

Đới Du Long vội cười xòa nói:

"Đây là việc nên làm, lúc trước không phải Thủ tướng đã chỉ điểm cho tôi nhiều như thế sao, tôi chỉ hận không thể luôn ở bên học tập Thủ tướng! Hiện giờ đi qua trước cổng nhà Thủ tướng, nếu không vào thăm một chút thì trong lòng tôi ngứa ngáy giống như bị mèo cào…"

Phương Tự ở bên cạnh vừa nghe vậy liền kinh ngạc: Đới Du Long này nói thì hay ho nhưng trong lời nói chẳng phải đang ám chỉ Thủ thướng Hạ có quan hệ không phải là ít với người họ Đới nào đó, đừng nghĩ muốn gạt qua một bên là có thể phủi sạch tay được ư! Người này lấy đâu ra được tự tin như thế, còn dám nói xéo Thủ tướng?

Hạ Nam Sơn bình tĩnh ngồi nghe.

Đới Du Long lại chuyển đề tài nói về những chuyện lúc mình còn làm Thị trưởng ở Tang Tán:

"Thủ tướng, chuyện khác không nói, nhưng hạng mục được tôi nâng đỡ lúc còn ở Tang Tán hiện giờ đã trở thành xí nghiệp sản suất sữa lớn nhất cả nước, đám dân du mục ở quanh Tang Tán đều có được thu nhập khá cao khiến nền kinh tế của Tang Tán cũng phát triển theo, trong thời gian một năm rưỡi đầu tiên mà

Tang Tán đã thực hiện xong mục tiêu của kế hoạch năm năm. Nếu hạng mục này không được Thủ tướng ủng hộ, chỉ e ngay từ đầu tôi đã từ bỏ vì rất nhiều nguyên nhân khác rồi!"

Vẻ mặt Phương Tự đứng bên cạnh đã có phần thay đổi: Lời này của Đới Du Long đúng là không hề khách sáo, lúc ấy áp lực của Đới Du Long chủ yếu đến từ việc bị bí thư thị ủy Tang tán áp chế, tuy rằng phân chia ra Thị trưởng quản lí kinh tế, bí thư thị ủy quản lí nhân sự nhưng chốn quan trường đã thành lệ rằng nhân vật số một số hai thường không sống chung được trong một hồ. Tình hình lúc đó là hạng mục này trên thực tế đã được người mà bí thư thị ủy để ý tiến hành, Đới Du Long vừa nhậm chức muốn lập chiến công nên cũng nhắm vào hạng mục đó, đúng lúc vấn đề về kinh tế vốn là chuyện thuộc chức trách của ông ta, hơn nữa Hạ Nam Sơn vừa đưa ông ta lên nên vẫn còn đứng sau làm chỗ dựa cho ông ta, cuối cùng ông ta cũng cướp được hạng mục này vào tay. Hiện giờ ông ta lại lôi chuyện này ra, chẳng phải có ý muốn nói rằng Hạ Nam Sơn đã sớm thò tay vào nắm quyền bên chỗ Tang Tán ư? Tâm tư này phải diệt!

Vài ý tưởng không ngừng xoay tròn trong đầu, Phương Tự không kìm được nhìn về phía Hạ Nam Sơn.

Hạ Nam Sơn ngồi im nãy giờ vẻ mặt vẫn không có gì khác, ông vốn không hề cân nhắc nhiều vấn đề giống như Phương Tự. Ngay khi Đới Du Long nói xong những lời này, ông đã đưa ra một quyết định vừa đơn giản vừa trực tiếp:

Không thể giữ kẻ này.

=====

Tác giả có lời muốn nói: Phía dưới này là trạng thái trong lòng Hạ.

Hạ: [Truy tìm][Điều tra][Bắt kẻ thông ***.]

Ta kiếm kiếm kiếm kiếm kiếm –

Quả thực hai gã đàn ông chết tiệt kia đều biến mất rồi!!!!!!! QAQ

[Giận dữ][Giận dữ][Giận dữ][Âm u][Âm u][Âm u][Hưng phấn][Hưng phấn][Hưng phấn]

[Mảng S trong đầu bị kích hoạt.]

[Lấy súng máy uy lực lớn cùng lựu đạn ra.]

Tiểu Chu Anh ở nơi nào Ngoan =w=, đi ra tôi thương anh

Vệ: Ắt xì.

Cố: Ắt xì, ắt xì, ắt xì. [Hắt hơi ba cái liền.]

Vệ: Hai người nháy mắt cùng bị cảm sao? [Không hiểu gì.]

Cố: Chắc vậy… [Nhìn da gà nổi trên cánh tay.]

96. Chương 96: Sông Nổi Sóng Cuồn Cuộn Không Ngừng

"Ngài nhìn bên đó kìa."

Trong một quán café tên là 'Mũi Hảo Vọng' thuộc thành phố Nhạc Phong, Cố Trầm Chu ngồi cùng một người đàn ông khoảng trên dưới ba mươi trong một góc đại sảnh.

Một bồn cây phát tài xanh biếc đặt dưới đất rất rậm rạp tươi tốt, những phiến lá to dài che khuất một nửa vị trí Cố Trầm Chu đang ngồi. Lưng ghế dựa cao cao hoàn toàn đủ để che kín hoàn toàn người ngồi bên trong.

Người đàn ông ngồi đối diện với Cố Trầm Chu ra hiệu bảo Cố Trầm Chu nhìn về phía người ngồi ở bàn số ba dựa vào tường nằm ở góc chéo với bọn họ đằng trước, chỗ đó có một nam một nữ đang ngồi, người đàn ông mặc tây trang, người phụ nữ thì đưa lưng về phía Cố Trầm Chu, gương mặt nhìn không rõ nhưng dáng người khá được, cách ăn mặc cũng rất hợp thời trang.

"Người phụ nữ ngồi bên đó chính là Đào Phong Tú."

Hai tay người đàn ông chống lên mặt bàn kính, cơ bắp của cánh tay khiến ống tay áo căng chặt, gương mặt kiên nghị, ánh mắt trong lúc lơ đãng đảo qua luôn toát lên một tia sáng sắc bén.

Cố Trầm Chu gật đầu:

"Cảnh sát Vương, Lý Kiến Quốc có biết vợ ông ta có người đàn ông khác ở bên ngoài không?"

Cảnh sát Vương khẳng định:

"Không biết, nếu ông ta biết thì cuộc hôn nhân của Đào Phong Tú và Lý Kiến Quốc chắc chắn không giữ được. Nhưng Đào Phong Tú hẳn là biết rất rõ mấy tình nhân của Lý Kiến Quốc, chỗ tôi có giữ tư liệu mà bà ta nhờ thám tử tư theo dõi Lý Kiến Quốc ghi lại."

Cố Trầm Chu trầm ngâm một lát mới nói tiếp:

"Đào Phong Tú không muốn li hôn?"

Cảnh sát Vương:

"Lý Kiến Quốc còn khối tài sản vài trăm ngàn, li hôn chẳng phải là để kẻ khác hưởng lợi sao? Bản thân Đào Phong Tú sinh được một trai một gái, nhà mẹ đẻ cũng dựa vào Lý Kiến Quốc mà thăng tiến, hiện giờ còn rất nhiều tài sản có liên quan đến công ty của Lý Kiến Quốc. Chuyện Lý Kiến Quốc bao nuôi tình nhân cũng không phải chỉ trong một hai năm, nếu Đào Phong Tú muốn li hôn thì đã sớm làm rồi, bà ta vờ ngốc, Lý Kiến Quốc lại thật sự hồ đồ — dù sao cả hai đều chơi bời, mọi thứ cũng bình an vô sự cả."

Cố Trầm Chu 'ừm' một tiếng rồi hỏi tiếp:

"Cảnh sát Vương, anh có ấn tượng với công ty vật liệu xây dựng Kim Khê không?"

"Là công ty nhà Lý Kiến Quốc đi?"

Cảnh sát Vương hỏi trước một câu, thấy Cố Trầm Chu khẳng định liền nói thêm:

"Ngài hỏi có ấn tượng hay không có ý là…"

"Cảnh sát Vương gọi tôi Tiểu Cố là được rồi."

Cố Trầm Chu mỉm cười bỏ thêm một câu.

"Ý tôi là sự thay đổi của công ty vật liệu xây dựng Kim Khê trong vài năm này."

Thì ra vị này họ Cố. Cảnh sát Vương thầm nghĩ.

Buổi sáng hôm nay anh ta vừa đi làm thì đã được Cục trưởng gọi vào, vẻ mặt nghiêm túc kêu anh lập tức đi gặp mặt một người ở quán café nơi Đào Phong Tú sắp mặt gỡ tình nhân, cũng đem theo kết quả điều tra về những chuyện có liên quan đến Đào Phong Tú thu nhặt được mấy ngày nay báo cho đối phương, khi đó anh ta mới biết được hóa ra việc điều tra về Đào Phong Tú đều là cố ý làm cho người trước mặt.

Lai lịch của người này chỉ e là không đơn giản… Cũng không biết cậu ta có phải là người thân của vị quan chức nào trên tỉnh không nữa.

"Công ty vật liệu xây dựng Kim Khê nhỉ…"

Cảnh sát Vương ngẫm nghĩ, thấy vẻ mặt hiền hòa của Cố Trầm Chu thì cũng thả lỏng hơn chút.

"Tôi có vài người bạn làm thiết kế nội thất, lúc trước điều tra Đào Phong Tú cũng tìm hiểu được vài chuyện, theo như lời bọn họ thì sản phẩm vật liệu xây dựng của Kim Khê đều rất bình thường, giá cả cũng không có ưu đãi gì nên người địa phương không quá thích nhập hàng ở chỗ bọn họ."

Cố Trầm Chu nâng chén lên nhấp một hớp café.

Cảnh sát Vương tiếp tục nói về những tư liệu mà lúc trước anh ta đã thu thập được và sớm có kết quả điều tra chi tiết: Công ty vật liệu xây dựng Kim Khê vẫn chưa giành được quyền đưa ra sản phẩm, so sánh từ sản phẩm thương mại đến nhân công với các công ty sản xuất tương tự cũng không có đặc sắc gì đáng nói.

Bởi vậy trong hai mươi năm từ khi công ty thành lập đến giờ vẫn luôn kinh doanh rất bèo bọt, việc làm ăn lúc tốt lúc xấu nhưng tóm lại lúc báo cáo lên thì vẫn là đang tăng trưởng. Nhưng vài năm gần đây việc làm ăn của công ty xây dựng Kim Khê thực sự không được tốt lắm, tài sản vô dụng ít nhất cũng lên đến một hai trăm ngàn…

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau, lực chú ý của cảnh sát Vương cũng không đặt hết lên người Cố Trầm Chu.

Anh ta vẫn ngồi nghiêng, tư thế rất thả lỏng nhưng ánh mắt cứ hai ba phút lại tự nhiên đảo sang phía bên trái quán, vẫn luôn thu hết mọi hành động của Đào Phong Tú trong mắt.

Tiếp đó, Đào Phong Tú cầm túi xách trên bàn lên gọi bồi bàn đến tính tiền, cảnh sát Vương thản nhiên xoay người lại, đang muốn nhắc nhở Cố Trầm Chu lại thấy Cố Trầm Chu cầm di động từ trong túi áo ra, nhìn lướt qua rồi nhấc máy:

"Alo?"

Trong quá trình đối phương nhận điện thoại, cảnh sát Vương thuận thế liếc mắt nhìn màn hình điện thoại di động của đối phương một cái: Người làm nghề điều tra luôn có loại tật xấu này, thỉnh thoảng lại muốn suy đoán ra vài chuyện từ chi tiết nào đó.

Với những người có điện thoại di động trong tay thời buổi này mà nói, hiện giờ có rất nhiều người đặt ảnh chụp chính bản thân mình trên màn hình điện thoại, cũng có thể là ảnh của idol mình thích hoặc ảnh chụp người nhà, đây là một tin tức. Khi có người nào đó gọi đến di động của bạn, trên màn hình di động sẽ xuất hiện dãy số hoặc tên liên lạc, đây là một tin tức khác, khi điều tra thì phần lớn thời gian các cảnh sát sẽ để ý mọi điểm, có rất nhiều tin tức mấu chốt dùng để phá án lộ ra từ những chi tiết như thế này.

Cố Trầm Chu đã nhận điện thoại nhưng trên mặt anh không hề có chút cảm xúc nào, ngón tay trỏ đặt trên mặt bàn lại gõ nhẹ vài cái theo tiết tấu.

Cảnh sát Vương cũng cùng lúc thu tầm mắt của mình lại, vị trí hai người đối diện nhau nhưng vừa rồi anh ta cũng không nhìn thấy được chút thông tin nào trên màn hình di động của đối phương – lúc đối phương hơi dừng lại một chút thì góc độ vừa chuẩn, màn hình di động phản quang nên không thể nhìn thấy cái gì.

Đây là trùng hợp hay do đối phương cố ý?

Cảnh sát Vương thầm giật mình, ánh mắt chuyển đi không bao lâu đã lại không kìm được mà liếc mắt nhìn người ngồi đối diện mình một cái, đúng lúc nghe thấy đối phương nói:

"… Không sao, cậu cứ cho hắn đi chèn ép, tôi xem xem hắn có thể chèn ép ra thứ gì."

Nói xong một câu ấy, ánh mắt Cố Trầm Chu cũng theo đó dừng lại ở góc chéo đối diện với anh, người đàn ông mặc tây trang cùng với Đào Phong Tú đã đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Chỉ thấy người phụ nữ mặc váy tím liền thân, bên tay cầm túi xách có đeo một chuỗi hạt châu màu đen trên cổ tay, xoay người lại: Tuổi tác của bà ta quả thật không còn trẻ, trên mặt có thể nhìn rõ dấu vết của tuổi già nhưng dáng vẻ không tệ, trang điểm cũng nhã nhặn.

Hai người kia sóng vai rời khỏi quán café, vừa đi người đàn ông kia còn vừa cúi đầu thì thầm chuyện gì đó bên tai Đào Phong Tú, dáng dấp vô cùng thân mật.

Cố Trầm Chu thu hồi tầm mắt.

Rất can đảm.

Nếu không phải Đào Phong Tú nắm được nhược điểm gì của Lý Kiến Quốc nên biết chắc đối phương không dám ly hôn với bà ta, vậy thì chính là hiện giờ Đào Phong Tú đã không thèm bận tâm đến việc ly hôn hay không ly hôn nữa, thậm chí khéo còn gấp gáp muốn ly hôn để phân chia tài sản…

Hao hụt mất một hai trăm ngàn không đến mức khiến Đào Phong Tú đưa ra quyết định như vậy: Chỉ e tình trạng của công ty vật liệu xây dựng Kim Khê còn xấu hơn những gì anh điều tra được rất nhiều…

"Chuyện chỗ cậu đã làm xong chưa?"

Giọng của Vệ Tường Cẩm trong điện thoại hỏi Cố Trầm Chu:

"Khi nào mới về?"

"Việc chỗ mình sắp xong rồi, về ngay bây giờ đây. Bên cậu sao rồi?"

"Cậu thực sự nên về sớm chút rồi qua mà xem, thực sự rất náo nhiệt."

Vệ Tường Cẩm trả lời.

"Vậy á?"

Cố Trầm Chu cười.

"Thế giờ mình về ngay, chờ mình về lại nói."

Anh nói xong liền cúp điện thoại, đứng dậy bắt tay cảnh sát Vương một cái thật chặt:

"Hôm nay đã làm phiền anh cảnh sát nhiều rồi."

"Nào có."

Cảnh sát Vương cũng vội vàng đứng dậy.

"Đây là việc thuộc bổn phận của chúng tôi."

Cuộc gặp gỡ của Cố Trầm Chu và cảnh sát Vương ở quán café vừa chấm dứt, không đợi cảnh sát Vương quay về Cục Cảnh sát mà tin tức đã lập tức mọc cánh bay lên bàn của đại biểu Thường ủy tỉnh Lý Chiêu Minh.

Lý Chiêu Minh nhận được tin tức thì trầm tư một hồi lâu mới cầm ống nghe điện thoại trên mặt bàn lên bấm hai dãy số, hết đặt xuống rồi lại cầm lên rồi ấn số nội bộ gọi thư kí của mình vào.

Cửa phòng làm việc nhanh chóng vang lên tiếng gõ, một người đàn ông tầm ba bốn mươi tuổi đứng ở cửa:

"Thư kí, ngài tìm tôi ạ?"

"Tiểu Từ, vào đây ngồi xuống, phân tích giúp tôi chuyện này."

Lý Chiêu Minh vẫy tay kêu đối phương ngồi xuống trước bàn làm việc của mình.

"Mời ngài nói ạ."

Người đàn ông tên Tiểu Từ ngồi xuống chiếc ghế trước bàn làm việc của Lý Chiêu Minh, thái độ vô cùng cung kính. Ông ta vừa được Lý Chiêu Minh đề bạt lên không lâu, vẫn chưa hiểu rõ thói quen của vị lãnh đạo này, nhưng người tiền nhiệm của ông ta không biết đã đắc tội gì với vị phó bí thư thường vụ Tỉnh ủy trước mặt mà hiện giờ đến bị điều đến một chỗ nước trong dưỡng lão. Có thể tưởng tượng được, chỉ cần Lý Chiêu Minh còn ngồi ở chỗ này thêm một ngày, người kia còn phải tiếp tục ngồi trên ghế lạnh thêm một ngày. Vết xe đổ còn ở ngay trước mắt, cũng không phải chỉ do thái độ không đoan chính của ông ta.

Lý Chiêu ở bên này lại cân nhắc một chút, chủ yếu là do ông ta không nhìn thấy quá rõ thái độ của Cố Tân Quân: Nếu nói Cố Tân Quân không đứng cùng một chỗ với bí thư Uông thì đó là điều hoàn toàn không thể nào, bất kể là trên hội nghị được truyền hình trực tiếp hay là trong văn kiện cấp trên đưa xuống dưới, Cố Tân Quân đều ra mặt ủng hộ bí thư Uông; nhưng nếu nói Cố Tân Quân đứng bên phe bí thư Uông, vậy Cố Tân Quân ở sau lưng phái con trai mình đến đây điều tra em vợ của bí thư Uông là có ý gì?

Vừa nghĩ như vậy ông ta đã đại khái phân biệt được một chút, đương nhiên cũng không nói ra cụ thể là ai với ai.

Tiểu Từ nghe xong thì thầm kêu một câu 'Ôi trời đất ơi' ở trong lòng, ngài bí thư này nói không kéo chẳng qua chỉ là không kéo da hổ, nhưng đúng là tai nghe tám hướng mắt rọi sáu đường đấy.

"Bí thư, ngài xem liệu có thể như thế này không?"

Tiểu Từ phản ứng lại rất nhanh:

"Người trẻ tuổi đã đến tuổi bước vào xã hội nhưng vẫn chưa xuất hiện sẽ luôn nôn nóng muốn biểu hiện năng lực của bản thân, có thể người lớn trong nhà cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ là cho con cái mình một phương hướng để cố gắng thôi."

Việc này ngược lại rất có khả năng, Lý Chiêu Minh ngẫm nghĩ rồi khẽ gật đầu, đúng lúc điện thoại trên bàn kêu vang.

Ông ta trực tiếp đứng dậy.

"Alo, xin hỏi…?"

Vừa dứt lời ông ta đã nhíu chặt mày:

"Cái gì? Không phải tôi đã dặn dò việc có liên quan đến Lý Kiến Quốc phải be bịt thật kĩ rồi để cho Vương Giang toàn quyền phụ trách sao? Triệu Hưng Bình hắn ăn gan hùm mật gấu chắc mà dám đến cướp á? Cậu kêu hắn gọi đến đây nói rõ ràng cho tôi! – Đã lấy đi cả ngày trời rồi?"

Lý Chiêu Minh chợt cao giọng, vẻ mặt biến đổi.

"Đúng là phản!"

"… Là Cục trưởng Tôn…"

Tiểu Từ ngồi phía trước bàn của Lý Chiêu Minh mơ hồ nghe được vài chữ này, Cục trưởng Tôn chắc hẳn là Cục trưởng Cục Công an thành phố Tôn Thịnh Triều đi, ông ta vừa phỏng đoán một chút lại nghe Lý Chiêu Minh nói.

"Vậy kêu Tôn Thịnh Triều đến giải thích với tôi!"

Nói xong dập ống nghe 'rầm' một tiếng, cúp điện thoại.

Ở một chỗ cách văn phòng của Lý Chiêu Minh chỉ vài con đường, trong văn phòng của một Tỉnh trưởng, trong văn phòng của một bí thư Tỉnh ủy, hai vị đứng đầu tỉnh Nhạc Châu đều thu hết chuyện này vào trong mắt.

Trong chính trị có rất nhiều bí mật nhưng thực chất cũng chả có bí mật nào.

Cùng lúc Tỉnh trưởng Dương Tri Thư trực tiếp bảo thư kí của mình gọi điện thoại liên lạc với bí thư Uông Bác Nguyên ở trong kinh thành, bí thư Tỉnh ủy ngồi một bên nghe thư kí báo cáo chi tiết rồi lạnh nhạt xua tay:

"Được rồi, mặc kệ họ làm gì thì làm. Chẳng phải có câu 'không điếc không câm không làm được a ông'* sao, lần này cứ để tôi làm a ông một lần đi."

(Câu này có nghĩa người đứng đầu một nhà có thể giả bộ hồ đồ bỏ qua cho khuyết điểm của con cháu, trong trường hợp này có thể hiểu là vị bí thư kia giả câm điếc để mặc người khác thích làm gì thì làm. – Theo Baike)

Nói đoạn ông ta khép hờ mắt lại, suy nghĩ bay về phía văn phòng Thị trưởng ở sát bên cạnh, thầm nghĩ dạo trước đối phương đã nộp chính sách xin đưa hưu bổng về thành phố lên Viện Quốc Vụ, lập trường đã được thể hiện ra rõ ràng là ủng hộ bí thư Uông.

Lý Chiêu Minh bên kia thì sao, ông ta thật muốn nói bình thường nhìn thế nào cũng không thấy, chẳng ngờ đối phương lại có quan hệ sâu sắc như thế với Bộ trưởng Cố Tân Quân, còn định nhân cơ hội này củng cố quan hệ bền chặt hơn chút nữa đi?! Đừng có mơ! Tôi còn ngồi ở đây, muốn đứng vào phe thì cơ hội đầu tiên cũng không thể cho anh cầm đi…

…

"Cậu đoán xem sáng hôm nay có bao nhiêu nhóm người 'tình cờ' đi ngang qua đây?"

"Năm nhóm?"

Từ quán café quay lại khách sạn là vừa đúng giữa trưa, Cố Trầm Chu cùng Vệ Tường Cẩm không đi ra ngoài ăn mà trực tiếp gọi phục vụ phòng đưa bữa trưa lên.

Căn phòng này ở trên một tầng so với căn phòng mà Cố Trầm Chu đặt, căn phòng được đặt lúc trước là do Cố Trầm Chu đến đây 'chăm sóc' Vệ Tường Cẩm nên trực tiếp dùng tên cùng chứng minh thư của mình để đăng kí, có thể điều tra ra cực kì dễ dàng. Mà phòng hiện tại lại dùng chứng minh thư của người khác để đăng kí, nhìn từ bên ngoài thì không có bất cứ liên quan nào đến Cố Trầm Chu và Vệ Tường CẨm.

"Gấp đôi số đó."

Vệ Tường Cẩm đưa ra đáp án rồi cầm một xấp tư liệu trên mặt bàn lên.

"Cậu bắt đầu chỉnh sửa lại đấy à?"

"Ừ."

Cố Trầm Chu lên tiếng.

Vệ Tường Cẩm lật lật một lượt, chỉnh sửa lại mấy phần theo trình tự đã sắp xếp rồi nói:

"Lý Kiến Quốc có vấn đề rất lớn về mặt phụ nữ."

"Vợ tìm đàn ông khác, đầu đội mũ xanh."

"Việc làm ăn trong ba bốn năm liền đều đang xuống dốc."

"Còn một đám nhật kí xuất hành nữa."

Lần này Vệ Tường Cẩm trực tiếp dùng máy tính đưa tư liệu ra.

"Gã đàn ông này đã gần năm mươi tuổi mà mỗi ngày vẫn còn tinh lực chạy đến các chỗ khác nhau ăn chơi, hết uống rượu rồi chơi gái?"

"Cây già hồi xuân thì sao? Nói không chừng cây già còn có thể nảy mầm nữa đấy."

Cố Trầm Chu vừa xem tư liệu vừa bình tĩnh nói.

Vệ Tường Cẩm thiếu chút nữa đã bị sặc nước miếng của chính mình:

"Đừng như thế, bình thường cậu không phải là không hay nói chuyện cười sao? Đột nhiên nói ra… Cảm giác rất đáng sợ!"

Cố Trầm Chu dứt khoát kéo đề tài về chuyện chính, anh rút hai phần tư liệu khác trên bàn ra đưa cho Vệ Tường Cẩm.

Vệ Tường Cẩm đón lấy nhìn thì thấy phía trên chi chít hìnhchân dung của phụ nữ, cả đám đều trang điểm choe choét:

"Đây là…?"

"Đây là mấy cô gái hành nghề trong một câu lạc bộ đêm mà Lý Kiến Quốc ghé thăm lúc ở Khánh Xuân ba năm trước."

Cố Trầm Chu nói:

"Cậu đối chiếu thử xem."

Vệ Tường Cẩm nhanh chóng nhìn lướt qua một lần, đuôi lông mày hơi nhướn lên chỉ vào một bức hình phía trên có ghi một cái tên bằng tiếng Anh là Rose:

"Thiếu một người này?"

Cố Trầm Chu lại rút thêm một xấp tư liệu khác đưa cho đối phương.

Vệ Tường Cẩm cầm lấy, đây là bản sao một bản thay đổi hộ khẩu, phía trên có in chứng minh thư của đối phương:

"Cô gái tên Rose này về nhà?"

Cố Trầm Chu lắc đầu:

“Cô ta không có ở quê nhà.”

Vệ Tường Cẩm nhăn mày:

“Không có? Là gái làng chơi thôi mà… Không đến mức đã gây ra chuyện gì nghiêm trọng chứ?”

Cố Trầm Chu không đáp câu hỏi này mà tiếp tục nói:

“Vị khách cuối cùng cô ta tiếp chính là Lý Kiến Quốc, vào ngày 28 tháng 7. Ngày này một tuần sau chính là ngày Diệp Tú Anh qua đời.”

“Hơn nữa trong hơn ba năm này công ty của Lý Kiến Quốc luôn xuống dốc, điều này nói rõ ba năm gần đây Uông Bác Nguyên không chỉ không giúp đỡ Lý Kiến Quốc chút nào mà e rằng còn cản trở ít nhiều…”

Vệ Tường Cẩm tiếp lời rồi lại nhíu mày:

“Ý của cậu này việc người phụ nữ đó mất tích có liên quan đến cái chết của Diệp Tú Anh?”

Cố Trầm Chu không nói có phải hay không mà chỉ nói:

“Trước khi Diệp Tú Anh qua đời thì có từng gặp gỡ Lý Kiến Quốc.”

Vệ Tường Cẩm xâu chuỗi lại trước sau thì có phần không chắc chắn lắm:

“Nếu nói việc Rose mất tích có liên quan đến Lý Kiến Quốc, vậy Lý Kiến quốc đi tìm Diệp Tú Anh là vì muốn nhờ Diệp Tú Anh giúp mình xóa sạch chuyện này? Kết quả không được mấy ngày sau Diệp Tú Anh đã xảy ra tai nạn xe cộ… Nói như thế thì chuyện ba năm trước cậu có thể điều tra được, sao bí thư Uông có thể không biết?”

Anh ngẫm nghĩ rồi đề nghị:

“Có điều tra sâu thêm nữa không?”

Cố Trầm Chu tựa như đang cân nhắc điều gì đó:

“Không thể điều tra. Bí thư Uông nhất định đã biết chuyện này, nói không chừng còn đang dùng chuyện này làm cạm bẫy để tìm ra kẻ có khả năng là chủ mưu, tiếp tục điều tra chắc chắn sẽ khiến bí thư Uông chú ý…”

Nơi này dường như cũng chẳng có lỗ hổng nào.

Vụ án Lý Kiến Quốc chơi gái đến mức đối phương mất tích này, Diệp Tú Anh biết, Uông Bác Nguyên chắc chắn cũng biết, bất kể rốt cuộc vụ tai nạn của Diệp Tú Anh có nguyên nhân gì, ít nhất 90% là Uông Bác Nguyên đã chuẩn bị sẵn ở phía sau vụ án gái *** mất tích sau khi tiếp Lý Kiến Quốc, chỉ chờ người đi vào chạm phải mìn.

Nhưng đối tượng có liên quan đến vụ tai nạn của Diệp Tú Anh dường như chỉ có một kẻ này…

Nếu lỗ hổng này là do chính Uông Bác Nguyên cố ý thả ra, vậy khả năng Úc Thủy Phong xuống tay từ chỗ này cũng không quá lớn.

… Là anh tìm sai hướng ư?

Cố Trầm Chu rũ mi trầm tư rồi lại chợt nghĩ: Bên chỗ Hạ Hải Lâu thì sao? Đối phương đi theo phương hướng của anh sẽ điều tra được thứ gì?

Hạ Hải Lâu cũng không điều tra được điểm gì quá đặc biệt.

Hắn chỉ đi theo Cố Trầm Chu đến chỗ này, trước khi đến đây còn không kịp chuẩn bị gì nên đương nhiên không thể điều tra được thứ gì nhiều hơn Cố Trầm Chu. Nhưng trong vài thứ Cố Trầm Chu tra ra được hiện tại thì hắn cũng biết được bảy tám phần – Tôn Triều Thịnh làm chỗ dựa cho Triệu Hưng Bình, Triệu Hưng Bình điều hết hồ sơ có liên quan đến Lý Kiến Quốc từ chỗ Vương Giang về đây, Hạ Hải Lâu dò xét tư liệu đó cùng những thứ mình cho người đi thu thập lúc trước cũng biết được không ít.

Giống Cố Trầm Chu, trong quá trình lật xem tư liệu hắn cũng chú ý đến mấy điểm đáng ngờ rõ ràng, ví dụ như thời gian Rose mất tích rất sát ngày mà Diệp Tú Anh qua đời, còn có sự xuống dốc liên tục của công

ty vật liệu xây dựng Kim Khê mấy năm qua, đương nhiên có cả việc Đào Phong Tú có tình nhân cùng sự chuyển biến khác thường về thái độ của bà ta.

Cái chết của Diệp Tú Anh có liên quan đến Lý Kiến Quốc và gái *** tên Rose kia.

Uông Bác Nguyên biết chuyện này.

Công ty vật liệu xây dựng Kim Khê xảy ra vấn đề.

Bên ngoài ban công ở tầng lầu thứ hai mươi mốt, Hạ Hải Lâu thả lỏng thân thể nằm ngâm mình trong bồn tắm hình bầu dục loại nhỏ, ánh nắng cực nóng chiếu xuống làn nước mát lạnh bao lấy thân thể, thoải mái đến mức giống như được phủ thêm một lớp da khác. Trên mặt nước bên phía tay phải của hắn có một khay gỗ sơn đen nổi bập bềnh, phía trên có đặt một ly rượu vang đỏ, chiếc khay đang nhấp nhô theo mặt nước hơi dao động.

Hạ Hải Lâu vươn tay nâng ly thủy tinh lên đặt đến bên môi nhấp một ngụm, sau đó hắn cảm thấy nhàm chán nghiêng mép ly khiến chất lỏng màu đỏ tươi tràn ra khỏi ly thủy tinh, từ trên cao rơi xuống nước chạm vào làn da hắn, tiếp đó trượt từ ***g ngực hắn xuống rồi cuối cùng hòa vào trong bể nước.

Sau đó Hạ Hải Lâu thả lỏng tay ra, cái ly cũng rơi vào trong nước bập bềnh nặng nề một lúc lâu, nửa chiếc ly lộ ra trên mặt nước dập dềnh giống như cái khay bên cạnh.

Đây là phòng số 2112 của khách sạn này. Đứng đối diện với nó cách hai ngã tư đường chính là khách sạn Minh Châu mà Cố Trầm Chu đang nghỉ tạm.

Hơn nữa xuất phát từ sự trùng hợp không ai nói rõ được, lúc ấy Cố Trầm Chu chọn phòng đúng lúc lại chọn số phòng giống Hạ Hải Lâu như đúc, mà kiến trúc kết cấu của hai khách sạn này không biết vì sao – ví dụ như đại sảnh các tầng, phòng khách của các tầng – đều giống hệt nhau.

Hai căn phòng cùng số 2212, hai căn phòng đối diện nhau.

Lúc Hạ Hải Lâu đi lên ban công ngâm nước còn cố ý đặt một giá kính viễn vọng ở đây, thỉnh thoảng lại ghé mắt vào nhìn một cái, nhưng tổng cộng một tiếng mười phút từ lúc hắn bắt đầu ngâm cho đến khi chấm dứt thì vẫn không thể nhìn ra được chút gì từ cửa sổ sát đất bị kéo rèm kín mít ở phía đối diện.

Đúng là đáng tiếc.

Hạ Hải Lâu tiếc hận nghĩ rồi chậm rãi đứng dậy khỏi bồn tắm, sau đó xoay người cầm chiếc khăn tắm cùng di động nằm trên chiếc ghế ở bên cạnh lên đi vào căn phòng lớn thông với ban công.

Thợ massage đã sớm chờ trong phòng khách lập tức dẫn hắn lên giường massage, đầu tiên dùng nước lau khô hết bọt nước trên người hắn rồi xoa hai tay đã bôi đầy dầu cho nóng lên, bắt đầu massage cho Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu nheo mắt nghỉ ngơi một lát, cầm di động lên bấm một dãy số:

"Cục trưởng Lương, ông đã nhận được tài liệu về công ty vật liệu xây dựng Kim Khê mà tôi gửi cho ông lần trước chưa?... Nhận được rồi, ý của tôi á? Ý của tôi là nếu công ty vật liệu xây dựng Kim Khê thật sự có vấn đề, vậy Cục trưởng Lương hãy phái một tổ kiểm tra nhỏ qua đó kiểm tra tài khoản của công ty vật liệu xây dựng Kim Khê một chút đi."

Người ở đầu bên kia nói gì đó.

Hạ Hải Lâu cười khẽ nói:

"Cục trưởng Lương sợ cái gì? Tất cả những thứ ông có đều dựa theo điều lệ, nếu thật sự sợ thì người phải sợ không phải ông... Đâylà ý của Thủ tướng, trước khi tôi ra ngoài đã được Thủ tướng dặn dò cẩn thận."

Sắc mặt hắn không chút thay đổi lôi tấm da hổ Hạ Nam Sơn ra dùng.

Người ở đầu kia điện thoại lại nói thêm gì đó.

"Thời gian?"

Hạ Hải Lâu nói:

“Theo ý kiến cá nhân của tôi thì đương nhiên là càng nhanh càng tốt, chi bằng bây giờ đi qua luôn đi.”

“Đương nhiên là tôi không nói đùa, Cục trưởng Lương hạ quyết định, sau đó hút điếu thuốc, ăn cơm chiều rồi ngủ một giấc, hay là lại chợt dâng trào cảm xúc muốn chọn ngày đẹp trời mới định ra ngoài?”

Đầu điện thoại bên kia im lặng một chút, tiếp đó, giọng nam trung niên thông qua tín hiệu truyền vào trong lỗ tai Hạ Hải Lâu:

“Thôi thôi, nếu là ý của Thủ tướng thì giờ tôi lập tức đi chuẩn bị –“

Nói đến đây thì cuộc điện thoại này xem như đã kết thúc.

Đối phương cũng không lập tức cúp máy. Trong một hai giây cuối cùng, Hạ Hải Lâu nghe thấy Cục trưởng Lương lớn tiếng hét to vài cái tên, sau đấy – ‘cạch’ một tiếng, tiếng nói chuyện ở một đầu khác bị ngắt ngang.

Hạ Hải Lâu lấy điện thoại ra khỏi bên tai rồi cầm trong tay xoay xoay, thầm nghĩ lần này đúng là nhờ phúc của nhiệm kì mới, bằng không nếu đối phương đã quyết tâm đặt cửa bên phe Úc lại vội vã biểu lộ sự trung thành với Hạ Nam Sơn, sao có thể không nghe hắn nói hai ba câu đã kêu người đi điều tra công ty của em vợ Hạ Nam Sơn được.

Đương nhiên, cái danh em vợ của Uông Bác Nguyên này rất có sức nặng với người của phe Uông, nhưng với người của phe Úc mà nói thì khó tránh khỏi yếu kém hơn rất nhiều: Cho nên ngay cả việc điều tra Cố Trầm Chu cũng phải làm lén lút, mà Hạ Hải Lâu có thể trực tiếp giơ đuốc cầm gậy đến nhà đập phá.

Nhưng mà –

Hiện giờ chủ động điều tra thì sẽ tra ra được thứ gì: Trốn thuế lậu thuế, thua lỗ nghiêm trọng hay rửa tiền bất chính?

Mà Cố Trầm Chu lại muốn tra ra được thứ gì ở nơi này?

Đối với phần đông người dân ở thành phố Nhạc Phong mà nói, buổi tối hôm nay cũng không có gì khác biệt so với ngày thường.

Nhưng đối với một vài người khác, ánh mắt của họ nhìn xuyên qua đêm tối, thế lực của họ giống như mạng nhện lặng lẽ giăng bẫy chặt chẽ không chút tiếng động, chỉ chờ con mồi chui đầu vào lưới.

Nhưng chưa đến khoảnh khắc cuối cùng, không ai biết rốt cuộc ai là con mồi, ai là thợ săn.

Hạ Hải Lâu bị tiếng chuông di động đánh thức.

Hắn nhắm chặt mắt nhô đầu ra khỏi chiếc gối đầu mềm mại thơm ngát, sờ soạng cầm chiếc di động đặt ở đầu giường lên rồi ậm ừ hai tiếng, chỉ nghe thấy người ở đầu kia điện thoại nói:

“Công ty vật liệu xây dựng Kim Khê nợ ngân hàng 2.5 triệu nguyên!”

Hắn khựng lại, đầu tiên nhấc điện thoại ra khỏi bên tay nhìn dãy số gọi đến, tiếp đó nâng tay day trán một lúc mới đứng dậy khỏi giường, đi kéo bức màn lại kín mít:

“Cục trưởng Lương, vừa rồi ông nói cái gì?”

“Công ty vật liệu xây dựng Kim Khê nợ ngân hàng món vay là 2.5 triệu nguyên.”

Cục trưởng Lương dứt khoát nhắc lại một lần.

“Tôi nhớ rõ tổng cộng số tài sản của công ty vật liệu xây dựng Kim Khê chỉ có mấy chục triệu thôi, sao có thể lòi ra món vay lớn thế này?”

Hạ Hải Lâu hỏi.

“Theo quy định thì đương nhiên là không thể, công ty vật liệu xây dựng Kim Khê có tổng tài sản mấy chục triệu, nhiều nhất cũng chỉ có thể vay mấy chục vạn mà thôi…”

Cục trưởng Lương giải thích một lượt rồi nói thêm.

"Ngày hôm qua tôi kêu người của Cục Thống kê hạch toán lại tài sản của công ty vật liệu xây dựng Kim Khê suốt cả đêm, phát hiện ra công ty này từ mấy tháng nay đã sớm không còn một đồng nào!"

Câu được cá lớn!

Giờ thì Hạ Hải Lâu đã hoàn toàn tỉnh táo.

Em vợ của Uông Bác Nguyên thiếu nợ ngân hàng 2.5 triệu nguyên liệu có liên quan gì đến Uông Bác Nguyên hay không? – Bất kể món nợ này có quan hệ gì đến Uông Bác Nguyên, người của ngân hàng gan dạ xuất ra nhiều tiền như vậy khẳng định là do nể mặt Uông Bác Nguyên…

"Tôi biết rồi."

Hạ Hải Lâu hơi dừng một chút.

"Thứ Thủ tướng muốn điều tra chính là việc này, tôi…"

"Cậu làm gì hả!"

Trong điện thoại đột nhiên vang lên tiếng quát mắng của Cục trưởng Lương.

Hạ Hải Lâu vừa mới sửng sốt thì đã nghe thấy tiếng của đối phương tiếp tục truyền ra từ trong điện thoại, tiếng nói lần này nhỏ đi nhiều, có vẻ như chủ nhân của chiếc điện thoại đã đặt ống nghe xuống bên cạnh.

"Ai cho cậu tự tiện vào đây? Cánh cửa để đó làm cảnh chắc?…"

Thì ra là đang nói chuyện với người khác.

Hạ Hải Lâu thầm nghĩ vậy, một loại cảm giác cổ quái chợt lướt qua đáy lòng: Nghe ý trong lời đối phương thì có người không gõ cửa đã xông vào văn phòng của ông ta, nếu là bình thường…

"Cậu nói gì?! Sổ sách và tư liệu của công ty vật liệu xây dựng Kim Khê đều bị cầm đi!?"

Trong điện thoại truyền ra tiếng của Cục trưởng Lương.

Nếu như bình thường thì lúc này sẽ xảy ra một vài chuyện không tốt: Ví dụ như người của Ban Kiểm tra Kỉ luật bất chợt xông vào đưa người đi, hoặc lãnh đạo cấp trên bất ngờ đến thị sát hay sẽ xảy ra một chuyện khác nữa, chuyện mà lãnh đạo căn dặn lại bị cấp trên của lãnh đạo cướp mất!

Cách làm này thật sự rất quen mắt, ngày hôm qua không phải hắn mới kêu Tôn Thịnh Triều chỉ thị cho Triệu Hưng Bình cướp mất tư liệu mà Cố Trầm Chu cho người thu thập từ tay Vương Giang sao?

Chỉ cách một buổi tối, Cố Trầm Chu đã đánh lại một đòn giống như đúc!

"Cậu cứ chờ trước đã, tôi kiểm tra bên này một chút…"

Trong điện thoại lại truyền ra giọng nói.

Hạ Hải Lâu ngừng lại một lát mới ý thức được câu nói này là Cục trưởng Lương đang nói với mình. Hắn không trả lời đối phương mà trực tiếp cúp điện thoại, tìm ra số điện thoại của Ủy viên quản lý kinh tế của tỉnh rồi bấm thẳng qua.

Điện thoại kêu vang một lúc thật lâu rồi mới được nhấc lên:

"Alo?"

"Là chú Lâm ạ? Cháu là Hạ Hải Lâu."

Hạ Hải Lâu nói vào trong ống nghe điện thoại.

Đầu điện thoại bên kia có tiếng cười ha hả:

"À, là Tiểu Hạ à, tìm chú Lâm có chuyện gì không?"

"Quả thực là có chút chuyện nhỏ muốn nhờ chú Lâm giúp đỡ."

Hạ Hải Lâu cười nói rồi tóm lược đơn giản chuyện thẩm tra kiểm kê công ty vật liệu xây dựng Kim Khê lại một lần.

Giọng nói ở đầu điện thoại bên lên liền lộ ra chút khó xử:

"Việc này chú thật sự không biết, như vậy đi, chú sẽ hỏi thăm trước một chút cho cháu, đợi xác nhận được thông tin rồi sẽ báo cho cháu nhé?"

"Vâng, làm phiền chú Lâm rồi."

Vẻ mặt Hạ Hải Lâu rất tự nhiên mỉm cười rồi cúp điện thoại.

Điện thoại vừa ngắt tín hiệu, hắn không dừng một giây nào bấm tìm liên tục xuống phía dưới. Không tìm người này được thì tìm người khác, Ủy viên không được đã có bí thư và Thị trưởng:

"Alo, dì Phương đúng không ạ? Cháu là Hạ Hải Lâu… Vâng, cháu có chút việc muốn nhờ chú giúp đỡ, đương nhiên là việc có liên quan đến Thủ tướng…"

"Xin chào, chú Vưu đó ạ…"

"Alo…"

"Xin chào quý khách, số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, mong quý khách vui lòng gọi lại sau."

"Xin chào quý khách, số điện thoại quý khách vừa gọi…"

Theo từng cú từng cú điện thoại được bấm, vẻ mặt Hạ Hải Lâu cũng chuyển từ tối tăm thành âm u lạnh lùng, chốc lát sau lại khôi phục vẻ mặt bình tĩnh.

Năm cú điện thoại.

Ba cuộc qua loa, hai cuộc trực tiếp bị ngắt.

Chỉ trong thời gian vỏn vẹn một buổi tối.

Không không, đương nhiên là không chỉ trong một buổi tối.

Úc Thủy Phong và Uông Bác Nguyên đã đấu nhau vài tháng, phe Uông liên tiếp ép sát, phe Úc lùi về phía sau từng bước một, bất kể là ở kinh thành hay địa phương thì mọi người đều nhìn rõ.

Di động bị đặt lên ghế ngồi, Hạ Hải Lâu đan mười ngón tay vào nhau ngồi dựa lưng vào ghế, chợt hiểu rõ vì sao trước đó Hạ Nam Sơn lại hào phóng giao hết thế lực quan hệ ở vùng này cho hắn như vậy: Từ khi hai phe Úc Uông đấu đến giờ, tình thế đã vô cùng rõ ràng, nếu không giao cho hắn nhiều một chút thì hắn lấy cái gì để đấu với Cố Trầm Chu?

So sánh như vậy, những người này trước đó bật đèn xanh cho hắn cũng không phải vì bọn họ đứng ở bên phe Úc, mà là bởi vì trước đó Cố Trầm Chu vốn không hề có ý định ra mặt!

Hiện giờ hắn cho người đi tra xét công ty vật liệu xây dựng Kim Khê là đã chọc vào tổ ong vò vẽ Uông Bác Nguyên trước, Cố Trầm Chu không cần phải kiêng dè nữa liền chạy đến hái đào, những người đó vừa thấy Cố Trầm Chu tỏ thái độ thì đương nhiên cũng muốn lập tức ngồi thẳng người dậy, miễn cho bị biến thành vật hi sinh đầu tiên trong cuộc tranh đấu giữa hai phe.

Di động nằm trên sô pha bất chợt reo vang.

Hạ Hải Lâu liếc mắt nhìn màn hình điện thoại di động liền phát hiện là số của thư kí Phương Tự của Hạ Nam Sơn. Lần này hắn bắt máy ngay lập tức:

"Alo?"

"… Hạ thiếu gia đúng không?"

Tiếng nói ở phía bên kia rất ồn ào, Phương Tự gọi điện thoại cũng không biết là đang nói chuyện gì với người khác mà giọng nói lúc cao lúc thấp, một lúc lâu sau mới có tiếng nói rõ ràng truyền ra từ trong điện thoại.

"Ừ."

Tâm Tình của Hạ Hải Lâu đang cực kì ác liệt, chỉ đáp trả lại đối phương một âm tiết đơn giản.

Phương Tự rõ ràng là không còn sức lực để bận tâm đến ngữ điệu của Hạ Hải Lâu: Ông ta nói chuyện với Hạ Hải Lâu vẫn luôn đứt quãng, loại tình huống này là lần đầu tiên xuất hiện trong suốt bốn năm nay kể từ khi Hạ Hải Lâu về bên cạnh Hạ Nam Sơn.

"Hạ thiếu gia, Thủ tướng nói cậu không có việc gì thì mau về ngay… Đúng đúng, chính là vậy!… Chuyện ở Nhạc Phong… Phần văn kiện mà cậu đưa cho tôi!… Hẳn là đã cách một khoảng thời gian đi… Cần… Còn muốn tôi nhắc lại mấy lần? Đánh mỗi một cái tài liệu cũng không xong à?!… Hạ thiếu gia, có cần tôi đặt vé máy bay về kinh thành dùm cậu không?"

Ngắt quãng mất ba bốn lần, cuối cùng Phương Tự cũng nói được cho hết câu.

Ông già kia đã biết kết quả của chuyện này từ khi hắn rời khỏi kinh thành.

Hạ Hải Lâu thầm nghĩ trong lòng. Hạ Nam Sơn là phó Thủ tướng ở Trung ương, thư kí trưởng Phương Tự bên cạnh ông ta lúc nào cũng bận rộn công việc, cho dù có mạng lưới tình báo kia thì vẫn không thể lúc nào cũng chăm chú theo dõi hướng đi của hắn, có thể gọi điện thoại đến chuẩn giờ như vậy chỉ có thể là đã biết kết quả này ngay từ đầu.

"Tôi biết rồi."

Hạ Hải Lâu đáp lại một câu rồi trực tiếp gác điện thoại.

Một người ở một mình trong căn phòng rộng bảy mươi thước vuông thật sự quá trống trải.

Trong phòng khách, Hạ Hải Lâu ngồi một mình cũng lười chèn ép thêm gì nữa, hắn trực tiếp gọi điện thoại kêu người của khách sạn đặt cho hắn một tấm vé máy bay, sau đó dứt khoát tắt di động chuẩn bị về kinh thành ngay lập tức.

Lần này, con mẹ nó hắn quả thực đã thua hoàn toàn.

Đúng là tự chuốc lấy nhục.

Từ thực tiễn nhiều lần cho thấy, lúc tâm tình Hạ Hải Lâu tốt đẹp thì tâm tình của Cố Trầm Chu không tốt lắm. Nhưng nếu đảo ngược lại thì đẳng thức không thể thành lập. Ít nhất lúc này đây, Cố Trầm Chu cũng không cảm thấy vui vẻ vì đã đá được Hạ Hải Lâu ra khỏi ván cờ.

Anh nhận được một tin tức. Một tin tức khiến người người ta hoàn toàn bất ngờ: Sau quá trình kiểm toán công ty vật liệu xây dựng Kim Khê, người của phía thẩm tra đã liên hệ cho ngân hàng nhưng ngân hàng không liên lạc được với Lý Kiến Quốc.

Không chỉ như thế, 9 giờ 18 phút sáng ngày hôm nay, khoản tiền hơn mười vạn trong tài khoản cá nhân của Lý Kiến Quốc bất chợt được chuyển sang tài khoản khác.

Đồng thời, Cục Cảnh sát nhận được tin báo, người của đội trinh sát đã lần lượt đi đến chỗ các bất động sản đứng tên Lý Kiến Quốc cùng những nơi nghỉ dưỡng mà Lý Kiến Quốc thường đến, kết quả là không hề phát hiện tung tích của Lý Kiến Quốc.

Lý Kiến Quốc đã bỏ trốn!

Thương nhân thành công ở huyện Kim Khê, em họ của phu nhân bí thư thị ủy thành phố Khánh Xuân, em họ vợ của một trong những người có thể là nhà cầm quyền tiếp theo, đã đeo món nợ 2.5 triệu nguyên trên lưng bỏ trốn!

Nếu nói Cố Trầm Chu ít nhiều gì đã có dự cảm về việc thua lỗ của công ty vật liệu xây dựng Kim Khê, vậy sự kiện Lý Kiến Quốc bỏ trốn này đã khiến Cố Trầm Chu có chút hoảng hốt.

2.5 triệu nguyên, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít. Nếu cân nhắc đến quan hệ của Lý Kiến Quốc và bí thư Uông, thực ra Lý Kiến Quốc hoàn toàn không cần phải làm như vậy…

Chẳng lẽ Lý Kiến Quốc cảm thấy bí thư Uông sẽ không giúp ông ta?

Nhưng bên này Lý Kiến Quốc xảy ra chuyện khó tránh khỏi sẽ ảnh hưởng đến Uông Bác Nguyên, đây là việc không thể tránh khỏi, cho dù bản thân bí thư Uông và Lý Kiến Quốc không có quan hệ gì, thậm chí còn vì cái chết của Diệp Tú Anh mà có dấu hiệu chèn ép Lý Kiến Quốc, phe Úc cũng sẽ bất kể sự thật như thế nào mà túm chặt lấy nhược điểm này, cố gắng hắt nước bẩn lên người bí thư Uông…

Nhưng nếu đây là mưu kế mà bí thư Uông bày ra?

Như vậy ngược lại có chút không thông, bí thư Uông đã có chuẩn bị ở đằng sau trong vụ án Lý Kiến Quốc gọi gái, nếu bí thư Uông muốn đặt sự chuẩn bị này ở phía sau…

Cũng không đúng, Diệp Tú Anh qua đời, bí thư Uông tuyệt đối sẽ không lấy được chứng cứ trực tiếp nào, nhiều nhất cũng chỉ là suy đoán; nếu bí thư Uông đã lấy được chứng cứ có ích thì vốn không cần thiết phải ép Lý Kiến Quốc đến mức trốn chạy; nếu bí thư Uông không lấy được chứng cứ thì Lý Kiến Quốc lại càng không cần phải trốn chạy, hiện giờ tình hình của phe Uông đã rất tốt, bí thư Uông chỉ cần có nền tảng vững chắc thì có khả năng rất lớn là sẽ bước lên đài cao…

Trừ phi Lý Kiến Quốc trốn chạy không có liên quan gì đến bí thư Uông.

Nếu việc Lý Kiến Quốc trốn chạy không có liên quan gì đến bí thư Uông…

"Tường Cẩm!"

Cố Trầm Chu chợt lên tiếng.

Vệ Tường Cẩm ngồi bên cạnh thuận thế quay đầu lại liền lắp bắp kinh hãi, anh chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt phức tạp lạ lẫm như vậy trên gương mặt người bạn từ thuở ấu thơ của mình: Nghi hoặc, lo lắng, bàng hoàng, trầm ngâm, tỉnh ngộ… Sau đó tất cả những thứ ấy hội tụ lại thành một bóng ma khổng lồ, nặng nề phủ lên gương mặt đối phương.

"Sao thế?"

Vệ Tường Cẩm không kìm được lên tiếng hỏi, lại lắc lắc chiếc điện thoại của Cố Trầm Chu trên tay.

"Thư kí Du gọi điện thoại đến, văn kiện xin đưa hưu bổng về tỉnh Nhạc Châu đã được Viện Quốc Vụ phê chuẩn, đợi đến tháng Chín sẽ bắt đầu tiến hành thí điểm ở tỉnh Nhạc Châu, còn kêu mình nói với cậu rằng mọi chuyện bên phía kinh thành đều thuận lợi."

Cố Trầm Chu 'ừ' một tiếng, bất chợt nói:

"Tường Cẩm, vết thương của cậu đã lành có thể quay lại trong quân được rồi, mọi chuyện bên này cũng đã khá ổn."

"Cậu thì sao?"

Vệ Tường Cẩm hỏi.

"Mình cũng lập tức về kinh thành."

Cố Trầm Chu đáp dứt khoát.

=====

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu kịch trường chi Massage.

Nghe nói ngày X tháng X năm X sau này, khi Cố Hạ ở cùng nhau, tình cảm cũng có chút ổn định.

Vì thế một ngày nào đó, Cố Trầm Chu đi làm về, vừa vào cửa đã thấy Hạ Hải Lâu chỉ mặc một cái quần lót nằm trên giường massage để một thợ massage xoa bóp toàn thân cho mình.

Hạ: Đã về rồi [Mỉm cười xinh đẹp, âm cuối còn vui vẻ ngân cao lên.]

Cố: Ừ. [Vẻ mặt thản nhiên.]

Hạ:?

Một tuần sau.

Hạ: Gọi điện thoại đến đâu để tìm một thợ massage kha khá đây? [Suy tư.]

Cố: Nằm xuống, cởi quần áo.

Hạ:?

Cố: [Xắn tay áo][Đổ dầu][Bắt đầu massage cho đối phương.]

Hạ: … Ưm, ưm… Ưm a … Ừ a… Ưm Ư [Đủ loại rên rỉ ái muội ing]

Cố: … Rốt cuộc em đang kêu cái gì? [Rất nghiêm túc massage cho người kia.]

Hạ: [Nghiêng người][Nhếch môi cười quyến rũ][Nâng nửa thân trên lên][Muah]

— Phân cách tuyến yêu tinh đánh nhau XXOOOOXX –

Hạ: [Cực kì thỏa mãn][Tinh thần phấn chấn][Vẻ mặt sáng láng, hai mắt sáng ngời, càng lúc càng đẹp trai] Đi ra ngoài ăn cơm đi! Hôm nay chúng ta ăn tối có thắp nến nhé?

Cố: […Vẫn cảm thấy mọi chuyện có chút bất ổn…] Được rồi, đi thôi.

97. Chương 97: Nào Biết Chim Sẻ Đứng Ngay Đầu

"Xin quý vị hành khách chú ý, chuyến bay A8864 đến Bắc Kinh sắp sửa cất cánh, mong những hành khách chưa đăng kí mau chóng đến quầy kiểm vé để đăng ký."

"Xin nhắc lại lần nữa,quý vị hành khách chú ý, chuyến bay A8864 đến Bắc Kinh sắp sửa cất cánh, mong những hành khách chưa đăng kí…"

Trong sân bay, giọng nữ thoái mái thông qua radio truyền đi khắp tòa nhà ở sân bay.

Cố Trầm Chu ngồi trên sô pha trong phòng chờ, anh vừa kết thúc cuộc điện thoại với Cố Tân Quân ở kinh thành.

Cuộc điện thoại này là Cố Trầm Chu chờ nửa tiếng, đợi đến lúc Cố Tân Quân tiếp đón đoàn đặc sứ nước ngoài xong mới có thể liên lạc được với cha mình. Trong điện thoại, Cố Trầm Chu chọn những phần quan trọng nhất trong tư liệu có liên quan đến Lý Kiến Quốc anh điều tra được ở Nhạc Châu trong khoảng thời gian này, sau đó mới nói lại một lần với Cố Tân Quân. Trong đó, hành vi bỏ trốn khác thường của Lý Kiến Quốc mới là trọng điểm trong phần thuật lại này của anh.

Nhưng Cố Tân Quân ở trong điện thoại nói thẳng cho anh biết, bí thư Uông đã chú ý đến chuyện này.

Cố Trầm Chu lại thuận thế hỏi về tình hình trong kinh thành, anh nhận được đáp án là mọi thứ đều bình thường.

Tiếp đó Cố Tân Quân dứt khoát cúp điện thoại: Công việc của ông cực kì bận rộn, bất cứ cuộc điện thoại nào trong lúc làm việc, cho dù là Trịnh Nguyệt Lâm gọi đến thì đều do Du Văn Tuấn tiếp nhận trước, sau khi hiểu rõ tình hình quả thực vô cùng quan trọng thì mới chuyển lời lại cho Cố Tân Quân.

Radio trong sân bay đang đưa ra lời thông báo cuối cùng, còn nhắc tên của Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu đứng dậy rời khỏi sô pha đi về phía cửa soát vé đưa vé cho nhân viên kiểm soát, sau đó được nhân viên kiểm soát nhắc nhở bước nhanh qua cầu lên máy bay bước vào trong khoang máy.

"Thưa anh, vị trí của anh ở đây."

Tiếp viên hàng không trên máy bay nhìn vé của Cố Trầm Chu xong liền mỉm cười, đưa Cố Trầm Chu đến chỗ ngồi bên cạnh.

Cố Trầm Chu thờ ơ gật đầu, ngồi xuống chỗ của mình.

Trong khoang máy lại vang lên tiếng nhắc nhở rằng máy bay sắp cất cánh, mong mọi người tắt hết thiết bị điện tử từ radio.

Cố Trầm Chu cầm di động ra tắt máy, tùy tiện rút một quyển tạp chí tài chính bên cạnh ra xem nhưng lực chú ý thật sự không đặt trên nội dung của tạp chí:

Sau khi Lý Kiến Quốc chạy trốn, chuyện ở đây vốn không còn là việc của anh nữa. Mục đích anh đến nơi nàycũng không phải điều tra sự thật gì có liên quan đến bí thư Uông và Lý Kiến Quốc, mà là đi điều tra phương hướng hành động mà Úc Thủy Phong có thể làm với bí thư Uông.

Hiện giờ cơ bản đã có thể khẳng định, Lý Kiến Quốc chạy trốn không phải do bí thư Uông bày mưu đặt kế, bí thư Uông cũng biết chuyện này nên đương nhiên sẽ có cách đối phó, lại thêm trước đó bí thư Uông đã đặt sẵn sự chuẩn bị ở chỗ Lý Kiến quốc, nơi này chắc sẽ không nổi lên sóng gió quá lớn…

Không, không đúng.

Cố Trầm Chu biết chỗ nào không đúng, nhưng cũng không thể nói rõ được cảm giác của mình về chỗ bất ổn:

Anh biết kết quả cuối cùng của trận tranh đấu này, bởi vậy mới muốn tìm ra chỗ thất bại của Uông Bác Nguyên ở trong cảnh mơ.

Uông Bác Nguyên thất bại, điều này có nghĩa Úc Thủy Phong nhất định còn một quân bài trên tay chưa lật ra. Một ngày quân bài này chưa bị lật mở, Uông Bác Nguyên sẽ còn một ngày không được an ổn.

Mà hiện giờ không còn bao nhiêu ngày là đến tuyển cử đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc, nếu Úc Thủy Phong còn quân bài chưa mở thì cũng sắp đến lúc ra tay rồi – như vậy sự kiện Lý Kiến Quốc trốn chạy lần này, nếu không có liên quan gì đến Uông Bác Nguyên thì rất có khả năng là tác phẩm của Úc Thủy Phong, nếu đây là hành động trực tiếp của Úc Thủy Phong, vậy mọi chuyện tuyệt đối không hề đơn giản…

“Thưa anh, anh có cần đồ uống gì không?”

Bên cạnh chợt vang lên giọng nói của tiếp viên hàng không. Máy bay cất cánh đã được một lúc, tiếp viên hàng không cũng đẩy xe đi ra phục vụ cho từng hành khách.

“Một cốc nước.”

Cố Trầm Chu qua loa đáp.

Tiếp viên hàng không mỉm cười cầm một chiếc cốc giấy lên rót cho Cố Trầm Chu một cốc nước. Tiếp đó đẩy xe đi qua hơn nửa khoang hạng nhất, cô đi đến trước mặt một hành khách khác của khoang hạng nhất, hỏi:

“Thưa anh, anh có cần đồ uống gì không?”

“Một cốc nước.”

Vị khách này cũng nói.

Tiếp viên hàng không lại vặn mở nắp bình nước khoáng rót cho đối phương một cốc nước, vừa đưa cốc nước cho đối phương cô vừa nghĩ dáng vẻ của vị khách này cũng thật đẹp trai, không biết có phải là idol hay không…

“Thưa anh, nước của anh.”

Tuy trong đầu xoay chuyển liên tục vài suy nghĩ, sau khi tiếp viên hàng không đưa cốc giấy cho đối phương cũng không nói nhiều thêm một câu mà đẩy xe đi tiếp, lúc rời đi cô lặng lẽ liếc mắt nhìn đối phương một cái, thấy hành khách đó tuy vắt chân ngồi trên ghế, vẻ mặt thờ ơ không chút để ý nhưng ánh mắt vừa rồi không hề di chuyển vẫn luôn tồn tại một tiêu điểm.

Tiếp viên hàng không nhịn không được liếc mắt nhìn theo tầm mắt của đối phương, vượt qua mấy dãy ghế cô cuối cùng nhìn thấy được hành khách lúc trước.

Hai người họ quen biết nhau?

Tiếp viên hàng không nghĩ như vậy liền thu hồi ánh mắt rồi quay sang liếc nhìn hành khách vô cùng đẹp trai kia cái nữa, không ngờ lại nhìn thẳng vào ánh mắt của vị khách đó.

“Cô đang nhìn cái gì?”

Hạ Hải Lâu dường như là thuận miệng hỏi, khóe môi hắn còn mang theo chút ý cười vừa ngả ngớn lại vừa quyến rũ.

Sự chú ý lặng lẽ bị túm tại trận, tiếp viên hàng không cực kì xấu hổ, nói một tiếng ‘nhìn khoang máy bay’ rồi vội vã đẩy xe đi.

Hạ Hải Lâu cũng không bận tâm đến đối phương nữa mà chuyển tầm mắt của mình đi, tiếp tục càn rỡ nhìn chằm chằm vào Cố Trầm Chu ngồi ở đằng trước cách hắn mấy dãy ghế.

Gặp được Cố Trầm Chu trên chiếc máy bay này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của hắn; mà hành động làm như không thấy đi lướt qua bên cạnh hắn của Cố Trầm Chu thiếu chút nữa đã khiến hắn trực tiếp vươn một chân ra, dùng cách thức nhàm chán nhất để ‘nhắc nhở’ đối phương về sự tồn tại của mình.

Nhưng rất nhanh, Hạ Hải Lâu đã phát hiện ra người đi qua ngay trước mặt hắn không phải không nhìn hắn, mà là vốn không hề phát hiện ra hắn.

Đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao Cố Trầm Chu lại lựa chọn thời gian giống hắn, vội vã chạy về kinh thành?

Hơn nữa vì cái gì… Mà tâm thần lại hoảng hốt đến vậy?

Chuyến đi kéo dài hai tiếng cũng không lâu lắm.

Chiếc máy bay giống một con chim lớn trắng muốt vụt rời khỏi bầu trời giống như một tấm vải dùng để vẽ tranh sơn dầu, từ từ rơi xuống đường băng dưới đất. Sau chút rung động không đáng kể, mọi người trong khoang máy bay lần lượt đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, chuẩn bị xuống máy bay.

Lúc Cố Trầm Chu vừa mới bước ra khỏi cầu máy bay thì nhận được điện thoại của Du Văn Tuấn:

“Alo?”

“Cố thiếu gia, cậu đã đến kinh thành rồi à?”

Giọng nói của Du Văn Tuấn trong điện thoại rất lạnh lùng bình tĩnh, nhưng không còn sự thoải mái như lúc nói chuyện với Vệ Tường Cẩm vài tiếng trước:

“Tôi tra lịch các chuyến bay thì thấy chuyến gần nhất là chuyến này.”

“Có chuyện?”

Cố Trầm Chuy nhíu mày, hai tiếng trước anh mới nói chuyện điện thoại với Cố Tân Quân, không ngờ rằng vừa xuống máy bay lại nhận được điện thoại của Du Văn Tuấn.

“Lý Kiến Quốc đã bị bắt quy án.”

Du Văn Tuấn nói.

“Một tiếng trước, khi cậu vừa mới rời khỏi Nhạc Phong.”

Bàn tay Cố Trầm Chu cầm điện thoại hơi run lên một chút.

“Ngoài ra, vừa rồi…”

Du Văn Tuấn còn nói thêm một câu.

Bất chợt có người đụng vào anh từ đừng sau. Cố Trầm Chu cầm điện thoại trong tay không chắc, chiếc di động màu sắc vẽ ra một đường cong trong không trung rồi rơi xuống sàn gạch men sứ trắng bóng, xoay tròn một lúc lâu rồi đập lên bức tường kính phía trước.

Hạ Hải Lâu đứng phía sau Cố Trầm Chu vài bước.

Hành khách trong khoang hạng nhất là những người xuống máy bay đầu tiên.

Hắn nhìn hành khách hết người này đến người khác đi ngang qua bên cạnh Cố Trầm Chu. Dòng người tựa như sóng triều gặp phải đá ngầm, một phần tự động vượt qua chướng ngại, một phần khác lại nhất định không bỏ qua mà xông lên chạm vào, cho đến khi va vào vỡ tan mới biết cái gì gọi là ngoan ngoãn.

Nhưng hôm nay Cố Trầm Chu dường như cũng không phải khối đá ngầm khiến người ta phải thấy sợ mà lùi bước như lúc thường.

Hạ Hải Lâu nhìn bóng dáng quen thuộc ở trước mặt bị người va phải loạng choạng một lúc, di động trong tay cũng rơi xuống đất.

Tiếp đó đối phương bước về phía trước vài bước, không hiểu sao lại đụng vào vai một cô gái khiến người đàn ông đi cạnh cô ta trừng mắt liếc sang, sau đó anh lại đi đến chỗ chiếc di động rơi xuống rồi khom người…

Trong lòng Hạ Hải Lâu chợt dâng lên một loại cảm giác vui vẻ rất khác lạ.

Sau đó sự vui vẻ nhanh chóng bùng nổ trong lòng hắn, chỉ trong vài hơi thở đã lan tràn từ một góc nhỏ căng đầy trong ngực hắn. Xương cốt phát ra tiếng răng rắc như không chống đỡ nổi, trái tim thỏa mãn đến mức gần như muốn nổ tung.

Từ vui vẻ đến đau khổ dường như cũng chỉ trong nháy mắt.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, hai loại cảm xúc trái ngược nhau này bị một lỗ đen đột ngột xuất hiện trong ngực nuốt sạch.

Giống như một vết nứt bất chợt xuất hiện trên một món đồ sứ tinh xảo, sắc men sáng loáng thoáng chốc đã bị phá hỏng.

Đã xảy ra chuyện gì?

Là phe Uông xảy ra chuyện, hay là người bên cạnh Cố Trầm Chu có chuyện gì?

Hạ Hải Lâu lẳng lặng nhìn bóng lưng của đối phương cúi xuống, sự hưng phấn lúc đầu vọt đến như thủy triều cũng rút đi giống như thủy triều, chỉ để lại một khe rãnh toàn nước bẩn cùng xác chết.

Thật nhanh.

Hạ Hải Lâu thầm nghĩ như vậy.

Trước ngày hôm qua hắn mới đoạt tư liệu tình báo có liên quan đến Lý Kiến Quốc từ trên tay Cố Trầm Chu, sau ngày hôm qua Cố Trầm Chu lại cướp ghi chép về những việc trái pháp luật trong công ty vật liệu xây dựng Kim Khê của Lý Kiến Quốc từ trong tay hắn; tiếp đó nữa, hắn vừa lên máy bay thì Cố Trầm Chu cũng đi lên theo; Cố Trầm Chu vừa xuống máy bay đã cho hắn thấy một màn trước mắt này.

Vừa suy yếu lại vừa bất lực.

Thật khó coi.

Hắn nhìn Cố Trầm Chu trước mắt tựa như đang nhìn vào một tấm gương, hình ảnh được chiếu rọi trong gương chính là hắn.

Hắn vừa muốn bước lên đập vỡ chiếc gương này thì mặt gương lại đột ngột nhanh chóng biến thành Cố Trầm Chu, anh ta đứng trước mặt cách đó không xa lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt vừa khinh miệt lại vừa cao ngạo.Sự khinh miệt vừa cao ngạo đó đột nhiên rời khỏi gương mặt đối phương, biến thành một con ác thú nhìn thẳng vào hắn từ phía xa xa, gầm lên với hắn một tiếng rồi nhào đến trong nháy mắt nuốt chửng luôn hắn!

Cơn đau giống như bị kim châm bùng nổ từ mỗi một tấc trên làn da khắp người hắn.

Hạ Hải Lâu hồi phục tinh thần, lại phát hiện Cố Trầm Chu đã cầm di động lên rồi xoay người nhìn về phía hắn.

Hai người đứng cách nhau cũng không xa; cách mấy khối gạch cùng một hai người đi đường, tầm mắt của Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu giao nhau trong phòng chờ giữa sân bay huyên náo.

Ánh mặt trời sáng ngời phản chiếu một luồng sáng rực rỡ thật dài giữa hai người bọn họ.

Vô số hạt bụi thật nhỏ có thể nhìn thấy được trôi nổi nhảy nhót trong không trung.

Hạ Hải Lâu nhìn Cố Trầm Chu: Gương mặt anh vẫn bình tĩnh như trước, ánh mắt anh cũng vẫn thâm thúy như trước. Còn có Cố Tân Quân đứng cạnh anh, thêm cả Uông Bác Nguyên.

Lần này, hắn thua bởi Uông Bác Nguyên.

Cố Trầm Chu thì sao?

Anh ta thua bởi ai?

Tiếng động trong sân bay giống như bị một tầng kính vô hình ngăn cách, vang vọng xa xôi không rõ ràng.

Hạ Hải Lâu không hề dời tầm mắt cũng không bước về phía trước, chỉ đứng cách đó vài bước không xa mỉm cười với Cố Trầm Chu.

Ngây thơ giống như một đứa trẻ.

Tàn nhẫn cũng như một đứa trẻ.

Có lẽ là một phút, cũng có lẽ là hai phút.

Khóe môi Cố Trầm Chu nhếch lên khẽ mỉm cười với Hạ Hải Lâu, anh nhẹ gật đầu rồi mới xoay người rời đi.

Hạ Hải Lâu mở di động ra bấm một dãy số, hỏi một câu.

Người trong điện thoại trả lời hắn:

"Uông Bác Nguyên bị người của Ban Kiểm tra Kỉ luật đưa đi."

Hạ Hải Lâu 'Ừ' một tiếng.

Vài giây sau, hắn bấm nút ngắt hội thoại, giơ tay lên quật mạnh điện thoại di động xuống mặt đất.

'Cốp' một tiếng, di động bật mạnh vài cái trên mặt đất, vết nứt giống như mạng nhện lan đầy màn hình di động. Trên màn hình, hình người trong đó vẫn vặn vẹo mỉm cười.

=====

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu kịch trường.

Hạ: [Gõ bát] Tôm hùm, tôm hùm, tôm hùm của tôi đâu?!!

Tôm hùm Cố xuất hiện:…

Hạ: [Nhìn từ trên xuống dưới, nhìn từ trái qua phải][Nháy mắt nổi giận] Ai dám rạch mấy nhát trên vỏ của anh!!!! Thứ của tôi!!! Tên nào dám ăn gan hùm mật gấu!!!! Không muốn sống à?!!!!

Boss Úc bình tĩnh đi ngang qua.

Tôm hùm Cố, Hạ gõ bát:…

Hạ rụt lại: [Ngượng ngùng][Ngượng ngùng][Đau lòng][Đau lòng][Ân cần][Ân cần] Nào, Cố Cố, tôi thổi thổi cho anh, không đau không đau, đau đau bay đi đau đau bay đi

Cố: [Mẹ nó chuyện này đúng là bất thường.]

98. Chương 98: Được Làm Vua Thua Làm Giặc Là Như Thế

Bầu trời u ám.

Mưa phùn bay lắc rắc từ trên trời cao đáp xuống mặt đất, rơi một lúc lâu cũng chỉ có thể khiến mặt đất xam xám có chút ẩm ướt.

Hạ Hải Lâu đi đằng sau Hạ Nam Sơn, người già hơn sáu mươi tuổi trước mắt cũng không cần người che ô cho mà tự mình chống gậy đi từng bước từng bước một trên đường núi về đằng trước.

Cây cối hai bên đường được mưa phùn đầu hạ tẩy rửa hiện lên màu lục đậm rực rỡ, tiếng chim hót uyển chuyển ngân dài truyền từ xa đến gần, nâng mắt nhìn về phía xa xa còn có thể nhìn thấy một góc của chiếc hồ lớn dưới chân núi, giống như một mặt gương sáng rõ thu hút ánh mắt người khác được khảm trong rừng sâu.

Trong Chính Đức Viên, nơi ở của Hạ Nam Sơn và Úc Thủy Phong cũng không cách nhau xa lắm, hai người đi khoảng mười lăm phút đã đến nhà của Úc Thủy Phong.

Đây là ngày thứ năm kể từ khi Hạ Hải Lâu về kinh thành, cũng là lần đầu tiên Hạ Hải Lâu nảy ra ý địnhvà chủ động yêu cầu muốn cùng Hạ Nam Sơn đến làm khách nhà người khác – không được hoàn mỹ lắm là 'nhà người khác' này đã chỉ rõ hướng quá rõ ràng.

"Nam Sơn, Tiểu Hạ, mau ngồi đi."

Lúc Hạ Nam Sơn và Hạ Hải Lâu đến nhà Úc Thủy Phong thì Úc Thủy Phong đang ngồi trong phòng khách đọc báo. Lúc ở trong nhà mình, ông chỉ mặc một bộ quần áo kiểu thời Đường, tóc cũng không được chải ngay ngắn chỉnh tề cẩn thận như lúc xuất hiện trong TV, lúc nhìn Hạ Hải Lâu ông còn mỉm cười rất hòa thuận.

"Nhóc con nhà cậu có dáng vẻ thật đẹp, phấn chấn hơn chút nữa thì càng tốt."

Vài năm này không còn ai nói với Hạ Nam Sơn rằng dáng vẻ của Hạ Hải Lâu không đẹp, đương nhiên ngoại trừ bộ dáng đẹp đúng với sự thật này ra, lúc ngợi khen những mặt khác thì mọi người đều tự thầm biết rõ trong lòng.

Hạ Hải Lâu ở bên này thành thành thật thật kêu một tiếng 'Chủ tịch', Hạ Nam Sơn lại lắc đầu nói:

"Cái đứa không nên thân này, mỗi lần nhìn thấy nó là tôi lại đau đầu."

"Con trẻ lớn là được rồi, trước đây Nguyên Phái chẳng phải còn ương bướng đến mức khiến người ta đau đầu? Con trai phải có chút sức sống mới tốt."

Úc Thủy Phong cười nói.

Con cháu nhà mình thế nào chỉ mình biết, Hạ Nam Sơn thầm nghĩ Úc Thủy Phong so sánh Úc Nguyên Phái với Hạ Hải Lâu thì đúng là không ở cùng một đẳng cấp – Úc Nguyên Phái là con trai trưởng của Úc Thủy Phong, năm nay vừa tròn bốn mươi tuổi đã là phó Tỉnh trưởng đồng thời là cán bộ chính trị quan trọng ở một địa phương, con đường thăng tiến này đươngnhiên có sự hỗ trợ của nhà họ Úc, nhưng bản thân Úc Nguyên Phái cũng là người rất có trình độ, từ cấp Ban lên cấp Cục đến cấp Phòng rồi cấp Bộ đều lập được chiến tích không tệ, bằng không cho dù có nhà họ Úc nâng đỡ cũng sẽ không thể bước lên cấp bậc phó Tỉnh trưởng được khi tuổi còn trẻ như thế.

Đương nhiên hiện tại Úc Nguyên Phái đến được cấp bậc này thì gần như chắc chắn rằng còn tiến lên cao nữa. Một ngày Úc Thủy Phong còn ở phía trên thì Úc Nguyên Phái vẫn sẽ không vào kinh thành, thậm chí kể cả khi xóa chữ 'phó' ở đằng trước, trong thời gian ngắn ở nơi nào đó vị trí trống thì vẫn không thể để cậu ta bước lên.

Khi nói chuyện, Hạ Nam Sơn đã ngồi xuống cạnh Úc Thủy Phong cách một bàn trà nhỏ.

Úc Thủy Phong kêu người giúp việc mang trà Úc Nguyên Phái mới gửi về hai ngày trước ra pha, tiếp đó nói với Hạ Nam Sơn:

"Đại hội sắp bắt đầu rồi, cậu nên chuẩn bị một chút, tôi thấy phía trên có ý định đưa thêm trọng trách cho Bộ trưởng Cố."

Ánh mắt của Hạ Hải Lâu ngồi ở bên cạnh chợt lóe, hôm nay hắn chủ động cùng đến đây, mục đích chính là nhìn Úc Thủy Phong ở gần sát một cái… Nhưng dù thế nào cũng không ngờ được, lúc đối phương nói câu đầu tiên đã không hề e ngại nói thẳng đến tình hình: Ý của việc tăng thêm trọng trách cho Bộ trưởng Cố đương nhiên chính là cất nhắc cả vị trí lẫn quyền lợi của Cố Tân Quân, liên hệ đến việc Uông Bác Nguyên

rơi đài và địa vị hiện giờ của chính Cố Tân Quân, lên thêm nữa chính là chức vị Thường ủy Cục Chính trị của Đảng.

Là một trong chín vị trí của cả nước.

Hạ Hải Lâu không kìm được nhìn về phía Hạ Nam Sơn – Hạ Nam Sơn sở dĩ nhằm vào Cố Tân Quân, mục đích chính là vị trí Thường ủy Cục Chính trị này, chỉ có lên vị trí này thì Hạ Nam Sơn mới có khả năng tiến thêm một bước, tranh thủ năm năm sau bước lên tranh cử Thủ tướng.

Đây là mục đích cơ bản mà ông ấy vẫn luôn kiên định đi theo Úc Thủy Phong đến giờ.

Hạ Nam Sơn khẽ gật đầu, không biểu lộ chút cảm xúc nào khác giống như ông ấy đã đoán được chuyện này từ trước:

"Tôi thấy Bộ trưởng Cố rất thích hợp."

Ý định của người lãnh đạo hiện giờ cũng không tiện bàn bạc, nói một câu bỏ qua đề tài này rồi, Hạ Nam Sơn lại tiếp lời:

"Vệc đưa hưu bổng xuống thành phố đã được phê chuẩn, ý của Chủ tịch thế nào?"

"Nếu đã phê xuống thì cũng không ngại thử một lần."

Úc Thủy Phong nói.

"Mấy ngày nay tôi đã cân nhắc cẩn thận một lượt, nền kinh tế của Nhạc Châu vẫn không tệ, nếu có thể thí điểm đạt được chút thành công ở bên đó, đây cũng là một việc tốt làm được cho nhân dân ở địa phương."

Suy tư một lát, ông lại chậm rãi tiếp lời:

"Nhưng con đường này vẫn phải đi từng bước một, nên phát triển thì phát triển, nên ổn định phải ổn định, điểm mấu chốt nhất trước mắt vẫn là sự thống nhất mức lương hưu trên cả nước, sự chênh lệch giữa hai miền Nam Bắc của chúng ta quá lớn, thành phố và nông thôn vênh nhau cũng nhiều, hai cái này đều là những vấn đề phải vượt qua một cách lần lượt và nhanh chóng nhất."

Không có một câu nào là nhắc đến Uông Bác Nguyên, thậm chí còn không hề e dè chủ trương chính trị của đối phương.

Úc Thủy Phong và Hạ Nam Sơn càng tiếp tục thảo luận càng sâu. Người giúp việc trong nhà bưng trà lên, Hạ Hải Lâu cầm lên nhấp một ngụm, che giấu mạt khác thường trên mặt mình.

Mấy ngày nay từ khi trở về từ Nhạc Châu, vụ án của Lý Kiến Quốc vẫn tiến triển nhanh chóng, ngoại trừ vụ án kinh tế ra còn nhắc đến hai vụ án mạng xảy ra khoảng hai ba năm trước. Hạ Nam Sơn là tướng tài bên dưới trung thành với Úc Thủy Phong, Hạ Hải Lâu lại từng tham dự vào chuyện này – tuy rằng kết quả không quá tuyệt vời – nhưng sau khi nhảy ra vẫn có thể nhanh chóng nhìn rõ được mọi chuyện cả trong lẫn ngoài:

Vào ngày hắn và Cố Trầm Chu quay về kinh thành, Lý Kiến Quốc cũng bị cảnh sát thành phố Nhạc Phong phát hiện bắt giữ.

Trước khi rời khỏi Nhạc Phong, Hạ Hải Lâu đã tìm nhân viên Cục Thẩm tra Kiểm toán tra xét một lượt, Lý Kiến Quốc vay nợ ngân hàng 2.5 triệu nguyên, đây là nguyên nhân trực tiếp khiến đối phương bị bắt vì vụ án kinh tế. Mà sau khi hai vụ án mạng bị điều tra ra, một vụ hắn và Cố Trầm Chu đều tra ra được một người phụ nữ tên Rose, đồng thời cũng là một gái tiếp khách ở khu giải trí tên Kim Sắc Thời Quang ở Khánh Xuân, tên thật của cô ta là Hà Phương, nguyên nhân tử vong là vì bị đánh mạnh vào đầu; mà người bị hại trong một vụ án mạng khác tên là Lâm Yến Yến, một phóng viên thực tập ba năm trước ở thành phố Khánh Xuân, nguyên nhân tử vong là bị ngạt thở.

Thời gian và địa điểm tử vong của người bị hại trong cả hai vụ án mạng này đều hoàn toàn giống nhau, hiện giờ nhìn lại thì chứng cứ phá án cũng vô cùng xác thực – trong cơ thể của họ đều sót lại dịch thể của Lý Kiến Quốc.

Nhưng lúc hắn và Cố Trầm Chu điều tra, người đầu tiên có quan hệ rất phức tạp với Lý Kiến Quốc, người sau đó lại không hề lộ ra chút dấu vết gì, chờsau khi Lý Kiến Quốc bị bắt rồi điều tra mới bất chợt bị vạch trần.

Là sự thiếu sót của hắn cùng Cố Trầm Chu trong quá trình điều tra?

Dùng đầu gối để nghĩ cũng biết là không thể nào!

Buổi tối một ngày trước khi hắn về kinh thành đã phái người tiến hành thẩm tra kiểm toán lại công ty của Lý Kiến Quốc, ngoại trừ bắt được hạn ngạch nợ nần của Lý Kiến Quốccũng đồng thời kinh động đến Lý Kiến Quốc, để Lý Kiến Quốc bỏ chạy giữa đêm.

Nhưng cũng giống như nghi hoặc mà Cố Trầm Chu từng có: Có Uông Bác Nguyên làm ngọn núi để dựa vào, đừng nói 2.5 triệu nguyên, cho dù nợ thêm gấp đôi như thế, chỉ cần Uông Bác Nguyên chưa đổ thì Lý Kiến Quốc chạy trốn làm gì?

Hạ Hải Lâu nắm ngón tay lại, bụng ngón tay nhẹ xẹt qua bên miệng chén trà bằng sứ men xanh, cùng lúc nghĩ đến người vợ Diệp Tú Anh đã mất của Uông Bác Nguyên.

Điều tra trong vài ngày liên tục, Lý Kiến Quốc ở trong đó đã chịu mở miệng, nói rằng chuyện của Hà Phương năm đó sở dĩ che giấu được là nhờ chị họ mình, vợ của Uông Bác Nguyên là Diệp Tú Anh cùng Cục trưởng Cục Cảnh sát Dư Quốc Lương nhậm chức ở thành phố Khánh Xuân lúc đó hỗ trợ che giấu.

Trừ lần đó ra, cái chết của Diệp Tú Anh giống hệt những gì xảy ra vào ba năm trước, bà quay đầu xe đột ngột trên đường cao tốc nên xảy ra tai nạn xe cộ rồi lập tức tử vong, chỉ cách ngày Lâm Yến Yến và Hà Phương tử vong vỏn vẹn một tuần.

Nhìn bên ngoài, tất cả những việc này đều là trùng hợp.

Nhưng lúc này, nếu nói cái chết của Diệp Tú Anh không có liên quan gì đến chuyện của Lý Kiến Quốc, ai tin?

Uông Bác Nguyên chắc chắn sẽ không tin.

Cho nên ông ta bắt đầu điều tra, cũng âm trầm chèn ép Lý Kiến Quốc, chỉ cần xem tình trạng thâm hụt vài năm này của công ty vật liệu xây dựng Kim Khê của Lý Kiến Quốc cũng có thể nhìn ra rõ ràng.

Cho nên Lý Kiến Quốc cũng không tin Uông Bác Nguyên sẽ bảo vệ lão, bởi vậy nên mới quyết định chạy trốn ư?

Nghĩ đến đây, Hạ Hải Lâu ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hạ Nam Sơn đang nghiêm túc lắng nghe Úc Thủy Phong nói chuyện một cái, thầm lắc đầu trong lòng.

Từ chuyện Uông Bác Nguyên bất hòa với Lý Kiến Quốc đến lỗ hổng trong quá trình hắn và Cố Trầm Chu cùng điều tra Lý Kiến Quốc, đến lúc này, tuy rằng tất cả đều tự nhiên đến mức không có chút khói lửa nào, nhưng muốn bắt được điểm yếu của Uông Bác Nguyên không dễ, chẳng lẽ muốn bắt được việc xấu của Lý Kiến Quốc lại không dễ dàng? Chỉ là một lời dẫn, còn không đáng để Úc Thủy Phong phải tính hết mưu kế hại chết Diệp Tú Anh.

Cái chết của Diệp Tú Anh là một sự trùng hợp, việc này có thể giải thích vì sao mấy năm qua dù Uông Bác Nguyên ở trên chính địa bàn của mình lại không điều tra ra được chứng cứ. Mà Lý Kiến Quốc bị bắt lại thề thốt phủ nhận cái chết của Lâm Yến Yến cũng là do mình gây ra.

Cùng đối mặt với chứng cứ vô cùng xác thực, nếu Lý Kiến Quốc đã thừa nhận cái chết của Hà Phương có liên quan đến mình, vì sao còn không thừa nhận vụ việc của Lâm Yến Yến?

Nói dối để che giấu?

Không cần thiết, giết một người đã là tội tử hình, giết hai người cũng sẽ không tăng thêm một cái phán quyết tử hình nữa.

Nhưng nếu hai vụ án chết người này ngay từ đầu đã là do kẻ khác bày kế nhằm vào Lý Kiến Quốc cùng Uông Bác Nguyên thì mọi chuyện đều dễ hiểu: Có lẽ Lý Kiến Quốc bị kẻ khác kích động hoặc bị lừa thuốc

khiến thần trí mù mờ mà không biết, lúc làm tình đã nhỡ tay giết mất hai người phụ nữ, nhưng chờ sau khi lão tỉnh lại, thi thể của Lâm Yến Yến đã sớm bị người ta âm thầm mang đi, chỉ để lại thi thể của Hà Phương.

Vì thế bản thân Lý Kiến Quốc cũng không biết, lão còn giết thêm một người phụ nữ tên là Lâm Yến Yến.

Cũng như vậy, Uông Bác Nguyên luôn tập trung chú ý đến Lý Kiến Quốc cũng không phát hiện ra vụ án mạng mà ngay chính bản thân Lý Kiến Quốc cũng không biết này. Ngay khi ông ta âm thầm lặng lẽ dùng Hà Phương để lập mưu tính kế bày ra vụ án chết người, ông ta đã sớm bước một chân vào cạm bẫy mà kẻ khác lập ra cho chính ông ta, hiện giờ ông ta là người đứng phía sau bày ra toàn bộ vụ án của Hà Phương, mà kẻ khác lại từ vụ án của Lâm Yến Yến cầm ra chứng cứ vững chắc nhất chỉ rõ ông ta lợi dụng chức quyền bao che cho Lý Kiến Quốc.

Chuyện cũ xảy ra từ ba năm trước này, Uông Bác Nguyên đang bày trận, Úc Thủy Phong đang bày trận, thậm chí ngay cả Cục trưởng Cục Cảnh sát Dư Quốc Lương ngay từ đầu đã giúp em họ của Diệp Tú Anh, cùng Diệp Tú Anh che giấu chuyện này – mỗi người đều đang bày ra thế trận của riêng mình.

Sau đó Diệp Tú Anh qua đời trong vụ tai nạn xe cộ, Lý Kiến Quốc bị bắt, Dư Quốc Lương sắp bị cách chức cuối cùng còn bị cách li ngay trước khi Uông Bác Nguyên bước vào giai đoạn tuyển cử lớn nhất.

Úc Thủy Phong thì sao?

Ông ta tiếp tục an phận thủ thường đứng phía sau trên chức vị Thái tử già của mình, không phát biểu bất cứ ý kiến gì, cũng không hề có chút động tác dư thừa nào.

Còn Uông Bác Nguyên?

Bên đó đúng là lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt.

"Hiện giờ Tiểu Hạ đang làm gì rồi?"

Giọng nói của Úc Thủy Phong bỗng vang lên.

Hạ Hải Lâu chợt bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ của mình, ngẩng đầu lên nhìn liền thấy đối phương đang ngồi trên sô pha mỉm cười nhìn hắn chăm chú.

Ở khoảng cách gần như vậy, Hạ Hải Lâu có thể nhìn thấy vẻ mặt của Úc Thủy Phong rất rõ – rất hòa ái, còn hơn một chút thân thiết.

"Cháu mở công ty riêng, chuyện về ngành khoa học kĩ thuật internet."

Hạ Hải Lâu hơi nghiêng người về đằng trước, dùng một loại tư thế cung kính rồi trả lời đối phương.

Đúng, chính là như vậy.

Ngoan ngoãn một chút, phải ngoan ngoan hơn một chút.

Giọng nói tà ác vang lên bên tai hắn, một chiếc vuốt sắc bén phủ đầy lông khoác lên vai hắn, một vuốt khác lại cầm một chiếc gai nhọn thật dài quấy đảo mọi thứ trong não hắn.

Nhìn người trước mặt này đi.

Ông ta làm cái gì, mà cậu, cậu đang làm cái gì thế?

Có thứ gì đó ghé đến sát bên tai hắn từ phía sau, hà nhẹ một hơi.

Hắn ngửi thử.

Mùi hôi, đó là mùi khói thuốc súng tràn ngập khắp nơi.

"Không tệ."

Úc Thủy Phong khẽ gật đầu, lại quan tâm hỏi về nội dung công việc đại khái một chút, ví dụ như quy mô hiện giờ của công ty, những nghiệp vụ chủ yếu, sau khi Hạ Hải Lâu lần lượt trả lời tất cả thì Úc Thủy Phong cười nói với Hạ Nam Sơn ngồi bên cạnh:

“Nam Sơn này, cậu còn nói Tiểu Lâu tệ? Quá khiêm tốn rồi đấy!”

Hạ Nam Sơn liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu một cái, nói với Úc Thủy Phong:

“Sao có thể so được với Nguyên Phái?”

“Thằng nhóc thối đó còn thiếu tôi luyện.”

Úc Thủy Phong đáp. Vừa dứt lời, ông liền liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu rồi cùng cười rộ lên.

Cười xong rồi, Úc Thủy Phong hài hước pha trò:

“Có thể thấy được con nhà người khác luôn tốt hơn.”

“Con cháu nhà mình nhìn kiểu gì cũng thấy đáng đánh.”

Hạ Nam Sơn cũng cảm khái một câu.

Giờ đã không còn việc của Hạ Hải Lâu nữa.

Ánh mắt của Úc Thủy Phong rời đi, quái vật đứng phía sau hắn cũng lặng lẽ hòa vào bóng râm.

Hạ Hải Lâu mỉm cười cực kì khiêm tốn nghe hai người lớn nói chuyện, cánh tay phải gập lại, ngón cái ở trong góc khuất gảy gảy móng ngón tay trỏ, màu máu như ẩn như hiện giữa khe hở.

Thời tiết âm u lan từ Chính Đức Viên đến tận sơn trang Thiên Hương nằm ở vùng ngoại ô của kinh thành.

Trên sơn trang Thiên Hương đó có một dòng suối nhỏ chảy qua vườn sau, hiện đang là mùa hoa cỏ tươi tốt xinh đẹp nhất. Những cánh bướm màu trắng cùng vàng nhạt bay qua bay lại trong các bụi hoa cỏ dại; trong dòng suối chảy qua cạnh bụi cỏ, dòng nước trong vắt chảy róc rách quá mấy hòn đá lớn nhỏ, mấy con cá không biết là giống gì chỉ lớn bằng một ngón tay bơi qua các kẽ đá, nếu như may mắn còn có thể mấy con cua to bằng cái móng tay chậm rãi bò qua mấy viên đá; trong vườn có một chiếc bàn đá kê sát dòng suối, cạnh đó có một cái cây lớn, tán lá xum xuê hoàn toàn che phủ mặt bàn đá, giữa những phiến lá màu xanh đậm cùng đám cành khô màu nâu, thỉnh thoảng có một chiếc đuôi thật dài được bao phủ bởi một lớp lông mềm mại bất chợt buông xuống, thỉnh thoảng còn cong lại thành vòng tròn giữa không trung.

Cố Trầm Chu và vị khách của anh an vị ở hai bên cạnh bàn đá.

Lúc anh đi từ sơn trang ra thì thấy người ngồi bên cạnh bàn đá đang nghiêng mặt ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt đen láy sáng rực nghiêm túc nhìn chằm chú vào cành cây nghiêng nghiêng ở phía trên.

Nhìn theo tầm mắt đối phương, Cố Trầm Chu nhìn thấy một đôi chim sẻ đang chụm đầu thân thân thiết thiết, ở phía trên bên trái cách hai cành cây còn có một con khỉ vàng đang vò đầu bứt tai.

Anh ngồi xuống bên cạnh bàn đá, đặt toàn bộ tư liệu anh thu thập được về Lý Kiến Quốc sau khi đến Nhạc Châu đã được chỉnh sửa lại lên giữa mặt bàn:

“Tất cả tài liệu liên quan đều nằm trong này, Tư Hàm.”

Uông Tư Hàm thu hồi ánh mắt, buông chén trà tử sa vẫn cầm trong tay xuống, ngẩng đầu mỉm cười với Cố Trầm Chu:

“Cảm ơn.”

Khóe môi Cố Trầm Chu cũng nhếch lên thành một nụ cười, rút bàn tay đặt trên tập tài liệu về.

Nói thẳng ra thì, anh cũng không ngờ Uông Tư Hàm sẽ đến tận đây tìm anh chỉ vì muốn những tư liệu này.

Không khí lạnh ùa về khiến nhiệt độ trong không khí ở kinh thành bất chợt giảm xuống vài độ chỉ sau một đêm.

Hôm nay Uông Tư Hàm mặc một chiếc váy dài màu xám, bên trong mặc sẵn một chiếc áo vải cao cổ màu trắng, gió từ phía sau thổi đến dường như khiến cô cảm thấy có chút lạnh nên hơi rụt vai lại, nhưng ánh mắt chăm chú xem tư liệu không hề dịch chuyển chút nào.

Cố Trầm Chu nhanh chóng thu hồi tầm mắt, lẳng lặng chờ đối phương xem xong tư liệu.

Xấp tư liệu hơi dày, lần chờ đợi này cũng có vẻ đặc biệt lâu.

Uông Tư Hàm xem rất nghiêm túc, cô lật từng tờ lên để xem, xem từng câu từng chữ, có những lúc xem đến đoạn nào đó còn lật lại trang phía trước xem lại một lần. Giống với thái độ nghiêm túc của cô, ngón tay cô cũng đồng thời đặt lên trang giấy di chuyển theo nhịp độ của ánh mắt, màu sắc giống như sương lạnh.

Qua thời gian khoảng nửa tiếng đồng hồ, Uông Tư Hàm xem xong đến chữ cuối cùng.

Sau đó cô đẩy tư liệu về phía Cố Trầm Chu, lại nói:

"Rất cảm ơn."

Việc ngoài ý muốn thứ hai. Cố Trầm Chu nghĩ.

Anh đã tưởng rằng đối phương sẽ cầm tư liệu đi.

"Chỉ chỉnh sửa lại một chút thôi, cũng không tốn bao nhiêu thời gian."

Cố Trầm Chu nói.

Chân mày của Uông Tư Hàm giãn ra, cười nói:

"Nên cảm ơn vẫn phải cảm ơn."

Cô đứng dậy:

"Giờ cũng đã muộn rồi, tôi nên về thôi. Lần này cứ ghi nhớ chuyện này nhé, khi nào mọi chuyện xong xuôi tôi sẽ lại mời anh đi ăn cơm."

"Tôi chờ."

Cố Trầm Chu cười đáp rồi đưa Uông Tư Hàm ra ngoài.

Chỉ vài câu đối thoại đơn giản, có vài chuyện được che giấu hoàn mỹ, nhưng trong lòng hai người đều hiểu rõ:

Ví như vì sao Cố Trầm Chu lại có nhiều tư liệu như thế.

Ví như lúc trước Cố Trầm Chu luôn qua lại với cô là vì cái gì.

Đi thẳng một đường ra bên ngoài sơn trang Thiên Hương, trên gương mặt Uông Tư Hàm vẫn mang theo ý cười nhàn nhạt, cho đến lúc mở cửa bước lên xe, cô vẫn còn nhô đầu ra chào tạm biệt một tiếng với Cố Trầm Chu.

Xe hơi màu trắng men theo vách núi chạy xuống phía dưới, màu xám của núi đá nhanh chóng nuốt chửng nó.

Cố Trầm Chu đứng im tại chỗ, ánh mắt còn dừng ở chỗ chiếc xe biến mất, trong lòng đã bắt đầu suy nghĩ đến một chuyện khác –Cố Tân Quân đang nói chuyện với 'ngài ấy' ở tòa nhà công sở của Chính phủ.

Cố Tân Quân đang trò chuyện với Khâu lão.

Vị này năm nay đã bảy mươi ba tuổi, trên gương mặt đã xuất hiện những vết đồi mồi màu nâu nhạt của tuổi già. Dáng người ông cũng không cao lớn, nhất là khi ngồi trên chiếc sô pha quá rộng thì luôn khiến người ta có cảm giác ông rất nhỏ gầy.

"Không tệ."

Khâu lão gật đầu.

"Việc này cứ tiến hành dựa theo ý cậu đi."

Vừa rồi hai người đã trao đổi vài chuyện có liên quan đến việc điều động nhân viên Bộ Tổ chức, thực ra việc này cũng không quá khẩn cấp, nhưng hai người đều đang tăng ca, lúc này Khâu lão lại đúng lúc có thời gian rảnh rỗi nên Cố Tân Quân mới cố ý đến đây báo cáo cho Chủ tịch trước.

Cố Tân Quân đặt văn kiện mình mang đến lên bàn:

“Chủ tịch, toàn bộ báo cáo đều ở trong này, tôi xin phép ra ngoài trước.”

“Đừng nóng.”

Khâu lão cười cười.

“Giờ đang lúc nghỉ ngơi, chúng ta tùy tiện nói chuyện đi.”

“Mời Chủ tịch nói.”

Khâu lão:

“Không cần phải nghiêm túc như thế, chỉ là vài chuyện linh tinh thôi… Hai ngày nay vấn đề có liên quan đến cải cách chế độ làm việc dành cho nhân viên cấp cơ sở đều làm ồn đến tận chỗ mấy lão già chúng tôi, cậu thấy sao?”

Vấn đề này vừa ra, cho dù Cố Tân Quân có bình tĩnh đến đâu thì mí mắt vẫn không kìm được mà giật nhẹ.

Cải cách nhân viên cấp cơ sở, việc này còn bao hàm cả cải cách từ nhân viên văn phòng đến cán bộ cấp phòng ban.

Đây là số lượng người cực khổng lồ, việc cải cách chạm đến lợi ích cũng không phải chỉ một hai chỗ, phạm vi cũng không thể nào chỉ nằm trong một tỉnh hay thành phố nào đó – nói theo cách đơn giản nhất, chuyện này rất có khả năng sẽ leo lên mức độ lập pháp, Cố Tân Quân ông không quản được đến phạm vi này.

Tin tức truyền đi không sai.

Hóa ra thật sự là muốn cất nhắc ông lên trên.

Bàn tay Cố Tân Quân đặt trên tay vịn sô pha không kìm được hơi nắm lại một chút rồi lát sau lại bất chợt thả ra.

“Chủ tịch, việc cải cách chắc chắn là cần thiết, xã hội chúng ta cũng đang không ngừng đi lên theo hướng cải cách, chế độ công tác của nhân viên cấp sơ sở hiện giờ, có vài địa phương cần rất nhiều, có vài địa phương lại có nhu cầu quá ít, dù thế nào cũng phải điều chỉnh lại một chút, ít nhất cũng phải để nhân viên cấp cơ sở thực sự làm việc theo trật tự…”

Ông hơi nhíu mày một lát rồi nói tiếp:

“Về việc này, gần đây thực ra tôi có nghe được một chuyện cười.”

“Hửm?”

Khâu lão lộ ra vẻ mặt hứng thú.

“Là việc xảy ra ở một thành phố thuộc tỉnh lị phía Đông. Một cư dân mạng lúc lên mạng đã đăng nhập vào diễn đàn đăng bài phản bác phương án kinh tế mới của Chính phủ tại tỉnh, ngôn từ khá sắc bén, kết quả lại bị cơ quan Công an ở địa phương đưa đi lao động cải tạo.”

Cố Tân Quân hơi dừng lại rồi mới tiếp lời:

“Quyền lực của quan chức quá lớn, lại không có cơ chế hoàn thiện để cân bằng, việc này nên cảnh giác.”

Đôi mày già nua của Khâu lão nhíu lại:

“Ai dám gây chuyện như thế?”

“Là Đới Du Long.”

Cố Tân Quân trả lời.

Khâu lão ngẫm nghĩ một lát:

“Là phó Tỉnh trưởng tỉnh Nam Dương? Tôi nhớ rõ đã bị điều tra?”

Cố Tân Quân cười nói:

“Cho nên trước khi làm chuyện tiếp theo, từng bước nhỏ đều phải được đóng xuống trước.”

Khâu lão khẽ gật đầu, không nói gì.

Thấy vậy, Cố Tân Quân đứng dậy cáo từ, người ngồi trên sô pha bên cạnh quả nhiên không giữ lại nữa.

Đi từ văn phòng Chủ tịch ra, Cố Tân Quân gật đầu đáp lại những lời chào hỏi ông của người đi ngang qua, đợi đến lúc quay về văn phòng của mình, Du Văn Tuấn bước lên hỏi ông có muốn một chén trà không, ông khoát tay, khi đối phương lùi ra ngoài lại kìm không được có chút tiếc nuối lại thêm phần căm tức mà thở dài một hơi.

Chỉ còn kém một bước, thường ủy Trung ương!

Chỉ cần ông làm theo lời của ngài ấy, bày tỏ thái độ của bản thân dựa theo chủ trương trong lời nói của ngài, lần đại hội tiếp theo này ông chắc chắn sẽ có một vị trí trong thường ủy, kết quả ông lại nhắc đến chuyện Đới Du Long có liên quan đến Hạ Nam Sơn, đẩy cơ hội này ra khỏi mình!

"Hạ Nam Sơn…"

Cố Tân Quân thấp giọng lẩm bẩm, cuối cùng siết chặt nắm tay đấm mạnh một cái xuống mặt bàn.

'Rầm –'

99. Chương 99: Mỉm Cười Ngắm Phong Cảnh Non Sông

Lúc hai người rời khỏi nhà của Úc Thủy Phong, bầu trời đã tạnh ráo quang đãng.

Ánh mặt trời thoát khỏi mây mù, ánh sáng sắc đỏ cam trải rộng ra khắp bầu trời, nhuộm đỏ nửa thế giới.

Giống như lúc đi lên đây, Hạ Hải Lâu đi theo phía sau Hạ Nam Sơn, tốc độ không nhanh nhưng cũng tuyệt đối không chậm đi vài trăm thước dần xa khỏi tòa nhà trắng đỏ đan xen.

Hai chân bước qua hàng quít mọc hai bên con đường xi măng màu xám tro, ánh sáng hắt lại từ đám đá cuội lăn lóc bên đường nhảy nhót trên quần áo, cho đến tận lúc bước lên bậc thang bằng đá cẩm thạch lát gạch men sứ bên ngoài tòa nhà cũng không có ai phát ra bất cứ tiếng động nào, như thể toàn bộ đề tài của họ đã thảo luận xong hết trong phòng khách của Úc Thủy Phong.

"Thủ tướng, cơm chiều đã chuẩn bị xong, bữa tối có canh củ sen."

Vừa bước vào phòng khách, tiếng của người làm đã lập tức vang lên.

Hạ Nam Sơn 'ừ' một tiếng tỏ ra mình đã nghe thấy, sau khi rửa tay liền an vị bên bàn ăn, đợi đến lúc Hạ Hải Lâu cũng ngồi vào chỗ của mình thì ông mới bưng bát canh lên uống trước một ngụm canh.

Hạ Hải Lâu nhìn một lượt thức ăn trên bàn: Một đĩa đậu xào, một đĩa cải bẹ, một đĩa cá sạo hấp, một đĩa sườn rán, còn thêm bát canh xương hầm củ sen cho buổi chiều, không khác gì so với lúc thường. Hắn gắp một miếng sườn rán bỏ vào trong miệng trước tiên, ánh mắt lập tức ngước lên nhìn về chỗ của Hạ Nam Sơn, lại nhanh chóng rũ xuống ngay trước khi đối phương phát hiện ra.

Tâm tình của ông già có vẻ càng xấu hơn lúc trước.

Là vì tin tức Cố Tân Quân được thăng lên thường ủy?

Sự im lặng trên đường đã lan tràn đến bàn ăn, tiếng bát đũa va chạm không những không phá vỡ sự im lặng mà ngược lại còn khiến không khí ngưng trệ xung quanh trầm trọng hơn, giống như quá trình trộn xi măng rồi đợi cho nó khô lại.

Tâm tình của Hạ Nam Sơn quả thực không tốt lắm.

Nhưng cũng không phải do tin tức Cố Tân Quân được đề bạt giống như Hạ Hải Lâu nghĩ.

Nói thật, tin tức này đối với ông mà nói cũng chỉ khiến ông biểu lộ ra thái độ như lúc đến làm khách ở nhà Úc Thủy Phong mà thôi: Không hề kinh ngạc chút nào.

Nếu Uông Bác Nguyên rơi khỏi đài, người đảm nhiệm nắm quyền tiếp theo đương nhiên là Úc Thủy Phong. Nhưng 'ngài ấy' chắc chắn sẽ nghiêng về phía phe của mình giống như ngày trước với phe phái của Uông

Bác Nguyên, vì lợi ích của phe phái ông ta, vì tiếng nói của ông ta sau này, bất kể thế nào vị đó vẫn sẽ chọn tiếp một người để sau khi ông ta thôi nhậm chức thì vẫn có thể phát ra lời nói của ông ta.

Với địa vị của 'ngài ấy' mà nói, đã đưa ra được phát ngôn liền có ý nghĩa trực tiếp là đối phương có quyền quyết định, bằng không thì ít nhất cũng phải có quyền quyết định đến chín phần – đó là thường ủy Cục Chính trị.

Mà Cố Tân Quân là Bộ trưởng Bộ Tổ chức đương nhiệm, bất kể là kinh nghiệm hay thực lực của bản thân cũng đều đủ để gánh vác, là một lựa chọn cực kì không tệ — nếu không vì sao lúc trước ông không chọn ai mà lại chọn ra tay với Cố Tân Quân? Chính là bởi vì trên con đường cạnh tranh chức thường ủy Cục Chính trị, Cố Tân Quân là một tảng đá ngáng đường có thể thấy được chạm được!

Cố Tân Quân bước lên trên cũng không nằm ngoài dự đoán từ trước của Hạ Nam Sơn.

Nhưng với tình thế hiện giờ, mọi thứ lại chặt chẽ đến mức Hạ Nam Sơn cảm thấy khó giải quyết.

Nói vậy dường như cũng có chỗ không đúng lắm: Uông Bác Nguyên đã bị hạ, vì sao Cố Tân Quân đứng về phe Uông Bác Nguyên còn thăng tiến, tình hình của Hạ Nam Sơn đứng bên cạnh người chiến thắng cuối cùng là Úc Thủy Phong lại cảm thấy thế cục tệ hại hơn?

Nguyên nhân căn bản vẫn là vì 'ngài ấy'.

Uông Bác Nguyên tuy rằng đã bị xử lý, nhưng Cố Tân Quân vẫn luôn gắng hết sức lực phơi bày sự tồn tại của Hạ Nam Sơn ông trước mắt 'ngài ấy' đấy thôi, hơn nữa từ khi Úc Uông tranh đấu đến nay, một loạt tranh đấu giữa ông và Cố Tân Quân chỉ e giờ đã khiến 'ngài ấy' ghi nhớ ông trong lòng. Điểm này không cần nhắc đến chuyện gì khác, chỉ cần nhìn mức độ khó khăn trong công việc của ông suốt khoảng thời gian này là đã có thể nhìn ra một hai phần…

Ý định phân chia quyền lực cân bằng này của 'ngài ấy', vốn không cần phải nói thẳng ra đã đương nhiên có người thông minh hiểu được.

Những người thông minh đó, còn không phải phe cánh bên 'ngài ấy' và Uông Bác Nguyên kia ư…

Bàn ăn chỉ có hai người, tiếng nhai nuốt đồ ăn cũng trở nên đặc biệt rõ ràng.

Người già vốn không thèm ăn quá nhiều, Hạ Nam Sơn uống mấy hớp canh, đang muốn buông bát đũa thì tiếng chuông điện thoại bất chợt vang lên. Ông liếc mắt nhìn điện thoại trong phòng khách, lại liếc mắt một cái nhìn Hạ Hải Lâu đang gặm xương sườn..

Hạ Hải Lâu cắn miếng xương thêm mấy cái nữa rồi tự giác đứng dậy đi ra nhấc điện thoại:

"Alo?… Thủ tướng, là thư kí Phương."

Câu đằng sau là nói với Hạ Nam Sơn, trong lúc nói chuyện Hạ Hải Lâu còn nghe thấy tiếng nói trong điện thoại nhắc lại nhấn mạnh một lần nữa:

"Hạ thiếu gia, nói với Thủ tướng, chuyện này rất quan trọng."

"Ồ, đó là chuyện gì?"

Hạ Hải Lâu cắn xương sụn vang lên một tiếng 'rắc'.

Người mới vừa rồi còn lải nhà lải nhải lặp lại một câu nói y chang một con vẹt lập tức biến thành trai ngậm ngọc.

Lúc này Hạ Nam Sơn cũng rời bàn cơm đi tới, Hạ Hải Lâu tẻ ngắt chuyển ống nghe cho Hạ Nam Sơn, bản thân cũng tự tránh sang một bên.

"Chuyện gì?"

Rời khỏi bàn cơm sang đây, Hạ Nam Sơn nhận điện thoại hỏi.

"Tôi biết rồi, cậu nói thẳng đi…"

Có lẽ là im lặng trong khoảng mấy chục giây.

'Đùng!' một tiếng, tiếng động cực lớn phá tan bầu không khí đông cứng. Hạ Hải Lâu vừa mới ngồi xuống ghế dựa cũng sững người, ngạc nhiên quay đầu lại liền thấy người vốn luôn không tỏ rõ vui giận lại quật mạnh điện thoại xuống đất.

— Chuyện gì đã xảy ra?

Hai mươi phút sau, Phương Tự vội vàng bước vào cửa lớn nhà họ Hạ.

Lúc này bàn ăn đã được thu dọn sạch sẽ, bởi vì động tác bất ngờ của Hạ Nam Sơn, Hạ Hải Lâu cũng không đi lên nhà trên mà ngồi trong phòng khách nghe ké, bởi vậy không bao lâu sau hắn đã biết rõ ràng rốt cuộc vừa rồi Hạ Nam Sơn giận tái mặt vì chuyện gì.

— Vẫn là chuyện trong giới chính trị.

— Đây là chuyện về Đới Du Long bị liên lụy ra trong vụ Bành Tùng Bình bị hạ bệ.

"Thủ tướng, lời khai mà Đới Du Long đưa ra với nhân viên điều tra kỉ luật cực kì bất lợi với ngài!"

Phương Tự cũng mặc kệ Hạ Hải Lâu có ngồi bên cạnh hay không, vừa đến đã đi thẳng vào chủ đề. Ông ta cũng mới được người mà Hạ Nam Sơn cài trong ban Kiểm tra Kỉ luật lặng lẽ báo cho vào lúc ăn cơm chiều, đối phương chỉ tùy tiện nhắc cho ông ta mấy điểm như 'Thủ tướng Hạ chỉ thị tôi, chính sách của ngài ấy phải được ưu tiên nhất, toàn bộ những vấn đề khác có thể gạt qua một bên', hay là 'Chúng ta cần phải tập trung toàn bộ lực lượng để phát triển nền kinh tế của Tang Tán, bất kể cản trở nào xuất hiện trên con đường phía trước đều bị coi là phần tử có rắp tâm' vân vân gì đó, lại còn đưa ra ví dụ lúc gã được cử đến Tang Tán đảm nhận chức vụ Thị trưởng và quan chức bị hạ bệ, cũng không bận tâm đến việc mình là kẻ tình nghi số một, dáng vẻ hệt như đã lỡ rồi thì cho hỏng luôn.

Phương Tự đương nhiên là vừa nghe mấy câu ấy đã ứa mồ hôi lạnh, không ăn nổi miếng cơm nào nữa.

Giờ nhớ lại thái độ của Đới Du Long lúc đến đây tìm gặp Hạ Nam Sơn lần trước, có rất nhiều chuyện có thể nhận ra khá rõ ràng: Đới Du Long chạy từ địa phương vào trong kinh thành rõ ràng là vì muốn đến chỗ Hạ Nam Sơn chạy quan hệ mong Hạ Nam Sơn giúp đỡ, vì sao lúc trước gã nói chuyện với Hạ Nam Sơn còn có thể tỏ ra kiên cường như thế, nói trong nói ngoài đều muốn bắt được suy nghĩ của Hạ Nam Sơn? Liệu có phải ngay lúc đó gã cũng đã hiểu rõ mình rất có thể sẽ bị đưa đi điều tra, lại lo lắng Hạ Nam Sơn có thể nhân cơ hội tiêu diệt gã nên mới chặt đứt mọi quan hệ có liên quan đến mình trong vụ Lộ Lâm rồi thậm chí là cả những chuyện khác có liên quan đến Tang Tán – vì thế, trước tiên gã tìm một kẻ bán đứng Hạ Nam Sơn, sau đó lại chạy đến chỗ Hạ Nam Sơn bày ra bộ dáng chó cùng rứt giậu để chọc giận Hạ Nam Sơn, khiến Hạ Nam Sơn ra tay rồi mới đứng đằng sau đẩy một cái. Như vậy đã từ việc 'Có khả năng' biến thành 'Sự thực', gã ngược lại từ bị động biến thành chủ động, trong quá trình bị nhân viên kiểm tra kỉ luật đưa đi điều tra đã thuận thế phun ra từng chuyện của Hạ Nam Sơn, thay kẻ đứng đằng sau dẫn lửa lên người Hạ Nam Sơn, cũng thuận lợi đón lấy sức mạnh của người đó kéo mình ra khỏi chuyện này. Nếu xui xẻo thì vài chục năm sau này sẽ chỉ là một kẻ có tiền; nếu vận may khá hơn chút, nói không chừng gã còn có thể lại làm chức phó Tỉnh trưởng của mình, hô mưa gọi gió thêm dăm ba năm.

Đúng là tính kế hay! Phương Tự thầm nghĩ rồi lại nhìn sắc mặc của Hạ Nam Sơn ngồi bên cạnh.

Lúc trước đã đập hỏng điện thoại, hiện tại Hạ Nam Sơn đã khôi phục sự bình tĩnh nghiêm túc như thường ngày.

Chuyện của Đới Du Long đương nhiên là khiến ông kinh ngạc phẫn nộ, nhưng nghiêm khắc mà nói thì cũng giống như việc 'ngài ấy' có ý định với Cố Tân Quân, tất cả đều không nằm ngoài dự đoán của Hạ Nam Sơn.

Lúc này, không cần cân nhắc nhiều cũng có thể trực tiếp kết luận người đứng phía sau chính là Cố Tân Quân.

Bắt đầu từ lúc ông lập bẫy ép Cố Tân Quân gia nhập vào phe của Uông Bác Nguyên, tranh đấu giữa hai nhà Cố Hạ đã có xu thế gay cấn, thậm chí đây không còn đơn thuần chỉ là vấn đề về lập trường – Đới Du Long chỉ cần còn chút mắt nhìn thì sẽ trực tiếp chạy đi tìm Cố Tân Quân.

Cũng chỉ có Cố Tân Quân là có năng lực và lí do để ra tay giúp gã: Bản thân Đới Du Long là phó Tỉnh trưởng, dù có năng lực nhúng tay vào chuyện trong kinh thành thì cũng không có bao nhiêu lí do để nhúng

tay, ví như bí thư Kỉ ủy Hách Ứng Hùng sắp về hưu, ví như phó Thủ tướng thường vụ Chương Tùng Thiên quản lí mọi chuyện nhưng lại mặc kệ mọi sự, hai người này có lí do gì để bận tâm đến chút chuyện sa cơ vô dụng của Đới Du Long? Đới Du Long nhất định nghĩ thế, có thể đáp lên chỗ nào chính là bắc được cầu lên trời đúng không? Mà những kẻ muốn bận tâm cũng muốn nhúng tay có được bao người có bản lĩnh để ý lại đủ khả năng chen vào?

Cố Tân Quân chính là chờ chỗ đó.

Uông Bác Nguyên kéo Bành Tùng Bình xuống không ngoài dự đoán của mọi người, nhưng Bành Tùng Bình rơi đài lại kéo theo chuyện ở Lộ Lâm đã nằm ngoài dự liệu của ông, sát sau đó là Đới Du Long chạy vào trong kinh thành tìm ông, từng chuyện từng chuyện đều diễn ra quá nhanh. Ông vốn đã định để tâm điều tra một chút xem rốt cuộc trong tay Đới Du Long đang nắm tư liệu gì về ông nhưng cũng không đủ thời gian, đành phải rút củi dưới đáy nồi, đáng tiếc vẫn không phòng nổi đám người liên tục thêm củi đốt lửa.

Hạ Nam Sơn thầm nghĩ trong lòng. Lúc trước ông bức ép Cố Tân Quân sang chỗ Uông Bác Nguyên, tuy là thuận thế nhưng ít nhiều cũng có phần không thể không làm: Thường ủy chỉ có chín chỗ, nếu ông muốn nắm được vị trí đó thì phải chủ động tranh giành, nếu để mặc Cố Tân Quân an ổn lùi xuống lại bình an bước lên, đến lúc Úc Thủy Phong nằm dưới áp lực của các vị lãnh đạo đương nhiệm sẽ lựa chọn vị thần tử lâu năm như ông hay người có quan hệ lại vẫn luôn đi theo lãnh đạo đương nghiệm giống như Cố Tân Quân, điều đó thực sự không thể chắc chắn được.

Ông đương nhiên không thể nào chờ đến lúc đó mới bắt đầu chuẩn bị, vì thế mới đưa ra một loạt kế hoạch lúc trước, bao gồm gây ra vụ tai nạn xe của Vệ Tường Cẩm khiến hai nhà Cố Vệ trở mặt, bao gồm cả việc đẩy Cố Tân Quân vào trận doanh của phe Uông.

Nếu như những kế hoạch này thành công, lợi ích thu được đương nhiên là cực lớn; đáng tiếc kẻ địch bị bức ép lại có thế lực ngang ông, quả như cục nghẹn ở cổ họng khó có thể phòng bị.

"Thủ tướng?"

Có lẽ vì ông tự hỏi quá lâu, Phương Tự ngồi một bên không bình tĩnh nổi mới không kìm được mà lên tiếng hỏi.

Hạ Nam Sơn hơi nâng mắt:

"Cậu thấy thế nào?"

Có thể trở thành trợ lí số một bên cạnh Hạ Nam Sơn, Phương Tự cũng phải lăn lộn giữa súng thật đạn thật, ông ta hơi trầm ngâm một thoáng rồi mới nói:

"Thủ tướng, người để cho Đới Du Long ngang ngược như thể, chỉ e là Cố Tân Quân."

Hạ Nam Sơn không nói gì, ý bảo đối phương tiếp tục nói.

Phương Tự thầm cảm thấy khó giải quyết.

'Ngài ấy' có ý định đề bạt Cố Tân Quân, với Úc Thủy Phong và Hạ Nam Sơn mà nói thì đây là chuyện đương nhiên, nhưng nếu đặt lên người Phương Tự thì vốn là không hề đánh hơi được chút tiếng gió nào.

Cho dù bỏ qua một điểm này tiến thẳng đến thời điểm trước mắt, Cố Tân Quân cũng là một đối thủ khiến người ta cực kì đau đầu, Uông Bác Nguyên tuy đã bị hạ nhưng Cố Tân Quân vẫn không phải chịu bất cứ đả kích nào trong vụ việc này, hơn nữa 'ngài ấy' hiện giờ vẫn còn ở phía trên, nếu 'ngài ấy' vì muốn cân bằng thế lực mà vừa nâng đỡ người của mình, vừa chèn ép người bên phe Úc, vậy thì Cố Tân Quân rất có thể sẽ vì ân oán cá nhân của mình với Hạ Nam cùng ý định của cấp trên mà chết cũng phải cùng kéo Hạ Nam Sơn xuống, hơn nữa còn chỗ hổng bên Đới Du Long –

"Thủ tướng."

Phương Tự cân nhắc một hồi mới lên tiếng.

"Tôi thấy chúng ta nên có tính toán sớm về chuyện này, không thể để mặc Đới Du Long nói lung tung như vậy…"

Lúc này muốn hành động thực ra cũng rất khó xử, mà hiện tại bọn họ đương nhiên không thể để cho Đới Du Long ăn nói bậy bạ như thế, dù sao có một số việc, lúc trước làm là một góc độ, người ở phía sau nhìn vào hoàn toàn có thể ra một góc độ khác; nhưng nếu như làm thật, ai có thể dám chắc rằng Cố Tân Quân không phải đang chờ một chiêu ấy của bọn họ, sau đó biến việc vốn đang là lời đồn trở thành sự thật xác định?

Tình thế thật khó xử. Phương Tự cũng đã cảm nhận được vừa rồi Hạ Nam Sơn giống như bị nghẹn ngay cổ.

Sư tử vồ thỏ còn phải dồn hết sức, huống chi là hổ sói đấu nhau? Chỉ hơi bất cẩn một chút là tức khắc tang mệnh.

Hạ Nam Sơn không lập tức lên tiếng. Ánh mắt ông lướt qua gương mặt Phương Tự, dừng lại trên người Hạ Hải Lâu vẫn im lặng từ đầu đến giờ rồi mới mở miệng tiếp, nhưng không phải nói với Phương Tự mà là với Hạ Hải Lâu:

"Cháu nói thử xem."

Lời này vừa ra Phương Tự đã theo bản năng muốn tiếp lời, cũng may đầu óc ông ta vẫn chưa rối loạn đến mức đó, vừa mở miệng đã ý thức được hướng mắt của Hạ Nam Sơn khác lạ nên vội vàng dừng lại, còn không quên thay đổi tư thế ngồi một chút để che giấu.

"Cháu?"

Hạ Hải Lâu thu hai bàn tay vẫn vắt lên tay vịn sô pha của mình lại, khóe môi mỉm cười khiến người ta cảm thấy có chút nhẹ nhõm, nhưng đuôi lông mày cũng đồng thời nhướn lên giống như một lưỡi dao sắc bén, cắt nát chút nhẹ nhõm thoáng xuất hiện vừa rồi.

"Cháu cảm thấy hành động của Cố Tân Quân rất thú vị."

Lời này có ý gì? Đáy lòng Phương Tự hơi xao động, lại nghe thấy giọng nói của Hạ Nam Sơn:

"Tiểu Phương, cậu nghĩ thế nào?"

Có một câu nói đầy ý nghĩa hàm xúc của Hạ Hải Lâu trước đó, Phương Tự lại càng không dám trả lời tùy tiện, ông cũng không còn bận tâm đến lời giải đáp của Hạ Nam Sơn nữa, thực sự tỉnh táo lại suy nghĩ cẩn thận từ đầu đến cuối chuyện này vài lượt mới nhíu mày nói:

"Thủ tướng, tôi cảm thấy Cố Tân Quân đứng đằng sau gây khó dễ, chỉ e là muốn dồn sức cho lần đấu cuối cùng…"

Hạ Nam Sơn thầm thở dài một tiếng trong lòng.

Liên kết với Đới Du Long rồi đến thời khắc mấu chốt mới 'đúng lúc' cho ông biết, hành động lần này của Cố Tân Quân, giống như Hạ Hải Lâu đã nói, rất thú vị.

Còn theo như lời Phương Tự, đối phương muốn dồn sức vào lần đấu cuối cùng – tính cách của Cố Tân Quân là loại nào? Cẩn thận lại cương quyết; hơn nữa, Cố Tân Quân đã được 'ngài ấy' coi trọng đến mức muốn đề bạt lên thường ủy, cho dù ông và Cố Tân Quân thực sự có thù giết vợ cướp con, Cố Tân Quân dưới tình thế lớn Uông Bác Nguyên bị hạ bệ và Úc Thủy Phong bước lên này cũng sẽ nhẫn nhịn, nhịn đến khi kì tuyển cử chấm dứt, nhịn đến khi bản thân bước lên làm thường ủy, sau đó mới dựa vào lời nói và quyền lực của mình, cùng 'ngài ấy' để lại một lực lượng khác để lật đổ Hạ Nam Sơn ông.

Đấu một lần cuối cùng, hiện giờ Cố Tân Quân đang kiên cường đấu cái gì?

Nếu nghĩ lui lại một chút, giả sử Cố Tân Quân thực sự là muốn kéo ông cùng chết, vậy chuyện của Đới Du Long lần này không tránh khỏi quá qua loa sơ sảy, dựa vào thủ đoạn của Cố Tân Quân, cho dù không thể bắt ông giống như Uông Bác Nguyên túm Bành Tùng Bình thì ít nhất cũng sẽ che giấu chặt chẽ mọi chuyện đến tận khoảnh khắc cuối trước khi bùng nổ, như thế mới có thể đánh cho ông trở tay không kịp, nhanh chóng chấm dứt mọi chuyện ngay trước khi bắt đầu tuyển cử.

Nhưng hiện giờ không dựa vào cả hai bên, ý Cố Tân Quân là…

Hạ Nam Sơn đưa tay xoa xoa đầu chiếc gậy chống của mình, làm bạn với nhau đã nhiều năm, cho dù ông nhắm mắt lại cũng có thể nói ra rõ ràng nơi nào có vết lõm xuống, chỗ nào có vết nứt ra, hoa văn ở chỗ nào bò sang chỗ nào –

Ông đoán được ý của Cố Tân Quân, vậy nên không thể không kinh ngạc, không thể không thán phục.

Về những mặt khác, đây không phải là lần đầu tiên ông cảm thấy tiếc hận vì Hạ Hải Lâu không thể bước vào, nhưng lại là lần đầu tiên ông thấy tiếc nuối đến thế.

Thằng nhóc thối này, đầu óc nhanh nhạy, ánh mắt cũng đủ sắc bén.

Đáng tiếc là chạy trốn cũng nhanh nữa, không biết cách dừng lại cũng không có ích gì.

Chuyện của Đới Du Long rất trùng hợp, trùng hợp đến mức khiến ông cảm thấy hoài nghi.

Cố Tân Quân muốn ông biết trong tay ông ta có quân bài này, nhưng vì sao Cố Tân Quân lại muốn cho ông biết chứ?

Bởi vì Cố Tân Quân muốn lùi lại.

Không chỉ bản thân ông ta muốn lùi, mà còn muốn kéo ông cùng lùi xuống.

Việc này đã giúp Cố Tân Quân đạt được suy nghĩ ban đầu: An ổn tránh né đầu sóng ngọn gió, sau đó lại an ổn bước lên theo lãnh đạo đương nhiệm.

Mà đối với ông, đây cũng là thời cơ thích hợp để tránh khỏi ánh mắt của 'ngài ấy', bảo toàn bản thân dưới sự tiến công của cả 'ngài ấy' và phe Úc.

Nếu ông không đồng ý thì sao?

Như vậy với Cố Tân Quân mà nói, Đới Du Long trong tay ông ta chính là quân cờ để lấy lòng 'ngài ấy', nhưng lại là lá bùa lấy mạng ông. Tuy nhiên, ông ta cũng phải lựa chọn, đợi Úc Thủy Phong bước lên đài cao, tương lai của ông ta như thế nào cũng rất khó nói.

Đối với ông lại càng đơn giản hơn, 'ngài ấy' ngứa mắt ông, Cố Tân Quân nắm được nhược điểm của ông trong tay, cho dù chưa được mấy ngày, nhưng nếu muốn chống đỡ thì chưa chắc đã chống nổi, mà Chủ tịch Úc đứng sau chưa chắc đã xuất ra lực lượng lớn nhất để bảo vệ ông…

Đối phương đã đưa ra đề bài, giờ chỉ chờ đáp án của ông.

Hạ Nam Sơn siết nhẹ bàn tay đang chống gậy một cái, thoáng khựng lại.

Màn kịch lớn quanh co lòng vòng đã hơn nửa năm, có lẽ thực sự đến lúc kết thúc rồi.

Ngày 13 tháng 9 năm 2013, kì tuyển cử nhiệm kì mới chính thức bắt đầu, trong sảnh đường trang nghiêm diễn ra đại hội Nhân dân, tấm thảm màu đỏ tươi cùng những hàng nam nữ đại biểu đứng đầy phía sau các dãy bàn dài màu cà phê, trên đỉnh cao nhất ở giữa là hình ngôi sao năm cánh màu vàng kim rực rỡ lấp lánh. Xung quanh năm cánh sao, từng ngọn đèn sáng rực phát sáng quanh chiếc khung được tạo hình thành đóa hoa sáng rọi.

Trong căn phòng tổ chức đại hội có treo những tấm màn che đỏ thắm trang nghiêm lộng lẫy, tượng trưng cho lòng nhiệt tình và sự kiên định. Xung quanh đài Chủ tịch là một biển hoa, hoa mẫu đơn đỏ, hoa cúc vàng tươi, mã tiên hồng phấn được sắp thành hàng đang khoe sắc rực rỡ.

Tiếng hát quốc ca kết thúc, lễ tưởng niệm cũng xong, thường ủy Cục Chính trị đứng trên đài Chủ tịch, thủ tướng Thẩm Hữu Xương cầm bản diễn thuyết cất lời:

"Kính chào các vị đại biểu, hôm nay số đại biểu tham gia hội nghị Đại hội Nhân dân Trung ương là 2213 người, đại biểu đặc biệt có 57 người, tổng cộng là 2270 người, có 42 người xin nghỉ ốm, 2228 người có mặt. Đại hội hôm nay có rất nhiều bạn bè ngoài Đảng cùng những người có trách nhiệm hữu quan cùng dự thính, chúng ta hãy cùng chào đón họ."

"Giờ, xin mời đồng chí Khâu Trung Tắc, đại biểu thứ mười bảy thuộc Ủy ban Chấp hành Trung ương bước lên báo cáo với Đại hội!"

Nghi lễ khai mạc kì tuyển cử cho nhiệm kì mới kéo dài liên tục từ chín giờ sáng ngày 13 đến hơn mười giờ rưỡi.

Buổi khai mạc này, Cố Trầm Chu không ngồi nhà xem, Hạ Hải Lâu cũng vậy.

Hạ Hải Lâu tìm được Cố Trầm Chu ở bên cạnh dòng suối trên đỉnh núi Thiên Hương.

Đây là một buổi sớm trời trong quang đãng, phần còn lại của đợt khí lạnh trước đó đã rời xa thành phố cùng những tòa nhà cao ốc, nhưng trên đỉnh núi cách xa vùng nội thành vẫn có thể cảm nhận được vài phần.

Gió lạnh thổi vù vù khiến đám lá cây phát ra tiếng động giống như tiếng lá thông reo vui, đôi lúc lại tựa tiếng thở than của oán phụ lẩn quất bên tai. Hạ Hải Lâu kéo lại cổ áo, đạp lên đám lá rụng lẫn bùn đất phát ra tiếng sột soạt, đi đến bên cạnh Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu đang ngồi cạnh vách đá trên đỉnh núi.

Anh ngồi ngay xuống mặt đất đầy bụi bặm, một chân gập lên đạp xuống nền đất, một chân khác thò ra bên mép núi buông thõng giữa không trung.

Hạ Hải Lâu đứng bên cạnh Cố Trầm Chu, nhìn ra phía xa xa theo ánh mắt của đối phương: Dưới bầu trời xanh thẳm, đầu tiên là một mảnh xanh ngắt của cây cối đập thẳng vào mắt, tiếp đó màu lục dần biến mất, đường thẳng màu xám xuất hiện trong tầm nhìn, xe cộ, người đi đường, cột điện, những ngôi nhà trệt thấp bé, sau đó là dòng xe cộ dần tăng lên rồi biến nhỏ đi, những tòa nhà cao tầng chậm rãi trở nên dày đặc hơn, rồi đến trái phải trước sau, liền kề san sát, đủ loại kiểu dáng, tất cả đều là những tòa kiến trúc có chiều cao và hình dạng khác nhau.

Liếc mắt nhìn một cái đã đủ để thu hết nửa kinh thành vào đáy mắt.

Hạ Hải Lâu bắt chước Cố Trầm Chu dứt khoát ngồi xuống đất, hắn rút hai điếu thuốc, tự cầm lấy một điếu rồi đưa điếu còn lại cho Cố Trầm Chu, lại thuận tay kéo chiếc kính gá trên vành tai Cố Trầm Chu mà thường ngày không hề thấy anh đeo.

Cố Trầm Chu hơi nghiêng đầu, không phải tránh né Hạ Hải Lâu mà là để kính mắt được đối phương tháo xuống dễ dàng hơn: Mắt anh gần như là giả cận thị, độ mắt rất thấp dù không đeo kính mắt cũng không thành vấn đề, hôm nay chỉ là bất chợt có hứng – giống như việc anh bỏ qua không xem buổi khai mạc mà lại đột nhiên hứng khởi chạy đến nơi này ngắm nhìn phong cảnh ở phía xa xa vậy.

Hạ Hải Lâu ngắm nghía chiếc kính mắt trong tay, gọng kính màu đen dài mảnh, thấu kính rất mỏng. Hắn đeo thử thì quả nhiên không có cảm giác gì, sau đó hắn gỡ xuống rồi nhìn nhìn Cố Trầm Chu ngồi bên cạnh, gương mặt chợt hiện lên vẻ cổ quái:

"Anh có từng nhìn thấy dáng vẻ đeo kính mắt của chính mình không?"

Cố Trầm Chu nhướn mày:

"Cậu nói xem?"

Hạ Hải Lâu cũng biết bản thân đang nói nhảm, dù sao trọng điểm cũng không nằm trong việc này, hắn như cười như không đáp:

"Nếu tôi là anh tôi sẽ không đeo, giống hệt như học sinh trung học ấy!"

Khóe miệng Cố Trầm Chu hơi nhếch lên, cầm lấy điếu thuốc Hạ Hải Lâu đưa qua.

Không giống như cảm thấy thú vị nhưng cũng không tỏ vẻ phiền chán. Hạ Hải Lâu ngồi bên cạnh thầm nghĩ như vậy, đồng thời cũng móc chiếc bật lửa trong túi áo đưa sang –nhưng lúc này Cố Trầm Chu đã châm thuốc.

Hạ Hải Lâu lập tức cất chiếc bật lửa của mình đi, nhưng ngón tay lại kẹp điếu thuốc đưa qua.

Cố Trầm Chu nhìn hắn một cái, cắn điếu thuốc trực tiếp nghiêng đầu qua, dùng đầu thuốc lá của mình kề sát đầu điếu thuốc trên tay Hạ Hải Lâu rồi rít một hơi.

Chút ánh lửa lóe lên.

Làn khói quấn quít quanh ngón tay Hạ Hải Lâu, thản nhiên phất nhẹ qua một cái, ngón tay không có cảm giác gì nhưng ***g ngực lại giống như bị móng vuốt của một con mèo thình lình cào một nhát.

Hạ Hải Lâu choáng váng hồi lâu mãi sau mới định thần lại, hắn lập tức thầm chửi thề một câu trong lòng.

F*ck!

Chuyện gì xảy ra thế?

Là mắt hắn có hột, hay do đầu Cố Trầm Chu vừa bị đập vào đâu?

Đối phương cắn điếu thuốc, đột nhiên nghiêng đầu qua dùng đầu thuốc đang cháy của mình châm thuốc cho hắn?

Hắn vừa khiếp sợ hoang mang trước động tác của Cố Trầm Chu, lại vừa đau lòng tiếc nuối đến mức cảm giác trái tim cũng thắt lại: Nếu sớm biết đối phương sẽ dùng cách này để châm thuốc, vừa rồi hắn đã trực tiếp cắn điếu thuốc trong miệng rồi nghiêng qua!

Trạng thái hiện giờ cũng thật kì diệu: Với thân phận của Hạ Hải Lâu, bình thường hắn muốn tìm ai, chơi trò mới lạ gì mà không được? Cuộc sống hoang đường lúc trước chính là minh chứng tốt nhất. Nhưng từ sau khi Cố Trầm Chu xuất hiện, thứ hắn càng không chiếm được lại càng muốn có, thứ hắn càng muốn có lại càng không chiếm được, non nửa năm đã trôi qua khiến kẻ đã lâu lắm không được ăn thịt như hắn chỉ liếc mắt nhìn thấy chút vụn thịt đã kích động…

Cách trả thù của Hạ Hải Lâu là dùng răng nanh nghiến chặt điếu thuốc trong miệng, cố gắng đè nén trái tim ngu xuẩn đang nhảy nhót điên cuồng trong ***g ngực lại rồi nói với Cố Trầm Chu:

“Hòa nhau?”

Cố Trầm Chu cắn điếu thuốc phun ra một hơi khói, ánh mắt vẫn nhìn về phương xa như trước:

“Hòa.”

“Bất ngờ ha.”

Hạ Hải Lâu nói một lời hai nghĩa, ý nói kết quả đánh cuộc của bọn họ, cũng ám chỉ sự hợp tác của Cố Tân Quân và Hạ Nam Sơn.

“Trong dự kiến.”

Cố Trầm Chu cười khẽ, trả lời đối phương nhưng cũng là trả lời chính mình.

Trong dự kiến cơ đấy.

Từ khi hai người thỏa thuận đánh cược, từ lúc Cố Tân Quân bị ép phải gia nhập vào phe Uông, từ khoảnh khắc anh tìm được hung thủ muốn sát hại Vệ Tường Cẩm nhờ cảnh trong mơ, từ ngày anh vừa trở về từ nước ngoài –

Từ rất rất sớm, anh đã có suy nghĩ như thế.

Từ mơ hồ đến cụ thể, hoàn thành từng giọt từng giọt một.

“Chúc mừng hợp tác?”

Hạ Hải Lâu đưa một bàn tay ra với Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu nhìn bàn tay được đưa đến trước mặt mình vài giây.

Vài giây sau, khóe môi anh cong lên để lộ một nụ cười mỉm có phần cổ quái đan xen thêm chút phức tạp.

“Đương nhiên.”

Anh đáp. Ánh mắt lướt qua bầu trời cùng dãy núi, lướt qua cây cối rồi lướt qua ngã tư đường, giống như một cánh chim cô đơn bay vọt lên lao vào trong thành phố tráng lệ cách đó không xa.

“Hợp tác vui vẻ.”

Sau đó anh vươn tay.

Hai bàn tay siết chặt.

Điện báo ngày 19 tháng 9 trên mạng Tân Hoa trong kinh thành (phóng viên: Tôn Chính Lôi, Vương Lập Minh) viết: Tổng bí thư Trung ương của Đảng mới trúng cử nhậm chức– Úc Thủy Phong – cùng thường ủy Cục Chính trị Chương Tùng Thiên, Triệu Thư Lâm, Tần Nhiên Lập, Hạ Song Hải, Nguyễn Bảo Đức, Đặng Bằng Sơn, Trình Như Đông và Cù Hạ Nhạc, buổi sáng hôm nay đã có buổi gặp mặt phỏng vấn cùng mười tám phóng viên trong ngoài nước tại phòng khách của tòa nhà tổ chức Đại hội Nhân dân.

=====

Tác giả có lời muốn nói:

Kéo dài thật lâu cuối cùng cũng viết xong màn đấu đá chính trị này rồi, tuy rằng vẫn còn tì vết và khuyết điểm nhưng vẫn trực tiếp mở ra cho chúng ta một trang sách mới trong lịch sử đi!

Hợp tác – đối đầu rồi lại đối đầu – hợp tác, bất kể là ngài Hạ có ưu thế hơn trước hay là ngài Cố sau này đấu với ngài Hạ, hay là Uông Bác Nguyên hoặc Úc Thủy Phong, trong lần tranh đấu này bọn họ đều là những diễn viên xiếc đi trên dây lơ lửng giữa không trung, ngài Cố kiêng dè phe Úc hơn một chút, ngài Hạ cũng e ngại nhà lãnh đạo đương nhiệm khá nhiều, mỗi người đều cẩn thận cân bằng các thế lực xung quanh, cố gắng bộc lộ hết mọi thủ đoạn để tiến lên!

Vì sao đến thời điểm cuối cùng ngài Hạ và ngài Cố lại lựa chọn hợp tác, trong truyện đã giải thích rất rõ nên không cần nhiều lời thêm.

Ngược lại là lúc truyện đã diễn biến, có một người bạn nói với tôi, nếu cp của truyện này là ngài Cố và ngài Hạ thì sao? Tôi đáp, như vậy thật sự sẽ là 'Bước lên đỉnh cao, mỉm cười ngắm phong cảnh non sông. Cùng nắm nay lại cùng sóng vai, ngắm trời yên biển lặng, cả đất nước yên bình'.

Sau đó hai người sẽ cùng nhau bật cười rồi nói vài chuyện ngớ ngẩn phá hỏng không khí.

Thoải mái chút vậy thôi, giờ nói lại chuyện chính:

Trước khi viết truyện này tôi vẫn luôn cảm thấy Đại hội thứ mười lăm, mười sáu, mười bảy hay mười tám gì đó cách mình rất ra. Sau khi viết, tùy tiện bịa ra một lễ khai mạc cho Đại hội lần thứ mười bảy thì cảm xúc lại bất chợt tuôn ra ào ạt.

Ví như lúc tiện tay vẽ nên một buổi khai mạc Đại hội lần thứ mười bảy liền nghe thấy câu: 'Trung Quốc hiện nay đang diễn ra sự cải sách rộng khắp sâu sắc, thời cơ chưa từng có, thách thức cũng chưa từng có'.

Ngay từ lúc bắt đầu đến giờ, đất nước ta có rất nhiều thiếu hụt cũng có rất nhiều thay đổi. Chúng ta bất đắc dĩ, oán giận, phẫn nộ.

Nhưng từ thế hệ cha mẹ chúng ta đến thế hệ hiện giờ của chúng ta, quay đầu lại nhìn mới thấy đất nước ta đang nhanh chóng phát triển, nhân dân ta ngày càng giàu có.

Tôi tin tưởng, chắc chắn cũng có rất nhiều người cũng sẽ tin tưởng, đất nước ta sẽ tiếp tục trở nên tốt đẹp hơn rất nhiều.

Phần còn lại của truyện sẽ là màn tương thân tương ái của Khốn kiếp và Tôm hùm xDD.

[Nghe nói ngày X tháng X năm X sau này]

Hạ Hải Lâu nằm trên giường bệnh, Cố Trầm Chu cũng ở trên giường bệnh bên cạnh.

Cố Trầm Chu cau mày hỏi người vừa mới tỉnh lại:

"Cảm thấy thế nào?"

"Rất tệ."

Hạ Hải Lâu đánh giá tình trạng thân thể một lát, thành thực trả lời.

Qua một buổi tối, đầu tóc Cố Trầm Chu vẫn hơi rối bời, quần áo trên người anh vốn vẫn chưa thay, mấy nếp gấp trên áo khác còn dính đầy bùn đất:

"Bị tảng đá đập vào đầu không tệ thế nào được, rốt cuộc là cậu muốn làm gì? F*ck, một cục gạch còn không đập chết cậu được –"

Hạ Hải Lâu cười nhạo:

"Nếu không phải anh ở đó thì tôi đâu có điên mà chạy đến. Người ta yêu ai yêu cả đường đi, tôi là vì người mình yêu mà chạy đi cứu tình địch, cảm động không?"

Ánh mắt Cố Trầm Chu di chuyển lên gương mặt của Hạ Hải Lâu:

"Cậu cảm thấy đáp án của tôi sẽ thay đổi?"

Hạ Hải Lâu vừa mới tỉnh lại nên tinh thần không được tỉnh táo lắm, tựa vào gối đầu có phần mệt nhọc nói:

"Này thì là gì, không sợ, anh chờ xem tôi đợi lúc nào đó cầm cục gạch đến đập bể đầu anh ta kiếm chút lời lãi…"

Cố Trầm Chu:

"…"

Lát sau mới lên tiếng.

"Nói chuyện với cậu đúng là càng ngày càng khiến người ta chán ghét."

Hạ Hải Lâu cười rộ lên:

"Nhưng mỗi câu đều là lời tôi muốn nói với anh…"

Âm cuối của hắn đột nhiên trở nên không rõ ràng. Trong tầm mắt, gương mặt quen thuộc chậm rãi đến gần hắn, lại khiến đường nhìn của hắn trở nên mơ hồ.

Đôi môi khô khốc được người chạm nhẹ lên, va chạm giống như chuồn chuồn lướt qua, dịu dàng lại mềm mại.

Sau đó cảm xúc nóng ướt xuất hiện trên khóe môi hắn, tiếp đó là hôn môi mút vào từng chút từng chút một, hắn cảm thấy mỗi một tấc trên môi mình, mỗi một chỗ rách nứt ra đều được người kia cẩn thận ngậm vào miệng liếm láp, hơi ấm trên thân thể cũng truyền sang.

Hạ Hải Lâu mê đi.

Giống như có một đám mây màu trắng đột nhiên xuất hiện quanh người hắn, chậm rãi bồng bềnh tản ra bốn phía rồi vây kín hắn bên trong.

Hình như Cố Trầm Chu chủ động hôn hắn.

Hình như còn làm thêm rất nhiều việc khác như xoa xoa nắn nắn…

Nhưng đám mây tụ lại càng lúc càng nhiều, một ít nâng đầu hắn, một ít bao lấy tứ chi hắn, còn có một hai đóa rơi từ trên trần nhà xuống, bướng bỉnh va một hai cái trên ***g ngực hắn.

Hạ Hải Lâu hưởng thụ, hưởng thụ, hưởng thụ, mơ hồ, mơ hồ, mơ hồ…

"Này…"

Một lúc thật lâu, sau khi Cố Trầm Chu chấm dứt nụ hôn kéo dài năm phút đồng hồ, Hạ Hải Lâu cuối cùng cũng thoát khỏi trạng thái mơ màng phấn khởi không thôi, tinh thần sáng láng, hai mắt rạng rỡ:

"Lần sau chúng ta chơi – [giản lược ba trăm từ mô tả SM] –"

Cố:

"…"

100. Chương 100: Không Thể Nhịn Được Nữa

Khoảng cuối tháng Mười một gần tháng Mười hai, phương Bắc vừa đổ một trận tuyết lớn, khắp mọi nơi từ đường phố đến những ngọn cây đều đọng bông tuyết cùng vụn băng phản chiếu lại ánh mặt trời rạng rỡ. Nhưng cùng lúc đó, ở một khu đất ở phía Nam rất gần phương Bắc chỉ cách một con sông, những người đàn ông khỏe mạnh vạm vỡ đi trên đường, trong thời tiết ấm áp mấy ngày nay thậm chí còn phần lớn vẫn mặc quần áo mùa hè.

Thôn Thanh Tuyền ở Hoài Nam chính là một nơi như vậy.

Thôn làng nho nhỏ này có khoảng gần trăm nhân khẩu, phần lớn đều có vẻ lạnh lẽo vắng ngắt nhưng giờ phút này lại tỏa ra khí thế ngất trời: Một đội công nhân đi ngang qua đầu thôn, những máy móc cỡ lớn đã bắt đầu thi công ở địa điểm chỉ định, bụi đất bay đầy trời, tiếng máy móc ầm vang cùng tiếng gà vịt hoảng hốt kêu to hòa trộn vào với nhau, ầm ĩ đến mức khiến người ta đau cả đầu.

Nhưng giờ phút này, người thực sự cảm thấy đau đầu ở đây cũng chỉ có Hạ Hải Lâu vừa mới đi từ trên núi xuống.

Thẳng thắn mà nói, Hạ Hải Lâu thật tình cảm thấy cực kì nhàm chán.

Hắn đứng ở khúc quanh cuối cùng trên sườn núi nhìn hai đứa trẻ trong thôn mặc quần áo màu sắc rực rỡ một trước một sau chạy từ dưới lên; nhìn phần lớn người trong thôn vẫn chăm chỉ đứng cạnh công trường chỉ trỏ không biết mệt mỏi giống hai ngày trước; còn cả Cố Trầm Chu bất giác bị người ta vây thành một vòng tròn xung quanh đang đội mũ bảo hộ nói chuyện với trưởng thôn…

Hắn thu tầm mắt lại, đứng trên cao quét mắt đảo một lượt khắp toàn bộ thôn xóm, mỗi một chỗ đều được thu lại hết từ cái chạm mắt đầu tiên:

Vách núi hai bên thôn, cây táo ở cuối thôn, khe núi dẫn đến ngọn núi nhỏ phía bên kia, còn cả những căn nhà nhỏ bị tầng tầng cây cối cùng vách núi che khuất.

Thôn Thanh Tuyền, huyện Thanh Hương.

Lần thứ hai.

Trong vòng một năm, quay về lần thứ hai… Chỉ vì cùng một người.

Đứng cạnh máy ủi đất vài ngày liên tục, giọng nói của Cố Trầm Chu đã có phần nghèn nghẹt.

Anh cầm bản vẽ thi công không hề phiền chán giảng giải hết lần này đến lần khác rất nhiều câu hỏi lặp đi lặp lại của vị trưởng thôn già:

"Trưởng thôn Chu, theo quy hoạch của chúng tôi là sẽ làm đường trước nhưng chưa cần phải xây hoàn thiện hẳn, tạm thời để xe có thể lưu thông vững vàng là được. Như vậy những người buôn bán từ bên ngoài cũng có thể đưa quả Em bé ra ngoài."

Thôn Thanh Tuyền là quê cũ của Hạ Hải Lâu, chỉ khoảng nửa năm trước, Cố Trầm Chu từng bởi vì điều tra người đứng phía sau vụ tai nạn xe cộ của Vệ Tường Cẩm mà cố ý đến đây một chuyến, kết quả là ngoại trừ xảy ra vụ việc đất đá trôi nhân tạo không quá thú vị cùng với Hạ Hải Lâu ra thì chỉ lãng phí thời gian vài ngày.

Nhưng sự lãng phí thời gian lúc đó đặt vào thời điểm hiện tại thì chưa chắc đã là lãng phí: Trong khoảng thời gian ấy, bởi vì anh không có bao nhiêu đầu mối nên sau khi đến đây đã điều tra qua mọi mặt của thôn Thanh Tuyền và huyện Thanh Hương một lần, quan chức đương nhiệm, phương hướng phát triển kinh tế chủ yếu cũng địa hình và đặc sản ở xung quanh một lượt – ví dụ như quả Em bé nhiều đến thừa thãi ở thôn Thanh Tuyền mà anh được ăn khi đến huyện Thanh Hương lần trước.

Quả Em bé là cách gọi của người ở đây, thực ra đó là một loại mận đột biến, vị rất ngọt lành lại không chua xót giống loại mận bán trong thành phố, có lẽ là nhờ vào khung cảnh không bị ô nhiễm ở nơi này.

Lần trước khi đến đây, lúc Cố Trầm Chu nói chuyện phiếm với Hạ Hải Lâu còn nói quả Em bé cũng có thể là một cách làm giàu nếu đưa ra ngoài tiêu thụ — đây đương nhiên cũng chỉ là nói cho có, khi ấy toàn bộ

tâm lực của anh đều đặt trên việc điều tra vụ tai nạn xe cộ của Vệ Tường Cẩm – nhưng không ngờ là, sau Đại hội thứ mười tám, Cố Tân Quân và Hạ Nam Sơn được Trung ương phái ra ngoài lần lượt nhậm chức bí thư Tỉnh ủy ở Dương Hoài và Phúc Huy, hai tỉnh này vừa khéo kề sát nhau, trong đó thôn Thanh Tuyền nằm ở tỉnh Dương Hoài.

Lần này, Cố Trầm Chu vừa mới bước vào cục Chiêu Thương không bao lâu đã nghĩ đến nơi này, đúng lúc ấy trong cục ở tỉnh chuẩn bị phái nhân viên ra bên ngoài, trong ấy có một vị trí phó Chủ nhiệm của cục Chiêu thương ở huyện Thanh Hương, anh liền dứt khoát nắm lấy cơ hội, xin điều chuyển từ trong tỉnh lị xuống địa phương.

Đằng trước có một chữ 'phó', trên dưới đều vừa đủ.

Vị trí phó Chủ nhiệm tuy rằng không có được bao nhiêu thực quyền nhưng muốn tiếp nhận một thôn nghèo khổ bị huyện bỏ rơi thì vẫn thừa sức. Chỉ trong thời gian vỏn vẹn nửa tháng được điều đến đây, Cố Trầm Chu đã khiến cho đặc sản của thôn Thanh Tuyền xuất hiện trên bàn tiệc của quan chức trong tỉnh, tiếp theo đương nhiên là có người làm ăn có cái mũi nhạy bén ngửi được hương quả trong gió tìm đến.

Một khi đã bắt đầu xác lập hạng mục kinh tế, việc kêu gọi đầu tư vào con đường thông ra ngoài thôn Thanh Tuyền tự nhiên cũng có người đến theo.

Vừa để giúp hạng mục kinh tế này phát triển, lại cũng có tác dụng phòng ngừa thế đất lở trên núi… Đến tận bây giờ, trong lòng Cố Trầm Chu vẫn tồn tại một chút bóng ma mỗi khi nghĩ đến vụ lở đất lần trước.

Cuộc trò chuyện giữa anh và trưởng thôn vẫn đang tiếp tục.

"Quả Em bé… Toàn bộ mọi người trong thôn Thanh Tuyền đã tổ chức nhân giống nó, ông chủ Phương đã kí hợp đồng với người dân trong thôn, các hạng mục ghi trên hợp đồng đều được viết rất rõ ràng."

"Khoản dự kia chiều nay cũng sẽ được đưa đến, lúc ấy phải nhờ bác phân phối."

"Đúng thế, khoản dự chi ấy có thể để tự mọi người sắp xếp, chỉ cần có thể hoàn thành hợp đồng với ông chủ Phương, cung cấp cho ông ấy đầy đủ số lượng có trong thôn Thanh Tuyền thì sẽ không có vấn đề gì."

Mặt trời hiện tại đã lên đến giữa bầu trời, tiếng xe lu ầm vang cuối cùng cũng ngừng lại.

Vị trưởng thôn già có được đáp án vừa lòng một lần nữa tạm thời rời đi, Cố Trầm Chu khô rát cả miệng rời khỏi công trường, vừa mới đi vào trong thôn thì tiếng chào đón 'Chào Chủ nhiệm Tiểu Cố' đã liên tục vang lên.

Cố Trầm Chu dọc một đường đi luôn mỉm cười gật đầu đáp lại, giữa đường về còn nói hai câu với một người phụ nữ trung niên đang vỗ về đầu của bé con năm tuổi nhà mình, lát sau bé con dùng cả hai tay bê một cốcnước ấm bịch bịch chạy đến trước mặt Cố Trầm Chu:

"Anh ơi, uống nước."

Cố Trầm Chu khom người mỉm cười vỗ nhẹ lên đầu bé, sau đó đón lấy cốc nước:

"Cảm ơn bé."

Rồi uống một hơi cạn sạch.

Lúc này Hạ Hải Lâu cũng đi từ trên núi xuống, hắn đi đến bên cạnh Cố Trầm Chu, nhìn lướt qua hai bàn tay bẩn thỉu của đứa bé rồi lại nhìn lướt qua bụi bặm cùng vệt nước bùn dính trên quần áo Cố Trầm Chu, hai tay đút trong túi quần, ngáp một cái vô cùng nhàm chán.

Trong thôn nhỏ chỉ có khoảng một trăm người thì đừng nói khách sạn, tiệm cơm cũng chẳng có lấy một.Cửa hàng duy nhất được mở ở đây chính là cửa hàng tạp hóa do nhà trưởng thôn kinh doanh, chỉ bán ít nến, chổi cùng dầu, muối, tương, dấm chua và vài loại vật phẩm thường dùng hàng ngày.

Trong thời gian hai ngày liên tục, Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu bám theo anh đến đây đều ăn cơm trong nhà trưởng thôn, hôm nay cũng không ngoại lệ, hai người ăn cơm trưa xong thì trưởng thôn Chu lập tức đưa cho Cố Trầm Chu một điếu thuốc, tư thái là muốn nói chuyện phiếm:

"Chủ nhiệm Cố này, cậu nói xem bao giờ thì ông chủ Phương sẽ đến đây?"

Ngoại trừ ngày đầu tiên là đến thăm dò thực địa đến lúc trời quá muộn nên không thể quay về huyện Thanh Hương ra, bắt đầu từ ngày hôm sau đến giờ thì Cố Trầm Chu đều là bị đối phương cố ép giữ lại, anh cũng hiểu được lo lắng trong lòng vị trưởng thôn già nên cũng dứt khoát ở lại luôn, vừa giảng giải cặn kẽ cho họ về hợp đồng mà bọn họ cần kí, vừa cùng ông chờ đợi khoản dự chi sẽ đến vào chiều nay kia.

Hiện tại nghe được câu hỏi của vị trưởng thôn, Cố Trầm Chu cười đáp:

"Chắc khoảng ba bốn giờ chiều nay đi, con đường này hơi khó đi, có thể sẽ muộn hơn chút nữa."

Nói xong câu đó, anh cũng không đợi vị trưởng thôn già nói thêm gì mà tiếp tục:

"Tôi đi nghỉ ngơi một lát trước, buổi chiều sẽ cùng đợi khoản tiền này với bác."

Trưởng thôn Chu lập tức vui vẻ lên nhiều, cũng không lôi kéo Cố Trầm Chu nói chuyện nữa mà lưu loát đứng dậy chạy đi tìm người phụ trách đội công nhân thi công đang sửa đường, thêm vào phí tổn đào thêm một cái ao cá nữa ở trong thôn.

Cố Trầm Chu bẻ gập điếu thuốc còn chưa châm đầu trong lòng bàn tay rồi rời khỏi nhà trưởng thôn, đi một đoạn đến căn nhà trệt cách đó không xa, còn chưa bước vào cửa đã thấy Hạ Hải Lâu đang tựa bên cửa sổ rít thuốc liên tục.

Mép bên dưới của cánh cửa gỗ cũ kĩ đã mục nát, khoảnh khắc cánh cửa bị đẩy ra còn có một con chuột chạy lướt qua sát bên chân trái Cố Trầm Chu ra ngoài.

Cố Trầm Chu đi đến bên cạnh chiếc giường cứng rắn của mình, cầm áo khoác lên lục lọi một lát rồi móc một thanh chocolate ra ném cho người đứng bên cạnh cửa sổ.

Hạ Hải Lâu vung tay đón được, nhìn xem thứ trong tay là gì thì vẻ mặt của hắn liền trùng khớp với loại vẻ mặt mà Cố Trầm Chu đã dự đoán trong lòng: Đó là một loại thần thái ghét bỏ, tức giận nhưng lại không thể làm gì được.

"Hôm qua là bánh vừng còn hôm nay là chocolate."

Hắn hầm hè văng tục một câu.

"Sao toàn đồ ngọt thế?"

"Cậu nên biết ơn vì em trai tôi còn có thói quen ăn đồ ngọt."

Cố Trầm Chu lạnh nhạt đáp, mấy thứ này đều là do Cố Chính Gia bỏ quên lại lúc lén lục lọi trong xe anh, bằng không Hạ Hải Lâu thực sự chỉ có thể đi cắn quả dại khắp núi đồi giống như một con khỉ.

Nhắc đến đây thì Hạ Hải Lâu chỉ vì đi theo anh mà chỗ tốt không thèm đi, lại làm ổ chỗ này gặm chocolate tỏ ra cực kì đáng thương… Quả thực cũng kì lạ giống như anh lấy chocolate cho Hạ Hải Lâu ăn vậy.

Hạ Hải Lâu yếu ớt nhả ra một vòng khói, nhìn chằm chằm thanh chocolate một lát rồi mới móc một bình nước ở dưới chiếc bàn mình đang dựa ra, rót một cốc nước ấm, bẻ thanh chocolate trong lớp giấy bọc thành từng miếng nhỏ bỏ hết vào trong miệng, cầm cốc lên nhắm mắt lại 'ực' một tiếng, toàn bộ chocolate được nuốt xuống.

Sau khi nuốt một hơi xong, Hạ Hải Lâu uống nước liên tục, đợi hòa tan hết tất cả vị ngọt trong miệng rồi mới nói:

"Bao giờ anh mới đi?"

"Buổi chiều đợi khoản dự chi đến đây tôi sẽ cùng tiếp nhận với trưởng thôn. Đường từ đây về trong thị trấn về đêm không được an toàn cho lắm, sáng ngày mai sẽ đi."

Cố Trầm Chu có chút thờ ơ thu hồi ánh mắt từ chỗ Hạ Hải Lâu về. Anh cởi áo khoác ngả ngườixuống chiếc ghế dựa bằng trúc duy nhất trong nhà trệt, trong đầu vừa tái hiện lại khung cảnh Hạ Hải Lâu nuốt chocolate như nuốt thuốc vừa tự hỏi:

Bắt đầu từ khi hai nhà Cố Hạ bắt tay cùng rời khỏi kinh thành, Hạ Hải Lâu liền xuất hiện trước mặt anh bất kể thời gian hay địa điểm, số lần thường xuyên đến mức ngay cả người nhà anh cũng cảm thấy kì quái.

Anh không biếtrốt cuộc Hạ Hải Lâu muốn cái gì – Không, không nên nói như vậy. Anh biết Hạ Hải Lâu muốn cái gì nhưng không thể nào hiểu nổi sự cố chấp của đối phương, lúc ở kinh thành hoặc tỉnh lị Dương Hoài còn có thể nói là Hạ Hải Lâu nhàn rỗi không có việc gì làm nên nhớ thương đến tìm anh chơi đùa, nhưng đã đến tận loại địa phương hẻo lánh xa rìa thành phố như thôn Thanh Tuyền của huyện Thanh Hương đây, Hạ Hải Lâu thậm chí còn vì không ăn quen đồ ăn mà đói bụng liên tục ba ngày, hiện giờ đều dựa vào việc rít thuốc liên tục và nuốt chocolate để cầm cự…

Chỉ muốn đè anh một lần? Vậy đúng là thực sự kiên trì bền bỉ đấy. Cố Trầm Chu chậm rãi nắm tay lại gõ nhẹ lên tay vịn của ghế, thầm cười khẽ một tiếng đầy chế nhạo trong lòng.

Anh cũng sắp cảm động đến nơi mất –

"Anh là phó Chủ nhiệm hay là một tên nhân viên nhỏ nhoi vậy hả? Nhận có mấy vạn đồng tiền cũng đòi anh phải ở cùng?"

Hạ Hải Lâu cực kì buồn bực nhịn không được mở miệng chế giễu, nhà ngoại họ Thẩm của Cố Trầm Chu nổi tiếng là lắm tiền, ngày đó mới trở về từ nước ngoài anh đã đánh một ván gần ngàn vạn với Tôn Phái Minh. Mấy vạn đồng tiền đó, đừng nói Cố Trầm Chu, cho dù là chính bản thân Hạ Hải Lâu tùy tiện ném xuống nước thì mắt cũng không thèm chớp lấy một cái.

Cố Trầm Chu nhắm mắt lại ngăn chặn cơn buồn ngủ đã dâng lên trong tâm trí:

"Nếu cậu không kiên nhẫn chờ đợi được nữa thì về một mình không phải tốt hơn à?"

Hạ Hải Lâu lại buồn bực nhả ra một vòng khói – đây có lẽ mới chính là nguyên nhân cho nỗi phiền muộn của hắn, hắn rõ ràng cực kì không cam lòng ở lại đây nhưng vẫn quanh quẩn ở lại suốt một, hai rồi ba ngày…

Từ tỉnh Phúc Huy đến tỉnh Dương Hoài, từ tỉnh Dương Hoài đến huyện Thanh Hương, từ huyện Thanh Hương đến thôn Thanh Tuyền.

Chỉ bởi vì một Cố Trầm Chu?

Chỉ bởi vì một Cố Trầm Chu!

Mẹ nó đúng là không thể đợi được nữa!

=====

Tác giả có lời muốn nói:

[Tiểu kịch trường chi Sự đáng sợ của thói quen.]

Nghe nói từ tháng 9 đến tháng 11 năm 2013, Hạ đã từ thỉnh thoảng bám theo đến theo đuôi thường xuyên.

Vì thế khi Cố đến cục Chiêu thương của tỉnh.

Hạ: Theo! [Cái đuôi xù xuất hiện vẫy vẫy]

Vì thế khi Cố đến cục Chiêu thương của huyện Thanh Hương.

Hạ: Theo tiếp! [Đuôi xù lắc lắc]

Vì thế khi Cố tiến hành hạng mục ở thôn Thanh Tuyền.

Hạ: Không TV, không internet, không rượu, không đua xe T T… Cắn răng, tiếp tục theo! [Cái đuôi ra sức vẫy vẫy biểu thị sự tồn tại!]

Cố cuối cùng cũng quay đầu nhìn cái đuôi: [Vuốt ve][Thầm cảm thấy lông dày sờ thật thích][Đưa chocolate]

Hạ: [Lỗ tai dựng thẳng][Mắt sáng rực][Hưng phấn nhào lên –] Ngao u!!

Hạ theo đuôi: Sao lại bị đánh chứ?!! Việc này không khoa học QAQ.

101. Chương 101: Không Cần Nhịn Nữa

Ông chủ Phương kí hợp đồng mua bán với người dân trong thôn còn đến sớm hơn cả dự đoán của mọi người.

Khoảng 2 giờ 40 phút chiều, một chiếc xe jeep đi vào trong thôn, mấy đứa nhóc ngồi xổm ở cửa thôn chơi bắn bi lập tức tản ra, vừa hô 'Xe đến rồi! Xe đến rồi!' vừa chạy về nhà mình.

Trưởng thôn đang tính toán chi phí cần thiết cho việc đào hồ nước với công nhân trong công trường vội vàng chạy về phía cổng thôn, Cố Trầm Chu ở trong nhà trệt cũng kết thúc giờ nghỉ trưa của mình, đi ra ngoài cửa.

Hạ Hải Lâu vẫn đứng nguyên vị trí cũ phun ra điếu thuốc cuối cùng trong miệng mình, cách vài bước theo sau Cố Trầm Chu.

Chỉ trong nửa tiếng mà hắn hút gần hết một bao thuốc, hút đến mức chính đầu mình cũng có phần tê dại, cho dù đứng ở cửa thông gió thì toàn bộ gian nhà cũng ngập tràn sương khói, mùi cực kì gay mũi, cũng may mà Cố Trầm Chu vẫn có thể co người trên ghế ngủ nguyên một giấc dưới tình trạng như vậy.

Bánh xe cao lớn của chiếc Jeep màu xanh lục quân đội nghiến qua lớp đất vàng chậm rãi dừng lại bên trưởng thôn đang đứng ở cổng chính. Cửa xe mở ra, người bước từ ghế phó lái xuống chính là ông chủ Phương lần trước đã đến đây bàn bạc về hợp đồng với trưởng thôn.

Trưởng thôn vừa bước lên phía trước hai bước đã thấy ông chủ hơn bốn mươi tuổi kia nhanh chóng vòng ra đằng sau xe kéo mở cửa xe để một người trẻ tuổi ngồi ghế sau bước xuống, sau đó mới trưng ra gương mặt tươi cười nói với trưởng thôn và Cố Trầm Chu:

"Trưởng thôn Chu, Chủ nhiệm Cố, đây là ông chủ của chúng tôi, bởi vì ngài ấy cảm thấy rất hứng thú với Thanh Tuyền nên đặc biệt đến đây xem xét tình tình."

Người trẻ tuổi bước xuống xe tuổi tác cũng xấp xỉ Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu, anh ta được ông chủ Phương giới thiệu xong thì trước tiên mỉm cười bắt tay trưởng thôn, sau đó mới đi đến trước mặt Cố Trầm Chu, hai tay cùng đưa ra nắm lấy một bàn tay của đối phương lắc lắc thật mạnh:

"Chủ nhiệm Cố, hân hạnh được gặp mặt, rất hân hạnh."

Cố Trầm Chu mỉm cười:

"Giám đốc Lưu khách sáo quá."

Ông chủ Phương đi theo sau Lưu Vân Huy lập tức cảm thấy đám dây thần kinh trong khoang miệng giật giật: Người khác không biết thân phận của ông chủ mình là gì chứ ông lại rõ mồn một đấy, Lưu Vân Huy chính là con trai của Tỉnh trưởng tỉnh Dương Hoài Lưu Bình Sơn, là Đại Thái tử dù đi hết cả tỉnh Dương Hoài cũng không có ai dám đụng chạm, hôm nay sao lại...?

Ông chủ Phương bên này vừa thấy sợ vừa thấy lạ, Lưu Vân Huy bên kia lại vừa mừng vừa lo: Đây cũng không tính là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy Cố Trầm Chu nhưng lại chính xác là lần đầu tiên có thể tiếp xúc trực tiếp với đối phương. Cha anh ta Lưu Bình Sơn và ông bố Cố Tân Quân của Cố Trầm Chu tuy tính theo cấp bậc đều là cán bộ chính trị cấp tỉnh, nhưng sức nặng của Bộ trưởng Bộ Tổ chức Trung ương cùng mấy tay hạng hai hạng ba ở địa phương chỉ cần nói ra ai cũng biết là khác biệt. Bản thân anh ta ở địa phương đương nhiên là vinh quang, nhưng vài dịp được vào kinh thành cùng Lưu Bình Sơn cũng đôi lần muốn phá rào chen chân vào giới các vị đời thứ ba ở kinh thành, nhưng kết quả là dù dùng hết phương pháp lẫn tiền bạc cũng chỉ có thể xoay vòng vòng ở bên ngoài, sự khác biệt so với Cố Trầm Chu đứng ở trung tâm của giới có thể ví bằng khoảng cách giữa Trái Đất và Mặt Trời.

Hiện giờ Cố Tân Quân ở trung ương được phái xuống địa phương, tuy là giáng chức nhưng chỉ với thế lực của nhà họ Cố ở kinh thành, khó dám chắc được đến lúc nào sẽ lại được thăng chức quay về — hơn nữa cùng một lúc lại có cả Hạ Nam Sơn bị phái xuống cùng Cố Tân Quân – nếu hiện giờ cha anh ta bắc được quan hệ tốt với Cố Tân Quân, tương lai khi Cố Tân Quân quay về trung ương nói không chừng có thể thuận tay mang theo cha anh ta bước lên bậc thang nữa, đó mới là một lời nặng tựa ngàn cân của Tướng quân nơi đất phong!

Nghĩ đến đây Lưu Vân Huy càng không dám sơ suất, sau khi bắt tay với Cố Trầm Chu xong lại vô cùng nhiệt tình gọi một tiếng 'Giám đốc Hạ' rồi bắt tay Hạ Hải Lâu thật chặt.

Trò chuyện vài câu đơn giản xong, mọi người đi về phía nhà trưởng thôn.

Trong phòng khách, ông chủ Phương ngồi xuống liền rút công văn trong túi đựng hợp đồng ra đưa cho trưởng thôn Chu.

Trưởng thôn Chu vừa đón lấy đã lập tức rút chiếc kính lão đeo lên, đọc cẩn thận từng chữ một trên hợp đồng.

Trong quá trình chờ đợi, Cố Trầm Chu thấp giọng giới thiệu sơ qua về thôn Thanh Tuyền với Lưu Vân Huy, Hạ Hải Lâu không có việc gì làm nên ngồi ở bên cạnh, lại rút một điếu thuốc ra bắt đầu phun mây nhả khói.

Xem được một lúc lâu, vị trưởng thôn già xem hợp đồng chợt giật mình:

"Khoản dự chi lên đến chín vạn ba ngàn đồng?"

Đã được Lưu Vân Huy mớm lời từ trước, ông chủ Phương đích thân sắp xếp hợp đồng lập tức bày ra nụ cười mỉm hơi gượng gạo lại vẫn hiện rõ chút ngạo khí: Đây là hợp đồng có ưu đãi nhất! Ông ta vừa muốn lên tiếng thì bên cạnh đã vang lên tiếng cười nhạo ngắn ngủi, là của Hạ Hải Lâu đang rít thuốc:

"Chín vạn ba? Keo vậy à?"

Nụ cười lập tức cứng lại trên mặt ông chủ Phương.

Lưu Vân Huy ở một bên cũng cảm thấy như nằm trên họng súng: Nói thật chỉ cần có thể đáp lên con thuyền Cố Trầm Chu, anh ta không thèm để ý chuyện tăng thêm một con số không phía sau món chín vạn ba, nhưng hiện giờ người ta đang bàn chuyện làm ăn, chèo chống gần chết thì một năm cũng chỉ được đến chừng mười vạn lợi nhuận, nếu anh ta lập tức cầm chín mươi vạn ra thì không phải đã phơi bày mục đích quá rõ ràng rồi? Nhỡ như đối phương hiểu lầm thành mình có lòng hại người nên cho đào sẵn hố để người ta nhảy xuống, lúc đó mình khóc với ai? Nói đi cũng phải nói lại, người có thân phận như Cố Trầm Chu hẳn là không đến nỗi coi trọng một trăm vạn chứ…

"Đám thuốc cậu hút lúc giữa trưa vẫn còn chưa đủ à?"

Cố Trầm Chu không bận tâm đến mấy lời vừa rồi của Hạ Hải Lâu, chỉ thản nhiên nói:

"Dừng hút một lát đi."

Nói xong trực tiếp đẩy chén trà trước mặt mà mình vẫn chưa hề chạm đến qua – ngay lúc trà mới đưa lên, Hạ Hải Lâu đã xua tay từ chối.

Hạ Hải Lâu liếc mắt nhìn chén trà trước mặt một cái, bĩu môi nhưng vẫn ngoan ngoãn dụi tắt tàn thuốc đi, nâng chén trà lên nhấp một ngụm nước trà bên trong.

Trưởng thôn Chu cầm hợp đồng ngồi một góc cũng nhìn ra được bầu không khí giữa mấy người này không được ổn lắm, ông ta thầm căn nhắc một lát rồi cười đưa hợp đồng cho Cố Trầm Chu:

"Chủ nhiệm Tiểu Cố, đây là do cậu lôi kéo đến được để giúp thôn chúng tôi, cậu xem thử xem thế nào."

Cố Trầm Chu gật đầu đón lấy lật xem, chỉ chú ý trọng điểm vào nghĩa vụ cùng yêu cầu trong hợp đồng: Dự chi phí gieo trồng là chín vạn ba, trong đó bao gồm phí tổn mua đất đai, phí tổn mua giống cây, đó là để đảm bảo cho người dân trong thôn có thể từ bỏ một phần công việc nhà nông trong năm đầu tiên để gieo trồng ở thôn Thanh Tuyền trước; song song với đó, Huy Sơn được độc quyền thu mua trái cây thu hoạch được ở thôn Thanh Tuyền trong năm năm đầu tiên, năm năm sau mới còn quyền đưa ra giá ưu đãi để giành quyền thu mua.

Xét trên phương diện buôn bán, đây là một bản hợp đồng rất ổn.

Cố Trầm Chu trả lại hợp đồng cho vị trưởng thôn già rồi cười nói với Lưu Vân Huy:

"Giám đốc Lưu rất có thành ý."

Chỉ cần đối tượng chính vừa lòng là được! Lưu Vân Huy đáp:

"Việc làm ăn chính là như thế, hai bên đều có lợi nhuận mới có thể đảo bảo sự hợp tác hòa thuận lâu dài, không thể nào chỉ luôn có một bên kiếm sạch hết tiền đúng không?"

Cuối cùng vẫn lén đâm Hạ Hải Lâu một nhát.

Cũng không biết Hạ Hải Lâu đang nghĩ cái gì, hắn chỉ lười biếng liếc mắt nhìn đối phương một cái.

Hai bên đã sớm đạt được ý định, hợp đồng cũng được xem xét rõ ràng, trưởng thôn trực tiếp kí tên mình lên hợp đồng, còn cẩn thận ấn con dấu mới được làm mấy ngày trước xuống.

Ông chủ Phương theo đến đây để xử lí mấy việc vặt này cũng rất phóng khoáng trả toàn bộ tiền ngay tại trận, vì nghĩ đến việc người trong thôn này lấy tiền không quá thuận tiện nên còn trực tiếp mang theo tiền mặt đến.

Vị trưởng thôn già lúc này mới chính thức thở phào nhẹ nhõm từ tận đáy lòng:

"Ông chủ Phương, giám đốc Lưu, hai vị có muốn đi đến chỗ trồng trọt trên núi của Thanh Tuyền xem qua không?"

Nơi đó đã muốn xem qua từ trước rồi, ông chủ Phương nhìn về phía Lưu Vân Huy.

Đến lúc này, Lưu Vân Huy trực tiếp hỏi Cố Trầm Chu:

"Ý Chủ nhiệm Cố thì sao?"

Cố Trầm Chu hơi trầm ngâm:

"Bên đó tôi và Hạ Hải Lâu đã đi qua hết rồi, chúng tôi đưa giám đốc Lưu đi là được, không cần phải làm phiền người trong thôn."

Đây là lần đầu tiên Cố Trầm Chu gọi thẳng tên Hạ Hải Lâu trước mặt người cùng trong giới.

Lưu Vân Huy thầm chột dạ rồi lại nhớ đến quan hệ của hai nhà Cố Hạ, bất kể nhìn từ thái độ của Cố Trầm Chu hay Hạ Hải Lâu thì đều không phải là nước sôi lửa bỏng như trong lời đồn đâu. Anh ta vội vàng đồng ý:

"Vậy thì tốt quá, cứ đi theo hai người là được. Giờ ta đi luôn được không?"

"Giờ sẽ đi luôn, để giám đốc Lưu còn kịp quay về."

Cố Trầm Chu đáp, sau khi đứng dậy khỏi chỗ ngồi lại nói với Hạ Hải Lâu ngồi bên cạnh mình:

"Đi thôi."

Vẻ mặt Hạ Hải Lâu tràn đầy khó hiểu liếc nhìn Cố Trầm Chu một cái, hơi lắc lắc tay một chút hòng rũ bỏ cảm giác tê dại đang lan khắp các đầu ngón tay, không nói một lời đứng dậy đi theo Cố Trầm Chu cùng ra ngoài.

Cảnh sắc núi Thanh Hương phía sau thôn Thanh Tuyền đúng là không tệ.

Ba người trẻ tuổi đi dọc theo con đường nhỏ lẩn khuất dưới tán cây um tùm, không mất bao lâu đã lên đến vị trí giữa sườn núi, vị trí này chính là chỗ đất phẳng được người dân thôn Thanh Tuyền chỉ lên kể câu chuyện cũ trong chuyến đi cùng đoàn khảo sát công trình thủy lợi của Cố Trầm Chu lần trước.

Thời tiết lần này tốt hơn lần trước rất nhiều, bầu trời xanh thẳm nắng chói chang, ánh mặt trời giống như đã nạm những đường viền vàng lên những đám mây khiến người ta có cảm giác có thể chạm vào được. Hạ Hải Lâu đã ở đây từ nhỏ cho đến năm lên ba bốn tuổi, Cố Trầm Chu vì đến đây làm công việc kêu gọi đầu tư nên cũng đã lên xem nhiều lần cùng người dân trong thôn và ông chủ Phương, chỉ có Lưu Vân Huy là lần đầu tiên đến đây.

Anh ta đứng ngược gió trên vách núi dốc đứng, trước tiên là nheo mắt nhìn lên bầu trời phía xa xa rồi mới cúi đầu xuống nhìn xuống: Căn nhà nhỏ đã bị đè sập trong lần lở đất trước, khe núi đã được người dân dọn dẹp một phần nhưng vẫn còn sót lại một ít đất đá, nhìn qua cũng không được đẹp lắm… Lưu Vân Huy chợt vươn một ngón tay chỉ về phía trước:

"Đó là gì vậy? Hình như có khói trắng bốc lên?"

Cố Trầm Chu dù sao vẫn chưa từng thực sự đi dạo hết núi Thanh Hương nên cũng không biết rõ.

Hạ Hải Lâu đứng đằng sau Lưu Vân Huy từ tốn trả lời:

"Là suối nước nóng, thường xuyên có khỉ nhảy xuống đó ngâm tắm."

"Khỉ xuống đó –"

Lưu Vân Huy quay đầu lại hỏi Hạ Hải Lâu, nhưng lời mới nói được một nửa đã nghẹn lại trong cổ họng: Ở vị trí cách hai ba bước phía sau anh ta, Hạ Hải Lâu đang túm cổ một con khỉ xách lên trong một bàn tay, một bàn tay khác cầm lấy vuốt trái của con khỉ lắc lắc như đang dạy con khỉ bắt tay!!

Con khỉ này nhảy ra từ chỗ nào thế?

Không đúng, vấn đề là vì sao Hạ Hải Lâu lại chơi trò bắt tay cùng với một con khỉ?

Đây chính là Hạ thiếu gia trong kinh thành đấy, tính cách so với trong lời đồn đãi cũng cách hơi bị xa đi?

Lưu Vân Huy lập tức không còn đủ can đảm để tiếp tục đáp lời với Hạ Hải Lâu, anh ta quay đầu sang nói chuyện với Cố Trầm Chu đứng bên cạnh:

"Chủ nhiệm Cố có từng nghĩ đến việc mở rộng khai thác nơi này chưa?"

"Ừ?"

Cố Trầm Chu hỏi.

Lưu Vân Huy cười đáp:

"Cảnh sắc ở nơi này chính là một loại tài nguyên thiên nhiên đấy chứ, có thể xin giấy phép lập khu sinh cảnh quốc gia, cho dù không xin được thì nơi này có suối nước nóng, chỉ cần sửa sang lại con đường bên ngoài một chút, xây dựng khu nghỉ dưỡng suối nước nóng trên núi thu hút người quanh đây đến ngâm suối cũng rất không tệ."

Cố Trầm Chu chỉ cười.

Anh đương nhiên hiểu được ý tưởng của Lưu Vân Huy. Đến giúp thôn Thanh Tuyền xây dựng một hạng mục kinh tế là do anh đã biết nơi này có tiềm năng lại vừa vặn có thể quản lí được, coi như tính là trách nhiệm ở địa phương.

Nhưng thôn Thanh Tuyền tổng cộng chỉ có một trăm nhân khẩu, trồng đủ loại cây để phòng ngừa đất màu bị trôi và bảo vệ môi trường coi như thôi đi, nếu như còn muốn khai thác du lịch, xây dựng khu nghỉ dưỡng suối nước nóng – thân phận và quan hệ của Lưu Vân Huy đều ở nơi đó, nếu nói thiệt thì chưa chắc đã bị thiệt, trong thời gian ngắn mà nói đời sống của người dân trong thôn cũng sẽ xuất hiện biết chuyển cực nhanh cực tốt, nhưng hạng mục kinh tế dựa vào quan hệ để kéo đến như vậy cũng không phải là một loại phát triển tốt, vị trí núi Thanh Hương lại xa xôi, phong cảnh không tệ nhưng sẽ không có đại gia giàu có nào chịu lái xe chạy hai ba tiếng đến tận đây. Cố Tân Quân nhiều nhất chỉ ở lại địa phương năm năm, mà thời gian bản thân anh đứng ở trong huyện Thanh Hương này càng ngắn ngủi hơn nhiều, cùng lắm cũng chỉ đến khoảng một năm thôi… Ông trưởng thôn không muốn trực tiếp để Huy Sơn nhận thầu đất đai gây trồng vườn trái cây, muốn tự mình chậm rãi trồng trọt từng bước một cũng là có đạo lý.

Trụ cột phải xây bền chắc một chút, tuy rằng đi có chậm nhưng lại vững vàng hơn rất nhiều.

Huống chi có nhà họ Cố ở đó, cơ hội của anh đã nhiều hơn kẻ khác mấy lần, chỉ cần đóng trụ cột vững chắc rồi thực sự tạo ra được chiến tích thì không một ai có thể lấn át được, vốn không cần gấp gáp khua chiêng gõ trống để bất chợt nổi tiếng.

Trừ lí do đó ra, vẫn còn nguyên nhân khác quan trọng hơn.

Nơi này là chỗ mà trước đây Hạ Hải Lâu từng sinh sống. Anh không biết rốt cuộc Hạ Hải Lâu và Hạ Nam Sơn có ý định gì với nơi này, mục đích căn bản khi đẩy thôn Thanh Tuyền ra là vì muốn cải thiện cuộc sống của người dân nơi đây, ảnh hưởng đến khung cảnh xung quanh cũng không lớn. Nhưng nếu xây dựng khu

nghỉ dưỡng suối nước nóng trên núi thì thứ nhất là ảnh hưởng rất nhiều, thứ hai là mục đích cũng không còn đơn giản, nếu Cố Trầm Chu đã biết nơi này có một đoạn dây mơ rễ má như kia, anh không thể nào làm ra chuyện gì có thể đi quá giới hạn được.

"Việc này e rằng không cần hỏi tôi, nên hỏi giám đốc Hạ mới đúng."

Cố Trầm Chu cười đáp, không gọi lại tên Hạ Hải Lâu mà tiếp tục sử dụng cách xưng hô của Lưu Vân Huy trước đó. Khi người còn ở trong giới chưa đi ra, kêu ai đó là thiếu gia là cho đối phương thể diện, nhưng sau khi ra ngoài rồi thì đương nhiên sẽ chuyển sang dùng địa vị xã hội để xưng hô với nhau – 'Thiếu gia A' cho dù có oai phòng đến đâu, nếu để đối phương gọi thì chẳng phải cũng là nhờ ông bố nhà mình đấy ư?

Lưu Vân Huy sửng sốt, thầm nghĩ nếu đối phương nói như vậy thì xem ra nơi này còn phải tìm hiểu thêm chút nữa. Anh ta cân nhắc một lượt lại cảm thấy nếu hợp tác với Cố Trầm Chu cũng chẳng hề gì, nhưng nếu như muốn hợp tác với Hạ Hải Lâu… Anh ta không kìm được lại nhìn sang Hạ Hải Lâu, đúng lúc bắt gặp đối phương túm con khỉ đi đến bên cạnh vách núi rồi vươn tay ra bên ngoài –

Cố Trầm Chu bước lên hai bước, nhấc con khỉ vẫn đang giãy dụa không ngừng trong tay Hạ Hải Lâu qua rồi hơi khom người, tùy tiện đặt con khỉ xuống mặt đất rồi để cho nó chạy.

Hạ Hải Lâu nhún vai liếc mắt nhìn Lưu Vân Huy một cái, dùng giọng điệu cực cổ quái nói:

"Sao nào, giám đốc Lưu có muốn ở lại ăn cơm chiều, vừa uống rượu vừa bàn bạc với tôi về ý tưởng khai thác không?"

Thì ra ngay từ lúc đầu đã đang nhằm vào mình rồi! Lưu Vân Huy cười gượng một tiếng, liếc mắt nhìn sang Cố Trầm Chu lại phát hiện đối phương đang nhìn ra phía xa xa giống như không nghe thấy tiếng mình, trong lòng ngầm hiểu được:

"Cái đó chắc không cần đâu, vừa rồi tôi chỉ là tùy tiện hỏi thăm thôi… Thời gian không còn sớm, tôi cũng nên quay về."

Cuối cùng Hạ Hải Lâu cũng vừa ý, hắn như cười như không 'ừ' một tiếng rồi đưa mắt ra hiệu kêu đối phương biến đi.

"Được rồi."

Lúc này Cố Trầm Chu mới lên tiếng.

"Cũng cùng xuống thôi, muộn rồi đấy."

Không khí lúc xuống núi nặng nề hơn lúc đi lên rất nhiều, Lưu Vân Huy thật sự thầm cảm thấy có phần khó hiểu nhưng lại đoán rằng Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu có chuyện cần giải quyết riêng, bởi vậy nên rất khôn ngoan kéo giãn ra một khoảng cách với hai người đi đằng sau. Ba người một trước hai sau đi đến bên cạnh một bụi cây um tùm ở ngã rẽ thì Hạ Hải Lâu tụt ở đằng sau một chút chợt kéo cánh tay Cố Trầm Chu, xoay người một cái liền hoàn toàn kéo giãn khoảng cách với Lưu Vân Huy.

Suốt thời gian một buổi chiều này cũng không phải chỉ có một mình Hạ Hải Lâu khó chịu, nhưng Hạ Hải Lâu là cố ý biểu hiện ra ngoài còn Cố Trầm Chu từ đầu đến cuối luôn giữ ở trong lòng.

Lần này Hạ Hải Lâu đột nhiên vươn tay kéo anh, Cố Trầm Chu thờ ơ rẽ theo sang bên trái hai bước, chệch khỏi con đường nhỏ đi xuống núi đến trước một chỗ bụi cây xum xuê, đang muốn mở miệng thì chân phải đạp lên bụi cây bên cạnh chợt hụt vào khoảng không, thân thể nghiêng ngả đổ về phía bụi cây!

Cảm giác mất cân bằng bất ngờ khiến Cố Trầm Chu không hề chuẩn bị trước lập tức bối rối, khoảnh khắc đầu tiên sau khi phục hồi tinh thần, anh không túm lấy bụi cây bên cạnh mà dùng sức chuyển trọng tâm sang bên chân trái – anh vẫn đang rơi xuống mà bên dưới lùm cây lại là khoảng không!

Nhưng ngay lúc này, Hạ Hải Lâu vẫn còn túm lấy cánh tay Cố Trầm Chu dường như đã sớm đoán được từ trước, không nặng không nhẹ vừa đủ để đẩy Cố Trầm Chu ra bên ngoài.

Cố Trầm Chu tuy không dự đoán được trước đó nhưng đã sớm có chuẩn bị, khuỷu tay xoay vòng một cái đã trực tiếp túm chặt lấy cánh tay của đối phương.

Hạ Hải Lâu mỉm cười thật tươi với Cố Trầm Chu.

Bốn mắt nhìn nhau, trái tim Cố Trầm Chu nhảy nhót lung tung, vừa cảm giác không ổn đã thấy Hạ Hải Lâu cũng nắm lấy cánh tay anh, kéo anh nhảy bật ra đằng trước một cách dễ dàng.

"F*ck –"

Nửa âm tiết bật ra được một nửa rồi ngừng lại trong cổ họng Cố Trầm Chu trùng lặp lẩn khuất trong tiếng cười khoái trá điên dại của Hạ Hải Lâu.

Độ cao khoảng chừng nửa thước, hai người một trước một sau ngã sấp ở trên sườn núi.

Cố Trầm Chu vốn là ngã xuống trong tình trạng không hề chuẩn bị gì, lúc va chạm từ sau lưng lan đến toàn thân, tầm mắt anh lập tức tối sầm. Anh còn chưa kịp phản ứng lại đã cảm nhận có vật nặng áp lên người mình, tiếp theo có một thứ vừa ẩm ướt lại cực nóng lướt từ cằm đến cổ họng anh –

Là đầu lưỡi của Hạ Hải Lâu!

Trong đầu Cố Trầm Chu vừa mới nảy ra được đáp án thì đau đớn truyền đi khắp thân thể lại đột ngột tập trung trên môi.

Khí nóng phả trên mặt, tiếng thở dốc vang bên tai, chất lỏng chảy ra theo khóe môi, vị tanh mặn tràn ngập trong khoang miệng.

Bức màn tối đen chắn trước mắt Cố Trầm Chu cuối cùng cũng biến mất. Cũng không lâu lắm, chỉ trong thời gian khoảng mười giây, bầu trời và cây cối lại được đong đầy màu sắc, mạt mơ hồ trước mắt cũng dần trở nên rõ ràng, anh phát hiện áo sơ mi của mình đã bị xé mở, Hạ Hải Lâu đang khom mình trên người anh, vẻ mặt say mê cắn bờ vai cùng cổ anh, động tác giống hệt một con chó đang gặm xương – mẹ nó độ mạnh cũng giống!

Cố Trầm Chu dồn sức xuống eo lưng dùng lực mạnh một chút, đùi phải nhấc lên, đầu gối đá mạnh về phía bụng Hạ Hải Lâu, đồng thời tay phải cũng vặn thoát tránh khỏi kìm kẹp của đối phương, nắm tay siết chặt lại vung về phía gương mặt vừa mới ngẩng lên kia!

Tay trái của Hạ Hải Lâu đang đè lên Cố Trầm Chu nhanh chóng nhấn xuống dưới một cái, ấn đầu gối đang đá lên của anh, đầu lại không thể tránh ra kịp thời nên bị một đấm của anh táng lên cằm.

Một đấm này cũng thật là nặng, Hạ Hải Lâu cảm thấy cả răng nanh lẫn não bộ mình đều rung lên một cái, hắn phun một ngụm máu sang bên cạnh rồi cũng nắm tay lại quăng lên mặt Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu không hề né tránh. Khi bị nắm đấm của đối phương đánh trúng, đầu gối anh lại gấp lại lần nữa rồi đá mạnh lên bụng Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu nôn khan một tiếng, thân mình rung lên nghiêng ngả nhưng lúc nghiêng sang một bên vẫn không quên đè nặng một chân Cố Trầm Chu, kéo mạnh người vừa mới hơi ngồi dậy được một chút xuống lần nữa!

Vừa mới hơi nhổm dậy đã lại bị người kéo xuống, ngọn lửa bị Cố Trầm Chu đè nén trong lòng lập tức bùng lên, anh bất chấp tất cả nhào lên hôn môi rồi cắn bả vai cùng xương quai xanh của Hạ Hải Lâu, tay lần mò bóp chặt khớp xương của đối phương rồi đẩy mạnh xuống!

'Rắc!'

Tiếng trật khớp giòn tan vang lên, Hạ Hải Lâu sững người, trán nhấy mắt toát ra một tầng mồ hôi mỏng – nhưng cũng chỉ như thế, bàn tay hắn luồn vào sờ soạng theo vạt áo bị xé mở của Cố Trầm Chu vốn không hề dừng lại, không chỉ dùng móng tay lướt qua phần ngực trần của anh mà còn thuận thế nhéo mấy cái! –

Tiếng sét đánh vang dội lập tức vang lên trong đầu, Cố Trầm Chu tức giận đến mức tầm mắt cũng tối sầm, không nhịn được đạp mạnh một cái lên eo đối phương!

Lực mạnh truyền đến từ phía lưng khiến toàn thân Hạ Hải Lâu lăn đi đủ hai vòng, lúc này hắn không còn đứng dậy túm lấy Cố Trầm Chu nữa mà chỉ ôm lấy cánh tay trật khớp của mình nằm trên mặt đất cười rũ rượi, nụ cười sung sướng lại vặn vẹo nhìn qua vô cùng quái đản.

Cố Trầm Chu xanh mặt đứng dậy khỏi mặt đất, trước tiên anh sửa sang lại mấy nút cài bị kéo rơi cùng áo sơ mi đã tuột đến khuỷu tay, anh lại duỗi tay ra vuốt chỗ cổ và bả vai bị Hạ Hải Lâu liếm cắn – toàn là nước miếng dính thêm chút tơ máu. Hắn đứng im tại chỗ hít sâu hai cái rồi đi về phía Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu còn mỉm cười đầy khiêu khích với Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu xoay người, túm lấy cánh tay cùng bả vai của đối phương rồi đẩy lên trên!

Lại 'khậc' một tiếng, chỗ bị trật khớp lành trở lại. Cố Trầm Chu thuận thế ngồi xuống đất, lấy thuốc lá cùng bật lửa từ trong túi áo Hạ Hải Lâu ra châm một điếu rít hai hơi, sau khi hơi tỉnh táo lại mới ném một điếu cho Hạ Hải Lâu, lúc này mới lên tiếng:

"Rốt cuộc cậu muốn làm gì?"

"Chơi anh."

Hạ Hải Lâu đứng dậy khỏi mặt đấy, chậm rãi vỗ rơi bùn đất trên quần áo xuống, cười đáp.

Bình tĩnh chút. Đây là tiếng lòng Cố Trầm Chu đang tự nói với mình nhưng điều này thực sự không phù hợp lắm với cảm giác của anh lúc này – có lẽ là do thói quen rằng mọi việc đều nằm trong dự kiến nên anh cũng không phẫn nộ lắm, chỉ đặc biệt không biết nên làm thế nào.

Nhưng bởi vì cảm giác không biết nên làm thế nào dẫn đến sự nóng nảy này khiến anh không thể không châm một điếu thuốc lá bình thường anh không hút, cố gắng phân tán lực chú ý của mình đi – lại nói từ sau khi Hạ Hải Lâu xuất hiện bên cạnh anh, số lần anh hút thuốc không biết từ lúc nào đã tăng lên rồi…

"Tìm người khác chơi đi, cậu quậy cái này với tôi thì có ý nghĩa gì? Tôi không thể nào ở bên dưới."

Cố Trầm Chu chỉ nói một câu đơn giản như vậy với Hạ Hải Lâu.

Hai má Hạ Hải Lâu giật nhẹ, một loại vẻ mặt cười như không cười chợt lộ ra:

"Cũng được, anh ở phía trên, cho anh chơi tôi, được không?"

Cố Trầm Chu lập tức cắn đứt đầu lọc của điếu thuốc lá trên miệng, còn cắn lên cả đầu lưỡi của mình.

F*ck!

102. Chương 102: Trên Sườn Núi

Cảm giác đau đớn nóng rát truyền đến nơi đầu lưỡi khiến da đầu Cố Trầm Chu như muốn rách toạc.

Anh cau mày rút lưỡi ra khỏi hàm răng kia, cố đè nén cảm xúc muốn đưa tay lên che miệng lại nhưng không thể kìm nổi cảm giác kinh ngạc đang dâng tràn trong lòng không dứt.

Rốt cuộc Hạ Hải Lâu đang nghĩ cái gì?

Từ lúc còn đối đầu gay gắt trong kinh thành, sau khi rời kinh thành thì liên tục theo sát gắt gao, cho dù có thể xem như hắn cứng đầu quá mức thì cũng miễn cưỡng nói qua được, nhưng ý nghĩ của hai câu 'Muốn chơi anh' và 'Để anh chơi' lại hoàn toàn không giống nhau – dù ý đồ chinh phục cùng cảm giác ham của lạ mà Hạ Hải Lâu dành cho anh quá rõ ràng, nhưng cũng không đến mức khiến cho Hạ Hải Lâu sẵn sàng nằm bên dưới để đạt được mục đích chứ?

Cũng là do anh trước đây hiểu sai, trong loại chuyện này Hạ Hải Lâu còn phóng khoáng thoải mái hơn vượt ngoài sức tưởng tượng của anh ư? Sự hoài nghi của Cố Trầm Chu chỉ lướt qua trong nháy mắt rồi anh lại lập tức thầm lắc đầu:

Không thể nào!

Nhưng nếu không phải là như thế, vậy thì là loại dục vọng nào khiến Hạ Hải Lâu đưa ra quyết định 'Dù phải tình nguyện nằm bên dưới cũng muốn đạt được mục đích'?

Chẳng lẽ chỉ đơn thuần là càng không chiếm được thì càng ham muốn quấy phá?

“Đang nghĩ gì đó?”

Giọng nói ngả ngớn của Hạ Hải Lâu vang lên bên tai Cố Trầm Chu.

“Cậu nói xem?”

Cố Trầm Chu hỏi lại.

Hạ Hải Lâu cầm điếu thuốc Cố Trầm Chu vừa ném sang, bật cười hai tiếng ngắn ngủi rồi tựa sát vào đối phương:

“Chẳng phải là muốn anh cho tôi làm, cho anh làm đấy mà còn cần phải suy xét nhiều như thế à? Không phải anh vẫn thấy phiền vì tôi theo anh mãi ư? Nói không chừng sau khi làm một lần tôi sẽ không còn hứng thú với anh nữa –“

Nói như thật ấy.

… Nhưng cũng có khả năng đây là lời nói thật.

Cố Trầm Chu nhìn lướt qua đầu thuốc lá vẫn đang cháy rồi ấn mạnh xuống đất dập tắt, nghiêng đầu qua khiến đầu Hạ Hải Lâu càng ghé sát vào hơn.

Hạ Hải Lâu cũng không bận tâm, tay chậm rãi nâng lên ấn xuống bả vai Cố Trầm Chu, năm ngón tay hết xoa lại ấn, hết day lại nhéo, còn nhảy nhót giống như đang tung bay trên phím đàn vậy –

Cố Trầm Chu thầm nghĩ đối phương thật đúng là đang coi anh như cô bé nào đó mà tán tỉnh.

Anh cũng dứt khoát không né ra, để mặc tay Hạ Hải Lâu chuyển từ bả vai qua cánh tay anh, sau đó lại từ cánh tay trườn sang cổ:

“Hạ Hải Lâu, cậu tự tin rằng tôi sẽ có cảm giác với cậu đến vậy sao?”

Hạ Hải Lâu tuyệt không thèm để ý:

“Cảm giác? Chờ đến khi tôi chạm vào phân thân của anh rồi thì cảm giác nào cũng có.”

Giống như bị một con ruồi tức khắc bay vào trong cổ họng, Cố Trầm Chu có thể tưởng tượng ra sắc mặt của mình lúc này, bằng chứng chính là sau khi anh nhìn thẳng vào Hạ Hải Lâu thì đối phương chợt ‘phụt’ một tiếng bật cười.

Hạ Hải Lâu chỉnh sửa lại cổ áo một chút rồi cởi nút cài trên cùng của áo sơ mi, kịp thời ngăn cản trước khi Cố Trầm Chu lại vươn tay đẩy mình ra, thổi nhẹ một hơi bên tai Cố Trầm Chu:

“Ồ? Anh thực sự không có chút cảm giác nào với tôi?”

“Nếu thực sự là vậy?”

Cố Trầm Chu hỏi lại.

“Nếu – thực – sự – là vậy.”

Hạ Hải Lâu kéo dài giọng, nhắc lại câu trả lời của Cố Trầm Chu một lần nữa đầy thâm ý. Tay hắn lại sờ soạng chui vào trong áo sơ mi vừa mới được Cố Trầm Chu chỉnh sửa lại gọn gàng, trong tầm mắt, làn da rắn chắc tái nhợt vặn vẹo ra đủ loại hình dạng dưới bàn tay hắn.

Hạ Hải Lâu tạm thời không nhìn ra Cố Trầm chu có cảm giác gì, ngược lại hắn biết rất rõ mình thực sự cảm thấy gì.

Hơi thở của hắn trở nên dồn dập, âm điệu cũng có thay đổi rõ rệt:

“Nếu thực sự là vậy, ngược lại có thể để tôi tìm cảm giác giúp anh, nói không chừng làm rồi cả hai lại ăn ngon biết vị thì sao?”

“Cậu cũng thừa tự tin đấy.”

Vẻ mặt Cố Trầm Chu thoáng hiện lên một mạt kì quái, giống như đang nói chuyện với Hạ Hải Lâu, lại có vẻ như cũng là đang nói với chính bản thân mình. Anh không tiếp tục từ chối Hạ Hải Lâu nữa, hay là nói, ngay từ đầu anh đã không đặc biệt từ chối.

Hoặc là giống như Hạ Hải Lâu nói, thực ra anh cũng muốn thử một lần với Hạ Hải Lâu?

… Hẳn là còn chưa đến mức ấy.

Có lẽ chỉ là tò mò, rốt cuộc đối phương còn có thể làm gia chuyện ở mức độ nào? – Ví như, thực sự để cho anh làm?

Hạ Hải Lâu còn đang giở trò trên người Cố Trầm Chu chợt phát hiện Cố Trầm Chu đã không có động tác gì khác, chẳng lẽ đây là đột nhiên nghĩ thông suốt ư? Trong lòng Hạ Hải Lâu không kìm được mà cảm thấy buồn bực, động tác nơi nay lại không hề tạm dừng.

Tận dụng cơ hội, thời gian không quay lại đâu!

Hắn ấn bả vai Cố Trầm Chu đồng thời thân thể cũng nghiêng hẳn về phía Cố Trầm Chu, chỉ trong một động tác này mà cả hai lại ngã xuống sườn núi.

Đám đất đá vụn lại đâm mạnh vào lưng eo Cố Trầm Chu một lần nữa, nhưng so với lúc vừa rồi ngã xuống thì đã dịu dàng hơn rất nhiều.

Hạ Hải Lâu chen một chân vào giữa hai chân Cố Trầm Chu, tay trái hắn đè lên vai Cố Trầm Chu, tay phải luồn qua sau lưng, đây là lần đầu tiên hắn có thể nhàn nhã mà cẩn thận cảm nhận khối thân thể trước mắt này như vậy, hơn nữa còn được cảm nhận sức mạnh tiềm tàng dưới thân thể xinh đẹp này đến không thể rõ ràng hơn.

Áo sơ mi bị xé rách lại bị kéo ra một cách thô bạo một lần nữa, trượt từ bả vai thẳng xuống chỗ cánh tay.

Hạ Hải Lâu có phần mê muội mà nhìn ***g ngực Cố Trầm Chu trần trụi trong không khí.

Giờ đã khoảng bốn năm giờ chiều, trời đất đã thay màu đổi sắc, vầng thái dương đỏ rực ánh vàng kim chậm chạp ngả dần về tay, Cố Trầm Chu bị hắn đặt ở bên dưới, nửa người cũng đắm chìm trong mạt sắc ấm cuối cùng của đất trời.

Hắn tuân theo dục vọng tự đáy lòng, chậm rãi khom người xuống nhẹ nhàng dùng miệng chạm lên vầng trán cao rộng của đối phương, ánh mắt sáng rực thâm thúy, sống mũi cao thẳng, đôi môi vừa mới bị hắn cắn rách…

Một hơi thở thật sâu chậm rãi nhả ra khỏi ***g ngực hắn.

“Cố Trầm Chu.”

Hạ Hải Lâu trái hẳn với vẻ thô bạo vừa rồi, dùng răng nanh cẩn thận áp nhẹ lên môi đối phương, lại dùng đầu lưỡi liếm sạch sẽ từng giọt máu rỉ ra từ vết rách trên môi đối phương.

“Đã từng có kẻ nào nói rằng, anh quả thực là khiến người ta muốn ngừng mà không được.”

“Rất nhiều.”

Cố Trầm Chu thản nhiên đáp.

Đầu lưỡi của Hạ Hải Lâu đã từ tốn đi vào thăm dò trong lúc Cố Trầm Chu nói chuyện. Nhanh chóng mà chính xác tìm tới một nơi mềm mại ẩm ướt khác, giống như rắn nhìn thấy mồi ngon, nhanh chóng mà hung ác xông lên quấn siết đến chết.

Tiếc rằng thứ bị nó quấn vừa lúc lại là đồng loại của nó. Đồng loại này giống như vừa mới tỉnh dậy từ giấc ngủ đông nên lúc đầu còn có chút chậm chạp cùng lười biếng, nhưng sau vài lần khiêu khích đã nhanh chóng đuổi kịp tiết tấu của bên kia, bắt đầu dùng đủ trò gian trá mà quấn lại đối phương.

Hạ Hải Lâu vừa hôn Cố Trầm Chu vừa cảm thấy mỗi khi quấn quít một lần thì dưỡng khí trong ***g ngực hắn bất giác lại xói mòn hơn một chút. Hắn thầm nghĩ kĩ thuật hôn này thật đúng là không giống với vẻ ngoài chỉn chu của anh ta – hắn thu đầu lưỡi của mình trong khoang miệng đối phương lại, nghiêng đầu hít

sâu một hơi hòng giảm bớt cảm giác choáng huyễn trong đầu, chạm khẽ lên trán Cố Trầm Chu cười khanh khách:

"Đúng là không thể tin nổi…"

Khoảng cách giữa hai người quá gần gũi, ánh mắt Cố Trầm Chu cũng có chút phân tán, anh dường như đang nhìn vào mắt đối phương, nhưng trong tầm mắt đen láy sâu thẳm của anh lại chỉ hiển hiện một đám mờ mịt sẫm màu mơ hồ đến mức không thể nhận rõ hình dạng.

Anh hơi thất thần, câu hỏi tràn ra khỏi khóe miệng, sau khi dạo một vòng quanh khe hở giữa da thịt cùng da thịt thì dường như cũng mang theo mấy phần hơi ấm mờ ám:

"Ừ?"

Hạ Hải Lâu hơi cúi đầu xuống, hôn một cái lên khóe môi anh:

"Ngoại trừ Chu Hành ra thì còn ai nữa?"

Cố Trầm Chu:

"Cậu hỏi chuyện này làm gì?"

"Để nếm thử hương vị của bọn chúng xem."

Đây là câu nói thứ hai được nhấn mạnh đầy thâm ý sau khi Hạ Hải Lâu và Cố Trầm Chu nhảy xuống đây.

"Hoặc là anh đã quên sạch tên của mấy ả?"

Hạ Hải Lâu thờ ơ bồi thêm một câu, ngược lại cũng không đặc biệt bận tâm đến câu trả lời của Cố Trầm Chu. Hiện giờ mục đích hàng đầu của hắn vẫn là ăn cho xong tôm hùm rồi nói sau – vì mục đích này, hắn thậm chí không thèm để ý có bị tôm hùm ăn ngược lại không – còn những chuyện khác?

Không vội, có thời gian từ từ xử lý sau.

Cố Trầm Chu nằm dưới thân Hạ Hải Lâu bật cười một tiếng.

Nếu hiện giờ kẻ nằm phía trên anh không phải Hạ Hải Lâu, nếu kẻ làm ra một loạt hành động trước đó không phải Hạ Hải Lâu, anh suýt chút nữa đã tưởng rằng người phía trên mình này đã theo đuổi mình đến mức phát điên rồi.

Đáng tiếc kẻ tạo ra tất thảy hành động này là Hạ Hải Lâu.

Bạn không thể nào nhận ra được khi nào thì hắn nói thật, khi nào hắn đang nói dối.

Bởi vì ngay chính bản thân Hạ Hải Lâu cũng không biết khi nào bản thân sẽ thay đổi chủ ý.

Một người chỉ thích hợp nhìn bề ngoài.

Nếu trước mắt… Ánh mắt Cố Trầm Chu xẹt qua vẻ mặt đã dần có chút mê loạn của Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu đang nghiêm túc.

Có lẽ giống như lời Hạ Hải Lâu đã nói, làm một lần rồi hắn sẽ không còn hứng thú bám theo anh nữa?

Ngón tay Hạ Hải Lâu đã trượt từ bả vai đến chỗ vòng eo của Cố Trầm Chu, hắn cúi đầu bắt đầu mút mát những chỗ bị mình cắn đến rớm máu, mỗi một nụ hôn đều phủ kín nơi có dấu răng, thậm chí còn chậm rãi vòng quanh dấu răng của mình một lượt rồi mới thu nụ hôn lại.

Một lúc lâu sau, Hạ Hải Lâu nâng nửa thân mình lên, thưởng thức tác phẩm của bản thân:

"Có giống bị người ta đấm một cái không?"

Nói đoạn, đầu ngón tay vừa ấn vừa xoa lên chỗ xanh tím hơi sưng lên trên vai Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu nghiêng đầu nhìn lướt qua:

"Giống bị chó cắn."

Hạ Hải Lâu không chỉ không tức giận mà ngược lại còn có phần đắc chí:

"Cho dù tôi là chó thì anh cũng là người bị cắn."

Hai má Cố Trầm Chu giật nhẹ, cuối cùng không nhịn được nữa chuẩn bị ngồi dậy.

Hạ Hải Lâu nhanh tay lẹ mắt đè lấy bả vai đối phương, nhưng không phải chỉ áp xuống mà là cúi đầu tiếp tục nôn lên ***g ngực trần trụi của anh, từ làn da bên dưới quai xanh đến cơ thịt trên ***g ngực, sau đó là điểm nhô ra điểm xuyết trên đó.

"Một trăm bước cũng đã đi được năm mươi bước rồi, giờ anh lại định rút lui trong năm mươi bước còn lại hay sao?"

Hắn nói có phần không rõ, răng nanh ngậm lấy phần thịt gồ ra nhẹ nhàng day cắn: Màu sắc giống như đôi môi của thiếu nữ, mềm dẻo giống như da thịt của thiếu niên. Hắn gần không thể khống chế được độ mạnh của mình, hai loại cảm xúc muốn bạo ngược phá hủy và cẩn thận che chở quấn quít lấy nhau – sau đó, ý niệm trong đầu hoàn toàn trùng khớp lên những lời hắn vừa nói ra:

Cố Trầm Chu, anh quả thực là khiến người ta muốn ngừng mà không được.

"Cậu chắc chắn tôi sẽ đồng ý đến mức đó ư?"

Cố Trầm Chu nhẹ giọng nói, anh đã thay đổi tư thế từ nằm xuống thành ngồi dậy, đồng thời còn duỗi tay chặn bàn tay muốn vươn ra sờ soạng eo anh của Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu liếm môi, không tiếp tục chọc giận Cố Trầm Chu mà chỉ cười nói:

"Vì sao không đồng ý? Lợi ích không tệ mà, tôi đạt được mục đích, không còn ý đồ với anh nữa, đến lúc đó các người muốn hợp tác hay đối đầu với ông già kia đều là chuyện của các người, không cần lo lắng tôi sẽ chui vào giữa làm ra chuyện gì để phá hỏng, không đúng ư?"

Cố Trầm Chu mỉm cười:

"Cậu rất tự tin vào lực ảnh hưởng của mình nhỉ."

Hạ Hải Lâu mỉm cười đầy cổ quái, vừa liếm cắn vành tai Cố Trầm Chu vừa thì thào bên lỗ tai đã hơi rung lên của đối phương:

"Cũng không phải là 'Tôi với bản thân', nếu anh không có cùng cảm giác như vậy, anh có thể nhịn tôi đến mức đó sao…?"

"Cậu biết cũng rõ ràng đấy."

Cố Trầm Chu thản nhiên đáp.

"Cậu cảm thấy tôi thực sự sẽ dùng loại phương thức trao đổi này?"

"Cố Trầm Chu…"

Hạ Hải Lâu cười nói.

"Nếu người trước mặt tôi là Vệ Tường Cảm, tôi sẽ không nói hai lời mà lập tức quay đầu bỏ đi, nhưng mà anh thì –"

Hắn nhân lúc nói chuyện mà khoát tay đè lên vị trí giữa hai chân Cố Trầm Chu. Cũng không biết đối phương là không hề có phản ứng hay là thực sự muốn chạy nốt năm mươi bước cuối cùng, dù sao anh cũng không hề nâng tay ngăn cản hắn.

Cách một tầng quần áo mỏng manh, Hạ Hải Lâu cảm nhận được rõ ràng sự cứng rắn và độ ấm.

"Đợi lát nữa so xem phân thân ai lớn hơn không?"

Hắn phun ra một câu cực hạ lưu, lại tiếp tục thay đổi chủ đề.

"Anh đấy, so với tôi đúng là bên tám lạng bên nửa cân, lão đại không kêu lão nhị hỏng, anh nói xem thứ gì không thể phối hợp trao đổi?"

Nói đến đây là hắn đã chuẩn bị ấn Cố Trầm Chu xuống đất nữa rồi. Nhưng lần này, Cố Trầm Chu ngồi vững thẳng thân mình, hơn nữa còn chợt dùng sức trực tiếp áp thẳng Hạ Hải Lâu xuống đất.

Ánh mắt Hạ Hải Lâu rõ ràng là trở nên hưng phấn.

Cố Trầm Chu hơi cúi đầu xuống gần gương mặt đối phương.

Một nụ hôn hoàn toàn không hề giống của Hạ Hải Lâu.

Không hề kịch liệt, không quá nóng bỏng, chỉ nhẹ nhàng chạm lên, chút cảm xúc này dường như lại kéo dài từ trên môi vào tận đáy lòng.

Như mùi hương lành lạnh tràn ngập cánh mũi.

Hầu kết Hạ Hải Lâu nhấp nhô một chút.

Cố Trầm Chu không dừng lại quá lâu trên môi đối phương. Rất nhanh, anh nhổm người dậy dùng ánh mắt cẩn thận khắc họa gương mặt cùng thân thể Hạ Hải Lâu một lượt.

Đây là lần đầu tiên Cố Trầm Chu nghiêm túc đánh giá đối phương như thế — hơn nữa còn là đơn thuần trên mặt chữ — anh chỉ đang nhìn Hạ Hải Lâu, một thanh niên có thể xem như đặc biệt tuấn tú.

Thực ra giờ phút này, nửa thân trên Hạ Hải Lâu cũng không quá đẹp đẽ. Bất cứ một người nào trước đó bị người đấm mấy cái, lại ăn vài vòng trên dốc núi đất vàng rụng đầy lá thì dáng vẻ cũng không thể đẹp nổi:

Môi hắn hơi sưng, cằm có một vết tím xanh, áo sơ mi trắng dính đầy bụi đất màu vàng, hai tay cũng bẩn đến mức gần biến thành màu đen… Cố Trầm Chu không hiểu sao đã nghĩ ngay đến việc vừa rồi đối phương còn dùng hai cái tay này vuốt ve da mình từ trên xuống dưới.

Cố Trầm Chu cảm thấy da mình hình như hơi ngứa ngáy.

Nhưng trừ cái đó ra, có lẽ là do ánh mắt Hạ Hải Lâu sáng rực lấp lánh quá mức, có lẽ là vì gương mặt Hạ Hải Lâu thực sự đẹp trai ngả ngớn… Tóm lại, Cố Trầm Chu không hề dừng lại mà tiếp tục cúi người xuống, nhẹ nhàng cắn lên môi đối phương rồi nhẹ nhàng chạm lên hầu kết.

Vị trí nhô ra dưới môi chợt run rẩy liên hồi, Cố Trầm Chu càng có thể cảm nhận được rõ ràng thân thể bên dưới mình lại đang cọ cọ anh rất nhẹ, giống như một con mèo nhẹ giẫm lên, vung cái đuôi câu lấy cổ tay của chủ nhân vậy.

Cảm giác càng kì quái. Cố Trầm Chu thầm nghĩ.

Có lẽ tiếp theo dừng lại sẽ tốt hơn. Lúc anh tự hỏi cũng giống như hành động vậy, trước sau đều từ tốn bình thản.

Nhưng nếu đã chấp nhận, vậy thử xem tiếp tục sẽ thế nào?

Động tác Cố Trầm Chu trực tiếp thể hiện ra suy nghĩ của anh. Sau khi cắn lên yết hầu, những nụ hôn khẽ khàng liên tiếp kéo dài từ chỗ yết hầu của Hạ Hải Lâu xuống đến giữa ***g ngực.

Chỉ là đôi môi xẹt qua một cái đơn giản mà Hạ Hải Lâu đã có chút không thể kiềm chế sự xúc động của bản thân, nhưng cánh tay hắn vừa nâng lên đã bị tay Cố Trầm Chu mạnh mẽ áp xuống.

Lần này hơi mạnh, Hạ Hải Lâu vừa ưm một tiếng đã thấy Cố Trầm Chu đang nhẹ hôn lên ***g ngực hắn bất chợt ngừng lại một chút, sau đó nắm lấy cánh tay hắn xoay qua dùng miệng chạm lên.

F*ck!

Hạ Hải Lâu vô thức bật ra một tiếng chửi to trong lòng, cảm giác toàn bộ cơ thể đều run lên một cái, dục vọng vốn đang thiêu đốt hừng hực trong người dường như lập tức cuộn lên thành một lốc xoáy lớn, chuẩn bị bao phủ toàn bộ cơ thể hắn –

Cố Trầm Chu cũng không để ý đến chút an ủi nho nhỏ này, nhưng anh rất dễ dàng nhận ra được độ ấm chợt xuất hiện trên thân thể Hạ Hải Lâu, còn có tiếng thở dốc khàn khàn có chút nặng nề đang vang lên bên tai.

Bàn tay anh dừng lại trên ***g ngực Hạ Hải Lâu một lát lại bắt đầu di chuyển từng chút từng chút một, dọc theo mỗi đường vân trên da thịt, mỗi một điểm phập phồng, mãi cho đến điểm sẫm màu nằm trước ngực đối phương.

"Ư –"

Hạ Hải Lâu có vẻ đang bất mãn, lại giống như thỏa mãn mà bật ra một âm tiết.

Cố Trầm Chu co ngón tay lại, dùng móng tay cào nhẹ lên phía trên một cái, điểm sẫm màu kia lập tức trở nên mẫn cảm. Anh thuận thế nhéo lấy, đầu tiên là xoa nhẹ nhàng, sau đó dần tăng lực thêm từng chút một, cũng cảm nhận được giữa ngón trỏ cùng ngón cái có thứ gì đó đang từ từ run rẩy rồi cứng rắn theo động tác của anh, màu sắc cũng dần dần đậm hơn, giống như quá trình một quả non dần dần chín rục –

Hạ Hải Lâu sắp không nhịn nổi. Hắn nóng nảy đến mức chính bản thân cũng chẳng nói nổi một câu đã kéo ngay bàn tay còn lại của Cố Trầm Chu đang vuốt ve lúc nặng lúc nhẹ trên eo lưng hắn, nhắm thẳng xuống thân dưới.

Cách một tầng quần áo không mỏng lắm, Cố Trầm Chu vẫn có thể cảm nhận được vị trí mẫn cảm của đối phương đang nóng lên.

Cổ tay anh khẽ xoay, nhẹ nhàng tránh khỏi bó buộc của Hạ Hải Lâu, lại nhanh chóng tháo nút cài cùng khóa kéo quần của đối phương ngay trước khi hắn kịp mở miệng, thò tay vào trực tiếp cầm lấy thứ nóng bỏng đã sớm đứng thẳng bị giam cầm quá chặt trong quần.

Bàn tay lạnh lẽo cùng thứ nóng rực vừa tiếp xúc, nguồn nhiệt vừa mới được thả lỏng lại nhanh chóng nảy lên vài cái trong lòng bàn tay anh. Cùng lúc ấy, tiếng hít sâu thật dài của Hạ Hải Lâu cũng vang lên bên tai Cố Trầm Chu.

Một ý xấu nho nhỏ lập tức bật ra trong đầu Cố Trầm Chu, anh hơi bóp chặt bảo bối của Hạ Hải Lâu lại một chút.

Người nằm dưới đất lập tức giống như một con thú có đuôi mà cái đuôi ấy lại bị người ta đạp xuống thật mạnh vậy, hắn vô thức hét lên một tiếng, hơn nữa toàn bộ thân thể cũng bật mạnh lên một cái!

Cố Trầm Chu vội vàng đưa một tay ra đỡ lấy bả vai Hạ Hải Lâu, hơn nữa còn liên tiếp đặt vài nụ hôn lên thái dương đối phương coi như an ủi.

"… F*ck!"

Hạ Hải Lâu hổn hển mắng một câu, hơi thở lại lập tức vì sự vuốt ve kịp thời của Cố Trầm Chu màtrở nên nặng nề.

Cố Trầm Chu nhìn Hạ Hải Lâu: Thân thể thanh niên đã thả lỏng một lần nữa nằm thẳng dưới đất, biểu cảm trên mặt nói là thỏa mãn cũng không đủ, thỉnh thoảng còn thay đổi thành kiểu khác, áo sơ mi trên người rộng mở, da thịt màu tiểu mạch, cơ thịt vô cùng cân xứng, nơi vừa mới bị anh đùa bỡn còn đang đứng thẳng trong không khí, màu sắc có vẻ lại thay đổi hơn so với lúc trước…

Có lẽ là thật sự bị ác quỷ mê hoặc rồi.

Nhưng đây cũng không phải điều gì khó lí giải. Cố Trầm Chu thầm nghĩ vậy, lúc trước vì sao Hạ Hải Lâu phải sống chết theo đuổi anh như thế… Áp chế một người đàn ông có thân phận cùng năng lực giống mình, khiến hắn nằm dưới thân thể mình lộ ra đủ loại biểu cảm bình thường khó thấy được, đúng là có chút…

Khiến người khác đê mê.

Cố Trầm Chu hơi dừng lại, vươn thẳng người lên rồi tiếp tục khom xuống, vươn đầu lưỡi đảo nhẹ qua đầu nhọn của phần thịt nằm trong tay…

Mùi vị có hơi lạ.

Cố Trầm Chu vừa mới nghĩ như vậy đã thấy toàn thân Hạ Hải Lâu run bắn, chất lỏng trắng đục lập tức bắn thẳng ra từ bộ phận đang đứng lên cao cao kia –

Cổ tay Cố Trầm Chu hơi nhấc lên chặn lại phần lớn chất lỏng, nhưng vẫn bị một hai giọt trong đó dính lên mặt.

Anh hơi nhíu mày, ngẩng đầu lên liền vừa vặn nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy sáng lấp lánh của Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu gần như là mỉm cười với Cố Trầm Chu theo bản năng, sau đó hơi nghiêng người về phía đối phương.

Cố Trầm chu cảm thấy biểu cảm như vậy rất thú vị, nhưng anh vẫn trực tiếp nâng tay lau sạch chất lỏng dính trên mặt.

Đôi mắt đen láy sáng rực lập tức trở nên ảm đạm. Hạ Hải Lâu vẫn cảm thấy rất không đủ mà 'chậc' một tiếng nhưng không hề dừng động tác của mình lại, tiếp tục kế hoạch khi trước, tiến đến sát gần mặt Cố Trầm Chu, dùng đầu lưỡi liếm lên vị trí chất lỏng bắn lên mặt đối phương lúc nãy.

Cố Trầm Chu lại nâng tay lau lau mặt, anh đứng dậy khỏi mặt đất, cũng lùi về đằng sau hai bước, vừa bình ổn sự xao động trong cơ thể vừa hỏi:

"Vì muốn kéo tôi xuống đây, cậu cố ý tìm bụi cây này để che khuất sườn núi?"

Xuống dưới lâu như vậy, Cố Trầm Chu đã phân biệt được rõ ràng tình hình xung quanh – thực ra cũng không phải chỗ nào lạ, nơi này thực chất anh đã từng đến một lần, căn nhà nhỏ cũ của Hạ Hải Lâu ở phía trên kia, lần đất đá trôi lần trước đã đè sập ngôi nhà nhỏ, dốc núi này cũng được hình thành vào lúc đó.

Hạ Hải Lâu miễn cưỡng ngước mắt lên nhìn động tác của Cố Trầm Chu, không nói gì cả. Dư vị cao trào vẫn còn sót lại trong thân thể hắn, hắn vừa cảm nhận nó vừa chậm rãi thả lỏng thân thể, từ cơ thịt đến thần kinh, từ cánh tay đến ngón tay, mà cảm giác tê dại dâng lên từ lòng bàn chân lại đi ngược hướng, theo thân thể từ từ thư giãn của hắn mà dễ dàng chiếm cứ lãnh địa.

"Tôi cũng không chỉ tìm mỗi chỗ này, còn cố ý kéo cả một bụi cây sang bên mép sườn núi đấy, vì muốn đẩy anh xuống dưới mà tôi phải làm việc khổ cực suốt cả một buổi chiều, đúng là rất không dễ dàng."

Hạ Hải Lâu lại ngả người nằm xuống đất, vừa nghỉ ngơi vừa từ tốn nói.

"Cố ý chọn chỗ này?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Chỗ này thì sao?"

Hạ Hải Lâu thờ ơ.

"Đám xương cốt trong cái bình lần trước rốt cuộc là của ai?"

Cố Trầm Chu coi như tán gẫu mà hỏi.

"Mẹ tôi đấy."

"Di thể của phu nhân Hạ Chi Đình là được vận chuyển về kinh thành mới hỏa táng."

Cố Trầm Chu nói.

Hạ Hải Lâu hơi nhướn mày, sau đó lại cười nói:

"Đúng là anh đã đi dò hỏi… Ai biết đám xương này là của ai, dù sao tôi cũng chả biết."

Hắn ứng phó với câu hỏi của Cố Trầm Chu, củng cố lại tư duy vì thoải mái mà có chút chậm chạp lại, thầm nghĩ trong lòng:

Vẫn chưa có thắng thắn làm xong.

Hạ Hải Lâu không phải là không có tiếc nuối. Từ đầu giờ chiều gặp Lưu Vân Huy đến giờ, hắn luôn rắp tâm khơi lên sự tức giận của Cố Trầm Chu, sau đó anhbị hắn giăng bẫy mà ngã xuống sườn núi, lại bị hắn đặt dưới đất cưỡng hôn cắn xé, có thể nói đó là thời điểm đối phương phẫn nộ và không có lí trí nhất.

Đáng tiếc là dù đã tính hết mọi đường, hắn đã nói hết lời mà vẫn không thể lột ra được lớp vỏ cứng ngắc phủ bên ngoài Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu không phải hình nhân làm bằng đất, nhưng lại thực sự bình tĩnh quá mức.

Sắc trời trên cao đã trở nên mờ tối.

Chuyện đã làm xong, nói cũng nói hết, Cố Trầm Chu lại nhìn bản thân cùng Hạ Hải Lâu đang nằm dưới đất: Quần áo hai người đều mở phanh, đủ loại vết tích còn nằm trên ngực, mà quần áo đều dính đầy bùn đất vàng nâu, đầu tóc toàn tro bụi, còn có ít vụn đá lọt vào trong tay áo…

Cái tên điên Hạ Hải Lâu này. Cố Trầm Chu thầm nghĩ, anh lại còn nổi điên theo hắn…

Ngay từ lúc bắt đầu, vết thương bị cắn đến chảy máu trên vai vẫn thỉnh thoảng co rút đau đớn. Cố Trầm Chu nâng tay đè lên, lại vuốt ve một chút cách một lớp quần áo.

Muốn chơi thì chơi thôi.

Đương nhiên, không còn dựa theo kịch bản hiện giờ.

103. Chương 103: Hàng Xóm

Vào đông, trời luôn tối sớm hơn bình thường.

Sườn núi gập ghềnh đầy vụn đá tản mác khắp nơi rõ ràng là không phải nơi nghỉ ngơi thoải mái gì. Hạ Hải Lâu mới nằm một lúc đã nhíu mày đứng dậy khỏi mặt đất, nhấc áo sơ mi trên người lên rung rung dốc sạch đám vụn đá không biết đã chạy vào trong từ lúc nào, hai tay còn luồn vào đuôi mái tóc nhuộm đỏ rực cào cào, không chỉ lấy ra một đám bụi đất mà còn vớ được xác hai con côn trùng to bằng móng tay, màu cà phê không biết là giống gì.

Lần này, không chỉ Cố Trầm Chu, ngay cả Hạ Hải Lâu cũng lộ ra vẻ mặt chán ghét.

Gió lạnh buổi chiều tà thổi đến khắp nơi trong khe núi, giống như tiếng hít thở nặng nề của người khổng lồ.

Đi từ trên sườn núi đến thẳng dưới tán một gốc cây nghiêng vẹo ở đối diện ngôi nhà nhỏ đã đổ sụp, Cố Trầm Chu ngẩng đầu liếc mắt nhìn bầu trời một cái: Bầu trời mà mặt trăng cùng mặt trời cùng tồn tại hiện giờ tuyền một màu lam phấn, tầng mây bay bổng trên không trung phân thành hai loại màu sắc loang lổ, giữa một mảnh màu trắng lại điểm chút xam xám, giống như góc cạnh của một bức tranh vẽ bằng phấn màu bị bất cẩn làm dơ vậy.

Hạ Hải Lâu đi theo đến bên cạnh Cố Trầm Chu. Hắn nhìn lướt qua theo ánh mắt đối phương rồi lại chẳng có bao nhiêu hứng thú mà cúi đầu xuống, ánh mắt quét một lượt trên quần áo đối phương:

"Lát nữa anh định về thế nào đây?"

Hắn không đứng đắn đề nghị:

"Có muốn chúng ta đổi quần áo cho nhau không?"

"Đổi quần áo cho cậu xong thì về kiểu gì?"

Cố Trầm Chu liếc xéo Hạ Hải Lâu một cái, hỏi nhưng không hề mong chờ câu trả lời của đối phương.

"Cứ thế về thôi."

Hạ Hải Lâu lại bắt đầu cảm thấy hứng thú.

Cố Trầm Chu:

"…"

Những dãy núi trùng trùng điệp điệp cản trở luồng sáng cuối cùng của mặt trời ấm áp.

6 giờ 30 phút tối, Lưu Vân Huy được trưởng thôn nhiệt tình giữ lại quả nhiên gặp được Cố Trầm Chu bên bàn cơm.

"Chủ nhiệm Cố."

Lưu Vân Huy mỉm cười chào hỏi Cố Trầm Chu, ánh mắt ngừng lại một chút bên khóe môi ứ máu không rõ ràng lắm của Cố Trầm Chu rồi lại nhanh chóng dời đi, bắt đầu trò chuyện:

"Tôi vừa thấy giám đốc Hạ lái xe đi, giám đốc Hạ về trước ư?"

"Ừ."

Nét cười của Cố Trầm Chu rất nhạt.

Lưu Vân Huy không tính là quá quen biết Cố Trầm Chu nên vốn không chú ý đến điểm này, tiếp tục bóng gió dò hỏi:

"Buổi chiều lúc tôi đến đây thấy giám đốc Hạ ở đó còn cảm thấy kinh hãi, không hề nghĩ lại gặp được giám đốc Hạ ở nơi như thế này…"

Cố Trầm Chu thản nhiên mỉm cười, không nói gì.

Lưu Vân Huy thấy thế cũng rất biết điều mà dừng câu chuyện, ngồi ngay ngắn về vị trí của mình – chính là vị trí ở bên cạnh Cố Trầm Chu.

Lúc ngồi xuống anh ta lại không kìm được nhìn lướt qua Cố Trầm Chu, chợt phát hiện đuôi tóc của người ngồi bên cạnh hơi ẩm ướt, quần áo trên người cũng không thấy giống lúc chiều… Vừa rồi Cố Trầm Chu đã thay quần áo sao?

Ý niệm này chợt nảy ra trong đầu, Lưu Vân Huy không kìm được có phần tò mò: Trong nửa tiếng đồng hồ vừa rồi, rốt cuộc Hạ Hải Lâu và Cố Trầm Chu đã làm chuyện gì?

Chẳng lẽ hai người đánh nhau một trận?

Công việc kết thúc sớm hơn dự định một buổi tối, Cố Trầm Chu dùng bữa chiều cuối cùng ở thôn Thanh Tuyền xong liền lái xe về đến huyện Thanh Hương cùng Lưu Vân Huy.

Về đến huyện Thanh Hương đã là gần hai giờ đêm, hai người chia tay trên con đường bên ngoài huyện Thanh Hương, Cố Trầm Chu quay về khu tập thể được huyện sắp xếp cho nghỉ ngơi, ngày hôm sau vừa vào chỗ làm đã thấy một chồng tài liệu thuyết minh rõ tình hình có liên quan đến khu vực nông thôn quanh huyện Thanh Hương. Anh cầm lên lật xem qua được hai trang thì một giọng nói truyền đến từ trước mặt:

"Chủ nhiệm Cố, đến sớm thật đấy."

Cố Trầm Chu ngẩng đầu nhìn lên, lập tức đứng dậy khỏi chỗ ngồi:

"Buổi sáng tốt lành, Chủ nhiệm Dương! Đêm qua tôi quay về từ thôn Thanh Tuyền, tình hình đã được sắp xếp cẩn thận viết trong văn kiện, tôi sẽ lập tức báo cáo với anh."

Chủ nhiệm Dương là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, nghe Cố Trầm Chu nói vậy ông mỉm cười gật đầu, đi về văn phòng của mình trước.

Cục Chiêu thương của huyện Thanh Hương được chia thành bốn phòng, phòng của Cố Trầm Chu hiện giờ là phòng Chiêu thương có nhiệm vụ chính là xác nhận chính sách, quy định chiêu thương của Huyện ủy và Huyện trưởng, phối hợp điều hòa những công việc đó.

Văn phòng này ngoại trừ Chủ nhiệm có một phòng cho riêng mình ra thì những người khác đều ngồi trong một gian văn phòng lớn. Dương Huống Tài vừa đi vào trong văn phòng thì mấy viên chức khác trong phòng cũng lặng lẽ không nói một lời đi từ bên ngoài vào.

Trong đó, một người khác tên Tiểu Phương vào cùng lúc với Cố Trầm Chu giúp mấy vị cao tuổi hơn làm chút việc vặt vãnh. Lúc đi ngang qua chỗ ngồi của Cố Trầm Chu, cậu ta sắc bén nhận ra cốc nước trên bàn Cố Trầm Chu dù đã được rửa sạch trước đó, nhưng do không dùng vài ngày nên vẫn bị phủ lên một lớp tro bụi mỏng, vì thế cậu ta vội dừng lại nói:

"Chủ nhiệm Cố, tôi rửa cái cốc này giúp anh nhé!"

Cố Trầm Chu đang in bản báo cáo chi tiết tình hình thôn Thanh Tuyền đã được chuẩn bị đầy đủ từ trong máy tính ra, anh đáp dứt khoát:

"Không cần, như vậy thì phiền quá, để tự tôi làm."

"Không phiền, không phiền."

Tên nhóc kia nói luôn miệng.

"Tôi cũng tiện tay làm thôi."

"Vậy cũng được."

Cố Trầm Chu cười đáp, không tiêu phí quá nhiều thời gian vào chuyện cái cốc kia nữa, anh cầm tư liệu chạy ra từ máy in đọc lướt lại một chút rồi cầm tất cả xoay người đi đến ngoài cửa văn phòng của Dương Huống Tài, nhấc tay gõ vang cửa.

"Vào đi."

Tiếng Dương Huống Tài truyền ra từ bên trong.

Cố Trầm Chu vặn nắm cửa đi vào rồi lại nhẹ nhàng khép cửa lại.

Đôi môi đỏ mọng của người phụ ngồi ở mé trái văn phòng lập tức mấp máy, phun ra hai mảnh vỏ hạt dưa:

"Ha, phó Chủ nhiệm mới này vừa đến, Diêm Vương Dương lập tức biến thành Bồ Tát Dương."

Lời này vừa ra, một người phụ nữ khác ngồi cạnh người phụ nữ ăn hạt dưa cùng bật cười 'phì' một tiếng.

Người đàn ông cuối cùng trong văn phòng thì chỉ lặng lẽ lật tờ báo trong tay, không để ý đến ai cả.

Tiểu Phương vừa đi ra ngoài rửa chén cầm hai tay bốn chén quay về, từ vị trí gần cửa nhất, cậu ta đặt từng cái chén xuống một đồng thời ngoan ngoãn gọi:

"Chị Lệ, chị Từ, chị Lan."

Cuối cùng đến vị trí gần văn phòng nhất, cậu ta liếc mắt một cái liền nhìn thấy tư liệu về các vị trưởng thôn ở lân cận huyện Thanh Hương được đặt ở trên bàn.

Thôn Lâm Bình, vùng đất vàng…

Cậu ta thầm nhẩm hai cái tên này trong lòng rồi đặt chiếc chén gọn gàng lên mặt bàn.

Trong văn phòng, Dương Huống Tài đã xem xong báo cáo được Cố Trầm Chu chỉnh sửa tươm tất.

Nói là báo cáo, thực ra từ lúc Cố Trầm Chu rời khỏi Cục Chiêu Thương đích thân đến thôn Thanh Tuyền kiểm chứng thì chuyện này đã được Dương Huống Tài phê duyệt. Hiện giờ tiếp tục báo cáo, ngoại trừ làm cho xong mấy bước cuối cho đúng trình tự thì cũng muốn trình bày một vài chi tiết trong chính sách của Cục Chiêu thương, sau này cũng tiện làm báo cáo trình lên Huyện trưởng.

Kế hoạch kêu gọi đầu tư trị giá mấy chục vạn đặt trong một huyện bình thường thì vốn không đáng xem, nhưng với thị trấn loại nhỏ lại xa xôi giống như huyện Thanh Hương này mà nói thì dù là bao nhiêu cũng có thể coi là một tin tức tốt.

Dương Huống Tài đeo kính lão cẩn thận đọc báo cáo một lượt, đặt văn kiện xuống rất vui vẻ nói liền hai tiếng 'Tốt':

"Tiểu Cố à, lần này cậu vất vả rồi, cứ vậy đi, thôn Thanh Tuyền cuối cùng cũng đã có đường ra."

Cố Trầm Chu cười đáp:

"Chủ yếu là vì Thanh Tuyền được vườn trái cây Huy Sơn để mắt đến mà thôi, tôi mới đề cập qua một chút mà bên đó đã phái người đến tận nơi khảo sát thực địa."

Dương Huống Tài khoát tay:

"Bất kể thế nào thì đây cũng là một công lao lớn, nếu không phải cậu quen biết người của vườn trái cây Huy Sơn thì chưa chắc vườn trái cây Huy Sơn đã để ý đến thôn Thanh Tuyền, không phải ư?"

Công việc thu hút đầu tư này vừa dễ làm lại vừa khó làm. Nếu như kêu gọi đầu tư ở các thành phố lớn thì đám công ty đó sẽ cầu đủ ông to bà lớn để đến đây tìm anh; nhưng nếu là ở một địa phương nhỏ không có gì đặc sắc thì sẽ biến thành anh van nài đủ loại quan cao chức quý để tìm công ty đến đây.

Nói xong một câu này, Dương Huống Tài cẩn thận cất tài liệu xuống bàn làm việc trước rồi mới nói:

"Qua hai ngày nữa bên hội Công thương lâm nghiệp sẽ cho người đến đây khảo sát, cậu theo tôi đi dùng một bữa cơm."

"Vâng."

Cố Trầm Chu nhận lời.

"Chuyện khác thì không có gì nữa… Đúng rồi."

Dương Huống Tài chợt nói:

"Mấy ngày qua tôi cũng có nghe được chút lời ra tiếng vào, trong quá trình làm việc vẫn khó tránh khỏi, cậu đừng quá để trong lòng."

Ông ta lại mỉm cười giống như lơ đãng.

"Tiểu Cố, cậu là người trẻ tuổi, cố gắng một chút, đến lúc ấy nơi này còn phải dựa dẫm vào cậu một chút nữa."

Lời ra tiếng vào là chỉ đám người trong văn phòng. Cố Trầm Chu mỉm cười thầm nghĩ ba người trong một văn phòng nhỏ bé kia đều đã có cơ cấu, khó trách chuyện gì cũng ném cho mình đi làm trước mặt vị Chủ nhiệm này. Anh hơi nghiêng người về phía trước một chút bày tỏ sự khiêm tốn của bản thân:

"Chủ nhiệm Dương, mọi việc cụ thể đều do đám cấp dưới chúng tôi làm nhưng việc định ra phương hướng vẫn cần người đi trước chỉ đạo, anh đứng đằng sau vững vàng ổn định thì chúng tôi mới có thể yên tâm to gan đi về phía trước được!"

Gương mặt Dương Huống Tài không kìm được lộ ra một nụ cười mỉm. Trong văn phòng này, ngoại trừ Tiểu Phương mới vào ra thì ba kẻ kia đều có hậu phương vững chắc, vị phó Chủ nhiệm trước mặt lại được phái từ phía trên xuống, trước khi thăm dò được quân bài mà đối phương chưa lật thì chưa thể động vào người như cậu ta được. Những kẻ khác thì thôi đi, chỉ độc người trước mặt này, nếu là muốn nhắm đến vị trí mà ông đang làm chủ… Thực ra hiện giờ ông đã năm mươi lăm tuổi, không mấy năm nữa sẽ phải về hưu nên cũng không bận tâm chuyện nhường vị trí này ra vào thời điểm hợp lí, chỉ cần đối phương không vội vã ra oai muốn cướp không quyền hành của ông thì mọi chuyện đều dễ nói.

Hiện tại nhìn qua thì tình hình có thể nói là tốt hơn so với dự đoán của ông lúc trước rất nhiều, một người có năng lực lại không tranh quyền, nói không chừng đối phương thực sự là được cấp trên phái xuống cơ sở, qua một thời gian nữa sẽ được gọi về…

Cởi bỏ được cái gai cuối cùng trong lòng, Dương Huống Tài dùng vẻ mặt ôn hòa lại nói thêm hai câu với Cố Trầm Chu rồi thả người ra ngoài.

…

Khi bạn nghiêm túc muốn làm chuyện gì đó thì thời gian luôn có vẻ đặc biệt không đủ dùng.

4 giờ 30 phút chiều, người trong văn phòng lần lượt ra về, Cố Trầm Chu đặt hết tài liệu có liên quan đến các khu vực xung quanh huyện Thanh Hương vào trong ngăn kéo, sau khi ăn cơm ở căng tin xong liền trực tiếp lái xe về phía khu đồi đất vàng nằm ở vị trí gần huyện Thanh Hương nhất.

Tình hình ở đồi đất vàng không khác thôn Thanh Tuyền bao nhiêu nhưng vẫn khá hơn thôn Thanh Tuyền một chút: Nơi này cách thị trấn không xa, đại đa số nhà của người dân nơi này đều có điện thoại và TV.

Dùng hết thời gian khoảng một tiếng, Cố Trầm Chu dạo qua một vòng quanh đồi đất vàng, tùy tiện trò chuyện với người dân trong thôn vài câu rồi lại lái xe về khu nhà tập thể dành cho viên chức của huyện Thanh Hương.

Vị trí phó Chủ nhiệm này, tuy rằng có cao hơn cán bộ ở tầng chót một chút nhưng về mặt đãi ngộ vẫn không thể sánh bằng cấp phòng ban nên cũng không có khác biệt gì quá lớn. Ngoại trừ tiền lương nhiều hơn mấy trăm đồng, phòng tập thể được cấp cũng giống như nhân viên bình thường, đều là một phòng ngủ cùng một buồng vệ sinh, không có phòng bếp, diện tích tổng cộng vào khoảng ba mươi mét vuông.

9 giờ 48 phút.

Cố Trầm Chu nhìn lướt qua đồng hồ trên tay trái, nghiêng người nhường đường cho nhân viên công ty chuyển nhà nâng đồ gia dụng xuống rồi tiếp tục chạy lên tầng.

Ngọn đèn LED treo giữa hàng lang có vẻ u ám hơn trong tiếng bước chân lên xuống rõ ràng. Cố Trầm Chu đi hết đoạn cầu thang cuối cùng, lúc đi vào phòng tập thể của mình thì thấy cánh cửa của căn phòng đối diện với phòng mình rộng mở, bên trong có đặt lộn xộn vài món đồ gia dụng.

Vừa rồi công ty chuyển nhà đi xuống từ chỗ này?

Động tác của Cố Trầm Chu dừng lại, anh đợi một lát liền nghe thấy tiếng bước chân vang lên truyền đến từ cầu thang phía sau.

Ngọn đèn LED mới tắt vài giây trước lại sáng lên một lần nữa.

Dưới ánh sáng ảm đạm, một bóng người quen thuộc xuất hiện ở chỗ rẽ vào hành lang.

Cố Trầm Chu nhìn người đút một tay trong túi áo đi từ cầu thang vào hàng hiên, càng lúc càng đến gần.

Đối phương dừng lại ở vị trí cách Cố Trầm Chu khoảng ba bước chân.

Sau đó, hai người mặt đối mặt cùng mỉm cười.

Một tùy tiện, một bình tĩnh.

Tiếp theo là hai giọng nói chồng chéo lên nhau cùng phát ra:

"Hạ Hải Lâu."

"Cố Trầm Chu."

104. Chương 104: Món Quà Nhỏ

Sự im lặng đại khái chỉ diễn ra trong một hơi thở ngắn ngủi.

"Vào nhà ngồi chút không?"

Răng nanh nghiến chặt giày xéo rồi nuốt cái tên Hạ Hải Lâu xuống rồi, Cố Trầm Chu liền cất tiếng chào hỏi Hạ Hải Lâu, đồng thời cũng thuận tay dùng chìa khóa mở cửa phòng.

Lời mời này rõ ràng là nằm ngoài dự kiến của Hạ Hải Lâu, hắn nhướn mày:

"Vào."

Cố Trầm Chu lại mỉm cười: Đây là một nụ cười gần như thân thiết, lúm đồng tiền nho nhỏ xuất hiện trên gương mặt Cố Trầm Chu, cho dù Cố Trầm Chu vốn đang nghiêm mặt thì cũng lộ vẻ thân thiện đáng yêu – huống chi là anh đang mỉm cười với Hạ Hải Lâu đứng ở đối diện?

Cho dù đang đứng đối diện Cố Trầm Chu thì Hạ Hải Lâu ngược lại không tốn bao nhiêu thời gian để cân nhắc về tâm tình hiện tại của Cố Trầm Chu, ngay khoảnh khắc đầu tiên hắn nhìn thấy lúm đồng tiền xuất hiện thì đã cực kì muốn vươn tay chọt mấy cái, hơn nữa còn lập tức biến suy nghĩ thành hành động –

Cố Trầm Chu nghiêng đầu né tránh, thuận tiện liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu một cái.

Thành thực mà nói, ánh mắt này vô cùng bình thản. Nhưng không hiểu vì sao, Hạ Hải Lâu cảm thấy mình vừa bị trêu chọc một chút, nửa người lập tức ngứa râm ran.

Lúc này, hai người đã một trước một sau đi vào trong phòng.

Hạ Hải Lâu không phải là không tiếc nuối thu ngón tay mình lại, bắt đầu đánh giá phòng tập thể của Cố Trầm Chu.

Đây là một gian phòng có một phòng ngủ và một toilet, toilet nằm ở vị trí bên trái ngay chỗ cửa chính, sau huyền quan hẹp dài là một chiếc giường đôi cùng một chiếc sô pha nhỏ và bàn làm việc chiếm hết phần lớn diện tích trong phòng. Màu sắc của bức tường gạch có lẽ vì đã lâu nên hơi phai màu, phối hợp với chiếc giường kiểu cũ cùng bàn làm việc và giá sách lại vô cùng thích hợp.

Hạ Hải Lâu đi ngang qua chiếc bàn trống không đến phía trước giá sách, tùy tiện nhìn lướt đã thấy mấy bộ sách có liên quan đến Kinh tế học.

"Muốn uống gì không?"

Cố Trầm Chu đứng ở huyền quan hỏi.

"Có rượu chứ?"

Hạ Hải Lâu hỏi ngược lại.

Mấy thứ như rượu và thuốc lá ấy mà, cho dù bình thường không cần đến thì phần lớn mọi người cũng sẽ không quên chuẩn bị.

Sau khi nghe được câu trả lời của đối phương, Cố Trầm Chu mở chiếc tủ âm tường phía trên chỗ huyền quan ra, lấy một bình rượu tây đã vài năm tuổi cùng hai chiếc cốc đi đến trước sô pha, mở nắp chai rót cho mỗi người nửa cốc rồi mới đẩy một cốc lên bàn đến trước mặt Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu cầm chiếc cốc lên lắc nhẹ, cũng không vội vã uống cạn, nhưng Cố Trầm Chu lại nhấp một ngụm rượu, mở miệng trước:

"Định vào đây ở à?"

Hạ Hải Lâu thầm nghĩ ngữ điệu của Cố Trầm Chu đúng thật là bình tĩnh, nhưng nếu không như vậy thì Cố Trầm Chu sẽ dùng loại giọng điệu thế nào để nói chuyện đây? – Bản thân mình lại hi vọng đối phương dùng loại ngữ điệu nào để nói?

"Có chào đón không?"

Hạ Hải Lâu ngả ngớn hỏi

Cố Trầm Chu cười khẽ, cũng không nói có chào đón hay không mà chỉ nói:

"Huyện Thanh Hương chẳng có gì cả, ngược lại còn khiến giám đốc Hạ ấm ức rồi. Giám đốc Hạ thuận tiện xem xem nơi này có chỗ nào đáng giá đầu tư không? Khu vui chơi hay công sở đều được."

Hạ Hải Lâu sửng sốt, thầm nghĩ hướng đi ngày hôm nay hình như không đúng lắm – Cố Trầm Chu đây là đang thuyết phục hắn đầu tư vào huyện Thanh Hương?

Mấy món đầu tư nho nhỏ này, bất kể là với hắn hay Cố Trầm Chu mà nói đều không là gì cả, nhưng hàm nghĩa trong đó lại sâu hơn nhiều. Nói trắng ra một chút là Cố Trầm Chu đi ra ngoài, bất kể là mở miệng với ai thì đều là cho đối phương thể diện, mà cũng không phải ai cũng có được loại thể diện này – Giống như thiếu gia Lưu Vân Huy nhà Tỉnh trưởng ấy, vừa nghe được tin tức chẳng phải đã vội vã chạy đến khe suối này sao?

Hiện tại Cố Trầm Chu mở miệng nói chuyện này với hắn, nhìn thế nào cũng thấy giống như đang tỏ vẻ thân thiết…

Chẳng lẽ là vì chuyện trên núi Thanh Hương kia ư?

Không thể nào đâu, như vậy không phải là quá lộ liễu à? Hạ Hải Lâu vẻ mặt cổ quái thầm nghĩ, cho dù Cố Trầm Chu có non cũng sẽ không non đến mức này chứ!

Nếu như trên thế giới thực sự có thuật đọc suy nghĩ, Cố Trầm Chu nhất định sẽ cảm thấy may mắn vì mình chưa bao giờ đạt được kĩ năng đó.

Nhưng chỉ nói riêng chuyện này, Cố Trầm Chu đề nghị như vậy với Hạ Hải Lâu thực ra cũng không khác quá nhiều so với tưởng tượng của Hạ Hải Lâu: Nói về mức nào đó, anh quả thực đang thể hiện sự thân thiết, cho dù là chơi với thú cưng thì cũng phải đưa cho nó chút đồ ăn, huống chi là một trò chơi mà hai người đều thấy thú vị?

Dù thế nào cũng phải có qua có lại, lãi lỗ một chút… Mới càng thú vị hơn, không phải sao?

Đương nhiên, cũng không thể sốt ruột.

Nhịp điệu của trò chơi này còn phải chậm rãi quyết định.

Cố Trầm Chu vừa nghĩ vậy vừa mở TV đến đài tin tức, bắt đầu bổ sung tin tức trên đài Trung ương và đài địa phương.

TV được treo trên bức tường phía bên phải sô pha, ngay phía sau lưng buồng vệ sinh.

Hạ Hải Lâu đang ngồi đối diện với Cố Trầm Chu cũng xem TV một lát, lại bất chợt đảo mắt nhìn quanh căn phòng một lượt rồi nói với Cố Trầm Chu:

"Anh không cảm thấy nóng à?"

Cố Trầm Chu:

"Không."

Hạ Hải Lâu cầm cổ áo sơ mi của mình phẩy phẩy tạo gió, nhìn thoáng qua chiếc áo sơ mi vải hơi mỏng trên người Cố Trầm Chu, đứng dậy khỏi sô pha đi quanh phòng một vòng, đột nhiên rút một chiếc khăn quàng cổ màu lam đậm treo trên giá treo áo xuống, hai tay giơ lên buộc lên cổ Cố Trầm Chu, hơn nữa còn lập tức thắt một cái nơ con bướm!

Một loạt động tác này cực kì mau lẹ, Cố Trầm Chu đang xem tin tức không chú ý nên lập tức bị đối phương buộc lại. Anh hơi sửng sốt, cổ ngửa ra sau nhìn Hạ Hải Lâu đang đứng đằng sau sô pha.

Hạ Hải Lâu:

"Ha ha ha ha ha…"

Cười đến mức không thể dừng nổi.

Cố Trầm Chu:

"Cậu người lớn chút được không hả?"

"Không muốn."

Hạ Hải Lâu lập tức đáp lại, ấn bả vai Cố Trầm Chu xuống nhìn trái nhìn phải rồi khom người xuống khoái trá hôn chụt một cái lên gáy Cố Trầm Chu:

"Thật đẹp!"

Cố Trầm Chu đang giơ tay lên định kéo khăn quàng cổ, hai má lập tức giật nhẹ một cái, vài giây sau, khóe môi anh chợt cong lên để lộ một nét cười mà Hạ Hải Lâu nhìn không thấu.

105. Chương 105: Màn Diễn Trong Bóng Tối

Đêm nay, Cố Trầm Chu có một giấc mơ đã lâu không thấy.

Anh ở trong mơ đứng trong một căn phòng vừa cao vừa rộng chất đầy quà tặng.

Đỉnh phòng nhọn hoắt, mấy tấm kính chung quanh nhờ vào ánh đèn hoặc ánh sáng mặt trời mà hắt lại đủ loại màu sắc sáng rực, tấm thảmtrải dưới đất màu đỏ thắm, vách tường trắng như tuyết cùng những họa tiết hình người có cánh được vẽ kín trần nhà.

Anh liếc mắt nhìn xung quanh một lượt, điểm giống nhau duy nhất của mấy hộp quà lớn nhỏ khác nhau ở đây là đều được buộc một dải lụa màu, dải lụa đó lại được thắt lại thành một chiếc nơ bướm cực to. Cố Trầm Chu đưa tay chạm vào một chiếc hộp màu tím đỏ hình chữ nhật gần anh nhất, chiếc hộp 'bùm' một tiếng nổ tung, gương mặt tươi cười của Hạ Hải Lâu hiện lên trong phút chốc giữa màn sương khói hấp háy mắt nhìn về phía anh, sau đó lại biến mất trong màn khói, chỉ còn lại một chiếc áo khoác lông màu đen nhìn qua vô cùng xinh đẹp đang nằm trong hộp quà.

Cố Trầm Chu cầm chiếc áo rung rung mấy cái, mọi thứ đều bình thường. Anh đắn đo một chút, không hiểu sao lại vươn tay lục lọi trong túi áo, kết quả là thực sự lấy ra được một chiếc huy hiệu hình tròn bằng kim loại, Hạ Hải Lâu trên chiếc huy hiệu đang cười cực kì khoái trá với anh.

Anh ấn một cái lên gương mặt tươi cười trên chiếc huy chương, không biết đã chạm phải cái chốt nào mà đống quà tặng cao cao xung quanh lần lượt nổ tung giống như đám bài domino bị xô ngã, từng món đồ dù thế nào cũng xuất hiện bóng dáng của Hạ Hải Lâu xuất hiện trong hết luồng khói này đến luồng khói khác đang bốc lên, một đôi giày, một bộ quần áo, một đống mô hình đủ loại hình dáng đều có hình dáng Hạ Hải Lâu –

Cố Trầm Chu cầm lấy một cây kem sữa chocolate được đắp nặn thành hình Hạ Hải Lâu đang bị bọt khí trong suốt bao phủ.

Trên lớp vỏ bọc màu đỏ sậm của cây kem chocolate, vẻ mặt của Hạ Hải Lâu vô cùng sinh động, gần như cứ cách mười giây là lại chớp mắt rồi hôn gió với anh.

Cố Trầm Chu vươn lưỡi liếm lên gương mặt Hạ Hải Lâu trước.

Gương mặt Hạ Hải Lâu trên cây kem chocolate giống như lập tức bị một tầng mồ hôi bao phủ, hắn nhắm chặt mắt lại rồi ngửa đầu ra sau, có ý tránh né đầu lưỡi của Cố Trầm Chu.

Nhưng nguyện vọng này của hắn rõ ràng là không thể thực hiện được.

Tiếp đó Cố Trầm Chu lập tức cắn một miếng đứt luôn đầu Hạ Hải Lâu.

Sự mềm mại của chocolate và vị sữa ngọt ngào hòa quyện vào nhau lan tỏa trong khoang miệng, ngọt ngọt lành lạnh.

Hương vị thực chất không tệ, đúng không?

Xơi luôn nó! xD.

…

Ánh sáng mỏng manhlen qua cửa sổ chạm đến đầu giường, kích thích trên mí mắt khiến Cố Trầm Chu bừng tỉnh dậy từ trong cảnh mơ.

Đây đúng là khoảnh khắc cuối cùng trước buổi bình minh. Giờ phút này, gió không ngừng lùa vào theo cửa sổ rộng mở, thế giới màu lam đậm tựa như vầng mặt trời bị lớp mây đen dày đặc che phủ, toàn bộ trời đất giống như sắp bị bão táp tẩy rửa.

Cố Trầm Chu lập tức bật dậy khỏi giường, lắc lắc cái đầu có hơi choáng váng, trước tiên nhìn lướt qua chiếc đồng hồ đặt trên tủ đầu giường rồi mới bắt đầu nhớ lại khung cảnh trong mơ.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy thì cảnh mơ vừa rồi có chút mơ hồ, Cố Trầm Chu chỉ nhớ rõ hình như mình đã ăn một cây kem chocolate có hình dạng giống hệt Hạ Hải Lâu, hương vị còn rất được…

Sau đó anh chợt hắt xì một cái, sờ sờ lên bả vai lạnh đến mức đã hơi cứng ngắc lại của mình, hiểu vì sao mình lại mơ ăn kem. Về phần vì sao cây kem lại biến thành hình dáng của Hạ Hải Lâu…

Không chiếm được thì vứt bỏ, có được sẽ ăn luôn.

Thực ra đó là cách giải quyết rất tốt.

Nói một cách thẳng thắn, những ngày có Hạ Hải Lâu quả thực phấn khích hơn bình thường một chút.

Sau khi Hạ Hải Lâu chuyển vào căn phòng bên cạnh, Cố Trầm Chu không chỉ một ngày có thể gặp được đối phương bất kì giờ phút nào từ sáng đến chiều, thỉnh thoảng còn phải đối phó với ý tưởng kì lạ bộc phát của đối phương: Ví dụ như Hạ Hải Lâu đột nhiên muốn ăn hải sản, anh sẽ nhìn thấy một bàn tiệc hoàn vị hải sản được đưa đến từ khách sạn bên ngoài trong căng tin của khu tập thể; lại ví dụ như nửa đêm Hạ Hải Lâu không ngủ được, cửa phòng anh nhất định sẽ bị gõ vang, tình hình sau đó là hai người cùng xuống dưới uống rượu hoặc đi ra ngoài hóng gió; lại ví như anh cùng Dương Huống Tài ra ngoài dùng một bữa cơm với người phụ trách của công ty đến đây khảo sát, nếu Hạ Hải Lâu có hứng thì sẽ có cách liên hệ với người ta, kêu đối phương cho mình làm khách cùng theo đến đây.

Ngọn đèn trong phòng VIP được bật rất sáng, những món ăn nóng hổi được bưng liên tiếp lên bàn, toàn bộ phòng VIP đều nóng đến mức tỏa hơi nghi ngút.

Vị khách của bữa cơm hôm nay là xí nghiệp Huy Hoàng.

Xí nghiệp Huy Hoàng là công ty gia công linh kiện ô tô số một cả nước, các sản phẩm gia công được sử dụng khắp trong ngoài nước, là một xí nghiệp rất có thực lực và danh tiếng. Huyện Thanh Hương có thể thuyết phục được cán bộ cấp cao của đối phương đến đây khảo sát vào đúng thời điểm họ đang có ý định mở rộng kinh doanh quả thực rất khó khăn, nếu đạt được hạng mục này, xí nghiệp Huy Hoàng trước tiên sẽ chuyển đến đây ba mươi vạn nguyên, hơn nữa sau này sẽ còn tiếp tục đầu tư thêm. Huyện Thanh Hương trong một năm này, thậm chí là cả một năm trước đó, đều rất có vị thế, bởi vậy ngoài người của Cục Chiêu thương đến đây, lãnh đạo của huyện lúc vào tiệc cũng cố ý đến uống một chén rượu, nói chuyện hai câu.

Chuyện đến đây thì ngưng, mọi việc còn rất bình thường.

Chuyện cũng chỉ bình thường đến lúc này.

Lãnh đạo của huyện đi không được bao lâu, Hạ Hải Lâu đi từ bên ngoài vào phòng VIP. Đại biểu của xí nghiệp Huy Hoàng lập tức mỉm cười đứng dậy, vì thế toàn bộ người ngồi trong bàn cũng đứng lên theo; tiếp đó sắp xếp chỗ ngồi thì Hạ Hải Lâu cũng không ngồi cạnh vị trí chủ trì mà chỉ chỉ vào chỗ của Dương Huống Tài bên cạnh Cố Trầm Chu, đổi vị trí với đối phương; sau đó nữa, đợi khi bữa ăn diễn ra được một nửa, cua được mang lên, Hạ Hải Lâu từ đầu đến cuối không hề nói một câu đột nhiên nhấc một con cua, đeo găng tay vào, cầm kìm bóc cua lên, vừa lột vỏ cua vừa cười tủm tỉm nói với Cố Trầm Chu:

"Tôi bóc cua cho anh."

Tiếng nói chuyện trong phòng không hề ngừng lại, đại biểu của chính quyền cùng đại biểu của xí nghiệp trò chuyện với nhau rất vui, nhưng dường như vẫn luôn có một vài tầm mắt như có như không đảo qua bàn cơm.

Cố Trầm Chu thả lỏng thân thể tựa lưng vào ghế ngồi, ngón tay ở bên dưới khăn trải bàn gõ đều từng nhịp trên tay vịn của ghế dựa. Anh nhìn Hạ Hải Lâu kẹp nát vỏ cua, tỉ mỉ cẩn thận rũ sạch hết mấy mảnh vỏ vỡ vụn ra rồi đặt thịt cua vào trong bát anh, tiếp đó lại dùng thìa gạch cua đưa sang bên này, nhìn hướng thì… Là muốn bón thẳng vào trong miệng anh?

Môi Cố Trầm Chu giật nhẹ, trước khi Hạ Hải Lâu cầm thìa đưa ra phía trước thì anh nghiêng người về phía Hạ Hải Lâu, dùng giọng nói đều đều lên tiếng:

"Hôm nay giám đốc Hạ đến đây, cũng là muốn khảo sát sinh thái quanh huyện Thanh Hương chúng tôi?"

Một ít tầm mắt trên bàn thẳng thắn đảo sang đây, Cố Trầm Chu mỉm cười nói tiếp:

"Huyện Thanh Hương chúng tôi tuy rằng không tiếp giáp với hồ Cảnh Dương, nhưng cua trong hồ mà toàn tỉnh Dương Hoài mến chuộng lại rất nổi tiếng trong cả nước, khoảng cách sang đây cũng rất gần, giám đốc Hạ hiếm có một lần đến đây hãy nếm thử trước xem sao? – Đảm bảo là hàng xịn."

Hạ Hải Lâu liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái, tuy không nhìn ra đối phương là đang vui hay giận nhưng bản thân hắn quả thực đang rất vui, vì thế hắn cười tủm tỉm 'ừ' một tiếng rồi quay cái thìa vốn định đút cho Cố Trầm Chu lại, bỏ vào trong miệng mình.

Còn hương vị thì… Do đã ăn quá nhiều các loại quốc yến và tiệc rượu trong khách sạn lớn, Hạ Hải Lâu chỉ ăn một miếng này xong là thôi. Tuy rằng nguyên liệu tươi nhưng tay nghề của đầu bếp không đạt chuẩn,

không có gì đặc sắc. Hắn lại quay sang Cố Trầm Chu nhưng điện thoại di động trong túi áo Cố Trầm Chu vừa rồi rồi chợt rung lên, người ngồi cạnh hắn lấy di động ra nhìn một cái đã lập tức đứng dậy nói xin lỗi với những người khác trên bàn cơm, sau đó rời khỏi phòng VIP.

Là ai gọi đến? Hạ Hải Lâu cầm đũa chọc chọc vỏ cua, có chút không vui.

Chỉ cách một cánh cửa mà sự yên tĩnh cùng huyên náo đã hoàn toàn khác nhau giống như đến từ hai thế giới.

Cuộc điện thoại vừa rồi là Vệ Tường Cẩm gọi, Cố Trầm Chu tiếp điện thoại hỏi:

"Hôm nay rảnh rỗi gọi điện thoại?"

"Mấy hôm nay rảnh được chút."

Vệ Tường Cẩm ở đầu kia điện thoại oán giận.

"Bực bội gần chết luôn."

Dạo này bận rộn đến mức ngay cả giọng nói của người anh em tốt cũng được nghe ít đi, Cố Trầm Chu cười rộ lên:

"Ai kêu cậu vào bộ đội làm gì?"

"Cho dù mình không muốn vào thì cha mình cũng ném mình vào trong doanh trại thôi, nếu đã phải làm lính thì chi bằng phấn đấu tiến lên trên đi."

Vệ Tường Cẩm có phần ủ rũ nói, không biết có phải lại nghĩ đến lí tưởng của mình trước kia hay không, anh ta lại hỏi:

"Cậu ăn chưa?"

"Đang đi ăn cùng người khác đây."

Cố Trầm Chu vừa trả lời vừa trả lời vừa chậm rãi thả bước trên hành lang. Đây là một tòa viện giống như tứ hợp viện, khoảng giữa để trống nhưng không trồng hoa cỏ giống những khách sạn bình thường mà có đào một cái giếng, xung quanh còn trồng mấy loại cây nông nghiệp xinh xắn như giàn mây hồ lô cùng vài cây dưa địa phương – đương nhiên mấy thứ này chỉ tạo cảm giác hứng thú ở nông thôn chứ không có bao nhiêu giá trị thực dụng, điểm này thì chỉ cần nhìn thùng gỗ cùng gáo gỗ nhỏ nhỏ nhắn tinh xảo bên cạnh là hiểu ngay.

Vừa nghe được lời của Cố Trầm Chu, Vệ Tường Cẩm ở đầu kia điện thoại lập tức nói:

"Trước đây đều là người khác ăn cơm cùng cậu, giờ nên đến lượt cậu đi ăn cơm cùng người ta!"

Cố Trầm Chu cũng cười khẽ đáp một câu 'Đúng thế' rồi chọn một phòng VIP không người cạnh hành lang đi vào – thói quen hình thành từ nhỏ khiến anh càng cẩn thận hơn trước mặt người ngoài, đã có điều kiện như vậy nên đương nhiên anh cũng không muốn để cho nhân viên phục vụ bên ngoài phòng VIP nghe được tiếng anh nói chuyện điện thoại.

Vệ Tường Cẩm ở đầu bên kia điện thoại đang nói không mục đích về một vài chuyện trong bộ đội, rõ ràng cuộc điện thoại này cũng chỉ là quyết định tức thời chứ không có việc gì quan trọng. Anh ta vừa nói chuyện về bên chỗ mình lại vừa hỏi chuyện bên chỗ Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu chọn một vài việc rồi nói cho Vệ Tường Cẩm nghe, Vệ Tường Cẩm nghe được một nửa thì chợt buồn bực chen vào một câu:

"Này? Không phải Hạ Hải Lâu đang ở bên chỗ cậu à?"

Giọng nói của Cố Trầm Chu giống như đột nhiên bị kéo cắt đứt, dứt khoát dừng lại một hồi rồi mới nói tiếp:

"Đúng, hắn ở sát cạnh."

"Mình nghe giọng điệu của cậu giống như Hạ Hải Lâu không hề có mặt ở đấy ấy."

Vệ Tường Cẩm cũng không nghĩ nhiều mà chỉ hỏi Cố Trầm Chu:

"Sao nào, hắn còn đang làm phiền cậu nữa nên cậu mới không muốn nói về hắn?"

Cố Trầm Chu đúng là không muốn nhắc đến Hạ Hải Lâu trước mặt Vệ Tường Cẩm, vì thế anh mới tránh né những đề tài có liên quan đến Hạ Hải Lâu. Nhưng hiện giờ Vệ Tường Cẩm đã nhắc đến người, anh cũng chỉ có thể thuận theo nói tiếp:

"Không sai."

"Chẳng phải Hạ Nam Sơn đã tạm thời đấu xong với chú Cố à? Hắn còn dính lấy cậu làm gì?"

Vệ Tường Cẩm hỏi.

Cố Trầm Chu:

"..."

Gần đây không có nhiệm vụ gì nên Vệ Tường Cẩm vẫn nghẹn ở trong bộ độ, lúc nói chuyện cũng bất giác nhiều chuyện hơn:

"Theo lí mà nói là không thể nào, lúc trước Hạ Hải Lâu cũng đuổi theo bắt đám Ôn Long xuân, nhưng chuyện xong rồi Hạ Hải Lâu sẽ thôi, thực chất nhịp điệu của hắn và Hạ Nam Sơn không khác nhau quá nhiều, lúc cần thông minh vẫn thông minh, nhưng bình thường rất thích tỏ ra cao ngạo mang theo tình nhân ra vào khắp chốn, còn không ngại nam nữ, tiếng tăm hệt như giẻ rách vậy."

Nói đến đây, Vệ Tường Cẩm tùy tiện buông một câu:

"Nhưng khoảng gần một năm trở lại đây ngược lại không nghe thấy chuyện gì về hắn ở mặt này nữa, đúng là hơi bất thường, chẳng lẽ đã chơi chán rồi? Lại nói, hình như là bắt đầu từ khi hắn quấn lấy cậu... Ặc?"

Anh ta đột nhiên im lặng.

Cố Trầm Chu:

"..."

Vệ Tường Cẩm:

"Có phải mình vừa mới nói điều gì rất kì quái không..."

Cố Trầm Chu:

"Đúng là rất kì quái."

"Ha ha ha, mình đã nói mà, đúng là kì quái..."

Vệ Tường Cẩm cười gượng hai tiếng, đợi Cố Trầm Chu trả lời.

Cố Trầm Chu ngồi bên này cũng có phần do dự, xuất phát từ đủ loại nguyên nhân khác nhau, anh sẽ không chủ động nhắc đến chuyện có liên quan đến Hạ Hải Lâu với Vệ Tường Cẩm, nhưng Vệ Tường Cẩm lại tự phát hiện ra, nếu anh lừa gạt đối phương thì là cố ý che giấu, việc này lại có phần khó nói... Làm anh em đã mười mấy năm, vì chút việc cỏn con như thế thật không đáng.

Bởi vậy Cố Trầm Chu im lặng nhìn điện thoại, xem như chấp nhận lời nói của Vệ Tường Cẩm.

Vệ Tường Cẩm nháy mắt đã hiểu được, ho nhẹ một tiếng:

"Hạ Hải Lâu phát điên đúng không? Hắn –"

Anh ta vừa khiếp sợ lại vừa khó hiểu, quả thực có phần khó mở miệng nổi:

"Hắn có ý đồ với cậu?"

Cố Trầm Chu thật sự cảm thấy mình không còn mặt mũi nào mà nói nữa, anh thật sự ngại nói bất cứ điều gì về Hạ Hải Lâu với Vệ Tường Cẩm, đương nhiên lại càng không thể nói với đối phương rằng quan hệ giữa mình với Hạ Hải Lâu thực ra cũng không khác bao nhiêu, nên đành tiếp tục im lặng.

Vệ Tường Cẩm ở đầu điện thoại bên kia cũng im lặng cùng với Cố Trầm Chu.Cách một đường dây điện thoại, hai người đều không nhìn thấy biểu cảm của đối phương nhưng cũng không kéo dài sự im lặng quá lâu, Vệ Tường Cẩm chưa chuẩn bị tinh thần từ trước, giờ phút này tâm trạng liền giống như một tảng băng vỡ tan:

"F*ck! Con mẹ nó –"

Cố Trầm Chu lập tức kéo điện thoại di động ra khỏi lỗ tai mình.

Tiếng của Vệ Tường Cẩm chợt nhỏ đi, mơ mơ hồ hồ không quá rõ ràng trong không khí. Cùng lúc đó, tiếng quần áo ma sát vào nhau cực nhỏ nhưng vẫn truyền vào trong lỗ tai anh rất rõ xuất hiện, anh còn chưa kịp xoay người lại thì giọng nói của Hạ Hải Lâu đã vang lên phía sau lưng:

"Cố đại thiếu gia tiếp điện thoại của ai mà lâu vậy –"

Cố Trầm Chu xoay người liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu một cái, trực tiếp ấn nút ngắt điện thoại, cười khẽ:

"Một người bạn."

Hạ Hải Lâu thuận tay đóng cửa lại, không hề bật đèn mà đi đến thẳng trước mặt Hạ Hải Lâu, ghé sát bên tai đối phương nói:

"Tôi đoán thử nhé, là Vệ Tường Cẩm đúng không?"

Cố Trầm Chu đang ngồi trên ghế cạnh chiếc bàn tròn lớn trong phòng VIP.

Cánh cửa gỗ dày của phòng VIP chắn hết ánh sáng từ bên ngoài, bức màn đỏ thẫm cũng bị kéo lên một nửa, bất kể là ánh đèn cố gắng lách vào qua khe cửa hay ánh sao xuyên qua cửa sổ rọi vào trong cũng trở nên quá mỏng manh trong căn phòng VIP tối om này.

Trong bóng đêm, khoảng cách giữa hai người đã gần đến mức mặt đối mặt.

Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu đều có thể cảm nhận được rõ ràng hơi thở nóng bỏng phả ra từ đối phương, nhưng gương mặt vốn quen thuộc vô cùng lại giống như bị một tấm sa đen bao phủ, trở nên mơ hồ giữa tầng tầng sương mù.

Cố Trầm Chu đáp:

"Đúng."

Dứt khoát thừa nhận.

Cảm giác có chút ướt át đột nhiên tấn công vành tai của Cố Trầm Chu, tiếng nước cực nhỏ bởi vì gần sát quá mức mà ngược lại nổ vang bên tai giống như tiếng sấm rung trời.

Hạ Hải Lâu vươn đầu lưỡi liếm lỗ tai Cố Trầm Chu một cái, tiếp đó hắn xoay người ôm chặt lấy eo đối phương, nhưng đối phương từ đầu đến cuối vẫn ngồi im không nhúc nhích, điều này khiến hắn khó tránh khỏi có chút không vui. Nhưng chút không vui này biến mất trong nháy mắt, Hạ Hải Lâu lập tức lấy lại hứng thú nói với Cố Trầm Chu:

"Hai ngày nay thế nào? Tôi làm cũng không tệ lắm nhỉ?"

Cố Trầm Chu ngồi trong bóng tối nhẹ mỉm cười, bởi vì không ai nhìn thấy được nên nụ cười này lại cực gì giống nét cười của Hạ Hải Lâu thường ngày, vừa ngả ngớn lại không hề bận tâm, giống như không có thứ gì lọt vào mắt anh được:

"Cậu làm cái gì?"

"Cố Trầm Chu…"

Bàn tay Hạ Hải Lâu đang ôm eo người ta khẽ động, kéo Cố Trầm Chu đến ấn lên mặt bàn – đương nhiên ngay sau đó, Cố Trầm Chu lại luồn tay xuống nhấc người lên, ấn ngược lại xuống mặt bàn – Hạ Hải Lâu cũng không để ý, nâng người lên hôn sâu Cố Trầm Chu, đợi đến khi hai người cùng hơi thở dốc thì hắn mới nói tiếp:

“Anh còn chưa ăn càng cua đâu, muốn quay lại để tôi lột vỏ một con khác cho anh không?”

Hắn nhìn thẳng vào mặt Cố Trầm Chu.

Trong bóng tối, người đang đứng phía trên hắn chỉ lộ rõ một đôi mắt sáng ngời như sao đêm, giống băng trong tuyết, như xanh và lam, tuy giống nhau nhưng lại có chỗ khác biệt.

Hạ Hải Lâu bị mê hoặc dễ dàng.

Một bàn tay hắn đặt lên vai Cố Trầm Chu làm điểm tựa kéo nửa thân trên của mình lên, vươn đầu lưỡi liếm mí mắt Cố Trầm Chu nhẹ một cái.

Người bị hắn tấn công dường như bị dọa sợ, đôi mắt nhắm chặt lại.

Ánh sao nháy mắt biến mất.

Hạ Hải Lâu có chút tiếc nuối lại có hơi đắc chí, ngay khi hắn muốn tiếp tục động tác của mình thì một bàn tay đã nhẹ nhàng khéo léo đẩy áo sơ mi của hắn ra.

Bàn tay của một người khác nhảy múa trên da, rõ ràng lạnh lẽo giống hệt một khối băng nhưng mỗi lần lướt đến chỗ nào đều có thể châm lên một đám lửa nhỏ.

Thân thể Hạ Hải Lâu run lên khe khẽ, cho dù khoảng cách của hai người trong bóng tối còn không được hai bàn tay nhưng hắn cũng không thể nhìn thấy rõ biểu cảm của Cố Trầm Chu giờ phút này như thế nào, hắn nhịn không được vươn tay vuốt hai má Cố Trầm Chu.

Hai má Cố Trầm Chu rất lạnh.

Hạ Hải Lâu xấu xa nhéo nhẹ hai cái, lại kéo mạnh sang hai bên, tưởng tượng ra dáng vẻ méo miệng mắt xếch của Cố Trầm Chu thì thầm thích thú trong lòng.

Cố Trầm Chu kéo tay đối phương, nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi, một tay còn lại còn anh vẫn từ tốn di chuyển trên người Hạ Hải Lâu, móng tay xẹt qua hầu kết của đối phương, sau đó lại nắm lấy hai núm vú trước ngực đối phương vân vê lúc nặng lúc nhẹ. Không bao lâu sau, lúcHạ Hải Lâu còn chưa kịp phản ứng, tay anh đã chui vào trong quần đối phương.

Hạ Hải Lâu liếc mắt nhìn trần nhà đen ngòm một cái, thầm nghĩ tiến độ này nhanh đến mức hình như có chút không khoa học, vừa rồi hắn cũng chỉ là muốn ngửi mùi hương của tôm hùm thôi…

“Anh định làm ở đây?”

Muốn Hạ Hải Lâu nói chuyện hàm súc với mấy chuyện nhỏ nhặt này quả thực là làm khó hắn, cho nên vừa cảm nhận được động tác của Cố Trầm Chu là hắn trực tiếp mở miệng hỏi.

Cố Trầm Chu cúi đầu hôn một cái lên cằm Hạ Hải Lâu. Trong bóng tối, Hạ Hải Lâu nhìn không rõ mặt anh lắm, anh cũng không thấy quá rõ mặt của Hạ Hải Lâu, bởi vậy khi tay vừa chạm vào thân thể Hạ Hải Lâu, điều anh nghĩ đến không chỉ là dáng vẻ bình thường của Hạ Hải Lâu mà còn cả dáng vẻ Hạ Hải Lâu biến thành huy hiệu lại kem cây trong cảnh mơ trước đó, vài hình ảnh này xuất hiện luân phiên trong đầu Cố Trầm Chu, lần lượt đến mức vẻ mặt Cố Trầm Chu cũng có chút khác lạ.

Phần lưng đột nhiên đau nhói khiến Cố Trầm Chu bừng tỉnh lại từ trong dòng suy nghĩ, lúc này anh mới phát hiện ra mình vẫn chưa trả lời câu hỏi của Hạ Hải Lâu. Anh không cân nhắc quá lâu mà trực tiếp duỗi tay, ném lại một câu hỏi khác cho Hạ Hải Lâu:

“Cậu nói xem?”

Hạ Hải Lâu là loại người nào? Hắn không giận mỉm cười, cực kì hưng phấn kề sát thì thầm bên tai Cố Trầm Chu:

“Tôi cảm thấy ý kiến này rất hay! Vậy làm luôn ở đây đi được không?”

Nếu Cố Trầm Chu có thể nhận lời… Vậy anh không phải là Cố Trầm Chu nữa. Anh thu bàn tay đang châm lửa trên người Hạ Hải Lâu lại, thuận tiện kéo Hạ Hải Lâu một cái, kết quả kéo mãi vẫn không kéo được người lên.

Thực ra ngay lúc Hạ Hải Lâu mở miệng nói ra câu đó đã biết được đáp án của Cố Trầm Chu. Anh không bận tâm làm ở chỗ nào, nhưng phòng bên cạnh đang diễn ra bữa ăn của quan chức địa phương, dù Cố Trầm Chu có thực sự làm gì cũng sẽ bị chặn ngang… Đúng là không thể làm nổi việc gì cả. Cho nên tuy rằng Hạ Hải Lâu nói rất hưng phấn nhưng cũng hiểu rằng đây 90% chỉ là vọng tưởng của mình. Nhưng vọng tưởng thì vọng tưởng, đến lúc bị phá hoại vẫn khiến hắn cực kì không vui.

… Vẫn nên tìm lúc nào đó dứt khoát đánh thuốc, trực tiếp đè người xuống làm đi.

Hạ Hải Lâu không phải không có ác ý mà thầm nghĩ như vậy, hơn nữa còn thuận thế nghĩ sâu hơn: Có một mở đầu khá như thế, hiện giờ ít nhất Cố Trầm Chu cũng giả bộ thành dáng vẻ của một ông anh tốt, hơn nữa đôi lúc vui vẻ cũng sẽ động tay động chân, đến lúc ấy hắn gọi thêm một đám người ra, lập bẫy dụ Cố Trầm Chu ra ngoài rồi lén bỏ thuốc vào trong cốc của đối phương, việc này quả thực không phải là không thể…

Hạ Hải Lâu hãy còn đang suy nghĩ, Cố Trầm Chu kéo Hạ Hải Lâu hai cái nhưng thấy hắn không có động tác gì thì cũng buông ra chuẩn bị đứng dậy.

Hạ Hải Lâu lập tức nhận thấy được động tác của Cố Trầm Chu, hắn hơi ngước mắt lên, cánh tay còn khoác lên vai Cố Trầm Chu khẽ động dùng lực ngược lại với đối phương, có lẽ là dùng sức hơi quá nên cái bàn mà bọn họ dựa vào chợt rung lên, đám ghế dựa cùng mấy bộ đồ ăn xung quanh bàn va vào nhau càng phát ra tiếng động chói tai hơn.

Hạ Hải Lâu có chút không kiên nhẫn vung tay sang bên cạnh, đang muốn gạt hết mấy thứ đồ vướng víu bên trên xuống đất thì mặt bàn lại đung đưa một hồi nữa, tiếng khay bát va vào nhau càng vang lên liên miên không dứt, gần như tạo thành một khúc nhạc ngắn.

Cánh tay Hạ Hải Lâu vung lên khựng lại giữa không trung.

Hắn kinh ngạc nhìn về phía Cố Trầm Chu. Trong bóng tối, lần đầu tiên hắn đọc ra được loại cảm xúc giống hệt hắn một cách rõ ràng từ trong ánh mắt đối phương – đối phương cũng đang kinh ngạc nhìn hắn.

Động đất?

106. Chương 106: Động Đất (1)

Ngay lúc Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu cùng sửng sốt, chấn động lại truyền đến một lần nữa cực rõ trong phòng VIP: Bức màn run rẩy, bộ đồ ăn rung bần bận, sàn nhà nhấp nhô không ngừng…

Cố Trầm Chu vì đang đặt nửa thân mình lên người Hạ Hải Lâu nên nhất thời không đứng vững, vì sàn nhà chấn động mà hơi lảo đảo. Ngay sau đó, anh lập tức phục hồi tinh thần mà vươn tay ra chống đỡ, vừa cựa quậy thân thể của mình vừa kéo Hạ Hải Lâu vẫn đang bị đặt trên bàn dậy.

"Chúng ta ra ngoài trước đã."

Cố Trầm Chu bỏ xuống một câu ngắn gọn rồi đi thẳng ra phía ngoài phòng VIP.

Khách sạn này là một khách sạn khá cao cấp được quan chức địa phương chỉ định chuyên dùng để đón tiếp khách quý, hiệu quả cách âm cực tốt, không chỉ cửa sổ, vách tường đều được dùng nguyên liệu cách âm, ngay cả cửa phòng VIP cũng làm toàn bằng gỗ đặc, tỉ mỉ chi tiết đến mức không thể chê trách được một câu.

Cửa gỗ kín mít bị kéo ra đột ngột giống như có người ấn xuống nút truyền phát sóng của radio, ánh sáng màu vàng cam cùng tiếng động ở thế giới bên ngoài đột nhiên bùng nổ, tiếng ồn nhao nhao ầm ĩ tràn vào một cách mạnh mẽ.

Hạ Hải Lâu đi sau Cố Trầm Chu một bước.

Chuyển đổi từ tối đến sáng khiến hắn phải hơi nheo mắt lại, mọi người đứng đầy trong hành lang, đám đông trùng trùng điệp điệp xô đến gần như chen cứng bọn họ ở cửa phòng VIP, hết đám này đến đám khác ào qua cực nhanh, phút chốc đã ùa đến kín bốn cầu thang thoát hiểm.

"Đi mau."

Cố Trầm Chu gọi Hạ Hải Lâu một tiếng rồi theo đám người bước nhanh xuống dưới. Trong quá trình xuống cầu thang, cơn động đất không chỉ không dừng lại mà còn càng lúc càng ác liệt, chiếc đèn chùm được đính hẳn trên nóc nhà còn đỡ, mấy ngọn đèn đủ màu sắc được sử dụng để trang trí trong hành lang cùng đám khung ảnh ***g kính đều đong đưa kịch liệt, lúc va chạm vào nhau còn khiến một vài khung ảnh cùng đèn treo rơi khỏi vách tường, lao thẳng xuống đầu đám đông bên dưới!

Tiếng thét chói tai của phụ nữ bắt đầu vang lên.

Tiếng thét mở đầu này chỉ là nửa âm tiết ngắn ngủi, hơn nửa đoạn còn lại giống như bị một bàn tay vô hình bịt kín lại rồi biến mất.

Nhưng sau tiếng hét này, tựa như chất lỏng sôi trào bị nắp bình cưỡng ép chặn kín lại đã phá ra, đủ loại tiếng hét chói tai liên tiếp vang lên, đám người có vẻ như đã chìm vào trong khủng hoảng tạm thời, đội ngũ vốn có trình tự đi trong hỗn loạn lúc trước giờ đã bắt đầu chen lấn xô đẩy nhau, tiếng khóc của trẻ con cũng vang lên xen lẫn tiếng đàn ông mắng mỏ…

Đi từ tầng bốn xuống tầng hai chỉ mất thời gian bằng một nửa ngày thường, đi từ tầng hai xuống tầng một lại mất lượng thời gian gấp đôi. Lúc Cố Trầm Chu hòa vào đám người đi qua hành lang uốn khúc ở tầng một, một cô bé khoảng ba bốn tuổi đi trước anh vài bước bị chen ngã xuống đất, lập tức cất tiếng khóc lớn.

Người xung quanh nhồi nhét lẫn nhau, cho dù muốn xoay người cũng khó mà làm được. Trong lúc vội vàng, Cố Trầm Chu vươn hai tay dùng sức đẩy mạnh đám người hai bên ra, duỗi tay nắm lấy cánh tay cô bé rồi kéo bé từ dưới đất lên, nhưng còn chưa kịp đứng vững thì mặt đất lại chấn động mạnh, đồng thời có một luồng sức lực cực lớn túm lấy cánh tay anh kéo bật anh sang một bên!

'Rầm!'

Trong chấn động dữ dội, đám khung ảnh ***g kính rời khỏi vách tường lao đến tới tấp đập mạnh lên cánh tay Cố Trầm Chu, Cố Trầm Chu nhìn lướt qua Hạ Hải Lâu kịp thời kéo mình ra, không kịp nói gì cả mà bước nhanh theo đám người đi nốt đoạn đường cuối cùng, bước lên mặt đường rộng mở.

Nhưng trận động đất này mới chỉ bắt đầu.

Giờ mới là tám giờ tối nhưng trên trục đường chính lại không còn một ai lái xe nữa, xe hơi và xe máy đỗ rải rác bên đường, người đi đường ôm lấy vai mình lùi về vị trí cách khu nhà ở hai bên xa nhất.

Cố Trầm Chu vừa đi ra khỏi khách sạn thì cô bé trong tay anh đã được người nhà cảm ơn rối rít rồi đón đi, anh cùng Hạ Hải Lâu bước vài bước rời xa tòa nhà đang chấn động liên hồi, còn chưa đi ra chỗ trung tâm đã nghe thấy tiếng 'ầm ầm' vang lên – trong cơn động đất dữ dội, từng mảng xi-măng và gạch men sứ long ra khỏi các tòa nhà, từng vốc bụi đất vàng khè rơi từ trên trời xuống, bầu trời màu lam đậm giống như bị tro bụi cùng ánh đèn hỗn loạn làm biến đổi màu sắc.

Lại một đợt rung động khiến người ta đặt chân cũng không nổi, khoảng giữa đường đột nhiên xuất hiện vô số vết nứt, những vết nứt này nhanh chóng lan khắp bốn phía, tiếng cát đá xô trượt một giây trước còn như truyền đến từ một nơi rất xa thì giờ phút này, người đứng ở giữa đường có thể nhìn thấy từng khoảng đường sụt hẳn xuống…

Hạ Hải Lâu vừa khéo đứng ở cạnh nơi vết nứt xuất hiện, lúc nghe thấy tiếng còn định cúi đầu nhìn xuống, kết quả là đầu còn chưa kịp cúi đã cảm thấy chân mình trượt một cái, cả người hụt vào khoảng không.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Cố Trầm Chu đứng bên cạnh Hạ Hải Lâu kéo mạnh đối phương một cái, giúp đối phương từ trong chỗ đường lõm xuống quay lại về mặt đường.

Cả hai người đều không nói thêm gì nữa, lập tức quay đầu vừa chạy thẳng về nơi vết nứt còn chưa lan đến vừa phải tránh né đám gạch đá thép lao xuống từ trên các tòa nhà ở hai bên đường. Đợi đến khi chấn động cuối cùng cũng tạm dừng một chút, bọn họ còn hoảng hốt không thôi nhìn lại thì thấy vị trí hai người vừa đứng đã biến thành một cái hố to, có vài chiếc xe vốn đỗ ở chỗ đó thì hiện giờ đã biến mất không thấy đâu, không nói đến người trốn ở trong xe…

'Ầm ầm –'

‘Ầm ầm – oàng –‘

“Sét đánh?”

Hạ Hải Lâu đứng cạnh Cố Trầm Chu hơi giật mình, vừa ngẩng đầu nhìn lên bầu trời vừa hỏi Cố Trầm Chu bên cạnh.

Cố Trầm Chu không trả lời.

Hạ Hải Lâu cũng không hỏi lại.

Hắn thấy, hai người đều thấy, đám nhà cao tầng cách đó xa xa đột nhiên bốc khói bụi mù mịt rồi tụ lại thành những đụn mây nấm màu xám trắng.

“Nhà sập.”

Cố Trầm Chu khẽ nói, nhưng không phải trả lời cho câu hỏi của Hạ Hải Lâu mà giống như đang nói với chính mình hơn.

Động đất không hề có dấu hiệu giảm bớt.

Một tấm biển quảng cáo long ra khỏi tòa nhà văng xuống giữa đường, đập mạnh vào đầu một người, người đó đứng ở phía bên tay trái Cố Trầm Chu chỉ cách hai ba bước. Lúc đối phương bị đánh trúng, Cố Trầm Chu lùi lại vài bước, Hạ Hải Lâu cũng dùng sức kéo Cố Trầm Chu vào lòng, tay ôm chặt bả vai đối phương liên tục lùi về phía sau.

Tấm biển quảng cáo bọc thép nặng nề va xuống mặt đường phát ra tiếng vang trầm đục.

Người bị đập trúng không thốt nổi một lời đã ngã ngửa ra sau lăn xuống đất, sau vài tiếng thở dốc, máu tràn ra từ sau gáy người đó, trên mặt đường đen thui xuất hiện một lớp màu nâu sậm.

Có người bắt đầu khóc.

Một chỗ, hai chỗ, trên khắp các ngã tư đường đều có tiếng trẻ con khóc, tiếng phụ nữ khóc, trong tiếng xi-măng không ngừng nện xuống cùng chấn động không ngừng và tiếng nổ vang vang lên liên tiếp lại có chút mỏng manh đứt quãng.

Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn xung quanh một lượt.

Người ngồi, đứng, kêu khóc, không ngừng chạy ra từ trong các tòa nhà, bị thứ rơi ra từ các toàn nhà đập trúng… Anh chậm rãi thu ánh mắt lại, nhìn xuống bàn tay Hạ Hải Lâu đang ấn lên vai mình.

Mu bàn tay thon dài kia lúc này đang nổi đầy gân xanh, không ngừng run rẩy.

Ánh mắt Cố Trầm Chu thuận thế đi xuống nhìn vào tay mình.

Tay anh cũng đang không ngừng run rẩy.

Dư chấn kéo dài suốt cả một buổi tối, đến 1 giờ 13 phút rạng sáng cuối cùng mới dừng.

Tiếp đó, lãnh đạo của huyện tổ chức một đội cứu viện nhỏ, từng bước triển khai việc cứu giúp cùng số đông người dân.

Sự sợ hãi trong cơn động đất, sau khi rung động dừng lại cũng không bám riết lấy lòng người nữa, nhưng trên khắp các con đường có rất nhiều người bị chôn vùi trong đống nhà và phòng ốc sụp đổ xung quanh, những người đàn ông trưởng thành tự động tạo thành các nhóm cứu hộ chuyển từng thi thể ra ngoài, tiếng người nhà khóc lớn bên cạnh thi thể lại vang lên… Mỗi khi gặp phải một khung cảnh như vậy thì sự lo lắng càng nặng nề hơn.

Bước đầu tiên của đoàn cứu viện của chính quyền là tập hợp các bệnh viện rồi lao thẳng đến trường trung học lớn nhất của huyện Thanh Hương để tiến hành cứu viện: Trường tiểu học ở nơi này vẫn chưa tổ chức lớp tự học buổi tối, động đất xảy ra sau 7 giờ, lúc này đám trẻ đều về nhà; nhưng lên trung học thì các học sinh bắt đầu tự học buổi tối, 7 giờ rưỡi tối đúng là tiết tự học đầu tiên, hơn nữa trường trung học lớn nhất được xây khá sớm, có vài tòa nhà dạy học đều được xây từ rất lâu trước đây nên độ rủi ro cực kì cao, số người lại nhiều nên đương nhiên là lựa chọn cứu viện đầu tiên.

Cố Trầm Chu vẫn chưa hành động cùng đội cứu viện địa phương, ngay lúc các lãnh đạo huyện gặp mặt thì anh trực tiếp xin phép Huyện trưởng và bí thư huyện ủy được tổ chức đội cứu viện nhân dân – theo lí thì trước tiên hẳn phải xin chỉ thị của Cục trưởng Cục Chiêu thương, nhưng thảm họa đang xảy ra trước mặt, không còn một aicó tâm trạng đi túm lỗi vặt này, bí thư huyện và Huyện trưởng cũng đang nổi cáu thúc giục nhân viên kĩ thuật khôi phục lại đường liên lạc thông tin với bên ngoài, vừa nghe thấy lời Cố Trầm Chu đã đồng ý ngay, còn lập tức phê chuẩn mở kho điều vật tư, còn ném luôn cả chiếc loa phóng thanh trong tay mình qua.

"Cậu là – À, đồng chí Tiểu Cố."

Thư kí đứng bên cạnh khẽ nhắc bí thư huyện ủy, bí thư huyện ủy nói:

"Chuyện bên đó đành làm phiền cậu, nếu thiếu thứ gì thì cầm giấy phê chuẩn trực tiếp triệu tập vật tư đi nhé."

Xử lí người bị đám gạch thép vụn làm bị thương, liên lạc với bác sĩ cấp cứu người bị thương nặng, chỉ thị những người bị thương nhẹ để người nhà tự chăm sóc.

Đèn pha, đồ ăn, nước uống, xẻng cuốc và các dụng cụ để xử lí đống đổ nát, đủ loại thiết bị chữa bệnh cùng những món đồ thiết yếu khác, mọi người cùng đội cứu hộ chia nhau đi đến các ngã tư đường phân phát.

Trên người mang theo lớp vỏ nhân viên chính quyền nên việc tổ chức công tác cũng không khó tiến hành lắm, Cố Trầm Chu xử lí từng công việc một, vì thế tiến độ cứu trở ở nơi gặp thảm họa nghiêm trọng nhất lại nhanh nhất.

Khoảng hai ba tiếng sau, một vài nhóm cứu trợ tự thành lập xung quanh cũng gia nhập vào đội ngũ lớn, chia ra một phần đến đây nhận các loại vật tư, một phần khác tiếp tục đào bới, qua một lúc thì nhóm đào bới và đi nhận vật tư lại đổi lượt cho nhau, tiến hành công việc đào bới liên tục không hề gián đoạn.

Khoảng ba giờ sáng là lúc bầu trời tối đen nhất.

Tiếng hô quát hỗn độn lúc mới tiến hành cứu viện chỉ còn nghe được rất ít, ngoại trừ tiếng khóc nức nở thỉnh thoảng vang lên từ các góc hẻo lánh thì chỉ có tiếng hô 'Một, hai' khi khuân vác đá cùng tiếng động viên vang lên cực kì có nhịp độ.

Cố Trầm Chu buông cái loa trên tay xuống nghỉ lấy hơi một chút. Ban nãy mải hô hào nên không để ý, hiện giờ dừng lại anh chỉ cảm thấy từ cổ họng đến khoang miệng của mình giống như đang bốc cháy.

"Tiến độ bên này rất không tệ."

Bên cạnh có tiếng nói vang lên.

Cố Trầm Chu nghiêng đầu nhìn lại liền thấy Dương Huống Tài cầm đèn pin đi từ ngã tư đường gần đó sang, quần áo trên người ông dính đầy bùn đất, cho dù đang ở trong bóng tối cũng có thể nhìn thấy rất rõ, hiển nhiên là ông cũng tham gia công tác cứu viện vừa rồi.

"Chủ nhiệm…"

Cố Trầm Chu vừa mở miệng nói hai chữ đã không kìm được mà ho sù sụ.

Dương Huống Tài đưa cho anh nửa bình nước.

Hiện giờ cũng chẳng phải kiêng dè gì hết, Cố Trầm Chu đón lấy bình nước khoáng rồi trực tiếp đổ thẳng vào miệng tu ừng ực, sau khi nuốt hai ba ngụm lớn thì ngọn lửa trong cổ mới từ từ bình ổn lại, Cố Trầm Chu dùng nước làm ướt môi, từ tốn uống thêm vài hớp nữa mới hỏi đối phương:

"Đại biểu của xí nghiệp Huy Hoàng đang ở đâu ạ?"

Vị Chủ nhiệm già của Cục Chiêu thương cười khổ:

"Giờ mà cậu còn nhớ đến đại biểu của xí nghiệp Huy Hoàng nữa hả? Bọn họ chắc là không bị gì đâu, lúc động đất xảy ra những người đó còn chạy nhanh hơn cả nắm xương già tôi đây nữa."

Nói đoạn, ông đón cái chai Cố Trầm Chu trả lại, bản thân cũng uống một ngụm nước rồi mới nói:

"Có trận động đất này, bất kể thế nào Huy Hoàng cũng sẽ không đầu tư ở đây nữa… Mặc kệ họ, quăng họ đi, giờ còn không có thời gian để cứu tế nữa, chỉ có đồ khốn kiếp mới bận tâm đến đám tư bản chó má này thôi!"

Cố Trầm Chu chỉ cười không nói gì. Xí nghiệp Huy Hoàng có thể đến đây khảo sát chắc chắn không thể thiếu được việc Dương Huống Tài liên lạc chuẩn bị nhiều mặt, vì lần chiêu đãi này, theo anh biết ông ta đã chuẩn bị khoảng gần nửa năm, kết quả là một trận động đất khiến tất cả hóa thành hư không… Thực ra thì sau trận động đất này, xí nghiệp Huy Hoàng chưa chắc đã không đầu tư, ngược lại là sau trận động đất, Cục Chiêu thương của huyện Thanh Hương vốn sẽ không tiếp tục kêu gọi sự đầu tư từ xí nghiệp Huy Hoàng mới đúng, chỉ cần một thông tư viện trợ của Chính phủ đã hoàn toàn đủ để khiến nền kinh tế của huyện Thanh Hương bước lên một nấc thang mới.

Đương nhiên, nếu như vậy thì sẽ không có chút liên quan nào với Cục Chiêu thương và Dương Huống Tài, một trăm bước đã chạy được chín mươi chín bước lại té ngã, không trách được đối phương mất hết hứng thú.

"Được rồi Tiểu Cố, cậu bận gì thì làm hết đi, tôi cũng sang chỗ khác xem xem."

Dương Huống Tài đứng trên mặt đường được thêm một lát rồi khoát tay nói với Cố Trầm Chu.

"Vâng."

Cố Trầm Chu gật đầu:

"Đường thông tin liên lạc với bên ngoài đã sửa xong chưa ạ?"

"Nghe bảo là sắp xong rồi, chỉ còn chờ điều chỉnh nữa thôi, bí thư và Huyện trưởng gấp đến mức da quanh miệng sắp rộp cả lên rồi."

Dương Huống Tài mô tả sơ lược lại tình hình rồi đi sang con phố đằng trước.

Cố Trầm Chu nhìn xung quanh, hít sâu một hơi rồi lại cầm loa lên:

"Hiện giờ đã là 3 giờ 38 phút rạng sáng, đường dây liên lạc ra bên ngoài về cơ bản đã được sửa xong, đội cứu viện của Chính phủ sẽ nhanh chóng đến đây! Các loại vật tư và thiết bị chữa bệnh cũng đang được đưa đến liên tục. Hiện giờ là những giờ phút cuối cùng trước khi trời sáng, là khoảnh khắc cuối trước khi bộ đội đến – chúng ta hãy dốc hết sức lực cuối cùng kiên trì cứu viện, kiên trì đến khi Chính phủ đến."

"Tôi biết việc đào xới rất khó khăn, tôi biết trải qua một trận động đất mọi người đều cực kì mỏi mệt kinh hoàng, nhưng người đang bị chôn dưới đất là đồng bào của chúng ta, là người thân của chúng ta, chúng ta đổ thêm một giọt mồ hôi thì bọn họ sẽ bớt mất thêm một giọt máu; chúng ta càng tranh thủ thời gian bao nhiêu thì càng có khả năng cứu thêm được một sinh mệnh…"

"Chúng ta hãy cùng cố gắng, bỏ thêm một phần sức lực vì người thân bạn bè đang đau khổ giãy dụa dưới đống đổ nát. Một phần sức lực của mọi người chính là một phần quan trọng để cứu người…"

Giọng nói khàn khàn quanh quẩn trên mặt đường.

Trong bóng đêm, Hạ Hải Lâu đặt một nửa lực chú ý lên người Cố Trầm Chu, nửa còn lại bất tri bất giác rơi xuống đám người đang trước sau chạy qua trước mặt hắn.

Mặt họ dính đầy tro bụi, hơi thở hổn hển như trâu, những người đàn ông dáng người vạm vỡ vẻ mặt dữ tợn cũng bởi vì chạy đi chạy lại liên tục mà bờ vai hơi khòm xuống.

Giống như người đang đứng giữa ngã tư đường dùng loa phóng thanh vậy, cổ họng đã khàn đến mức không nghe ra được âm sắc ban đầu nhưng vẫn đang lớn tiếng tiếp tục động viên…

Một người đàn ông đang nâng cáng vô ý va phải Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu lùi về phía sau một bước, không nói gì mà nhìn đối phương nâng cáng vội vàng chạy đi.

Cùng lúc đó, lại có tiếng một thanh niên cao lớn vang lên trong đống đổ nát, anh ta hô to gọi người nào rảnh thì mau qua đây, anh ta đào thêm được một người bị thương.

Hạ Hải Lâu lại liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái, thấy người vừa mới nói xong đã trực tiếp bước về phía trước, cùng một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi khác nâng tay nhấc chân đưa người bị thương ra khỏi đống phế tích.

Hạ Hải Lâu khẽ chậc một tiếng, xoay người đi đến trước một đống đổ nát khác, cởi áo khoác xoay người đi giúp đỡ bốn năm người khác ở bên đó, cố sức di chuyển mấy tảng đá nặng nề.

"Một, hai, ba, dô! –"

"Một, hai, ba, dô! –"

Mưa bụi rất phất từ trên cao rơi xuống từng đợt từng đợt một.

Trời cuối cùng cũng sáng.

107. Chương 107: Động Đất (2)

Toàn bộ buổi sáng hôm nay, di động của Cố Tân Quân không được yên lặng lấy một lần.

Lúc nhận tin tức về trận động đất ở huyện Thanh Hương truyền đến là rạng sáng năm giờ, người đầu tiên nhận được tin tức là thư kí mới Trương Hao Thanh của Cố Tân Quân. Là bí thư mới được Cố Tân Quân tuyển chọn sau khi xuống địa phương, dưới tình hình còn chưa thăm dò được rõ ràng tính tình của vị lãnh đạo mới, Trương Hao Thanh có thể nói là 'không dám chuyên quyền' trong bất cứ việc nào, huống chi ông ta còn biết con trai trưởng Cố Trầm Chu của Cố Tân Quân hiện đang ở huyện Thanh Hương? Vừa nhận được tin tức, ông ta lập tức gọi đến di động cá nhân của Cố Tân Quân kể lại mọi chuyện một lần.

Năm giờ điện thoại đổ chuông, Cố Tân Quân và Trịnh Nguyệt Lâm trước sau bị gọi dậy. Sau khi nghe Trương Hao Thanh nói xong, Cố Tân Quân toát mồ hôi lạnh đầm đìa ngay giữa đêm, sau khi truy hỏi cẩn thận tình hình chấn động và động đất, ông cũng không bận tâm gì nữa, lập tức gửi tin tức về kinh thành.

Kết quả là đến giờ làm việc lúc 8 giờ, đầu tiên là kinh thành đưa chỉ thị 'Toàn lực cứu tế' xuống, tiếp đó ông cụ cố và ông cụ Thẩm cha vợ ông ở đằng sau liên tiếp gọi điện thoại đến đây. Cụ Cố còn bình tĩnh, trước khỏi tình hình động đất sau mới hỏi đến tình hình của Cố Trầm Chu, nhưng hiện giờ ngay chính Cố Tân Quân cũng không biết tình trạng của Cố Trầm Chu, biết phải trả lời ra sao? Chỉ có thể thành thật nói với cụ rằng mình chuẩn bị triệu tập máy bay khẩn cấp đến thẳng huyện Thanh Hương.Nhưng ông cụ Thẩm gọi đến ngay sau đó lại không dễ nói chuyện như thế, sau khi Cố Tân Quân lặp lại một lần câu trả lời lúc trước, cụ Thẩm nói thẳng trong điện thoại:

"Tân Quân, Tiểu Chu là cháu ngoại duy nhất của ta, ta mặc kệ tình hình bên các cậu thế nào, những việc này cũng không đến lượt một phó Chủ nhiệm nhỏ nhoi như nó đi làm gương cho binh sĩ, cậu bay qua đó trực tiếp đón nó đến nơi an toàn, xe Chính phủ đi không tiện thì ngồi máy bay của họ Thẩm! Ta chỉ có một cô con gái, thân thể con bé không tốt đi sớm cũng không trách cậu được, nhưng nếu Tiểu Chu xảy ra chuyện gì – Sau này cậu không cần đến gặp ta nữa!"

Nói xong liền cúp điện thoại.

Cố Tân Quân không dám thở mạnh một hơi, di động vừa ngắt lại tiếp tục vang lên.

Ông cầm di động lên nhìn lướt qua dãy số, hơi cau mày, đang muốn nhận máy thì tiếng giày cao gót đã vang lên từ xa đến gần – Trịnh Nguyệt Lâm đang bước nhanh đến nói với ông:

"Tân Quân, máy bay đã chuẩn bị xong rồi, sẽ đến đây ngay thôi."

"Vật tư bên đó cần cung được chuẩn bị tốt rồi chứ? Bên quân khu đã trả lời gì chưa?"

Cố Tân Quân hỏi liên tiếp hai câu, vừa đi theo Trịnh Nguyệt Lâm ra ngoài vừa tiếp điện thoại:

"Bí thư Hạ..."

Người ở đầu kia điện thoại nói gì đó, Cố Tân Quân lẳng lặng lắng nghe.

Trịnh Nguyệt đi ra ngoài cùng bởi vì câu 'Bí thư Hạ' đầu tiên kia mà liếc mắt nhìn Cố Tân Quân một cái, đợi đến lúc Cố Tân Quân nói 'Tôi biết, tôi sẽ chú ý' rồi cúp điện thoại, bà mới hỏi:

"Là Hạ Nam Sơn gọi đến? Ông ta gọi làm gì?"

Đôi mày Cố Tân Quân cau chặt, vẻ mặt còn hiện lên một mạt nghi hoặc:

"Hạ Nam Sơn nói Hạ Hải Lâu đang ở cùng với Tiểu Chu, kêu khi nào anh qua đó thì chú ý một chút."

Trịnh Nguyệt Lâm giật mình, đang định nói gì đó thì tiếng cánh quạt của máy bay trực thăng đã truyền đến từ bên ngoài, bà lập tức gạt bỏ phần nghi hoặc này, kéo tay Cố Tân Quân nói:

"Máy bay đến!"

Trong tiếng cánh quạt ầm vang, chiếc máy bay mang màu lục của quân đội từ từ hạ xuống.

Cố Tân Quân ngồi trên máy bay, bên cạnh là Trương Hao Thanh đã lên máy bay trước một bước, Trương Hao Thanh vội vàng đưa lần lượt đủ loại tư liệu đã được chuẩn bị tốt lên, bao gồm cả tình hình động đất cùng thương vong của huyện Thanh Hương hiện tại, ngoài ra còn có cả bài diễn thuyết Cố Tân Quân cần sau khi đến đó:

"Bí thư, đây là tình hình thương vong của huyện Thanh Hương…"

Cố Tân Quân khoát tay chặn ngang lời nói của đối phương, lấy di động ra bấm tiếp số điện thoại của Cố Trầm Chu rồi chờ câu nói 'Xin chào quý khách, số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không thể liên lạc được' lạnh như băng kia vang lên.

Nhưng lần này, sau mấy giây chờ ngắn ngủi cũng không thấy giọng nữ điện tử vang lên, tiếp đó chỉ là tiếng chờ hội thoại bình thường trong điện thoại.

Tim Cố Tân Quân đập nhanh hai nhịp, ngón tay cầm di động không kìm được hơi siết lại một chút –

"A lô?"

Giọng nói khàn đặc truyền đến từ đầu kia điện thoại.

Cố Tân Quân há miệng thở dốc, nhất thời lại không thể phát ra mất cứ tiếng nói nào.

Vẫn là người ở đầu điện thoại bên kia kịp thời phản ứng lại, hỏi:

"Cha ạ?"

Trương Hao Thanh ngồi bên cạnh thính tai nghe được một câu này liền vội vàng ra hiệu bảo phi công đừng bay lên vội.

Phù –

Giống như có tầng tầng hơi thở vang lên bên tai Cố Tân Quân, ông hơi khựng lại rồi hỏi:

"Hiện giờ tình hình bên huyện Thanh Hương thế nào rồi?"

"Động đất cực kì nghiêm trọng, đã có rất nhiều người bị chôn vùi."

Cố Trầm Chu dùng đến hai từ nhấn mạnh.

"Công tác cứu viện đã được tiến hành, nhưng không có thiết bị kích thước lớn nên không thể nào xử lí được một vài tòa nhà đổ sập, rất nhiều người bị chôn vùi bên dưới còn đang chờ cứu viện…"

"Đội cứu viện đã qua rồi."

Cố Tân Quân chen vào một câu ngay đoạn này, nghe điện thoại một lúc ông mới nghe ra được chút âm sắc thuộc về con trai mình trong giọng nói khàn khàn kia:

"Khoảng hai ba tiếng nữa sẽ đến ngay, tình hình của con thế nào?"

"Con vẫn khỏe, không bị thương gì."

Cố Trầm Chu đáp.

Cố Tân Quân 'ừ' một tiếng, cũng không dặn dò Cố Trầm Chu phải chú ý an toàn như lời ông cụ Thẩm mà chỉ nói:

"Phía các con giờ rất hỗn loạn, con hãy cố chống đỡ trước đã, xem xem chỗ nào có vấn đề thì chạy đến hỗ trợ, gắng gượng thêm khoảng hai ba tiếng nữa là được."

"Con biết rồi, cha."

Cố Trầm Chu trả lời.

Cố Tân Quân lại hỏi:

"Bí thư Hạ cũng vừa gọi điện thoại đến đây nói Hạ Hải Lâu đang ở chỗ con? Con có nhìn thấy cậu ta không? Giờ cậu ta sao rồi?"

"Hạ Hải Lâu… Cậu ấy ở… Cậu ấy ở trong đống đổ nát…"

Giọng nói ở đầu kia điện thoại hơi ngập ngừng.

Cố Tần Quân thầm giật mình:

"Cậu ta bị chôn?"

"Đang chuyển đá."

Đầu kia điện thoại truyền đến câu trả lời của Cố Trầm Chu, trong giọng nói còn kèm theo một chút ý cười.

Cố Tân Quân mắng ngay:

"Giờ này mà con còn tâm trạng để đùa hả?"

"Cả đời này con cũng mới chỉ được nhìn thấy khỉ tắm bùn một hai lần thôi…"

Cố Trầm Chu đáp.

"Được rồi cha, nếu không còn việc gì thì con cúp máy trước đây."

"Ừ."

Cố Tân Quân đáp. Nói chuyện điện thoại đến tận giờ, ông đã nghe thấy loáng thoáng có tiếng người gọi 'Chủ nhiệm Tiểu Cố' không chỉ có một hai lần.

Con trai ông không cần ông chỉ dạy cũng đã tự làm được rất tốt.

Cố Tân Quân thầm nghĩ vậy, trước khi điện thoại ngắt kết nối ông lại nói thêm:

"… Chú ý an toàn, ông nội và ông ngoại đều rất lo lắng cho con."

Hình như bên kia điện thoại truyền đến một tiếng trả lời 'Vâng', sau đó điện thoại bị ngắt kết nối.

Cố Tân Quân thở phào một hơi, ra hiệu cho phi công bay lên rồi ra dấu ý bảo mọi chuyện đều an ổn cho Trịnh Nguyệt Lâm còn đứng ở bên ngoài, lúc này ông cuối cùng mới bình tĩnh lại được mà tựa vào ghế ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

…

"Vừa rồi anh gọi ai là khỉ tắm bùn hả?"

Ở huyện Thanh Hương, Cố Trầm Chu vừa ngắt điện thoại, Hạ Hải Lâu mới cùng chuyển một tảng đá lớn cứu người mắc kẹt bên dưới ra liền rời đội ngũ đi đến bên cạnh Cố Trầm Chu, vừa rút chai nước tiện tay tìm được mở ra rót vào miệng vừa hỏi.

"Đang nói cậu."

Cố Trầm Chu quan sát tình hình xung quanh, thuận miệng trả lời câu hỏi của Hạ Hải Lâu.

"Cậu không phải đang khiêng thứ gì à? Sao thính tai vậy chứ?"

Hạ Hải Lâu kiêu ngạo hừ một tiếng, đưa nửa chai nước khoáng còn lại cho Cố Trầm Chu:

“Cầm lấy, đổ xuống cho tôi rửa tay.”

Cố Trầm Chu đưa ngón tay ra chặn nửa miệng bình, đổ nước trong chai xuống hai bàn tay dính đầy đất cát đen sì của Hạ Hải Lâu.

Dòng nước yếu ớt nhỏ giọt xuống từ miệng bình, Hạ Hải Lâu để hai tay dưới nước cọ rửa, đám nước bẩn đen thui chảy xuống đất còn da thịt khôi phục lại màu sắc vốn có, những vết thương trong lòng bàn tay và trên ngón tay cũng lần lượt hiện lên.

Cố Trầm Chu đứng bên cạnh nhướn mày: Mấy vết xước dài mảnh do bị cạnh sắc nhọn của tảng đá cào ra cũng thôi đi, trong lòng bàn tay của Hạ Hải Lâu còn có hai vết rách rõ to dọc theo nếp gấp trên tay, không chỉ đang rỉ máu không ngừng mà anh còn có thể nhìn thấy tổ chức cơ thịt ở bên dưới lớp da bị cắt rách.

“Chờ đó.”

Cố Trầm Chu, bắt đầu lục tìm cồn iot và băng gạc trên bàn.

“Tôi băng bó lại cho cậu.”

Hạ Hải Lâu tựa bên bàn huýt một tiếng sáo tỏ ra không sao cả:

“Mệt chết.”

“Có muốn tôi xếp bàn lại cho cậu nghỉ ngơi không?”

Cố Trầm Chu hỏi.

“Thật à?”

Hạ Hải Lâu hỏi ngược lại.

“Đương nhiên là thật.”

Cố Trầm Chu nhúng bông vào cồn iot chấm lên miệng vết thương trên hai bàn tay Hạ Hải Lâu coi như khử trùng cho đối phương, nói thêm:

“Giờ này còn đùa vui cái gì?”

Hạ Hải Lâu thầm cảm thấy không được khoa học lắm, một câu của Cố Trầm Chu thường phải vặn vẹo đủ ba lần nhưng hiện tại lại thản nhiên nói chuyện không có bất cứ thâm ý nào với hắn như thế? Hắn nghĩ trái nghĩ phải rồi lại nhìn Cố Trầm Chu đang bôi nước thuốc lên cho hắn:

“Thôi, xếp bàn lại cho một mình tôi thật quá chướng mắt.”

Cố Trầm Chu sửng sốt, trong lòng lập tức xuất hiện cảm giác không khoa học giống như Hạ Hải Lâu vài giây trước:

“Cậu mà cũng cảm thấy chướng mắt?”

Hạ Hải Lâu muốn đút tay vào túi quần, kết quả là bị Cố Trầm Chu túm chặt lấy rồi còn bị lườm, hắn sờ sờ mũi:

“Này còn không phải vì tránh cho anh bị lật ngã vào ngay khoảnh khắc cuối sao? Tiêu đề [Đặc quyền của con cháu thế gia quan chức giữa tâm động đất] thế nào hả? Về sau trong tay đối thủ của anh sẽ có thêm một phần tài liệu đen.”

“Tên nghe cũng được.”

Cố Trầm Chu vừa đánh giá vừa cắt một đoạn băng gạc bọc kín bàn tay trái đã được khử trùng của Hạ Hải Lâu lại. Lúc đến lượt tay phải, Cố Trầm Chu vừa mới quấn được hai vòng đã nghe thấy một loạt tiếng xôn xao truyền đến từ trước mặt, anh ngẩng đầu nhìn về phía tiếng động truyền đến, chưa được mấy phút đã thấy hàng ngũ bộ đội công binh mặc áo rằn ricầm xẻng trong tay, đầu đội mũ bảo vệ đi đến…

“Bộ đội!”

“Bộ đội!”

“Bộ đội đến rồi!”

Tiếng ồn ào theo quân đội đến đây lúc đầu còn vẳng lại giống như thủy triều rút, khi đến gần trước mặt lại chính là tiếng sóng biển điên cuồng vỗ vào tảng đá.

Một người lại một người bỏ hết mọi việc đang làm trong tay xuống, tiếng hoan hô vang lên, đội ngũ đi vào con phố lập tức nhanh chóng tản ra, bắt đầu tiếp tục triển khai công tác cứu hộ thay cho đoàn cứu hộ tự lập của người dân.

Cố Trầm Chu nhìn thấy số hiệu của đội ngũ đi tới thì trong lòng đã lờ mờ nhận ra, ngón tay chạm vào di động đặt trong túi, nhưng không đợi anh cầm được di động ra thì người phụ trách đội ngũ đã đi về phía anh.

Cố Trầm Chu hơi ngừng lại rồi từ bỏ ý niệm gọi điện thoại cho Vệ Tường Cẩm trong đầu, trực tiếp bước lên đón chuẩn bị công tác bàn giao những việc tiếp theo – nhưng đi chưa được hai bước, anh chợt khựng lại, ánh mắt thoáng chốc đã hiện lên một mạt kì lạ:

“Cậu…”

Đội trưởng của đội ngũ đến đây vươn tay gạt chiếc mũ sắt trên đầu ra, để lộ gương mặt của mình.

Cố Trầm Chu sững sờ:

“Tường Cẩm!”

Vệ Tường Cẩm nhếch miệng cười:

“Mình biết cậu ở ngay gần đây nên vội chạy đi tìm Trưởng quan muốn nhận nhiệm vụ.”

Anh nói thêm:

“Đêm qua lúc cậu cúp điện thoại thì mình vốn cũng không nghĩ gì nhiều, kết quả là nửa đêm bị đánh thức nói nơi này có động đất lúc hơn bảy giờ, di động của cậu có gọi số nào cũng không thông được khiến mình thiếu chút nữa đã bị dọa toát mồ hôi đầm đìa….”

Ánh mắt anh đảo nhẹ qua, giọng nói chợt cao vút lên cực kì khó hiểu:

“… Hạ Hải Lâu?”

“Sao nào, cảm thấy lạ khi nhìn thấy tôi?”

Hạ Hải Lâu đi đến bên cạnh Cố Trầm Chu thờ ơ mỉm cười nói với Vệ Tường Cẩm.

“Quá kì lạ, cậu rảnh rỗi chạy đến đây làm trò gì hả? Nơi này không có đàn bà mà cậu muốn.”

Vệ Tường Cẩm cười lạnh.

“Không phải có một người đàn ông đây sao?”

Hạ Hải Lâu trả lời đầy mờ ám, thuận thế mỉm cười một cái nữa với Cố Trầm Chu.

Còn dám làm trò ở ngay trước mặt mình! Vệ Tường Cẩm vốn còn một món nợ chưa tính rõ ràng với nhà họ Hạ lập tức nổi cáu, bỏ lại một câu ‘Đợi về rồi chúng ta tính sau’ liền kéo cánh tay Cố Trầm Chu, chuẩn bị đổi nơi khác nói chuyện.

Cố Trầm Chu không cả nhìn sang Hạ Hải Lâu đứng bên cạnh một cái đã lập tức đi theo bước chân của người kia: Phải lựa chọn giữa Vệ Tường Cẩm và Hạ Hải Lâu ư? Đây vốn không phải đề tài cần lựa chọn.

Ngược lại Hạ Hải Lâu vừa mới đáp trả được một quân với Vệ Tường Cẩm nháy mắt liền nổi giận giống Vệ Tường Cẩm vừa rồi: F*ck, bàn tay hắn còn chưa được băng bó xong đã chạy theo Vệ Tường Cẩm mất hả? Đãi ngộ khác biệt hơi bị rõ ràng đấy!

Nổi giận thì nổi giận, nhưng muốn Hạ Hải Lâu lập tức đuổi theo… Tuy da mặt hắn tương đối dày nhưng vẫn chưa mất thể diện đến mức độ này.

Hạ Hải Lâu hiếm có được một lần đứng im tại chỗ, hai tay khoanh trước ngực lạnh lùng nhìn Vệ Tường Cẩm và Cố Trầm Chu một trước một sau rời khỏi chỗ giữa ngã tư đường mà đi về phía ven đường.

Nhưng không đến vài phút sau – khi mà Hạ Hải Lâu còn chưa kịp phản ứng – một cơn chấn động cực mạnh truyền từ mặt đất lên hai chân đang đứng thẳng của hắn, trong tiếng nổ 'Ầm ầm', 'Ầm ầm', tiếng hô kinh hoàng dường như mất tăm trong cơn hỗn loạn, Hạ Hải Lâu chỉ thấy tất cả mọi người đang đứng trên đường bao gồm cả hắn rung lên bần bật, không thể đứng thẳng nổi mà nghiêng ngả ngã trái ngã phải.

Dư chấn xảy ra quá bất ngờ, Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm vừa vặn nắm lấy tay nhau, hai người tựa vào nhau để mượn sức nên có thể đứng vững trong trận rung động, nhưng khi theo bản năng phát hiện ra chỗ bất ổn mà ngước lên nhìn xung quanh, Cố Trầm Chu lập tức nghe thấy tiếng kêu dồn dập của Vệ Tường Cẩm:

"Cẩn thận!"

Cùng với tiếng kêu vang lên, Vệ Tường Cẩm vốn đang nắm tay Cố Trầm Chu lập tức đổi thành đẩy ra, hất mạnh Cố Trầm Chu sang một bên!

Đúng lúc này, Cố Trầm Chu đang ngẩng đầu cũng đồng thời nhìn thấy rõ ràng tình hình nên cũng dùng sức nắm chặt cánh tay Vệ Tường Cẩm kéo mạnh về phía mình!

"Mẹ nó, đống kia đang đập vào anh –"

Khoảnh khắc này, toàn bộ thế giới dường như đã đứng lại thành một chuỗi hình ảnh quay chậm trong mắt Hạ Hải Lâu: Nhà cửa nghiêng ngả, bụi đất ào ào rơi xuống, đám người chạy tung tung khắp mặt đường như ruồi bọ mất đầu, bộ đội vội vàng tránh né, cột bê tông cốt thép thật dài rơi xuống từ trên những tòa nhà cao tầng đổ sụp –

Ánh mắt Hạ Hải Lâu vô thức tìm kiếm bóng dáng của Cố Trầm Chu trong đám người đông đúc.

Trong một giây này, gương mặt luôn bình tĩnh của Cố Trầm Chu cũng biến thành hình ảnh vặn vẹo, toàn bộ thân mình anh đổ hắn về đằng sau nhưng cũng đồng thời nắm chặt cánh tay của Vệ Tường Cẩm khiến thân thể đối phương hoàn toàn nghiêng đổ, trạng thái giống như đám cột bê tông đang rơi từ trên cao xuống vậy –

A, a.

Nhanh, nhanh.

Thêm chút nữa, chỉ còn thiếu một chút nữa.

Cột bê tông rơi xuống sẽ va vào đầu Vệ Tường Cẩm ngay đây thôi –

Hạ Hải Lâu cũng không biết lúc đó mình nghĩ cái gì, hắn chỉ nhớ rõ mình bước lên phía trước một bước, vươn hai tay dùng toàn bộ sức lực từ lúc biết bú sữa đến giờ túm lấy một cánh tay rồi kéo thật mạnh về phía sau – hình ảnh cuối cùng thu được vào trong mặt là vẻ mặt kinh ngạc nhưng dường như cũng có chút méo mó của Cố Trầm Chu.

Thì ra anh ta cũng có lúc kinh ngạc đến như thế.

Một ý niệm như vậy chợt lóe lên trong đầu Hạ Hải Lâu.

Sau một tiếng 'Rầm', hắn không biết gì nữa.

108. Chương 108: Bệnh Viện

Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm một trước một sau ngã lăn ra đất.

Dư chấn rất mạnh nhưng không kéo dài lâu, không đến ba mươi giây, thế giới chấn động điên đảo mạnh mẽ đến mức sắp sập đột nhiên yên lặng không chút rung động trở lại, lặng lẽ giống hệt như lúc nó xuất hiện.

Tim Cố Trầm Chu đập thình thịch, anh vươn tay đẩy nhẹ đám bê tông rơi trên người mình và Vệ Tường Cẩm sang bên cạnh nhưng không đẩy được chút nào mà ngược lại còn khiến phần ra nơi lòng bàn tay bị cọ rách:

"Có bị đập trúng không?"

Anh nghiêng đầu hỏi Vệ Tường Cẩm nhưng ánh mắt lại không đặt lên Vệ Tường Cẩm.

"Hình như trật khớp vai… Nhưng không sao cả."

Vệ Tường Cẩm trả lời câu hỏi của Cố Trầm Chu cũng có chút bất an. Giống như Cố Trầm Chu, ánh mắt anh ta không hướng về phía đối phương mà cùng nhìn về một chỗ giống như Cố Trầm Chu.

Vẫn là Cố Trầm Chu giãy dụa đứng dậy trước. Anh đứng dậy, vẫy vẫy bàn tay đang nóng rát rồi đi đến trước mặt Hạ Hải Lâu, ngồi xổm xuống đặt tay lên vai đối phương lay nhẹ:

"Hạ Hải Lâu? Hạ Hải Lâu?"

Thanh niên nằm sấp trên mặt đất không hề có phản ứng.

Cố Trầm Chu hít sâu một hơi, dùng tay cẩn thận nâng đầu đối phương lên một chút.

"Sao rồi?"

Vệ Tường Cẩm ở bên cạnh cũng đứng dậy, tay ấn xuống một bên bả vai, không kìm được bèn lên tiếng hỏi.

Cố Trầm Chu ngẩng đầu lên nhìn mọi người xung quanh một lượt: Trong cơn dư chấn mạnh vừa rồi cũng không chỉ vài người bọn họ gặp nguy hiểm, một đống đất đá lớn nhỏ khác lại nện xuống từ trên đám nhà cửa sụp đổ khiến rất nhiều người bị thương, một vài bộ đội vốn đứng quanh đống phế tích tiến hành cứu viện, thậm chí còn cả mấy người vì nhà cửa lại sập thêm lần nữa mà bị chôn vùi đến nửa thân người, đều đang nằm rên rỉ một chỗ cầu cứu…

Thảm họa vẫn đang tiếp diễn.

"Gọi xe cấp cứu."

Cố Trầm Chu nói, anh xòe tay ra, trên ngón tay dính đầy máu.

"Đầu Hạ Hải Lâu bị đập rách rồi…"

Vệ Tường Cẩm nghẹn lời, muốn nói mà không nói nổi nên lời, anh xoay người bước đi vài bước lớn tiếng hô đám người vẫn chưa bị thương trong đội ngũ nhanh chóng đi nâng đám cột bê tông hoặc giúp người bị thương, còn mình thì đi ra ngã tư đường, vừa dặn bác sĩ nhanh chóng đi xem Hạ Hải Lâu vừa tự đi đến trung tâm chữa bệnh, kêu bọn họ phái xe cấp cứu đến đây.

Bác sĩ được phân đến con phố bên này cầm hộp dụng cụ của mình chậm rãi bước sang.

Cố Trầm Chu lùi về phía sau vài bước, vốn là muốn nhường ra một chỗ, nhưng vị bác sĩ mặc áo choàng dài trắng toát lại chỉ vào người bị thương, ra hiệu cho Cố Trầm Chu giúp ông hơi nâng đầu của người kia lên.

Cố Trầm Chu lại ngồi xổm xuống lần nữa, hai tay nâng cằm Hạ Hải Lâu rồi hơi nâng đầu hắn lên:

"Được chưa?"

"Xoay mặt cậu ta về phía tôi một chút."

Vị bác sĩ này đã hơi lớn tuổi, ông ta vừa chỉ dẫn Cố Trầm Chu vừa cầm một chiếc đèn pin loại nhỏ ra, vươn tay vạch mí mắt Hạ Hải Lâu lên, soi vào mắt hắn xem xét một chút rồi lại kiểm tra miệng vết thương thật dài nằm trên vành tai Hạ Hải Lâu.

Không đến vài phút sau, vị bác sĩ cất dụng cụ đi, nói với Cố Trầm Chu:

"Không có cách nào xử lý khẩn cấp được mà phải đưa vào bệnh viện cấp cứu, cậu nhanh gọi xe cấp cứu đến đây."

"Có nghiêm trọng lắm không?"

Cố Trầm Chu hỏi.

Bác sĩ khoát tay:

"Mắt tôi không phải là máy móc, sao có thể nhìn xuyên vào trong xem vấn đề có nghiêm trọng hay không? Nhưng người bị thương đã hôn mê, vết thương còn ở trên đầu… Tóm lại cậu phải chuẩn bị tâm lí một chút."

Đối diện với loại tai họa lớn như thế này, bác sĩ cũng không còn hơi sức quan tâm đến cảm xúc của người nhà mà có gì thì nói nấy, khám xong cho người bị thương này là lại có người bị thương tiếp theo chờ ông cấp cứu, không còn thời gian để lãng phí nữa.

Môi Cố Trầm Chu giật nhẹ, vốn muốn gọi ông ta lại, nhưng nghe tiếng rên rỉ vang lên khắp một con phố thì anh chỉ đành thở dài một tiếng, nuốt câu hỏi đã ra đến bên môi lại, cúi đầu gạt sạch bụi đất cùng đá vụn trên mặt Hạ Hải Lâu đi.

Theo từng đám từng đám đất đá bị gạt xuống đất, ngoại trừ vết thương do bị cột bê tông đập vào kia, những vết thương trên mặt Hạ Hải Lâu cũng lần lượt lộ ra rõ ràng: Thái dương bị đá vụn cắt qua, hai bên má toàn là những vết xước nhỏ nhưng chỉ cần lướt qua miệng vết thương là có máu rịn ra, thật khiến người ta cực kì sợ hãi…

Cố Trầm Chu ngồi như vậy một lát thì dứt khoát nghiêng người ngồi bệt hẳn xuống, tiếp tục nâng đầu Hạ Hải Lâu.

Xe cấp cứu vẫn chưa đến đây, anh khép hờ mắt lại, khung cảnh cột trụ bê tông cốt thép rơi xuống trong cơn dư chấn vài phút trước lại xuất hiện trước mắt anh một lần nữa:

Anh ngẩng đầu lên thấy cột bê tông dài gần một thước rơi từ trên trời xuống đúng vị trí mà Vệ Tường Cẩm đang đứng…

Anh kéo mạnh đối phương một cái, nhưng vẫn không kịp kéo cậu ấy ra khỏi phạm vi nguy hiểm trước khi cột bê tông kia rơi xuống…

Cột bê tông càng lúc càng gần, lớp bọc xù xì bên ngoài đã bong ra để lộ thanh thép gấp khúc rỉ sắt nằm giữa lớp bê tông, đuôi của thanh thép đó còn hơi nhọn… Sau đó là một bàn tay nắm chặt giống như vòng thép siết quanh cánh tay anh.

Cố Trầm Chu không kìm được mà nâng tay lên, dùng bàn tay coi như sạch sẽ chống nhẹ lên trán, anh đã quên bàn tay anh đã bị xước ra trong lần đẩy cột bê tông ra lúc trước, ngón tay cũng bị phủ một lớp máu đen thui.

Anh có chút phiền muộn mà thở hắt ra một hơi, tiếp tục nghĩ đến hình ảnh tiếp theo:

Trong nháy mắt đó, anh cảm thấy toàn thân mình tựa như đang bay lên, nhưng cùng lúc bay lên thì anh cũng nhìn thấy Hạ Hải Lâu đứng sau vì dùng hết sức lực mà toàn bộ cơ thể đều hơi nghiêng về đằng trước, kết quả là khi cột bê tông nện xuống, thanh thép xẹt qua đầu Hạ Hải Lâu, hắn cũng ngã xuống theo…

Tiếng xe cấp cứu chợt truyền đến từ đằng trước, Cố Trầm Chu ngẩng đầu lên nhìn liền thấy xe cấp cứu của bệnh viện lái thẳng một mạch từ dưới đường núi vào đây rồi dừng lại trước mặt anh cùng Hạ Hải Lâu.

Tiếp đó, cửa chỗ ghế lái của xe cấp cứu mở ra, Vệ Tường Cẩm nhảy từ phía trên xuống, tay còn cầm theo một cái cáng gấp cười khổ nói với Cố Trầm Chu:

"Vốn chẳng còn người nào rảnh cả, mình vất vả lắm mới cướp được một chiếc xe."

"Tự chúng ta chuyển đi."

Cố Trầm Chu nói rồi động tay cùng mở cáng gấp ra với Vệ Tường Cẩm, một người nâng đầu một người nhấc chân, cẩn thận đặt Hạ Hải Lâu lên chiếc cáng ở buồng phía sau xe.

"Bác sĩ trong bệnh viện đã chuẩn bị ổn cả chưa? Có thể tiến hành phẫu thuật ngay không?"

Vệ Tường Cẩm đứng ở buồng đằng sau, đợi Cố Trầm Chu lên xe rồi mới đóng sầm cửa buồng sau xe lại, bản thân cũng vòng đến chỗ ghế lái:

“Đợi chúng ta đến đó là chuẩn bị xong, nếu mình không nói tên của cha cậu ra thì người ta còn không thèm đếm xỉa đến mình đâu – Lúc đầu khi mình nói mình là con trai Vệ Thành Bá, vị bác sĩ bị mình túm lấy còn tức giận nói: ‘Con của mèo chó nào thế, không thấy tôi đang khâu vết thương hay sao?’…”

Anh ta bất đắc dĩ mà cười nói pha trò, đây đúng là lần đầu tiên nghe thấy có người nói Vệ Thành Bá là mèo chó.

Cố Trầm Chu cũng mỉm cười theo nhưng không hề tiếp lời.

Vệ Tường Cẩm lại hỏi:

“Hạ Hải Lâu sao rồi? Bác sĩ kia khám xong có nói gì không?”

“Không nói rõ.”

Cố Trầm Chu đáp.

“Nhưng vẫn nói là bị đập trúng đầu, kêu chúng ta cần chuẩn bị tâm lý.”

Vệ Tường Cẩm nhất thời im lặng, một lúc sau mới ấn mạnh còi xe cáu giận:

“F*ck, ai kêu hắn ba phải làm trò mèo đó chứ, mình còn đang đội mũ sắt đây mà!”

Cố Trầm Chu:

“Lúc ấy cậu đứng ngay bên dưới cột bê tông, nếu như bị đập trúng thì đừng nói là một cái mũ sắt, cả tá mũ sắt cũng vô dụng.”

Tiếng mắng mỏ trong miệng Vệ Tường Cẩm lập tức nghẹn lại, anh ta nhanh chóng lái xe ngoặt qua vài con đường, vừa lái vừa hỏi Cố Trầm chu:

“Cậu nói xem đang yên đang lành Hạ Hải Lâu xông lên làm gì?”

“Mình không biết.”

Cố Trầm Chu đáp.

Hai mắt Vệ Tường Cẩm nhìn thẳng về phía trước, chợt hỏi:

“Hay là vì cậu?”

“…”

Cố Trầm Chu đáp lại:

“Cậu suy nghĩ nhiều quá, lúc ấy Hạ Hải Lâu có lẽ là chơi quá đà… Đừng nói việc này nữa, chúng ta đưa hắn vào bệnh viện trước xem kết quả kiểm tra ở đây thế nào, mình sẽ liên hệ với cha mình và bí thư Hạ, nếu kết quả kiểm tra không tốt sẽ nhờ ông ngoại mình phái máy bay đến đây đón cậu ta về kinh thành chữa trị.”

“Ừ.”

Vệ Tường Cẩm ậm ừ, tiếp tục điều khiển xe cấp cứu ngoặt qua một chỗ rẽ nữa.

Ngay đằng trước, cánh cổng lớn của bệnh viện đã lọt vào trong tầm mắt.

“Tránh đường! Tránh đường!”

“Có người bị thương! Bị thương ở đầu!”

“Mau đưa đến tòa nhà tổng hợp, trước tiên chụp CT rồi chuẩn bị phòng phẫu thuật, mau liên lạc với bác sĩ Trần –“

Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm vừa xuống xe thì y tá đứng ở cổng bệnh viện giúp người ta băng bó cho người bị thương nhẹ lập tức bước đến phụ đẩy cáng qua tòa nhà tổng hợp.

Trong trận động đất trước đó, tòa nhà bệnh viện nhờ có chất lượng xây dựng cao mà chỉ có vài khu vực và cầu thang bị sập xuống, tuy các loại dụng cụ và thuốc thang bên trong tổn thất nhiều, nhưng vì đã khẩn cấp điều chỉnh lại nên phần lớn công năng vẫn vận hành như thường.

Hiện tại y tá vừa giúp đẩy cáng của Hạ Hải Lâu vừa liên lạc với bác sĩ thông qua bộ đàm, tiến hành một loạt công tác chuẩn bị đầu tiên.

Cố Trầm Chu lên tiếng:

"Chúng ta cũng vào cùng một chút, cánh tay cậu sao rồi?"

"Hình như không nâng lên được."

Vệ Tường Cẩm ấn xuống bả vai mình:

"Hẳn là không có vấn đề gì lớn, mình đến khoa chỉnh hình xem thế nào, cậu trông chừng Hạ Hải Lâu đi."

"Ừ."

Cố Trầm Chu đáp lại rồi đuổi theo y tá đi đằng trước, vừa đi vừa cầm di động ra, sau một hồi chần chừ giữa các số điện thoại, anh bấm gọi vào điện thoại của ông cụ Thẩm trước.

"A lô ạ? Ông ngoại, là cháu… Vâng, cháu vẫn ổn, động đất ở bên này khá nghiêm trọng. Ông ngoại, ông xem thế nào có thể điều một chiếc máy bay trực thăng sang đây không ạ?…"

"Không, cháu không sao, thật sự là không có bất cứ vấn đề gì… Là người khác… Vâng, là một người bạn tốt của cháu, đầu bị thanh thép quệt qua nên bị thương…"

"Tường Cẩm xảy ra chuyện?"

Ông cụ Thẩm quan tâm hỏi.

"Không phải Tường Cẩm ạ."

Cố Trầm Chu trả lời, đoàn người bước nhanh qua vườn hoa nằm giữa hai tòa nhà, anh liếc mắt nhìn người nằm trên cáng trước mặt mình rồi lại nói với ông cụ Thẩm ở đầu điện thoại bên kia:

"Ông cũng từng gặp rồi ạ, là Hạ Hải Lâu."

"Không sao là tốt, không sao là tốt."

Ông cụ Thẩm ở đầu điện thoại kia nhắc lại hai lần mới nói tiếp:

"Ông sẽ sắp xếp ngay, cháu cũng đi về cùng luôn nhé."

"Ông ngoại, khoảnh khắc nguy hiểm nhất cháu đã không chạy thì giờ còn chạy làm gì ạ? Thật không phù hợp với nguyên tắc nắm chặt lợi ích lớn nhất của người làm ăn."

Cố Trầm Chu cười nói.

"Ông thà để cháu mất phần lợi nhuận ấy!"

Ông cụ Thẩm tức giận trách rồi lại khẽ thở dài một tiếng:

"Tiểu Chu, cháu thật sự không về đây trước à?"

"Ông ngoại, động đất đã qua rồi, giờ chỉ còn dư chấn thôi, không còn mấy nguy hiểm."

Cố Trần Chu trấn an ông rồi nói tiếp:

"Cháu cúp máy trước đây, cháu còn phải gọi điện thoại cho cha nữa."

"Cẩn thận một chút."

Ông cụ Thẩm dặn dò lần cuối.

Cố Trầm Chu cúp điện thoại. Giờ bọn họ đã di chuyển đến phòng CT nằm phía sau tòa nhà tổng hợp, anh đứng ở bên ngoài phòng CT, y tá thì đẩy mạnh cáng vào bên trong rồi đóng cánh cửa sắt nặng nề của phòng CT lại.

Anh đứng nghỉ một lát rồi mới cúi đầu bấm gọi vào số của Cố Tân Quân.

Nhưng di động của Cố Tân Quân báo đang ở trong trạng thái tắt máy.

Cha vẫn đang ở trên máy bay?

Cố Trầm Chu ngẫm nghĩ một chút rồi đổi thành bấm gọi vào số điện thoại của ông cụ Cố:

"A lô..."

Đối phương vừa mở miệng đã hỏi ngay tình hình của anh giống hệt ông cụ Thẩm, anh lễ phép đáp:

"Ông nội, cháu không sao cả. Người xảy ra chuyện không phải cháu."

Người ở đầu bên kia điện thoại lại hỏi một câu.

Cố Trầm Chu cười khổ đáp:

"Hạ Hải Lâu bị đập trúng đầu, hiện bệnh viện đang chụp CT nên vẫn chưa rõ tình hình thế nào, có thể phải vào phòng phẫu thuật."

"Sao lại đến mức đó?"

Ông cụ Cố hỏi.

"Vừa rồi ở đây xảy ra dư chấn."

Cố Trầm Chu chậm rãi thả bước bên ngoài cánh cửa sắt của phòng CT, y tá xung quanh có chút tò mò mà nhìn anh nhưng anh không còn chút tinh thần để chú ý đến những tầm mắt đó:

"Cột bê tông nện xuống chỗ cháu và Tường Cẩm, Hạ Hải Lâu vốn không sao, nhưng cậu ta lao lên kéo cháu và Tường Cẩm ra nên lại bị thanh thép va vào đầu."

Đầu điện thoại bên kia im lặng một lúc:

"Cháu đã nói cho cha cháu chưa?"

"Chắc cha cháu vẫn đang ở trên máy bay, điện thoại tắt máy."

"Cháu nghĩ thế nào?"

Ông cụ Cố hỏi.

"Cháu nghĩ chắc phải báo cho bí thư Hạ biết."

Cố Trầm Chu bình tĩnh trả lời:

"Chuyện nào ra chuyện đó, chuyện này dù muốn giấu cũng không được, chi bằng nói sớm cho ông ta còn hơn."

"Ừ."

Ông cụ Cố 'ừ' khẽ một tiếng.

"Cứ làm theo ý kiến của cháu đi."

"Cháu biết ạ, ông nội..."

Cố Trầm Chu nói đến đây thì ngắt điện thoại, cửa phòng CT cũng mở ra, anh đi vào trong cùng y tá chuyển Hạ Hải Lâu từ trên bàn máy sang cáng.

Bác sĩ đang thao tác dụng cụ liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu:

"Mấy người đẩy cáng ra trước đi, ra ngoài nhớ phải nâng đầu lên. Kêu bác sĩ Trần chuẩn bị tiến hành phẫu thuật, cậu thì chờ ở đây, tôi sẽ mang phim cho cậu xem."

Cố Trầm Chu nhìn lướt qua Hạ Hải Lâu bị đẩy ra, hỏi bác sĩ:

"Nghiêm trọng lắm ư?"

"Cái này tôi cũng không biết nói sao."

Bác sĩ đáp.

“Phải đợi bao lâu?”

Cố Trầm Chu hỏi.

“Hai mươi phút.”

Bác sĩ đáp.

Cố Trầm Chu gật đầu rồi đi ra ngoài hành lang, lưng dựa vào vách tường thở dài một tiếng.

Đang yên đang lành Hạ Hải Lâu xông lên làm gì? Hay là vì cậu?

Cậu suy nghĩ nhiều quá, lúc ấy Hạ Hải Lâu có lẽ là chơi quá đà.

Nhưng dù là chơi quá đà…

Kể cả khi giờ đang giữa ban ngày thì hành lang bệnh viện vẫn toát lên vẻ u ám đặc biệt, tựa vào bức tường lạnh lẽo, Cố Trầm Chu tự tay nâng ghế dựa ngã đổ trên hành lang trong trận động đất rồi ngồi xuống.

Ánh sáng thuộc về ban ngày chỉ để lại một vệt sáng trên vách tường nơi cuối hành lang.

Mà ở sâu trong hành lang, bóng tối cùng lạnh lẽo lại lần lượt luân chuyển, giống như một tấm chắn vô hình được dựng lên bịt kín lối vào hành lang.

Anh ngẩng đầu lên, gương mặt chìm trong bóng râm trở nên mờ ảo mông lung.

Lần chuẩn bị này phải đợi chờ tròn hai tiếng.

Cố Trầm Chu cầm phim chụp CT ra ngoài giao lại cho bác sĩ trực điều trị, sau đó lại ngồi chờ trong khu chữa bệnh được dựng tạm bên ngoài.

Trong khu chữa bệnh được dựng tạm, văn phòng dành cho các bác sĩ nghỉ ngơi hay thảo luận cũng chỉ có một chiếc bàn cùng mấy chiếc ghế dựa, vốn không cần chú ý quá nhiều anh cũng có thể nghe được đầy đủ từng chữ của các bác sĩ đang bàn bạc bên trong, cùng lúc này còn có đủ loại vấn đề liên quan đến người bị thương khác được y tá hoặc người nhà bệnh nhân mang đến quấy rầy các bác sĩ đang thảo luận.

Mà trên chiếc cáng ở bên cạnh, vết thương trên đầu và mặt Hạ Hải Lâu đã được sát trùng qua, mu bàn tay cũng đang cắm kim truyền nước biển, điểm quan trọng nhất là đối phương nãy giờ vẫn chìm trong hôn mê, không có bất cứ phản ứng nào.

“Sao rồi?”

Câu hỏi của một người khác truyền đến từ bên cạnh.

Cố Trầm Chu ngẩng đầu liền thấy Vệ Tường Cẩm mang theo cánh tay bị treo lên đang bước sang đây.

“Tay cậu thế nào?”

Anh hỏi.

“Bác sĩ khoa chỉnh hình nói xương bị rạn, phải nghỉ ngơi một hai tháng.”

Vệ Tường Cẩm buồn bực đáp, mắt đưa sang nhìn Hạ Hải Lâu rồi ngồi xuống cạnh Cố Trầm Chu.

“Hạ Hải Lâu vẫn chưa tỉnh lại?”

“Không hề có chút phản ứng nào, bên trong vẫn đang bàn bạc phương án phẫu thuật, bàn được hơn một tiếng rồi.”

Cố Trầm Chu đáp.

“Cậu đã nói chuyện của Hạ Hải Lâu cho bí thư Hạ chưa?”

Vệ Tường Cẩm hỏi.

“Nói rồi.”

Cố Trầm Chu trả lời.

“Bí thư Hạ bảo sao?”

Vệ Tường Cẩm hỏi tiếp.

“Nói sẽ đến đây ngay…”

Cố Trầm Chu lại đáp.

Hai người nói đến đây thì lại im lặng thêm một lúc.

“Mình muốn hút thuốc.”

Vệ Tường Cẩm yếu ớt lên tiếng.

“Mình cũng muốn…”

Cố Trầm Chu nói.

“Thôi đi, bệnh viện cấm hút thuốc mà. Giờ này rồi mà bên trong vẫn chưa thảo luận ra cách nào…”

Vệ Tường Cẩm bật cười một tiếng chế giễu.

“Xem ra tên của cha cậu rất có ích.”

Cố Trầm Chu lại liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu một cái rồi đứng dậy đi về phía đám bác sĩ vẫn đang thảo luận.

Vệ Tường Cẩm đứng chờ bên cạnh, thấy Cố Trầm Chu nói với các bác sĩ mấy câu xong thì các bác sĩ tản hết đi. Đợi đến khi Cố Trầm Chu lại quay lại, anh hỏi:

“Cậu kêu bọn họ đi làm việc khác à?”

Cố Trầm Chu nhẹ gật đầu:

“Ở đây còn nhiều người bị thương như thế, bỏ đi vậy. Mình đã nhờ ông ngoại điều một chiếc máy bay trực thăng sang đây chở thẳng Hạ Hải Lâu về kinh thành phẫu thuật. Việc khác không nói, nếu trong lúc phẫu thuật ở đây lại gặp phải động đất thì thành chết oan mất, cậu ta có thành quỷ cũng chẳng tha cho mình.”

“Cậu thì sao?”

Vệ Tường Cẩm hỏi.

“Mình đương nhiên là ở lại đây, ít nhất cũng phải qua ba ngày đầu rồi mới tính tiếp.”

Cố Trầm Chu đáp.

Thời gian vàng trong công tác cứu hộ sau động đất là ba ngày đầu tiên.

Vệ Tường Cẩm không nói thêm gì nữa. Bác sĩ ngồi quanh bàn đều rời đi, nơi này ngoại trừ một bác sĩ ở lại trực ban thì chỉ còn lại hai ba y tác khác đang chăm sóc Hạ Hải Lâu cùng mười mấy chiếc cáng xung quanh. Lát sau, anh ta đứng dậy nói:

“Mình đi tổ chức công tác cứu viện – Cậu nghỉ ngơi chút chứ?”

Anh ta nhìn ra vẻ mệt mỏi trên gương mặt Cố Trầm Chu.

“Từ đêm qua đến giờ cậu vẫn chưa chợp mắt được chút nào đúng không?”

“Mới một buổi tối thôi mà.”

Cố Trầm Chu xoa nhẹ một lượt khắp mặt, cũng đứng dậy.

“Mình ở đây trông chừng Hạ Hải Lâu, cũng giúp y tá chút việc luôn.”

“Nếu đã có một cái đinh đủ giá trị ở đây rồi, nào còn cần một cái đinh lỏng khác như cậu chen vào nữa.”

Vệ Tường Cẩm cười nói.

Cố Trầm Chu cũng bật cười theo, đang định nói gì đó liền nghe thấy tiếng ồn ào vang lên bên ngoài bệnh viện.

Vệ Tường Cẩm cũng nghe thấy, anh ta nghiêng đầu nghe một lúc, lại túm lấy một người vừa đi từ bên ngoài vào đúng lúc lướt qua bên cạnh anh ta:

"Bên ngoài có chuyện gì thế?"

"Bí thư Có trên tỉnh ủy đi từ trường học sang bệnh viện."

Người bị Vệ Tường Cẩm túm lấy vừa đáp thì tiếng của Cố Tân Quân đã phát ra từ radio rồi truyền đi khắp nơi trong bệnh viện.

"Các vị hương thân, trận động đất này đã khiến mọi người chịu khổ rồi!…"

"Bác Cố đến rồi đấy."

Vệ Tường Cẩm quay đầu lại nói với Cố Trầm Chu, kết quả vừa quay đầu đã thấy Cố Trầm Chu ngắt di động nói với anh:

"Máy bay trực thăng đến rồi, còn có cả bác sĩ khoa Não của bệnh viện trong kinh thành đến cùng, chúng ta ra đón người đi."

109. Chương 109: Đêm Trò Chuyện Trước Giường

Khi Hạ Hải Lâu tỉnh dậy thì có chút cảm giác không biết giờ là ngày hay đêm.

Ánh sáng mờ mịt trước mắt đong đưa liên hồi, đầu căng căng đau đớn, hắn vừa định động đậy thân thể một chút thì phát hiện tay chân đều khó có thể nâng lên giống như bị đeo thêm chì, hắn muốn phát ra tiếng nhưng cổ họng khô khốc, giọng nói như thể dù muốn thế nào cũng không phát ra nổi một tiếng.

Đã xảy ra chuyện gì?

Hạ Hải Lâu mờ mịt nghĩ vậy. Hắn cố gắng mở to mắt đảo thứ duy nhất nghe theo sai khiến của mình là ánh mắt đi khắp nơi, đủ loại màu sắc hỗn tạp trong tầm mắt dần trở nên rõ ràng, màu trắng là trần nhà và đèn treo, màu đen là sắc trời ngoài cửa sổ, màu xám là dụng cụ được đặt bên giường… Hắn cố gắng xoay đầu một chút từ trái sang phải mới nhìn rõ ràng được khối màu đen đen vàng vàng đan xen trong tầm mắt vừa rồi là gì – đó là một người đang ngồi ở trên ghế.

Là Cố Trầm Chu.

Giống như trong đầu có một chiếc hộp bị khóa chặt được tra đúng chìa khóa, Hạ Hải Lâu lập tức nghĩ đến nguyên nhân vì sao mình lại nằm ở đây: Trong cơn dư chấn ở huyện Thanh Hương hắn đã xông lên kéo Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm lại, kết quả là bị cột bê tông rơi từ trên trời xuống nện vào đầu!

Vừa nghĩ đến chuyện này, tâm tình Hạ Hải Lâu nháy mắt đã trở nên phức tạp.

Cố Trầm Chu, Vệ Tường Cẩm; Vệ Tường Cẩm, Cố Trầm Chu…

Rũ mi suy nghĩ một lát, Hạ Hải Lâu lấy làm lạ vì sao Cố Trầm Chu thấy mình tỉnh rồi lại không hề có chút phản ứng nào, lại ngước mắt nhìn chăm chú vào vị trí Cố Trầm Chu đang ngồi mới phát hiện đầu đối phương cụp xuống, người tựa vào ghế thỉnh thoảng lại gật nhẹ một cái, thì ra là đã ngủ.

Hắn hơi sửng sốt nhìn lại quần áo của đối phương mới phát hiện áo khoác của anh có rất nhiều nếp gấp, trên vạt áo đầy những đốm sẫm màu của bùn đất, ống quần cũng sẫm lại một mảng, nhìn xuống mặt đất còn có thể nhìn thấy vết nước bùn màu vàng sậm.

Đối phương không kịp thay quần áo đã đến đây? Hơn nữa đây là bệnh viện nào? Là bệnh viện huyện của huyện Thanh Hương ư?… Hạ Hải Lâu muốn cựa quậy cánh tay, lần này cánh tay không còn khó cử động giống như lúc trước nữa, hắn dùng sức hơi quá khiến mu bàn tay đập vào thanh chắn bảo hộ bên giường làm phát ra một tiếng 'binh' nhỏ.

Cố Trầm Chu ngồi trên ghế bên cạnh lập tức bừng tỉnh!

Có lẽ rất nhiều người đã từng có cảm giác như vậy: Trong giấc ngủ chập chờn cực kì không an ổn, khi giật mình bừng tỉnh như thế thì sẽ cảm thấy trái tim mình đập thình thịch như thể bị một bàn tay kéo mạnh.

Anh đầu tiên là mờ mịt nhìn xung quanh một lượt, tiếp đó lại nhìn thẳng vào Hạ Hải Lâu một lúc, ngay khi Hạ Hải Lâu cảm thấy không ổn định mở miệng thì Cố Trầm Chu đã kịp tìm về được lí trí của mình:

"Hạ Hải Lâu?… Cậu tỉnh rồi?"

"Không…"

Hạ Hải Lâu thử nói một tiếng, sau đó dùng giọng nói nghèn nghẹt làu bàu với Cố Trầm Chu:

"Không phải tôi tỉnh thì là anh tỉnh chắc? Nói mới nhớ anh quả thực cũng tỉnh rồi."

Một câu huyên thuyên này giúp Cố Trầm Chu thực sự quay về trạng thái bình tĩnh như lúc thường. Anh không lập tức trả lời đối phương mà cúi đầu xuống trước, đưa tay lên chống mặt một lát rồi tiếp đó mới ngước đôi mắt đỏ bừng lên hỏi:

"Cảm thấy thế nào? Có muốn tôi gọi bác sĩ cho cậu không?"

"Cho tôi chén nước."

Hạ Hải Lâu nói rồi lại hỏi:

"Tôi ngủ cả ngày rồi? Bên ngoài ra sao? Anh chịu đựng cả một ngày sao còn chưa đi nghỉ ngơi?"

Cố Trầm Chu đứng dậy đi đến trước tủ đầu giường, cầm siêu nước lên rót một cốc nước cho Hạ Hải Lâu.

Trái với lúc mới tỉnh dậy, giờ này Hạ Hải Lâu đã cảm thấy đỡ hơn rất nhiều. Hắn nằm trên giường nhìn động tác của đối phương mới phát hiện ngoại trừ bước chân của anh có hơi loạng choạng thì bàn tay cầm siêu dường như cũng hơi run lên. Hắn thu ánh mắt lại, thầm nghĩ rốt cuộc anh đã không nghỉ ngơi bao lâu – hay là bên ngoài lại xảy ra dư chấn?

'Rì rì.'

Hạ Hải Lâu đang mải mê nghĩ việc này chợt cảm thấy lưng mình rung lên, thân thể đã ngồi dậy theo nửa phần giường được nâng lên.

Cố Trầm Chu nhìn thấy góc độ đã ổn mới ấn xuống nút dừng lại bên cạnh giường bệnh, đưa cốc nước đến bên môi Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu vốn muốn đưa tay đón cốc, vừa nhìn thấy động tác của đối phương thì lập tức hạ cánh tay vừa mới nâng lên của mình xuống, đầu hơi ngẩng lên cắn lấy mép cốc giấy uống liền mấy ngụm nước.

Ánh mắt Cố Trầm Chu lướt một lượt qua gương mặt Hạ Hải Lâu, từ lớp băng gạc được quấn chặt trên mặt Hạ Hải Lâu đến phần môi nhợt nhạt, cổ tay hơi điều chỉnh góc độ một chút, dưới tình huống không để Hạ Hải Lâu phát hiện mà điều chỉnh góc độ tương ứng với tốc độ nuốt nước của đối phương.

Dòng nước ấm áp đúng độ vừa chảy vào cổ họng khô khốc đã khiến cơn đau đớn toàn thân như giảm đi mấy phần, Hạ Hải Lâu uống mấy hơi đã hết cả cốc nước, còn liếm liếm môi tỏ vẻ như chưa thỏa mãn.

Cố Trầm Chu xoay người rót thêm một cốc, nhưng lần này anh trực tiếp đặt hẳn cốc nước vào trong tay Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu chép miệng chậc chậc hai tiếng đầy tiếc nuối, đón lấy cốc nước cầm trong tay rồi hỏi lại câu vừa rồi một lần nữa.

Cố Trầm Chu quay lại ngồi xuống ghế của mình, vừa mới chợp mắt một lát trên ghế nên hiện giờ toàn thân càng mỏi mệt hơn, từng mảnh xương cốt khắp người anh đều giống như bị nghiền nát, từ trong ra ngoài đều cảm thấy đau đớn:

"Cậu đã ngủ ba ngày rồi. Đây là bệnh viện trong kinh thành – bên huyện Thanh Hương vẫn ổn, trước khi tôi rời đi đã không còn xuất hiện dư chấn nữa."

"Anh rời huyện Thanh Hương đến đây khi nào?"

Hạ Hải Lâu bắt ngay trọng điểm để hỏi.

"Hai tiếng trước."

Cố Trầm Chu đáp.

Hạ Hải Lâu có chút rối rắm, vừa cảm thấy hài lòng lại vừa cảm thấy hơi bất mãn – hắn vì cứu Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm mà bị đập vỡ đầu, kết quả là Cố Trầm Chu ném thẳng hắn về kinh thành rồi vẫn ở lại huyện Thanh Hương cứu tế như thường; nhưng nếu nói không vui, bất kể như thế nào thì giờ phút đầu tiên đối phương quay về từ huyện Thanh Hương đã chịu đựng một thân bẩn thỉu, không về nhà nghỉ ngơi trước mà chạy đến đây chờ hắn tỉnh lại…

"Anh không ngủ mấy ngày rồi?"

Hạ Hải Lâu thay đổi chủ đề, quyết định không đi tự hỏi vấn đề mình có vừa lòng hay không nữa.

"Cũng chỉ thức nguyên đêm đầu tiên thôi, hai ngày sau vẫn nghỉ ngơi như bình thường."

Cố Trầm Chu đáp. Sau khi bộ đội đến thì nhiệm vụ của Vệ Tường Cẩm nhiều áp lực hơn nhiều, anh ngược lại chẳng còn việc gì để làm mà chỉ đứng cạnh làm trợ thủ, nhưng hai ba ngày rồi không làm sao ngủ được nên tinh thần mới đặc biệt kém như thế — trạng thái như vậy cũng chẳng kì quái, phần lớn những người trải qua trận động đất ở huyện Thanh Hương đều không thể an ổn chìm vào giấc ngủ trên đống đổ nát.

Hạ Hải Lâu 'ừ' một tiếng, tựa vào gối nhìn thẳng lên trần nhà một lúc rồi chợt nói:

"Đói quá."

"Đói?"

Cố Trầm Chu ngước mắt lên.

Hạ Hải Lâu cẩn thận đánh giá tình trạng của thân thể một lúc:

"Không đói bụng, nhưng lại thèm ăn mấy thứ."

"Thứ gì?"

"Đầu cá ngâm tiêu, phổi thái phu thê, bún bò hầm, mao huyết vượng."

Hạ Hải Lâu liệt kê một lượt rồi liếm môi.

"Không thì hải sản cũng được."

Cố Trầm Chu đã chuyển mắt sang chỗ khác ngay từ lúc Hạ Hải Lâu kể ra tên món ăn đầu tiên, mắt nhìn ra cửa sổ ở phía đối diện anh, lát sau mới lạnh nhạt nói:

"Nằm mơ đi, trong thời gian ít nhất một tuần cậu chỉ có thể ăn cháo hoa hoặc uống cháo đường trắng."

Hạ Hải Lâu:

"…"

Cố Trầm Chu cũng không bận tâm đến Hạ Hải Lâu nữa mà trực tiếp cầm điện thoại lên bấm gọi cho Hạ Nam Sơn, sau khi máy thông thì nói với đối phương:

"Bí thư Hạ, Hải Lâu đã tỉnh rồi."

Hạ Hải Lâu nằm trên giường vừa nghe được xưng hô kia thì lập tức ghé mắt nhìn sang Cố Trầm Chu.

"… Vâng, cháu biết, tạm biệt bí thư Hạ."

Sau hai câu đơn giản, Cố Trầm Chu gác điện thoại.

Hạ Hải Lâu:

"Anh thông báo cho bí thư Hạ?"

"Ừ."

Môi Hạ Hải Lâu run run, miễn cưỡng nuốt câu 'Thông báo làm gì' đã đến bên miệng lại.

Chiếc đèn treo trên trần nhà tản ra ánh sáng trắng khiến toàn bộ mọi thứ trong phòng đều hiển lộ rõ ràng, phòng được cách âm tốt khiến nơi này hoàn toàn không có chút tiếng ồn ào quen thuộc nào mà các phòng bệnh của bệnh viện thường có.

Cố Trầm Chu chợt hỏi:

"Cậu xông lên làm gì?"

Những lời này ba ngày trước Vệ Tường Cẩm đã hỏi anh, anh có ý kiến của riêng mình và cũng đã cho Vệ Tường Cẩm một câu trả lời; nhưng ba ngày sau, anh lại không kìm được mà hỏi Hạ Hải Lâu mới tỉnh lại một lần: Cậu xông lên làm gì?

Hạ Hải Lâu hỏi ngược lại:

"Anh không biết?"

Hắn không đợi Cố Trầm Chu trả lời mà cười nhạo một tiếng:

"Nếu anh không ở đó thì tôi cũng không điên mà lao lên đâu. Người ta là yêu ai yêu cả đường đi, tôi đây vì tình yêu mà cứu tình địch, cảm động không?"

Trước đó Cố Trầm Chu luôn nhìn chăm chú vào gương mặt Hạ Hải Lâu, nhưng khoảnh khắc này ánh mắt anh lại nhanh chóng dời đi.Nhưng hành động trốn tránh như vậy chỉ diễn ra trong một cái chớp mắt ngắn ngủi, giây tiếp theo, Cố Trầm Chu lại đặt ánh mắt của mình lên mặt Hạ Hải Lâu:

"Cậu cảm thấy tôi sẽ nhận lời cậu?"

Lời này đã cho Hạ Hải Lâu sự ám chỉ rõ ràng nhất: Chúng ta chơi đi thôi.

"Anh sẽ không?"

Hạ Hải Lâu hỏi lại.

Cố Trầm Chu im lặng vài giây mới từ tốn gật đầu, vừa nói vừa cười:

"Tôi sẽ."

Hạ Hải Lâu 'ha' một tiếng, cho dù việc này vốn nằm trong dự kiến thì hắn vẫn không nhịn được cảm thấy tự đắc từ tận đáy lòng mình:

"Sao nào? Cố Trầm Chu, tôi đã nói rồi, chúng ta chờ xem, xem ai chịu đựng được lâu hơn, anh nói xem có đúng không –"

Hắn chợt kéo dài giọng, không hề thiếu ác ý mà nũng nịu gọi tên yêu của Cố Trầm Chu một tiếng:

"Tiểu Chu "

Cố Trầm Chu nhìn chằm chằm Hạ Hải Lâu vài giây, đột nhiên đến bên giường.

Gì thế, nổi giận à? Hạ Hải Lâu có chút buồn bực thì đã thấy gương mặt của Cố Trầm Chu gần sát ngay trước mặt rồi trở nên mơ hồ trong tầm mắt hắn.

Đôi môi khô khốc được người kia chạm nhẹ vào một cái, tiếp xúc dịu dàng mềm mại giống như chuồn chuồn lướt nước.

Sau đó cảm giác nóng hổi ướt át bắt đầu từ khóe môi hắn rồi đến hôn môi mút vào từng chút một, hắn cảm giác mỗi một chỗ trên môi mình, mỗi một vết nứt rách đều được người kia cẩn thận ngậm vào trong miệng, liếm láp, truyền đến hơi ấm của thân thể.

Hạ Hải Lâu có chút mơ hồ.

Giống như có một đám mây trắng muốt đột nhiên xuất hiện bên cạnh thân thể và trong đầu hắn, chậm rãi bay bổng khắp bốn phía rồi vây kín hắn bên trong nó.

Nụ hôn này không giống với hôn môi bình thường, cũng không giống kiểu hôn môi đã có từ vài lần trước đấy với đối phương.

… Nhưng không giống ở chỗ nào?

Không đợi Hạ Hải Lâu nhận ra sự khác biệt giữa hai việc này thì đám mây lại tụ về càng nhiều, một đám nâng đầu hắn, một đám bao lấy tứ chi hắn, còn một hai đóa mây rơi từ trần nhà xuống bướng bỉnh nhảy nhót trên ngực hắn, liên tục xoay mình.

Hạ Hải Lâu mơ màng một lúc lâu, cảm thấy đối phương đang cắn nhẹ lên môi dưới mình, hắn liền há miệng ra theo bản năng, đầu lưỡi linh hoạt của đối phương lập tức chui vào trong miệng hắn, lướt qua khớp hàm, hàm trên rồi nhẹ nhàng quấn lấy đầu lưỡi còn đang nằm thẳng của hắn – tất cả những động tác này đều không quá dữ dội mà giống như lúc trước, mềm nhẹ như thể đang vỗ về.

Cái hôn ôn hòa này cũng không kéo dài quá lâu.

Cố Trầm Chu hơi nhả môi, từ bỏ việc liếm mút phần môi dưới mềm mại của đối phương.

Hai người thực sự tựa vào nhau rất sát, hô hấp bằng hơi thở của nhau, có thể cảm nhận được luồng khí ấm áp phun trên da cùng với cảm giác ngứa ngáy khác thường.

Chúng ta tiếp tục chơi, đương nhiên là phải tiếp tục chơi.Hơn nữa, cách chơi còn có thể thay đổi một chút.

Hạ Hải Lâu, cậu đã đưa ra một phần tiền cọc không thể coi thường.

Cố Trầm Chu nhanh chóng vươn tay ấn một cái xuống bên gối Hạ Hải Lâu, nâng người mình dậy.

Hạ Hải Lâu sửng sốt mất hai giây mới có thể phục hồi tinh thần, gương mặt tràn ngập vẻ kì quái mà nhìn Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu:

“Tôi về trước tắm rửa cái đã, ngày mai sẽ qua nữa.”

Hạ Hải Lâu ‘ừ’ một tiếng, thấy đối phương hạ giường xuống giúp hắn, sau khi dịch chăn ngay ngắn, lại nhấc cái cái siêu đến cạnh đầu giường rồi đặt ở vị trí mà hắn có thể với đến được thì mới xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Lúc trước khi vô tri vô giác hắn đã nghỉ ngơi nhiều lắm, hiện giờ không hề cảm thấy buồn ngủ chút nào.

Hạ Hải Lâu nằm trên giường, ánh mắt thờ ơ lại không thể giấu được do dự ẩn chứa bên trong đang luân chuyển không ngừng, lúc thì nhìn hết chỗ này đến chỗ kia, lát sau lại thử cử động tay cùng hai chân, mãi cho đến khi cửa phòng bệnh lại bị người mở ra, hắn mới dừng động tác của mình lại.

“Cảm thấy thế nào?”

Người chống gậy đi vào đóng cửa lại, chậm rãi đến bên cạnh Hạ Hải Lâu rồi lên tiếng hỏi.

“Rất tệ.”

Hạ Hải Lâu thuận miệng đáp.

Hạ Nam Sơn ngồi xuống chỗ mà Cố Trầm Chu vừa mới ngồi, ông cầm gậy chống gõ nhẹ xuống mặt sàn:

“Cố Trầm Chu đã tóm tắt mọi chuyện xảy ra với bác, cháu muốn bổ sung thêm không?”

“Không có gì.”

Hạ Hải Lâu nói:

“Cố Trầm Chu hẳn không ngốc đến mức lừa bác những chuyện mà mọi người đều thấy.”

“Ý bác là nói cháu.”

Hạ Nam Sơn thản nhiên nói:

“Rốt cuộc cháu có ý đồ gì với thằng nhóc nhà họ Cố?”

“Không có ý đồ gì cả.”

Hạ Hải Lâu thờ ơ cười rộ lên, hắn trả lời Hạ Nam Sơn, trong đôi mắt đen láy lại ánh lên tia sáng lạnh lẽo không khác gì lúc đầu.

"… Được."

Hạ Nam Sơn nói:

"Nhớ kĩ những lời này của cháu đấy."

Khi Hạ Nam Sơn đi vào phòng bệnh của Hạ Hải Lâu thì Cố Trầm Chu cũng rời bệnh viện về đến Thiên Thụy Viên, sau khi gặp mặt ông cụ Cố cùng Cố Chính Gia và kể lại mọi chuyện, anh lại lái xe đến nhà họ Thẩm, tự mình báo bình an cho ông cụ Thẩm.

Ông cụ Thẩm không ngờ rằng sẽ được nhìn thấy cháu ngoại của mình dưới tình huống như thế này nên vừa vui sướng lại vừa đau lòng, nói không được hai câu đã vội đuổi Cố Trầm Chu đi tắm rửa nghỉ ngơi.

Cố Trầm Chu quả thực cũng quá mệt mỏi, đến phòng dành cho khách nhanh chóng tắm rửa xong thì mắt đã gần như không mở ra nổi. Anh vừa cầm khăn mặt lau tóc vừa bấm điện thoại gọi cho Vệ Tường Cẩm.

"Tiểu Chu?"

Điện thoại kết nối rất nhanh, tiếng Vệ Tường Cẩm lập tức vang lên bên tai.

"Tình hình bên đó sao rồi?"

Cố Trầm Chu hỏi rồi lại nói tiếp:

"Hạ Hải Lâu đã tỉnh."

"Không tệ lắm, việc đào xới vẫn tiến hành khá chậm."

Vệ Tường Cầm trước tiên là nói với anh một chút về tình hình ở huyện Thanh Hương, sau đó mới chuyển đề tài lên Hạ Hải Lâu:

"Hạ Hải Lâu tỉnh rồi có nói cái gì không?"

"Chẳng nói gì."

Cố Trầm Chu đáp, không coi là đã lừa Vệ Tường Cẩm – tất cả những gì Hạ Hải Lâu nói sau khi tỉnh lại đều nằm trong dự kiến của anh, quả thực không phải là chuyện gì quá đáng.

Vệ Tường Cẩm ở đầu điện thoại bên kia hoài nghi hỏi lại:

"Thực sự không nói gì à?"

Cố Trầm Chu bật cười:

"Mình lừa cậu làm gì? Chẳng nói chuyện nào quan trọng cả."

"… Được rồi."

Vệ Tường Cẩm nói:

"Cậu đi nghỉ ngơi trước đi, mấy ngày nay cậu đều không ngủ được, đã về kinh thành rồi thì mau đi ngủ sớm chút."

"Ừ."

Cố Trầm Chu ngắt máy rồi tắt đèn ngã thẳng xuống giường.

Trong phòng lập tức tối đen, sau những phút tối sầm lúc đầu, ánh sáng mỏng manh liền lọt qua cửa sổ bên cạnh chiếu lên giường.

Cố Trầm Chu nằm trên chiếc giường mềm mại, có lẽ là vì quá mức mỏi mệt và cuối cùng cũng có thể trấn tĩnh lại, không bao lâu sau anh đã chìm vào trong giấc ngủ say.

Ở bên ngoài ô cửa sổ cạnh giường, trên bầu trời màu xanh lam đậm, ánh trăng mỏng mạnh dường như cũng mờ nhòe mất sắc trong thành phố đầy ắp ánh đèn sáng rực rỡ.

110. Chương 110: Ngủ Cùng Một Giường

Hạ Hải Lâu nằm trong bệnh viện ở kinh thành khoảng một tháng. Trong thời gian một tháng này, Cố Trầm Chu ngoại trừ hai ngày đầu còn liên tục chạy vào mỗi ngày một lần ra thì cũng biến mất tăm hơi – qua hai ngày đó, Cố Trầm Chu đã thẳng thắn nói với Hạ Hải Lâu rằng anh muốn về huyện Thanh Hương.

Hạ Hải Lâu khi ấy đã thầm chửi 'f*ck' trong lòng nhưng không hề nói gì cả – dù sao có nói cũng vô dụng – đã thả người đi.

Ngược lại là mấy tên bạn ở kinh thành lúc trước, vừa nghe tin hắn nằm viện đã tốp năm tốp ba cùng nhau đến đây, có vài kẻ còn cố ý mang theo nam nữ trẻ tuổi nói rằng để cho hắn dùng giải sầu.

Hạ Hải Lâu cảm thấy sao cũng được nên giữ lại toàn bộ coi như có người trò chuyện, nhưng chỉ sau khi Cố Trầm Chu đi vài ngày thì hắn đã xuống giường đi lại được, Hạ Hải Lâu nhìn vào gương sờ sờ gương mặt bị quấn kín băng gạc của mình, thầm nghĩ đám người cạnh hắn nói cười rộn rã thì thôi đi, dù sao cũng là giao dịch trả tiền nên chẳng có gì; ngược lại là Cố Trầm Chu, anh ta nhìn gương mặt này mà cũng có thể hôn được à…?

Hết thời gian một tháng, vết thương trên đầu và trên mặt đều đã lành lặn, vết thương trên mặt không nghiêm trọng lắm nên ngoại trừ màu sắc của da thịt có phần khác biệt thì không để lại chút sẹo nào, chỉ riêng vết thương ở trên đầu. Bác sĩ chủ trì sau khi kiểm tra vài lần đã nói với Hạ Hải Lâu rằng sau này nơi đây sẽ để lại một vết sẹo, không mọc được tóc nữa, ông ta cũng an ủi Hạ Hải Lâu rằng cũng may, đám tóc xung quanh vết thương của cậu mọc rất dày, vừa đủ để che khuất.

Với mấy vết sẹo gì đó thì đàn ông dù sao cũng không phải là phụ nữ, Hạ Hải Lâu buồn bực chút rồi thôi, sau khi bác sĩ xác nhận không còn di chứng gì liền làm thủ tục xuất viện.

Mà hiện tại, công tác xây dựng lại huyện Thanh Hương của tỉnh Dương Hoài chỉ vừa mới bắt đầu.

Lãnh đạo trong tỉnh đích thân xuống an ủi quần chúng, quân đội hợp tác cổ động lòng người, các nơi đều đồng lòng chung tay cứu viện…

Khi tai họa giáng xuống, tất cả các loại biện pháp có thể dùng thì đều được dùng. Các con phố tan hoang và các đống đổ nát đều dược dọn sạch, người dân bị mất nhà cửa trong tai họa được sắp xếp thỏa đáng đến những khu trú ngụ tạm thời, trật tự trên thị trường cũng bắt đầu khôi phục, các đơn vị làm việc cũng chuyển từ ngoài trời vào dưới các tòa nhà… Tất cả đều được tiến hành một cách trật tự.

Nhưng vẫn còn rất nhiều vấn đề.

Ví dụ như các khu nhà ở trong thành phố, các công trình trọng điểm và phục vụ công cộng, sinh thái nông nghiệp, xí nghiệp công thương,… đã được đánh giá theo hệ thống một cách toàn diện sau khi gặp thảm họa, sau khi đánh giá sẽ đưa khoản trợ cấp đền bù xuống cho các cá nhân và xí nghiệp, ngoài ra còn phải xây dựng lại quy hoạch quần thể kiến trúc và cân nhắc khả năng chống chịu thiên tai của khối kiến trúc. Hơn nữa sau thảm họa lần này, bởi vì huyện Thanh Hương gặp nạn toàn diện nên trong quá trình tái xây dựng cũng phải tiến hành đánh giá tổng hợp tài nguyên thiên nhiên khí hậu, tầm quan trọng của sinh thái, mức nguy hiểm của thiên tai, mức độ phát triển kinh tế, tiến hành quy hoạch toàn diện huyện Thanh Hương, nhiệm vụ có thể nói là nhiều như sao trên trời lại vô cùng nặng nề.

Không nói đến việc khác, chỉ riêng Cố Trầm Chu vốn là phó Chủ nhiệm phụ trách thu hút đầu tư của Cục Chiêu thương, bởi vì đã từng du học ngành kinh tế nên cũng bị điều động đi họp[Dự thảo công tác quy hoạch kinh tế trong ba năm tới ở huyện Thanh Hương] mà tỉnh chỉ thị xuống, phải chứng thực rõ ràng phương hướng và chi tiết phát triển kinh tế trong ba năm tương lai, còn phải làm thêm một bản báo cáo bao gồm trình tự tiến hành xây dựng cụ thể. Anh viết đã vài lần nhưng đều bị gửi về, bắt phải làm ra bản báo cáo khác phù hợp với ý của tỉnh hơn.

Tháng Mười hai qua mau, tháng Một đến gần, phương Nam lúc trước còn sót lại chút khí nóng bức cuối cùng cũng thực sự bước vào mùa đông, buổi sáng đứng dậy thở nhẹ một hơi vào trong không khí là có thể nhìn thấy một luồng khói trắng xuất hiện bồng bềnh tản ra bốn phía.

Mùa đông ở phía Nam không lạnh như phương Bắc nhưng lại đặc biệt ẩm thấp, vả lại dường như ở đây cũng không mấy người có thói quen mở lò sưởi, Cố Trầm Chu ngồi lì trong văn phòng hai ngày suýt thì bị cảm chỉ đành mang theo khăn quàng cổ và găng tay theo đi làm mỗi ngày, dù ngồi trong văn phòng cũng phải bọc mình lại kín mít.

Bản[Một vài điểm lưu ý về 'Bản dự thảo quy hoạch công cuộc phát triển kinh tế của huyện Thanh Hương trong ba năm tới'] đang nằm trong máy tính trên bàn làm việc. Cố Trầm Chu đang lục tìm tài liệu trong tủ tư liệu bên cạnh thì nghe thấy điện thoại nội bộ trên bàn kêu vang. Anh đặt tài liệu xuống, bước vài bước đến cạnh bàn làm việc nhấc điện thoại lên:

"A lô?"

"Xin chào, có phải là Chủ nhiệm Cố không ạ? Tôi là Tiểu Trương ở phòng trực ban."

Người ở đầu kia điện thoại khách sáo chào hỏi, Cố Trầm Chu hiện giờ chỉ là được điều động tạm, tuy được đổi thành một mình một văn phòng nhưng chức vụ tạm thời vẫn không đổi, bởi vậy những người khác trong cơ quan vẫn gọi Cố Trầm Chu là Chủ nhiệm Cố.

"Có chuyện gì?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Là thế này, bên ngoài có một người tự xưng là Hạ Hải Lâu nói muốn gặp anh, người đó nói là bạn của anh…"

Tiểu Trương nói.

"Cho cậu ta vào đi."

Cố Trầm Chu đáp. Văn phòng của anh hiện giờ nằm ở đối diện cổng chính của ủy ban huyện, hơn nữa tòa nhà cũng không cao lắm, chỉ gồm có ba tầng. Đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài là có thể nhìn thấy rõ ràng cổng lớn của tòa nhà thuộc ban lãnh đạo huyện, Hạ Hải Lâu hơi nghiêng đầu ngồi trong xe thể thao không mui, vẻ mặt nhìn không rõ lắm nhưng dáng vẻ dường như có phần thờ ơ.

Không biết có phải là cảm nhận được ánh mắt của Cố Trầm Chu hay không, lúc bảo vệ ở phòng trực ban tránh đường cho Hạ Hải Lâu đi vào, Hạ Hải Lâu chợt ngẩng đầu lên nhìn lướt qua vị trí mà Cố Trầm Chu đang đứng.

Khoảng cách rất xa nhưng ánh mắt hai người vẫn giao nhau giữa không trung.

Hạ Hải Lâu vừa mỉm cười phải không?

Cố Trầm Chu thầm nghĩ trong lòng, thấy Hạ Hải Lâu đã lái xe vào trong nên cũng không đứng lâu cạnh cửa sổ nữa, anh vừa quay đầu dọn dẹp lại bàn làm việc thì cửa văn phòng đã bị đẩy ra.

"Đổi chỗ rồi?"

Hạ Hải Lâu còn chưa đi vào phòng làm việc đã lên tiếng hỏi một câu này trước. Sau khi đi vào nhìn thấy Cố Trầm Chu thì Hạ Hải Lâu đang chuẩn bị nói gì đó rõ ràng là có hơi sửng sốt:

"Anh ngồi trong phòng cũng đeo khăn quàng cổ à?"

"Muốn uống chút trà không?"

Cố Trầm Chu không trả lời mà hỏi Hạ Hải Lâu.

"Uống rượu đi."

Hạ Hải Lâu thành thật đề nghị.

Cố Trầm Chu cầm bình đựng lá trà trong tủ ra, lại nhấc siêu nước nóng từ trên bếp đun xuống chuẩn bị pha trà.

Hạ Hải Lâu lập tức thầm nghĩ nếu anh đã có quyết định rồi thì còn hỏi tôi làm gì, lại nghe thấy Cố Trầm Chu hỏi:

“Đến đây lúc nào?”

“Vừa mới đến.”

Hạ Hải Lâu đáp. Nơi nhỏ bé như huyện Thanh Hương này vốn không có gì để giải trí, huống chi vừa mới trải qua một trận động đất, khắp nơi không có gì khác ngoài mặt đất bằng phẳng, nếu thật sự mở nóc của xe thể thao không mui ra lái một vòng thì rất có thể sẽ bị bụi đất chôn kín – huống chi mục đích mà Hạ Hải Lâu đến nơi này, từ đầu chí cuối chỉ có một mình Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu rót nước vào ấm trà, lại nhanh chóng đổ nước tráng trà đi rồi mới rót nước sôi vào một lần nữa, lát sau anh rót hai chén trà, đưa một chén cho Hạ Hải Lâu:

“Tôi đã chuyển ra khỏi kí túc xá dành cho công chức.”

“Ừ?”

Hạ Hải Lâu miết nhẹ mép chén rồi cầm lên, vừa nhấp môi thử nhiệt độ thì nghe thấy Cố Trầm Chu nói:

“Nếu cậu mới đến đây lại chưa tìm được chỗ nghỉ ngơi, cậu có muốn vào ở cùng với tôi không?”

“Khụ!”

Hạ Hải Lâu sơ ý bị nước trà nóng làm sặc!

Nước trà nóng rẫy rớt một nửa lên mu bàn tay còn một nửa thì văng xuống đầu gối, Hạ Hải Lâu bị đau nên phủi tay liên tục, cuối cùng Cố Trầm Chu đành đưa khăn qua, hắn vội vàng cầm lấy lau mu bàn tay:

“Anh vừa nói cái gì thế?”

Hắn cảm thấy hình như vừa rồi bản thân nghe nhầm.

“Có muốn ở cùng tôi không?”

Cố Trầm Chu hòa nhã nhắc lại lần nữa, sau đó đứng dậy cầm một phong thư từ trong ngăn kéo bàn ra.

“Chìa khóa và địa chỉ nhà ở trong này, cậu có thể đi xem thử.”

Hạ Hải Lâu vẫn ngây người đón lấy thứ kia rồi lại nghe Cố Trầm Chu nói:

“Cậu có muốn đi xem nhà trước không? Phòng của cậu tôi chưa bố trí gì cả, cậu muốn thêm cái gì thì tự mình làm đi.”

“Cũng được…”

Hạ Hải Lâu lưu loát tiếp một câu, sau khi được Cố Trầm Chu nhắc thì đi ra khỏi văn phòng. Cố Trầm Chu ở đằng sau hắn còn tốt bụng nhắc nhở đối phương rằng địa chỉ trên tờ giấy nằm cách kí túc xá công chức ba con phố.

Hạ Hải Lâu cầm phong thư đứng trên cầu thang quay đầu lại nhìn cửa văn phòng, thầm nghĩ mình đây còn chưa kịp uống xong một chén trà đã bị người đuổi ra ngoài, nhưng mà –

Hắn cầm phong thư làm từ loại giấy mềm dai rất đẹp trong tay kéo hai ba cái xé mở, trước tiên lấy một chiếc chìa khóa màu đồng cổ, sau đó lại rút được một chiếc thẻ mở cửa – là loại thẻ giống như thẻ mở phòng khách sạn – cuối cùng còn một tờ giấy viết thư được gập lại thành ba, mặt trái của giấy viết thư có ghi địa chỉ nhà, mở ra xem còn thấy vài câu chào đón, bên dưới có hình vẽ đơn giản mô tả bố trí trong phòng nhìn qua rất đẹp mắt.

Thứ này dù thế nào cũng không thể là do Cố Trầm Chu làm được.

Hạ Hải Lâu vừa đi xuống cầu thang vừa lật mặt trái của tờ giấy lên xem địa chỉ được ghi ở mặt kia:

Phòng 403, tòa nhà số 6, số 33 tiểu khu Ngọc Lâu, đường Ngọc Kính, Bắc Hoài Lâm.

Địa chỉ trên thư quả thực là không cách kí túc xá dành cho công chức xa lắm…

Làm theo lời Cố Trầm Chu dặn lúc trước, Hạ Hải Lâu lái xe chậm rãi đi qua ba con phố lập tức nhìn thấy tiểu khu Ngọc Kính trên địa chỉ.

Tiểu khu Ngọc Kính này cũng không phải khu nhà mới được xây trong thành phố, lịch sử của tiểu khu này có thể lội ngược lại đến mấy chục năm trước, thuộc kiểu kiến trúc Tây Âu được xây dựng trước khi chính phủ chính thức được thành lập.

Tiểu khu này nghe nói lúc ấy là để dành cho thành phần trí thức của huyện Thanh Hương mới đi du học về ở, lối kiến trúc phương Tây kết hợp một cách khéo léo với vườn cây kiểu phương Đông, có đủ đình đài lầu các, vườn hoa ao cá không thiếu một thứ gì.

Đương nhiên, nếu nói đến hiện tại thì việc sau khi đi đào tạo chuyên sâu ở nước ngoài về nước làm việc đã không phải là chuyện gì mới mẻ. Nơi này ngoại trừ một vài khu thắng cảnh trọng điểm ở huyện Thanh Hương thỉnh thoảng có khách du lịch từ bên ngoàighé thăm thì cũng chỉ có vài người dân có chút tiền trong tay thuê ở.

Khá thú vị là trong trận động đất quét qua toàn bộ huyện Thanh Hương lần này có rất nhiều tòa nhà cao tầng mới xây bị sụp đổ, mà đám nhà ở cũ kĩ đã có tuổi thọ mấy chục năm này, ngoại trừ đồ dùng trong nhà không thể may mắn tránh thoát cùng vài mảng tường bên ngoài bong tróc ra thì không hề xuất hiện bất cứ vấn đề nào khác.

Xe chạy đến trước cổng tiểu khu Ngọc Kính, cánh cổng song sắt lớn cao ngất được chạm trổ hoa văn rộng mở vào bên trong nhưng thanh chắn đã được hiện đại hóa vẫn tận trung với công việc mà chắn ngang đường. Hạ Hải Lâu thấy bảo vệ trực ngồi trong phòng bảo an chỉ mở to mắt nhìn theo hắn chứ hoàn toàn không hề có ý định đi ra, hắn nhìn thiết bị ở cạnh xe, cân nhắc một lát rồi lấy tấm thẻ được đặt trong phong thư ra, kéo nhẹ một đường lên dụng cụ ở sát cửa kính xe, 'tích' một tiếng, thanh chắn vắt ngang trước mặt từ từ nâng lên, Hạ Hải Lâu phóng qua cổng rồi đánh xe chạy thẳng vào trong tiểu khu!

Giờ là thời gian đi làm nên trong tiểu khu không có ai cả, Hạ Hải Lâu chạy xe hơn nửa vòng lớn trong tiểu khu, sau khi đã nhìn rõ cảnh sắc xung quanh một lượt thì mới cho xe vào bãi đỗ tạm cạnh tòa nhà số sáu, dùng thang máy ở đằng sau tòa nhà đi lên căn 403 được viết trên địa chỉ, hắn đầu tiên là ngắm nghía cửa chính được sơn trắng tinh cùng tay nắm cửa khắc hoa văn làm bằng thép rồi mới tra chiếc chìa khóa màu đồng cổ trong tay vào.

Chìa khóa vừa khít với lỗ khóa, xoay nửa vòng thì cửa mở ra, Hạ Hải Lâu bước vào trong.

Giống như những căn nhà khác ở bên ngoài, gian này rộng khoảng hơn một trăm mét vuông gồm hai phòng lớn và hai buồng nhỏ, vật dụng trong nhà đã khá cũ kĩ, sô pha được bọc vải, vách tường đều dán giấy hoa văn, ngăn tủ hay giá sách các loại nếu không phải làm bằng sắt thì cũng được làm bằng gỗ. Một vài vật bài trí nhỏ như bình hoa hay hộp mứt đều có màu sắc sặc sỡ – hoặc trắng bóc hoặc đỏ rực –giống như hoa tường vi khiến người ta đau cả mắt.

Hạ Hải Lâu có chút chán ghét đặt mấy hộp đựng mứt và bình sữa trong tay xuống, bước trên tấm thảm dày đi về phía phòng ngủ.

Hắn chọn mở cửa căn phòng gần nhất ra, cách bài trí trong phòng ngủ hoàn toàn khác so với phòng khách ở bên ngoài: Một chiếc giường lớn cùng tủ quần áo và bàn làm việc, trên bàn có một chiếc máy vi tính, đây chính là toàn bộ đồ vật có ở trong phòng. Hạ Hải Lâu nhìn một lượt toàn bộ vách tường màu lam cùng tấm thảm màu xám ở cuối giường rồi đóng cửa phòng lại, mở cửa phòng đối diện ra.

Đây là phòng ngủ của Cố Trầm Chu.

Tất cả vật dụng hắn nhìn thấy trong kí túc xá đợt trước đã được chuyển vào đây, trên giá treo đồ cũng vắt một hai chiếc mũ và quần áo. Hắn đi vào mở một ngăn tủ, trong tủ có treo một loạt áo và một loạt quần.

Hạ Hải Lâu ngẫm nghĩ rồi chợt quay lại gian phòng trước đó, đi thẳng đến tủ quần áo trước mặt mở cửa tủ ra –

Trong ngăn tủ cũng không trống rỗng giống như bề ngoài, một đống quần áo còn nguyên mác nằm trong túi được treo ngay ngắn chỉnh tề. Hắn tùy tiện kéo một ngăn kéo ra thì thấy bên trong có đặt một loạt kẹp áo được xếp ngay ngắn. Hắn lại mở ngăn bên cạnh, lần này là một loạt caravat sắp xếp gọn gàng.

Hạ Hải Lâu lập tức hưng phấn, hắn lần lượt mở từng ngăn kéo một ra giống như đang mở quà năm mới vậy, từ caravat, tất đến kẹp áo và đồng hồ phối với quần áo đến vài chiếc vòng hạt đeo cổ, từng ngăn kéo trong

chiếc tủ quần áo lớn như vậy đều được đặt vài thứ vụn vặt. Hạ Hải Lâu kéo đến tận bàn làm việc, trong ngăn kéo bàn không ngờ còn có đặt hai cuốn sổ và hai chiếc bút. Hắn lại lộn ra bên ngoài một vòng, lục tìm ra được một lọ gel nước dùng để cố định kiểu tóc còn chưa bóc tem trong ngăn tủ ở toilet, hắn chợt không nhịn được cười.

"… A ha ha, đây nhất định không phải là do Cố Trầm Chu chuẩn bị! Hai cọng lông kia của anh ta thì cần gì dùng đến gel nước!"

Hạ Hải Lâu cười lăn lộn khoảng chừng năm phút đồng hồ rồi mới ôm bụng ngồi xuống sô pha, rút di động định gọi điện thoại cho Cố Trầm Chu, nhưng chần chừ một lát, hắn vẫn nhanh chóng nhấc ngón tay khỏi nút số một, khom người xuống lục lọi bên dưới bàn trà thì quả nhiên mò được nhãn hiệu mình hay dùng ở dưới đó.

'Xùy' một tiếng, Hạ Hải Lâu lấy bật lửa trong túi ra châm thuốc, sau đó kẹp vào giữa răng nanh rít một hơi.

Ý cười trên môi hắn từ từ tán đi, gương mặt giấu ở sau lớp sương khói lượn lờ bay lên nhìn không rõ lắm.

Khi Cố Trầm Chu tan làm quay về tiểu khu Ngọc Kính, vừa bước qua cửa phòng đã nhìn thấy Hạ Hải Lâu ngồi trên sô pha, hai chân thon dài duỗi thẳng đặt hẳn lên bàn tràn, vừa cầm điều khiển từ xa chuyển kênh vừa uống bia.

Anh hơi khựng lại ở chỗ huyền quan giây lát rồi thay giày đi vào trong phòng khách.

"… Cậu thật sự định dùng bia rượu để lấp đầy bụng?"

Trong lúc nói chuyện, Cố Trầm Chu đã dọn hai cái chai rỗng trên bàn trà ném vào trong thùng rác.

"Càng uống càng đói bụng."

Ba chai bia với Hạ Hải Lâu mà nói thì chẳng có gì đáng kể, hắn vừa oán giận với Cố Trầm Chu vừa vung tay lên, cái chai không trong tay rơi vào trong thùng rác cách đó vài bước:

"Tối nay ăn gì?"

"Cậu muốn ăn món gì?"

Cố Trầm Chu hỏi vậy rồi lại nói:

"Nếu không đặc biệt muốn ăn gì thì chúng ta đi ăn món cay Tứ Xuyên đi."

"Món cay Tứ Xuyên?"

"Lần trước không phải cậu nói rằng muốn ăn cá tươi hấp à?"

Cố Trầm Chu đang nói đến chuyện Hạ Hải Lâu thèm ăn khi tỉnh lại sau cuộc phẫu thuật.

Hạ Hải Lâu nghe nhắc đến như vậy thì lập tức nghĩ ra:

"Anh không nói thì tôi đúng là đã quên mất!"

"Đi thôi."

Cố Trầm Chu nói xong thì kéo khăn quàng kín quanh cổ, lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Hạ Hải Lâu đặt hai chân xuống, tắt điều hoa đang liên tục phả ra hơi ấm rồi cầm áo khoác vắt trên sô pha lên, chạy theo Cố Trầm Chu.

Hai người một trước một sau đi vào trong thang máy, trò chuyện câu được câu không:

"Bình thường anh chỉ ăn cơm trong căng tin thôi à?"

"Ừ."

"Thế mấy thứ trong tủ kia?"

"Tôi cho người tùy tiện chọn vài thứ theo nhãn hiệu mà cậu thường dùng."

"Hình như tôi còn nhìn thấy một lọ gel nước trong tủ ở toilet…"

"… Cậu không cần?"

"… Tôi cần."

"Phòng cậu được sắp xếp cũng không tệ lắm."

"Hở?"

Hạ Hải Lâu nhanh chóng cân nhắc vẻ ngoài của chính mình phản chiếu lại trên tay vịn có thể soi ra bóng người trong thang máy một chút, sau đó quay đầu cười mờ ám với Cố Trầm Chu:

"Hay là chúng ta ngủ cùng một giường?"

"Được."

"What??"

"Tôi nói là được, cậu muốn thì ngủ cùng nhau đi."

Cố Trầm Chu nhắc lại lần nữa, âm cuối vừa dứt thì thang máy cũng kêu 'đinh' một tiếng, dừng lại ở tầng một.

Cửa thang máy mở sang hai bên, Cố Trầm Chu đi ra bên ngoài trước, Hạ Hải Lâu lại xoay người nhìn vào tay vịn xem xem có phải vẻ mặt của mình đã đơ rồi hay không.

111. Chương 111: Anh Em Của Tôi

Cuộc sống ở chung với Hạ Hải Lâu, với Cố Trầm Chu mà nói thực ra là có chút bất ngờ.

Ngày ở chung đầu tiên, Hạ Hải Lâu nói 'ngủ chung một giường' trong thang máy, với Cố Trầm Chu thì quả thực không sao cả – nếu anh đã chuẩn bị cho Hạ Hải Lâu vào ở thì đương nhiên cũng không keo kiệt việc ngủ cùng một giường – nhưng khác hẳn với trước kia, lần này Hạ Hải Lâu thực chất cũng chỉ nói cho có, buổi tối ấy bọn họ ăn xong món cay Tứ Xuyên về nhà, Hạ Hải Lâu lại chạy thẳng về phòng mình, đóng kín cửa lại không biết là làm trò gì.

Hai người ở cùng nhau, sự khác biệt về thời gian nghỉ ngơi là rõ ràng nhất, có vài lần gần như là Cố Trầm Chu đi làm buổi trưa về nhà thì Hạ Hải Lâu mới ngậm bàn chải đánh răng đi từ trong toilet ra. Mà đến tối khi anh đã xử lí xong tất cả mọi việc chuẩn bị đi ngủ, Hạ Hải Lâu mới từ tốn mở máy tính, bắt đầu giải quyết một vài công việc trong công ty từ xa.

Kết quả là qua vài ngày như vậy, bản thân Hạ Hải Lâu cũng cảm thấy buồn bực, ngày hôm sau liền đổi lại giờ giấc nghỉ ngơi giống như Cố Trầm Chu.

Trừ lần đó ra, thêm một người cùng nhà với Cố Trầm Chu mà nói chỉ là mỗi ngày gặp mặt một người có lẽ cũng chẳng phải anh thích, phòng bếp trong nhà cuối cùng cũng không còn toàn tro bụi mỗi lúc mở ra xem nữa.

Tựu chung lại, cuộc sống như thế không có quá nhiều khác biệt so với cuộc sống trước kia của Cố Trầm Chu.

Nhưng sinh hoạt thế này lại vẫn có một vài điểm không thoải mái với Hạ Hải Lâu.

Sau cuộc đối thoại lần đó trong thang máy, Hạ Hải Lâu cảm thấy hình như bản thân đã chạm đến một lĩnh vực rất cổ quái. Đồng thời, hắn có cảm giác dường như mình lúc nào cũng đang chuẩn bị ngồi vào trước một bữa tiệc lớn, nhìn bồi bàn dọn xong chén đĩa rồi gài khăn ăn cho hắn, soup và bánh mì khai vị cùng rượu vang đã được bày hết lên bàn, nhưng món cơm tôm hùm thu hút người ta nhất vẫn đang được chuẩn bị trong bếp, chỉ chờ hắn ra lệnh một câu là sẽ có người đặt vào đĩa bạc mang lên bàn –

Mặt khác, sở dĩ hắn chậm chạp không hạ lệnh chính là vì tuy đã ham muốn từ lâu nhưng vẫn cảm thấy mùi hương luôn quẩn quanh chóp mũi hắn còn có thể thơm hơn nữa, cuốn hút hơn nữa, nhất là còn đặc biệt hơn một chút –

Hạ Hải Lâu vừa thả mì vào trong nồi vừa do dự không biết có nên ăn luôn không, hay là nên đợi nó chín kĩ rồi mới ăn.

Vấn đề có tính quan trọng này gần như chiếm cứ toàn bộ lực chú ý của hắn, ngay cả nước sôi trong nồi sắp tràn cả ra ngoài cũng không bận tâm.

Cố Trầm Chu đang tiếp điện thoại gọi từ kinh thành đến trong phòng khách. Năm nay Tết đến sớm, cuối tháng Một đã là giao thừa, ông cụ Thẩm gọi điện thoại đến đây hỏi Cố Trầm Chu xem trước giao thừa có quay về kinh thành rồi sang bên nhà ông ở lại vài ngày hay không.

"Đương nhiên là cháu sẽ về."

Cố Trầm Chu cười nói:

"Cháu đã sắp xếp ngày nghỉ ổn cả rồi, tối ngày mai cháu sẽ khởi hành, chắc ngày hôm sau sẽ về đến kinh thành."

Thẩm lão cười nói thêm mấy câu trong điện thoại, lại hỏi Cố Trầm Chu rằng Vệ Tường Cẩm có thể đến cùng không.

"Tường Cẩm có thể sẽ không về được, mấy ngày hôm trước Tường Cẩm gọi điện thoại cho cháu còn oán giận rằng mình có quá nhiều việc."

Cố Trầm Chu nói thêm với Thẩm lão hai câu rồi cúp máy.

Hạ Hải Lâu đứng trong bếp cuối cùng cũng tìm lại được lực chú ý đã bay đến cuối chân trời của mình về, hắn tắt bếp rồi đổ mì đã bị nấu hơi quá lửa vào trong hai cái bát, mỗi tay cầm một bát đặt lên bàn.

Cố Trầm Chu đứng lên khỏi sô pha, cầm hai đôi đũa, một đôi đưa cho Hạ Hải Lâu còn một đôi là của mình.

Hạ Hải Lâu kéo ghế dựa ra ngồi xuống, thuận miệng hỏi:

"Anh định quay về kinh thành đón năm mới?"

"Trước giao thừa sẽ đến ở nhà ông ngoại, giao thừa mới quay về nhà ông nội."

Cố Trầm Chu đáp.

"Cậu thì sao?"

"Xem bí thư Hạ ở đâu đã."

Hạ Hải Lâu nhún vai rồi lại hỏi:

"Chừng nào anh về?"

"Đã đặt vé tối ngày mai."

Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu một cái, gắp một đũa mì lên nếm thử rồi lại hỏi:

"Cậu có muốn theo tôi cùng về nhà họ Thẩm ở vài ngày không?"

Hạ Hải Lâu có chút đăm chiêu nhìn Cố Trầm Chu chăm chú một lát.

Cố Trầm Chu:

"Sao?"

"Hiện giờ tôi đã có chút tin tưởng rằng rất nhiều người nói anh khiến người ta muốn ngừng mà không được…"

Hạ Hải Lâu nói, sau đó hơi nhún vai:

"Được thôi, cùng đi thì đi."

Tòa nhà của họ Thẩm trong kinh thành dù có ngắm nhìn bao lâu cũng mang lại cho người ta cảm giác rất tráng lệ, cảm giác đó vào ban đêm lại càng rõ ràng hơn: Cây cối rậm rạp vây kính xung quanh, ánh đèn rực rỡ lấp lóa từ phía xa xa xuyên qua rặng cây, từ xa nhìn lại có thể thấy căn nhà nằm ngay ngắn giữa vườn

cây giống như đứng lặng lẽ trong thế giới của mình, sự yên tĩnh đối lập mạnh mẽ với những phù hoa ở bên ngoài, gần như không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả.

Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu đến nhà họ Thẩm một tuần trước Tết Âm lịch: Đây cũng là thói quen nhiều năm của Cố Trầm Chu ngoại trừ hai năm ra nước ngoài.

Thời gian đã trôi qua hơn một năm, tinh thần của quản gia James đến từ nước Anh vẫn sáng láng, sống lưng vẫn thẳng tắp đứng chờ trước cổng, nhưng nếp nhăn trên mặt ông cụ Thẩm lại hơn năm trước rất nhiều.

"Ông ngoại."

Cố Trầm Chu đi vào thư phòng của ông, đưa tay đặt lên mu bàn tay nhăn nheo lạnh lẽo của ông.

"Về là tốt rồi."

Ông cụ Thẩm nói một câu rồi quay qua nhìn về phía Hạ Hải Lâu.

Cố Trầm Chu giới thiệu ngắn gọn, từ giới thiệu là 'Bạn của cháu'.

Hạ Hải Lâu ở bên cạnh rất nể mặt mà khẽ mỉm cười chào hỏi:

"Cháu chào ông ạ."

Ông cụ Thẩm khẽ gật đầu.

Cố Trầm Chu đứng bên cạnh nói:

"James, giúp tôi đưa Hải Lâu đến căn phòng ở cạnh phòng nghỉ của tôi."

Việc này cũng không cần Cố Trầm Chu dặn dò, James đã đứng ở bên cạnh Hạ Hải Lâu:

"Hạ thiếu gia, mời đi bên này."

Hạ Hải Lâu cũng không nói nhiều mà nhanh chóng theo James đi ra ngoài, chỉ là khi hai người rời khỏi thư phòng của ông cụ Thẩm thì hắn hỏi:

"James, căn phòng của mẹ Tiểu Chu có phải vẫn được giữ lại đến giờ không?"

James đi đằng trước dẫn đường dừng lại, gật đầu đáp:

"Đúng vậy, vẫn còn giữ lại. Nếu Hạ thiếu gia muốn xem thì tôi dẫn đường cho cậu."

Những lời này đại khái Hạ Hải Lâu đã đoán được từ trước, hắn sở dĩ cảm thấy hứng thú với phòng của mẹ Cố Trầm Chu là vì khi Cố Trầm Chu mới trở về, bọn họ thông qua Trịnh Quân Đạt thực hiện vài thủ đoạn, lúc ấy Cố Trầm Chu dùng tay viết trên cửa kính xe một hàng chữ xinh đẹp nhưng hỗn loạn, sau này hắn quay về ngẫm nghĩ thì cơ bản đã xác định được hàng chữ đó là của Thẩm Nhu mẹ Cố Trầm Chu.

Chỉ với việc ông ngoại Cố Trầm Chu là thương nhân, Thẩm Nhu lại qua đời sớm, bất kể nhúng tay vào bên nào thì điều này cũng cách hắn quá xa, bởi vậy Hạ Hải Lâu chỉ nghĩ qua trong đầu chứ không nghiền ngẫm nhiều… Vốn không ngờ rằng mới qua một năm mà hắn lại có thể đi vào nhà họ Thẩm, hơn nữa còn được vào căn phòng của Thẩm Nhu năm đó.

Đương nhiên, mục đích chỉ là muốn chứng thực vài điều.

Trịnh Nguyệt Lâm vì người đã mất mà chăm sóc Cố Trầm Chu, Hạ Hải Lâu lại vì Cố Trầm Chu mà sản sinh chút hứng thú với cuộc đời của người đã mất.

Phòng Thẩm Nhu cách thư phòng của ông cụ Thẩm không xa, khoảng cách chỉ có vài bước chân. Đứng trước cửa phòng được làm bằng gỗ sơn trắng muốt, Hạ Hải Lâu hỏi James đang bước lên mở cửa:

"Nơi này thường xuyên có người đi vào không?"

James xoay mở cửa xong lại lùi về bên ngoài, đứng ở một bên. Ông ta vẫn mỉm cười, ánh mắt sáng rực cơ trí giống như có thể hiểu thấu lòng người:

"Đương nhiên là không, Chu thiếu gia chỉ mới đưa hai người bạn vào đây, một vị là Vệ thiếu gia, vị còn lại chính là cậu."

Hạ Hải Lâu hơi khựng lại, 'ừ' một tiếng xong không nói thêm gì khác mà nhấc chân đi vào phòng.

Căn phòng thuộc về phái nữ xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Cùng lúc ấy, hai ông cháu nhà kia cũng đang nói chuyện với nhau.

Ông cụ Thẩm cũng không hỏi Cố Trầm Chu vừa mới quay về điều gì mà chỉ kêu anh viết mấychữ trước.

Cố Trầm Chu cũng không nói gì khác mà lập tức động tay, trải rộng trang giấy, mài mực nước rồi chọn bút lông, một loạt công việc chuẩn bị này kéo dài trong nửa tiếng rồi anh mới cầm bút lông lên chấm đẫm mực nước, viết chữ lớn trên giấy Tuyên Thành.

Anh viết bốn chữ 'Trừng Tâm Tĩnh Khí'. (Tâm trong thần tĩnh)

Ông cụ Thẩm đứng bên cạnh, đợi Cố Trầm Chu viết xong mới nâng giấy Tuyên Thành lên soi dưới ánh đèn nhìn kĩ, vừa xem vừa khẽ lắc đầu.

Cố Trầm Chu cũng không bận tâm đến động tác nhỏ này của ông cụ Thẩm, anh bình thản viết một hơi năm bức chữ giống hệt như vậy rồi mới buông bút lông trong tay xuống.

Ngoại trừ bức đầu tiên ra thì ông cụ Thẩm chỉ tùy tiện xem qua mấy bức chữ còn lại, sau đó ông hỏi Cố Trầm Chu:

"Con có biết vấn đề là gì không?"

"Một ngày không luyện tự mình biết, một tuần không luyện người xem biết."

Cố Trầm Chu đặt bút vào trong dụng cụ rửa bút nhẹ nhàng gột rửa, trả lời ông cụ Thẩm.

"Ngoại trừ cái này thì sao?"

Ông cụ Thẩm lại hỏi.

Cố Trầm Chu dùng ngón cái và ngón trỏ miết nhẹ đầu bút lông, không nói gì.

Ông cụ Thẩm lại mỉm cười:

"Người thời cổ đều dựa vào chữ để nhìn người, tuy rằng có một chút phiến diện nhưng vẫn có thể nhìn ra được tâm tình của người khác lúc người đó viết chữ. Con viết bốn chữ 'Trừng Tâm Tĩnh Khí', đầu bút lông không được hoàn chỉnh, nét chữ đi gãy chừng, kết cấu cũng rời rạc… Sao rồi, trong lòng có chuyện gì buồn phiền đều thể hiện hết trong chữ viết đúng không?"

"Không có chuyện gì ạ…"

Cố Trầm Chu vừa mới nói một câu thì ông cụ Thẩm đã bình tĩnh 'ừ?' một tiếng, anh đành phải nói:

"Đúng là có một chuyện, nhưng chuyện này không quá quan trọng ạ."

"Không quá quan trọng là ý chỉ đây không phải chuyện công việc?"

Ông cụ Thẩm hỏi.

"Vâng."

Cố Trầm Chu vội gật đầu.

Ông cụ Thẩm đặt tờ giấy Tuyên Thành lại xuống bàn, tay chắp sau lưng đi được hai bước lại đột nhiên hỏi:

"Tiểu Chu, con muốn lấy được địa vị như thế nào ở trong thể chế?"

Cố Trầm Chu hơi sửng sốt.

Thẩm lão lại nói:

"Nếu ông nhớ không lầm, cho đến trước khi con ra nước ngoài thì con vẫn không hề có ý định tiến vào nhà nước phải không?"

"Vâng."

Cố Trầm Chu trả lời:

"Nhưng lúc ở nước ngoài con đã nghĩ thông suốt."

Thẩm lão hừ cười một tiếng:

"Câu 'Đã nghĩ thông suốt' này không cần nói với ông, nói với bố và ông nội của con đi, ông chỉ ước gì con không nghĩ thông đấy!"

Ông nói thêm:

"Ông mặc kệ con gặp phải chuyện gì, chuyện công việc cũng được, không phải vì công việc cũng không sao, không cần phải cân nhắc quá nhiều, con muốn làm thế nào thì cứ làm như thế."

"Hy vọng duy nhất của ông và mẹ con chính là con có thể an nhàn thoải mái đi hết một đời này!"

Ông nhấn mạnh.

"… Ông ngoại, cháu biết mà."

Cố Trầm Chu tiếp lời.

"Chỉ là cháu có chút do dự, nhưng phần do dự này cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng."

Cố Trầm Chu thành thật thú nhận.

Chuyện cùng Hạ Hải Lâu với anh mà nói quả thực không phải là một quyết định quá tốt mà anh đưa ra, thậm chí lúc đưa ra quyết định Cố Trầm Chu còn vừa có thể đặt nghi ngờ với chính mình.

Nhưng càng do dự thì càng kiên định, càng nghi ngờ lại càng rõ ràng hơn.

Nếu nói Cố Trầm Chu thực sự có điểm gì khác người thì đó chính là điểm này: Anh hiểu rất rõ mình muốn đạt được kết quả gì, trên con đường đi tới, anh có thể do dự nhưng bước chân không hề chậm lại, sẽ cân nhắc nhưng không hề lưỡng lự.

Anh có thể bước về phía mục đích của mình một cách ổn định mà chính xác.

Hai bên đường có thể có phong cảnh, nhưng không có lối rẽ.

Ánh mắt Cố Trầm Chu lướt qua khỏi ông cụ Thẩm mà nhìn về phía cửa sổ sát đất chiếm hết cả một bức tường trong thư phòng.

Bóng đêm sâu thẳm giống như một tấm vải nhung đen lẳng lặng gắn lên tường kính.

Cố Trầm Chu nhìn cực kì chăm chú nên không chú ý đến ánh mắt của ông cụ Thẩm đứng bên cạnh, ánh mắt ông cũng trầm lắng gắn chặt lên tấm vải thủy tinh đính vào cửa kính.

"Còn về thể chế cũng không phải do yêu cầu trong nhà, là con thực sự muốn bước vào. Ông ngoại, con biết rốt cuộc mình muốn cái gì…"

Cố Trầm Chu nói.

Anh đồng thời cũng đang nghĩ: Nếu không phải mình đã trải qua một lần, nếu không phải đã tự thân trải nghiệm một lần, anh vĩnh viễn sẽ không biết được cảm giác cùng mùi vị khi bị đẩy ra khỏi giới này là như thế nào.

Nếu anh không nghĩ giống như trong mơ –

"Nếu là Vệ Tường Cẩm, hôm nay tôi không nói lần hai đã quay đầu bỏ đi rồi."

"Chúng ta bên tám lạng bên nửa cân."

"Cố Trầm Chu, với anh mà nói có thứ gì là không thể trao đổi không?"

Giọng nói dấp dính như thấm ướt mật vang lên bên tai.

Cố Trầm Chu tự mình ngẫm lại rồi nở một nụ cười từ sâu tận đáy lòng.

Đúng thế, có thứ gì là không thể trao đổi?

— Dù sao cũng không phải là chưa ngủ với ai.

Việc xấu của Hạ Hải Lâu quá nhiều, cơ hội này đến ngược lại thật đúng lúc.

Cố Trầm Chu không lộ sắc mặt thầm nghĩ.

Nhân cơ hội này sớm giải quyết mấy phiền phức này đi – sở dĩ Hạ Hải Lâu đuổi theo anh không buông bỏ chẳng phải là vì bẫy vài lần cũng không chạm được vào anh sao? Chờ hắn chạm được rồi, người giống như hắn sớm muộn gì cũng sẽ chán ghét loại cảm giác từng giây từng phút bên cạnh đều tồn tại một sợi dây trói buộc bản thân mình vào một người khác.

Còn những chuyện khác –

Cố Trầm Chu không cần thiết phải lừa gạt bản thân mình.

Khi Hạ Hải Lâu lao đến kéo anh và Vệ Tường Cẩm ra, anh quả thực đã thật sự bị chấn động, hơn nữa chấn động như vậy còn có thể kéo dài ra mãi tựa như dư chấn sau trận động đất.

Hạ Hải Lâu có lẽ là nghiêm túc với anh, cũng có lẽ là không phải.

Anh chen một chân vào, có thể sẽ không ở cùng được Hạ Hải Lâu dài lâu, cũng có thể sẽ bị Hạ Hải Lâu thu hút –

Những cái đó đều không quan trọng.

Bất cứ giới hạn nào đặt lên việc của một người – cho dù đây là chuyện của chính anh – cũng đều không phải chuyện gì quá to tát.

Nên làm thì làm, muốn lấy cứ lấy.

Xác định rồi thì không chần chừ, thực hiện xong cũng không hối hận.

Chỉ là hẹn hò yêu đương một thời gian thôi, cho dù đối tượng có hơi đặc biệt một chút nhưng cũng là anh ăn Hạ Hải Lâu chứ không phải Hạ Hải Lâu ăn anh.

Có gì cần phải lo trước nghĩ sau?

Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu cùng dùng cơm chiều với người nhà họ THẩm.

Trên bàn ăn cực lớn ở tầng một, cả một chiếc bàn có thể ngồi được chừng hai mươi mấy người.

Vị đầu bếp người miền Nam được mời về trổ hết tài năng của mình ra, chuẩn bị một bàn đồ ăn có thể sánh với những đặc sản được bưng lên bàn tiệc trong khách sạn.

Trên bàn cơm, vị trí của Cố Trầm Chu nhiều năm qua vẫn là chỗ đầu tiên bên tay trái của ông cụ Thẩm, nhưng lần này vì Hạ Hải Lâu cũng có mặt, Cố Trầm Chu dứt khoát nói rõ với ông cụ Thẩm ngay trước bữa cơm, sắp xếp dựa theo thân phận mà để anh ngồi cùng với Hạ Hải Lâu.

Bàn đồ ăn này tuy rất tinh xảo, nhưng với Hạ Hải Lâu mà nói thì hương vị thật sự hơi nhạt.

Trong quá trình dùng cơm, trên bàn cơm ngược lại có không ít chuyện trao đổi, đề tài đa số là xoay xung quanh Cố Trầm Chu, còn cả trận động đất xảy ra ở huyện Thanh Hương một tháng trước kia, nói ra nói vào đều bày tỏ thái độ quan tâm – cũng quá lộ liễu đi, nếu thật sự quan tâm thì đã quan tâm từ một tháng trước rồi, đâu cần đợi đến một tháng sau khi động đất kết thúc mới nhắc lại đề tài này?

Nhưng bỏ qua chút điểm nhỏ ấy, tựu chung lại thì bữa cơm này vẫn dùng rất vui vẻ thuận hòa.

Sau bữa cơm, ông cụ Thẩm và James đi ra vườn hoa đằng sau tản bộ, Cố Trầm Chu lại khom người ôm cô bé mới được hai tuổi nhà anh họ cả của mình lên, lấy một tượng Phật ngọc nhỏ ra đặt vào nắm tay mũm mĩm của con bé.

Chị dâu cả ngồi bên cạnh thấy vậy thì lập tức bước lên cảm ơn, thuận tiện đón lấy đứa bé trong tay Cố Trầm Chu, vừa dỗ bé con vừa cảm ơn Cố Trầm Chu:

"Tư Tư, cảm ơn chú út của con đi."

Bé con mũm mĩm rất đáng yêu, đôi mắt đen láy lúng liếng ánh nét cười nhìn Cố Trầm Chu chằm chằm, còn y y nha nha theo mẹ mình không biết là đang nói cái gì nữa.

Hạ Hải Lâu cố ý đứng xa ra một chút, hắn vốn không hề thích trẻ con – theo như hắn biết thì Cố Trầm Chu cũng không thích, điểm này có thể nhìn ra được từ hành động vừa buông đứa bé ra đã không chạm lại lần nào nữa của Cố Trầm Chu, bước chân rõ ràng còn bước về sau một bước.

"Anh họ cả, cậu này lúc trước từng đến nhà chúng ta rồi."

Cố Trầm Chu không nhìn đứa bé nữa mà quay sang nhìn người bên cạnh, giới thiệu rất tự nhiên:

"Họ Hạ, tên Hạ Hải Lâu. Là anh em tốt của em."

112. Chương 112: Khỉ Họ Tôn Và Phật Như Lai

Nhà họ Thẩm cũng giống phần lớn gia tộc nổi tiếng khác, tùy tiện quơ một cái, bất kể là xa gần cũng có thể vẽ ra được một người anh em thân thích.

Hạ Hải Lâu chỉ ngồi trong phòng khách vài phút đã dựa vào tư liệu mà mình lấy được, lần lượt ứng đối đầy đủ với những người trong phòng khách.

Ông cụ Thẩm sinh được bốn trai một gái, cuối cùng mới ôm được một cô con gái nên trong đám đồng lứa nhà họ Thẩm, người được cưng chiều nhất không phải bốn cậu con trai đằng trước mà là cô con gái nhỏ tuổi nhất. Lúc trước khi Thẩm Nhu lấy chồng, trong kinh thành còn dấy lên lời đồn nói ông cụ Thẩm đã chia một nửa nhà họ Thẩm tặng hết cho Thẩm Nhu.

Mà hiện giờ, bất kể là do di tình hay là nguyên nhân gì khác, cho dù Cố Trầm Chu không thể đến đây thường xuyên thì người được ông cụ Thẩm yêu thương nhất trong số đám cháu chắt vẫn không phải là hơn mười người con trai con gái của bốn ông bác nhà họ Thẩm, mà là cái người khác họ Cố Trầm Chu này.

Đèn chùm pha lê lấp lánh được treo giữa trần phòng khách tản ra ánh sáng rực rỡ.

Trên ghế salon kiểu Âu, Hạ Hải Lâu vắt chân nói chuyện câu được câu không với Thẩm Tuyên Thành – đây cũng là người lần trước dẫn hắn đi vào nhà họ Thẩm, con trai cả của bác hai Cố Trầm Chu, cũng là đứa cháu trai xếp hàng thứ ba trong nhà họ Thẩm.

Năm phút trước, Cố Trầm Chu lần lượt giới thiệu Hạ Hải Lâu cho anh em họ hàng cùng thế hệ với mình xong thì nói một câu xin lỗi Hạ Hải Lâu, sau đó anh đi về vườn hoa đằng sau nói chuyện với ông cụ Thẩm.

Hạ Hải Lâu có thể được hoan nghênh trong kinh thành cũng không phải loại người đến nhà người ta làm khách còn cần người theo sát, Cố Trầm Chu vừa đi thì một vài anh em họ của anh đã xông đến, ngoài mặt thì mọi người đều cũng nhau nói cười, nhưng nói trong nói ngoài vẫn là có người để ý Hạ Hải Lâu, vây quanh lấy lòng Hạ Hải Lâu.

Đã có qua lại từ lúc trước, Thẩm Tuyên Thành và Hạ Hải Lâu nói chuyện khá thoải mái. Anh ta ngồi xuống vị trí vừa khéo đối diện với Hạ Hải Lâu, đề tài chủ yếu xoay quanh việc Hạ Nam Sơn là bí thư Tỉnh ủy tỉnh Phúc Huy, ngoài ra còn có cả một vài vấn đề liên quan đến việc phát triển kinh tế nữa.

Hạ Hải Lâu vừa nghe vừa mỉm cười thờ ơ: Từ lớn đến nhỏ nhà họ Thẩm đều là thương nhân. Mục đích căn bản khi thương nhân nhắc đến việc xây dựng kinh tế là gì còn cần phải đặc biệt đắn đo ư?

"Được chứ."

Hạ Hải Lâu nhấc chén trà trên bàn lên – hắn phát hiện nhà họ Thẩm đặc biệt thích uống trà, lần trước đến đây thì hồng trà được bưng lên, lần này vừa ăn cơm no đã pha trà xanh, chẳng lẽ thói quen ngồi nhà rảnh rỗi lại pha một tách trà của Cố Trầm Chu là bắt nguồn từ nơi này? Cũng không biết thường ngày nhà họ Cố như thế nào – hắn cầm nắp chén trà lên gạt gạt bọt khí rồi mới nhấp nhẹ một ngụm.

Động tác này khiến ánh mắt Thẩm Phỉ Phỉ ngồi bên cạnh sáng rực, vừa định nhìn kĩ lại lần nữa thì đã bị mẹ mình phát hiện, bà liếc mắt trừng con gái mình một cái.

Cô thầm bĩu môi một nhưng vẫn thu hồi ánh mắt mình lại: Trai đẹp tuy tốt nhưng ngặt nỗi tiếng tăm quá kém.

"Anh họ ba làm về bên công trình sinh học nhỉ?"

Hạ Hải Lâu thoáng cái đã gọi một tiếng anh họ ba cực kì trơn tru.

"Lát nữa em về sẽ chào hỏi chú Triệu một câu, mảng khoa học kĩ thuật cao cấp mới ở tỉnh Phúc Huy cũng cần được hỗ trợ rất lớn."

Tiếng anh họ ba này… Thẩm Tuyên Thành được kính mà sợ đến mức răng cũng thấy hơi đau, anh ta cũng không dám thuận miệng gọi lại một tiếng 'em họ Hạ' mà chỉ cười ha ha, vui vẻ nói:

"Vậy thì thực sự phải cảm ơn giám đốc Hạ!"

Ở trong kinh thành chính là như thế, có một khoảng thời gian có người tên là Pháp thì phong trào này như thể bệnh khuẩn hung mãnh nhất, một người cắt thì cả đám cũng cắt theo không sót một ai.

"Nói như vậy thì em cũng nên cảm ơn anh Thẩm ba, anh ba đến Phúc Huy chúng em góp một viên gạch chính là giúp xây dựng kinh tế rồi!"

Hạ Hải Lâu thay đổi xưng hô, chỉ riêng về mặt chữ thì đã thấy có vẻ còn thân thiết hơn cả anh họ ba rồi.

"Bình thường anh ba gọi Tiểu Chu như thế nào vậy?"

Thực ra hôm nay Cố Trầm Chu đưa Hạ Hải Lâu đến đây đã khiến trên dưới nhà họ Thẩm có chút xôn xao, lúc trước vào đầu nhiệm kì mới, bọn họ ở bên ngoài nên không nhìn được rõ ràng, nhưng ít nhiều cũng biết nhà họ Cố và nhà họ Hạ không quá hòa thuận – nếu ngay cả điểm ấy cũng không biết, nhỡ như lúc bọn họ làm việc hiểu sai sắc mặt người khác thì phải làm sao? Chỉ là hiện giờ… Chẳng lẽ mọi chuyện lại có thay đổi?

Thẩm Tuyên Thành không nhìn thấu Cố Trầm Chu cũng không hiểu nổi Hạ Hải Lâu nên đành phải bước trước một bước, chọn câu trả lời chung chung mà đáp:

"Đều gọi là Tiểu Chu giống ông nội."

"Vậy anh ba gọi em là Hải Lâu đi."

Hạ Hải Lâu nhếch môi, dưới ánh sáng màu sắc ấm áp, nét cười của hắn từ từ nở rộ khiến người ta không thể chối từ:

"Người thân thiết đều gọi em như vậy."

Thời gian tản bộ của ông cụ Thẩm sau bữa cơm chiều thường kéo dài từ nửa tiếng đến một tiếng.

Lần này vì Cố Trầm Chu quay về, bọn họ nói chuyện một lúc liền kéo dài thời gian ra thêm chừng mười phút nữa. Đợi đến khi Cố Trầm Chu quay lại đưa ông cụ lên phòng, lúc trở về phòng khách thì Hạ Hải Lâu ngồi giữa đám sô pha kia đã trở thành ánh trăng được quần sao vây quanh.

Anh đi đến bên cạnh Hạ Hải Lâu, trước tiên là cất lời chào hỏi với mấy anh họ chị họ, sau đó cúi đầu hỏi Hạ Hải Lâu:

"Muốn trò chuyện thêm một lát hay là về trước?"

Vẻ mặt Hạ Hải Lâu có chút kinh ngạc, anh họ cả của Cố Trầm Chu cũng vội lên tiếng:

"Đã lâu thế không về sao còn không ở lại nhà thêm vài ngày? Ông nội bình thường hay nhắc đến em nhất đấy!"

Cố Trầm Chu cười đáp:

"Vừa rồi em đã nói với ông ngoại, sáng ngày mai em lại qua."

Anh họ cả ngẫm nghĩ rồi nói:

"Vậy cũng được, là quay về sơn trang Thiên Hương hở? Sơn trang Thiên Hương cũng không tệ, chỉ tội là cách chỗ chúng ta bên này thực sự quá xa."

Cố Trầm Chu mỉm cười.

Hạ Hải Lâu chậm rãi đứng dậy, mỉm cười đầy ẩn ý:

"Được rồi Chủ nhiệm Cố, cân nhắc đến khoảng cách thật sự quá xa – chúng ta phải nói lời chào tạm biệt thôi."

Người ngồi trên sô pha lần lượt đứng dậy nói tạm biệt, Cố Trầm Chu cũng không cho người tiễn mà chỉ đi cùng Hạ Hải Lâu về phía gara.

Sau khi Cố Tân Quân dọn ra khỏi Thiên Thụy Viên chuyển đến tỉnh Dương Hoài nhậm chức bí thư thì Cố Trầm Chu đã để luôn xe của mình vào trong gara nhà họ Thẩm. Lần này, anh lấy chiếc Audi của mình trong đa số mấy chiếc xe đắt tiền khác, đầu tiên là kiểm tra vài bộ phận quan trọng trước, không phát hiện vấn đề gì anh mới để Hạ Hải Lâu lên xe rồi chậm rãi lái ra khỏi nhà họ Thẩm.

Hơn tám giờ chính là thời điểm náo nhiệt nhất vào buổi tối.

Hạ Hải Lâu ngồi trên ghế phó lái vốn đã ấn hạ cửa sổ xuống, kết quả chưa được bao lâu đã bị tiếng ồn trên đường phố dội cho đau cả đầu, đành phải ấn nút đóng cửa kính lại.

Cố Trầm Chu mở nhạc trên xe, là một khúc piano du dương êm đềm.

Hạ Hải Lâu hạ ghế ngồi xuống, thoải mái nằm thư giãn một lúc rồi chợt lên tiếng:

"Tôi thấy anh cũng không lôi kéo được bao nhiêu lòng người trong nhà ông ngoại anh đâu."

Cố Trầm Chu chỉ nhìn con đường đằng trước, không hề trả lời Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu nói tiếp:

"Sao rồi? Chuyện này cũng thật không giống thủ đoạn khéo đưa đẩy của Cố đại thiếu gia của chúng ta."

"Vậy cậu cảm thấy thế nào mới giống?"

Cố Trầm Chu hỏi.

Hạ Hải Lâu ngẫm nghĩ một lát, không biết nghĩ đến cái gì mà chợt cười ha hả:

"Không nói đến việc hoàn toàn xóa tan mâu thuẫn, nhưng ít nhất cũng phải để đám người trong nhà ông ngoại anh vây quanh nịnh nọt anh chứ? Sao tôi mới đến một lần mà bọn họ đổi hết thành vây quanh tôi thế?"

Cố Trầm Chu liếc Hạ Hải Lâu, sau đó thu hồi tầm mắt nhìn thẳng ra đằng trước:

"Gần đây Thẩm Tuyên Thành đang có ý định đầu tư vào tỉnh Phúc Huy, anh ta muốn một vài chính sách ưu đãi từ chỗ cậu chứ gì?"

"Không thì còn gì?"

Hạ Hải Lâu đáp:

"Giao dịch tiền quyền rất phổ biến nhưng cũng rất bất thường – ai cũng làm những cái đó, chỉ cần anh làm không tốt là sẽ phải trả giá. Lúc trước ngài Thẩm gả con gái cho Cố Tân Quân chắc chắn cũng là vì mong con gái vừa có tiền vừa có thế, tương lai có thể bình an thuận lợi cả đời; nhưng về mặt khác cũng chưa chắc là không có dự định liên kết với nhà họ Cố, dù sao thời điểm ấy việc gia đình chính trị kết hợp với thương nhân còn không quá phổ biến, nhưng ở trong nước có tiền không quyền chung quy cũng chẳng được cái gì, ngài Thẩm cũng là dựa vào thân phận của tổ tông và quan hệ tốt đẹp của mình với ngài Cố mới có thể để Thẩm Nhu gả vào nhà họ Cố, cũng có thể đứng thẳng người nói chuyện trước mặt nhà họ Cố."

Đoạn đường phía sau đột nhiên xuất hiện một chiếc BMW không mui màu lam vượt từ bên trái lên, còn muốn vượt lên trên con đường vốn đã chật hẹp này, lái xe sát rạt chiếc Audi mà Cố Trầm Chu đang lái.

Cố Trầm Chu thoáng đưa mắt nhìn về phía bên phải, vô lăng thuận thế đánh một vòng nhường đường cho đối phương.

Hạ Hải Lâu ngồi bên cạnh trừng mắt liếc Cố Trầm Chu một cái tỏ ra cực kì không vui.

Cố Trầm Chu lại tiếp tục đề tài lúc trước:

"Nếu anh ta đã mở miệng thì cậu chào hỏi chút đi."

"Lời này anh không phải là nên nói trước mặt Thẩm Tuyên Thành ư?"

Hạ Hải Lâu nói:

"Làm việc tốt không cần báo đáp gì đó…"

"Không giống tôi?"

Cố Trầm Chu tiếp lời.

"Quá ngu ngốc."

Hạ Hải Lâu đáp.

Cố Trầm Chu mỉm cười, nhìn về phía đèn xanh đèn đỏ ở ngã tư đằng trước, nhìn chuẩn một vị trí ở bên đó rồi chớp mắt đạp xuống chân ga, tay lái đánh sang bên phải, xe lách trái lách phải kiên quyết đánh một đường hình chữ S trong dòng xe cộ rồi vượt qua chiếc BMW màu lam mấy phút trước đã vượt mặt bọn họ, dừng lại ở đằng sau một chiếc Porsche màu trắng – cũng chính là vị trí ở ngay đằng trước chiếc BMW màu lam.

Một loạt hành động chớp nhoáng vừa rồi chỉ xảy ra trong vài giây, xe ngoặt quá nhanh, Hạ Hải Lâu ngồi trên ghế không cài dây an toàn nên bị văng lên theo quán tính, đầu cũng đập lên cửa kính xe. Nhưng chờ hắn xoa trán ngồi thẳng dậy, nhìn thấy rõ ràng tình hình lại nhịn không được huýt một tiếng sáo vì kĩ thuật của Cố Trầm Chu.

Đằng trước là đèn đỏ, Cố Trầm Chu nhẹ nhàng khéo léođạp phanh dừng lại, thuận tiện nói với Hạ Hải Lâu:

"Nhường một chút thì sao? Tôi muốn đuổi theo sẽ đuổi theo ngay."

Hạ Hải Lâu còn đang vì va chạm vừa rồi mà xuýt xoa một chút, lại không kìm được mỉm cười vì lời nói của Cố Trầm Chu, thầm nghĩ trong lời này của đối phương đúng là có ẩn ý mà. Bề ngoài nói là việc vượt xe trên đoạn đường này, nhưng thực tế không phải đang nói đến mấy chuyện ở nhà họ Thẩm ư?

Nhường một chút thì sao? Phật Như Lai cho Tôn Ngộ Không tùy ý nhảy nhót trong lòng bàn tay mình, nhưng Tôn Ngộ Không dốc hết bảy mươi hai phép thần thông chẳng phải còn không nhảy ra khỏi lòng bàn tay của Phật Như Lai được đấy à?

Còn có ông cụ Thẩm. Người đã đến tuổi xế chiều, bất kể có mạnh mẽ cứng rắn đến đâu thì vẫn luôn hi vọng gia đình hòa thuận, anh em thương yêu nhau, cho dù chỉ là vì muốn ông cụ có thể thoải mái một chút, Cố Trầm Chu có thể để mặc thế nào cũng sẽ để mặc như thế.

Dù sao –

Cũng chỉ là mấy vật nhỏ, nhảy nhót mấy cũng không ra được trò gì mới mẻ đa dạng.

Hạ Hải Lâu lại không nhịn được quay đầu liếc nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Cố Trầm Chu một cái.

Trong xe có bật đèn, ánh sáng yếu ớt từ chiếc đèn nhỏ soi sáng toàn bộ thùng xe, nguồn sáng tản đều ra khắp các ngóc ngách trông càng có vẻ yếu ớt hơn.

Không biết có phải là vì ánh sáng hay không, Hạ Hải Lâu nhìn gò má Cố Trầm Chu ở gần sát như vậy lại có cảm giác làn da trên gương mặt đối phương cực kì nhẵn nhụi, mỗi một đường nét, mỗi một độ cong đều vừa đủ, giống như được một người thợ thủ công khéo léo cẩn thận chạm khắc nên –

Hạ Hải Lâu thu hồi ánh mắt, đầu khẽ lắc một cái, thầm nghĩ đây nhất định là vì ánh sáng, bản thân hắn đã có dáng vẻ ưa nhìn, mỗi ngày soi gương vài lần đã không thấy người nào có thể dựa vào gương mặt để lọt

được vào trong mắt hắn, gương mặt của người tên Cố Trầm Chu này cũng chỉ tính là cân đối, khoa trương một chút thì là thanh tú đáng yêu, nhưng vừa rồi hắn lại cảm thấy bản thân… Bị gương mặt này mê hoặc?

Hạ Hải Lâu phát ngốc một hồi, chợt hỏi Cố Trầm Chu:

"Sao tôi cảm giác như mình nghe thấy tiếng chửi bới?"

Cố Trầm Chu bình tĩnh đáp:

"Hẳn là truyền đến từ chiếc xe đằng sau."

Anh không cần quay đầu lại nhìn đã đoán được. Phàm là kẻ thích khoe kĩ thuật lái xe, điều không thể tha thứ cơ bản nhất chính là có kẻ khác khoe khoang ngay trước mặt mình, vừa rồi khi đối phương chuẩn bị dừng xe thì Cố Trầm Chu đã vượt lên cướp vị trí ở ngay đằng trước, cho dù là người thường cũng sẽ cảm thấy cáu giận, huống chi là chủ nhân chiếc BMW đã vượt qua trước đó.

"Cứ để gã mắng thế à?"

Hạ Hải Lâu hỏi.

Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu một cái, nói:

"Có muốn tôi hạ cửa kính xe xuống cho cậu mặt đối mặt chửi lại gã không?"

"…"

Hạ Hải Lâu đáp:

"Thôi, thế thì mất giá quá."

Kết quả còn chưa kịp nói xong câu này, cửa kính xe đột nhiên truyền đến tiếng gậy sắt đập lên cửa xe và kính xe không ngớt, tiếng 'bang bang bang'vang lên cực lớn!

Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu liếc nhìn nhau.

Lần này bọn họ không cần 'nghe' nữa mà được nhìn thấy trực tiếp. Đại khái là người trong chiếc BMW màu lam ở đằng sau kia, một đám thanh niên tuổi không cách biệt Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu là bao vây quanh xe, thứ cầm trong tay cũng không phải gậy gộc chuyên dùng để đánh người mà là gậy sắt thường dùng để đỡ đệm vốn có trong xe, nhưng nhìn ba người trẻ tuổi liên tục dùng thứ trong tay đập lên cửa xe qua vẫn rất chấn động.

Hạ Hải Lâu:

"Từ từ… Xe của anh không đổi biển số chứ?"

"Đương nhiên không."

Cố Trầm Chu đáp. Người giống như anh, Hạ Hải Lâu, Ôn Long Xuân hay cháu trai của Úc Thủy Phong đang bước lên đỉnh cao, biển số xe của họ ở trong giới đều sẽ được nhớ kĩ đặc biệt. Khiêm tốn là không sai, nhưng nếu vì giả vờ khiêm tốn mà vô duyên vô cớ đổi biển số xe gì đó – bình thường người thuộc loại này luôn có những lúc chơi quá đà. Cái khác không nói, chỉ tính riêng Uông Bác Nguyên lúc trước thiếu chút nữa đã bước lên đài cao là đủ lớn mạnh rồi đi? Kết quả còn không phải bị Úc Thủy Phong cứng rắn trị ngã.

Hạ Hải Lâu vẫn còn tâm tư từ tốn nói chuyện với Cố Trầm Chu:

"Đây đúng là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, mới đi ba bốn tháng mà trời đất đã thay đổi."

"F*ck, con mẹ mày –"

Đèn đỏ bên ngoài đã chuyển, đoàn xe đợi đèn đỏ lần lượt lái về phía trước, nhưng vẫn có một phần nhỏ dừng lại tò mò ngó sang bên này.

Một lớp kính cửa cũng không có bao nhiêu tác dụng cách âm, Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu nghe rất rõ ràng tiếng chửi bậy liên tục của mấy kẻ bên ngoài cửa xe, đồng thời, động tác đánh xuống của đối phương cũng càng lúc càng nhanh, kính xe nhanh chóng xuất hiện từng vết rạn hình tròn nhỏ giống như những tấm

mạng nhện bé con phân tán bất quy tắc trên cửa kính xe trước và bên cạnh ghế lái, hơn nữa còn có xu thế càng lúc càng nhiều.

Cố Trầm Chu vươn tay tháo dây an toàn.

Hạ Hải Lâu cũng nóng lòng muốn kéo chốt cửa xe lên nhưng Cố Trầm Chu không mở khóa, sau khi ném cho đối phương một câu 'Cậu ngồi đợi' liền nhấc chân bước xuống xe, hơn nữa còn trực tiếp đóng sầm cửa lại.

"F*ck, thằng chó này cuối cùng cũng chịu xuống rồi?"

Tên tóc nhuộm vàng mặc quần bò mài rách lỗ chỗ đứng gần cửa xe nhất, nhìn qua đúng là dáng vẻ thanh niên côn đồ, lùi về đằng sau một bước, miệng phun ra toàn lời bẩn thỉu, đồng thời cầm chiếc gậy trong tay đánh xuống...

Chính là lúc này!

Cố Trầm Chu bước lên một bước, trực tiếp vung nắm đấm táng thẳng về phía cái miệng đang khép vào mở ra của đối phương, trước khi đối phương ngã xuống theo quán tính thì tay trái anh kéo mạnh một cái, khống chế tay đối phương rồi kéo xuống dưới, đồng thời đá đầu gối lên trúng thẳng vào vị trí dạ dày của đối phương.

Người bị đánh há hốc miệng, cổ họng bật ra vài tiếng nốn khan, mấy thứ trong dạ dày vọt hết lên cổ họng sắp phun ra đến nơi, cảm thấy thân thể mình nhẹ bẫng, toàn thân giống như sắp bay lên –

Nhưng không phải là giống như.

Khi đầu gối đá vào chỗ dạ dày của đối phương hoàn toàn đánh tan sức chiến đấu của gã, Cố Trầm Chu một tay nhấc một tay đẩy ném thanh niên gầy gò chỉ nặng tối đa khoảng một trăm cân này bay ra ngoài, hơn nữa còn chuẩn xác ngã lên hai thanh niên tóc vàng khác đang chạy qua.

Hai thanh niên tóc vàng vừa mới vòng qua đằng trước xe liền thấy đồng bọn của mình bay từ đằng trước đến, lập tức há hốc miệng vội vàng đưa tay ra đón, kết quả là cả ba người cùng ngã lăn ra dưới đất.

Không đến thời gian một phút đồng hồ, trận đánh đã kết thúc.

Hạ Hải Lâu ngồi trong xe chậc một tiếng, trong thanh âm mang theo cả ý cười mà chính bản thân mình cũng không phát hiện ra.

Cố Trầm Chu đi thẳng đến bên cạnh chiếc BMW màu xanh đỗ đằng sau chiếc xe Audi màu trắng bạc, đưa tay gõ lên cửa kính xe.

Người ở lại ngồi trên ghế lái cũng là một thanh niên tuổi không quá lớn, nhưng so với đám người tóc nhuộm đủ loại màu trước đó, người điều khiển xe này tốt xấu gì cũng có một mái tóc ngắn màu đen gọn gàng.

Cửa kính xe vào buổi tối đều phản quang, Cố Trầm Chu nhìn không quá rõ vẻ mặt của người ngồi trong xe sau lớp cửa kính, chỉ cảm giác hình như sắc mặt đối phương có chút cứng ngắc.

Anh không phải đợi quá lâu.

Người trong xe cũng coi như hiểu biết, nhanh chóng ấn cửa kính xuống.

Cố Trầm Chu đánh giá đối phương một lượt nhưng không cảm thấy quen mặt, nhưng sắc mặt người này đúng là hơi cứng ngắc giống như anh đã đoán vừa rồi. Anh không bận tâm lắm, chỉ hỏi:

"Có muốn gọi điện thoại không?"

Sắc mặt của người lái BMW chuyển từ cứng ngắc thành có chút nghi hoặc.

Cố Trầm Chu mỉm cười:

"Tôi họ Cố, hai ngày tới đều ở trong sơn trang Thiên Hương – Nếu cậu không biết thì đó chính là sơn trang mới được xây trên núi Thiên Hương vài năm nay –Lát nữa cậu có thể gọi điện thoại tìm người nói về chuyện buổi tối hôm nay, tôi đợi."

113. Chương 113: Đêm Trong Núi (1)

Chuyện xảy ra trên đường quay về sơn trang Thiên Hương chỉ là chút lông gà vỏ tỏi ngoài ý muốn.

Cố Trầm Chu nói xong địa chỉ với người trẻ tuổi ngồi trong BMW xong liền tiếp tục lái xe, chở Hạ Hải Lâu quay về sơn trang Thiên Hương.

Trong thời gian nửa năm, sơn trang Thiên Hương vẫn có người chăm sóc, Cố Chính Gia thỉnh thoảng cũng sẽ mời bạn bè đến đây tổ chức vài party nhỏ, bởi vậy nên nơi này được trông nom rất tốt.

Cố Trầm Chu dừng xe ở bên ngoài, đưa Hạ Hải Lâu lên thẳng tầng ba của sơn trang.

Đây là nơi mà trước đó Hạ Hải Lâu chưa từng đặt chân đến, đợi hai người bước lên đoạn cầu thang trải thảm màu vàng nhạt cuối cùng dẫn đến tầng cao nhất, Hạ Hải Lâu lập tức nhướn mày: Toàn bộ tầng nhà có diện tích khoảng bốn trăm năm mươi mét vuông ngoại trừ một phòng tắm ra thì hoàn toàn không có gì, vị trí dựa sát tường có một chiếc giường lớn được đặt làm đặc biệt – thực chất theo kích cỡ của nó mà nói thì đây càng giống loại giường nhỏ cho người trong sàn nhảy vui chơi hoan lạc hơn – dù có năm người nằm bên trên quay cuồng cũng sẽ không rơi xuống giường; bên cạnh giường lớn là một chiếc đàn dương cầm màu đen có phủ khăn lụa trắng toát bên trên, phía trên dùng một đóa hồng màu lam chẹn lại. Nhìn về phía cầu thang liền thấy một bộ sô pha cỡ lớn cùng thiết bị giải trí, cửa sổ sát đất đối diện với cầu thang ít nhất cũng phải lớn bằng cả một bước tường của mấy căn phòng bình thường, nhìn ra bên ngoài cửa sổ sát đất có thể thấy mấy chiếc ghế nằm đặt trên ban công thỉnh thoảng lại rung nhẹ lên trong gió đêm.

Những thứ này đều không phải thứ đặc biệt nhất.

Ánh mắt Hạ Hải Lâu di chuyển trên trần nhà, chuyển qua cửa sổ sát đất cùng vách tường một lát, sau đó theo đầu cầu thang bằng gỗ lướt thẳng tắp lên nóc nhà – ở phía trên chiếc thang có một chiếc cửa sổ được trổ ngay trên nóc. Mà phần mái nhà xung quanh chiếc cửa sổ này được dùng toàn bộ kính ghép thành, đứng ở giữa tầng nhà nhìn lên liền thấy bầu trời cùng cây cối, sao cùng trăng, toàn bộ khung cảnh không sót một thứ gì.

"Ngay từ đầu đã xây như thế này?"

Hạ Hải Lâu hỏi.

"Đương nhiên là không."

Cố Trầm Chu đáp.

"Sửa lại lúc nào?"

Hạ Hải Lâu hỏi tiếp.

"Sau khi quyết định yêu đương với cậu."

Cố Trầm Chu lại đáp.

Cũng may hiện giờ Hạ Hải Lâu không uống nước, nhưng cho dù không đang uống nước thì hắn cũng bị sặc nước miếng của chính mình:

"Anh nói gì?"

"Sau khi quyết định chơi với cậu."

Cố Trầm Chu thản nhiên sửa miệng.

"Anh cảm thấy tôi sẽ thích loại phong cách này?"

Hạ Hải Lâu có chút buồn bực.

"Tôi cảm thấy…"

Cố Trầm Chu hơi dừng lại.

"Phong cách cậu thích tôi nhất định không ưa nổi, vì thế tôi chọn lựa thứ ở trung gian."

Giờ phút này, hai người đều không hẹn mà cùng nghĩ về căn phòng SM kia của Hạ Hải Lâu. Cố Trầm Chu không tiếp tục đề tài nguy hiểm này nữa mà đi đến trước tủ quần áo, cầm một chiếc áo choàng tắm từ bên trong ra, nói với Hạ Hải Lâu một câu 'Cậu ngồi trước đi' rồi đi về phía phòng tắm.

Hạ Hải Lâu thờ ơ 'ừ' một tiếng, đi đến trước cửa sổ sát đất nhìn cảnh đêm bên ngoài: Thực ra cũng chẳng có gì đáng xem, mặt nhà bên này nhìn về phía rừng cây trên núi Thiên Hương, cây cối trên đỉnh núi rậm rạp, vì đang là mùa đông nên phần lớn lá cây đều đã trút xuống, liếc mắt nhìn một lượt chỉ thấy tất cả đều là chạc cây tua tủa chĩa lên trời, xa xa chỉ có một hai đốm sáng lấp lóe, tuy rằng biết đó là đèn đóm trong thành phố ở phía xa xa, nhưng nhìn thoáng qua lại càng giống ma trơi trong rừng hơn, rất rợn người.

Hạ Hải Lâu lại đi về phía cầu thang gỗ, hắn bước từng bước một lên, mỗi khi đặt chân xuống bậc lại có một tiếng 'cạch' vang lên.

Tầng nhà này không cao không thấp, độ cao khoảng chừng ba thước hai, cao rộng thoáng đãng khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái – nhất là sau khi toàn bộ nóc nhà được đổi thành mặt kính – hắn đi xuống bên dưới trần nhà, ngẩng đầu lên liền thấy trên cửa kính thủy tinh có cắm chìa khóa, đẩy lên trên liền mở được cửa kính ra bên ngoài.

Hơi nặng một chút.

Hạ Hải Lâu đánh giá sức nặng cùng tính an toàn của tấm kính có thể mở ra được này, lại bước thêm một bậc thang nữa ló đầu ra bên ngoài cửa sổ: Ừm, trên trần nhà đều là mái bằng, lúc vui vẻ thực ra có thể đặt một chiếc ghế dựa trên này… Chỉ trong vài giây, một ý tưởng còn chưa thực sự hình thành trong đầu đã vụt tắt, Hạ Hải Lâu chợt rụt đầu về, xoa xoa hai má bị gió lớn thổi đến cứng lại của mình, hắt xì một cái thật mạnh!

Lúc này trong phòng tắm cũng truyền đến tiếng nước ào ào.

Trong lòng Hạ Hải Lâu cũng ngứa ngáy khó nhịn, hắn đi xuống khỏi cầu thang gỗ, nhìn lướt qua chiếc giường lớn hình tròn màu đỏ – cái này chắc chắn là làm theo sở thích của Hạ Hải Lâu – rồi đi đến phía trước chiếc dương cầm màu đen đặt ở vị trí cạnh giường.

Nước sơn đen bóng cùng những đường cong đặc biệt trên thân đàn khiến chiếc đàn dương cầm này dù đang nằm im vẫn toát lên cảm giác nặng nề của thời gian lắng đọng.

Hạ Hải Lâu theo thói quen mở tủ rượu ra trước, lấy từ bên trong ra một chai rượu nho đỏ còn chưa mở nút, rút nắp gỗ ra rót đầy nửa chiếc ly thủy tinh chân cao, tay tùy tiện đặt lên đàn dương cầm, gạt bông hồngmàu lam chẹn trên trên tấm vải lụa màu trắng – hắn tuyệt đối không tin thứ này là do Cố Trầm Chu đích thân chuẩn bị – rồi nâng nắp đàn dương cầm lên ngồi xuống, năm ngón tay xòe ra, nhảy nhót trên phím đàn tạo thành mấy âm tiết.

Âm điệu du dương vang lên trong căn phòng trống trải, nhất thời dồn dập như nhịp trống che lấp hoàn toàn tiếng nước trong phòng tắm, lại chợt nhẹ nhàng chậm rãi như tiếng mưa rơi, tí ta tí tách hòa vào trong tiếng nước, lúc nhanh chóng lúc chậm rãi, lúc mềm mại lúc nặng nề. Hạ Hải Lâu đặt cả hai tay lên trên phím đàn trắng đen đan xen, đàn một khúc 'Marriage D'Amour' mà hắn từng đàn cho Cố Trầm Chu nghe.

Giai điệu yêu thích quen thuộc lập tức vang lên bên tai.

Giống như tiếng hót của sơn ca, nhẹ tựa tiếng ca của dạ oanh, như khoảnh khắc nhành hoa nở rộ nơi đầu tường, tựa như ngàn vạn quầng sáng xuất hiện khi đám bọt nước bắn tung lên dưới ánh mặt trời.

Thân thể Hạ Hải Lâu chậm rãi lắc lư theo hai bàn tay đang đánh đàn, vẻ mặt hắn giờ phút này hoàn toàn với khúc đàn dương cầm: Hắn vốn không hề tập trung, ánh mắt chậm rãi dạo chơi không mục đích khắp căn phòng, có lúc sẽ dừng lại ở một điểm hơi lâu chút, có khi lại nhanh chóng di chuyển khắp mọi nơi, vẻ mặt coi như bình tĩnh, ẩn sâu trong ánh mắt lấp lánh lại hiện lên vẻ ngạo mạn khinh thường.

Lúc Cố Trầm Chu đi từ trong phòng tắm ra đã nhìn thấy một màn này.

Đây là lần thứ hai Hạ Hải Lâu chơi đàn dương cầm trước mặt anh, anh cũng không thể phán đoán hiện giờ chơi đàn là tốt hay không tốt với Hạ Hải Lâu, anh cũng không thể nhận biết vẻ mặt của đối phương từ phía sau lưng.

Nhưng hẳn là thờ ơ đi.

Cố Trầm Chu đi về phía hộp đàn violon đặt ở trong góc phòng, mở hộp, cầm chiếc đàn violon của mình đặt ở bên trong ra.

Mấy thứ này đối với Hạ Hải Lâu mà nói cũng chỉ là tùy tiện phất tay chơi một chút lúc vui vẻ khi gặp được một tình nhân coi như thuận mắt mà thôi, đợi đến khi những người ban phát chút 'tâm tình tốt' này biến thành người chịu đựng sẽ rất khó giữ tiếp được phần 'tâm tình tốt' này.

Chỉ cần hắn muốn, chắc chắn sẽ có.

Chỉ là một thứ có thể tùy tiện bẻ gãy rồi vứt bỏ như đá sỏi bên đường, như mảnh lá cây rơi rụng, ai cần phải đi quý trọng?

Cho dù có người đưa đến tận trước mặt hắn thì hắn cũng lười nhìn một cái. Nếu như được người ta trân trọng đặt lên đĩa rồi mới đưa đến…

Hạ Hải Lâu sẽ cảm thấy buồn cười, phẫn nộ, hay là gì khác?

Cố Trầm Chu không quá chắc chắn.

Nhưng anh thực chất cũng không đặc biệt để ý.

Bởi lẽ anh có đầy đủ 'tâm tình tốt', anh là người ban phát.

Ngón tay đặt trênthân đàn, gác chiếc đàn violon lên bả vai, Cố Trầm Chu niết nhẹ chiếc vĩ đặt lên dây đàn, bắt đầu nhẹ kéo.

Điệu nhạc trầm thấp phát ra từ đàn violon đột nhiên gia nhập, chậm rãi từ tốn lại hòa hợp một cách hoàn mĩ với tiếng nhạc trong vắt vui tươi do đàn dương cầm tấu lên.

Giống như muốn góp mặt vào sự yên tĩnh vui thích này, ánh trăng xuất hiện sau khi mặt trời khuất bóng lập tức ló ra.

Một thế giới hoàn chỉnh trọn vẹn cũng từ từ xuất hiện trong tiếng nhạc trầm bổng vấn vít.

Một khúc đàn nhanh chóng kết thúc.

Hạ Hải Lâu ấn xuống một âm tiết cuối cùng, nghiêng đầu nhìn sang liền thấy Cố Trầm Chu đang đứng bên cạnh mình. Anh khoác áo choàng tắm, đàn violon gác trên bả vai, một bên mặt tựa lên thân đàn, một bàn tay cầm vĩ vừa hạ xuống, bàn tay còn lại dường như vẫn vương lại một chút rung động nhẹ nhàng.

Giờ phút này thực sự rất đẹp.

Ngọn gió phóng khoáng rong chơi khắp núi đồi, phần lớn cây cối đã rụng lá nhưng tán lá trên một vài loại cây thường xanh vẫn xào xạc cười vui trong tiếng gió. Mảnh trăng khuyết tựa dây cung giống như vừa nhảy vọt từ trên ngọn cây lên giữa không trung, tựa như một mảnh pha lê lấp lánh được khảm lên bầu trời mênh mông cao vút rồi chạy đến tận chân trời xa xôi, ngước mắt lên liền thấy ánh sao như những con mắt sáng rực soi sáng bóng đêm; vươn tay lên phía trên có cảm giác như có thể ôm hết cả trời sao lẫn ánh trăng vào lòng.

Hạ Hải Lâu vốn đang chuẩn bị mở miệng nói chuyện, nhưng tiếp đó hình như có một bàn tay dịu dàng cẩn thận che kín miệng của hắn, khiến cho những lời nói vốn chuẩn bị rời khỏi miệng lại nhẹ nhàng lùi về trong cổ họng.

Cố Trầm Chu đặt đàn violon trong tay xuống, anh vươn tay cầm lấy nửa ly rượu vang đỏ Hạ Hải Lâu rót ra lúc trước lên nhấp một ngụm, lại khom người xuống ghé sát đến gương mặt Hạ Hải Lâu, chạm nhẹ vào đôi môi Hạ Hải Lâu một cái.

Hạ Hải Lâu chợt muốn bật cười, tiếp xúc nhẹ nhàng phớt qua này không hiểu sao lại khiến hắn nhớ đến nụ hôn của cá: Loài cá chính là như thế, luôn kết bạn theo từng đôi từng đôi một, chạm miệng rất thường xuyên nhưng lại chỉ chạm một cái cực kì đơn thuần liền lập tức tách ra, quả thực là ngốc nghếch đến đáng yêu.

Nhưng hiện giờ hắn chính là một trong đám ngốc nghếch đáng yêu đó.

Vừa nghĩ như vậy, bong bóng ngọt ngào 'ùng ục' xuất hiện trong đầu Hạ Hải Lâu dường như còn xen lẫn loại vị khác, có chút chua chua lại xen lẫn vị hơi mằn mặn, cực kì cổ quái.

Cố Trầm Chu đương nhiên không thể chỉ chạm nhẹ một cái đã bỏ qua cho Hạ Hải Lâu.

Khoảng cách giữa hai người cực kì gần gũi, anh vốn không thể nhìn rõ vẻ mặt của Hạ Hải Lâu nhưng thân thể lại giống như tự biết mình phải làm như thế nào, khi khóe môi Hạ Hải Lâu vì nhớ đến nụ hôn của cá mà hơi hơi nhếch lên, Cố Trầm Chu chuẩn xác vươn đầu lưỡi đẩy khớp hàm của đối phương ra, đút hơn phân nửa chỗ rượu vang đỏ đang nằm trong khoang miệng mình cho đối phương.

Chất lỏng màu đỏ sậm không tránh khỏi rớt xuống vài giọt khi môi lưỡi quấn quít, từng giọt từng giọt chất lỏng màu đỏ nối đuôi lăn xuống khi hai chiếc cằm thỉnh thoảng lại chạm vào nhau, hơn một nửa ở lại trên chiếc áo choàng tắm trắng như tuyết của Cố Trầm Chu, hơn nửa còn lại chảy thẳng xuống theo cần cổ đang vươn thẳng lên của Hạ Hải Lâu, chui vào trong vạt áo rộng mở thấm ra từng đốm đỏ hồng lần lượt xuất hiện trên chiếc áo giống như hoa anh đào nở rộ.

Uống xong một ngụm rượu đỏ có hương vị khác hẳn bình thường, Cố Trầm Chu đỡ lấy phần eo Hạ Hải Lâu dùng lực thêm một chút, lại xoay người một vòng, Hạ Hải Lâu liền ngồi lên phím đàn dương cầm, còn anh đứng ở phía trước đàn dương cầm.

Âm tiết hỗn loạn vang lên giống như tiếng một đám chim nhỏ bị kinh sợ, trong giây lát đã tung cánh bay tán loạn với đám bạn bè vừa cùng đậu trên ngọn cây, từng đám lông vũ đủ màu sắc tung bay khắp nơi dưới ánh mặt trời.

Hạ Hải Lâu chăm chú nhìn Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu vươn tay tùy tiện ấn hai nốt nhạc trên đàn dương cầm rồi hôn lên cằm Hạ Hải Lâu, vẫn là nụ hôn phớt nhẹ nhàng nhưng có xen lẫn thêm cảm giác ẩm ướt nóng bỏng, là Cố Trầm Chu đang vươn đầu lưỡi ra liếm hết chút dịch rượu còn sót lại trên cằm Hạ Hải Lâu.

"Thích không?"

Anh hỏi Hạ Hải Lâu, nụ hôn đã đi từ trên cằm đối phương xuống thẳng chỗ cổ họng.

Bởi vì động tác của Cố Trầm Chu, Hạ Hải Lâu không thể không ngẩng đầu lên, hắn nhìn bầu trời đêm đằng sau tấm kính trong suốt gắn trên trần nhà – ánh trăng trên bầu trời đêm nay không sáng tỏ lắm, ánh sao lại đặc biệt nhiều, lấp la lấp lóe trên không trung tản ra những mạt sáng thần bí nhất.

"Ừm…"

Cổ họng hắn phát ra một tiếng hừ thấp nhẹ nhàng, một bàn tay sờ soạng trên đàn dương cầm, đầu tiên là mạnh mẽ đè chặt bàn tay trái còn đang di chuyển trên phím đàn của Cố Trầm Chu, tiếp đó lại túm lấy một ngón tay của Cố Trầm Chu nhấc lên đặt ở giữa ngón trỏ cùng ngón cái của mình để mân mê, sau đó lại dùng mấy ngón tay khác lần lượt bổ sung cho giai điệu mà Cố Trầm Chu đàn ra lúc trước.

Môi Cố Trầm Chu hơi nhếch lên, tay phải anh rời khỏi phần eo của Hạ Hải Lâu di chuyển đến trước ***g ngực đối phương, nhẹ cởi bỏ từng nút thắt một.

Làn da màu tiểu mạch dần dần thoát khỏi sự trói buộc của quần áo mà lộ ra.

Cố Trầm Chu dùng răng nanh cắn mở quần áo rồi chợt cắn một cái lên vai Hạ Hải Lâu, lực không quá mạnh nhưng vị trí lại vừa khớp với chỗ mà vừa rồi Hạ Hải Lâu cắn lên vai anh.

Lúc bị cắn còn cảm thấy đau đớn, nhưng đầu lưỡi vừa đảo qua, cảm giác đã chuyển thành hơi tê dại.

Không đợi Hạ Hải Lâu phân biệt rõ sự tê dại này rốt cuộc là truyền đến từ làn da hay từ sâu bên trong cơ thể, Cố Trầm Chu đã tiếp tục hôn xuống, cho đến khi ngậm lấy điểm nhỏ trên ngực đối phương.

Không mềm mại như phụ nữ, dường như cũng không hề giống như khi anh làm cùng Chu Hành lúc trước.

Giờ phút này, Cố Trầm Chu phát hiện ra sự kiên nhẫn của mình đã tăng lên đến mức cực hạn. Anh ngậm núm vú của Hạ Hải Lâu, đầu tiên dùng nước bọt thấm ướt rồi mới chậm rãi liếm mút, nhấm nháp thưởng

thức từng chút một, phân tích vị hơi mặn trên làn da của Hạ Hải Lâu, phân biệt mỗi một lần thay đổi của điểm nhỏ trước ngực Hạ Hải Lâu đang nằm trong khoang miệng anh: Từ bằng phẳng thành gồ lên, từ mềm mại chuyển sang cứng rắn nhưng vẫn mang theo cảm giác mềm mềm…

Hạ Hải Lâu nghe thấy tiếng thở dốc và rên rỉ của chính mình. Hắn không muốn che giấu, lại nâng chân lên câu lấy chiếc đai lưng đang thắt áo choàng tắm của Cố Trầm Chu.

Nút thắt bị kéo mở dễ dàng, Hạ Hải Lâu cúi đầu thấp xuống một chút nhìn lướt vào bên trong chiếc áo choàng tắm của Cố Trầm Chu, tiếp đó lại bởi vì nhìn thấy đối phương vẫn còn mặc quần lót mà khẽ cười nhạo một tiếng.

Cố Trầm Chu không bận tâm đến Hạ Hải Lâu, sau khi đã phân tích đầy đủ các dạng biến hóa của núm vú nằm trên ***g ngực Hạ Hải Lâu rồi, anh tiếp tục lần tìm đến nơi tiếp theo: phần xương sườn nằm dưới ***g ngực được làn da che phủ; phần eo cùng cơ thịt rắn chắc do rèn luyện mà có; còn có phần phía dưới vùng eo, chính là thứ đang nằm giữa hai phần đùi phẳng phiu.

Ác ma đã có một lần kinh nghiệm mê hoặc thành công, nếu muốn bắt tù binh nhân loại một lần nữa cũng dễ dàng hơn nhiều.

Nụ hôn khẽ mà Cố Trầm Chu đặt lên người Hạ Hải Lâu cũng không hề dừng lại, cằm anh lướt qua đám lông loăn xoăn của Hạ Hải Lâu liền cảm thấy hơi ngứa, môi lại đi về phía nơi đang tản ra nguồn nhiệt.

Sau đó, Cố Trầm Chu rất dễ dàng phát hiện nơi anh đụng chạm lên đang run rẩy cực kì hưng phấn.

Anh ngẩng đầu, ôm lấy phần eo của Hạ Hải Lâu rồi lùi về đằng sau vài bước, hai người quấn quít lấy nhau cùng ngã lên chiếc giường lớn.

Chiếc giường lớn màu đỏ rực ấm áp giống như đang tạo ra một cảnh mộng hồng phấn vấn vít, nhanh chóng dâng lên khắp bốn phía vây lấy hai người.

Bàn tay của Cố Trầm Chu đặt lên đầu nhọn của Hạ Hải Lâu, anh dùng thêm chút sức, lòng bàn tay có vết chai bắt đầu chậm rãi cọ lên vị trí mẫn cảm nhất của đối phương.

Hạ Hải Lâu hít một hơi thật dài, lúc cắn một cái lên vành tai Cố Trầm Chu thì cũng đồng thời vươn tay chạm lên phần eo hở ra của đối phương, ngắt mạnh một cái!

Cố Trầm Chu có qua có lại mà cong năm ngón tay, cầm hẳn lấy thứ kia của đối phương mà vỗ về chơi đùa.

Toàn bộ căn phòng rộng lớn vô cùng im lặng, cửa sổ đóng chặt đến mức không nghe thấy cả tiếng gió, chỉ có tiếng hít thở dồn dập của Hạ Hải Lâu là thường xuyên vang lên.

Nhưng sự im lặng như vậy lại có vẻ rất hợp lý, tựa như Cố Trầm Chu đang thắp từng ngọn lửa trên người Hạ Hải Lâu, từng đóm từng đóm, từng đám từng đám, vừa nóng bỏng vừa thiêu đốt con người, thừa nhận mỗi giây phút đều muốn thét lên chói tai, mỗi giây mỗi phút đều như ngừng thở, chăm chú cảm nhận làn sóng vui vẻ nóng rực tiếp theo.

Một bàn tay của Cố Trầm Chu đi dọc theo cột sống của Hạ Hải Lâu xuống bên dưới, dần dần trượt đến vị trí đốt xương cùng, nhưng không lập tức đi vào ngay mà mở tay ra nắm lấy bờ mông của đối phương. Khác hẳn với sự mềm mại và đầy đặn của phụ nữ, Cố Trầm Chu bóp mạnh vài cái mới cảm thấy cơ thịt của đối phương có sự biến hóa theo lực tay của mình.

Anh ghé sát bên tai Hạ Hải Lâu:

"Dáng người rất được."

Hạ Hải Lâu ngước mắt lên liếc Cố Trầm Chu một cái, bởi vì bộ phận có nhu cầu cấp bách cần được giải phóng đang được chăm sóc đặc biệt nên toàn thân hắn toát lên vẻ biếng nhác chứ không điên cuồng như mấy lần trước, giống một con mèo bự đang nằm sưởi dưới ánh nắng mặt trời, lười biếng vung vẩy cái đuôi giống như một chiếc roi dài của mình chờ kẻ không sợ chết đến chải lông cho nó.

Quả thực có người không sợ chết chạy đến chải lông cho nó.

Cố Trầm Chu đưa ngón tay dính đầy dịch trơn đẩy vào trong cơ thể Hạ Hải Lâu từng chút từng chút một, cơ vòng nơi cửa vào siết chặt lấy ngón tay Cố Trầm Chu, tầng tầng lớp lớp cơ thịt trong cơ thể cũng trùm lên, đầu ngón tay cảm nhận được nhiệt độ không ngừng tăng cao, có lẽ còn có cả nhiệt độ do thân thể trần trụi của hai người dán chặt vào nhau nữa –

Khoảnh khắc Hạ Hải Lâu phát tiết trong tay anh, thứ đã đứng dậy thẳng tắp của Cố Trầm Chu cũng đi vào trong cơ thể đối phương.

Tựa như đánh vỡ một tầng khoảng cách trong suốt, cũng giống như đã mở ra được một ổ khóa.

Dường như còn có hơi kì quái.

Cảm giác ngẩn ngơ nháy mắt qua đi, trong đầu hai người đồng loạt xuất hiện ý nghĩ như vậy.

114. Chương 114: Đêm Trong Núi (2)

"Cố Trầm Chu."

Giọng nói của Hạ Hải Lâu đột nhiên vang lên bên tai Cố Trầm Chu, chất giọng có phần khác với bình thường, uyển chuyển giống như có thể kéo ra được tơ đường, lại dính dấp giống như niêm dịch để lại sau khi thân rắn trườn qua:

"Chơi vui không?"

Hắn vừa mới hơi nâng thân trên đã hé miệng để lộ hai chiếc răng nanh, Cố Trầm Chu liền dùng miệng chặn miệng đối phương một cách chuẩn xác để ngăn chặn răng nanh đang ngấp nghé phần vai và cổ mình – anh đoán là Hạ Hải Lâu muốn cắn lên vai hoặc cổ mình, cho dù không phải cũng sẽ không có khác biệt quá lớn, hiện giờ đối phương cũng đang cắn xé bờ môi anh đó.

Đây thật sự tuyệt đối không phải là một nụ hôn dịu dàng.

Răng nanh bén nhọn ngấu nghiến xé rách môi, chỉ trong thời gian vài giây mà Cố Trầm Chu đã nếm được mùi máu tươi ở nơi môi hai người tiếp xúc.

Có của anh, cũng có của Hạ Hải Lâu.

Anh nâng cánh tay lên, dùng lực nhẹ ấn bả vai Hạ Hải Lâu xuống, thân dưới cũng cùng lúc đẩy mạnh lên trên, Hạ Hải Lâu quấn lấy anh hôn môi giống như dã thú đang cắn xé liền bị đẩy đến mức bật ra một tiếng rên khẽ, răng nanh cũng theo bản năng buông lỏng ra.

Không bị một bên khác quấy nhiễu, đau đớn trên môi không còn quá mạnh mẽ nhưng lại càng kích thích khu thần kinh trung ương hơn.

Cố Trầm Chu nâng mu bàn tay lên quệt ngang bờ môi một cái, mu bàn tay dính đầy máu.

Anh không quá để ý đến nó, hai bàn tay tiếp tục ấn bả vai Hạ Hải Lâu xuống ghim chặt người kia xuống chiếc giường lớn đỏ rực không tính là quá êm ái, tiếp tục động tác đẩy mạnh vẫn chưa hoàn thành trước đó.

"Ách! –"

Hạ Hải Lâu không nhịn được lại bật ra một âm tiết vô nghĩa.

Cố Trầm Chu không đưa tay ra tiếp tục nâng chân hắn nữa, nhưng động tác đẩy mạnh trên thân thể lại mang đến cảm giác khác thường khiến hai chân hắn không kìm được cong gập lại theo mỗi lần đối phương dùng sức, không chỉ có đầu gối co lên, thậm chí bắp chân, ngón chân cùng bàn chân đều không nhịn được mà căng cứng, cuộn lại.

Thân thể vừa phát tiết xong vẫn còn sót lại sự thả lỏng sau khi đạt được cao trào, nhưng thần kinh trong đầu lại giống như bị một bàn tay vô hình thắt lại thành một cái nút, không chỉ cảm quan bị phóng đến cực đại mà từng sợi tóc dường như cũng căng thẳng đến mức dựng đứng lên.

Đây là lần đầu tiên Hạ Hải Lâu được nếm cảm giác này.

Không phải khoái trá cũng không phải đau đớn, bắt đầu từ phần dưới thân thể, hắn bị một người khác dùng sức lấp đầy đến kín mít, cơ thịt mỏi nhừ cùng cảm giác chướng bụng dường như còn khiến người ta khó nhẫn nhịn hơn cả đau đớn, hắn bất tri bất giác cắn chặt khớp hàm lại, lực mạnh đến mức răng nanh cũng ê ẩm nhưng vẫn không có cách nào để kiềm chế tiếng rên rỉ trong cổ họng một chút. Càng chết người hơn là cảm giác tê dại truyền đến từ nơi bị xâm nhập giống như một cơn bệnh dịch lợi hại cực kì, ngay từ khoảnh khắc nó xảy ra đã bắt đầu từ phần thân dưới truyền thẳng đến chỗ dạ dày, ***g ngực, cổ họng… Sau đó lan ra từng vị trí trên thân thể.

Lại một đoạn thanh âm mơ hồ thoát ra khỏi cổ họng. Chỉ trong nháy mắt như vậy, Hạ Hải Lâu đã không còn có thể xác định đây là tiếng nói của bản thân, hay chính là những âm tiết vô nghĩa bật ra do bị Cố Trầm Chu đẩy mạnh từng chút từng chút một.

"Cậu đang nói gì hả?"

Vách thịt siết chặt lấy dục vong cũng khiến Cố Trầm Chu có chút khó chịu, mỗi khi dùng sức đẩy đến một chút thì dục vọng vốn dường như đã sắp đạt đến điểm cao nhất lại nhích lên thêm một đỉnh cao khác, mỗi một đỉnh cao đều khiến nội tâm vốn đang im lặng ngủ đông đến mức gần như không hề cảm nhận được điều gì của Cố Trầm Chu lại như tồn tại một điều gì đó rất sinh động.

"… Tôi nói f*ck! F*ck cái điệu bộ của anh, f*ck cả cái phân thân của anh – A!"

Âm cuối cùng là tiếng thét chói tai bật ra khi Cố Trầm Chu nhấy mắt đẩy vào điểm sâu nhất.

Hạ Hải Lâu thở dốc từng hơi từng hơi, cảm giác nhàm chán lúc đầu khi mới nhìn thấy căn phòng này cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất! Sự đau đớn cùng cảm giác khó có thể miêu tả thành lời truyền đến từ đằng sau ngược lại khiến dục vọng trong lòng hắn hoàn toàn bộc phát.

Cảm giác này khác với lúc mà hắn chơi đủ trò đa dạng với đám sinh viên ngày trước – dùng mô tả trắng trợn nhất thì dù mấy thứ kia có chơi kịch liệt đến đâu, hắn vẫn giống như một người ngoài cuộc mà thôi.

Mà lúc này đây – có lẽ là liên quan đến đối tượng, có lẽ là vì vị trí, cảm giác khát máu ẩn giấu trong lòng ùa đến ào ạt gấp lúc trước nhiều lần, gần như đã chiếm cứ hết toàn bộ tâm trí của Hạ Hải Lâu trong nháy mắt.

Đau đớn, máu tươi, dục vọng, phát tiết.

Thứ nào cũng được, là ai cũng thế —

Tiết tấu của Cố Trầm Chu cũng không hề bị Hạ Hải Lâu chen ngang, sau khi anh đẩy mạnh dục vọng của mình vào thật sâu trong cơ thể Hạ Hải Lâu thì lại rút mạnh ra, ngay khoảnh khắc đối phương chìm vào mịt mờ do sự thoải mái đem lại thì lập tức đâm mạnh vào một lần nữa!

"Ưm – A ha –"

Hạ Hải Lâu đã hoàn toàn không còn kìm nén giọng nói của mình nữa. Hắn thuận theo bản năng của thân thể, tập trung chìm sâu vào bên trong, hoàn toàn nghe theo bản năng nguyên thủy nhất, để cho những âm tiết không hề có ý nghĩa tràn ra khỏi cổ họng mình giống như dòng nước lũ.

"Thích không?"

Cố Trầm Chu ghé sát bên tai Hạ Hải Lâu nhẹ giọng hỏi. Tấm lưng trần trụi của anh được bao phủ bởi một lớp mồ hôi mỏng, bên trong thân thể giống như bùng lên một ngọn lửa thiêu đốt từ trong ra ngoài. Nhưng cho dù là như vậy, anh vẫn như trước không nhanh không chậm đâm vào rồi rút ra giống như một cỗ máy tinh vi, luôn nắm bắt chuẩn thời gian mỗi một vòng vận hành.

Hạ Hải Lâu không đáp lại mà mạnh bật thân trên lên, hung hăng cắn mạnh một miếng lên vai Cố Trầm Chu!

Nhát cắn này quả thực là giống dã thú. Khoảnh khắc Hạ Hải Lâu nhả khớp hàm ra, Cố Trầm Chu liền cảm thấy có chất lỏng lạnh lẽo trượt từ trên vai mình xuống, anh nhìn lướt qua Hạ Hải Lâu đã ngửa người ngã trở lại đang liều mạng cười rũ rượi, trên chiếc răng nanh của hắn còn dính máu cùng một mẩu da – đó là một vật thể mỏng mạnh vài giây trước hãy còn là một phần kết cấu của thân thể anh.

Cơn đau khiến toàn bộ cánh tay của Cố Trầm Chu run lên một cái.

Sự phẫn nộ sinh ra do đau đớn không hề hiển hiện trên gương mặt Cố Trầm Chu, thế nhưng lại sinh ra một loại phản ứng hóa học tuyệt diệu cùng ngọn lửa đang dấy lên trong lòng anh.

Anh khom người xuống trong ánh mắt kinh ngạc của Hạ Hải Lâu, vươn đầu lưỡi chậm rãi liếm sạch vết máu dính trên môi và răng nanh của Hạ Hải Lâu.

Tanh mặn.

Còn cả mảnh da mỏng manh kia khiến hương vị cực kì quái lạ.

Chuyện này cũng không còn cách nào khác.

Cố Trầm Chu dùng thái độ dịu dàng như lúc đầu liếm lên chỗ rách đến chảy máu trên môi Hạ Hải Lâu, từng chút từng chút một, hết lần này đến lần khác.

Nhưng cùng lúc đó, hành động của anh vốn không hề dừng lại cũng không hề chậm rãi như lúc trước, anh cắm rút cực kì nhanh chóng, mỗi một lần đâm vào đều phải đâm thật mạnh đến vị trí tận cùng trong thân thể Hạ Hải Lâu!

Dịu dàng và thô bạo tựa như băng và lửa.

Thần trí vốn đã tỉnh táo được một chút của Hạ Hải Lâu lại trở nên hoảng hốt một lần nữa, ánh mắt hắn nhìn Cố Trầm Chu nhưng không thực sự để ý xem mình nhìn thấy cái gì, giống như hắn đang đắm chìm trong những va chạm mà Cố Trầm Chu mang đến cho hắn, cũng lại mê say cùng tàn nhẫn mà liếm lên vết thương bị hắn cắn ra trên vai Cố Trầm chu, vệt máu đỏ tươi lại dính lên bờ môi hắn, đồng thời như cũng in sâu vào đáy mắt hắn –

Cố Trầm Chu vẫn như trước không hề ngăn cản Hạ Hải Lâu, nhưng lần này anh lại ghé sát bên tai Hạ Hải Lâu thì thầm:

“Hạ thiếu gia muốn chơi đùa dữ dội hơn một chút? Vừa rồi –“

Đây là lần đầu tiên anh kéo âm cuối ra thật dài tựa như Hạ Hải Lâu:

“Tôi cũng vậy.”

“… Ồ?”

Hạ Hải Lâu lấy hơi rồi bật ra một câu nghi vấn.

Bàn tay Cố Trầm Chu di chuyển xuống dưới cho đến khi ôm được phần eo Hạ Hải Lâu, anh giữ nguyên tư thế kết hợp thân thể của hai người rồi xoay ngửa người sang bên trái, tư thế đổi thành mình nằm bên dưới, Hạ Hải Lâu ngồi trên người anh.

Thứ đang chôn trong cơ thể lập tức đâm thẳng về phía trước, đến tận điểm sâu bên trong mà trước đó vẫn chưa từng tiến đến.

Hạ Hải Lâu bật ra một tiếng hít sâu thật dài, nhưng tiếng hít sâu này đến được một nửa thì hắn liền phát hiện ra có điểm không ổn: Không biết từ khi nào mà cửa sổ kính được khảm trên trần nhà đã bất chợt biến thành mặt gương, mỗi một mảnh là một hình vuông có cạnh dài khoảng năm trước, toàn bộ cách bài trí trong phòng và đồ gia dụng cùng thân thể trần trụi đang quấn lấy nhau của hắn và Cố Trầm Chu đều hiện ra rõ mồn một.

Tiếng nói của Hạ Hải Lâu nghẹn trong cổ họng, nhưng cảm giác chướng căng truyền đến từ đằng sau lại giống như một lưỡi răng cưa không lúc nào là không mài cắt lên dây thần kinh của hắn.

Hắn ngửa đầu lên tìm gương mặt mình ở trong gương. Hắn tựa như đang thấy một người khác, thấy hai gò má hắn ửng hồng, vẻ mặt mê say, môi hơi nhếch lên, trên cằm dường như còn dính vết máu cùng loại chất lỏng nào đó –

Thân thể bắt đầu nóng bừng lên theo vị trí gắn kết.

Hạ Hải Lâu vội vàng tìm kiếm Cố Trầm Chu trong gương. Hắn thấy đối phương đang nằm bên dưới mình, một bên bả vai bị máu tươi nhuộm đỏ, vẻ mặt coi như là bình tĩnh, nhưng quá bình tĩnh như vậy lại giống như cố ý gượng ép bày ra –

Cổ họng Hạ Hải Lâu nuốt ực một cái, màn diễn trên giường tối hôm nay tiến hành đến bước này rồi, hắn cuối cùng mới cảm thấy vừa hưng phấn lại vừa tỉnh táo!

Hắn cúi đầu, ánh mắt sáng ngời lại một lần nữa nhìn thẳng vào gương mặt Cố Trầm Chu, đồng thời cũng lắc lư thân thể của mình phối hợp với động tác của Cố Trầm Chu:

"Ha… Anh – Trên trần nhà – Ư! Gương –"

"Tôi vốn định dịu dàng một chút."

Cố Trầm Chu đặt tay chống xuống giường rồi nâng nửa thân trên của mình lên. Sau khi ngồi vững, anh lại duỗi hai tay ra nâng đầu Hạ Hải Lâu, bắt đầu hôn lên gương mặt hắn, từ trán đến mũi, từ hai má đến môi, di chuyển từng tấc từng tấc một, dùng môi vẽ ra khuôn mặt của đối phương:

"Đáng tiếc là dường như hai ta đều thích hợp với thứ mạnh mẽ hơn chút ít…"

Hạ Hải Lâu còn đang suy ngẫm về ý tứ trong lời nói của Cố Trầm Chu thì phát hiện trên thân thể mình có chỗ hơi khác thường: Dường như có thứ gì đó uốn lượn từ gan bàn chân lên trên, lướt qua bắp chân, đùi rồi uốn lượn qua phía sau lưng cùng ***g ngực hắn –

Cuối cùng hắn cũng nhìn thấy rõ thứ đang trườn bò trên thân thể mình.

"Dây thừng?"

Hạ Hải Lâu vừa mới phát ra hai âm tiết, Cố Trầm Chu đã cầm đầu dây thừng trong tay thắt thành nút cố định trên ngực Hạ Hải Lâu. Anh hít thở có chút hỗn hển, tạm thời rời khỏi cơ thể của Hạ Hải Lâu – hành động này lập tức nhận được một tiếng rên rỉ tỏ ra không hài lòng của đối phương – đồng thời lại áp đảo Hạ Hải Lâu dưới thân mình một lần nữa, còn thuận tiện nhấc đoạn dây thừng móc lên phía trên.

Dây thừng thoáng chốc bị kéo căng ra khiến hai chân Hạ Hải Lâu không tự chủ được bị nâng cao lên, hai đùi bị tách ra thành hình chữ bát, đùi dán hẳn vào ***g ngực, bắp chân bị buộc ép vào phần má trong đùi, bộ phận bí ẩn nhất không hề được che đậy mà lộ ra trong ánh mắt của Cố Trầm Chu.

Sự kinh ngạc trong lòng Hạ Hải Lâu gần như không có bút mực nào có thể diễn tả nổi.

Nhân lúc đối phương chưa kịp phản ứng lại, Cố Trầm Chu lại cầm dây thừng đặc chế chuyên dùng để trói người này buộc chặt hai tay Hạ Hải Lâu, khiến hai tay của đối phương bị trói lại trước ***g ngực vừa khéo kề sát với hai cẳng chân.

Sau khi thắt một nút thắt mà đối phương tuyệt đối không cởi ra được, Cố Trầm Chu không lập tức áp lên mình Hạ Hải Lâu mà cách ra một khoảng, mỉm cười ghé sát đến bên tai đối phương nói:

"Nhìn kĩ đi, nhìn thân thể *** dãng của cậu cùng cái miệng nhỏ đang mấp máy ở giữa mông, bị tôi làm có cảm giác thế ư? –"

Vành tai Hạ Hải Lâu run lên một cái! Ánh mắt hắn lại di chuyển lên mặt gương trên trần nhà theo lời nói của Cố Trầm Chu.

Mấy tấm gương này hẳn là đã được gia công đặc biệt nên mới có thể khiến tỉ lệ của mấy vật thể được soi chiếu phóng to lên vài lần – Tóm lại, Hạ Hải Lâu thật sự tìm được những thứ mà Cố Trầm Chu nhắc đến trong mặt gương: Hai chân bị tách ra theo tư thế cực đại khiến mọi thứ bị nhìn thấy hết không sót chút gì, dục vọng ló đầu ra khỏi bụi cỏ nằm ở trước bụng đang không ngừng rỉ ra chất lỏng, xuống chút nữa là cái lỗ đã ngả sang màu đỏ đậm gần như tím bị Cố Trầm Chu tạo ra vẫn chưa hoàn toàn khép kín trở lại, nó đang run lên khe khẽ dưới ánh nhìn chăm chú của hắn, mấp ma mấp máy giống như cái miệng nhỏ nhắn của trẻ sơ sinh đang muốn mút thứ gì vào –

Hạ Hải Lâu cảm thấy như có thứ gì đó bất chợt nhảy ra từ trong tâm khảm, loại cảm giác này hoàn toàn xuất phát từ tinh thần rồi châm vào mỗi dây thần kinh cùng tổ chức tế bào của hắn, khiến hắn hoàn toàn trở nên hưng phấn!

Hắn đang muốn mở miệng nói chuyện, Cố Trầm Chu lại đưa một bàn tay lên chạm vào mặt hắn.

Động tác lúc này không còn dịu dàng như trước nữa. Cố Trầm Chu nghiêng đầu ngón tay, dùng móng tay cào nhẹ qua đuôi lông mày, khóe mắt cùng hai cánh môi của Hạ Hải Lâu, cuối cùng nâng cằm đối phương lên nhẹ kéo đẩy đầu hắn hết sang trái rồi sang phải, giống như đang đánh giá một món hàng mình sắp sở hữu trong tay.

Có lẽ là đối phương thấy vừa lòng.

Hạ Hải Lâu thấy Cố Trầm Chu khom người xuống, nhẹ giọng nói bên tai hắn:

"Thật đẹp –"

Âm điệu kéo dài ra khiến lời khen của Cố Trầm Chu tựa như ẩn chứa hàm ý bên trong.

Hạ Hải Lâu thấy anh lại nâng người lên quay về vị trí đối diện với hắn, nhưng không hề vội vã tiến vào mà chậm rãi dùng từ ánh mắt đến những ngón tay vuốt ve từng vị trí một trên thân thể hắn.

Ánh mắt như vậy quá đỗi bình tĩnh cũng quá mức chân thật, Hạ Hải Lâu gần như có cảm giác hiện tại người không mặc quần áo chỉ có mình mình, mà người đang nhìn hắn kia vẫn đang mặc lễ phục chỉnh tề không có chút nếp nhăn nào, nói không chừng anh ta còn đang đeo một đôi găng tay trắng, nút áo cũng được gài kín đến tận cổ như trang phục quân nhân, ngay cả bàn tay và phần gáy cũng không hề lộ ra.

Hình ảnh tưởng tượng hoàn toàn khác với hiện thực nhưng lại cực kì gần gũi đến một mức độ nhất định này khiến hô hấp của Hạ Hải Lâu bất tri bất giác dồn dập hơn rất nhiều, hắn cảm nhận được bộ phận nào đó của mình căng cứng đến mức có phần chịu không nổi, hiện đang gấp gáp cần người nào đó dùng bàn tay ấn lên rồi xoa nắn vuốt ve một lát –

Ngón tay Cố Trầm Chu trượt xuống phần ngực trần trụi của Hạ Hải Lâu.

Anh dùng ngón tay nắn vuốt rồi nói:

"Vẫn còn cứng?"

Một câu cực kì đơn giản như vậy lại khiến Hạ Hải Lâu suýt nữa đã vì vậy mà bật ra tiếng rên rỉ, hắn cố gắng hít thở hổn hển mấy hơi, chợt cảm thấy miệng lưỡi khô cháy.

Bàn tay Cố Trầm Chu lại di chuyển xuống bên dưới, là eo, bụng, rồi đến phần mông với đường cong không quá rõ ràng, thậm chí đến cả lối vào đã nhạt màu đang mở ra bên dưới.

"Muốn không?"

Ngữ giọng của Cố Trầm Chu thoải mái đến mức giống như đang nói chuyện vu vơ, nhưng khác với lúc trò chuyện ấy, anh không hề chờ đợi câu trả lời của Hạ Hải Lâu đã vươn tay chuyển đến chỗ phân thân của đối phương.

Hạ Hải Lâu đang muốn mở miệng nói chuyện bỏ lỡ một cơ hội nhưng cùng lúc lại giành được một cơ hội khác, tâm trí vẫn còn hơi hỗn loạn, Cố Trầm Chu liền đặt dục vọng của mình đến trước cửa vào bên dưới của đối phương, nói:

"Cầu tôi làm cậu thì sao?"

Không mang theo chút nhẫn nại trong sự bình tĩnh giống như lúc trước, ngữ giọng của Cố Trầm Chu hiện tại vô cùng thả lỏng, âm cuối thỉnh thoảng còn đề cao lên một chút giống như đang nói cười, nhưng nội dung của những lời nói mang theo ý cười này lại hoàn toàn trái ngược với vẻ ung dung thanh sạch trên gương mặt đối phương.

"Cầu xin tôi dùng phân thân lớn làm cậu, làm cho đến khi cậu bắn ra, làm cậu thích đến mức muốn bay lên trời –"

Thường ngày anh vốn không hề nghĩ đến chuyện những lời nói như vậy có thể tuôn ra khỏi miệng mình một cách thông thuận giống như dòng nước tuôn ra từ vòi nước, vừa nói ra những lời này Cố Trầm Chu vừa cảm nhận được một cách rõ ràng sự thay đổi trong thân thể mình. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ nói

ra những lời này, cũng như lúc trước anh cũng không hề cho rằng mình sẽ áp Hạ Hải Lâu, lại cả những đạo cụ, mặt gương và dây thừng kia và rất nhiều những thứ khác –

Anh vốn chưa từng nghĩ đến tất cả những thứ này.

Chúng giống như Hạ Hải Lâu vậy, khiến người ta chán ghét nhưng khiến họ ngạc nhiên, khiến người ta trốn tránh nhưng lại làm họ trở nên điên cuồng.

Hiện giờ anh mới phát hiện ra bản thân gần như không nhẫn nại nổi nữa.

Giọng nói của Cố Trầm Chu dường như vẫn còn quanh quẩn trong tai Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu mê chết dáng vẻ này của Cố Trầm Chu!

Lúc này hắn nhìn Cố Trầm Chu tựa như thấy được một vị thần đang ngồi ngay ngắn trên thần đàn thì bị kéo tuột xuống dưới, đã thế vị thần ấy còn chủ động lăn hai vòng liên tục trong vũng nước bùn nữa.

Hắn mang theo ý cười cực sâu, thở hổn hển vô cùng hưng phấn rồi lặp lại những lời vừa rồi của Cố Trầm Chu:

"Xin anh làm tôi, dùng phân thân lớn làm tôi, làm tôi đến khi bắn ra, làm tôi sướng đến mức muốn bay lên trời –"

Trong khoảnh khắc âm cuối bật ra, thân thể liền bị đâm mạnh một cái, vị trí bí ẩn nhất nháy mắt bị kéo mở ra đến tận cùng, khiến cho sự tiếp xúc với một người khác đạt đến bước chặt chẽ sâu thẳm nhất.

Thân thể hắn bắt đầu run rẩy, dục vọng căng cứng tột cùng đã muốn được phát tiết lắm rồi!

Nhưng bàn tay Cố Trầm Chu đặt ở bên trên lập tức nắm chặt dục vọng của Hạ Hải Lâu.

Đau!

Muốn bùng nổ!

Cảm giác hưng phấn cùng điên cuồng đến mức không nói nổi nên lời!

Đây cũng không phải là cảm giác của một mình hắn. Động tác của Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu đều bắt đầu trở nên cuồng loạn, dây thừng bị buộc chặt lúc đầu không biết từ lúc nào đã bị Cố Trầm Chu hoặc là cả hai người Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu cùng kéo ra, tiếng da thịt chạm vào nhau rõ ràng đến mức giống như có một chiếc loa ở bên cạnh đang truyền âm vào trong tai, vết thương vừa mới ngưng chảy máu trên vai Cố Trầm Chu lại nứt ra, nhưng chẳng ai biết rốt cuộc vì sao nó lại nứt ra như vậy.

Cuối cùng, cả hai người đều kêu to lên với đối phương.

Cố Trầm Chu vẫn nhớ rõ cảm giác toàn thân mình từ trên xuống dưới đều cứng ngắc lại, nghiến răng nghiến lợi mà hô lên đầy hỗn loạn với thân thể ở bên dưới:

"Làm chết cậu! F*ck! Cùng nhau –"

Sau đó lốc xoáy dục vòng thật dễ dàng bao phủ lên hai người đang gắn kết với nhau, cả hai cùng hưởng thụ cao trào cực khoái trong cảm giác hít thở không thông.

115. Chương 115: Yêu Đương Vụng Trộm Và Bắt Gian

Cố Trầm Chu bị tiếng chuông di động của mình đánh thức.

Khoảnh khắc tỉnh lại từ trong mơ, đã lâu lắm rồi anh mới cảm nhận được cảm giác cả đêm mơ thấy ác mộng lúc trước, toàn thân mỏi mệt đến độ dù ngủ hay không cũng chẳng khác gì nhau. Mà sau cảm giác mỏi mệt, sự nhức mỏi trong cơ thịt cũng thức tỉnh theo hệ thống thần kinh, cả phần vai bị Hạ Hải Lâu cắn mất một miếng da lúc trước cũng đưa tới cảm giác sưng đau rõ rệt…

Rốt cuộc ngày hôm qua chơi đến lúc nào nhỉ… Cố Trầm Chu day day trán, vừa rút cánh tay và phần đùi bị Hạ Hải Lâu đè lên ra vừa bước từ trên giường xuống, nhặt áo choàng tắm bị vứt lung tung dưới đất lên rồi

đi đến trước bàn trà cách chiếc giường lớn màu đỏ rực bằng khoảng cách dài gần bằng cả gian phòng, cầm chiếc di động vẫn miệt mài không ngừng phát ra tiếng kêu lên:

"A lô?"

"Vừa rồi bận việc hả? Gọi vào di động của cậu mấy lần liền cũng không thấy người nhấc máy."

Người ở đầu kia điện thoại dùng ngữ giọng quen thuộc hỏi.

Cố Trầm Chu chậm mất nửa nhịp mới phản ứng lại được:

"Tường Cẩm?"

"Ừ?"

Vệ Tường Cẩm tưởng rằng Cố Trầm Chu định nói điều gì nên cũng nghi hoặc hỏi lại.

"Không có gì."

Cố Trầm Chu nghe được tiếng còi trong điện thoại liền hỏi đối phương:

"Cậu đang lái xe hả? Có chuyện gì thế?"

"Lát nữa mình đến chỗ cậu nên gọi điện thoại báo trước cho cậu một tiếng."

Vệ Tường Cẩm cười nói:

"Đêm qua mình về đến kinh thành, ông nội nói cho mình biết là cậu đến nhà họ Thẩm, kết quả là vừa rồi chạy đến nhà họ Thẩm lại bắt hụt, bọn họ nói cho mình biết cậu đã quay về sơn trang Thiên Hương – giờ đã hơn mười giờ rồi, bình thường cậu toàn dậy trước sáu giờ sáng nên mình mới gọi điện thoại trước cho cậu, miễn cho cậu có việc gì phải ra ngoài thì mình lại công cốc."

Những lời này vừa ra Cố Trầm Chu đã lập tức cầm di động nhìn lướt qua thời gian hiển thị, là mười giờ hai phút – sau khi anh trở về từ nước ngoài, đây vẫn là lần đầu tiên ngủ quá giấc như thế.

Đêm qua… Đây là lần thứ hai Cố Trầm Chu nhớ đến việc này trong vòng năm phút đồng hồ từ khi tỉnh lại đến giờ. Anh vừa nói chuyện với Vệ Tường Cẩm vừa không kìm được mà nhớ lại tình hình trước khi đi ngủ:

Sau khi đổi kính thành gương rồi dùng dây thừng trói chặt, bọn họ vốn không hề dừng lại mà chạy đến phòng tắm chơi thêm một lần nữa, lúc ấy đúng là trải nghiệm được cao trào trong cơn khó thở, ngồi trong nước hôn môi, vuốt ve rồi tiến vào… Tiếp đó hoàn toàn không giống với lúc ở trên giường, vừa mở miệng ra đã tuôn bọt khí không ngừng, cách một tầng sóng nước trong suốt mà nhìn vẻ mặt vặn vẹo đến mức tận cùng do sung sướng cực hạn của đối phương, mà bản thân mình cũng hoàn toàn giống vậy, tựa như đang dạo chơi ở nút giao giữa Thiên Đường và Địa Ngục, lùi lại là Thiên Đường phồn hoa, bước chân qua chính là Địa ngục nóng cháy.

"Giờ cậu đang ở trên đường Hối Kim đúng không? Chắc khoảng nửa tiếng nữa là đến đây rồi… Cũng được, tối qua mình đến thăm ông ngoại xong là đi ngay, cậu cũng biết nhà họ Thẩm rồi mà, nhiều người cũng khá lắm chuyện nên khó mà nghỉ ngơi được, quay về sơn trang Thiên Hương của mình thoải mái hơn rất nhiều – Hửm?"

Cố Trầm Chu bởi vì một câu nói của Vệ Tường Cẩm bật ra trong điện thoại mà hơi ngẩn ra, lập tức thu hồi thần trí đang có chút lơ đãng lại:

"Sao cậu biết hôm qua mình gặp phải chút chuyện trên đường?"

"Sao mình có thể không biết được, người ta còn cầu xin đến tận chỗ mẹ mình mà."

Vệ Tường Cẩm tức giận đáp.

"Là người quen của bác gái hả?"

Cố Trầm Chu đứng dậy khỏi sô pha, đi vào trong toilet.

"Thực ra cũng chẳng có chuyện gì lớn, chỉ là –"

Anh đi vào phòng tắm, nhìn thấy đôi môi sưng đỏ của mình trong gương cùng một vệt xanh tím trên quai hàm thì lập tức nuốt phần 'đối phương chỉ đập xe hai ba cái' phía sau phần 'Chẳng có chuyện gì lớn' về lại cổ họng, sửa thành 'Chỉ va chạm một cái, mặt bị tím chút thôi', thuận tay gạt một phần nước bẩn trên người mình xuống đầu kẻ khác.

"Còn va chạm?"

Giọng nói của Vệ Tường Cẩm ở đầu kia điện thoại lập tức dâng cao lên mấy bậc, trong ngữ điệu cũng tràn đầy bất mãn:

"Có nghiêm trọng lắm không? Bên đó lại dám giấu diếm không nhắc gì đến việc này!"

"Không nghiêm trọng, đêm qua chính mình còn không phát hiện ra mà."

Cố Trầm Chu thản nhiên nói dối rồi vặn mở vòi nước, đầu tiên là hứng đầy nước vào lòng bàn tay rửa mặt, sau đó cầm cốc lên súc súc miệng rồi mở ngăn tủ dưới tấm gương ra, lấy một lọ nước khử trùng vẫn chưa mở niêm phong, cởi phần áo choàng tắm bên vai trái xuống rửa sạch sẽ vết máu dính trên và xung quanh miệng vết thương trên bả vai. Vết răng in hằn rõ nét trong cơ thịt, phần thịt này sưng phù lên trông khá ghê, da trong phần dấu răng cũng bị cắn mất, chỗ vết thương sâu hơn chút vẫn còn rỉ ra chút máu, mà những phần không quá nghiêm trọng khác đã kết thành vảy khô.

Chỗ cửa kính của phòng tắm chợt truyền đến chút tiếng động, không cần quay đầu lại Cố Trầm Chu đã thấy qua gương Hạ Hải Lâu chỉ khoác một chiếc áo choàng tắm giống như anh, vừa ngáp vừa đi vào.

Đai của chiếc áo choàng tắm mà Hạ Hải Lâu khoác trên người vốn không hề buộc lại, áo choàng buông thõng rộng thùng thình khoác hờ trên người, bộ phận quan trọng nào đó lộ ra không sót chút gì, thỉnh thoảng lại vì áo choàng tắm lay động mà tạo thành một cái bóng mờ phủ lên khiến thứ thấp thoáng bên dưới càng thêm dụ hoặc quyến rũ hơn.

Cố Trầm Chu có thể cảm hận được dục vọng của mình một cách rõ ràng.

Đúng là kì lạ.

Một tháng trước đó cõi lòng anh còn chán đầy chán ghét với sự bám riết của Hạ Hải Lâu; buổi tối hôm trước anh còn coi Hạ Hải Lâu là một diễn viên đóng GV chính hiệu nên không có bất cứ cảm giác nào.

Mà hiện giờ, mới chỉ thoáng nhìn trong gương một cái…

Hạ Hải Lâu vừa vào đã chạy đến đằng sau Cố Trầm Chu, Cố Trầm Chu tùy tiện đưa bình thuốc nước khử trùng vẫn chưa đổ lên miệng vết thương cho người đứng ở sau lưng mình.

Hạ Hải Lâu đang đi về phía trước liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái, đón lấy bình nước khử trùng đổ nghiêng một cái, nửa bình thuốc khử trùng đổ lên lên trên vai Cố Trầm Chu.

Cơn đau đớn nóng rực quét qua gương mặt trong nháy mắt, đôi mày Cố Trầm Chu giật nhẹ nhưng không hề nói gì cả, chỉ cầm lại cái chai từ trong tay đối phương, đậy nắp rồi thả vào trong ngăn tủ.

Hạ Hải Lâu miễn cưỡng ngáp một cái, tiếp tục đi về phía mục tiêu của mình, đợi đi đến trước cái bồn hình quả trứng màu trắng, hắn trực tiếp móc thứ kia của mình ra nhắm vào ngay cái bồn trước mặt –

Cố Trầm Chu xoay người rời khỏi phòng, thuận tiện đóng cả cửa lại.

Cuộc nói chuyện điện thoại với Vệ Tường Cẩm vẫn còn đang tiếp tục.

Vệ Tường Cẩm ở đầu bên kia điện thoại đang nói đến người thanh niên trẻ tuổi hôm qua đập xe Cố Trầm Chu:

"Hình như có chút quan hệ họ hàng xa tít tắp với mẹ mình, thực ra mình cũng đã gặp đối phương một hai lần, toàn là cố ý đến tận cửa nhà cậy nhờ chỗ cha mình, ấy thế nhưng lần nào đến đây cũng kêu dài kêu ngắn gọi mẹ mình một tiếng 'Cô', con của ông ta thì như bằng tuổi mình, gã đó không bận tâm đến việc nhận một người anh em từ trên trời rơi xuống như mình… Lần gặp mặt gần nhất là dịp đầu năm mới cách đây một năm. Lý lịch của ông ta không có tật gì xấu, cha mình nể mặt mẹ mình nên cũng thuận tay đẩy

một cái cho ông ta được điều chuyển đến đây, hiện giờ xem ra đã chen chân được mấy lần nên con ông ta còn dám đập cả xe cậu nữa."

"Là người trong quân đội muốn nương nhờ quan hệ với bác Vệ?"

Căn phòng được làm thông suốt hết cả tầng này cực lớn, thực chất đồ đạc bày biện nơi này cũng không nhiều, gần sát phòng tắm ngoại trừ chiếc đàn dương cầm cùng mấy chiếc ghế có thể ngồi được ra thì chỉ còn chiếc giường rộng rãi mà đêm qua anh với Hạ Hải Lâu làm loạn.

Cố Trầm Chu ngồi bên mép giường nói với Vệ Tường Cẩm:

"Nếu là người xuất thân từ quân đội thì cũng không có gì lạ, người trong quân đội vốn khá là kiêu ngạo, người nhà họ cũng thế — hơn nữa người có thể kiêu ngạo nhất vẫn là cậu, làm gì có chuyện anh em rơi từ trên trời xuống? Rõ ràng là nạm vàng khảm ngọc ấy!"

Anh cười nói với Vệ Tường Cẩm.

Dư âm của đợt nhiệm kì mới lần này vẫn cực kì lớn. Nếu chỉ nói riêng ba nhà Cố Hạ Vệ, Cố Tân Quân và Hạ Nam Sơn tuy bị phái xuống lần lượt làm bí thư tỉnh ủy tỉnh Dương Hoài và Phúc Huy nhưng cũng đều là chức vị lớn quan trọng thống lĩnh một phương, nhìn qua thì không có gì khác với Vệ Thành Bá cha của Vệ Tường Cẩm. Tuy vậy, Cố Tân Quân và Hạ Nam Sơn một người là được điều xuống địa phương theo lệ thường, một lại là bị giáng chức phải xuống địa phương, tính đi tính lại đều rơi vào thế yếu trong trận tranh đấu này nên mới không thể không tạm thời lùi xuống tránh gió; mà Vệ Thành Bá đã quyết đoán rời khỏi kinh thành từ trước khi trận tranh đấu của nhiệm kì mới kịp diễn ra, tuy từ kinh thành chuyển xuống địa phương nhưng chức vị lại thăng lên nửa cấp, từ Phó Tư lệnh Quân khu lên thành Chính Tư lệnh Quân khu, đương nhiên sức nặng không khác gì với bí thư tỉnh ủy, nhưng một là thăng chức, một lại giáng chức, vô hình chung lại hình thành nên sự khác biệt trong tiền đồ tương lai.

Vệ Tường Cẩm trong điện thoại 'phụt' một tiếng:

"Sao mình cảm thấy những lời này là đang nói chính cậu thế? Đệ nhất Thái tử của Dương Hoài à! "

"Bỏ thêm tiền tố 'Đệ nhất Thái tử' là có ý gì đây?"

Cố Trầm Chu hỏi, bên tai nghe thấy tiếng mở cửa, ngẩng đầu lên liền thấy Hạ Hải Lâu mang theo theo bàn tay ướt sũng đi từ trong phòng tắm ra.

"Sao lại không có ý gì? Ít nhất cũng là đầu gà!"

Vệ Tường Cẩm sống chết trêu ghẹo Cố Trầm Chu.

"Xin chào Đầu Gà, tạm biệt Đầu Gà nhé!"

Cố Trầm Chu cũng đáp trả lại đối phương.

Ở trong cùng một phòng, Cố Trầm Chu lại không cố ý tránh né Hạ Hải Lâu, anh ngồi bên này nói cái gì, Hạ Hải Lâu đứng bên kia cũng nghe rõ hết từng câu từng chứ.

Hạ Hải Lâu vốn đã định nằm lên giường lần nữa, nghe được một câu như vậy lại quay người lại, vươn hai tay về phía đầu Cố Trầm Chu rồi lắc lắc tay giống như chó mèo rũ lông, hất hết toàn bộ nước ở trên tay lên mặt Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu:

"..."

Anh nhấc điện thoại ra xa, đưa tay che microphone lại:

"Cậu người lớn chút được không?"

Hạ Hải Lâu cười khẽ:

"Gà trống trắng à, anh có khỏe không?"

Cố Trầm Chu cũng hừ cười:

“Chào Gà trống đen, cậu vẫn ổn chứ?”

Nói xong một câu này, cả hai người đều cảm thấy bản thân cực ngu ngốc.

Cố Trầm Chu lại tiếp tục nói chuyện điện thoại với Vệ Tường Cẩm, Hạ Hải Lâu thì ngả đầu nằm xuống giường tiếp tục ngủ.

Vệ Tường Cẩm ở trong điện thoại đã thông báo khoảng cách cho Cố Trầm Chu:

“Gác máy trước nhé, hiện giờ mình đang đi lên núi, chắc khoảng mười phút sau là lên đến nơi rồi!”

“Mười phút…”

Cố Trầm Chu theo bản năng nhìn Hạ Hải Lâu đang nằm trên giường dùng gối đầu che kín mặt, hai tay lại đặt ở hai đầu của chiếc gối. Anh gần như không nhận ra rằng hai bờ vai của mình thoáng thả lỏng một chút vào chính khoảnh khắc này.

“Đi đi, mình đợi.”

Điện thoại ngắt kết nối.

Cố Trầm Chu mở tủ quần áo, lấy một chiếc chăn điều hòa từ trong ngăn vuông chuyên dùng để xếp chăn ở trên cùng, rũ mạnh ra rồi đắp lên người Hạ Hải Lâu, Hạ Hải Lâu đang mơ màng ngủ liền lộ ra nửa bên mặt từ dưới chiếc gối đầu, liếc mắt nhìn anh một cái.

Anh cũng thuận thế mở miệng:

“Lát nữa Tường Cẩm sẽ đến.”

Nói trước một câu cho đối phương biết.

“Ừ? Ý của anh là muốn tôi cùng anh xuống dưới tiếp đón anh ta hả?”

Hạ Hải Lâu hỏi, trong giọng nói còn mang theo chút khàn khàn sót lại từ tối hôm trước.

Cố Trầm Chu:

“Ý tôi là cậu có thể tiếp tục ngủ.”

Anh không nói chuyện với Hạ Hải Lâu nữa mà mở tủ quần áo ra, chọn quần áo xếp gọn bên trong rồi bắt đầu thay đồ rất tự nhiên.

Lần này Hạ Hải Lâu ngược lại không vội nhắm mắt. Ánh mắt hắn quét một lượt trên thân hình trần trụi của Cố Trầm Chu giống như đêm qua Cố Trầm Chu chăm chú nhìn hắn một cách cực kì kĩ lưỡng vậy, từ cần cổ thẳng tắp đến bả vai dài rộng của đối phương, lại từ cánh tay cơ thịt cân xứng đến vòng eo gầy gò ẩn chứa đầy sức mạnh, sau đó lại từ vòng eo di chuyển xuống đường cong không quá rõ bên dưới rồi đến hai cẳng chân thon dài –

Thật đúng là đẹp không sao tả xiết.

Hạ Hải Lâu nghĩ.

Nhưng cũng chỉ có phần phía sau lưng này thôi.

Đồ lót, quần áo, thắt lưng, ví da, đồng hồ, di động, cuối cùng lại choàng thêm một chiếc khăn quàn cổ màu xám nhạt.

Cố Trầm Chu mặc xong từng thứ một rồi mới xỏ chân vào dép lê, đi xuống tầng dưới.

Lúc này cách thời điểm Vệ Tường Cẩm ngắt điện thoại vừa đúng mười phút ba mươi hai giây.

Tiếp đó, Cố Trầm Chu vừa bước ra đến sân nhà ở tầng một đã nghe thấy tiếng bánh xe lăn tròn nghiến qua bùn đất truyền đến từ bên ngoài.

Chiếc xe Vệ Tường Cẩm lái đến ngày hôm nay vẫn là chiếc xe việt dã đã được cải trang đầy đủ lúc trước.

Hai nhà Cố Vệ tuy tạm thời đều rời khỏi kinh thành nhưng cụ Cố và cụ Vệ vẫn còn ở lại trong Chính Đức Viên, bởi vậy bất kể là Cố Trầm Chu hay Vệ Tường Cẩm đều không hề lái xe chạy xuống địa phương – có lão nhân gia ở đó, bọn họ rốt cuộc vẫn thường xuyên quay về kinh thành, nếu là thường ngày nói không chừng cũng sẽ vào kinh thành tìm hiểu tin tức hoặc thắt chặt tình cảm với người trong giới thêm một chút, vài thứ không quá quan trọng như một căn hộ hoặc một chiếc xe vẫn được giữ lại, người làm quan đến bực này như Vệ Thành Bá hay Cố Tân Quân cũng chẳng thiếu hai phần tiền ấy.

Đêm qua Hạ Hải Lâu ngồi xe của Cố Trầm Chu đến đây nên Vệ Tường Cẩm đi từ bên ngoài vào không hề phát hiện ra có điểm nào không ổn, chỉ là khi đi theo Cố Trầm Chu ra ngoài đón cùng vào sân nhà rồi đứng ở dưới tàng cây nhìn lên xung quanh một lượt – lần trước anh đến đây có một con khỉ đã lừa gạt anh một trận ra trò, anh còn viết một status 'Ghét khỉ nhất' lên QQ để rồi bị Cố Trầm Chu nhìn thấy, còn nhận được một biểu tượng 'Cười nhạo bạn trúc mã'…

Hai người từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, Cố Trầm Chu quen ăn thứ gì thì Vệ Tường Cẩm cũng quen ăn thứ đó, ngay cả uống trà hay uống rượu cũng vậy, người trong quân đội thường ngày đều hay uống rượu, Vệ Tường Cẩm được Vệ Thành Bá tôi luyện từ nhỏ đến lớn nên tửu lượng rất khá, mỗi ngày cũng thường uống một hai ly, nhưng đến khi ở cùng một nơi với Cố Trầm Chu thì đa phần anh ta đều đổi thành uống trà, hơn nữa còn có thể phân biệt được lá trà này ngon hay dở – Về phần Hạ Hải Lâu, thực ra hắn không phải là không nếm ra được vị trà ngon hay dở, chỉ là hắn không hề có chút hứng thú nào với loại thức uống này nên coi uống trà cũng như uống nước mà thôi.

Cố Trầm Chu lấy lá trà ông nội nhà mình cho ngày hôm qua ra nhưng cũng không định pha trà ở ngay trong sân – mùa đông ở kinh thành rất lạnh, cảm giác pha trà ở ngoài trời cũng không tốt cho lắm.

Vệ Tường Cẩm đứng dưới bóng cây nhìn quanh quất hồi lâu vẫn không thấy bóng dáng con khỉ đâu, đành cùng Cố Trầm Chu đi vào phòng khách ngồi.

Nước để pha trà đã được đun sôi, Cố Trầm Chu vừa bỏ lá trà vào trong ấm trà liền nghe thấy Vệ Tường Cẩm hỏi:

"Đúng rồi, ngày hôm qua cậu đưa Hạ Hải Lâu đến nhà họ Thẩm đúng không?"

Quả nhiên là đã phục sẵn.

Động tác trên tay của Cố Trầm Chu cũng không ngừng lại, trình tự pha trà làm suốt gần mười năm nay đã sớm trở nên thuần thục lưu loát cực kì sinh động. Chuyện anh đưa Hạ Hải Lâu đến nhà họ Thẩm cũng không phải bí mật gì, cho dù lần này Vệ Tường Cẩm đến đó không nghe thấy có người nhắc đến thì cuối cùng Vệ Tường Cẩm cũng sẽ biết chuyện này, chỉ khác nhau ở chỗ sớm hay muộn mà thôi.

Cố Trầm Chu đã sớm nghĩ đến chuyện nên nói với Vệ Tường Cẩm như thế nào, anh khẽ gật đầu:

"Ừ, ngày hôm qua mình trùng hợp cùng về đây với Hạ Hải Lâu, cậu ta ở trong kinh thành cũng chẳng có việc gì nên theo mình đến nhà họ Thẩm."

Vệ Tường Cẩm vừa nghĩ đến chuyện Hạ Hải Lâu có ý đồ với Cố Trầm Chu thì cảm giác chán ghét lập tức dâng lên trong lòng, sắc mặt cũng có chút khó coi.

Cố Trầm Chu cười đưa một ly trà cho anh ta:

"Hạ Hải Lâu có thể ăn thịt mình chắc? Cậu ta đến nhà ông ngoại mình không phải cũng là làm khách đó ư? – Mà thực ra Hạ Hải Lâu đã sớm đến đó rồi."

"Chẳng phải cậu vẫn luôn không đưa người trong giới cùng đến nhà họ Thẩm đấy à?"

Vệ Tường Cẩm hỏi.

Cố Trầm Chu đáp:

"Mình đưa đến lúc nào? Khi ấy là ngày đầu tiên mình trở về từ huyện Thanh Hương, chắc vào khoảng nửa năm trước đi, Hạ Hải Lâu vừa mới dừng ở ngoài cửa là anh họ ba của mình trực tiếp đưa cậu ta vào nhà."

Vệ Tường Cẩm nhíu mày:

“Lần trước hắn đã cứu mình một mạng, cậu kêu hắn có chuyện gì thì nói với mình.”

Buông một câu này ra rồi, anh ta ngẫm nghĩ giây lát rồi bổ sung:

“Thôi đi, bây giờ mình trực tiếp gọi điện thoại cho hắn luôn, Hạ Hải Lâu hiện đang ở chỗ nào?”

Ở ngay trên đầu cậu đó!

Đương nhiên là Cố Trầm Chu sẽ không nói ra những lời này, anh trả lời:

“Được rồi, nếu lần đó người Hạ Hải Lâu cứu là mình, chẳng lẽ cậu không bận tâm ư?”

Anh ngăn không cho Vệ Tường Cẩm lấy điện thoại ra, lại nhẹ nhàng bâng quơ thay đổi đề tài:

“Mình cũng mới quay về ngày hôm qua thôi, cũng chưa qua nhà ông nội Vệ nữa, lát nữa chúng ta cùng qua đó nhé? Buổi trưa ăn cơm ở nhà cậu hay ăn cơm ở nhà mình?”

Ý là đang nói đến nhà cụ Cố hay là nhà cụ Vệ.

“— Đúng rồi. Trước khi về mình còn gọi điện thoại cho cậu, chẳng phải cậu nói gần đây luôn bận rộn đến mức không cả được nghỉ ngơi à?”

“Mình đã giải quyết xong mọi chuyện trước thời hạn rồi!”

Vệ Tường Cẩm mỉm cười đầy đắc ý, biểu cảm trên mặt viết rõ mồn một ‘Cậu mau hỏi mình đi’.

Cố Trầm Chu đang định nói tiếp lại chợt nhìn chéo sang góc bên ngoài cửa sổ sát đất của phòng khách, Hạ Hải Lâu quấn một chiếc khăn quàng cổ bự màu lam đang đi ngang qua chỗ đó. Ánh mắt hai người gặp nhau qua một lớp cửa kính, Hạ Hải Lâu rụt cổ vào trong chiếc khăn quàng cổ giống như bị gió thổi lạnh, động tác trông rất đáng yêu. Nhưng ngay sau đó hắn liền kéo khăn quàng cổ xuống, nhếch miệng mỉm cười với Cố Trầm Chu, đồng thời lại giơ tay lên làm động tác gập bàn tay lại, xòe ngón trỏ và ngón giữa ra trông cực kì đáng khinh.

… Đúng là chả còn tí khí chất nào.

Đương nhiên, sau một đêm hôm trước, anh ở trong mắt đối phương đại khái cũng chẳng còn chút phong độ chi.

Cố Trầm Chu thản nhiên tiếp lời Vệ Tường Cẩm:

“Mình nhớ là diễn tập đúng không? Diễn tập mà cũng có thể tiến hành trước thời hạn á?”

Vệ Tường Cẩm:

“… Nếu là diễn tập thì sao mình có thể làm trước thời hạn được. Buổi diễn tập lần này đã bị hủy bỏ nhưng vẫn còn một nhiệm vụ khác, chẳng qua nhiệm vụ này phải giữ bí mật nên lúc trước mình mới không nói với cậu.”

Anh ta nói đến đây thì cũng bắt đầu tự rối rắm với bản thân.

Cố Trầm Chu mỉm cười, không nói tiếp nữa mà nghiêng người đặt ấm trà xuống, thuận thế thu luôn chùm chìa khóa xe ở trên mặt bàn vào trong tay, nói:

“Lúc mình về có mang theo chút đặc sản của Dương Hoài, có để dành cho cậu một phần đấy. Mình cũng cầm theo cả trái cây đặc sản của thôn Thanh Tuyền thuộc huyện Thanh Hương về cho cậu ăn nữa.”

“Được đó.”

Vệ Tường Cẩm hưởng ứng.

Cố Trầm Chu thuận tay cầm một quyển tạp chí quân sự trên sô pha nhét vào trong tay anh ta, coi như đảm bảo khi mình rời đi thì đối phương đã có việc để làm, sẽ không nhàm chán đến mức đột nhiên quay đầu nhìn xung quanh.

“Nhanh lên, xem cậu mang thứ gì về cho mình đây?”

Vệ Tường Cẩm thúc giục Cố Trầm Chu một tiếng, liếc mắt nhìn bìa tạp chí lại phát hiện đây là số mới nhất anh ta còn chưa xem qua, lập tức cúi đầu bắt đầu đọc báo.

"Vài thứ linh tinh thôi…"

Cố Trầm Chu đáp lại Vệ Tường Cẩm một câu liền sải chân chạy ra chỗ hành lang ngay đằng trước cửa sổ sát đất, anh mở cửa sổ ra, ném chìa khóa trong tay về phía Hạ Hải Lâu đang đứng bên ngoài.

Hạ Hải Lâu đón được vào tay, không nói một lời đã lập tức xoay người rời đi.

Cố Trầm Chu lại bước nhanh vào trong bếp lấy hoa quả trong tủ lạnh ra, cầm thêm một chiếc hộp cực mỏng trên ngăn tủ rồi mới xoay người quay lại phòng khách.

Thông qua cửa kính ở phòng khách, Cố Trầm Chu nhìn thấy Hạ Hải Lâu đang đi về phía chiếc xe của mình, mà Vệ Tường Cẩm ngồi trên sô pha thì vắt chéo một chân lên, vẫn đang tiếp tục lật xem tap chí, không hề chú ý đến có chuyện gì xảy ra ở bên ngoài cửa sổ.

Cố Trầm Chu lập tức mở chiếc hộp CD trong tay, cầm chiếc CD bên trong ra bỏ vào trong máy đọc đĩa, gần như cùng lúc Hạ Hải Lâu cắm chìa khóa vào ổ khởi động xe thì tiếng y nha của hí kịch cổ điển cũng vang lên, là đoạn cảnh 'Tháo đai lưng rời khỏi bữa tiệc trong đình' trong vở 'Đào Hoa Phiến'. Tiếng ca này đã hoàn toàn át mất tiếng xe khởi động:

"Ta từng gặp tiếng chim oanh trong vắt thấu triệt lòng người chốn Kim Lăng, hoa bên sông Tần Hoài cũng sớm nở –"

Vệ Tường Cẩm ngồi trên sô pha lắp bắp kinh ngạc, lập tức ngẩng đầu lên nhìn về phía Cố Trầm Chu:

"Là [Giang Nam thương]?"

"Là đoạn thứ bảy trong [Giang Nam thương], mình nhớ cậu thích đoạn này nhất nhỉ?"

Cố Trầm Chu mỉm cười đưa trái cây đặc sản của Thanh Tuyền đã được rửa sạch cho vệ Tường Cẩm, thuận tiện cầm chiếc hộp CD gõ nhẹ lên mu bàn tay của đối phương:

"Là chữ kí do nghệ nhân kì cựu tự tay chấp bút! Mình cố xin bằng được cho cậu đấy!"

"Anh em tốt!"

Ánh mắt Vệ Tường Cẩm sáng rực, anh cầm chiếc hộp trong tay Cố Trầm Chu qua, mở ra xem quả nhiên thấy phía trên có viết một câu: 'Tặng anh bạn nhỏ Vệ Tường Cẩm của tôi', phía dưới còn kí tên của người thể hiện khúc hát. Anh lật đi lật lại nhìn, thích đến mức không nỡ rời tay, đợi đến khi khúc hát [Rời đình] trong CD kết thúc anh ta mới ngẩng đầu nói với Cố Trầm Chu:

"Chi bằng buổi trưa chúng ta cùng ăn với nhau? Ông nội cậu với ông nội mình nữa, mọi người ngồi chung một bàn cùng ăn cơm."

"Đi thôi."

Cố Trầm Chu lập tức đồng ý.

Lúc này Hạ Hải Lâu cũng đang lái xe xuống núi. Hắn vừa nhận được điện thoại của bạn bè trong kinh thành, người bạn trong điện thoại mời Hạ Hải Lâu đến chỗ cũ cùng ăn uống chơi bời.

Hạ Hải Lâu đặt một bàn tay trên tay lái, ngẩng đầu liếc mắt nhìn kính chiếu hậu một cái, nhẹ nhếch môi mỉm cười với chính mình ở trong gương:

"Được, gặp ở chỗ cũ."

…

"Từ từ, xe của cậu đâu rồi?"

Vệ Tường Cẩm chợt hỏi Cố Trầm Chu.

Giờ đã là mười một giờ trưa, đã gọi điện thoại về báo cơm thì phải về trước nửa tiếng, nhưng mười giờ hai mươi phút Vệ Tường Cẩm mới đến đây, hai người ngồi trên sô pha vừa nói chuyện phiếm vừa nghe hí khúc, đợi đến mười một giờ mới đứng dậy, chuẩn bị lái xe về Chính Đức Viên.

Cũng chính lúc này, Vệ Tường Cẩm mới phát hiện ra xe của Cố Trầm Chu biến mất.

Anh ta đứng bên ngoài sơn trang Thiên Hương nhìn vị trí trống không bên cạnh chiếc xe của mình trong cơn gió lạnh thổi vù vù, gần như ngạc nhiên mà bật ra câu hỏi – Động tác Cố Trầm Chu lấy chìa khóa xe rồi ném chìa khóa ra cho Hạ Hải Lâu là động tác nhỏ, Vệ Tường Cẩm không hề phát hiện ra, nhưng một chiếc xe có đỗ ở đây hay không thì anh ta không thể lầm được.

Nếu như nói ngược lại một chút, giả sử việc lúc trước ở đây không có xe là do anh ta nhớ lầm, vậy đêm qua Cố Trầm Chu về đây kiểu gì?

Cố Trầm Chu im lặng khoảng một giây, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu không ngờ lại là 'Lén lút hẹn hò quả nhiên phải trả giá đắt'. Anh khẽ ho một tiếng, dứt bỏ ý niệm cổ quái trong đầu, thầm nghĩ xem có nên nói xe là bị kẻ trộm chôm mất hay bị rơi xuống vách núi không nhỉ — Chết mất, còn cái cớ nào ngu ngốc hơn nữa không…

"Cái đó…"

Anh chần chừ một lát rồi vẫn nói ra:

"Hạ Hải Lâu lái đi rồi."

Một lời nói dối sẽ cần phải có một lời nói dối khác để bù lại, anh vẫn chưa từng nói dối Vệ Tường Cẩm lần nào, chỉ mới không nói ra một vài chuyện mà thôi.

"Hạ Hải Lâu?"

Sắc mặt Vệ Tường Cẩm có chút cổ quái, anh ta ngẫm nghĩ giây lát mới nói:

"Xe của Hạ Hải Lâu hình như mang theo về địa phương luôn nhỉ… Đêm qua hắn còn đến sơn trang Thiên Hương với cậu, sau đó lái xe của cậu đi?"

Vệ Tương Cẩm đưa ra một phỏng đoán có khả năng nhất, cảm giác như vừa rồi mình có nhìn thấy xe của Cố Trầm Chu nhưng hình như cũng không phải nhìn thấy thật – rốt cuộc vừa rồi xe của Cố Trầm Chu có đỗ ở bên cạnh hay không? Lúc đầu anh ta cũng không để ý, hiện giờ đột nhiên bị như vậy nên càng không nắm chắc, cũng chẳng bận tâm nghiên cứu kĩ làm gì mà nói:

"Đi thôi! Dù sao lần nào cậu cũng ngồi xe của mình."

"Cái này thì đúng."

Cố Trầm Chu vội vã cười nói hùa theo hòng chuyển đề tài.

Vị trí mà sơn trang Thiên Hương tọa lạc cách Chính Đức Viên không gần. Vệ Tường Cầm lúc đi trên đường cố ý phóng nhanh một chút, khi đến Chính Đức Viên thì thời gian vừa mới là mười một giờ bốn mươi lăm phút, cũng tránh được thời điểm dòng xe cộ đông đúc nhất trên đường.

Cơm trưa đã được hai bà nội cùng chuẩn bị gần như xong hết, hai bà vẫn còn đứng trong bếp trông món canh, cụ Cố và cụ Vệ thì ở trong vườn hoa vừa đùa chim vừa nói chuyện phiếm.

Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm lái xe vào cổng nhà, đầu tiên là chào hỏi hai cụ ông, sau đó vào nhà bếp rửa tay dưới sự tiếp đón của hai bà nội nhà mình rồi bưng món canh xương hầm củ sen cuối cùng lên, bữa cơm trưa của hai nhà chính thức bắt đầu.

Ba đời luôn giữ mối quan hệ tốt, thời gian nhà họ Vệ và nhà họ Cố dùng cơm với nhau không hề ít, cũng vì vậy mà dần dần đến nhà nhau cũng giống như đang ở trong nhà mình.

Trên bàn cơm, cụ Cố và cụ Vệ vẫn giống như ngày thường vừa ăn cơm vừa trò chuyện với nhau, chỉ thỉnh thoảng mới quay sang nói một hai câu với Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm. Nhưng thái độ của bà nội Cố và bà nội Vệ lại vừa vui vẻ vừa đau lòng, vừa hỏi sinh hoạt thường ngày của cháu trai mình như nào, công tác có vấn đề gì hay không, đã nhìn trúng cô bé nào hay chưa, lại thay phiên nhau hỏi ở trong quân đội có

đồ ăn ngon, ăn có no hay không, mùa hè có đủ quần áo thay đổi không, mùa đông có tự biết trải thêm chăn nệm lên giường cho bản thân hay không.

Trong thời gian ăn một bữa cơm này, đừng nói hai đương sự là Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm, ngay cả cụ Cố và cụ Vệ cũng chịu không nổi:

"Chúng nó đã hai mươi bốn tuổi rồi chứ không còn là con nít lên bốn nữa, một hai năm nữa sẽ lại kết hôn, các bà sắp được ôm cháu rồi đấy!"

Kết quả lời này vừa ra, hai bà nội liếc nhìn nhau, trên mặt cùng lộ ra nét cười giống nhau như đúc.

Bữa cơm này diễn ra vô cùng vui vẻ. Sau bữa cơm, cụ Vệ và cụ Cố đi tản bộ, hai bà nội vốn muốn thu dọn bàn ăn, nhưng Vệ Tường Cẩm và Cố Trầm Chu một người cầm bát một người vơ đĩa, cực kì nhanh chóng thu dọn hết bát đũa trên mặt bàn vào chậu rửa trong phòng bếp rồi bắt đầu lau rửa, để cho hai bà nội của mình đi tản bộ cùng ông nội.

Hai thanh niên cao lớn sóng vai đứng trước bồn nước khó tránh khỏi có phần chật chội. Cố Trầm Chu nhìn bốn người già ngoài cửa sổ, lên tiếng:

"Hình như mình vẫn chưa từng thấy cậu rửa bát…"

"Mình cũng cảm thấy như thế!"

Vệ Tường Cẩm xắn tay áo lên, cầm giẻ rửa chén ngâm xuống nước cọ đĩa.

"Nhưng thực ra mình đã sớm rửa rất nhiều lần rồi, năm đầu tiên lúc mới tham gia quân đội, có việc gì là không tự mình làm đâu?"

Anh ta ngừng lại một chút mới hỏi:

"Cậu thì sao?"

"Cậu đã quên mình ra nước ngoài ba năm?"

Cố Trầm Chu đáp, rửa được nửa chừng thì phát hiện di động trong túi áo rung lên, anh nói với Vệ Tường Cẩm một tiếng:

"Mình ra ngoài nghe điện thoại đã."

Nói đoạn liền đặt bát trong tay xuống, cầm chiếc khăn bên cạnh lên lau rồi ra ngoài, cầm điện thoại ra 'A lô' một tiếng.

"Chủ nhiệm Cố nếu đã về đến kinh thành, sao lại không gọi điện thoại báo cho chúng tôi một tiếng?"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười quen thuộc.

Là Ôn Long Xuân của nhà họ Ôn. Cố Trầm Chu cười đáp:

"Chẳng phải là chưa kịp làm đó ư? Bí thư Ôn có phải là có hoạt động gì muốn báo cho tôi biết không? Tôi vẫn chưa kịp chúc mừng anh đã được vào phòng bí thư Trung Ương."

"Việc này thì có gì đáng để chúc mừng? Nhưng hoạt động thì có."

Ôn Long Xuân ở đầu kia điện thoại nói:

"Vài ngày gần đây người ra địa phương bên ngoài công tác gần như đều trở về hết, bên Hạ Hải Lâu có một đám người, bên chỗ tôi với Trầm Hàm cũng có một đoàn – cậu và Vệ Tường Cẩm có muốn cùng đến đây rồi kêu mọi người tụ họp một trận không? Mọi người cùng tề tựu lại một chút?"

"Đương nhiên là được."

Cố Trầm Chu đáp:

"Tường Cẩm cũng đang ở chỗ tôi, mấy ngày này chắc cậu ấy cũng ở đây thôi, gần đây tôi cũng rảnh rỗi, khi nào thì mọi người đến được?"

"Hôm nay vừa khéo mọi người đều có thời gian."

Ôn Long Xuân cười nói.

"Chọn ngày không bằng đúng ngày, quyết định là hôm nay đi! Ba giờ rưỡi chiều ở Thế Giới Kim Sa nhé, được không? Thật ra vừa rồi tôi cũng là nhìn thấy Hạ Hải Lâu ở Thế Giới Kim Toa nên mới đột nhiên nghĩ đến."

Gương mặt Cố Trầm Chu không tỏ vẻ gì, chỉ cười khẽ nói:

"Nhìn thấy Giám đốc Hạ ở nơi đó thực sự không lạ."

Ôn Long Xuân cũng dùng giọng điệu ai chả hiểu được mà trêu chọc:

"Ai nói không phải đâu!"

Lúc Cố Trầm Chu quay lại phòng bếp thì bát đã được rửa xong. Vệ Tường Cẩm đang đứng cạnh bồn lau bát, nói với Cố Trầm Chu một câu:

"Sắp xong hết rồi."

Cố Trầm Chu 'ừ' một tiếng, nói với Vệ Tường Cẩm:

"Vừa rồi Ôn Long Xuân gọi điện thoại đến, nói ba giờ rưỡi chiều đám chúng ta tụ họp một bữa."

Vệ Tường Cẩm tùy ý đáp:

"Vậy thì đi."

Cố Trầm Chu gật đầu rồi vặn mở vòi nước, cột nước màu trắng ào ào tuôn xuống, còn chưa kịp chạm đến đáy bồn rửa bằng inox thì đã có một đám hơi nóng vờn quanh cột nước bốc lên.

Anh đặt hai tay xuống dưới dòng nước ấm áp, cẩn thận cọ rửa từ đầu ngón tay đến mu bàn tay, từ móng tay đến cổ tay, hết đằng trước lại đến đằng sau.

Thế Giới Kim Sa có thể xem như một hội sở khu giải trí mà đám đời thứ hai và thứ ba trong kinh thành thường xuyên ghé qua, chủ yếu là vì phục vụ tốt, có tính bảo mật cao, hậu trường vững chắc là có thể chơi bất kì thứ gì muốn chơi – bao gồm tất cả những thứ có sinh mệnh lẫn không có sinh mệnh.

Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm cũng coi như khá quen thuộc với nơi này, ba giờ hai mươi lăm phút chiều hai người đã đi vào trong bãi đỗ xe của Thế Giới Kim Sa, vừa giao chìa khóa xe cho bảo an chạy ra chào đón, Vệ Tường Cẩm đã hất cằm ra hiệu cho Cố Trầm Chu:

"Xe cậu kìa."

Cố Trầm Chu gật đầu, anh cũng đã nhìn thấy chiếc xe Audi màu xám bạc của mình. Hiện giờ anh cảm thấy có chút may mắn vì lúc trước không có lừa dối Vệ Tường Cẩm, bằng không lúc này anh phải nói với cậu ta như thế nào? – Chẳng lẽ lại bịa rằng đêm qua mình có ghé thăm nơi này?

Đi từ bãi đỗ xe vào cửa chính của khách sạn, người đứng trông cửa đứng phía sau cánh cửa lập tức kéo mở cửa kính, Cố Trầm Chu chào quản lý bước ra đón rồi hỏi:

"Đám bí thư Ôn ở đâu?"

Trong hội sở, phẩm chất quan trọng nhất của những người làm việc ở nơi như khách sạn này chính là có ánh mắt biết nhìn người. Quản lý từ phía xa đã mang theo gương mặt tươi cười nói với Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm:

"Chủ nhiệm Cố, Trung tá Vệ, hai ngài đều đến rồi. Bí thư Ôn ở ngay trên tầng ba, đã đặt một phòng lớn để mọi người cùng chơi đùa. Để tôi dẫn đường cho hai vị!"

"Cũng chẳng phải lần đầu tiên đến đây, chẳng lẽ còn làm phiền lão Hứa đây sao?"

Vệ Tường Cẩm khoát tay, nói:

"Ông tiếp tục đón khách khứa đi, tôi với Tiểu Chu tự đi lên."

Quản lý lại nhác thấy có người vào nữa nên cũng không luyên thuyên thêm:

"Vậy cũng được, địa điểm là Xuân Nhật Thính ở tầng năm, mời hai vị!"

Lúc Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm đến Xuân Nhật Thính thì đã có rất nhiều người ngồi trong đại sảnh.

Ôn Long Xuân lúc gọi điện thoại cho anh thì có nhắc đến Hạ Hải Lâu, tất cả mọi người giờ đang ngồi trên sô pha nói chuyện phiếm, chỉ là theo ánh mắt Cố Trầm Chu nhìn qua thì vẫn là Ôn Long Xuân và Trần Hàm nói chuyện nhiều hơn, Hạ Hải Lâu hơi ngả người ra đằng sau tựa đầu lên lưng ghế sô pha, tay trái đặt lên eo chỗ gần sát đến ngực của một cô gái tóc dài, tay phải lại giao cho một thanh niên trẻ tuổi làm bồi bàn cẩn thận mát xa, dáng vẻ nhìn qua dường như không muốn nói chuyện.

"Chủ nhiệm Cố và Trung tá Vệ của chúng ta đến rồi."

Người đầu tiên nhìn thấy Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm chính là Ôn Long Xuân ngồi ở chính giữa, anh ta đứng dậy cười nói:

"Trước tiên xin kính Trung tá một chén rượu, ngài là người có chức vụ cao nhất trong đám chúng ta đó!"

Vệ Tường Cẩm nhướn mày:

"Lại trêu chọc tôi đúng không? Chỉ dựa vào mấy lời này của anh, hôm nay tôi không đốn ngã anh được thì tên tôi sẽ đảo ngược lại!"

Nếu so về tửu lượng thì đám trong chính phủ không có mấy ai so được với người trong quân đội, Ôn Long Xuân vừa nghe mấy lời này đã cảm thấy đầu mình muốn nứt ra, vội vàng nói:

"Đùa thôi, đùa thôi! Vệ Cẩm Cẩm cậu sao lại không biết nói đùa thế chứ!"

Bao nhiêu năm rồi không có nghe lại cái tên yêu này, Vệ Tường Cẩm lập tức bật ra một câu 'Mẹ nó' rồi cưỡng ép kéo Ôn Long Xuân đến uống liền ba ly rượu tây nặng.

Sau khi uống xong, mặt Ôn Long Xuân đã đỏ bừng:

"Ngồi xuống, ngồi xuống, ngồi xuống trước đã! Tôi sắp không đứng nổi nữa –"

Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm ngồi xuống sô pha ở vị trí gần cửa.

Đây là một tổ hợp sô pha được xếp theo vòng tròn, đám sô pha màu vàng nhạt này cực kì xốp mềm, chỉ cần hơi dùng sức một chút là cả người có thể lún xuống. Chẳng qua Vệ Tường Cẩm rõ ràng là không quá thích loại sô pha tạo tư thế ngồi kiểu mềm nhũn không xương này, vừa mới đặt mông xuống đã lập tức đứng dậy, kéo một chiếc ghế dựa bên cạnh qua ngồi.

Hạ Hải Lâu ngồi ngửa đầu như đang nghỉ ngơi lúc này cũng chậm rãi ngẩng đầu lên, hắn vỗ vỗ tay lên lưng cô gái đang tựa vào mình, thờ ơ nói với cô ta:

"Đi, đến phục vụ Chủ nhiệm Cố đi – nếu phục vụ tốt, tôi boa cho em gấp đôi."

Cô gái đang tựa bên người Hạ Hải Lâu này hoàn toàn trái ngược với gu thông thường của Hạ Hải Lâu: cô ta có một mái tóc dài uốn xoăn lọn, gương mặt diễm lệ, lễ phục cổ chữ V bó sát người càng khiến thân thể của cô ta được khắc họa rõ ràng một cách hoàn mỹ — Quả đúng là dáng người ma quỷ.

Cô gái mặc lễ phục tím mím môi mỉm cười, nhanh chóng đứng dậy bưng ly rượu trong tay mình đi đến trước mặt Cố Trầm Chu, lên tiếng:

"Chủ nhiệm Cố, em kính ngài một ly."

Cố Trầm Chu ngước mắt nhìn cô gái trước mặt một cái, cười khẽ:

"Cảm ơn."

Nhưng anh không hề đưa tay ra đón ly rượu trước mặt:

"Chỉ là tôi không có thói quen dùng lại thứ người khác đã dùng qua."

Anh không hề hạ giọng xuống nên toàn bộ người trong phòng đều nghe thấy được. Tầm mắt của Vệ Tường Cẩm và Ôn Long Xuân một trước một sau phóng sang, anh chỉ nhấc một ly rượu khác lên, nghiêng đầu chạm nhẹ một cái vào ly của Vệ Tường Cẩm rồi uống cạn.

116. Chương 116: Quy Tắc Làm Gay

Cô gái mặc lễ phục tím tựa như hoàn toàn không hề nghe thấy lời nói của Cố Trầm Chu, nụ cười trên gương mặt vừa khiêm tốn lại vừa xinh đẹp, hơn nữa không nói nhiều thêm mà uống cạn rượu trong ly:

"Chủ nhiệm Cố, ly này là kính ý dành cho ngài, hôm nay có thể gặp được Chủ nhiệm Cố là vinh dự của em."

Cố Trầm Chu chỉ mỉm cười không nói gì. Đối phương nghe một câu của Hạ Hải Lâu đã bước lên kính rượu anh là tự bản thân không biết lượng sức mình, bị tát cho một cái ngay trước mặt mọi người cũng là tự làm tự chịu. Cô ta không chịu nổi, Cố Trầm Chu không nói gì; nếu cô ta chịu đựng được, Cố Trầm Chu cũng sẽ không liếc mắt nhìn thêm một cái.

Phụ nữ ở nơi này dù có xinh đẹp ưu nhã đến đâu, về bản chất vẫn là thú cưng của đám người như họ, lúc họ vui vẻ hưng phấn thì đùa giỡn một chút, lúc họ không vui thì coi như gặp xui xẻo.

Cô gái mặc lễ phục tím uống rượu xong liền quay về chỗ của Hạ Hải Lâu. Cô ta cũng đã ở trong này hai ba năm, nếu không có chút thủ đoạn thì cũng chẳng đến gần Hạ Hải Lâu được, một màn ứng đối vừa rồi cũng coi như lấy lại được chút thể diện của bản thân: Lúc đầu cô ta cũng muốn uống cùng Cố Trầm Chu một ly nhưng lại bị đối phương xéo thẳng là không sạch sẽ, xem như mặt mũi đã mất sạch, kết quả là cô ta không hề chau mày lấy một cái, tự uống cạn một ly rượu còn nói là 'kính ý' dành cho Cố Trầm Chu, hoàn toàn che lấp được hành động không tự lượng sức mình của bản thân trước đó. Bình thường người có chút phong độ sẽ không nói thêm gì nữa, suy cho cùng thì đây cũng chỉ là một việc nhỏ mà thôi.

Thực ra thì Cố Trầm Chu tương đối mất phong độ.

Người nơi này đều cùng trong giới nên đều có chút hiểu biết về tính tình của nhau, nhất là Vệ Tường Cẩm với Cố Trầm Chu: Với sự hiểu biết về đối phương của anh ta, Cố Trầm Chu quả thực không phải là rượu của ai cũng uống, sau khi về nước thì tính tình của cậu ấy về chuyện này đã đỡ hơn rất nhiều, cho nên khi xuất hiện ở những buổi tụ hội chuyên dùng để cung cấp tin tức cũng luôn có những tin tức trọng đại mới mẻ xuất hiện này mới không để lại 'tiếng tăm'. Trước khi ra nước ngoài, mỗi khi Cố Trầm Chu tham gia tiệc tùng nào đó thì đám con cháu quan chức đời hai bình thường chẳng ai dám bước lên mời rượu, ngại rằng Cố Trầm Chu chỉ mỉm cười chứ không nâng ly – tuy rằng đinh có mềm, nhưng ở ngay trước mặt mọi người cũng sẽ mất hết thể diện.

Nhưng cậu bạn từ nhỏ này của anh tuy rằng không mấy khi nâng ly, nhưng lại rất ít khi trắng trợn hạ thấp thể diện của người ta như thế…

Là vì Hạ Hải Lâu? Suy nghĩ của Vệ Tường Cẩm chạy một vòng lại chạy đến trên người Hạ Hải Lâu.

Lúc này cô gái mặc lễ phục tím đã chạy về trước mặt Hạ Hải Lâu, cô ta còn chưa kịp ngồi xuống, sóng mắt đã lay động nhẹ nhìn lướt về phía Hạ Hải Lâu.

Cái liếc mắt này vừa mềm mại vừa quyến rũ, bên trong dường như còn ẩn chứa chút ánh nước nhộn nhạo, không một ai phát hiện ra động tác nhỏ này ngoại trừ Hạ Hải Lâu, quả nhiên là đã phát huy ưu thế của phụ nữ đến mức cao nhất.

Đáng tiếc Hạ thiếu gia trong chốn kinh thành này, việc mà hắn nổi tiếng nhất không chỉ là có khẩu vị nặng ăn thông từ nam đến nữ, mà còn cả việc vui giận thất thường chẳng hề có phong độ.

Hạ Hải Lâu ngồi trên sô pha lười biếng tựa lưng vào phần lưng ghế mềm xốp đằng sau, như cười như không nhìn cô gái áo tím:

"Sao rồi, có mỗi việc cỏn con này mà cũng làm không xong? – Anh ta không cần giày rách, cô nghĩ tôi sẽ cần?"

Phục vụ nam ngồi bên cạnh đang mát xa cánh tay cho hắn rụt cổ lại một cái cực khẽ.

Toàn bộ gương mặt của cô gái mặc lễ phục tím cứng đờ, ngồi xuống không được mà đi cũng chẳng xong, sau khi sửng sốt chừng nửa phút thì mới vội vã nâng tay che khuất gương mặt đã đỏ bừng của mình, quay đầu chạy ra khỏi phòng VIP.

Ôn Long Xuân và Trần Hàm nhân lúc chạm cốc đưa mắt liếc nhìn nhau.

Hạ Hải Lâu đúng là giống hệt như trước kia.

Không có phong độ đến mức như thế này… Quả thực là hiếm gặp.

Mặc dù không chỉ một người ngồi ở nơi này thầm chê trách trong lòng nhưng không khí xung quanh lại không hề có chút thay đổi nào, cái gì nên nói thì nói, Hạ Hải Lâu dù không phân biệt tốt xấu đến mức nào thì cũng không phải là chuyện của họ. Cho đến khi một giọng nữ truyền đến từ ngoài cửa, trực tiếp trấn áp toàn bộ tiếng nói của mọi người xung quanh:

"Vừa rồi tôi thấy một cô gái ôm mặt chạy ra khỏi chỗ này, sao nào, một đám đàn ông các cậu bắt nạt người ta đúng không?"

Phần lớn người đang ngồi ở đây không hề biết giọng nói này, nhưng đám Cố Trầm Chu lại không thể nghe nhầm, bọn họ gần như lập tức đứng dậy khỏi chỗ ngồi, xoay người cất tiếng chào hỏi người xuất hiện ở ngoài cửa phòng VIP:

"Chị Duyệt!"

Khâu Duyệt cũng không phải đến một mình, chậm rãi đi theo đằng sau cô còn có khoảng mười cô gái, trong đó có hai người đứng khá gần cô, một cô tóc dài một cô tóc ngắn, hai người lần lượt như cười như không mà nhìn Ôn Long Xuân cùng Trần Hàm.

Ôn Long Xuân và Trần Hàm cũng nhìn thấy hai cô ấy, ngụm rượu hai người còn chưa hoàn toàn nuốt xuống khỏi cổ họng đã suýt chút nữa bị sặc lên.

Cố Trầm Chu ngồi ở gần cửa nhất cũng thấy rõ: Người tóc dài tên Lâm Bảo Bảo, người tóc ngắn là Tử Nha, trưởng bối trong nhà họ đều là Ủy viên chính trị có sức ảnh hưởng nhất định trong kinh thành. Hai cô gái ấy là bạn gái của Ôn Long Xuân và Trần Hàm, hơn nữa rất có khả năng sẽ kết hôn trong một, hai năm tới.

Nhưng ngoại trừ hai người đã là chuẩn bà lớn này ra, Cố Trầm Chu còn phát hiện trong nháy mắt bọn họ đứng dậy quay đầu lại, có không dưới ba ánh mắt chuyển đến vị trí này của anh… Những ánh mắt này là nhìn anh, hay là nhìn Vệ Tường Cẩm?

Chuyện vừa rồi cũng chẳng có gì khó nói, Ôn Long Xuân cười ha ha nói, hai ba câu đã nhẹ nhàng thản nhiên nói rõ ràng được mọi chuyện: Đám người Khâu Duyệt quả thực là phụ nữ, nhưng chính vì là phụ nữ nên họ mới càng khinh thường những người phụ nữ khác làm việc ở trong này hơn, bọn họ có phẩm cấp cao quý nhưng nào phải đám danh môn khuê nữ trong đầu nhồi đầy rơm rạ, gặp chuyện gì cũng sẽ lao vào bênh vực kẻ yếu.

Quả nhiên Khâu Duyệt nghe xong chỉ cười khẽ một tiếng, tùy tiện nói một câu:

"Đúng là một đám hư hỏng."

Hôm nay cô mặc áo sơ mi và quần bò, lại phối với đôi giày bệt cùng mái tóc ngắn nên trông cực kì nam tính, không hề nhìn ra vết tích nào của người đã qua ba mươi tuổi. Sau khi nói xong, cô vỗ vỗ tay:

"Các em gái, chúng ta đi thôi, bọn họ thích chơi đùa với phụ nữ thì cho bọn họ chơi, chúng ta cũng đặt một phòng gọi đàn ông đến đùa vui một chút."

Một loạt tiếng cười thanh thúy trong trẻo lập tức vang lên, Ôn Long Xuân nghiêm mặt chỉ về phía Cố Trầm Chu, nói với Khâu Duyệt:

"Chị Duyệt, em trai Cố của chị cũng ở cùng chúng em, bọn em nằm cũng trúng đạn mà!"

Cố Trầm Chu tỏ ra bất đắc dĩ, lập tức khoanh tay lại nói:

"Thói quen rồi!"

Hai người kẻ xướng người họa, đương nhiên có thể khiến không khí trở nên náo nhiệt. Tình huống như vậy cũng chẳng nhiều lắm và cũng sẽ diễn ra vào thời điểm tao nhã nhất, Khâu Duyệt đã tung hoành giữa đám đời thứ hai chốn kinh thành này đến hơn mười năm, cô có tư cách có thể khiến đám Cố Trầm Chu phải buông cái tôi mà phối hợp lấy lòng: Việc khác không nói, chỉ dựa vào đẳng cấp quân hàm thì Vệ Tường

Cẩm có chức vị cao nhất trong đám còn phải chạy đến trước mặt đối phương nghiêm chỉnh kính lễ, cao giọng hô một câu 'Chào Trưởng quan ạ'.

Khâu Duyệt đáp:

"Nếu thực bắt cậu ấy nằm xuống được, tôi sẽ cắm thêm một mũi tên nữa."

Mọi người cười vang, Cố Trầm Chu cũng giả vờ bày ra dáng vẻ khó chịu, ôm ngực loạng choạng.

Nói qua mấy câu, Khâu Duyệt thực sự đưa một đám tiểu thư danh giá đi chơi, Cố Trầm Chu cũng tùy tiện tìm một cái cớ rời khỏi Xuân Nhật Thính, vừa đi đến toilet vừa cầm di động ra bấm gọi vào số của Cố Chính Gia.

Hiện tại đang là kì nghỉ, Cố Chính Gia về cơ bản là không có việc gì làm, mỗi ngày chỉ biết chơi DOTA nên điện thoại được kết nối rất nhanh, Cố Trầm Chu còn có thể nghe thấy tiếng nhạc game ở bên chỗ cậu truyền sang bên này.

"Anh hai?"

Giọng nói của Cố Chính Gia vang lên.

"Trong nhà dạo này có bàn bạc về chuyện gì không?"

Cố Trầm Chu đương nhiên phải nói chuyện này khéo léo một chút.

"Chuyện gì ạ?"

Cố Chính Gia mờ mịt hỏi lại.

Chỉ cần nghe ngữ điệu là Cố Trầm Chu đã biết là cậu thực sự cũng bị bất ngờ, anh đành đổi sang phương thức trực tiếp hơn:

"Ông nội có từng hỏi vài câu hỏi liên quan đến anh ngay trước mặt em không? Đại loại như 'Chính Gia, gần đây anh trai cháu có thân thiết với bạn gái nào không?', hay 'Cháu có biết anh trai cháu thích loại hình gì không?',... ấy."

"Ặc..."

Người bên kia điện thoại bật ra một đơn âm, vài giây sau cậu ấy mới trả lời:

"Thực ra không có."

Cũng chỉ cần nghe ngữ giọng của đối phương là Cố Trầm Chu đã biết đối phương đang nói dối.

Bước đến chỗ toilet nằm ở cuối hành lang được trải thảm đỏ, anh đẩy cửa toilet ra, đưa tay xuống dưới vòi nước, bình tĩnh nói:

"Nếu lần sau muốn nói dối, trước đó phải bỏ được khoảng chần chừ ở đằng trước đã."

Đầu kia điện thoại im lặng khoảng hai giây.

"Hử?"

Cố Trầm Chu phát ra một âm đơn, trong điện thoại lập tức vang lên giọng nam trầm thấp:

"Còn hử cái gì?! Con đã hai mươi tư tuổi rồi đấy, còn đợi đến bao giờ mới đưa một cô gái về cho chúng ta xem?"

"... Cha?"

Lần này đổi thành giọng nói của Cố Trầm Chu có chút chần chừ:

"Cha về kinh thành lúc nào ạ?"

Cố Tân Quân ở đầu kia điện thoại hừ một tiếng:

"Mẹ của cha con thúc giục cha con, cha con cũng chỉ đành thúc giục con. Nếu tự con không vừa mắt ai thì có mấy nhà trong kinh thành đấy, con có thể theo đuổi ai thì lấy người đó."

Quả nhiên là như thế…

Cố Trầm Chu thầm nghĩ khó trách cuộc gặp gỡ vừa rồi có phần kì quái – Đương nhiên nhóm người bọn họ còn chưa đến mức khiến cho tập thể khuê nữ danh giá trong kinh thành xuất hiện rồi cố ý nể mặt chạy đến đây liếc mắt một cái. Có lẽ là do Khâu Duyệt một năm hiếm mới trở về một lần đứng ra làm chị cả kéo mọi người đi họp mặt một chút, họ mới thuận tiện đến đây liếc xem một cái.

Cố Trầm Chu nói:

"Cha, con mới hai mươi tư…"

"Tường Cẩm có bạn gái rồi."

Cố Tân Quân thản nhiên nói:

"Nghe nói là một cô gái làm văn chức trong quân đội, bác Vệ con ngày hôm qua gọi điện đến đây khoe khoang với cha đến khoảng nửa tiếng!"

Té ra là còn một nhân tố này! Cố Trầm Chu cảm thấy răng mình đau nhói:

"Con còn chưa biết đấy! Cái tên Vệ Tường Cẩm thối kia –"

"Đừng có lảng sang chuyện khác."

Cố Tân Quân chặn ngang.

"Con không lảng mà."

Cố Trầm Chu đáp, hơi dừng lại một chút mới nói tiếp:

"Cha, hiện giờ con đang ở huyện Thanh Hương hẻo lánh xa xôi lại nằm ở vùng ven của thành phố, dù có muốn cũng không đủ lực… Nếu muốn tìm một người trong kinh thành, cuối cùng chẳng phải là bắt đối phương phải chịu xóc nảy đi hết từ máy bay lại đến ô tô, chạy đến tận chỗ con làm để gặp con sao?"

"Nếu con muốn được gọi về thì chỉ cần một câu thôi."

Cố Tân Quân nói.

"Thực ra con cũng chỉ cần phải ở huyện Thanh Hương khoảng nửa năm, qua nửa năm nữa không phải là ổn rồi?"

Cố Trầm Chu nói tiếp. Huyện Thanh Hương vừa trải qua một trận động đất, biểu hiện của anh trong lúc động đất xảy ra lại không tệ, đây được tính là một công lao; qua khoảng nửa năm nữa, kinh nghiệm làm việc ở cơ sở có rồi, anh cũng nên quay về cấp tỉnh trải nghiệm một khoảng thời gian, sau khi có đầy đủ kinh nghiệm và lý lịch thì có thể giành được một địa vị quan trọng.

Cố Tân Quân ở đầu kia điện thoại trầm ngâm một thoáng:

"Con cũng trưởng thành rồi, tự bản thân suy nghĩ cho tốt đi."

Khẩu khí của ông cũng đã thả lỏng hơn.

Phản ứng như vậy cũng là tự nhiên: Khi Cố Trầm Chu còn chưa tiến vào thể chế thì anh vẫn chỉ là một đứa trẻ, ánh mắt của người lớn trong nhà chủ yếutập trung vào công việc của anh; nếu như hiện giờ đã bắt đầu công tác, sau 'lập nghiệp' đương nhiên là phải 'thành gia'.

"Con biết rồi cha, con sẽ tìm một người phù hợp yêu cầu…"

Cố Trầm Chu khẽ cười, nếu anh không có người trong lòng thì đương nhiên sẽ không có bất cứ bài xích nào với người phù hợp. Về chuyện lấy huyện Thanh Hương làm cái cớ để thoái thác, việc này chẳng qua là vì hiện giờ anh vẫn còn đang vướng mắc với Hạ Hải Lâu mà thôi.

Mà ở trong kế hoạch của anh, việc vướng mắc giữa anh với Hạ Hải Lâu, nhiều nhất cũng sẽ không vượt quá thời gian nửa năm.

"Bản thân con thích cũng rất quan trọng."

Cố Tân Quân bổ sung.

"Tất nhiên ạ."

Cố Trầm Chu thờ ơ đáp. Với điều kiện của anh, anh có thể ung dung chọn lựa một người vợ cho mình: Xinh đẹp, có khí chất, thông minh, danh giá, hơn nữa còn yêu anh… Có lẽ vì đối tượng trong tầm có thể lựa chọn quá nhiều, ngẩng lên cúi xuống xem cũng phải được cả chục nên anh ngược lại không hề có cảm giác đặc biệt gì với bất cứ ai.

Cố Tân Quân nhắc Cố Trầm Chu 'Buổi tối nhớ về Chính Đức Viên ăn cơm', nói chuyện thêm mấy câu rồi mới thôi, điện thoại cũng không hề bị ngắt mà chỉ được chuyển về cho Cố Chính Gia, cậu nói:

"Anh hai, em vốn định nói cho anh biết là cha đã về rồi, nhưng cha canh em chặt quá…"

"Nhóc thối nhà em chẳng hiểu nghệ thuật nói chuyện gì cả."

Cố Trầm Chu bất đắc dĩ nói. Nếu lần này người nhận điện thoại đổi thành bất cứ một người nào đó trong giới, anh chỉ cần ám chỉ trong lời nói một chút là người kia đã nghe hiểu rồi:

"Thôi, dù sao hòa thượng cuối cùng vẫn phải quay về miếu hòa thượng thôi."

Cố Chính Gia lập tức vui vẻ:

"Anh hai, hình tượng thật đó!"

Kết thúc cuộc nói chuyện điện thoại này Cố Trầm Chu mới quay trở lại Xuân Nhật Thính, rất nhiều người ngồi trong đại sảnh của Xuân Nhật Thính đã bắt đầu nhấp nhổm: Trong một đám tiểu thư vừa rồi vừa có bạn gái của họ, lại vừa có cả cô gái mà họ muốn theo đuổi, có thể chạy đến biểu lộ sự quan tâm là tốt nhất, cho dù không bộc lộ được gì thì cũng chẳng phải ngồi đây mà mong gây được ấn tượng tốt!

Cố Trầm Chu cùng đám người Ôn Long Xuân thấy vậy thì trực tiếp cho giải tán sớm, lúc ra về, Cố Trầm Chu bị Hạ Hải Lâu lướt qua bên cạnh chạm nhẹ một cái, trong túi áo liền có thêm một chùm chìa khóa xe, anh nhìn về phía đối phương liền thấy gương mặt đầy quyến rũ đang thấp thoáng giữa đám người kia mỉm cười đầy thâm ý với anh, tiếp đó mời kiêu ngạo rời đi.

Cố Trầm Chu cũng mỉm cười đầy ý vị, sau đó anh mới nói với Vệ Tường Cẩm đứng bên cạnh:

"Cậu có bạn gái lúc nào hả? Còn dám giấu cả mình!"

Vệ Tường Cẩm:

"…"

Cố Trầm Chu:

"Sao?"

Vệ Tường Cẩm:

"Chưa nói cho ai biết vì thực ra mình còn chưa thu phục được cô ấy…"

Cố Trầm Chu:

"Quá kém…"

Lập tức nhận được một tấm huy chương 'Trung tá nổi giận'!

Tám giờ rưỡi tối, Cố Trầm Chu ăn cơm ở Chính Đức Viên xong liền lái xe quay về sơn trang Thiên Hương.

Cố Chính Gia suốt nửa năm qua vẫn ở lại trong kinh thành học tập, đã quen thuộc với Chính Đức Viên; Cố Tân Quân và Trịnh Nguyệt Lâm hiếm hoi lắm mới quay về cũng ở lại Chính Đức Viên với hai cụ. Chỉ có Cố Trầm Chu bởi vì đang nhập nhằng với Hạ Hải Lâu nên hai ngày liền liên tục lái xe về sơn trang Thiên Hương – từ nhỏ đến lớn anh vẫn cực kì có chủ kiến riêng nên khi có tình huống khác thường thế này cũng không có ai nói gì, đều ngầm tỏ thái độ phóng túng.

Vừa về đến sơn trang, anh ngồi xuống bật TV lên xem không được bao lâu đã nghe thấy tiếng xe truyền đến từ bên ngoài.

Cố Trầm Chu ngồi trong phòng khách không hề động đậy, phải đến sau khi Hạ Hải Lâu đi từ bên ngoài vào thì anh mới vẫy vẫy tay gọi đối phương.

Hạ Hải Lâu vừa đi vào đã thấy Cố Trầm Chu cầm một cái hộp trong tay, tuy rằng cảm thấy động tác anh ta vẫy gọi mình dù thế nào cũng cực giống như đang gọi thú cưng, nhưng sau khi đứng cân nhắc một lát thì hắn vẫn đi qua – mục đích hắn đến nơi này chính là để gặp Cố Trầm Chu, bằng không ai ăn no rửng mỡ lại nhẫn nhịn lái xe hơn một tiếng đồng hồ đi từ trong thành phố ra đây chứ.

Đi vào phòng khách, Hạ Hải Lâu cuối cùng cũng thấy rõ thứ Cố Trầm Chu bưng trong tay, hắn ngồi xuống chiếc sô pha bên cạnh Cố Trầm Chu:

"Kem hả?"

Vẻ mặt hắn tự nhiên toát ra cảm xúc chán ghét, sau chán ghét còn có thêm chút tò mò: Tiếp xúc đã hơn một năm, cũng đã sử dụng các loại thủ đoạn để điều tra vài lần, ấy vậy mà đến tận giờ hắn cũng không phát hiện ra là Cố Trầm Chu thích ăn đồ ngọt.

Cố Trầm Chu không nói gì mà xúc một thìa kem lên ăn ngay trước mặt Hạ Hải Lâu, sau đó anh đột nhiên quay đầu hôn Hạ Hải Lâu một cái.

Cảm giác lạnh lẽo xen lẫn mềm mại truyền đến từ đôi môi, răng Hạ Hải Lâu bị vị ngọt hạ gục:

"Làm gì thế? Anh không thấy ngán à?"

"Tôi có thấy."

Cố Trầm Chu từ tốn đáp:

"Chẳng qua muốn thử cho cậu nếm ngọt một chút."

Hạ Hải Lâu:

"..."

Cứu mạng!

Cách hắn vào cửa sai rồi đúng không?!

Tôm hùm của hắn sao lại đáng yêu đến vậy?!

117. Chương 117: Gương

Những chuyện xảy ra tiếp theo quả thực là trôi chảy thuận lợi.

Hai người không kịp xem xong chương trình tin tức đã quấn quít lấy nhau đi lên tầng ba, ôm chặt nhau rồi ngã xuống chiếc giường lớn màu đỏ rực.

Không khí lạnh lẽo vấn vương quanh thân thể, hít sâu một hơi liền cảm thấy mùi hương đặc biệt của lá thông thấm sâu vào đáy lòng, tia sáng lấp lóa trong ngực và trong tâm trí lại lập tức biến mất không thấy đâu.

Cố Trầm Chu cúi đầu hôn chính xác lên khóe môi Hạ Hải Lâu.

Hai phiến môi nhẹ nhàng cọ xát nhau, động tác rõ ràng là có phần dịu dàng nhưng vẫn luôn có vài tia lửa lóe lên, giống như những dòng điện cực nhỏ kêu vang lách tách trên làn da khô ráo giữa mùa đông, xuất hiện ở chỗ nào liền khiến làn da ở nơi đó hơi tê dại.

Hạ Hải Lâu bị đặt lên giường dường như có chút không kiên nhẫn. Hắn đột nhiên nâng một bàn tay khoác lên cổ Cố Trầm Chu kéo giật xuống, như thể muốn đánh vỡ quá trình quá đỗi mềm mại nhưng lại quá chậm chạp ấy.

Cố Trầm Chu cũng không cho đối phương được như ý muốn.

Bọn họ trán đối trán, mắt nhìn thẳng vào nhau, ánh mắt sáng rực trở nên mờ mịt chỉ phản chiếu ra duy nhất bóng hình của nhau.

Cố Trầm Chu từ tốn ngẩng đầu rồi lại chậm rãi cúi xuống, hôn lên mắt đối phương.

Hạ Hải Lâu lập tức nhắm mắt lại theo phản xạ.

Xuyên thấu qua lớp mí mắt mỏng manh, Cố Trầm Chu có thể cảm nhận được chút rung động nhẹ nhàng trên con mắt của đối phương một cách dễ dàng.

Quả thực là giống hệt cánh ve mỏng manh trong suốt.

Một tay anh đè chặt Hạ Hải Lâu xuống còn tay kia khẽ xoay cổ tay một chút, năm ngón tay cùng năm ngón tay khác đan xen chuẩn xác lấp kín hết những chỗ trống của nhau, kề sát kín kẽ.

Thật là kì diệu.

Cố Trầm Chu nhấc bàn tay đang chống giường lên, nâng tay vén mấy lọn tóc vương trên trán Hạ Hải Lâu.

Tim đập mạnh đến run rẩy, thân thể nóng như thiêu đốt, phần thân dưới dâng trào, anh thành thạo nắm giữ mỗi một cử động nhỏ nhất trên thân thể đối phương, hoàn toàn cảm nhận được sự nhiệt tình mà thân thể đối phương biểu đạt ra.

Mà bản thân anh thì –

Nhịp tim anh rung lên, thân thể bừng bừng bốc cháy, thân dưới không ngừng trào dâng.

Giống đối phương như đúc.

Đây là một loại cảm giác hoàn toàn không giống cảm giác vào buổi tối ngày hôm trước.

Cố Trầm Chu kiên nhẫn tìm hiểu thân thể ở bên dưới – tuy rằng đêm qua anh đã tra xét một lượt thật rõ ràng từ trong ra đến ngoài – đây không phải là cảm giác khiến anh phải thốt ra tiếng than kinh ngạc như lần đầu nhìn thấy một cảnh đẹp nào đó, mà là cảm giác ngạc nhiên đến sung sướng khi nhìn thấy một gốc cỏ nhỏ hay một nụ hoa ương ngạnh ở giữa cảnh đẹp ấy.

Anh bắt đầu càng chú ý đến những cảm xúc cực nhỏ của Hạ Hải Lâu, ví dụ như khi đuôi lông mày run rẩy, ánh mắt thay đổi, hô hấp nặng nhẹ khác nhau… Sau đó là môi, ***g ngực, thân dưới, mỗi một cơ thịt hay đường cong trên thân thể. Anh tựa như đang quan sát một tác phẩm nghệ thuật, không chỉ là ngắm đường nét của nó mà còn để tâm đến cả hoa văn cùng khí chất của nó.

Cái đó thật tuyệt vời.

Ánh mắt của Cố Trầm Chu lại lướt lên gương mặt của Hạ Hải Lâu. Anh cắn nhẹ lên môi hắn một cái, người ở bên dưới thân thể anh liền chủ động vươn đầu lưỡi ra quấn quít.

Cảm giác nóng rực quá mức đến mức muốn bùng cháy lên giống như ngày hôm qua không hề xuất hiện.

Ngược lại, giống như lúc ở trong bệnh viện, một đám mây trắng từ trên trần nhà rơi xuống. Nó rất nghịch ngợm, rơi xuống thì rơi xuống đi, lại còn phải nhún nhảy thêm hai cái sang trái, hai cái sang phải, mãi một lúc lâu cũng không dừng lại.

Hạ Hải Lâu không kìm được mở to mắt ra nhìn Cố Trầm Chu.

Gương mặt của đối phương trong tầm mắt hắn rất mờ mịt, còn không rõ ràng bằng hình ảnh trong đầu hắn.

Hắn lại nhắm mắt lại.

Xúc giác lập tức trở nên nhạy bén trong nháy mắt.

Ví dụ như bàn tay đang dạo chơi trên người hắn, lực đạo không nặng không nhẹ rất vừa phải. Lại ví như bàn tay đang nhẹ nhàng an ủi thứ căng cứng đang đứng thẳng của hắn; lại ví như thứ đang chậm rãi chui vào trong thân thể theo hai chân đang mở ra của hắn –

Gần như không có cảm giác gì khó chịu.

Bớt đi loại cảm giác điên đảo cuồng dại ngày hôm qua, Hạ Hải Lâu ngoại trừ cảm nhận mỗi một động tác thành thạo đang diễn ra trên thân thể mình thì vẫn còn tinh lực đến cuốn lấy đầu lưỡi Cố Trầm Chu đùa giỡn, kết quả răng nanh vừa mới chạm vào đầu lưỡi của đối phương thì một đụn mây nhỏ giống như kẹo bông gòn lập tức nhảy nhót tưng bừng trên đầu hắn, sức lực vốn đầy đủ 100% lập tức rút xuống chỉ còn 30%, 30% sức mạnh còn chưa hoàn toàn tác dụng lên đầu lưỡi đối phương thì một chùm mây loại siêu nhỏ không biết từ đâu đến chui vào trong khoang miệng Hạ Hải Lâu, còn cố ý quấn lấy đầu lưỡi của Cố Trầm Chu, khiến Hạ Hải Lâu cuối cùng chỉ có thể mờ mịt lại có chút buồn bực từ bỏ ý định cắn đầu lưỡi đối phương của mình, đổi thành cố sức mút mạnh một cái!

Cùng lúc đó, thứ kia của Cố Trầm Chu đâm vào chỗ sâu nhất trong cơ thể của Hạ Hải Lâu.

Hai người đồng thời tách ra, lại cùng thở mạnh ra một hơi.

Cảm giác của Hạ Hải Lâu giờ phút này chính là toàn bộ mây trắng đáng yêu lúc trước đã biến thành mây sấm sét đáng yêu, chúng không chỉ đánh hắn dính vào giường mà còn gào tới gào lui trên thân thể hắn, thỉnh thoảng lại còn dùng điện giật hắn một hai cái nữa, thật mẹ nó… Hạ Hải Lâu nghiến răng nghiến lợi nghĩ – Rất thú vị!

Hai bàn tay đan cài vào nhau, thân thể tựa sát thân thể, nhịp tim tác động lên nhịp tim.

Trong nháy mắt đó, Cố Trầm Chu cảm nhận được sự thỏa mãn của một đứa trẻ sau khi giở trò như khóc quấy phá phách đủ kiểu liền được mọi người thỏa mãn, quả thực không khác nhau là mấy.

Anh đột nhiên rất muốn cười, vì thế nên anh nhếch môi mỉm cười; anh chợt rất muốn hôn Hạ Hải Lâu một cái thật mạnh, vì thế anh khom người xuống hôn chụt một cái lên gáy Hạ Hải Lâu.

Hải Hải Lâu dường như có phần không rõ lắm đám da gà nổi lên trên người mình là do bị kích thích hay giật điện.

Hắn ngước mắt lên nhìn về phía Cố Trầm Chu, Cố Trầm Chu bèn thuận thế hôn lên khóe môi đối phương.

"Cậu thật đẹp."

Lời này hôm qua anh đã nói, hôm nay anh nhắc lại lần nữa, trong giọng nói chứa đầy ý cười.

Sau đó anh nhấc eo Hạ Hải Lâu lên, mỗi một lần đâm vào đều chạm đến điểm tận cùng bên trong Hạ Hải Lâu; mỗi một lần hạ xuống đều khiến thân thể của hai người tiếp hành tiếp xúc cùng va chạm nguyên thủy nhất, không hề có chút khe hở nào.

Trong không khí lạnh lẽo vẩn vương một loại mùi hương đầy ám muội, tựa như một người phụ nữ được tạo ra từ băng tuyết, trong sự lạnh lùng lại ẩn chứa vẻ quyến rũ vô cùng.

…

Tiếng nước rào rào truyền đến lúc có lúc không từ phòng tắm tựa như tiết tấu của tiếng thủy triều truyền vào trong lỗ tai Hạ Hải Lâu. Nhưng chỉ một lúc sau, những tiếng động nghịch ngợm lại hàm súc này bị tiếng di động đột ngột vang lên xua tan.

Hạ Hải Lâu duỗi thẳng tứ chi nằm trên giường đang lười biếng hưởng thụ dư vị của lần cao trào trước đó cùng tiếng nước ràn rạt quẩn quanh giờ phút này liền tức giận nhướn mày, qua khoảng hơn một phút hắn mới chậm rãi đứng dậy, để nguyên thân thể trần truồng mà xuống giường, lục lọi trong đống quần áo bừa bãi dưới đất lấy ra chiếc điện thoại di động, tiếp máy:

"Có chuyện gì?"

"Ngày mai đến chỗ bác sĩ Trương kiểm tra rồi lấy thuốc, ba ngày sau đến chỗ tôi."

Giọng nói của Hạ Nam Sơn truyền ra từ điện thoại. mỗi khi gọi điện thoại cho Hạ Hải Lâu thì xung quanh vị lớn tuổi này luôn rất tĩnh lặng, ngay cả ngữ giọng của ông của bình thản không có mấy cảm xúc, tất cả hợp lại thành một loại bóng tối dày đặc khiến Hạ Hải Lâu có cảm giác, chỉ cần bản thân nói thêm hai câu

với đối phương hoặc thất thần một chút, hắn sẽ bị loại bóng tối này bao phủ từ đầu đến chân, sau đó bị giết chết một cách dễ dàng.

Hắn bật ra một tiếng cười lơ đãng, đi thẳng từ vị trí cạnh đầu giường đến trước chỗ cửa sổ sát đất. Bên ngoài cửa sổ, những chạc cây khô héo thật giống như những cánh tay quỷ mị:

"Lại đến lúc đó rồi?"

Hạ Nam Sơn không đáp lại câu nói của Hạ Hải Lâu, ông thản nhiên nói thêm một câu:

"Chín giờ sáng mai, nhớ đấy."

Nói đoạn, ông cúp máy.

Hạ Hải Lâu có chút không vui lấy chiếc điện thoại di động đặt bên tai xuống, lúc hắn bấm xóa lịch sử trong máy ghi lại thời gian cuộc gọi đến của Hạ Nam Sơn thì cũng thuận tiện nhìn thời gian, chín giờ mười lăm phút. Vừa vặn kia cũng là chín giờ.

Tiếng nước trong phòng tắm nhỏ dần.

Cách một cánh cửa, Cố Trầm Chu ướt sũng đứng dậy khỏi bồn tắm, tùy tiện lau hết bọt nước trên người xong mới mặc áo choàng tắm sạch sẽ, mở cửa phòng tắm ra, kết quả vừa liếc mắt nhìn một cái đã thấy Hạ Hải Lâu giang rộng tay chân nằm trên giường, toàn thân từ trên xuống dưới không có một mảnh vải che thân, ấy vậy mà hắn còn mang vẻ mặt có chút đăm chiêu nhìn ra bầu trời bên ngoài phòng, dáng vẻ như nhà triết học đang suy ngẫm về cuộc đời.

Cố Trầm Chu cầm khăn mặt lau tóc ném chuẩn xác lên người Hạ Hả Lâu, che khuất bộ phận quan trọng nào đó của hắn:

"Cậu thật sự muốn thêm một lần nữa hả? – Mau đi tắm rửa."

Ánh mắt Hạ Hải Lâu chuyển từ bầu trời đầy sao lên người Cố Trầm Chu, ngả ngớn hỏi:

"Anh còn thể lực?"

"Ít ra vẫn dư sức hơn cậu."

Cố Trầm Chu đáp.

Hạ Hải Lâu cười nhạo một tiếng, giơ ngón giữa lên với anh rồi túm chiếc áo khoác ở dưới đất lên choàng lên người, đứng dậy đi vào trong phòng tắm.

Cửa kính mờ của phòng tắm đóng lại.

Bồn tắm lớn màu trắng muốt vừa mới được rút sạch nước lại bị rót một dòng nước nóng mới bao trùm hết đáy bồn, hơi nóng tản ra nghi ngút.

Hạ Hải Lâu cởi áo khoác của mình ra ném vào trong giỏ quần áo, trong bàn tay có thêm một bình nhựa nho nhỏ.

Bình nhựa này hình quả trứng, cao bằng khoảng một ngón tay, nửa thân bình là màu đen đục nhưng nắp đậy bên trên lại là màu trắng, khẽ lắc một cái, bên trong lập tức truyền đến những tiếng va chạm lớn nhỏ không giống nhau.

Hắn cầm bình nhựa trong tay, xoay cái nắp một vòng rồi nhấc nhẹ lên phía trên một cái, nắp đậy bằng nhựa liền văng ra.

Mấy viên thuốc nang lớn, nhỏ, đỏ, trắng, vàng đủ kiểu đủ loại nhét đầy trong bình.

Hạ Hải Lâu đổ hết đám thuốc trong bình vào lòng bàn tay, từ tốn đếm thuốc: Một viên, hai viên… Ba viên, năm viên… Mười một viên, mười hai viên.

Mấy viên thuốc nhỏ trong bình bị trút hết ra, Hạ Hải Lâu ngước mắt lên nhìn chăm chú vào tấm gương trước mặt.

Trong gương, thanh niên trần trụi anh tuấn cũng đang nhìn hắn chăm chú.

Nhưng đây chỉ là khởi đầu.

Trong tầm mắt hắn, sương trắng bốc lên trong phòng tắm ngay từ đầu đã không hề tán đi qua lối thông gió, tựa như bị một bàn tay vô hình túm được mà bất giác quẩn quanh xung quanh hắn; chúng tụ lại quanh thân thể hắn, quanh tay chân, cơ thể, cổ, đầu…

Hắn cảm thấy mình như đang khó thở.

Người trong gương cũng bắt đầu thay đổi, như thể đột nhiên có sức sống mà sinh ra biểu cảm không giống chính bản thân hắn, biểu cảm đó rất kì quái: Môi đối phương nhếch lên thật cao giống như gặp được chuyện gì khiến hắn rất vui vẻ khoái trá, nhưng khóe mắt cùng đuôi lông mày của hắn lại rũ xuống trông rất sầu khổ, giống như đang gặp phải chuyện gì khó có thể giải quyết…

Hắn đang khóc, cũng đang cười.

Tiếng cười truyền vào trong lỗ tai Hạ Hải Lâu, nước mắt tuôn rơi thấm đẫm gương mặt trong gương.

Hạ Hải Lâu từ từ nâng tay lên xoa hai gò má của mình.

Ngón tay hắn chạm đến miệng mình trước tiên một cách rất nhẹ nhàng: gương mặt hắn không hề có thay đổi.

Ngón tay hắn vuốt lên hai má mình: hai má khô ráo, trong hốc mắt hắn không hề có một giọt nước.

Khóe môi Hạ Hải Lâu chợt nhếch lên giống hệt người trong gương, cười đến độ kiêu ngạo lại cuồng dã.

Hắn ghé sát vào mặt gương lạnh lẽo, ngón tay dán chặt vào ngón tay của đối phương, hơi thở cũng giao hòa vào hô hấp của đối phương.

"Xin chào."

Hạ Hải Lâu thì thầm rất khẽ, hắn tựa rất sát, hai má hắn chạm cả lên trên mặt gương lạnh lẽo, mỗi khi hắn chớp mắt một cái thì lông mi cũng chạm đến chiếc gương cứng rắn.

"Ảo giác của tôi…"

Hắn chợt rút tay lại, một tay chống xuống mép chậu rửa, người cũng rời khỏi mặt gương, một tay còn lại trút hết đám thuốc nằm trong tay vào trong bình thuốc, sau đó Hạ Hải Lâu nâng bình thuốc nhỏ màu đen lên đổ hết thuốc bên trong vào miệng, nuốt ực một cái hết sạch.

Hắn nhét hộp thuốc nhìn qua có vẻ giống hộp đựng một hộp phim này vào lại trong túi, sau đó bước vào trong bồn tắm massage đã được đổ đầy nước ấm thả lỏng thân thể, toàn thân chậm rãi thư thái rồi nằm hẳn xuống.

Luồng nhiệt lan tràn lên mỗi một tấc một thước trên thân thể, tựa như vô số bàn tay nho nhỏ mềm mại đang massage từng cơ thịt mỏi nhừ cho hắn.

Quả thật là thoải mái.

Hạ Hải Lâu quay đầu lại nói với khoảng không bên cạnh:

"Cậu nói xem có đúng không?"

Trong tầm mắt của hắn, thanh niên có gương mặt giống hắn như đúc đang dùng ánh mắt đen láy âm lãnh nhìn hắn chằm chằm.

Điện thoại ngày hôm nay không biết bị trúng lời nguyền rủa nào. Sau khi Hạ Hải Lâu nhận được điện thoại của Hạ Nam Sơn, Cố Trầm Chu vừa mới ra ngoài không bao lâu, còn chưa lật được đến hai trang quyển tạp chí quân sự trong tay đã nhận được một cuộc điện thoại do Vệ Tường Cẩm gọi đến.

"Tối hôm nay sao cậu lại không có nhà hả?"

Vệ Tường Cẩm trách móc trong điện thoại:

"Mình lại không bắt được người! Cũng may là hai nhà chúng ta ở cạnh nhau."

Lúc Cố Tân Quân và Vệ Thành Bá còn công tác ở trong kinh thành thì hai tòa nhà trong Thiên Thụy Viên ở cách nhau một đường xe chạy; hiện giờ mọi người đều đến Chính Đức Viên, hai tòa nhà của ông cụ Vệ và ông cụ Cố tuy không gần sát như nhà trong Thiên Thụy Viên nhưng khoảng cách cũng chỉ trên dưới một trăm bước chân, cũng có thể coi như là nhà ở sát cạnh nhau.

Cố Trầm Chu gập quyển tạp chí trong tay lại, đáp:

"Bên mình có khách…"

Ngụ ý là không tiện chiêu đãi ở trong Chính Đức Viên – Chuyện này quả thực là không sai, những người ở trong Chính Đức Viên đều là cột trụ của quốc gia, thủ tục ra vào vừa nhiều vừa phức tạp, nếu không có người thân trực hệ ở bên trong thì chỉ cần hơn nửa tiếng đồng hồ kiểm tra đã có thể khiến người ta phát điên.

"Khách là Hạ Hải Lâu nhỉ."

Vệ Tường Cẩm đột nhiên nói.

Hai người trong điện thoại đều im lặng trong một thoáng.

Lát sau, Vệ Tường Cẩm nói tiếp:

"Sao lại không nói lời nào? Mình đoán sai hả?"

Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn phòng tắm:

"Cậu đã đoán đúng."

"Chẳng lẽ hắn đã bắt được cậu vào trong tay rồi?"

Vệ Tường Cẩm hỏi.

"… Cậu muốn nói như thế cũng được."

Cố Trầm Chu đáp.

Hai người lại im lặng thêm một quãng, Vệ Tường Cẩm mới buồn bực cáu giận ở đầu điện thoại bên kia:

"Mình tuyệt không muốn nói như thế! Cậu với Hạ Hải Lâu rốt cuộc đang làm cái gì hả? Lúc sáng mình đến chắc Hạ Hải Lâu vẫn còn đang ở bên chỗ cậu đúng không? Hắn lái xe đi là lúc –"

Giọng nói trong điện thoại dừng lại một chút mới nói:

"… Là lúc cậu bật 'Đào Hoa Phiến' cho mình nghe, phải chứ?"

"Chính là lúc đó."

Nếu Vệ Tường Cẩm đã đoán được, Cố Trầm Chu cũng thẳng thắn nói hết cho đối phương:

"Lúc mình đi lấy hoa quả cho cậu đã thuận tiện ném chìa khóa cho Hạ Hải Lâu."

"Rốt cuộc hai người đang làm cái gì?"

Vệ Tường Cẩm nhắc lại câu hỏi của mình một lần nữa.

"Cũng chẳng có gì, mọi người đều đang chơi bời thôi."

Cố Trầm Chu bình thản nhẹ nhàng nói.

Vệ Tường Cẩm hỏi tiếp:

"Không lừa mình?"

"Mình đã lừa cậu lúc nào chưa?"

Cố Trầm Chu hỏi lại.

Vệ Tường Cẩm cười lạnh:

“Cậu chưa hề gạt mình, cậu chỉ không nói cho mình mà thôi.”

“Cho nên hiện tại mình không lừa cậu.”

Cố Trầm Chu lập tức dùng lời nói của đối phương để chứng minh cho sự thành thực của mình, tiếp đó anh lại nói:

“Mình hiểu ý cậu, Hạ Hải Lâu và mình không chỉ đơn thuần là vì vụ động đất ở huyện Thanh Hương… Sự việc tính đến giờ vẫn còn nằm trên người mình, không liên quan gì đến cậu, cậu cũng không thiếu gì cậu ta cả, lần trước chẳng phải cũng kêu người đến đâm cậu đấy ư?”

Cố Trầm Chu cố tình lược bỏ chủ ngữ ở câu cuối cùng.

Vệ Tường Cẩm:

“Mình thật không biết nên đánh cậu hay là đánh Hạ Hải Lâu nữa.”

Cố Trầm Chu đang ngồi trong phòng ngủ lặng lẽ mỉm cười:

“Không đánh cả hai được không?”

“Quả nhiên là nên đánh chết cả hai thì hơn!”

Đầu bên kia truyền đến tiếng bẻ tay răng rắc, Vệ Tường Cẩm lại nói:

“Thôi, hai người đều có chủ ý riêng, mình mặc kệ cậu, tự cậu phải biết kiềm chế chút.”

Cố Trầm Chu:

“Đương nhiên là mình biết…”

Tiếng khóa cửa chuyển động nhẹ nhàng truyền vào trong lỗ tai anh, anh nhìn lướt qua cánh cửa kính của phòng tắm rồi nói với Vệ Tường Cẩm:

“Mình cúp máy trước, Hạ Hải Lâu ra rồi.”

“Không phải hai người đang trò chuyện à?”

Vệ Tường Cẩm thuận miệng hỏi một câu:

“Hắn đi từ đâu ra?”

“Phòng tắm.”

Cố Trầm Chu nói một câu cuối cùng rồi trực tiếp cúp điện thoại.

Hạ Hải Lâu cũng đúng lúc đi từ trong phòng tắm ra. Hắn hơi liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái rồi đi đến bên giường ngồi xuống, cầm khăn mặt lau tóc của mình, còn chưa lau được hai lượt mà tóc đã chĩa ra tua tủa giống hệt như gai trên người con nhím.

Đây là lần đầu tiên Cố Trầm Chu nhìn thấy tạo hình… có sức sống như vậy của Hạ Hải Lâu. Anh thuận tay đặt điện thoại di động lên mặt bà, đón lấy khăn mặt trong tay Hạ Hải Lâu giúp hắn lau tóc.

Hạ Hải Lâu ngáp một cái rồi trèo lên giường, thay đổi vị trí nằm gối đầu thật thoải mái lên đầu gối của Cố Trầm Chu, hoàn toàn ném phần đầu của mình lại cho đối phương. Nhưng nằm không được bao lâu, hắn bất chợt nhổm dậy, nhấc chiếc chăn mỏng dưới đất lên phủ lên người rồi lại nằm xuống.

Những đốm sao trên bầu trời lấp la lấp lóe, vừa tĩnh lặng lại vừa xa xăm.

Hạ Hải Lâu chợt lên tiếng:

“Ngày mai chúng ta đi ăn hôm hùm đi.”

“Được.”

Cố Trầm Chu đồng ý ngay.

Không biết Hạ Hải Lâu đang nghĩ cái gì mà bỗng dưng cười ngặt nghẽo không ngừng:

“Anh có biết bình thường tôi lén gọi anh là gì không?”

Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu, đáp:

“Tôm hùm?”

Hạ Hải Lâu huýt một tiếng sáo, coi như là ca ngợi trí óc linh hoạt của đối phương.

Động tác của Cố Trầm Chu vẫn thong thả chậm rãi như trước, anh nói:

“Vậy cậu đoán xem tôi gọi cậu là gì?”

Hạ Hải Lâu sửng sốt, suy nghĩ hồi lâu mới nói:

“Chuyện này thì tôi không nghĩ ra được.”

“Gọi vào di động của tôi đi.”

Cố Trầm Chu lau khô nốt đuôi của hai lọn tóc nhuộm đỏ trên đầu Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu làm theo, vừa mới ấn nút quay số cuộc gọi thì một loạt tiếng khỉ kêu lập tức vang lên trong phòng.

“Chi, chi, chi chi chi! Chi, chi, chi chi chi, chi chi chi!”

Lần này thì Hạ Hải Lâu thật sự ngẩn người, hắn nghe tiếng khỉ kêu trong khoảng ba phút xong mới gác điện thoại khi âm nữ điện tử ‘Xin chào quý khách, số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được…’ vang lên, hắn nói với Cố Trầm Chu:

“Đúng là hàm súc –“

Cố Trầm Chu cũng mỉm cười đầy hàm ý với Hạ Hải Lâu.

Ánh mắt Hạ Hải Lâu đặt lên người Cố Trầm Chu, sau đó hắn nhìn lướt qua Cố Trầm Chu rồi đặt ánh nhìn ở vị trí đằng sau cách đó hai bước.

Giường lớn, tủ đầu giường, chiếc đèn đặt dưới đất, còn có cả vách tường.

Không còn thứ gì khác.

Cũng không nên có thêm thứ gì khác nữa.

Hạ Hải Lâu ngây người khoảng hai giây, sau đó mới mỉm cười có chút cổ quái với Cố Trầm Chu.

118. Chương 118: Năm Mới

Ngày hôm sau khi tỉnh lại thì tuyết đã bay lất phất.

Cố Trầm Chu vỗ Hạ Hải Lâu nằm bên cạnh dậy hỏi bữa sáng hắn muốn ăn gì, sau khi nhận được câu trả lời ‘Gì cũng được’, anh mặc quần áo vào đi xuống tầng một, đầu tiên là vo sạch gạo bỏ vào trong nồi áp suất, tiếp đó anh mở cửa sổ sát đất đã được khóa từ đêm hôm trước rồi đi ra ngoài sân chuẩn bị luyện quyền một lần.

Những bông tuyết bay tán loạn trong gió lạnh buổi sớm ập cả vào mặt anh.

Chút cảm giác buồn ngủ cuối cùng cũng bị bông tuyết đông cứng lại. Cố Trầm Chu lập tức xoay tay đóng cánh cửa kính đằng sau rồi giẫm lên lớp tuyết đã rơi suốt cả đêm bước hai bước về phía trước, một cái bóng màu vàng đất lập tức phi từ trên một ngọn cây bám đầy tuyết trắng xuống chạy nhảy kêu ầm ĩ xung quanh anh, thỉnh thoảng còn chạy về phía cửa sổ sát đất.

Cố Trầm Chu tập trung nhìn lại mới nhận ra đây là con khỉ mà Hạ Hải Lâu mang về lần trước. Nửa năm trôi qua, chiếc vòng sắt cùng nửa đoạn xích sắt trên cổ nó vẫn còn, nhưng bộ lông người đã dài ra rất nhiều, khi bị dính nước đã bết lại một chỗ chứ không còn xù tung ra nữa.

Anh khom người nhấc con khỉ quanh quẩn bên chân lên, con thú nhỏ màu vàng đất lập tức vươn tay liều mạng túm chặt lấy tay anh cọ cọ.

Đây chính là cọ cọ hòng làm ấm người đây mà. Cố Trầm Chu mỉm cười, quay đầu về phía sau vừa lúc nhìn thấy Hạ Hải Lâu đang đi từ trên cầu thang xuống, anh ném con khỉ trong tay qua cho đối phương:

"Đón lấy."

Hạ Hải Lâu đưa tay lên đỡliền túm được cái vòng sắt trên cổ con khỉ một cách chuẩn xác, hắn chớp mắt ngắm nghía rồi hừ cười một tiếng xấu xa, đoạn nói với Cố Trầm Chu:

"Anh đi luyện quyền đi, để tôi xử lý thứ này."

Nói xong hắn lập tức xách con khỉ đi về phía nhà bếp, đợi đến khi Cố Trầm Chu luyện quyền nửa tiếng trong sân xong, người nóng rực ướt đẫm mồ hôi đi vào bên trong thì bữa sáng đã được dọn trên bàn ăn. Hạ Hải Lâu ngồi trong phòng khách, vừa xem tin tức buổi sáng vừa bắt con khỉ phải đấm vai bóp chân cho mình, trông có vẻ cực kì dễ chịu.

Nếu như chỉ là đưa nước quả hay làm gì đó khác còn không khiến người khác bất ngờ, nhưng một con khỉ lại biết buồn rầu ủ rũ, biết nhảy nhót tung tăng đấm vai bóp chân cho con người… Cố Trầm Chu cũng không nhịn được mà liếc mắt nhìn thêm lần nữa:

"Sao con khỉ này lại thông minh đến vậy?"

Hạ Hải Lâu cố tình làm ra vẻ kiêu ngạo tự đại hồi lâu mới buông dây thừng trên người con khỉ ra – Trong thời gian nửa tiếng, hắn đã tìm được một chiếc dây thừng rồi buộc lên người con khỉ – rồi cho nó nhảy nhót đến phía trước lò sưởi để sưởi ấm.

"Quen rồi mà."

Hạ Hải Lâu từ tốn nói:

"Đối với thứ này, chỉ cần anh cho nó biết anh có thể làm chủ thì nó sẽ rất ngoan ngoãn giỏi giang."

Cháo trong nồi được nấu xong giờ đã nguội lạnh, rõ ràng là do Hạ Hải Lâu ngồi ở trong này tắt bếp đi. Cố Trầm Chu lấy mấy gói thức ăn, múc đầy hai bát cháo ra, lúc bưng lên bàn liền cầm đũa gõ nhẹ lên mép bát một cái, không tiếp tục câu chuyện của Hạ Hải Lâu về con khỉ mà nói:

"Ăn sáng."

Hạ Hải Lâu nhún vai tỏ vẻ có chút tiếc nuối, đi đến ngồi xuống bên cạnh Cố Trầm Chu.

Mấy món ăn kèm được Cố Trầm Chu mở ra là rau ngâm và cá bé khô, lúc này sự bất tiện khi ở trên núi mới hiển lộ rõ ràng – Tuy rằng rất yên tĩnh nhưng nếu muốn mua thứ gì thì phải lái xe mất nửa tiếng vào trong thành phố, mua được đồ xong lại phải lái xe nửa tiếng nữa để về nhà, người rảnh rỗi không có việc gì làm còn đỡ, như Cố Trầm Chu mà muốn ở đây lâu dài thì tự bản thân cũng khó lòng chịu nổi.

"Lúc trước anh nghĩ gì mà lại muốn xây sơn trang ở trong này?"

Do sinh hoạt nghỉ ngơi đảo lộn lâu dài, buổi sáng Hạ Hải Lâu luôn không thèm ăn gì cả, hôm nay cũng chẳng khác là bao, tùy tiện múc hai thìa cháo lên ăn liền bắt đầu trò chuyện câu được câu không với Cố Trầm Chu:

"Tôi thấy anh cũng không định mở cửa nơi này để cho người ngoài đến đây chơi – nếu không mở cửa, nơi này cách nội thành quá xa, anh dù có muốn bán cũng không được bao nhiêu giá, chẳng lẽ anh nhiều tiền quá nên muốn đốt tiền chơi?"

"Xem như vậy đi."

Cố Trầm Chu không bàn luận gì thêm.

"Tầm nhìn ở nơi này tốt, thỉnh thoảng lên ngắm cũng thấy thoải mái."

Thực chất lí do đương nhiên không chỉ có như thế. Tòa sơn trang Thiên Hương này lúc đầu được xây nên, nguyên nhân chính vẫn là vì Cố Trầm Chu muốn kiểm tra cảnh trong mơ của mình, hơn nữa quả thực đã

kiểm tra ra được kết quả – nói đến mặt đó, đừng nói là một sơn trang Thiên Hương, cho dù phải xây thêm hai ba tòa nữa, Cố Trầm Chu vẫn sẽ bỏ tiền ra xây mà không hề chớp mắt một cái.

Hạ Hải Lâu vừa nghe đã biết là Cố Trầm Chu không nói ra toàn bộ sự thật. Hắn cũng không khăng khăng bám riết, mà chỉ ngắm chuẩn lúc Cố Trầm Chu gắp một đũa rau ngâm lên liền nghiêng người đến cắn mất một nửa phần rau ngâm trên đũa của đối phương.

Bàn tay cầm đũa của Cố Trầm Chu sững lại, anh liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu một cái rồi cũng đột nhiên rướn người về phía trước, cắn một miếng ngay bên ngoài cạnh miệng Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu:

"…"

Cố Trầm Chu thu lại động tác vừa rồi cực nhanh, hắn còn cắn rau giữa hàm răng của mình, kết quả không chỉ bị đối phương cắn lại mất một phần tư mà môi mình còn bị đối phương cắn một cái, chuyện này xem như là ăn trộm gà còn mất nắm gạo hay là tiền mất tật mang đây…

Sau khi cắn lại được một miếng rau ngâm mà mình gắp lên, Cố Trầm Chu uống một ngụm canh.

Hạ Hải Lâu nuốt thứ trong miệng mình xuống, bèn gõ gõ bát tỏ ra bất mãn:

"Tôi ăn cả vào trong miệng rồi – giờ chẳng lẽ anh không còn để ý nữa hả?"

Cố Trầm Chu còn chả thèm ngước mắt lên:

"Đây cũng không phải lần đầu tiên tôi ăn nước miếng của cậu."

Hải Hải Lâu bị nghẹn! Hắn cười rộ lên đầy xấu xa:

"Tôm hùm tự! Tôi không ngờ anh còn biết nói mấy câu âu yếm như thế đấy! Anh luyện được ở chỗ nào vậy?"

"Trên người cậu."

Cố Trầm Chu bình thản nói. Thỉnh thoảng nói một câu tình thú cũng được, cứ tranh mãi xung quanh một vấn đề sẽ khiến người ta thấy nhàm chán, anh không muốn tốn thời gian phân cao thấp ở những việc như thế này nên trực tiếp cho Hạ Hải Lâu đáp án hắn muốn nghe.

Hạ Hải Lâu thực chất cũng chẳng bận tâm mấy thứ này. Với hắn mà nói, có nhiều lúc không cần thiết phải 'tranh giành' chuyện gì đó, kết quả tranh cãi có thể nói với mọi người, nhưng chỉ có đáp án hắn muốn mới là chính xác nhất.

Khi nói chuyện, Cố Trầm Chu đã ăn xong bữa sáng của mình. Anh nhìn Hạ Hải Lâu gần như không ăn được mấy miếng trong bát cháo trước mặt, lại hỏi:

"Trong mắt cậu, tôi giống tôm hùm đến vậy hả?"

"Hử?"

"Đêm qua lúc ngủ cậu cứ lải nhải tôm hùm mãi."

Cố Trầm Chu nói.

"Tôi nói mớ?"

Hạ Hải Lâu hỏi ngược lại, sau khi nhận được đáp án khẳng định của đối phương, hắn nhìn nhìn Cố Trầm Chu, khóe môi hơi nhếch lên nói một câu mang hai nghĩa:

"Ở trong mắt tôi, có rất nhiều lúc anh chính là một con tôm hùm bự đang ngọ ngoạy."

Đương nhiên là không chỉ có anh, còn rất nhiều thứ khác giống như âm hồn không tan nữa.

Ánh mắt hắn rời khỏi người tôm hùm bự đang dùng hai chiếc càng to cầm bát và một đôi đũa trắng muốt ngồi trên ghế dựa, nhìn thẳng lại vào mấy đôi mắt âm u đang vây quanh mình.

Nụ cười lạnh lùng xuất hiện.

Sau bữa sáng, Hạ Hải Lâu nói với Cố Trầm Chu một câu 'Tôi có việc bận'rồi lập tức lái xe đi. Trong hai ba ngày tiếp theo Cố Trầm Chu luôn không nhận được điện thoại của Hạ Hải Lâu, mãi cho đến khi đối phương lái xe rời khỏi kinh thành, Cố Trầm Chu mới xác định được rằng Hạ Hải Lâu đã quay về tỉnh Phúc Huy đón năm mới bên cạnh Hạ Nam Sơn.

Một năm này của Cố Trầm Chu thực ra trôi qua rất thoải mái.

Hạ Hải Lâu vẫn muốn 'chơi đùa' với anh, anh cũng đã có chuẩn bị để 'chơi' thật vui vẻ với hắn.

Vụ động đất lần trước tuy rằng đã trực tiếp thúc đẩy chuyện này, cũng khiến kế hoạch ban đầu của anh có chút thay đổi, nhưng nói cho cùng thì nó vẫn đang nằm trong lòng bàn tay anh.

Hơn nữa hương vị của Hạ Hải Lâu ngon lành hơn rất nhiều so với tưởng tượng của anh, cộng thêm thân phận cùng địa vị của bản thân đối phương, anh quả thực đã có được một tình nhân hoàn mỹ.

Đương nhiên, chỉ trong thời gian nửa năm, dù là anh hay Hạ Hải Lâu rồi cũng sẽ chán ghét.

Bởi lẽ, từ đầu đến cuối bọn họ đều luôn là cùng một loại người.

Đêm giao thừa, lớp tuyết rơi xuống đọng lên bên ngoài cửa sổ dày khoảng hai phân.

Cố Trầm Chu và người nhà của mình ăn một bữa tiệc đón giao thừa ở trong Chính Đức Viên, anh rời khỏi bàn cơm rất sớm ra ngồi trong phòng khách xem TV, vừa xem chương trình đêm giao thừa vừa nhắn tin với Vệ Tường Cẩm

– Cậu đang làm gì hả?

– Vừa ăn no xong ra trả lời tin nhắn! Cả ngày nay di động chưa được ngơi nghỉ chút nào cả! Cậu thì sao?

– Không khác cậu là bao, cũng không khác mọi năm là mấy.

– Nhưng chương trình đón xuân buổi tối càng lúc càng dở, hừ!

– Chữ 'Hừ' kiêu ngạo đó…

– Đánh chết cậu! [Kiêu ngạo cho cậu coi, hừ!!]

Cố Trầm Chu vừa trả lời tin nhắn vừa mỉm cười. Anh và Vệ Tường Cẩm gần như đều nhắn tin cho nhau vào đêm giao thừa mỗi năm, cũng chẳng phải có chuyện gì quan trọng, chỉ là muốn chọc ghẹo lẫn nhau một chút mà thôi. Tuy rằng sau khi gửi tin nhắn xong hai người đều sẽ gặp lại trong không đến nửa tiếng sau, nhắn tin trước lúc ấy quả thực là vừa nhàm chán vừa lãng phí thời gian, thế nhưng nhiều năm qua việc này đã thành thói quen, nhàm chán thì cứ nhàm chán đi, dù sao đêm giao thừa cũng chỉ có một lần.

Tin nhắn trên điện thoại vừa mới được soạn xong, Cố Trầm Chu đang định gửi đi thì di động cầm trong tay đột nhiên rung lên, một cái tên chợt nhảy ra giữa màn hình.

Là Hạ Hải Lâu.

Cố Trầm Chu nhận điện thoại:

"Đang làm gì đấy?"

"Đang hóng gió."

Đầu điện thoại bên kia truyền đến tiếng hít thở nặng nề của Hạ Hải Lâu.

Trong điện thoại dường như có tiếng động khác… Một cảm giác kì quái chợt lướt nhanh qua đáy lòng Hạ Hải Lâu, anh tùy tiện hỏi:

"Hóng gió gì?"

Hạ Hải Lâu cười 'ha ha' hai tiếng, lại không trả lời.

Cố Trầm Chu cầm điều khiển từ xa lên vặn nhỏ tiếng của TV, hỏi:

"Bên chỗ cậu thật yên tĩnh, không xem chương trình đón xuân hả?"

“Tôi đang ở bên ngoài.”

Hạ Hải Lâu nói:

“Có muốn biết tôi đang ở chỗ nào không?”

Cố Trầm Chu không nói gì cả, tiếng động anh nghe được lúc trước đột nhiên lớn dần lên.

‘Rào –‘

‘Rào –‘

‘Rào –‘

Là tiếng của sóng biển.

Hạ Hải Lâu định làm gì?

Cố Trầm Chu hơi cau mày.

Tiếp đó tiếng sóng biển đột nhiên nhỏ đi, dần dần chỉ còn lại tiếng hít thở nặng nề của Hạ Hải Lâu.

Cố Trầm Chu thấy Cố Chính Gia đã đi ra khỏi nhà ăn, hình như là định đi lấy thứ gì đó. Anh đứng dậy khỏi sô pha, đi đến trước cửa sổ vắng người, hỏi Hạ Hải Lâu:

“Hiện giờ cậu đang ở đâu?”

Đầu điện thoại bên kia nhất thời không có tiếng trả lời.

Cố Trầm Chu lơ đãng quay đầu lại liền thấy Cố Chính Gia có vẻ có chút khó hiểu mà liếc nhìn anh, tiếp đó cậu cầm hoa quả trên bàn quay lại nhà ăn.

“Hạ Hải Lâu?”

Cố Trầm Chu lại hỏi.

“… Có kẻ bảo tôi nhảy xuống.”

Hạ Hải Lâu nói trong điện thoại. Hắn bất chợt cười rộ lên, tiếng cười có vẻ cực kì vui vẻ khoái trá:

“Lúc chúng ta vừa mới quen nhau, chẳng phải cũng đã từng đi du lịch dã ngoại đó ư? Lần đó tôi vẫn chưa nhảy xuống, lần này tôi nhảy cho anh xem được không?”

“Cậu biết rõ mình đang nói cái gì chứ hả? Cậu uống rượu rồi phải không?”

Cố Trầm Chu không hề biến sắc mà hỏi Hạ Hải Lâu, anh ấn một nút trên di động:

“Hiện giờ cậu đang ở đâu?”

“Đừng vội vàng dò hỏi địa điểm của tôi như thế.”

Hạ Hải Lâu ở đầu điện thoại bên kia đột nhiên phun ra một câu cực kì sắc bén, ngữ giọng lại khôi phục vẻ lười biếng như trước:

“Tôi gọi điện thoại không phải là muốn nói cho anh biết địa điểm đấy ư? Chương trình đêm giao thừa có gì hay mà xem, bao nhiêu năm qua vẫn chẳng có chút ý tưởng mới mẻ nào, chúng ta chơi trò hơi khác thú vị hơn nhé…”

“Ví dụ?”

Cố Trầm Chu hỏi.

“Ví dụ như điều tôi vừa nói với anh, xem tôi nhảy xuống núi thì thế nào?”

Hạ Hải Lâu cười nói.

Cố Trầm Chu:

“Ngay đêm ba mươi, chắc không phải cậu thực sự cho rằng tôi sẽ ra ngoài chứ?”

"Ồ?"

Hạ Hải Lâu nói:

"Đêm ba mươi, anh thực sự muốn ở lại đó nhìn buổi tối đoàn viên của một nhà ba người bọn họ hả?"

Cố Trầm Chu vừa nghe câu nói của Hạ Hải Lâu vừa nhìn lướt về phía nhà ăn, Cố Chính Gia đang nói chuyện gì đó trên bàn cơm khiến cả nhà cười rộ lên, Trịnh Nguyệt Lâm ngồi bên cạnh Cố Chính Gia mỉm cười nhéo nhéo hai má cậu ta, trên gương mặt Cố Tân Quân ngồi ở đối diện cũng xuất hiện ý cười nhè nhẹ...

Cố Trầm Chu mỉm cười, nhẹ giọng nói vào trong điện thoại:

"Hạ Hải Lâu, cậu đúng là cố ý gọi điện thoại đến muốn khiến tôi không vui."

"Nếu như anh đến đây, tôi sẽ chịu trách nhiệm việc khiến anh vui vẻ trở lại."

Trong điện thoại truyền đến tiếng huýt sáo của Hạ Hải Lâu, tiếp đó là tiếng cười miên man không dứt:

"Sao rồi, có cân nhắc chút không?"

Đầu ngón tay của Cố Trầm Chu di nhẹ trên thân máy một cái, di động lại đúng lúc rung lên báo hiệu có tin nhắn mới đến.

Là Vệ Tường Cẩm hay là ai khác?

Cố Trầm Chu hỏi:

"Hiện giờ cậu đang ở đâu?"

"Rất gần."

Hạ Hải Lâu trả lời Cố Trầm Chu:

"Anh tuyệt đối có thể lái xe đến được đây chỉ trong một buổi tối –"

Điện thoại bị ngắt.

Cố Trầm Chu mở tin nhắn mới ra, là Vệ Tường Cẩm. Anh nhắn cho đối phương một tin 'Mình qua đó ngay' rồi đi vào trong nhà ăn, nói với ông cụ Cố và Cố Tân Quân:

"Ông nội, cha, con qua nhà Vệ Tường Cẩm chơi trước, buổi tối có thể sẽ không về nhà."

Cố Tân Quân nhướn mày.

Ông cụ Cố lại cười ha hả:

"Được rồi, đi đi, nhớ gửi lời chào của ông cho ông nội của Tường Cẩm."

"Vâng, ông nội."

Cố Trầm Chu đáp rồi quay về phòng khoác áo khoác dày và đeo khăn quàng cổ lên, mang theo toàn bộ những thứ nên mang rồi xoay người ra khỏi nhà, vừa đi vừa bấm điện thoại gọi cho Vệ Tường Cẩm.

"A lô? Có chuyện gì đó?"

Giọng nói của Vệ Tường Cẩm có hơi lè nhè

"Ặc, mình vừa mới uống sạch một chai rượu đến – Có cảm giác muốn nôn –"

"Mình có việc cần nhờ cậu giúp, cậu yểm hộ cho mình, mình muốn rời khỏi kinh thành một chuyến."

Cố Trầm Chu nói thẳng.

"Ngay đêm giao thừa?"

Vệ Tường Cẩm hỏi.

"Ngay giao thừa."

Cố Trầm Chu xác nhận.

Đầu bên kia điện thoại im lặng một thoáng, sau đó là tiếng Vệ Tường Cẩm cáu giận:

"Mẹ nó, đồ đại khốn kiếp nhà cậu! Cả ngày chỉ biết gây rắc rối cho mình thôi!"

=====

Tác giả có lời muốn nói:

Đột nhiên cảm thấy chương trước phải nhắc đến vấn đề hôn nhân của Cố và tên khốn kiếp kia.

Cố và tên khốn kiếp sẽ không kết hôn đâu, mọi người cứ yên tâm. Cho dù là trong hiện thực, nước ta cũng từng có một người phụ nữ theo nghiệp chính trị không kết hôn làm ví dụ, cho dù người phụ nữ ấy làm được đến chức Phó Thủ tướng đệ nhất, nhưng thực đáng tiếc là không tranh được chức Thủ tướng.

Cho nên Cố trong truyện vốn không cần phải e ngại gì cả, Cố không kết hôn nhiều nhất chỉ bị người ta chê cười, cũng không có người giúp đỡ mà thôi, cũng sẽ không bởi vì không kết hôn mà bị kẻ địch chính trị bắt được nhược điểm. Ngược lại, nếu anh ta kết hôn mới có khả năng bị như thế.

Về phần giúp sức chính trị, nếu anh ta đã tìm được một người có thể làm bạn một đời mà còn luyếntiếc chút trợ giúp này thì đúng là quá khó coi.

Nói đại khái một câu như vậy, mọi người nắm rõ là được rồi, dù sao đây cũng là tiểu thuyết đam mỹ. Dù nói theo góc độ đam mỹ hay hiện thực thì Cố và tên khốn kiếp kia đều không cần thiết phải xuất hiện một cô vợ.

119. Chương 119: Ánh Sáng Nơi Chân Trời (1)

Vịnh Sơ Vân là một điểm thắng cảnh du lịch kết hợp cả rừng và biển nằm ở vùng ngoại ô cách kinh thành 331 km về phía Bắc. Cố Trầm Chu từng đi qua đây một lần, nhưng bởi vì muốn đến chỗ đó phải đi qua một con đường chưa được sửa xong cực kì khó đi nên chỗ này cũng chưa được khai phá mấy. Lần trước lúc anh đi qua là đúng mùa du lịch nhộn nhịp, vậy mà người đến đây cũng rất ít, anh ngoại trừ nằm trên bờ cát ngắm biển ra thì cũng chỉ vào trong làng chài ăn vài món hải sản do ngư dân nơi đó bắt được nấu lên, mùi vị không được ngon lắm nhưng quả thực rất mới mẻ.

Trong cú điện thoại vừa rồi, Hạ Hải Lâu ngoài việc nói cho Cố Trầm Chu biết chính là địa điểm này thì còn nhắc thêm hai chữ 'bờ Nam'. Cố Trầm Chu không biết nơi này nên chỉ đành vừa lái xe vừa dùng điện thoại tra tìm trên mạng những tư liệu có liên quan đến vịnh Sơ Vân – hơn nữa anh vốn mới chỉ tiện đường qua đó một lần, hiện giờ đã quên gần hết con đường phải đi là như thế nào.

Trong lúc tra tư liệu, cuộc trò chuyện điện thoại giữa Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm cũng không hề dừng lại:

"Giờ cậu đã đến sơn trang Thiên Hương chưa đấy?"

"Đến rồi, đang vào cửa chính."

Người bên kia lại nói thêm một cậu, còn chửi một tiếng 'Mẹ nó':

"Cậu thả con khỉ kia vào nuôi trong nhà hả? Vừa rồi mình suýt nữa bị dọa chết!"

"Mấy hôm trước xách con khỉ vào trong rồi quên không xách nó ra ngoài."

Cố Trầm Chu nói:

"Nó không quậy lung tung trong nhà thành một đám lộn xộn đấy chứ? Nếu có bừa thì cậu cứ mặc kệ đấy, tự tìm một chỗ rồi nghỉ ngơi sớm đi, có lẽ sáng mai mình cũng kịp quay về đó rồi."

Vệ Tường Cẩm:

"Cũng may là vào nhà không phải nhìn thấy một con khỉ đang đi bậy… Nó đang lấy hoa quả ném mình này! Lão hổ ông đây không phát uy thì mày coi tao là mèo bệnh hả?! – Rốt cuộc cậu đang đi làm gì đấy? Chuyện gì đến mức không thể hoãn lại một ngày? Giờ đang là giao thừa, nếu chú Cố hỏi mình thì cậu kêu mình trả lời sao…"

“Đêm giao thừa cha mình chắc chắn sẽ ở nhà xem chương trình đón xuân.”

Cố Trầm Chu nói:

“Nếu như ông ấy thật sự gọi điện thoại đến hỏi cậu, cậu cứ bán mình luôn là xong, mình sẽ không trách cậu đâu.”

“Mình chả biết mô tê gì cả, bán cậu cái gì hử?”

Vệ Tường Cẩm buồn bực hỏi ngược lại.

Cố Trầm Chu đã lái xe lên đến đường cao tốc. Anh tranh thủ liếc mắt nhìn thời gian hiển thị trên màn hình di động, đồng thời cười khẽ một tiếng vào trong điện thoại:

Vệ Tường Cẩm ở đầu kia cũng kịp phản ứng lại:

“F*ck, khó trách cậu chẳng nói gì cho mình biết cả!”

“Như vậy có chuyện gì cũng không thể trách cứ cậu được, nhiều nhất cậu cũng chỉ bị tội là nói dối giúp mình đi ra ngoài thôi…”

“Rốt cuộc cậu ra ngoài làm gì hả?”

Vệ Tường Cẩm chặn lời Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu cũng không nhất thiết phải giấu diếm chuyện này:

“Là chuyện chỗ Hạ Hải Lâu. Hạ Hải Lâu vừa gọi điện thoại đến cho mình, cậu ta có thể là đã uống rượu, mình qua đó xem thế nào.”

“Hắn uống rượu ở đâu?”

Vệ Tường Cẩm hỏi.

“Bên chỗ vịnh Sơ Vân.”

Vệ Tường Cẩm cũng đã từng đi qua chỗ bên đó, thực ra thì lần trước lúc Cố Trầm Chu đến nơi đây chính là cùng đi với Vệ Tường Cẩm:

“Chỗ ấy… Mất ba tiếng lái xe, còn mất thêm một tiếng leo bộ. Mẹ nó, đợi cậu đến nơi được thì trời cũng sáng, chắc không phải Hạ Hải Lâu đùa giỡn cậu chứ hả?”

“Không đâu.”

Cố Trầm Chu cười cười:

“Cậu ta biết hậu quả của việc đùa giỡn mình, mình chơi đùa với cậu ta đang vui vẻ, rảnh rỗi lại đi gây ra cái việc mất vui này làm gì?”

Vệ Tường Cẩm thở hắt ra một tiếng trong điện thoại:

“Mình mệt hết chịu nổi rồi, hiện giờ cậu đang ở đâu?”

“Vừa mới lên đến đường cao tốc, còn lâu mới đến được chỗ vịnh Sơn Vân.”

Cố Trầm Chu đáp.

“Thôi, nếu cậu đang lái xe thì mình không nói chuyện nữa, bao giờ tìm được người thì nhớ gọi điện báo cho mình một tiếng. Trước lúc đó nếu chú Cố có hỏi đến thì mình sẽ vờ như mình chả biết gì cả.”

Vệ Tường Cẩm nói.

“Làm khổ cậu rồi.”

Cố Trầm Chu nói ra câu này mang theo hàm ý xin lỗi.

Vệ Tường Cẩm hừ một tiếng, miệng vẫn tranh thủ thể hiện khí thế:

“Đã sớm quen rồi! Mình đúng là có sát tinh trong mệnh nên mới có đứa em trai như này!”

Cố Trầm Chu nhịn không được cười rộ lên, anh đột nhiên cảm thấy dạt dào cảm hứng, bèn dùng cách hát hí khúc một màn chuyển ba đoạn trong kịch mà ngân lên:

"Vệ ca ca một ngày không thấy ca như cách ba thu "

Tay Vệ Tường Cẩm run lên, điện thoại 'bíp' một tiếng bị ngắt!

Cố Trầm Chu đang lái xe bên này cười mãi không ngừng, nhét tai nghe vào trong lỗ tai xong, ngón tay anh lướt nhẹ một cái xuống dưới cùng màn hình, tư liệu về bờ Nam của vịnh Sơn Vân lập tức xuất hiện trước mắt.

Cách mặt nước biển mười thước.

Bên dưới vách núi có đá ngầm.

Dòng nước chảy xiết.

Đây là các đặc điểm của vịnh Sơn Vân.

Cuối cùng, Cố Trầm Chu nhìn lướt qua đồng hồ của mình.

20 giờ 27 phút.

Cố Trầm Chu hiện đang tập trung lái xe. Ở một nơi khác, Vệ Tường Cẩm vừa mới cúp điện thoại của Cố Trầm Chu, ngồi một mình trong phòng khách của sơn trang Thiên Hương thì cảm thấy cực kì nhàm chán. Anh ta tựa lưng vào sô phathong thả né được một cái hột mà con khỉ đang ẩn núp bên cạnh TV treo tường ném tới. Anh ta cầm một quả táo lên tung hứng hai cái, cổ tay xoay ngược lại ném về phía con khỉ!

Con khỉ nhìn thấy táo bay đến, không chỉ không trốn mà còn nhảy vài bước đến ôm quả táo vào trong lòng, cắn một miếng to.

Đây chính là dùng bánh bao thịt để đánh chó đấy ư? Khóe miệng Vệ Tường Cẩm vừa mới nhếch lên thì di động nằm trên sô pha đã kêu vang, anh chẳng thèm nhìn là ai đã trực tiếp bắt máy:

"A lô?"

"Tường Cẩm, gọi cha cháu giúp chú."

Vệ Tường Cẩm suýt nữa đã cắn trúng đầu lưỡi của mình:

"Ặc, ừm… Là chú Cố ạ, cháu hiện giờ đang đi ra ngoài cùng Tiểu Chu, không có ở nhà ạ!"

"Vậy à?"

Cố Tân Quân lại nói:

"Vậy gọi Tiểu Chu cho chú."

"Giờ cậu ấy –"

Vệ Tường Cẩm bắt đầu líu lưỡi:

"Vừa rồi đã ra ngoài ạ –"

"Nó đi đâu?"

Giọng nói của Cố Tân Quân ở đầu điện thoại bên kia cực kì bình tĩnh.

"Đi vào phòng vệ sinh…"

"Tìm Hạ Hải Lâu hử?"

Cố Tân Quân thản nhiên hỏi.

Vệ Tường Cẩm đã thật sự cắn vào đầu lưỡi của mình rồi! Anh ta vội vàng nói:

"Chú Cố hiểu lầm rồi ạ! Chỉ là Hạ Hải Lâu uống rượu nên Tiểu Chu qua một lúc xem thế nào thôi."

"Vậy à?"

Cố Tân Quân thủng thẳng đáp, sau đó lại đột nhiên hỏi:

"Cháu cảm thấy chú hiểu lầm cái gì?"

Vệ Tường Cẩm:

"..."

Cố Tân Quân cũng không khăng khăng bám lấy chuyện này quá lâu:

"Được rồi, cháu đừng có lang thang ở bên ngoài nữa, về nhà trước đi. Đêm giao thừa không ở cùng với người nhà, một mình chạy ra ngoài còn ra thể thống gì nữa."

Vệ Tường Cẩm không dám không nghe theo, ấp úng vâng dạ một câu thì người bên kia cũng cúp điện thoại.

Trong Chính Đức Viên, Trịnh Nguyệt Lâm đúng lúc bưng trà vào phòng liền thấy Cố Tân Quân ngồi bên đầu giường, tay còn đang cầm ống nghe, bà vừa đặt khay trà trong tay xuống vừa hỏi:

"Anh gọi điện thoại cho ai thế?"

"Không ai cả."

Cố Tân Quân đáp, đặt ống nghe điện thoại trong tay xuống.

Trịnh Nguyệt Lâm cũng không hỏi gì thêm, chỉ nói:

"Qua năm mới rồi, không biết Tiểu Chu với Tường Cẩm ra ngoài làm gì?"

Cố Tân Quân khẽ hừ một tiếng:

"Em mặc kệ nó đi, ai biết thằng ranh con ấy đang nghĩ cái gì?"

Trịnh Nguyệt Lâm liếc nhìn Cố Tân Quân một cái:

"Nếu nó là nhãi ranh thì anh là gì?"

Cố Tân Quân bị nghẹn, không vui đáp:

"Anh là gì? Anh chính là bố nó đấy!"

Trời mùa đông, địa điểm không nên chọn làm nơi du lịch nhất ngoại trừ phương Bắc ra thì còn có bờ biển phía Bắc.

Cố Trầm Chu gửi xe ở trong thị trấn nhỏ bên ngoài vịnh Sơn Vân, rút ít tiền mặt từ cây ATM của ngân hàng trong thị trấn, mua đèn pin trong một siêu thị nhỏ rồi đi bộ trên đường núi khoảng hơn nửa tiếng mới đến được đỉnh núi nằm giữa thị trấn nhỏ và vịnh Sơ Vân.

Gió trên đỉnh núi thổi vào từ biển lạnh lẽo thấu xương, đi bộ hơn nửa tiếng không chỉ không khiến thân thể Cố Trầm Chu ấm lên mà còn khiến anh hắt hơi không ngừng, hai tay cứng ngắc đến độ sắp không cầm nổi đèn pin.

Thời tiết thật sự là lạnh lẽo đến mức tay cũng phải xoa vào nhau cho ấm…

Những lời hai ngày trước nói với con khỉ, giờ phút này lại được Cố Trầm Chu dùng để an ủi bản thân. Anh đột nhiên xoay người nhìn thẳng lên ngọn của một cây tùng mọc lên giữa nền đá, những cành cây cong queo vặn vẹo giống như mấy con rắn đang trôi nổi giữa không trung, lúc bất chợt nhìn thấy còn rất đáng sợ.

Đi đến bậc cao nhất củacầu thang bằng đá chính là một cái thềm đá trống trải rộng phải bằng tầng trệt của một tòa nhà rộng khoảng hai ba mươi thước vuông. Thềm đá này cũng không phải là rất bằng phẳng, chiếc cầu thang được núi đá và thiên nhiên tạo thành vẫn còn nguyên, bên rìa còn được một hàng rào sắt vừa to vừa thô bao quanh, thế nhưng ngay chính chiếc lan can này còn chẳng chắc chắn, lúc nào cũng cọ vào nhau vang lên tiếng 'két két' trong gió.

Cố Trầm Chu đi đến đằng trước một bậc thang xuống núi, trước tiên là bật đèn pin chiếu về phía trước một lượt. Bờ cát cùng mặt biển rộng dần hiện ra dưới ánh sáng mỏng manh trong đêm tối, tiếp đó là vách

núi cao thẳng bên bờ biển tạo thành một tấm chắn cản gió ngay đằng sau làng chài rồi mới đến cầu thang xuống núi.

Vừa đi anh vừa soi đèn pin lên chiếc đồng hồ trên cổ tay mình.

0 giờ 43 phút.

Cũng sắp rạng sáng rồi.

'Ào – ào –'

'Rầm – rầm –'

'Ào – ào –'

Một tiếng 'Ùm!' vang lên giống như tiếng vật nặng rơi xuống nước truyền đến từ độ cao hơn mười thước cách đó xa xa.

Lúc Cố Trầm Chu tìm được Hạ Hải Lâu thì đã gần hai giờ sáng.

Đối phương trùm áo khoác dày ngồi bên vách núi, bên cạnh bày mười ba chai rượu xếp thành vòng tròn, một nửa trong số chúng đã bị uống cạn, một nửa còn lại vẫn chưa được khui nắp đậy; gần đó còn đặt một chiếc đèn pin cực lớn mang đến cho nơi vốn âm u tối đen chút ánh sáng.

Anh đi đến bên cạnh Hạ Hải Lâu, đá văng đám chai rượu được xếp quanh Hạ Hải Lâu, không hề nói gì mà vươn tay ra kiểm tra độ ấm trên tay đối phương trước.

Không ngờ lại cực kì ấm áp!

Trong khi tay anh thì lạnh cứng lại giống như miếng băng ấy.

Cố Trầm Chu rút tay về, tìm chiếc mở chai trên vách đá, cũng khui một chai rượu ra uống:

"Nửa đêm gọi tôi đến đây làm gì?"

Hạ Hải Lâu cười ha ha, vươn tay ra cầm lấy tay Cố Trầm Chu rồi dùng nhiệt độ ấm áp trong lòng bàn tay mình ủ ấm, sau đó hắn dứt khoát kéo tay đối phương đặt đến bên môi mình, cắn trước một miếng rồi mới nhẹ hà hơi:

"Chẳng phải tôi đã nói với anh rồi đó sao? Đến đây xem tôi nhảy khỏi vách núi."

"Cậu không uống rượu đúng không?"

Ngụ ý của Cố Trầm Chu là nếu không uống rượu thì đừng nói lời của kẻ say.

"Mấy chai rượu còn chưa uống say được đâu."

Hạ Hải Lâu thờ ơ nói tiếp:

"Nhưng nếu anh đến chậm thêm chút nữa thì đúng là không thấy được màn tôi nhảy xuống."

"Hử?"

"Có kẻ đợi đến độ không còn kiên nhẫn nữa rồi."

Hạ Hải Lâu nói. Hắn vẫn đang đặt bàn tay của Cố Trầm Chu bên môi, hơn nửa số khói trắng thoát ra khi nói chuyện phả hết lên tay Cố Trầm Chu, quả thực là rất ấm áp, thế nhưng sau ấm áp lại là một loại lạnh lẽo u ám khác:

"Tôi cũng đợi đến mức không còn kiên nhẫn nữa –"

Cố Trầm Chu không nói gì. Nhưng lần này, anh lại chăm chú nhìn Hạ Hải Lâu.

Ánh sáng của đèn pin trên vách núi vừa mỏng manh lại vừa u ám, tựa như chỉ cần một cơn gió mạnh thổi đến là có thể dập tắt được chút ánh sáng yếu ớt ấy.

Gương mặt của Hạ Hải Lâu lúc ẩn lúc hiện trong bóng đêm, điều đó khiến hắn giống như có hai gương mặt, một gương mặt đang mỉm cười, một gương mặt đang cười lạnh.

"Cố Trầm Chu, nếu như quả thực có một thứ giống như âm hồn không tan muốn anh làm chuyện gì đó, anh có biết phương pháp tốt nhất là gì không?"

"Tôi đang nghe."

Cố Trầm Chu chẳng hề dao động, nói:

"Cậu tiếp tục."

"Nghe theo chúng nó."

Giọng nói của Hạ Hải Lâu thật uyển chuyển nhẹ nhàng, từng lời từng lời tựa như tơ nhện:

"Sau đó xé nát bọn chúng giống như xé nát mấy trang giấy ấy –"

Hạ Hải Lâu đột nhiên dừng lại, sau đó cười cười:

"Tôi nhảy xuống đây, anh có nhảy không?"

Chữ 'nhảy' vừa mới ra khỏi miệng thì Cố Trầm Chu đã vội nhào đến lại chỉ túm được tay áo của chiếc áo trên người đối phương – thì ra vừa rồi Hạ Hải Lâu chỉ xỏ một cánh tay vào, lúc muốn nhảy xuống thì rụt mạnh tay lại. Anh theo bản năng vươn tay ra bắt lấy ống tay áo, kết quả là giúp Hạ Hải Lâu bỏ lại chiếc áo rồi nhảy thẳng xuống!

Tiếng vật nặng rơi vào trong nước gần như là vang lên cùng lúc.

Cố Trầm Chu theo bản năng vươn người về phía trước, tay với lấy chiếc đèn pin chiếu xuống –

Không thấy gì cả.

Anh hít sâu một hơi, kéo khăn quàng cổ cùng áo khoác trên người xuống, lùi về phía sau hai bước rồi cũng nhảy xuống!

120. Chương 120: Ánh Sáng Nơi Chân Trời (2)

Thời gian rơi từ độ cao hơn mười thước xuống đến làn nước thật sự chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Một giây trước gió vẫn còn thổi ào ào bên tai; giây tiếp theo, chất lỏng đen ngòm lạnh lẽo ập đến từ khắp bốn phía xung quanh tựa như một căn phòng tối om không chút ánh sáng, 'ầm' một tiếng đã khóa kín người ở bên trong.

Đợt huấn luyện của anh trong hai năm rưỡi ở nước ngoài có bao gồm đủ loại phương thức, trong đó quan trọng nhất chính là nhảy từ trên cao xuống biển để chạy trốn.

– Thế nhưng hạng mục huấn luyện này còn thiếu một điều: Làm cách nào để nhảy từ trên cao xuống mà cứu người!

Khi dòng nước đen ngòm ập đến từ bốn phương tám hướng, Cố Trầm Chu có thể cảm nhận được một cách rõ ràng cơ thịt của mình bắt đầu cứng ngắc và nhanh chóng co rút lại. Có lẽ là vì đã rất lâu không bơi vào mùa đông, anh có thể cảm giác một cách chính xác chút không khí anh hít vào trước khi chìm xuống nước đang va chạm cuồn cuộn trong ***g ngực hòa chung với tiếng tim đập thình thịch, bất cứ bên nào đều khiến Cố Trầm Chu thân là chủ nhân của thân thể này sinh ra chút cảm giác không kiên nhẫn.

Ánh sáng màu quất chợt lóe, chiếu rọi từ đáy nước lên phía trên.

Hai người một trước một sau nhảy xuống cùng một chỗ, thời gian nhảy xuống cách nhau cùng lắm cũng chỉ đến hai ba giây. Đợi đến khi vùng nước tối đen tạm thời bị ánh sáng tách ra, Cố Trầm Chu nhìn thấy Hạ Hải Lâu đang ở một nơi trước mặt mình cách đó không xa – đối phương dường như đã bơi đến gần mặt nước nhưng có vẻ như đang lúc chìm lúc nổi…

Sau khi áo phao cứu sinh mặc trên người phát huy tác dụng, tay chân Cố Trầm Chu tuy vẫn chưa hoàn toàn thích ứng được với sự rét lạnh dưới mặt nước, nhưng áo phao và sức nổi của chính bản thân ở trong nước đã đẩy anh lên dần phía mặt nước.

Một, hai, ba… Mười ba, mười bốn.

Khi thầm đếm đến nhịp tim đập thứ mười bốn, Cố Trầm Chu đã túm được cánh tay của Hạ Hải Lâu.

Tiếp đó, người bị anh túm được đã nổi lên đến mặt nước, Cố Trầm Chu vừa chạm vào Hạ Hải Lâu đã cảm thấy đối phương đang cố sức chống lại, nhưng khi anh cầm đèn pin đưa lên khỏi mặt nước thì Hạ Hải Lâu lại yên lặng.

Lần này chính xác là thật sự yên lặng: Không nói gì, không động đậy, hắn thậm chí còn không quay đầu lại nhìn Cố Trầm Chu. Nếu không phải anh túm lấy đối phương cũng không cần quá cố sức, anh còn tưởng đối phương còn chẳng thèm đạp nước khiến bản thân không thể trồi lên khỏi mặt biển được.

Giờ anh cũng chẳng còn thời gian để bận tâm đến Hạ Hải Lâu, một cơn sóng đang ập đến từ phía trước, dù Cố Trầm Chu đã kịp thời nín thở nhưng vẫn có cảm giác mình bị sặc một chút nước. Anh nhân lúc cơn sóng chìm xuống mà hít sâu một hơi, vừa kéo Hạ Hải Lâu bơi về đằng trước vừa dùng bên tay cầm đèn pin đang đặt dưới nước lắc lắc về phía trước mặt. Khoảng ba năm phút sau thì trước mặt loáng thoáng truyền đến tiếng ồn ào, tiếp đó có một người hô lớn:

"Thấy rồi! Chỗ các cậu thuyền không đi vào được, bơi ra đây thêm một quãng rồi túm lấy mái chèo, chúng tôi sẽ kéo hai người lên thuyền!"

Vừa dứt lời thì đằng trước có ánh đèn pha loại nhỏ lóe sáng, Cố Trầm Chu đưa đèn pin trong tay lên cắn vào giữa hai hàm, một tay kéo Hạ Hải Lâu cố sức bơi về phía nguồn sáng.

Khoảng cách chỉ hơn ba mươi thước trên mặt nước lại cần thời gian bơi gấp ba lần bình thường, trong lúc này, những làn sóng hết lần này đến lần khác lại không ngừng đẩy hai người về phía sau, đợi đến sau khi một bàn tay của Cố Trầm Chu cuối cùng cũng bắt được mái chèo được đưa xuống dưới thì mái chèo rụt mạnh lại một cái, anh bị kéo đi hơn nữa thước.

Tiếp đó người trên thuyền ló người ra, tay trái của anh trở nên nhẹ bổng trước, Hạ Hải Lâu vịn trên tay anh được người kéo lên; tiếp đó thân thể anh cũng được lôi mạnh một cái, anh thoát ra được khỏi mặt nước trong tiếng nước ào ào rồi được người kéo lên trên thuyền.

"Được rồi, được rồi, đã cứu được người lên đây rồi, mọi người quay về thôi!"

Vị thuyền trưởng sau khi vớt được Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu lên thì thét to một tiếng, sau đó ông cầm hai chiếc áo bông dày trong khoang thuyền ra ném cho mỗi người một chiếc, tiếp theo mới quay lại chỗ động cơ điều khiển thuyền chạy về phía bờ biển.

Trong tiếng vang cực lớn và rung động liên hồi, nhờ vào ánh sáng trắng cực mạnh mà Cố Trầm Chu có thể nhìn thấy rõ ràng mái tóc của đối phương bết lại không ngừng có nước nhỏ xuống, anh cũng có thể thấy được gương mặt không có bao nhiêu cảm xúc của đối phương.

"Nơi tôi chọn thế nào?"

Giọng nói của Hạ Hải Lâu đột nhiên vang lên.

Cố Trầm Chu nhìn theo ánh mắt đối phương về phía vách núi mà bọn họ vừa mới nhảy xuống trong đêm tối, giờ nó đã biến thành một đám đen kịt.

Giữa ban đêm tối đen như thế này thực ra cũng không thể thấy rõ ràng, nhưng bất kể là dựa vào tư liệu đọc được trên internet lúc trước hay là nhờ thông tin nghe được từ trong miệng những người thôn dân nơi này, Cố Trầm Chu vẫn có thể có được một khái niệm tương đối trực quan – hình dạng của bờ Nam trước mặt giống một chiếc lưỡi liềm khổng lồ, đầu nhọn của lưỡi liềm chỉ thẳng lên trời, tính khoảng cách thẳng tắp lên và bỏ qua độ cong thật dài thì vừa đủ để tách xa ra khỏi quần thể đá ngầm.

Nhưng nếu cân nhắc đến tính nguy hiểm của vùng biển rộng, cho dù biết rõ xác suất gặp phải đá ngầm khi nhảy xuống là cực nhỏ thì người dân sống trong thôn gần đây cũng chẳng có một ai muốn nhảy xuống.

Mà nếu không nhảy xuống đuổi theo từ chỗ mà Hạ Hải Lâu nhảy, muốn tìm một người giữa biển rộng ban đêm khó khăn biết bao nhiêu, cho dù Cố Trầm Chu không phải người sống lâu năm bên bờ biển cũng có thể hiểu rõ.

Nhất là người có thể nhảy xuống theo ngay phía sau Hạ Hải Lâu rốt cuộc có chuẩn bị đầy đủ hay không, còn có thể lớn tiếng kêu cứu cố gắng tìm đường sống hay không?

Nói ra một câu 'Nơi tôi chọn thế nào?' xong, dọc một đường đi này Hạ Hải Lâu không hề lên tiếng nữa.

Thế nhưng người đàn ông lớn tuổi lái thuyền chạy đi được nửa đường liền dùng chất giọng cực nặng khẩu âm cười nói:

"Nhóc con bơi lội khá đấy! Người bên cạnh cậu có phải gặp chuyện gì không mà nghĩ quẩn như thế?"

"Lúc trước từng luyện trong hai năm, giờ cháu bơi cũng không ổn lắm."

Cố Trầm Chu mỉm cười trả lời câu hỏi của đối phương, lại bỏ qua câu hỏi về Hạ Hải Lâu.

Nhưng ông bác lái thuyền vẫn không nhận ra, đề tài tiếp tục xoay quanh Hạ Hải Lâu và Cố Trầm Chu cùng nhảy xuống như trước:

"Cậu nhóc này, cậu nói xem vì sao bây giờ tuổi trẻ lại hay nghĩ quẩn như thế hả? Vừa đụng phải chuyện gì đó đã đòi chết không muốn sống, người to gan nhảy xuống cứu như cậu bác đã thấy không ít, có vài người liều mạng cứu được người ta lên rồi, kết quả là người được cứu còn mắng chửi người cứu mình, đây chẳng phải đáng táp nị* hay sao?"

(*Táp nị: Chỉ hành động chép miệng ngán ngẩm)

Ông bác kích động đến mức bật ra mấy từ tiếng địa phương.

Cố Trầm Chu thầm suy đoán, cảm thấy có lẽ câu cuối cùng mà ông bác nói hẳn là 'Đây chẳng phải làm bậy hay sao?'

Lúc nói chuyện thì thuyền cũng tiến lại gần bờ, ông bác lái thuyền buộc thuyền bên bờ rồi nhảy xuống bờ cát trước, lại chỉ chỉ vào Hạ Hải Lâu vẫn không hề nhúc nhích, hỏi Cố Trầm Chu:

"Có cần giúp không?"

Cố Trầm Chu lắc đầu, tự mình đứng dậy xuống khỏithuyền, còn kéo cả Hạ Hải Lâu theo.

Hạ Hải Lâu đến giờ vẫn không thốt ra một lời, nhưng lúc này không hiểu sao hắn lại cực kì ngoan ngoãn, bị Cố Trầm Chu kéo liền đứng dậy đi từ trên thuyền xuống dưới bờ cát.

Cố Trầm Chu nhìn thẳng vào hai mắt Hạ Hải Lâu, sau khi xác định hắn sẽ không đột nhiên gây chuyện nữa thì mới đón lấy áo khoác và khăn quàng cổ mà người dân trong thôn chu đáo cầm từ trên vách đá xuống, rút mấy tờ tiền mặt trong ví da đưa qua:

"Thưa bác, giữa đêm hôm còn khiến mọi người phải cực khổ ra đây thật ngại quá, mong các bác các anh nhận lấy mua chút thuốc hút."

Chủ thuyền vội vàng xua tay:

"Không cần, không cần, lúc trước cậu đã trả phí tổn thuê thuyền, mọi người cũng chẳng phải làm gì cả, vớt hai người lên còn không tốn đến mười lăm phút mà."

Cố Trầm Chu vẫn khăng khăng đẩy tiền qua:

"Hôm nay là giao thừa, ngay đêm năm mới còn gây phiền phức thêm cho mọi người nữa, lúc trước là việc đương nhiên phải làm, hiện giờ là chút thành ý của cháu –"

Anh thấy chủ thuyền vẫn muốn từ chối bèn nói thêm:

"Bằng không, giờ mong bác nấu giúp cho chúng cháu hai bát canh gừng rồi đưa vào trong nhà gỗ kia cho chúng cháu."

Chủ thuyền vừa lúc nhìn thấy mấy người lái thuyền lái ra ngoài đang lục tục quay về, thầm nghĩ bản thân mình không cần nhưng chưa chắc cũng có nghĩa là những người khác không cần, nên gật đầu nói:

"Được rồi, hai cậu vào trong đó chờ một chút, tôi kêu bà vợ ở nhà chuẩn bị cho hai người ít canh nóng."

"Làm phiền bác rồi."

Cố Trầm Chu nói. Anh cảm giác từ đầu đến chân mình đều đang cứng ngắc lại, cũng không dám đứng lâu thêm trên bờ biển mà vội xoay người kéo theo Hạ Hải Lâu đi về phía căn nhà nhỏ dùng để nghỉ ngơi cách đó mấy bước chân.

Lúc mới đến bãi biển này, anh đầu tiên là đi tìm ngư dân ở địa phương, sau khi tìm hiểu chính xác tình hình vùng nước ở dưới vách núi liền mua áo phao và thuê thuyền, còn đặt thuê thêm một căn nhà gỗ được dựng ở khu này dùng để sưởi ấm –

Mãi cho đến lúc này khoảng hai, ba tiếng nữa thì trời sáng, Cố Trầm Chu rốt cuộc cũng có một loại cảm giác tên là 'Cuối cùng mọi chuyện cũng kết thúc'.

Căn nhà gỗ được dựng ở trên một khoảnh đá nham gần sát bờ biển, lưng nhà dựa vào vách núi, trước mặt là biển rộng, phong cảnh khá đẹp nhưng khí hậu lại không quá tốt – chủ yếu là vì vừa đến mùa đông, gió lạnh từ phương Bắc thổi về ào ào quét qua đây, hơn nữa tiếng sóng biển luôn vang lên từ sáng đến chiều không ngừng nghỉ, ở đây một hai ngày còn đỡ, nếu ở suốt một thời gian dài thì không ai chịu nổi. Bởi vậy nhà ở của ngư dân nơi này đều xây bên chỗ kín gió ở bờ Nam, nơi này giao cả cho công ty du lịch đến khai phá, hai bên không hề có chút mâu thuẫn nào với nhau.

Hai người một trước một sau đi vào căn nhà gỗ, vừa mới mở cửa ra thì một luồng khí ẩm thấp đã phả thẳng vào mặt.

Cố Trầm Chu bật sáng đèn lên trước, vốn anh đã định đi về phía lò sưởi âm tường có chất hai đống củi ở bên cạnh, nhưng đi được hai bước mà vẫn thấy Hạ Hải Lâu đứng ngây ra ở cửa không hề nhúc nhích, anh đành quay lại dắt người kia đi đến chỗ ghế dựa, sau khi ấn người ngồi xuống ghế rồi anh mới cầm bật lửa trên bàn gỗ lên, châm mồi lửa ném vào trong lò sưởi. Chẳng mấy chốc, mấy đốm lửa nhỏ đã bùng lên thành ngọn lửa lớn thiêu đốt rừng rực trong lò sưởi âm tường.

Hơi nóng tỏa ra từ ngọn lửa cháy rực xua tan luồn hơi lạnh, Cố Trầm Chu đứng bên cạnh lò sưởi âm tường cuối cùng cũng thả lỏng cơ thịt căng cứng lại quá chặt chẽ. Anh đi đến bên cạnh Hạ Hải Lâu, lột hết toàn bộ quần áo ướt đẫm trên người đối phương xuống, lại lấy chiếc khăn tắm đặt trên chiếc giường gỗ ở góc phòng đến lau khô hết bọt nước dính trên người Hạ Hải Lâu, cuối cùng mới lại khoác áo choàng tắm và áo khoác của Hạ Hải Lâu lên người hắn.

Trong quá trình diễn ra một loạt động tác này, từ đầu tới cuối Hạ Hải Lâu đều không phát ra một lời nào.

Hắn lúc này khác hẳn hắn ngày thường, một điên cuồng phóng túng, một im lặng u ám… Giống như hai người không hề có liên quan đến nhau.

Cố Trầm Chu lo cho Hạ Hải Lâu xong mới kéo đối phương đến ngồi trước lò sưởi âm tường để sưởi ấm, anh thì ngồi phịch xuống chiếc ghế mà Hạ Hải Lâu vừa mới ngồi một lúc mới hồi phục tinh thần, lại đứng dậy nhanh chóng thay quần áo. Trong lúc thay quần áo, Cố Trầm Chu cuối cùng cũng nhìn thấy rõ căn phòng này có dạng hình vuông, rộng đại khái khoảng mười lăm thước vuông.

Phần lớn các đồ dùng trong căn phòng này đều được làm từ gỗ, lúc sờ lên lại cảm thấy có chút kì quái, có vẻ như chúng đều được phủ thêm một lớp chất chống cháy. Nơi này ngoại trừ một chiếc giường gỗ giản dị được đặt tựa vào trong góc nhà thì còn có một chiếc bàn nhỏ cùng bốn chiếc ghế dựa xếp xung quanh, phía trên mặt bàn có đặt mấy món ăn vặt và tờ giới thiệu về khung cảnh khu du lịch.

Liếc mắt nhìn một lượt đã xem hết cả căn phòng nhỏ, Cố Trầm Chu lại quay đầu nhìn về chỗ Hạ Hải Lâu đang ngồi.

Thanh niên được bọc trong chiếc áo khoác dày vẫn giữ nguyên tư thế ngồi im một chỗ ban đầu, mấy lọn tóc trên đầu vẫn còn nhỏ nước, trong đó có một lọn dính trên trán, mấy giọt nước liền nhỏ từ trán xuống chảy qua lông mi và mí mắt, lại ngưng tụ thành một giọt nước rất tròn trên hàng mi, khi đôi mi của đối phương chợt run lên thì rơi xuống thấm vào chiếc áo.

Ánh mắt Cố Trầm Chu dừng lại trên gương mặt Hạ Hải Lâu.

Ánh sáng từ ngọn lửa hắt ra nhảy nhót trên gương mặt của Hạ Hải Lâu, nhìn sang từ góc của Cố Trầm Chutừ sau lưng hắn có thể thấy được gương mặt của đối phương thực sự tĩnh lặng hơn bất cứ lúc nào trước kia.

Loại tĩnh lặng này khiến hắn thật giống như một bức tượng gỗ hình người.

Cố Trầm Chu cũng không có ý định gợi chuyện với Hạ Hải Lâu.

Anh vừa ngồi xuống ghế, cảm giác mệt mỏi liền ào ạt xô đến tựa như những con sóng vừa rồi… Mãi cho đến khi chiếc di động anh đặt trong túi áo khoác bất chợt kêu vang.

Giống như bị đánh thức bừng tỉnh từ trong cảnh mơ, mắt rõ ràng là mở trừng trừng nhìn thẳng vào ngọn lửa, Cố Trầm Chu vẫn hơi ngây ra một lát rồi lấy di động trong túi ra, liền thấy tin nhắn của Vệ Tưởng Cẩm đang nhún nhảy trên màn hình. Anh mở những tin nhắn đến từ lúc trước ra, ngoại trừ mấy tin nhắn đến lúc mười hai giờ, toàn bộ tin còn lại đều là của Vệ Tưởng Cẩm.

Anh bấm nút quay lại mở tin nhắn mới nhất ra đọc, nội dung của tin nhắn là hỏi anh đang ở đâu.

– Đang sưởi ấm bên bờ biển, giờ đã là bốn giờ sáng mà sao cậu vẫn còn chưa ngủ hả?

Cố Trầm Chu trả lời.

Hai phút sau, tin nhắn của Vệ Tưởng Cẩm lại được gửi đến:

– Không ngủ được, lúc nãy mình hết gọi điện lại nhắn tin mà cậu cũng không phát hiện à?

– Khi nãy có chút việc, giờ mới làm xong xuôi.

Cố Trầm Chu bấm nút gửi tin nhắn đi, đây là cách thức mà anh am hiểu nhất: Không lừa người nhưng cũng không nói hết mọi chuyện ra.

Vệ Tưởng Cẩm ở đầu bên kia cũng không băn khoăn quá nhiều 'Có chút việc' là có chuyện gì, anh trực tiếp nói ra tin tức quan trọng nhất cho Cố Trầm Chu:

– Cậu có đọc tin nhắn mình gửi cho cậu trước đó không hả? Hơn tám giờ tối hôm trước sau khi cậu cúp điện thoại, chú Cố đã gọi điện thoại đến, hình như chú ấy đã biết chuyện giữa cậu và Hạ Hải Lâu rồi!

Không thể phủ nhận rằng tin nhắn này đã khiến Cố Trầm Chu hơi ngẩn ra.

Nhưng cũng chỉ là hơi ngẩn ra một lát mà thôi.

– Mình biết rồi. Chuyện này khiến cậu qua năm mới vẫn không ngủ được? Chút chuyện này mà cũng đến mức ấy á?

Nội dung tin nhắn tiếp theo của Vệ Tưởng Cẩm chính là một cái đầu người nhỏ đang hộc máu.

Cố Trầm Chu không kìm được bật ra một tiếng cười.

– Nhanh đi nghỉ ngơi đi, mình giải quyết xong việc bên này sẽ quay về ngay.

Bấm gửi xong tin nhắn này, Cố Trầm Chu đột nhiên có cảm giác mình đang bị người khác nhìn chằm chằm, anh ngẩng đầu lên nhìn về phía Hạ Hải Lâu liền vừa vặn nhìn thẳng vào hai mắt đối phương.

Ngọn lửa trong lò sưởi âm tường nhẹ nhàng lay động, ánh cả vào trong mắt Hạ Hải Lâu. Gương mặt hắnvẫn giữ nguyên vẻ yên lặng đến độ cứng đờ lại, hắn thấy Cố Trầm Chu nhìn sang thì khóe môi nhếch lên thành một đường cong, từ tốn nói:

"Tôi còn nghĩ anh cũng giống như bọn chúng, tất cả đều là ảo giác."

"Hạ Hải Lâu?"

Cố Trầm gọi tên đối phương theo bản năng, nhưng sau khi gọi ra tiếng thì anh mới ý thức được rằng tiếng gọi này là dư thừa nên lại nói tiếp:

"Cậu muốn tôi thông báo cho Bí thư Hạ hay là cậu tự mình thông báo?"

Một quãng im lặng thật lâu xuất hiện, lâu đến mức giống như có một mảnh sương trắng thoát ra khỏi bóng tối bủa vây cùng ánh lửa mà phủ lên phía trước hai chân của Hạ Hải Lâu.

Hắn ngồi trên ghế, khóe môi vẫn giữ độ cong lúc trước, vẻ cứng ngắc trên gương mặt cũng từ từ biến mất. Dường như chỉ trong nháy mắt này, loại biểu cảm quen thuộc thường xuyên xuất hiện trên gương mặt hắn lại quay trở về.

Nét cười như có như không đầy khinh miệt.

Vẻ biếng nhác thờ ơ.

Còn có cả sự điên cuồng giống như không hề bận tâm đến bất cứ thứ gì.

Ngón tay Hạ Hải Lâu bấu chặt vào tay vịn bằng gỗ của chiếc ghế dựa rồi cào miết một cái thật mạnh, sắc đỏ sẫm lập tức xuất hiện trên tay vịn và ngón tay của hắn.

Hắn đáp:

"Tự tôi làm."

121. Chương 121: Tôm Hùm Hắc Ám Xử Lý Toàn Diện

Cách một lớp kính cửa trong suốt, sóng biển vòng đi vòng lại trên bờ cát trắng, một đóa hoa trắng muốt nở rộ theo từng con sóng ào đến rồi lại úa tàn theo từng đợt sóng rút đi.

Cảnh sắc dù có đẹp đến bao nhiêu, chỉ cần nhìn mãi trong một thời gian dài thì cuối cùng sẽ trở nên tầm thường và thiếu hụt hứng thú.

Cố Trầm Chu đã ngắm đến độ chán ghét khung cảnh bờ biển cát trắng này trong vòng nửa tiếng từ lúc ánh mặt trời nhô lên khỏi mặt biển đến khi nó dừng lại giữa không trung.

Anh ngồi trên chiếc ghế phía trước lò sưởi âm tường, tay cầm cời sắt khơi đám củi lửa trong lò sưởi âm tường hòng khiến ngọn lửa cháy quá vượng bên trong nhỏ đi một chút.

Hạ Hải Lâu nằm trên giường nghỉ ngơi vừa mới ngủ, hiện giờ hắn đang ôm lấy chăn, nửa bên mặt vùi vào trong gối đầu, tướng ngủ này không được tính là quá đẹp.

Ngọn lửa nổ 'đùng' một tiếng, tiếng sóng biển tràn vào trong căn nhà từ các kẽ hở, sắc trời bên ngoài cửa sổ loang lổ u ám, tất cả những điều này khiến căn nhà nhỏ vào giờ phút này toán lên vẻ tĩnh lặng bất thường hiếm có.

… Là chứng ảo giác.

Cố Trầm Chu đặt chiếc cời sắt trong tay xuống, giũ giũ chiếc áo dày trên người mình một chút, ánh mắt nhắm lại giống như đang chợp mắt, suy nghĩ trong đầu lại chưa từng ngơi nghỉ chút nào.

Hạ Nam Sơn dung túng cho Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu bề ngoài luôn có biểu hiện điên cuồng bừa bãi.

Các mẩu đối thoại vào vài thời điểm nào đó đều có ý ám chỉ – ví dụ như câu 'Trong mắt tôi, phần lớn thời gian anh đều là một con tôm hùm' kia.

Thậm chí lần trước khi anh tiến hành cuộc du lịch dã ngoại với Hạ Hải Lâu, Hải Hải Lâu cũng đột nhiên phát điên.

Những việc này, nếu tách ra thì mỗi sự kiện đều trở nên cực kì bình thường.

Nhưng nếu như kết hợp chúng lại, thêm với hành động nhảy khỏi vách núi của Hạ Hải Lâu đêm hôm qua giống như một đầu mối rõ ràng –

Mười phần đã chắc tám chín rồi, Cố Trầm Chu nghĩ.

Hạ Nam Sơn dung túng cho Hạ Hải Lâu buông thả là vì bệnh của Hạ Hải Lâu. Nếu không, bất kể là từ góc độ của người nào thì vị phó Thủ tướng có thủ đoạn cứng rắn này e rằng sẽ không bao giờ để cho đứa cháu duy nhất ở bên cạnh ông là Hạ Hải Lâu ung dung thoải mái đến như thế.

Mà Hạ Hải Lâu cũng là bởi vì căn bệnh này nên mới có thể đặt sinh mệnh của chính bản thân mình vào thế cân bằng cực kì nguy hiểm đến vậy. Tựa như một người không được huấn luyện đã đặt chân lên dây cáp, mỗi một bước đi đều có khả năng rơi từ trên cao xuống.

Chỉ là chứng ảo giác như vậy là phản ứng của việc tinh thần rối loạn, hay là do bệnh tâm thần phân liệt?

Cố Trầm Chu đang nhắm mắt lại mở mắt ra, đầu ngón tay nhẹ nhàng ấn xuống thái dương đang đau nhói.

Hẳn không phải là cái trước… Anh nghĩ. Thời gian anh và Hạ Hải Lâu đã không thể tính là ngắn. Hạ Hải Lâu gần như chưa từng biểu hiện sự lo âu bất an ở trước mặt anh, càng không nói đến sợ hãi.

Cái sau… Lại không hoàn toàn đúng.

Có thể nói, ngoại trừ lần trước hai người đi bộ leo núi và vụ nhảy khỏi vách đá đêm qua, bệnh tình của Hạ Hải Lâu vẫn được khống chế rất tốt.

Như vậy, nếu như lần trước là vì bị nhiễm trùng mới khiến Hạ Hải Lâu phát bệnh, vậy lần phát bệnh này lại là do đâu?

Cơn đau đầu xuất hiện sau khi mở to mắt biến mất đi rất nhanh. Cố Trầm Chu thở dài một hơi, đè nén sự mệt mỏi mà đảo mắt liếc nhìn Hạ Hải Lâu đang nằm nghỉ trên giường.

Sự trao đổi về thể xác quả là cách tốt nhất khiến hai người xa lạ trở nên gần gũi.

Cố Trầm Chu vẫn còn nhớ rõ cảm giác của mình vào một tháng trước khi nhìn thấy mặt Hạ Hải Lâu – Là muốn đánh một trận hay là đạp xuống dưới chân nhỉ?

Nhưng chỉ một tháng sau, anh không chỉ có dục vọng với thân thể của đối phương, ngay cả giờ khi nhìn gương mặt say ngủ của đối phương cũng cảm thấy đáng yêu.

Cảm giác như vậy thực ra cũng không thể tính là không tốt.

Cố Trầm Chu nghĩ, lại không hề để tâm đến ý niệm lạnh lùng như băng đá trong đầu đang cùng lướt qua đáy lòng mình: Đương nhiên, vẫn có thể ngưng hẳn bất kỳ lúc nào cũng được.

Anh tiếp tục suy nghĩ, hơn nữa còn là nghĩ về chứng bệnh ảo giác của Hạ Hải Lâu.

Căn bệnh này có chút phiền phức, nhưng cũng không phải là không thể chấp nhận.

Mấu chốt là phải tìm ra được nguyên nhân có thể khiến Hạ Hải Lâu phát bệnh, sau đó tiến hành cách ly là đủ… Dù sao cũng mới qua có nửa năm mà thôi.

Một loạt suy nghĩ xoay chuyển đủ một vòng, Cố Trầm Chu phân tích từ đầu đến cuối, cuối cùng thoáng cân nhắc một chút rồi trực tiếp hạ kết luận: Phiền toái đúng là có phiền toái một chút, nhưng không phải việc gì quá to tát.

Sau đó anh bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía giường gỗ, hỏi:

"Dậy rồi? Có muốn uống nước súc miệng một chút không?"

Hạ Hải Lâu vừa mới mở mắt ra. Hắn nhìn Cố Trầm Chu chằm chằm một lúc rồi mới thực sự tỉnh táo lại, động tác cũng trở nên biếng nhác theo. Hắn đầu tiên là lại nhắm mắt, qua khoảng hai, ba phút sau mới ngáp thêm một cái, tiếp tục ôm lấy áo khoác và chiếc chăn phủ lên người rồi chậm rãi ngồi dậy, giữa chừng còn tỏ ra ghét bỏ mà hất chăn ra:

"Nóng đến mức người tôi đầm đìa mồ hôi rồi."

"Giờ cũng chẳng có nước cho cậu tắm rửa."

Cố Trầm Chu ung dung nói, lại chỉ chỉ vào cái siêu trên bàn:

"Súc miệng đi, giờ cũng chẳng mua được bàn chải đâu, ngày đầu năm mới chẳng có siêu thị nào cố ý mở cửa chỉ vì bán hai chiếc bàn chải."

Hạ Hải Lâu nhếch môi, trong lòng lại tràn đầy nghi hoặc.

Hắn là bị chứng ảo giác chứ không phải là chứng mất trí nhớ. Chuyện ngày hôm qua hắn chỉ ngẫm lại một lát là đã nhớ rõ rành mạch, vấn đề là – Cố Trầm Chu trải qua sự việc ngày hôm qua, vậy mà ngày hôm nay lại không muốn hỏi bất cứ chuyện gì ư?

Cho dù Cố Trầm Chu đã đoán được đến bảy tám phần là vì triệu chứng của hắn, vậy thái độ có lẽ cũng sẽ có chút thay đổi – đương nhiên là thái độ của Cố Trầm Chu đã thực sự thay đổi – thậm chí còn không phải là càng tỏ ra thân mật thoải mái hơn chút, mà là…

Cố Trầm Chu để ý thấy Hạ Hải Lâu hơi thất thần. Anh từ tốn dùng đầu ngón tay gõ nhẹ hai cái lên trên mặt bàn, còn nói:

"Có muốn ăn chút gì không? Không chừng là có đồ ăn đấy, nhưng phải qua khoảng một, hai tiếng nữa mới có thể đi sang làng chài bên kia mua vài thứ – cậu có ăn được hải sản không?"

Anh hỏi.

"Có thể bảo bọn họ không cần nấu, chúng ta mua hai con cá về tự làm cá nướng ăn là được."

Hạ Hải Lâu bước xuống khỏi giường, nghe được lời Cố Trầm Chu nói thì lập tức thầm nghĩ: Hẳn là gì bây giờ? Nếu không phải thái độ như thế, vậy Cố Trầm Chu hẳn là nên bày tỏ thái độ như thế nào?

Không thể ngờ nổi, đoán không ra, không thể xác định.

Đây mới là cách tôm hùm hắc ám nhà hắn xử lý toàn diện đấy!

Hạ Hải Lâu chạy đến bên cạnh Cố Trầm Chu. Tinh thần hắn sảng khoái đến mức thậm chí có phần không khắc chế nổi dục vọng của bản thân, bèn khom người xuống cắn mạnh một cái lên môi đối phương, sau đó thừa lúc đối phương hé miệng ra mà đưa đầu lưỡi luồn vào trong, quầy đảo liên tục từ trên xuống dưới, từ trái sang phải một lượt.

Nụ hôn này kéo dài đến vài phút, khi tách ra thì cả hai đều hơi thở dốc.

Hạ Hải Lâu cười tủm tỉm cắn một cái lên cổ Cố Trầm Chu:

"Có anh ở đây rồi, còn cần ăn gì nữa?"

Cố Trầm Chu im lặng khoảng hai giây, sau đó mới nói một câu đầy thâm ý:

"Thực ra tôi cũng cảm thấy như thế."

Hạ Hải Lâu suýt chút nữa là không thu lại được nét cười trên mặt mình, hắn thổi nhẹ một hơi vào lỗ tai Cố Trầm Chu:

"Tiếp tục không?"

"– Ừm."

Cố Trầm Chu đáp:

"Chủ ý này không tệ, nhưng mà người đến đón cậu đã đến đây rồi."

Gần như cùng lúc này, Hạ Hải Lâu lập tức quay đầu nhìn về phía cửa sổ, khi bóng dáng của máy bay trực thăng xuất hiện trong tầm mắt hắn thì tiếng gầm rú phát ra từ cánh quạt của máy bay trực thăng cũng truyền vào trong lỗ tai hắn.

"Thay quần áo đi."

Cố Trầm Chu đứng dậy khỏi ghế, vặn vẹo thân thể hơi cứng ngắc lại vì ngồi lâu một tư thế.

Hạ Hải Lâu không hề nói gì cả, trực tiếp cầm lấy quần áo đã được hong khô cả một đêm mặc vào.

Năm phút sau, máy bay trực thăng đáp xuống đất, Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu đã dập tắt lửa, ra khỏi căn nhà nhỏ đứng chờ ở phía xa xa.

Khi luồng khí tạo thành do bị cánh quạt quật vào dừng lại, cabin mở ra, người đầu tiên đi ra là một người đàn ông trung niên có gương mặt rất quen thuộc – đó là bác sĩ thuộc Cục Bảo vệ Sức khỏe chuyên môn đến khám bệnh cho các lãnh đạo lớn tuổi – Cố Trầm Chu không hề cảm thấy bất ngờ, nhưng người thứ hai đi theo xuống lại khiến ánh mắt anh thoáng khựng lại.

Không ngờ Hạ Nam Sơn lại tự mình đến đây.

Cố Trầm Chu liếc nhìn Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu cảm nhận được ánh mắt của anh, bèn nhún vai một cái rồi nhấc chân đi về phía Hạ Nam Sơn.

Cố Trầm Chu cùng đi theo bên cạnh Hạ Hải Lâu, sau khi Hạ Hải Lâu hô một tiếng 'Bí thư' thì anh mới lên tiếng:

"Chào bác Hạ."

Thân mình cũng hơi nghiêng về đằng trước một chút, thái độ cực kì khiêm nhường.

Trong giới này, thái độ với cấp trên và cấp dưới, với lãnh đạo mình quen biết hay không quen biết… Thái độ khi ở chung giữa người với người là loại kiến thức căn bản.

Với các bậc bô lão trong thể chế, có rất nhiều chuyện vốn không cần phải nói, chỉ cần khoát tay hay chớp mắt là đã đủ để trao đổi.

Ví dụ như thái độ của Cố Trầm Chu dành cho Hạ Nam Sơn.

Lần gặp đầu tiên, khi Hạ Hải Lâu vì bị khỉ cào bị thương mà phải vào bệnh viện, lúc Cố Trầm Chu đến thăm thì gặp được Hạ Nam Sơn, lúc ấy anh cũng chào một tiếng 'Bác Hạ' giống như lúc này, trong ngữ giọng không hề thiếu phần tôn kính.

Nhưng tiếp đó, sau khi kẻ chủ mưu đứng đằng sau vụ việc của Vệ Tường Cẩm bại lộ, Cố Trầm Chu có gặp lại Hạ Nam Sơn cũng chỉ lễ phép chào 'Thủ tướng Hạ'.

Mà hiện giờ, sau khi kết cục của tranh chấp giữa hai nhà đã được xác định, thái độ của hai bên đều mờ ám, lại thêm chuyện xảy ra giữa Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu, xưng hô mà Cố Trầm Chu dành cho Hạ Nam Sơn đương nhiên lại quay về là 'bác Hạ' như lúc đầu, hơn nữa câu 'bác Hạ' này lại thiếu đi vài phần khiêm nhường với câu 'bác Hạ' lúc đầu.

Anh và Hạ Hải Lâu là đang hẹn hò.

Cho dù có điều kiện hạn chế, thời gian cũng phải sắp xếp, nhưng bọn họ vẫn tiếp tục hẹn hò.

Nếu như đã quyết định, vậy thì phải làm tốt đủ mọi mặt, đương nhiên cũng bao gồm việc thái độ đối xử với Hạ Nam Sơn – trưởng bối của Hạ Hải Lâu – có thay đổi.

Hạ Nam Sơn liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái, thản nhiên 'ừ' một tiếng, thái độ không hề thiếu phần lạnh nhạt – thế nhưng thái độ này đã là tốt hơn rất nhiều so với Hạ Hải Lâu, Hạ Nam Sơn thậm chí còn không liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu một cái đã trực tiếp quay đầu nói:

"Cất cánh, quay về. Tiểu Cố…"

"Bác Hạ, cháu là lái xe đến đây, lát nữa cháu sẽ lái xe về nhà."

Cố Trầm Chu rất thức thời nói.

Hạ Hải Lâu dáng vẻ bất cần đút tay trong túi áo, không hề nói câu nào.

Hạ Nam Sơn nhẹ gật đầu rồi xoay người leo lên máy bay trực thăng.

Hạ Hải Lâu cũng theo lên, cửa cabin khép kín lại phía sau lưng hắn. Sau khi hắn ngồi vào chỗ, đủ loại dụng cụ lập tức được gắn lên người hắn.

Trong tiếng gầm rú cực lớn, máy bay từ từ bay lên cao.

Bác sĩ của Cục Bảo vệ Sức khỏe ngồi ở phía đối diện bắt đầu hỏi lần lượt những câu hỏi được chuẩn bị sẵn mỗi lần kiểm tra.

— Nhìn thấy cái gì?

— Nghe được điều gì?

— Những thứ này đều là ảo giác, đều là ảo giác, đều là ảo giác.

Hắn thờ ơ trả lời mấy câu hỏi này, lại nghiêng đầu nhìn xuống dưới thông qua cửa sổ trên thành máy bay.

Cố Trầm Chu hãy còn đứng nguyên một chỗ. Chỉ là bóng dáng của anh đã trở nên rất nhỏ bé, lúc đầu còn bằng cỡ một chiếc phích nước, sau đó biến nhỏ như quả táo, cuối cùng chỉ to bằng cỡ một con kiến.

Hắn không kìm được mà bật cười ha ha.

Thế nhưng bác sĩ của Cục Bảo vệ Sức khỏe ngồi ở đối diện lại chặn ngang suy nghĩ của hắn một lần nữa, ép hắn phải nhớ lại mình đã nhìn thấy gì.

Nhìn thấy gì ư?

Hạ Hải Lâu nghĩ như vậy, cũng biếng nhác nói ra tiếng:

"Nhìn thấy gì?"

"Rất nhiều người."

Hắn lại đáp.

Rất nhiều người.

Rất nhiều giọng nói.

Biết, không biết, đã chết, còn sống.

Có vài giọng nói có thể nhận ra, có vài giọng nói không thể nhận ra nổi.

Có những giọng nói giao hòa vào nhau, đủ loại người đến đến đi đi. Họ nói với hắn, cười đùa với hắn, gào thét với hắn, đến gần hắn, ngăn cản hắn, xô đẩy hắn… Sau đó tất cả bọn chúng hóa thành một đám lốc xoáy nuốt trọn lấy hắn.

Giống như làn nước biển đêm qua, vừa lạnh ẽo vừa u ám.

"Sau đó thì sao?"

Bác sĩ của Cục Bảo vệ Sức khỏe vừa ngẫm nghĩ vừa hỏi tiếp.

"Sau đó ư?"

Hạ Hải Lâu chậm rãi nhắc lại.

Sau đó, một con tôm hùm sắc trắng óng ánh đột nhiên nhảy ra.

Quả thực là – vô cùng – đặc biệt.

Khiến người ta dù có muốn bỏ qua cũng không được.

122. Chương 122: Chuyển Động Ngầm

Ngày Âm lịch đầu tiên của năm 2014 có nhiệt độ rất thấp, nhưng bầu trời lại trong vắt tràn đầy ánh nắng rực rỡ.

Tuyết rơi xuống vào đêm giao thừa hầu như đã tan cả, sau giấc ngủ trưa, người nhà họ Thẩm mấy ngày trước gấp gáp chạy từ đủ các nơi về thăm người thân đã ra ngoài chơi đùa nô giỡn, trò chuyện cực kì vui vẻ.

Cụ ông ngủ đến tận trưa mới tỉnh dậy rồi đi dạo một vòng trong vườn hoa đằng sau, lại hiếm khi cảm thấy hưng phấn mà tự mình trải giấy đưa vài nét bút.

Hiện tại là vừa đúng ba giờ chiều, đi từ vịnh Sơ Vân về kinh thành phải đi hết một tiếng trên đường núi, ba tiếng rưỡi trên đường cao tốc mới chạy được về đến kinh thành vào giữa trưa. Cố Trầm Chu thậm chí còn không quay về Chính Đức Viên ăn cơm trưa mà quay về sơn trang Thiên Hương của mình tắm rửa thay quần áo, sau khi nghỉ ngơi khoảng nửa tiếng liền bấm chuẩn thời gian chạy đến nhà họ Thẩm.

Người nước ngoài không chú ý lắm đến ngày Tết của Trung Quốc, trong lễ Giáng Sinh lần trước James đã xin nghỉ dài hạn một tháng để đưa người nhà ra nước ngoài du lịch, bởi vậy nên khi Cố Trầm Chu đến thì vị quản gia già người nước ngoài này vẫn nhanh nhẹn ra ngoài cửa nghênh đón.

Tâm tình ông ta dường như cũng rất tốt giống như ông cụ Thẩm, ông tươi cười đầy cung kính làm một động tác mời Cố Trầm Chu:

"Thiếu gia Trầm Chu, mời theo tôi vào, tiên sinh đang ở vườn hoa đằng sau, mấy vị thiếu gia và tiểu thư khác đều đã ra ngoài, cậu có thể trò chuyện với tiên sinh cả ngày."

Cố Trầm Chu gật đầu, mỉm cười nói 'Chúc mừng năm mới' với James xong liền đi theo đối phương ra vườn hoa đằng sau. Lúc đi đến bên cạnh ông cụ Thẩm thì ông vừa mới hoàn thành xong một bức tranh vẽ hàng liễu rủ bên bờ.

Cố Trầm Chu nhìn mặt hồ kết băng cùng gốc liễu trụi lụi, lại nhìn về phía bức tranh của ông cụ Thẩm: Cảnh vật về cơ bản là tả thực, chỉ là trên tranh có thêm hai đứa trẻ một nam một nữ đang nô đùa, bên cạnh còn có một bà cụ chải tóc thành một búi tròn ngồi bên cạnh, tuy không thấy rõ mặt nhưng bà hẳn là đang mỉm cười.

Đây là bà ngoại của anh.

Bà ngoại anh mất sớm hơn cả mẹ của anh… Ở trong trí nhớ của anh, bà ngoại chỉ là một bức ảnh chụp được ***g trong khung kính, nụ cười rất hiền lành cũng rất yếu ớt.

Cố Trầm Chu đứng bên cạnh có chút tư lự, ông cụ Thẩm cũng đang ngắm bức tranh khẽ thở dài một tiếng, gác bút rồi nâng bức tranh lên:

"Sao sáng nay không thấy cháu đến đây?"

Từ rất nhiều năm trước cho đến giờ, chỉ cần Cố Trầm Chu có mặt ở kinh thành thì buổi sáng ngày đầu tiên sau đêm giao thừa anh đều đến nhà họ Thẩm, bởi vậy nên giờ ông cụ Thẩm mới trực tiếp hỏi như thế.

Cố Trầm Chu đỡ ông cụ Thẩm muốn ngồi xuống rồi cũng cùng ngồi xuống theo. James đứng bên cạnh tự mình đón lấy bức tranh, sau khi chỉ huy nữ giúp việc cất hết nghiên mực cùng mực nước trên bàn đi thì mới bưng một mâm đựng trái cây lên.

Cố Trầm Chu tùy tiện cầm một quả quýt lên bóc vỏ, đồng thời giải thích với ông cụ Thẩm:

"Sáng nay cháu bận chút việc nên không kịp quay về."

Ông cụ Thẩm nhẹ gật đầu, cũng không hỏi lại mà nói:

"Hôm qua cha cháu gọi điện thoại cho ông, ngoại trừ chúc Tết thì còn hỏi ông xem có ý định gì về đối tượng kết hôn của cháu không."

Cố Trầm Chu hơi ngây ra, sau đó lại tiếp tục bóc vỏ quýt:

"Suy nghĩ của ông ngoại là thế nào ạ?"

Ông cụ Thẩm mỉm cười, ăn một miếng quýt được Cố Trầm Chu lột vỏ xong đưa tới rồi mới nói:

"Một lão già như ông thì có nổi ý gì hay? Nếu cháu muốn bước vào trong thể chế thì ông nội và mẹ kế cháu có thể diện rộng hơn ông biết bao nhiêu ấy. Nếu cháu không quan tâm thì cứ nghe theo lời bọn họ đi; còn nếu cháu có ý thì cứ đưa về cho ông ngoại xem trước, chỉ cần đủ tốt thì ông ngoại sẽ ủng hộ cháu."

Lời này nghe thì có vẻ bình thường nhưng thực chất lại có thâm ý rất sâu sắc – cũng giống như việc Cố Tân Quân đưa ra vấn đề về hôn nhân của Cố Trầm Chu với ông cụ Cố vậy. Cả một giai đoạn dài lúc trước đều là bước đệm để đạt được một câu trọng điểm cuối cùng mà thôi, cụ ông đã nhạy bén cảm nhận được cháu ngoại trai mình có thể có chút khác thường trong chuyện này rồi.

Thế nhưng giống như Cố Tân Quân, Thẩm lão cũng không nói thẳng tuột ra.

Phàm là những người đạt được thành công không nhỏ, hay thậm chí là vẻ vang trong một lĩnh vực nào đó thì thực ra đều có chung một đặc điểm: Bọn họ nhạy bén, khôn khéo, lại trầm tĩnh hơn phần lớn những người bình thường khác.

"Vâng ạ, ông ngoại."

Bất kể giờ phút này Cố Trầm Chu nghĩ như thế nào, vẻ mặt anh vẫn không hề có gì khác biệt so với thường ngày: Chỉ mỉm cười, rồi đồng tình như trước giờ vẫn thế.

Ông cụ Thẩm liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái, đưa tay ra đặt lên vai anh bóp chặt mấy cái, nói:

"Cháu ngoại ngoan của ông cũng lớn rồi."

Cách một lớp quần áo mùa đông thật dày, Cố Trầm Chu gần như không cảm nhận được chút sức lực nào của đối phương.

Nhưng sau khi ông làm ra động tác này, những kí ức thuộc về quá khứ gần như lập tức tuôn trào trong tâm trí anh: Lần đầu tiên anh theo mẹ đi vào nhà họ Thẩm, ông ngoại tươi cười nhéo hai má anh; anh ở lại bên này nghỉ ngơi, ông ngoại ngồi bên cạnh nói chuyện với mẹ, thỉnh thoảng lại vuốt ve đỉnh đầu anh; anh đứng ở bên ngoài phòng bệnh, ông ngoại ngồi bên cạnh nắm tay anh; anh đứng ở trước linh đường, ông ngoại cũng đứng thẳng thắp nắm lấy bờ vai anh thật chặt…

Bàn tay trong trí nhớ ấy vừa khô ráo ấm áp lại chắc nịch tựa như ngọn núi vậy.

Cố Trầm Chu nâng tay lên dùng cả hai bàn tay nắm lấy tay ông, lại cười rộ lên một lần nữa, nói:

"Con biết mà ông ngoại, nếu như thực sự có, con sẽ dẫn về cho ông ngoại xem."

Tiếp theo là những việc như thường lệ: Cố Trầm Chu ở lại nhà họ Thẩm cả một buổi tối, ngày hôm sau lúc rời đi còn đến trước mộ thăm mẹ mình, sau nữa mới quay về Chính Đức Viên ở cùng với người nhà.

Những ngày như vậy dường như lại quay trở về những ngày Cố Trầm Chu mới về nước thậm chí còn không bước ra khỏi cửa: Lúc rảnh rỗi sẽ lật xem báo cáo mà công ty đưa tới, không có việc gì làm thì ra ngoài gặp mặt vọi người hoặc đua xe hai vòng, nhưng phần lớn thời gian anh luôn ở trong nhà chơi trò chơi với Vệ Tường Cẩm, hoặc hai người sẽ cùng nghe hí kịch và so hai chiêu võ.

Kì nghỉ đông nháy mắt đã trôi qua.

Đợi đến khi Vệ Tường Cẩm quay trở về trong quân, Cố Trầm Chu cũng chuyển từ máy bay qua xe lửa rồi xe bus về đến huyện Thanh Hương, lúc ngồi trong văn phòng cầm lấy bản 'Kế hoạch liên quan đến [Công tác quy hoạch nền kinh tế của huyện Thanh Hương trong ba năm tới]' của mình lên xem, anh vẫn cảm thấy mình chơi chậm chạp không tập trung.

Nhưng chút cảm giác không tập trung ấy chỉ diễn ra cho đến khi Cố Trầm Chu thực sự cầm bản báo cáo lên.

Bản báo cáo này là bản báo cáo thứ tư do Cố Trầm Chu viết ra vào năm trước để trình lên Chủ tịch huyện, qua bao nhiêu buổi thảo luận tổng hợp của lãnh đạo huyện, cuối cùng hai ngày trước năm mới cũng được thông qua, còn được Chủ tịch huyện mang lên giảng giải phổ biến rộng rãi cùng với những văn kiện của Đảng được phát xuống tỉnh.

Còn về kế hoạch quy hoạch tổng thể nền kinh tế của huyện Thanh Hương trong ba năm tiếp theo, việc này chắc chắn không thể chỉ do một mình Cố Trầm Chu hoàn thành mà được.

Chủ tịch Huyện mặc dù chọn đọc báo cáo của anh trong Đại hội của huyện, nhưng một phần không nhỏ trong nội dung cũng đã được sửa thành đề nghị của người khác. Cố Trầm Chu vừa cầm bản báo cáo được phát xuống một lần nữa trong tay, vừa suy nghĩ về khoảng thời gian vừa qua; anh chỉnh sửa lại quy hoạch xây dựng nền kinh tế tương lai của huyện Thanh Hương, đưa vào trong máy tính rồi cẩn thận nghiên cứu báo cáo trong tay, ấy thế mà chưa lật được đến hai trang, cánh cửa văn phòng vốn mở rộng lại có người gõ vang.

Đuôi lông mày của Cố Trầm Chu hơi nhướn lên một chút, nhưng khi anh quay đầu lại thì nó đã trở lại hình dạng cũ, thậm chí trên mặt còn có thêm chút ý cười nhàn nhạt:

"Chủ nhiệm Vương đấy ạ? Mời ngồi, mời ngồi!"

Chủ nhiệm Vương tay cầm phích nước đi vào, cười nói:

"Chủ nhiệm Cố chắc không phải đang bận chứ?"

"Nào có, tôi chỉ đang sửa lại vài thứ thôi."

Cố Trầm Chu mỉm cười thản nhiên, lại nói:

""Bên chỗ Chủ nhiệm Vương thế nào rồi ạ? Khoản tiền bồi thường ắt hẳn là đang được đưa xuống đúng không?"

Đề này đúng là điều mà Chủ nhiệm Vương đang mong mỏi, ông ta cười ha hả đáp:

"Đã được đưa xuống rồi, lúc tôi đi qua cửa sổ thì thấy có cả một hàng người dài dằng dặc đứng bên ngoài, Tiểu Triệu ở sau ô cửa tò vò đang bận tối mắt tối mũi, tôi đi qua vỗ vai cậu ta một cái mà cậu ta lập tức cáu giận 'Bận muốn chết, đừng làm phiền, còn chưa có thời gian uống hớp nước đây!', ngay cả đầu cũng chả thèm ngẩng lên."

Cố Trầm Chu cầm gói thuốc lá trên bàn trà lên, rút một điếu đưa cho Chủ nhiệm Vương, bản thân thì xoay qua pha trà.

Chủ nhiệm Vương vốn đã ngậm điếu thuốc vào trong miệng, nhưng nhìn động tác của Cố Trầm Chu, ông không lấy bật lửa ra nữa, thầm cân nhắc vài lần những lời trong lòng mình muốn nói ra rồi mới tỏ ra thờ ơ mà lên tiếng:

"Mấy ngày nay Chủ nhiệm Cố vẫn đang bận rộn với dự án quy hoạch tổng thể kia đúng không? – Có một trận động đất như vừa rồi khiến cho mọi chuyện cứ dồn dập lao đến cùng nhau, vừa qua năm mới đã không được nhàn rỗi, phát tiền trợ cấp cho người dân xong lại đến khoản hỗ trợ dành cho các doanh nghiệp, mà nhắc đến đám xí nghiệp ấy, không giấu gạt gì Chủ nhiệm Cố, đến giờ tôi vẫn đang sửa chữa đến sứt đầu mẻ trán mà vẫn chưa phân được rõ ràng –"

Đáy lòng Cố Trầm Chu có chút dao động nhưng vẻ mặt lại chẳng lộ vẻ gì, anh cũng không tiếp lời Chủ nhiệm Vương mà bưng chén trà lên đặt đến trước mặt đối phương:

"Mời Chủ nhiêm Vương nếm thử, là trà mới năm nay đấy."

Chủ nhiệm Vương vội vàng đón lấy, đợi trà nguội một chút mới bưng lên nhấp một hơi, nửa đùa nửa thật nói:

"Trà chỗ Chủ nhiệm Cố đúng là ngon, trách không được Chủ tịch huyện chúng ta thường ngày rảnh rỗi luôn thích gọi Chủ nhiệm Cố đến cùng trò chuyện uống trà."

Cố Trầm Chu đang định trả lời thì lại nghe thấy tiếng ồn ào truyền từ phía xa xa bên ngoài. Chủ nhiệm Vương ngồi đối diện anh cũng nghe thấy, ông ta nghiêng người nhìn về phía cửa sổ, tiếp đó liền tỏ ra hoảng hốt kinh hãi, vội đứng dậy nói:

"Sao lại có người vây kín ngoài cổng vậy?"

Cố Trầm Chu cũng đứng lên đi đến trước cửa sổ nhìn xuống, anh nhìn thấy rất rõ một đám khoảng mười một, mười hai người đang vây quanh cổng chính của trụ sở. Bọn họ không mang theo biểu ngữ, nhìn từ bên trên xuống cũng không thấy là có xảy ra chuyện gì – nhưng nếucó người đến vây cửa còn gây gổ với bảo vệ thì khẳng định rằng không phải là chuyện gì tốt.

Cố Trầm Chu nhìn quét qua xung quanh một lượt, ánh mắt dừng lại trên một chiếc xe thể thao rất đẹp đang đỗ ở ven đường đối diện, Chủ nhiệm Vương đứng bên cạnh anh vội lên tiếng:

"Chủ nhiệm Cố, bên dưới chắc đã xảy ra chuyện gì rồi, tôi về trước xem thế nào, không quấy rầy cậu nữa."

Cố Trầm Chu khách sáo đáp:

"Chủ nhiệm Vương đi thong thả."

Chủ nhiệm Vương mỉm cười đáp lại, tâm thần vẫn có chút bất an nhìn lướt qua đám người bên dưới một lần nữa rồi mới xoay người rời đi.

Cách không bao lâu sau, di động của Cố Trầm Chu kêu vang, anh liếc số điện thoại một cái rồi trực tiếp bấm nghe:

"Giờ cậu đang ở đâu?"

Lúc anh hỏi ra câu này thì ánh mắt nhìn thẳng tắp vào chiếc xe thể thao màu trắng ở phía đối diện.

Cách một lúc thật lâu sau, cửa kính của xe thể thao dần hạ xuống.

Trong điện thoại, giọng nói của Hạ Hải Lâu truyền vào trong lỗ tai Cố Trầm Chu. Cách biệt gần mười ngày, đây là lần đầu tiên Cố Trầm Chu nhận được điện thoại của Hạ Hải Lâu:

"Ven con phố ở ngay bên ngoài tòa nhà công sở mà anh đang làm việc, tôi còn đang nhìn thấy cửa kính phòng anh đó –"

Dường như đã không được nhìn thấy mặt nhau trong một khoảng thời gian quá dài, trong tiếng cười của Hạ Hải Lâu có xen lẫn tiếng hít thở khe khẽ, Cố Trầm Chu nghe vào liền cảm thấy có hơi cổ quái:

"Tiểu Chu, có muốn tôi nói cho anh biết vì sao lại có đoàn người vây quanh cổng chính không?"

123. Chương 123: Chờ Đợi (1)

Cố Trầm Chu luôn không có ý kiến gì với những đề nghị của Hạ Hải Lâu, anh cũng không hề hưởng ứng mà chuyển luôn đề tài:

"Cậu còn việc gì không?"

Hạ Hải Lâu cũng chẳng quá để tâm, hắn bỏ qua đề tài này giống như Cố Trầm Chu:

"Lời này nên là do tôi hỏi anh mới đúng, buổi tối anh có bận việc gì không?"

"Không."

Cố Trầm Chu trả lời ngay lập tức.

"Ok."

Giọng nói của Hạ Hải Lâu truyền đến từ điện thoại, chiếc xe thể thao màu trắng đỗ ở bên đường trong tầm mắt của Cố Trầm Chu cũng đột nhiên chuyển bánh, khoảnh khắc trước vẫn còn di chuyển với tốc độ của người đi đường, nháy mắt sau đuôi xe đã biến mất khỏi chỗ rẽ ở cuối đường.

Tiếp đó, giọng nói chậm rãi của Hạ Hải Lâu lại truyền đến từ trong điện thoại:

"Tôi về trước đợi anh."

"Khoảng năm giờ tôi sẽ về."

Cố Trầm Chu đáp lại một câu, cũng không chú ý đến đám dân đông đúc tụ tập ở cổng chính của trụ sở nữa mà quay lại ngồi vào ghế làm việc, bắt đầu chỉnh sửa lại bản báo cáo về tình hình kinh tế trong tay.

Sửa chữa lại một lượt, cân nhắc lại một lần, thời gian hai tiếng gần như là trôi đi trong nháy mắt. Cố Trầm Chu lật phần báo cáo chưa đến hai trang đã được sửa sang lại, cất laptop trên bàn rồi cùng những người làm việc trong tòa nhà trụ sở đi về phía cầu thang.

Gạch sàn bằng đá cẩm thạch tráng men sắc vàng nhạt được lau đến độ sáng bóng, Cố Trầm Chu chào hỏi mấy người đồng nghiệp vừa đi đến trước mặt, trò chuyện vu vơ hai câu thì chuyện quần chúng tụ tập trước cổng trụ sở trước đó liền bị đưa ra.

"Nửa tiếng sau những người đó đều bị cảnh sát khuyên răn đi về, cũng không có chuyện gì to tát, không phải vụ án liên quan đến mạng người mà hình như là vấn đề về khoản bồi thường gì đó."

Đồng sự bên cạnh tùy tiện nhắc đến với Cố Trầm Chu coi như đây chỉ là một chủ đề để trò chuyện, người làm việc ở đây ngày nào đó cũng sẽ gặp phải chuyện như vậy một vài lần, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, không nên bỏ qua nhưng cũng không cần thiết phải coi trọng quá mức.

"Khoản bồi thường vừa mới được phân phát ra nên khó tránh khỏi sai lầm ở một vài khoản khác nhau."

Cố Trầm Chu cũng không đặc biệt để tâm, cười nói hai câu thì cũng vừa lúc đi đến cửa kí túc xá, anh và đối phương liền tách ra.

Trong khoảnh khắc xoay người đi, ngón tay anh đặt trên túi công văn gõ nhẹ hai cái.

Vấn đề về khoản bồi thường?

Nếu như chỉ có như vậy… Thì sẽ không khiến người khác chú ý.

Hạ Hải Lâu ngồi trong nhà chờ đợi đến độ bắt đầu cảm thấy không kiên nhẫn.

Hắn vừa mới tắm xong, tóc còn chưa lau khô hoàn toàn nên lọn tóc ở gần sát cổ thỉnh thoảng sẽ nhỏ nước xuống vào ngay lúc người ta hoàn toàn không chú ý đến, cảm giác lạnh lẽo như băng.

Quyển tạp chí thời trang trong tay quả là quá nhàm chán, Cố Trầm Chu vốn không xem mấy thứ như thế này, nhưng sau khi hắn đi ngang qua tiệm báo mua hai số thì mỗi lần sau anh đặt tập san báo chính trị và quân sự số định kì sẽ đều có thêm một quyển tạp chí như vậy, Cố Trầm Chu cũng không nói gì cả, vẫn làm những gì nên làm như lúc thường.

Công bằng mà nói, Cố Trầm Chu quả thực là một tình nhân rất chu đáo.

Cho dù là những kẻ mà lúc trước hắn dùng tiền để mua về – hắn hình như đã quên mất, bọn họ ở bên cạnh hắn nhiều nhất là bao lâu nhỉ? – thì chắc cũng không có tỉ mỉ như thế.

Vẻ mặt của những người đó đa phần là gì?

Cứng ngắc, kháng cự, đơn thuần, chán ghét…

Đương nhiên cũng không thể hoàn toàn trách bọn họ.

Hạ Lâu mỉm cười đầy cổ quái.

Ai khêu hắn khẩu vị nặng lại chỉ thích thể loại học sinh nhà lành chứ?

Lúc đầu để ý đến Cố Trầm Chu thực chất cũng không hề thiếu nhân tố này: Với gương mặt của Cố Trầm Chu, chỉ cần mặc T-shirt với quần bò vào thì trông không khác gì đám sinh viên còn học trong trường, đáng tiếc chỉ có cái mặt là giống – không không, thật may là chỉ giống ở cái mặt – không, cũng không phải, là vừa đáng tiếc lại vừa may mắn.

Cố Trầm Chu…

— Chính là Cố Trầm Chu.

Tiếng khóa của cửa sắt đột nhiên vang lên.

Hạ Hải Lâu ngước mắt liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường trên vách tường một cái.

Kém hai phút nữa là tròn năm giờ.

Hắn hơi khép mắt lại, gần như có thể mô phỏng ra được con đường mà Cố Trầm Chu đi từ lúc tan ca đến khi về nhà: 4 giờ 30 phút kết thúc giờ làm; tốn năm phút đồng hồ đi từ văn phòng đến cổng chính, trong đó sẽ gặp đồng nghiệp nói hai câu, nội dung đương nhiên sẽ dựa vào tâm trạng và tình hình ngày hôm đó mà có thâm ý hay không; mười lăm phút tiếp theo là để đi từ cổng chính của tòa nhà trụ sở huyện đến cổng chính của tiểu khu ở bên ngoài; mười phút còn lại chính là thời gian dự phòng, việc thu dọn công việc sẽ chậm trễ một chút, lúc gặp phải người quen cũng sẽ trễ một chút, tùy tiện mua thứ gì đó cũng sẽ chậm một chút… Nhưng gần như là không vượt qua khỏi năm giờ.

Trong khoảng thời gian mà Cố Trầm Chu chưa nói cho hắn biết rằng 'Buổi tối có việc'.

Giống như Hạ Hải Lâu đã hình dung trong đầu, con đường về nhà của Cố Trầm Chu hôm nay không khác gì những ngày bình thường.

Về đến chỗ ở vào thời điểm không khác ngày thường là bao, lúc mở cửa phòng ra, anh còn đang mải suy nghĩ về chuyện ngày hôm nay thì chợt thấy nhoáng lên một cái, anh bị bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt đẩy mạnh vào tường!

Cánh cửa sắt còn rộng mở bị người thô lỗ đá một cái đóng sầm lại, hơn nữa sự lỗ mãng ấy cũng không chỉ thể hiện trên cánh cửa sắt: Tiếng thở dốc nặng nề vang lên bên tai Cố Trầm Chu, ánh sáng bị bóng mờ che khuất, cảm giác đau đớn cùng ẩm ướt truyền đến từ trên môi kích thích dây thần kinh của anh, còn cả hai bàn tay đang vội vàng xoa nắn thân thể anh nữa –

Lửa tình bị khơi lên một cách dễ dàng như vậy đấy.

Túi công văn Cố Trầm Chu cầm trong tay cứ như thế rơi thẳng xuống sàn nhà, anh dùng lực mạnh như Hạ Hải Lâu để đáp lại đầu lưỡi của đối phương hết lần này đến lần khác.

Đầu lưỡi chui vào trong khoang miệng Cố Trầm Chu bị đau nên hơi rụt lại một chút, nhưng sau đó lại càng khuấy đảo quyết liệt hơn, hưng phấn hơn lúc trước!

Hạ Hải Lâu quả thực là rất hưng phấn!

Sự hưng phấn như vậy thậm chí vượt qua bất kì lần hưng phấn nào khác với bất cứ kẻ nào đó mà hắn đừng cảm thấy trước đây.

Cơ thịt đang run rẩy, xương cốt đang rền rĩ, máu chảy rần rật, thậm chí mỗi một tế bào trong cơ thể đều đang hò hét!

Loại cảm giác này thực quá kì diệu – hắn nhớ rõ bản thân mình đã nghĩ đến 'sự kì diệu' rất nhiều lần – nhưng quả thực là nó vô cùng, vô cùng kì diệu!

Chỉ trong vài phút trước, Hạ Hải Lâu hãy còn đang tương đối bình tĩnh mà cân nhắc mỗi một hành động của Cố Trầm Chu; vậy mà chỉ qua vài phút sau, khi người thật quả thực đã xuất hiện trước mặt hắn, hắn lại dường như có thể nghe thấy được tiếng dây thần kinh đại diện cho lý trí đứt phựt.

Cảm giác giống như khi hắn bị đám ảo giác kia bắt lấy vậy… Thế nhưng cũng lại không hoàn toàn giống nhau.

Bàn tay của Hạ Hải Lâu nhanh chóng xoa nắn thật mạnh trên thân thể của Cố Trầm Chu: Bả vai, cánh tay, ***g ngực, eo, đùi –

Không đủ! Không đủ! Còn lâu mới đủ!

Muốn nhiều hơn nữa – Càng nhiều hơn, nhiều hơn, nhiều hơn nữa –

Cố Trầm Chu bị Hạ Hải Lâu hôn đến mức gần như không thở nổi.

Cảm giác truyền đến trên thân thể không giống như âu yếm mà giống đang đấu sức hơn.

Nhưng trừ điều đó ra, anh không thể không thừa nhận – thậm chí còn là thừa nhận một cách vui vẻ – rằng dục vọng của anh cũng bị đối phương kích động lên thật dễ dàng.

Giống như chim cần sải cánh trên bầu trời, cá cần bơi lội nơi sông ngòi, thật đơn giản mà lại rất tự nhiên.

Hạ Hải Lâu có lẽ cũng cảm thấy khó thở. Hắn mạnh ngẩng đầu lên, hít thật sâu mấy hơi rồi ghé đến sát bên tai Cố Trầm Chu, cắn mạnh lên vành tai đối phương một cái rồi mới vươn đầu lưỡi vói vào trong ốc tai của anh dạo chơi một vòng.

Không có loại tiếng động nào mờ ám, nhỏ bé lại cực kì rõ ràng hơn loại tiếng nước này.

Thân thể Cố Trầm Chu khẽ run lên một cái, giọng nói khàn khàn nhẹ bẫng của Hạ Hải Lâu cũng truyền vào trong mãng nhĩ của anh, tựa như xuyên thấu qua một tầng nước mỏng vừa mới hình thành, lại giống như bản thân chính là một phần cấu thành nên phần mờ ám ấy:

"F*ck, bắt đầu đi, tôi đợi đến mức tóc cũng khô –"

Cố Trầm Chu hơi sửng sốt rồi vươn tay ra vuốt vuốt lên mái tóc của đối phương, quả thực là đã gần khô rồi nhưng vẫn còn hơi ẩm, sờ lên thấy lành lạnh. Anh bật cười một tiếng, hành động này đổi lại thành một tiếng rên rỉ không vui của Hạ Hải Lâu; anh nắm lấy một lọn tóc của đối phương đặt lên bên môi hôn một cái… Sau đó hai người bởi vì sự kích động của Hạ Hải Lâu mà một trước một sau cùng ngã xuống đất!

Bả vai, cánh tay, cùng phía sau lưng bởi vì va chạm mà dâng lên từng đợt đau đớn, thế nhưng xen kẽ với cảm giác đau lớn lại cảm giác nóng rát từng đợt.

Đây là dục vọng nguyên thủy nhất của con người.

Cố Trầm Chu nghiêng người tới hôn lên môi đối phương, Hạ Hải Lâu thì trực tiếp xé mở áo sơ mi của anh.

Anh luồn bàn tay vào trong áo choàng tắm màu trắng của đối phương, làn da trơn nhẵn cùng cảm giác mềm dẻo của cơ thể người lập tức thông qua đầu dây thần kinh ở bàn tay mà cướp đi toàn bộ lực chú ý của xúc giác trong cơ thể anh.

Cố Trầm Chu điều khiển bàn tay mình lướt qua thân mình đối phương, từ phần ngực đến phần eo bụng rắn chắc, từ eo bụng lại từ từ lướt xuống rồi dễ dàng chạm vào bộ phận nóng rực của đối phương cùng một nơi khác được ẩn giấu sâu hơn.

Cởi chiếc áo choàng tắm ra, thân thể Hạ Hải Lâu liền trần như nhộng.

Thân mình hai người đan cài chặt chẽ lấy nhau, loạng choạng hết ngã lại đụng mà đi về phía phòng ngủ.

Dọc đường đi, chính bản thân Cố Trầm Chu cũng không rõ ràng lắm rốt cuộc là anh đã té ngã bao nhiêu lần, còn đâm vào đồ đạc trong nhà cùng hai vách tường mấy lần nữa –

Có lẽ đợi đến mai, da thịt từ trên xuống dưới trên người mình đều sẽ đầy vết bầm tím.

Nhưng thực ra thì ai thèm bận tâm?

Bàn tay anh bao lấy dục vọng của Hạ Hải Lâu nhẹ nhàng xoa nắn; anh cực kì vừa lòng với việc tự bản thân mình chẳng cần kích động quá nhiều mà thứ kia của đối phương đã trướng lớn thêm trong bàn tay anh, nó còn hưng phấn đến mức phần đầu đã rỉ ra chất lỏng. Anh lại rút tay ra, lần mò đến đằng sau của đối phương.

Nơi chưa được dùng chất bôi trơn còn có chút khô ráp, nhưng nếu chứa đựng một ngón tay thì vẫn dư sức.

Cố Trầm Chu cảm giác ngón tay của mình vừa đi vào đã bị bao trùm hoàn toàn rồi được mút nhẹ vào trong, tựa như muốn đẩy anh ra, nhưng cũng giống như đang mời mọc anh thăm dò vào phần sâu hơn phía trong.

Cùng lúc này, Cố Trầm Chu chợt nhớ đến vài lần giao hòa trước khi còn ở trong sơn trang Thiên Hương.

Chuyện đó đúng là – khiến người ta muốn ngừng mà không được –

Bọn họ cuối cùng cũng về được đến phòng ngủ, Hạ Hải Lâu và Cố Trầm Chu vừa mới nhích vào đã lập tức ngã nhào xuống chiếc giường màu lam.

Quán tính ập đến trong nháy mắt khiến ngón tay của Cố Trầm Chu hơi nhấn xuống phía trong một cái, một tiếng rên khẽ bị đè nén lập tức bật ra khỏi cổ họng của Hạ Hải Lâu. Sắc mặt hắn có chút khác thường, nhịn không được ngửa đầu ra phía sau một chút, hai đùi tựa như mất đi sức lực tách sang hai bên tựa sát vào người Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu dùng một tay còn lại chống thân thể rồi cúi xuống hôn lên phần cổ lộ ra của Hạ Hải Lâu, tiếp đó anh nhẹ nhàng mút hầu kết đang nhấp nhô trên cổ đối phương, tay rút ra ôm lấy phần eo của Hạ Hải Lâu, anh hơi nghiêng người đặt Hạ Hải Lâu dưới thân mình.

Hạ Hải Lâu nặng nề thở hắt ra mấy hơi, tay túm chặt lấy bàn tay của Cố Trầm Chu đặt lên trên dục vọng của mình, bàn tay nắm lấy tay đối phương xoa nắn thật mạnh, sức lực không khác gì lực độ mà vừa rồi hắn dùng để xoa nắn thân thể của Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu dùng thêm chút sức tránh thoát khỏi bàn tay của Hạ Hải Lâu, ngay trước khi đối phương kịp có động tác kế tiếp thì anh đã cúi người xuống, ngậm đỉnh cương cứng của đối phương vào trong miệng.

Dục vọng được khoang miệng ấm áp lại ẩm ướt bao lấy quả thực có thể mang đến cho con người ta sự hưởng thụ cao nhất. Nhưng ngoại trừ sự hưởng thụ khách quan ấy ra, có đôi khi đặc biệt đặt một việc nào đó lên một người cụ thể thì sự trùng kích mang tính chủ quan lại càng rõ ràng hơn.

Giống như hiện giờ vậy, khi loại chuyện như khẩu giao này đặt lên người Cố Trầm Chu thì hiệu quả cũng tương tự.

Nghiêm khắc mà nói thì đây cũng không phải là lần đầu tiên Cố Trầm Chu làm như thế, nhưng lần trước anh chỉ liếm một cái hoặc ngậm một lát, hiện giờ Cố Trầm Chu rõ ràng là đang tiếp tục mút vào, dường như là có ý định nhét toàn bộ thứ đó của hắn vào trong miệng.

Hạ Hải Lâu bị kích thích đến mức lập tức tỉnh táo lại, bàn tay hắn vốn đặt lên cánh tay Cố Trầm Chu gần như theo phản xạ chuyển sang đặt lên đầu đối phương, khiến đầu Cố Trầm Chu áp sát vào dục vọng của mình hơn. Lúc tay ấn xuống, người nằm trên thân hắn hơi ngước mắt lên liếc một cái. Đây chỉ là một cái liếc mắt rất bình thường, ấy vậy mà nó suýt chút nữa khiến Hạ Hải Lâu trực tiếp bắn ra trong miệng đối phương!

Tính khí căng trướng dưới bụng xâm nhập vào trong miệng từng tấc từng tấc một rồi bị đầu lưỡi cuốn chặt, phần mẫn cảm bị ngậm lấy rồi cọ xát, cuối cùng ngay cả phần thịt mềm nơi cổ họng dường như cũng bị đảo qua, nhúc nhích liên tục không ngừng.

Cố Trầm Chu hơi nâng đầu lên, sau khi hít sâu một hơi thì chậm rãi nuốt thứ kia của đối phương vào.

Nếu nói lần trước ở thôn Thanh Tuyền anh liếm mút dục vọng của đối phương là bị ma quỷ dụ dỗ, vậy thì lúc này anh nhất định là đã bị ma quỷ thu phục.

— Bằng không, sao anh có thể cảm thấy thực ra hương vị của đối phương còn khá được chứ?

124. Chương 124: Chờ Đợi (2)

Không thể phân rõ tiếng thở dốc dồn dập vang lên bên tai liên tục là của ai.

Thứ của Hạ Hải Lâu vẫn đâm vào trong cổ họng của Cố Trầm Chu, chỉ còn lại một đoạn rất nhỏ ở bên ngoài.

Cố Trầm Chu vươn tay đỡ thứ cương cứng của đối phương, đầu lưỡi trong khoang miệng không ngừng liếm mút phần đỉnh dục vọng, niêm dịch tràn ra từ đỉnh và nước bọt hòa lẫn vào nhau được nuốt xuống cổ họng liên tục, dòng nước nho nhỏ tràn ra cùng sự cọ xát giữa đầu lưỡi và dục vọng lúc nuốt vào không chỉ khiến cho một mình Hạ Hải Lâu điên đảo thần hồn.

Sự kích thích mạnh mẽ đến từ trong tâm tưởng và thân thể khiến sức lực trên tay Hạ Hải Lâu có hơi mất khống chế. Hắn vừa không ngừng ấn đầu Cố Trầm Chu xuống lại vừa túm chặt lấy mái tóc của đối phương, đáng tiếc là tóc của Cố Trầm Chu quá ngắn nên Hạ Hải Lâu không túm chặt được, không những không túm được bao nhiêu sợi tóc của đối phương mà còn thường xuyên cào vào trong lòng bàn tay mình đau nhói.

Trong quá trình đối phương khẩu giao cho mình, thỉnh thoảng hắn lại thở hắt nhẹ ra một tiếng, cũng không biết là bởi móng tay bấm vào lòng bàn tay, hay là do mỗi lần cổ họng đối phương nuốt vào đều khiến hắn quanh quẩn ở ranh giới cao trào.

Tầm mắt bị giới hạn trong một khoảng hạn chế, toàn bộ những mùi hương mà chóp mũi ngửi được đều là mùi hương mờ ám nhất, ngón tay Cố Trầm Chu xoa lên hai quả cầu nhỏ thì bên tai lập tức nghe thấy tiếng rên rỉ thoải mái của Hạ Hải Lâu.

Anh lặng lẽ mỉm cười trong lòng, ngón tay di chuyển ra bên ngoài nhẹ nhàng gõ ra một chuỗi nốt nhạc trên phần đùi trong của Hạ Hải Lâu, đó chính là đoạn nhạc mà bọn họ quen thuộc nhất – Marriage D'Amour.

Hạ Hải Lâu hình như thấy nhồn nhột liền bật ra tiếng cười rộ trầm thấp đứt quãng, đồng thời Cố Trầm Chu cũng cảm nhận được thứ ở trong miệng mình đang rung lên giần giật tựa như cảm giác của chủ nhân nó giờ phút này –

Cố Trầm Chu thoáng băn khoăn một lát giữa việc phun ra hay nuốt vào thứ đang ở trong miệng, sau đó anh bình tĩnh lựa chọn cái sau.

Dù sao cũng đã làm được đến mức này, cũng chẳng thiếu một bước cuối cùng nữa, Cố Trầm Chu có phần đăm chiêu mà nghĩ như vậy. Hơn nữa trong chuyện như thế này vĩnh viễn không thể chỉ có một bên được hưởng thụ, tựa như Hạ Hải Lâu đang cực kì thỏa mãn vậy, thực ra anh cũng có ý định nếm thử hương vị của đối phương, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, không chỉ là nước bọt, không chỉ là vân da, thậm chí còn không chỉ là nơi chật hẹp luôn cất chứa anh của đối phương – mà còn cả dịch thể của đối phương nữa.

Tựa như chứng bệnh cưỡng ép muốn nắm bắt hiểu rõ toàn bộ một thứ gì đó.

Cố Trầm Chu mở cổ họng của mình ra nuốt dục vọng của đối phương vào nơi sâu nhất trong khoang miệng, sau đó mới nhẹ mút một cái.

Anh có thể nghe được tiếng hít sâu của Hạ Hải Lâu một cách rõ ràng.

Ngoài ra còn có sức lực đột nhiên tăng mạnh trên bàn tay của đối phương, thứ trong miệng anh đang run rẩy kịch liệt cùng chất lỏng đậm đặc lập tức bắn ra –

Đúng lúc này thì Cố Trầm Chu nâng đầu dậy nên thứ đó của Hạ Hải Lâu không bắn thẳng vào trong cổ họng anh mà đổ đầy trong khoang miệng anh. Anh vươn một bàn tay chống xuống giường nâng thân thể dậy từ giữa hai chân của Hạ Hải Lâu, nước bọt trong suốt cùng dịch thể trắng đục cùng tràn ra khỏi khóe môi và khoang miệng của Hạ Hải Lâu theo đầu lưỡi đỏ rực thè ra liếm môi.

Hơi thở của Hạ Hải Lâu có chút hỗn loạn. Hắn nhìn chằm chằm vào gương mặt Cố Trầm Chu một lát rồi đột nhiên nhào lên cắn xé đôi môi của anh, đầu lưỡi vói vào bên trong điên cuồng khuấy đảo một trận!

Càng nhiều chất lỏng hơn tràn ra khỏi môi của hai người, chiếc áo còn lại ở nửa thân trên của Cố Trầm Chu cuối cùng cũng bị xé rách khỏi thân thể trong bàn tay thô bạo của Hạ Hải Lâu.

Cố Trầm Chu bón toàn bộ chất lỏng của đối phương đang nằm trong miệng mình vào trong miệng Hạ Hải Lâu. Một tiếng cười mơ hồ tràn ra khỏi cổ họng Hạ Hải Lau, sau đó hắn thuận theo cử chỉ này mà nuốt toàn bộ đám chất lỏng đó xuống.

Anh hơi kéo gần lại khoảng cách giữa hai người rồi đặt một nụ hôn nhẹ lên khóe môi đối phương, sau đó anh ấn phần eo Hạ Hải Lâu xuống, dùng lực đâm mạnh một cái tiến vào trong!

"Ưm –"

Hầu kết của Hạ Hải Lâu đảo một cái, thân thể căng cứng từ từ thả lỏng nhưng vẫn không quên hỏi một chuyện mà từ vừa rồi bản thân đã cực kì để ý:

"Hương vị thế nào?"

Ý hắn là muốn ám chỉ dịch thể của mình.

"Đây là đầu tiên anh khẩu giao cho người khác?"

Nhưng trọng điểm chỉ nằm trên một câu này!

Cố Trầm Chu liếc nhìn Hạ Hải Lâu đang hơi cau mày một cái, thân thể nghiêng tới chậm rãi liếm lên phần mi tâm nhăn lại của đối phương:

"Cậu đang hỏi về tính khí của tôi hay là tính khí của chính cậu?"

Hạ Hải Lâu cân nhắc cẩn thận lại một lượt, nháy mắt đã nghĩ thông suốt rồi thành thật ngậm miệng lại không nói lời nào – đương nhiên cũng không loại trừ khả năng hắn thở hổn hển quá gấp gáp nên tạm thời không có thời gian nói chuyện – vừa rồi trong lúc nói chuyện, Cố Trầm Chu lại thúc mạnh vào một cái, hoàn toàn chôn sâu thứ của mình vào trong thân thể của đối phương.

Thân thể dường như đã quen với việc phải nuốt nhanh như vậy, Hạ Hải Lâu không kìm được mà nhắm hai mắt, động tác vừa như kháng cự lại vừa như đắm sâu vào như vậy khiến cảm giác của hắn càng sâu sắc hơn: Ví như đầu nhũ đang nhói đau trên ***g ngực, ví như dục vọng đang dần dần nóng lên muốn ngẩng

đầu giữa hai chân, lại ví như cửa sau không ngừng bị mở rộng, mỗi một lần đều cảm giác như bị kéo mở ra đến mức cực hạn –

Toàn bộ những thứ đó đều chạm lên ánh mắt hắn.

Đôi mắt đang nhắm chặt của Hạ Hải Lâu bừng mở ra, gương mặt của Cố Trầm Chu lập tức xuất hiện trong gang tấc ngay tầm mắt.

Yết hầu của hắn đảo nhẹ một cái, lỗ tai ngoại trừ nghe được tiếng cười của bản thân thì chỉ còn lại tiếng nói của Cố Trầm Chu.

Lúc dục vọng dần tăng cao, giọng nói rốt cuộc cũng sẽ có chút khác biệt so với thường ngày.

"Thích không?"

Lúc Cố Trầm Chu hỏi ra câu này, anh đang vừa chậm rãi xâm nhập vào trong cơ thể Hạ Hải Lâu vừa nhớ lại giọng nói của Hạ Hải Lâu lúc liếm ốc tai anh ở khoảnh khắc đầu tiên: Có chút khàn khàn, có chút biếng nhác, còn cố vô số oán giận và bất mãn kèm theo.

Thật đúng là tuyệt vời.

Giống như nốt nhạc đẹp nhất phát ra trên dây đàn violin, dây đàn dưới dây vĩ run lên giống như phần thân dưới đang run rẩy ở dưới bàn tay của anh vậy.

Hạ Hải Lâu nhìn Cố Trầm Chu, nhất thời không thể nắm bắt được suy nghĩ của đối phương lúc này.

Cố Trầm Chu làm theo hành động đầu tiên của hắn, anh vươn đầu lưỡi ra liếm ốc tai của đối phương, lại nhắc lại lần nữa:

"Thích không?"

"Thích, a…"

Khi Hạ Hải Lâu trả lời chậm hơn nửa nhịp, Cố Trầm Chu ấn một cái không nặng không nhẹ lên dục vọng của đối phương, điều này khiến tuyến thanh của Hạ Hải Lâu lập tức nghẹn lại:

"Ha… Thích… Anh muốn nghe đáp án này ư?"

Hắn thở hổn hển hỏi lại.

"Không chỉ có việc đó."

Cố Trầm Chu chậm rãi đáp. Anh vươn tay nâng hai chân của Hạ Hải Lâu lên tách chúng sang hai bên, lại bắt đầu áp từ bên trên xuống. Thân thể Hạ Hải Lâu uốn gập lại theo động tác của anh, dục vọng cùng cửa sau cùng được nâng lên cao cao để lộ ra nơi hai người gắn kết.

Hạ Hải Lâu hít sâu một hơi. Bả vai hắn tựa vào đầu giường, thân thể cũng không hoàn toàn nằm thẳng xuống, dưới động tác như vậy, hắn ngoại trừ càng nuốt đối phương vào sâu hơn thì theo từng đợt tê dại truyền đến từ đằng đuôi cột sống, hắn đồng thời cũng có thể nhìn thấy nơi Cố Trầm Chu và mình gắn kết.

Chuyện này đúng là –

Không đợi Hạ Hải Lâu kịp thầm nghĩ 'đúng là' cái gì thì Cố Trầm Chu đã ghé sát bên tai hắn nói:

"Tự đỡ chân mình."

Hạ Hải Lâu liếc mắt nhìn đối phương một cái, hắn tạm thời không nói gì cả, hiện giờ hắn chỉ cần nói gì đó thì tiếng rên rỉ tràn đầy trong thân thể sẽ không thể kìm được mà tràn ra ngoài, thật giống như một chai chứa đầy nước nhưng không có nắp đậy lại, chỉ cần lắc nhẹ một cái là những giọt nước dâng đến miệng chai sẽ thi nhau tuôn rơi ra ngoài.

Nhưng nếu là một chai chứa đầy nước lại không có nắp đậy thì vốn không cần làm gì quá nhiều, Cố Trầm Chu chỉ cần động hơi mạnh một cái đã khiến cho tiếng rên của Hạ Hải Lâu lao ra khỏi cổ họng:

"A –"

Hạ Hải Lâu kịp thời cắn chặt răng lại, nuốt nửa tiếng rên còn lại vào trong cổ họng. Hắn cũng giống như Cố Trầm Chu vậy, không cần suy nghĩ quá lâu đã có thể làm theo ý của đối phương: Vươn tay ôm chặt lấy hai chân mình đè ép hai chân về phía ***g ngực mình, khiến bên dưới mở ra đến tận cùng.

"Thật ngoan."

Cố Trầm Chu thưởng cho Hạ Hải Lâu một nụ hôn lên trán.

Hai tay anh đặt lên hai tay của Hạ Hải Lâu, khiến bàn tay của đối phương chậm rãi di chuyển xuống, từ phần khuỷu chân đến đùi, từ đùi đi dần xuống phía sau.

Ngay khi Cố Trầm Chu đưa tay Hạ Hải Lâu xuống dưới thì hắn chỉ động não một chút đã hiểu được rốt cuộc là đối phương muốn làm gì. Hắn đưa mắt nhìn người ở phía trên mình, vừa nghĩ Cố Trầm Chu quả thực là có khẩu vị nặng hơn hắn tưởng tượng, lại vừa làm theo động tác của đối phương cho đến khi ngón tay hắn chạm đến thứ đang chôn trong cơ thể mình của Cố Trầm Chu, sau đó lại dùng hai tay của chính mình tự tách mông ra –

Quả thực giống như tự bản thân mình kéo mở thân thể của mình ra vậy, bằng tư thế *** ô nhất đi mời mọc đối phương đâm thẳng vào bên trong.

"A –"

Tiếng kêu giống nhau cùng tràn ra khỏi cổ họng của hai người.

Hạ Hải Lâu lại nhắm mắt thở hổn hển mấy hơi, lại nghe thấy tiếng nói của Cố Trầm Chu:

"Có cảm giác gì không? Hương vị của cậu rất khá –Nơi đó đâm vào đến mức tôi còn cảm thấy hơi đau…"

Hạ Hải Lâu vừa mới nhắm mắt liền không nhịn được mở mắt ra, bật ra một tiếng 'F*ck' rồi mới nói:

"Anh hôm nay – A ha, còn chưa thôi đi – đừng –"

Dục vọng ở đằng trước của hắn lại bị người nắm vào trong lòng bàn tay an ủi liên tục không ngừng, động tác cắm rút đằng sau cũng đột nhiên trở nên hung mãnh; cảm giác đau đớn cùng khoái cảm đan xen vào nhau khiến nửa lời nói còn lại của Hạ Hải Lâu không thể thốt nổi ra khỏi miệng, hắn chỉ có thể hít thở không ngừng, còn đổi giọng mắng:

"F*ck, nhẹ chút, sắp bị anh làm nát –"

Cố Trầm Chu đâm rút mạnh mẽ một hồi, mỗi một lần đâm vào đều đâm thẳng vào nơi sâu nhất trong thân thể đối phương, giọng nói của anh cũng nhiễm đậm dục vọng nóng bỏng, cũng có lẽ là vì thân thể anh đã nóng như vậy:

"Hiện giờ thứ cậu nhìn thấy là tôi hay vẫn là một con tôm hùm lớn?…"

Hạ Hải Lâu cũng không biết là mình đã văng ra bao nhiêu lời thô tục, hắn cực kỳ phẫn nộ vừa mắng vừa nói:

"Vừa làm vừa hỏi ra vấn đề này, anh đúng là đồ độc địa nhất – Ha a – từ đầu đến cuối còn bị anh kéo vào nói chuyện – F*ck con mẹ nó, đã đến nước này rồi ông đây còn mơ mộng ảo tưởng kiểu gì nữa!…"

Không biết từ khi nào Hạ Hải Lâu đã vươn hai tay mình ra bấu lên vai Cố Trầm Chu; đầu ngón tay của hắn bấm vào trong da thịt đối phương nháy mắt đã thấy sắc đỏ, đầu ngón tay cũng cảm nhận được cảm giác âm ẩm rõ ràng. Hắn hít thở thật sâu thật dài khiến trái tim bất chợt thắt chặt thả lỏng dần, khiến cảm giác đau đớn cùng dòng điện đang giần giật khắp nơi trong thân thể từ từ dịu xuống –

Sau khi lại được dục vọng mạnh mẽ tuôn trào đến bao phủ một lần nữa, ngón tay hắn đột nhiên thả lỏng, đồng thời hắn cũng cảm giác được bả vai của Cố Trầm Chu sau một khoảnh khắc cứng ngắc lại liền trở nên nhu hòa.

Tiếng thở dốc nhè nhẹ vang lên bên tai Hạ Hải Lâu.

Vành tai y không kìm được mà hơi run lên, không biết là bởi giọng nói của Cố Trầm Chu hay là vì dòng điện đã chạm được lên vành tay hắn. Tiếp đó, Hạ Hải Lâu nhìn người phía trên mình vươn thẳng người dậy,

hai chân hắn lại một lần nữa được tiếp xúc với mặt giường, nhưng sự ma sát cùng cảm giác ẩm ướt dinh dính ở phía sau khiến toàn bộ thân thể hắn không kìm được mà rung lên.

Đúng là dính dấp đến khó chịu. Hắn hơi nóng nảy mà thầm nghĩ như vậy, nhưng lại lập tức bình tĩnh trong một nụ hôn ngay sau đó.

Được rồi, cảm giác đúng là càng ngày càng tốt…

Cố Trầm Chu về cơ bản là có cảm nhận giống như Hạ Hải Lâu.

Anh rời khỏi thân thể đối phương liền khom người xuống một lần nữa, dùng miệng ấn mạnh lên môi đối phương mà nghiền nhấn.

"Vậy đấy…"

Một lát sau anh mới hơi nhổm người dậy nói với Hạ Hải Lâu, tốc độ nói không nhanh không chậm, thái độ cũng không có thay đổi gì lớn:

"Nhớ kĩ người ở phía trên làm cậu là người nào, nếu như không nhớ được…"

Anh liếc nhìn Hạ Hải Lâu một cái, cười khẽ:

"Tôi rất vui lòng giúp cậu nhớ lại."

Đợi hai người đi vào phòng tắm rồi một trước một sau đi ra khỏi phòng thì sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn tối đen, đồng hồ cũng đã chỉ gần bảy giờ.

Cố Trầm Chu vào phòng khách trước rồi đi đến chỗ huyền quan cầm túi công văn lên, rút laptop ra khỏi túi đặt trên bàn trà, sau đó anh bắt đầu lật xem thực đơn gọi đồ ăn ở bên ngoài.

Khoảng mười phút sau thì Hạ Hải Lâu cũng đi từ trong phòng ra, Cố Trầm Chu giơ giơ thứ đang cầm trong tay lên, hỏi đối phương:

"Tối nay cậu muốn ăn gì?"

"Tùy tiện đi."

Hạ Hải Lâu vẫn chỉ mặc một chiếc áo choàng tắm như lúc thường, vừa thắt dây lưng vừa ngồi xuống bên cạnh Cố Trầm Chu, có chút ủ rũ nói:

"Gì cũng được, anh muốn ăn cái gì?"

"Không đặc biệt muốn ăn gì hả?"

Cố Trầm Chu cũng tùy ý lật lật:

"Nếu không muốn gọi đồ ăn bên ngoài thì để tôi làm thứ gì đó nhé? Hiện giờ cũng chỉ kịp làm chút mì xào linh tinh gì đó thôi."

Hạ Hải Lâu huýt sáo một tiếng, đã lấy lại được phần nào hưng trí:

"Được."

"Cậu muốn ăn thứ gì? Trong tủ lạnh còn gì không?"

Cố Trầm Chu hỏi liên tục hai câu, trong lúc này anh đã đứng dậy rời khỏi sô pha rồi đi về phía tủ lạnh trong nhà bếp.

"Tôi nhớ hình như còn trứng gà và cà chua thì phải?"

Trong nhà có hai người đàn ông, bất kể bọn họ có nấu cơm hay không thì những thứ không dễ bị hỏng luôn được coi trọng nhất, Hạ Hải Lâu lơ đãng nói:

"Hình như còn một bó rau cần… Quên đi, trong tủ đá còn xương đấy, cũng không biết chúng ta đã mua về lúc nào…?"

Hạ Hải Lâu không nói thêm gì nữa, Cố Trầm Chu chạy đến phía trước tủ lạnh nhưng không lập tức mở tủ lạnh ra mà là bấm nghe di động đột nhiên kêu vang.

Anh đứng phía trước tủ lạnh, một tay kéo cửa tủ lạnh ra nhìn xem trong tủ lạnh có gì, vừa nói chuyện với điện thoại:

"Có chuyện?"

Người ở đầu kia điện thoại nói hai câu.

Cố Trầm Chu hơi nhướn mày:

"Cậu nói là Bí thư thôn ủy thôn Lâm Bình phát khoảng trùng tu xây dựng với số lượng không đúng?"

Người ở đầu kia điện thoại lại nói:

"Chủ nhiệm Cố, những người đến vây kín cổng chính của Trụ sở huyện chiều hôm nay chính là người dân trong thôn Lâm Bình, lúc ấy bọn họ đến là để tìm Ủy ban Kỷ luật và bí thư Huyện ủy, nhưng cảnh sát lại đến khuyên bọn họ quay về, hai vị lãnh đạo kia cũng không xuống dưới gặp họ…"

Cố Trầm Chu đứng trước tủ lạnh nói chuyện, Hạ Hải Lâu ngồi trong phòng khách không có việc gì làm cũng đi theo vào. Hắn đứng ở đằng sau Cố Trầm Chu, một bàn tay đặt lên bả vai đối phương rồi cũng vươn đầu vào ngắm nghĩa tủ lạnh một chút, ngắt một quả nho xuống rồi nhét vào miệng Cố Trầm Chu đứng bên cạnh.

Cố Trầm Chu liếc nhìn Hạ Hải Lâu một cái, lại nói một câu với người trong điện thoại:

"Sau đó thì sao?"

Rồi mới ngậm quả nho vào trong miệng.

Hạ Hải Lâu mỉm cười cực kì rạng rỡ với Cố Trầm Chu, ngón tay miết quả nho không chịu rút ra mà ngược lại còn thừa cơ vói vào quấy đảo một trận trong miệng Cố Trầm Chu, đợi sau khi ngón tay mình dính đầy nước bọt của đối phương rồi mới chịu rút ra, chậm rãi vẽ lung tung trên môi Cố Trầm Chu…

Giờ quả thật là giống y như Trư Bát Giới tham ăn quả em bé vậy. Cố Trầm Chu căn bản là chưa kịp thưởng thức ra được vị của quả nho Hạ Hải Lâu bỏ vào trong miệng mình là chua hay ngọt thì đã phải nuốt xuống cổ họng. Anh trừng mắt nhìn Hạ Hải Lâu một cái không quá nghiêm túc, lấy cà chua và trứng gà từ trong tủ lạnh ra rồi đóng cửa tủ lại đi đến trước bồn nước, vừa bắc nồi đun nước nấu mì, vừa tiếp tục nói chuyện với người trong điện thoại:

"Lúc những người đó rời đi thì chỗ Cục Cảnh sát đã có ghi chép lại, tôi thấy Cục trưởng Vương bên đó cũng sắp về hưu, không cần thiết phải nhảy vào hồ nước đục này, có lẽ nên trực tiếp đưa vụ án đến chỗ Lưu Trình. Thế nhưng bí thư thôn ủy thôn Lâm Bình…"

Lúc ngón tay rời khỏi đôi môi còn kéo theo một sợi chỉ bạc cực mảnh. Hạ Hải Lâu cắn cắn ngón tay dính đầy nước bọt của mình của đối phương, thầm nghĩ càng ở lâu bên cạnh Cố Trầm Chu, mình hình như cũng càng lúc càng thay đổi thành một người khác… Hắn liếc sang Cố Trầm Chu vẫn đang nói chuyện điện thoại, cảm thấy bản thân bị xem nhẹ liền không vui mà bước qua theo, bắt đầu chu môi hôn lên tóc, vành tai, hai má, môi… của đối phương.

"Có muốn tôi bật loa ngoài lên cho cậu nghe cùng không?"

Cố Trầm Chu chợt mở miệng lên tiếng ngay trước khi ngón tay của Hạ Hải Lâu chạm đến phần bên dưới eo của mình, hơn nữa anh không hề đợi Hạ Hải Lâu trả lời mà trực tiếp lấy điện thoại bên tai ra, ấn nút phóng loa.

"… Nhưng bí thư thôn ủy của thôn Lâm Bình là cháu trai bên ngoại của Huyện trưởng, bình thường ông ấy đến huyện làm việc gì thì mọi người đều sẽ giúp đỡ thuận tiện thêm một chút."

Lúc trước hai người đã dựa vào nhau rất gần, một đoạn điện thoại cũng đã nghe được đến bảy tám phần, Hạ Hải Lâu hừ cười một tiếng – kẻ trong chốn quan trường dám làm việc này thì sao có thể không có hậu

thuẫn vững chắc? Nếu thực sự không có hậu thuẫn vững chắc lại dám làm, nếu việc này có cơ hội truyền đến trước mặt hắn thì nói không chừng hắn còn có thể liếc mắt đánh giá cao đối phương đấy.

Người ở đầu kia điện thoại rõ ràng là cũng nghe thấy tiếng của Hạ Hải Lâu đột nhiên xuất hiện, đối phương nghi ngờ hơi dừng lại một chút, lúc mở miệng nói tiếp liền có chút chần chừ, cũng không nói đến chuyện quan trọng ngay:

"Chủ nhiệm Cố, ngài ấy thế nào?"

Chuyện này thẳng thắn mà nói thì không có liên quan quá lớn đến Cố Trầm Chu. Trước mắt việc anh phụ trách chủ yếu chính là dự án quy hoạch kinh tế của huyện Thanh Hương, đây là một vị trí điển hình của việc được tiếp xúc với rất nhiều chuyện nội bộ nhưng lại không có bao nhiêu quyền lực thực tế:

"Trước cứ chờ xem đã."

Cố Trầm Chu đáp.

Mà lúc này, Hạ Hải Lâu sau khi phát hiện Cố Trầm Chu không hề kiêng dè việc mình đứng bên cạnh nghe hay nói chuyện đã cảm thấy rất không thú vị rồi rời khỏi bếp: Nếu Cố Trầm Chu không muốn bị người khác phát hiện ra quan hệ của bọn họ thì sẽ không sơ sẩy lơ là như thế; nếu anh đã làm như vậy thì chính là anh không thèm để ý chút nào đến chuyện người khác phát hiện ra quan hệ của họ…

Không hiểu sao trong lòng Hạ Hải Lâu lại dâng lên cảm giác ưu sầu khó hiểu. Người luôn cảm thấy mọi chuyện đi theo hướng bất thường chỉ có một mình hắn ư?…

Lại nói rốt cuộc vì sao hắn có thể chạy suốt một quãng đường dài đến nơi này không chậm trễ dù chỉ một phút, vừa nhìn thấy đối phương đã không thể kìm nổi mà nhào lên như thế?

Chẳng lẽ hắn vẫn chưa chơi chán?

Đây đâu chỉ là vẫn chưa chơi chán chứ…

Nước đã được cho vào, mì sợi nhỏ cũng được thả vào trong, Cố Trầm Chu kết thúc cuộc trò chuyện điện thoại này rồi quay lại phòng khách, vỗ vỗ Hạ Hải Lâu đang nằm vắt ngang người trên sô pha, ý bảo hắn nhường ra một chỗ cho anh.

"Làm gì thế? Bên cạnh chẳng phải là còn chỗ đấy sao?"

Hạ Hải Lâu lười nhác lên tiếng, nhưng vẫn dịch người ra nhường một chỗ cho Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu ngồi xuống rồi vươn tay kéo Hạ Hải Lâu dậy, đặt đối phương nằm lên trên đùi mình:

"Xoa bóp cho cậu một lúc nhé?"

Những lời này cũng không phải chỉ là nói cho có, lúc nói như vậy thì Cố Trầm Chu đã đổ rượu thuốc ra, xoa xoa hai tay vào nhau cho nóng lên rồi bắt đầu day ấn lên phần lưng eo của Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu đầu tiên là cắn răng hít thở sâu hai tiếng, vài phút sau cơ thịt toàn thân bắt đầu thả lỏng hết ra, cơ thể giống như một chú chó bự lười biếng lại ngoan ngoãn nằm im trên đùi Cố Trầm Chú.

Cố Trầm Chu ước lượng thời gian xoa nắn cho hắn một lúc, sau đó vẫy vẫy hai tay rồi vỗ nhẹ lên vai Hạ Hải Lâu:

"Tôi vào bếp xem mì sao rồi."

Hạ Hải Lâu ú ớ nói theo:

"Tôi sắp ngủ rồi."

Hắn lẩm bẩm trong miệng:

"Đói chết…"

Cố Trầm Chu mỉm cười, lúc đối phương quay đầu nhìn về phía mình liền nghiêng đến hôn một cái lên vành tai Hạ Hải Lâu:

"Vậy để tôi bón cho cậu no –"

Một câu này nói ra, Hạ Hải Lâu cùng Cố Trầm Chu đang nói chuyện đều cùng hiểu lầm.

Hai người liếc nhau, không hẹn mà cùng tiếp tục nghĩ: Việc này có lẽ là được.

Nhưng vẫn phải biết kiềm chế một chút!

125. Chương 125: Mảnh Vỡ

Việc ở chung với Hạ Hải Lâu, tính trên các mặt thì có vẻ còn kỳ lạ hơn một chút so với những gì mà Cố Trầm Chu suy đoán lúc trước.

Đó là một loại cảm giác kỳ lạ cực kì phức tạp.

Nhưng chuyện này thực chất cũng là đương nhiên: Bọn họ cực kì hiểu rõ nhau (đối với dạng người như bọn họ mà nói, không một ai đáng tìm hiểu và nghiên cứu hơn kẻ địch), trên giường rất hài hòa (quả thực là vô cùng hài hòa), quan niệm tương xứng (phần lớn thói quen và ý tưởng quả thực là nhất trí), về cơ bản là không xảy ra chuyện khắc khẩu (việc đó đã sớm làm xong) – như vậy gần như đã có thể trở thành một đôi tình nhân kiểu mẫu.

Các lãnh đạo ngồi quanh bàn hội nghị đang tiến hành cuộc thảo luận rập khuôn như một mới nhất, Cố Trầm Chu ngồi trong một góc, chán muốn chết đành phân tích ra kết quả đã nêu trên.

Lúc trước gây ra chuyện khoản bồi thường, tuy rằng ban Kiểm tra Kỷ luật không tham dự nhưng thông qua chỉ thị của Huyện trưởng đã đền bù lại đủ số tiền cho người dân thôn Lâm Bình. Rốt cuộc cũng đè ép được hơn phân nửa sự tình, nhưng luôn luôn có một chút râu ria chưa thu dọn được sạch sẽ, ví như hiện giờ:

"Tôi thấy trong số các đồng chí của chúng ta vẫn tồn tại một số chuyện bất ngờ tương đối nghiêm trọng, việc về khoản bồi thường cho thôn Lâm Bình đã gióng vang một hồi chuông cảnh tỉnh cho mọi người."

Người nói chuyện là Trưởng ban Tuyên truyền Chu Quân của huyện, ông ta bưng chén trà lên cười ha hả nói ra một câu như vậy xong thì lại ung dung thản nhiên ngả người trên chiếc ghế dựa thưởng thức trà.

Huyện trưởng Lưu Hữu Dân ngồi ở vị trí cao nhất hơi sầm mặt xuống, ánh mắt liếc xéo sang một cái.

Tâm phúc của Huyện trưởng – Trưởng phòng Giáo dục Trương Gia Thủy – lập tức tiếp lời:

"Lão Chu nói lời này là không đúng rồi, chuyện ở thôn Lâm Bình lúc trước chẳng phải là đã có kết luận rồi ư? Động đất vừa qua, chúng ta đang ở trong giai đoạn đổ nát chờ khôi phục, chuyện gì cũng rối bời hỗn loạn, chuyện này phải cân nhắc, việc kia cũng phải chuẩn bị, trong quá trình này có xảy ra điều gì sơ sót cũng không phải là điều mọi người mong thấy."

Ông ta mới nói như vậy, một người trung niên ngồi bên cạnh Trương Gia Thủy liền mỉm cười tiếp lời:

"Tôi thấy Trưởng phòng Trương nói rất có lý. Chúng ta quả thực phải phục vụ vì nhân dân, nhưng đồng thời ở phương diện khác cũng không thể để tồn tại bất cứ khuyết điểm nào, đối với những cán bộ lâu năm không sơ suất cũng không ngại mệt, những hành vi uốn nắn quá tay này chưa chắc đã là tốt với dân chúng, ngược lại còn khiến đáy lòng các cán bộ rét lạnh."

Sau khi Trương Gia Thủy cùng người bên cạnh ông ta kẻ xướng người họa, trên bàn họp tạm thời không còn người nào nói chuyện nữa.

Lưu Hữu Dân ngồi trước bàn họp quả nhiên đã hơi thả lỏng gương mặt căng thẳng, lại cười nói với Bí thư Huyện ủy Phó Lập Dương đang ngồi bên cạnh mình:

"Tôi thấy lời nói của Trưởng ban Chu và Trưởng phòng Trương đều có đạo lý, chúng ta tuy rằng không thể uốn nắn quá mức nhưng cũng không thể thả lỏng cảnh giác."

Ông ta dùng một thủ đoạn lừa gạt cùng mánh khóe uyển chuyển để ướm thử suy nghĩ của Phó Lập Dương:

"Tôi nghĩ rằng xử lý vài người vẫn là điều cần thiết."

Phó Lập Dương cười rộ lên:

"Chuyện này tôi thấy cứ giao cho người chuyên nghiệp đánh giá thì vẫn tốt hơn, nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta ngày hôm nay cũng không phải là bàn luận chuyện này."

Ông ta nhẹ khoát tay nói như vậy, ánh mặt xuyên thấu qua hơn nửa phòng họp rồi rơi xuống trên người Cố Trầm Chu:

"Tiểu Cố, phần chuẩn bị có liên quan đến dự án kinh tế của huyện ta sao rồi? Cậu lên trình bày cho mọi người nghe một chút."

Ngón tay của Cố Trầm Chu lướt qua chiếc đồng hồ nằm trên cổ tay trái của mình một vòng, tạm thời dứt bỏ cảm giác nhàm chán cùng những suy nghĩ dành cho Hạ Hải Lâu trong lòng mà đứng dậy nói:

"Đã chuẩn bị tốt cả, bí thư, Huyện trưởng."

Mọi chuyện ở mảng kinh tế chủ yếu vẫn là Huyện trưởng quản lý, sau khi Cố Trầm Chu lên tiếng thì Lưu Hữu Dân khẽ gật đầu, ý bảo Cố Trầm Chu trực tiếp bắt đầu.

Cố Trầm Chu bước lên bục, mở thiết bị truyền thông đa phương tiện lên: Cuộc họp ngày hôm nay thực ra chính là có liên quan đến Hội nghị Thảo luận Xây dựng Kinh tế Tương lai, chỉ là có người mở đầu sẽ có người nối tiếp – việc này chẳng hề kỳ quái, việc đấu tranh quyền lợi dù là ở nơi nào cũng đều rất phổ biến.

Thiết bị truyền thông đa phương tiện ở đằng sau chậm rãi khởi động, Cố Trầm Chu đứng phía trước microphone giới thiệu sơ lược về ý tưởng của lãnh đạo tỉnh trong dự án quy hoạch nền kinh tế của huyện Thanh Hương:

"Xã hội hiện giờ là một xã hội công nghệ cao không ngừng phát triển, vấn đề về con người và tự nhiên ngày càng trở nên nổi bật, trong hơn mười năm đã qua, nền kinh tế của chúng ta phát triển đồng thời cũng theo đó phá hủy sinh thái do chuyển biến trong phát triển kinh tế cùng sự phát triển hài hòa của hệ sinh thái. Việc xây dựng lại nền kinh tế của huyện Thanh Hương chắc chắn cũng sẽ phát triển chính xác theo con đường này, động đất mang đến cho chúng ta không chỉ có tổn thất mà còn cả thời cơ…"

Anh nói đến đây thì ngừng lại, loại diễn thuyết khách sáo đọc cho Bí thư và cấp lãnh đạo nghe này không phải vấn đề mang tính chuyên nghiệp mà hiện giờ anh muốn nói.

"Xung quanh hồ Cảnh Dương thuộc huyện Thanh Hương là địa hình vùng núi, lại tiếp giáp với núi Thanh Hương nên có tài nguyên sông núi phong phú, là thành thị trung chuyển trong ngành du lịch thiên nhiên. Núi Thanh Hương mười năm trước có hồ thủy sản Cảnh Dương nổi tiếng từng được Quốc gia xác nhận là điểm du lịch cấp AA, cua ở đó có thể bán ra dễ dàng trên toàn quốc, được thị trường cả trong và ngoài nước ưa chuộng… Nếu như làm thông đường từ núi Thanh Hương đến thành thị ở bên hồ Cảnh Dương, chúng ta ngoại trừ có thể tự mình phát triển kinh tế ra thì cũng không thể quên đi việc phát triển vùng nông thôn lân cận, ví dụ như thôn Thanh Tuyền bên dưới núi Thanh Hương, ví dụ như thôn Lâm Bình giàu tài nguyên khoáng sản, những thôn này cũng là tài nguyên của chúng ta, cũng là trách nhiệm của chúng ta. Nhắm vào ưu thế từ các loại tài nguyên thiên nhiên, thành lập chuỗi nhà máy là lựa chọn tốt nhất, đánh giá từ phạm vi toàn cầu thì quốc gia phát triển cùng quốc gia đang phát triển đều có ưu thế và bất lợi trong vấn đề mậu dịch quốc tế, đó chính là ưu khuyết điểm trong các sản phẩm thành phẩm và sơ chế; nhìn từ thị trường trong nước thì việc bán khoáng sản và gỗ trực tiếp có thể thu được lợi nhuận, nhưng khi so sánh với việc biến khoáng sản thành nguyên liệu năng lượng cùng tài nguyên khai phá du lịch thì lợi nhuận đối lập rất rõ ràng, ví dụ như cua trong hồ Cảnh Dương của chúng ta, bản thân người bán hàng mua cua lại từ tay những người nuôi thì người nuôi chỉ kiếm được một chút tiền, mà khi người bán hàng bán cua lại cho người mua thì lợi nhuận tối thiểu là hơn mười tệ, đợi đến khi người từ các khách sạn mua cua ấy lại đặt lên bàn tiệc thì giá này so sánh với gia ban đầu quả là hơn kém nhau mười lần…"

Sau màn trình bày kéo dài nửa tiếng kết thúc, Cố Trầm Chu ở lại cuối cùng, vừa thu dọn tư liệu vừa nâng chén trà lên uống một hợp nước trà hòng giảm bớt cảm giác khô khốc trong cổ họng.

Các vị lãnh đạo ngồi bên dưới nối đuôi nhau đi ra khỏi phòng họp, bí thư Huyện ủy Phó Lập Dương và Huyện trưởng Lưu Hữu Dân trước khi rời đi đều lần lượt gật đầu với Cố Trầm Chu. Trong chốn quan trường, thứ rõ ràng nhất chính là 'Trên có việc tốt, dưới nhất định theo', ở đây không có ai là không phải

kẻ tinh ranh, bất kể trong lòng nghĩ thế nào thì lúc rời đi cũng lần lượt lộ ra một gương mặt tươi cười, cùng gật đầu chào Cố Trầm Chu, nhưng tạm thời không có người nào tiến thêm một bước đến bày tỏ – Phó Lập Dương và Lưu Hữu Dân không hợp nhau không phải là chuyện gì mới mẻ, hiện giờ hai người cùng gật đầu với một nhân viên phụ trách quy hoạch một dự án kinh tế nho nhỏ, hàm nghĩa trong hành động đó quả là rất phong phú!

Thứ nhất chính là nói cả hai người rõ ràng là đều coi trọng nhân viên này; thứ hai cũng nói rõ hiện giờ người trẻ tuổi đứng lên trình bày này hãy còn chưa đứng về phía ai, bất kể nói từ điểm nào thì thái độ thích hợp nhất lúc này chính là gần mà không thân, xa mà không lạnh, thế nhưng người trẻ tuổi này lại không hề chú ý đến…

Trương Gia Thủy đi ra cuối cùng khi đưa mắt nhìn Cố Trầm Chu thì trong lòng lại nghĩ nhiều hơn người khác một chút. Nhiệm vụ của Cố Trầm Chu vừa khéo thuộc bộ phận mà Lưu Hữu Dân quản lý chính. Là một phần tử đáng tin của Lưu Hữu Dân, Trương Gia Thủy biết Huyện trưởng luôn rất coi trọng người trẻ tuổi này, mà bản thân ông cũng đã điều tra về người trẻ tuổi này mấy lần, cậu ta không phải người trong tổ quy hoạch kinh tế cũng không phải thành viên có kinh nghiệm lâu năm, sao có thể để một người mới tinh như thế bước ra báo cáo?

Chẳng qua người này dù trẻ tuổi nhưng đã có thái độ rất kiêu ngạo.

Không nói đến những chuyện khác, chỉ cần riêng thái độ của Huyện trưởng đã rất rõ ràng, nhưng đối phương ngay từ đầu đến giờ vẫn chưa hề tỏ rõ thái độ. Từ lúc bắt đầu đến giờ Huyện trưởng đã càng ngày càng không còn kiên nhẫn, hiện tại chỉ e là đã muốn tranh đoạt lần cuối cùng, nếu như không tranh đoạt được…

Vị lãnh đạo của phòng Giáo dục này cũng mỉm cười một cái với Cố Trầm Chu giống như những người khác, sau mới xoay người rời khỏi phòng họp.

Việc quan trọng nhất trong ngày hôm nay đã được xử lý xong. Lúc quay về văn phòng, Cố Trầm Chu tổng hợp các loại tư liệu sửa sang lại một chút, sau đó xử lý thêm vài chuyện vặt vãnh thì cũng vừa đến giờ tan tầm.

Mấy ngày gần đây Hạ Hải Lâu không ở trong huyện Thanh Hương. Hai người trước mắt tuy rằng ở cùng nhau giống như một đôi tình nhân, nhưng mỗi tháng không hề sai lệch Hạ Hải Lâu đều sẽ rời khỏi huyện Thanh Hương khoảng từ ba, năm ngày đến một tuần, Cố Trầm Chu cũng không cố ý hỏi đối phương đi đâu, chỉ chờ đối phương quay về rồi chơi trò chơi có thể khơi gợi lên hứng thú của cả hai người một lần.

Ngược lại là Hạ Hải Lâu… Ngoại trừ tháng thứ nhất sau ngày giao thừa ra ngoài ra, mấy lần tiếp theo hắn đều tự động gọi một hai cuộc điện thoại về, nói chuyện phiếm với Cố Trầm Chu vài câu rồi mới cúp máy.

Đúng năm giờ mở cửa phòng ở ra giống như mọi ngày, vị trí huyền quan cũng không có giầy của một người khác.

Cố Trầm Chu thuận tay đóng cửa lại, đặt túi công văn lên bàn trà, vừa bước được hai bước vào bên trong thì bước chân anh chợt khựng lại: Trên sàn phòng khách có một lớp đất rất mỏng, nó cũng không chỉ có ở một chỗ mà xuất hiện liên tục trên sàn nhà, tập trung theo một hướng về thẳng phía phòng dành cho khách.

Trong nháy mắt Cố Trầm Chu đã nghĩ đến vài loại khả năng, anh vừa đi về phía căn phòng đó vừa vươn tay cầm một chiếc gậy bóng chày đặt trên ngăn tủ trong phòng khách. Lúc đi đến phòng ngủ của mình, anh nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra, cửa phòng vậy mà không hề khép kín.

Cửa phòng mở.

Chân mày Cố Trầm Chu hơi giãn ra nhưng lại lập tức chau lại:

"Hải Lâu?"

Anh đặt chiếc gậy trong tay xuống, đi vào phòng ngủ của mình.

Hạ Hải Lâu quay mặt về phía cửa sổ, lưng đưa về phía anh, sống lưng thẳng tắp ngồi ở trên giường.

Trong phòng rất tối, bởi lẽ tấm mành không hề được kéo ra.

Cố Trầm Chu thả nhẹ bước chân – hành động này có hơi dư thừa, bởi vì trong phòng sớm đã được trải một lớp thảm màu xám rất dày, tầng thảm này có thể hút hết mọi tiếng động của bàn chân – đi đến bên cạnh Hạ Hải Lâu, nhưng không lập tức bước lên mà đứng lẳng lặng ở bên cạnh một hồi.

Vị trí này giúp Cố Trầm Chu nhìn thấy được rõ ràng tình trạng của Hạ Hải Lâu giờ phút này: Đối phương không hề để ý đến anh, vẻ mặt tối tăm đến cứng ngắc, sống lưng thẳng tắp, tay trái siết lại thành nắm đấm nắm chặt một chiếc bút máy, giữa những kẽ tay dường như có chất lỏng gì đó đang nhỏ giọt xuống…

Cố Trầm Chu lại gọi Hạ Hải Lâu hai tiếng, sau khi không nhận được lời hồi đáp nào thì anh khom lưng ngồi xuống bên cạnh Hạ Hải Lâu, cầm lấy tay đối phương kéo đến trước mặt mình, đầu tiên là nhìn chiếc bút máy nằm giữa kẽ mấy ngón tay của đối phương rồi mới bắt đầu xoa lên mấy ngón tay siết chặt đến trắng bệch của đối phương.

Một ngón, hai ngón, ba ngón…

Ngón tay Hạ Hải Lâu chậm rãi buông lỏng. Cố Trầm Chu mở bàn tay của đối phương ra, ngòi bút máy quả nhiên đã cắm vào lòng bàn tay đúng như anh dự đoán, mực nước màu đen hòa cùng sắc đỏ của máu thành một màu hỗn tạp.

Anh rút chiếc bút máy trong lòng bàn tay của đối phương ra trước rồi mới kéo Hạ Hải Lâu đứng dậy, đi vào toilet trong phòng ngủ. Đi đến trước bồn nước trong toilet, Cố Trầm Chu vặn mở vòi nước, tự mình thử độ ấm của nước trước rồi mới kéo bàn tay của Hạ Hải Lâu đến đặt dưới nước rửa sạch.

Dòng nước trong suốt nháy mắt đã bị sắc đen đỏ hòa lẫn.

Trên gương mặt cứng ngắc không chút cảm xúc, con mắt của Hạ Hải Lâu khẽ nhúc nhích.

Cố Trầm Chu xoay người lấy băng gạc và thuốc nước từ trong ngăn tủ bên dưới bồn nước ra, vừa mới đứng thẳng dậy thì một bàn tay vẫn còn mang theo bọt nước ấm áp bóp chặt lấy cổ anh!

Bọt nước bắn ra tung tóe, nhiệt độ dường như bị không khí cùng làn da thi nhau cắn nuốt hết trong nháy mắt, một giây trước làn da hãy còn ấm áp, ngay sau đó đã lạnh đến mức khiến người ta run rẩy.

Trong lúc luống cuống, tầm mắt Cố Trầm Chu xẹt qua gương mặt của Hạ Hải Lâu.

Tối tăm, vặn vẹo, chứa đầy ác ý –

Bàn tay bóp chặt lấy cổ anh dùng lực rất mạnh –

'Rầm!'

Mạng nhện lập tức nở bung trên khắp mặt gương.

126. Chương 126: Ánh Trăng Đêm Nay Thật Đẹp

Đau đớn kịch liệt xuất hiện cùng tiếng động vang lên truyền đến khuỷu tay anh trong nháy mắt – ngay khoảnh khắc Hạ Hải Lâu bóp cổ mình, Cố Trầm Chu lập tức nâng cánh tay lên, dùng bàn tay đỡ lấy đầu, khuỷu tay nâng cao không kịp thu lại nên va mạnh vào mặt gương!

Tiếng mặt gương vỡ ra tuy không đặc biệt vang dội, nhưng trong dư quang khóe mắt, anh thấy vết rạn lan ra với tốc độ đặc biệt nhanh chóng, tựa như chỉ một thoáng hoảng hốt mà trong tầm mắt anh chỉ còn lại mặt gương bị vỡ vụn ra.

Toàn bộ khuỷu tay bị va chạm khiến cánh tay trái của Cố Trầm Chu xuất hiện cảm giác tê dại tạm thời. Anh cũng không bận tâm đến nó mà nâng cánh tay còn lại lên nhấn mạnh vào cổ tay của cánh tay mà Hạ Hải Lâu đang dùng để bóp chặt cổ mình, đối phương liền không kìm được mà buông lỏng bàn tay ra.

Cố Trầm Chu lùi về phía sau một bước, xoay nhẹ phần cổ đã hơi co rút rồi mới chuyển ánh mắt lên gương mặt của Hạ Hải Lâu.

Gương mặt mới rồi còn vặn vẹo của hắn đã tĩnh lặng trở lại, hắn đứng ở trước mặt gương đã vỡ tan, ánh mắt thẳng tắp không hề xao động dù chỉ một chút.

Cố Trầm Chu chỉ đứng ở bên cạnh nhìn Hạ Hải Lâu chăm chú.

Từ lần nhảy xuống khỏi vịnh Sơ Vân vào ngày giao thừa lần trước, sau khi Cố Trầm Chu quay về đã tranh thủ thời gian tìm hiểu một chút về chứng bệnh của Hạ Hải Lâu: Bên phía Cục Bảo vệ Sức khỏe đương nhiên là không thể hỏi thăm được gì, nhưng Cố Trầm Chu tận mắt nhìn thấy Hạ Hải Lâu phát bệnh đã kết hợp cùng những biểu hiện bệnh trạng bên ngoài của đối phương, không cần quá nhiều kiến thức chuyên nghiệp cũng có thể phán đoán ra được đại khái một thứ: Triệu chứng rõ ràng nhất của căn bệnh của Hạ Hải Lâu chính là ảo giác.

Căn bệnh có chứng bệnh là ảo giác này, ngoại trừ do nghiện rượu và trúng độc chì ra thì chính là phản ứng của việc tinh thần có vấn đề và bệnh tâm thần phân liệt.

Nhưng bệnh đầu tiên chỉ phát tác tạm thời sau khi tinh thần bị đả kích mạng mẽ, chỉ cần kịp thời chữa trị, không để bị kích thích nữa thì có thể chữa tận gốc một cách dễ dàng. Chỉ có căn bệnh thứ hai, bởi vì tính sinh vật học của thần kinh hoặc do yếu tố di truyền học như tâm lý của chính bản thân mà việc chữa trị khó khăn hơn nhiều, hơn nữa rất có khả năng cả đời này không thể khỏi hẳn.

Hạ Hải Lâu thường ngày luôn mẫn cảm đa nghi, lúc phát bệnh thì xuất hiện ảo giác, hơn nữa còn luôn gây gổ với ảo giác trong đầu mình, đây chính là điển hình rõ rệt của bệnh tâm phần phân liệt.

Loại bệnh trạng này lúc xuất hiện ảo giác có thể khiến cho người bệnh có tính công kích nhất định, bởi lẽ người ngoài không biết được rốt cuộc đối phương đang nhìn thấy cái gì; nhưng tùy theo mức độ trầm trọng mà sẽ khiến người bệnh lựa chọn thương tổn người khác hay thương tổn chính bản thân mình, cũng như lần trước ở trên vách núi, Hạ Hải Lâu là tự mình nhảy xuống chứ không phải kéo Cố Trầm Chu cùng nhảy xuống theo mình.

Vòi nước vẫn chưa được đóng lại, dòng nước ấm áp hãy còn đang 'rào rào' chảy xuống bồn nước.

Trong xoáy nước nho nhỏ xuất hiện giữa dòng nước chảy ra và bị hút xuống dưới ống xả, những giọt nước màu đỏ không ngừng hòa lẫn vào rồi nhiễm hồng dòng nước, khiến thành bồn nước màu trắng thuần cũng bị tô điểm lên một loại màu sắc khác.

Cố Trầm Chu cuối cùng cũng bước lên.

Anh lại cầm lấy tay Hạ Hải Lâu một lần nữa, kéo mở nắm tay đang siết lại thật chặt của đối phương ra.

Vết thương bị ngòi bút máy đâm ra trong lòng bàn tay đã máu thịt lẫn lộn, ngoài ra ngay cả ngón giữa và ngón áp út của Hạ Hải Lâu cũng thấm đẫm máu tươi.

Cố Trầm Chu lại kéo bàn tay của Hạ Hải Lâu đến dưới dòng nước.

Dòng nước chảy từ vòi nước xuống thoáng dừng lại trong nháy mắt trên lòng bàn tay, sau đó lại lần lượt tràn ra bốn phía rồi rơi xuống.

Những giọt nước lẫn máu sắc đỏ nhạt bắn hết lên thành bồn nước hình bán nguyệt, Cố Trầm Chu nhanh chóng khóa vòi nước lại, dùng khăn mặt thấm khô nước và máu xung quanh vết thương trong lòng bàn tay của Hạ Hải Lâu, đồng thời còn nhặt nước thuốc và băng gạc rơi dưới đất lên khử trùng và băng bó cho đối phương.

Bất kể là bàn tay được nắm lấy hay đang được băng bó hay là bất cứ việc gì khác, ánh mắt mà Hạ Hải Lâu đang đặt chăm chú lên gương vẫn không hề nhúc nhích.

Những vết rạn giống như mạng nhện trên mặt gương không chỉ chia mặt gương thành vô số mảnh nhỏ mà còn chia thế giới được phản chiếu trong gương ra thành vô số mảnh vụn.

Một rồi lại một.

Một rồi lại một.

Hạ Hải Lâu nhìn chằm chằm thẳng tắp về phía mặt gương.

Nhìn hắn ở trong gương, nhìn người ở trong gương.

Có vô số hắn, cũng có vô số người, khiến không gian xung quanh đầy ngập sắc tối đen, ngay cả chút không gian để hít thở cũng không còn.

Động tác của Cố Trầm Chu không hề chậm, từ lúc đi vào phòng tắm đến khi băng bó xong xuôi anh chỉ mất khoảng thời gian tổng cộng chưa đến mười phút.

Hạ Hải Lâu ngoại trừ hành động đầu tiên ra kia thì cũng không hề có thêm phản ứng quá khích nào khác, từ đầu đến cuối hắn chỉ im lặng đầy u ám mà nhìn thẳng về phía trước, im lặng đến mức dường như không cả chú ý đến Cố Trầm Chu đang ở ngay bên cạnh hắn.

Cố Trầm Chu dẫn người đi ra khỏi phòng tắm giống như lúc đi vào, sau đó đưa người đến chỗ ghế làm việc trong phòng rồi ấn Hạ Hải Lâu ngồi xuống.

Mỗi một chỉ thị mỗi một động tác Hạ Hải Lầu đều ngoan ngoãn nghe theo tựa như một con rối biết cử động.

Cố Trầm Chu cũng ngồi xuống bên mép giường, anh nhìn Hạ Hải Lâu, ngón tay trái di chuyển trên bàn phím của điện thoại di động. Giống như đêm giao thừa ngày đó vậy, anh hẳn là nên gọi điện thoại thông báo cho Hạ Nam Sơn, Hạ Nam Sơn sẽ quyết định làm như thế nào.

Chẳng qua lần này người cần gọi điện thoại chính là anh.

Cố Trầm Chu lặng im một lát rồi chợt nhớ ra mình không hề biết dãy số của Hạ Nam Sơn.

Nhưng đây vốn không phải là vấn đề.

Anh vươn tay ra lục lọi một lát liền cầm ra được điện thoại di động của Hạ Hải Lâu ở trong túi xách của đối phương.

Động tác này dường như đã thu hút được sự chú ý của Hạ Hải Lâu, ánh mắt người kia vốn đang bình tĩnh nhìn vách tường đột nhiên hơi dịch chuyển một chút rồi đặt lên gương mặt của Cố Trầm Chu.

"Hạ Hải Lâu?"

Cố Trầm Chu lên tiếng hỏi, người ở trước mặt anh lại chẳng hề trả lời.

Cố Trầm Chu im lặng thêm vài phút nữa rồi dùng đầu ngón tay lướt nhanh trên bàn phím điện thoại mở khóa màn hình, khi bấm mở lịch sử máy thì một loạt số điện thoại chi chít xuất hiện trước mặt anh, từ trên xuống dưới toàn là dãy số chứ không có tên người, cũng không có bất cứ ghi chú nào.

Cố Trầm Chu kéo thanh cuộn trên màn hình, kéo đến tận vị trí cuối cùng mới thấy được hai cái tên giữa đám dãy số.

Một cái tên là Hạ Nam Sơn, một cái tên là Cố Trầm Chu.

Ngón tay anh dừng trên dãy số của Hạ Nam Sơn, ánh mắt lại rơi lên tên của mình.

Ngón tay anh lướt nhẹ một cái, ký hiệu thực hiện cuộc gọi liền xuất hiện trên màn hình điện thoại di động.

Khoảng hai đến ba giây sau, âm báo của điện thoại di động kêu vang, Cố Trầm Chu cầm điện thoại di động của mình ở trên giường lên, lại bấm nút ngắt trên điện thoại của Hạ Hải Lâu.

Hai chiếc di động một trước một sau được đặt lên mặt bàn.

"Cậu nhìn thấy gì hả?"

Cố Trầm Chu ngẩng đầu lên nhìn về phía Hạ Hải Lâu.

"Nói với tôi một câu."

Anh hỏi:

"Sao rồi?"

Một tia sáng cuối cùng còn sót lại tàn lụi ở điểm cuối của thế giới.

Quá trình khôi phục ý thức giống như một người quanh quẩn đi trong bóng tối suốt một khoảng thời gian dài, lâu đến mức đã chìm vào thời gian quên lãng rồi ngẩn ngơ giữa không gian, cuối cùng mới phát hiện ra chút ánh sáng mờ nhạt ở nơi cực hạn của tầm mắt.

Cảm giác như vậy cũng chẳng hề xa lạ, tựa như cứ cách một đoạn thời gian ngắn là lại muốn lặp lại một lần.

Một lần… Hai lần… Ba lần…

Cứ lặp đi lặp lại vài lần như vậy, liệu một lúc nào đó trong tương lai hắn cuối cùng sẽ không thoát ra được nữa không?

Hạ Hải Lâu nắm bàn tay lại, cảm giác đau đớn cùng căng chặt truyền đến từ trong lòng bàn tay khiến lực chú ý của hắn tạm thời bị dời đi.

Băng gạc màu trắng quấn quanh bàn tay sáng rực rõ ràng cũng giống như bóng người đang ngồi trên ghế đọc sách vậy.

"… Cố Trầm Chu?"

Hạ Hải Lâu ướm thử giọng nói của mình một chút.

"Ừ."

Người ngồi trên ghế đáp lại một tiếng, lúc anh xoay người lại về phía Hạ Hải Lâu thì cũng đồng thời đặt quyển sách khổ cực lớn trong tay xuống.

Quyển sách khổ lớn kia là một quyển tạp chí, là loại tạp chí hắn mua về xem lúc rảnh rỗi không có việc gì, cũng thật hiếm thấy có một lần Cố Trầm Chu xem loại tạp chí này.

Tư duy của Hạ Hải Lâu vẫn có chút trì trệ, hắn chậm mất nửa nhịp mới hỏi:

"Giờ là mấy giờ rồi?"

"Ba giờ sáng."

Cố Trầm Chu đáp.

"Sao anh còn chưa ngủ?"

Hạ Hải Lâu hỏi tiếp. Trong mấy tháng qua ở bên nhau, Cố Trầm Chu luôn nghỉ ngơi cực kì có quy luật, phần lớn thời gian đều lên giường nghỉ ngơi từ trước mười một giờ.

"Trông chừng cậu, nếu ngày mai cậu còn không bình phục thì tôi sẽ gọi điện thoại đến tìm bí thư Hạ."

Cố Trầm Chu đáp gọn lỏn.

Hạ Hải Lâu bật cười hai tiếng không rõ thâm ý:

"Ngay lúc đầu anh đã lấy di động của tôi ra rồi, vì sao không gọi luôn?"

"Muốn nghe nói thật?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Nói thật không dễ nghe?"

Hạ Hải Lâu hỏi ngược lại.

"Lời nói thật thường không dễ nghe."

Cố Trầm Chu thản nhiên đáp.

Hạ Hải Lâu cười nhạo một tiếng:

"Thôi đi, tôi vừa mới tỉnh táo lại, đừng vội vàng đi tìm kích thích thì hơn."

Hắn lại vỗ vỗ vị trí giường bên cạnh mình:

“Lên đây nằm cùng nhau một lát không? Ngày mai anh vẫn còn phải đi làm mà?”

“Nếu như không có gì bất ngờ nữa.”

Cố Trầm Chu thuận miệng trả lời Hạ Hải Lâu, anh lập tức đứng dậy rời khỏi ghế, đi đến bên giường rồi nằm xuống song song bên người Hạ Hải Lâu.

Hai người lẳng lặng nằm đó, không một ai lên tiếng nói chuyện. Một lát sau, Hạ Hải Lâu nâng tay lên tắt đèn trong phòng ngủ, sau một thoáng tối tăm ngắn ngủi, ánh trăng lướt xuyên qua cửa sổ chiếu rọi ra một mảnh trắng mờ ảo bên giường.

“Anh thật đúng là có kiên nhẫn.”

Hạ Hải Lâu chợt nói.

“Ừ?”

“Nói ra thì phải kể hẳn một chuỗi rất dài, tôi có thể kể lại đó, anh có muốn tôi kể cho anh nghe không? – ‘Năm tôi sáu tuổi thì mẹ kế bước vào nhà, ngày bọn họ kết hôn tôi đã khiêng một két sắt về rồi khóa kín toàn bộ đồ đạc của mẹ tôi vào đó ngay trước mặt bọn họ, suýt chút nữa đã bị Bộ trưởng Cố đạp một cái ngã lăn…’”

Hạ Hải Lâu lẩm nhẩm một cách máy móc.

Cố Trầm Chu liếc Hạ Hải Lâu một cái, nói:

“Trong chiếc lọ đó chẳng phải xương cốt của ai cả, tôi chỉ tùy tiện bịa một câu chuyện để đùa giỡn anh mà thôi, đó chỉ là một con khỉ hoang. Trước đây tôi chẳng có bạn bè chơi cùng nên suốt ngày chạy tung tăng khắp núi chơi đùa với khỉ, còn đặt kí hiệu cho một con khỉ chơi vui nhất trong đám đó, kết quả qua một mùa đông thì con khỉ ấy chết…”

“Anh thật sự tin lời của người bệnh tâm thần nói khi phát bệnh hả?”

Hạ Hải Lâu đang nằm thẳng đặc biệt bình tĩnh nói ra:

“Tôi lừa anh đó.”

“Tôi cũng bịa chuyện lừa gạt cậu đấy.”

Cố Trầm Chu thản nhiên trả lời.

Hạ Hải Lâu:

“…”

Cố Trầm Chu:

“…”

“Từ từ đã, anh sẽ không ấu trĩ như vậy chứ?”

Hạ Hải Lâu nói:

“Chuyện này vừa nghe đã cảm thấy chính là sự thật rồi, sao có thể trái ngược lại với thư liệu mà tôi điều tra vậy?!”

“Người thực sự ấu trĩ là ai?”

Cố Trầm Chu hỏi lại:

“Đem mẫu xương cốt trong cái lọ kia của cậu đến Khoa Chỉnh hình đối chiếu một chút, chẳng phải là sẽ biết đó là xương khỉ hay là xương loại động vật khác hay sao?”

Hạ Hải Lâu thừa nhận:

“Được rồi, kẻ ấu trĩ là tôi.”

Hai người lại im lặng một hồi.

Hạ Hải Lâu tiếp tục mở miệng:

"Lại nói, hai người đàn ông trưởng thành nằm trên giường không ngủ được cũng không làm tình, chỉ đắp mỗi cái chăn nói chuyện thuần khiết làm anh trai tri kỷ gì đó đúng thật là ngu ngốc mà…"

Đúng là rất ngốc. Cố Trầm Chu phát hiện bản thân không ngờ lại đồng tình với quan điểm của Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu không nghe được câu trả lời của Cố Trầm Chu liền nghiêng đầu sang nhìn vẻ mặt của đối phương, sau đó hắn nhanh chóng dò xét ra được suy nghĩ của Cố Trầm Chu từ chút biểu cảm khác lạ kia.

Hạ Hải Lâu cười rộ lên mấy tiếng trầm thấp. Hắn ngẫm nghĩ một hồi liền cảm giác hình như cũng chẳng có gì cần Cố Trầm Chu phải nói, vì thế thân thể hắn dùng chút sức, xoay nghiêng sang ôm lấy eo người nằm bên cạnh, còn ghé sát tới hôn 'chu' một cái lên môi đối phương.

Cố Trầm Chu nghiêng đầu nhìn sang Hạ Hải Lâu.

"Tiểu Chu."

Hạ Hải Lâu áp má mình lên má Cố Trầm Chu, môi cọ lên môi đối phương, dòng khí ấm áp phả ra từ trong khoang miệng hắn, lúc chạm vào da thịt của đối phương liền dội ngược lại gãi thẳng vào đáy lòng.

Hắn lại mở miệng, lời nói ra dường như rất thờ ơ:

"Chúng ta dứt khoát ở bên nhau đi."

127. Chương 127: Cân Nhắc

Người nằm bên dưới không hề cử động cũng không hề nói chuyện.

Hạ Hải Lâu liền kiên trì không ngừng hôn môi rồi liếm cắn đôi môi của đối phương, từng chút từng chút một, từng chỗ từng chỗ một, kiên nhẫn mà bướng bỉnh muốn truyền hết nhiệt độ cơ thể cùng hơi thở của mình qua.

Cùng lúc này, ngón tay hắn còn nhẹ nhàng xoa ấn bả vai của Cố Trầm Chu.

Giữa thời điểm xuân hạ giao nhau này, một lớp áo mỏng không thể nào che lấp được hoàn toàn những gì mà Hạ Hải Lâu vốn quen thuộc: ví như độ ấm trên cơ thể người, lại ví như đường cong hoàn mỹ trên cánh tay của đối phương.

Hắn hiếm có được một lần nhớ lại về thân thể của Cố Trầm Chu mà không bao hàm quá nhiều dục vọng, sau đó hắn cuối cùng cũng dời miệng mình khỏi đôi môi của Cố Trầm Chu.

Hơi thở của hai người dường như bất chợt có sinh mệnh, linh loạt quấn quít giữ lấy nhau, truy đuổi lẫn nhau, lại chơi đùa với nhau.

Hạ Hải Lâu không để ánh mắt của mình dừng lại trên gương mặt Cố Trầm Chu quá lâu.

Hắn biết biểu cảm của Cố Trầm Chu giờ phút này, cũng giống như hắn hiểu rõ nội tâm của mình giờ phút này.

Gương mặt ấy nhất định là đang bình tĩnh, không chút dao động tựa như những rặng đá ngầm lặng lẽ ẩn dưới mặt nước biển, tựa như một đóa hoa nở rộ nơi tối tăm u ám.

Cố Trầm Chu nhất định là đang cân nhắc.

Cân nhắc lợi hại, cân nhắc nội tâm.

Chuyện này là bình thường.

Bởi vì hắn cũng đang cân nhắc.

Có thể lùi bước, có thể thỏa hiệp, có thể nhượng bộ, và chắc chắn có thể có được.

Bọn họ đúng là rất hiểu rõ nhau.

Nhưng lời nói dối thật thật giả giả này.

Những hành động giả nhưng lại giống như thật.

Những đấu tranh tôi một chiêu anh một ngón.

Có có cả – sự thân mật cùng phù hợp không gì sánh kịp.

Khóe môi Hạ Hải Lâu hơi cong lên. Một nụ cười nhẹ có chút quái dị xuất hiện trên gương mặt hắn, nhưng trước đó, bóng tối đã nhẹ nhàng bao trùm lên tất thảy.

Hắn ghé sát đến bên tai Cố Trầm Chu khiến chút ánh sáng cuối cùng cũng bị tách ra khỏi hắn. Hắn nhắm mắt lại trong bóng đêm, lời nói ái muội, nhẹ nhàng mà chậm chạp cất lên:

"Chúng ta có thể từ từ nói chuyện. Bất cứ -"

"Anh muốn –"

Đúng như Hạ Hải Lâu đã đoán, Cố Trầm Chu quả thực là đang cân nhắc.

Vẻ mặt anh giờ phút này cũng giống như suy nghĩ của Hạ Hải Lâu vậy: Bình tĩnh, lại mang theo chút khác thường mà chỉ có chính chủ nhân mới có thể nhận ra.

Hạ Hải Lâu có ý đồ với anh, ngay từ lúc Cố Trầm Chu vừa mới từ nước ngoài quay về kinh thành không bao lâu đã xác định được.

Cảm giác của Hạ Hải Lâu dành cho anh rất khác thường, việc này cũng đã được xác định sau khi Hạ Hải Lâu chấp nhận ở bên dưới, hơn nữa còn đưa tên của anh vào trong di động.

Nhưng anh không hề – không phải là khiếp sợ, dù là khi Hạ Hải Lâu trực tiếp thổ lộ cũng không hề khiến anh sinh ra cảm giác khiếp sợ – chắc chắn.

Đúng, là không chắc chắn.

Anh biết Hạ Hải Lâu có ý đồ với anh, cũng biết rằng Hạ Hải Lâu đối xử với anh rất khác, nhưng anh không đoán được Hạ Hải Lâu lại nhanh chóng trực tiếp đâm thủng tầng giấy này.

Đây có lẽ là sự khác biệt lớn nhất giữa hai người bọn họ. Anh cho rằng sự điên cuồng của Hạ Hải Lâu là có mức độ, nhưng mỗi một lần Hạ Hải Lâu đều nói cho anh biết rằng sự điên cuồng của mình không hề có bất cứ giới hạn nào.

Cho nên anh mới có thể liên tiếp tìm được cảm giác bất ngờ ngoài dự đoán trên người này.

Cũng mới có thể cùng ngủ với đối phương trên một chiếc giường giống như hiện tại.

Chuyện của Hạ Hải Lâu ngày thường anh đã suy đi ngẫm lại quá nhiều lần, lúc này Cố Trầm Chu càng giống như đang phân tích chính bản thân mình hơn.

Rốt cuộc là anh có cảm giác và suy nghĩ như thế nào về Hạ Hải Lâu?

Tất cả chưa chắc đã hoàn toàn là kẻ địch và bạn giường.

Cũng không chỉ là đối tượng để chơi đùa.

Hạ Hải Lâu quả thực là một tình nhân rất tốt.

Mà một khi anh tiếp nhận người tên Hạ Hải Lâu này, ngoài việc là một tình nhân rất tốt ra thì hắn còn là một tình nhân vượt ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Sở dĩ nhiều năm qua như vậy Cố Trầm Chu vẫn luôn không có ý tưởng hẹn hò với phụ nữ – chuyện này đương nhiên không phải bởi vì anh chỉ thích đàn ông – vấn đề chủ yếu thực ra là ở một điểm: Bất kể là người dịu dàng, thô lỗ, xinh đẹp lộng lẫy hay hiểu biết lễ phép, những người phụ nữ ấy đều có chung một đặc điểm. – Bọn họ quá dễ nắm bắt.

Suy nghĩ của họ, thói quen của họ, xu hướng hành động của họ… Anh đều có thể nhìn rất rõ ràng không sót chút gì, giống như một đề toán học chỉ mới đọc lên đã biết sẵn đáp án.Nếu đã như vậy, vì sao anh còn phải tiêu phí sức lực và thời gian, cầm đáp án đã biết rõ trong lòng rồi làm lại một đề bài quá khô khan vô vị?

Mà Hạ Hải Lâu…

Bỏ qua những chi tiết khác, giống như trong vòng tròn lớn với những người cùng thế hệ nhưng anh chỉ có cùng cảm giác giống như với Ôn Long Xuân năm đó, nếu có thể lựa chọn, Hạ Hải Lâu là người cuối cùng mà anh muốn lựa chọn làm đối thủ.

Vừa khó chơi vừa khó xử lý, xu hướng hành động hoàn toàn không có quy luật và điểm mấu chốt.

Ở một mức độ nào đó mà nói, lựa chọn người tên Hạ Hải Lâu này quả thực là đạt mức cao hơn tiêu chuẩn của anh rất nhiều, thậm chí còn gần như tuyệt đối. Cho dù bệnh tật của bản thân hắn có chút phiền phức nhưng cũng không phải là không thể chấp nhận: Anh và Hạ Hải Lâu ở bên nhau ước chừng đã khoảng nửa năm mà Hạ Hải Lâu mới chỉ phát bệnh hai lần, khoảng cách giữa hai lần này lại rất dài, như vậy có thể nói là bệnh tình của hắn được khống chế rất tốt, chỉ cần đến lúc phát bệnh chú ý một chút thì Hạ Hải Lâu gần như không khác người bình thường là bao.

Gần như tuyệt đối.

Nhưng như vậy cũng không có nghìa là là anh nhất định sẽ lựa chọn phần tuyệt đối này.

Anh còn thiếu điều gì nữa?

Giọng nói của Hạ Hại Lâu vừa cất lên thì Cố Trầm Chu liền quay đầu lại, môi vừa lúc cọ nhẹ qua môi đối phương.

Một nụ hôn dài lâu vừa trao đổi nước bọt lại vừa chiếm đoạt khoang miệng của nhau lập tức xuất hiện.

Cố Trầm Chu mỉm cười, sau lại đặt một nụ hôn nhẹ khác lên khóe miệng của Hạ Hải Lâu.

Cuối cùng anh chẳng nói gì cả.

Hạ Hải Lâu cũng không hỏi lại.

Cho dù ngày hôm trước ngủ thực sự rất muộn, nhưng ngày hôm sau vừa lên, Cố Trầm Chu vẫn thức dậy đúng giờ rèn luyện của mình thường ngày, đầu tiên anh xuống dưới nhà chạy một vòng, sau đó mới xách túi công văn đi về phía tòa nhà trụ sở Huyện.

Thời gian đi làm như mọi khi, trụ sở của Huyện và những việc khác vẫn giống vậy, không hề có chút thay đổi.

Nhưng Cố Trầm Chu rất nhanh đã nhận ra được vài chi tiết không hài hòa ở bên trong: Ví như Chủ nhiệm Vương lúc trước luôn thích chạy đến đây giờ không còn đến nữa; ví như khi anh đi qua hành lang gặp gỡ vài người, ánh mắt của đối phương đều chuyển sang chỗ khác cực kì nhanh chóng, đương nhiên lời chào hỏi và nụ cười vẫn luôn không thiếu; lại ví như sau khi anh đem tài liệu thuyết trình lúc trước đến cho Huyện trưởng thì thư ký ngồi ở cửa phòng của Huyện trưởng chỉ thản nhiên gật đầu, không còn nhiệt tình pha trà đón tiếp anh giống như lúc trước nữa.

Cố Trầm Chu đứng đợi ở ngoài cửa một lúc thì mới được thư kí ra hiệu cho đi vào văn phòng của Huyện trưởng. Anh hơi nghiêng người đặt bản báo cáo trong tay lên mặt bàn làm việc trước mặt Huyện trưởng, lễ phép nói:

"Huyện trưởng, toàn bộ tài liệu đều ở đây, nếu không còn việc gì khác thì tôi xin phép ra ngoài trước."

"Đi đi."

Lưu Hữu Dân nói một câu ngắn gọn mà nhiều thâm ý.

Cố Trầm Chu vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm khiêm tốn trên gương mặt. Mãi cho đến khi rời khỏi văn phòng làm việc của đối phương rồi quay về chỗ của mình, khóe môi anh mới nhếch cao lên, nụ cười tươi tắn đầy khiêm tốn trên mặt liền biến thành nét cười đầy tính toán.

Mọi chuyện ngày hôm nay đã thể hiện rất rõ ràng, có lẽ ngoại trừ những nhân viên ở cấp thấp nhất ra, không một người có chút địa vị nào là không nhìn ra được.

Là không còn kiên nhẫn, hay là vì lửa giận trong lòng không có chỗ bùng phát nên muốn chọn một kẻ để giết gà dọa khỉ?

Có vẻ không dễ xử lý đây…

Cố Trầm Chu xoay mở nắp bình giữ nhiệt, chậm rãi nhấp một ngụm trà nóng thưởng thức.

Trong chốn quan trường này, cấp trên muốn gây khó khăn cho cấp dưới thường chỉ cần một câu nói là đủ, hơn nữa ở những địa phương càng xa xôi lại càng thuận tiện hơn.

Anh dùng mép viền của nắp bình gẩy nhẹ một cái gạt vụn lá trà nổi lên trên bề mặt của nước trà đi.

Chẳng hay 'một câu' của những kẻ đó bao giờ mới xuất hiện nhỉ?

Một ngày làm việc lại kết thúc như thường ngày, Cố Trầm Chu về đến nhà liền thấy Hạ Hải Lâu đang ôm chăn ngồi trên sô pha trong phòng khách, tay thoáng cái lại bấm chuyển kênh.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Hạ Hải Lâu ngồi trên sô pha quay đầu qua: Tóc của hắn có chút rối loạn, gương mặt vẫn còn vương vẻ buồn ngủ vẫn chưa hoàn toàn biến mất hết khiến hắn nhìn qua có chút ngơ ngác.

"Ngồi ở ngoài này làm gì?"

Cố Trầm Chi đặt túi công văn xuống, khẽ nhíu mày, hỏi:

"Buổi sáng và buổi trưa cậu đã ăn gì chưa đấy? Hay là vừa mới ngủ dậy?"

Hạ Hải Lâu ngáp một cái, rề rà nói:

"Ăn hết rồi, sau đó lại đi ngủ. Vừa rồi bị tiếng điện thoại đánh thức, tôi còn tưởng là anh gọi về…"

"Không phải tôi."

Cố Trầm Chu không để ý lắm, đáp:

"Tôi không gọi điện thoại về, số điện thoại bàn ở đây về cơ bản là không có ai biết, chẳng lẽ là nhân viên chào mời hàng?"

"Không phải là nhân viên chào mời hàng, là cha anh."

Hạ Hải Lâu đáp.

"Ai?"

Cố Trầm Chu sửng sốt.

"Cha anh, Bí thư Cố."

Hạ Hải Lâu nhắc lại lần nữa.

Cố Trầm Chu á khẩu mất một lúc, sau đó mới cầm di động trong túi ra, sau khi xác định trên màn hình không hiển thị bất cứ cuộc gọi đến nào mà anh chưa nhận thìmới lẩm bẩm:

"Cha tôi…"

"Có lẽ là đã điều tra được đến đây rồi."

Hạ Hải Lâu thờ ơ nói:

"Xem có phải anh thực sự chơi bời với tôi hay không."

"Ông ấy đã sớm biết tôi và cậu đang chơi bời với nhau rồi."

Cố Trầm Chu nói.

Hạ Hải Lâu lập tức tiếp thu mà sửa miệng:

"Vậy chính là muốn xem anh có phải còn đang chơi bời với tôi hay không."

Cố Trầm Chu cười nhạo một tiếng rồi không nói thêm gì nữa, anh kêu Hạ Hải Lâu xem buổi tối muốn ăn gì thì kêu tiệm bên ngoài đưa đến rồi mới cầm di động của mình lên, bấm gọi vào số của Cố Tân Quân.

"... A lô, cha ạ?"

Chờ đợi bên kia nhấc máy cũng không lâu lắm, Cố Trầm Chu nhanh chóng mở miệng:

"Dạo này cha thế nào ạ? Dì Trịnh có khỏe không?"

Sau khi ân cần thăm hỏi những chỗ cần hỏi, anh mới lại nói:

"Hải Lâu nói cho con biết rằng cha vừa gọi điện thoại đến, có chuyện gì phải không ạ?"

Hạ Hải Lâu không biết đã ôm chăn đi đến bên cạnh Cố Trầm Chu từ lúc nào. Hắn cầm lấy tay còn lại của Cố Trầm Chu, vì tiếng 'Hải Lâu' kia của đối phương mà cúi đầu xuống thưởng cho anh một nụ hôn tay tiêu chuẩn mà kỵ sĩ dành cho Công chúa.

Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu một cái, đồng thời lại nghe thấy Cố Tân Quân ở trong điện thoại nói:

"Không có việc thì không thể tìm con?"

Cố Trầm Chu cười đáp:

"Cha, cha biết rõ con không có ý đó mà, chỉ là ngày nào con cũng mang di động theo, nếu có chuyện gì thì cha gọi vào di động chẳng phải là càng thuận tiện hơn sao?"

Người ở đầu kia điện thoại thản nhiên hừ một tiếng:

"Con đã quên chuyện mà nửa năm trước con đã hứa với cha?"

Việc này thực ra Cố Trầm Chu không hề quên, anh lập tức nói với Cố Tân Quân:

"Con không quên ạ, sao có thể quên được chứ?"

Anh lại nhìn sang Hạ Hải Lâu, đúng lúc này Hạ Hải Lâu cũng đang nhìn anh.

Tầm mắt của hai người chạm vào nhau.

Hạ Hải Lâu chậm rãi làm ra mấy khẩu hình.

Cố Trầm Chu không kìm được mà khẽ bật cười, nếu anh không đoán sai, khẩu hình này chắc chắn là nói 'Nên đi hẹn hò đi, thằng nhóc thối'.

"Con có vừa ý cô gái nào chưa?"

Đồng thời Cố Tân Quân cũng đang nói chuyện trong điện thoại:

"Nếu như không có, hai ngày nữa xin nghỉ một hôm rồi đến chỗ cha, gặp một cô bé con nhà đã quen thân với nhà ta rất lâu."

128. Chương 128: Đột Biến

"Hai ngày nữa ạ?"

Cố Trầm Chu không nhìn Hạ Hải Lâu nữa. Anh ngồi xuống ghế bên cạnh bàn ăn, tự mình từ chối Cố Tân Quân:

"Hai ngày nữa thì không được ạ, chỗ con vẫn còn chút chuyện."

Việc này dường như hoàn toàn nằm trong dự kiến của Hạ Hải Lâu, hắn cười dài đùa nghịch ngón tay của Cố Trầm Chu, khiến chúng bắt chước hai chân của con người mà đi qua đi lại rồi nhảy nhót ở trên mặt bàn có trải khăn phủ.

“Chuyện gì?”

Cố Tân Quân hỏi.

“Vài việc nhỏ về công tác thôi ạ.”

Cố Trầm Chu đáp.

“Không có gì quá phiền phức, nhưng tạm thời con không thoát ra được.”

“Về công tác?”

Cố Tân Quân dùng ngữ điệu nhỏ nhẹ nhắc lại một lần.

“Đương nhiên là vì công tác ạ.”

Cố Trầm Chu cười nói:

“Cha, cha gấp như thế làm gì ạ? Chẳng phải đó là cô bé con nhà quen biết với chúng ta lâu năm ư? Nếu có duyên có phận thì cuối cùng cũng sẽ gặp mặt, cho dù không có duyên phận, cha còn lo con trai cha không tìm được một người vợ phù hợp ư?”

Cố Tân Quân không nói gì mà chỉ hừ một tiếng, thầm nghĩ không phải ta sợ con không duyên phận không tìm được phụ nữ, mà là sợ duyên phận của con phát triển nghiêng lệch rồi biết thành nghiệt duyên. Nhưng con cái đã lớn cả rồi, loại chuyện này Cố Tân Quân cũng không định nói thẳng ra trước mặt con. Ông trầm ngâm một lúc, lại chợt nảy ra một ý:

“Vừa rồi con mới nói công việc xảy ra chút vấn đề hả?”

“Vâng.”

Cố Trầm Chu đáp.

“Được, lần này để cha nhìn xem con xử lý thế nào.”

Cố Tân Quân nói, thuận tay bấm tắt luôn điện thoại.

“Anh gọi điện thoại cho Tiểu Chu à?”

Lúc Cố Tân Quân gác điện thoại thì Trịnh Nguyệt Lâm cũng bưng một đĩa hoa quả đã cắt gọn bước từ trong bếp ra. Bà đặt đĩa hoa quả lên bàn trà, vươn tay ra cầm lấy bộ sách pháp luật nguyên văn của nước ngoài lên rồi ngồi xuống sô pha, nói:

“Chỗ Tiểu Chu sao rồi?”

“Chỉ biết vui đùa, suy nghĩ không hề trưởng thành.”

Cố Tân Quân từ tốn đáp.

Trịnh Nguyệt Lâm hơi sửng sốt, lại cười nói:

“Anh nói gì thế, thằng bé chẳng phải là đến đó làm việc hay sao? Địa phương nhỏ bé ấy có gì hay mà vui đùa – mà nhắc đến thì cũng hơn nửa năm rồi, khi nào Tiểu Chu mới được điều về?”

“Nó không nói với anh, chắc là cũng muốn tự mình xử lý.”

Nói đến chuyện công việc, ngữ giọng của Cố Tân Quân liền bình thản hơn rất nhiều, ông nói một câu mang hai nghĩa:

“Để anh xem nó định xử lý ra làm sao.”

Trịnh Nguyệt Lâm không nghe ra được hàm ý trong câu nói của Cố Tân Quân, bà gật đầu rồi tiếp lời:

“Anh trông chừng kỹ một chút, Tiểu Chu mới đi làm, đừng để sơ suất xảy ra chuyện gì.”

Cố Tân Quân hơi mỉm cười, không nói gì nữa.

Nhưng chuyện này đương nhiên là không chấm dứt như thế.

Chỉ vỏn vẹn hai ngày sau, Cố Trầm Chu đã hoàn toàn hiểu rõ câu 'Lần này để cha nhìn xem con xử lý thế nào' mà Cố Tân Quân nói trong điện thoại rốt cuộc là có ý gì.

Anh đang ngồi trong phòng họp.

Ngoài cửa sổ có một đôi chim sẻ đang đậu ở mép cửa, cái đầu nghiêng nghiêng, đôi mắt nho nhỏ đen láy mở to đầy tò mò mà nhìn đám người ngồi thành vòng tròn ở trong phòng, thỉnh thoảng lại dùng chiếc mỏ của mình rỉa lông cho đồng bạnở bên cạnh. Trên cành cây màu nâu khẳng khiu mới chớm vài mầm xanh, một con sẻ nhỏ để móng vuốt bám đúng vào mầm xanh trên cành khô, phiến lá nhỏ bé vất vả lắm mới thoát ra được khỏi vuốt chú chim thì lại bị một trận gió ào đến thổi bạt cho choáng váng, hết lắc trái lại lắc phải.

"Các đồng chí, gần đây quần chúng đã phản ánh một vấn đề lớn lao lại cho chúng ta, công tác của chúng ta xảy ra một vài vấn đề lớn, nhân viên công tác phụ trách cũng xảy ra không ít vấn đề lớn!"

Ngồi ở vị trí quan trọng nhất của buổi họp vẫn là Bí thư Huyện ủy Phó Lập Dương cùng Huyện trưởng Lưu Hữu Dân giống như thường lệ. Hiện giờ người đang phát biểu chính là Huyện trưởng Lưu Hữu Dân, vẻ mặt ông ta rất nghiêm túc, trong một câu còn nhắc liên tiếp ba lượt cụm từ 'vấn đề lớn', coi như bày tỏ sự phẫn nộ của bản thân.

"Chức trách chủ yếu của quốc gia chính là khiến cho người dân giàu mạnh; chức trách quan trọng nhất của cán bộ là phục vụ nhân dân! Bất cứ hành vi nào đi ngược lại tôn chỉ này đều là những hành vi mà chúng ta phải kiên quyết phán xét và nghiêm khắc phê bình! Dân chúng giàu mạnh gắn liền với việc phát triển kinh tế, mục đích căn bản của việc phát triển kinh tế chính là để địa vị của dân tộc ngày càng cao, cuộc sống của người dân cũng ngày càng tốt hơn. Tất cả những chuyện có liên quan đến dân sinh đều không phải là chuyện nhỏ, lúc chúng ta làm việc phải cẩn thận tỉ mỉ, phải kiên trì thật lòng, tranh thủ làm tốt mọi việc, không để xuất hiện sai lầm ở bất cứ đâu, lại càng không thể xuất hiện bất cứ vấn đề nào. Chuyện của đồng chí Tiền Nhất Hải trước kia đã cho chúng ta một bài học sâu sắc nhất, tôi không hi vọng còn những chuyện như vậy xảy ra, hi vọng mọi người tiếp thu bài học này, thực sự làm tốt công tác thuộc bổn phận của mình."

Lưu Hữu Dân nói đến đây là kết thúc. Ông ta nhắc đến Tiền Nhất Hải chính là muốn nói đến vị Bí thư chi bộ ở thôn Lâm Bình trước đó đã gây chuyện trong việc phân chia khoản bồi thường.

Phó Lập Dương ngồi bên cạnh lập tức đón lấy đề tài này, tươi cười nói một câu:

"Những lời tôi muốn nói đều bị đồng chí Lưu nói ra hết rồi."

Bày tỏ sự bất mãn của mình xong, ông ta lại thản nhiên bồi thêm một câu:

"Ý của đồng chí Lưu chính là ý của tôi, phục vụ nhân dân là nền tảng căn bản của chúng ta, những cải cách mạnh bạo cùng sự cẩn thận trong công việc chính là cầu nối và cơ sở cho hướng đi của chúng ta. Các đồng chí xin hãy thật sự làm tốt công tác của bản thân mình."

Lời này mới chỉ là mở đầu, tiếp đó Phó Lập Dương tiếp tục phát biểu:

"Ngoại trừ việc đó, trong hội nghị lần này tôi còn muốn khen ngợi một vài đồng chí, bọn họ đã kịp thời hoàn thành việc phân phát khoản bồi thường của chính phủ một cách chuẩn xác, cũng hoàn thành nhiệm vụ của mình một cách thích đáng trong công tác tái xây dựng cơ sở sau tai nạn…"

Tiếp đó là một loạt những cái tên.

Sắc mặt của Trưởng phòng Giáo dục Trương Gia Thủy vẫn thản nhiên bình tĩnh giống như toàn bộ nhân viên khác đang ngồi ở đây, sau mỗi cái tên được xướng lên thì ông đều vỗ tay, ánh mắt cũng giống như toàn bộ các nhân viên khác, trong lúc vỗ tay đều không kìm được mà khẽ đưa về vị trí trong góc phòng: người trẻ nhất trong số các nhân viên đang ngồi ở đây, người phụ trách chứng thực dự ánquy hoạch tổng thể nền kinh tế của huyện Thanh Hương, đồng thời cũng chính là người nằm trong tổ quy hoạch.

Cố Trầm Chu vẫn tỏ ra tự nhiên trong đám ánh mắt liếc đều qua đây theo tốp năm tốp ba, anh cầm cái chén trước mặt lên nhấp một hớp trà.

Một lớp cửa sổ cùng một lớp tường ngăn khiến tiếng chim hót líu lo cùng tiếng phát biểu nghiêm khắc truyền vào trong tai anh tựa như đến từ hai thế giới khác nhau.

Trương Gia Thủy thu tầm mắt của mình lại rất nhanh, ông ta cảm thấy tiếc nuối cho người trẻ tuổi này, về mặt khác lại cảm thấy tố chất của thanh niên đây thực sự rất khá, cho dù là lúc này thì sắc mặt cũng không hề hiện lên chút vẻ miễn cưỡng nào.

Hai loại cảm xúc này cùng tác động lẫn nhau, khiến tiếc nuối lại càng tiếc nuối hơn, tán thưởng cùng càng trở nên rõ nét.

Nhưng mà đáng tiếc là vẫn không chịu nghĩ thông suốt, bản thân cậu ta không có thực lực lại không biết phải nhanh chóng nhảy lên một chiếc thuyền. Hiện giờ thì hay rồi, Huyện trưởng và Bí thư Huyện ủy đều đã từ bỏ cậu ta. Huyện trưởng Lưu hiện giờ xem ra là đang muốn lôi cậu ta ra để trút giận lập uy, trước tiên là nhấn mạnh tính nghiêm trọng của sự việc, sau lại nói đến vấn đề về công tác kinh tế… Người phụ trách công tác kinh tế là ai? Còn không phải chính là cậu ta ư?

Nhưng thật không hiểu sao, ngay cả Bí thư Lập Dương cũng dứt khoát từ bỏ như vậy…

Trương Gia Thủy trầm tư một lát liền phỏng đoán: Có lẽ ngay từ đầu Bí thư Lập Dương là vì muốn đối đầu với Huyện trưởng Lưu chứ không phải coi trọng điểm gì ở Cố Trầm Chu, hiện giờ Huyện trưởng Lưu đột nhiên thu tay lại, thái độ rõ ràng là muốn bắt chẹt đối phương, Bí thư Lập Dương sau khi cân nhắc cũng không định vì một thành viên trong tổ quy hoạch kinh tế nho nhỏ mà bất hòa với Huyện trưởng Lưu?

Nghĩ đến đây, Trương Gia Thủy liếc mắt nhìn Lưu Hữu Dân một cái, lại phát hiện sau khi Phó Lập Dương phát biểu tỏ thái độ từ bỏ Cố Trầm Chu, sắc mặt của Lưu Hữu Dân không chỉ tốt hơn mà ngược lại còn khó nhìn hơn một chút.

Ông ta cắn cắn hàm răng đã nghiến chặt đến phát đau của bản thân, thầm nghĩ mình chắc chắn đã nghĩ sai một điểm mấu chốt, nhưng rốt cuộc điểm mấu chốt này là gì mới được chứ?

Sau khi tan họp, Cố Trầm Chu tiếp tục là người rời đi cuối cùng như thường lệ.

Lần này thái độ của mọi người hoàn toàn đối lập với lúc trước, quả thực có thể nói là cách biệt như trời với đất.

Hai người là Bí thư Huyện ủy và Huyện trưởng rời đi đầu tiên, mí mắt cũng không thèm nhìn qua Cố Trầm Chu một cái, những người tiếp theo cũng bắt chước làm vậy hệt như mọi lần, lúc một đám đứng dậy rời khỏi, bất kể là đang trò chuyện với người xung quanh vui vẻ biết bao nhiêu thì lúc đi qua bên cạnh Cố Trầm Chu đều giữ nguyên vẻ mặt nghiêm túc không chút dao động.

Cố Trầm Chu đi ở cuối cùng rồi đi về văn phòng của mình, ngồi không được bao lâu anh đã nhận được một cú điện thoại.

Cố Trầm Chu cầm di động ra nhìn lướt qua dãy số rồi mới tiếp máy:

"Trần Cẩm?"

Giọng nói ở đầu điện thoại bên kia vang lên, đó là con trai một vị lãnh đạo ở tỉnh trước kia đã từng ở trong kinh thành một khoảng thời gian, cũng có chút liên hệ với Cố Trầm Chu:

"Chủ nhiệm Cố, bên chỗ tôi nhận được một ít tin tức…"

Anh ta nói đến đây thì dừng lại, không tiếp tục nói nữa.

Cố Trầm Chu thản nhiên hừ cười một tiếng:

"Bên chỗ tôi cũng gặp phải chút chuyện."

Anh lại nói:

"Nói thẳng đi."

"Huyện trưởng và Bí thư Huyện ủy bên chỗ anh lúc trước vẫn ra sức cậy nhờ người bên trên, muốn điều tra về lai lịch của anh."

Trần Cẩm thẳng thắn nói ra:

“Hai ngày trước hình như có người trong tỉnh truyền ra tin đồn là Chủ nhiệm Cố anh vốn không có thân phận gì cả, lúc ở tỉnh còn đắc tội người nào đó nên mới bị giáng xuống dưới…”

Cố Trầm Chu cau mày.

Trần Cẩm ở đầu kia điện thoại chờ một lát nhưng mãi mà không chờ được câu trả lời của Cố Trầm Chu, lại nói:

“Tôi tra xét nhưng không tra ra được ai, về nhà cố ý hỏi cha tôi, kết quả là cha tôi nói mọi chuyện là do Thư kí trưởng Trương bên cạnh Bí thư Cố ra chỉ thị xuống.”

Anh ta hơi dừng lại một chút, nửa đùa nửa thật mà nói:

“Chủ nhiệm Cố à, anh và Bí thư Cố đang chơi trò chơi gì vậy? Cha con hai người đấu đá với nhau, liệu có một đống người bị đùa giỡn vòng không không đây?”

Những lời này của Trần Cẩm cũng không phải là hoàn toàn không có căn cứ, chủ yếu là vì cách làm này thực sự rất phổ biến và cũng rất hữu hiệu: Bất kể là thấy như thế nào, việc này vẫn giống thủ đoạn ông bố dạy dỗ thằng con không nghe lời trong giới của bọn họ y như đúc.

Kết quả này cũng không nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Khoảng thời gian trước thái độ thân thiết mà Lưu Hữu Dân dành cho anh chủ yếu là bởi phỏng đoán về thân phận của anh, hiện giờ thái độ của Lưu Hữu Dân đột nhiên biến chuyển, đương nhiên cũng là vì thân phận của anh xảy ra thay đổi không tốt – điểm này chỉ cần động não một chút là có thể phân tích ra được. Cố Trầm Chu chỉ thấy lạ ở một điểm: Đây cũng không phải là lần đầu tiên cha anh biết anh và Hạ Hải Lâu ở cùng nhau, nửa năm trước ngay đêm giao thừa anh đã chạy ra ngoài mà ông chẳng hề nói gì, lần này chỉ mới từ chối về tỉnh đi xem mặt làm quen, lại càng không phải là không đi vì Hạ Hải Lâu, vì sao cha anh lại có phản ứng lớn như thế?

Hơn nữa –

Vì sao Hạ Hải Lâu mới đến được một lúc, cha anh đã trực tiếp gọi điện thoại đến phòng ở anh thuê ở huyện Thanh Hương để… Ừm, tra xét?

Cố Trầm Chu nói hai câu ngắn gọn liền gác điện thoại của Trần Cầm, sau đó bấm gọi vào dãy số của Hạ Hải Lâu.

Lần này điện thoại phải chờ hơi lâu mới được tiếp, theo giọng nói của Hạ Hải Lâu vang lên còn có những tạp âm khác cực kì rõ ràng.

“Tiểu Chu?”

“Cậu đang ra ngoài ăn?”

Cố Trầm Chu phân biệt một chút liền nghe ra tạp âm trong điện thoại là tiếng xào nấu.

“Ở nhà.”

Trong giọng nói của Hạ Hải Lâu còn xen lẫn vài tiếng cười:

“Đang xào đồ ăn, buổi tối anh muốn ăn cái gì?”

“Ồ –?”

Ở bên nhau đã hơn nửa năm, phần lớn thời gian hai người đều gọi đồ ăn ở bên ngoài về, số lần tự mình làm là cực ít và cũng chỉ chọn làm mấy món đơn giản, bất kể là Hạ Hải Lâu hay Cố Trầm Chu thì đều không rảnh rỗi đến mức có thể tự làm đồ ăn. Hiện giờ Hạ Hải Lâu hiếm có được một lần làm đồ ăn, Cố Trầm Chu ngẫm nghĩ liền đáp:

“Cậu làm món gì thì tôi ăn món đó.”

Đề tài này nhanh chóng bị bỏ qua, Cố Trầm Chu lại hỏi:

“Mấy hôm trước rốt cuộc cậu đã làm gì rồi? Sao cậu vừa mới đến mấy hôm mà cha tôi đã gọi điện thoại đến đây?”

“Mấy hôm trước?”

Hạ Hải Lâu hỏi lại.

“Hình như đã làm rất nhiều việc, đầu tiên là đến chúc mừng Bí thư Hạ được lựa chọn làm Phó Thủ tướng nhiệm kỳ tiếp theo –“

Đợt tuyển cử lớn kéo dài ba tháng đã chấm dứt, Hạ Nam Sơn tiếp tục đảm nhiệm chức vụ Phó Thủ tướng, cũng kiêm nhiệm thêm chức vụ Bí thư Tỉnh ủy tỉnh Phúc Huy.

Việc này cũng không nằm ngoài dự đoán của mọi người, Hạ Nam Sơn lúc trước là tâm phúc của Úc Thủy Phong, bên ngoài lại là công thần kéo được nhà họ Cố xuống, cho dù bởi vì để cân bằng việc luân chuyển quyền lực giữa cũ và mới mà tạm thời lùi xuống thì Úc Thủy Phong đương nhiên vẫn sẽ giữ vững vị trí Phó Thủ tướng của ông ta.

“Sau đó?”

Cố Trầm Chu hỏi tiếp.

“Sau đó tôi tụ tập với một đám người –“

Hạ Hải Lâu dường như đang nhớ lại, ngữ điệu không nhanh không chậm:

“Sau đó tôi uống rượu, tôi nhớ rõ hình như còn có một hai người bắt đầu bám lấy tôi –“

“Hửm?”

Cố Trầm Chu dùng giọng điệu thoải mái để trêu đùa:

“Cậu vẫn còn có thể cứng được với kẻ khác ư?”

Trong giọng nói của đối phương không chỉ mang theo ý cười mà âm cuối còn thoáng cao lên, truyền vào trong lỗ tai khiến người ta ngứa ngáy đến phát run. Hạ Hải Lâu có phần chịu không nổi mà hít một hơi, cũng dùng giọng điệu y chang đáp:

“Chẳng phải anh cũng vậy?”

Cố Trầm Chu cười khẽ, không phản bác lại lời nói của Hạ Hải Lâu mà chỉ nói:

“Chúng ta có thể đừng tiếp tục hạ lưu như vậy không? Tiếp tục đề tài vừa nói đi.”

“Ừ.”

Hạ Hải Lâu hừ một tiếng không nói gì, tiếp tục:

“Sau đó thì tôi không nhớ rõ lắm. Nhưng sau này có người nói lại cho tôi hay, khi đó tôi bóp cằm hai kẻ kia nhìn trái nhìn phải một chút, cười vỗ vỗ mặt họ rồi nói ‘Chờ bộ dáng các người giống được như dáng vẻ của Cố Trầm Chu, lúc ấy hẵng vội tơ tưởng –‘.”

Cố Trầm Chu:

“...”

Hạ Hải Lâu đợi một lúc, còn cố ý hỏi:

“Sao thế?”

Cố Trầm Chu ngồi trên ghế, không hiểu vì sao đột nhiên lại rất muốn cười, vì thế anh dứt khoát cười ra tiếng đầy khoái trá:

“Khó trách cha tôi lòng như lửa đốt vội chạy đến cho tôi đẹp mặt. Hạ Hải Lâu, cậu đúng là rất khốn kiếp.”

Tiếng cười giống y hệt truyền đến từ trong điện thoại.

Hai người đứng ở hai nơi khác nhau cùng nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên bộ dáng mỉm cười của đối phương.

Sau đó, Hạ Hải Lâu sung sướng nói:

"Cố Trầm Chu, anh cũng thế."

=====

Tác giả có lời muốn nói:

Ngày đó Cố Hạ ở cùng nhau, lão Cố nghe được lời đồn đãi nào đó liền bất chợt gọi điện thoại đến nhà thuê điều tra.

Tiểu Hạ [ngáp]: A lô?

Lão Cố [...]: Tiểu Hạ?

Tiểu Hạ [...][F*ck][Tôm hùm cha xuất hiện]: Chào chú Cố ạ!

Lão Cố [...]: Ừ.

Tiểu Hạ [Ngữ giọng có chút suy yếu và do dự]: Cái đó... Hiện giờ Tiểu Chu không có nhà...

Lão Cố [.....]: Chú biết, chú sẽ gọi di động cho nó. [Cụp!][Cúp mạnh điện thoại!]

Tiểu Hạ [Cười âm hiểm]: Cháu chào chú ạ

129. Chương 129: Khi Trung Khuyển Tiến Hành (1)

Sau buổi tối thăm dò ngày hôm đó, Hạ Hải Lâu liền có chút khác thường so với lúc trước.

Loại 'Khác thường' này cũng không đặc biệt rõ ràng, thường là mỗi ngày lại có một chút thay đổi, ví dụ như hôm nay Hạ Hải Lâu làm một bữa ăn tối phong phú, ngày mai hắn lại nhắc đến chuyện ở công ty của mình với Cố Trầm Chu, ngày sau nữa hắn ôm chăn lên giường của Cố Trầm Chu ngủ qua đêm, lại tiếp một ngày nữa, chăn quay về còn người thì ở lại.

Mục đích của Hạ Hải Lâu là gì? Việc đó dường như đã được nêu lên rất rõ ràng.

Cố Trầm Chu bên ngoài thì không có ý kiến gì, trong lòng lại cảm thấy rất thú vị: Đây có lẽ là vì chính bản thân anh vĩnh viễn không thể nào làm như vậy, cho nên khi thấy một người khác gần như không có điểm gì khác anh làm nhưng việc như thế thì luôn có loại cảm giác tò mò cùng tự đắc dâng lên.

Nhưng cũng loại cảm xúc này – hoặc là còn có thêm một thứ gì khác, ví dụ như về mặt tình cảm hay trao đổi thể xác mà nói thì Hạ Hải Lâu quả thực là người đầu tiên đến gần anh như thế — khiến Cố Trầm Chu không tỏ ra có chút kháng cự nào. Hạ Hải Lâu muốn nói chuyện với anh, anh liền nghe; Hạ Hải Lâu muốn ngủ cùng anh, hai người liền cùng nghỉ ngơi trên một chiếc giường.

Nhưng vào lúc 'Hai người cùng ngủ trên một chiếc giường' ấy, bất kể là Hạ Hải Lâu hay Cố Trầm Chu thì đều vẫn có một chút không quá quen.

Ngày hôm sau còn phải đi làm, lại thêm quy luật nghỉ ngơi luôn ổn định nên sự không quen của Cố Trầm Chu nhẹ hơn Hạ Hải Lâu một chút, anh ngủ chập chờn được đến nửa đêm, bởi vì một loại dự cảm nào đó mà khi bừng tỉnh thì không lập tức nhắm mắt lại giống như vài lần trước, mà là vừa quay đầu đã nhìn thẳng vào gương mặt của Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu nằm bên cạnh anh vốn không hề nhắm mắt lại.

Dưới ánh trăng mỏng manh, con ngươi đen láy quen thuộc giống hệt như hai viên kim cương đen bóng lấp lánh từng nằm ở tầng dưới cùng hộp trang sức của mẹ anh, vừa chói mắt lại vừa sâu thẳm, đẹp đến mức khiến đáy lòng người ta rung động.

Cố Trầm Chu mở miệng nói chuyện, bởi vì mới tỉnh lại nên giọng nói còn có chút nghèn nghẹt:

“Sao còn chưa ngủ?”

“Nhìn anh nên không ngủ được.”

Hạ Hải Lâu ngáp một cái, hiện giờ đã ba giờ sáng, hắn cũng rất mệt mỏi nhưng tinh thần lại vô cùng phấn chấn, vừa nhắm mắt đã có đủ loại suy nghĩ ào ào tuôn ra nên căn bản là không thể nghỉ ngơi được.

Cố Trầm Chu nghiêng người quay về phía Hạ Hải Lâu, bởi vì buồn ngủ nên giọng nói của anh có hơi mơ hồ:

“Lúc trước cậu chơi bời không có chừng mực thì ngủ kiểu gì hả? Chắc không phải là giống như bây giờ mở to mắt đến tận hừng đông chứ?”

Hạ Hải Lâu cười nhạo một tiếng:

“Tôi đúng là mở to mắt đến được tận lúc hừng đông đấy!”

Cố Trầm Chu nhắm mắt lại khích lệ đối phương:

“Thể lực tốt! Eo có mỏi không?”

“Thẳng thắn mà nói là rất đau mỏi…”

Hạ Hải Lâu ngẫm nghĩ rồi nói tiếp với Cố Trầm Chu:

“Nhưng chỉ thỉnh thoảng đến party chơi đùa mới điên cuồng vài lần thôi, sau này phát hiện ra nếu chơi điên cuồng quá sẽ bị ảo giác và âm thanh ảo tưởng làm cho không thể chịu nổi nên không chơi nữa.”

Cố Trầm Chu ú ớ đáp lại.

Hạ Hải Lâu liếc nhìn đối phương, trong bóng đêm hắn không nhìn thấy được quá rõ ràng, chỉ có thể xác định được đối phương đã nhắm mắt ngủ lại.

Thôi, để anh ấy ngủ đi, sáng sớm ngày mai còn phải đi làm mà… Nghĩ như vậy, Hạ Hải Lâu vươn tay nhéo nhẹ lỗ tai Cố Trầm Chu một cái, sau khi bị người đang ngủ bực bội gạt ra mới cảm thấy mỹ mãn xoay người, hai tay vươn lên đặt xuống dưới đầu nhìn thẳng lên trần nhà sắc trắng, không biết từ lúc nào cũng mơ màng ngủ mất.

Một ngày này trôi qua, Cố Trầm Chu ngược lại rất tự nhiên mà quen thuộc với việc nghỉ ngơi cùng một người khác ở trên giường, chất lượng của giấc ngủ cũng khôi phục lại không khác với lúc trước là bao. Nhưng chất lượng giấc ngủ của Hạ Hải Lâu thì kém hơn nhiều – hoặc là do chất lượng giấc ngủ của hắn vốn không quá tốt – qua vài buổi tối, thỉnh thoảng Cố Trầm Chu tỉnh lại hoặc đứng dậy uống nước, hơi giật mình một cái đều có thể thấy người kia nằm ở nửa phần giường còn lại mê mê tỉnh tỉnh hoặc là đang mở mắt trừng trừng ra dõi theo anh, tựa như đang suy nghĩ về anh, muốn nhìn xem anh định làm gì.

Đêm hôm nay cũng vậy.

Cố Trầm Chu vừa mới nhổm dậy khỏi giường, tầm mắt vừa chuyển về phía Hạ Hải Lâu đã nhìn thẳng vào trong mắt đối phương.

“Dậy rồi?”

Cố Trầm Chu thấp giọng hỏi.

Người nằm ngủ bên cạnh không nói gì, chỉ lặp lại động tác nhắm mắt rồi mở mắt, dáng vẻ rõ ràng là rất mệt mỏi nhưng vẫn muốn cố vực tinh thần dậy.

Cố Trầm Chu vươn tay xoa xoa tóc đối phương:

“Tôi đi rót cốc nước.”

Nói đoạn liền xuống giường, kéo phần chăn trên người đối phương lên trên cho đến khi chạm đến cằm Hạ Hải Lâu, sau đó anh mới đứng dậy đi vào phòng bếp uống nước.

Giờ đã là hơn nửa đêm, ngoài trừ những ngọn đèn đường vẫn sáng lấp lóe thì mỗi ngôi nhà đều đã chìm vào trong bóng tối.

Cố Trầm Chu đi vào phòng bếp, rót một cốc nước lạnh rồi đứng tựa vào bệ bếp chậm rãi uống nước.

Ánh trăng chiếu xuyên qua cửa sổ khiến nửa cơ thể của Cố Trầm Chu chìm hẳn vào trong đó, vài đường sáng đan xen bất quy tắc cũng xuất hiện dưới nền nhà.

Vừa yên tĩnh vừa an ổn.

Cố Trầm Chu uống cạn chỗ nước cuối cùng trong cốc thủy tinh, xoay người quay về phòng ngủ của mình.

Hạ Hải Lâu nằm trên giường đã ngủ thiếp đi, lần này ngay cả động tác nằm xuống giường của Cố Trầm Chu cũng không khiến hắn bừng tỉnh. Cố Trầm Chu kéo chăn điều hòa, sau khi phủ kín chăn lên cả bả vai đã lộ ra một lần nữa của Hạ Hải Lâu thì mới nhắm mắt lại, tiếp tục nghỉ ngơi.

Trong phòng im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở một cách rõ ràng.

Không biết qua bao lâu sau, khi một mạt ánh sáng mờ mở vừa xuất hiện nơi chân trời, Hạ Hải Lâu đang nằm ngủ không biết mơ thấy cái gì mà đột nhiên lật người, đặt cả nửa cơ thể mình lên thân người nằm bên cạnh.

Cố Trầm Chu lập tức bừng tỉnh lại từ trong mơvì bị 'bóng đè', anh vừa đẩy cánh tay đang vắt ngang qua ***g ngực mình ra, vừa vươn tay cầm chiếc đồng hồ ở đầu giường lên, định xem giờ là mấy giờ.

Nhưng cánh tay còn chưa kịp vươn từ trong chăn ra, anh vừa xoay người thì gương mặt Hạ Hải Lâu đang tựa vào quá sát mặt anh liền cười cười, nói mê một tiếng.

Với khoảng cách không đến mười phân, Cố Trầm Chu nghe thấy tiếng này rất rõ ràng.

Hạ Hải Lâu đang gọi'Tiểu Chu'.

Anh không kìm được bèn nghiêng đầu nhìn Hạ Hải Lâu đang nằm ngủ ở bên cạnh.

Trong nửa năm này, anh đã ngắm qua rất nhiều lần và cũng đã từng hôn lên gương mặt cực kì anh tuấn này rất nhiều lần.

Anh vẫn luôn cho rằng bản thân đã quen với việc ấy.

Nhưng lúc này…

Đối phương thực sự là vô cùng đáng yêu.

Anh không nhịn được mà vươn người đến, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán Hạ Hải Lâu.

Đúng là vừa hoàn mỹ lại vừa đáng yêu. Anh nghĩ vậy.

Dường như anh thực sự có một chút luyến tiếc.

Khoảng thời gian gần đây, toàn bộ huyện Thanh Hương đang tiến hành công tác chuẩn bị chào đón một đoàn khảo sát thuộc một công ty chuyên nghiên cứu sinh vật hình thể lớn đến từ nước ngoài.

Công ty khoa học chuyên nghiên cứu về sinh vật này cũng xếp vào hàng có danh tiếng trên toàn thế giới, từ hai, ba năm trước đã có lời đồn rằng bọn họ đang xem xét tìm một chỗ ở trong nước để mở cơ quan chi nhánh. Nhưng không biết vì nguyên nhân gì, vị trí của tòa nhà cơ quan chi nhánh này lại chậm chạp không được quyết định, đủ loại tiếp đón mời chào ở các nơi khoảng một hai năm trước cũng dần bình thường trở lại – không một ai nghĩ rằng cơ quan này lại vào một năm sau đó tiếp tục tiến vào trong nước, hơn nữa địa điểm khảo sát đầu tiên lại chính là vùng ngoại ô hẻo lánh cách xa thành phố của huyện Thanh Hương.

Sau khiđoàn đại biểu của công ty nghiên cứu khoa học Jason xác định sẽ đến đây, vị Chủ nhiệm già Dương Huống Tài của Cục Chiêu thương có thể nói là cực kì nổi bật, ngay cả Huyện trưởng Lưu Hữu Dân cũng không đợi Dương Huống Tài đến báo cáo mà đã phái thư kí của mình đến tìm Dương Huống Tài trước để lấy tư liệu nghiên cứu, hơn thế nữa từ trước đó các lãnh đạo thành phố mà huyện Thanh Hương trực thuộc đều đã đánh tiếng chào đón, vào đúng lúc những lãnh đạo ngang hàng trong huyện ghen tị đến đỏ mắt thì ông ta lại cũng được các lãnh đạo của thành phố coi trọng cực kì, còn phát chỉ thị xuống rằng 'Cần phải tiếp đón trọng thể'.

Công tác tiếp đón đoàn khảo sát, trừ phi là đến giai đoạn cuối phải đề cập đến quy hoạch kinh tế thông thì không có việc gì của Cố Trầm Chu. Nhưng lúc này, Dương Huống Tài phụ trách chính công tác tiếp đón đoàn khảo sát, không bao lâu sau khi được Huyện trưởng khen ngợi trước mặt mọi người đã đến văn phòng của Cố Trầm Chu.

"Chủ nhiệm Cố, lần này tôi đúng là phải cảm ơn cậu."

Dương Huống Tài cảm khái:

"Lúc ấy nếu không có cậu làm trung gian giới thiệu, tôi nào có thể mời được đoàn khảo sát của công ty Jason."

Cố Trầm Chu cười nói:

"Chủ nhiệm nói gì vậy? Anh chính là lãnh đạo cũ của tôi, vừa rồi cũng là tôi đúng lúc có được tin tức nên mới thuận miệng nói một câu, chủ yếu vẫn là Chủ nhiệm Dương anh kiên trì khiến đại biểu của Jason rung động nên bọn họ mới có thể lựa chọn huyện Thanh Hương làm trạm khảo sát đầu tiên."

Chuyện này rốt cuộc là sao, cả hai người đều ngầm hiểu trong lòng. Lần này Dương Huống Tài cũng không phải vì muốn phân chia ra là công lao của ai, chủ yếu là ông ta muốn xem thử xem Cố Trầm Chu sẽ có ý định gì tiếp theo, hiện giờ có được câu trả lời của đối phương rồi thì trong lòng mới có tính toán, thầm nghĩ đây đúng là Bồ Tát sống tặng không công lao cho mình mà, ý nghĩ như vậy khiến ông ta không kìm được mà mỉm cười:

"Chuyện lần này ít nhiều gì cũng nhờ Chủ nhiệm Cố, về sau nếu Chủ nhiệm Cố có chuyện gì thì nhất định đừng khách sáo với tôi!"

Cố Trầm Chu lại khách sáo nói cảm ơn, sau khi tiễn người ra đến tận cửa văn phòng thì mới xoay người quay lại ngồi xuống trước máy tính.

Trong video, một người nước ngoài tóc vàng mắt xanh đã đợi lâu đến mức có phần không còn kiên nhẫn nữa mà dùng đến chức năng truyền âm:

"Hello honey, are you ok?"

"Về rồi đây, Jason."

Jason nói:

"Đồ án mà lần trước cậu thiết kế cho mình, mình cho cha mình xem thì cha và ban Giám đốc ở bên kia đều rất vừa lòng. Nếu như nơi đó của các cậu quả thực có thể làm được theo những quy định của hợp đồng, bọn mình nhất định xây dựng cơ sở ở huyện Thanh Hương. Nhưng mình nghe nói đất nước các cậu là xã hội mang tính cá nhân, cậu chắc chắn rằng có thể làm được theo yêu cầu trên hợp đồng chứ?"

"Chúng ta học cùng nhau ba năm, có chuyện nào mình nói mà không làm được chưa?"

Cố Trầm Chu hỏi ngược lại đối phương xong thì nói thêm:

"Thực ra vì xã hội của bọn mình mang tính cá nhân, cậu hẳn càng nên yên tâm mới đúng."

Jason ngẫm nghĩ xong thì chợt nhận ra:

"Đúng rồi, mình nhớ cậu đã từng nói nhà cậu ở bên đó là một trong những thành viên của xã hội thượng lưu!"

Cố Trầm Chu cười cười:

"Bên này bọn mình không có xã hội thượng lưu gì cả."

Anh nhanh chóng chuyển đề tài:

"Jason, nếu không có chuyện gì thì mình ngắt liên lạc trước nhé."

Jason không vui, nói:

"Chậc, nói chuyện thêm một lúc nữa đi, chúng ta đã lâu không gặp nhau, sao cậu còn giống như lúc ở trường mãi thế? Giống như chỉ lãng phí một phút đồng hồ là tội lỗi không thể tha thứ được ấy, đáng ghét hơn nữa là mấy cô nàng kia còn thích nhất điểm này ở cậu. Chẳng lẽ mấy thằng nhóc kiểu ấy giờ mới là mốt?"

Anh ta rõ ràng biết chắc câu hỏi này của mình sẽ không nhận được hồi đáp nên lại nói:

"Mà giờ cậu có bạn gái chưa đó? Mình nhớ lúc còn đi học có cả một đám nữ sinh muốn làm tình với cậu, kết quả là chẳng ai đạt được mục đích. Bọn mình còn lén lút bàn tán là nếu cậu không phải dân đồng tính luyến ái thì chắc là vì muốn về nước tìm hàng cao cấp –"

Cố Trầm Chu liếc nhìn Jason một cái, không thèm bận tâm đến đối phương mà trực tiếp tắt khung video lại, cũng không quá để ý đến câu hỏi cuối cùng kia…

Ngón tay anh gõ gõ lên bàn, trong đầu nhớ về gương mặt của Hạ Hải Lâu, quả thực là rất anh tuấn, khiến người ta khi rảnh rỗi đều sẽ nhớ đến một chút.

130. Chương 130: Khi Trung Khuyển Tiến Hành (2)

Đại biểu của tập đoàn Jason đến nơi này vào ngày thứ Bảy trong sự chuẩn bị cẩn thận của huyện Thanh Hương, sớm hơn ngày đã hẹn một ngày.

Cũng may là từ trên xuống dưới huyện Thanh Hương đều vô cùng coi trọng lần khảo sát này nên đã sớm chuẩn bị thỏa đáng tất cả mọi việc, đừng nói đoàn khảo sát đến trước hẹn một ngày, cho dù đến trước thời hạn ba ngày thì Dương Huống Tài phụ trách tiếp đón và toàn bộ hành trình vẫn có thể tiến hành rất trôi chảy.

Nhưng trong lúc phần lớn các nhân viên công vụ đã được chỉ dẫn cẩn thận đang làm việc đầy hăng hái, Cố Trầm Chu ngược lại còn nhàn nhã hơn ngày thường một chút.

Ở đơn vị cấp Huyện như thế này, khi Huyện trưởng và Bí thư Huyện ủy cùng chướng mắt một người nào đó, khi muốn dạy bảo một chút thì rất ít người có thể ứng phó được – Cố Trầm Chu cũng không định ứng phó; sau khi biết rõ ràng nguyên nhân và hậu quả của mọi chuyện anh liền quyết định đi đường vòng, đó chính là tìm đến bạn học thời đại học ở nước ngoài của mình rồi làm một bản đồ án đưa cho đối phương.

Công ty về mảng Nghiên cứu khoa học rất khác những công ty khác, yêu cầu đối với các thành thị cũng không quá nghiêm khắc. Đối với họ mà nói, quan trọng nhất là tìm được nơi mà chính phủ có thể ưu đãi thừa thãi và ủng hộ nhiệt liệt; về phần luân chuyển nhân tài và nhân lực, vị trí của huyện Thanh Hương tuy rằng có hơi hoang vu nhưng khoảng cách đến thành phố gần nhất cũng chỉ mất có hai tiếng lái xe, hơn nữa mỗi một mét vuông đất ở nơi này rẻ hơn ít nhất là gấp ba lần so với trong thành phố, khi tiến hành dự án còn có thể yêu cầu lãnh đạo của huyện Thanh Hương dành cho một phần ưu đãi, tính qua tính lại cũng đủ để khiến các thành viên Hội đồng quản trị của công ty Jason xiêu lòng.

Hiện tại, chỉ cần công ty Jason dựa theo đồ án của anh để tiến hành bàn bạc về các điều kiện, bản quy hoạch của anh về huyện Thanh Hương sẽ từ lý thuyết lập tức chuyển thành thực tế. Dưới tình hình như vậy, Lưu Hữu Dân chắc chắn là không thể tiếp tục lấy chuyện báo cáo ra để moi móc anh – về phần Lưu Hữu Dân có thể sẽ không đồng ý đồ án ấy ư?

Thứ nhất là anh đã vượt qua được cái cửa ải đầu tiên ở trong thành phố rồi. Bàn lùi thêm một bước nữa, anh và Lưu Hữu Dân nào có thù sâu hận bể gì, đối phương muốn từ bỏ quả thực là dễ như trở bàn tay, làm chi phải túm chặt lấy anh không buông?

Mà trước mắt anh cũng không phải chỉ có một biện pháp để thoát ra được khỏi thế cục này.

Nhưng nếu như đã bước vào chốn quan trường, có thể giải quyết mọi việc một cách ôn hòa lại có lợi cho cả hai bên, vậy thì không cần thiết phải biến nó thành thù hận thâm sâu.

Kẻ địch vĩnh viễn không thể tiêu diệt hết, chỉ khi nào đoàn thể đối diện với lợi ích cộng đồng thì mới là nền tảng xây dựng nên sức mạnh chân chính của anh.

Laptop trên bàn đã đóng lại, một quyển sách tài chính của nước ngoài đang mở ra đặt ở trên bàn.

Cố Trầm Chu bấm nhận cuộc gọi vào di động của mình, vẻ mặt vẫn nhàn nhã tựa như khi đọc sách vừa rồi, chỉ là trong giọng nói có thêm chút kinh ngạc:

"Giờ em đang ở huyện Thanh Hương?"

"Vâng, anh."

Giọng nói của Cố Chính Gia truyền đến từ trong điện thoại:

"Em có việc muốn nói với anh nên mới từ nhà đến đây, hiện giờ em đang ở bên tầng dưới chỗ anh ở rồi."

"Cha nói cho em biết chỗ?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Vâng, lúc em đi thì cha nói với em."

Cố Chính Gia thờ ơ đáp, dù sao trụ sở Huyện cách chỗ cậu đang đứng cũng chỉ có chừng mười phút đi bộ, cậu vừa nói vừa đi ra ngoài trong ánh mắt nhìn chằm chằm cậu đầy cảnh giác của bảo vệ ở cổng:

"Nhưng đúng ra em nến đến văn phòng của anh mới đúng, giờ em cũng chẳng có chìa khóa vào nhà…"

Chỉ cần trò chuyện vài câu là Cố Trầm Chu đã nắm chuẩn mạch của Cố Chính Gia. Anh thầm nghĩ, cha cho em địa chỉ chính là muốn em vào thẳng trong phòng anh, nhìn xem rốt cuộc có thứ gì không đấy!

Đương nhiên chuyện như thế này cũng chẳng cần phải nói toạc ra, Cố Trầm Chu nói:

"Em không cần đến đây, trong nhà giờ chắc là có người, em cứ đi thẳng lên là được."

"Anh, anh ở cùng với người khác ạ?"

Cố Chính Gia có phần kinh ngạc, cậu hỏi:

"Vậy em lên thẳng trên đó vậy… Đúng rồi, người kia là ai ạ?"

"Em cũng biết đấy…"

Cố Trầm Chu ngừng lại một chút, không nói hết câu."

"Dạ?"

"Hạ Hải Lâu."

"A… Ể!"

Cố Chính Gia đột nhiên kêu lên một tiếng đầy kinh ngạc vào trong điện thoại:

"Hạ –"

Cố Trầm Chu nhấc điện thoại ra xa khỏi lỗ tai.

"Hải –"

Cố Chính Gia nói:

"Anh Hải Lâu –"

Loại biến chuyển cứng ngắc này… Cố Trầm Chu nghe mà cũng thấy vất vả dùm cho cậu nhưng không hề mở miệng nói chuyện, bởi vì một giọng nói rất nhỏ nhưng vô cùng quen thuộc khác đã truyền tới qua điện thoại.

"Ai da, Chính Gia à? Đến tìm anh trai em?"

Tiếng cười gượng gạo của Cố Chính Gia truyền ra từ trong điện thoại:

"Vâng ạ, sao anh Hạ lại ở đây?"

Rõ ràng là cậu bé không nghe thấy câu cuối cùng vừa rồi của Cố Trầm Chu.

"Anh vốn ở đây mà."

Giọng nói của Hạ Hải Lâu đã đến gần hơn một chút.

Cố Trầm Chu không nhìn thấy khung cảnh giữa hai người bây giờ nhưng vẫn có thể suy ra được, Hạ Hải Lâu chắc là đã đoán được Cố Chính Gia đang gọi điện thoại cho anh nên mới cố ý đến gần.

Sự thật cũng không khác suy nghĩ của Cố Trầm Chu là bao.

Trên cầu thang máy trong tòa nhà, Hạ Hải Lâu đang đứng cách Cố Chính Gia rất gần, gần đến mức khiến Cố Chính Gia vừa nghĩ đến thanh danh trong quá khứ của Hạ Hải Lâu thì vẻ mặt đã lập tức không được tự nhiên, muốn giấu cũng giấu không nổi:

"Ừm – Anh trai em cũng ở trong khu này, anh Hạ cũng ở trong tòa nhà này ạ?"

Đúng là một thằng nhóc ngố, sao lại kém cỏi hơn Cố Trầm Chu nhiều đến vậy chứ? Hạ Hải Lâu như cười như không mà liếc mắt nhìn cậu bé một cái, thấy cậu vẫn chưa cúp điện thoại bèn nói:

"Cùng đi lên nào."

"Dạ không cần đâu, em chờ anh trai em…"

"Anh trai em không nói cho em biết là sẽ có người ra mở cửa cho em à?"

Hạ Hải Lâu hỏi.

Hử? Đúng là anh có từng nhắc đến, nhưng sao đối phương lại biết được?Chẳng lẽ là vì ở cùng một nhà nên tin tức mới linh hoạt đến vậy ư…Anh lại nghe Cố Chính Gia buồn bực nói:

"Đúng là anh ấy có nói vậy, nhưng em đợi thêm cũng được, dù sao hơn mười phút nữa anh em cũng tan tầm rồi."

Hạ Hải Lâu mỉm cười, trong lòng thực ra cũng có vài phần muốn bỏ mặc nhóc con này trong thang máy đợi Cố Trầm Chu về, như vậy khi đối phương đi theo Cố Trầm Chu vào nhà, lúc nhìn thấy hắn chẳng phải sẽ kinh ngạc đến rớt tròng mắt ra hay sao? Nhưng bây giờ Cố Chính Gia vẫn còn đang cầm điện thoại, mà người ở đầu điện thoại bên kia…

"Để mặc em chờ anh trai em ở đây? Lúc anh trai em về sẽ trách anh đấy."

Hạ Hải Lâu nhẹ nhàng bâng quơ nói một câu rồi đi ra khỏi thang máy, trực tiếp cầm chìa khóa mở cửa phòng.

Nhất thời Cố Chính Gia không kịp phản ứng lại, lúc đối phương ra hiệu cho mình đi vào còn ngây ngốc nói:

"Anh Hạ khách sáo quá rồi, em không cần vào đâu, cứ ở bên ngoài –"

Cậu đột nhiên lắp bắp.

Cố Trầm Chu vẫn đang nghe điện thoại mường tượng ra màn đối thoại của Hạ Hải Lâu và Cố Chính Gia cũng không kìm được mà lộ ra ý cười nhè nhẹ. Tiếp đó, tiếng kêu hoảng sợ của Cố Chính Gia gần như lập tức truyền từ trong điện thoại ra:

"Từ từ đã, bảng tên của cửa phòng này – Anh Hạ, anh ở cùng một phòng với anh trai em ạ?!"

Lúc này còn không quá mấy phút nữa là đến giờ tan tầm.

Nửa tiếng sau, Cố Trầm Chu về đến căn phòng ở mà mình thuê.

Cửa phòng vẫn còn rộng mở, Hạ Hải Lâu đã thay sang một bộ áo ngủ, chân vắt chéo ngồi trong phòng khách xem TV, trên gương mặt Cố Chính Gia ngồi chéo góc ở phía đối diện Hạ Hải Lâu vẫn còn vẹn nguyên vẻ không thể tin nổi, ngay cả ba lô trên lưng cũng chưa được cởi ra mà còn bắt chéo trên vai.Khi Cố Trầm Chu đi vào cửa có gây ra chút tiếng động, Hạ Hải Lâu đang xem TV quay qua liền cau mày với anh, Cố Chính Gia cũng lập tức gọi một tiếng:

"Anh."

"Ừ."

Cố Trầm Chu đáp lại rồi đi vào phòng khách, ngồi xuống bên cạnh Hạ Hải Lâu:

"Sao giờ này lại đến đây?"

"Vì em có chút chuyện ạ."

Cố Chính Gia hơi ấp úng, nhưng cũng không phải vì chuyện của mình mà là vì Hạ Hải Lâu đang ở bên cạnh Cố Trầm Chu.

"Là chuyện gì?"

Cố Trầm Chu hỏi.

Hạ Hải Lâu khẽ ngâm nga theo điệu nhạc trong TV, tay lại cầm điều khiển từ xa lên điều chỉnh âm lượng của TV nhỏ lại.

Cố Chính Gia nhìn hai người trước mặt mình một lúc, sau đành phải nói:

"Em muốn nhờ anh hỗ trợ. Hồi trước em có viết ra một trò chơi nhỏ, lúc đưa lên mạng internet thì phản ứng thu về cũng không tệ lắm, lần này em muốn làm lớn hơn một chút nhưng lại gặp vấn đề về tài chính, hơn nữa con đường rao bán sau này cũng khá khó tìm…"

"Loại chuyện như thế này còn phải cố ý chạy đến đây tìm anh trai em hả?"

Hạ Hải Lâu cười nói:

"Em trai Cố à, em cứ gọi điện thoại cho anh đây, anh sẽ trực tiếp giúp em bán được."

… Chúng ta có quan hệ gì ư? Sao tôi lại phải gọi điện thoại tìm anh? Cố Chính Gia không kìm được thầm nghĩ một câu như vậy trong lòng. Cũng không biết có phải là vì ấn tượng ban đầu quá tệ hại hay không, hiện giờ dù Hạ Hải Lâu có tươi cười như thế nào thì vào trong mắt cậu cũng là có đủ loại thâm ý, nói ngắn gọn là giống như bà ngoại sói mỉm cười với cô bé quàng khăn đỏ ấy, dù có cười thân thiện như thế nào thì cũng là để sau đó nuốt cậu vào bụng.

Cố Trầm Chu ngồi bên cạnh lại không cho rằng như vậy là ngang ngược, anh còn đồng ý với lời nói của Hạ Hải Lâu:

"Công ty của anh Hạ làm về ngành này, tìm đến anh ấy quả thực là tốt hơn tìm đến anh."

Anh cũng không bận tâm đến vẻ mặt gần như là liệt cứng của Cố Chính Gia, lại nói thêm:

"Em muốn làm trò chơi của mình, vậy đã có kế hoạch chưa?"

"Có ạ."

Cố Chính Gia vội đáp, cầm xấp tài liệu đã chuẩn bị tốt từ sớm ra đưa cho Cố Trầm Chu:

"Ở trong này hết đó anh."

Cố Trầm Chu đón lấy rồi xem qua hai trang, gật đầu nói:

"Hiện giờ về cơ bản là anh không quan tâm đến chuyện ở công ty, thứ này anh sẽ cho người trực tiếp đưa vào trong quy trình công nghệ, nếu như có thể qua được thì tự nhiên sẽ có người chuyên nghiệp tìm đến em để trao đổi vấn đề tài trợ."

Anh liếc mắt nhìn em trai mình một cái, nói:

"Điều kiện là tối ưu."

"Vậy là được rồi ạ, cảm ơn anh nha!"

Đây chính là kết quả mà Cố Chính Gia muốn. Thực chất cũng chả phải chuyện gì quá lớn, cậu chạy đến tận nơi tìm gặp Cố Trầm Chu chủ yếu vẫn là vì muốn bày tỏ thái độ tôn trọng của mình mà thôi.

Cố Trầm Chu nói:

"Bọn anh đưa em cùng ra ngoài ăn cơm nhé, em định ở lại đây mấy ngày?"

Bọn anh? Cố Chính Gia lại không kìm được mà nghĩ một câu như vậy trong lòng, tiếp đó gương mặt cậu cong cong:

"Thực ra em đến đây để gặp bạn trên mạng, trò chơi này vốn là do cậu ấy phụ trách chính, cũng là cậu ấy giúp em cùng làm... Em đã hẹn cậu ấy tối nay sẽ cùng đi ăn, sau đó chúng em quyết định sẽ đến núi Thanh Hương rồi đến ven hồ Cảnh Dương dạo chơi một ngày."

Cố Trầm Chu ngẫm nghĩ một lát mới nói:

"Được, giờ cũng không còn sớm nữa, nếu em đã hẹn bạn rồi thì mau qua đó trước đi."

"Vâng ạ!"

Cố Chính Gia nhấc ba lô của mình lên.

"Tạm biệt anh, tạm biệt anh Hạ."

Hạ Hải Lâu đang nhàn rỗi liền mỉm cười chen vào một câu:

"Có muốn anh tiễn em không?"

"Dạ không cần đâu!"

Cố Chính Gia vội vàng từ chối, nhưng Hạ Hải Lâu đã đứng dậy khỏi sô pha, ấn mạnh một cái lên vai Cố Trầm Chu rồi bước ngang qua đầu gối của Cố Trầm Chu ra ngoài, tiễn Cố Chính Gia ra đến tận cửa.Có động tác này của Hạ Hải Lâu, Cố Chính Gia cho đến lúc ra đến tận cửa vẫn giữ dáng vẻ muốn nói lại thôi.

Hạ Hải Lâu vươn tay ra vỗ vỗ bả vai đối phương, lại dùng lực nhéo nhéo mấy cái rồi nói với Cố Chính Gia:

"Lần sau có chuyện gì có thể gọi điện thoại cho anh Hạ của em đây, dù sao cũng có một vài việc –"

Hắn kéo giọng ra thật dài, mỉm cười đầy bí hiểm:

"Vốn không cần người nhà phải biết quá nhiều, đúng không?"

Cố Chính Gia hoàn toàn không biết nên trả lời như thế nào, chỉ đành cười gượng một tiếng rồi xoay người nhanh chóng rời đi.

Hạ Hải Lâu nhìn theo Cố Chính Gia đi vào thang máy rồi mới thuận tay đóng cửa lại, mỉm cười với Cố Trầm Chu đang đi vào trong bếp rồi xoay người quay về phòng ngủ của mình, đứng tựa bên cửa sổ, chỉ chốc lát sau hắn đã thấy được Cố Chính Gia vừa đi ra khỏi tầng nhà bên dưới vừa cầm điện thoại nói chuyện.

Đúng là không đợi được dù chỉ một giây mà.

Hạ Hải Lâu cười khẽ, cầm điện thoại di động ra bấm gọi đến số của Vương Phương.

Điện thoại nhanh chóng được chuyển tiếp, tiếng nói cười có chút đùa giỡn của Vương Phương truyền ra từ trong điện thoại:

"Có thể nhận được điện thoại của Giám đốc Hạ đúng là rất không dễ dàng, Giám đốc Hạ có gì cần dặn dò không?"

Hạ Hải Lâu đáp:

"Dặn dò thì đúng là không có, nhưng lại có một lời cảm ơn cần nói, lần này đúng là đã làm phiền Cục trưởng Vương rồi."

Ngữ giọng của Vương Phương lập tức trở nên thân thiện:

"Quan hệ của chúng ta là như thế nào chứ? Cậu cũng quá khách sáo rồi, chẳng phải chỉ là tổ chức một giải đấu ở khối Trung học thôi ư? Cho dù cậu không nói, Bộ Giáo dục của chúng tôi cũng muốn triệu tập các trường bên dưới lại rồi thông báo tổ chức một vài hoạt động – nhưng hiện tại xem ra thì việc mà Giám đốc Hạ mong muốn đã thành công?"

Trong câu cuối cùng có thêm chút ý thăm dò.

Hạ Hải Lâu nhìn xuống Cố Chính Gia ở bên dưới: Cậu nhóc đang đứng ở giữa đường, có vẻ như đang rất tập trung nói chuyện nên không hề chú ý đến xung quanh.

Đoán xem cậu ta đang gọi điện thoại cho ai?

Câu này là Hạ Hải Lâu tự nói với chính mình.

Là người bạn qua mạng ở nơi này hay là Cố Tân Quân đang ở tỉnh thành xa xa kia? Nội dung trò chuyện là buổi tối gặp mặt rồi ăn cơm ở nơi nào, hay là chuyện anh và Cố Trầm Chu cùng ở một phòng, cùng ngồi trên một chiếc sô pha rồi còn cùng ngủ chung trên một chiếc giường?

Hạ Hải Lâu hơi ngừng lại một thoáng rồi mới chậm rãi bật cười hai tiếng, đáp:

"Chuyện tôi mong muốn đã thành công, đồ cần vẫn chưa có được nhưng cũng không còn cách xa lắm."

"Vậy thì tốt."

Vương Phương ở đầu bên kia phụ họa.

"Thứ Giám đốc Hạ muốn –"

Thứ tôi muốn –

"Vẫn chưa chiếm được vào tay."

Nhưng chưa bao giờ là không chiếm được.

131. Chương 131: Khi Trung Khuyển Tiến Hành (3)

"Đang nói chuyện điện thoại với ai đấy?"

Đằng sau bất chợt có giọng nói của một người khác truyền đến.

Hạ Hải Lâu hoàn toàn không biến sắc mà quay đầu lại, giơ giơ di động lên, nói:

"Với Vương Phương. Em trai anh đúng là không đợi được dù chỉ một giây, cậu nhóc đang gọi điện thoại kìa."

Lúc nói đến đây, hắn thoáng dừng lại, rồi như cảm thấy thú vị mà cười cười nói tiếp:

"Anh đoán xem nhóc ấy đang gọi điện thoại cho người bạn qua mạng của mình hay là đang gọi điện thoại cho cha anh?"

Cố Trầm Chu bước đến bên cửa sổ, cũng nhìn xuống bên dưới giống như Hạ Hải Lâu, kết quả là đúng lúc nhìn thẳng vào tầm mắt của Cố Chính Gia đang đứng ở bên dưới ngẩng đầu ngước nhìn lên.

Cố Trầm Chu đứng trên tầng gật đầu với cậu nhóc.

Cố Chính Gia đứng ở bên dưới lại có nhiều phản ứng hơn: Cậu ta đầu tiên là cúi ngay đầu xuống đi về phía trước hai bước, tiếp đó dường như lại cảm thấy có điều không ổn nên vội vàng dừng lại rồi ngẩng đầu nhìn lướt qua chỗ Cố Trầm Chu.

Khoảng cách bốn tầng nhà không xa cũng không gần, Cố Trầm Chu chỉ có thể đánh giá được đại khái biểu cảm trên gương mặt đối phương – hẳn là đang mỉm cười, kết hợp thêm với hành động vừa rồi thì nụ cười này nhất định là mang theo không chỉ một chút xấu hổ.

Cố Trầm Chu tùy tiện nhìn thêm một lúc, nghiêng đầu cười nói với Hạ Hải Lâu:

"Hơn phân nửa là đang gọi điện thoại cho cha tôi…"

Giọng nói của anh thoáng chậm hơn một chút, gương mặt của Hạ Hải Lâu trong tầm mắt càng lúc càng ghé sát, ngay cả con ngươi đen láy cũng lóe lên tia sáng lấp lánh tựa như ngọc lưu ly.

Một giọt nước đọng trên tóc bị đầu lưỡi linh hoạt ló ra hái đi mất.

Cố Trầm Chu nhẹ thở dài một hơi, cánh tay duỗi ra ôm lấy Hạ Hải Lâu rồi lùi lại mấy bước, cả hai song song ngã lên chiếc giường lớn đằng sau.

Hạ Hải Lâu liếm liếm khóe môi. Giọt nước tuy lạnh nhưng lại có hơi nóng dâng lên trong cổ họng hắn, hơn nữa luồng nhiệt này không phải bốc lên trên mà là ào xuống dưới… Điều này thật đúng là kỳ diệu. Hạ Hải Lâu thầm mỉm cười trong lòng, nghiêng người nằm tựa lên thân mình của Cố Trầm Chu, tay vươn ra vuốt ve tóc của đối phương:

"Sao em trai anh lại chẳng hề giống anh chút nào vậy?"

Cố Trầm Chu dùng khuỷu tay làm điểm tựa chống đỡ nửa thân trên, chậm rãi hưởng thụ đầu lưỡi mềm mại của đối phương cùng nước bọt ngọt lành xong mới nói:

"Đây cũng chẳng phải lần đầu tiên cậu biết đến em trai tôi, vậy mà giờ mới nói là nó không giống tôi?"

Hạ Hải Lâu tựa hẳn lên người Cố Trầm Chu cười khanh khách:

"Anh đúng là nói oan cho tôi, thực ra tôi vẫn luôn cảm thấy không giống."

Cố Trầm Chu hôn một cái lên cổ Hạ Hải Lâu:

"Anh em cùng cha cùng mẹ còn không giống được là bao, huống chi còn là cùng cha khác mẹ?"

Những lời này ngược lại đổi lấy được một cái liếc mắt có chút đăm chiêu của Hạ Hải Lâu:

"Lời này không giống lời mà anh sẽ nói…"

"Vậy tôi phải nói cái gì?"

Cố Trầm Chu tùy tiện hỏi lại, một bàn tay chống hẳn xuống giường, một bàn tay còn lại đã bắt đầu lần cởi nút cài trên áo ngủ của Hạ Hải Lâu.

Từng khoảng từng khoảng da thịt màu tiểu mạch trần trụi dần dần xuất hiện, đối lập với làn da hơi tái nhợt thì càng giống như nước ngọc hoàn mỹ không chút tỳ vết.

Hạ Hải Lâu ngắm nghĩa một lúc, chợt khom người ngậm lấy ngón tay của Cố Trầm Chu.Ngón tay Cố Trầm Chu dùng thêm chút lực cạy mở khớp hàm của đối phương, sau khi quấy đảo bên trong một hồi thì mới rút ngón tay dính ẩm ra vẽ loạn trên môi Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu mỉm cười đầy thâm ý với Cố Trầm Chu rồi nâng tay lên kéo mạnh một cái, hàng loạt tiếng 'rào rào' đứt vỡ vang lên, hàng khuy khâu trên mép áo sơ mi bắn tung khắp nơi, một chiếc khuy bắn trúng cằm Cố Trầm Chu, có chiếc còn va thẳng lên mặt Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu vốn là không hề để ý đến đám khuy cài dám nhảy lên tận đầu lão hổ này. Hắn thờ ơ sờ soạng gương mặt mình một lượt rồi mới ghé sát đến trước mặt Cố Trầm Chu, đầu tiên là cọ hết toàn bộ đám nước miếng trên môi mình lên gương mặt đối phương, sau đó mới vừa hôn môi vừa nói chuyện:

"Tôi nghĩ rằng anh sẽ nói hàm súc một chút hoặc thay đổi đề tài… Ưm –"

Cảm giác dưới bàn tay vừa rắn chắc lại vừa nhẵn nhụi, độ ấm lại là nhiệt độ cơ thể người tạo cảm giác thoải mái nhất, Cố Trầm Chu dùng ngón tay cẩn thận vuốt ve nửa thân trên của đối phương một lượt mới cười khẽ mà nói:

"Làm cũng đã làm rồi, còn so đo một câu nói?"

"Càng ngày càng lưu manh!"

Hạ Hải Lâu bật cười một tiếng mơ hồ, lại thuận theo lực tay của đối phương mà ngã xuống giường, hai tay dứt khoát giang hẳn ra để mặc động tác của Cố Trầm Chu, hắn lại hỏi:

"Anh nói xem em trai anh gọi điện thoại cho Bí thư Cố thì sẽ nói những gì?"

Vấn đề này… Cố Trầm Chu ngẫm nghĩ, đáp:

"Có lẽ sẽ nói đúng tình hình thực tế?"

“Phản ứng của Bí thư Cố sẽ như thế nào?”

Hạ Hải Lâu không hề che giấu hứng thú và sự hưng phấn của bản thân, so sánh với sự bất ngờ nhưng vẫn là đương nhiên của hắn, hắn lại phát hiện ra Cố Trầm Chu cũng có chút tò mò và không ít sự hưng phấn giống như hắn:

“Câu hỏi hay! Nhưng mà tôi cũng không biết.”

Hạ Hải Lâu hừ cười một tiếng:

“Anh đúng là chẳng hề lo lắng chút nào nhỉ.”

“Cậu muốn tôi lo lắng?”

Cố Trầm Chu không tỏ rõ ý kiến.

Hạ Hải Lâu nhướn mày, hai tay vươn đến vuốt thẳng theo mép cổ áo của Cố Trầm Chu:

“Đương nhiên là không.”

Đương nhiên là không.

Tôi chỉ đang nghĩ, anh muốn thứ gì, chờ mong điều gì, ném không được cũng không thể từ bỏ thứ gì.

Tôi chỉ cân nhắc, làm thế nào anh mới có thể muốn tôi, chờ mong tôi, vĩnh viễn vĩnh viễn không thể gạt bỏ cũng không quên được tôi.

Đây là một khiêu chiến lớn, đúng không?

Cố Trầm Chu –

Rốt cuộc là anh muốn thứ gì đây?

Có bất cứ người nào hay việc nào mà anh chờ mong hoặc không thể thiếu được không?

“Anh muốn gì?”

Hạ Hải Lâu chợt phát hiện mình đã hỏi ra miệng câu hỏi này.

Việc này không nằm trong kế hoạch của hắn. Nhưng không sao cả, thứ gọi là kế hoạch chính là có thể thay đổi bất cứ lúc nào, nếu đã như vậy, Hạ Hải Lâu bèn dứt khoát bồi thêm một câu bên tai đối phương khi đang hôn lên môi anh:

“Thiếu thứ gì không? Chờ mong điều gì?”

Đây là sự ăn ý mà hai người không cần phải nói thành lời.

Không một ai trong hai người quên lời mà Hạ Hải Lâu đã nói ra buổi tối ngày hôm đó:

‘Chúng ta dứt khoát ở bên nhau đi.’

Nhưng vì sao Cố Trầm Chu lại muốn ở bên Hạ Hải Lâu đây?

Bởi vì chuyện giường chiếu của hai người tiến hành rất thoải mái? Bởi vì quan niệm cùng suy nghĩ của hai người tương tự nhau? Hay là bởi vì Hạ Hải Lâu đủ xinh đẹp cũng đủ hợp khẩu vị của anh?

Cố Trầm Chu có thể tìm ra một trăm lý do để ở bên cạnh Hạ Hải Lâu, cũng có thể tìm ra một trăm lý do để không ở cùng với Hạ Hải Lâu.

Anh cẩn thận đánh giá người nằm bên dưới mình, sau đó môi khẽ nhếch lên, chậm rãi tạo thành một nét cười:

“Tôi muốn gì ư? Tiền bạc? Quyền lực? Người đẹp?”

Anh dùng miệng mình cẩn thận vẽ lên từng đường nét trên gương mặt của Hạ Hải Lâu, nhẹ nhàng tinh tế, sau đó một nụ hôn được đặt chuẩn xác vào chính giữa môi của đối phương:

“Chỉ cần tôi muốn, tôi sẽ có.”

Anh nắm tay Hạ Hải Lâu lên vuốt ve từng ngón từng ngón tay một, lại tách các kẽ ngón tay của đối phương ra rồi luồn ngón tay của mình đan vào nắm chặt, ngắm nghía như vậy một lúc, cuối cùng anh lại một lần nữa cầm tay đối phương lên rồi đặt lên mu bàn tay này một nụ hôn đầy tôn trọng giống như một kỵ sĩ đối xử với Công chúa, cũng ẩn chứa mờ ám mà một người đàn ông dành cho con mồi của mình.

"Tôi cũng không biết."

Anh cười nói với Hạ Hải Lâu:

"Có một vài thứ cũng không phải là không thể không có được."

Cùng lúc này, Cố Tân Quân nhận được điện thoại của Cố Chính Gia thì tâm trạng đã không còn được tốt như Hạ Hải Lâu và Cố Trầm Chu.

Thực ra Cố Chính Gia ở trong điện thoại ấp a ấp úng rất lâu nhưng lại không nói ra được điều có ích mà chỉ nói là Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu ở cùng một phòng, thái độ của Hạ Hải Lâu dành cho nó rất tốt, còn hỏi liệu có phải quan hệ giữa hai nhà lại có thay đổi gì không.

Quan hệ giữa hai nhà đúng là có thay đổi, nhưng hơn một nửa sự biến đổi đó lại không phải là thứ ông muốn.

Cố Tân Quân mặt trầm như nước ngẫm nghĩ. Với ông, nếu con cái muốn chơi bời thứ gì đó, chỉ cần không phải quá khác người thì đa phần ông luôn mặc kệ, nhưng lần này lại không quá giống lần trước. Nếu như chỉ đơn giản là chơi đùa, hai bên hẳn là đều có sự ăn ý không muốn gây ra chuyện khiến người khác biết; thế nhưng bây giờ…

Ánh mắt Cố Tân Quân chạm lên văn kiện trong tay một lát rồi lại chuyển đi.

Giống như ông đã thay đổi chủ ý, lại tựa như còn đang muốn đứng ngoài quan sát.

"Sao có mỗi một xấp văn kiện mà anh lại xem lâu như thế?"

Trịnh Nguyệt Lâm ngồi bên cạnh chợt lên tiếng, bà như lỡ đãng hỏi:

"Vừa rồi Chính Gia gọi điện thoại về nói chuyện gì đấy?"

"Không có gì, chỉ nói là chuyện của nó xong rồi, chuẩn bị đi tìm bạn trên mạng chơi."

Cố Tân Quân đáp.

Trịnh Nguyệt Lâm cười cười, cũng không nói thêm gì mà tiếp tục xem vụ án của mình.

Cố Tân Quân lại ngồi liếc nhìn vợ mình lâu hơn một chút nữa: Là quan tòa ở Viện Kiểm Sát, vợ của ông đã xét xử rất nhiều vụ án, cô ấy là người luôn khôn khéo lại sâu sắc nên chắc giờ đã có thể nhìn ra được chỗ bất ổn… Nói đến đây, quả nhiên cô ấy thực sự chẳng giống mẹ của Tiểu Chu chút nào.

"Ngày trước em làm thế nào lại trở thành bạn của Tiểu Nhu được?"

Cố Tân Quân đột nhiên lên tiếng, hai người vốn không nói nhiều đến đề tài liên quan tới Tiểu Nhu, nhưng việc này cũng chẳng phải cấm kỵ.

Trịnh Nguyệt Lâm hơi khựng lại:

"Sao anh lại đột nhiên hỏi đến việc này?"

"Cá tính quá khác biệt."

Cố Tân Quân đáp.

Trịnh Nguyệt Lâm cười cười:

"Người có cá tính giống em đều trở thành đồng nghiệp trong công việc."

Bà cũng tự biết bản thân mình, bà không chu đáo cũng không mềm mại, trong mắt còn không cho phép có bất cứ hạt sạn nào tiến vào, loại tính cách này có thể rất phù hợp trong công việc, nhưng nếu kết giao thì

nhiều nhất cũng chỉ là loại quan hệ hời hợt mà thôi, muốn thành bạn bè tốt còn thiếu mất mấy phần, càng đừng nói là tiến triển thành bạn thân thiết.

"Tiểu Nhu à…"

Trịnh Nguyệt Lâm đặt vụ án trong tay xuống, gương mặt lộ ra biểu tình có chút trầm tư như đang nhớ lại chuyện cũ, lại bởi vì những chuyện cũ ấy mà gương mặt được bao phủ bởi một tầng nhu hòa sáng rực.

"Lần đầu tiên em nhìn thấy cô ấy thì đã cảm thấy tính cách của cô ấy rất tốt, lúc đầu quen biết với cô ấy cũng rất nhẹ nhàng, sau này còn lo lắng vì tính cách cô ấy tốt quá nữa."

Trịnh Nguyệt Lâm nói, cho đến tận bây giờ mà bà vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ của Thẩm Nhu khi lần đầu tiên bà nhìn thấy.

Đó là vào mùa đông bao nhiêu năm trước?

Ba mươi năm? Hay bốn mươi năm?

Trận tuyết lớn phủ một tầng trắng muốt lên vạn vật bị người đi đường cũng xe cộ liên tục giẫm đạp liên tục dưới chân, lại bởi vì chút chút hơi nóng sinh ra mà băng tuyết tan ra thành những vũng nước bẩn, chẳng hề xinh đẹp chút nào.

Hai người các bà gặp gỡ lúc đến trường học báo danh.

Bà đi khá chậm, khi lơ đãng quay người lại lúc xếp hàng ghi tên liền nhìn thấy một cô bạn mặc áo choàng lông màu trắng đang tung tăng nhảy nhót chạy đến đây. Khi ấy đất nước còn chưa cởi mở và giàu mạnh như bây giờ, kiểu dáng quần áo của mọi người đều khá đơn điệu, một cô bạn mặc áo choàng trắng muốt xõa tung, tóc còn dùng dây hình thỏ xù lông cột lại quả thực là thu hút ánh nhìn của mọi người xung quanh.

Bà đứng ở cuối hàng, thấy cô bạn đến một mình kia nhìn trái nhìn phải một hồi rồi bước đến xếp hàng sau lưng mình.

Ánh mắt của bà kìm không được mà di chuyển theo từng cử chỉ của cô ấy, đợi đến khi cô bạn ấy đi đến đứng phía sau mình thì bà thấy đối phương ngẩng đầu lên rồi mỉm cười có chút ngượng ngùng lại có phần vui vẻ với mình.

Đám lông thỏ trắng trên áo choàng của đối phương đang nhẹ nhàng lay động trong gió, bà nhìn thấy hai lúm đồng tiền không sâu lắm trên má đối phương, cũng nhìn thấy răng khểnh dễ thương lộ ra khi cô bạn ấy mỉm cười.

Thật đáng yêu, giống hệt một chú thỏ trắng nhỏ. Bà nhớ rõ khi ấy mình đã kìm không được mà nghĩ như vậy.

Tiểu Nhu quả là rất ngượng ngùng an tĩnh nhưng lại có không ít bạn bè, có lẽ là ví cá tính của cô ấy thực sự là quá tốt – tốt đến mức giống như một chú thỏ mềm mại đúng không?

Trịnh Nguyệt Lâm khẽ bật cười vì tưởng tượng của bản thân, sau khi bật cười lại dường như có chút thất thần.

Quả thực là cô ấy đáng yêu giống như một chú thỏ vậy.

Bạn chạm vào cô ấy một cái, cô ấy liền mỉm cười tươi rói với bạn.

Bạn ôm cô ấy một cái, cô ấy liền tựa vào lòng bạn cọ cọ rồi lặng lẽ ngủ mất.

Bạn nhéo nhéo lỗ tai của cô ấy một chút, dù cô ấy có giận thì cũng chỉ xoay người sang chỗ khác, nếu còn sờ nữa thì sẽ quay đầu lại cười rộ lên.

Đúng là cực kì, cực kì đáng yêu.

Đáng tiếc là dù bà có chờ mong thế nào cũng không thể nhìn thấy được nữa.

132. Chương 132: Hành Lá Xòe Từng Cọng

"Chủ nhiệm Cố, tôi có vài chuyện muốn nói với ngài..."

Khi Cố Trầm Chu đang đứng trong nhà bếp rửa đồ ăn thì nhận được cú điện thoại này. Hạ Hải Lâu đứng bên cạnh anh quấn tạp dề quanh người đang cầm một cái muôi cán dài đảo canh khoai màu trắng sữa trong nồi, vừa nếm vị vừa cho thêm muối và hạt nêm.

"Chuyện gì?"

Cố Trầm Chu vặn nhỏ vòi nước lại, đưa điện thoại lên kẹp vào giữa tai và vai rồi nghiêng đầu hỏi.

"Là chuyện có liên quan đến dự án đầu tư của tập đoàn Jason."

Người trong điện thoại cân nhắc một chút rồi mới thuật lại mọi chuyện:

"Chuyện bên phía Chủ nhiệm Dương vẫn chưa thể bàn bạc xong xuôi được. Bởi vì tập đoàn Jason khăng khăng giữ vững phương án của mình, mà khi trình phương án này lên trên thì cấp trên không chịu duyệt..."

Phương án đầu tư của tập đoàn Jason là do chính Cố Trầm Chu tự tay thiết kế. Dưới tình huống bình thường, Huyện trưởng của huyện Thanh Hương không thể nào không phê duyệt.

Nhưng vào tình huống không bình thường, ví dụ như Lưu Hữu Dân đã quyết tâm muốn xử lý anh...

Nói thật, Cố Trầm Chu đúng là cảm thấy hơi bất ngờ.

"Nước đầy rồi kìa."

Bất chợt có giọng nói truyền đến từ bên cạnh, Cố Trầm Chu ngước mắt lên nhìn thì thấy đúng là nước đã đổ đầy đến hai phần ba bồn nước. Anh nhích vài bước chân sang bên cạnh, tránh vị trí ngay trước bồn nước rồi mới nói tiếp với người trong điện thoại:

"Tôi biết rồi, còn chuyện gì nữa không?"

"Không có gì đặc biệt."

Người trong điện thoại đáp.

"Đúng rồi, hôm nay Chủ nhiệm Dương nói bóng gió rằng cấp trên không chỉ không phê duyệt phương án này, còn muốn sửa lại toàn bộ từ phần căn bản nhất..."

Loại hành vi này quả đúng là đã từ chối tập đoàn Jason từ ngay ngoài cửa.

Nếu như nói lúc trước còn chưa chắc chắn lắm, vậy thì lúc này vừa nghe những lời đó, Cố Trầm Chu đã cực kì chắc chắn rằng Lưu Hữu Dân đang nhằm vào anh.

Chỉ bởi vì lúc trước tự bản thân Lưu Hữu Dân hiểu nhầm nên mất thể diện một lần?

Không thể nào.

Trừ phi có yếu tố gì khác thực sự còn quan trọng hơn cả phần lợi ích trước mắt này...

Cố Trầm Chu gác điện thoại, đăm chiêu suy nghĩ một hồi thì lại nghe thấy Hạ Hải Lâu nói:

"Chuyện bên chỗ Jason không ổn?"

Cố Trầm Chu tựa vào tủ lạnh ngẫm nghĩ một hồi, sau đó mới chuyển ánh mắt về phía Hạ Hải Lâu, cười nói:

"Tin tức nhạy bén đấy."

Hạ Hải Lâu mỉm cười, vẻ mặt lộ ra chút khinh thường:

"Chỉ có chút việc ấy thôi á?"

Cố Trầm Chu cười cười rồi đi đến bên bồn nước cùng rửa đồ ăn với Hạ Hải Lâu:

"Chút việc cũng là việc –"

“Có muốn tôi giải quyết giúp anh không?”

Hạ Hải Lâu có vẻ thờ ơ mà buông ra một câu này. Lời nói vừa mới ra, hắn đã cảm thấy có một tầm mắt đầy áp bách bắn thẳng lên gương mặt hắn.

Chậc… Hắn thầm chậc lưỡi một tiếng, trong lòng cũng hiểu rõ câu nói vừa rồi của mình không quá sáng suốt. Hắn vốn cũng không định mở miệng, nhưng hết lần này đến lần khác cứ có một cái móng vuốt cào cào trong lòng khiến hắn ngứa chết đi được, cào đến mức hắn phải mở miệng nói gì đó thì mới vừa lòng mà ngậm miệng lại.

Trạng thái này có thể nói là rất bất thường đối với hắn, nhưng lại không hề xa lạ. Xét cho cùng đây chỉ là suy nghĩ thông thường khi một sinh vật giống đực vì muốn theo đuổi giống cái mà liên tục thay đổi những cách thể hiện đa dạng để phô bày bộ lông rực rỡ cùng vóc dáng mạnh mẽ của mình mà thôi. Đương nhiên, Hạ Hải Lâu nghiêng đầu liếc nhìn Cố Trầm Chu một cái, lòng thầm nghĩ: Giống cái này của hắn đúng là có hơi đặc biệt, ừm…

“Lại sao thế?”

Cố Trầm Chu hỏi.

Hạ Hải Lâu nhún vai, không đáp lại. Khi hắn quay đầu lại nhìn đối phương, Cố Trầm Chu đã thu hồi ánh mắt của mình cúi đầu xuống tiếp tục cọ rửa đồ ăn, thật giống như ánh mắt đầy áp bức vừa rồi không hề tồn tại. Hắn tựa sát vào đối phương, hôn nhẹ một cái lên tóc mai mềm mại hơi rủ xuống của Cố Trầm Chu, cũng không bỏ qua lời nói mà mình vừa nhắc đến vừa rồi:

“Anh cân nhắc chút nhé, hửm?”

Cố Trầm Chu vớt chỗ rau xanh cuối cùng ra khỏi nước, vẩy vẩy mấy cái cho rau ráo nước rồi cười nhạo một tiếng, nói:

“Cân nhắc xem nên xào cậu thành một món ăn như thế nào à?”

Hạ Hải Lâu cau mày.

Cố Trầm Chu:

“Đừng có coi mình là cả một bàn đồ ăn như thế.”

Anh nghiêm trang nói với Hạ Hải Lâu:

“Thực ra cậu chỉ là một cọng hành thôi.”

Hạ Hải Lâu cảm thấy bản thân hẳn là nên tức giận, nhưng hắn vừa nghĩ đến hình ảnh một con tôm hùm màu trắng đại bự ngậm một cọng hành xanh biếc trong miệng đi qua đi lại thì thật sự không kìm được mà bật cười:

“Tôi là hành, còn anh là gì?”

Cố Trầm Chu cũng cười rộ lên:

“Ha, tôi cũng chính là một cọng hành, vừa vặn hợp thành một đôi đúng không?”

Hai người trò chuyện cực kì khoái trá, không một ai coi chuyện đang diễn ra là việc gì quá quan trọng. Thế nhưng đợi đến lúc Cố Trầm Chu quay về huyện, áp lực ập đến quả thực là không nhỏ.

Trên hội nghị lần này, Lưu Hữu Dân khác hẳn vẻ trầm mặc mấy ngày hôm trước, ông ta liên tục dùng những từ nghiêm khắc tiến hành điểm tên phê bình Cố Trầm Chu trên hội nghị. Trái lại, Bí thư Huyện ủy Phó Lập Dương vốn nên có vài tín hiệu để tỏ thái độ lại im lặng, trông có vẻ mờ ám hơn rất nhiều.

Lời nói không có tác dụng, quyền lợi bị tước mất. Rời khỏi hội nghị chưa được đến một ngày, Cố Trầm Chu đã cảm thấy mình sắp về hưu đến nơi.

Anh quay về văn phòng của mình nhìn ngắm bốn chữ ‘Cần chặn nên chặn’ mình viết treo ở trên tường rồi cầm điện thoại trên bàn làm việc lên, nhưng ngẫm nghĩ một lát xong anh lại đóng điện thoại lại.

Ngồi ở vị trí đặc biệt như vị trí Huyện trưởng, xu hướng hành động của Lưu Hữu Dân cũng không khó phân tích.

Giống như lúc đầu Lưu Hữu Dân bởi vì thân phận mà nhiệt tình chào đón anh, sau đólại bởi vì anh không có thân phận gì nên đối xử với anh lạnh nhạt vậy. Hiện giờ có thể khiến Lưu Hữu Dân từ bỏ chiến tích đã sắp vào trong tay đến nơi mà chỉ tập trung trừng trị anh, vậy nhất định là bởi vì xử lý anh xong ông ta còn có thể đạt được lợi ích lớn hơn nhiều so với việc kéo được tập đoàn Jason về đây đầu tư.

Phân tích như vậy rồi kết hợp thêm một vài khía cạnh khác, có rất nhiều chuyện anh vừa nhìn đã hiểu ngay – Trong tỉnh Dương Hoài, người có lý do để làm khó anh có lẽ không chỉ có một người. Nhưng hiện tại, phạm vi những người có thể cho Lưu Hữu Dân lợi ích lớn lại có lý do nhìn anh không vừa mắt lại cực kì nhỏ.

… Bí thư Cố. Cố Trầm Chu hơi cau mày, chẳng lẽ thật sự là bởi vì anh ở bên Hạ Hải Lâu nên cha mới nổi giận?

Đối với Cố Trầm Chu mà nói, Phó Lập Dương và Lưu Hữu Dân đều không phải là phiền phức gì quá lớn, ngay cả khi không cần có thế lực của Cố Tân Quân thì anh từ nhỏ cũng đã kết giao với một vài người bạn thế hệ hai thế hệ ba, tuổi tác tương đương nhau lại cũng bước vào chốn quan trường cả, vị trí của phần lớn bọn họ hiện giờ đều cao và tốt hơn nơi anh đang ở rất nhiều. Ngoài ra còn phải kể đến những mối quan hệ mà anh tạo dựng được lúc đi du học mà Jason chính là đại diện của một trong số đó – Bất kể là lợi dụng nhóm trước hay lợi dụng nhóm sau, anh đều có thể giải quyết chuyện ở huyện Thanh Hương một cách đơn giản.

Nhưng Cố Tân Quân đã nhúng tay vào. Đầu tiên là mối quan hệ chốn quan trường của anh đã không thể dùng được nữa, đám thế hệ hai trở đi cũng có cha, hơn nữa rõ ràng là quan hệ của cha họ với Cố Tân Quân chắc chắn là không hề kém; tiếp đến là những người bạn nước ngoài, không cần gì nhiều, chỉ cần giống như hiện giờ cha anh đánh tiếng và thể hiện thái độ, vậy sẽ có rất nhiều người trong tối ngoài sáng ngầm tăng áp lực lên hộ ông ấy, kể cả trong chính trị và làm ăn…

Cố Trầm Chu khẽ lắc đầu.

Chênh lệch quá lớn.

Nhưng mục đích của Cố Tân Quân là gì? Ép anh phải chấm dứt mối quan hệ với Hạ Hải Lâu? Muốn xem năng lực của anh? Hay là muốn ép phải lựa chọn một người con gái thích hợp để kết hôn?

Điện thoại trên bàn đột nhiên kêu vang, Cố Trầm Chu tùy tiện nhấc lên nghe:

"Xin nào, đây là…"

"Tôi tìm Chủ nhiệm Cố."

Cố Trầm Chu còn chưa nói dứt lời thì một giọng nữ trong trẻo đã chặn ngang lời anh. Anh khựng lại một thoáng rồi mới đáp:

"Tôi đây. Xin hỏi cô là…?"

Người ở đầu điện thoại bên kia khẽ cười, lễ phép nói:

"Chào anh, Chủ nhiệm Cố, tôi họ Tiết, tên Tiết Minh San."

"Chúng ta quen nhau?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Tạm thời thì chưa quen."

Tiết Minh San đáp.

"Chẳng hay Chủ nhiệm Cố có thể cho tôi một cơ hội để làm quen với anh không?"

"Ý của cô Tiết đây là…"

"Buổi tối hôm nay tôi sẽ đợi Chủ nhiệm Cố tại một nhà hàng mới mở cạnh con đường ven núi lúc sáu giờ rưỡi, tôi nghe nói mấy món Tây ở chỗ này có hương vị khá được."

Giọng nói trong điện thoại thoáng dừng lại, sau đó lại cười nói tiếp:

"Mà bây giờ Chủ nhiệm Cố thay đổi khẩu vị, thay đổi tâm trạng một chút cũng tốt hơn, đúng không?"

Lời này đúng là có thâm ý sâu sắc.

Nét cười bên môi Cố Trầm Chu hơi cứng lại, nhưng lập tức khôi phục như thường:

"Tôi sẽ có mặt đúng giờ."

"Vậy chúng ta hẹn gặp vào buổi tối, Chủ nhiệm Cố."

Nói xong câu đó, đối phương cúp điện thoại.

Cố Trầm Chu bấm tắt điện thoại, ngẩng đầu nhìn thời gian rồi cầm di động ra bấm gọi vào số của Hạ Hải Lâu.

"… A lô?"

Giọng nói của Hạ Hải Lâu có hơi lè nhè.

"Tối nay tôi còn vài việc bận, không về nhà ăn."

Cố Trầm Chu nói vào trong điện thoại.

"Việc gì?"

Giọng nói cùng tiếng ngáp truyền ra từ trong điện thoại.

"Một bữa ăn khá thú vị."

Cố Trầm Chu có hơi đăm chiêu mà trả lời như vậy.

"Ồ?"

Giọng nói của đối phương chợt có tinh thần hơn một chút.

"Hiếm thấy anh nói việc gì thú vị, đi đi, buổi tối tôi cũng sẽ ra ngoài ăn."

Cố Trầm Chu 'ừ' một tiếng, sau khi cúp điện thoại lại liếc nhìn đồng hồ một lần nữa, anh không trù trừ ở lại trong văn phòng quá lâu, sau khi thu dọn vài thứ liền đi ra ngoài.

Con đường ven núi cách trụ sở làm việc của Huyện hơi xa, hay có thể nói là hai bên gần như ở hai hướng ngược nhau. Nơi này mới mở ra một nhà hàng Thái Lan, Cố Trầm Chu ước lượng thời gian đến ngay trước giờ hẹn mười phút, vừa lên tầng trên đã nhìn thấy một cô gái mặc một bộ váy liền áo màu đen ngồi tựa bên cửa sổ đang nhẹ mỉm cười nhìn anh rồi khẽ gật đầu.

"Thưa ngài, ngài đi mấy người?"

Nhân viên phục vụ trong nhà hàng đã bước lên tiếp đón.

"Tôi đến cùng bạn."

Cố Trầm Chu nói một câu với nhân viên phục vụ xong liền xoay người đi về phía cô gái mặc váy đen đang ngồi.

"Xin tự giới thiệu lại một lần nữa."

Ngay khi Cố Trầm Chu đi đến trước mặt mình, cô gái mặc váy đen lập tức đứng dậy khỏi ghế, tay vươn ra nói với Cố Trầm Chu:

"Tôi họ Tiết, tên Tiết Minh San, cha tôi là Tiết Ái Quân."

Cố Trầm Chu nhẹ nắm chặt tay đối phương:

"Xin chào cô Tiết."

Lúc chiều khi mới nhận điện thoại thì anh quả thực không biết Tiết Minh San, nhưng đến tối thì không thể nào không biết Tiết Ái Quân – ông ta chính là phó Bí thư Kỷ ủy của tỉnh Dương Hoài, trong phạm vi cấp tỉnh cũng có thể coi là một nhân vật có sức ảnh hưởng rất lớn.

Hai người ngồi xuống sô pha đối diện nhau. Tiết Minh San ấn xuống chiếc chuông trên mặt bàn để gọi món, không bao lâu sau từng món ăn Thái đã được đưa lên.

Tiết Minh San múc cho mình một bát canh trước rồi từ tốn uống hết.

Cố Trầm Chu cũng ăn mấy miếng – mấy món này rất bình thường – nhưng lực chú ý của anh lại đặt nhiều hơn lên người cô gái đang ngồi ở phía đối diện mình: Đối phương xinh đẹp hơn so với dự đoán của anh rất nhiều, chiếc váy cổ xẻ chữ V khiến thân thể của cô được phác họa ra càng hoàn mỹ. Trên cổ cô có đeo một chiếc vòng cổ đính ruby và kim cương, làn da trắng nõn, đôi mắt to tròn, khóe môi luôn mang theo nụ cười nhạt như có như không, cho dù là lúc cúi đầu xuống uống canh thì sống lưng cũng không hề cong xuống…

Đây là một cô gái cực kì tự tin. Cố Trầm Chu thu hồi ánh mắt của mình lại, thầm nghĩ trong lòng như vậy.

Lúc này Tiết Minh San cũng lên tiếng, nét cười bên khóe miệng cô càng sâu hơn, vẻ mặt này khiến giọng nói của cô càng có thêm vài phần ung dung và kiên định:

"Chủ nhiệm Cố, chúng ta không cần phải lãng phí thời gian của nhau nên tôi xin phép được nói thẳng – Chủ nhiệm Cố dạo gần đây đang gặp phải vài phiền toái không nhỏ, đúng không?"

Cố Trầm Chu mỉm cười:

"Xem ra cô Tiết rất nhạy bén về tin tức."

Tiết Minh San cười nói:

"Không phải tôi quá nhanh nhạy về tin tức – Chủ nhiệm Cố ở lại nơi này hơn nửa năm nên chắc là không biết đề tài hiện giờ đang nổi bật nhất trong kinh thành là gì đúng không?"

Cố Trầm Chu ngước mắt lên.

Tiết Minh San nói tiếp:

"Là những chuyện đồn thổi về việc con trai của Bí thư Cố và cháu trai bên ngoại của phó Thủ tướng Hạ, Chủ nhiệm Cố có muốn nghe chăng?"

Cố Trầm Chu bật cười khẽ:

"Ồ? Là việc này ư – Còn gì nữa không?"

"Còn có người bắt đầu đánh cược rằng bao giờ thì Chủ nhiệm Cố và Giám đốc Hạ đính hôn nữa đấy."

Tiết Minh San nói xong thì lại mỉm cười, bổ sung thêm một câu mang tính ám chỉ:

"Đương nhiên là với một cô gái rồi."

Đồ ăn Thái Lan ăn mãi cũng chỉ có một vị, Cố Trầm Chu nâng chén trà đặt bên cạnh lên uống một hớp:

"Cô Tiết đặc biệt đi từ tỉnh xuống tận đây chính là để nói cho tôi biết chuyện này?"

"Đương nhiên là không."

Tiết Minh San bật cười đáp, cô nhẹ nâng cằm lên một chút, động tác có hơi cao ngạo này khiến toàn thân cô dường như tản ra một vầng hào quang xinh đẹp:

"Mục đích chủ yếu của tôi khi đến nơi này là muốn đưa ra một lời đề nghị dành cho Chủ nhiệm Cố."

Cô đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đôi giày cao gót tiệp màu với bộ quần áo đang mặc trên người nện xuống mặt đất phát ra những tiếng 'cộp cộp' thanh thúy.

Cố Trầm Chu đan hai tay vào nhau vẫn ngồi im ở chỗ ngồi của mình. Anh nhìn đối phương khom người ghé sát miệng đến bên tai mình, giọng nói dịu dàng cùng hơi ấm phả ra từ miệng cùng tiến vào trong lỗ tai anh.

Anh lặng im một lúc rồi trên gương mặt chợt xuất hiện một mạt cười nhẹ, anh dùng ngữ giọng có hơi cổ quái nói:

"Hai bên cùng có lợi?"

"Hai bên cùng có lợi."

Tiết Minh San đứng thẳng trở lại, cô lại vươn tay ra một lần nữa nhẹ nhàng nắm lấy tay Cố Trầm Chu:

"Dù sao ý của Bí thư Cố đã rất rõ ràng, đó chính là muốn anh điều chỉnh lại thái độ và tìm một cô gái môn đăng hộ đối…"

Tiết Minh San tự nói đến chỗ này thì cũng mỉm cười đầy cổ quái:

"Tóm lại, Chủ nhiệm Cố có thể suy nghĩ thêm và cân nhắc chuyện này. Tôi luôn sẵn sàng chờ đợi."

133. Chương 133: Hề Hề Hề

Lúc Cố Trầm Chu về đến nhà thì thời gian cũng không tính là muộn, còn cách hơn mười phút nữa mới là đúng tám giờ tối.

Đèn trong phòng khách và TV đều đang bật nhưng không hề có một ai, Cố Trầm Chu cởi áo khoác ra treo lên mắc áo trong phòng khách trước rồi đi vào phòng tắm rửa mặt rửa tay, sau đó mới đi về phía phòng mình.

Tấm thảm trải sàn màu vàng nhạt trải dọc đường đi vốn đã hút hết những tiếng bước chân không quá lớn, ở phía cuối con đường là tấm hình chụp nghệ thuật của Hạ Hải Lâu chiếm cứ hết toàn bộ một vách tường. Dưới ngọn đèn ấm áp, nụ cười tươi rói cùng ánh mắt của hắn dường như cũng nhiễm thêm ánh sáng mà trở nên rạng rỡ sinh động.

Cố Trầm Chu dừng chân lại một lúc rồi quay về phía bên trái, đẩy cánh cửa trắng toát đang đóng kín ra.

Bên trong không có ai.

Anh không quay về phòng mình mà xoay người đi về phía căn phòng ngủ ở đối diện phòng ngủ của mình – lần này anh đã tìm được người mà mình muốn tìm.

Ánh sáng màu vàng chanh đang bắn những tia sáng chói lọi ra khắp nơi.

Hạ Hải Lâu mặc quần bò cùng áo T-shirt đang nằm thẳng trên giường.

Đầu hắn gối lên chồng gối được xếp cao cao, hai tay đan vào nhau đặt ở trên bụng, ánh mắt nhìn thẳng tắp về phía trần nhà sơn trắng, vẻ mặt có phần đăm chiêu, dáng vẻ cực kì yên lặng.

Lồng ngực Cố Trầm Chu có cảm giác như bị một cái đuôi mèo phất qua, cảm giác hơi ngứa ngáy.

"Đang suy nghĩ gì đấy?"

Anh cẩn thận cảm nhận xúc cảm của mình trong khoảnh khắc này, người tựa vào khung cửa mà lên tiếng hỏi Hạ Hải Lâu.

Lúc này, Hạ Hải Lâu đang nằm trên giường quay đầu qua liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái, đưa ra một câu trả lời vô cùng sâu lắng:

"Đang tự hỏi cuộc đời."

Cố Trầm Chu cười rộ lên, nhưng không phải cười nhạo mà là loại cười to khi nghe được một câu chuyện thú vị:

"Cuộc đời nào?"

"Ừm –"

Hạ Hải Lâu không lập tức trả lời, vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu của mình, một bàn tay nâng lên vẫy vẫy gọi Cố Trầm Chu đến.

Giống hệt một con mèo Chiêu Tài. Cố Trầm Chu vừa nghĩ vừa bước qua, mới đi đến bên giường anh đã bị người nằm trên giường kéo mạnh một cái, thân thể ngã thẳng tắp về phía đối phương!

Thoáng cái đã mất trọng lượng mà ngã xuống, Cố Trầm Chu kịp thời chống tay xuống hai bên tai Hạ Hải Lâu để chống đỡ thân thể thì mới không áp hết cả người mình lên người đối phương.

Nhưng Cố Trầm Chu không áp thẳng lên, Hạ Hải Lâu lại trực tiếp quấn quít lấy người ở phía trên. Hắn cong đầu gối lại rồi nâng lên đụng vào phần eo của đối phương một cái thật nhanh, nhân lúc đối phương còn đang mải hít thở liền vươn hai tay lên dùng chút sức ôm lấy người kia, sau đó hắn lật người áp đối phương xuống bên dưới thân thể mình.

Vài tiếng hít thở quanh quẩn trong không trung, Hạ Hải Lâu đã cúi đầu xuống hít một hơi thật dài bên cổ đối phương, sau mới lại ngẩng đầu lên cười tủm tỉm hôn Cố Trầm Chu một cái, thờ ơ nói:

"Đã quên mất rồi, nhưng hiện giờ tôi lại có hứng tự hỏi mới, anh có muốn biết không?"

Cố Trầm Chu cười nhạo một tiếng, anh gần như có thể kết luận được Hạ Hải Lâu đang nghĩ cái gì:

"Không hề muốn chút nào."

Nói đoạn, anh nắm lấy cằm Hạ Hải Lâu, vì phần eo đang co rút đau đớn liên tục của mình mà cắn lên môi đối phương một cái coi như cảnh cáo, nhưng chút cảnh cáo ấy rõ ràng là không có mấy tác dụng – ngay lúc anh vừa mới nhả răng nanh ra thì Hạ Hải Lâu đã chủ động khiến nụ hôn này sâu thêm, chỉ trong vài nhịp hít thở mà anh đã có thể nếm ra được mùi máu tươi của hai người.

Sức lực dùng lần này hơi lớn, đã vượt qua cả phạm trù kích động rồi.

Cố Trầm Chu hơi cau mày.

Hô hấp của Hạ Hải Lâu rõ ràng đã trở nên dồn dập. Hắn liếm liếm đôi môi đang rỉ máu của mình, con ngươi dường như đã nhiễm thêm một chút vằn đỏ điên cuồng:

"Đừng có lạnh nhạt thế chứ."

Hắn ghé sát đến bên tai Cố Trầm Chu, đầu lưỡi vươn ra liếm nhẹ một cái lên ốc tai của đối phương, tiếng nước nho nhỏ vang lên giống như mũi khoan đâm sâu vào trong tâm trí của hai người:

"Ừm, chúng ta có thể chơi vài trò thú vị… Nên chơi cái gì đây…"

Hắn nói được mấy chữ lại cười khanh khách một hồi, bàn tay đặt trên ngực Cố Trầm Chu đã bắt đầu trượt xuống dưới đầy mờ ám.

Thật dễ dàng. Hắn nghĩ như vậy.

Nơi mà bàn tay hắn ấn xuống đã có cảm giác cương cứng.

Nhiệt độ xuyên qua lớp quần áo mỏng manh, ùn ùn kéo đến không ngừng truyền vào trong lòng bàn tay của hắn.

Hạ Hải Lâu hơi xoay cổ tay, lực độ lúc thì nhẹ, lúc lại nặng. Nhiệt độ bên dưới bàn tay cũng men theo làn da truyền lên trên, tựa như ngọn lửa chạy theo vật truyền dẫn, chỉ trong nháy mắt đã hừng hực chiếm cứ tất cả các khoảng trống…

Không hiểu vì sao, Hạ Hải Lâu có cảm giác bản thân hơi hoảng hốt.

Hắn hít sâu một hơi, không chỉ không thể bình ổn lại ngọn lửa đang quyết tâm bốc lên trên mà ngược lại còn khiến ngọn lửa ảm đạm tăm tối này thiêu đốt đến trước mắt và bên tai.

Hắn nghe thấy tiếng 'lách tách' giống như khi ngọn lửa nóng rẫy liếm lên chất gỗvang lên, thấy được những ngọn lửa đang nhảy nhót biến ảo ra đủ loại hình dáng trước mắt.

Những đốm lửa như sao tuôn ra từ những mũi lửa dài nhọn màu đen hoặc màu đỏ tím –

Cố Trầm Chu nằm ở bên dưới Hạ Hải Lâu đột nhiên nâng tay lên nắm lấy cổ tay của Hạ Hải Lâu, sau đó anh nghiêng người đặt người kia xuống giường.

Hạ Hải Lâu lập tức tỉnh táo lại từ trong dòng suy nghĩ của mình, hắn đầu tiên là hơi ngẩn ra rồi cười nói:

"Sao thế? Làm anh đau à? Hay là anh muốn chơi thứ khác –"

Lời này của hắn còn chưa nói ra hết thì gương mặt trước mắt đã càng lúc càng đến gần, giọng nói của hắn cũng ngày càng thấp hơn, thấp đến mức có chút mơ hồ, cho đến khi trán của hai người chạm vào nhau thì giọng nói của Hạ Hải Lâu cũng hoàn toàn tắt lịm.

Một luồng gió lạnh chợt ào vào qua cửa sổ rộng mở khiến bức mành treo tường bị thổi tung bay một góc, tấm vải màu xanh biển vẽ lên một độ cong cao vút trên không trung.

Trán hai người dán vào nhau, mắt nhìn chăm chú vào trong mắt, chóp mũi cả hai cũng chạm nhẹ một chỗ.

Cảm giác lành lạnh truyền đến từ vị trí tiếp xúc, ngọn lửa đang thiêu đốt bừa bãi trong lòng Hạ Hải Lâu giống như bị một chậu nước lạnh đổ ụp xuống rồi chỉ chốc lát sau đã lụi tắt. Hắn khiến nhịp hô hấp của mình chậm lại, sau khi nhìn ngắm đôi mắt của Cố Trầm Chu một hồi lâu thì chợt nâng cằm lên, nhẹ nhàng hôn đối phương 'chu' một cái thật nhẹ, hoàn toàn khác hẳn với sự thô bạo trước đó.

Cố Trầm Chu có hơi bất ngờ, anh ngẫm nghĩ một lát rồi cũng cúi đầu xuống hôn đối phương một cái, tiếp đó mới dùng một tay đỡ thân mình rồi ngồi dậy:

"Cậu sốt rồi."

"Cái gì?"

"Cậu bị sốt."

Cố Trầm Chu nhắc lại một lần nữa.

Từ từ đã… Mẹ nó, tôi đang đợi ý kiến play của anh đó! Hạ Hải Lâu thực sự không thể che giấu nổi biểu cảm kì dị trên gương mặt mình:

"Bản thân tôi còn chưa cảm thấy gì…"

Cố Trầm Chu nhướn mày, không nói thêm gì mà xoay người đi ra khỏi phòng. Hạ Hải Lâu cũng ngồi dậy khỏi giường, nhưng không đợi hắn điều chỉnh được tâm trạng cùng dục vọng của mình thì Cố Trầm Chu đã lại đi vào, hơn nữa anh còn nâng tay ném cho hắn thứ gì đó.

Hạ Hải Lâu giơ tay lên đón được, tập trung nhìn lại thì phát hiện đây là một chiếc nhiệt kế vẫn chưa xé vỏ!Khóe môi hắn giật nhẹ, mở ra đặt phần đo nhiệt độ của nhiệt kế vào trong miệng, ngậm lại, ú ớ hỏi:

"Mất bao lâu?"

"Năm phút."

Cố Trầm Chu đáp.

Hạ Hải Lâu thở hắt ra một hơi, không kiên nhẫn dùng ngón tay gõ tới gõ lui trên giường, thật vất vả mới qua được năm phút, hắn lập tức rút ra xem: 38.5oC.

Cố Trầm Chu đón lấy chiếc nhiệt kế từ trong tay đối phương, anh nhìn thật kỹ con số mà vạch đỏ chạm đến rồi vươn tay ấn nhẹ một cái lên vai Hạ Hải Lâu, đẩy người nằm xuống giường:

"Nghỉ ngơi đi."

"Đừng có thế…"

Hạ Hải Lâu yếu ớt nói, tay vươn ra lục lọi lung tung trên giường một lúc mới cầm chiếc điện thoại di động lên được, hắn cầm điện thoại lên quơ quơ cho Cố Trầm Chu xem, chỉ vào con số trên mặt điện thoại, nói:

"Giờ mới có tám giờ mười phút!"

"Cậu không hề cảm thấy khó chịu chút nào à?"

Cố Trầm Chu cảm thấy rất khó hiểu.

"Là do lửa trong lòng cháy quá mạnh mà thôi."

Hạ Hải Lâu nhấn mạnh, thuận tiện dùng ánh mắt nhìn quét một lượt thân thể đối phương từ trên xuống dưới. Hắn cảm thấy ám chỉ của mình đã đủ rõ ràng, nhưng sau khi Cố Trầm Chu đi ra ngoài rồi lại vòng vào một lần nữa, hắn không chỉ không thể không ngoan ngoãn nằm xuống, trên trán còn có thêm một chiếc khăn thấm nước lạnh…

F*ck, đúng là rất không hạnh phúc…

Ngoài cửa sổ có người đang cao giọng hát, tiếng nhạc xuyên qua vách tường và không khí đã trở nên nghèn nghẹt chẳng hay ho chút nào.

Sau khi Cố Trầm Chu ấn Hạ Hải Lâu đi ngủ thì cũng không hề ra ngoài mà xách chiếc laptop đặt ở phòng ngoài vào trong phòng, ngồi an vị bên chiếc bàn ở cạnh đó rồi mở đồ án quy hoạch huyện Thanh Hương cùng phần mềm xử lý mô hình 3D ra, bắt đầu xử lý công việc.

Cửa sổ đã bị đóng lại do tiếng hát ở bên ngoài, Hạ Hải Lâu đang phát sốt còn đỡ, hắn không cảm thấy oi bức chút nào, thế nhưng Cố Trầm Chu đã cởi áo khoác ra, chỉ mặc độc một chiếc sơ mi ngồi trên ghếtrầm tư vẽ vẽ xóa xóa trên bản tư liệu.

Hạ Hải Lâu đầu tiên là dùng di động của mình đăng nhập vào QQ, sau khi nhìn mấy biểu tượng bạn bè cùng vài nhóm đối thoại trên đó xong thì đột nhiên kéo áo khoác của Cố Trầm Chu qua, lấy di động ra khỏi túi áo anh:

"Cho tôi mượn di động dùng một lát."

Cố Trầm Chu ngước mắt lên nhìn một cái rồi lại đặt ánh mắt mình lên màn hình laptop, thản nhiên lên tiếng:

"Ừ."

Chiếc di động này chỉ là loại di động cảm ứng bình thường, Hạ Hải Lâu bấm tùy tiện hai ba cái đã mở được màn hình đăng nhập QQ, nhưng mật mã không được lưu lại, hắn đoán rồi nhập vài lần đều không đúng, chỉ đành hỏi Cố Trầm Chu:

"Mật mã đăng nhập vào QQ của anh là gì?"

"AT358ugasQ."

Cố Trầm Chu trả lời.

"Nhập theo khổ lớn nhỏ, hai chữ cái đầu tiên và chữ cái cuối cùng viết hoa."

"Ngẫu nhiên hả?"

"Ừ."

Cố Trầm Chu đáp.

Hạ Hải Lâu hầm hừ cười nói:

"Thảo nào mà không đoán ra được."

Trong lúc nói chuyện thì trên màn hình di động đã hiển thị thông báo đăng nhập thành công, Hạ Hải Lâu đợi một lúc liền thấy biểu tượng QQ của vài người lấp lóe rung lên, hắn mở một nhóm QQ có tên là 'Mọi người cùng vui đùa' trong đó ra, quả nhiên thấy được những mẩu đối thoại giống như đúc mấy đoạn trên di động của hắn nhảy ra.

– Hàm Phiến: Lần trước Hạ Hải Lâu nói là thật hả?

– Xuân Tiết: Uống rượu đó.

– Tóc Quăn: Tôi cảm thấy rất khó nói, Hạ Hải Lâu ấy mà… Hề hề

– Hàm Phiến: Tôi cũng hề hề.

– Xuân Tiết: Đừng quậy.

– Hàm Phiến: Hỏi Vệ Tường Cẩm xem thế nào? Tôi nhớ rõ Vệ Tường Cẩm và Cố Trầm Chu là bạn từ nhỏ đúng không?

– Tóc Quăn: Vệ Tường Cẩm sao có thể nói thật được!

– Hàm Phiến: Cậu ta chỉ cần nói dối là biết được ngay.

Đoạn đối thoại đến đây là kết thúc.

Hạ Hải Lâu nhếch môi, dùng di động của Cố Trầm Chu gửi một tin nhắn lên:

– Ván Gỗ: Hề hề hề

Hắn đợi mấy phút, sau đó các đoạn hội thoại thi nhau xông ra.

– Xuân Tiết:…… Cố Trầm Chu @Cẩm Cẩm

– Tóc Quăn:…… Cố Trầm Chu @Cẩm Cẩm

– Hàm Phiến:…… Cố Trầm Chu @Cẩm Cẩm

– Bình Nước:…… Cố Trầm Chu @Cẩm Cẩm

– Thư Bản:…… Cố Trầm Chu @Cẩm Cẩm + 10086

– Hộp Nhạc:…… Cố Trầm Chu @Cẩm Cẩm+ Số di động

– Cẩm Cẩm: Mấy người làm cái lông gì thế?! Tiểu Chu? Cậu cười thật kỳ quái…

134. Chương 134: Anh Đừng Chạy

– Ván gỗ: Hề hề hề hề.

– Hàm Phiến: Sét đánh rồi… @Cẩm Cẩm

– Xuân Tiết: Uống nhầm thuốc à? @Cẩm Cẩm

– Tóc Quăn: Hay là gặp ma! @Cẩm Cẩm

– Bình Nước: Thật không khoa học… @Cẩm Cẩm

– Thư Bản: Tai họa @Cẩm Cẩm

– Hộp Nhạc: Thật đáng ghét! @Cẩm Cẩm

– Cẩm Cẩm: Không sao đâu. @Tôi làm gì! Tôi ở đâu!

– Tôi: Ai… @Tôi?

– Cẩm Cẩm:… Trần Hàm, anh…

– Tóc Quăn: Hàm Phiến cậu thật đáng yêu 233 mau đến đây cho anh thương cậu

– Hàm Phiến: Hừ! Cút xa ra một chút cho ông đây!

Trong nhóm trò chuyện bắt đầu có tin nhắn lóe lên liên tục, Hạ Hải Lâu mỉm cười đầy thâm ý, nụ cười tươi rói này vốn mang theo vẻ quyến rũ không phải dạng thường, đáng tiếc là chiếc khăn bông ướt đặt trên gáy lại phá hủy hết hơn phân nửa điều đó. Ngón cái của hắn lướt qua lướt lại trên bàn phím của màn hình nhưng không hề thực sự gõ lên câu nào, cho đến khi chiếc di động trong tay đột nhiên rung lên!

Đang đợi cái này đó! Hạ Hải Lâu thậm chí không đợi tiếng chuông di động đổ vang đã nhận cuộc gọi:

"A lô?"

Cho dù là đang nghiêm túc làm việc thì cũng không thể nào không nghe được tiếng nói của người nằm ngay bên cạnh, Cố Trầm Chu đánh một dấu tích trong tài liệu rồi ngẩng đầu lên nhìn lướt qua chỗ của Hạ Hải

Lâu, kết quả là ánh mắt anh chạm phải ánh mắt đối phương, hơn nữa còn là nhận được một 'nụ cười xinh đẹp đầy vẻ lấy lòng của Hạ Hải Lâu'.

Cố Trầm Chu không nói gì mà chỉ nhìn Hạ Hải Lâu chăm chú, sau đó lại nhìn chiếc di động trên tay Hạ Hải Lâu, cuối cùng chẳng hề nói gì cả mà tiếp tục cúi đầu làm việc.

Hạ Hải Lâu có cảm giác bản thân mình vừa thở phào nhẹ nhõm một hơi, trong tiếng thở phào này còn xen lẫn chút cảm giác kiêu ngạo tự đắc, loại cảm xúc này không thể cản nổi mà len vào trong bên trong lòng hắn.

"Tiểu Chu?"

"Cho hỏi ai đó?"

Đầu điện thoại bên kia đột nhiên im lặng trong khoảng chừng năm phút đồng hồ.

Hạ Hải Lâu nhẩm đếm số giây, khi đếm từ sáu mươi số đầu tiên đến sáu mươi số thứ năm, chính bản thân hắn cũng phải chậc lưỡi tỏ ra ngạc nhiên.

Cuối cùng, trong khoảng im lặng chợt vang lên một giọng nói nặng nề:

"… Hạ. Hải. Lâu?"

"Là tôi."

Trong lòng Hạ Hải Lâu cực kì sảng khoái, nụ cười cũng tràn đầy ác ý, hắn thầm nghĩ: Ai kêu lúc trước anh ghét tôi.

"Anh là Vệ Tường Cẩm?"

Xưng hô này quả nhiên là từ khóa mấu chốt, Cố Trầm Chu lập tức ngẩng đầu lên rời mắt khỏi màn hình.

Cố Trầm Chu là vì công việc của mình liên tục bị ngắt quãng, Hạ Hải Lâu lại là vì phản ứng của Cố Trầm Chu, Vệ Tường Cẩm bị ngăn cách thông tin cũng là bởi vì giờ phút này di động thuộc về sở hữu của người khác.

Việc mà Hạ Hải Lâu am hiểu nhất chỉnh là chuyển từ bị động thành chủ động, nói cách khác chính là bản thân hắn không thoải mái là sẽ muốn khiến người khác càng không được vui vẻ, vẻ mặt hắn không hề dao động lại mỉm cười, vừa nhìn Cố Trầm Chu vừa nói chuyện vào trong điện thoại:

"Là bạn thời thơ ấu của anh."

Những lời này là nói với Cố Trầm Chu.

"Tiểu Chu đang ở ngay bên cạnh tôi, có muốn tôi gọi anh ấy không?"

Lại thêm một khoảng lặng im.

Vài giây sau, điện thoại bị cúp.

Hạ Hải Lâu thầm tận hưởng niềm khoái ý ở trong lòng, lúc ngẩng đầu lên thì đã trưng ra một bản mặt vô tội, tay khua khua di động nói:

"Vệ Tường Cẩm cúp máy rồi."

Sau đó hắn lại trả đũa:

"Anh và Vệ Tường Cẩm sao vậy hả? Chẳng phải là bạn từ nhỏ ư? Sao tôi vừa mới gọi anh thì anh ta đã cúp máy?"

Cố Trầm Chu:

"…"

Hạ Hải Lâu:

"Hử?"

QQ: 'Tích tích! Tích tích!'

Hạ Hải Lâu đang cầm di động lập tức chuyển mắt nhìn tin tức mới trong nhóm hội thoại:

– Cẩm Cẩm: Hạ! Hải! Lâu! Cậu rảnh lắm hả mà giả làm Tỏi Bựhả?!

– Xuân Tiết:?

Một loạt người bên dưới ấn dấu '+' cùng số kèm theo sau liên tục.

– Ván Gỗ: Thì ra trong lòng anh Cố Trầm Chu chính là một củ tỏi bự…?

– Cẩm Cẩm: …

– Hàm Phiến: Từ từ đã… Hạ Hải Lâu dùng số QQ của Cố Trầm Chu hả? Thế giới quan của tôi bị đảo lộn – ing…

Bên dưới lại xuất hiện một loạt dấu '+' điên cuồng.

– Chị Hai: Rốt cuộc là các cậu đang quậy cái gì hả? Tin nhắn vừa rồi nhấp nháy liên tục không ngơi nghỉ.

– Rừng Sâu: Hạ Hải Lâu và Cố Trầm Chu thực sự dính lấy nhau? Không phải là Hạ Hải Lâu mơ mộng ảo tưởng ư? Chuyện này thật không khoa học!

– Ván Gỗ: Hạ Hải Lâu ở ngay bên cạnh tôi.

– Cẩm Cẩm: Tôi đã nói cậu là Tỏi Bự!… Khoan, Tiểu Chu à?

– Ván Gỗ: Ừ, là mình.

– Cẩm Cẩm: Orz… Tiểu Chu, mình thực sự không phải là đang nói cậu…

Hạ Hải Lâu nhìn tin nhắn mình vừa mới gửi đi trên màn hình di động, chặc lưỡi một cái tỏ vẻ vô cùng tiếc nuối, nói với Cố Trầm Chu:

"Anh không làm việc nữa?"

Cố Trầm Chu đã đứng dậy rời khỏi ghế ngồi đi đến bên giường. Anh liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu một cái:

"Trong hai mươi phút đã bị ngắt quãng ba lần."

Nói đoạn, anh vươn tay sờ sờ chiếc khăn lạnh đặt trên trán của Hạ Hải Lâu, lật sang mặt khác rồi lại tiếp tục đắp lên cho hắn.

Hạ Hải Lâu chặc lưỡi, mỉm cười cực kì rụt rè rồi thay đổi tư thế, đầu tự động gác lên trên đùi Cố Trầm Chu rồi cầm di động của mình ra, nói:

"Thêm tôi vào đi."

Cố Trầm Chu liếc Hạ Hải Lâu một cái, tay gửi tin nhắn lên nhóm:

– Anh Thẩm, chị Duyệt, thêm Hạ Hải Lâu vào đi ạ.

– Chị Hai: Dãy số?

Cố Trầm Chu nhập một dãy số dài vào. Không bao lâu sau tiếng 'tích tích' đã vang lên, Hạ Hải Lâu cầm di động của mình ra, mở icon hình chiếc loa nhỏ đang nhảy nhót trên màn hình, đồng ý gia nhập nhóm.

Danh sách hiển thị thành viên trong nhóm chat mà Cố Trầm Chu đang tham gia có thêm username chứa toàn những ký hiệu vô nghĩa của một thành viên mới.

- [: Hề hề hề

– Hàm Phiến: Thật phi lý, vì sao tôi nhìn cái username này thì đã trực tiếp liên tưởng đến Hạ Hải Lâu.

– Tóc Quăn: Phải đá đi…

– Hộp Nhạc: Chắc chắn cần đá!

– Điện Thoại: Không thể đá được!

– Nhà: Ai dám đổi username của tôi đó?

– Chị Hai: Tôi.

– Hàm Phiến/ Xuân Tiết/ Tóc Quăn/ Hộp Nhạc/ Bình Nước/ Thư Bản: Ha ha ha…

Xoắn quẩy gớm. Hạ Hải Lâu vừa mới gõ xong ba chữ này, đang định gửi đi thì di động trong tay đã bị Cố Trầm Chu lấy đi mất.

"Anh làm gì đó?"

Hạ Hải Lâu quay đầu nhìn theo hướng chuyển động của cánh tay của Cố Trầm Chu, kết quả là vừa mới xoay được một nửa thì đã bị người bên cạnh ấn xuống.

Đầu ngón tay chạm lên hai má có cảm giác lành lạnh khiến Hạ Hải Lâu không kìm được mà hắt xì một cái.

Cố Trầm Chu ngó Hạ Hải Lâu:

"Cậu mau đi ngủ."

Đồng thời anh dùng di động của mình gửi tin nhắn lên.

– Ván gỗ: Hạ Hải Lâu sốt rồi, tôi dẫn cậu ta đi nghỉ ngơi.

Trong nhóm chat xuất hiện một khoảng im lặng cực quỷ dị.

Khoảng hai, ba phút sau, Thẩm Đức Lâm xông lên.

– Rừng Sâu: Vợ yêu, mặc kệ bọn nó, chúng ta mau đi ngủ.

– Xuân Tiết: Hề hề hề

– Tóc Quăn: Hề hề hề

– Hộp Nhạc: Hề hề hề

– Hàm Phiến: Cược là bị đánh.

– Cẩm Cẩm: Cược +1

– Thư Bản: Cược +2

Cố Trầm Chu không bận tâm đến nội dung tiếp theo nữa, cũng không định tiếp tục bị người khác để ý đến nên anh trực tiếp tắt di động của mình và Hạ Hải Lâu, tiếp đó anh cầm chiếc khăn mặt đã chuyển sang âm ấm trên trán Hạ Hải Lâu đi vào phòng tắm ở bên ngoài, sau khi thấm nước lần nữa mới quay trở vào phòng.

Chỉ trong vỏn vẹn vài phút như vậy, căn phòng màu lam đậm chợt trở nên an tĩnh.

Cố Trầm Chu nhẹ chân bước đến bên giường sờ lên trán Hạ Hải Lâu, sau đó đặt khăn mặt lên một lần nữa.

Người đang nhắm mặt đột nhiên lặng lẽ mở mắt ra, dường như có vẻ rất buồn ngủ nên chỉ cố giữ được vài giây rồi lại nhắm mắt lại một lần nữa. Nhưng mí mắt mỏng manh vừa mới phủ xuống, chủ nhân của ánh mắt lập tức bừng tỉnh mà mở to mắt ra một lần nữa, hơn nữa ngón tay còn vô thức rung lên giống như đang cố giãy dụa giữa cơn mỏi mệt… Lặp đi lặp lại như vậy vài lần, vẻ mặt Hạ Hải Lâu đã có sự thay đổi rất nhỏ: Giống như mang theo chút mờ mịt, rồi lại như hiện lên biểu cảm nào khác không thể nói rõ được.

Cố Trầm Chu vẫn ngồi bên cạnh nhìn người nằm trên giường.

Anh tắt laptop đi, không nói gì cũng không làm bất cứ việc nào khác, anh chỉ im lặng ngồi đó, im lặng ngắm nhìn, nhìn đối phương đang thống khổ giãy dụa trong phân vân giữa ngủ và thức.

Quả là thống khổ.

Thật đẹp.

Anh cũng không phải là không thích Hạ Hải Lâu. Cố Trầm Chu lại bất ngờ nghĩ như vậy.

Anh đã đoán được hơn phân nửa là Hạ Hải Lâu đang nghĩ cái gì, đang làm chuyện gì, nhưng lại không thể xác định được mục đích của Hạ Hải Lâu khi làm như thế. Muốn biến chuyện này trở thành sự thật ư? Rồi sau đó thì sao? Dù là anh hay Hạ Hải Lâu thì vốn không hề đặt những chuyện như thế này ở trong lòng. Ngày hôm nay anh có thể chính miệng thừa nhận trước mặt mọi người, ngày mai lại vẫn có thể bình tĩnh thản nhiên nói rằng hai người đã chia tay ngay trước mặt những người đó.

Điểm này Hạ Hải Lâu không phải là không lường được trước.

Vậy nên, rốt cuộc là Hạ Hải Lâu đang suy nghĩ cái gì?

Tiếng hát lúc có lúc không bên ngoài cửa sổ không biết đã tắt ngấm từ lúc nào.

Hơi thở của người đang nằm trên giường không được thông thuận cho lắm, ***g ngực nhấp nhô thật mạnh mấy cái, ngón tay cũng vô thức mở ra ngồi nắm lại.

Cố Trầm Chu vươn tay lần tìm về phía trước rồi nắm được bàn tay của đối phương, ánh mắt anh rũ xuống, tay kéo từng ngón tay của bàn tay kia thẳng ra.

Ví dụ như cha anh cùng những áp lực mà ông vừa mới đè ép thêm từ bên trên cho anh vậy, nếu nói rằng ông tức giận vì chuyện của Hạ Hải Lâu, vậy chẳng bằng nói rằng ông ấy đang tìm một thời cơ thích hợp để cho anh một bài học, cũng để xem anh tài giỏi đến đâu.

Mọi chuyện thực ra rất đơn giản: Chuyện ở huyện Thanh Hương, chuyện của Tiết Minh San đều là ý của cha anh hết, nhưng cũng không hoàn toàn là ý của cha anh.

Nếu anh không vượt qua được, không biết phải giải quyết bằng cách nào, vậy đương nhiên – đương nhiên là không có chuyện gì cả. Chỉ là sau này, toàn bộ sự nghiệp, hôn nhân đều phải nghe theo sự sắp xếp của người trong nhà, đừng nói là ở cùng với Hạ Hải Lâu, chỉ e dù có cưới một người phụ nữ thì chưa chắc đã có thể cưới được một người vừa lòng hợp ý với mình.

Ngược lại, nếu anh có thể vượt qua, như vậy anh có thể phát triển sự nghiệp bản thân theo suy nghĩ của mình, cưới người phụ nữ mà mình muốn, thậm chí nếu sau này anh không kết hôn mà ở cùng một người đàn ông thì cũng chẳng có vấn đề gì.

"Từ từ đã, anh đừng chạy!"

Hạ Hải Lâu đang ngủ mơ đột nhiên hô lên.

Cố Trầm Chu tưởng rằng đối phương đã tỉnh bèn ngẩng đầu lên nhìn qua, người vừa hô lên vẫn còn nhắm chặt mắt, hàng mày cau chặt lại, gương mặt tràn ngập vẻ khó chịu.

Ánh mắt anh lưu luyến trên gương mặt đối phương một lúc, thật sự phân tích một cách nghiêm túc giống như đang muốn tìm kiếm điểm khác biệt so với ngày thường – sau đó anh lại mỉm cười vì hành động vô nghĩa của bản thân, bàn tay nâng lên kiểm tra chiếc khăn đặt trên trán đối phương.

Cảm giác lạnh lẽo trên trán khiến Hạ Hải Lâu im lặng được vài phút. Nhưng chút im lặng ấy không kéo dài được nổi mười phút, người trên giường vừa lật mình đã làm chiếc khăn rơi xuống trên gối đầu.

Cố Trầm Chu kéo vai đối phương lại nhưng không quá dùng sức, đã nghe thấy Hạ Hải Lâu đang ngủ lẩm bẩm:

"Đã bảo anh đừng chạy, xem ông đây có đuổi kịp anh không… Đầu gỗ thối… Ưm, Tiểu Chu…"

Cố Trầm Chu thoáng khựng lại, sau đó tự nhủ thầm một câu:

"Tôi đâu có chạy."

Nói xong câu này anh liền bật cười khẽ, thân mình cúi xuống ghé sát đến bên tai Hạ Hải Lâu, nói:

"Thế nhưng nếu cách cậu dùng để giữ tôi lại chỉ là mấy lời nói này –"

Vậy thì chưa đủ, còn lâu mới đủ.

Thế nhưng anh còn muốn Hạ Hải Lâu phải làm được gì đây?

Giống như lúc trước vậy, anh có thể tìm được một trăm lý do để ở bên Hạ Hải Lâu, nhưng cũng có thể tìm ra được một trăm lý do để rời khỏi Hạ Hải Lâu.

Rốt cuộc là anh vì cái gì mà quyết định ở bên cạnh Hạ Hải Lâu –

Bản thân Cố Trầm Chu cũng không biết. Anh còn gần như không thể tưởng tượng nổi.

"Hạ Hải Lâu, cậu nói cho tôi nghe, vì sao tôi phải ở lại đây?"

Cố Trầm Chu hỏi, nửa là hỏi đối phương, nửa lại như hỏi chính mình.

135. Chương 135: Măng Khô Vị Tôm

Khi bầu trời vẫn còn là một mảng tối đen thì Hạ Hải Lâu đã tỉnh lại từ trong giấc ngủ say.

Vị trí hắn nằm ngủ ở sát bên cửa sổ, khi gió lạnh heo hắt luồn qua một khe hở nhỏ của cửa sổ vào trong phòng thì thổi phất qua mặt hắn, tạo cảm giáchơi ngưa ngứa. Hắn chỉ tiêu tốn thời gian không đến một giây đã có thể vượt qua quá trình từ mơ ngủ đến tỉnh táo.

Đèn đều đã tắt khiến căn phòng chìm vào trong một mảnh đen thẫm. Nguồn sáng duy nhất trong phòng chính là ánh sáng màu cam của ngọn đèn đường chiếu từ bên ngoài cửa sổ vào cùng ánh trăng sáng trắng bàng bạc, có lẽ còn có cả một chút màu lam đậm ảm đạm khác nữa, chúng hòa quyện vào nhau thành một rồi chiếu vào nửa phần cửa sổ còn lại còn chưa bị tấm mành cửa che khuất rồi trải một quầng sáng trên mặt đến, có vài mảnh sáng trong đó nhảy lên khỏi mặt đất rồi chiếu đến bên mép giường.

Hạ Hải Lâu nâng ngón tay lên, rõ ràng là không chạm vào thứ gì nhưng lại có thể thâu tóm phần lớn những tia sáng trắng bạc vào trong lòng bàn tay.

Hạ Hải Lâu chưa bao giờ cảm thấy thoải mái như vậy.

Tinh thần hắn cực kì phấn chấn, tứ chi cùng thân mình hoàn toàn không có chút cảm giác biếng nhác nào khi mới tỉnh ngủ mà ngược lại tràn đầy sức mạnh, còn phần trán – Hạ Hải Lâu đưa tay lên xoa cái trán mình một lúc – nhiệt độ đương nhiên đã hoàn toàn lui đi chỉ còn lại nhiệt độ của thân thể. Hắn vừa quay đầu thì gương mặt của người đang say ngủ bên cạnh đã ánh vào đáy mắt, tiếng hít thở nhẹ nhàng truyền vào trong lỗ tai khiến trái tim trong thân thể cùng tâm trí cũng bắt đầu nhảy nhót 'thịch thịch' tràn đầy sức sống.

Đúng thật là – Hạ Hải Lâu cắn chặt răng hơn một chút, nghiêm túc đánh giá tâm tình của mình.

Không cần dùng dằng cũng không cần suy nghĩ lâu, hắn đã nói với bản thân: Đó là một loại cảm giác rất vui vẻ.

Thân thể của con người có lẽ thật sự có chung một nhịp đập với thân thể. Ví dụ như lúc bị bệnh dù thế nào cũng sẽ cảm thấy yếu ớt hơn một chút, ví như lúc khỏi bệnh sẽ cảm thấy mừng vui, lại ví như được người làm bạn bên cạnh mà mình vô cùng vừa ý chăm sóc chu đáo, vậy sẽ cảm thấy – vô cùng thỏa mãn.

Mình rất vui vẻ. Hạ Hải Lâu lặng lẽ nghĩ như vậy, cảm giác sung sướng chi phối hành động của hắn, khiến ngay cả một động tác đưa tay lên chạm vào khăn mặt của hắn cũng được làm vô cùng cẩn thận, chỉ sợ sẽ khiến người bên cạnh bừng tỉnh.

Khăn mặt là màu xám, vẫn chưa rơi xuống giường mà được đặt ngay ngắn chỉnh tề trên một cái đĩa được đặt ở tủ đầu giường. Thật quá rõ ràng, Cố Trầm Chu chắc chắn là sau khi đảm bảo hắn không còn cần thứ này nữa thì mới nằm xuống nghỉ ngơi.

Hạ Hải Lâu chạm vào khăn mặt, nó hãy còn rất lạnh. Hắn lại nhờ vào ánh sáng lọt vào qua cửa sổ để nhìn xem, chiếc này màu xám, không phải cái trước đó.

Lúc nào Tiểu Chu mới đi ngủ nhỉ? Hắn khi nào mới hạ sốt? Trong khoảng thời gian ấy, có phải Tiểu Chu vẫn luôn ở bên cạnh hắn hay không?

Hiện giờ, Hạ Hải Lâu đột nhiên cảm thấy cực kỳ hứng thú với loại chuyện vốn chẳng hề có ý nghĩa gì này. Hắn cực kỳ hưng phấn mà bắt đầu liệt kê ra một loạt khả năng, lại không biết mệt mà tìm đủ loại vết tích để rồi tìm cách phản biện, gạt bỏ từng loại từng loại khả năng có thể xảy ra.

Thời gian nhích dần qua từng chút một. Hắn bắt đầu cảm thấy hơi chán ghét, vậy nên hắn nghiêng người qua nhìn gương mặt bình tĩnh đang say ngủ của người bên cạnh, chẳng hiểu sao lại cảm thấy hưng phấn một lần nữa, vì thế hắn vừa tỉ mỉ đánh giá đối phương từng chút một, vừa bấm ngón tay tính toán khả năng này. Nhưng những khả năng đó lại không thể tính được, hắn lại bắt đầu tự hỏi xem lát nữa nên trải qua một buổi sáng với đối phương như thế nào, ví dụ như tiếp tục chuyện mà đêm qua vẫn chưa hoàn thành? Ai nói là không thể chứ Thực ra hiện giờ có thể làm luôn mà…

Chuyện này đúng là nhàm chán. YY đủ rồi, Hạ Hải Lâu tiếp tục nghĩ như vậy không chỉ một lần. Nhưng cùng lúc ấy, hắn lại cũng không chỉ một lần cảm thấy vui sướng cùng hài lòng mà đắm chìm trong loại chuyện nhàm chán này. Bên ngoài ô cửa sổ đằng sau lưng hắn, tấm màn đen bao phủ không trung bị vén lên từng lớp từng lớp một, ánh sáng cũng bắt đầu dần dần trở nên rõ ràng hơn.

Hắn bắt đầu nhìn thấy rõ ràng gương mặt của Cố Trầm Chu, quả nhiên là giống như đúc với hình dung trong lòng hắn; hắn cũng thấy rõ từng sợi tóc của đối phương, những sợi tóc ấy mềm mại như mọi khi nhưng lại hơi rối bù; hắn còn chú ý đến đôi môi của đối phương, trông có chút nhợt nhạt do không đủ nước; hàng mi của anh chưa từng được chải chuốt nên có chút lộn xộn… Mà trời đã sáng rồi, bên ngoài cũng có tiếng ồn, sao Tiểu Chu vẫn chưa dậy? Chẳng lẽ vẫn chưa đến sáu giờ?

Hạ Hải Lâu đợi đến mức có phần mất kiên nhẫn, hắn vừa buồn bực nghĩ vậy rồi vươn tay lần tìm di động trên đầu giường, kết quả là cầm đến trước mặt thì phát hiện ra di động tắt máy.

Hắn nhìn màn hình tối đen như mực một lát, vẫn không chọn việc khởi động máy mà ngồi dậy, cẩn thận vươn người qua phía trên thân thể Cố Trầm Chu để lấy chiếc đồng hồ mà đối phương đặt ở trên một chiếc tủ đầu giường khác. Lúc vươn người qua người đối phương, hắn còn cố ý cúi đầu xuống nhìn người đang ngủ, phát hiện ra đuôi mày anh chỉ giật nhẹ một chút chứ không hề tỉnh lại.

Đồng hồ được đầu ngón tay câu lên, Hạ Hải Lâu ngồi lại về chỗ của mình, cúi đầu nhìn thì thấy kim giờ và kim phút của đồng hồ đang chỉ rõ ràng vào số sáu và số ba.

Sáu giờ mười lăm phút, đã ngủ quá giờ rồi….

Hạ Hải Lâu đầu tiên là cảm thấy hơi kinh ngạc, nhưng vừa thoáng nghĩ một chút thì khóe miệng đã nhếch lên mỉm cười, nụ cười còn chưa kịp nở rộ hoàn toàn thì hắn đã xoay người đè lên trên người Cố Trầm Chu, cực kì vui vẻ tiến hành hoạt động đánh thức đối phương dậy nhiệt tình gấp bội so với khi đối phương gọi mình dậy:

“Sáu giờ mười lăm rồi, dậy thôi!”

Lúc này đuôi lông mày của người đang ngủ mới giật nhẹ mấy cái rồi đôi mắt mới chậm rãi mở ra.

Cảnh tượng này thật sự rất rung động, giống như nàng công chúa ngủ say trong quan tài bằng thủy tinh cuối cùng cũng mở đôi mắt linh động xinh đẹp của mình ra vậy.

Hạ Hải Lâu tựa như bị mê hoặc mà từ từ cúi thấp đầu xuống, đặt một nụ hôn khẽ xuống mí mắt của người đang nằm ở bên dưới.

Rung động mềm mại tựa như hồ điệp vỗ cánh.

Trong đầu Hạ Hải Lâu vừa mới chợt lóe lên ý nghĩ như vậy thì lại bị người nằm dưới đột nhiên đẩy ra.

“?”

Hắn hơi bối rối, còn chưa kịp nói gì thì đã thấy Cố Trầm Chu ngồi dậy, nghiêng đầu hắt xì vài cái liền.

Hạ Hải Lâu:

“Anh bị cảm?”

Cố Trầm Chu:

"Ừ?"

Giọng nói cũng khản đặc.

Hạ Hải Lâu:

"… Tôi khỏi bệnh rồi, anh bị tôi lây bệnh đúng không?"

Cố Trầm Chu:

"…"

Mãi cho đến khi rời giường rồi uống hết một cốc nước gừng được pha sẵn, Cố Trầm Chu vẫn cảm thấy đầu hơi váng vất, anh cùng Hạ Hải Lâu ngồi trên bàn cơm ngoài phòng khách ăn sáng, Hạ Hải Lâu ngồi đối diện cầm chiếc nhiệt kế mà Cố Trầm Chu vừa kẹp lên xem:

"38.4oC, hơi hâm hấp sốt đấy, anh muốn uống một viên thuốc không?"

"Hơi sốt thì không sao đâu."

Cố Trầm Chu bưng bát cháo lên uống ngay một hớp nhân lúc còn nóng:

"Uống thuốc cảm xong cả buổi sáng sẽ rất ủ rũ."

Hạ Hải Lâu không đồng ý:

"Vậy nằm trên giường an ổn nghỉ ngơi chẳng phải là tốt hơn ư? Chẳng lẽ anh còn thiếu thời gian một ngày?"

Cố Trầm Chu day day cổ họng có cảm giác như bị dị vật chặn ngang, không đáp lại lời nói của Hạ Hải Lâu – anh quả thực không thiếu chút thời gian ấy, nhưng cơn sốt nhẹ này cũng chỉ là một việc cực nhỏ bé không đáng kể, vốn không cần phải xin nghỉ phép.

"Còn nữa."

Hạ Hải Lâu hỏi:

"Sao hôm qua anh không quay về phòng mà nghỉ ngơi? Nếu anh về phòng nghỉ ngơi…"

Hắn liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái:

"Có lẽ sẽ không bị tôi lây bệnh."

Điều này là đương nhiên. Nhưng giống như tính cách có đôi phần hơi thích sạch sẽ của Cố Trầm Chu vậy, anh cũng có đôi chút khuynh hướng yêu thích sự hoàn mỹ, không chỉ trong việc bố trí con đường chính trị cùng việc lựa chọn đối tượng hôn nhân trong tương lai, ngay cả việc hẹn hò với Hạ Hải Lâu cũng được bao gồm bên trong.

Không thích thì không làm, đã làm thì phải làm cho tốt. Việc này cũng chẳng hề phức tạp.

"Cậu đã bắt đầu nói mê sảng."

Cố Trầm Chu đáp.

"Không đến mức ấy chứ?"

Hạ Hải Lâu hơi sửng sốt:

"Nhiệt độ lúc ấy mới 38.5oC đúng không? Trước khi anh ngủ hẳn là tôi đã hạ sốt rồi?"

"Khoảng mười giờ rưỡi đã hạ."

Cố Trầm Chu nói:

"Nhưng chắc không có liên quan đến cơn sốt, là ảnh hưởng của chứng ảo giác."

Nếu như thực sự có người dùng trăm cách ngàn kế lấy được bệnh án của Hạ Hải Lâu, sau đó lại lấy việc Hạ Hải Lâu có bệnh về tinh thần làm điểm mấu chốt để kiềm chế rồi tìm cách thắng hắn – vậy kẻ đó đã hoàn toàn sai lầm. Hạ Hải Lâu hoàn toàn không đồng tình với việc này, hắn ngẫm nghĩ một lúc rồi lại nói:

“Chắc là không sai, bình thường lúc tôi suy yếu đến một mức nào đó, ví dụ như khi uống rượu, hoặc là –“

Hắn nhún vai một cái, cuối cùng cũng không nói những lời mà mình đã ngẫm nghĩ đến tận lúc bình minh ra.

Cố Trầm Chu cũng chẳng bận tâm đến việc đó, anh ăn xong bữa sáng, thấy đã gần đến giờ làm liền khoác thêm một chiếc áo khoác cho mình, nói:

“Hôm nay cậu nằm nhà nghỉ ngơi đi.”

Hạ Hải Lâu ‘Ừ’ một tiếng rồi cũng đứng dậy đi đến trước mặt Cố Trầm Chu, cầm khăn quàng cổ đến quấn quanh cổ đối phương, híp mắt mỉm cười rồi hôn ‘chụt’ một cái lên trán đối phương:

“Buổi trưa tôi qua đó ăn cơm với anh được không?”

“Được.”

Cố Trầm Chu đồng ý rồi đi giày, ra khỏi nhà. Bước vào thang máy trong hành lang, cảm giác không trọng lượng khiến cơn váng vất trong đầu càng rõ ràng hơn, nhưng cảm giác vương vướng ở cổ lại không còn rõ rệt như lúc mới ngủ dậy.

Cố Trầm Chu đi ra khỏi tòa nhà, mỉm cười gật đầu với người bảo vệ cất tiếng chào hỏi anh, sau đó lơ đãng ngẩng đầu lên theo trực giác liền bắt gặp Hạ Hải Lâu đang đứng tựa bên cửa sổ nhìn anh chăm chú.

Có lẽ cậu ta/anh ấy đang mỉm cười.

Hạ Hải Lâu đứng ở trên tầng cùng Cố Trầm Chu ở tầng dưới cùng nghĩ như vậy.

Nét cười bên môi Hạ Hải Lâu rõ ràng hơn một chút, hắn đứng tựa bên cửa sổ vẫy vẫy tay với Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu ngửa đầu lên nhìn đối phương khoảng hai giây rồi khẽ mỉm cười, nhẹ gật đầu một cái.

Cảm giác này thực không tệ. Anh nghĩ như vậy rồi mang tâm trạng tốt đẹp ấy đến tận giữa trưa, cho đến lúc lại thấy Hạ Hải Lâu dáng vẻ cà lơ phất phơ xách theo một chiếc hộp thức ăn to đùng đi vào trong văn phòng của anh.

“Tan ca chưa?”

Hạ Hải Lâu còn chưa bước vào đã mở miệng hỏi.

“Đến vừa đúng giờ.”

Cố Trầm Chu đáp, anh đứng dậy giúp người kia nhấc hộp thức ăn đến đặt xuống bàn trà, cho dù đã chuẩn bị sẵn từ trước nhưng anh vẫn giật mình lắp bắp vì sức nặng trên tay:

Hạ Hải Lâu mỉm cười thần bí, không nói gì mà phất tay ý bảo Cố Trầm Chu ngồi xuống sô pha, bản thân cũng ngồi xuống bên cạnh nhấc nắp đậy của tầng đầu tiên lên, bên trong có hai bông hoa to bằng bàn tay được đặt trên hai đĩa sứ trắng, một bên là rau trộn dưa chuột, một bên là rau trộn rong biển, đám rong biển được xếp thành hình tổ chim, dưa chuột lại được cắt ra thành từng mảnh nhỏ xếp thành hình dạng một đóa hoa.

Hạ Hải Lâu bày hai đĩa đồ ăn này trước mặt Cố Trầm Chu một lúc.

Cố Trầm Chu hơi nhíu mày.

Hạ Hải Lâu vẫn giữ nụ cười đầy vẻ thần bí của mình. Đây là tầng trên cùng trong năm tầng của chiếc hộp khắc hoa làm theo kiểu có thể để người ta xoay tròn được, hắn chuyển tầng trên cùng của hộp cơm ra để lộ những thứ bên trong tầng thứ hai: Đậu hũ kho tàu, rau muống xào, khoai tây thái sợi trộn dấm chua, ba màu sắc đỏ vàng xanh được phối hợp trông cực kì đẹp mắt.

Cố Trầm Chu nhịn không được cười rộ lên, khen ngợi đối phương:

“Rất có lòng! Bên dưới thì sao?”

Lại một tầng hộp nữa bị xoay qua, tầng hộp này bị chia thành bốn ngăn nhỏ hình chữ khẩu, Hạ Hải Lâu lần lượt mở hai ngăn đựng đầy canh bí đao bên trong, hai ngăn khác lớn hơn thì một ngăn xếp thịt dê, một ngăn khác xếp thịt gà bên trong.

Cố Trầm Chu cảm thấy mình hẳn là nên đợi đối phương kéo mở hết các tầng của hộp cơm ra hồi hẵng lên tiếng, vì thế anh nhìn về phía Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu rất dứt khoát mở tầng tiếp theo ra, ngăn này đựng đầy cơm, chỉ là màu sắc có phần đặc biệt, là do trộn thêm một vài loại thực phẩm phụ nên có màu sắc thật rực rỡ.

"Tầng cuối cùng thì sao?"

Cố Trầm Chu hỏi.

Hạ Hải Lâu cười cười rồi lại xoay tầng thứ tư của hộp đồ ăn, năm tầng hộp xoay ra thành hình xoắn ốc xoáy tròn dần đều xuống đến tầng cuối cùng là nơi đặt đồ tráng miệng: Toàn bộ món tángmiệng xếp thành hình tôm hùm đầy một đĩa nằm trọn vẹn cả ở trong tầng hộp này. Những con tôm hùm này chỉ lớn bằng khoảng nửa ngón tay, vỏ tôm cùng ngao có thể phân biệt được rõ ràng, toàn thân tôm chỉ tuyền một màu trắng, duy độc con mắt là màu đen, trên lưng tôm và mép của ngao có thêm chút sắc hồng nhạt.

"Cái này…"

Cố Trầm Chu vừa mới nói được hai chữ đã bị Hạ Hải Lâu nhanh tay lẹ mắt nhét một con tôm vào trong miệng, anh nhai nhai theo bản năng liền nếm ra được là vị măng khô.

"Hương vị thế nào?"

Hạ Hải Lâu vội hỏi.

Cố Trầm Chu đáp:

"Khá ngon đấy, cậu mất không ít thời gian làm cái này đúng không?"

Rất tốt, mục tiêu đã đạt được một cách hoàn hảo! Thành tích tròn 100 điểm còn phải cộng thêm 1 đó! Hạ Hải Lâu búng tay, đắc ý nói:

"Ông đây làm hết cả buổi sáng mà lị!"

Cố Trầm Chu nhìn Hạ Hải Lâu hai giây, sau đó bất chợt phụt cười.

"Rất tốt, ngon lắm, tôi rất vui."

Anh thành thực nói, thế nhưng vẫn còn không quá trung thực mà nuốt câu cuối cùng lại.

Thực ra cậu lúc này cũng vô cùng, vô cùng đáng yêu.

Quả là đáng yêu đến mức khiến người ta muốn đè xuống.

136. Chương 136: Lật Bài

Hai người cùng ăn cơm trưa xong, Hạ Hải Lâu cũng không đi ngay mà ngồi lại trong văn phòng nói chuyện với Cố Trầm Chu, thỉnh thoảng còn nói sang những việc mà Cố Trầm Chu đang phụ trách hiện tại, mãi đến khoảng hai giờ chiều thì hắn mới xách cái hộp cơm khổng lồ kia rời khỏi tòa nhà trụ sở Huyện.

Cố Trầm Chu tiễn người ra đến tận cổng chính của tòa nhà trụ sở. Có một buổi trưa như thế này rồi, anh đột nhiên rất chờ mong xem tiếp theo Hạ Hải Lâu sẽ làm được những việc gì, đương nhiên không thể chỉ là mấy việc nhỏ nhặt vặt vãnh như thế này, nhưng đối phương có thể lựa chọn làm thêm việc gì khác nữa? Giống như hơn một năm trước vậy, hắn sẽ tạo ra sự cố rồi lao đến làm anh hùng cứu mỹ nhân? Hay là sẽ giống như khi bọn họ còn đối đầu, đưa ra những lời dối trá thực thực giả giả để phô diễn tâm cơ?

Nhưng vượt ngoài dự đoán của Cố Trầm Chu là, từ giờ cho mãi đến khi sự kiên nhẫn của anh đã hoàn toàn khô kiệt, Hạ Hải Lâu ngoại trừ làm mấy chuyện nhỏ nhặt vặt vãnh này thì không hề làm ra bất cứ việc nào khác, thậm chí ngay cả lần trước Hạ Hải Lâu đã tiết lộ ra mối quan hệ của hai người thì cũng không sắp

đặt thêm chuyện nào mới. Nhưng thực ra anh có nhận được hai cú điện thoại ấp a ấp úng của Vệ Tường Cẩm và Cố Chính Gia, tiếp đó cũng chú ý một chút đến tình hình ở phía bên này.

Trong khoảng thời gian mấy ngày gần đây, thời gian Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu ở nhà làm thức ăn càng lúc càng nhiều. Hạ Hải Lâu dường nhiên đột nhiên có hứng thú không phải tầm thường với việc bếp núc, hắn cũng bắt đầu thay đổi phương pháp làm ra đủ loại món ăn đa dạng. Mỗi ngày lúc về nhà thì Hạ Hải Lâu đã chuẩn bị xong cơm nước, Cố Trầm Chu chỉ phụ trách việc thu dọn bàn ăn và rửa bát đũa, ngược lại, nếu Cố Trầm Chu nấu ăn thì Hạ Hải Lâu sẽ dọn dẹp. Khi hai người đều không muốn làm đồ ăn sẽ trực tiếp gọi đồ ăn ở bên ngoài về hoặc ra ngoài ăn, nhưng việc này cũng không quá thường xuyên, đã biến từ ba năm ngày một tuần của lúc trước thành một hai lần một tuần như hiện giờ.

Có đôi lúc Cố Trầm Chu chợt muốn ra ngoài ăn món gì đó thì đều gọi điện thoại về nhà nói trước với Hạ Hải Lâu, sau khi nói xong, đa phần đều sẽ xuất hiện đoạn đối thoại dưới đây:

"Chúng ta đến lầu Phúc Mãn ăn Cua xé chiên, Đầu sư tử[1] và Tôm hấp rượu[2]nhé…"

"Cua xé chiên, Đầu sư tử và Tôm hấp rượu á? Tôi cũng biết làm!"

"Cậu không cảm thấy làm mấy thứ này rất phiền phức à?"

"Làm vì anh mà."

Vì thế một bữa ăn tối vui vẻ diễn ra.

Ngày Quốc tế Lao Động vào tháng Năm là ngày lễ, người phụ trách của tập đoàn Jason đã dừng chân lại huyện Thanh Hương được nửa tháng, các điều khoản trong hợp đồng đầu tư đều được liệt ra rõ ràng, thế nhưng không có bất cứ điều khoản quan trọng nào đạt thành được thỏa thuận. Theo như Cố Trầm Chu biết, đại biểu ở huyện Thanh Hương đã nhiều lần liên lạc với tổng bộ ở nước ngoài, dùng những từ ngữ cực kì mạnh mẽ để mô tả lại tình hình đàm phán không được ở nơi này.

Hai ngày trước Jason cũng gọi điện thoại đến liên lạc với anh, trong điện thoại còn nói với anh rằng 'Nếu như quả thực không có cách nào thúc đẩy được hợp đồng này thì cứ nói thẳng với mình, nể tình bạn cùng học mình sẽ không trách cậu đâu'.

Cố Trầm Chu không nói gì khác ngoài việc nhờ Jason thuyết phục cha anh ta để đoàn khảo sát ở lại đây thêm ba ngày nữa đến cuối tháng Tư, nếu như hết tháng Tư còn không có kết quả gì thì đoàn khảo sát có thể nhân ngày lễ nghỉ ngơi đi du ngoạn xung quanh, cũng sẽ không làm chậm trễ những chuyện khác.

"Được rồi Cố, nể là chỗ bạn học mình sẽ cho cậu thêm thời gian là ba ngày."

Trong điện thoại, Jason dùng tiếng Anh nói chuyện với Cố Trầm Chu:

"Bất kể thế nào đi nữa, nếu như sau ba ngày không có kết quả gì thì người của tập đoàn Jason bọn mình sẽ phải đi, điều kiện cậu đưa ra rất có lợi, bản vẽ dự án cũng làm rất khá, rất phù hợp với quan niệm phát triển của bọn mình. Nếu không phải nhờ có bản vẽ dự án của cậu, bên mình chưa chắc đã có thể lãng phí nhiều thời gian ở nơi này như thế, mình hi vọng cậu có thể hiểu được điều này."

Cố Trầm Chu nói:

"Mình cảm thấy rất có lỗi, Jason. Không cần quá lâu đâu, thời gian ba ngày là đủ rồi."

"Vậy thì ngủ ngon nhé, bạn của tôi."

Nói xong câu đó, kết nối điện thoại quốc tế bị ngắt. Cố Trầm Chu kéo chiếc điện thoại di động bên tai xuống, đồng thời cũng vặn lớn âm lượng của TV lên.

Hạ Hải Lâu đi từ trong phòng bếp ra bước đến bên cạnh Cố Trầm Chu, xoay người với lấy một quả quýt trên mặt bàn bên cạnh ném cho Cố Trầm Chu:

"Ăn quýt đi."

Nói đoạn lại ngồi xuống bên cạnh anh.

"Cả buổi tối chỉ toàn xem TV, anh không ra ngoài một lúc hả?"

“Đi đâu một lúc được?”

Cố Trầm Chu hỏi, tay bóc vỏ quýt cho Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu cười nhạo:

“Tuy rằng nơi nhỏ bé như thế này không có gì hay ho nhưng anh cũng bám nhà quá đó, từ sau khi ở cùng anh thì tôi chẳng thấy anh ra ngoài bao giờ nếu như không có việc gì… Trước đây đúng là không nhìn ra đấy.”

“Sau này phải tham gia tiệc xã giao thì sẽ có cơ hội thôi, chẳng lẽ còn vội vã một, hai năm này chắc?”

Cố Trầm Chu bóc vỏ quýt xong thì tách quả quýt làm hai nửa, một nửa cho mình ăn, nửa còn lại đưa cho Hạ Hải Lâu.

“Của cậu này.”

Hạ Hải Lâu không đưa tay ra đón mà cắn ngay một múi quýt đang nằm trên ngón tay của Cố Trầm Chu, đầu lưỡi ló ra còn bất cẩn liếm ngón tay Cố Trầm Chu một cái.

Cố Trầm Chu nghiêng đầu liếc nhìn Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu đáp lại Cố Trầm Chu bằng một nụ cười mỉm đầy thâm ý.

Cố Trầm Chu quay hẳn qua. Khoảng cách vốn đang tồn tại giữa hai người dường như bị một bàn tay đột nhiên xuất hiện giữa không trung lặng lẽ xóa sạch đi. Môi dán lên môi, vị quýt chua chua ngọt ngọt là hương vị đầu tiên mà đầu lưỡi của Cố Trầm Chu cảm nhận được.

Anh ấn phần eo của Hạ Hải Lâu xuống rồi nhẹ nhàng kéo một cái, hai người một trước một sau cùng lăn lên chiếc sô pha rộng rãi, tư thế này giúp cho Cố Trầm Chu có thể vươn đầu lưỡi của mình vào càng sâu bên trong hơn. Anh cẩn thận đưa đầu lưỡi đảo qua khoang miệng đối phương, từ chiếc răng nanh chắc khỏe trơn bóng đến hàm trên mẫn cảm, từ vách thịt mềm mại trong khoang miệng đến đầu lưỡi linh hoạt đang nhảy nhót.

Cố Trầm Chu vừa hút hết dưỡng khí của đối phương lại cũng vừa bị đối phương hút hết dưỡng khí, hơi thở của hai người thông qua khoang miệng lặng lẽ hòa vào nhau, tựa như hai đường thẳng vốn được số mệnh định là phải song song, lại bởi vì một chuyện ngoài ý muốn phát sinh vào một lúc nào đó mà xuất hiện sự thay đổi nghiêng lệch, cuối cùng còn bị nhẹ nhàng thắt thành một nút kết lại.

Khi nụ hôn thật dài chấm dứt, cả hai người đều hơi thở dốc. Hạ Hải Lâu nâng hai cánh tay của mình lên, một bàn tay vuốt ve bả vai của Cố Trầm Chu, tay còn lại thì di chuyển xuống phía dưới… Mãi cho đến khi Cố Trầm Chu bình ổn được hơi thở hôn lên bên trán hắn một cái, khẽ nói:

“Cậu đã nghĩ cẩn thận xem có thể khiến tôi rung động như thế nào chưa?”

Động tác trên hai tay của Hạ Hải Lâu lập tức dừng lại, hắn theo bản năng mắng một câu, sau khi dừng thêm hai giây mới nói thêm:

“Ông đây sớm muộn gì cũng sẽ bị anh biến thành kẻ liệt dương –“

Cố Trầm Chu chỉ cười cười không nói gì cả, tay phải chống xuống sô pha, tay trái nhấn xuống một cái, đè chuẩn xác lên chỗ đã ngóc đầu dậy của Hạ Hải Lâu.

Cổ họng Hạ Hải Lâu khẽ rung lên, tiếng rên rỉ vừa lòng tràn ra:

“F*ck…”

“F*ck you?”

Cố Trầm Chu hỏi.

Hạ Hải Lâu cười mắng một tiếng, dựng thẳng ngón tay giữa lên với Cố Trầm Chu:

“F*ck you.”

Cố Trầm Chu mỉm cười, nắm lấy ngón tay kia của Hạ Hải Lâu đặt vào trong miệng mình nhẹ nhàng cắn cắn, đồng thời cũng chậm rãi cởi bỏ quần áo cùng khuya cài quần của đối phương, bàn tay lướt nhẹ dọc theo đường vân trên da…

"Ha… Ưm…"

Hạ Hải Lâu không hề che giấu giọng của mình, hắn vội vàng vuốt ve thân thể đối phương từ bả vai đến lưng eo, từ lưng eo đến vị trí sâu hơn bên dưới – cùng lúc ấy, hắn cảm thấy phần eo của mình bị người kia nâng lên, quần bị kéo xuống, nơi bí mật ẩn giấu đằng sau bị một ngón tay lạnh lẽo chui vào…

Hắn không kìm được rùng mình một cái.

Cảm giác kì dị truyền đến từ đuôi cột sống khiến từng mảng từng mảng da gà ào ạt xuất hiện trên da thịt, trong nháy mắt ấy, hắn gần như cảm thấy rằng mình là một cái chai đáng thương, rõ ràng đã phải cất chứa dung lượng lớn nhất nhưng lại vẫn bị người ta liều mạng nhét thêm thứ khác vào, chỉ cần thêm một chút nữa sẽ bùng nổ! Thêm một chút nữa là sẽ nổ tung mất! Hắn có thể nghe thấy thân thể của mình đang hò hét một câu như thế, nhưng cũng chính thân thể của hắn đang tham lam, gấp gáp nuốt lấy thứ đang tách mở thân thể hắn ra này…

Thứ xâm nhập vào phía sau đột nhiên lùi ra ngoài. Hạ Hải Lâu còn chưa kịp thở ra một hơi đã cảm thấy có một vật thể khác thô dài hơn đang trực tiếp chen vào, thân thể bị kéo mở đến tận cùng, thân hình hắn cũng bị ép bày ra một tư thế tuyệt đối không thoải mái: Nửa người trên hãy còn kề sát lớp da thuộc mềm mại của sô pha, nhưng nửa người dưới lại bị nâng lên cao cao, toàn bộ cơ thể từ phần eo trở xuống đều bị treo lơ lửng, hai chân bị tách ra mở hẳn sang hai bên chỉ để nghênh đón một người khác tiến vào…

Nửa tiếng nức nở tràn ra khỏi cổ họng khi chủ nhân của nó còn chưa ý thức được mà hé miệng ra, sau tiếng nức nở ấy chính là tiếng thở dốc ồ ồ của Hạ Hải Lâu.

Hắn không nhịn được mà khẽ giật giật thân thể, cơn tê dại giống như bị điện giật lập tức truyền đến từ vị trí mà hai người kết hợp. Hạ Hải Lâu cảm thấy tầm mắt mình có hơi hoa lên, hắn dùng lực ghìm bả vai Cố Trầm Chu lại, móng tay bấm sâu vào trong da thịt đối phương, thở phì phò nói:

"Chờ, chờ một chút…"

"Hử?"

Giọng nói mềm nhẹ vang lên bên tai hắn, cảm giác hơi ẩm ướt cũng truyền đến, đối phương đang liếm mút thứ gì vậy? Là lỗ tai, hai má hay là mắt của hắn?…

Hắn ngẩng đầu lên theo bản năng, người ở phía trên cũng chẳng lơ là yêu cầu của hắn, bở môi của hắn lập tức được chăm sóc, là cắn nuốt nhẹ nhàng, ngay cả hầu kết đang nhấp nhô cũng được mút vào rồi cắn khẽ.

"Đổi vị trí…"

Hạ Hải Lâu nghe thấy chính mình lẩm bẩm câu này. Sau phản ứng không quá thích ứng ban đầu, cơn hưng phấn cực độ bắt đầu lan tràn từ nơi tận cùng trong thân thể hắn truyền đến khắp tứ chi, hắn còn có thể cảm nhận được rất rõ ràng tứ chi mình đang run rẩy, cũng có thể ý thức được rất rõ thần kinh của mình đang rung lên, cảm giác hưng phấn như vậy khiến hắn gần như muốn hét lên thật to.

Không không, từ từ, từ từ đã, vẫn còn chưa đến lúc ấy…

Hắn thuyết phục bản thân mình như vậy, sau đó dưới sự giúp đỡ của Cố Trầm Chu, hắn vẫn giữ nguyên trạng thái kết hợp của hai người mà chậm rãi ngồi dậy khỏi sô pha, tiếp đó hắn ngồi lên trên người Cố Trầm Chu.

Quần áo trên người Hạ Hải Lâu vẫn chưa được cởi ra hết. Khuy cài trên áo sơ mi của hắn bị tháo ra nhưng vẫn khoác trên người như cũ, quần cũng chỉ bị kéo xuống đến đùi, cánh tay, hai chân, lưng cùng chỗ nào đó bị che khuất, nhưng những vị trí quan trọng nhất lại lộ ra không sót chút gì, ví dụ như ***g ngực rộng mở, ví như dục vọng đang ngóc đầu lên cao cao, lại ví như nơi đã nuốt thứ kia vào chỗ sâu nhất –

Trong nháy mắt điều chỉnh xong tư thế, nơi kết hợp lập tức đạt được chiều sâu chưa từng có trước nay, ngay cả chính Cố Trầm Chu đang nắm giữ hết thảy cũng có phần thất thần.

Mà đối với Hạ Hải Lâu, cảm giác thân thể bị một người hoàn toàn nắm giữ rất khó có thể phân biệt ra là sung sướng hơn một chút hay khó chịu hơn một chút, nhưng loại cảm giác pha trộn giữa sung sướng và thống khổ này tựa như toàn bộ các loại gia vị chua ngọt đắng cay bị đổ ra hòa trộn vào với nhau, đủ để khiến cho hắn cảm nhận được sự điên cuồng chưa từng có trước nay.

Không phải chỉ là trên xác thịt mà hơn thế là xuất phát từ trong tâm khảm – cũng không phải ai cũng có thể làm như vậy, có lẽ một đời này cũng chỉ người trước mặt đây là có thể —

Hạ Hải Lâu tựa lên trên thân thể Cố Trầm Chu nghỉ ngơi một lát mới bắt đầu chậm rãi di chuyển, từng chút một từ trên xuống dưới, cọ xát từng li từng tí, hắn co rút cơ thịt của chính mình từng chút một mà tiến hành phun ra nuốt vào cùng ngậm cắn…

Dục vọng ở đằng trước người lại lọt vào trong bàn tay người kia một lần nữa rồi được xoa nắn một cách chậm rãi, khoái cảm tựa như hội tụ lại từ đằng trước ra phía sau, từ bên ngoài vào trong cơ thể, chạy dọc từ cơ thịt đến thần kinh.

Hắn nghe thấy tiếng rên rỉ nghèn nghẹt đứt quãng không thành câu của mình, hắn cũng cảm nhận được bàn tay của đối phương đang quấn quanh phần eo của hắn, giúp hắn nhấp nhô lên xuống, hắn thậm chí còn cảm nhận được tư duy của mình bị bóc tách ra muốn thoát khỏi thể xác để bay lên bầu trời cao vợi, dùng tư thế nhìn từ trên xuống để thưởng thức hình ảnh *** mỹ trước mắt này.

Hắn dường như nhìn thấy vẻ thất thần trên gương mặt mình, dường như cũng thấy được sự sung sướng cùng thỏa mãn trên gương mặt Cố Trầm Chu. Hắn thấy chính mình hoàn toàn triệt để mở rộng hết thân thể ra để hai người kết hợp thành một; hắn để ý thấy bản thân mình muốn cái gì, ví như ngón tay giật nhẹ một cái, đầu nhẹ nhàng lắc lư, Cố Trầm Chu cũng luôn có thể bắt lấy mạch đập của hắn đúng lúc và chuẩn xác như cho thuốc đúng bệnh, ví như anh dùng cách đan mười ngón vào nhau để cầm lấy tay hắn, lại ví như anh còn nâng tay lên vuốt ve phần cổ rồi chạm nhẹ lên bờ môi hắn –

Đợi đến lúc dục vọng kéo đến đỉnh cao trào nhất, Hạ Hải Lâu cúi đầu xuống, răng nanh liền cắm thật sâu vào phần cổ của thân thể người ở bên dưới.

Mùi máu tươi gần như lập tức tuôn trào ra dũng mãnh khiến hắn hoàn toàn tỉnh táo lại, hắn chậm rãi nhả răng nanh của mình ra rồi thuận tiện liếm một cái – miệng đầy mùi máu, lần này hắn đúng là cắn thật mạnh…

“Cậu thực sự cầm tinh con chó hả?”

Giọng nói của Cố Trầm Chu truyền vào trongtai hắn, người đang nói chuyện cũng không tỏ ra tức giận, thậm chí còn có một phần là bất đắc dĩ, có lẽ là đã quen với tật xấu này của hắn.

Vừa rồi đã kêu rên quá nhiều, giờ Hạ Hải Lâu dùng giọng nói khàn khàn cười cười nói:

“Tôi cầm tinh con dê, be be be, be be be be Đáng yêu không?”

Hắn hỏi Cố Trầm Chu.

“Rất đáng yêu.”

Cố Trầm Chu cười đáp, vươn tay đến chuẩn bị ôm lấy người kia.

Hạ Hải Lâu ngẩng đầu lên, ánh mắt đảo qua gương mặt đang gần trong gang tấc: Đây là một gương mặt rất bình thường lại chẳng có quá nhiều chỗ đáng để ca ngợi, thậm chí phần lớn thời gian còn rất lạnh nhạt…

Đáng tiếc là hắn lại thích.

Lúc Hạ Hải Lâu được người đỡ lấy phần eo thì đột nhiên đổ thân thể về phía trước, ghé sát đến bên hai má đối phương cắn mạnh một cái như muốn phát tiết!

“A! –“

“Em nhận thua.”

Hạ Hải Lâu nghe thấy giọng nói của chính mình, hắn ngồi trên người Cố Trầm Chu, dùng ngón tay chậm rãi miết qua dấu răng trên mặt đối phương, nụ cười mang theo chút vẻ phức tạp, chậm rãi nói:

“Em nhận thua, Cố Trầm Chu.”

*Chú:

[1] Đầu sư tử là tên một món ăn cổ truyền ở tỉnh Hoài Dương, Trung Quốc. Món ăn này gồm những viên thịt lợn tròn lớn được nấu cùng với rau cải. Cái tên của món ăn này bắt nguồn từ việc viên thịt tròn cùng lớp cải xung quanh được cho là giống với đầu và bờm của sư tử.

[2] Tôm hấp rượu là tên một món ăn đặc trưng của tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc. Món ăn gồm tôm được hấp trong rượu và phục vụ khi còn nguyên vỏ, ăn cùng với sốt.

137. Chương 137: Nhận Thua

Cố Trầm Chu đã từng đoán rất nhiều đáp án, nhưng anh lại không hề ngờ rằng Hạ Hải Lâu sẽ dứt khoát nói ‘Em nhận thua’ với anh.

Hoặc nên nói rằng anh chưa từng nghĩ tới, bản thân mình sẽ có một ngày nghe thấy Hạ Hải Lâu thừa nhận bản thân đã thua.

Loại cảm giác vừa phi lý vừa không thực này quẩn quanh mãi quanh, thậm chí còn kích thích anh vào ngay lúc còn chưa điều chỉnh được rõ ràng tâm tình của mình đã chạy ra ngoài ban công gọi một cuộc điện thoại cho Vệ Tường Cẩm.

“A lô?”

Điện thoại được chuyển tiếp, Vệ Tường Cẩm ở đầu bên kia vừa lên tiếng vừa ngáp một cái.

Cố Trầm Chu cố ý nhìn thời gian, mười giờ rưỡi, dựa theo lịch nghỉ ngơi trong quân đội thì chắc là Vệ Tường Cẩm đã lên giường nằm.

“Đánh thức cậu à?”

“Cũng không hẳn, mình mới nằm xuống thôi.”

Vệ Tường Cẩm đáp.

“Đúng rồi, lần trước chẳng phải cậu nói rằng tạm thời cậu đang chơi đùa với Hạ Hải Lâu à? Giờ cũng đã khá lâu rồi, vẫn chưa chấm dứt hay sao?”

“À…”

“Hử?”

“Mình chơi cách khác.”

Cố Trầm Chu nói.

“Nếu cậu gặp được một người đẹp, người đẹp này nếu đánh giá từ đủ các mặt thì đều rất hợp khẩu vị của cậu, hơn nữa người đó còn có ý với cậu, như vậy –“

“Trực tiếp tấn công đi!”

Vệ Tường Cẩm tư duy theo góc độ của một người đàn ông, không hề suy nghĩ đã lập tức đề nghị với Cố Trầm Chu như vậy. Nhưng sau khi đưa ra lời đề nghị này xong, anh mới chợt nhận ra:

“Từ từ đã, vừa rồi chúng ta đang nói đến Hạ Hải Lâu đúng không…”

“Ừ.”

Cố Trầm Chu dùng giọng mũi đáp lại người bạn ấu thơ của mình.

“Vậy người đẹp đó là chỉ…?”

Vệ Tường Cẩm hỏi.

“Ha ha.”

Cố Trầm Chu dùng tiếng cười khẽ đáp lại đối phương.

Khoảng im lặng không rõ xuất hiện.

Khoảng im lặng này kéo dài thật lâu.

Cố Trầm Chu cuối cùng không nghe thấy tiếng Vệ Tường Cẩm trong điện thoại nữa, chỉ chờ được một tiếng 'cụp' vang lên, điện thoại bị ngắt quãng. Anh ngồi trên ghế dài ở ban công, hai khuỷu tay chống lên hai đầu gối, thân thể nghiêng về phía trước, đầu ngẩng lên ngắm ánh trăng trên trời cao một lúc rồi mới mỉm cười, cầm di động lên nhắn một tin nhắn đến cho Vệ Tường Cẩm:

– Sao thế, làm rơi di động xuống đất hả?

Vài phút sau, Vệ Tường Cẩm gửi lại một tin nhắn:

– Mẹ kiếp!

Khóe môi Cố Trầm Chu cong lên thật cao, anh trả lời lại:

– Được rồi, nghỉ ngơi sớm chút.

– Cậu gọi cuộc điện thoại này là thực lòng khiến mình ngủ không được đấy!

– Bị cậu phát hiện rồi…

– Tên nhóc thối kia, lần sau đừng để cho mình nhìn thấy cậu!!!

Vệ Tường Cẩm giận dữ bỏ thêm ba dấu chấm than ở cuối câu.

– Từ nhỏ đến lớn cậu đã nói câu này bao nhiêu lần rồi?

–!

Cố Trầm Chu nhịn không được lại bật cười, cuối cùng mới nhắn lại cho Vệ Tường Cẩm một câu:

– Mình chờ sau khi cậu về mang theo đặc sản địa phương về cho mình. Ngủ ngon.

Anh cất di động rồi vào phòng tắm dội qua người một cái, thấm khô mấy giọt nước trên tóc xong mới đi về phòng ngủ.

Từ ngày bắt đầu ngủ cùng với Cố Trầm Chu, Hạ Hải Lâu liền bị ép phải đi ngủ sớm. Sau gần nửa tháng điều chỉnh, mấy ngày gần đây hắn đã hoàn toàn quen với việc ngủ lúc mười một giờ và dậy lúc bảy giờ sáng.

Lúc Cố Trầm Chu đi vào phòng thì Hạ Hải Lâu đang dựa vào đầu giường nghịch di động, hắn nghe thấy tiếng bước chân của Cố Trầm Chu liền ngước mắt lên, hỏi:

"Ngủ hả?"

Sau đó tự giác tắt di động của mình đi.

"Ừ."

Cố Trầm Chu đáp rồi đi đến bên kia giường, xốc chăn lên nằm xuống. Vừa mới nằm lên giường, người bên cạnh đã tự giác quấn đến, còn đặt một cánh tay vắt ngang qua bụng anh.

Cố Trầm Chu nhấc cánh tay Hạ Hải Lâu đặt đến một vị trí khá thoải mái, sau đó mới tắt đèn đầu giường đi, nhắm mắt lại chuẩn bị nghỉ ngơi.

Hạ Hải Lâu nằm bên cạnh cũng im lặng một lát, nhưng rất nhanh, giọng nói của đối phương đã truyền vào trong tai Cố Trầm Chu:

"Chẳng lẽ anh không có gì muốn hỏi em à?"

Cố Trầm Chu lại mở mắt ra, dựa vào ánh sáng mỏng manh bên ngoài cửa sổ, anh nghiêng đầu đối diện với đối phương một lúc, có chút đăm chiêu đáp:

"Thực ra tôi muốn hỏi rất nhiều điều, nhưng hiện giờ tạm thời không xác định được là muốn hỏi cái gì."

"… Em cảm thấy anh càng ngày càng đáng yêu, làm sao giờ…"

Hạ Hải Lâu nói với Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu đáp:

"Thực ra cảm giác của hai chúng ta giống nhau đấy."

Tiếng cười ha ha của Hạ Hải Lâu lập tức vang lên bên cạnh, khóe môi Cố Trầm Chu cũng vì vậy mà hơi cong lên.

Ngay sau đó, người nằm bên cạnh đột nhiên nghiêng người áp lên trên người Cố Trầm Chu, hắn cúi đầu khẽ hôn Cố Trầm Chu 'chu' một cái.

"Sao thế?"

Hạ Hải Lâu cười nói:

"Em nói thật đó."

Hắn cúi đầu, mắt nhắm lại, chỉ dùng môi của mình để vẽ ra dáng hình của đối phương.

Trán, mắt, mũi, hai má, môi và cả cằm.

Mỗi một bộ phận đều quen thuộc đến nỗi chỉ cần nhắm mắt lại đã có thể vẽ ra.

Em nói thật đó. Hắn thờ ơ nghĩ lại lời nói đó của mình. Em nhận thua, nhưng thực ra cũng không phải là không có cách nào khác – không, phải nói là thực ra hắn đã sớm chuẩn bị sẵn rất nhiều phương pháp khác.

Ví dụ như hồi làm anh hùng cứu mỹ nhân đó: Thẳm bày mấy trò ngáng chân Cố Trầm Chu, sau đó đột nhiên xuất hiện vào đúng thời khắc quan trọng nhất; lại ví như mượn áp lực từ bên ngoài khiến Cố Trầm Chu sinh ra tâm lý phản nghịch; lại ví như những việc hắn làm trước đó để phá vỡ quan hệ của hai người, chế tạo ra tình huống hai nhà Cố – Hạ bắt đầu hợp tác ở trong kinh thành, vị đứng ở đằng sau kia đã đứng vững gót chân, nhà họ Cố cần phải tỏ thái độ với người cầm quyền đương nhiệm, nhà họ Hạ cần nhiều sự ủng hộ hơn để chuẩn bị cho việc quay lại trung tâm của quyền lợi vào năm năm sau.

Với tình hình trước mắt, hai nhà hợp tác thì cả hai nhà sẽ cùng thắng. Nếu như hắn làm tốt chuyện này, ít nhất là trong vài năm tới Cố Trầm Chu sẽ không tùy tiện thay đổi mối quan hệ của bọn họ.

Dính dáng đến lợi ích một cách trắng trợn.

Đây là mối quan hệ vừa đáng tin nhất lại vừa không đáng tin nhất trên thế giới này.

Hạ Hải Lâu đầu tiên vốn thực sự định bắt đầu ra tay từ mặt này, nhưng càng bố trí, hay nên nói là càng tiếp xúc với Cố Trầm Chu, hắn lại càng không chắc chắn: Cố Trầm Chu đương nhiên là một người theo chủ nghĩa lợi ích, nhưng loại người như anh cũng không thể nào cả đời luôn vùi bản thân mình vào trong việc cân nhắc lợi hại về lợi hơn thiệt – Nhưng nếu có người làm như vậy với anh ấy thì sao đây?

Trước cái đêm sốt cao rồi tỉnh lại kia, Hạ Hải Lâu đã làm một phép trao đổi vai diễn đơn giản, sau đó cũng đưa ra một kết luận đơn giản không kém: Nếu như có người làm như vậy với hắn, vậy hắn sẽ dứt khoát tiếp tục tiếp xúc và lợi dụng đối phương, đợi đến khi không còn giá trị lợi dụng nữa thì sẽ vung chân đá văng đi.

Gieo nhân nào thì gặt quả ấy.

Trước kia Hạ Hải Lâu vốn chẳng hề tin cũng chẳng bận tâm mấy thứ này, nhưng sau khi ở bên Cố Trầm Chu cùng sau hai lần tỉnh lại khi sinh bệnh, hắn cảm giác được bản thân càng ngày càng để ý đến mấy chuyện thế này. Ngoài ra còn một điểm khác cực kỳ mấu chốt, thực ra hắn cũng không quá chắc chắn mấy thứ mà hắn chuẩn bị rốt cuộc có hiệu quả như thế nào với Cố Trầm Chu…

Bọn họ đã sớm quen thuộc các mặt của nhau.

Gia thế, kinh nghiệm, thủ đoạn cùng tâm kế của bọn họ gần như là ngang sức ngang tài.

Hiện tại Cố Trầm Chu có thể nào không đề phòng ư? Đương nhiên là không thể, nhưng nếu lúc này hắn thất bại…

Hạ Hải Lâu đột nhiên phát hiện bản thân dường như không thể chấp nhận kết quả này.

Vì thế hắn đổi sang cách khác.

Hắn nhận thua.

Chỉ cần Cố Trầm Chu chấp nhận, mọi chuyện đều có thể thương lượng; nếu như Cố Trầm Chu vẫn không chịu…

Hạ Hải Lâu ôm ấy đối phương, ***g ngực của hai người kề sát, trái tim kề cận trái tim, mỗi một nhịp đập trên thân thể mình đều tác động lên sự hoạt động của một bộ phận tương tự khác, sau đó cả hai dần trở nên đồng nhất giống như hai người đã hòa thành một thể.

Hạ Hải Lâu chìm đắm vào trong cảm giác này. Hắn tìm đến đúng môi đối phương, cẩn thận ngậm lấy rồi tỉ mỉ nhấm nháp.

Hắn cũng không biết đến cuối cùng mình sẽ làm ra loại chuyện gì.

Sáng sớm hôm sau, Cố Trầm Chu gõ cửa văn phòng của Bí thư Huyện ủy Phó Lập Dương.

Phó Lập Dương đúng lúc cũng vừa mới xử lý xong một hạng mục công việc phức tạp nên đang tựa lưng vào ghế ngồi nghỉ ngơi. Lúc thư ký đi vào thông báo, ông ta ngẫm nghĩ một lát rồi kêu thư ký cho phép người vào.

"Đồng chí Tiểu Cố, ngồi đi."

Phó Lập Dương cười ha hả nói:

"Tôi nghe Tiểu Lâm nói cậu có việc muốn tìm tôi, là chuyện gì thế?"

Tuy rằng cũng rất căm tức vì việc đánh nhạn còn bị nhạn mổ mắt, nhưng thái độ đối xử với Cố Trầm Chu của ông ta lại có hơi khác so với Lưu Hữu Dân. Lưu Hữu Dân hiện giờ đang quyết tâm muốn trị Cố Trầm Chu để lập uy, mỗi lần nhắc đến Cố Trầm Chu thì sắc mặt đều sầm xuống nghiêm nghị, mà thái độ của bản thân Phó Lập Dương với Cố Trầm Chu vẫn là nói cười bình thường. Theo sự hiểu biết của ông ở chốn quan trường này, thái độ ngầm là một chuyện, thái độ thể hiện ra bên ngoài lại là một chuyện khác, nếu không phải thực sự cần thiết thì ông ta luôn ấm áp như mùa xuân với các đồng chí khác.

Cố Trầm Chu cũng chẳng hề có bất cứ dao động nào trước thái độ của của Phó Lập Dương: Đối với anh mà nói, thực chất loại thái độ này của Phó Lập Dương mới là thái độ bình thường nhất, những quan viên mà anh từng gặp ở nhà từ nhỏ đến lớn có người nào lại không đa mưu túc trí, có thể dễ dàng cân nhắc mà không biểu lộ suy nghĩ trong lòng mình?

Đương nhiên, cho dù là người đa mưu túc trí thì lúc nên xuống cũng phải xuống, từ Uông Bác Nguyên vào thời điểm tuyển cử nhiệm kỳ mới có thể cạnh tranh vào ban lãnh đạo mới đến đám người Bành Tùng Bình ở cấp bậc Bộ trưởng các bộ ở Trung ương, Cố Trầm Chu đã thấy được rất nhiều.

"Bí thư Lập Dương, lần này tôi có việc cần báo cáo."

Cố Trầm Chu nói, anh cũng gọi Phó Lập Dương là 'Bí thư Lập Dương' giống phần lớn người ở nơi đây, 'Phó Bí thư' gì đó vừa nghe đã biết là không phải điềm tốt.

"Nói đi, cứ việc nói."

Phó Lập Dương vẫn giữ nguyên nụ cười.

"Là chuyện có liên quan đến việc tập đoàn Jason đầu tư vào huyện chúng ta."

Cố Trầm Chu nói thẳng ra mục đích mình đến nơi này, anh dùng ngữ giọng trầm ổn nói ngắn gọn:

"Khi nãy tôi cũng đã đến tìm Huyện trưởng Lưu nhưng Huyện trưởng không có ở văn phòng, nghĩ đến việc hai ngày nữa nhân viên của tập đoàn Jason sẽ rời khỏi đây nên tôi vội đến tìm Bí thư…"

Phó Lập Dương kiên nhẫn nghe Cố Trầm Chu, chỉ là ông ta vừa nghe xong đoạn mở đầu này đã không kìm được suy nghĩ rằng đây đúng là một con nghé con không sợ cọp – có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến

người trẻ tuổi này bị đẩy xuống nông thôn nhỉ? Hồ sơ của đối phương vốn rất đẹp, tuổi còn trẻ lại đã từng ra nước ngoài, còn đạt được không chỉ một giấy chứng nhận bằng cấp…

Khoảng mười phút sau, Phó Lập Dương tự cảm thấy mình đã nghe đủ rồi liền đằng hắng hai tiếng.

Cố Trầm Chu lập tức thôi không nói nữa.

Phó Lập Dương cảm thấy rất hài lòng về điểm này, ông ta vuốt ve chén trà của mình, nói:

"Tôi hiểu được ý cậu, nhưng mảng kinh tế luôn thuộc trách nhiệm quản lý của Huyện trưởng, chẳng qua chuyện của tập đoàn Jason đúng là khá quan trọng… Như vậy đi, tôi sẽ tìm lúc nào đó giao lưu với Huyện trưởng Lưu một chút."

Cố Trầm Chu không vội vã lên tiếng, anh chỉ ngồi ở chỗ của mình nhìn Phó Lập Dương.

Phó Lập Dương chợt cảm thấy hơi mất tự nhiên, nhưng không đợi ông ta nhận ra rõ loại mất tự nhiên này đến từ đâu thì đã thấy nét mặt của thanh niên ngồi đối diện với mình giãn ra rồi cười rộ lên, cung kính nói:

"Đã làm phiền Bí thư Lập Dương, tôi cũng là nghe nói trên thành phố cực kỳ coi trọng, không chừng sẽ phái người xuống đây thị sát, lại loáng thoáng nghe thấy người bên tập đoàn Jason nói hai ngày nữa sẽ rời đi nếu không thu được kết quả gì nên mới chạy đến tìm Bí thư… Bí thư, tôi xin phép đi làm việc trước."

"… Ừ được, cậu ra ngoài trước đi."

Phó Lập Dương hơi cau mày nói, ông ta nghe ra được một vài chỗ không thỏa đáng lắm trong câu nói cuối cùng của Cố Trầm Chu. Bởi vì trên thành phố rất coi trọng nên vừa có chút động tĩnh phất phơ đã vội chạy đến đây tố cáo với ông? Hay là định dùng sự coi trọng trên thành phố để áp chế ông và Lưu Hữu Dân? Người trẻ tuổi này hẳn là không ấu trĩ như vậy đâu nhỉ?…

Cố Trầm Chu lại lễ phép gật đầu với Phó Lập Dương rồi mới xoay người ra khỏi phòng, lúc đi qua phòng thư ký ở bên ngoài, thư ký của Phó Lập Dương vội vàng chạy lướt qua bên cạnh anh, chưa đi ra được hai bước mà Cố Trầm Chu đã nghe thấy người bên trong nói:

"Bí thư, trên thành phố mới phát thông báo xuống nói rằng Thị trưởng Mễ một tiếng trước đã lên xe đi xuống chỗ chúng ta, hiện giờ có lẽ đã đi được hơn nửa đường rồi –"

"Cậu nói gì?"

Khóe môi Cố Trầm Chu hơi nhếch lên, dứt khoát đi thẳng mấy bước về phía trước ra hẳn khỏi văn phòng.

Trong văn phòng của Bí thư Huyện ủy, vẻ mặt Phó Lập Dương lúc sáng lúc tối hỏi thư ký của mình:

"Sao cấp trên không báo tin trước chuyện Thị trưởng Mễ xuống đây?"

"Nghe nói là tự bản thân Thị trưởng Mễ không cho phép thông báo…"

Thư ký trả lời có phần căng thẳng, bình thường nếu nhắc đến tình huống bị đánh bất ngờ thì tức là mọi chuyện đã bắt đầu vượt ngoài tầm kiểm soát.

"Có biết tâm trạng của Thị trưởng Mễ như thế nào không?"

Phó Lập Dương trầm tư một lát mới hỏi tiếp.

Thư ký hơi chần chừ rồi đáp:

"Tin tức không chắc chắn, nhưng hình như tâm trạng của Thị trưởng Mễ không quá tốt."

Phó Lập Dương thầm kinh hãi, lập tức nhớ đến mấy lời 'tôi cũng là nghe nói trên thành phố cực kỳ coi trọng, nói không chừng sẽ phái người xuống đây thị sát' mà Cố Trầm Chu vừa mới nói.

Nói không chừng sẽ phái người xuống đây thị sát, nói không chừng sẽ phái người xuống đây thị sát…

Rốt cuộc là không biết hay cậu ta thực sự có được tin tức? Nếu như cậu ta thực sự có được tin tức, vậy việc người trẻ tuổi này 'đắc tội với cấp trên nên bị giáng chức' chỉ e sẽ không đơn giản như vậy đâu! Trước đây ông ta và Lưu Hữu Dân đều tưởng rằng bản thân bị mổ trúng mắt, nhưng đừng có thật sự hiểu sai ý rồi giẫm nhầm vào trong vũng nước đục nào đấy!

Tuy vậy, hiện tại có thể coi là một cơ hội tốt…

Phó Lập Dương lập tức nghĩ đến việc Lưu Hữu Dân đang gây khó dễ cho Cố Trầm Chu. Thực ra theo như ông ta thấy, Lưu Hữu Dân muốn xử lý một người mà mất thời gian lâu như vậy còn chưa xử lý xong thì đã có thể hình dung là mắt to không có đầu óc rồi, cũng chính vì đối phương mắt to không có đầu óc nên trước giờ ông mới không phá hoại thủ đoạn của Lưu Hữu Dân, nhưng ông cũng không muốn hợp tác lâu dài với đối phương để rồi cuối cùng lại bị đối phương liên lụy.

Nghĩ đến đây, Phó Lập Dương vừa định chậm rãi xem tình hình vừa nói với thư ký:

"Cậu đến thông báo cho Huyện trưởng Lưu về việc của Thị trưởng Mễ, lập tức sắp xếp xe, chúng ta đi ra đường cao tốc chào đón Thị trưởng Mễ."

"Vâng."

Thư ký thưa một tiếng rồi lập tức chạy sang phòng bên cạnh thông báo cho thư ký của Lưu Hữu Dân, sau đó nhanh chóng gọi điện thoại báo cho đội xe con để bọn họ nhanh chóng sắp xếp xe ra ngoài.

Thực ra Lưu Hữu Dân vẫn đang ngồi trong văn phòng. Sau khi Cố Trầm Chu bị thư ký của ông ta cản bước lập tức bước vào trong văn phòng của Phó Lập Dương, ông ta đã nhận được tin tức rồi. Nhưng việc này vẫn nằm trong dự đoán của ông ta từ trước, chó gấp gặp tường còn phải nhảy, huống chi là một người sờ sờ ra đó?

Còn về hành động nhảy tường của Cố Trầm Chu –

Lưu Hữu Dân cười lạnh một tiếng, lẩm bẩm:

"Tất cả đều vô dụng."

Ông ta và Phó Lập Dương đã không đối đầu lâu như vậy, đương nhiên là vì ông ta biết rõ cá tính của Phó Lập Dương. Đó là một kẻ nham hiểm điển hình, ai đến trước mặt đều thấy lão ta cười ha hả, nhưng chỉ trong nháy mắtlão ta đã có thể bán đứng người nên bán, hãm hại người nên hại, trước giờ chưa bao giờ nương tay. Nhưng không nhắc đến chuyện này, Phó Lập Dương dựa vào cái gì để ra mặt cho một tên nhãi vô dụng? Cho dù bọn họ vốn không hề đối đầu, Phó Lập Dương cũng cực kỳ coi trọng đám lông trên cánh mình, kẻ chẳng hề có chút tác dụng còn muốn chen một chân vào? Đúng là mơ tưởng!

Ông ta nhanh chóng vứt bỏ ý nghĩ này ra khỏi đầu, quay sang nói với thư ký vừa vào thông báo cho ông ta:

"Lập tức chuẩn bị xe, chúng ta đi chào đón Thị trưởng Mễ."

138. Chương 138: Nhẹ Nhàng Phản Kích (1)

Lúc Cố Trầm Chu nhận được điện thoại trong văn phòng mình thì một đoàn xe Audi thuần sắc đen vừa mới nối đuôi nhau ngay ngắn lăn bánh vào trong cổng lớn của trụ sở. Cách đánh biển số của xe đi đầu và mấy xe phía sau cũng không giống nhau, dãy số đằng trước trên biển số của mấy xe đi sau giống hệt nhau, chỉ có cụm số '0001' và '0002' ở đằng sau là khác biệt. Người thông minh vừa nhìn vậy đã biết đó là xe của lãnh đạo huyện Thanh Hương ra ngoài để chào đón cấp lãnh đạo về.

Ngồi ở chỗ làm việc nhìn về phía cửa sổ thì tầm nhìn cũng không quá rộng thoáng, đoàn xe đen bóng chỉ nhoáng qua tầm mắt Cố Trầm Chu một cái đã biến mất không thấy đâu. Anh chẳng bận tâm đến chúng, cũng chẳng đứng dậy đuổi theo nhiều hình ảnh hơn mà tập trung nghe giọng nói trong điện thoại.

Cú điện thoại này là do Trần Cẩm gọi đến. Từ sau lần trước vì biết Lưu Hữu Dân hỏi thăm chuyện về Cố Trầm Chu mà gọi điện đến báo tin cho Cố Trầm Chu xong, Trần Cẩm vẫn luôn theo dõi sát chuyện này. Cũng bởi vì như vậy, gần như bất cứ chuyện nào chỉ hơi lộ ra chút tin tức là anh ta đã biết, vừa là khâm phục, lại càng là cố ý tạo quan hệ tốt, Trần Cẩm gọi điện thoại đến báo tin vui cho Cố Trầm Chu đầu tiên, ý trong lời nói toàn là khen ngợi Cố Trầm Chu không ngớt, ngay cả loại xưng hô 'thiếu gia X' cũng bật ra:

"Cố thiếu gia, không phải tôi khách sáo chứ chiêu này anh dùng đúng là tuyệt vời! Lần này không chỉ ông bố nhà tôi không phát hiện ra, ngay cả Bí thư Cố cũng…"

Anh ta cười ha ha:

"Bên chỗ tôi đã nhận được tin tức rồi, anh Mễ đang đến chỗ các anh đúng không? Chủ nhiệm Cố có thể ngồi xem một màn kịch hay rồi!"

Khóe môi Cố Trầm Chu hơi nhếch lên tạo thành một độ cong nhàn nhạt:

"Lời này của Cục trưởng Trần khiến tôi cũng hơi hồ đồ rồi, Thị trưởng Mễ mới vừa đến đây thôi, lãnh đạo chỗ chúng tôi mới đón được người vào đây mà."

Trần Cẩm ở đầu điện thoại bên kia thầm nghĩ Cố Trầm Chu giả bộ thực đúng là không tầm thường, lúc này rồi mà vẫn chẳng lộ ra chút tiếng gió nào, trách không được đám con cháu quan cao trong kinh thành mà anh ta thỉnh thoảng được tiếp xúc vài lần trước đây bình thường đều đặt mắt cao hơn đầu, nhưng vừa nói đến loại cấp bậc như Cố Trầm Chu và Ôn Long Xuân thì ngay cả rắm cũng chẳng dám thả một cái.

Nếu đã muốn tạo quan hệ tốt thì Trần Cẩm đương nhiên phải mặc kệ những chuyện không cần nhạy bén, Cố Trầm Chu đã vững vàng như vậy thì anh ta cũng không cần thiết phải đâm thủng mọi chuyện ra, bèn lập tức cười ha ha mấy tiếng, trò chuyện thêm vài câu rồi cúp máy.

Cố Trầm Chu tiện tay xóa phần ghi âm cuộc trò chuyện này cùng những tin nhắn suốt hai ngày nay, sau đó ngồi dựa hẳn người lên lưng ghế đằng sau, tay lật mở bản dự án quy hoạch huyện Thanh Hương ra tiếp tục nhàn nhã xử lý công việc thật cẩn thận.

Bắt đầu từ lúc được sắp xếp cho công việc này, không nói mấy bản quy hoạch lúc đầu không được phê chuẩn, từ sau khi được phê chuẩn rồi, cho dù là ngay từ khi ấy cấp trên đã tỏ ra vừa lòng mà cùng gửi văn kiện xuống, hay là sau đó bị cố ý chèn ép do đắc tội với Lưu Hữu Dân, Cố Trầm Chu cùng chưa hề để trình tự của mình bị rối loạn, trước sau vẫn từ tốn bước về phía trước.

Mà trong trình tự của anh, tập đoàn Jason chính là một điểm then chốt.

Hiển nhiên là – hạng mục này không thể xảy ra bất cứ vấn đề nào.

Phó Lập Dương từ lúc gặp mặt Thị trưởng Mễ thì trong lòng đã có cảm giác thấp thỏm.

Cảm giác bất an này không chỉ bắt nguồn từ sắc mặt âm trầm của đối phương, mà là do cuộc trò chuyện ngắn ngủi giữa ông ta và Cố Trầm Chu ngay trước đó. Nếu như nói trước khi nhìn thấy Thị trưởng Mễ, ông vẫn còn hoài nghi rằng Cố Trầm Chu là may mắn gặp được chuyện này, vậy thì hiện tại ông ta đã hoàn toàn không thể nói đối phương gặp được chuyện này là nhờ may mắn: Cho dù có được vận may như thế nào thì cũng không đến mức người trước vừa mới đưa ra ám chỉ, người sau đã nhanh chóng chạy đến đây sầm mặt xuống để làm cơ sở cho nghi vấn này chứ?

Lùi lại một bước để xem xét, cho dù việc Thị trưởng Mễ đến đây hoàn toàn không có liên quan gì với Cố Trầm Chu, vậy thì chỉ bằng mạng lưới tình báo này của đối phương đã đáng để ông ta coi trọng mà liếc nhìn một cái!

"Thị trưởng Mễ, hôm nay ngài đến đây liệu có phải là vì muốn thăm thú huyện Thanh Hương chúng tôi không? Hay là ngài muốn đưa ra chỉ thị gì cho công tác mà chúng tôi sẽ tiến hành tới đây?"

Nghĩ thì nghĩ vậy chứ cũng không thể trễ nải việc đón tiếp lãnh đạo, Phó Lập Dương vừa thấy Thị trưởng Mễ bước từ trên xe chuyên dụng xuống đã lập tức bước lên một bước, tươi cười đến trước mặt Thị trưởng tiếp đón.

Thị trưởng Mễ lập tức khoát tay chặn lại, không đợi vào trong phòng đã chắp một tay sau lưng, đứng ở ngay trong khuôn viên trụ sở nói:

"Mấy hôm trước huyện các anh báo cáo lên cấp trên rằng có tập đoàn Jason cố ý đến khu vực thuộc hạt quản của chúng ta đầu tư xây dựng, lúc ấy lãnh đạo thành phố đã nỗ lực tranh thủ đưa chỉ thị xuống, sao hiện giờ tôi lại nghe nói Jason đang bắt đầu tiến hành tiếp xúc với các huyện thị khác?"

Quả là vậy mà! Phó Lập Dương thầm rủa giác quan thứ sáu của mình đúng là thứ linh cảm xui xẻo, ông cũng không kìm được mà đưa mắt qua liếc về phía Lưu Hữu Dân một cái, thế nhưng ông không thấy sắc

mặt Lưu Hữu Dân thay đổi chút nào, ngược lại mấy người thư ký của bọn họ đều lặng im lùi về đằng sau mấy bước.

Thị trưởng Mễ cũng không đợi Lưu Hữu Dân trả lời mà trực tiếp điểm danh:

"Huyện trưởng Lưu, chuyện này hẳn là do anh phụ trách!"

"Đúng thật là do tôi phụ trách, Thị trưởng Mễ."

Lưu Hữu Dân gật đầu rất bình tĩnh:

"Tôi cho rằng yêu cầu của tập đoàn Jason rất vô lý, mấy hôm trước tôi cũng đã làm xong báo cáo trình lên cấp trên chờ Thị trưởng Phương xét duyệt. Trong khoảng thời gian này chúng tôi cũng tiến hành trao đổi cùng đại diện của tập đoàn Jason vài lần nhưng đối phương vẫn khăng khăng không thay đổi, nhất định yêu cầu chúng ta phải ký tên vào hợp đồng do bên họ chuẩn bị. Nếu như thực sự ký tên, tuy rằng nhận được vinh quang nhất thời, nhưng tôi cho rằng trong vòng ba năm tới sẽ mang đến tổn thất nghiêm trọng cho nền kinh tế của huyện ta."

Thị trưởng Mễ bị những lời nói thẳng thắn này của Lưu Hữu Dân chọc tức đến méo mũi.

Hai câu nói một trước một sau này, câu đầu tiên nói đến địch thủ lâu năm của ông ta, câu thứ hai đã lập tức dùng câu chuyện của ông để lấn át miệng ông, một Huyện trưởng nhỏ bé như gã, tưởng rằng đáp được lên con đường bằng phẳng phía trên là có thể vểnh đuôi lên trời ư?

Đừng nói chính bản thân Thị trưởng Mễ, ngay cả Phó Lập Dương đứng bên cạnh cũng thầm kinh hãi.

Thị trưởng Phương mà Lưu Hữu Dân nhắc đến cùng vị Thị trưởng Mễ đang đứng trước mặt bọn họ này đều là Phó Thị trưởng trong ban lãnh đạo thành phố. Thị trưởng Phương quản lý mảng kinh tế là chính, Thị trưởng Mễ thì thâu tóm hết mảng hành chính, tuy rằng quyền lợi của vị đằng sau lớn hơn một chút, nhưng chuyện của tập đoàn Jason vẫn là vị đằng trước quản lý thì hợp lý hợp tình hơn, lại thêm từng có tin đồn rằng Thị trưởng Phương và Thị trưởng Mễ không quá hợp nhau, Phó Lập Dương vốn không cần nhìn người bên cạnh đã có thể đoán được Thị trưởng Mễ thực sự nổi giận. Hơn nữa lần này Thị trưởng Mễ đến đây rõ ràng là vì chuyện của tập đoàn Jason, mà câu sau của Lưu Hữu Dân đúng là không hề nể mặt ông ấy…

Xem ra Lưu Hữu Dân gần đây vươn lên như vậy là vì sẽ chiếm được báo đáp rất lớn đấy! Phó Lập Dương thầm nghĩ trong lòng như thế, nhưng lại nghe Thị trưởng Mễ đứng bên cạnh cười lạnh một tiếng, nói:

"Vậy tôi rất có hứng thú muốn xem thử điều kiện của tập đoàn Jason hà khắc và không hợp lý như thế nào!"

Lần này Lưu Hữu Dân không nói gì nữa, chỉ liếc mắt sang Phó Lập Dương một cái.

Trong lòng Phó Lập Dương hiểu rất rõ suy nghĩ trong lòng đối phương. Nếu như trước đó Cố Trầm Chu không tìm đến chỗ ông nói chuyện, ông vốn cũng không muốn để trên thành phố biết được hết tất cả mọi chuyện ở huyện, nhưng có những câu nói khi trước rồi, Phó Lập Dương làm việc càng phải cẩn thận hơn so với thường ngày nhiều. Hiện giờ ông ta đã nhìn thấy một lốc xoáy chói lòa ngay trước mắt, Lưu Hữu Dân và Thị trưởng Mễ đều đang ở trong vùng lốc xoáy này, nước trong lốc xoáy cũng đã dính vào góc áo ông, nếu ông không đưa ra quyết định thì chỉ e chẳng bao lâu nữa ông cũng sẽ bị cuốn vào trong đó.

Phó Lập Dương ngay từ lúc đi đón người đã suy tính cẩn thận không hề bận tâm đến ánh mắt của Lưu Hữu Dân, ông cười nói với Thị trưởng Mễ:

"Thị trưởng, chúng ta vào phòng họp rồi bàn tiếp. Thực ra về chuyện của tập đoàn Jason, đồng chí Dương lúc trước kéo được người về đây đã nhắc đến khá nhiều với tôi."

Ông không hề nói gì đến việc Cố Trầm Chu vừa mới đến tìm mình.

"Theo như ý kiến của tôi, chúng ta vẫn nên ngồi xuống bàn bạc cẩn thận về những hạng mục như thế này, không nên từ bỏ một cơ hội hiếm có nhưng cũng không thể khiến thành phố chúng ta phải gánh chịu tổn thất không đáng."

Đây là hành vi ba phải điển hình nhất.

Lưu Hữu Dân và Thị trưởng Mễ đều thầm hừ lạnh một tiếng trong lòng, Thị trưởng Mễ nhẹ gật đầu, nói:

"Chúng ta vào trong nói tiếp."

Phó Lập Dương lập tức bước lên trước một bước đi bên cạnh dẫn đường, đồng thời cũng gọi thư ký của mình đến dặn cậu ta gọi Dương Huống Tài từ đầu chí cuối vẫn luôn đi theo tập đoàn Jason và thấu hiểu tình hình nhất đến, mọi người cùng vào phòng họp.

Trụ sở huyện Thanh Hương có hai phòng họp, phòng họp lớn nằm ở tầng một trụ sở được dùng làm lễ đường chính, dùng vào những dịp họp toàn thể thân viên. Phòng họp nhỏ hơn nằm ở cùng tầng với văn phòng của Bí thư Huyện ủy và Huyện trưởng, mục đích căn bản đương nhiên là để tạo điều kiện thuận lợi cho hai vị quan chức đứng đầu ban lãnh đạo Huyện xử lý công vụ.

Lần này nơi mọi người đi đến đương nhiên là phòng họp nhỏ, đoàn người đi đón lãnh đạo cùng vào thang máy đi lên tầng sáu, sau khi vào phòng họp thì cực kỳ ăn ý tự phân chia đến chỗ thấp hơn vị trí thường ngày của mình một chút rồi ngồi xuống – vị trí còn trống đương nhiên là để lại cho lãnh đạo ngồi.

Phó Lập Dương ngồi xuống vị trí ngay bên dưới chỗ của mình thường ngày, trước khi ngồi xuống ông có cố ý quan sát tình hình chỗ ngồi trong phòng họp một lượt. Phòng họp này thường ngày luôn xếp thêm một cái ghế, hiện giờ hai vị trí ở hai đầu của bàn họp hình bầu dục đều không có người ngồi, ông ngồi ở vị trí của Phó Bí thư thường ngồi, Lưu Hữu Dân cũng ngồi ở vị trí Phó Huyện trưởng thường ngồi, những người khác đều ngồi lùi xuống dưới một chỗ so với ngày thường, cuối cùng thì dù không thêm ghế cũng đủ chỗ cho tất cả mọi người.

Hình như buổi họp lần này thiếu mất một người so với thường lệ.

Đã chủ trì quen những buổi họp như thế này, Phó Lập Dương luôn thấu hiểu những loại tranh đấu bên trong chỉ cần khẽ đưa mắt nhìn lướt đã biết là ai chưa đến.

Cố Trầm Chu.

Thực ra việc này cũng chẳng có gì lạ, trước đây Cố Trầm Chu có thể ngồi ở đây chủ yếu là bởi vì có được vài phần nể trọng của Lưu Hữu Dân, nhưng cho dù có vài phần nể trọng, chỉ với tầm tuổi đó của cậu ta thì dù vào đây cũng chỉ được ngồi ở chiếc ghế ở cuối hàng, nếu lần này cậu ta có đến thì e chẳng có chỗ mà ngồi. Nhưng cậu ta lại cố tình không đến, là vì dạo gần đây luôn bị Lưu Hữu Dân xa lánh ư? Lí do này đương nhiên không sai, nhưng vào đúng lúc như thế này, liệu có phải là còn uẩn khúc gì mà ông ta không thể nhìn thấu không?

Chỉ trong vỏn vẹn một buổi sáng, Phó Lập Dương vừa nghĩ đến Cố Trầm Chu lần nữa liền phát hiện ra nhân vật vốn là có cũng được mà không có cũng không sao giống như mấy quân bài thường được lật lên liên tiếp, lập tức từ một vai diễn phụ luôn phai nhạt trong lớp bụi phủ bất chợt biến thành quân bài Vua ẩn nấp trong đống lá bài.

Tên nhóc này đúng là khiến người ta không nhìn thấu được…

Mọi người đều đã an vị ở chỗ ngồi của mình, thư ký của Phó Lập Dương photo hợp đồng của tập đoàn Jason ra đưa cho mỗi vị lãnh đạo ngồi ở đây một bản.

Thị trưởng Mễ ngồi ở vị trí cao nhất vẻ mặt rất bình tĩnh, những người khác cũng không nói gì, tất cả đều im lặng lật xem bản hợp đồng trong tay.

Phó Lập Dương vừa xem vừa cố ý liếc mắt quan sát Lưu Hữu Dân ngồi đối diện với mình, lại phát hiện đối phương vẫn thong dong nhàn nhã ngồi thưởng thức trà trong chén. Đáy lòng ông ta vừa có chút dao động, đã lại thấy thư ký của Lưu Hữu Dân ôm một chồng tài liệu đẩy cửa bước vào.

Lúc này Lưu Hữu Dân mới mỉm cười:

"Thị trưởng Mễ, trong hợp đồng của tập đoàn Jason có đề cập đến một vài vấn đề khá chuyên nghiệp, trong đó tôi thấy việc giao nộp thuế thu nhập có vấn đề rất lớn, việc tập đoàn Jason ở lại huyện Thanh Hương chúng ta yêu cầu chúng ta phải trưng thu tỉ suất thuế phù hợp với một tập đoàn nghiên cứu khoa học cao cấp. Có lẽ mọi người không quá hiểu rõ cách thức trưng thu thuế giữa công ty nghiên cứu khoa học cao cấp với các công ty bình thường khác, tôi sẽ giải thích ngắn gọn một lượt."

Ông ta liếc nhìn quanh phòng họp một lượt rồi mới đứng dậy, chậm rãi lên tiếng:

"Nói về thuế thu nhập, với một công ty buôn bán nước ngoài bình thường sẽ thu thêm 15% thuế thu nhập, 3% thuế thu nhập địa phương. Mà với các công ty nghiên cứu khoa học cao cấp, trong vòng năm năm sẽ được miễn thuế giá trị gia tăng, sau ba năm sẽ trưng thu một nửa. Với thuế giá trị gia tăng, những công ty nước ngoài bình thường phải chịu hai mức thuế là 17% và 13%, mà các công ty nghiên cứu khoa học cao cấp có thể được hưởng quyền lợi được giảm đến 50% tỉ suất thuế trưng thu thông thường, trong các loại thuế doanh thu và thuế thu nhập cá nhân khác cũng được hưởng mức ưu đãi khác nhau."

Phó Lập Dương đảo mắt về phía Thị trưởng Mễ một cái, phát hiện ra sắc mặt đối phương đã sầm sì như đít nồi.

Ông ta tùy tiện lật giở hai xấp tài liệu trước mặt. Tập đoàn Jason là một tập đoàn khá tiếng tăm trên trường quốc tế, lúc mới đến đây từ trên xuống dưới huyện Thanh Hương đều cực kì coi trọng, là một lãnh đạo ở nơi này, ông ta đương nhiên cũng từng xem qua hai xấp tài liệu này, nhưng thành thật mà nói, Phó Lập Dương cũng không hiểu quá rõ về mảng kinh tế, tập đoàn Jason ngoại trừ yêu cầu phải nâng cao định tính của công ty khoa học kỹ thuật ra, những điều khoản khác trên hợp đồng với huyện Thanh Hương cũng hà khắc hơn nhiều, ví dụ như các khoản mục ưu đãi có thể truy hồi về quá khứ cùng các loại trợ cấp… Thế nhưng, nếu như không hà khắc thì con cá bự này liệu có thể chui vào trong tấm lưới nhỏ của bọn họ không?

Tất cả đều liên quan đến lợi ích.

So với công trạng được thăng chức trực tiếp, Phó Lập Dương cũng không phải là đặc biệt để ý đến một chút thoái nhượng liên quan đến tiền tài này, hơn nữa ông tin rằng Lưu Hữu Dân cũng không để ý, ông ta làm ra mấy trò này, nói trắng ra chính là tâm tư của Tư Mã Chiêu, người qua đường ai chả biết rõ. Phó Lập Dương gõ nhẹ tay xuống mặt bàn, lên tiếng:

"Đồng chí Hữu Dân, về chuyện tập đoàn Jason yêu cầu nâng cao định tính của công ty nước ngoài, tôi cho rằng chúng ta có thể quan sát thêm, tập đoàn Jason là tập đoàn lớn tầm cỡ quốc tế, lĩnh vực chuyên môn của bọn họ quả thực là ưu thế tuyệt vời trong nước ta."

Lưu Hữu Dân bị ngắt ngang lời thì trong lòng vốn đã có hơi không vui, lại thêm đối phương là Phó Lập Dương khiến Lưu Hữu Dân bắt đầu thầm cười lạnh, ông ta ngồi xuống, lạnh nhạt nói:

"Lời nói của Bí thư Lập Dương rất có lý, nhưng dù sao anh cũng không có chuyên môn về mặt nghiên cứu kinh tế khoa học kỹ thuật chuyên nghiệp! Tôi đã điều tra qua về loại kỹ thuật mà tập đoàn Jason đồng ý giao cho chúng ta, đó là loại kỹ thuật mà quốc tế đã đào thải, bọn họ dùng loại kỹ thuật này để trao đổi với ưu đãi về thuế suất đúng là tham lam tráo trở, tâm tư không tốt. Đúng rồi, tôi đã trình bày điểm này ở trang thứ ba trong tài liệu, Bí thư Lập Dương có thể xem qua."

Lời này của Lưu Hữu Dân đúng là đã tát cho Phó Lập Dương một cái vang dội, nếu không phải tâm tư của Phó Lập Dương thâm trầm thì chỉ e sắc mặt đã lập tức thay đổi! Nhưng dù tâm tư có thâm trầm đến đâu, Phó Lập Dương cũng hận đến mức bóp mạnh chén trà đặt trước mặt vài lần mới miễn cưỡng đè nén được ngọn lửa đang dâng lên trong lòng, đang định nói thêm hai câu khách sáo thì lại thấy thư ký của Lưu Hữu Dân vội vàng vọt vào phòng họp, không bận tâm đến các vị lãnh đạo khác ngồi đầy cả trong phòng mà chạy đến ngay bên cạnh Lưu Hữu Dân, lưng khom xuống ghé sát bên tai ông ta thì thầm gì đó.

Lửa giận của Phó Lập Dương nguôi xuống, còn đang cân nhắc xem đã xảy ra chuyện gì thì đã thấy sắc mặt của Lưu Hữu Dân ngồi đối diện mình biến đổi hệt như diễn viên trong vở kịch hát Tứ Xuyên, giây lát trước hãy còn tràn đầy hăng hái, nháy mắt sau đã ngây ra như phỗng.

Hay lắm! Phó Lập Dương thầm hô một tiếng này trong lòng, nếu như đưa màn này lên TV, đám diễn viên tốt nhất là cuốn gói về nhà cho xong!

Thế nhưng, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

139. Chương 139: Nhẹ Nhàng Phản Kích (2)

"Huyện trưởng, hỏng chuyện rồi, vừa rồi Dương Huống Tài nói với tôi rằng người của tập đoàn Jason thông báo cho ông ta biết là hợp đồng đã được ký, là Thị trưởng Phương trên thành phố tự mình ký tên!"

Thư ký của Lưu Hữu Dân bất chấp thể thống ghé tai thì thầm với Lưu Hữu Dân ngay trước mặt mọi người chính là để nói một câu này.

Một câu này đã là quá đủ.

Một giây trước Lưu Hữu Dân hãy còn dùng dằng đắc ý vì nắm chắc mọi thứ trong tay, chỉ trong nháy mắt như vậy ông ta không thể hiểu nổi mình đã nghe thấy cái gì.

Hợp đồng của tập đoàn Jason đã được ký? Khốn kiếp, là kẻ nào trong huyện dám bỏ qua ông ta hạ quyết định như thế!

Người ký hợp đồng là Thị trưởng Phương trên thành phố? Từ từ đã, việc này thật kỳ lạ, hai ngày trước Thị trưởng Phương mới nói chuyện điện thoại với ông ta, sao không hề có dấu hiệu gì đã đưa ra loại quyết định này?

Dù sao cũng là người có kinh nghiệm chìm nổi chốn quan trường, cho dù lập tức để lộ cảm xúc ra ngoài vì bị đả kích quá mạnh thì Lưu Hữu Dân vẫn nhanh chóng trấn tĩnh lại, ông ta nâng chén trà lên nhấp một ngụm nhằm che giấu sự thất thố của bản thân.

Nhưng người ở đây có người nào là không có hỏa nhãn kim tinh? Sao có thể không nhìn ra được sự biến hóa trên mặt Lưu Hữu Dân, đám người liền bắt đầu suy tính nhỏ nhặt trong lòng.

"Các vị."

Là người ngồi ở vị trí cao nhất, chỉ chớp mắt đã có thể thu toàn bộ phòng họp vào trong đáy mắt, Thị trưởng Mễ đã bắt đầu thờ ơ lạnh nhạt từ lúc thư ký của Lưu Hữu Dân bước vào, mãi cho đến khi Lưu Hữu Dân biến sắc thì khóe môi ông ta mới lộ ra một nét cười lạnh, đến khi ông ta mở miệng nói chuyện thì vẻ lạnh nhạt trên gương mặt Lưu Hữu Dân lúc trước đã chuyển lên gương mặt ông ta.

"Về việc phân tích hợp đồng của tập đoàn Jason, chỗ tôi cũng có một bản, Tiểu Trương, cậu chuyển tài liệu này xuống để mọi người có thể xem được cẩn thận, xem xem kỹ thuật mà tập đoàn Jason đồng ý chuyển nhượng cho chúng ta rốt cuộc là 'lạc hậu' đến mức nào!"

Nói đến đây, ông ta nhấc chén trà trên bàn lên nhấp một hớp, chờ thư ký của mình chuyển tài liệu xuống cho từng người.

Phó Lập Dương là người cầm được tài liệu đầu tiên, không tính cái khác, chỉ mấy chữ 'Viện Nghiên Cứu Khoa Học Quốc Gia' được bôi đậm tô đỏ ở ngay trang đầu tiên đã dọa ông ta giật nảy mình.

Lưu Hữu Dân cũng có được tài liệu, ông ta cầm báo cáo đặt trước mặt mà cảm xúc trên mặt không rõ.

Thị trưởng Thước đợi mấy phút, đến khi thấy tất cả mọi người đều đã có được tài liệu trong tay mới lại nói:

"Mọi người có thể đọc thật kỹ, chỉ ngay ở trang đầu tiên mà Viện Nghiên Cứu đã khẳng định rõ tầm quan trọng của loại kỹ thuật này, nhưng lại vừa vặn trái ngược với kết quả mà Huyện trưởng Lưu điều tra được."

Mọi chuyện phát triển đến đây, người đang ngồi đều có thể thấy rõ sự đối đầu của hai bên, dù là những phần tử trung thành với Lưu Hữu Dân cũng không dám nói chen vào lúc này.

Thị trưởng Mễ nhìn quanh phòng họp một lượt, mới chậm rãi bồi thêm một câu:

"Đúng rồi, tôi đã quên nói một việc, hôm nay Thị trưởng Phương chuyên phụ trách mảng kinh tế, vào chín giờ sáng nay – cũng chính là lúc tôi rời khỏi thành phố – đã đứng ra làm chủ ký hợp đồng mà tập đoàn Jason đề ra."

Ông tay co ngón tay lại, gõ mạnh lên bàn một cái:

"Các đồng chí, mục đích chủ yếu của tôi trong chuyến đi này chính là muốn nói cho mọi người biết, kỹ thuật mà tập đoàn Jason chấp nhận chuyển nhượng cho chúng ta vô cùng quan trọng, loại kỹ thuật này tuy rằng đã hơi lạc hậu so với quốc tế nhưng lại phù hợp để đất nước chúng ta phá được điểm mấu chốt trong các hạng mục nghiên cứu quan trọng, chúng ta, cần có, cần có, CẦN CÓ!"

Ông ta dùng ngữ giọng nghiêm khắc lặp liên tục lại ba lần:

"Mau chóng chứng thực hợp đồng này cùng các điều kiện tiên quyết có liên quan đến việc tiếp nhận loại kỹ thuật này! Còn về Huyện trưởng Lưu."

Thị trưởng Mễ thản nhiên nói:

"Báo cáo lúc trước anh gửi lên cho Thị trưởng Phương phạm phải sai lầm nghiêm trọng, suýt chút nữa đã khiến Thị trưởng Phương đưa ra quyết định sai lầm, phòng Tổ chức thành phố sau khi thảo luận đã quyết định tạm thời đình chỉ công tác của Huyện trưởng Lưu trước và điều anh đến trường Đảng học tập một khoảng thời gian, sau khi học tập xong mới lại điều nhiệm. Huyện trưởng Lưu, đây là chỉ thị của thành phố dành cho anh."

Ông ta rút một xấp văn kiện của Đảng từ trong tay thư ký của mình ra, giao cho Lưu Hữu Dân.

"… Đây là sai lầm của tôi."

Lưu Hữu Dân miễn cưỡng nói một câu này, tay run run đón lấy văn kiện.

Lần này đúng là đụng trúng tấm sắt làm lật thuyền, hơn nữa chắc chắn Lưu Hữu Dân ngay cả việc mình bị lật thuyền như thế nào cũng chả rõ… Hiện giờ Phó Lập Dương cũng chẳng còn tâm trạng đi xem sắc mặt địch thủ lâu năm Lưu Hữu Dân của mình như thế nào, trong đầu ông ta nãy giờ chỉ tua đi tua lại một câu như vậy, một lúc sau ông tay đưa tay lên vuốt vuốt cổ theo bản năng thì thấy tay dính đầy mồ hôi.

Chuyện của tập đoàn Jason đầu tư vào huyện Thanh Hương đến đây là kết thúc, Cố Tân Quân ở nơi tỉnh thành xa xôi lại phải vào lúc mọi chuyện đã kết thúc được hơn một ngày thì mới nghe được chuyện có liên quan đến việc này do Trương Hao Thanh trình báo lên.

Chỉ cần có thể hiểu được tin tình báo này một cách đầy đủ, thực chất rất nhiều chuyện sẽ trở nên rất đơn giản.

Trương Hao Thanh sau khi biết được kết quả đã lập tức bắt tay vào điều tra toàn bộ sóng gió trong việc ký hợp đồng với tập đoàn Jason, cũng thu thập hết toàn bộ những việc mà Cố Trầm Chu đã làm từ đầu đến cuối lại, sau khi xem qua một lần trong một buổi tối thì bản báo cáo này mới đến được trước mặt Cố Tân Quân. Chuyện chèn ép Cố Trầm Chu có qua tay ông ta, lần này Cố Trầm Chu chẳng hề gây ra chút động tĩnh nào lại có thể lưu loát tránh thoát, theo lý mà nói thì ông ta cũng phải gánh một phần trách nhiệm, nhưng thực tế thì có cha mẹ nhà nào không vui khi thấy con trai mình có tương lai hay không?

Bởi vậy, khi Trương Hao Thanh báo cáo lại cho Cố Tân Quân, ông ta chẳng hề che giấu nét tươi cười trên gương mặt mình.

Mà vẻ mặt của Cố Tân Quân… Nói thật, vẻ mặt Cố Tân Quân có phần quái lạ.

Loại biểu cảm quái lạ này bao gồm một chút cao ngạo, đôi phần tức giận, phần lớn lại chính là hài lòng; vài phút sau, vẻ mặt ngài ấy dừng lại ở hình ảnh đầy thỏa mãn.

"Anh nói cặn kẽ hơi một chút cho tôi nghe."

Cố Tân Quân đi ra khỏi đằng sau bàn làm việc của mình đến ngồi xuống sô pha dùng để tiếp khách ở một bên, cũng ra hiệu cho Trương Hao Thanh cùng ngồi xuống.

"Vâng, Bí thư."

Trương Hao Thanh nói tiếp:

"Sở dĩ tập đoàn Jason đến huyện Thanh Hương khảo sát là bởi con trai của thành viên Hội đồng quản trị của tập đoàn Jason là bạn cùng học của Chủ nhiệm Cố, bản hợp đồng do tập đoàn Jason đưa ra kia cũng xuất phát từ chỗ của Chủ nhiệm Cố."

Cố Tân Quân khẽ gật đầu.

Trương Hao Thanh tiếp tục:

"Trước đó Lưu Hữu Dân và Phó Lập Dương đều đi điều tra thân thế của Chủ nhiệm Cố, tôi thả chút tin đồn ra ngoài, người bên dưới cũng làm như việc đó là thật, tin tức Lưu Hữu Dân và Phó Lập Dương nghe được chính là Chủ nhiệm Cố vì đắc tội với lãnh đạo cấp trên nên mới bị điều xuống bên dưới."

Ông ta nói mấy câu đơn giản coi như giới thiệu tổng thể, sau đó mới nói:

"Lưu Hữu Dân định gây phiền phức cho Chủ nhiệm Cố, nhưng Chủ nhiệm Cố vừa mới bước vào quan trường, làm việc lại rất cẩn thận nên không có vấn đề gì có thể bắt được, hơn nữa lúc trước cậu ấy còn phụ trách quy hoạch tổng thể huyện Thanh Hương, hợp đồng mà tập đoàn Jason sử dụng lại vừa hay phù hợp với quy hoạch của Chủ nhiệm Cố, nếu Lưu Hữu Dân ký tên lên hợp đồng của tập đoàn Jason thì chính là chấp nhận phương án của Chủ nhiệm Cố, vì thế Lưu Hữu Dân mới gác hợp đồng của tập đoàn Jason qua một bên; nhưng Jason là tập đoàn lớn tầm cỡ quốc tế, tự bản thân ông ta không thể đè ép được nên đã cố ý đạt được sự đồng thuận của Thị trưởng Phương mà ông ta trực thuộc."

Về phần đạt được sự đồng thuận như thế nào thì không cần thiết phải nói tỉ mỉ.

Cố Tân Quân:

"Mễ Nguyên và Phương Đình Lễ có vài bất đồng về chính kiến đúng không?"

Làm Trưởng thư ký Tỉnh ủy được hơn nửa năm, Trương Hao Thanh giờ đã cực kỳ khâm phục Cố Tân Quân, giờ phút này nghe Cố Tân Quân nói một câu đơn giản đã chỉ ra được mối quan hệ của hai vị lãnh đạo cấp thành phố mà chẳng hề tỏ ra bất ngờ chút nào, ông ta cười nói:

"Đúng là không quá hòa hợp, nhưng việc tập đoàn Jason muốn trao đổi kỹ thuật với chúng ta đã thu hút được sự chú ý của Viện Khoa học Quốc gia, cho dù có đối đầu hay xung đột đến đâu thì trước tiên cũng phải bỏ qua chính kiến của bản thân, đồng tâm hợp lực giữ lại được chính sách quan trọng này rồi tính sau."

Tập đoàn Jason đến đây là đòn trực tiếp, kỹ thuật này lại chính là chiêu gián tiếp của con trai mình. Sắc mặt Cố Tân Quân không hề dao động mà thầm nghĩ như thế.

Không, cũng không thể nói là gián tiếp được, chiêu thức ấy thực ra đã nằm bên trong chiêu trực tiếp kia. Nó tìm tập đoàn Jason đến đây đầu tư, đưa ra một hợp đồng thoạt nhìn như hà khắc nhưng thực chất chỉ e ngay cả tập đoàn Jason cũng chẳng ngờ được, loại kỹ thuật cực kỳ lạc hậu với quốc tế lại vừa vặn là thứ mà đất nước đang cần, mảng khoa học kỹ thuật của quốc gia đúng là vẫn còn rất nhiều khiếm khuyết…

Mấy chuyện giữa Cố Tân Quân và Cố Trầm Chu là chuyện của riêng hai cha con. Chìm nổi trong chốn quan trường đã lâu, thậm chí còn từng ngồi vào vị trí Bộ trưởng Bộ Tổ chức ở trung ương, Cố Tân Quân đương nhiên không bao giờ là người lẫn lộn công và tư. Trên thực tế, chỉ cần tập đoàn Jason vừa rời khỏi huyện Thanh Hương là sẽ có đơn vị cấp huyện khác đã sớm chuẩn bị tốt tìm đến tập đoàn Jason, hơn nữa còn hoàn toàn đáp ứng điều kiện của tập đoàn Jason.

Đối với huyện Thanh Hương hay thậm chí là chính thành phố trực thuộc này, tập đoàn Jason bỏ đi chính là tổn nhất nghiêm trọng nhất; nhưng đối với Cố Tân Quân năm giữ tỉnh Dương Hoài mà nói thì cũng chỉ là đặt trứng gà từ rổ này sang rổ khác mà thôi, về bản chất thì trứng gà đó vẫn thuộc về ông – việc này đối với đất nước mà nói thì càng là như vậy, tập đoàn Jason dừng lại ở đâu vốn không hề quan trọng, chỉ cần tập đoàn Jason lựa chọn ở lại, dù ở đâu cũng sẽ là lợi ích của quốc gia.

Nhưng không thể ngờ là con trai ông lại cẩn thận tỉ mỉ đến mức này, thà cam nguyện tiêu phí cực kỳ nhiều công sức lúc đầu để sắp đặt mọi chuyện theo hướng tốt nhất chứ không để sự tình đi được đến nửa đường rồi mới tùy cơ ứng biến.

Sư tử muốn vồ thỏ phải dùng toàn bộ sức lực mới được.

Cố Tân Quân thầm nghĩ, thực ra việc này chẳng hề xa lạ, khi ông còn trẻ thì cụ Cố vẫn luôn nói với ông như thế; lúc ông bằng tuổi thằng nhóc thối kia thì cụ cũng luôn nói với ông –

Chúng ta làm bất cứ chuyện gì đều phải lo thất bại trước khi mong thành công.

Đừng ôm cảm giác may mắn trong lòng.

Đừng có được ăn cả ngã về không giống như dân bài bạc, đợi đến khi xong việc thấy mọi chuyện không tốt thì mới hối hận.

Trương Hao Thanh còn chưa nói xong hết mọi trình tự của Cố Trầm Xong, nhưng những chuyện tiếp theo, Cố Tân Quân tự suy ngẫm một lát cũng có thể đoán được tám, chín phần.

Cố Trầm Chu tìm tập đoàn Jason đến rồi chôn một chiêu ám ngầm ở bên trong, chủ yếu là để chuẩn bị sẵn sàng, trực tiếp dùng lợi ích để khiến Lưu Hữu Dân phải nhả ra. Nếu Lưu Hữu Dân còn không chịu nhả, vậy chiêu ám ngầm kia sẽ biến thành bùa đòi mạng Lưu Hữu Dân.

Thực ra chiêu ấy quả thực đã biến thành bùa đòi mạng Lưu Hữu Dân, chuyện lần này Cố Trầm Chu không cần nhờ đến thế lực trong nhà chính là sự ăn ý không cần nói rõ ra của hai cha con, Cố Tân Qua đúng thật là muốn dựa vào cuộc sống sinh hoạt bậy bạ của con trai mình để mượn cớ, chuẩn bị xem xem năng lực của con trai mình đến đâu.

Cố Trầm Chu quả là đã không khiến ông thất vọng.

Bất kể là tìm sự đầu tư từ nước ngoài về hay là thông qua điều tra từ mọi phương diện để chôn phần phục bút này xuống, đến thời điểm mấu chốt còn đưa loại kỹ thuật quan trọng này về kinh thành để kiểm nghiệm, đây đều là phương thức đối phó mà Cố Trầm Chu lựa chọn trong màn đấu đá vì quyền lợi này, tất cả đều khiến Cố Tân Quân không thể bắt được nhược điểm nào.

Phần phía trước đã hoàn toàn chứng minh sự cẩn trọng của Cố Trầm Chu, còn phần sau – ông tin chắc rằng con trai mình có thể tìm ra thêm được rất nhiều phương pháp đối phó khác trong chuyện này.

Ví như ngầm dùng mưu ma chước quỷ khuấy động khiến mọi chuyện rối loạn, lại ví như đi đường vòng tìm đến ban lãnh đạo không nằm dưới trướng ông, để đối phương trực tiếp tạo áp lực từ bên trên xuống, cũng mượn dịp này để phô bày động tác bất ngờ của mình.

Nhưng cách trước quá âm ngoan ti tiện, cách sau nền tảng lại quá yếu.

Hiện giờ mọi việc đã đâu ra đấy, nghe từ lời nói của Trương Hao Thanh thì con ông vốn không hề ra mặt…

"Thằng nhóc thối ấy trừ việc tìm tập đoàn Jason đến, đưa kỹ thuật mà tập đoàn Jason muốn trao đổi vào trong kinh thành để thử nghiệm ra thì còn làm gì nữa?"

"Không hề làm gì cả."

Trương Hao Thah khẳng định. Ở những trình tự khác nhau, Trương Hao Thanh nhìn tập đoàn Jason được dẫn đến, Lưu Hữu Dân bị lật đổ, thậm chí còn khiến Lưu Hữu Dân căn bản là không biết mình bị gài bẫy như thế nào, như vậy thực sự giống như nhìn vào một tờ giấy trắng.

"Nhưng vào thời điểm cuối cùng, Chủ nhiệm Cố đi vào văn phòng của Phó Lập Dương một lần."

Việc này cũng không khó giải thích. Phó Lập Dương là nhân vật số một huyện Thanh Hương, Cố Trầm Chu muốn vững vàng thăng chức ở huyện Thanh Hương thì không thể bỏ qua pho tượng thần thổ địa ấy. Trong chuyện lần này, Cố Trầm Chu tỏ ra rất khiêm tốn vững vàng, nhưng mục đích căn bản của anh trong chuyện này chính là nhổ bớt một chiếc đinh ngầm trên con đường chính trị của mình, để cho Phó Lập Dương biết được một vài chuyện bên trong, đây cũng là chuyện không cần phải làm thêm lần nữa.

Rất tốt, cực kỳ tốt. Phân tích đến đây rồi, Cố Tân Quân cuối cùng cũng không kìm được mà thầm nghĩ như thế. Bất kể là thủ đoạn hay tính cách thì đều đã đạt được yêu cầu cơ bản, trong phương hướng đi tiếp theo, ông cũng có thể tiến hành cân nhắc ý kiến của nhóc thối đó…

"Bí thư, nếu không còn chuyện gì thì tôi xin phép ra ngoài trước."

Trương Hao Thanh thấy Cố Tân Quân chìm vào trầm tư bèn đứng dậy, nói.

Cố Tân Quân gật đầu, sau khi Trương Hao Thanh rời đi thì ông lại ngồi một mình cân nhắc thêm một lúc, mãi cho đến khi di động bên cạnh đột nhiên kêu vang thì mới hồi thần lại từ dòng suy nghĩ.

Ông cầm di động của mình lên, nhìn lướt qua dãy số hiển thị trên màn hình trước rồi mới nhận máy:

"Có chuyện gì à?"

Người gọi điện thoại đến là Trịnh Nguyệt Lâm, Cố Tân Quân vừa nhấc máy thì Trịnh Nguyệt Lâm đã nói thẳng:

"Hôm nay em gặp Lâm phu nhân, bà ấy hỏi em có phải là Tiểu Chu đang hẹn hò với cô bé con gái nhà họ Tiết không."

Cố Tân Quân 'ồ' một tiếng:

"À, là con gái của Tiết Ái Quân."

Trịnh Nguyệt Lâm cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng nghĩ lại thì cũng thấy bình thường – Cố Trầm Chu từ nhỏ đến lớn gặp chuyện gì cũng chẳng mấy khi nói cho ông nội và cha của chính mình, huống chi là người mẹ kế như bà:

"Tiểu Chu thực sự đang hẹn hò với cô bé ấy đúng không? Hay là chúng ta đợi lúc nào rảnh hẹn Tiết phu nhân đến nhà trò chuyện?"

Dù thế nào thì con cái nhà mình vẫn luôn là số một, lúc này Cố Tân Quân vẫn rất bình tĩnh:

"Là con gái nhà họ Tiết theo đuổi Tiểu Chu, Tiểu Chu cũng chưa nói gì với anh nên chắc là bây giờ vẫn chưa theo đuổi thành công. Chỗ Tiết phu nhân tạm thời chưa cần thiết, để anh rảnh thì đến uống chén trà với Tiết Ái Quân."

Trịnh Nguyệt Lâm cười nói:

"Cũng được, anh tự có chủ ý là được rồi. Tối về anh muốn ăn gì?"

"Em nấu cái gì thì anh ăn cái đó, đều ngon cả."

Tích lũy nhiều năm qua như vậy, Cố Tân Quân dù sao cũng bỏ thêm chút tình thương.

140. Chương 140: Cửa Cuối Cùng

Ba ngày sau khi cuộc họp do Thị trưởng Mễ chủ trì kết thúc, Lưu Hữu Dân đến trường Đảng báo cáo, Cố Trầm Chu được thăng chức lên Bí thư Đảng ủy của Cục Công thương, xem như là nhảy được một bước lớn lên cao. Những người khác tuy cảm thấy việc thăng chức vị này hơi nhanh, nhưng nghĩ đến hợp đồng mà tập đoàn Jason đưa ra vừa vặn tương xứng với bản quy hoạch kinh tế của huyện, lại thêm sự coi trọng mà trên thành Thành phố dành cho tập đoàn Jason thì cũng lần lượt bình thường trở lại.

Chỉ có Phó Lập Dương biết được nhiều hơn người khác một chút không chỉ xử lý cực nhanh vấn đề thăng chức cho Cố Trầm Chu, hơn nữa lúc cuộc họp vừa chấm dứt thì ông ta đã cố ý gọi Cố Trầm Chu vào trong văn phòng mình trò chuyện thân thiết với nhau trong khoảng nửa tiếng.

"Chúc mừng chúc mừng, mọi chuyện đều đã được giải quyết ổn thỏa?"

Cố Trầm Chu vừa mới bước vào nhà đã nghe thấy tiếng cười dài của Hạ Hải Lâu, lúc ngẩng đầu lên nhìn thì anh đã thấy đối phương cầm hai ly rượu đi ra cửa.

Cố Trầm Chu mỉm cười đón lấy một ly, nhẹ nhàng chạm một cái vào chiếc ly trong tay đối phương:

"Tin tức cũng nhạy bén đấy, nhỉ?"

Hạ Hải Lâu cười cười:

"Ở cái nơi rách nát như thế này, nếu còn không chơi đùa chút tin tức thì em cũng nằm đến mốc meo mất!"

Trong lúc nói chuyện thì hai người đều nâng ly uống cạn, Hạ Hải Lâu đỡ lấy túi công văn giúp Cố Trầm Chu đang bận cởi giày và cầm ly.

"Chừng nào anh định rời khỏi chỗ này?"

"Theo kế hoạch là khoảng tháng Sáu đến tháng Tám."

Cố Trầm Chu đáp.

"Không xa lắm."

"Thực ra thời gian anh ở đây cũng không phải là ngắn."

Hạ Hải Lâu nói.

“Trạm tiếp theo là?”

“Bách Thành[1].”

Cố Trầm Chu trả lời.

Hạ Hải Lâu cau mày:

“Em nghĩ rằng anh sẽ đi thẳng lên thành phố.”

Thành phố này là ám chỉ thành phố mà huyện Thanh Hương lệ thuộc trực tiếp.

Cố Trầm Chu không đưa ra câu trả lời thuyết phục nào cho những lời anh, anh cười khẽ, nói:

“Sau Bách Thành tôi muốn đi sang tỉnh khác, đến Phúc Huy được không? Ngài Thái tử à, đến lúc ấy phải làm phiền em rồi.”

Hạ Hải Lâu lập tức cười rộ lên, hắn thân mật nhéo hai má Cố Trầm Chu một cái – từ sau cái lần hắn cắn một cái in dấu răng lên mặt Cố Trầm Chu mà người bị cắn chẳng hề nổi cáu – hắn đã nảy sinh hứng thú dạt dào với hai má của đối phương:

“Chúng ta là ai với ai chứ, ngôi vị Thái tử của em cũng có một phần của anh mà, đúng không?”

Cố Trầm Chu nghiêng đầu liếc nhìn Hạ Hải Lâu, khóe môi nhếch lên rồi nghiêng tới nhẹ nhàng hôn hắn một hắn một cái.

Cảm giác tựa như lông vũ dừng ở trên mặt cũng dịu dàng bay vào trong lòng khiến Hạ Hải Lâu suýt chút nữa đã không kìm nổi mình mà lao thẳng đến ấn người xuống sô pha, may là Cố Trầm Chu kịp thời nói một câu:

“Em chuẩn bị cơm chiều xong rồi đúng không? Chúng ta đi ăn cơm đi.”

“… Được rồi, ăn cơm trước.”

Hạ Hải Lâu cuối cùng cũng tìm lại được một chút lí trí trong cái đầu đã bị tinh trùng nhồi căng, cảm thấy không thể khiến đối phương nghĩ rằng mình quá gấp gáp nên đành giãy dụa rồi miễn cưỡng trả lời.

“Sau đó –“

Cố Trầm Chu nói.

“Ừ?”

“Tôi cũng không biết được.”

Anh tỏ ra nghiêm trang.

“Nhưng tôi cứ cảm thấy là sẽ có chuyện gì đó có thể rất đáng chờ mong…”

Nói đến đây, Cố Trầm Chu lại nhìn Hạ Hải Lâu, hiếm có được một lần mỉm cười xấu xa.

Hạ Hải Lâu:

“… Anh đột nhiên trở nên hư hỏng rồi.”

“Ừ?”

“Không, thực chất là vẫn luôn rất hư hỏng…”

“Hà hà hà.”

Hiện tại hai người đã ngồi vào bàn bắt đầu ăn canh, Hạ Hải Lâu nghe thấy tiếng cười này Cố Trầm Chu thì lập tức bị sặc:

“Anh thật đúng là biết cười như vậy à?”

“Tiếng cười này có độ khó gì ư?”

Cố Trầm Chu hỏi lại, vẻ mặt đã khôi phục sự bình tĩnh cùng lạnh nhạt như thường ngày.

Hạ Hải Lâu thật sự chịu thua, hắn cũng không nói thêm gì cả mà giơ một ngón cái với Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu đáp lại một 'nụ cười nhạt giả bộ', cúi đầu vừa uống một hớp canh thì di động trong túi áo đã vang lên. Anh cầm di động ra, thấy dãy số điện thoại không hiển thị tên liền hơi cau mày, cuối cùng một lúc sau vẫn bấm nhận:

"A lô?"

"Chúc mừng Bí thư Cố thăng chức."

Giọng nữ mang theo âm cười nhạt ở đầu bên kia vang lên:

"Không biết liệu tôi có được vinh hạnh mời Bí thư Cố một bữa cơm hay chăng?"

Cố Trầm Chu khựng lại hai giây mới nhớ ra rốt cuộc chủ nhân của giọng nói này là ai:

"Cô Tiết?"

Tiết Minh San hài hước cười nói:

"Vừa rồi Bí thư Cố không phát hiện ra là tôi à? Đều là lỗi của tôi, trước khi nói chuyện đã quên không nhắc Bí thư Cố một tiếng."

Cố Trầm Chu đứng dậy khỏi chỗ ngồi của mình:

"Tối hôm nay…"

Anh không nhìn sang Hạ Hải Lâu, nhưng ở phía sau anh, ánh mắt của Hạ Hải Lâu đã quét một vòng trên người anh.

Tiết Minh San trong điện thoại không đợi Cố Trầm Chu trả lời là 'Sẽ đi' hay là 'Không đi', chỉ nói thêm:

"Đúng rồi, Bí thư Cố chắc là chưa biết nhỉ? Hai ngày trước Bí thư Cố đến uống trà với cha tôi một lần, sau khi cha tôi quay về liền khen Bí thư Cố[2]không dứt miệng đấy."

Cố Trầm Chu hơi nhướn mày:

"Ý của cô Tiết là?"

Tiết Minh San mỉm cười đầy thâm ý:

"Ý của tôi là, Bí thư Cố gặp loại chuyện thế này thì còn đi tìm ai mà được nữa chứ? Ngoài ra, người thông minh giống như tôi đây lại không có bao nhiêu."

Cố Trầm Chu:

"Xem ra tôi không ra ngoài cũng không được?"

Tiết Minh San cười nói:

"Có vẻ như Bí thư Cố thay đổi ý định là vì cảm thấy hứng thú với đề nghị của tôi."

"Cô Tiết thực sự rất thông minh."

Cố Trầm Chu nhận xét.

"Vậy câu trả lời của Bí thư Cố là…?"

Tiết Minh San hỏi.

"Thời gian và địa điểm?"

Cố Trầm Chu hỏi ngược lại.

"Nửa tiếng sau, nhà hàng đồ Tây ở đường Bắc gần mảnh rừng phía Tây được không?"

Tiết Minh San đáp.

Lúc này Cố Trầm Chu mới quay người lại một chút, ánh mắt đưa về phía sau nhìn người ngồi bên bàn ăn.

Hai tầm mắt cùng giao nhau.

Sau vài giây im lặng, Hạ Hải Lâu mỉm cười đầy ngả ngớn với Cố Trầm Chu trước.

Cố Trầm Chu đáp lại đối phương bằng một nụ cười thản nhiên.

"Được."

Anh đồng ý lời mời của Tiết Minh San.

"Sao thế, anh phải ra ngoài?"

Đợi Cố Trầm Chu cúp điện thoại, Hạ Hải Lâu vẫn ngồi nguyên tại chỗ mới lên tiếng hỏi.

"Ra ngoài ăn một bữa cơm."

Cố Trầm Chu trả lời, anh ngồi lại chỗ của mình uống hết bát canh xong mới đứng dậy chuẩn bị ra ngoài.

Hạ Hải Lâu cầm thìa lên gõ vào chiếc bát sứ tráng men, sau khi thu hút được ánh mắt Cố Trầm Chu quay lại thì mới hỏi:

"Buổi tối anh có về ngủ không?"

"Đương nhiên."

Cố Trầm Chu đáp.

Hạ Hải Lâu gật đầu:

"Vậy được, người đẹp đáng yêu, anh đi đi."

Cố Trầm Chu chỉ mỉm cười chứ không nói gì, cầm theo thứ gì đó rồi xoay người ra ngoài.

Cửa mở ra rồi đóng lại, Hạ Hải Lâu ngồi im lặng ở chỗ của mình vài giây rồi đột nhiên đẩy ghế dựa ra, đứng dậy sải bước đi về phía toilet.

Mặt gương hình bầu dục đối diện với cửa kính phát ra ánh sáng lạnh lẽo âm u, hút hết toàn bộ sự vật trước mặt vào trong mình rồi hắt ngược lại một cách chân thực nhất.

Hạ Hải Lâu đứng trước gương đối diện với người ở bên trong. Vẻ mặt hắn âm trầm, sắc mặt đối phương cũng âm trầm; hắn vươn tay ấn lên hai gò má hơi run rẩy của mình, đối phương cũng đưa tay lên ấn hai gò má đang run rẩy lại...

Một lọ sữa tắm không được đặt đúng vị trí của nó chắn trước người hắn, hai người trong và bên ngoài gương không nghĩ ngợi chút nào đã cầm lấy lọ sữa tắm ném mạnh xuống nền gạch men dưới đất, trong tiếng vang nặng nề, nắp đậy và thân lọ sữa tắm rời nhau ra đập mạnh vào tường rồi nảy lên cao cao, sau mấy lần nảy lên mới hết lực rơi xuống đất.

Ánh mắt Hạ Hải Lâu cực kỳ hung ác độc địa, hắn cầm di động lên bấm gọi một dãy số:

"Điều tra cho tôi xem Tiết Minh San hiện đang ở đâu, tôi cần biết kết quả trong vòng mười lăm phút!"

Lúc Cố Trầm Chu đến nhà hàng mà Tiết Minh San chỉ định thì vẫn sớm hơn giờ hẹn mười phút, giống như lần trước.

Anh đi vào trong nhà hàng, nhìn lướt quanh một vòng thật nhanh liền thấy được Tiết Minh San đang ngồi ở vị trí sát bên cửa sổ lại gần cửa chính.

"Bí thư Cố, mời ngồi."

Tiết Minh San đứng dậy khỏi chỗ ngồi của mình, lễ phép gật đầu chào Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu cũng gật đầu chào lại:

"Cô Tiết."

Hai người ngồi xuống đối diện nhau, nhân viên phục vụ đứng một bên lập tức đưa rượu vang đã được chuẩn bị từ sớm đến rồi khom người rót rượu cho cả hai.

Tiếng đàn dương cầm dịu nhẹ vang lên trong nhà hàng. Tiết Minh San nâng ly chân dài đựng đầy rượu lên, đặt trong tay xoay ly mấy vòng liền mới đặt đến bên môi nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Cố Trầm Chu nhìn cô gái đang ngồi đối diện mình: So với lần gặp trước, lần này Tiết Minh San tạo cho người ta cảm giác cô càng xinh đẹp lộng lẫy hơn. Cô mặc một chiếc váy đuôi cá chéo vai màu tím, mái tóc quăn dài đen mượt quấn quít lấy chuỗi vòng trân châu buông lơi từ bên má xuống đến vai, che khuất được bờ vai trái hơi quá lộ liễu, lớp trang điểm trên mặt vẫn cực mỏng như lần trước, ngoại trừ đôi môi được tô son rực rỡ ra thì đuôi mắt chỉ quét thêm một lớp phấn mỏng màu lục bạc. Dưới ánh đèn, chiếc váy đuôi cá màu tím lấp lánh rực rỡ tựa như có nước, xinh đẹp giống như lớp vảy trên người một mỹ nhân ngư. Mà cái tay cùng bắp chân lộ ra bên ngoài chiếc váy lại trắng nõn không chút tì vết, thoáng nhìn qua có cảm giác giống như chúng đang tản ra ánh sáng.

Dưới ánh đèn dịu nhẹ của nhà hàng, bồi bàn phục vụ tại bàn và đưa thức ăn ra đâu vào đấy, từ món khai vị đến món chính lần lượt được đưa lên bàn ăn.

Ngoại trừ lời đón tiếp ban đầu ra, hai người đều không có quá nhiều trao đổi, những tiếng động chủ yếu ở đây ngoại trừ tiếng đàn dương cầm trong đại sảnh ra thì cũng chỉ có tiếng dao nĩa nhẹ nhàng va chạm vào nhau.

Một bữa ăn này tiêu tốn hết gần nửa tiếng. Lúc Tiết Minh San cầm khăn ăn lên lau khóe môi, Cố Trầm Chu cũng vừa vặn đặt dao nĩa trong tay xuống.

Tiết Minh San lúc này mới bắt đầu cười khẽ:

"Bí thư Cố không hề nói gì cả, liệu có phải là anh đang chờ điều gì không?"

"Cô Tiết chẳng phải cũng vẫn chưa từng nói gì hay sao?"

Cố Trầm Chu từ tốn nói.

Tiết Minh San cười rộ lên:

"Chủ nhiệm Cố đúng là không quá hiểu lòng phụ nữ, càn quấy chẳng phải chính là thiên tính của phụ nữ hay sao?"

Cố Trầm Chu liếc nhìn Tiết Minh San, mở miệng có chút ám chỉ:

"Đáng tiếc phụ nữ bên cạnh tôi vốn không có ai giống như vậy."

Anh bỏ qua đề tài này, lại nói thêm:

"Cô Tiết đã chọn một vị trí rất tốt đấy."

Hơn nữa cả hai đều chọn như vậy, anh thầm nghĩ. Ở tầng hai dựa sát vào cửa sổ và gần với cầu thang, ở tầng một lại tựa sát bên cửa sổ gần cửa ra vào, bất kể là nhìn từ trong ra ngoài hay nhìn từ ngoài vào trong thì đều có thể trực tiếp nhìn thấy rõ ràng.

"Được rồi."

Tiết Minh San mỉm cười, lại ngẩng đầu lên:

"Nếu đã vậy, để tôi đoán một câu nhé, người Bí thư muốn đợi – thực ra đã đến đây rồi, đúng không?"

Lúc nói những lời này, cô không hề quay đầu lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Từ đầu đến cuối, cô không hề làm như vậy.

Cố Trầm Chu cũng chẳng hề quay đầu qua, việc này không cần thiết, từ lúc thức ăn còn chưa được bưng lên bàn thì anh đã biết có một chiếc xe dừng lại bên ngoài cửa, Hạ Hải Lâu ngồi trong chiếc xe ấy. Mà đợi đến khi ăn được nửa bữa, anh còn thấy có thêm hai, ba chiếc xe tải chạy đến cửa nhà hàng, ngay cả Hạ Hải Lâu đứng bên cạnh xe cùng một đám đàn ông cao lớn thô kệch bước xuống khỏi xe –

Chỉ là mãi đến khi bữa cơm này được ăn xong xuôi, Cố Trầm Chu cũng không đợi được Hạ Hải Lâu bước vào.

Rốt cuộc Hạ Hải Lâu có tính toán gì không?

=====

*Chú:

[1] Tức thị trấn Bách Thành, huyện Tây Bình, thành phố Trú Mã Điếm, tỉnh Hà Nam.

[2] Cách gọi 'Bí thư Cố' ở đằng trước là chỉ Cố Tân Quân (hiện đang nắm giữ chức Bí thư Tỉnh ủy tỉnh Dương Hoài), cách gọi Bí thư Cố ở đằng sau là để chỉ Cố Trầm Chu (hiện đang nắm giữ chức Bí thư Đảng ủy Cục Công thương ở huyện Thanh Hương).

141. Chương 141: Thừa Nhận

Hiện giờ, không chỉ có một mình Cố Trầm Chu đang suy nghĩ.

Đứng ở vị trí cách nơi Cố Trầm Chu và Tiết Minh San đang ngồi khoảng mười bước, người cầm đầu hỏi Hạ Hải Lâu đang ngồi trong chiếc xe bên cạnh:

"Giám đốc Hạ, tôi mang người đến cả rồi, ngài muốn làm thế nào đây?"

Nói xong những lời này, người đàn ông khoảng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi nhìn về phía cô gái đang ngồi cạnh cửa sổ, cười nói:

"Thực ra nếu Giám đốc Hạ muốn cô gái này cũng chẳng cần lao thẳng vào, tìm một chỗ đánh cho hai gậy, khiến nam tàn phế rồi bắt nữ đi chẳng phải tốt hơn ư?"

Hạ Hải Lâu đặt hai tay lên trên tay lái, khóe môi nhếch lên khiến nụ cười có phần lạnh lùng hơn thường ngày:

"Cô gái này để tặng cho các người chơi đùa."

Đại ca cầm đầu còn tưởng rằng Hạ Hải Lâu là tức quá nên nói vậy – dù sao cô gái xinh đẹp như vậy lại lén lút ngoại tình, còn cho ông chủ đây đội nón xanh – bèn cười rộ lên cực kì đáng khinh để phụ họa, nhưng không bàn tán sâu thêm vào chủ đề này.

Hạ Hải Lâu cũng không nói thêm gì nữa.

Ở khoảng cách hai, ba mươi thước, gương mặt dù có thân quen đến đâu cũng sẽ biến thành một khối sắc đen đơn điệu mơ hồ. Hắn nhìn hai người trong nhà hàng ăn xong bữa tối, cuối cùng cũng chuyển ánh mắt của mình khỏi vị trí kia. Có lẽ là đã giữ nguyên một tư thế quá lâu, Hạ Hải Lâu cảm thấy từ đùi đến lưng mình đều nhức mỏi. Hắn xoay cái cổ cứng ngắc, thân thể ngả ra dựa vào đằng sau, ánh mắt vừa lúc nhìn vào kính chiếu hậu ở trước mặt.

Ánh đèn sắc cam trong xe khó khăn lắm mới có thể thắp sáng cho không gian trong xe. Trong kính chiếu hậu, Hạ Hải Lâu phát hiện sắc mặt mình lúc sáng lúc tối – là vì ánh đèn trong xe hay là còn bởi vì điều gì khác? Hắn mở ra rồi khép lại những ngón tay đặt trên tay lái, móng tay lần lượt ấn chặt vào trong lòng bàn tay, rất nhiều cảm giác lộn xộn không biết thoát ra từ đâu như tìm được đường đột phá chui hết vào trong tâm trí hắn, khiến hắn phải thật vất vả mới tìm được vài thứ có ích trong đoạn tư duy ngắn ngủi không hề có logic nào cả này, ví dụ như khẩu súng lục hắn đang cất trong xe, hay là đám xã hội đen đang đứng ở bên ngoài…

"Được rồi."

Hạ Hải Lâu đột nhiên mở miệng, hắn cố gắng đè ép mảnh dây thần kinh nào đó đang giật giật trong đầu xuống, tiếp đó mở nửa cửa kính xe xuống trong ánh mắt nghi hoặc của đại ca kia, vươn tay ra nắm chặt tay đối phương một cái:

"Lần này làm phiền anh Long rồi, không có việc gì đâu, tôi về trước đây, sau này sẽ mời anh Long đi uống trà."

Nói xong câu khách sáo này, Hạ Hải Lâu không dừng lại dù chỉ một giây mà khởi động xe đi luôn, nháy mắt đã lái ra đến con đường bên ngoài.

“Đại ca, đối phương cứ thế đi à?”

Một thanh niên đứng bên cạnh ‘anh Long’ lên tiếng hỏi.

“Có thẻ đây.”

‘Anh Long’ vẫy vẫy chiếc thẻ trong tay, gã lật trước lật sau ngắm thật kĩ chiếc thẻ ngân hàng mà mình vừa được nhét vào trong tay, phát hiện có sáu con số được viết ở ô cạnh chỗ chủ thẻ kí tên ở mặt trái thẻ:

“Mang đến chỗ máy ATM bên kia cắm vào xem bên trong có bao nhiêu tiền, mật mã viết ở chỗ này.”

“Vâng.”

Một người lập tức vâng lệnh cầm thẻ đến chỗ máy ATM ở cách đó vài bước, chỉ vài phút sau đã lập tức quay về.

‘Anh Long’ và mấy người khác lúc này đều đã ngồi vào trong xe tải, người đi kiểm tra ngồi thẳng lên trên xe, chưa đợi người khác hỏi đã nói liến thoắng:

“Bên trong có hơn mười vạn nguyên, đại ca, vụ này kiếm lời quá, tổng cộng mất chưa đến một tiếng mà chúng ta đã có lộc. Đây đúng là thần tài giáng thế mà!”

‘Anh Long’ cười ha ha, nói:

“Người ta là ông chủ lớn, tiền đến tay rồi mọi người cũng đừng về nhà vội, chúng ta đi xông Sauna xong rồi ăn khuya.”

Người trong xe đều cười rộ lên, có người lại đề nghị:

“Ông chủ này hào phóng như vậy, chúng ta có nên –“

Gã hất đầu về phía nhà hàng.

‘Anh Long’ cười mắng:

“Chú muốn vào Cục Cảnh sát nghỉ ngơi thật hả, thời buổi này chẳng có ông chủ nào trả cho cậu một ngàn nguyên một ngày đâu.”

Gã đề nghị cười hì hì không đáp lại.

‘Anh Long’ khoát tay, ra vẻ nho nhã nói:

“Ông chủ dặn dò như nào thì chúng ta cứ làm như thế đi, đây là đạo đức nghề nghiệp.”

Hắn lại nói với người lái xe:

“Mau lái xe, chúng ta đi!”

Hiện giờ Cố Trầm Chu đang ngồi trong nhà hàng mới chuyển ánh mắt ra bên ngoài. Nhưng chỉ vỏn vẻn liếc nhìn một cái anh đã lập tức thu hồi tầm mắt, lại quay sang nhìn về phía Tiết Minh San.

Bàn ăn đã được bồi bàn của nhà hàng thu dọn sạch sẽ, Tiết Minh San uống hai ly rượu nên trên mặt đã xuất hiện một mạt hồng nhạt:

“Hình như mọi người đều đã đi hết rồi, Bí thư Cố, anh đã nghĩ xong chưa?”

Tay phải Cố Trầm Chu cầm lấy chiếc đồng hồ trên cổ tay trái mình chậm rãi xoay tròn, sau đó lại chỉnh sửa lại cổ tay áo của mình – động tác này đối với anh mà nói là cực kỳ hiếm thấy, bởi vì anh gần như chưa bao giờ không ngừng cân nhắc, không ngừng đặt giả thiết rồi lại không ngừng phủ nhận từng điều một như lúc này.

Anh vẫn có phần do dự, nhưng phần do dự này dường như lại có chút nực cười.

Nếu không phải anh đã động lòng, vì sao anh lại sinh ra loại cảm giác ‘do dự’ này chứ?

Hạ Hải Lâu – cậu ta nhận thua –

Cố Trầm Chu đột nhiên bật cười.

Là cậu ta thắng.

Đúng là một tên nhóc cực kỳ thông minh, cho nên nói nếu như có thể lựa chọn, anh tuyệt không muốn làm đối thủ với một người như thế…

"Cô Tiết."

Cố Trầm Chu lên tiếng.

"Cô quả là rất thông minh, nhưng tôi cảm thấy hơi kỳ quái, cô nghĩ cái gì mà lại đưa ra đề nghị như vậy?"

Tiết Minh San nhướn mày rồi đặt tay xuống, động tác hơi thô lỗ này khiến Nữ vương đã rời khỏi ngai vàng, Cố Trầm Chu cũng cùng lúc thấy được điểm duy nhất không phù hợp với cô gái đang ăn mặc cực kỳ hợp thời trang lại nữ tính trước mặt – mười ngón tay của cô đều không để chút móng tay nào, lại càng không nói đến mấy thứ như sơn móng tay hay những hạt đá nhỏ dùng để tô điểm thêm:

"Cơ hội luôn là do tự bản thân có chuẩn bị trước, đương nhiên tôi sẽ không phủ nhận rằng tôi cố tình để ý đến chuyện giữa Bí thư Cố và Giám đốc Hạ. Còn những chuyện khác…"

Cô liếc nhìn Cố Trầm Chu một cái thật kĩ, sau đó chỉ vào hai mắt mình, nói:

"Đừng coi thường khả năng quan sát của phụ nữ."

Cố Trầm Chu bưng chén rượu lên:

"Như vậy, hợp tác vui vẻ."

Lần này Tiết Minh San không nâng ly rượu cầm trong tay lên nữa, gương mặt cô lại một lần nữa mang theo nét tươi cười có chút trẻ con giống như lần đầu tiên gặp mặt:

"Được, là theo nhu cầu –"

'Xoảng!'

Bỗng nhiên tiếng kính vỡ vụn vang lên, giống như có một con vịt chen vào giữa đám thiên nga đang nhìn ngó xung quanh, tiếng đàn dương cầm du dương bị phá vỡ, không khí ngọt ngào cũng bị phá hỏng.

Cố Trầm Chu nâng ly rượu lên, nhìn Tiết Minh San ngồi ở đối diện đột nhiên đỏ mặt run lẩy bẩy.

Cô gái mặc váy đuôi cá màu tím mở to hai mắt hung dữ trừng mắt nhìn Cố Trầm Chu một lúc rồi đột nhiên kéo túi xách của mình, đạp trên giày cao gót sải bước nhanh chóng ra khỏi nhà hàng! Nhưng cô vừa đi được một nửa thì đôi giày gót mảnh cao mười phân đột nhiên gãy giữa chừng, toàn thân Tiết Minh San liền ngã về phía bàn ăn bên cạnh, trong lúc vội vàng cô vô ý bám vào mép bàn một cái khiến toàn bộ nước canh cùng hoa quả trên mặt bàn đổ hết lên người mình!

Có hai thanh niên trẻ tuổi đang ngồi trên chiếc bàn đó, bọn họ thực sự không bận tâm đến đống lộn xộn trên bàn mà vội vàng đứng dậy bước tới nâng quý cô bị ngã lên, một người nhỏ con hơn chút còn liên tục hỏi:

"Tiểu thư không sao chứ? Không có vấn đề ở đâu chứ?"

Dáng vẻ của Tiết Minh San hiện giờ trông cực kỳ chật vật: Cô quỳ rạp xuống trên sàn nhà lạnh lẽo, gót giày gãy, chiếc váy đuôi cá không biết bị móc vào thứ gì mà bị rách ra một đoạn nhỏ, sắc mặt cô đỏ bừng lên, ánh mắt cũng vằn đầy tơ máu, trong mắt dường như còn dâng lên chút ánh nước, lúc được người ta nâng dậy cô liền gật đầu một cách cứng ngắc, lúc đẩy tay đối phương bước cao bước thấp chạy ra ngoài chưa được hai bước đã đá văng đôi giày trên chân ra xa như tự bùng nổ rồi che mặt chạy ra khỏi nhà hàng trong ánh mắt của mọi người ở đây!

Giờ phút này, từ quản lý đến bồi bàn trong nhà hàng, từ nhạc công đang chơi dương cầm đến từng vị khách đang ngồi rải rác trong đại sảnh, ánh mắt của mỗi người bọn họ đều đuổi theo sau Tiết Minh San cho đến khi đối phương chạy ra khỏi nhà hàng.

Ngay sau đó, những ánh mắt giống như đã từng tập luyện mà lập tức cùng chuyển về phía Cố Trầm Chu vẫn còn ngồi nâng chén rượu trong tay như trước ở chiếc bàn tựa bên cửa sổ.

Cố Trầm Chu mang vẻ mặt cực kì bình tĩnh đặt tay xuống, gọi bồi bàn đến:

"Tính tiền."

Bồi bàn đứng cách nơi này gần nhất bước nhanh đến đây, trong quá trình tính tiền vẫn liên tiếp quay đầu lại, thậm chí ngay cả khi tìm tiền lẻ trả cho Cố Trầm Chu thì vẫn mang theo vẻ muốn nói lại thôi trên mặt.

Cố Trầm Chu nhận tiền lẻ xong liền đi ra khỏi nhà hàng lên xe, lúc ngồi vào chỗ ngồi của mình, khóe miệng anh cuối cùng cũng không kìm được mà giật nhẹ một cái.

Lần này đúng là được xem một màn diễn đế vương, rất sống động!

Lúc về nhà, Hạ Hải Lâu vẫn đang ngồi bên bàn chậm rãi ăn bữa cơm mà mình để muộn.

Cố Trầm Chu đi vào trong phòng ăn, hỏi đối phương:

"Sao giờ mới ăn?"

Hạ Hải Lâu ngồi cạnh bàn ngẩng đầu lên.

Ánh mắt bắn đến kia sắc lẹm như dao, di chuyển qua làn da của anh từng chút từng chút một, Cố Trầm Chu bèn vươn tay lên sờ sờ hai má ngưa ngứa của mình.

Hạ Hải Lâu lại đột nhiên nhoẻn miệng cười:

"Vừa rồi không thấy đói lắm, anh đã ăn xong rồi à?"

"Ừ."

Cố Trầm Chu vừa đáp vừa đến bên cạnh bàn ngồi xuống, anh đưa tay ra sở thử bát canh được múc đầy một cái:

"Nguội cả rồi, sao em không hâm nóng lại?"

"Anh làm chứ?"

Hạ Hải Lâu hỏi.

Cố Trầm Chu nhún vai, cầm bát canh trên bàn lên đi vào trong bếp.

Hạ Hải Lâu nuốt miếng cơm trong miệng xuống, cắn đũa rồi lắc la lắc lư đi theo vào:

"Hương vị bữa tối thế nào?"

"Cũng không tệ lắm."

Cố Trầm Chu đáp.

"Vậy lần sau chúng ta cũng đến nhà hàng đó ăn nhé?"

Hạ Hải Lâu hỏi.

Một tháng đủ để khiến bọn họ quên tôi không? Cố Trầm Chu tự hỏi một câu rồi nói:

"Chúng ta đổi sang chỗ khác đi."

"Hửm?"

"Thực ra món ăn em làm càng hợp khẩu vị của tôi hơn."

Hạ Hải Lâu lặng im nhìn Cố Trầm Chu một hồi, cười nhạo một tiếng nhưng không nói thêm điều gì nữa.

Hai người đứng trong phòng bếp, tốn chừng mười phút để hâm nóng hết canh cùng toàn bộ đồ ăn, cuối cùng Cố Trầm Chu lại ngồi xuống ăn thêm một ít cùng với Hạ Hải Lâu. Trong quá trình ăn cơm Hạ Hải Lâu vẫn giữ nguyên nụ cười tươi rói, thỉnh thoảng còn gắp một đũa thức ăn đặt vào trong bát Cố Trầm Chu, kết quả là khiến Cố Trầm Chu ăn được thêm rất nhiều đồ ăn so với dự đoán.

Hạ Hải Lâu vui mừng gật đầu nhìn một bàn toàn đĩa bát trống không:

“Thực sự là nhìn không ra anh đã ăn ở bên ngoài rồi đó!”

Cố Trầm Chu:

“…”

Buổi tối bên nhau hôm nay không có quá nhiều khác biệt so với thường lệ, mấy tiếng trước đó bọn họ làm xong đủ loại chuyện, trong vài tiếng sau họ ôm lấy nhau, hết lần này đến lần khác chôn sâu bản thân vào trong cơ thể của đối phương, giữ lấy nhau, cảm nhận lẫn nhau, mãi cho đến khi cả hai người đều mệt đến mức không nâng nổi một ngón tay lên thì mới ôm nhau nặng nề chìm vào trong cảnh mơ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Cố Trầm Chu lại ngủ qua thời gian tập luyện mỗi sáng của mình một lần nữa, đợi đến khi tiếng nhạc từ di động phát ra đánh thức anh dậy khỏi cơn mơ thì anh mới nhìn thời gian trên màn hình, bật ra một tiếng rên rỉ khe khẽ.

Hạ Hải Lâu ngủ bên cạnh Cố Trầm Chu cũng tỉnh dậy theo, nhưng rõ ràng là hắn còn chưa ngủ đủ nên chỉ hấp háy mở một con mắt ra, lúc vừa mới chạm vào ánh sáng đã lại lập tức nhanh chóng nhắm chặt lại, cổ xoay nhẹ một cái vùi cả gương mặt mình vào trong chăn, ú a ú ớ nói:

“Anh lại ngủ quên hả? Trướng phù dung ấm áp qua đêm xuân, từ nay quân vương không còn lên triều sớm, a a a…”

Hắn ngáp một cái thật dài.

“Giờ là mấy giờ rồi? Điện thoại của ai đó?…”

“Cha tôi.”

Cố Trầm Chu né tránh câu thơ cổ của Bạch Cư Dị mà Hạ Hải Lâu vừa ngâm, lựa chọn trả lời câu hỏi trước đó của Hạ Hải Lâu rồi tiếp điện thoại:

“Cha ạ?”

Giọng nói của Cố Tân Quân truyền ra từ trong điện thoại, ngay mở đầu đã là một câu hỏi:

“Hôm qua con đã làm chuyện tốt gì hả?”

“Cha, tin tức của cha thật nhanh nhạy.”

Cố Trầm Chu nói:

“Chẳng có chuyện gì đâu ạ, con chỉ ăn một bữa cơm cùng với Tiết Minh San.”

“Ăn đến mức con bé khóc chạy ra khỏi nhà hàng, còn rơi mất cả giày?”

Cố Tân Quân hoài nghi hỏi tiếp.

“Việc đó…”

Cố Trầm Chu cố ý ngừng lại một chút.

“Ngày hôm qua Tiết Minh San đề nghị kết hôn với con.”

“Cái gì?”

Cố Tân Quân sửng sốt.

Hạ Hải Lâu đang vùi đầu trong chăn cũng ngẩng đầu lên nhìn Cố Trầm Chu chằm chằm.

“Cô ấy nói con là gay, cô ấy là les, vừa hay kết hôn giả để đối phó với áp lực từ phía những người lớn trong nhà.”

Cố Trầm Chu nói.

“… Con đã từ chối?”

Tin tức này rõ ràng là có phần đả kích với Cố Tân Quân, đầu điện thoại bên kia im lặng một lúc lâu mới lại có tín hiệu truyền đến.

"Đương nhiên ạ."

Cố Trầm Chu nói.

Hạ Hải Lâu cười tủm tỉm hôn Cố Trầm Chu một cái, Cố Trầm Chu cũng thuận thế bóp nhẹ vành tai đối phương.

Hạ Hải Lâu cười nhỏ giọng kêu 'be be' hai tiếng.

Cố Trầm Chu đáp lại một tiếng 'Hí hí'.

Mắt Hạ Hải Lâu sắp rơi xuống đến nơi.

Cố Tân Quân ở đầu kia điện thoại chợt hỏi:

"Cái gì thế?... Đó là tiếng gì hả? Con đang ở chuồng ngựa?"

"A, không có gì đâu ạ, con đang chơi với Hạ Hải Lâu."

Cố Trầm Chu trả lời:

"Cậu ấy học dê, kêu con học ngựa kêu."

Mắt Hạ Hải Lâu thật sự lọt tròng rồi.

Lần này đầu điện thoại bên kia thực sự im lặng rất lâu, sự trầm mặc này kéo dài liên tục đến mức khiến Cố Trầm Chu còn nghĩ rằng liệu có phải Cố Tân Quân ở đầu điện thoại bên kia đã có chuyện tạm thời tránh đi không. Nhưng cuối cùng, giọng nói của ông vẫn truyền đến từ đầu bên kia:

"Con thích Hạ Hải Lâu?"

"Vâng."

"Không định kết hôn giả?"

"Con nói với cô ấy rằng chuyện này đúng là khiến người ta đau ruột."

Điện thoại 'cụp' một tiếng bị ngắt ngang.

Hạ Hải Lâu nhìn Cố Trầm Chu.

Người nằm bên cạnh đột nhiên nhào đến ấn hẳn Cố Trầm Chu xuống bên dưới thân thể mình, hôn mái tóc ngắn trên đầu đối phương, hung tợn nói:

"F*ck, ông đây không muốn rời xa anh dù chỉ một khắc rồi, làm sao bây giờ?!"

Cố Trầm Chu ngửa đầu ra phía sau, ánh sáng chiếu vào từ bên ngoài cửa sổ mất đi chướng ngại liền trút xuống giống như làn nước tràn ra khỏi bình nước. Loại sắc tháikhông một ngọn đèn nào mô phỏng được này tựa như đang thắp sáng bừng gương mặt đang tươi cười rạng rỡ của Cố Trầm Chu:

"Chẳng phải vẫn luôn ở bên cạnh đấy ư?"

142. Chương 142: Áp Lực Đến Từ Khắp Nơi

Hậu quả trực tiếp của cuộc điện thoại có phần trắng trợn này chính là lúc Cố Trầm Chu tan tầm cùng ngày, vừa mới trở về nhà từ cơ quan đã nhìn thấy thư ký Trương Hao Thanh của Cố Tân Quân ở trong phòng khách nhà mình.

Vị thư ký khoảng bốn mươi tuổi ngồi đối diện với Hạ Hải Lâu, Hạ Hải Lâu đang ngậm một điếu thuốc nhả ra cả đám khói, nửa phòng khách chìm trong từng đợt sương trắng đang nhè nhẹ tuôn ra, TV treo tường đang phát một bộ phim ngôn tình về triều Thanh, một thái giám cạo nửa đầu đang quỳ gối trước mặt hậu phi nịnh nọt gì đó.

Lúc mới vào cửa còn không có cảm giác gì, nhưng đợi đến lúc bước đến bên bàn trà thì Cố Trầm Chu đã bị mùi khói thuốc nồng nặc hun đến mức có hơi chịu không nổi. Anh đảo mắt qua, đầu tiên là chú ý đến chiếc

gạt tàn chứa đầy tàn thuốc, tiếp đó anh lại thấy chén trà cùng ấm trà trống không trước mặt Trương Hao Thanh – chuyện này đúng là hay ho, Hạ Hải Lâu còn không chịu pha một chén trà cho tử tế ư? Chỉ ném ra mỗi chén trà và ấm trà, nửa năm qua Trương Hao Thanh này đã quen làm Trưởng thư ký Tỉnh ủy, nếu tự mình chuẩn bị thì càng quái lạ hơn.

Cố Trầm Chu thầm cảm thấy buồn cười, trên mặt lại không lộ ra chút vẻ khác thường nào, chỉ lễ phép vươn tay về phía Trương Hao Thanh:

"Thư ký Trương đến đây lúc nào mà không gọi điện thoại trước cho tôi? Nếu biết hôm nay ông sẽ đến đây, tôi nhất định quay về sớm hơn."

Trương Hao Thanh còn chưa kịp lên tiếng, Hạ Hải Lâu ngồi cắn điếu thuốc ở bên cạnh đã thờ ơ cười nói:

"Việc này có là gì? Chúng ta là quan hệ thế nào chứ, chẳng phải em đã tiếp đón thay anh rồi ư? – Thư ký Trương cũng sẽ không bận lòng, đúng không?"

Không bận lòng cái quái gì! Trương Hao Thanh bị bắt phải ngồi mất hơn nửa buổi chiều thầm mắng một tiếng trong lòng. Lần này ông được Cố Tân Quân phái đến đón Cố Trầm Chu về, tuy rằng ông không hiểu lắm mệnh lệnh lần này của Cố Tân Quân, nhưng chức vụ thư ký này có rất nhiều lúc chính là phải phụ trách cả việc công và việc tư của lãnh đạo, vậy nên chẳng có gì phải phàn nàn. Vấn đề ở chỗ, ông vốn không hề ngờ rằng bản thân chuyển từ máy bay sang ô tô trầy trật cả một buổi sáng, thật vất vả mới đến được nơi, còn chưa kịp thấy mặt chính chủ đâu đã bị người khác nửa đường cướp mất nguyên cả buổi chiều!

Trương Hao Thanh cũng có nghe nói qua về chuyện của Hạ Hải Lâu. Đây đương nhiên không phải vì vị thư ký luôn trăm công ngàn việc này tái phát bệnh nhiều chuyện mà cố ý đi đào móc chuyện bí mật gì, mà là công tác vốn có của ông vốn có liên quan đến những cái này – ông là thư ký của Cố Tân Quân, quan hệ của Cố Tân Quân với Hạ Nam Sơn trước nhiệm kỳ mới có chút khác thường, chỉ cần là người có chút căn cơ đều có thể hiểu dược. Là thư ký vào rất nhiều thời điểm có thể thay mặt cho Cố Tân Quân, nhiệm vụ đầu tiên của Trương Hao Thanh chính là phân rõ được mạng lưới quan hệ của Cố Tân Quân trong chính đàn, đồng chí nào là đồng chí bất đồng chính kiến, đồng chí nào là đồng chí cùng chung chí hướng. Giữa những điều đó, Hạ Nam Sơn có địa vị cao, căn cơ sâu, trước đó có liên hệ với Cố Tân Quân, sau lại nhậm chức Bí thư Tỉnh ủy tỉnh Phúc Huy là láng giềng của tỉnh Dương Hoài đã thu hút hơn 70% lực chú ý của ông. Tiếp sau đó, rất nhiều ý kiến của Cố Tân Quân trong sự kiện của Cố Trầm Chu cũng là truyền đạt thông qua Trương Hao Thanh, lúc Trương Hao Thanh để tâm đến Cố Trầm Chu thì đương nhiên cũng chú ý đến Hạ Hải Lâu luôn ở bên cạnh Cố Trầm Chu.

Một nửa là vì Hạ Nam Sơn, một nửa là vì Cố Trầm Chu, Trương Hao Thanh đúng là đã đặc biệt chú ý đến Hạ Hải Lâu.

Kết quả sau khi chú ý… Không nhắc đến cũng được. Tóm lại lúc đối mặt với Cố Trầm Chu, Trương Hao Thanh vẫn vội vàng đứng dậy khỏi sô pha, trong nụ cười tươi tắn không hề có chút miễn cưỡng nào, xem như đã nuốt hết xuống việc bị lạnh nhạt suốt cả buổi chiều – điều này chẳng có gì lạ, có thể đạt được đến một vị trí nhất định trong quan trường, bất kể thủ đoạn của anh có cao hay không, trí óc có đủ thông minh hay không, cho dù có tự mang theo giáp đỏ thì cũng sẽ có lúc phải lột giáp cụp đuôi lại. Ngay cả chính nhà lãnh đạo hiện giờ, nửa năm trước lúc đối xử với Uông Bác Nguyên chẳng phải là cũng im lặng trong một khoảng thời gian rất dài ư?

"Là Bí thư Cố kêu tôi đến đón Bí thư Tiểu Cố quay về tỉnh một chuyến."

Trương Hao Thanh bắt tay Cố Trầm Chu, lại cười nói:

"Tuy có gấp gáp nhưng cũng không gấp một buổi chiều này, Bí thư Tiểu Cố cũng nên xin phép nghỉ hai ngày để tiện cùng tôi quay về."

Cố Trầm Chu:

"May là tôi vừa đúng lúc xin phép nghỉ hai ngày, sao thư ký Trương đến đây được?"

Đúng lúc? Đương nhiên không phải, đối phương là tuyệt đối đoán chắc mới đúng. Trương Hao Thanh thầm nghĩ một câu như vậy trong lòng, lại trả lời câu hỏi của Cố Trầm Chu:

“Là đổi xe đi đến đây.”

Cố Trầm Chu gật đầu:

“Buổi tối không có chuyến bay quay về, sáng sớm mai chúng ta gặp nhau ở thành phố được không?”

Trương Hao Thanh thoáng trầm ngâm, sau đó dứt khoát gật đầu:

“Vậy cũng được, Bí thư Tiểu Cố, mười giờ sáng ngày mai chúng ta gặp nhau trực tiếp ở sân bay nhé.”

Cố Trầm Chu lại mỉm cười, lần này nụ cười của anh tươi tắn hơn một chút, lúm đồng tiền trên mặt lúc ẩn lúc hiện:

“Để tôi tiễn thư ký Trương.”

“Không cần, không cần đâu.”

Trương Hao Thanh liên thanh nói:

“Bí thư Tiểu Cố hãy dừng bước! Tự tôi ra về là được rồi.”

Cố Trầm Chu không nói gì, vẫn tiễn Trương Hao Thanh ra đến tận cửa thang máy, đợi thang máy đi xuống rồi anh mới xoay người quay về.

Trong phòng khách, bộ phim tình cảm trên TV đã chuyển đến đoạn một đám phụ nữ đang chen chúc trong vườn hoa nhỏ trò chuyện, Cố Trầm Chu thuận tay đóng cửa lại đi đến bên cạnh Hạ Hải Lâu, rút điếu thuốc đối phương còn ngậm trong miệng ra:

“Một buổi chiều hút đủ một gạt tàn thuốc, em không sợ hút đến độ hỏng phổi hay sao?”

Hạ Hải Lâu cười ‘ha ha’ hai tiếng nhưng không hề phản bác, hắn chậm rãi đứng dậy khỏi sô pha giống như một con mèo bự, vào trong nhà tắm súc miệng trước rồi mới quay lại ngồi xuống bên cạnh Cố Trầm Chu.

Trong khoảng thời gian đi qua đi lại như vậy, Cố Trầm Chu đã tắt TV, mở điều hòa thanh lọc không khí.

Hạ Hải Lâu ngồi vào chiếc sô pha mà lúc trước Trương Hao Thanh đã ngồi, nhìn Cố Trầm Chu rồi đột nhiên bật ra một câu:

“Em cảm thấy có hơi không khoa học.”

“Cái gì không khoa học?”

Cố Trầm Chu hỏi.

Hạ Hải Lâu cân nhắc một hồi mới đáp:

“Có lẽ là vì… Tiến độ quá nhanh”

“Ừ?”

Hạ Hải Lâu chợt cảm thấy buồn bực giống như đã đấm nhầm chỗ: Hai ngày trước hắn mới nói rằng mình ‘Nhận thua’ với Cố Trầm Chu, một ngày trước còn bắt *** phụ ngay tại bàn, đang định soàn soạt mài đao tiêu diệt toàn bộ đám không có mắt đó thì chính hắn lại bị người ta dùng dậy đánh uyên ương…

Chuyện này đúng là kỳ quái mà…

Thực ra với tiến độ của hắn và Cố Trầm Chu, nên là hắn vừa theo đuổi được đối phương mới đúng…

Tuy rằng thời gian theo đuổi này quả thực hơi dài một chút…

Nhưng mà trong lúc hắn không hề hay biết… Chẳng lẽ mức độ giữa hắn và Cố Trầm Chu đã đến mức đáng để cha của Cố Trầm Chu ra tay hay sao?

“Nếu như tiến độ không nhanh lên chút, chẳng lẽ thực sự chờ em tìm người đến quậy rồi mới tính tiếp?”

Cố Trầm Chu hỏi.

Nhưng lời này ngược lại khiến Hạ Hải Lâu nhớ đến Tiết Minh San. Ngày hôm qua vì tâm trạng hắn không tốt nên chưa kịp làm gì, có cuộc điện thoại buổi sáng hôm nay rồi, ngay sau khi Cố Trầm Chu đi làm thì Hạ Hải Lâu đã tìm hiểu lại những chuyện đã xảy ra ở nhà hàng tối hôm qua, hắn hỏi:

"Rốt cuộc Tiết Minh San tìm đến anh làm gì?"

"Em cho là gì?"

Cố Trầm Chu hỏi ngược lại.

Hạ Hải Lâu:

"Dù sao cũng không phải là tìm anh để bàn chuyện hôn nhân?"

"Cô ta đúng là tìm tôi để bàn chuyện hôn nhân."

Cố Trầm Chu đáp, lại nhẹ nhướn mày lên một chút. Cảm giác mà anh dành cho Tiết Minh San quả thực giống như lúc trước anh đã nói, đối phương là một cô gái thông minh.

"Nhưng mục đích không phải là muốn tôi đồng ý, là muốn tôi từ chối."

"À…"

Cố Trầm Chu hơi nghiêng đầu:

"Có vẻ như cô ta rất coi trọng tình cảm giữa chúng ta. Lần đầu tiên gặp mặt tôi đã nói thẳng có thể giả vờ như đang hẹn hò với tôi, để tôi thẳng thừng từ chối cô ta, vừa là để đối phó với người trong nhà, cũng là để ứng đối với những kẻ có ý đồ trong giới –"

'Dù sao anh cũng phải từ chối một lần.'

'Chủ nhiệm Cố, so với việc để người trong nhà sắp xếp cho anh hai, ba người rồi anh lại từ chối hai, ba người – chi bằng chúng ta trực tiếp bước một bước đúng chỗ?'

'Đây là một cuộc trao đổi mà cả hai cũng có lợi.'

'Không không, đương nhiên không phải mấy chuyện như kết hôn gì đó, tuy rằng tôi cũng muốn bước vào, nhưng thế lực của nhà họ Tiết… Ha ha, ở trong mắt Chủ nhiệm Cố vốn chẳng là gì cả. Loại việc nhỏ nhặt này, Chủ nhiệm Cố không ngại kéo đẩy một lần chứ?'

'Chủ nhiệm Cố, điều kiện của tôi chính là như thế, anh cảm thấy thế nào?'

"Em nhớ rõ lúc anh gặp Tiết Minh San lần đầu tiên… Quá sớm đúng không?"

Hạ Hải Lâu ngẫm nghĩ rồi hỏi.

"Đúng là quá sớm."

Cố Trầm Chu đáp.

Hạ Hải Lâu nhẩm tính thời gian vẫn cảm thấy thời điểm đó thì không chỉ có Cố Trầm Chu, ngay cả bản thân mình cũng chưa kịp chuẩn bị việc này – hắn thầm nghĩ, cảm thấy có chút khác lạ mà cười rộ lên:

"Đúng là một cô gái rất thông minh. Sau đó cha anh bởi vì chuyện đêm qua mà muốn bắt anh quay về tỉnh?"

"Em đoán xem?"

Cố Trầm Chu nói.

"Hôm nay anh thích cái trò 'Em đoán, tôi đoán, mọi người đoán' này à?"

Hạ Hải Lâu có hơi bất mãn:

"Để em nghĩ xem nào…"

Vừa rồi cũng chỉ là nói một câu cho vui mà thôi, Cố Trầm Chu nhún vai:

“Thực ra…”

“Từ từ, đừng nói vội.”

Hạ Hải Lâu chặn lời Cố Trầm Chu, bắt đầu nhéo cằm suy nghĩ.

Cố Trầm Chu liếc Hạ Hải Lâu, dứt khoát không bận tâm đến đối phương nữa, anh đứng dậy khỏi sô pha đi vào phòng bếp để chuẩn bị bữa tối cho hai người. Giờ đã là hơn năm giờ, nếu còn không nấu cơm thì sẽ muộn mất, Cố Trầm Chu lấy nấm hương và thịt nạc từ trong tủ lạnh ra, rửa thêm một bó rau cần, đặt lên bệ bếp xắt chưa được hai nhát đã nghe thấy tiếng của Hạ Hải Lâu truyền đến từ trong phòng khách:

“Hôm nay là ngày hai mươi tháng Tư, ngày hai mươi tháng Tư là ngày sinh nhật của ông nội anh đúng không?”

Mới mất có năm phút đồng hồ. Cố Trầm Chu lại liếc nhìn Hạ Hải Lâu đi từ ngoài phòng khách vào, cau mày nói:

“Đúng là không nhớ sai ngày.”

Hạ Hải Lâu cười cười đầy tự đắc, không thèm hỏi Cố Trầm Chu xem mình có đoán đúng hay không, hắn đi đến trước tủ lạnh khoanh tay lại nhìn Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu không bận tâm đến Hạ Hải Lâu đứng bên cạnh. Anh đứng trước bồn nước, tay cầm dao thái thoải mái xắt từng nhát xuống đám nguyên liệu nấu ăn đặt ở trên bếp. Rau cần tước bỏ hết lớp vỏ áo, nấm hương thái sợi, thịt viên tròn bọc trong bột khoai lang –

Nước đun trong nồi đã bắt đầu sôi, phát ra tiếng lục bục lục bục.

Cố Trầm Chu thả mì cùng thịt viên vào cả trong nước nóng, tiếp đó anh không đợi sợi mỳ được nấu chín đã đổ dầu, hành cùng gừng vào trong một cái nồi nấu khác đặt sang bên cạnh, lại lấy thêm một hộp nước sốt trong tủ lạnh ra đặt vào trong lò vi sóng hâm lại. Sau khi làm xong đâu vào đấy một loạt công việc, đợi đến khi Cố Trầm Chu thấy mì đã chín đủ, đang định tắt bếp đi thì thấy vai mình chợt trĩu xuống, giọng nói đầy ái muội của Hạ Hải Lâu vang lên:

“Em đói bụng.”

“Sắp xong rồi.”

Cố Trầm Chu nhàn nhã đáp, tâm tình của anh đang khá tốt, anh xoay người lấy một cái đĩa nhỏ ra, gắp một đũa mì lên đưa đến trước mặt Hạ Hải Lâu:

“Nếm thử xem mặn hay nhạt?”

Hạ Hải Lâu không hề khách sáo cúi đầu ngậm trọn đũa mì:

“Mùi vị cũng được, nhưng mà –“

Hắn kéo dài giọng:

“Em càng đói bụng hơn.”

“Hửm?”

Cố Trầm Chu không bình luận gì cả, đổ đám gia vị đã đun kĩ trước đó vào trong mỳ rồi trộn đều lên, sau đó bưng cả nồi mì đặt lên bàn.

“Ăn tối thôi.”

Cố Trầm Chu không nối tiếp câu chuyện, Hạ Hải Lâu cũng chẳng bận tâm. Hắn dõi theo động tác của Cố Trầm Chu, ngay lúc đối phương ăn xong một bát đã lập tức đưa bát của mình đến. Cố Trầm Chu liếc Hạ Hải Lâu một cái, trực tiếp trút đầy bát rồi đưa lại cho đối phương.

Hạ Hải Lâu tỏ ra rất thỏa mãn, vì vậy hắn cũng không hề keo kiệt trong việc khiến cho người bên cạnh mình cũng cảm thấy thỏa mãn:

“Có lẽ hôm nào đó chúng ta nên thử một bữa tiệc trên người phụ nữ xem –“

Cố Trầm Chu im lặng mất vài giây. Trong vài giây này, anh gần như có thể nhìn thấy giới hạn của mình đang vỡ nát ra từng chút từng chút một hành một đống vụn nhỏ.

"Anh cảm thấy ý kiến này thế nào?"

Hạ Hải Lâu đan hai tay vào nhau đặt ở trên bàn, cực kì nhã nhặn hỏi đối phương.

"Đúng là một ý hay."

Cố Trầm Chu liếc sang Hạ Hải Lâu.

"Hay mấy cũng không được – Ăn cơm!"

Hạ Hải Lâu khẽ cười rộ lên:

"Nhớ chuyển lời chào đến ông nội anh giùm em nhé."

"Được."

Cố Trầm Chu đáp.

Sắc trời bên ngoài cửa sổ đã dần chuyển sang tối đen, đèn đuốc dần trở nên rực rỡ.

Thời gian nghỉ lễ đã được thu xếp ổn thỏa từ mấy ngày trước, ngay sớm ngày hôm sau Cố Trầm Chu đã thu dọn xong mọi thứ, bắt xe bus lặn lội cả một buổi sáng, đến mười hai giờ trưa anh đã bước vào trong tòa nhà Tỉnh ủy tỉnh Dương Hoài, vừa đúng vào lúc dùng cơm trưa.

Giống như ngày còn ở trong kinh thành, ba bữa cơm trong nhà vẫn là do Trịnh Nguyệt Lâm chuẩn bị, lúc Cố Trầm Chu vào nhà thì đồ ăn đã được làm xong, bên bàn ăn lại vẫn không có một ai, Cố Tân Quân và Trịnh Nguyệt Lâm đều đang ngồi xem sách và báo trên sô pha.

"Cha, dì."

Cố Trầm Chu lên tiếng chào hỏi hai người.

Cố Tân Quân giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh không hề lên tiếng, Trịnh Nguyệt Lâm đợi một lúc vẫn không thấy Cố Tân Quân lên tiếng thì lấy làm lạ mà liếc nhìn ông, cũng mỉm cười lên tiếng chào đón:

"Tiểu Chu về rồi, đi rửa tay rồi ăn cơm thôi."

Cố Trầm Chu thưa vâng.

Bữa cơm này trôi qua trong sự im lặng tuyệt đối. Sau khi ăn cơm xong, Cố Tân Quân và Trịnh Nguyệt Lâm vẫn làm việc giống như thường ngày, mãi cho đến lúc tan tầm thì ba người mới lên máy bay quay về kinh thành.

Tiệc mừng thọ ngày hôm sau so với hai năm trước thì có lạnh lẽo hơn một chút, nhưng cụ Cố đã sống đến tuổi này, đã từng nếm trải rất nhiều việc nên cũng không đến mức không nhìn ra chút việc nhỏ ấy, cụ vẫn tán chuyện và chơi cờ với cụ Vệ và cụ Thẩm, cáu giận vì thua một nước cờ, đợi đến khi nói đủ điều giống như trẻ con rồi liền tự cảm thấy mỹ mãn quay về phòng mình nghỉ ngơi. Chỉ là trước khi đi nghỉ, cụ cố ý gọi Cố Trầm Chu vội vàng quay về tham dự tiệc mừng thọ vào trong cùng nói chuyện.

"Ông nội tìm con có việc ạ?"

Cố Trầm Chu hỏi.

Cụ Cố khoát tay ra hiệu cho Cố Trầm Chu ngồi ghế, hỏi thẳng:

"Con với cha con làm sao thế? Cả ngày hôm nay chẳng nói với nhau một câu nào, năm nay hai người bao nhiêu tuổi rồi hả? Hay là cố ý về tỏ thái độ cho ông xem?"

"Ông nội…"

Cố Trầm Chu tỏ ra hơi xấu hổ nhưng lại lập tức khôi phục sự trầm tĩnh như thường ngày:

"Con và cha có vài chỗ bất đồng quan điểm."

Đuôi mày cụ Cố giật nhẹ:

"Về chính trị?"

"Là về cách sống ạ."

Cố Trầm Chu trả lời.

"Về cái gì?"

Cụ Cố lại hỏi.

Lời nói đến bên miệng rồi lại nuốt xuống, Cố Trầm Chu chỉ nói:

"Con đang cố gắng đạt thành nhận thức chung với cha con."

Anh vẫn lựa chọn tạm thời né tránh đề tài này.

Cụ Cố gật đầu, không tiếp tục hỏi thêm nữa.

Cố Trầm Chu thuận thế đứng dậy:

"Ông nội, giờ không còn sớm, ông nghỉ ngơi sớm chút đi ạ."

"Được rồi, con ra ngoài đi."

Cụ Cố nói.

Lúc này Cố Trầm Chu mới đi ra khỏi thư phòng, lúc đi đến gần sát cửa thì bước chân anh ngừng lại, hơi xoay người mang theo chút chần chừ gần như không thể phát hiện ra nói:

"Đúng rồi ông nội, Hạ Hải Lâu nhờ con chuyển lời hỏi thăm sức khỏe đến ông."

"Thằng nhóc nhà họ Hạ á?"

Cụ Cố có phần đăm chiêu.

"Gần đây quan hệ của các con không tệ lắm, ông biết rồi... Sau khi ra ngoài nhớ trò chuyện với cha con hẳn hoi, bất kể là chuyện gì thì cũng phải thương lượng rồi giải quyết."

Cụ lại dặn dò Cố Trầm Chu thêm một câu.

Cố Trầm Chu gật đầu thưa vâng rồi xoay người ra ngoài, đã thấy Cố Tân Quân chắp tay sau lưng đứng ở vị trí trước mặt cách anh hai bước, vẻ mặt bình tĩnh vẫy tay ra hiệu với anh.

Cố Trầm Chu thở dài một tiếng, đi theo Cố Tân Quân xuống cầu thang vào trong phòng ở tầng hai.

"Con đã nói chuyện đó với ông nội chưa?"

Vào trong phòng, Cố Tân Quân liền hỏi thẳng vào vấn đề.

"Vẫn chưa ạ."

Cố Trầm Chu trả lời.

"Vì sao?"

Cố Tân Quân nhìn Cố Trầm Chu chằm chằm, hỏi.

Cố Trầm Chu bình tĩnh đáp:

"Ông nội đã lớn tuổi."

"Anh cũng biết ông nội anh lớn tuổi? Sao anh không nghĩ đến rằng cha anh năm nay cũng là người đã sáu mươi tuổi?"

Cố Tân Quân cười lạnh một tiếng, đầu ngón tay cong lại gõ mấy tiếng thật vang xuống mặt bàn, vẻ mặt ông trở nên nghiêm khắc, nói:

"Hiện giờ anh đã dài cánh cứng cáp rồi đúng không? Chơi gì thì chơi, còn bày trò ra cho tôi xem đấy hả?"

Cố Trầm Chu không nói gì.

Cố Tân Quân bình ổn lại cơn giận của mình:

"Con nói con và Hạ Hải Lâu đang yêu nhau? Con nghiêm túc?"

Cố Trầm Chu 'vâng' một tiếng.

"Con có biết việc này nghĩa là gì hay không?"

Cố Tân Quân hỏi.

Cố Trầm Chu chợt mỉm cười:

"Cha, thực ra việc này nghĩa là gì cũng được, quan hệ giữa cha và Bí thư Hạ liệu có thể xảy ra thay đổi gì vì quan hệ giữa con và Hạ Hải Lâu hay sao?"

"Đúng là đầu óc vẫn chưa hoàn toàn bị cháy hỏng!"

Cố Tân Quân gật đầu.

"Tiếp theo chắc không phải con định nói rằng 'Bất kể quan hệ giữa chúng con thế nào đều không ảnh hưởng đến hai người, bất kể quan hệ của hai người đều không ảnh hưởng đến chúng con' chứ?"

"Không ạ."

Cố Trầm Chu đáp rất nhanh:

"Cha, con cảm thấy cha có thể thử hợp tác với Bí thư Hạ. Bí thư Hạ cần có người có thế lực vững chắc để ủng hộ ông ta tranh giành vị trí đó vào năm năm sau, cha cũng cần có người bên phe Úc giúp cha ổn định căn cơ để tiến thêm một bước lớn về trước mà."

Cố Tân Quân tức đến độ mỉm cười:

"Bàn tính này con gảy hay ho đấy, sao ta lại phải hợp tác với kẻ tiểu nhân tên Hạ Nam Sơn kia hả?"

Ông vỗ mạnh xuống bàn một cái khiến chén nước đặt trên bàn cũng bị chấn động mà nảy lên, nước chứa bên trong chảy tràn ra ngoài một chút.

"Con đã quên mất vụ tai nạn xe của Tường Cẩm rồi?"

Ánh mắt Cố Trầm Chu thoáng đông cứng lại, nhưng anh vẫn nhanh chóng nói tiếp:

"Hạ Hải Lâu cũng đã đỡ một thanh thép thay cho Tường Cẩm mà cha. Đương nhiên là chuyện này…"

Anh cân nhắc vài lần mới nói nốt:

"Con sẽ tự mình nói với Tường Cẩm."

"Con định nói thế nào đây? 'Mình coi trọng con trai của kẻ thù của cậu, chuyện vụ tai nạn xe của cậu coi như thế là xong nhé?' hay sao?"

Cố Tân Quân nói với Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu lập tức thu lại nét cười mờ nhạt trên mặt:

"Cha, đương nhiên là con không hề nghĩ như thế, Tường Cẩm là anh em của con, chuyện gì dù thế nào cũng sẽ không thay đổi, con sẽ xử lý cẩn thận."

Anh nói đến đây mới nghiêm túc nhắc lại một lần nữa:

"Con sẽ tự mình nói chuyện này với Tường Cẩm, cha."

"Nếu ta là Vệ Thành Bá, ta sẽ dùng thắt lưng quất con một trận rồi tính sau."

Cố Tân Quân nói.

"Giờ thì cút ra ngoài!"

Cố Trầm Chu đứng dậy đi về phía cửa. Lúc ra đến bên ngoài, anh vừa định rẽ sang bên phải đi về phía phòng mình thì giọng nói nghiêm khắc của Cố Tân Quân đã đuổi theo sau lưng:

"Rẽ sang trái!"

Cố Trầm Chu nhún vai, rất ngoan ngoãn nghe lời đổi hướng đi về phía căn phòng thứ ba ở bên trái sát với thư phòng rồi mở cánh cửa đang đóng ra –

Vệ Tường Cẩm ngồi trên ghế đang chơi xếp tháp đúng lúc quay đầu lại, ánh mắt lập tức nhìn thẳng vào Cố Trầm Chu đứng ở cửa.

Anh ta cau mày.

Cố Trầm Chu bước lên trước một bước, tay thuận thế đóng cánh cửa ở phía sau lưng lại.

"Chú Cố kêu mình ở lại…"

Vệ Tường Cẩm nói được nửa câu thì không nói tiếp nữa, chỉ nhìn Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu 'ừ' một tiếng rồi đi đến bên cạnh Vệ Tường Cẩm, tùy tiện kéo một cái ghế qua ngồi xuống.

Hai người ngồi đối diện nhau.

Vệ Tường Cẩm:

"Chẳng lẽ đúng như mình nghĩ…"

Cố Trầm Chu:

"Cậu nghĩ cái gì?"

Vệ Tường Cẩm rối rắm một lúc mới dè dặt nói ra một cái tên:

"Hạ Hải Lâu?"

Cố Trầm Chu dứt khoát gật đầu:

"Không sai, đúng là như cậu nghĩ đấy."

Vệ Tường Cẩm:

"…"

Cố Trầm Chu:

"…"

Vệ Tường Cẩm thả lỏng bờ vai tựa lưng vào ghế ngồi, thở dài một tiếng rồi mới từ tốn nói:

"Cậu đúng là đã nói với chú Cố. Mình đã thấy lạ,không hiểu sao cả ngày nay chú Cố đều sầm mặt giả làm Bao Thanh Thiên, vậy ý của chú Cố khi kêu mình ở lại là để bàn bạc chuyện của Hạ Hải Lâu với cậu, nên thuyết phục cậu hay đánh cho cậu tỉnh táo lại đúng không?"

"Hẳn là ý đó đó."

Cố Trầm Chu đáp.

"Vì sao người nằm cũng trúng đạn luôn là mình…"

Vệ Tưởng Cẩm than thở.

"Cái này gọi là hạnh phúc trong niềm đau đấy, người anh em."

Cố Trầm Chu an ủi đối phương.

"F*ck!"

Vệ Tường Cẩm yếu ớt đốp lại một câu, sau đó như đã nghĩ thấu đáo, anh ta đứng dậy vừa bẻ ngón tay răng rắc vừa nói với Cố Trầm Chu:

“Cũng đúng lúc mình hiểu được đầu cậu hỏng mất rồi, lần này sẽ trực tiếp đánh cho cậu tỉnh táo lại!”

“Đánh đi.”

Cố Trầm Chu cười nói.

Mười phút sau.

“… Cậu đánh thật đấy à.”

Cố Trầm Chu đứng trong phòng tắm, vừa nói chuyện với Vệ Tường Cẩm vừa nhìn vào gương xoa vết bầm trên hai má và đuôi mày.

Vệ Tường Cẩm ngồi bên ngoài hừ cười một tiếng nặng nề, nhưng không đến hai giây sau, người ngồi bên ngoài đã đi vào phòng tắm, tay vươn ra xoa xoa mặt cho Cố Trầm Chu, có hơi lo lắng hỏi:

“Không sao chứ?”

Từ nhỏ đến lớn vẫn luôn như thế, lần lâu nhất cũng không kiên trì nổi quá nửa tiếng! Cố Trầm Chu vừa có chút buồn cười lại thấy hơi cảm động, anh nói với Vệ Tường Cẩm:

“Được rồi, cậu không đánh mình hai cái thì có thể qua được cửa chỗ cha mình chắc? Bản thân cậu là dân chuyện nghiệp, chẳng lẽ còn không biết khống chế lực tay hay sao?”

Vệ Tường Cẩm giờ lại có phần buồn bực, anh nói với Cố Trầm Chu:

“Thực ra chú Cố cũng là xé chuyện bé ra to – Việc này…”

Anh quẩn quanh giữa lý trí cùng tình yêu thương dành cho em trai một lúc, cuối cùng vẫn nói ra lời trái lương tâm:

“… Cũng không phải chuyện gì quá to tát.”

Cố Trầm Chu bật cười ha ha.

Vệ Tường Cẩm lấy hai gói băng ẩm từ chiếc tủ lạnh nhỏ trong góc phòng ra đưa cho Cố Trầm Chu chườm mặt, bản thân cũng ngồi xuống rồi nói:

“Chuyện khác thôi bỏ qua, mình chỉ hỏi cậu một câu, rốt cuộc cậu thích điểm nào ở Hạ Hải Lâu nhất?”

143. Chương 143: Lý Do

Rốt cuộc anh thích điểm nào ở Hạ Hải Lâu ư?

Đây cũng không phải lần đầu tiên Cố Trầm Chu suy nghĩ về vấn đề này, kỳ quái nhất là mỗi lần anh suy nghĩ thì đều sẽ đi đến một câu trả lời không hoàn toàn giống nhau.

Ví như sự nhạy bén thức thời của Hạ Hải Lâu, ví như gương mặt xinh đẹp khiến người ta động lòng của Hạ Hải Lâu, lại ví như chỉ cần hai người bọn họ muốn, các mặt khác của bọn họ đều có thể cực kỳ phù hợp –

Đây đều là những lý do khiến Cố Trầm Chu vừa ý Hạ Hải Lâu, nhưng cũng không thể tính là lý do khiến Cố Trầm Chu quyết định ở bên Hạ Hải Lâu.

Từ lúc gặp Tiết Minh San cũng là lúc bắt đầu hạ quyết định, Cố Trầm Chu đã không kìm được mà liên tục hỏi lại bản thân, rốt cuộc là điều gì thúc đẩy khiến anh dứt khoát đi đến quyết định như thế? Còn không chờ nổi một giây đã trực tiếp nói hết mọi chuyện cho cha mình?

Có lẽ là vì tính từ đủ các mặt, Hạ Hải Lâu đối với anh mà nói luôn là ‘Ngoài ý muốn’?

Đây là loại cảm giác không đơn giản chỉ là tốt đẹp hay kích thích mà còn là thứ kỳ lạ nhất trên đời này.

Bắt đầu từ cái năm anh về nước ấy, anh vì Hạ Nam Sơn mà chú ý đến Hạ Hải Lâu, sau này lại dựa vào Hạ Hải Lâu để quan sát Hạ Nam Sơn, sau đó nữa, ánh mắt anh cuối cùng cũng dừng lại trên người Hạ Hải Lâu. Lần đầu tiên dừng lại, hai người họ đưa nhau vào trong Cục Cảnh sát, sau rốt là đến chuyện của Vệ Tường

Cẩm… Anh chưa từng nghĩ đến bọn họ sẽ ngồi trò chuyện nô giỡn với nhau, sẽ tiến hành tiếp xúc thân mật nhất rồi đi thẳng một đường cho đến tận giờ.

Chuyện của Hạ Hải Lâu, từ đầu đến cuối Cố Trầm Chu vẫn luôn quan sát, quan sát thái độ của Hạ Hải Lâu, quan sát chuyển biến của Hạ Hải Lâu.

Việc này không cần thiết phải phủ nhận hay lảng tránh, anh biết bản thân đang làm cái gì, Hạ Hải Lâu cũng biết cậu ta đang làm cái gì. Trong trò chơi này, thực ra bọn họ đều có quyền lựa chọn, chỉ là khi Hạ Hải Lâu nói 'Em nhận thua' và từ bỏ quyền lựa chọn của bản thân.

– Điều ấy thực sự nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Anh vẫn cho rằng cho dù Hạ Hải Lâu nghiêm túc thì cũng sẽ không từ bỏ việc đấu trí với anh, tựa như lúc trước hai người cùng phô bày đủ loại thủ đoạn tính toán thời cơ vậy.

Nhưng kết quả là, Hạ Hải Lâu không chỉ từ bỏ, hơn nữa còn dứt khoát bỏ qua hết mọi thứ một cách lưu loát đến khác thường.

Trong khoảnh khắc nói 'Em nhận thua'ấy, liệu có phải Hạ Hải Lâu xúc động quá mức hay không? Sau giây phút nói 'Em nhận thua' đó, liệu Hạ Hải Lâu có từng hối hận chút nào chăng?

Cố Trầm Chu đoán đối phương ít nhiều sẽ có một phần, bất kể là xúc động hay là hối hận.

Nhưng điều ấy không quá quan trọng.

Chỉ cần là con người thì luôn khó tránh khỏi có lúc xúc động và hối hận, từ việc nhỏ nhất là bộ quần áo đến những chuyện có thể ảnh hưởng cả cuộc đời. Bản thân Cố Trầm Chu cũng từng có thời điểm xúc động, nhưng anh rất ít khi hối hận sau đó, bởi vì dù là xúc động hay không, mọi chuyện đều là do tự anh quyết định.

Cho nên mặc kệ thời điểm ấy rốt cuộc Hạ Hải Lâu có hối hận hay xúc động hay không, tất cả đều không quá quan trọng, quan trọng là Hạ Hải Lâu đã nói ra. Đây là do tự bản thân Hạ Hải Lâu quyết định.

Khi nghe được một câu như thế, Cố Trầm Chu cũng có một phần kích động. Bọn họ vốn cùng một loại người, anh dù ở bất cứ thời điểm nào đều không hề nghĩ đến cũng sẽ không thể nào vì chuyện tình cảm mà nói ra một câu như thế với người khác, nhưng Hạ Hải Lâu lại làm được, đây gần như là một loại cảm giác khiếp sợ giốngnhư 'Gien của hai chúng ta vốn giống nhau nên đều không có, nhưng đối phương lại vì có gien đột biến mà có được'.

Anh khó có thể không dao động cho được.

Nhưng anh chấp nhận Hạ Hải Lâu chỉ là bởi vì chút xúc động và rối rắm này ư?

Đương nhiên không phải.

Cố Trầm Chu cũng có lúc xúc động, nhưng những thời điểm ấy rất ít.

Anh đương nhiên cũng sẽ cảm động, nhưng anh cũng rất ít khi chỉ vì cảm động mà thay đổi quyết định mình đã đưa ra.

Hiện tại, có lẽ rất nhiều người như cha anh, Vệ Tường Cẩm, thậm chí ngay cả Hạ Hải Lâu cũng sẽ cảm thấy đầu óc anh thực chất là bị cháy hỏng nên mới nhất thời xúc động –

Mà bản thân anh – không một ai hiểu anh hơn chính anh, anh cũng có thể nhận ra suy nghĩ cùng hành động của bản thân một cách dễ dàng – anh biết mình không hề xúc động, mỗi một bước đi của anh đều đã được cân nhắc rồi lựa chọn từ sớm.

Anh cũng không phải là không hề có chút cảm giác nào với Hạ Hải Lâu.

Nếu không vì sau ngay từ đầu anh đã đồng ý tham gia trò chơi này?

Anh đúng là đã hơi thích Hạ Hải Lâu.

Nếu không vì sao anh lại kéo dài trò chơi này liên tục đến tận bây giờ?

Anh vẫn không nói gì cả.

Anh chỉ đang chờ đợi.

Bây giờ anh đã đợi được rồi.

Như vậy –

Việc tiếp theo sẽ vừa đơn giản vừa cực kỳ dễ hiểu.

Anh thực sự đã hơi thích Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu là người đầu tiên khiến anh có cảm giác hơi thích như thế.

"Thất thần hả?"

Vệ Tường Cẩm ngồi đối diện với Cố Trầm Chu huơ huơ tay trước mặt anh.

Cố Trầm Chu ngước mắt, kéo túi nước đã chẳng còn chút hơi lạnh nào vẫn dán trên mặt xuống, tháo nút buộc ra uống một hơi:

"Suy nghĩ về câu hỏi của cậu, mình cảm thấy –"

Anh không đợi Vệ Tường Cẩm lên tiếng hỏi thêm đã nói thẳng:

"Nếu hỏi mình thích ở điểm nào… Hạ Hải Lâu rất tốt đấy, với điều kiện đó của cậu ấy, đặt đến bên cạnh bất cứ người nào cũng được, chỉ là tính cách có hơi trái khoáy một chút."

"Nghiêm túc chút coi."

Vệ Tường Cẩm dứ dứ nắm đấm ra uy hiếp.

Cố Trầm Chu cười khẽ:

"Được rồi. Không vì gì cả, chỉ là cảm thấy hơi thích – Mình thích Hạ Hải Lâu."

Vẻ mặt Vệ Tường Cẩm có phần sụp đổ:

"Cho nên…"

"Cho nên mình đang nghiêm túc."

Cố Trầm Chu dứt khoát kết thúc câu nói.

"Hoàn toàn không hiểu…"

"Là sao?"

"Hai người đàn ông sao có thể sinh ra được loại cảm giác này…"

Ánh mắt Vệ Tường Cẩm đã bắt đầu tan rã:

"Mình biết cậu thích Hạ Hải Lâu, cậu muốn mình nói gì đây?"

"Chẳng phải cậu hỏi cảm giác của mình là gì ư?"

Cố Trầm Chu bật cười, hỏi.

"Cái đó cũng phải… Không đúng, mình định hỏi cậu định ăn nói thế nào với chú Cố?"

Vệ Tường Cẩm nói.

"Nói thật hết?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Hừ, cậu còn dám giấu cả mình?"

Vệ Tường Cẩm nói.

"Không phải đâu."

Cố Trầm Chu nói.

"Chủ yếu là vì ngay chính mình cũng chưa suy nghĩ kỹ."

"Này thật không quá giống cậu."

Chuyện giữa Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu quả thực khiến anh cảm thấy khó hiểu, nhưng chính bởi vì thực sự cảm thấy quá khó hiểu nên sự đả kích của chuyện này với bản thân anh lại nhỏ hơn rất nhiều, Vệ Tường Cẩm chỉ cảm thấy hơi mất tự nhiên một lúc lại đã nói nói cười cười với Cố Trầm Chu.

"Nguyên nhân chính là vì không có đối tượng để tham khảo."

Cố Trầm Chu nói. Trong giới này của anh có không ít kẻ hoang đường, nhưng người thực sự không kết hôn mà ở mãi bên cạnh một người đàn ông thật đúng là không có một ai.

Nói đến mặt này thì sự chính nghĩa của Vệ Tường Cẩm lập tức được thể hiện: Từ lúc anh nghe được Cố Trầm Chu chính miệng nói mình thích Hạ Hải Lâu thì đã cam chịu rằng hai người này tương lai sẽ ở bên nhau, hơn nữa bản thân anh lúc ấy cũng chẳng hề có cảm giác gì. Dây anten trong đầu vị quân tử chính phái này đã xếp vấn đề 'Hai người đàn ông ở bên nhau cùng lăn lên giường' lên ngang bằng với việc 'Hai người anh em tốt cùng thắp lửa trong phòng', vì thế anh càng nói chuyện càng thoải mái hơn:

"Chuyện đó đúng là… Chú Cố đã biết, ông nội Cố hẳn là vẫn chưa biết đúng không? Còn có Hạ -"

Vệ Tường Cẩm hơi bối rối.

Cố Trầm Chu bổ sung nốt câu nói giùm người anh em của mình:

"Hạ Nam Sơn vẫn chưa biết."

Loại xưng hô này vừa ra, Vệ Tường Cẩm nháy mắt đã bình thường trở lại:

"Thôi, trước đây Hạ Hải Lâu cũng từng cứu mình một lần, coi như hòa. Vụ tai nạn xe cộ lần đó xem như là một trận diễn tập nguy hiểm! Chỗ Hạ Hải Lâu còn vấn đề gì không? Đừng nói bên này cậu thu phục được rồi, đến lượt bên hắn lại phản đối đấy."

Cố Trầm Chu thầm nghĩ, trông mong vào việc Hạ Hải Lâu thu phục được Hạ Nam Sơn còn không bằng kìm giữ hắn lại rồi cùng nhau xử lý. Đương nhiên đây đều là chuyện của về sau, anh bỏ qua đề tài này không tiếp tục thảo luận với đối phương nữa.

Trong đám cưới và lễ mừng thọ thì chủ nhân luôn là người bận rộn nhất, hai người nói chuyện đến đây thì Cố Trầm Chu đã thấy hơi mệt nhọc nên nằm lên giường cùng Vệ Tường Cẩm nghỉ ngơi một lát, sau đó cùng chơi trò chơi, dứt khoát không quay về phòng mình nghỉ nữa mà ngủ thẳng một giấc ở bên này. Đợi đến sáng ngày hôm sau, lúc hai người ra ngoài dùng bữa thì mọi người ngồi quanh bàn đều ghé mắt nhìn hai má của Cố Trầm Chu một cái.

Đây là tình huống đã sớm dự đoán được, cụ Cố ngồi ở vị trí cao nhất còn chưa lên tiếng, Cố Trầm Chu đã chủ động giải thích:

"Vừa rồi con với Tường Cẩm rèn luyện một lát, kết quả là vì nửa năm không vận động nên không phản ứng kịp rồi bị ngã."

Cụ Cố gật gật đầu, không bận tâm đến chuyện này nữa mà quay sang gọi Vệ Tường Cẩm đến ngồi xuống cạnh mình:

"Khi nào con quay lại trong quân?"

"Ngay chiều hôm nay ạ, ông nội."

Vệ Tường Cẩm cười nói.

Cụ ông hơi nheo mắt lại:

"Gấp gáp vậy à? Ông cũng chẳng phải đại thọ gì, cuối tuần được có hai ngày nghỉ còn đi đi về về làm gì cho vất vả?"

Lúc này bà nội Cố đã bưng cháo của Vệ Tường Cẩm đến. Đều là khách quen từ nhỏ đến lớn, hai người đều có riêng một phòng cố định ở nhà của nhau, Vệ Tường Cẩm đến đây cũng giống như đang ở trong nhà mình vậy, anh uống một ngụm cháo xong mới nói:

"Con đã lâu không về nên thấy nhớ ông nội Cố ạ."

Cụ Cố mỉm cười, nói chuyện thêm với Vệ Tường Cẩm mấy câu, tìm hiểu vài chuyện liên quan đến quân đội rồi mới chuyển đề tài lên người Cố Trầm Chu:

"Tiểu Chu, Tân Quân nói con dự định vài tháng tới sẽ được gọi về tỉnh?"

"Lúc trước đúng là có quyết định như vậy ạ."

Cố Trầm Chu đặt bát cháo trong tay xuống, vẻ mặt bình tĩnh nói.

Nhưng Cố Tân Quân cũng đang ngồi bên bàn cơm khi nghe được những lời này thì sắc mặt lập tức sa sầm.

Cụ Cố hỏi:

"Lúc trước có quyết định này?"

"Quay về tỉnh đúng là tiện lợi hơn, nhưng nếu chuyển đến nhậm chức ở vài địa phương khác lại có thể giúp con tích lũy kinh nghiệm, con cân nhắc thật lâu rồi vẫn quyết định sẽ bước những bước đầu tiên chậm một chút."

Cố Trầm Chu giải thích cho ông nội mình – thực tế thì anh chưa từng nói về chuyện sẽ quay về tỉnh với cha mình, đương nhiên khi nói chuyện cũng không thể nói thẳng ra như vậy.

"Nếm thử món này đi anh."

Trịnh Nguyệt Lâm ngồi bên cạnh Cố Tân Quân thấp giọng nói với ông, tay thuận thế gắp cho ông một đũa đồ ăn.

Được vợ mình nhắc nhở, Cố Tân Quân miễn cưỡng thu sắc mặt lại, ăn hết thức ăn trong bát rồi mới nói:

"Con no rồi."

"Đi đi."

Cụ Cố nói, khi Cố Tân Quân đứng dậy khỏi chỗ ngồi của mình thì cụ lại nhẹ nhàng bâng quơ bỏ thêm một câu:

"Đúng rồi Tân Quân, ngồi xuống thêm mấy phút nữa, chờ cha ăn xong thì đi tản bộ với cha."

Cố Tân Quân khựng lại:

"Vâng, cha."

Nói xong, ông lại ngồi xuống chỗ mình lần nữa.

Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm không hẹn mà cùng cúi thấp đầu, không nói lời nào chỉ ăn mỗi cơm trắng, cũng nhờ bà nội Cố ngồi bên cạnh liên tục nhắc hai đứa trẻ ăn thêm thức ăn thì đồ ăn đặt trên bàn mới được gắp thêm mấy gắp.

Cố Chính Gia nhỏ tuổi nhất lại ngồi ở cuối bàn luôn ngầm cảm thấy trên bàn cơm xảy ra chuyện gì đó khác thường, nhưng mà vừa rồi cậu luôn tập trung ăn cơm… Cậu nhìn nhìn ông nội và bà nội, lại ngó ngó Cố Tân Quân và Trịnh Nguyệt Lâm, ánh mắt còn đảo quanh Vệ Tường Cẩm và Cố Trầm Chu một hồi, đáng tiếc là không ai phát hiện ra sự ám chỉ của cậu. Chờ đến khi mọi người đều ăn cơm xong, Cố Chính Gia mới lén lúc không ai để ý chạy vào trong bếp tìm Trịnh Nguyệt Lâm đang rửa bát đũa, vừa giúp đỡ bà vừa giải quyết nghi vấn của mình.

"Vừa rồi xảy ra chuyện gì á?"

Trịnh Nguyệt Lâm hỏi ngược lại cậu:

"Con muốn nói đến chuyện nào?"

“Còn là chuyện nào nữa ạ…”

Cố Chính Gia cảm thấy áp lực thật lớn.

Trịnh Nguyệt Lâm lại cảm thấy rất buồn cười:

“Đầu óc con cũng không phải là không thông minh, sao lại không hiểu được chút chuyện vặt ấy?”

“Việc này chẳng có mấy liên quan đến việc đầu óc có thông minh hay không mà mẹ!”

Cố Chính Gia rất nghiêm túc nói với bà:

“Mà là có liên quan đến cảm giác.”

Trịnh Nguyệt Lâm lắc đầu, cởi găng tay ra cất bát đã được rửa sạch vào trong tủ:

“Còn nhớ câu lúc sáng ông nội con hỏi anh trai con có định quay về tỉnh không?”

“Có chứ ạ.”

“Chủ ý đó chắc chắn không phải là của anh trai con.”

Trịnh Nguyệt Lâm nói.

“Vì sao ạ?”

Cố Chính Gia buồn bực.

Trịnh Nguyệt Lâm cười khẽ:

“Bởi vì anh con không phải loại người mỗi ngày có một ý định khác nhau. Nó rất ít khi chủ động nói điều gì, nhưng đã nói là rất ít khi thay đổi ý định – Con nói xem việc mà gia đình ta chú ý nhất là việc gì?”

“Đương nhiên là chính trị rồi.”

Cố Chính Gia bừng tỉnh, cậu không phải là không thông minh, chỉ là thiếu chút nhạy bén mà thôi.

“Vậy chuyện thứ hai thì sao?”

“Chuyện thứ hai ấy à…”

Khóe môi Trịnh Nguyệt Lâm nhếch lên cười như không cười, nhưng bà gần như lập tức khôi phục lại vẻ ung dung bình thản như mọi khi:

“Chuyện thứ hai chỉ là tiếp nối chuyện thứ nhất thôi, cha con nói anh trai con sẽ quay về tỉnh, nhưng đó không phải quyết định của anh trai con, nó tự có quyết định của riêng mình.”

Cố Chính Gia trầm tư một chút:

“Anh trai đã khéo léo phản đối!”

“Cho nên cha con mới sầm mặt.”

Trịnh Nguyệt Lâm nói tiếp.

“Vì thế cha mới rời bàn ăn trước!”

Cố Chính Gia lại bừng tỉnh lần nữa:

“Nhưng cha vừa định đi thì bị ông nội gọi lại…”

“Ừ, cha con đã quên mất rằng ngoại trừ việc ông ấy là cha của hai đứa con ra, ông ấy cũng là con của một người cha khác.”

Trịnh Nguyệt Lâm gật đầu.

“Sau đó ông ấy bị chính cha mình dạy dỗ.”

“Phụt!”

“Hừm hừm.”

Hai tiếng động cùng lúc vang lên.

Tiếng thứ nhất là tiếng bật cười của Cố Chính Gia, tiếng thứ hai rõ ràng hơn, hình như là –

Hai người đang đứng trong phòng bếp cùng nhìn về phía cửa liền thấy Cố Tân Quân chắp tay sau lưng đang đứng ngoài phòng bếp, sắc mặt nặng nề ngó vào trong.

Trịnh Nguyệt Lâm bình tĩnh đặt bát trong tay xuống, nói:

“Em đi tìm mẹ.”

Cố Tân Quân nhướn mày:

“Mẹ kêu chúng ta đi dạo.”

Cố Chính Gia nhìn trái nhìn phải, lặng lẽ chuồn đi.

Con trai đi rồi, mọi việc trong phòng bếp cũng được thu dọn sạch sẽ, Trịnh Nguyệt Lâm tiếp tục làm cho xong các việc khác, thấy Cố Tân Quân đứng đằng sau vẫn chưa chịu đi thì không khỏi cảm thấy hơi buồn cười, bà bèn hỏi:

“Anh đúng là định đi dạo với em đấy à?”

Cố Tân Quân không để ý đến câu hỏi của Trịnh Nguyệt Lâm, ông chỉ nói:

“Anh sẽ ở lại đây thêm hai ngày, em xin nghỉ bao lâu?”

“Cũng khoảng bốn ngày thôi, sao thế?”

Trịnh Nguyệt Lâm hỏi.

“Vậy xin nghỉ thêm mấy ngày nữa đi.”

Cố Tân Quân nói.

“Anh dẫn thằng nhóc kia đi làm khách, em cũng đến trò chuyện với mấy vị phu nhân khác xem.”

Những lời này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của Trịnh Nguyệt Lâm, bà trầm ngâm một lúc nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn không tiếp tục đặt câu hỏi, chỉ gật đầu nói:

“Đây là việc nhỏ, anh đã nói chuyện với Tiểu Chu chưa?”

“Nó còn dám không đồng ý chắc?”

Cố Tân Quân đáp, thầm nghĩ nếu còn dám không hợp tác thì ông đây sẽ đánh nó một trận trước, sau đó gọi Vệ Thành Bá đến đánh chết nó.

“Cũng không phải thế, nhưng trước đây lúc còn thơ ấu, chắc là anh cũng không thể nào hoàn toàn nghe theo lời cha trong mọi chuyện đúng không?”

Trịnh Nguyệt Lâm thản nhiên nói:

“Khi anh không đồng ý với quyết định của cha, anh sẽ làm như thế nào?”

Mỗi người cha đều từng là một đứa trẻ nghịch ngợm, ngỗ ngược, thích gây chuyện.

Cố Tân Quân hừ một tiếng:

“Lúc trước anh không có càn quấy như nó!”

Trịnh Nguyệt Lâm không nói gì thêm mà chỉ mỉm cười.

=====

Tác giả có lời muốn nói:

Đoạn dưới đây sẽ là phần giải thích nằm ngoài truyện về việc vì sao Cố Trầm Chu lại thích Hạ Hải Lâu, chủ yếu là dành cho các cô gái cảm thấy quá bất ngờ, những độc giả không có nghi vấn gì có thể trực tiếp bỏ qua.

Thái độ của Cố Trầm Chu dành cho chính trị và lúc đối xử với Hạ Hải Lâu thực chất không có mấy điểm khác biệt, bề ngoài đều là không nhìn ra được quá nhiều thứ, nhưng bên trong lại thực sự càng lúc càng tiến triển.

Lấy hai lần Hạ Hải Lâu phát bệnh trong truyện làm ví dụ cho đơn giản: Một lần ở trên vách núi, Cố Trầm Chu nói 'Cậu gọi điện thoại cho Hạ Nam Sơn hay để tôi gọi?'; nhưng lần thứ hai, Cố Trầm Chu đã lựa chọn ở bên Hạ Hải Lâu chứ không phải gọi thẳng điện thoại cho Hạ Nam Sơn, đây là một sự tiến triển rõ rệt, nó cho thấy Cố Trầm Chu đã đặt Hạ Hải Lâu ở trong lòng, nguyện ý chủ động bước tới nhận trách nhiệm với các loại vấn đề trên người Hạ Hải Lâu.

Hơn nữa câu chuyện đi đến đây đã có thể thấy được rõ ràng cá tính của Cố Trầm Chu. Anh không hề gây chuyện, những thứ gặp phải anh, ngoại trừ nằm trong phạm vi của cấp boss bự ra thì về cơ bản là đều bị tiêu diệt. Còn cảm giác với Hạ Hải Lâu thì giống như đã nhắc đến trong chương này, nếu không phải vì quả thực đã có tình cảm thì làm sao phải giằng giằng kéo kéo chơi đùa đến tận bây giờ chứ?

144. Chương 144: Mỉm Cười Dịu Dàng

Cả đêm nay Cố Tân Quân đều không ngủ ngon.

Cho dù lúc sáng ông nói chuyện với Trịnh Nguyệt Lâm rất thản nhiên, nhưng đợi đến khi bà thực sự gọi điện thoại xin nghỉ phép thêm vài ngày, hơn nữa còn hẹn mấy vị phu nhân trong kinh thành cùng đi thẩm mỹ viện chăm sóc sắc đẹp xong, Cố Tân Quân nằm trên giường nghỉ ngơi lại không hề thấy buồn ngủ.

Hơi thở nhợt nhạt của vợ ông trong bóng đêm như có như không, Cố Tân Quân nhắm mắt vào lại nhanh chóng mở ra.

Đủ loại suy nghĩ đấu đá với nhau trong tâm trí ông, có sự phẫn nộ đối với chuyện này, có cảm giác khó hiểu với việc ấy, còn có rất nhiều cảm giác khác không thể nói ra rõ ràng.

Chuyện này – chuyện con ông và Hạ Hải Lâu – ông vẫn chưa từng nghĩ đến…

Sao lại có thể xảy ra chuyện như thế được?

Mọi chuyện đã chệch khỏi quỹ đạo từ lúc nào?

Thằng nhóc thối đó thực sự nghiêm túc ư? Nó đúng là không biết sợ! –

Mà nó phải sợ cái gì đây? Suy nghĩ của Cố Tân Quân lại đổi sang hướng khác.

Chẳng lẽ thực sự phải ép con mình kết hôn mới được hay sao? Chuyện của Tiết Minh San bất kể có phải là hai đứa nhóc giả vờ giả vịt bày trò ra hay không, đã có tiền án như vậy thì ông cũng không thể thực sự ép con mình đi làm quen, những nhà có điều kiện chắc chắn không đồng ý, mà những nhà có điều kiện không tốt – Chẳng lẽ nhà họ Cố thực sự thiếu một người phụ nữ không xứng đôi với con mình đến vậy ư?

Còn những chuyện khác… Hay là điều thằng nhãi đó quay về tỉnh đặt bên cạnh mình để canh chừng?

Cố Tân Quân tự hỏi một lát, đầu tiên là khẳng định, sau đó lại phủ định.

Những dự định về chính trị không nên bị quá nhiều thứ khác chen ngang vào, thằng nhãi đó tự có kế hoạch của bản thân, cũng đã chứng minh được năng lực của mình, dựa theo sự ăn ý lúc trước thì ông không nên nhúng tay vào quá nhiều…

Nhưng chẳng lẽ cứ thế nhìn nó quấn quít ở cùng một chỗ với một thằng đàn ông?

Đương nhiên là không thể!

Cố Tân Quân cảm thấy huyệt Thái Dương của mình đã bắt đầu giần giật từng cơn.

Con trai mình ở bên một thằng đàn ông không chịu kết hôn, không nói đến thể diện của nhà họ Cố, ngay chính ông phải giải thích với cha mình như thế nào? Phải giải thích với cha vợ nhà họ Thẩm ra sao? – Còn phải ănnói thế nào với mẹ thằng nhóc đó nữa?

Thời gian một đêm trôi nhanh tựa như cơn gió luồn qua khe cửa.

Cố Tân Quân thức trắng cả một đêm, đến khi hừng đông sắp ló rạng thì ông rốt cuộc không nhịn được nữa mà ngồi dậy khỏi giường, vừa mới nhẹ tay nhẹ chân lần tìm thuốc lá ở tủ đầu giường thì ông đã nghe thấy giọng nói quen thuộc truyền đến từ sau lưng:

"Anh suy nghĩ việc gì thế? Đến mức cả đêm cũng không ngủ được?"

Theo lời nói vừa rồi là một chuỗi tiếng loạt xoạt loạt xoạt, Trịnh Nguyệt Lâm nằm ngủ bên cạnh Cố Tân Quân ôm chăn ngồi dậy, bật sáng đèn ngủ ở đầu giường.

Ánh sáng đột ngột lóe lên khiến Cố Tân Quân phải nheo mắt lại:

"Có chút việc."

"Về Tiểu Chu à?"

Trịnh Nguyệt Lâm mẫn cảm hỏi, lại ra hiệu ý bảo Cố Tân Quân đừng hút thuốc.

"Đừng hút thuốc, em đi pha cho anh một chén trà rồi mang vào đây."

"Thôi."

Cố Tân Quân nói, nhưng Trịnh Nguyệt Lâm đã xốc chăn lên, bước xuống khỏi giường rồi khoác áo đi ra bên ngoài.

Cửa phòng hé ra một khe hở, sắc đen dày đặc giống như đã hóa thành vật chất cụ thể tràn từ bên ngoài vào, Cố Tân Quân ngồi bên mép giường nhìn chằm chằm vào mảnh tối đen kia một lúc, toàn bộ nỗi phiền muộn rối rắm của ông hòa quyện vào nhau rồi biến thành một tiếng thở dài không quá rõ ràng.

Thời gian Trịnh Nguyệt Lâm ra ngoài cũng không lâu, đợi đến khi bà bưng chén trà quay về thì Cố Tân Quân đã mang vẻ mặt bình tĩnh ngồi ở đầu giường, đầu hơi cúi không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trịnh Nguyệt Lâm đưa chén trà cho Cố Tân Quân:

"Uống một ngụm trà hạ hỏa."

Cố Tân Quân 'Ừ' một tiếng, đón lấy chén trà trong tay đối phương, vừa đặt đến bên môi đã nghe Trịnh Nguyệt Lâm nói:

"Sao mắt anh lại đỏ thế kia?"

"Có lẽ là do thức đêm."

Cố Tân Quân cũng cảm thấy mắt mình khô cay đến mức hơi khó chịu, ông uống một hớp trà, nhắm mắt lại tựa vào đầu giường nghỉ ngơi một lát nhưng vẫn cảm thấy đầu hơi choáng váng, dường như còn có chút đau đớn sau khi tập trung suy nghĩ quá dài.

Tiếng động bên cạnh dần biến mất.

Cố Tân Quân không hiểu sao lại nhớ đến cuộc hôn nhân đã kéo dài mười mấy năm này. Bất kể là trước hay sau khi kết hôn thì bọn họ đều không nói chuyện với nhau nhiều, thậm chí khi có Chính Gia rồi cũng vẫn vậy, rất ít khi nói lời hay tiếng ngọt… Cả hai người bọn họ đều không cần những thứ ấy.

Cố Tân Quân suy nghĩ miên man một hồi lại cảm thấy đầu mình giần giật đau đớn, một lúc sau Cố Tân Quân đang nhắm mắt vẫn có thể cảm nhận được Trịnh Nguyệt Lâm đã leo lên phía giường bên kia, một bàn tay khô ráo ấm áp chạm lên hai má và trán của ông. Trán ông còn nóng hơn bàn tay này nữa –

"Nhiệt độ hơi cao, gọi ông Vương đến xem thế nào thôi."

Trịnh Nguyệt Lâm dùng bàn tay kiểm tra thân nhiệt của Cố Tân Quân đã dứt khoát nói vậy khi thấy Cố Tân Quân mở to mắt ra, bà cũng mặc kệ người đang nằm trên giường, trực tiếp mở di động ra gọi đến số của bác sĩ ở Cục Bảo vệ Sức khỏe.

Cố Tân Quân không nói gì mà chỉ nhìn theo người vừa nói chuyện điện thoại ngắn gọn xong đã bắt đầu mặc quần áo, ông hơi buồn bực nâng chén trà lên uống một hơi cạn sạch.

Hai mươi phút sau, bác sĩ chuyên môn phụ trách việc chăm sóc và kiểm tra sức khỏe của cụ Cố và Cố Tân Quân đã đến, toàn bộ người trong biệt thự đều biết chuyện. Lúc này đúng vào giờ cụ Cố thức dậy tập thể dục nhưng lại là hơi sớm với Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm, bởi vậy Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm đều mặc áo ngủ chạy ra, đợi đến khi biết được là thân thể Cố Tân Quân không khỏe lắm thì vẻ mặt hai người đều hơi khác thường.

Mọi người tụ tập cả trong phòng của Cố Tân Quân, cụ Cố đã bắt đầu quan tâm hỏi han, Cố Trầm Chu đứng ở cửa nhìn một lát liền cảm thấy vai mình bị ấn xuống một cái, anh vừa quay đầu qua đã nghe Vệ Tường Cẩm đứng bên cạnh nói:

"Chúng ta đi thay quần áo trước đã."

"Ừ."

Cố Trầm Chu thấp giọng đáp rồi quay về phòng mình thay quần áo, đợi lát sau lại đi ra ngoài quả nhiên thấy Vệ Tường Cẩm đã đứng ở cửa.

"Chúng ta nói chuyện nào."

Vệ Tường Cẩm nói, anh khom người chống khuỷu tay lên lan can của hành lang rồi ngó xuống nhìn đại sảnh ở bên dưới:

"Chú Cố bị ốm…"

"Mình biết."

Cố Trầm Chu nói.

"Cậu nghĩ sao?"

Vệ Tường Cẩm hỏi.

"Mình sẽ nói rõ ràng với cha mình."

Cố Trầm Chu đáp, sau đó anh ấn nhẹ một cái lên vai Vệ Tường Cẩm:

"Mình vào trước đã."

Vệ Tường Cẩm nghiêng đầu nhìn Cố Trầm Chu, trước khi đối phương nhấc chân đi lại hỏi:

"Hạ Hải Lâu quan trọng với cậu đến vậy?"

"… Tường Cẩm."

Cố Trầm Chu dừng lại.

"Mình chỉ đang giải quyết vấn đề thôi."

Vệ Tường Cẩm đứng thẳng dậy:

"Hi vọng rằng Hạ Hải Lâu đối xử với cậu cũng giống như cậu đối xử với hắn."

Nói xong câu đó, anh ta vỗ vỗ vai Cố Trầm Chu.

"Đi nào, chúng ta cũng vào xem sao."

Đợi đến khi bước vào phòng của Cố Tân Quân một lần nữa thì bác sĩ Vương bên Cục Bảo vệ Sức khỏe đã thu dọn xong đồ nghề, thấy vẻ mặt của người đứng trong phòng không có gì khác với lúc trước, Cố Trầm Chu mới không vội vã nói chuyện ngay mà cùng Vệ Tường Cẩm đứng yên lặng ở cửa.

Thực ra bác sĩ của Cục Bảo vệ Sức khỏe đến kiểm tra cho Cố Tân Quân cũng là vừa mới kiểm tra xong, ông ta cười nói:

"Thân thể Bí thư Cố vẫn ổn, chỉ bị cảm nhẹ thôi. Lần sau Bí thư cần nhớ rõ là không nên vất vả quá mức, thể lực kém đi một chút là sức đề kháng cũng sẽ bị giảm theo."

Câu này là khéo léo nói rằng người già rồi đừng nên đọ thể lực với đám thanh niên trai trẻ. Nói xong ông ta lại ngẫm nghĩ một lúc, đưa ra toa thuốc kết hợp đồ ăn rồi giao cho Trịnh Nguyệt Lâm đứng bên cạnh:

"Hai ngày tới nên nghỉ ngơi nhiều, buổi tối ngài ấy chỉ cần ăn một chén cháo nấu theo đơn thuốc này là sẽ ổn thôi."

"Làm phiền bác sĩ rồi."

Trịnh Nguyệt Lâm khách sáo nói.

Bác sĩ Vương cười khoát rồi quay sang nói với cụ Cố:

"Cố lão, tôi thăm mạch cho ngài một chút được không?"

"Được."

Cụ Cố nói:

"Chúng ta ra ngoài trò chuyện."

Cụ Cố vừa đi thì bà nội Cố đương nhiên cũng ra ngoài theo, Cố Chính Gia muốn ở lại nhưng bị Vệ Tường Cẩm tùy tiện tìm một lý do kéo ra ngoài. Cuối cùng, trong phòng chỉ còn lại hai người là Trịnh Nguyệt Lâm và Cố Trầm Chu. Trịnh Nguyệt Lâm liếc nhìn Cố Tân Quân đang khoác áo khoác một cái, nói:

"Em đi lấy bữa sáng cho anh."

Nói đoạn bà xoay người ra ngoài.

Lúc này Cố Trầm Chu mới bước lên phía trước:

"Cha."

Cố Tân Quân thản nhiên đưa mắt nhìn Cố Trầm Chu, không nói gì cả.

Cố Trầm Chu cũng không lên tiếng nữa, anh bình tĩnh đứng ở bên giường, không nói chuyện cũng không hề nhúc nhích.

Cứ như vậy qua chừng mười lăm phút, Cố Tân Quân mới bình tĩnh nói:

"Đứng làm cái cột hả? Ngồi xuống!"

Cố Trầm Chu mỉm cười, dùng thư thế thoải mái như mọi khi kéo chiếc ghế dựa ở bên cạnh qua, ngồi xuống bên giường:

"Cha, cha muốn con lấy cho cha một quyển tạp chí không?"

"Con muốn nói với cha những lời này?"

Cố Tân Quân hỏi.

Cố Trầm Chu đáp rất nhanh:

"Không ạ, con chỉ định làm dịu không khí một chút."

Nhưng vì sao cần phải làm dịu bầu không khí? Còn không phải bởi vì câu chuyện được nói tiếp theo chắc chắn sẽ không hợp ý Cố Tân Quân hay sao – lời này chẳng khác nào trực tiếp biểu đạt thái độ của Cố Trầm Chu.

Cố Tân Quân quả thực là bị chọc tức đến mỉm cười:

"Hiện giờ con còn nói những lời với cha? Con muốn khiến người cha già của con tức chết đúng không?"

"Cha, con nào có thể chọc cha tức chết được."

Lời này vừa ra, Cố Tân Quân đã chộp lấy chén trà đặt trên tủ đầu giường ném thẳng về phía Cố Trầm Chu!

Cố Trầm Chu cũng bị giật mình hoảng sợ, ngay khi anh kịp thời nghiêng đầu qua một chút thì tiếng chiếc chén vỡ vụn đã vang lên sau lưng, anh quay đầu nhìn theo bản năng thì thấy chén sứ trắng vẽ họa tiết sơn thủy đã vỡ làm hai nửa nằm dưới đất, nước trà trong chén vẩy ra đầy đất.

Giữa hai cha con đang đối diện nhau xuất hiện một khoảng trầm mặc ngắn ngủi.

Tiếp đó Cố Trầm Chu đứng dậy khỏi ghế đi đến cạnh chén trà bị ném vỡ, xoay người nhặt mấy mảnh vỡ dưới đất lên ném vào thùng rác trong phòng, anh còn đi rửa sạch tay rồi mới quay lại chỗ ngồi của mình, tiếp tục đề tài trước đó:

"Cha, ý con là, cho dù cha có giận dữ thế nào thì cha cũng sẽ đánh con chết trước chứ không đến mức bị con làm tức chết."

Cú ném vừa rồi dường như đã giúp toàn bộ cơn tức giận của Cố Tân Quân được trút ra ngoài, hiện tại trên gương mặt ông đã không còn nhìn ra được bất kỳ cảm xúc gì:

"Con nghiêm túc với Hạ Hải Lâu?"

Cố Tân Quân không nói gì.

Cố Tân Quân thản nhiên nói:

"Hạ Hải Lâu không được. Nếu là người đàn ông khác, chúng ta có thể nói chuyện."

Khẩu khí của ông đã thả lỏng hơn.

"Cha."

Cố Trầm Chu từ tốn nói:

"Vì sao Hạ Hải Lâu không được?"

Cố Tân Quân không trả lời ngay.

Nhưng cho dù Cố Tân Quân không trả lời, Cố Trầm Chu cũng biết vì sao Hạ Hải Lâu lại không được.

Bởi vì Hạ Hải Lâu là con trai của Hạ Nam Sơn? Bởi vì Hạ Nam Sơn là kẻ chủ mưu trong vụ tai nạn của Vệ Tường Cẩm? – Đừng giỡn.

Đây chẳng qua là một chiêu lắt léo mà thôi.

Cha anh vừa là thử lại vừa là đang ám chỉ, thử xem tính hướng của anh, thử tình cảm mà anh dành cho Hạ Hải Lâu; ông còn ám chỉ rằng mọi chuyện vẫn còn đường cứu vãn, chỉ cần anh lùi lại một bước nhỏ hoặc là chỉ giả bộ lùi lại một bước… Đương nhiên, đối với cha anh mà nói thì Hạ Hải Lâu quả thực là càng khó chấp nhận hơn những người đàn ông khác – trong giới này có bao nhiêu gã đàn ông dám điên đến mức độ giống như Hạ Hải Lâu? Trong giới này lại có bao nhiêu gã đàn ông có được một vị trưởng bối giống như Hạ Hải Lâu, không chỉ mặc Hạ Hải Lâu phóng túng mà còn khiến kẻ khác không thể chạm vào Hạ Hải Lâu?

Cố Trầm Chu đợi một lát lại nghe cha mình lên tiếng:

"Tự con biết rõ lí do."

Đây là một câu trả lời thật cao minh! Anh nghĩ như vậy, sau đó lại nhanh nhạy đáp theo lời Cố Tân Quân:

"Cha, hiện giờ con chỉ thích một mình Hạ Hải Lâu."

"Chính con cũng nói là hiện giờ."

Cố Tân Quân lại nói:

"Bản thân con cũng không chắc chắn rằng có thể sống hết một đời với Hạ Hải Lâu hay không, vậy mà đã vội vã đến trước mặt cha tìm chỗ đứng cho Hạ Hải Lâu ư?"

“Kết quả trong tương lai không hề cản trở quyết định của con hiện tại.”

Cố Trầm Chu nói.

Cố Tân Quân nhìn Cố Trầm Chu chằm chằm hồi lâu mới bật ra một câu:

“Ra ngoài.”

Lần này Cố Trầm Chu không tiếp tục tranh giành cao thấp nữa, anh ngoan ngoãn đứng dậy, nói:

“Cha, cha giữ gìn sức khỏe, con ra ngoài xem xem bữa sáng đã được chuẩn bị xong chưa.”

Nói đoạn, anh bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại rồi mới rút chiếc di động vẫn rung lên không ngừng nãy giờ ra.

Là điện thoại của Hạ Hải Lâu, hơn nữa đã gọi đến không chỉ một cuộc.

Cố Trầm Chu bước sang bên cạnh vài bước mới nhận máy:

“Có chuyện?”

“Không có chuyện gì cả.”

Giọng nói của Hạ Hải Lâu truyền ra từ trong điện thoại, ngữ giọng rất nhàn nhã thoải mái:

“Chỉ là thấy nhớ anh, vừa rồi gọi điện thoại sao không thấy anh nhận máy?”

“Đang nói chuyện với cha tôi mà.”

Cố Trầm Chu đút một tay vào trong túi áo, tựa lưng vào tường nhìn trần nhà, anh cười nói.

“Tiệc mừng thọ thuận lợi không?”

Hạ Hải Lâu hỏi.

“Đa phần là thuận lợi.”

Cố Trầm Chu nói.

“Có một vài mâu thuẫn nhỏ vẫn nằm trong phạm vi khống chế được.”

“Vậy là tốt rồi.”

“Em thì sao?”

Cố Trầm Chu hỏi:

“Hiện giờ em vẫn ở huyện Thanh Hương hay là ở đâu? – Em đang lái xe hả?”

Anh đã nghe thấy tiếng còi xe truyền từ trong điện thoại ra.

“Em đang ở trên đường cao tốc.”

Hạ Hải Lâu nói vào trong điện thoại, một tay hắn đặt trên vô lăng, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, hàng chữ lẳng lặng đứng giữa không trung càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ ràng.

“Em đang trên đường đến tỉnh Phúc Huy –“

Chiếc thể thao màu lam gầm rú lăm bao bên dưới năm chữ ‘Kinh thành chào mừng bạn’ cực lớn làm bằng sắt.

“Ừ.”

Đầu kia điện thoại vang lên tiếng đáp lại thản nhiên của Cố Trầm Chu.

=====

Tác giả có lời muốn nói:

Kịch trường nhỏ chi cha Cố nổi giận.

Trong cú điện thoại come out quang minh chính đại kia…

'Hí hí hí –' [Tiếng ngựa kêu]

Cha Cố: Con đang ở trường ngựa?

Tiểu Cố:Cha, con đang chơi với Tiểu Hạ.

Cha Cố: [kinh ngạc!] Từ từ… Hai đứa…

Tiểu Cố: Chúng con đang ở bên nhau.

Cha Cố: Đợi đã… [Lượng tin tức lớn][CPU trong đầu luân chuyển tốc độ cao][Cảnh báo CPU quá tải!][Thần kinh não căng thẳng][Rẹt – Cách cách –][Cách cách – Rẹt rẹt –][CPU đạt giới hạn 100%][Đứt mạch!]

Điện thoại ngắt ngang.

Hai ngày sau, kinh thành, Chính Đức Viên.

Cha Cố: [CPU hoàn tất khởi động lại][CPU đạt 50%, buff tức sùi bọt mép] Nhãi ranh dài cánh mạnh mẽ rồi bắt đầu bày trò! Xem cha có xử lý mày không!

Tiểu Cố: [Vẻ mặt bình tĩnh][Vẻ mặt bình tĩnh]

Cha Cố: [Tiếp tục tức sùi bọt mép] Đi xem mặt cho ta ngay!

Tiểu Cố: [Vẻ mặt bình tĩnh][Vẻ mặt bình tĩnh]

Cha Cố: [Tiếp tục trạng thái tức sùi bọt mép] Khoan, giờ còn tiếp tục đi xem mặt đúng là kỳ cụ, không thể để nhãi ranh này làm nhà họ Cố mất thể diện, cha mình chưa biết gì cả, cha vợ cũng chưa biết gì cả…

Tiểu Cố: [Vẻ mặt bình tĩnh] [Vờ nghiêm túc]

Cha Cố: [Giải trừ buff tức sùi bọt mép][Triển khai thuộc tính bình tĩnh thận trọng] Bỏ việc xem mặt qua một bên, nhóc con đừng tưởng cha mày không còn cách! Nhưng mấy chuyện liên quan đến chính trị này thực sự không thể làm loạn –

Tiểu Cố: [Vờ nghiêm túc][Vờ nghiêm túc]

Cha Cố: [CPU luân chuyển tốc độ cao][CPU 70%][CPU 80%][CPU 90%]

Cụ Cố: Tân Quân, gần đây con có vẻ hơi quái lạ? Lại xảy ra chuyện gì với Tiểu Chu rồi?

Cha Cố: …

Cha vợ: Cháu ngoại trai của ta nhất định là tốt, kẻ không tốt vĩnh viễn là kẻ khác, cho dù cháu ngoại trai của ta không tốt thì nhất định là do bị kẻ xấu xa khác tiêm nhiễm! [cười ha hả] Tiểu Chu trước giờ vẫn luôn là một đứa cực kỳ ngoan ngoãn mà! Tân Quân, cậu hiếm khi đưa theo Tiểu Chu cùng về đây một lần, để Tiểu Chu ở bên cạnh lão già này thêm mấy hôm đi.

Cha Cố: Khoan đã, đồng đội heo… Không được, đây là cha vợ, hay là đồng đội heo? Là cha vợ? Là đồng đội heo? Là cha vợ? Là đồng đội heo…? [Cơn tức giận bùng lên][CPU phát nổ] Ông đây mặc kệ!

Tiểu Cố: [Cười xấu xa]

145. Chương 145: Đánh Thử Cũng Sợ Nứt Bình Ngọc

Nhờ thường ngày luôn bảo dưỡng thỏa đáng, Cố Tân Quân nằm trên giường nghỉ ngơi một lúc đã cảm thấy cơn khó chịu trong người vơi đi. Thực ra ông cũng chỉ bị nhiễm lạnh, ho nhẹ và cáu bực trong lòng chứ không có vấn đề gì. Sau khi nói chuyện một lần nữa vào buổi sáng, Cố Tân Quân dường như cứ gặp Cố Trầm Chu lần nào là tức giận lần ấy, nhìn ngang nhìn dọc đều không thấy vừa mắt, nhưng ngại vì cha mình vẫn còn ở bên cạnh nhìn chằm chằm nên không tiện trưng sắc mặt ra, chỉ có thể tự sinh khó chịu với chính bản thân mình.

Cố Trầm Chu thầm biết rõ điều này trong lòng nên cũng không dám thực sự chọc cho cha mình tức đến sinh bệnh, sau bữa trưa anh nói một tiếng với cụ Cố rồi thu dọn vài thứ cùng Vệ Tường Cẩm ra ngoài, chuẩn bị tiễn người đi.

Phố sá ở kinh thành qua nửa năm cũng không có quá nhiều thay đổi. Cố Trầm Chu lái chiếc Audi màu xám bạc của mình, bật một khúc nhạc dương cầm để giai điệu nhẹ nhàng xua tan đi không khí nặng nề trong xe, nhưng anh cũng không hề tạo ra sự yên bình giả dối hòng che lấp những việc đã xảy ra.

"Cậu định nói như thế nào với ông ngoại cậu?"

Lại thêm một đèn đỏ sáng lên trước mặt, xe dừng lại thì giọng nói của Vệ Tường Cẩm cũng vang lên, anh nghiêng đầu nhìn người ngồi trên ghế lái một cái:

"Tiếp theo cậu dự định quay về chỗ ông ngoại cậu hay là đi lên sơn trang Thiên Hương?"

"Chắc chắn phải quay về nhà họ Thẩm một chuyến."

Cố Trầm Chu đáp xong thì thoáng dừng lại rồi mới bổ sung thêm một câu:

"Mình không biết nữa."

Những lời này là lần đầu tiên anh dùng để trả lời Vệ Tường Cẩm. Anh dám nói thẳng cho Cố Tân Quân là vì biết cha mình có thể thừa nhận được tin tức này, còn ông nội và ông ngoại… Hiện tại, Cố Trầm Chu thực sự không dám tùy tiện nói chuyện này ra chọc tức hai cụ.

Hai người nhất thời không tiếp tục câu chuyện nữa.

Đèn giao thông đằng trước từ tốn chuyển màu một lần nữa, từng chiếc xe nối đuôi nhau lăn bánh về phía trước.

Tất cả mọi chuyện từ việc thẳng thắn ban đầu đến mẩu đối thoại với Vệ Tường Cẩm trước đó đều có vẻ rất thuận lợi, chỉ ngoại trừ việc hôm nay Cố Tân Quân sinh bệnh… Tựa như một viên thuốc được bọc trong lớp đường vậy, dù có ngọt ngào bao nhiêu thì bản chất của nó trước sau vẫn vừa chua lại vừa đắng.

Cố Trầm Chu đặt một bàn tay lên vô lăng, tay còn lại không đặt ở trên cần số mà cầm lấy chiếc đồng hồ trên cổ tay trái mình chậm rãi xoay tròn.

Đây là thói quen của Cố Trầm Chu những lúc anh phiền não, Vệ Tường Cẩm ngồi bên cạnh nhìn thấy rõ ràng, mà Cố Trầm Chu cũng không định che giấu – giống như việc anh biết rõ quan hệ giữa nhà họ Hạ và nhà họ Vệ nhưng cũng chưa từng che giấu quá nhiều quan hệ của anh và Hạ Hải Lâu trước mặt Vệ Tường Cẩm vậy. Nếu như nói còn có người nào không phải người thân cùng huyết thống mà vẫn có thể khiến Cố Trầm Chu hoàn toàn tin tưởng, người đó nhất định là Vệ Tường Cẩm từ nhỏ đã cùng anh lớn lên, luôn nghĩ cho anh và đôi khi còn bảo vệ anh nữa.

Sự tin tưởng mà Cố Trầm Chu dành người bạn thơ ấu của mình, cho dù là hiện giờ cũng nhiều hơn phần dành cho Hạ Hải Lâu.

Đương nhiên, bất kể là tính từ phương diện nào thì cũng không cần thiết phải đánh đồng hai người ấy.

"Cậu nói xem."

Cố Trầm Chu đột nhiên mở miệng:

"Nếu như ông nội mình biết…"

Anh không nói hết câu nhưng ý tứ trong lời nói rõ ràng là vô cùng dễ hiểu.

Vệ Tường Cẩm ngồi ở ghế phó lái hơi nghẹn một chút:

"Ông nội Cố á… Trong khoảng thời gian ngắn chắc là vẫn chưa thể biết được đúng không? Dù sao cậu cũng đã nói với chú Cố, chú Cố hẳn là sẽ giấu diếm giúp cậu chứ?"

Nói đến đây, Vệ Tường Cẩm thoáng ngừng lại rồi mới nói thêm:

“Nói thật nhé, nhìn vẻ bình tĩnh của cậu khi nói chuyện với mình hai ngày trước, mình còn nghĩ là cậu chẳng sợ tẹo nào đấy.”

Trong xe lại im lặng trong vài giây.

“… Sao có thể chứ.”

Cuối cùng vẫn là tiếng của Cố Trầm Chu vang lên.

Vệ Tường Cẩm:

“Nếu người nhà cậu nhất định không chịu đồng ý…”

Cố Trầm Chu hoàn toàn im lặng.

Nhưng có một số việc hiển nhiên là sẽ không bởi vì không nói ra hay không nhắc đến mà có thể cho qua, ngay khi Cố Trầm Chu và Vệ Tường Cẩm rời khỏi Chính Đức Viên không được bao lâu, cụ Cố đã gọi Cố Tân Quân đến.

“Cha, cha gọi con ạ?”

Cố Tân Quân đứng phía ngoài, gõ lên cánh cửa đang rộng mở một cái mới bước vào trong.

“Ngồi trước đi.”

Cụ Cố nói nhưng không hề ngẩng đầu lên mà vẫn tiếp tục cắt tỉa sắp xếp bồn hoa đặt trên bàn – cụ ông mấy năm gần đây dần bồi dưỡng ra được loại đam mê này, cuối cùng thành ra yêu thích không thể bỏ được, cứ ba ngày hai lần lại muốn làm một bồn hoa đặt trước mặt, từ việc cắt tỉa đơn giản nhất đến việc chăm sóc tạo hình cho bồn hoa trong suốt quá trình trưởng thành cụ đều không cần nhờ đến người khác.

Cố Tân Quân biết rõ sở thích của cụ Cố. Ông thấy cha mình nhất thời không thể dừng lại được bèn cầm một quyển sách từ trên giá ra, ngồi xuống ghế lật xem.

Một lúc sau cụ Cố mới đặt kéo xuống, cầm mảnh vải trắng đặt bên cạnh lên lau tay rồi mới đứng dậy khỏi ghế ngồi chậm rãi vặn vẹo thân mình:

“Sức khỏe của con sao rồi?”

“Không sao cả ạ.”

Cố Tân Quân trả lời:

“Con cảm thấy hiện giờ đã khỏe khoắn không khác bình thường là bao.”

“Nghĩ chuyện gì mà cả đêm ngủ không ngon?”

Cụ Cố hỏi.

“Vài chuyện về công việc thôi ạ.”

Cố Tân Quân nói:

“Bên phía Dương Hoài vẫn còn mấy kẻ không yên phận, ba ngày hai bận lại muốn gây ra vài chuyện. Cả thằng ranh kia nữa, dạo gần đây con không thể chăm nom chu đáo được nên mới gọi nó quay về tỉnh sớm một chút, thế mà nó không chịu nghe!”

Nói đến đây, căn bản là không cần giả vờ thì sắc mặt Cố Tân Quân cũng tự nhiên sa sầm xuống.

Cụ Cố mỉm cười:

“Chỉ vì chút chuyện ấy?”

Cố Tân Quân hừ một tiếng:

“Con thấy thằng nhóc đó đúng là trưởng thành cứng cánh rồi.”

Xem như là thừa nhận chỉ có chuyện nhỏ nhặt này.

Cụ Cố khẽ 'ừ' một tiếng, hai tay chắp sau lưng chậm rãi đi một vòng trong phòng, cuối cùng cụ đứng trước cửa sổ, lưng quay về phía Cố Tân Quân nhìn ra bên ngoài.

Cố Tân Quân chợt có chút linh cảm, ông vừa cảm thấy không ổn thì đã nghe cụ Cố hỏi:

"Chuyện giữa Tiểu Chu và thằng nhóc nhà họ Hạ là sao đấy?"

Cố Tân Quân biến sắc:

"Cha?"

Cụ Cố quay đầu lại liếc Cố Tân Quân một cái, bình tĩnh nói:

"Cha còn chưa già đến mức không nhìn hay không nghe thấy cái gì đâu. Việc này con muốn nói cho cha biết, hay là con muốn cha nói cho con biết."

"Cha, những việc nhỏ nhặt này –"

"Hửm?"

"… Là con không biết dạy dỗ con cái."

Cố Tân Quân mở miệng vài lần nhưng thực sự không biết nói ra lời nào khác.

Cụ Cố quay trở lại ngồi xuống chiếc ghế dựa, nâng chén lên chậm rãi uống một ngụm nước:

"Con thấy sao."

"Con vẫn chưa gặp Hạ Hải Lâu đó, nhưng Tiểu Chu thực sự nghiêm túc."

Nếu cụ Cố đã biết thì Cố Tân Quân cũng không giấu diếm nữa, ông dùng thái độ như những lúc bản về chuyện chính trị để nói chuyện với cha mình:

"Con có nghĩ đến chuyện gọi Tiểu Chu quay về tỉnh, đặt nó bên cạnh để canh chừng."

Cụ Cố 'ừ' một tiếng nhưng từ vẻ mặt lại không nhìn ra được là cụ có nhất trí hay không.

"Nhưng con có cảm giác cách này sẽ không có mấy hiệu quả, mấy năm trước khi Tiểu Chu còn bất hòa với Nguyệt Lâm, nó ngay cả khi ngã gãy chân cũng muốn ra nước ngoài…"

Cố Tân Quân cân nhắc vài lượt, cuối cùng vẫn không lập tức nói một dự định khác của mình ra.

Cụ Cố cũng không truy hỏi thêm mà chỉ nói:

"Thái độ bên phía Hạ Nam Sơn như thế nào?"

"Con vẫn chưa liên hệ với Hạ Nam Sơn."

Cố Tân Quân nói:

"Nhưng nhìn tình hình trước kia thì chưa chắc lần này Hạ Nam Sơn sẽ chịu trông chừng Hạ Hải Lâu."

"Lần này con hậm hực từ lúc về đây đến giờ là vì trước đó Tiểu Chu đã nói với con?"

Cụ Cố hỏi tiếp.

"Nó nói cho con biết chuyện giữa nó và Hạ Hải Lâu."

Hai má Cố Tân Quân giật nhẹ.

"Đêm qua nó còn cố ý bày tỏ thái độ của mình một lần nữa."

"Biểu hiện của nó ở huyện Thanh Hương lần trước thế nào."

Cụ Cố lại hỏi.

"Tạm ổn ạ."

Cố Tân Quân đáp.

“Nếu như là tạm ổn…”

“Thực ra cũng khá được.”

Cố Tân Quân lập tức đổi thành từ khác ngay trước khi cụ Cố kịp nói hết lời.

Lời nói bị chặn ngang khiến cụ Cố đưa mắt nhìn sang Cố Tân Quân một cái, cụ không nói tiếp mà hỏi lại:

“Khá được ư?”

“… Rất tốt.”

Cố Tân Quân cuối cùng đành nói ra từ này.

“Rất tốt.”

Cụ Cố nhắc lại một lần, dường như còn thở dài một tiếng:

“Rất tốt à…”

Cố Tân Quân hơi nín thở, lại nghe cụ Cố nói:

“Ý của con là Tiểu Chu cố ý lựa chọn thời điểm này để thẳng thắn nói với con?”

“Có lẽ là vậy ạ.”

Cố Tân Quân kìm nén cơn giận mà trả lời.

Cụ Cố nhẹ vuốt ve chén sứ trắng trong tay, chợt nói:

“Vậy cứ để mặc nó đi.”

Cố Tân Quân sửng sốt một hồi, đang muốn mở miệng nói chuyện đã thấy cụ Cố khoát tay, ông đành nuốt những lời mình muốn nói lại.

“Trâu không uống nước thì không thể khống chế được, con cái trưởng thành cả, muốn cưỡng ép bắt buộc cũng không xong, chi bằng để mặc nó tự trải nghiệm đi.”

Cụ Cố cười cười:

“Đây là lần đầu tiên Tiểu Chu biết yêu đúng không? Mới lần đầu tiên yêu mà đã nói với con, nghĩ về mặt tốt thì thằng bé cũng là đang tỏ ra thân thiết với con đấy.”

Cố Tân Quân hừ cười một tiếng:

“Thằng ranh đó chỉ không sợ con mà thôi.”

Cụ Cố cười lắc đầu, cuối cùng cũng buông một câu quyết định:

“Để mặc chúng nó đi, xem xem hai đứa nó có thể kiên trì được mấy năm.”

Cố Tân Quân khẽ gật đầu, sau khi thấy cha mình không còn việc gì khác mới xoay người rời khỏi thư phòng, vừa đi vừa không quên nhấc điện thoại gọi cho Trương Hao Thanh, ông vốn thầm muốn xác định hướng đi của Hạ Hải Lâu một chút, nhưng sau khi biết Hạ Hải Lâu đã vào kinh thành, Cố Tân Quân trầm ngâm một hồi rồi kêu đối phương giúp mình liên hệ với Hạ Nam Sơn.

“Được, xin Bí thư chờ một lát.”

Trương Hao Thanh nói trong điện thoại, động tác cũng cực kỳ lưu loát, chỉ mấy chục giây sau người ở đầu kia điện thoại đã đổi thành người khác:

“Xin chào, đây là Hạ Nam Sơn.”

Cố Tân Quân đang đi lên cầu thang dừng chân lại, không hề có một chút ý cười nào nói:

“Xin chào Thủ tướng Hạ, tôi là Cố Tân Quân.”

“Là Bí thư Cố đấy à.”

Hạ Nam Sơn hơi cao giọng hơn một chút, ngữ giọng mang theo sự coi trọng truyền ra từ microphone.

"Bí thư Cố có việc gì chăng?"

"Thực ra cũng không có chuyện gì đặc biệt quan trọng, chỉ là một tháng sau tỉnh Phúc Huy và tỉnh Dương Hoài hợp tác tổ chức Hội chợ Chiêu thương quy mô lớn, không biết Thủ tướng Hạ có ý kiến gì không?"

Cố Tân Quân hỏi, nhưng không đợi đối phương trả lời ông đã nói luôn ra sự chuẩn bị của bên mình.

Hạ Nam Sơn nói trong điện thoại:

"Hai ngày nay tôi cũng đang nghiên cứu chuyện này, tôi cũng hiểu được suy nghĩ của Bí thư cố, hai tỉnh Phúc Huy và Dương Hoài có rất nhiều chỗ có thể bù đắp cho nhau, ý tưởng của tôi và Bí thư Cố cũng không khác nhau là mấy, dựa vào sức mạnh của lần chiêu thương này, ngoại trừ có thể khiến nền kinh tế của hai tỉnh tiến cao hơn một bậc ra thì tôi còn hi vọng chúng ta có thể hợp tác thu hút thêm một hoặc vài công ty đa quốc gia…"

Hai người bàn bạc vài chuyện liên quan đến vài hướng đi của tỉnh mình, đến cuối cùng Cố Tân Quân mới nhẹ nhàng bình thản bỏ thêm một câu:

"Đúng rồi Thủ tướng Hạ, tôi nghe nói có một công ty điện tử mới là do Hải Lâu nhà ngài lập đúng không? Đợt trước lão Lưu còn nhắc đến công ty của cậu ấy rồi khoe khả năng kinh doanh cùng quản lý của công ty mới này không dứt miệng, còn nói nếu con nhà ông ấy được bằng một nửa cậu nhóc nhà ngài là tốt rồi."

Hạ Nam Sơn:

"…"

Cố Tân Quân lại cười nói:

"Đừng nói ông ấy, tôi đây nghe xong cũng thấy hâm mộ, thằng nhóc hư đốn nhà tôi hơn hai mươi tuổi vẫn chưa nên thân, chẳng biết phân biệt nặng nhẹ gì hết, ngày nào cũng say khướt không biết đang nghĩ cái gì. Ngày mai tôi và lão Lưu phải đến chỗ ngài học hỏi phương pháp dạy dỗ con cái mới được, cái loại chuyện dạy dỗ này đúng là phải có kỹ thuật mới được."

Hạ Nam Sơn:

"…"

Cố Tân Quân nói đến đó thì ngừng, sau khi nói thêm một câu khách sáo mới trực tiếp treo điện thoại, ngọn lửa âm ỉ thiêu đốt trong lòng cuối cùng cũng giảm bớt được phần nào. Ông tỏ ra rất bình thường đi nốt quãng đường còn lại, vững vàng ngồi xuống ghế sô pha rồi mới lật báo ra đọc, vừa đọc báo ông vừa trầm mặc cân nhắc chuyện giữa con trai mình và Hạ Hải Lâu.

Chuyện như thế này cũng đã xảy ra rồi, trở mặt với Hạ Nam Sơn thì có sao chứ? Đừng nói hai đứa trẻ cũng một giới tính, cho dù không nói đến giới tính thì Hạ Hải Lâu kia là thứ gì tốt hả? Hơn mười tuổi đã chạy ra ngoài bậy bạ với phụ nữ rồi! Phẩm chất đạo đức lại càng không chấp nhận được, chẳng biết rốt cuộc nhóc ranh kia coi trọng điểm nào của đối phương nhất? Chẳng lẽ là vì bộ dáng xinh đẹp?

Suy nghĩ này lẩn quẩn trong đầu ông vài vòng rồi mới chuyển sang chỗ khác: Thả lỏng vài năm cũng được. Những chuyện khác đều không quan trọng, nhưng là suy nghĩ của chính thằng nhóc ấy, ông đánh thử cũng sợ rạn bình ngọc mà…

"Chính Gia."

Cố Tân Quân đột nhiên lên tiếng.

"Dạ!"

Cố Chính Gia đang đi men theo vách tường giật mình một cái, vội vàng đứng thẳng dậy đáp lời.

Cố Tân Quân đặt tờ báo trước mặt xuống, nhìn Cố Chính Gia đang đứng cách mình rất xa hồi lâu mới hỏi:

"Con có chơi thân với bạn học nữ nào ở trong trường học không?"

Cố Chính Gia chấn động, thầm nghĩ là kẻ nào dám hãm hại mình trước mặt cha! Cậu vội vàng nói:

"Đương nhiên là không có ạ, cha, con vẫn nghe lời cha đặt việc học lên hàng đầu! Bạn học nữ nào chứ? Con cũng chỉ nói hai câu với mấy bạn ấy về việc bài vở mà thôi, chỉ là bạn cùng lớp, tuyệt đối không có gì khác ạ!"

Cố Tân Quân tỏ ra không vui:

"Đã là thời đại nào rồi mà con còn giữ cái suy nghĩ phân biệt nam nữ ấy hả?"

"Ơ?"

"Ở trong lớp phải kết bạn với các bạn nam cùng học, đương nhiên cũng phải làm bạn với các bạn nữ khác, con kết bạn với đối phương hay không còn phải xem người đó là nam hay nữ trước à?"

Cố Tân Quân hỏi.

Cố Chính Gia ngây ngốc:

"Đương nhiên… Đương nhiên là không ạ."

"Được rồi, đi đi."

Cố Tân Quân phất phất tay:

"Cha cũng không phải người cổ hủ, về sau con chơi thân với bạn học nào, dù là nam hay nữ cũng đều có thể mời về nhà làm khách."

"A…"

"Còn chuyện gì?"

"Không có gì ạ…"

"Thế còn đứng đó làm chi?"

Cố Chính Gia ngơ ngác nói:

"Con đang nhìn cha, xem xem có phải là cha đang đọc báo giống như thường ngày hay không ạ."

Cố Tân Quân sầm mặt, chẳng lẽ vừa rồi không phải dáng vẻ của cha hàng ngày hay sao?

Bên này Cố Tân Quân và cụ Cố cùng có chung suy nghĩ, ở một bên khác, Cố Trầm Chu tiễn Vệ Tường Cẩm đi xong đã lái xe đi đến nhà họ Thẩm.

Chiếc xe màu xám bạc dừng lại trước cổng chính tòa nhà, Cố Trầm Chu đi theo James đến chỗ ở của ông ngoại mình giống như vô số lần trước, chỉ là lần này có một điểm khác biệt so với những lần trước đó: Ngay lúc xe Cố Trầm Chu vừa dừng lại, khi anh vừa bước xuống xe chào hỏi James, một cú điện thoại lặng lẽ được gọi ra ngoài ở đằng sau một phiến cửa sổ của căn phòng nào đó trong tòa nhà.

Chờ đợi trong khoảng vài giây ngắn ngủi, một giọng nói biếng nhác liền vang lên trong ống nghe:

"A lô?"

"Giám đốc Hạ đúng là liệu việc như thần."

Người gọi điện thoại tỏ ra lấy lòng:

"Em họ tôi đã đến thật rồi."

146. Chương 146: Ham Muốn Chiếm Hữu

"Anh họ ba lại khách sáo nữa, chẳng phải em đã bảo anh gọi em Hải Lâu là được rồi sao?"

Tin tức này dường như đã khơi lên được hứng thú của người ở đầu điện thoại bên kia, đợi đến khi giọng nói tiếp tục truyền ra từ microphone thì đã không còn sự lười nhác ban đầu, thay vào đó là âm cười vừa lòng.

Đứng ở đằng sau bức mành màu lam xám chỉ dùng ngón tay út vén lên một góc, Thẩm Tuyên Thành mắt thấy chiếc Audi màu xám bạc kia được người giúp việc trong nhà lái đi rồi mới buông bức mành xuống, tay cầm điện thoại đi vào trong phòng khách, vừa đi vừa nói với Hạ Hải Lâu:

"Tôi đây đành nhờ một tiếng này mà gọi cậu một tiếng Hải Lâu vậy, nói thật, trước đó cậu có phải đã gọi điện thoại nói chuyện với em họ tôi hay không?"

Anh ta nói đùa:

"Sao hôm trước cậu vừa nói với tôi rằng chiều ngày mai tầm ba giờ Tiểu Chu sẽ sang đây, hôm nay Tiểu Chu liền đến đây đúng vào lúc ba giờ?"

Hạ Hải Lâu cười nhạo trong điện thoại:

"Tiểu Chu vẫn chưa hình thành được thói quen có chuyện gì cũng báo với em một tiếng, còn chuyện này ấy à, chỉ cần phân tích qua một chút là được rồi."

Hắn nói một câu qua loa rồi mới nói thêm một câu đầy thâm ý với Thẩm Tuyên Thành:

"Anh họ ba, lần này phải làm phiền anh."

"Chuyện này có gì mà phiền chứ?"

Thẩm Tuyên Thành lập tức cười nói:

"Tiện tay thì làm thôi mà, thực ra tôi và Tiểu Chu đều ở trong cùng một nhà nhưng ngẩng đầu không thấy, cúi đầu lại không gặp, tôi chỉ cần không để tâm một lát là cũng không biết Tiểu Chu đang làm cái gì."

Hạ Hải Lâu mang theo chút tán thưởng nói:

"Anh họ ba thật là người thông tuệ! Em thấy xã hội đúng là cần một nhân tài giống như anh ba để giúp những công ty như chúng em phát triển."

Thẩm Tuyên Thành cảm giác trái tim mình bị người bóp một cái, anh ta không soi gương nên đương nhiên là không thấy được vẻ mặt của mình giờ phút này: Chỉ trong nháy mắt, bờ môi anh ta căng ra, hai má nhếch cao, khóe mắt cùng chân mày đều hơi rũ xuống. Anh ta cười gọi tên Hạ Hải Lâu, bản thân xưng là 'anh ba' nhưng ngữ giọng lại đầy vẻ cẩn thận lấy lòng:

"Hải Lâu đang trêu đùa anh ba rồi."

Hạ Hải Lâu cười khẽ nói:

"Em nói mà anh ba không tin ư? Có khi nào em lừa gạt anh ba chưa? Anh ba chỉ cần dựa theo con đường hiện tại tiếp tục bước đi, em nhắm chừng là có thể thành công đó. Còn về chỗ Tiểu Chu –"

"Việc này còn phiền Giám đốc Hạ phải lo lắng hay sao?"

Thẩm Tuyên Thành đã có được sự đảm bảo thì tâm trạng vui vẻ hơn nhiều.

"Hải Lâu cậu cứ ở bên đó chờ điện thoại là được rồi."

Hạ Hải Lâu cười một tiếng không rõ ý nghĩa rồi cúp điện thoại. Hắn vươn thẳng thân thể dậy khỏi chiếc giường đỏ rực bên dưới, ánh mắt chuyển từ trần nhà cao tít về phía chiếc đàn dương cầm ở trước giường, lại từ trên đàn dương cầm trượt sang mấy con búp bê bằng đất sét treo ở trước cửa sổ.

Đây là căn phòng SM trước kia của Hạ Hải Lâu.

Các loại *** toy không hề biến mất, ngay cả kiến trúc của căn phòng lẫn cách sắp xếp đồ đạc vẫn trước sau như một, chỉ là hiện giờ vách tường màu đỏ chói mắt đã bị vô số tấm ảnh chụp che khuất: Từ trần nhà đến bốn vách tường xung quanh, từ vách tường đến ngăn tủ nằm trong một góc vắng vẻ rồi đến giường, từ giường đến thảm – hàng trăm hàng ngàn bức ảnh chụp trải rộng khắp toàn bộ căn phòng.

Toàn bộ ảnh đều chỉ chụp cùng một người, toàn bộ ảnh chụp đều quay về phía hắn.

Hạ Hải Lâu chuyển từ nằm thẳng thành tư thế ngồi dựa vào đầu giường, vung năm ngón tay lên rút một tấm ảnh ra từ giữa đống ảnh chụp kẹp giữa những ngón tay mình.

"… Cố Trầm Chu."

Hắn lẩm bẩm với người trên tấm ảnh, một tay trực tiếp cầm lấy thứ đã căng đau của mình rồi xoa bóp có phần không kiên nhẫn, ánh mắt từ đầu đến cuối đều lưu luyến tấm ảnh chụp được kẹp giữa mấy ngón tay.

Tựa như nghĩ thế nào cũng nghĩ không đủ, nhìn bao nhiêu cũng nhìn không thỏa, cho dù đã có được thì vẫn cảm thấy mình chưa có đủ –

Không đủ, không đủ, vẫn chưa đủ.

Muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa, muốn… chiếm cứ hoàn toàn đối phương ư?

"Anh nói xem…"

Hắn tỉ mỉ nhấm nuốt từng lời nói của mình, nghiền đi nghiền lại vài chữ kia giữa răng nanh của mình trong cơn dục vọng dâng cao và đau đớn đan xen, từ từ nghiền nát từng từ từng từ một.

"Em nên làm cái gì bây giờ?…"

…

Nhà lớn của họ Thẩm có rất nhiều người, nhưng vào ban ngày lại chẳng náo nhiệt mấy.

Cuộc điện thoại với Hạ Hải Lâu cũng không tốn quá nhiều thời gian. Sau khi cúp điện thoại, Thẩm Tuyên Thành đứng trước gương chỉnh sửa lại đầu tóc và quần áo mình một lượt, tính chuẩn thời gian mới đi về phía thang máy, nhìn con số nhảy lên bảng hiển thị của thang máy, anh ta mỉm cười rồi đưa tay ấn vào cái nút bên cạnh một cái.

Con số hiển thị trên bảng đèn nhảy lên vài lượt rồi nhảy đến tầng mà Thẩm Tuyên Thành đang ở. Thẩm Tuyên Thành đứng đối diện với cửa thang máy chỉnh lại áo sơ mi, vừa buông tay xuống thì cửa thang máy trước mặt anh ta đã trượt mở ra. Thẩm Tuyên Thành đầu tiên là lên tiếng chào James, sao đó mới lộ vẻ kinh ngạc vừa đủ với bóng người lộ ra bên cạnh James:

"Tiểu Chu, em đến đây lúc nào thế?"

"Mới vừa đến thôi."

Cố Trầm Chu đút một bàn tay trong túi áo, mỉm cười nói với Thẩm Tuyên Thành.

Thẩm Tuyên Thành hỏi:

"Em đến để gặp ông nội à?"

"Vâng."

Cố Trầm Chu đáp, lại hỏi:

"Anh ba cũng muốn đi gặp ông ngoại ạ? Chúng ta cùng đi lên nhé?"

"Cũng được."

Thẩm Tuyên Thành cười:

"Đúng lúc anh muốn bàn vài chuyện với ông ngoại, cùng đi nào."

Nói đoạn, anh ta bước vào trong thang máy.

Đi thang máy từ đại sảnh tầng một lên đến thư phòng của cụ Thẩm thực chất cũng chỉ mất khoảng mười giây, càng đừng nói là đi từ tầng mà Thẩm Tuyên Thành lên đến nơi này. Nhưng rõ ràng là Thẩm Tuyên Thành không hề muốn lãng phí dù chỉ là thời gian vài giây này, vừa bước vào thang máy, còn không đợi cửa tháng máy đóng lại thì Thẩm Tuyên Thành đã nói với Cố Trầm Chu:

"Tiểu Chu, hai ngày này sao lại có thời gian rảnh rỗi đến đây vậy? Không cần quay lại tỉnh Dương Hoài làm việc à?"

Cố Trầm Chu đương nhiên không thể nào nói chuyện của Hạ Hải Lâu cho Thẩm Tuyên Thành, anh chỉ cười đáp:

"Đã xin nghỉ phép để ở lâu thêm vài ngày rồi, cũng vừa vặn có thể đến đây thăm ông ngoại."

Thẩm Tuyên Thành cười cười tỏ vẻ thấu hiểu, anh ta gật đầu nói:

"Cũng đúng, cũng chỉ có những ngày như ngày mừng thọ ông nội nhà em như vậy thì em mới có thể rời tỉnh về đây, còn thuận tiện về đây thăm nom một lần. Em có biết không? Từ hôm qua ông nội đã bắt đầu nhắc đến em rồi đấy, cuối cùng hôm nay cũng đợi được em đến!"

Lời này nghe thì rất chu đáo, nhưng hàm nghĩa bên trong lại cực thâm sâu, vừa nói ra được cụ Thẩm chờ mong Cố Trầm Chu, lại vừa có thể nói rằng Cố Trầm Chu quay về đây chỉ là thuận tiện.

Ba người đứng trong thang máy đều hiểu được lời này rốt cuộc là có ý gì. James đứng bên cạnh luôn không hề chen vào ân oán giữa các vị thiếu gia và tiểu thư, ông chỉ nghiêm mặt đứng ở một bên nhìn chằm chú vào số tầng hiển thị trên bảng đèn của thang máy.

Cố Trầm Chu cũng chỉ cười khẽ: từ nhỏ đến lớn anh đã thầm nghe được rất rõ ràng những lời này vô số lần, anh cũng đã sớm không thèm bận tâm nữa. Anh đối xử với những người thân thích bên nhà mẹ này trước giờ cũng đều rất khoan dung, chỉ cần bên ngoài không có trở ngại gì quá lớn là được, những chuyện khác đều là mấy chuyện vặt có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Nói xong câu khách sáo này, Thẩm Tuyên Thành liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái, thấy đối phương không định mở miệng, anh ta vừa định nói tiếp thì thang máy đã lên tới đích đến, nhưng thang máy vừa dừng lại cũng không thể ngăn cản anh ta:

"Tiểu Chu, dạo này anh nghe người ta nói rằng em khá thân thiết với Giám đốc Hạ? Lúc trước nhà hai người chẳng phải có chút –"

"Có chút cái gì?"

Cố Trầm Chu mở miệng nởi.

Thẩm Tuyên Thành theo bản năng đưa mắt nhìn về phía giọng nói vừa đột ngột vang lên, vừa lúc chạm vào tầm mắt của Cố Trầm Chu.

Vì ở trong thang máy nên vị trí của hai người đứng rất gần nhau, Thẩm Tuyên Thành có thể thấy rõ ràng từng cọng lông tơ trên gương mặt của em họ mình, khóe môi mỉm cười nhưng đáy mắt lại lóe lên một mạt thờ ơ lạnh lùng. Anh ta bất giác hơi dừng lại, đã nghe thấy đối phương nói:

"Đúng lúc em cũng nghe được vài chuyện có liên quan đến anh họ đây. Em nghe nói bên Nội thất Vạn Long có cổ phần của anh họ đúng không? Còn có phòng bất động sản Thái Đạt và công ty điện tử Đằng Phi nữa – Đó cũng là mấy công ty khá tốt."

Hô hấp của Thẩm Tuyên Thành lập tức tạm ngừng trong nháy mắt.

Trong hai, ba năm qua anh ta đã đầu tư không ít, có lời có lỗ, một phần mọi người đều biết, một phần khác lại không ai biết cả, mà ba công ty này vừa vặn chính là ba nơi anh ta lén tham ô ngân sách của công ty để đầu tư, hiện giờ đã lỗ đến mức ngay cả một phần mười vốn ban đầu cũng chưa lấy lại được.

Thẩm Tuyên Thành lập tức lấy lại bình tĩnh:

"Chắc em họ nhớ nhầm đúng không? Anh không hề đầu tư vào mấy công ty này mà!"

Cố Trầm Chu đã bước ra ngoài thang máy liền ngoái đầu lại liếc mắt nhìn Thẩm Tuyên Thành, cười cười cho qua:

"Gần đây hơi nhiều việc nên có thể đã lẫn lộn một số việc không nhớ rõ được – chẳng phải anh họ muốn vào gặp ông ngoại đấy ư? Sao vẫn còn chưa bước ra?"

"Đến ngay đây."

Thẩm Tuyên Thành cười gượng một tiếng rồi bước ra khỏi thang máy, nhưng không dám nói đến chuyện khác với Cố Trầm Chu.

Thế nhưng Cố Trầm Chu lại dừng bước, anh không lập tức đi đến chỗ cụ Thẩm mà quay sang nói với James:

"James, tôi đến thăm phòng mẹ tôi một lúc trước đã."

"Vâng, thiếu gia Trầm Chu."

James đáp.

Cố Trầm Chu lại nói với Thẩm Tuyên Thành:

"Anh họ, anh đi bàn chuyện với ông nội trước đi, lát nữa em mới qua."

Thật ra đây chính là mục đích mà Thẩm Tuyên Thành cố ý chặn đường Cố Trầm Chu để đi cùng Cố Trầm Chu lên trên này: Tuy rằng việc thua lỗ ở ba công ty kia đã tạm thời được Hạ Hải Lâu khống chế nhưng anh ta vẫn phải khẩn cấp tìm được sự tài trợ từ ông nội mình để bù đắp được khoản thâm hụt này, mà nếu có Cố Trầm Chu ở bên cạnh thì ông nội luôn bận rộn xa cách sẽ dễ nói chuyện hơn thường ngày rất nhiều, mọi chuyện chỉ cần nhẹ khoát tay đã có thể xong xuôi… Đương nhiên, càng quan trọng hơn là ở trong những việc này, Cố Trầm Chu khá hiểu chuyện, bình thường đều không xuất hiện cùng một lúc mà để họ nói chuyện nghiêm túc với ông nội trước.

Không sai, chuyện như thế này đã sớm không phải là lần đầu tiên.

Gần như mỗi người trong gia đình anh ta đều đã từng làm như vậy, không chỉ đám cùng lứa với anh ta, ngay cả cha mẹ cùng chú dì anh ta cũng làm vậy –

Trước kia anh ta không hề nghĩ nhiều, nhưng đến hôm nay lại không nhịn được mà nghĩ sâu hơn một chút.

Cố Trầm Chu không biết mục đích của bọn họ ư? Không, đương nhiên là không thể nào, nếu như không biết, vì sao cậu ta lại tránh đi đúng lúc như thế?

Chỉ là nếu như Cố Trầm Chu đã biết mục đích của họ, vì sao lần nào cũng không nói gì mà tránh đi?

Là vì muốn tạo mối quan hệ tốt với bọn họ ư?

Nhưng mà từ nhỏ đến lớn, ngôi sao giữa đám con cháu đời thứ ba như Cố Trầm ở bên ngoài đều được những kẻ khác nịnh nọt, về nhà lại được ông nội cưng chiều, trong khi đám người nhà họ Thẩm chân chính như bọn họ nếu muốn tranh thủ chút tài sản của ông nội nhà mình thì đều phải nịnh nọt lấy lòng người khác họ này trước –

Rốt cuộc Cố Trầm Chu đang nghĩ cái gì?

Liệu có phải mỗi một lần –

"Có chuyện gì thế?"

Giọng nói của cụ Thẩm vang lên ngay trước mặt.

Thẩm Tuyên Thành vừa ngẩng đầu lên đã phát hiện ra mình trong lúc không hay biết đã bước vào trong thư phòng của ông nội.

Ánh mắt trời buổi chiều chiếu vào trong phòng từ cửa sổ sát đất phía sau lưng lên người cụ già mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn, khiến gương mặt đầy những khe rãnh ngang dọc khắp nơi của cụ được chiếu sáng bừng lên.

"Ông nội."

Thẩm Tuyên Thành vội cười nói:

"Con vừa mới gặp Tiểu Chu, hôm qua ông còn nhắc đến cậu ấy mà hôm nay đã thấy người đến đây rồi!"

"Vậy à?"

Gương mặt của cụ Thẩm giãn ra một chút, cụ nói:

"Để lát nữa ông sẽ trò chuyện với Tiểu Chu. Tuyên Thành, lại đây, dạo này công ty vẫn ổn thỏa cả chứ?"

"Vẫn tốt ạ."

Thẩm Tuyên Thành đáp.

“Ông nội, lát nữa con sẽ đưa bảng báo cáo của công ty cho ông xem, ông cần chỉ dạy con thêm nhiều nữa mới được!”

Cố Trầm Chu đến đây đương nhiên là khiến tâm tình của cụ Thẩm khá tốt, cụ gật đầu:

“Được, lát nữa con giao bản báo cáo cho James, rảnh ông sẽ xem thử xem.”

Thẩm Tuyên Thành nói thêm:

“Đúng rồi, ông nội à…”

“Ừ?”

Vẻ mặt cụ Thẩm lộ ra ý hỏi.

Cổ họng Thẩm Tuyên Thành đã hơi nghẹn lại. Kịch bản đã học thuộc lòng vô số lần trước đó vào khoảnh khắc này đường như bị nghẹn cứng lại nơi cổ họng, ngay cả hơi thở của anh ta cũng có phần khó khăn. Anh ta nhìn gương mặt phủ đầy nếp nhăn trước mặt – làn da mỏng, mí mắt sụp xuống, từng đường vân mảnh trên gương mặt này đều thể hiện rõ sự suy yếu và già nua – anh ta không kìm được suy nghĩ:

Mỗi một lần đều như vậy.

Mỗi một lần bọn họ âm thầm cười nhạo nhưng lại phô ra gương mặt cuống quít đi tìm Cố Trầm Chu, liệu có phải lúc ấy Cố Trầm Chu cũng đang thầm mỉm cười chế giễu nhưng lại dùng gương mặt ôn hòa bình thản để xem bọn họ nhảy nhót tung tăng hay không?

Nếu như Cố Trầm Chu đã biết rõ ràng chuyện của anh ta, như vậy liệu có phải Cố Trầm Chu cũng nắm rõ ràng toàn bộ những chuyện của anh em nhà anh ta, chuyện của cha mẹ anh ta hay không?

Như vậy chẳng hay chính ông nội cũng biết –liệu có phải sau khi Cố Trầm Chu ‘tránh mặt’, quay lại đã lập tức nói cặn kẽ hết toàn bộ mọi chuyện cho ông nội hay không?

“… Không có chuyện gì đâu ông nội.”

Thẩm Tuyên Thành cố nặn ra một nụ cười:

“Con chỉ là thấy Tiểu Chu đã đến đây nên nới chuyện với cậu ấy hai câu, sau đó lại lên đây thăm ông mà thôi.”

Sau khi Thẩm Tuyên Thành rời đi thì Cố Trầm Chu mới đến thư phòng của cụ Thẩm. Lần này cuối cùng Thẩm Tuyên Thành lại làm ra một chuyện có phần nằm ngoài dự kiến của anh: Tốc độ của ông anh đó hơi bị nhanh quá, dựa theo phỏng đoán của Cố Trầm Chu, với sự thâm hụt mà Thẩm Tuyên Thành gây ra lúc này, anh ta ít nhất phải bàn bạc nửa tiếng với cụ Thẩm mới đúng.

“Tiểu Chu, ngồi đi.”

Lúc Cố Trầm Chu đi vào thì cụ Thẩm đang suy nghĩ chuyện gì đó, ông ngước mắt lên, vừa nói vừa chỉ vào chỗ ngồi ở trước mặt.

“Ông ngoại.”

Cố Trầm Chu mỉm cười gọi một tiếng rồi mới ngồi vào vị trí mà Thẩm Tuyên Thành vừa mới ngồi.

Cụ Thẩm ‘ừ’ một tiếng, hỏi thẳng:

“Con biết được bao nhiêu về chuyện của Tuyên Thành?”

Cố Trầm Chu vừa ‘a’ một tiếng đã nhận được ánh mắt sắc bén của cụ Thẩm quét qua, anh mỉm cười, đáp lại không chút vòng vo:

“Khoảng tám, chín phần mười ạ.”

Cụ Thẩm gõ gõ bàn:

“Chỗ nó lỗ mất bao nhiêu?”

“Chuyện này thì con không rõ nắm rõ.”

Cố Trầm Chu đáp, anh quả thực không chú ý quá nhiều đến điểm ấy.

"Con tuy nắm được không quá ít, nhưng mà –"

"Cũng không quá nhiều, đúng không?"

Cụ Thẩm hỏi.

"Đúng là chuyện gì cũng không thể giấu được ông ngoại."

Cố Trầm Chu mỉm cười lấy lòng cụ Thẩm.

"Mùi vị của bát thuốc mê này cũng khá đấy."

Cụ Thẩm cười rộ lên.

"Chỗ Tuyên Thành lỗ tám trăm ngàn, nếu nói nhiều cũng không phải đặc biệt nhiều… Con có tìm hiểu về mấy công ty kia chưa?"

Cố Trầm Chu sao có thể lãng phí tâm tư để chú ý đến những chuyện vặt vãnh chẳng đáng kể này? Anh lắc đầu trả lời:

"Con không nắm được."

Cụ Thẩm cũng không nhận xét gì về câu trả lời này mà chỉ gật đầu, tiếp đó cụ nói:

"Công ty bất động sản và điện tử kia không làm được nữa, công ty nội thất đó từ từ làm tiếp còn tạm được."

Năm đó cụ lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, có tiếng trong giới làm ăn là có thể sửa xấu thành tốt, qua nhiều năm như vậy, nếu cụ nói không được thì cho dù nhất thời phát đạt cũng không làm ăn lâu dài được, nếu cụ đã nói là làm được thì không có bao nhiêu nhà không phất lên.

Cố Trầm Chu:

"Con có cần con nói cho anh họ không ạ?"

Cụ Thẩm cười giễu:

"Con định chen vào làm gì! Lúc trước chẳng phải vẫn không muốn nói ra suy nghĩ của mình đấy sao? Bây giờ sao lại muốn rồi? Nếu thằng nhóc thối đó không dám hỏi thẳng ông thì cứ để mặc nó tự nghẹn đi. Nhưng con xem con đấy, có mấy công ty hiệu suất không được tốt lắm, có muốn ông xem giúp con không?"

Việc kinh doanh chính là như vậy, vào tay ai đều có lời có lỗ, Cố Trầm Chu thờ ơ trả lời:

"Con biết về mấy công tyấy con đang định chỉnh đốn lại đám đó một chút rồi tiếp tục đầu từ vào quỹ từ thiện."

Lúc mới trở về từ nước ngoài, Cố Trầm Chu đã nói với cụ Thẩm là mình dự định dành ra một phần tài sản rồi lấy danh nghĩa của Thẩm Nhu để làm từ thiện. Hiện giờ đã qua ba năm, quỹ từ thiện đã sớm được thành lập, lượng tiền hàng năm đều dựa vào chỗ này làm đường để luân chuyển.

"Người khác chê tiền ít, con là ngại tiền quá nhiều đấy hả?"

Cụ Thẩm hỏi.

Cố Trầm Chu cười cười, hai tay chống lên đầu gối:

"Con thấy chỉ cần đủ dùng là tốt rồi, chẳng phải người ta thường nói, một người dù có nhiều tiền đến đâu thì cũng chỉ cần ba bữa cơm một ngày và một chiếc giường để đêm xuống nằm ngủ hay sao?"

Cụ Thẩm thở dài một tiếng:

"Ông thực sự không dám đặt công ty vào trong tay con."

Ông vẫn giữ nguyên nét cười mà liếc sang Cố Trầm Chu một cái, lại nói thêm:

"Cả đám anh em họ của con cũng thế."

Cố Trầm Chu bật cười:

"Các bác thì sao ạ?"

"Chúng nó ấy à."

Cụ Thẩm hừ khẽ một tiếng, tuy cụ không nói thẳng ra điều gì nhưng cũng đã thể hiện một chút ý tứ – đây cũng chính là lí do mà trừ cụ Thẩm ra, tất cả các thành viên lớn nhỏ trong nhà họ Thẩm đều có thái độ phức tạp với Cố Trầm Chu: Ở trong một gia đình lớn, nếu có một đứa trẻ nào đó đặc biệt được người lớn yêu thích là bởi vì nó có được thứ gì đó mà những đứa trẻ khác không có, như vậy có khả năng rất lớn là đứa trẻ này hoặc là được người xung quanh lấy lòng, hoặc là bị người xung quanh tẩy chay, nhưng cũng có thể tồn tại cả hai điều này. Đây chính là điểm chung của tính người.

"Tiểu Chu."

Cụ Thẩm ngừng một chút mới lại nói với Cố Trầm Chu:

"Con nói xem ông có nên cân nhắc khoảng một, hai năm nữa chia phần mấy thứ này ra không?"

Cố Trầm Chu hơi sững người:

"Ông ngoại…"

"Mấy năm qua ông cũng cảm thấy thân thể suy yếu hơn trước rất nhiều."

Cụ vẫy tay ra hiệu cho Cố Trầm Chu đang định mở miệng ngừng lại rồi nói tiếp:

"Sớm muộn gì cũng có một ngày như vậy, nhân hiện giờ tinh thần và sức khỏe của ông vẫn còn tốt, chi bằng sắp xếp sớm chút cho xong."

Cụ Thẩm từ tốn nói:

"Tình trạng hiện tại đã như vậy, chúng nó cũng không an ổn bình tâm mà chăm lo cẩn thận cho việc kinh doanh được, lúc nào cũng muốn chấm trái mút phải mà kiếm chác tí chút…"

"Ông ngoại."

Cố Trầm Chu khẽ gọi một tiếng.

Cụ Thẩm mở mắt ra:

"Mấy năm trước lúc con ra nước ngoài ông đã từng nghĩ, nếu như con không muốn đi theo con đường của cha con thì vừa hay có thể xử lý sản nghiệp mà mẹ con để lại cho con, ông sẽ kèm cặp con thêm vài năm, nói không chừng có thể tạo ra được một nhân tài mới.

Cụ hóm hỉnh nói ra một câu thành ngữ:

"Ai ngờ rồng theo rồng, phượng theo phượng, vừa quay đầu lại đã thấy con bước tiếp lên con đường chính trị."

"Xin lỗi ông ngoại, con đã khiến ông thất vọng."

Cố Trầm Chu nói. Sau khi về nước, anh quả thực chưa từng đặt quá nhiều tâm sức lên chuyện nhà họ Thẩm.

Cụ Thẩm cười nói:

"Khi đó ông thất vọng đến mức suýt chút nữa đã chạy đến cửa nhà họ Cố để giành người với ông nội con đấy! Cũng may chỉ có một lần như vậy thôi. Bất kể thế nào con vẫn là cháu trai của ông, tựa như mấy đứa anh họ nhà các bác con vậy, cho dù chúng ở bên ngoài làm ra những chuyện gì, quay về nhà này chúng vẫn là con cháu của ông."

Trái tim của Cố Trầm Chu dần được thả lỏng theo từng lời nói nhẹ nhàng của cụ Thẩm, những tích tụ trong lòng lúc trước cùng sự lo lắng không thể biểu lộ ra, giờ phút này đều được giảm bớt đi rất nhiều: Có cụ Thẩm ở trong nhà họ Thẩm, với Cố Trầm Chu mà nói đó chưa bao giờ là nghĩa vụ mà là một phần chờ mong cùng trách nhiệm.

Đương nhiên, chuyện về Hạ Hải Lâu… Hiện giờ vẫn chưa thể nói ra.

Cố Trầm Chu đương nhiên cũng chuyển đề tài lên chuyện trước đó:

"Ông ngoại, ông dự định khi nào sẽ nói ra chuyện này ạ?"

Cụ Thẩm liếc Cố Trầm Chu một cái:

"Chuyện này giao cho con được không?"

"Dạ?"

"Chúng nó từ vài năm trước chẳng phải vẫn luôn bóng gió ám chỉ với con hòng biết được thái độ của ông à? Hiện giờ để con nói ra, cũng coi như sự cố gắng của chúng bao nhiêu năm qua chẳng hề uổng phí."

Cố Trầm Chu lập tức cười rộ lên để lộ lúm đồng tiền trên má:

"Ông ngoại, ông đừng nghĩ dùng cách này để xem con thân thiết với ai chứ, với con thì ai cũng như nhau cả, đều là anh chị họ của con mà thôi."

"Thằng ranh này!"

Cụ Thẩm cười mắng một tiếng, phất phất tay:

"Được rồi, ra ngoài đi, ra ngoài đi, thấy con là lại phiền lòng."

"Ông còn thấy phiền nữa đó."

Cố Trầm Chu cười nói một câu rồi đứng dậy, chuẩn bị đi ra ngoài.

"Tiểu Chu."

Giọng nói của cụ Thẩm chẳng bao lâu sau lại đuổi đến đằng sau, khiến Cố Trầm Chu vừa định bước ra ngoài dừng chân lại:

"Dạ, ông ngoại?"

"Lúc nào rảnh nhớ trông chừng mấy đứa anh họ của con giùm ông nhiều hơn chút."

Cụ Thẩm dặn dò.

"Con biết mà, ông ngoại. Con sẽ qua lại nhiều hơn với các anh họ."

Cố Trầm Chu thưa. Lần này anh đợi thêm một lúc, thấy cụ Thẩm không còn muốn nói thêm gì khác mới rời khỏi phòng, còn nhẹ nhàng khép luôn cửa lại.

James phụ trách mọi việc lớn nhỏ của cụ Thẩm phần lớn thời gian đều không rảnh rỗi, hiện giờ ông ta cũng chẳng đứng ở bên ngoài. Toàn bộ tầng năm ngoại trừ cụ Thẩm đang ở trong thư phòng ra cũng chỉ còn Cố Trầm Chu đang đứng trong phòng khách khiến nơi này toát lên vẻ quạnh quẽ khôn cùng.

Cố Trầm Chu đi đến chỗ sô pha trong phòng khách rồi ngồi xuống, lấy máy di động ra nhìn một lát, ngón tay quẩn quanh lựa chọn giữa dãy số của Hạ Hải Lâu và Tiết Minh San một lát rồi lựa chọn số đằng sau trước.

Gần như là ngay khi điện thoại được kết nối, Tiết Minh San ở đầu bên kia đã lập tức nhận cuộc gọi, giọng nói nữ tính dịu dàng vang lên bên tai Cố Trầm Chu:

"Cuối cùng Bí thư Tiểu Cố cũng gọi đến rồi, tôi đã mỏi mắt chờ mong cú điện thoại này."

147. Chương 147: Lỗ Tai Đóng Kén

"Dạo này cô Tiết thế nào rồi?"

Cố Trầm Chu thành thạo nói lời xã giao với đối phương.

"Nói thật á?"

Tiết Minh San hỏi ngược lại, sau đó khẽ cười rộ lên:

"Nếu như nói thật, vậy thì dạo này cuộc sống của tôi thực ra không được tốt lắm."

"Ồ?"

Cố Trầm Chu nói:

"Vậy chắc có lẽ cô Tiết đây không muốn nghe những lời tiếp theo của tôi rồi."

"Bí thư Tiểu Cố có thể cho phép tôi đoán xem lời anh định nói là gì chăng?"

Tiết Minh San hỏi.

"Mời."

"Tôi đoán Bí thư Tiểu Cố có lẽ muốn nói cho tôi nghe chuyện về Bí thư Cố, dạo gần đây tâm trạng của Bí thư Cố không khá lắm đúng không?"

Tiết Minh San vừa mở miệng đã nói thẳng vào trọng điểm.

"Cô Tiết biết thật rõ ràng."

Cố Trầm Chu nói ra một câu như vậy.

Ở nơi hiện đang cách Cố Trầm Chu mấy trăm kilomet, Tiết Minh San dùng ngón tay trỏ gõ nhẹ lên vỏ di động, vừa ngồi dậy khỏi giường vừa xoay người nhặt đám quần áo rơi vãi dưới đất mặc lên người mình.

Dụng ý thực sự của Cố Trầm Chu là thế nào?

Cô gái có gương mặt tinh xảo vừa nói chuyện câu được câu không với Cố Trầm Chu, vừa lặp đi lặp lại suy nghĩ này ở trong lòng.

Cô vẫn luôn chờ đợi cú điện thoại này từ sau khi trở về từ huyện Thanh Hương, lúc trước cô cũng đã tưởng tượng và tự hỏi rất nhiều lần, lần này lời nói của Cố Trầm Chu thực chất cũng chẳng nằm ngoài dự kiến của cô: Trước tiên dùng một việc đã rõ ràng để thăm dò thái độ của cô hoặc nhà họ Tiết, sau đó chờ đợi đáp án của nhà họ Tiết rồi mới quyết định mức độ hợp tác ra sao.

Cách làm rất chu đáo nhưng chẳng hề đặc biệt.

Nếu chỉ nói như vậy, cô cũng chỉ cần tiếp tục tiến hành theo sự chuẩn bị lúc trước là đủ rồi.

Một đôi tay vạm vỡ đột nhiên vươn đến bên người, người đàn ông nghiêng người sang mỉm cười đầy quyến rũ giúp Tiết Minh San cài nút áo trên sơ mi.

Tiết Minh San liếc nhìn đối phương một cái không mặn không nhạt, mãi cho đến khi người đứng bên cạnh hiểu ý rút tay lại rồi tự động lùi xuống, cô mới tiếp tục mỉm cười nói chuyện với Cố Trầm Chu:

"Chẳng hay Bí thư Tiểu Cố có chống đỡ được cơn giận dữ tựa sấm sét của Bí thư Cố không?"

"Nhờ phúc, vẫn chưa bị đánh chết."

Cố Trầm Chu đáp.

Tiết Minh San bật cười:

"Bí thư Tiểu Cố dù thế nào cũng xin cố chống đỡ, gốc đại thụ như anh còn có thể chống đỡ được sấm sét loại này, loại hoa cỏ ven đường như chúng tôi lại không có sức lực lớn như thế."

"Chẳng phải đều quang hợp giống nhau hay sao?"

Cố Trầm Chu thờ ơ nói.

Tiết Minh San cười đáp:

"Nói như vậy cũng không sai, dù sao bình thường con đường chúng ta đi có bằng phẳng đến đâu, chỉ cần sơ ý chút chẳng phải là cũng sẽ vấp chân đấy ư?"

Nói đến đây, Cố Trầm Chu vẫn là vừa lòng với phần lớn các câu trả lời của Tiết Minh San.

Bất kể lời đề nghị dành cho anh trước đó to gan đến đâu, sau khi đạt được sự chấp thuận đã lập tức diễn được một màn kịch hay hay là cú điện thoại này, Cố Trầm Chu đều có thể dễ dàng vẽ phác ra được một hình tượng, hình tượng này giống đại đa số hình tượng khác trong xã hội nhưng vẫn có khác biệt, nó rõ nét, có góc cạnh rõ ràng lại được bỏ thêm vào một chút u ám, một nửa viết hai chữ dã tâm, nửa khác viết hai chữ thông minh.

Vừa hiểu rõ thực lực của mình là bao nhiêu, lại cùng lúc có được sự tự tin vừa đủ…

Có thể tiếp xúc vào sâu hơn một chút. Cố Trầm Chu hạ quyết định, anh khẽ cười nói:

"Lời này không sai, nhưng tôi nghĩ rằng dù sấm sét có thực sự giáng xuống thì cô Tiết đây vẫn sẽ có cách thôi."

Tiết Minh San:

"Tôi có thể đặt giả thiết rằng Bí thư Cố đang đánh giá cao tôi?"

"Cứ việc giả thiết."

Cố Trầm Chu nói:

"Không làm phiền cô Tiết nữa, lần sau lại liên lạc."

"Lời này nên là tôi nói mới đúng."

Tiết Minh San tỏ ra lễ phép lại không mất đi phần tự nhiên:

"Bí thư Tiểu Cố xin cứ tiếp tục làm việc."

Xử lý xong chuyện của Tiết Minh San, đợi đến khi Cố Trầm Chu ngắt máy rồi bấm gọi vào số của Hạ Hải Lâu, tâm trạng anh cũng theo đó mà thả lỏng hơn rất nhiều.

Hôm nay anh phải chờ điện thoại hơi lâu mới thấy được nhấc máy.

"A lô…"

Giọng nói của Hạ Hải Lâu theo đường truyền vọng sang đây, có lẽ là vì khoảng cách quá xa nên nghe có phần khác lạ.

"Tiểu Chu?"

"Em đang làm gì?"

Cố Trầm Chu dùng ngữ điệu thoải mái hỏi.

"Đang ngồi mắt to trừng mắt nhỏ đối diện với Thủ tướng Hạ này."

Hạ Hải Lâu đáp.

Cố Trầm Chu thầm nghĩ mình gọi cũng thật khéo lúc, anh lại hỏi đối phương:

"Em bận hả? Có cần tôi cúp điện thoại trước không?"

"Việc này á – Em nghĩ chắc là không cần đâu."

Hạ Hải Lâu nói.

"Chắc chắn?"

"Chắc chắn."

Hạ Hải Lâu đưa ra câu trả lời xác định đầy thuyết phục, hơn nữa còn cười cười đầy cổ quái rồi mới hỏi tiếp:

"Giờ anh đang ở đâu?"

"Tôi sang nhà ông ngoài. Thời tiết ở kinh thành đang khá tốt, bên phía Phúc Huy có phải là đang mưa không?"

Cố Trầm Chu gọi điện thoại cho Hạ Hải Lâu cũng chẳng có mục đích gì, anh chỉ muốn trò chuyện một lát mà thôi.

Hạ Hải Lâu nghe câu hỏi này bèn liếc mắt nhìn về phía bầu trời rực rỡ nắng vàng ngoài cửa sổ, sau đó mới nói với Cố Trầm Chu:

"Thực ra thời tiết bên chỗ em hiện giờ cũng đẹp lắm."

"Khi nào em quay về huyện Thanh Hương?"

Cố Trầm Chu hỏi Hạ Hải Lâu.

"Vẫn chưa xác định được. Anh thì sao? Định ở lại kinh thành qua mùng 1 tháng 5 à?"

"Còn định đợi đến mùng 1 tháng 5? Cha tôi sẽ bị tôi chọc tức chết mất."

Cố Trầm Chu nói đến độ chính bản thân cũng phải lắc đầu:

"Tối hai mươi tám tôi đi, chắc tối hai chín sẽ đến huyện Thanh Hương, mùng 1 tháng 5 em có bận việc gì không?"

"Sao?"

"Nếu như em không có việc gì, chi bằng chúng ta đi du lịch nhé?"

Cố Trầm Chu đề nghị.

Giọng nói của Hạ Hải Lâu lập tức biến mất.

Cố Trầm Chu đợi một lúc, lấy làm kì quái mà 'a lô' một tiếng vào trong microphone.

"Em đang nghe đây."

Hạ Hải Lâu nói.

"Chỉ không ngờ anh sẽ nói những lời này… Du lịch á? Anh tìm được nơi nào hay ho à?"

Cố Trầm Chu 'ừ' một tiếng:

"Tìm một nơi không quá đông đúc lại nhìn được ra biển, thế nào?"

"Anh biết rõ em đang suy nghĩ cái gì à?"

Hạ Hải Lâu hỏi ngược lại.

Cố Trầm Chu nhẹ nhún vai:

"Đại khái là chúng ta đều cùng nghĩ đến một chuyện."

"I jump, you jump."

Hạ Hải Lâu cười trêu chọc một câu, lại nói:

"Đi thì đi, chẳng phải là đi du lịch đấy sao? Đương nhiên là phải đi chứ."

Hai câu phía sau có vẻ không được hài hòa cho lắm nhưng Cố Trầm Chu không quá để ý, anh lại nói:

"Như vậy đi, nếu em đã không xác định được khi nào có thể quay về huyện Thanh Hương thì chúng ta trực tiếp gặp nhau ở điểm đến nhé – hoặc là để tôi tạt qua tỉnh Phúc Huy tìm em?"

"Anh hôm nay chu đáo đến độ không giống anh nữa rồi…"

Hạ Hải Lâu lẩm bẩm một câu, ngữ giọng cực trầm thấp.

Cố Trầm Chu cân nhắc một lúc mới xác định được đối phương đang nói điều gì. Anh hơi nhướn mày:

"Hôm nay là ai không giống thường ngày hả?"

Anh thầm nhớ lại đoạn đối thoại với Hạ Hải Lâu vừa rồi, nói tiếp:

“Hôm nay em ngoan đến vậy? Phong cách chẳng hề giống mọi khi chút nào.”

Hạ Hải Lâu cười đáp:

“Hai ngày nay luôn theo phong cách nhã nhặn, mà anh yêu kiểu nào hơn hả?”

“Nhớ phải nhãn nhặn thêm mấy ngày nữa nhé.”

Cố Trầm Chu cười rộ lên.

“Này –“

“Ừ?”

“Em cảm thấy sắp không chịu nổi nữa.”

Giọng nói của Hạ Hải Lâu bất chợt hạ thấp xuống, vừa kéo dài lại đầy mờ ám.

Cho dù đã từng nghe rất nhiều lần, Cố Trầm Chu vẫn cảm thấy thân thể mình hơi ngứa ngáy. Mỗi ngày phải nghe ngữ điệu thế này thì lỗ tai cũng phải đóng kén mất, anh thầm nghĩ.

“Nói thật…”

Hạ Hải Lâu nói, ánh mắt miễn cưỡng chuyển từ chiếc di động đặt trên mặt bàn qua ánh sáng rực rỡ ngoài cửa sổ, lại từ cửa sổ lao thẳng lên những hoa văn khảm trên trần nhà sắc trắng cùng ngọn đèn pha lê cực lớn treo giữa trần nhà, cuối cùng chuyển từ trên chiếc đèn xuống dưới, xuống mãi, cho đến khi rơi xuống người đang ngồi trên sô pha ở phía đối diện.

Gương mặt hắn từ từ xuất hiện một mạt tươi cười cổ quái, giọng nói vẫn giống như lúc trước lại như vì muốn để người đang ngồi đối diện với điện thoại nghe thấy rõ mà hơi cao lên, mỗi một chữ đều cực kỳ rõ ràng, không chỉ truyền rõ vào trong tai mình mà còn truyền rõ vào trong tai người ngồi đối diện.

“Em chỉ mới nghe giọng nói của anh đã cứng đến không thể chịu được.”

Nói xong những lời này, Hạ Hải Lâu không thèm bận tâm đến sắc mặt của người ngồi đối diện mà đột nhiên rất chờ mong câu trả lời của Cố Trầm Chu.

Đối phương sẽ nói gì đây? Sẽ đứng đắn nói sang chuyện khác giống như phần lớn những trường hợp khác? Hay là sẽ vì thỉnh thoảng vài lần tâm tình tốt nên có hứng thú mà tiến hành đối thoại sâu hơn với hắn? Hoặc là sẽ giống như từng có một lần nọ chơi hoàn chỉnh một lần qua điện thoại… A, lần đó hình như chỉ có một mình hắn nói?

Hiện giờ, dù Cố Trầm Chu có nhiều tâm kế đến đâu thì cũng không thể thực sự có một đôi mắt xuyên thấu không gian để nhìn thấy được tình huống của Hạ Hải Lâu bên này, hơn nữa vì giờ tâm tình anh cũng khá tốt nên vui vẻ nối tiếp lời nói của Hạ Hải Lâu:

“A…. Vậy ư?”

Ngay khi âm rung đầu tiên truyền ra từ di động, hô hấp của Hạ Hải Lâu thoáng ngừng lại.

Con mẹ nó, cho dù Cố Trầm Chu đang phát tình thì cũng không hề giả vờ giả vịt giống như mọi khi. Hắn thầm nghĩ, một tiếng ‘vậy ư’ kia quả thực đúng là quá quyến rũ, khiến người ta dù muốn cũng chẳng có nổi thời gian để đi tìm một chiếc giường –

Lần này, hắn cuối cùng cũng không kìm được mà nhìn về phía người đang ngồi đối diện mình một cái, đúng lúc thấy đuôi mày nhướn cao lên của đối phương cùng nửa người trên hơi nghiêng về phía trước.

Hạ Hải Lâu lập tức tranh thủ nói một câu vào trong điện thoại:

“Bên này em đang có chút việc, đợi về rồi sẽ gọi lại cho anh nhé! Bảo bối, chờ em!”

Nút chấm dứt cuộc gọi trên chiếc di động màu đỏ đồng thời bị một ngón tay già nua nhăn nhéo nhấn xuống.

Hạ Hải Lâu khẽ nhún vai:

“Thủ tướng Hạ…”

Hạ Nam Sơn cầm chiếc di động trên mặt bàn lên ném về phía Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu nâng tay lên đón được rồi nhét chiếc điện thoại di động vào trong túi áo. Hắn lại nhìn về phía Hạ Nam Sơn đang ngồi đối diện với mình, nhưng hiện giờ vẻ mặt Hạ Nam Sơn đã khôi phục lại được vẻ bình tĩnh và nghiêm khắc ban đầu, không thể nhìn ra được chút dao động nào, tựa như ông vốn không hề nghe được những lời mới vừa rồi vậy.

Giữa một già một trẻ xuất hiện một khoảng im lặng ngắn ngủi.

Tiếp đó Hạ Nam Sơn thản nhiên lên tiếng:

"Cháu thực sự đã bắt được con trai nhà họ Cố vào trong tay rồi?"

Trên mặt ông không ngờ lại xuất hiện nét cười:

"Không ngờ đấy, thủ đoạn rất khá."

Lời này hẳn là nên nói ngược lại mới đúng… Nhưng cho dù có nói ngược lại thì đây cũng không nên là những lời mà đối phương sẽ nói, chẳng lẽ ông ta thực sự bị chọc giận? Hạ Hải Lâu thầm nghĩ trong lòng, ý niệm trong đầu vừa chuyển như vậy đã lại nghe thấy Hạ Nam Sơn nói tiếp:

"Bắt được vào tay cũng chẳng khác là mấy. Thời gian cũng đã non nửa năm rồi, cháu vẫn chưa chơi chán?"

148. Chương 148: Thế Giới Của Hạ Hải Lâu

Câu hỏi này không hề nằm ngoài dự kiến của Hạ Hải Lâu. Hạ Hải Lâu cười cười chẳng bận tâm, hắn trả lời đối phương:

"Vẫn còn thấy chút mới mẻ, dù sao Cố Trầm Chu vẫn có những điểm không giống với tất cả những kẻ khác."

"À?"

Hạ Nam Sơn phát ra một âm tiết vô nghĩa.

Hạ Nam Sơn luôn khiến người ta nơm nớp lo sợ trong chốn quan trường cũng không đến mức chẳng có chút uy nghiêm gì với Hạ Hải Lâu – nếu không hắn không thể nào ngắt ngang cuộc điện thoại với Cố Trầm Chu như thế; nhưng sự uy nghiêm này lại chẳng có bao nhiêu ý nghĩa – đa phần là do sự điên cuồng của tự bản thân Hạ Hải Lâu.

Vừa rồi đã có thể tán tỉnh Cố Trầm Chu ngay trước mặt Hạ Nam Sơn như vậy, hiện giờ Hạ Hải Lâu nói ra lại càng chẳng có chút gánh nặng nào:

"Có lẽ phải qua mấy tháng nữa, nửa năm, hoặc là một năm nữa nhỉ?"

Hắn đáp rất ngả ngớn, lại nghĩ rằng có lẽ sẽ có thể càng lâu hơn chứ? Dù sao từ nửa năm trước đến tận giờ, hắn chỉ không hề chơi chán mà còn càng ngày càng cảm thấy…

Không đủ.

Chưa thỏa mãn chút nào. Hắn muốn nhiều hơn, càng nhiều hơn nữa càng tốt… Dù thế nào cũng cảm thấy không đủ, hắn muốn xâm chiếm tất cả một cách hoàn toàn triệt để –

Hạ Hải Lâu thấy hơi hoảng hốt, môi hắn giật nhẹ nhưng không hề phát ra âm thanh nào.

Hạ Nam Sơn thu hết toàn bộ biểu cảm nhỏ nhặt trên gương mặt Hạ Hải Lâu vào trong mắt.

Đang nói dối, ông thầm nghĩ, ít nhất trong khoảng thời gian này sẽ không nhảy ra nổi, chẳng lẽ thằng nhóc nhà họ Cố thực sự có sức hút đến vậy à? Giờ có muốn ngăn cản cũng vô dụng, hai đứa trẻ đều có ý với nhau, dù thực sự ngăn cản thì chúng cũng sẽ lén lút gặp nhau thôi. Hơn nữa phía Cố Tân Quân tạm thời đã hết cách, bằng không ông ta sẽ không gọi điện thoại đến đây – nhưng nếu chỉ nói về chuyện này thì đây cũng không hoàn toàn là việc xấu.

Hạ Nam Sơn lại nghĩ.

Nếu so sánh con trai trưởng nhà họ Cố với đám người mà Hải Lâu chơi đùa lúc trước thì đúng là tốt hơn rất nhiều, nói theo khía cạnh này, Hải Lâu có dồn hết sức chú ý vào cũng không có gì kỳ quái. Hơn nữa Cố Trầm Chu quả thực đã quản lý được Hạ Hải Lâu, nửa năm qua thằng nhãi này luôn an phận đến mức khiến ông hơi kinh ngạc.

Đây là cấp bậc rõ ràng nhất trong giới, đám trẻ nhỏ dù có vĩ đại đến đâu cũng không đáng để Phó Thủ tướng của Viện Quốc Vụ phải luôn luôn chú ý đến.

Lần này Hạ Nam Sơn nghĩ đến Cố Trầm Chu, ông tìm về ký ức gần nhất lưu trữ ở trong đâuliền nhận ra đó là lúc ông đến vịnh Sơ Vân đón Hạ Hải Lâu vàongàynăm mới.

Nhìn từ bên ngoài thì thành quả rất khá, giờ cũng đã bước vào thể chế lại còn làm từ địa phương, dã tâm đích thực không nhỏ. Hạ Nam Sơn thầm nghĩ, nhà họ Cố thoạt nhìn có vẻ như đang có ý định bồi dưỡng cậu con trưởng này thành người thừa kế… Nghĩ đến đây, ông lại nhìn lướt qua Hạ Hải Lâu dáng vẻ cà lơ phất phơ đang ngồi trước mặt ông.

Nếu hai đứa trẻ đều có ý với nhau, Cố Tân Quân đang có ý định bồi dưỡng người thừa kế còn không gấp, ông gấp gáp cái gì?

"Vừa rồi hai đứa nói muốn đi du lịch?"

Hạ Nam Sơn chợt hỏi.

Hạ Hải Lâu ngẩn ra.

"Muốn đi thì cứ đi, nhưng phải chú ý an toàn."

Hạ Nam Sơn đứng dậy khỏi sô pha, lại liếc nhìn Hạ Hải Lâu lần nữa:

"Mang thuốc của cháu theo, nếu đã quyết định rồi thì không được làm loạn."

Nói xong những lời này, Phó Thủ tướng của Viện Quốc Vụ trực tiếp chống gậy chậm rãi đi lên tầng trên, rõ ràng là ông không rảnh rỗi xen vào chuyện tình cảm vặt vãnh của đám con trẻ nhiều thêm nữa.

Hạ Hải Lâu mở to mắt nhìn theo bóng dáng đối phương rời đi, mãi cho đến lúc bóng người đen thui kia biến mất ở chỗ rẽ trên cầu thang thì hắn mới chậm rãi thở ra một hơi, lòng thầm nghĩ câu cuối cùng của ông già là có ý gì? Rốt cuộc là đang kêu hắn an phận một chút, hay là đang châm chọc ngược lại hắn hòng kích thích tâm lý phản nghịch của hắn?

Dựa theo thói quen thường ngày của ông già thì thể nào cũng là vế đằng trước mới đúng… Nếu ông già thực sự không hài lòng, chỉ e trước khi nói ra đã làm xong mọi sự hết rồi.

Hạ Hải Lâu vừa nghĩ ngợi vừa bấm gọi lại vào số điện thoại vừa mới gọi đến kia, khi giọng nói quen thuộc vang lên, hắn không nói gì mà cười khẽ một tiếng trước.

"Microphone của di động em có vấn đề hả? Nghe tiếng hơi khác lúc nãy một chút."

Mẫn cảm thật đấy. Hạ Hải Lâu nghĩ bản thân lần sau phải chú ý hơn một chú, đừng để đến lúc bất cẩn lại làm lộ chân tướng:

"Chắc là có chút vấn đề thật, dạo này em đang định đổi sang loại khác."

"Di động trong nhà đã chất thành ngọn núi nhỏ rồi."

Cố Trầm Chu nói.

Hạ Hải Lâu vẫn luôn rất hài lòng với việc lời nói của Cố Trầm Chu luôn gắn với nơi mà hai người họ cùng sống chung: Thực ra nếu nói về điểm này, Cố Trầm Chu đúng là chưa từng khiến hắn thất vọng. Nhưng không hiểu vì sao, Cố Trầm Chu càng không khiến hắn thất vọng thì cảm giác không thỏa mãn lại càng dày dặc hơn, ham muốn ẩn giấu trong lòng càng không lúc nào là không lan tràn dâng trào…

"Việc này thì có là gì, nếu anh cảm thấy chướng mắt, đợi em về sẽ dọn dẹp hết chúng nó."

Hạ Hải Lâu thuận miệng nói, lại chuyển đề tài quay lại chuyển du lịch mà lúc trước cố Trầm Chu đã nhắc đến:

“Vừa rồi anh vẫn chưa kịp nói là chúng ta sẽ đi đến nơi nào đó.”

“Là một hòn đảo nhỏ ở phía đông bắc của Đại Tây Dương.”

Cố Trầm Chu mô tả chi tiết con đường đi đến nơi này một chút, lại nói:

“Nếu em có ở kinh thành thì chúng ta đã có thể trực tiếp lên máy bay trực thăng đến đó, nhưng nếu xuất phát từ Phúc Huy… Thôi thì em đi máy bay rồi chuyển qua tàu đi vậy.”

“Đúng là thủ đoạn của nhà tư sản.”

Hạ Hải Lâu cười một tiếng.

Cố Trầm Chu ở trong điện thoại cũng cười nói:

“Cũng chẳng phải của tôi! Máy bay trực thăng rất phiền phức, những điều lệ kiểm soát trên không trung phiền người ta chết đi được, thứ một năm chẳng dùng được đến hai ba lần ấy, cho dù thực sự sở hữu trong tay cũng để trong kho cho phủ bụi thôi.”

“Không nói đến chuyện để phủ bụi.”

Hạ Hải Lâu vắt chéo chân, nhàn nhã nói:

“Nếu anh thực sự muốn mua, không nói chuyện khác mà cứ đến Ban Kiểm tra Kỷ luật uống một chén trà đã, nói không chừng bọn họ sẽ nể mặt mũi của nhà họ Cố mà đổi loại trà năm tệ một túi thành loại năm mươi tệ một túi đấy… Đúng rồi, anh đã quyết định ngày mấy sẽ đến đảo Faroe chưa?”

Tên hòn đảo mà hắn nhắc đến chính là nơi hai người sắp đến, tên của đảo vốn bắt nguồn từ một trong những dòng họ là chủ nhân của đảo.

“Ngày 1 tháng 5.”

Cố Trầm Chu nói.

“Thời gian hơi gấp…”

Hạ Hải Lâu nói.

“Tôi phải về huyện Thanh Hương sắp xếp một vài việc trước nên thời gian mới gấp gáp như vậy, em định xuất phát thẳng từ bên Phúc Huy, hay là chờ tôi qua đó rồi cùng nhau xuất phát?”

“Thôi, để tự em đi.”

Hạ Hải Lâu đáp. Tuy rằng hiện tại hắn đã cực kì khẩn cấp muốn được nhìn thấy Cố Trầm Chu, tiến hành nói chuyện và tiếp xúc, dùng những nụ hôn, vuốt ve hay thậm chí là sự xâm nhập trao đổi sâu hơn thế – nhưng sở dĩ hắn có thể bắt được Cố Trầm Chu vào trong tay, một phần là do da mặt hắn đủ dày, yếu tố khác là do dù hắn có biến thái đến đâu thì ít nhất giờ hắn vẫn nhịn được.

“Dù sao cũng chỉ mất một ngày là lại gặp được nhau.”

“Ừ, vậy cũng được.”

Cố Trầm Chu nói.

“Ừ –“

Hạ Hải Lâu dùng giọng mũi ừ một tiếng, trước khi đối phương ngắt điện thoại bèn nói một câu:

“Em rất nhớ anh, Tiểu Chu.”

Người ở đầu kia điện thoại dường như cười khẽ một tiếng:

“Tôi cũng thế.”

Đây là câu trả lời Cố Trầm Chu dành cho Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu cười cười, thân thể nghiêng sang bên cạnh một chút, cánh tay gập lại nâng cằm, hắn nghe tiếng ‘tút tút tút –‘ vang lên trong điện thoại cho đến khi nó ngừng hẳn.

Em rất là nhớ anh đấy, Cố Trầm Chu.

Luôn cảm giác có phần không thể kiềm chế nổi…

Trong thời gian hai ngày tiếp theo, Cố Trầm Chu ngoại trừ ở lại nhà họ Thẩm làm bạn với cụ Thẩm ra thì còn quay về Chính Đức Viên một chuyến. Trịnh Nguyệt Lâm đã xin nghỉ theo yêu cầu của Cố Tân Quân lúc trước, tuy rằng sau đó bà không thực sự đi uống trà cùng các phu nhân của quan chức khác trong kinh thành, nhưng hiếm có một lần về kinh thành một chuyến, hai vợ chồng đều định ở lại cho đến hết ngày 1 tháng 5 mới quay lại tỉnh Dương Hoài.

Lần này khi Cố Trầm Chu quay về Chính Đức Viên thì thái độ của Cố Tân Quân không hiểu sao lại khôi phục bình thường như trước khi biết chuyện về Hạ Hải Lâu, loại thái độ bình tĩnh ẩn chứa sóng ngầm mấy hôm trước đã hoàn toàn biến mất, tựa như ngay từ đầu đã không hề tồn tại vậy. Đây đúng là kết quả mà Cố Trầm Chu muốn, anh tùy tiện dẫn dắt Cố Chính Gia mấy câu để cậu phải hỏi đến lịch trình ngày 1 tháng 5 của mình.

'Anh định đến một hòn đảo nhỏ du lịch cùng Hạ Hải Lâu.', lời này đương nhiên là không thể nói ra được.

Nhưng lược bớt đi phần chọn người mà nói là 'Chính xác là nghỉ phép để đến một hòn đảo nhỏ' lại có thể khiến nhân vật then chốt ngầm hiểu trong lòng, lại không đến mức gợi lên ngọn lửa giận dữ.

Cố Tân Quân rõ ràng là nghe hiểu lời của Cố Trầm Chu nhưng cũng không nói gì, ông cáu kỉnh liếc nhìn Cố Trầm Chu một cái, nhân lúc cụ Cố và bà nội Cố đều không có đây trông chừng, ông bèn nói rằng thích cút thì cút ngay đi.

Mục đích đạt được không chút sứt mẻ, Cố Trầm Chu lên tầng chào tạm biệt ông nội và bà nội mình, cũng không tiếp tục ở đây khiến Bí thư Cố gai mắt nữa mà tự giác thu dọn hành lý, lên máy bay quay về huyện Thanh Hương.

Là một Cục trưởng Huyện ủy nho nhỏ, xét về tổng thể, dù anh có bận rộn mấy cũng không bận rộn đến độ không mở mắt được. Lần này cố ý quay về đây, chủ ý chính của Cố Trầm Chu không phải vì xử lý việc công mà là muốn sắp xếp một vài chuyện nằm ngoài việc công tác. Ở đất nước này – hay bất cứ một đất nước nào khác trên thế giới – chuyện thăng quan tiến chức đều không thể chỉ chăm chăm nhìn vào thành tích, việc này tuy rằng không chính xác nhưng quả thực là rất bình thường.

Ăn hai bữa cơm và gặp vài người xong, việc bên huyện Thanh Hương này cũng được xử lý xong xuôi. Xe theo tuyến bảy giờ sáng mai mới chạy, trong nhà cũng chẳng có người, Cố Trầm Chu dứt khoát không vội vàng về nhà mà ở lại văn phòng mở một vài chuyện không quá quan trọng lúc trước cùng với vài văn kiện mới phát sinh trong hai ngày nay ra xử lý.

Nhưng xem chưa được hai xấp văn kiện, cửa văn phòng anh bị người gõ vang.

"Là Cục trưởng Dương ạ?"

Cố Trầm Chu có phần bất ngờ, anh đặt văn kiện trong tay xuống, đứng dậy từ phía sau bàn làm việc.

"Mời Cục trưởng Dương ngồi ạ! Tôi vẫn chưa kịp chúc mừng Cục trưởng thăng chức mà."

Cục trưởng Dương vừa bước vào chính là Dương Huống Tài. Chuyện của tập đoàn Jason lúc trước tuy rằng dùng dằng khá lâu, nhưng cuối cùng không chỉ hoàn toàn ký kết hợp đồng mà còn đạt được thành quả ngoài dự đoán của mọi người, là người trực tiếp liên hệ và giật dây, Dương Huống Tài vốn đã sắp về hưu cũng được hưởng luồng gió đông mà được thăng chức thẳng lên thành Cục trưởng Cục Chiêu Thương của huyện. Về phần Cục trưởng Viễn, bởi vì lớn tuổi lại thêm thân thể không khỏe nên đã chuyển sang trạng thái nửa về hưu.

Dương Huống Tài cười ha hả nói:

"Tôi cũng vậy mà, tôi còn chưa kịp đến chúc mừng Cục trưởng Cố đấy."

Ông ta vừa nói vừa liếc mắt đảo qua căn phòng một lượt:

"Cục trưởng Cố đây là đang tăng ca hả? Ngày mai được nghỉ, sao không trở về nghỉ ngơi sớm chút đi?"

"Nếu ngày mai đã được nghỉ, cần gì phải gấp gáp một buổi tối này ạ?"

Cố Trầm Chu cười nói, sau khi mời Dương Huống Tài ngồi xuống xong bèn đun nước pha trà, lại giải thích thêm.

"Hai ngày trước tôi đã xin nghỉ phép đến hôm qua mới quay về đây, chưa đi làm được hai ngày đã lại đến mùng 1 được nghỉ, cho nên tôi tranh thủ tối hôm nay vẫn còn thời gian bèn xử lý thêm chút công vụ."

Dương Huống Tài 'ừ' một tiếng, nói:

"Khó trách Cục trưởng Cố vừa tiếp nhận công việc của Cục Tuyên Truyền chưa được mấy ngày, công tác tuyên truyền của huyện Thanh Hương chúng ta đã có được bộ mặt mới, mà nhắc mới nhớ, Cục trưởng Cố chưa ăn được bữa nào đàng hoàng đúng không? Tôi nghe thấy không chỉ một người oán giận rằng Cục trưởng Cố cậu khó mời."

Cố Trầm Chu cười đáp:

"Nào có, buổi tối hôm nay tôi và Cục trưởng Dương ngồi cùng một bàn cơm đấy mà."

Dương Huống Tài cũng mỉm cười theo. Ông làm trong nhà nước nhiều năm như thế, tuy không có hậu thuẫn cũng không có tài năng nhưng mắt nhìn người vẫn có chút tinh tường. Thị trấn này nhỏ thì có nhỏ, nhưng nhiều năm qua người trẻ tuổi có tài cán, có bằng cấp luôn ùn ùn kéo đến, thậm chí có vài người ngay từ lúc đầu đã lọt vào mắt xanh của cấp trên, đạt được vinh quanh chói lọi hơn người đang ngồi trước mắt ông gấp nhiều lần –

Nhưng có một hiện tượng rất kỳ lạ.

Những thanh niên tiến vào trong quan trường, thậm chí còn bao gồm toàn bộ chốn quan trường của huyện Thanh Hương, người có hào quang như Cố Trầm Chu nhưng không có sự trầm ổn của Cố Trầm Chu thì thường chỉ cần một, hai năm, hoặc là sẽ được đưa lên làm ở một vị trí nhàn nhã, hoặc là phải ra hầu tòa, quỹ tích chính trị này quả thực ngắn ngủi tựa như sao băng vậy; mà người vững vàng như Cố Trầm Chu lại không có được tốc độ thăng chức của Cố Trầm Chu, những người trẻ tuổi ấy thường rất vững vàng, nhưng phải thay đổi đủ loại công việc ở đủ ngành khác nhau, mất năm ba năm hay thậm chí là ba mươi năm cũng chỉ ngồi vững được ở vị trí Chủ nhiệm của cậu ta trước kia.

Dương Huống Tài biết rõ bản thân là đại diện điển hình của tuýp người thứ hai: Không có vận may, không có quan hệ, thậm chí còn chẳng có bao nhiêu tài năng, chỉ dựa vào kinh nghiệm mới có thể đạt được vị trí Chủ nhiệm Cục Chiêu Thương, vốn ông đã chuẩn bị chờ về hưu, kết quả là phút cuối cùng lại ngược dòng đạt được thời cơ này.

Đáng tiếc là đã thực sự quá muộn. Nếu sớm hơn năm năm, mà chỉ cần ba năm thôi cũng được, ông cũng sẽ phấn đấu leo lên một lần. Đáng tiếc năm nay ông đã năm mươi bảy tuổi, hơn người trẻ tuổi ngồi đối diện ông vừa tròn ba mươi tuổi, đối phương lại chỉ cần dùng thời gian nửa năm đã đi xong được quãng đường mà ông dùng ba mươi năm vẫn chưa đi xong.

Không chỉ như vậy, Dương Huống Tài vừa thầm nghĩ vừa nhìn Cố Trầm Chu. Nhờ có việc của tập đoàn Jason mà gần đây Phó Lập Dương tỏ ra coi trọng ông hơn một chút, ngay cả một vài tin tức ngày trước ông vốn chẳng thể tiếp cận được, ví như hai ngày trước Phó Lập Dương đã loáng thoáng để lộ ra tin tức mật rằng có lẽ không lâu sau Cố Trầm Chu sẽ được điều đi mà ông cũng được biết.

Hơn nữa trong sự kiện Huyện trưởng Lưu Hữu Dân bị kéo ngã vì chuyện của tập đoàn Jason, chỉ e người trẻ tuổi trước mặt này không chỉ có người ở phía trên, mà rất có khả năng cậu ta là con trai của một vị quan chức lớn nào đó trong tỉnh nữa.

Khó trách đối phương không hề để lộ tài năng hay dấu vết nào, nhưng vừa ra tay đã cực kỳ tàn nhẫn giống mấy vị bô lão chốn quan trường… Tin tức tuy vô dụng với ông nhưng lại có thể đưa cho người cần nó, ví dụ như vị Huyện trưởng sắp đến đây nhậm chức chẳng hạn? Dương Huống Tài vừa trầm tư vừa trò chuyện với Cố Trầm Chu, đợi đến khi đạt được mục đích thiết lập quan hệ và chúc mừng rồi, ông ta cũng không ngồi lâu thêm mà nhanh chóng đứng dậy, nói:

"Được rồi, vợ và con tôi đều đang ở nhà chờ, tôi đi trước đây Cục trưởng Cố."

"Cục trưởng Dương mời đi thong thả."

Cố Trầm Chu đứng dậy tiễn Dương Huống Tài đến tận cửa.

Dương Huống Tài xoay người rời đi, lúc đi được nửa quãng đường, ông quay đầu nhìn lại thì thấy hơn nửa trụ sở Huyện đã tắt hết đèn, trong cảnh tranh sáng tranh tối vẫn có thể thấy rõ ánh đèn trong văn phòng của Cục trưởng Cục Tuyên Truyền, xuyên qua cánh cửa rộng mở còn có thể thấy được bóng của chủ nhân căn phòng vẫn đang cúi đầu lật xem văn kiện.

Thực ra có thân phận lại chịu khó như thế, chẳng trách cậu ta có số làm quan.

Dương Huống Tài liếc mắt nhìn xong, không kìm được mà thầm nghĩ như thế.

…

Đảo Faroe nằm ở vùng biển thuộc Bắc Đại Tây Dương ở bán cầu Bắc cách nước Venili hai giờ đi biển, phong cảnh nơi này tuyệt đẹp, khí hậu ôn hòa, quan trọng nhất là đảo nhỏ này thuộc về tư nhân, tuy rằng không cấm đoán người ghé thăm nhưng cũng không quảng bá du lịch rộng rãi, cho nên bất kể là con người hay cảnh quan vẫn mang theo phong cách tự nhiên, còn được bảo hộ cực kì hoàn hảo.

Hạ Hải Lâu không có nhiều việc giống như Cố Trầm Chu. Sau khi nhận được cuộc điện thoại của Cố Trầm Chu, ứng phó xong với Hạ Nam Sơn, lại từ chỗ Thẩm Tuyên Thành cập nhật được tin tức chính xác biết Cố Trầm Chu đã rời khỏi kinh thành quay lại huyện Thanh Hương, Hạ Hải Lâu liền lập tức khởi kinh thành ngay sau đó, hơn nữa còn trực tiếp ra nước ngoài, chuyển hết từ máy bay lại ca nô đến thẳng đảo Faroe.

Thời tiết hiện là cuối xuân đầu hạ, ánh mặt trời chiếu trên đảo hơi gắt nhưng nhiệt độ trong không khí lại rất vừa phải.

Lúc Hạ Hải Lâu bước từ trên ca nô xuống đã thấy ngay những người ngư dân có nước da đen bóng cùng kéo một chiếc lưới vừa to vừa dài chứa đầy cá từ dưới biển lên.

Vòng trong vòng ngoài các ngư dân cao thấp khác nhau tụ tập cùng một chỗ vung lưới lên hết lượt này đến lượt khác, dưới ánh trời chiều, thân cá mang vảy bạc lóe ra những mạt sáng lấp lánh. Làn gió biển mang theo mùi tanh mặn ập đến từ bốn phương tám hướng, vừa khiến người ta tỉnh táo lại dường như muốn kéo người vào trong một vòng tròn quẩn quanh.

Hạ Hải Lâu hít một hơi thật sâu.

Còn tròn hai ngày nữa Cố Trầm Chu mới đến, vẫn kịp… Để làm rất nhiều chuyện.

Việc đầu tiên, trước hết cứ sắp xếp một chiếc du thuyền đã nhỉ?

Ngày 1 tháng 5, các con đường giao thông chính trên toàn quốc đều phải gánh vác áp lực không giống thường ngày, đám người sống trong thành thị dường như không chỉ tăng lên gấp đôi, từ nhà trọ, khách sạn đến tàu hỏa và ô tô đều có đoàn người đông nghìn nghịt chen chúc chật ních mỗi không gian, ngay cả từng luồng khí hít vào trong phổi đều tràn ngập mùi mồ hôi của người khác.

Máy bay bay đi nước ngoài đã được sắp xếp ổn thỏa từ trước, Cố Trầm Chu chạy từ huyện Thanh Hương đến tỉnh Dương Hoài xong liền lên máy bay ra nước ngoài, dọc đường đi cũng phải chen chúc rất vất vả – xe trên đoạn đường từ huyện Thanh Hương đến tỉnh Dương Hoài khá nhiều, ngành du lịch trong nước cũng phải chịu tải rất lớn, nước Velini lại không phải là địa điểm du lịch hàng đầu cả ở trong lẫn ngoài nước, bởi vậy ngoài trừ lúc đi xe phải chịu tắc nghẽn một chút ra, lúc anh lên máy bay thì số ghế không được ngồi đầy nổi một phần ba.

Ngày hôm qua coi như đã dùng hết cả đêm để xử lý xong mọi việc, trước khi lên máy bay Cố Trầm Chu có gửi một tin nhắn cho Hạ Hải Lâu để thông báo cho đối phương về hành trình của mình, lúc lên máy bay bèn nghỉ bù một lát, lúc máy bay hạ xuống mục tiêu thì tinh thần của anh cũng khá hơn rất nhiều.

Cùng các du khách khác lục tục rời khỏi máy bay, Cố Trầm Chu mở di động ra đã nhận ngay được tin nhắn của Hạ Hải Lâu nhảy ra đầu tiên.

– Anh đến chưa?

Cố Trầm Chu nhìn thời gian tin nhắn đến thì thấy chỉ lệch vài phút so với thời gian máy bay hạ cách, rõ ràng là Hạ Hải Lâu đã nắm rõ thời gian mới gửi tin.

– Vừa mới xuống máy bay.

Anh nhắn một tin trả lời Hạ Hải Lâu, vừa mới cầm điện thoại nhét vào trong túi áo, thân máy đã lại rung lên khiến anh không thể không rút di động ra lần nữa.

– Đừng có nhét điện thoại vào trong túi! Anh đi thẳng về phía trước, lúc đến đại sảnh có nhìn thấy một người mặc đồng phục đeo caravat, đầu đội mũ rơm, tay giơ bảng đón giống nhân viên tiếp khách của khách sạn không?

Nói thật, cho dù không nhận ra người này thì Cố Trầm Chu cũng nhận ra được những chữ được viết trên tấm bảng gỗ được đối phương giơ lên là hàng chữ viết tên mình bằng tiếng Trung. Anh im lặng một lát, bước lên trước dùng tiếng Anh nói chuyện với đối phương, đồng thời còn gửi lại cho Hạ Hải Lâu một tin nhắn.

– Em đang làm gì?

– Nghe theo chẳng phải là sẽ biết ngay ư?

Hạ Hải Lâu trả lời rất nhanh.

Hiện tại Cố Trầm Chu cùng người đến đón – người nước ngoài mặc đồng phục này quả thực là nhân viên tiếp đón của khách sạn nào đó – đi ra khỏi sân bay rồi bước lên một chiếc xe hơi thân dài màu đen, vừa mới ngồi xuống, nhân viên phục vụ trên xe đã lập tức đưa khăn tay cùng rượu vang lên.

Cố Trầm Chu cầm khăn lên lau tay nhưng lại xua tay từ chối rượu vang cùng mấy thứ lặt vặt khác được đối phương cầm trong tay đưa lên, anh lau tay xong liền gửi tiếp một tin nhắn cho Hạ Hải Lâu.

– Em làm thế này là có ý gì?

Đến giờ, Cố Trầm Chu cũng không cần xem nhiều hơn đã hiểu được ý của Hạ Hải Lâu. Lần này là anh mời cậu ta đi du lịch, kết quả đối phương đảo khách thành chủ sắp xếp một màn chào đón dành cho anh – nhưng đây lại là một màn tiếp đón có phần kỳ lạ.

Hạ Hải Lâu không trả lời tin nhắn này của Cố Trầm Chu mà trực tiếp gọi một cuộc điện thoại đến.

Cố Trầm Chu liếc nhìn dãy số xong mới nhận máy:

"Giờ em đang ở đâu?"

"Đang chờ anh đó."

Hạ Hải Lâu cười ha hả trong điện thoại, lại nói thêm:

"Ở trong nước anh không dám làm mấy thứ này, ra nước ngoài chẳng lẽ không có hứng chơi một chút? Dù sao đây cũng không phải là du lịch dùng tiền công."

"Còn thiếu mấy thứ này sao?"

Cố Trầm Chu cười nói. Anh nhìn lướt ra ngoài cửa sổ xe rồi chợt đổi sang tiếng Anh, hỏi nhân viên phục vụ đang ngồi đối diện với mình:

"Is this the way to the harbour?"

"Yes, sir."

Nhân viên phục vụ ngồi phía đối diện là một người trung niên tóc vàng nhìn có vẻ nghiêm nghị. Ông tra đưa ra câu trả lời cực kì đơn giản với câu hỏi của Cố Trầm Chu rồi không nói thêm gì nữa.

Hạ Hải Lâu ở trong điện thoại cũng nghe được rõ ràng, hắn liền trêu chọc:

"Mới đến lần đầu tiên mà anh đã quen đường vậy à?"

Trong lời nói ít nhiều gì cũng ẩn chứa chút châm chọc với sự cẩn trọng của Cố Trầm Chu.

“Em cũng biết đây là lần đầu tiên tôi đến đây hả?”

Cố Trầm Chu chậm rãi đáp.

Hạ Hải Lâu chậc chậc hai tiếng trong điện thoại, không tiếp tục tranh cãi về vấn đề này với Cố Trầm Chu nữa: Hắn đương nhiên biết rằng đây là lần đầu tiên Cố Trầm Chu đến quốc gia này, nhưng nếu nói đến nguyên nhân thì cũng chỉ có hai người ngầm hiểu nhưng không nói ra.

Là một đất nước của cảng biển, sân bay của Venili cách cảng biển không xa lắm, chỉ mất thời gian mười lăm phút đi xe Cố Trầm Chu đã đi thẳng từ sân bay đến khu neo đậu thuyền tư nhân. Anh xoay người bước từ trên xe xuống, vừa mới đi được hai bước thì một chiếc dây thừng màu vàng đất đã giáng từ trên trời xuống, nháy mắt đã rũ xuống lắc lư không ngừng trước mặt anh.

Cố Trầm Chu đưa mắt nhìn sang bên cạnh liền thấy Hạ Hải Lâu đang tựa lên lan can tầng hai của chiếc du thuyền trắng muốt, mỉm cười tươi rói vẫy vẫy tay với anh.

Nụ cười có lẽ chính là thứ dễ lây truyền nhất trên thế giới này.

Cố Trầm Chu vừa nhìn thấy Hạ Hải Lâu đã nhịn không được mỉm cười theo, tiếp đó anh bước lên du thuyền đến bên cạnh Hạ Hải Lâu.

“Nào, chúng ta đến thẳng đảo Faroe.”

Thấy người đã bước lên, Hạ Hải Lâu cũng không dài dòng vô nghĩa mà dẫn Cố Trầm Chu đi về phía khoang điều khiển.

Hai người cùng xuống bên dưới, Hạ Hải Lâu đi đến vị trí điều khiển lái thẳng tàu ra khỏi chỗ neo, đón gió chạy thẳng về phía đích đến.

Rời khỏi cảng biển có đủ loại thuyền lớn nhỏ neo đậu, mặt biển nháy mắt đã trở nên thoáng đãng, Hạ Hải Lâu bắt đầu ngân nga một điệu nhạc. Cố Trầm Chu đứng bên cạnh đón gió quay đầu liếc nhìn một cái, bước vài bước quay lại khoang điều khiển lấy một chai rượu vang từ trong chiếc tủ lạnh mini ở đằng sau, rút nút bần rồi rót một ly nhỏ ra.

Hạ Hải Lâu đã sớm thấy hành động của Cố Trầm Chu, hắn quay đầu lại cười với anh:

“Đút cho em một ngụm.”

Cố Trầm Chu cầm ly đến đi đến bên cạnh Hạ Hải Lâu, ngay lúc anh nâng tay lên làm như chuẩn bị đặt cái ly đến bên miệng Hạ Hải Lâu thì cánh tay lại co lại đưa đến bên môi mình, anh uống một hơi cạn sạch mới mỉm cười nói với người đang trừng mắt liếc qua:

“Người lái xe không được uống say, người lái thuyền cũng vậy.”

Lại trừng mắt liếc xéo Cố Trầm Chu thêm cái nữa, Hạ Hải Lâu mới rót một chén nhỏ cho mình rồi uống cạn, sau đó vừa lái thuyền vừa trò chuyện câu được câu không với Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu thả lỏng thân thể, nghiêng người tựa vào khoang thuyền, hỏi Hạ Hải Lâu hai câu về tình hình bên tỉnh Phúc Huy rồi nói tới phong cảnh cùng cá nướng ở đảo Faroe – đây là lần đầu tiên anh đến Venili nhưng lại không phải là lần đầu tiên đến đảo Faroe, bằng không lần này anh lại chọn nơi đó để cùng đến với Hạ Hải Lâu chứ?

Một luồng gió biển mạnh mang theo cơn sóng to đến khiến chiếc du thuyền màu trắng chao đảo một chút, Cố Trầm Chu đang dựa vào khoang thuyền cũng không đứng vững được khiến thân mình hơi chao đảo, ngay cả ly rượu trong tay cũng rơi xuống sàn tàu.

Tiếng thủy tinh vỡ vụn vang lên trong phòng điều khiển không rộng lắm khiến âm thanh càng rõ ràng hơn.

“Anh không sao chứ?”

Hạ Hải Lâu đang điều khiển tàu không hề quay đầu lại nhưng vẫn hỏi.

Cố Trầm Chu không trả lời. Anh đưa một tay lên ấn trán, tay còn lại chống xuống bàn điều khiển bên cạnh, toàn thân run bắn như phát bệnh sốt rét.

“Tiểu Chu?”

Hạ Hải Lâu vẫn tiếp tục không nhìn tình hình đằng sau, nhàn nhã lên tiếng hỏi.

Lần này Cố Trầm Chu muốn lên tiếng trả lời, nhưng dù anh có thể mơ hồ nghe thấy tiếng động xung quanh lại không thể khiến cổ họng của mình phát ra âm thanh. Không chỉ như vậy, thần trí, sức mạnh của anh giống như đột ngột biến mất, anh cảm thấy mình tựa như bị một chiếc ***g kính trong suốt ụp lấy, dù anh có lớn tiếng hò hét ở bên trong như thế nào thì cũng chỉ mình anh có thể nghe thấy.

… Từ từ đã, sao lại thế này? Cố Trầm Chu bất giác tự hỏi, anh dùng chút ý chí cuối cùng cố gắng ổn định thân thể, nhưng thực tế thì thân thể anh tựa vào vách khoang thuyền từ từ trượt xuống từng tấc từng tấc một, cuối cùng…

‘Bịch!’

Là tiếng vật nặng ngã xuống đất.

Hạ Hải Lâu vẫn không hề quay đầu lại như trước, hắn vẫn tiếp tục ngân nga điệu nhạc và điều khiển bánh lái, tiếp tục đi thẳng về phía trước. Ánh mặt trời xuyên qua cửa kính chiếu vào trong bao trọn lấy thân mình Hạ Hải Lâu, chiếu rọi gương mặt đẹp trai của hắn nhưng đồng thời cũng chiếu tỏ nụ cười mỉm quái dị trên gương mặt ấy.

149. Chương 149: Tùm!

Chiếc du thuyền màu trắng từ tốn di chuyển về phía trước trên mặt biển rộng mênh mông bát ngát theo sự điều khiển của chủ nhân.

Hạ Hải Lâu vui vẻ ngâm nga điệu nhạc trong miệng không ngừng lại chút nào, vừa lái thuyền hắn còn vừa thỉnh thoảng quay đầu về phía sau nhìn Cố Trầm Chu đã nằm im dưới sàn phía sau lưng: Người nằm trên sàn tàu dường như đã hoàn toàn mất ý thức, ly thủy tinh vỡ thành vô số mảnh nhỏ rải rác trên tấm thảm màu xám, một nửa nằm cạnh cánh tay Cố Trầm Chu, nửa còn lại ít hơn bị thân hình đã ngã xuống đè lên, chỉ để lại vài mảnh chỉ lớn hơn móng tay lóe sáng dưới ánh mặt trời.

Mỗi một giây một phút tiếp theo dường như đều bị vặn vẹo kéo dài ra, Hạ Hải Lâu đứng ở mũi thuyền lái thêm khoảng mười lăm phút nữa mới thiết lập chế độ tự động lái an toàn xác định đích đến giữa mặt biển sóng êm gió lặng. Hắn quay người lại tựa trước bàn điều khiển, tay run rẩy rút một điếu thuốc từ trong túi áo ra châm lửa, miệng cắn lấy đầu lọc rít một hơi thật dài rồi mới nhả ra.

Toàn bộ các cảm xúc gấp gáp, chờ mong, khủng hoảng rồi lại mừng muốn phát điên hòa quyện lại cùng nhau, ngay chính Hạ Hải Lâu là chủ nhân của những cảm xúc ấy giờ này phút này cũng không thể phân rõ được rốt cuộc là bản thân mình đang mang theo tâm trạng gì. Bất cứ từ hình dung cảm xúc đơn lẻ nào được dùng cũnglà một sự sỉ nhục dành cho hắn.

Dường như hắn đã chờ đợi ngày này rất lâu rồi.

Mục tiêu này khó có thể thành hiện thực biết bao, nhưng lại có thể đạt được một cách dễ dàng đến mức nào.

Hắn thờ ơ đùa nghịch chiếc bật lửa trong tay, ngón trỏ nâng cao lên một chút, ngọn lửa màu lam nhạt lập tức lướt qua bụng ngón tay gây ra cảm giác hơi đau. Hạ Hải Lâu tùy tiện ném điện thoại di động vào một chiếc khay nhỏ ở cạnh đó, lưỡi nhẹ nhàng liếm lên nơi vừa bị ngọn lửa xẹt qua một cái.

Tầm mắt hắn từ đầu đến cuối không hề rời khỏi Cố Trầm Chu đang nằm trên sàn tàu.

Hắn có cảm giác mình đã chiếm được một món bảo bối rồi.

Cẩn thận nâng nó lên rồi nhẹ nhàng âu yếm hôn nó, sau đó cất nó vào nơi chỉ mình mình biết hoặc đập mạnh một cái khiến nó vỡ nát, khiến kẻ khác không bao giờ có thể chạm đến, đây là hai loại tâm trạng hoàn toàn giống nhau như đúc.

Càng muốn làm việc trước, lại càng mong chờ việc đằng sau; càng muốn làm việc sau, lại càng lưu luyến việc trước hơn.

Cho dù bản thân đang không có men rượu, Hạ Hải Lâu vẫn cảm thấy hơi say. Hắn có cảm giác ngọn lửa nóng bỏng lướt qua ngón tay vừa rồi đang bùng lên trong cơ thể, theo dòng máu đang tuần hoàn chạy nhảy đến khắp mọi nơi trong người hắn, mỗi khi lướt đến một chỗ đều mang theo cơn run rẩy mãnh liệt.

"Đừng gấp gáp… Đúng… Đừng có gấp… Xong ngay đây."

Hạ Hải Lâu tự nói với mình, đồng thời cũng dùng bàn điều khiển làm điểm tựa để đứng thẳng dậy, bước từng bước một về phía người đang nằm im kia.

Tấm thảm dày dặn đã hút hết toàn bộ tiếng động, Hạ Hải Lâu lặng lẽ không phát ra bất cứ tiếng động nào đi đến bên cạnh Cố Trầm Chu, hắn đứng thẳng nhìn đối phương từ trên cao một lúc rồi mới chậm rãi khom thân mình ngồi xổm xuống.

Lọn tóc mềm mại lướt qua đầu ngón tay, hai má tái nhợt cùng mí mắt khép kín dưới ánh sáng hắt lại, ngoại trừ gợi cảm giác tĩnh lặng thì còn thể hiện ra vẻ yếu ớt không thấy lúc thường ngày.

Ngón tay hắn mê luyến gương mặt của Cố Trầm Chu, lướt nhẹ từ sống mũi cao thẳng của đối phương đến đôi môi mềm mại, lại từ yết hầu trượt thẳng đến chỗ xương quai xanh trên bả vai. Hành động vuốt ve của hắn dần biến thành xoa nắn, năm ngón tay càng lúc càng dùng lực mạnh hơn, động tác cũng càng lúc càng thô bạo – Hạ Hải Lâu không phải là chưa từng tiếp xúc với Cố Trầm Chu như vậy, thực chất mỗi khi bọn họ làm tình thì hắn gần như luôn sờ vuốt mỗi một tấc trên làn da của Cố Trầm Chu.

Hoặc là nên đổi sang cách nói khác: Mỗi một tấc trên người đối phương, hắn đều từng dùng ngón tay và môi, thậm chí là cả đầu lưỡi để đo ướm.

Hắn vô cùng thỏa mãn, nhưng cũng càng cảm thấy không đủ hơn.

Hạ Hải Lâu ngồi xổm trên tấm thảm, ngón tay hắn đã luồn vào trong quần áo của Cố Trầm Chu. Quần áo mỏng manh không che giấu nổi thứ nào cả, mỗi một lần ngón tay tiếp xúc cùng da thịt đều cảm nhận được một dòng điện tê dại xẹt qua. Hắn ôm lấy đầu đối phương, si mê khom người xuống đặt môi mình lên môi của đối phương.

Thật muốn, còn muốn thêm nữa.

Muốn đối phương mở miệng ra ngậm lấy phân thân của hắn, muốn đối phương nuốt dịch thể của hắn xuống; muốn đối phương mở rộng thân thể tiếp nhận thứ kia của hắn, muốn dùng dịch thể rót cho thân thể đối phương no căng; muốn nhìn thấy gương mặt luôn ung dung, bình tĩnh này xuất hiện vẻ hoảng hốt, xấu hổ và giận dữ cùng sự bất lực khi không thể làm gì cả –

Hắn cắn môi đối phương nhẹ nhàng kéo một cái, chất lỏng lạnh lẽo tanh mặn liền dính lên môi cùng đầu lưỡi của hắn, ngón tay hắn xoa bóp đầu nhũ cùng thứ đã bắt đầu cương nóng lên.

Hắn khẽ cười một tiếng mơ hồ.

– Đã gần đạt được rồi đúng không?

Người nằm trong tay hắn dường như có chút động tĩnh, lại giống như chẳng hề động đậy chút nào.

Khóe môi Hạ Hải Lâu cong lên, mắt rũ xuống, hắn bắt đầu tập trung mút lấy đôi môi đã nứt ra của Cố Trầm Chu.

Cũng không quá nằm ngoài dự kiến, hắn cảm thấy không thú vị mà thầm nghĩ như vậy. Mấy chai rượu vang trong tủ lạnh đều đã bị bỏ liều lượng thuốc rất mạnh, nhưng đối phương vừa mới uống một ngụm, trước khi ngã sấp xuống còn đập vỡ một cái ly, lại vừa vặn ngã xuống bên cạnh cái ly thủy tinh bị vỡ, việc này thoạt nhìn rất đương nhiên, đúng không? Lúc ngã xuống như vậy còn thuận thế nắm thêm một mảnh vỡ nhỏ trong lòng bàn tay hòng kích thích thần kinh, nghe vào cũng là một chuyện cực kỳ hợp logic mà –

Hắn lại đặt thêm một nụ hôn mạnh hơn khiến ngay cả người được hôn môi cũng bị nghiêng người đi một chút, không chỉ như vậy, có lẽ bởi vì đã mút được chút máu nên dư quang nơi đuôi mắt của hắn cũng theo đó nhìn thấy một mạt đỏ sậm.

Đúng là đã nắm mảnh thủy tinh vào trong lòng bàn tay ư? Hạ Hải Lâu thầm chế nhạo, chỉ một mảnh thủy tinh ấy, cũng chẳng biết có thể cắt qua được lớp quần áo hay không đâu!

Suy nghĩ này còn chưa kịp xẹt hết qua tâm trí thì cơn đau đột nhiên truyền đến từ trên cánh tay khiến Hạ Hải Lâu giật mình kinh hãi, nghiêng đầu nhìn lại liền thấy một vật dài cứng đâm vào cánh tay hắn, phần đuôi bị gãy lởm chởm không theo quy tắc nào, hình như là một mảnh thép trêncây lao móc bị người ta dùng tay bẻ xuống.

Đối phương cầm thứ này vào trong tay từ lúc nào? Hạ Hải Lâu không vội vã rút thứ đang đâm vào trong cánh tay ra, lại không kìm được đưa mắt về phía Cố Trầm Chu, vừa lúc thấy anh vịn bàn đứng dậy rồi thất tha thất thểu chạy về phía bàn điều khiển!

Trong đầu Cố Trầm Chu hiện đang là một mảnh hỗn loạn.

Lúc anh uống ly rượu vang kia vào trong miệng cũng không có cảm giác gì, nhưng ngay khi uống xong, thân thể lập tức có thay đổi khác thường khiến anh cảm thấy không ổn.

Anh gần như trong nháy mắt đã hạ được kết luận rượu mình uống bị bỏ thêm thứ gì đó.

Không thể nào là kẻ khác, chỉ có Hạ Hải Lâu.

Nhưng mà, vì sao Hạ Hải Lâu lại chuốc thuốc cho anh?

Cố Trầm Chu đã không còn tâm trí nào để tự hỏi vấn đề này, anh chỉ có thể thuận thế đập vỡ ly, lúc ngã xuống liền nắm chặt một mảnh nhỏ vào trong lòng bàn tay.

Lúc đầu sự đau đớn còn có thể mang đến vài phần tỉnh táo, nhưng theo thời gian trôi đi, loại tỉnh táo này dần dần rơi vào nguy cơ khi cơn buồn ngủ ập đến đánh vào các dây thần kinh hết đợt này đến đợt khác. Cố Trầm Chu cảm thấy mình đã nhắm mắt lại rất nhiều lần, sau đó khi hai mí mắt dính vào nhau lại lập tức mở bừng ra.

Anh hoàn toàn chẳng thể phân ra chút sức lực nào để suy nghĩ về những chuyện khác, mà chỉ có thể mệt nhoài giữa cơn buồn ngủ và cố gắng bừng tỉnh, mỗi một giây lặp lại đều dài tựa như một năm, vĩnh viễn không ngừng nghỉ đến mức khiến người khác tuyệt vọng.

Cuối cùng anh gần như đã mê đi.

Trong cơn mơ chẳng có gì khác ngoại trừ một màn đen vô cùng vô tận.

Sau đó, hành động của Hạ Hải Lâu khiến anh kinh sợ mà bừng tỉnh, nhưng cho dù anh mở mắt ra cũng vẫn chỉ thấy một giấc mơ tối đen khác.

Hết lượt này đến lượt khác, quả là vừa hài hước vừa đầy châm biếm mỉa mai.

Anh vừa mới cắm mảnh thép bẻ từ trên cây lao móc xuống xuống tay Hạ Hải Lâu. Đây thực ra chỉ là một sự trùng hợp kì diệu: Lúc Hạ Hải Lâu mới lái thuyền đi, anh đi dạo trên boong thuyền một vòng thì đúng lúc thấy một mảnh thép bong ra khỏi một cây lao móc, anh bèn thuận tay bẻ xuống rồi mang theo vào trong khoang điều khiển.

Lúc ngã xuống nắm lấy mảnh thủy tinh, việc này anh có thể nghĩ tới thì Hạ Hải Lâu cũng sẽ nghĩ đến, nhưng mảnh thép này từ đầu đến cuối Hạ Hải Lâu luôn đưa lưng về phía anh không nhìn thấy nên đương nhiên cũng không thể nào ngờ được.

Lúc đứng dậy khỏi sàn tàu một lần nữa, Cố Trầm Chu có cảm giác mỗi bước chân mình đạp xuống đất đều giống như đạp trên bông vậy. Tầm mắt anh liên tục tối sầm lại, những vật thể trong phạm vi nhìn thấy được đều chao đảo nghiêng ngả.

Bàn điều khiển của du thuyền cách vị trí anh ngã xuống chỉ khoảng năm bước chân. Anh bổ nhào đến trước bàn điều khiển rồi chạm vào bánh lái, bánh lái bị anh xoay mạnh một vòng, mui thuyền cũng theo đó chậm rãi chuyển hướng. Anh không để ý đến – hơn nữa anh tin chắc rằng Hạ Hải Lâu đang ở đằng sau mình cũng không để ý – mà chăm chăm đi mở ngăn tủ bên cạnh, ngăn tủ bị khóa, chìa khóa lại được cắm trong ổ khóa.

Tay Cố Trầm Chu bị chiếc chìa khóa rạch ra hai vết máu mới cậy mở được chiếc tủ âm tường. Anh cố gắng mở to hai mắt, vươn tay đến nắm được một khẩu súng nằm bên trong.

Hạ Hải Lâu nhìn thấy một màn như vậy từ đầu đến cuối cũng chẳng hề sốt ruột mà còn muốn vỗ tay nữa kìa.

Có đôi khi hắn cũng không rõ bản thân là hiểu quá rõ Cố Trầm Chu hay là Cố Trầm Chu hiểu quá rõ mình: Không nhắc đến mảnh thép trước đó, nhưng khẩu súng lục ngay trước mắt này – thuyền này do hắn thuê, thứ đó do hắn bỏ vào, Cố Trầm Chu do hắn đón đến, từ khi đối phương bước lên thuyền hắn đều chưa từng rời khỏi khoang điều khiển, Cố Trầm Chu cũng không có cơ hội quan sát xem ngăn tủ của khoang điều khiển cất chứa thứ gì. Thế nhưng đối phương đã có dũng khí, ngay trong tình trạng bị chuốc thuốc lại không nhanh chóng tìm cơ hội chạy ra ngoài mà quay đi tìm kiếm loại vũ khí độ nguy hiểm cao có khả năng không hề tồn tại…

Hiện tại, Cố Trầm Chu chỉ có thể dựa vào suy đoán.

Anh đã đoán đúng.

Cho nên Hạ Hải Lâu giơ hai tay lên trước họng súng đen ngòm liên tục chao đảo.

Bên tai truyền đến tiếng còi vang vọng nhưng rõ ràng chỉ là ảo giác, Cố Trầm Chu không hề bận tâm. Anh đặt toàn bộ tinh thần cùng sự tập trung của mình lên người Hạ Hải Lâu đứng ở đối diện, trong tầm mắt mơ hồ của mình, anh thấy miệng đối phương mấp máy như đang nói điều gì đó.

Cậu ta đang nói gì? Cố Trầm Chu không có tinh thần đi phân rõ, cũng không muốn nói thêm điều gì khác với đối phương. Anh tận hết khả năng chĩa súng về phía thân thể đối phương, vừa chậm rãi bước về đằng trước vừa ra hiệu cho đối phương lùi lại.

Dưới sự uy hiếp của súng ống, có rất ít động tác là không thể lý giải.

Hạ Hải Lâu chỉ thoáng cân nhắc một chút đã làm theo hiệu lệnh của Cố Trầm Chu: Hai tay hắn tiếp lục giơ lên cao, chân chậm rãi lùi về đằng sau dọc theo khoang thuyền về phía cửa, lúc đi đến bậc thang trước cửa khoang thuyền, hắn chỉ hơi dừng lại một chút đã thấy ngón tay đặt trên thân súng của Cố Trầm Chu run rẩy trượt đi vài cái, tiếp đó tiếng mở chốt vang lên.

Hạ Hải Lâu hít sâu một hơi, không dám kích thích đối phương mà lại tiếp tục chậm rãi lùi về đằng sau, hai người một trước một sau rời khỏi khoang thuyền. Ngay khi Cố Trầm Chu vừa bước ra khỏi khoang thuyền thì chân anh lại bị vấp một cái, thân thể mất thăng bằng lập tức lăn từ trên bậc thang xuống boong tàu, sau đó lại bởi vì du thuyền đột nhiên nghiêng ngả mà trượt thẳng đến bên cạnh lan can.

Dây thừng vắt ngang trước cửa khoang thuyền bị kéo ra một đoạn thật dài, khóe môi Hạ Hải Lâu nhẹ nhếch lên, hai tay buông xuống tiến lên vài bước, một chân hắn đạp lên bàn tay Cố Trầm Chu rồi di mạnh vài cái khiến bàn tay cầm súng của đối phương buông lỏng, sau đó hắn đá một cái khiến khẩu súng lục văng vào trong góc.

Ánh sáng phía chân trời dần lụi tắt, sóng gió trên mặt biển càng lớn hơn.

Hạ Hải Lâu cúi đầu nhìn người nằm trên boong tàu.

Lúc này có lẽ đối phương đã thực sự dùng hết chút sức lực cuối cùng, anh cố nâng cánh tay đã rũ xuống của mình vài lần mới bám chặt được vào đoạn lan can cuối cùng ở mép thuyền, anh cố gắng muốn ngẩng đầu mở mắt nhưng mí mắt cứ mãi sụp xuống, trước sau chỉ có thể hấp háy đôi chút.

Vẻ mặt anh đã trở nên mờ mịt, nhưng trong vẻ mờ mịt ấy lại lẫn thêm đôi chút mê say –

Vẻ mặt của của Hạ Hải Lâu dường như cũng có vẻ mê say, hắn khom lưng xuống muốn nâng người từ trên sàn tàu dậy, nhưng một cơn sóng biển chợt dâng lên khiến toàn bộ chiếc du thuyền chấn động mạnh một cái!

Hạ Hải Lâu theo phản xạ bắt lấy lan can tàu để giữ thăng bằng, cũng bị đám bọt biển tung lên che khuất mất tầm mắt. Hắn cau mày nâng tay lên che mắt, lại bất chợt nhìn thấy một bóng người trượt khỏi lan can rơi ra bên ngoài, nháy mắt đã bị sóng biển nuốt trọn.

Vẻ tự đắc cùng mê say trên gương mặt Hạ Hải Lâu nháy mắt đã biến mất, thoắt cái đã dừng lại ở hình ảnh khủng hoảng cực độ.

150. Chương 150: Dưới Làn Nước Xanh Thẳm

Khi đầu óc con người ta hoàn toàn trống rỗng thì họ sẽ hoàn toàn hành động theo ý thức cuối cùng còn sót lại.

Khoảnh khắc nhìn thấy Cố Trầm Chu rơi khỏi thân thuyền, Hạ Hải Lâu liền bổ nhào về phía trước, nửa thân thể vươn hẳn ra bên ngoài, hơn nữa hắn quả thực đã chạm được vào thân thể đối phương: Cách một lớp vải dệt mềm mại của áo vest, trong đám bọt nước lạnh lẽo tung lên, thân thể mềm dẻo của người kia dường như còn truyền đến nhiệt độ ấm áp –

Lại một con sóng khác đánh lên boong thuyền.

Hạ Hải Lâu lập tức bị nước làm nhòe mắt, đáy lòng hắn chợt lạnh thấu, thần trí cũng tỉnh lại vài phần, lòng ôm theo hy vọng ra sức tìm kiếm, đáng tiếc lúc này chỉ có làn nước biển lạnh lẽo bao phủ cánh tay hắn, nháy mắt sau ngay cả nước biển cũng rơi xuống, cảm giác lạnh lẽo trong làn nước vừa rồi hiện giờ dùng một loại xu thế mãnh liệt hơn chen chúc tràn đến từ bốn phương tám hướng.

Hai chân Hạ Hải Lâu đạp trở lại boong thuyền, cảm giác lạnh lẽo ập đến quá nhanh khiến hắn không kìm được run lên một cái, tiếp đó không ngừng lại dù chỉ một giây, hắn cởi hai chiếc phao cứu hộ buộc ngay trên lan can ném thẳng xuống chỗ mặt biển nơi Cố Trầm Chu rơi xuống, sau đó hắn thô lỗ giật phắt giày cùng áo khoác ra, tay chống xuống lan can làm điểm tựa kích động nhảy thẳng vào trong biển!

Nước biển màu lam đậm nháy mắt đã bảo phủ từ đỉnh đầu cho đến hết lòng bàn chân hắn.

Chỉ trong giây lát này, chóp mũi hắn đã không còn cảm nhận được không khí tươi mát, lỗ tai giống như bị bít chặt, ánh mắt cũng bị một lớp xanh thẳm che kín.

Nhưng may là hắn vẫn có thể thấy rõ được khoảng cách cũng không quá xa giữa mình và người kia.

Thân thể Hạ Hải Lâu lập tức bày ra tư thế giống như một con cá, ra sức bơi về phía Cố Trầm Chu.

Một giây, hai giây, ba giây.

Cố Trầm Chu biết bơi rất khá – nhưng đã bị hôn mê thì bơi giỏi mấy cũng có ích gì?

Từ lúc rơi xuống nước đến giờ vẫn chưa được nửa phút – nhưng nếu ngay từ đầu anh đã vốn không có cách nào tích trữ dưỡng khí thì sao?

Hạ Hải Lâu bình tĩnh đến mức ngoài dự kiến của bản thân, trong một khoảng thời gian cực kì dài lâu, hắn hoàn toàn không hề cảm thấy đáy lòng bình tĩnh như lúc này.

Hắn bắt được cánh tay đối phương, đầu tiên là chuyển phần dưỡng khí tích trữ trong ***g ngực mình vào miệng đối phương, sau khi phát hiện người được mình túm lấy đã không thể tự điều khiển hô hấp, hắn lập tức nhanh chóng kéo người bơi lên phía trên.

Khoảng cách từ vị trí hiện tại đến mặt nước ngắn ngủn không đến một thước.

Cách tầng tầng nước biển, hắn có thể thấy rõ ràng ánh mặt trời chiếu trên mặt nước hắt ra ánh sáng lấp lóa, còn có thể thấy được bóng củaphao cứu sinh dập dờn trói buộc hết luồng sáng đó lại.

Tới kịp! Chắc chắn sẽ tới kịp!

Hắn hoàn toàn nắm chắc như thế.

Hắn cực kỳ bình tĩnh.

Trong nháy mắt Hạ Hải Lâu nhảy vào trong nước, hắn đột nhiên hiểu được cực kỳ rõ ràng.

Nếu Cố Trầm Chu đã rơi vào trong nước, hắn ngoại trừ việc nhảy xuống theo thì nào còn lựa chọn khác?

…

Cố Trầm Chu tỉnh lại trong bệnh viện.

Đầu đột nhiên nhói lên đau đớn, toàn bộ vách tường trắng như tuyết cùng những đồ đạc bày biện xung quanh anh biến thành một đống hỗn độn trong tầm mắt, chúng giống như đang xoay tròn rất nhanh –

Cố Trầm Chu khó chịu nhắm mắt lại, nhưng bởi vì giọng nói như gần như xa cùng cảm giác trên trán mà lại cố mở mắt ra.

Một khối sậm màu tương phản với bức tường đi đến bên cạnh anh, anh biết có người đang vươn tay đến day trán cho anh nhưng lại chẳng có bao nhiêu cảm giác… Cũng may là chỉ vẻn vẹn trong nháy mắt, sau khi tỉnh lại thì tầm mắt cùng thính giác của Cố Trầm Chu cũng dần dần khôi phục, anh nhìn thấy rõ ràng người đang đứng cạnh mình, cũng nghe hiểu được những điều đối phương đang nói.

"Anh tỉnh rồi? Cảm giác ra sao? Có muốn gọi bác sĩ không?"

Ngữ giọng của đối phương rõ ràng là có tồn tại chút cảm xúc nóng vội, một bàn tay trước sau vẫn đặt lên trán cùng hai má anh, ngay cả phần cổ cũng liên tục được chạm đến:

"Bác sĩ ở đây nói khi nào anh tỉnh dậy có khả năng sẽ hơi phát sốt, anh có cảm thấy khó chịu ở đâu không? Nếu thấy không thoải mái thì bảo em, em kêu họ vào đây đổi bình truyền –"

Cố Trầm Chu nặng nề khép hai mắt lại:

"… Hạ Hải Lâu?"

Anh thử giọng một chút, phát hiện ra không chỉ cổ họng mình đang nghẹn lại, ngay cả tiếng nói cũng khàn khàn thô ráp, quả thực giống như tiếng bánh xe nghiến lên cát.

"Ừ?"

Hạ Hải Lâu ngồi bên cạnh giường bệnh vừa lên tiếng đã thấy Cố Trầm Chu vung tay lên, nơi đang cắm kim truyền dịch lập tức rỉ ra dòng máu đỏ sậm.

Hạ Hải Lâu vội vàng ấn tay anh xuống:

"Máu bị chảy ngược kìa!"

Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn tay trái của mình một cái theo lời nói của Hạ Hải Lâu, anh đặt bàn tay bị ghim kim xuống, nâng bàn tay còn lại lên che kín mặt mình, nhưng không hề nhắm mắt lại.

Ánh mắt anh đầu tiên là dừng lại trên trần nhà, sau đó từ trần nhà di chuyển xuống dưới cho đến chỗ mu bàn tay của mình.

Băng gạc màu trắng bị băng dính cố định trên mu bàn tay, che khuất gốc ngón tay nhưng lại không hoàn toàn che kín được vết bầm tím ở trên đó, nơi bị rách da còn được bôi nước thuốc màu đỏ lên.

Cố Trầm Chu lật tay mình lại.

Ánh mắt của Hạ Hải Lâu đang ngồi bên cạnh cũng rơi xuống bàn tay của Cố Trầm Chu.

Hạ Hải Lâu hơi chần chừ, cảm thấy bản thân mình chưa từng chột dạ giống như lúc này, hắn còn chưa kịp làm gì đã thấy Cố Trầm Chu đang nằm trên giường chống tay làm điểm tựa, ngồi dậy khỏi giường.

"Sao rồi?"

Hạ Hải Lâu vội vàng hỏi, thấy người trước mặt không trả lời thì lại vội vàng đưa một tay ra nâng người dậy.

Sức lực trong thân thể đã bắt đầu chậm rãi khôi phục.

Ngồi dậy khỏi giường là bước đầu tiên, tiếp đó Cố Trầm Chu xốc chăn lên, đặt hai chân xuống dưới giường xỏ vào dép lê đi qua đi lại hai bước, lại nghe thấy tiếng thanh treo bình truyền bị kéo đi tạo ra chút tiếng động khi va chạm.

Cố Trầm Chu ngước mắt nhìn thanh treo bình truyền ở đầu giường một lúc, cánh tay nhấc lên nhổ luôn kim truyền ghim trên mu bàn tay trái của mình ra.

Hành động lần này xảy ra quá nhanh, Hạ Hải Lâu căn bản là chưa kịp phản ứng lại đã thấy Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn quanh phòng một lượt, không nói không rằng một câu đã đi thẳng về phía cửa.

"Đợi đã!"

Hạ Hải Lâu lập tức bước lên ngăn cản, tay còn chưa chạm vào đối phương đã bị một bóng đen dài mảnh mang theo tiếng 'rầm rầm ruỳnh' hỗn loạn đập thẳng đến trước mặt!

Hạ Hải Lâu nâng tay lên nhưng không cản lại, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng trán mình bị thứ gì đó đập vào, chất lỏng lạnh lẽo chảy tràn trên mặt hắn –

Đây vẫn chưa phải là kết thúc.

Cảm giác đau đớn nơi bụng cùng lúc truyền đến khiến Hạ Hải Lâu phải cong gập người lại, nhưng một cẳng chân lại lập tức lao đến đạp thẳng hắn xuống đất. Hắn đau đến mức ho khù khụ, lại bị một cú đá mạnh đập thẳng vào eo nên không kìm được lăn tròn một vòng, lúc vội vàng ngẩng đầu nhìn lên lại chỉ thấy một gương mặt tràn đầy tức giận cùng tàn bạo.

"What happened? You are…"

"Cút ra ngoài!"

Cố Trầm Chu không thèm quay đầu, vừa nhìn chằm chằm thẳng tắp vào Hạ Hải Lâu vừa lớn tiếng quát y tá đẩy cửa bước vào.

Y tác tóc vàng mắt xanh rõ ràng là không hề nghe hiểu tiếng Trung của Cố Trầm Chu, tầm mắt của cô hốt hoảng đảo quanh hai người trong phòng, không vội xông lên mà rút máy liên lạc trong nội bộ bệnh viện ra.

"Out."

Hạ Hải Lâu liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái, lên tiếng nói với y tá đứng ở cạnh cửa.

"Sir, are you ok?"

Y tá hỏi thăm.

"Get out!"

Hạ Hải Lâu nóng nảy quát.

"Please wait."

Vẻ mặt Cố Trầm Chu đã khôi phục sự bình tĩnh, anh sửa sang lại ống tay áo của mình, không bận tâm đến Hạ Hải Lâu nữa mà xoay người nói với y tá đứng trước cửa.

"I would like to discharge from hospital, please take me to go through the discharge formalities."

Y tá tóc vàng tỏ ra hơi do dự.

"Cố Trầm Chu!"

Hạ Hải Lâu vẫn còn ngồi dưới đất không đứng dậy nổi cao giọng hô một tiếng, tiếp đó hắn gằn từng chữ nói với y tá:

"Get-out-now!"

Cuối cùng y tá tóc vàng cũng đóng cửa lại.

Hạ Hải Lâu đỡ giá treo bình truyền vừa bị Cố Trầm Chu ném đến dậy, chậm rãi đứng lên khỏi mặt đất:

"Chúng ta nói chuyện đã."

Cố Trầm Chu dứt khoát gật đầu, trực tiếp ngồi xuống sô pha, thậm chí còn vung tay ra hiệu cho Hạ Hải Lâu:

"Được, chúng ta nói chuyện, cậu muốn nói chuyện gì?"

Hạ Hải Lâu đưa tay xoa nhẹ bụng một cái, bỏ qua cảm giác nóng vội vừa rồi, hiện giờ hắn chỉ cảm thấy toàn bộ phần eo bụng của mình đang đau đến mức toàn thân phát run:

"Đã nguôi giận chưa?"

Điều này đương nhiên là không thể nào, Hạ Hải Lâu liếc mắt nhìn Cố Trầm Chu một cái, lại nói:

"Bằng không anh đánh thêm một trận nữa đi rồi chúng ta chậm rãi nói chuyện? Hay là cùng quay lại biển cho anh ném em xuống nhé?"

Cố Trầm Chu mỉm cười.

Hạ Hải Lâu nâng tay lên sờ soạng cái trán lạnh lẽo của mình, vừa đưa đến trước mắt đã thấy phía trên có vết máu, có thể là vì trán hắn bị mảnh thủy tinh vỡ vừa rồi cắt qua.

Vẻ bình tĩnh lan từ trên mặt Cố Trầm Chu đến đáy mắt, chỉ trong vài phút mà cơn tức giận lúc trước đã giống như vốn chưa hề tồn tại:

"Tôi thật sự không biết cậu nghĩ cái gì."

"Chuyện này chẳng có gì lạ, tự bản thân em có đôi lúc cũng không biết."

Trong ngữ điệu của Hạ Hải Lâu mang theo chút ngả ngớn giống như thường ngày.

"Cho nên cậu muốn gì đây?"

Cố Trầm Chu tiếp lời:

"Chia tay ư? Không cần phải phiền phức thế này; Muốn làm tôi? Dùng cách thức như thế? Hay là cậu còn định tìm thêm vài kẻ nữa đến chơi NP một lần rồi chụp ảnh lại làm kỉ niệm?"

"NP thì không có, em vốn định làm anh rồi thuận tiện chơi trò giam cầm một lúc, còn ảnh chụp ấy, muốn nhà họ Cố từ bỏ anh thì đương nhiên là phải cần chúng rồi."

Không chỉ Cố Trầm Chu dùng giọng điệu thoải mái, Hạ Hải Lâu tiếp lời cũng chẳng hề hàm hồ chút nào.

"Vậy tại sao không tiếp tục?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Bởi vì không ngờ rằng chúng ta đã thực sự chơi xong rồi."

Hạ Hải Lâu đáp.

Cố Trầm Chu không nhịn được mỉm cười:

" 'Không ngờ chúng ta đã thực sự chơi xong rồi' ư? Cậu cảm thấy chúng ta còn cần thiết phải chơi nữa?"

Hạ Hải Lâu buông tay xuống:

"Hai ngày trước anh vừa mới nói về chuyện của em với Bộ trưởng Cố, chắc sẽ không đến mức vừa quay về đã lại nói với ông rằng 'Lần trước là con gạt cha thôi, con và Hạ Hải Lâu chẳng hề có chút ý tứ nào với nhau' chứ?"

Trên gương mặt Cố Trầm Chu vẫn mang theo ý cười thản nhiên, ánh mắt lại tựa như lưỡi đao quét qua gương mặt Hạ Hải Lâu.

Anh không hề nổi giận vì sự uy hiếp này của Hạ Hải Lâu, nhưng anh lại phẫn nộ vì hành vi uy hiếp của Hạ Hải Lâu.

Loại uy hiếp ấy, cả hai người đều biết là chẳng hề có tác dụng.

Trong một đoạn tình cảm này, các nhân tố bên ngoài chưa bao giờ là vấn đề, vấn đề chỉ xuất hiện trên hai người đang đối diện nhau.

Hạ Hải Lâu không hề nói ra những lời công kích vô nghĩa, hắn xoa nhẹ lên nơi đang phát đau trên thân thể, nói với Cố Trầm Chu:

"Tiểu Chu, có những lúc em thực sự không thể khống chế được hành vi của bản thân, không phải vì tinh thần có vấn đề, có lẽ chỉ đơn thuần là yếu tố trong lòng… Một mặt em muốn bảo vệ anh, một mặt khác lại muốn hủy diệt anh; em vừa cảm thấy thật thỏa mãn, nhưng lại vừa cảm thấy hoàn toàn chưa đủ…"

Hắn mỉm cười:

"Chính là như thế đó, vài năm trước em đã bị ép buộc đến chỗ bác sĩ tâm lý khám, chữa hai ba đợt chẳng hề có chút hiệu quả nào, có lẽ là do trời sinh."

Ánh mắt Cố Trầm Chu dừng lại trên gương mặt Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu đi đến trước mặt Cố Trầm Chu, hắn ngồi xổm xuống đưa tay đặt lên đầu gối đối phương chờ đợi một lúc, thấy Cố Trầm Chu không có phải ứng gì thì lại khuỵu một chân xuống, cẩn thận đưa cằm mình gối lên đầu gối anh, lát sau mới lại ngẩng đầu lên nói:

"Rất xin lỗi, Tiểu Chu."

Cố Trầm Chu nhìn Hạ Hải Lâu một lúc.

Anh đứng dậy khỏi sô pha, cũng kéo theo người quỳ dưới đất đứng dậy.

Trên mặt anh không có một chút ý cười nào, cũng chẳng hề có sự phẫn nộ, anh chỉ nói:

"Hạ Hải Lâu, cậu đã nói xong rồi?"

151. Chương 151: Ha Ha Ha Ha Ha Ha Ha

Hạ Hải Lâu nhìn Cố Trầm Chu trong vài giây. Trên mặt hắn rất nhanh xuất hiện một nụ cười quyến rũ, nơi đáy mắt lóe lên một mạt sáng rực tựa ánh sao, câu trả lời rõ ràng lại ngoài dự đoán của người khác:

"Không sai, em nói xong rồi, có cần em sắp xếp máy bay đưa anh về nước không?"

Đáp án này không phải là đáp án trong dự kiến của Cố Trầm Chu, nhưng việc ngoài ý muốn xảy ra khi ở bên Hạ Hải Lâu đã quá nhiều, cũng chẳng thiếu một chuyện thế này. Cố Trầm Chu khẽ nhếch môi lên, nét cười vừa bình tĩnh lại vừa ung dung:

"Không cần, việc này không phiền đến cậu. Cảnh sắc nơi này rất đẹp, Giám đốc Hạ có thể ở lại thêm vài ngày từ từ thưởng thức."

Hành trình đến đảo Faroe đến đây là chấm dứt.

Ngày 1 tháng 5 ra nước ngoài, ngày 2 tháng 5 tỉnh lại trên giường bệnh, ngày 3 tháng 5 quay về nước. Sau thời gian ba ngày, Cố Trầm Chu quay lại huyện Thanh Hương cũng chẳng cần nghỉ ngơi, vừa chào hỏi mọi người xong đã lập tức đi làm.

Trong khoảng thời gian này, Hạ Hải Lâu đã tách ra từ bệnh viện ở Venili không hề đến tìm, Tiết Minh San lại lái xe từ thành phố xuống đây trước một bước, ngoại trừ cố ý đến chúc mừng một câu ra thì cũng là vì muốn uống một chén trà của Cố Trầm Chu.

Vài lần chạm mặt, ấn tượng của Cố Trầm Chu về Tiết Minh San đều không quá tệ, lần này cũng không ngoại lệ: Bởi vì đã không cần cố ý làm trò cho Hạ Hải Lâu xem, người mời anh lần này đã chọn một vị trí trong góc, bên cạnh còn có một gốc cây phát tài che khuất mọi tầm mắt xung quanh.

Lúc Cố Trầm Chu đến đây, Tiết Minh San như thường lệ đã ngồi chờ ở chỗ hẹn. Cô mặc một bộ vest đơn giản màu trắng, mái tóc dài dày buộc túm thành đuôi ngựa, chỉ đơn độc ngồi im một chỗ cũng khiến người ta cảm thấy tinh thần cô rất nhanh nhẹn hoạt bát.

"Cục trưởng Cố, chúc mừng, chúc mừng!"

Một câu, bảy chữ, vừa kéo mối quan hệ của hai người gần gũi lại, vừa kín đáo chỉ ra mối liên hệ trên tay mình, cũng ngầm nói rằng chức vụ mà Cố Trầm Chu vừa được thăng tiến vẫn chưa có lệnh bổ nhiệm chính thức. Cố Trầm Chu đã sớm ngầm biết trong lòng, việc tập đoàn Jason ở lại huyện Thanh Hương đã định,

mọi thứ có thể nói là đều được chuẩn bị thỏa đáng, chuyện lên chức hiện giờ là đương nhiên không thể bàn cãi. Anh mỉm cười, nhẹ siết chặt tay đối phương:

"Phong thái của cô Tiết ngày càng hơn trước, tôi nghe nói cô Tiết đã bước vào ban Thư ký Tỉnh ủy?"

Lần này đến lược Tiết Minh San lắp bắp kinh hãi. Hiện tại cô ta dựa theo trình tự bước vào trong thể chế, mục tiêu nhắm đến chính là ban Thư ký Tỉnh ủy cùng một vị trí khác, chỉ là giờ hai vị trí ấy rốt cuộc có thể đoạt được hay không thì cha cô cũng không chắc, không ngờ lúc này cô mới phô bày sức mạnh quan hệ của mình với Cố Trầm Chu một chút, lời vừa ra khỏi miệng đã bị Cố Trầm Chu nhẹ nhàng bình thản trình diễn đáp lại.

Đương nhiên, về điểm này thì tâm tình của Tiết Minh San cực kì tốt: Nhà họ Tiết và nhà họ Cố vốn không thể so sánh với nhau, thế lực mà Cố Trầm Chu nắm giữ hơn cô rất nhiều, tin tức lại càng nhanh nhạy, hoàn toàn có thể đáp ứng được mọi điều, nếu không vì sao cô lại phải tốn nhiều công sức để tiếp cận đối phương như thế? Bởi vậy, dù nụ cười có hơi mất tự nhiên thì cũng không thể che giấu được nét mừng vui thoáng lướt qua gương mặt cô:

"Chuyện này thực ra tôi cũng chưa biết, cảm ơn Cục trưởng Cố."

Cố Trầm Chu thản nhiên cười đáp:

"Theo như tôi thấy, vị trí này vừa hay rất thích hợp với cô Tiết đây."

Đáy lòng Tiết Minh San lập tức rung động, cô thầm nghĩ đây có lẽ là Cố Trầm Chu muốn nói sâu hơn về đề tài này! Cố Trầm Chu chắc chắn là có hỏi thăm qua chuyện cô gia nhập vào ban Thư ký, bêm trung gian có phải cũng từng nói gì hay không? Một ý niệm chợt lóe lên trong đầu nhưng cô lại lập tức phủ nhận: Cố Trầm Chu là chưa nhìn thấy thỏ nên chưa thả ưng, nếu bên này anh ta có nói gì đó thì giao dịch giữa hai người hẳn là đã kết thúc, cô cũng sẽ bị kẻ khác 'ngầm hiểu'. Cô lập tức mỉm cười tiếp lời:

"Bất kể như thế nào thì cũng luôn là một khởi đầu tốt đẹp, sau khi ở lại tỉnh một thời gian, tôi cũng định cuối tuần xem xét đến thăm một huyện nghèo khó giống như Cục trưởng Cố, tôi thấy huyện Long Bình cũng không tệ."

Cố Trầm Chu gật đầu, lời nói ra ẩn chứa hàm ý khác:

"Ánh mắt của cô Tiết rất độc đáo, ngay từ đầu đã luôn là như vậy."

Người tham gia chính trị vốn rất ít khi nói rõ ràng chi tiết một chuyện nào đó, nhưng đối với bọn họ mà nói, rất nhiều người dù không nghe những lời nói rõ ràng nhưng vẫn có thể hiểu thấu đáo, ví như một câu này của Tiết Minh San, người có lý lịch trên tỉnh lại được đưa xuống huyện, chỉ e vừa xuống đã lập tức trở thành người đứng đầu một huyện, cứ cố gắng trải nghiệm vài năm như vậy, đợi lý lịch ở địa phương đầy đủ rồi sẽ có thể theo trình tự bước lên cao hơn nhiều.

Tính toán này của Tiết Minh San cũng không phải là lần đầu tiên được để lộ ra trước mặt Cố Trầm Chu. Ngay từ lần đầu bọn họ gặp mặt, Tiết Minh San đã bộc lộ rõ dã tâm của mình. Nhưng chuyện hợp tác trong chốn quan trường tuyệt đối có rất ít chuyện được xác định là duy nhất, giống như Tiết Minh San và Cố Trầm Chu vậy, trong hai lần gặp đầu tiên, thứ Tiết Minh San biểu hiện chính là quan điểm cùng năng lực của bản thân, cú điện thoại sau đó chính là một lần thử lại của hai người; lần này, Tiết Minh San đến đây phô diễn mối quan hệ của mình, rốt cuộc Cố Trầm Chu cũng cho đối phương một lời gợi ý, đưa ra một vài đường lối cụ thể về chính trị cho Tiết Minh San.

Trong chuyện này, mỗi một phản ứng khác nhau của hai người đều có thể tạo thành kết quả riêng biệt: Ví dụ như sau khi thấy Tiết Minh San phô diễn năng lực cùng mối quan hệ của mình, Cố Trầm Chu lại không hề đưa chiếc thang nào ra, Tiết Minh San lập tức từ bỏ con đường khả thi của Cố Trầm Chu mà bắt đầu tìm kiếm một cơ hội khác: Đối với Cố Trầm Chu mà nói, nếu trong vài lần tiếp xúc này Tiết Minh San làm ra chuyện gì khiến anh không hài lòng, Cố Trầm Chu đương nhiên sẽ tìm một cơ hội thích hợp để thúc đẩy một lần, khiến mối quan hệ hợp tác giữa hai người trực tiếp chấm dứt.

Nếu hai bên đã ngầm hiểu lẫn nhau, vậy đề tài tiếp theo sẽ thoải mái hơn nhiều. Là một quý ông, Cố Trầm Chu đứng ra gợi chuyện trước, tuy rằng trước đó anh không hề có ý định để tâm đến Tiết Minh San, nhưng

trong quá trình đối phương trả lời, anh phân tích qua vài điểm, lại đặt giả thiết vài chủ đề thì đã nhanh chóng nắm rõ được hứng thú hiện giờ của đối phương.

Tiết Minh San vừa mỉm cười xinh đẹp trả lời câu hỏi, vừa thầm đánh giá đối phương ở trong lòng, càng đánh giá lại càng thấy khâm phục hơn, trong khâm phục còn mang theo chút tự đắc về khả năng nhìn người của mình.

Buổi gặp mặt hôm nay chỉ kéo dài khoảng hơn một tiếng, cảm thấy thời gian cũng không còn quá sớm, Tiết Minh San rất thông minh đứng dậy:

"Cục trưởng Cố, lần này lại đến quấy rầy anh rồi, nhưng tôi nghĩ lần gặp mặt tiếp theo sẽ không nhanh như thế này nữa đâu."

Lời này thực ra rất dễ hiểu, qua vài lần gặp mặt từ trước đến giờ, hôm nay hai người có thể xem như cuối cùng cũng đạt được ý đồ hợp tác ban đầu; chuyển sang bước tiếp theo, ngoại trừ Cố Trầm Chu đứng ở vị trí cao hơn thì Tiết Minh San quả thực cũng đã bộc lộ ra thiên phú về chính trị của bản thân, như vậy mới có cơ hội hợp tác chân chính: Tiết Minh San và Cố Trầm Chu, nhà họ Tiết và nhà họ Cố.

"Cô Tiết hiện đang ở đâu? Tôi đưa cô Tiết về nhé?"

Cố Trầm Chu khách sáo đề nghị.

Tiết Minh San nào cần như vậy? Cô đến để tìm đồng bọn hợp tác, không phải đến tìm bạn trai, huống chi trong lòng cô cũng hiểu rõ Cố Trầm Chu chỉ là đang nói một câu khách sáo mà thôi, bởi vậy cô cười nói:

"Không cần đâu, giờ mới tám giờ hơn, lát nữa tôi còn phải lái xe quay về trong thành phố, không dám làm phiền đại giá của Cục trưởng Cố."

"Đi đường cẩn thận."

Cố Trầm Chu gật đầu, anh tiễn Tiết Minh San đến cửa xe của cô trước rồi mới rời đi.

Tiết Minh San ngồi lên xe bèn ấn nút bật nhạc lên, giai điệu nhẹ nhàng êm ái tràn từ trong loa ra, khoảng hai mươi phút sau, cô đã lái xe ra khỏi huyện Thanh Hương rồi tiến lên đường cao tốc.

Xe trên đường cao tốc vào buổi tối không quá nhiều, từng làn đường màu xám xịt gỉ sét thẳng tắp vô vị đến mức khiến người ta nhàm chán, Tiết Minh San lái xe chừng mười phút liền hạ cửa xe xuống để không khí bên ngoài tràn vào trong, xua đi không khí có phần bức bối trong buồng xe kín mít.

Máy phát nhạc trên xe đã chuyển sang một đoạn nhạc Gothic u ám, giai điệu nặng nề cực kỳ tương xứng với màu sắc của ban đêm, Tiết Minh San dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ nhịp, trong suốt quả trình nhìn chăm chú đằng trước cô có rũ mắt xuống một lần nhìn con số hiển thị trên mặt đồng hồ đo tốc độ, cô hơi nhấn ga thêm chút nữa khiến con số trên mặt đồng hồ nhích lên trên một chút.

'Két!'

Một tiếng động đột ngột vang lên, xe dường như bị chấn động một chút.

Tiết Minh San cảm thấy hơi kỳ quái nên đưa tay định vặn nhỏ âm lượng xuống, kết quả là tay còn chưa kịp vươn ra thì tiếng động giống như vừa rồi đã liên tiếp truyền đến từ vị trí mui xe, xe cũng theo đó mà càng rung lắc không ngừng.

Tiết Minh San giật nảy mình, vội vàng phanh xe lại rồi tấp vào ven đường cao tốc, tiếp đó cô đẩy cửa xe đi ra ngoài định kiểm tra động cơ xe cùng những thiết bị khác. Kết quả là vừa khom người xuống không được bao lâu, ánh sáng lóa mắt đã truyền đến từ đằng sau, cô quay đầu lại theo bản năng liền thấy đèn của một chiếc xe tải lớn đã tiến đến sát trong gang tấc!

'Rầm!'

"…. Chậc chậc."

Ở cùng một địa điểm nhưng khác biệt về độ cao, Hạ Hải Lâu đang tựa vào thanh chắn nhìn từ trên cao xuống dưới, tay ấn nút dừng video đang chạy trong di động. Hắn lưu video lại, mở danh sách lưu trữ, chọn cái tên mình muốn trong giữa hai cái tên duy nhất trong máy rồi gửi đoạn video này đến cho đối phương.

Sau khi gửi đi thành công, Hạ Hải Lâu lại thờ ơ nhìn lướt qua bên dưới rồi xoay người lên xe rời đi. Lúc xe khởi động, hắn thầm nghĩ không biết đến bao giờ Cố Trầm Chu mới xem xong video rồi trả lời hắn đây?

Một phút, hai phút, hay là năm phút?

Khi Cố Trầm Chu nhận được video thì cũng là lúc anh mới tắm rửa xong xuôi bước ra khỏi phòng tắm, anh vừa rót cho mình một ly nước vừa bấm mở xem tin nhắn trên di động, đầu tiên anh hơi nhíu mày vì thấy dãy số xa lạ, nhưng tiếp theo, sau khi chiếc xe đen tuyền cực kỳ giống chiếc xe mà Tiết Minh San lái đi sau tối nay xuất hiện trong đoạn video, Cố Trầm Chu liền thoáng sững người, người đầu tiên mà anh nghĩ đến chính là Hạ Hải Lâu. Nhưng ngay khi ý niệm này vừa mới xuất hiện trong đầu, trong video lại xuất hiện thêm một chiếc xe tải đang phóng đến với tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt chiếc xe tải đã liên tiếp va chạm với xe của Tiết Minh San, đoạn này video rung lên, ánh sáng che khuất toàn bộ hình ảnh, cuối cùng đoạn video được gửi đến kết thúc.

Sắc mặt Cố Trầm Chu hơi tái, anh trực tiếp bấm gọi lại vào dãy số này, nhạc chờ vừa kêu vang thì điện thoại đã được tiếp máy, giọng nói của hai người cùng vang lên:

"Tiểu Chu, tối hôm nay thế nào?"

"Hạ Hải Lâu, cậu có ý gì?"

Dãy núi ven đường cao tốc như biến thành từng mảnh từng mảnh, in bóng lặp đi lặp lại không ngừng trên cửa kính xe, Hạ Hải Lâu cười rộ lên, giọng nói vừa thoải mái vừa ngọt ngào:

"Không có ý gì cả, chỉ là một lời chào nho nhỏ thôi, nếu anh không thích thì lần sau em sẽ đổi cách khác."

"Hạ Hải Lâu, cậu có biết là cậu đang làm cái gì không?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Đang theo đuổi anh đó."

Hạ Hải Lâu bỗng bật cười.

"Cũng là đang lấy lòng anh nữa, anh tùy tiện chọn một cái đi, cảm thấy cái nào hơn thì chọn cái đó."

"Dùng cách này ư?"

Cố Trầm Chu cũng bắt đầu cười khẽ:

"Cậu thật sự cảm thấy có tác dụng?"

"Em cảm thấy là vô ích."

Hạ Hải Lâu nói xong câu này liền ha ha cười rộ lên:

"Tiểu Chu, anh không cần đáp lại, em đã hạ quyết định sẽ theo đuổi anh cả một đời rồi."

Cố Trầm Chu im lặng vài giây, sau đó anh nói với Hạ Hải Lâu:

"Hiện giờ là Tiết Minh San, qua hai ngày nữa, người xuất hiện trên video sẽ đổi thành người nhà tôi, đúng không?"

"Em nào dám động đến Bí thư Cố."

Hạ Hải Lâu cười đáp:

"Nhưng thực sự thì anh nên mua bảo hiểm cho mấy ả đàn bà bên cạnh anh ấy."

Cố Trầm Chu không giận mà cười:

"Hạ Hải Lâu, cậu điên rồi."

"Tiểu Chu, đây là ngày đầu tiên anh biết chuyện này ư?"

Hạ Hải Lâu hỏi ngược lại đối phương. Thân thể hắn lười nhác tựa lưng vào ghế ngồi, khóe môi mỉm cười giữa đủ loại bóng mờ liên tục chuyển động, tựa như còn có một chút hoảng hốt chợt lóe lên rồi biến mất ngay giữa những cái bóng ấy.

"Nói thực, em chẳng hề sợ hãi chút nào về chuyện xảy ra hai ngày trước, nếu lại tiếp tục ở bên cạnh anh, em cũng không biết mình có thể khống chế bản thân mình được nữa không."

Vậy cứ dứt khoát như thế này đi.

Không cần thấu hiểu, không cần chấp nhận, không cần đáp lại.

Anh yêu chính anh, em yêu bản thân em.

Em không cần tình yêu của anh, nhưng xin anh hãy dành hết toàn bộ sự chú ý của anh lại cho em.

Em không hề muốnlàm anh tổn thương.

A a…Tiểu Chu, em chờ anh đến đây… giết em.

"Ngủ ngon nhé, Tiểu Chu."

Hạ Hải Lâu ngẩng đầu cười rộ lên với cái bóng của chính mình trong gương, hắn cực kỳ vui vẻ khoái trí:

"Mong anh có những giấc mơ đẹp, em yêu anh."

152. Chương 152: Chua Ngọt Đắng Cay

Đèn pin chiếu rọi ra những đốm sáng hình bầu dục di chuyển liên tục trên những ống kim loại khác nhau, ngón tay dính xăng đen thui vặn chặt nắp đậy két nước lại. Người đàn ông nheo mắt kiểm tra xe nãy giờ đứng thẳng người dậy, đặt phần mui xe màu trắng xuống rồi cười nói với chủ nhân chiếc xe đứng ở bên cạnh:

"Được rồi, đã kiểm tra xong hết một lượt, chắc không còn vấn đề gì nữa đâu."

Gió thổi trên đường cao tốc vào ban đêm không nhỏ, chủ nhân chiếc xe đè chặt đám tóc mai rũ trên vai xuống, khóe miệng mang theo nụ cười mỉm đi vào vùng sáng do đèn xe chiếu ra, người này chính là Tiết Minh San vừa mới chia tay với Cố Trầm Chu:

"Cảm ơn chú, làm phiền chú quá."

"Không sao, không vấn đề gì."

Người đàn ông sửa xe giúp Tiết Minh San cầm tấm biển số khiến chiếc xe gặp vấn đề ra đặt lên trên xe, lúc rút tấm biển ra khỏi chỗ nứt vỡ, ông còn ngượng ngùng nói:

"Cô xem tôi lái xe lâu năm như thế, vậy mà vừa mới lơ đễnh một chút đã đụng vào người ta rồi."

"Chú lái xe cao, lái đến gần đương nhiên không thể nhìn rõ."

Tiết Minh San cười nói, cô thu dọn sạch sẽ mấy thứ chẹn ở trước và sau xe, mở cánh cửa chỗ ghế lái, sau khi nói một tiếng cảm ơn với người lái xe mới khởi động xe, chậm rãi rời đi.

Hơi ấm phả ra từ điều hòa, tiếng nhạc trầm thấp lại tiếp tục vang lên tựa như khoảng tạm dừng vừa rồi chưa từng tồn tại.

Tiết Minh San vừa lái xe vừa chỉnh lại kính chiếu hậu. Trong gương, chiếc xe tải màu lam đã lùi xa dần vào bóng tối, chỉ trong nháy mắt đã bị màn đêm đen dày đặc nuốt chửng mất.

Móng tay nhẹ gõ lên tay lái tạo thành những nhịp điệu vang lên theo tiết tấu, Tiết Minh San thu hồi ánh nhìn chằm chằm vào gương lại, nhưng chưa thể bỏ đi sự nghi ngờ trong lòng.

Cô cứ cảm thấy có điểm nào đó không ổn, xe vừa bị hỏng phải dừng lại đã lập tức có người chạy đến sửa xe giúp cô ư? Liệu có phải là quá trùng hợp không? Hay là do cô quá đa nghi?…

Tiếng chuông di động đột ngột vang lên trong thùng xe cắt ngang điệu nhạc du dương. Tiết Minh San thờ ơ liếc mắt nhìn dãy số hiển thị trên màn hình di động một cái, sau khi thấy rõ là ai liền lập tức trở nên nghiêm túc, điện thoại chưa tiếp mà nụ cười xinh đẹp đã nở trên môi:

"Xin chào Cục trưởng Cố, anh về đến nhà chưa?"

"Tôi vẫn đang ở trên đường cao tốc, chắc còn hơn một tiếng nữa mới về đến… Hửm?"

Âm cuối của cô bị ngân cao lên vài decibel nhưng rất nhanh đã khắc chế được, cô cố gắng khiến bản thân giữ được ngữ giọng bình thản không nhanh không chậm như bình thường:

"Tôi hiểu ý anh rồi, đợi về nhà tôi sẽ nói cho cha tôi hay. Không nói đến chuyện khác, cha tôi chắc chắn sẽ đi theo con đường của Bí thư Cố."

Cố Trầm Chu thản nhiên cười một tiếng:

"Cô Tiết, lần sau gặp lại."

"Tạm biệt, Cục trưởng Cố."

Tiết Minh San cũng cười đáp.

Điện thoại bị ngắt, chút ý cười còn sót lại bên khóe môi Cố Trầm Chu hoàn toàn biến mất, anh mang theo vẻ mặt cực kì bình tĩnh ném di động lên bàn, ánh mắt vừa ngước lên đã nhìn thẳng vào chiếc đồng hồ báo thức đang kêu tích tắc đều đặn.

Rủi ro đã quá lớn, không thể tiếp tục giữ Hạ Hải Lâu lại.

– Nhưng việc này không hề dễ dàng, Cố Trầm Chu không nhịn được cau mày.

Muốn xử lý Hạ Hải Lâu, trừ phi anh trở mặt với Hạ Nam Sơn, nhưng trong đợt bầu cử nhiệm kỳ mới trước đó bọn họ đã không trở mặt, hiện giờ lại càng không thể.

Nếu như con đường này không thể tiến hành được, như vậy anh chỉ đành để Hạ Nam Sơn tự mình ra tay xử lý Hạ Hải Lâu.

… Rốt cuộc hiện tại Hạ Nam Sơn đã biết Hạ Hải Lâu và anh ở bên nhau hay chưa?

Hơn phân nửa là đã biết.

Quá nửa là ông ta không hề có chút phản ứng gì.

Muốn Hạ Nam Sơn ra tay, trừ phi tự bản thân Hạ Hải Lâu 'quá giới hạn'. Nhưng trước đó Hạ Hải Lâu thường xuyên chơi NP, sau còn come out nửa thật nửa giả, tất cả đều không tính là quá giới hạn, trừ phi… Đúng lúc này Hạ Hải Lâu thực sự va chạm với Tiết Minh San.

Thế nhưng Tiết Minh San vẫn mạnh khỏe, Hạ Hải Lâu cũng chưa hoàn toàn mất đi lý trí.

Cố Trầm Chu ngẫm nghĩ một lát rồi đứng dậy khỏi ghế, chậm rãi thả từng bước dạo quanh căn phòng.

Nếu chỉ nói từ phương diện chính trị, tình hình hiện giờ không có mấy khác biệt so với lúc trước, Hạ Nam Sơn còn có thể oai phong trong ít nhất là mười năm. Trong mười năm này, trừ phi là Hạ Nam Sơn tự ra tay hoặc là bị người khác đánh ngã, bằng không Hạ Hải Lâu rất khó có thể gặp chuyện xui xẻo.

Nhưng nếu nói từ mặt tình cảm, mọi chuyện sẽ đơn giản hơn rất nhiều. Hiện giờ nếu Hạ Hải Lâu đã không thể dễ dàng bỏ qua chuyện những kẻ khác xuất hiện bên cạnh anh, như vậy anh chỉ cần tìm người bày ra một ván cờ, khiến chuyện có thể xảy ra trên người Tiết Minh San thực sự xảy ra với người khác, như vậy chắc chắn chỗ Hạ Nam Sơn không thể ngồi yên được. Thậm chí, nếu lúc ấy nhà họ Cố đã có sự ăn ý cùng một người đặc biệt nào đó, vậy cũng không thể đem cách bình thường như cách mà Úc Thủy Phong hạ gục Uông Bác Nguyên để áp dụng lại trên Hạ Nam Sơn nữa… Chỉ là cứ như vậy, nhất định phải có một kế hoạch hoàn mỹ cùng thời cơ thích hợp, nếu không đánh rắn không được mà còn bị cắn ngược lại…

Căn phòng rộng khoảng một trăm thước vuông đi qua đi lại cũng chỉ có từng ấy bước, Cố Trầm Chu đi đến trước cửa phòng mình, tay nâng lên đặt trên tay vịn cửa, anh vốn đã định đi vào phòng, nhưng không hiểu sao trong nháy mắt bước vào phòng thì anh lại quay đầu lại theo bản năng.

Hạ Hải Lâu đang mỉm cười với anh.

Bức ảnh nghệ thuật cực lớn treo kín toàn bộ một mặt tường. Dưới ánh đèn sắc vàng, một bàn tay Hạ Hải Lâu đút vào trong túi áo, cầm hơi ngước lên, nụ cười kiêu ngạo sáng lạn khiến toàn thân cậu ta sáng bừng giống như tự phát ra hào quang.

Cố Trầm Chu thoáng khựng lại.

Trong nháy mắt ấy, toàn bộ nỗi cay đắng ngọt bùi đều dâng đầy trong bụng.

Tiếng chuông di động chợt kêu vang truyền đến từ trong phòng khách, Cố Trầm Chu đứng lặng vài giây mới xoay người đi ra phòng khách, cầm chiếc điện thoại nằm trên mặt bàn lên:

"Tường Cẩm?"

"Ừ, vừa rồi cậu gọi điện thoại cho mình có việc gì không? Nãy mình đang đi họp."

Giọng nói của Vệ Tường Cẩm truyền ra từ trong điện thoại.

"Muốn nhờ cậu cấp cho hai người."

Cố Trầm Chu tựa vào bàn nói:

"Mình đang muốn kiểm tra nhà mình một lát, cộng thêm điều tra một người…"

Anh dùng ngón tay chống trán:

"Không cần quá tài giỏi, chỉ cần kín miệng là được."

"Chuyện nhỏ, lát nữa mình kêu bọn họ liên lạc với cậu."

Vệ Tường Cẩm lập tức đồng ý, cuối cùng mới hỏi:

"Cậu muốn điều tra ai?"

"Mình."

"Ai cơ?"

"Mình."

Cố Trầm Chu nhắc lại lần nữa.

"Mình muốn điều tra chính mình. Mình có càm giác – nói không chừng có người đang theo dõi mình."

Vệ Tường Cẩm ở đầu kia mắng một tiếng, tiếp đó anh ta chẳng nói thêm gì mà trực tiếp cúp điện thoại.

Cố Trầm Chu cũng không quá bất ngờ mà chỉ đứng im chờ đợi, vài phút sau điện thoại lại vang lên, anh nhận máy liền nghe thấy giọng của Vệ Tường Cẩm:

"Người đến kiểm tra phòng ở của cậu một tiếng nữa sẽ lên đường, còn về chuyện đằng sau, mình vừa mới sắp xếp người qua đó rồi nhưng chưa biết kết quả sẽ như thế nào, có thể mất vài ngày đến nửa tháng đấy."

"Được."

Cố Trầm Chu đáp.

Vệ Tường Cẩm ở bên kia lại hỏi:

"Cậu giờ mới là một cán bộ nho nhỏ cấp huyện thôi đúng không? Sao cậu chắc chắn là có người theo dõi cậu?"

Cố Trầm Chu cười khẽ một tiếng:

"Ai biết được, có lẽ mình bẩm sinh đã có gương mặt kỳ cục."

Vệ Tường Cẩm nghe ra ngữ giọng của Cố Trầm Chu nghe không giống như đang nói chuyện gì lớn nên cũng không quá bận tâm:

“Không còn chuyện gì nữa chứ?”

Cố Trầm Chu trả lời rất thẳng:

“Cậu có thể cúp máy rồi.”

“Biết ngay cậu gọi cho mình chính là muốn đòi mình phục vụ mà!”

Vệ Tường Cẩm nổi cáu.

“Bằng không cậu còn muốn kêu mình tâm sự với cậu hả?”

Cố Trầm Chu hỏi.

Vệ Tường Cẩm hừ một tiếng:

“Ông đây đi tìm mấy em gái mềm mại đây! Cậu và Hạ Hải Lâu cứ tình chàng ý thiếp đi thôi, chúng ta nói thêm hai câu nữa, nói không chừng bệnh thần kinh của Hạ Hải Lâu đó sẽ lại phát tác.”

Sau đó anh ta cúp điện thoại.

Cố Trầm Chu thầm nghĩ câu cuối cùng của Vệ Tường Cẩm đúng thật chẳng sai chút nào. Vậy mà mới hai ngày trước, anh lại hoàn toàn không ý thức được ham muốn chiếm hữu mà Hạ Hải Lâu dành cho anh không hề bình thường.

Thật đúng là khó hiểu.

Người mà Vệ Tường Cẩm tìm được đến rất nhanh, chưa đến một tiếng sau đối phương đã có mặt ở bên dưới tiểu khu. Thanh niên khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi này mặc áo phông, quần bò cộng thêm một chiếc mũ lưỡi trai đội trên đầu, nhìn qua chẳng có chút khác biệt nào với những thanh niên đi trên phố khác, từ trên xuống dưới trên toàn bộ cơ thể của cậu ta chỉ có duy nhất đôi mắt là có đôi phần thu hút, cùng một hòm dụng cụ lớn mà cậu ta xách theo trên tay.

“Anh Cố, xin anh chờ một lát, tôi đi kiểm tra phòng ở một lượt.”

Mới nhác thấy Cố Trầm Chu, thanh niên đội mũ lưỡi trai đã mở miệng trước.

“Mời vào.”

Cố Trầm Chu mỉm cười, vừa đưa cho đối phương một điếu thuốc, vừa hỏi:

“Cậu mới xuất ngũ?”

Thanh niên cầm một dụng cụ từ hòm đồ nghề màu lam của mình ra, vừa ngồi xổm xuống mân mê vừa không quên trả lời câu hỏi của Cố Trầm Chu:

“Đúng vậy, hiện giờ tôi đang làm việc trong cục, thời gian nghỉ ngơi có thể nói là thoải mái hơn lúc còn trong quân ngũ, cũng không có quá nhiều kỷ luật, nhưng cường độ luyện tập quá thấp, mỗi lần luyện còn chưa kịp nóng người mà buổi tập đã kết thúc…”

Cậu ta đột nhiên ‘Ô’ một tiếng.

“Sao rồi?”

Cố Trầm Chu hỏi.

Thanh niên tháo mũ xuống, cào cào tóc:

“Hình như thực sự có vấn đề… Anh Cố, anh đợi chút.”

Cố Trầm Chu ừ một tiếng, sau đó phải đợi mãi đến khoảng một tiếng rưỡi sau.

Tìm kiếm từng tấc từng mét trong toàn bộ căn phòng xoát ra được khoảng bảy chiếc máy nghe lén cùng mười chiến camera giám thị mini, vẻ mặt thanh niên tỏ ra vô cùng kỳ quái:

“Hẳn là tất cả đã ở đây rồi, dường như chúng không phải được trang bị cùng một lúc…”

Cố Trầm Chu nhìn lướt qua đống thiết bị chất đống trên bàn, nói:

“Những hình ảnh thu lại được từ máy theo dõi được lưu ở đâu?”

“Cái này thì khó mà nói.”

Thanh niên đáp:

“Rõ ràng là chúng đã truyền hình ảnh đi thông qua đường truyền internet không dây.”

Cố Trầm Chu gật đầu, ném lại hai chữ ‘Chờ nhé’ liền đi vào trong phòng ngủ, lát sau anh cầm một chiếc notebook ra, sau khi khởi động máy lên liền chỉ vào một tệp file bị mã khóa:

“Cậu có phá được không?”

“Không khó lắm, để tôi thử.”

Thanh niên trả lời rồi lập tức ngồi xuống tiến hành, vốn tưởng rằng việc này dễ dàng như trở bàn tay, kết quả là làm đến lúc chóp mũi rịn mồ hôi thì cậu ta mới phá được mật mã cài trên tệp file mà không khiến tài liệu trong tệp file bị tổn thất. Mật mã vừa bị phá, tệp file màu vàng lập tức mở ra, hàng loạt file video dày đặc chi chít có đánh dấu ngày tháng quay hình xuất hiện.

Cuối cùng cũng phá được chuỗi khóa này! Thanh niên đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó mới thầm giật thót một cái trong lòng: Tên của loại tệp file này được cấu thành từ số ngày tháng và rõ ràng là được hình thành tự động, hơn nữa một loạt máy giám thị vừa mới lôi ra được vẫn còn nằm ngay bên cạnh, nếu thực sự bỏ qua thì đúng là… Cậu ta vờ như mình không hề phát hiện ra gì cả, lập tức đứng dậy khỏi ghế, nói:

“Đã chuẩn bị xong.”

Cố Trầm Chu rất bình tĩnh nhìn lướt qua tệp file kia rồi nói với thanh niên:

“Làm phiền rồi.”

“Không phiền, không phiền gì cả!”

Thanh niên vội vàng nói, sau khi thu dọn hết đồ nghề của mình rồi đi vài bước ra bên ngoài, cậu ta lại nói với Cố Trầm Chu:

“Anh Cố, nếu lần sau còn xuất hiện chuyện như thế này, anh cứ trực tiếp gọi, tôi sẽ lập tức đến ngay.”

“Được.”

Cố Trầm Chu mỉm cười đáp, nhìn thanh niên đi vào trong thang máy rồi anh mới đóng cửa, quay lại chỗ ngồi của mình, tùy tiện mở một video lên.

Đây là trong phòng khách, Hải Lâu đang ngồi trên sô pha, vẻ mặt chán muốn chết xem TV.

Anh tắt đoạn này đi bật đoạn khác lên.

Giờ chuyển sang phòng ngủ, anh và Hạ Hải Lâu cùng ngủ trên một chiếc giường.

Lại mở video khác lên, âm thanh cũng đã có.

Hạ Hải Lâu ngồi tựa trên giường, anh thì mở máy tính lên làm việc, hình ảnh của video khá rõ nét, ngay cả tài liệu hiện trên máy vi tính cũng có thể nhìn ra được đại khái.

Cố Trầm Chu lại tắt đi, trực tiếp dùng chuột kéo thanh cuộn xuống liền thấy một tệp file màu vàng khác, anh mở ra thì thấy mấy đoạn bên trong cũng chẳng khác gì mấy đoạn trước đó là bao. Anh đang định tắt đi lại thầm giật mình một cái, di chuột bấm mở thêm vài tệp file thì quả nhiên tìm ra được vài tệp video có dung lượng rất lớn được giấu kĩ.

Anh mở một tệp bên trong lên.

“Ưm…”

‘Rầm! –‘

Tiếng thanh niên rên rỉ gần như vang lên cùng lúc với tiếng Cố Trầm Chu đóng sập laptop lại cực mạnh, nhưng tiếng động mờ ám đứt quãng vẫn truyền ra từ bộ phận loa âm của notebook như cũ.

Cố Trầm Chu thả lỏng lưng ngả người dựa vào lưng ghế, nghe tiếng động của mình và Hạ Hải Lâu thêm khoảng năm phút đồng hồ nữa mới lại mở máy tính ra, xóa bỏ sạch sẽ những file này rồi tắt máy, động tác cực kì liền mạch lưu loát.

=====

Tác giả có lời muốn nói: Chương này tôi viết về hai nhân vật chính mà cũng cảm thấy hơi phức tạp...

Nói về hai người Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu kia nhé, nhân tố cuối cùng quyết định hành vi của bọn họ không phải là tình yêu người khác dành cho họ, mà là tình cảm bọn họ dành cho người khác.

Nghĩ đi nghĩ lại, Cố Hạ hẳn là thỏa mãn đẳng thức bên dưới đây:

Hành vi cuối cùng của Cố Trầm Chu = 50% Tình cảm anh ta dành cho người khác + 20% Tình cảm người khác dành cho anh ta + 30% Các loại vấn đề khác liên quan đến lợi ích.

Hành vi cuối cùng của Hạ Hải Lâu = 97% Tình cảm cậu ta dành cho người khác + 2% Tình cảm người khác dành cho cậu ta + 1% Các loại vấn đề khác liên quan đến lợi ích.

153. Chương 153: Trên Đời Này Chắc Chắn Không Còn Ai Yêu Anh Hơn Em

Chiếc notebook đặt trên bàn bắt đầu tiến vào trình tự tắt máy, di động ở bên cạnh chợt kêu vang. Cố Trầm Chu nhấc điện thoại lên, vừa mới 'A lô' một tiếng đã nghe thấy một giọng nói du dương uyển chuyển ở đầu điện thoại bên kia gọi một tiếng 'Tiểu Chu'.

Người dùng loại ngữ điệu này để gọi anh là Tiểu Chu chỉ có một.

Cố Trầm Chu im lặng vài giây mới nói:

"Hạ Hải Lâu?"

Anh nhấc di động ra nhìn số hiển thị trên màn hình điện thoại, ba chữ cái lớn Hạ-Hải-Lâu trực tiếp nhấp nháy trên màn hình, đối phương đã dùng dãy số điện thoại cố định của bản thân để gọi đến, vậy mà vừa rồi anh lại hoàn toàn không chú ý đến.

Hạ Hải Lâu cười rộ lên trong điện thoại:

"Tìm người đến dọn dẹp phòng một lần hở? Trước sau em đã trang bị tổng cộng mười bảy thiết bị điện tử, anh thử kiểm lại xem đã tìm hết toàn bộ ra chưa? Những thứ được quay chụp lại ngoại trừ một phần được lưu trong notebook ra cũng không còn phần dự phòng nào khác. Đúng rồi, chiếc notebook đó không thể tiếp nhận bất cứ thiết bị ngoại vi nào khác, nếu cần chỉ việc đặt virus vào là sẽ lập tức phá hủy toàn bộ phần cứng. Nếu anh đã muốn xóa hết những thứ trong máy thì cứ thả vào luôn đi, đợi em về chỉ cần mày mò một lúc là có thể lấy lại được vài tài liệu quan trọng còn để trong đó."

"Tài liệu quan trọng là những đoạn video này?"

Trong lời nói của Cố Trầm Chu không phải là không ẩn chứa thêm sự trào phúng.

Hạ Hải Lâu bật cười khanh khách:

"Nếu muốn em nói thật, vậy đúng là không còn thứ gì quan trọng hơn mấy cái đó."

Cố Trầm Chu lập tức thực sự xuất hiện ý muốn tìm usb cắm vào rồi kích hoạt virus.

Mà lúc này, Hạ Hải Lâu lại lơ đãng nói thêm một câu:

"Đúng rồi Tiểu Chu, em vốn còn nghĩ rằng sẽ không gọi được cho anh đấy – anh vẫn chưa ném dãy số của em vào trong danh sách đen hở?"

"Làm vậy có tác dụng với cậu à?"

Cố Trầm Chu hỏi ngược lại, đoạn video về Tiết Minh San nhận được hơn hai tiếng trước là Hạ Hải Lâu dùng một số điện thoại khác gửi đến cho anh, anh có thiết lập danh sách đen hay không vốn không có gì khác biệt với Hạ Hải Lâu.

"Đương nhiên là vô dụng, nhưng dù thế nào cũng sẽ có đôi phần khổ sở đó –"

Hạ Hải Lâu dài giọng đáp.

Cố Trầm Chu trực tiếp cúp điện thoại.

Màn hình lớn tối đen của di động im lặng khoảng vài giây rồi lại đột nhiên rung lên, lần này là hiển thị có tin nhắn đến.

Cố Trầm Chu liếc qua màn hình, vẫn là tin nhắn do Hạ Hải Lâu gửi đến, anh không thèm mở ra đọc mà trực tiếp xóa bỏ.

Thế giới cuối cùng cũng trong lành yên tĩnh trở lại.

Nhưng chuyện đã xảy ra tối hôm nay, đối với hai người mà nói rõ ràng đều chỉ là một sự khởi đầu.

Bản thân Hạ Hải Lâu không hề xuất hiện trước mặt Cố Trầm Chu, nhưng sự liên hệ giữa hắn với Cố Trầm Chu – hay nên nói là sự liên hệ chỉ đơn phương từ phía một mình hắn với Cố Trầm Chu – lại không hề gián đoạn dù chỉ một ngày. Trong vài ngày liên tục, dù chỉ vỏn vẹn trong một buổi tối đi ngủ, Cố Trầm Chu chỉ cần mở hòm thư làm việc của mình là có thể thấy được trên mười tin nhắn chưa đọc đến từ cùng một người.

Toàn bộ đều là Hạ Hải Lâu.

Những tin nhắn này có cái cách nhau khoảng một tiếng, có cái cách nhau hơn mười phút, còn có mấy tin nhắn là vừa mới gửi xong thì chỉ khoảng một phút đồng hồ sau đã lập tức có một tin nhắn khác được gửi đến.

Những tin nhắn này nhiều cái chỉ là những lời nói không đâu vô nghĩa, có cái đính kèm theo ảnh chụp thành phố, còn có cái đính kèm cả video và âm thanh.

– Tiểu Chu, anh đã ngủ chưa? Chu kì sinh hoạt của em hình như lại đảo lộn rồi, ban ngày ngủ đến mức đầu óc choáng váng, buổi tối tinh thần lại cực kỳ tỉnh táo.

– Vừa rồi nhàm chán lại rảnh rỗi nên đàn một bản bằng piano, không hiểu sao lại nhớ đến bài Mariage D'amour kia, cũng đã thành thói quen mất rồi, ấn tượng khó phai quá…

– Thương lượng một chút được không anh? Tối anh đi ngủ đừng kéo màn kín như thế, em đặt kính viễn vọng bội số lớn lên may ra còn thấy được anh.

– Anh quả nhiên lại kéo kín màn… Thực ra có đèn là đủ rồi, vẫn có thể thấy bóng dáng anh đi qua đi lại đấy, mà đêm qua ngoài cửa sổ có một con côn trùng cứ vo va vo ve trước cửa sổ phòng anh không chịu đi, chẳng biết có phải là nó muốn bay vào giống như em lúc này không… Kết quả là sau khi anh ngủ côn trùng cũng chẳng đi, em cùng con trùng đó qua hết một buổi tối, đúng là quá nhàm chán… Phải rồi, cuối cùng anh cũng rời giường đứng dậy kéo màn, côn trùng bay đi, chỉ có mình em thấy anh! =w=

– Không biết vì sao em đàn khúc Marriage D'amour này càng ngày càng không chuẩn nữa, thật là kỳ lạ, giống như khi em đang đàn lại có người túm lấy tay em vậy… Mà việc này cũng chẳng lạ lắm, chúng nó cứ quay đi quay lại suốt…

– Tiểu Chu, ảnh chụp của anh đã bị em chất đầy xung quanh mình rồi, tường, đồ đạc, giường nữa… Em cảm thấy mình càng lúc càng khát khao hơn… Làm sao bây giờ? Đổi thành video liệu có tác dụng hơn chút không?

– Tiểu Chu, gió trên sân thượng hơi lạnh, anh nhớ phải mặc thêm quần áo đấy, thân thể anh rõ ràng rất khỏe mạnh mà sao lại sợ lãnh đến vậy chứ?

– Chúng nó vẫn vây quanh em hết cười lại khóc, hết mắng lại dỗ này… Quay qua quay lại chỉ có mấy chiêu này, chúng nó diễn không chán nhưng em thì ngấy quá rồi…

– Tiểu Chu, anh đang tham dự tiệc đưa tiễn vui vẻ đúng không? Lệnh điều nhiệm đã được đưa xuống rồi hả? Đợi lát nữa sẽ có một niềm vui bất ngờ dành cho anh nhé.

Lúc này, bữa tiệc tiễn đưa vui vẻ mà huyện Thanh Hương cố tình tổ chức cho anh đã kết thúc, mọi người đều lần lượt rời đi, Cố Trầm Chu đứng bên ngoài khách sạn nhận một cuộc điện thoại, sau đó mới đọc tin nhắn mà Hạ Hải Lâu gửi vào trong di động cho anh.

Anh đóng tin nhắn lại, đi qua ngã tư đường rồi xoay người bước lên một chiếc ô tô chờ sẵn ở phố đối diện.

Chiếc Sanata màu lục đậm lẩn vào trong con đường tấp nập người qua lại, nửa tiếng sau hai người trên xe đổi sang một chiếc xe khác đi đến trước cửa một kho hàng cũ, Cố Trầm Chu theo sau lái xe đi vào trong kho hàng, đập vào mắt là một người khá trẻ tuổi đang quỳ rạp dưới đất, bên cạnh là một người đàn ông mặc thường phục, tay cầm một chiếc máy ảnh ngồi ở ngay chỗ cửa.

Thấy hai người đi vào, người ngồi ở ngay cửa lập tức đứng dậy nói:

"Cục trưởng Cố, anh đến rồi, những thứ đó đều ở đây."

Trong kho hàng cũ kỹ này chỉ mở một loạt đèn treo, ngọn đèn treo trên nóc cao cao cũng không thể chiếu sáng được toàn bộ diện tích trong kho, mấy cái bóng trong các góc hẻo lánh nhấp nhô không ngừng theo ánh đèn lóe lên tựa như có thứ gì đó cổ quái đang ẩn núp bên trong, chỉ chực chờ lao ra bất cứ lúc nào.

Cố Trầm Chu đón chiếc máy ảnh SLR trên tay đối phương nhưng không vội vã xem ngay mà đánh giá người đang quỳ dưới đất một lượt trước, sau đó anh mới vòng qua ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh, mở máy ảnh ra bấm xem từng bức ảnh một.

Toàn bộ các tấm ảnh đều chụp anh.

Chính diện, từ bên cạnh, sau lưng, đang nói chuyện với người khác hay đang đi một mình,… mỗi tấm ảnh trong máy đều lấy anh làm chủ đạo.

"Đã hỏi được gì chưa?"

Cố Trầm Chu hỏi người đưa máy ảnh cho anh.

Đối phương trả lời rất kỹ càng:

"Chúng tôi cẩn thận theo dõi nửa tháng, không phát hiện ra bất cứ người nào khác ngoại trừ tên này. Tên này hình như cũng chỉ theo chụp ảnh mà thôi, gã nói rằng có người đến đặt mua ảnh chụp của gã, cứ ấn theo số lượng ảnh mà tính tiền."

Anh ta dừng lại một quãng rồi nói thêm:

"Có vẻ như đối phương không biết rốt cuộc là ai mua ảnh chụp của gã."

Cố Trầm Chu 'ừ' một tiếng rồi nói:

"Làm gã tỉnh dậy."

Việc này rất đơn giản, người lái xe trực tiếp đưa Cố Trầm Chu đến đây hất một chậu nước xuống, người quỳ rạp dưới đất lập tức tỉnh dậy. Gã mơ mơ màng màng nhưng vẫn chưa hoàn toàn mở mắt ra được, miệng đã hô to:

"Đừng đánh, đừng đánh nữa! Tôi khai, tôi khai hết tất cả!"

Cố Trầm Chu cũng mặc kệ gã đang quỳ dưới đất, anh trực tiếp đưa một tờ giấy qua cho người bên cạnh, nói:

"Hỏi gã mấy câu về vài cái tên trên đây đi."

Hai người kia chính là hai người lính mà Vệ Tường Cẩm tìm ra được trong quân cho Cố Trầm Chu, có thể xem là tay lão luyện trong việc dùng hình phạt để điều tra. Người nói chuyện với Cố Trầm Chu chỉ nhìn lướt qua đã nhớ kỹ toàn bộ mấy cái tên, anh ta không đón tờ giấy, chỉ đưa mắt qua trao đổi với bạn của mình rồi đi thẳng đến trước mặt người chụp ảnh, đá một cái khiến đối phương ngã lăn ra, vẻ mặt mang theo nét sắc bén, nói:

“Nói hết cái gì hả? Vừa rồi sao mới hỏi đã hô không biết gì?! Nói rõ cho mày biết, chúng tao đã nhận được tin tức rồi! Ông chủ Tưởng Tân Nhân của mày giờ đã khó tự bảo toàn bản thân, mày là cơ sở ngầm thứ mấy của bọn họ hả? Thủ hạ của Vương Hữu Sinh và Trác Quang Huy đã bị bắt hết, Phương Bình Lâm và Hạ Hải Lâu cũng đừng hòng chạy trốn, Todd vốn là người của chúng tao –“

“Tôi không phải! Tôi không phải! Tôi chỉ nhận vài công việc liên quan đến đời sống cá nhân thôi!”

Người quỳ dưới đất tránh tránh né né, đầu và mặt rịn đầy mồ hôi.

Người truy hỏi cười lạnh:

“Thật là có kẻ dám nhận công việc như vậy à? Tao thấy mày chính là thủ hạ cốt cán của Vương Hữu Sinh đấy…”

“Không không, tôi thật sự không phải, tôi không phải mà! Đúng rồi, tôi là Todd, là thủ hạ của mấy người –“

“Cục trưởng Cố, tôi thấy gã đúng thật là không biết.”

Trong lúc một người thẩm vấn, một người khác cũng đi đến bên cạnh Cố Trầm Chu, hạ giọng giải thích cho Cố Trầm Chu nghe:

“Vẻ mặt gã từ đầu đến cuối đều không hề thay đổi, người thường nếu chưa từng trải qua huấn luyện, dưới tình huống như vậy đột nhiên nghe được những cái tên quen thuộc sẽ rất khó không hề có chút dao động nào. Nếu gã là người đã từng được huấn luyện, cũng không thể nào không có một vài động tác né tránh.”

Cố Trầm Chu gật đầu. Anh cũng không cảm thấy người chụp ảnh này sẽ biết người ủy thác cho gã là ai, nhưng việc không cảm thấy và không xác nhận là hai việc khác nhau.

Nhưng nếu hiện giờ đã xác nhận, vậy không cần tốn thời gian thêm nữa. Cố Trầm Chu quay đầu lại nói với người đứng bên cạnh:

“Đủ rồi, cứ như vậy đi.”

Anh vừa dứt lời, tiếng chuông di động lại vang lên.

Còn vừa vặn gọi đến vào ngay thời điểm này –

Cố Trầm Chu cầm di động ra xem thì quả nhiên là Hạ Hải Lâu. Anh không nhấc máy mà trực tiếp ấn tắt, nhưng chưa được hai giây sau lại nhận được một tin nhắn.

– Lục soát chỗ cổ tay đối phương sẽ tìm được usb đó. Đây là món quà tặng cho anh.

Sắc mặt Cố Trầm Chu thoáng trầm xuống, quay sang nói với đứng cạnh:

“Kiểm tra áo đối phương.”

Người bên cạnh hơi ngạc nhiên, nhưng không nói nhiều lời mà bước lên phía trước nói một câu với người đang thẩm vấn, một lát sau áo của gã chụp ảnh bị cởi ra, tiền lẻ trong túi áo, chìa khóa, còn thêm chiếc áo khoác ướt một nửa, tất cả đều được đặt đến trước mặt Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu nhìn chăm chú thứ trên mặt bàn, tay lục lọi trong tay áo hai ba cái nhưng không chạm vào được thứ gì, anh lại lật tay áo ra, trực tiếp kéo mấy cái nút cài trên tay áo xuống, cầm lên đưa đến trước mắt quả nhiên thấy có một cái là một chiếc usb có thể cắm vào trong máy tính, lúc này tin nhắn của Hạ Hải Lâu lại đến.

– Có mang máy vi tính đến không? Hiện trường giờ thế nào? Đúng rồi, kêu hai người bên cạnh anh đứng cách xa ra một chút, bằng không tác phong nhanh nhẹn cùng hình tượng của Cố đại thiếu gia sẽ bị đe dọa đó.

“Có người nào mang theo máy vi tính đến không?”

Cố Trầm Chu đọc tin nhắn xong liền lên tiếng hỏi.

“Tôi có, Cục trưởng xin chờ.”

Đúng là có người mang theo, người lái xe đưa Cố Trầm Chu đến đây đáp xong liền đi ra ngoài, chỉ một lúc sau đã cầm theo một chiếc notebook để ở trong xe ra.

Cố Trầm Chu bật máy tính cắm usb vào, mấy thứ tài liệu nhảy ra đều là bản word cùng vài video. Anh hơi cau mày, con trỏ chuột dừng lại ở vị trí trên file video một lúc mới bấm mở ra.

Phần mềm ứng dụng khởi động, chất lượng hình ảnh quay trong video này rõ ràng là không được tốt lắm, không chỉ có màn hình rung lắc dữ dội mà màu sắc lúc đầu còn tối đen đến mức người xem không thể thấy được rõ ràng bao nhiêu… Nhưng những thứ đó đều không quan trọng, khoảng mười phút sau Cố Trầm Chu nhận ra có một nam trung niên cùng một cô gái đang quấn lấy nhau trong video –thật khéo làm sao, đây chính là một trong những vị lãnh đạo ở thành phố sau khi anh lên chức.

Mà cô gái đang nằm bên dưới vị lãnh đạo thành phố này dù thế nào cũng sẽ không thể trở thành phu nhân của anh.

Cố Trầm Chu tắt video này đi rồi mở ngay một vài video nữa lên, tất cả đều là tài liệu đen về những vị lãnh đạo của thành phố anh sắp được điều chuyển đến. Anh không xem nhiều thêm nữa mà trực tiếp rút usb ra, cầm di động lên gọi cú điện thoại đầu tiên trong vòng một tháng qua cho Hạ Hải Lâu.

Điện thoại nhanh chóng được chủ nhân bấm nhận, Hạ Hải Lâu ở bên kia cười nói:

"Sao rồi, anh vừa lòng không?"

"Cậu có ý gì đây?"

Cố Trầm Chu hỏi thẳng.

"Đó là quà."

Hạ Hải Lâu vui vẻ hớn hở đáp.

"Anh lên chức mà, dù thế nào em cũng phải có chút quà biểu thị tấm lòng chứ!"

"Biểu thị như thế này?"

Cố Trầm Chu hỏi tiếp.

"Em phải tốn không biết bao nhiêu công sức đó! Không chỉ phải tận dụng thời gian tìm kiếm mấy thứ này, còn phải khớp theo cả thời gian bên chỗ anh, anh có thấy vừa kinh ngạc vừa vui mừng không? Món quà của em là tốt nhất đấy chứ?"

Hạ Hải Lâu oán giận một tiếng, rõ ràng là đang vẫy đuôi chờ được khen ngợi.

Cố Trầm Chu mỉm cười, anh bóp chặt chiếc usb hình khuya áo kia giữa những ngón tay:

"Tôi thực sự là vừa kinh ngạc vừa vui mừng đấy, Hạ Hải Lâu, cậu còn dám đặt cả loại nhược điểm này vào trong tay tôi, cậu chắc chắn rằng tôi không hề có cách nào bắt được cậu đến vậy à?"

"Em làm sao dám."

Hạ Hải Lâu thoải mái trả lời.

"Nhưng Tiểu Chu à, em vẫn đang đợi anh."

Lời nói của Cố Trầm Chu hơi nghẹn lại trong cổ họng. Giọng nói nhẹ nhàng lại truyền đến từ đầu điện thoại bên kia:

"Tiểu Chu, em đã nhìn thấy anh rồi…"

"Một anh, hai anh, ba anh."

"Có nhiều anh đang đứng cùng với chúng nó lắm, tất cả đều muốn kéo em xuống dưới."

Bàn tay Cố Trầm Chu cầm điện thoại siết chặt lại một chút, anh đổi đề tài:

"Hiện giờ cậu đang ở đâu?"

Vừa hỏi như vậy, anh vừa dùng tay che điện thoại, nhẹ giọng nói với người bên cạnh:

"Có mang thiết bị định vị thông qua kết nối điện thoại không?"

Người đứng bên cạnh Cố Trầm Chu khẽ rùng mình, lập tức gật đầu rồi bước nhanh ra bên ngoài lấy thiết bị vào, cũng ra hiệu bảo Cố Trầm Chu đưa điện thoại di động sang đây để kết nối với thiết bị.

Cố Trầm Chu bấm nút loa ngoài trên điện thoại, giọng nói của Hạ Hải Lâu lập tức vang lên trong kho hàng:

"Tiểu Chu, anh yên tâm đi, trước khi anh thực sự đích thân đến đây, em sẽ không bị chúng nó kéo xuống –"

"Chẳng phải là cậu muốn gặp tôi đấy ư? Giờ tôi hỏi cậu đang ở đâu?"

Cố Trầm Chu thản nhiên hỏi, anh đưa mắt nhìn hai người trong kho hàng đang nhanh chóng gắn điện thoại vào thiết bị, đội tai nghe lên bắt đầu mở chức năng tìm kiếm.

Tiếng cười trầm thấp của Hạ Hải Lâu vang lên, hắn vẫn không trả lời câu hỏi của Cố Trầm Chu mà chỉ nói:

"Nhìn kìa Tiểu Chu, ánh trăng tối hôm nay cũng rất xinh đẹp. Em thực sự chờ mong có thể gặp lại anh một lần… Ngày ấy, sắc trời cũng sẽ đẹp như vậy sao?"

Điện thoại lập tức bị ngắt tín hiệu.

Sống lưng thẳng tắp của Cố Trầm Chu chậm rãi thả lỏng, anh chỉ nhìn hai người đang phụ trách điều tra địa điểm.

Một người đeo tai nghe lắc đầu:

"Thời gian quá ngắn, chỉ biết địa điểm ở cách nơi này rất gần, nhưng không thể xác định được phương hướng và vị trí cụ thể là nơi nào."

Cố Trầm Chu bóp chặt chiếc usb hình khuy áo kia vào trong lòng bàn tay, sau một thoáng im lặng ngắn ngủi mới khẽ gật đầu.

154. Chương 154: Thấu Hiểu

Quá trình điều nhiệm từ huyện Thanh Hương qua thành phố Phúc Châu* bình tĩnh đến mức tựa như một viên đá nhỏ lăn vào trong dòng sông lớn rộng ngàn mẫu, hoàn toàn không thể khiến mặt sông gợn chút sóng nào.

Nhưng đôi khi, mặt sông phẳng lặng không có nghĩa là bên dưới mặt nước cũng yên bình giống như vậy.

Gần như vào ngay ngày Cố Trầm Chu nhậm chức, đủ loại lời mời thi nhau ào đến, nhưng lời mời này đương nhiên là đến từ những đồng nghiệp có cấp bậc và chức vụ không khác Cố Trầm Chu là mấy, nhưng đồng thời, mỗi đồng nghiệp này lại lần lượt đại diện cho mỗi một phe phái đương quyền trong thành phố Phúc Châu.

Nụ cười tươi tắn của bọn họ đại diện cho những nụ cười sau lưng họ, nhưng đồng thời cũng chưa chắc đã đại diện cho những nụ cười đằng sau ấy.

Tự cổ chí kim, sự phức tạp trong chốn quan trường luôn khiến người ta dạt dào hứng thú.

Đến thành phố Phúc Châu, thái độ của Cố Trầm Chu lại hoàn toàn trái ngược hẳn với lúc còn ở huyện Thanh Hương, gần như lời mời của ai anh cũng không hề từ chối, vậy nên chỉ trong thời gian vỏn vẹn nửa tháng đã có được thanh danh là một người thức thời hiểu chuyện, ngay cả Vệ Tường Cẩm ở trong quân đội xa xôi cũng gọi điện thoại đến đây trêu chọc rằng gần đây anh đã trở nên phóng túng rồi.

"Cậu ở trong quân mà cũng nghe được cơ à?"

Cố Trầm Chu vừa thuần thục lái xe vừa cười trêu vụ nhiều chuyện của Vệ Tường Cẩm.

"Nào có đâu, là Tư lệnh Vệ gọi điện thoại dồn dập đích thân tìm hiểu tình hình một cách chi tiết, mình nào dám chậm trễ, phải lập tức gọi điện thoại cho cậu đây này!"

Vệ Tường Cẩm đáp.

"Theo như mình phỏng đoán, hơn phân nửa là vì Bí thư Cố ám chỉ cho Tư lệnh Vệ, Tư lệnh Vệ lại công khai bắt mình làm gián điệp đến điều tra ngọn nguồn từ chỗ cậu ấy."

"Đồ phản bội!"

Cố Trầm Chu khinh bỉ.

"Rõ ràng là nằm vùng!"

Vệ Tường Cẩm nổi cáu sửa lại, lại hỏi thêm:

"Mà rốt cuộc bên chỗ cậu là như nào vậy hả? Chẳng hiểu sao cha cậu chạy sang hỏi bên cha mình, kêu cha mình bắt mình đi tìm hiểu."

"Lần này Bí thư Cố đúng là đã nhờ sai người…"

Cố Trầm Chu nói xong một câu này liền ngước mắt nhìn về phía bóng hình xinh đẹp trong kính chiếu hậu, lại nói thêm:

"Nào có gì đâu? Mình chỉ ra ngoài ăn vài bữa cơm với đồng nghiệp thôi mà."

"Là nữ hả?"

Vệ Tường Cẩm hỏi.

"Còn mấy giới tính khác nữa? Dù sao không phải nam thì chính là nữ."

Cố Trầm Chu đưa lại cho đối phương một câu trả lời ba phải sao cũng được.

"Cậu giờ còn lừa cả anh em tốt đúng không?"

Vệ Tường Cẩm lại hỏi.

Dù là Cố Trầm Chu cũng sẽ bị những lời này làm cho nghẹn:

"Mình lừa cậu lúc nào?"

"Hử, không lừa à? Bản cũ mình nghe được là cậu đã tìm phụ nữ cùng đến khách sạn đấy."

Vệ Tường Cẩm đáp.

"… Cha mình nói đúng không?"

Cố Trầm Chu đúng là đang chở phụ nữ đi đến khách sạn hỏi lại.

"Cũng không phải, là do đám người trong kinh thành nói đó."

Vệ Tường Cẩm nói:

"Nhưng lời đồn đãi đều truyền thành như vậy, ít nhiều đều có bóng dáng của việc này, cậu dự định ra sao với Hạ Hải Lâu bây giờ? Chắc không phải cậu thực sự tìm một cô gái rồi kết hôn chứ? Chẳng lẽ đây chỉ là chơi bời thôi? – Nếu đã thế, cậu còn thẳng thắn với người nhà làm gì? Còn chọc chú Cố tức đến độ phát bệnh."

"Bên phía Hạ Hải Lâu –"

Cố Trầm Chu mới nói được vài chữ đã bị Vệ Tường Cẩm chặn ngang:

"Dạo gần đây cậu mượn người từ chỗ mình là để đi trị Hạ Hải Lâu? Hành động lần này đúng là không nhỏ, mình cho cậu mượn người cũng chẳng nói làm gì, nhưng cậu trước sau còn đưa vài người vào Cục Cảnh sát hả? Bên chỗ nhà họ Thẩm, mình nghe nói cậu còn trực tiếp dùng lí do riêng để giật dây ông cậu khiến công ty của Hạ Hải Lâu gặp khó khăn? Cũng mới có một tháng thôi mà, lửa giận này có phải là hơi lớn không?"

Cố Trầm Chu hừ cười một tiếng không rõ hàm ý với Vệ Tường Cẩm.

Hai người đang nói chuyện với nhau đều biết đây mới là chuyện mà Cố Tân Quân vòng vèo bảy tám đường hòng biết được: Cố Tân Quân làm gì có thời gian đi để ý xem Cố Trầm Chu đang làm quen với cô gái nào, hay là đang có quan hệ với mấy cô gái? Chỉ cần không gây ra chuyện, lúc nghiêm túc thì về nhà báo một tiếng thì sự không nghiêm túc sẽ được bỏ qua.

Nhưng Hạ Hải Lâu thì không giống thế. Bất kể là nói từ phương diện nào, Hạ Hải Lâu đều không giống những người khác.

Cố Trầm Chu vừa mới thất thần một thoáng đã nghe thấy Vệ Tường Cẩm nói tiếp trong điện thoại:

"Mình hỏi này, rốt cuộc cậu và Hạ Hải Lâu sao vậy?"

"Chẳng phải cậu đã biết rồi ư?"

Cố Trầm Chu hỏi ngược lại.

Vệ Tường Cẩm hết nói nổi:

"Mình biết thế nào được, mình cũng mới chỉ loáng thoáng lọt được vào tai thôi, lúc trước chính cậu kêu mình tìm người kín miệng cho cậu mà? Mình đương nhiên phải tìm người theo đúng yêu cầu của mình rồi."

"Cho dù mới nghe được một chút, cậu thực chất cũng đã nói rađược hết rồi…"

Cố Trầm Chu cũng không biết nên nói gì mới phải:

"Đám người của Hạ Hải Lâu bị mình tống vài tên vào Cục Cảnh sát, kiếm chuyện với vài tên còn lại, công ty của cậu ta xảy ra vấn đề cũng là do mình ra tay."

Vệ Tường Cẩm:

"Rốt cuộc hai người lại đang quậy cái gì nữa? Phiên bản mình nghe được là Hạ Hải Lâu bị cậu hành cho rất thảm –"

"Lại là do đám người trong kinh thành nói hả?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Cũng không hoàn toàn là như vậy, chú Cố chẳng phải còn đặc biệt gọi riêng đến hỏi mình đấy sao? Chuyện không lớn còn có thể làm chú Cố chú ý chắc?"

Vệ Tường Cẩm đáp.

"Các cậu lần này dự định trở mặt? Mình cảm thấy Hạ Hải Lâu lần này có phần bất lực, không giống với lúc trước."

Lúc này Cố Trầm Chu mới mỉm cười:

"Cậu ta đã đưa hẳn một phần lễ lớn vào tay mình, nếu không đánh ngã được cậu ta, kẻ bất lực phải là mình mới đúng."

Ý ở đây chính là nói phần tài liệu đen mà Hạ Hải Lâu đưa cho anh lần trước, tác dụng của mấy phần tài liệu đen có liên quan đến mấy vị quan chức ở thành phố Phúc Châu này hoàn toàn không chỉ nằm trong nội dung bên trong. Có được phần tài liệu đen này rồi, Cố Trầm Chu chỉ cần điều tra qua một chút đã có thể lật ra được thế lực của Hạ Hải Lâu một cách dễ dàng, cũng có thể phác thảo ra được kế hoạch sơ lược – mà anh cũng đã thực sự làm như vậy, nhìn tình hình hiện tại thì đã có hiệu quả rõ rệt.

Trong lúc nói chuyện với nhau, Cố Trầm Chu đã lái xe chạy đến đích đạp phanh rồi kéo cần số, lại nói với Vệ Tường Cẩm:

"Mình đến nơi rồi, đợi lát về sẽ lại nói chuyện với cậu."

Sau đó anh nhanh chóng cúp điện thoại.

Nhân viên đứng chờ ở cửa khách sạn đã chạy đến kéo mở cửa xe ở vị trí ghế lái cho Cố Trầm Chu, Cố Trầm Chu khẽ gật đầu, sau khi bước xuống xe liền đi vòng ra thùng xe đằng sau, lúc mở cửa cho người ngồi bên trong thì trên gương mặt đã mang theo nụ cười thản nhiên, rất thoải mái nói:

“Chúng ta vào thôi.”

Khách sạn năm sao được trang hoàng rực rỡ lộng lẫy, ánh đèn cùng âm nhạc hòa trộn vào nhau, bồi bàn mặc đồng phục màu trắng xen đỏ đi qua đi lại giữa các bàn ăn, dùng thái độ nho nhã hỏi mỗi vị khách có cần phục vụ gì hay không.

Cố Trầm Chu cùng cô bạn gái được bồi bàn dẫn đường đi đến chỗ đã được đặt sẵn từ trước, anh chu đáo kéo ghế ra cho đối phương liền đạt được một nụ cười nhẹ mang theo chút ngượng ngùng của cô gái.

“Thưa ngài, thưa tiểu thư, hai người gọi món ngay không ạ?”

Bồi bàn hỏi.

Cố Trầm Chu gật đầu, ra hiệu rằng để cô bạn gái đang ngồi đối diện mình gọi món trước.

Cô gái mở thực đơn ra, tùy tiện chọn một món ăn theo cách thức tiêu chuẩn rồi đóng thực đơn lại giao cho bồi bàn. Cố Trầm Chu nhìn thoáng qua, nói một câu ‘Cũng vậy, mở thêm một chai vang đỏ tám mươi bảy năm’ liền quay sang cười nói với người ngồi đối diện:

“Giang Giang, lần này phải cảm ơn em rồi.”

Cô gái tên thật là Giang Nhã vén tóc một cái, cười đáp:

“Đây vốn là việc thuộc bổn phận của em, kết quả còn được thêm một bữa tối, em cảm thấy mình rất lời.”

Cô dừng lại một chút, trên mặt có hơn một chút vẻ hoạt bát:

“Hơn nữa người hâm mộ em trong văn phòng cũng không phải chỉ có một hai người đâu.”

“Nói vậy là tôi mời đúng rồi?”

Cố Trầm Chu thả lỏng thân mình tựa lưng vào ghế ngồi, lấy phương thức nói chuyện tuyệt đối là ít thấy trò chuyện với đối phương – hay nếu nói trắng ra một chút thì là: Anh tuyệt đối ít chơi trò mờ ám như vậy với người khác.

Nhưng việc này rõ ràng là rất hợp ý cô bạn gái đến đây cùng với Cố Trầm Chu hôm nay, cô chớp chớp mắt, nghiêng đầu cười:

“Em bắt đầu chờ mong phần tiếp theo rồi đó.”

Đúng lúc này thì bồi bàn của khách sạn đưa rượu vang đỏ lên, dùng tư thái cực kỳ thành thạo mở nắp rót rượu.Cố Trầm Chu đưa ly rượu đầu tiên cho cô gái, bản thân cùng cầm một ly trên tay lắc nhè nhẹ, một lát sau anh mới nâng ly lên chạm khẽ một cái vào ly của đối phương.

Một tiếng ‘ca’ nhỏ vang lên, điện thoại di động nằm trong túi áo cũng cùng lúc vang lên tiếng rung.

Cố Trầm Chu không vội vã xem tin nhắn trong di động mà đặt ly đến bên môi nhấp một ngụm, lại đợi cho đến lúc bồi bàn bưng đồ ăn ra thì anh mới tạm dừng việc trò chuyện với Giang Nhã, cầm di động mở tin nhắn đọc lướt qua.

Vẫn là tin nhắn Hạ Hải Lâu gửi đến, nội dung không mới lạ, chỉ có một câu ‘Người đẹp và rượu ngon, thứ nào ngon hơn?’

Khóe môi Cố Trầm Chu hơi nhếch lên, dứt khoát đóng tin nhắn của Hạ Hải Lâu lại, mở một tin nhắn khác đã soạn sẵn ra gửi vào trong một dãy số khác trong di động.

Trên tin nhắn viết: ‘Người động, bắt đầu điều tra vị trí của Hạ Hải Lâu.’

Vài giây sau, dãy số của đối phương trả lời lại: ‘Đã bắt đầu.’

Một lần trao đổi chỉ mất thời gian hơn nửa phút. Bồi bàn còn chưa dọn hết món ăn lên, Cố Trầm Chu đã lại ngẩng đầu nhìn chăm chú vào cô bạn gái ngồi ở đối diện, tiếp tục câu chuyện trước đó.

Hạ Hải Lâu nhìn thấy tất cả một cách cực kỳ rõ ràng. Hắn ngồi trên ghế trong phòng ở khách sạn, hai chân thon dài vắt chéo nhau nhìn hình ảnh hiển thị trên màn hình máy tính: Trong hình ảnh màu sắc rực rỡ, Cố Trầm Chu vừa nói vừa cười trò chuyện với cô gái ngồi đối diện anh, thỉnh thoảng còn nâng ly lên chạm nhẹ

một cái, nhìn mà xem, còn chưa hết nửa chai rượu mà hai má ả kia đã xuất hiện ráng hồng, ánh mắt ươn ướt đến mức có thể tích ra nước –

Hạ Hải Lâu uống một hơi cạn sạch rượu trong ly.

Hắn cứ thoải mái vắt chân ngồi im như thế, ánh mắt lúc thì di chuyển trên trần nhà, lúc lại dừng trên màn hình máy tính.

Thực ra hắn đã thấy vẻ mặt như vậy của Cố Trầm Chu rất nhiều lần, nhìn qua thì có vẻ cực kì chăm chú, lúc tiếp chuyện không hề chậm chút nào, nhưng trên thực tế Cố Trầm Chu vốn không thèm để ý đến người ở đối diện. Một hai năm tranh đấu, mấy tháng cùng ăn cùng ở, Hạ Hải Lâu hoàn toàn tin tưởng vào phán đoán của mình, hắn hiểu Cố Trầm Chu giống như Cố Trầm Chu hiểu hắn. Vì thếdù hắn biết rõ mục đích của việc Cố Trầm Chu tìm hết cô gái này đến cô gái khác cùng ra ngoài là nhằm vào hắn, hắn vẫn không thể khống chế được dùng móng ngón tay giữa đâm vào lòng bàn tay, khiến bàn tay rách da đổ máu không biết bao nhiêu lần.

Đau đớn đã không còn có thể khiến hắn tỉnh táo hơn bao nhiêu.

Vô số vật thể nhào đổ lên người hắn, hết kéo lại đẩy hắn, vừa khóc vừa cười vừa quậy vừa ồn, chúng diễn xuất còn phấn khích hơn cả ca kịch trên sân khấu.

Hắn châm một điếu thuốc rồi chậm rãi hít vào nhả ra, trong một thoáng thất thần, tàn thuốc vốn nên được dụi vào trong gạt tàn lại bị ấn lên mu bàn tay hắn.

Ánh mắt của Hạ Hải Lâu đã bị màn tình máy tính thu hút. Hai người trong màn hình đã ăn gần xong, nữ chính nâng một tay lên chống má, nụ cười bắt đầu có phần mơ hồ.

Cố Trầm Chu dùng tư thế rất thoải mái tựa vào lưng ghế dựa, ánh mắt hơi rũ xuống dừng trên chiếc di động nằm trong tay.

Anh ấy đang liên lạc với người nào?

Có liên quan đến chuyện của hắn không?

Hạ Hải Lâu nhắm hai mắt lại.

Một đám người đi giầy tây nhanh chóng bước qua đại sảnh được lát gạch men sứ sáng bóng. Họ chia ra thành hai nhóm ở trước thang bộ và thang máy, một nhóm đi vào thang máy, một đám nhanh chóng chạy dọc theo thang bộ lên tầng trên. Phần thảm màu đỏ tươi được thay thế bằng gạch men sứ bóng loáng, những đôi giày được lau bóng loáng đến mức giống như lóe sáng tập trung lại cùng một chỗ, sau khi vượt qua tầng tầng hành lang gấp khúc thì dừng lại đằng trước một cánh cửa.

Một người bước tới ấn chuông cửa.

'Rầm' một tiếng!

Hạ Hải Lâu mở mắt ra.

Ánh mắt hắn u ám nhìn vào một nửa khác trên màn hình máy tính. Đó là một căn phòng trong khách sạn, một đám người đang đứng chen chúc trước cửa, vẻ mặt kinh ngạc đối diện với căn phòng không có một bóng người.Vẻ khinh miệt chợt lóe lên rồi lập tức biến mất trong mắt Hạ Hải Lâu. Ánh mắt hắn lướt qua màn hình giống như xuyên qua một đám bụi trần cách trở rồi dừng lại trên người Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu trên màn hình vẫn đang trò chuyện cũng với nữ chính của ngày hôm nay, nhưng không bao lâu sau anh đã nhận được một tin nhắn, đôi mày anh hơi cau lại…

Trong lòng Hạ Hải Lâu lập tức dâng trào một cảm xúc hưng phấn bí ẩn. Hắn kìm không được mà ngồi thẳng người dậy, lại thấy Cố Trầm Chu trong màn hình gọi bồi bàn đến, sau khi nói hai câu gì đó liền đứng dậy khỏi ghế vòng sang phía đối diện, anh vươn tay ra đỡ lấy cô gái đã không đứng vững nổi nữa.

Cảm giác hưng phấn trong lòng Hạ Hải Lâu giống như bị một chậu nước lạnh từ trên trời giáng xuống dập tắt. Cảm xúc trên mặt hắn cứng đờ, ngón tay bấm sâu vào trong lòng bàn tay, ánh mắt lại dính chặt trên màn hình không hề chớp dù chỉ một cái.

Những hình ảnh có liên quan đến Cố Trầm Chu trên màn hình máy tính cũng không cố định tại một điểm, chúng di chuyển theo từng hành động của Cố Trầm Chu. Hạ Hải Lâu thấy Cố Trầm Chu đỡ người ra khỏi nhà hàng rồi dìu ả lên phòng nghỉ ở tầng trên của khách sạn, lại nhìn anh mang theo ả kia vào phòng –

Máu tươi nhỏ từng giọt từng giọt từ kẽ ngón tay của Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu đặt hai chân đang vắt chéo nhau của mình xuống, cùng lúc này, hắn thấy Cố Trầm Chu lại đi ra khỏi phòng đứng ở ngay cửa, tay cầm di động ra gọi một cú điện thoại.

Hắn có thể nghe thấy rõ ràng tiếng trái tim mình rơi xuống đất.

Máy tính có thể nhìn thấy hình ảnh hiển thị nhưng không thể nghe thấy tiếng động, Hạ Hải Lâu chỉ có thể dựa vào những tình huống đang phát sinh để phỏng đoán cú điện thoại này lại gọi cho đám người vừa đi tìm hắn.

Thời gian dành cho cú điện thoại này dài đến bất ngờ, Hạ Hải Lâu không hề tỏ ra không kiên nhẫn, ngược lại hắn còn say sưa phân tích khẩu hình của Cố Trầm Chu, trong lòng thầm đoán đối phương đang nói cái gì, tâm tình lúc này như thế nào – Liệu anh ấy có tức giận chút nào không? Hay chỉ là bực bội như trong dự kiến thôi? Hoặc là có thêm chút cảm xúc khác nhỉ? Nếu giờ hắn nhắn tin cho anh, liệu đối phương có trả lời tin nhắn không?

Không đợi Hạ Hải Lâu phỏng đoán ra kết quả, Cố Trầm Chu trên màn hình đã nói chuyện điện thoại xong, lại quay người đi vào trong phòng.

Ý cười nơi đáy mắt Hạ Hải Lâu đã hoàn toàn đông cứng lại.

Đúng lúc này hắn nghe thấy tiếng cửa phòng bị mở ra, sự phẫn nộ đến cực hạn giờ chỉ còn là một mảnh hờ hững, hắn không hề quay đầu lại đã vung tay cầm ly rượu bên cạnh lên ném thật mạnh ra đằng sau:

"Cút ra ngoài!"

Trong tiếng thủy tinh vỡ vụn, giọng nói của Cố Trầm Chu cũng vang lên:

"Từ nhỏ đến giờ, cậu là người thứ hai kêu tôi cút đấy."

Hạ Hải Lâu chợt giật mình một cái. Hắn ngồi trên ghế quay đầu lại, mắt nhìn thẳng vào người đang bước qua mấy mảnh vụn thủy tinh trên sàn vào trong phòng.

"… Tiểu Chu?"

Âm tiết quen thuộc tràn ra từ trong cổ họng, cũng khiến chủ nhân giọng nói bừng tỉnh lại từ trong sự kinh ngạc tột độ.

Trong nháy mắt đầu tiên hồi phục tinh thần, tiếng cười cũng bật ra, Hạ Hải Lâu cười đến độ không thể tự kiềm chế.

– Hắn hiểu về Cố Trầm Chu cũng như Cố Trầm Chu hiểu về hắn.

– Hắn hiểu về Cố Trầm Chu bao nhiêu, Cố Trầm Chu cũng hiểu về hắn bấy nhiêu!

=====

*Chú:

Dung, tên khác của thành phố Phúc Châu, thuộc tỉnh Phúc Kiến, Trung Quốc. Người biên tập mạn phép để tên của thành phố này là Phúc Châu thay vì 'Dung thị' như nguyên tác của tác giả vì không biết dịch cái cụm đó kiểu gì cho xuôi tai được.

155. Chương 155: Giải Quyết Vấn Đề

Đây là lần đầu tiên Cố Trầm Chu gặp lại Hạ Hải Lâu sau chuyến du lịch đến đảo Faroe.

Anh không lập tức tập trung ánh mắt của mình vào mục tiêu trước mắt mà quay sang đánh giá chi tiết trong căn phòng này trước.

Anh nhìn thấy một chiếc máy tính nối tiếp với các thiết bị ngoại vi, thấy những viên thuốc đủ màu sắc sặc sỡ rơi vung vãi từ miệng lọ thuốc bị ngã đổ, mấy bình rượu bằng thủy tinh đặt chen chúc kề sát nhau trên chiếc bàn tròn cạnh Hải Hải Lâu, gạt tàn chất đầy tàn thuốc dường như vẫn còn tản khói lượn lờ trong không khí, ngoài ra còn có khói bụi dính trên mu bàn tay Hạ Hải Lâu cùng một mẩu tàn thuốc khác rơi trên tấm thảm dưới đất.

Sau đó ánh mắt anh dừng lại trên gương mặt của Hạ Hải Lâu.

Vấn đề về mặt tinh thần dường như không thể phá hỏng được vẻ ngoài hoàn mỹ của đối phương.

Đáng tiếc là ánh mắt vằn tơ máu, hơi thở gấp gáp cùng những vảy máu thấp thoáng lộ ra bên dưới lớp quần áo lại chứng minh rằng Hạ Hải Lâu không hề ổn.

Trái ngược với Cố Trầm Chu đang bình tĩnh đánh giá, phản ứng của Hạ Hải Lâu lại đơn giản hơn rất nhiều: Sau khi cười xong rồi, hắn không hề do dự đứng bật dậy, bước vài bước vượt qua khoảng cách giữa hai người rồi nắm thật chặt cổ tay đối phương vào giữa lòng bàn tay mình.

Là cảm giác ấm áp và rắn chắc, còn có cả mạch đập nhảy lên chỉ thuộc về duy nhất thân thể của con người.

Trong nháy mắt này, những áo giác còn có thể giả mạo được lúc trước đột nhiên trở nên mờ nhạt hơn cả trang giấy.

Không thể thay thể được cảm giác chân thật rõ ràng lại tuyệt vời như vậy, lại tựa như chỉ có thể không ngừng giả mạo tiếp.

Lồng ngực bởi vì cuồn cuộn quá nhiều loại cảm xúc mà bị đâm đến phát đau, đau đớn lại hóa thành dục vọng càng dày đặc hơn khiến hắn khao khát được chiếm lấy đối phương và cũng được đối phương chiếm lấy.

Hạ Hải Lâu lập tức đẩy ngã người xuống chiếc ghế mình vừa ngồi, bản thân cũng quỳ xuống hôn chuẩn xác lên đôi môi của đối phương – mỗi một ngày mỗi một giờ, những cảnh này đều xuất hiện trong giấc mơ của hắn, là cánh tay của Cố Trầm Chu, là thân thể của Cố Trầm Chu, là ánh mắt, sống mũi, đôi môi của Cố Trầm Chu. Từ lúc ngủ đến khi tỉnh, rồi lại từ lúc tỉnh đến khi ngủ say, hắn không lúc nào là không ngừng tìm kiếm Cố Trầm Chu. Hắn thực sự đã gần như không phân biệt nổi thật giả nữa.

Đôi môi mềm mại, khoang miệng ẩm ướt ấm áp, còn cả đầu lưỡi mịn màng trong khoang miệng của anh.

Hạ Hải Lâu siết chặt lấy thân thể của người nằm bên dưới. Hắn không muốn gặp Cố Trầm Chu là vì hắn hoàn toàn không chắc chắn có thể khống chế được bản thân, hiện giờ gặp được người thật rồi, hắn cũng thực sự không còn bất cứ khả năng tự kiềm chế nào. Cho dù chỉ là đụng chạm nhẹ nhàng nhất, hắn cũng cảm nhận được dòng điện rất nhỏ đang nổ vang trong mỗi một tế bào, từ đỉnh đầu cho đến mỗi ngón tay, mỗi một điểm cực nhỏ trên thân thể đều đang đắm chìm trong cảm giác sung sướng mê say.

Trong khoảnh khắc này, Hạ Hải Lâu dường như đã có thể hiểu được vẻ mê say trên gương mặt ả đàn bà vừa ngồi cùng với Cố Trầm Chu khi nãy.

Cho dù không có tác dụng của chất cồn, liệu còn ai có thể bỏ qua được sự hấp dẫn tỏa ra trên người Cố Trầm Chu?

Quả là hoàn toàn theo bản năng giống như ong mật đi thu gom mật hoa vậy, bất kể có được bao nhiêu thì hắn vẫn cảm thấy không đủ, chỉ hận không thể nuốt chửng đối phương vào trong bụng mình, đối với người khác mà nói sao có thể không có chút cảm xúc nào?

Suy nghĩ thấu hiểu như vậy còn chưa kịp lướt qua thì lửa giận cùng sự lãnh khốc lại xô đến ào ạt hơn chiếm cứ tâm hồn Hạ Hải Lâu.

… Thật muốn giết chết bọn chúng, giết chết mỗi một kẻ gặp mặt, đụng chạm hay muốn thu hút sự chú ý của Cố Trầm Chu. Giết tất cả bọn chúng, kẻ nào cũng giết, chỉ cần giữ lại một mình Cố Trầm Chu là đủ rồi –

"Ưm –"

Đôi chút tiếng vang tràn ra khỏi cổ họng giúp Hạ Hải Hải Lâu đã có phần kích động bừng tỉnh.

Hắn lập tức thu hồi dòng suy nghĩ bị phân tán, đặt lực chú ý tập trung vào người nằm bên dưới, cũng ý thức được hai tay mình đã trượt vào trong quần áo đối phương, trực tiếp dán lên người đối phương mà vuốt ve xoa nắn.

Chút không khí còn tích trữ được trong ***g ngực đã hao hết gần như không còn, Hạ Hải Lâu lưu luyến buông đôi môi đối phương ra, nghiên đầu hít sâu một hơi rồi lại lập tức quay đầu bắt lấy biểu cảm trên gương mặt Cố Trầm Chu:

Có chút thờ ơ nhưng không có quá nhiều chán ghét – điểm này có thể nhìn ra được từ việc đối phương không hề ngăn hành động của hắn lại – đây có nghĩa là anh đồng ý đón nhận ư…?

Cố Trầm Chu thực ra cũng có chút ngoài ý muốn.

Thân thể anh không ngờ còn khát vọng Hạ Hải Lâu hơn tưởng tưởng của anh nhiều. Anh không chỉ không bài xích hành động của Hạ Hải Lâu, thậm chí anh còn cảm thấy có chút vui vẻ: Thực ra việc này cũng không có gì là không tốt, cả hai người đều cực kì hưởng thụ; nhưng đồng thời cũng chẳng có gì hay, vấn đề gì cũng không thể giải quyết được rồi.

Nếu chỉ đơn thuần là sự hưởng thụ trên xác thịt, anh đâu thiếu chỗ có thể tìm được?

Cố Trầm Chu gần như là cay nghiệt nghĩ như vậy.

Hạ Hải Lâu đã… quá mức điên cuồng.

"Anh sao có thể… Ừm – Tìm được nơi này? Khi nãy là anh bóp méo trình tự quay chụp của camera trong khách sạn đúng không?"

Giọng nói của Hạ Hải Lâu chợt vang lên, ngữ âm có hơi mờ hồ – điều này chẳng có gì lạ, đối phương đang cắn lên phần cổ anh, răng nanh cùng đầu lưỡi đều đang bận rộn không ngớt, đương nhiên cũng không rảnh để tâm đến những âm tiết đang tràn ra từ trong cổ họng mình.

Hạ Hải Lâu nói xong câu đó, cuối cùng cũng chịu bỏ qua cho phần cổ của Cố Trầm Chu đã bị hắn cắn đến đỏ lên, hắn cầm lấy bàn tay Cố Trầm Chu chậm rãi liếm mút từng ngón tay một, cực kì chuyên chú tựa như một vị chủ nhân đang cẩn thận lau rửa món bảo vật mà hắn yêu thương như sinh mệnh của mình.

"Cậu quên ông ngoại tôi làm ngành nào à?"

Cố Trầm Chu tựa vào ghế ngồi, không ngăn cản động tác của Hạ Hải Lâu nhưng cũng không có bao nhiêu nhiệt tình hưởng ứng.

Nhưng như vậy với Hạ Hải Lâu mà nói đã hoàn toàn đủ rồi.

Vẻ mặt Hạ Hải Lâu càng lúc càng si mê, động tác mỗi lúc một cẩn thận, cũng không quên trả lời câu hỏi của Cố Trầm Chu:

"Sao có thể chứ? Em đã cố ý điều tra, khách sạn này hoàn toàn không có liên quan gì đến nhà họ Thẩm."

"Cho dù không có bất cứ liên quan nào, dựa vào thể diện của nhà họ Thẩm, chẳng lẽ muốn bắt chuyện đôi câu ở nơi này còn không được?"

Cố Trầm Chu hỏi ngược lại đối phương.

Hạ Hải Lâu ngẫm nghĩ rồi mỉm cười rầu rĩ, hắn nhẹ nhàng đặt bàn tay đã được tẩy rửa hoàn toàn một lượt của Cố Trầm Chu xuống, tiếp tục cởi nút cài trên áo đối phương, bắt đầu hôn lên ***g ngực trần trụi lộ ra:

"Nói như vậy cũng không sai… Thế vụ camera giám thị của khách sạn thì sao?"

"Lúc tôi đi ra khỏi phòng gọi điện thoại đã kêu bọn họ liên lục truyền phát hình ảnh trùng lặp vài lần."

Cố Trầm Chu kiên nhẫn giải thích, việc tìm ra được Hạ Hải Lâu cũng không có quá nhiều chỗ không thể lý giải: Đối phương chơi mấy thứ thiết bị điện tử rất giỏi, lúc nào cũng chú ý đến hành động của anh từng phút từng giây rồi tính ra kết quả chính xác, còn cực đoan đến mức không thể dễ dàng bỏ qua cho những người phụ nữ xuất hiện bên cạnh anh – như vậy có nghĩa là đối phương lúc nào cũng có thể giám thị anh thông qua thiết bị điện tử, lúc thấy anh ở cùng một cô gái khác thì chắc chắn sẽ có hành động.

Về phần vì sao có thể xác định Hạ Hải Lâu đang ở ngay trong khách sạn này: Anh đã dùng đến một phần tài liệu đen mà trước đó Hạ Hải Lâu gửi qua và cũng đã xử lý được gần hết thế lực của đối phương. Tuy rằng chỉ cần Hạ Nam Sơn còn đó, Hạ Hải Lâu vĩnh viễn không bao giờ thực sự thiếu tay sai, nhưng giữa những kẻ tay sai ấy chắc chắn sẽ xuất hiện vài kẽ hở để người khác lợi dụng.

Anh tạo ra kẽ hở này, còn nhờ vào danh tiếng của nhà họ Thẩm để chào hỏi chủ nhân của nơi này trước một tiếng, sau khi có được máy ghi hình của khách sạn đã dễ dàng tìm ra được căn phòng mà Hạ Hải Lâu đang trú ngụ. Sau đó anh tìm người tung hỏa mù về phía Hạ Hải Lâu trước một khoảng thời gian, sau đó mới có thể hoàn toàn bắt được Hạ Hải Lâu cùng ở trong một khách sạn với mình.

Quá trình này không quá phức tạp, thậm chí còn có vẻ quá mức đơn giản, anh vốn không cần lo nghĩ suy tính, chỉ cần ngẫm nghĩ một chút đã có thể thông thấu mọi chuyện, tựa như Vệ Tường Cẩm đã nói, Hạ Hải Lâu hiện tại rất bất lực.

Hạ Hải Lâu có lẽ… Đã thực sự mất đi lí trí.

Hai người ngồi cùng trên một chiếc ghế đang làm cùng một chuyện, cũng đang cân nhắc về cùng một chuyện.

Những lời mà Cố Trầm Chu nói ra đều nhắc đến chuyện ở trong khách sạn ngày hôm nay, còn về điều kiện tiên quyết để làm thế nào hoàn thành được việc 'Hạ Hải Lâu sẽ đích thân đến khách sạn' lại không cần giải thích quá nhiều.

Chuyện này cũng không cần giải thích.

Hắn bỏ thuốc chuốc Cố Trầm Chu ở trên thuyền, Cố Trầm Chu chia tay với hắn; hắn dùng Tiết Minh San để kéo bức mành mở màn cho sự tranh đấu giữa hai người, Cố Trầm Chu đương nhiên phải đáp lại hắn; hắn lại giao phần tài liệu đen đó cho Cố Trầm Chu, Cố Trầm Chu không thể nào không ra tay – Với hắn.

Đây là sự tiến triển tự nhiên đến mức nào.

Hắn thật sự không biết có phải là lần này hắn đã bị Cố Trầm Chu bắt được hay không?

Sao có thể chứ! Nhưng hắn chỉ là thực sự rất muốn gặp anh…

Tiểu Chu…

Hắn tự thì thào với chính mình ở trong lòng, trong một thoáng thất thần đã để tiếng gọi tràn ra khỏi cổ họng.

Cố Trầm Chu nghe thấy Hạ Hải Lâu gọi mình một tiếng nhưng không nghe thấy câu tiếp theo, thầm đoán có lẽ đối phương cũng không biết bản thân đang nói gì. Anh thu gom suy nghĩ tản mạn của mình lại, đặt lực chú ý lên người Hạ Hải Lâu, thứ đầu tiên ánh vào trong mắt lại là hàng mi rũ xuống đầy thành kính.

Người ở bên trên dường như có cảm nhận được ánh mắt của anh, hắn ngước mắt lên mỉm cười với anh, nụ cười không hề có một chút âm trầm nào.

Cố Trầm Chu hơi nghiêng người dậy đặt một nụ hôn lên khóe môi đối phương, ánh mắt theo đó rơi xuống rồi dừng trên mu bàn tay trái của Hạ Hải Lâu.

Khói bụi, bỏng rộp, vết sẹo, còn có những vết máu chưa hoàn toàn khô ở giữa kẽ những ngón tay.

Nụ hôn của anh dừng lại bên khóe môi của Hạ Hải Lâu lâu hơn một chút, đồng thời cũng nghe được một loạt tiếng bước chân dồn dập vọng từ xa đến gần. Có lẽ vì nền nhà đã được trải thảm, loạt tiếng bước chân truyền vào trong tai quả thực rất mơ hồ vô định, tựa như vọng lại từ nơi chân trời vậy.

Có vẻ như Hạ Hải Lâu cũng nghe thấy những tiếng bước chân này, động tác của hắn đột nhiên trở nên thô bạo hơn, ngón tay hắn nghiền áp nhéo ngắt điểm nổi lên trước ngực Cố Trầm Chu, sau đó lại trượt xuống xoa nắn an ủi biểu trưng dục vọng ở bên dưới… Cho đến khi cánh cửa phòng vẫn luôn khép kín bất chợt bị đẩy ra!

Lần này, Hạ Hải Lâu đang đối diện với cửa phòng trực tiếp cầm một chai rượu lên quăng mạnh về phía người đi vào!

Bình rượu bằng thủy tinh vẫn còn sót chút rượu suýt chút nữa đập thẳng vào đầu người dẫn đầu, cả đám người giật nảy mình, bước chân cũng khựng lại ngay cửa phòng.

Hạ Hải Lâu lập tức sửa sang lại quần áo cho Cố Trầm Chu. Rất lâu trước kia hắn đã từng nghĩ đến chuyện ép Cố Trầm Chu cùng hắn và một đám người khác chơi một party NP, nhưng hiện giờ, hắn đã không thể tha thứ cho việc dù chỉ một ngón tay của Cố Trầm bị người khác liếc mắt nhìn nhiều hơn một cái.

Hai người đều ngồi ở trên ghế, quần áo trên người không bị cởi ra quá nhiều, kéo khóa lên, cài nút lại, Hạ Hải Lâu cài lại chiếc khuy cuối cùng trên áo Cố Trầm Chu đã bị hắn cởi ra trước đó, nhưng hắn không hề đứng dậy mà đột nhiên cúi đầu xuống dùng sức hôn một nụ hôn thật sâu lên môi đối phương, cạy mở khớp hàm của đối phương rồi vói đầu lưỡi vào trong khoang miệng anh –

Tiếng nước rất nhỏ vang lên bên tai hai người, Cố Trầm Chu nâng tay lên, ngón tay lướt qua mu bàn tay của Hạ Hải Lâu, lướt qua đùi cùng ***g ngực của đối phương rồi cuối cùng đặt ở trên vai hắn.

Anh bình tĩnh đẩy đối phương ra.

Giống như không khí cần cho việc sinh tồn bị rút sạch đi một cách tàn nhẫn, toàn bộ động tác của Hạ Hải Lâu đột ngột dừng lại giống như bị ấn nút tạm dừng. Vài giây sau, hắn kết thúc nụ hôn mang theo mùi máu tươi này, thuận theo lực đạo của Cố Trầm Chu mà đứng dậy khỏi ghế ngồi, tùy tiện sửa sang lại quần áo một chút, trên mặt đang mang theo nụ cười mỉm thờ ơ.

Lúc này hắn mới liếc mắt nhìn đám người đứng ở cửa phòng, chỉ trong nháy mắt Hạ Hải Lâu đã dùng giọng điệu hiểu rõ kéo dài ngữ giọng:

"Là bác sĩ Khâu và Thư kí trưởng Vu đấy à –"

Người đàn ông trung niên đứng đầu suýt chút nữa bị chai rượu đập trúng chính là Thư kí trưởng mới được đề bạt sau khi Hạ Nam Sơn đến tỉnh Phúc Huy, gương mặt ông ta mang theo nụ cười mỉm cực kỳ quen mắt trong chốn quan trường:

"Giám đốc Hạ, Thủ tướng có vài việc muốn bàn bạc với cậu nên kêu chúng tôi đến đây đón cậu quay về tỉnh Phúc Huy."

Sau khi nói hết câu, ông ta không hề đợi Hạ Hải Lâu trả lời mà trực tiếp dùng ánh mắt ra hiệu cho vài vệ sĩ cùng đến bước lên dẫn người đi.

Hạ Hải Lâu cười nhạo một tiếng, không đợi mấy người kia túm lấy hắn đã tự mình đi ra ngoài cửa, chỉ là trước khi phải rời đi theo người của Hạ Nam Sơn, hắn nghiêng đầu nhìn lướt qua Cố Trầm Chu, thấy được đối phương đã đứng dậy khỏi ghế, đang ung dung vuốt phẳng lại những nếp gấp trên quần áo của mình.

Hắn lại cười một tiếng, không nói thêm gì khác mà chỉ rời đi giữa đám người vây quanh.

Lúc Hạ Hải Lâu nhấc chân rời đi, Cố Trầm Chu đã chỉnh trang lại quần áo của mình một cách hoàn hảo, anh không hề để ý đến Hạ Hải Lâu mới đi chưa được vài bước, trực tiếp đi đến trước mặt người đàn ông trung niên, tay đưa ra bắt tay ông ta:

"Lần này làm phiền thư ký Vu rồi."

Bước chân của Hạ Hải Lâu thoáng khựng lại.

"Không phiền, không phiền chút nào."

Đã biết được thân phận của Cố Trầm Chu, thư ký Vu không dám đặc biệt phô trương vội vàng cười nói:

"Thủ tướng Hạ còn kêu tôi chuyển lời cảm ơn đến Cục trưởng Cố."

"Giám đốc Hạ?"

Một trong số những người vây quanh Hạ Hải Lâu khách khí hỏi một tiếng.

Hạ Hải Lâu lạnh lùng liếc xéo đối phương một cái, không trì hoãn thêm đã lập tức rời đi. Ở ngay phía sau hắn, Cố Trầm Chu tiếp tục trò chuyện với thư ký Vu:

"Có lẽ hai ngày sắp tới lại phải làm phiền bác Hạ rồi."

Thư ký Vu nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, thầm nghĩ xưng hô này thật thân thiết làm sao, ông ta nói thêm vài câu khách sáo rồi mới xoay người đuổi theo đám người đã rời đi trước đó.

Cố Trầm Chu mỉm cười nhìn đối phương rời đi, sau đó mới dựa vào tường châm một điếu thuốc, sau khi rít một hơi thấy chán ghét, anh nâng mu bàn tay lên quệt môi một cái, thầm nghĩ lần này đúng là đã khiến nhà nào đó mất mặt rồi.

156. Chương 156: Từng Bước Một

Toàn bộ những thứ xuất hiện trong tầm mắt Hạ Hải Lâu đều chỉ còn một màu sắc duy nhất.

Căn phòng trắng bệch cũng những gương mặt tái nhợt đã hoàn toàn vây chặt hắn.

"… Hiện giờ cảm thấy sao rồi?"

Trong thế giới tĩnh lặng, một giọng nói vẳng đến từ nơi cực kỳ xa xôi, Hạ Hải Lâu tốn mất vài phút mới hiểu rõ được ý nghĩa trong câu nói này, phải tốn thêm thời gian vài phút nữa thoát ra khỏi đám lầy lội nhớp nhúa chặn đầy trong cổ họng, lại tốn thêm vài phút đồng hồ mới tìm lại được giọng nói của chính mình.

Hắn nghe thấy tiếng của mình đáp:

"Cũng tạm."

Bức màn dày nháy mắt bị kéo ra, một luồng ánh sánh lóe lên chói lòa. Hạ Hải Lâu ngồi trên một góc ghế cảm thấy mình bị người ta đẩy mạnh một cái – lần này ánh mắt hắn cuối cùng cũng ngước lên, dừng lại trên người lớn tuổi tay chống gậy mặc âu phục màu đen.

"Vẫn còn nghĩ về thằng nhãi nhà họ Cố à?"

Hạ Hải Lâu hoàn toàn tỉnh táo lại.

Mới cách năm ngày kể từ ngày Hạ Hải Lâu bị người đưa về tỉnh Phúc Huy. Trong năm ngày này, mỗi một ngày của Cố Trầm Chu đều trôi qua giống như chiến trận.

Mới ba ngày trước, anh vừa phải xử lý các loại công việc cùng thủ tục tiếp nhận cương vị mới, vừa phải ứng phó với miệng lưỡi soi mói của những kẻ khác về chuyện của anh cùng Hạ Hải Lâu trước mặt bao người. Anh chỉ luôn đưa ra hai câu trả lời, một là 'Làm mất thể diện nhà nào đó rồi' chuyên dành để đối phó với Vệ Tường Cẩm, còn lại là 'Việc gì thế? Sao tôi chưa từng nghe nói đến?' để đối phó với những người khác.

Sau thời gian hai ngày đầu tiên, đám ong vỡ tổ ào đến thăm dò ấy cuối cùng cũng kiềm chế lại một chút, nhưng anh lại nhận được cú điện thoại của cha mình, câu đầu tiên anh nghe được sau khi nhận máy chính là lời giận dữ của ông:

"Cố Trầm Chu, anh đúng là đã dài cánh cứng cáp rồi đúng không?!"

"Cha –"

"Đừng gọi tôi là cha!"

Cố Tân Quân cả giận nói, trong điện thoại còn truyền đến tiếng 'rầm choang' vang dội, có vẻ như thứ gì đó đã bị quăng mạnh xuống đất vỡ nát.

"Cha, cha nghe con nói trước đã –"

Cố Trầm Chu mới nói được một nữa đã lại bị chặn ngang, Cố Tân Quân nghiến răng nhả ra từng chữ trong điện thoại:

"Đủ rồi! Lập tức quay về tỉnh ngay cho tôi, anh nghe rõ rồi đấy, anh không cho tôi được một đáp án vừa lòng về chuyện này thì tôi không có đứa con trai như anh, nhà họ Cố cũng không có người như anh!"

Nói xong, điện thoại 'cạch' một tiếng bị dập xuống.

Hạ Nam Sơn ngồi đối diện với Hạ Hải Lâu.

Đây là viện điều dưỡng tốt nhất ở thành phố Vân Trực thuộc tỉnh Phúc Huy, cũng là viện điều dưỡng có điều kiện bảo mật tốt nhất.

Là Bí thư Tỉnh ủy đương nhiệm của tỉnh Phúc Huy, Hạ Nam Sơn sắp xếp Hạ Hải Lâu ở nơi này, ngoại trừ cân nhắc đến tiêu chuẩn chữa trị ở đây ra thì còn để tâm đến sự bảo mật cực tốt của nơi này.

Căn phòng cách ly cực tĩnh lặng, không có máy tính cũng không có thiết bị điện tử nào khác. Hạ Nam Sơn đưa lưng về phía cửa sổ, ngồi đối diện với Hạ Hải Lâu.

Nhìn từ chỗ Hạ Hải Lâu ra bên ngoài cửa sổ chỉ nhìn thấy núi xanh trùng điệp kéo dài, nước hồ biếc tựa như mặt gương sáng, trong không gian yên tĩnh ngút ngàn lại có vài tiếng chim hót biểu thị sức sống mãnh liệt.

"Vẫn còn nghĩ về thằng nhãi nhà họ Cố hả?"

Câu này chính là câu mở đầu cho cuộc trò chuyện của hai người. Nhưng cũng nhờ một câu này, Hạ Hải Lâu cuối cùng mới nhận ra ngay từ đầu bản thân hắn đã không biết phải trả lời như thế nào.

Hạ Nam Sơn chờ một lát mới nhấc gậy chống lên gõ nhẹ xuống mặt đất:

"Nó đưa cháu về chỗ ta, thái độ như vậy còn chưa đủ rõ ràng ư?"

Hạ Hải Lâu khẽ cười một tiếng mơ hồ, xem như trả lại chút phản ứng cho xong.

Hạ Nam Sơn không hề tức giận, ông chỉ hỏi:

"Muốn ra ngoài gặp nó?"

Ngón tay Hạ Hải Lâu buông rũ xuống bên người run bắn lên một cái, đối phương từ lúc bước vào đến giờ chỉ nói ba câu, câu đầu tiên hắn không biết phải trả lời thế nào, câu thứ ba hắn lại không thể không trả lời – chuyện này không lạ, ông già quyền cao chức trọng này luôn nắm bắt chuẩn xác tâm lý của người khác đến mức khiến người ta chán ghét. Hắn thẳng thắn gật mạnh đầu, còn thuận tiện kèm thêm một nụ cười khẽ:

"Cháu sẽ ra ngoài."

"Để sau đó lại bị nó đưa vào?"

Hạ Nam Sơn hỏi lại.

Nét tươi cười trên mặt Hạ Hải Lâu trở nên cổ quái:

"Không sao cả, sớm muộn gì cũng có một ngày không phải quay về đây nữa."

Lần này, người im lặng đổi lại thành Hạ Nam Sơn.

Ánh mắt ông nháy mắt trở nên sắc bén tựa như mắt ưng, ông nhìn Hạ Hải Lâu chăm chú hồi lâu, cuối cùng lại nhẹ nhàng rời đi vì chẳng thu hoạch được gì.

Đúng là đã nhìn nhầm một chút rồi, thì ra không phải nó đã chìm vào mà là không thể thoát ra được nữa… Hạ Nam Sơn nghĩ vậy, ông chống gậy đứng lên khỏi ghế ngồi, đi về phía cửa.

Ông không cần phải tốn công sức thêm nữa.

Năm tiếng sau khi nhận được điện thoại của Cố Tân Quân, Cố Trầm Chu xuất hiện trong tòa nhà lớn của Tỉnh ủy tỉnh Dương Hoài.

Anh đến đây mà không kịp thu dọn theo thứ gì, hai tay trống không đi vào cửa, còn chưa kịp nói một chữ đã bị một chén trà bay tới đập mạnh lên trán, tiếng gầm giận dữ của Cố Tân Quân cũng cùng lúc truyền vào trong tai:

"Mày đã có bản lĩnh như thế, còn về đây làm gì?!"

Cố Trầm Chu lập tức nâng tay lên ôm trán.

Trịnh Nguyệt Lâm đang dọn dẹp trong nhà bếp nghe thấy tiếng động liền đi ra, thấy vậy lập tức giật mình hoảng hốt, vội vàng khuyên can:

“Con cái đều đã lớn vậy rồi, anh làm gì thế? Có chuyện gì không thể bình tĩnh nói chuyện với nhau hay sao?”

Cố Tân Quân giận quá mà cười, tay siết lại đấm mạnh xuống bàn:

“Tôi đang đợi nó nói đây! Nếu không phải còn muốn nghe xem thằng nhãi này còn có thể nói ra được gì, tôi còn cho nó vào cửa chắc!”

“Cha.”

Cố Trầm Chu lúc này đã buông bàn tay che trán xuống, chén không vỡ, nơi bị đập trúng không rách da cũng không quá đau, động tác vừa rồi của anh đa phần là phản ứng theo bản năng của thân thể.

“Cha nghe con nói trước đã… Đừng tức giận tổn hại thân thể.”

Từ lúc mọi chuyện xảy ra cho đến giờ, Cố Tân Quân đã sớm trải qua giai đoạn tức đến độ không nói nên lời. Ông lạnh lùng nhìn Cố Trầm Chu một lúc, sau đó đi về phía thư phòng.

Cố Trầm Chu đi theo ngay đằng sau ông, một trước một sau đi vào trong phòng, anh thấy Cố Tân Quân ngồi xuống, không đợi ông mở miệng đã lập tức lên tiếng:

“Cha, lần này con xin điều nhiệm đến Vân Trực thuộc tỉnh Phúc Huy là có hai nguyên nhân chủ yếu. Nguyên nhân thứ nhất, Thủ tướng Hạ hiện giờ là người hợp tác phù hợp nhất với cha – Cha và Thủ tướng Hạ có địa vị tương đương nhau, hiểu rõ về nhau, có thể dùng ưu thế bù khuyết điểm. Hơn nữa vào thời điểm đầu nhiệm kỳ mới, quan hệ của hai người là đối lập, mỗi bên có không gian lùi xuống một khoảng rất lớn, hoàn toàn có thể làm một con át chủ bàichờ ngày dùng đến. Điểm thứ hai, là vì con đã thiết kế một con đường phát triển khác dành cho sự nghiệp chính trị tương lai của con.”

Những lý do thoái thác này đã sớm được học nhuần nhuyễn quen thuộc, Cố Trầm Chu lấy một hơi rồi nói tiếp:

“Vốn con định ở lại thành phố Phúc Châu một khoảng thời gian rồi mới chuyển đến địa phương khác, như vậy bước đi sẽ tương đối vững chắc và ổn định hơn, nhưng nếu cân nhắc từ góc độ khác, nếu con đường quá vững chắc ổn định, càng về sau này có thể càng khó đi hơn, lúc ngã xuống cũng nặng nề hơn nhiều. Như vậy chi bằng ngay từ đầu hãy chông gai hơn chút, đổi lại con đường về sau càng vững vàng hơn. Nếu cha và Thủ tướng Hạ có ý định hợp tác, con đi qua cũng vừa vặn.”

Đây là sự suy xét từ cả hai góc độ: Từ huyện Thanh Hương đến thành phố Phúc Châu đều thuộc phạm vi của tỉnh Dương Hoài, ở mãi nơi này, cho dù Cố Trầm Chu thực sự làm chuyện gì thất thố cũng sẽ có cha anh một tay che đỡ cho anh, người xung quanh cũng sẽ nể mặt cha anh vô cùng, hoàn cảnh có thể nói là rất yên bình nhàn hạ, con đường tương lai cũng vô cùng bằng phẳng. Nhưng ngược, ở trong hoàn cảnh này, nếu Cố Trầm Chu muốn tích lũy tư duy về chính trị thì cần phải vấp váp một lần, theo thời gian trôi qua, anh càng bước lên cao thì lúc trượt chân ngã xuống sẽ càng đau. Mà nếu lập tức chuyển từ huyện Thanh Hương đến Vân Trực, hoàn cảnh xung quanh đương nhiên sẽ càng khó khăn ác liệt hơn, nhưng đồng thời cũng là một khảo nghiệm dành cho Cố Trầm Chu, lúc vị trí hãy còn thấp, nếu thực xảy ra chuyện gì thì việc cứu chữa cũng dễ dàng hơn nhiều.

Cố Tân Quân nghe xong lời của Cố Trầm Chu liền gật đầu, nói:

“Con cũng nói ra được mấy câu có lý đấy.”

Cố Trầm Chu im lặng không nói gì.

Cố Tân Quân cười rộ lên:

“Lời nói đúng là có lý, nhưng chính bản thân con cũng biết loại có lý này rất gượng ép đúng không? Bằng không sao con không nói một câu nào với người trong nhà, tự mình tiền trảm hậu tấu –“

Ông cao giọng lên, vỗ bàn một cái thật mạnh:

“Dám lừa gạt gia đình, tự mình bày trò chuyển đi nơi khác?!”

Cố Tân Quân nhìn Cố Trầm Chu vẫn im lặng, cười lạnh một tiếng nặng nề:

"Con nói con coi trọng sự hợp tác giữa cha và Hạ Nam Sơn? Nói về phía trước một chút đi, cho dù cha hợp tác với ông ta thì có liên quan gì đến việc con chuyển đến Phúc Huy? Con vừa mới nói còn một con át chủ bài chưa lật, con đến Phúc Huy rốt cuộc là muốn khiến con át chủ bài này được che giấu tốt hơn, hay là muốn khiến con át chủ bài này xuất hiện rủi ro chưa lật đã bị lộ? Con còn nói muốn trui rèn bản thân, đi nơi nào không được mà nhất định đòi đến tỉnh Phúc Huy? Chẳng qua là bởi vì hiện giờ Hạ Hải Lâu đang điều trị ở tỉnh Phúc Huy, còn là tự con đưa nó qua đó! Bàn tính này khá lắm, con đã có suy nghĩ này từ sớm đúng không? Ngay từ lúc bắt đầu xử lý Hạ Hải Lâu cho đến chuyện điều chuyển sang nơi khác – Hiện giờ con vì một đứa bị bệnh thần kinh mà đầu óc cũng mụ mị rồi hay sao?!"

Lời này vừa ra, căn phòng đã lập tức chìm vào trong yên lặng.

Lồng ngực Cố Tân Quân phập phồng dữ dội một lúc, cuối cùng mới từ từ bình ổn lại. Ông nhìn đứa con trai đang đứng trước mặt mình, lại mở miệng:

"Cha rất thất vọng. Chuyện này ông nội con còn chưa biết đâu, con nói xem nếu ông biết được thì còn thất vọng đến mức nào nữa?"

"Nhà họ Cố hao hết tâm tư bồi dưỡng một người kế nghiệp, ấy vậy mà vì một người đàn ông mà con định đùa giỡn với tương lai của mình."

Trong ngữ giọng của Cố Tân Quân đã tràn đầy sự thất vọng:

"Khoảng thời gian trước hai đứa ra nước ngoài du lịch liền du lịch đến thẳng bệnh viện, dạo gần đây lại gây ra bao chuyện chê cười ở trong nước, có muốn cha lần lượt nói ra hết cho con nghe không? Rốt cuộc hai đứa đang thực sự yêu nhau hay là đang làm trò?!"

"Cha."

Cố Trầm Chu cuối cùng cũng lên tiếng:

"Tinh thần của Hạ Hải Lâu –"

"- Tinh thần có vấn đề!"

Cố Tân Quân trực tiếp ngắt lời Cố Trầm Chu:

"Một thằng con trai có vấn đề về tinh thần như vậy, con cũng đã biết mà vẫn còn quấn lấy nó như thế, có phải con cũng đã phát điên theo nó rồi không?"

"Cha…"

Cố Trầm Chu lại lên tiếng. Giọng nói của anh trở nên cực trầm thấp, mang theo sự khẩn cầu, mỗi một chữ nói ra đều được cân nhắc liên tục:

"Lí do khiến con thay đổi con đường đã định ra lúc trước mà chuyển đến Phúc Huy quả thực là vì Hạ Hải Lâu đang cần được chữa trị ở đó, nhưng những mặt khác cũng là vì con đã nắm rất chắc – Bởi vì con đã nắm chắc cho nên con mới lựa chọn. Tinh thần của Hạ Hải Lâu có vấn đề, con đã biết từ trước nhưng không nghĩ chuyện này nghiêm trọng đến mức ấy, ít ra bây giờ cậu ấy vẫn còn có thể kiềm chế được bản thân… Hơn nữa, nếu người con thích ngay cả trong lúc sinh bệnh cũng vẫn đặt con lên trên chính bản thân cậu ấy…"

Anh dừng lại một quãng mới nói tiếp.

"Như vậy, cho dù cậu ấy từng tổn thương con, con cũng muốn thử tha thứ cho cậu ấy, thử cùng cậu ấy cố gắng."

Cố Tân Quân nhìn Cố Trầm Chu, không thốt ra nổi dù chỉ một chữ, cuối cùng ông hỏi:

"Cho nên, con vì muốn cố gắng cùng Hạ Hải Lâu nên quyết định làm cho cha và cả ông nội con thất vọng?"

"Cha."

Cố Trầm Chu trấn tĩnh đáp:

"Đây không phải chuyện gì quá nghiêm trọng. Con đưa ra lựa chọn như vậy chỉ bởi vì con tin rằng con có thể làm đủ tốt cả hai việc ấy."

Cố Tân Quân cười khẽ:

"Nếu con không làm được thì sao?"

"Vậy thứ con mất đi không chỉ là Hạ Hải Lâu."

Cố Trầm Chu đáp.

"Cho nên con nhất định sẽ làm tốt."

Bất kể là Hạ Hải Lâu hay tương lai của chính anh, anh nhất định đều có thể làm tốt.

Cuộc nói chuyện lần này cuối cùng chấm dứt đương nhiên không phải vì Cố Tân Quân bị thuyết phục, nhưng rốt cuộc Cố Tân Quân vẫn kìm nén lửa giận, ném một câu 'Để cha xem con làm như thế nào!' rồi không nghe lọt dù chỉ một câu có ý khuyên bảo nào của Trịnh Nguyệt Lâm đứng bên cạnh, ông trực tiếp đuổi thẳng Cố Trầm Chu ra khỏi cổng nhà.

Giờ đã là hơn nửa đêm, Cố Trầm Chu đi tìm một khách sạn nghỉ lại trước, tiếp đó anh bấm gọi lại vào mấy cuộc điện thoại chưa nhận trước đó, nói cho đối phương biết rằng trong nhà mình hiện giờ không có vấn đề gì, có thể tiếp tục tiến hành chuẩn bị việc điều nhiệm theo kế hoạch trước đó, cuối cùng còn an ủi người đang lo sợ một lúc rồi mới tắt máy nghỉ ngơi.

Chuyện đã được chuẩn bị sẵn sàng từ trước, lúc bắt đầu xử lý thì tốc độ sẽ nhanh đến kinh người. Cố Trầm Chu từ tỉnh Dương Hoài quay về thành phố Phúc Châu, chỉ trong thời gian vỏn vẹn một tuần lệnh điều nhiệm đã được đưa từ trên xuống, anh thu dọn đồ đạc đến thành phố Vân Trực, ngoại trừ xử lý xong xuôi những chuyện liên quan đến việc điều chuyển chức vụ của mình, việc đầu tiên anh làm chính là dùng thân phận con cháu đến chào hỏi Hạ Nam Sơn, sau đó đi thẳng đến viện điều dưỡng Lê Sơn nơi Hạ Hải Lâu đang ở lại.

Lại thêm một tuần rưỡi không gặp.

Cố Trầm Chu đi theo y tá đến bên ngoài phòng bệnh của Hạ Hải Lâu, cách một cánh cửa phòng, một người ngồi bên trong, một người lặng lẽ đứng ngoài.

157. Chương 157: Đau Không?

Tình trạng của Hạ Hải Lâu dạo gần đây cũng không ổn lắm.

Hắn hành động, ăn uống, ngủ nghỉ đều hoàn thành theo đúng trình tự và hạn định, tựa như không có gì khác biệt so với người bình thường, nhưng thực ra thì ngoại trừ những hành động theo bản năng của thân thể ấy, Hạ Hải Lâu cả ngày chỉ ngồi nguyên một chỗ không nói năng gì cả, cho dù Cố Trầm Chu ngồi bên cạnh trò chuyện với hắn thật lâu thật lâu cũng không có được nửa câu trả lời, giống như linh hồn của chủ nhân thân thể này đã hoàn toàn chìm đắm vào trong thế giới của chính mình, chỉ để lại một thể xác coi như là đang sống.

Bắt đầu từ ngày Cố Trầm Chu được điều đến nhậm chức ở thành phố Vân Trực rồi đến chào hỏi Hạ Nam Sơn, toàn bộ ca bệnh của Hạ Hải Lâu đều được công khai với anh. Anh cũng đã hỏi qua bác sĩ chữa trị chính cho Hạ Hải Lâu, đáp án nhận được lại là đây chỉ là quá trình nhất định phải trải qua. Về phần khi nào có thể bình phục, có thể hoàn toàn chữa trị tận gốc hay không, đối phương có đặt ra bao nhiêu giả thiết cũng chỉ có thể trả lời ứng phó cho qua, ông ta chỉ liên tục nhắc đi nhắc lại với Cố Trầm Chu rằng, loại bệnh tật liên quan đến tinh thần này cần nhất là người nhà và bạn bè phải kiên nhẫn ở bên trong thời gian dài, còn nói mỗi lần cậu đến đây thì tình trạng của bệnh nhân đều có chuyển biến tốt.

Thực lòng mà nói thì Cố Trầm Chu không thấy Hạ Hải Lâu có chuyển biến tốt ở chỗ nào. Trong mấy ngày liên tục, mỗi lần anh đến đây đều chỉ thấy Hạ Hải Lâu im lặng ngồi mãi một chỗ, không nói chuyện cũng không trả lời câu hỏi của người khác… Đây cũng là điều mà anh sớm đoán được. Anh thà rằng phải gánh

chịu áp lực từ gia đình vẫn muốn điều nhiệm đến thành phố Vân Trực, chính là bởi vì tình trạng của Hạ Hải Lâu đã cực kì bất ổn, cần phải nhận việc chữa trị có hệ thống trong thời gian dài.

Trong phòng bệnh không có thiết bị điện tử, mỗi lần Cố Trầm Chu đến đây cũng không mang theo máy tính, chỉ thỉnh thoảng mang theo một quyển sách hoặc mấy xấp văn kiện, nói chuyện với Hạ Hải Lâu mệt mỏi rồi anh sẽ mở ra đọc hai trang, xem được một lúc lại mở miệng trò chuyện với đối phương. Đến cuối tuần có đầy đủ thời gian hơn, khoảng chín hoặc mười giờ sáng anh sẽ đến đây dẫn Hạ Hải Lâu ra ngoài tản bộ trên thảm cỏ hoặc lên núi, buổi trưa cơm nước nghỉ ngơi, đến giữa chiều lại đi dạo đến bên hồ, anh sẽ cầm tay Hạ Hải Lâu giúp hắn móc cần câu cá, sau đó hai người sẽ ngồi đó cho đến khi màn đêm buông xuống, toàn bộ cá câu được sẽ biến thành một phần của thực đơn trong hai ngày.

Vào những lúc rảnh rỗi như vậy, ngay cả vấn đề rửa mặt, rửa tay rồi vệ sinh cho Hạ Hải Lâu cũng sẽ được chuyển từ tay y tá sang cho Cố Trầm Chu. Anh dắt tay Hạ Hải Lâu trở về từ bên ngoài, lúc vào phòng tắm rửa tay liền phát hiện chỗ cổ tay áo của hắn có dính vài vệt máu.

Chúng dính vào từ những vết thương vẫn còn chưa kịp khép miệng trên cánh tay của Hạ Hải Lâu.

Không còn ống tay áo che đậy, Cố Trầm Chu có thể thấy rõ ràng những vết thương phủ kín trên cánh tay giống hệt như thương tích trên mu bàn tay đối phương nửa tháng trước: Vết bỏng, vết cắt, thậm chí có những chỗ rỉ máu hoàn toàn là do móng tay cào ra nhưng cực kỳ sâu. Những vết thương này rõ ràng là gần đây mới xuất hiện, những chỗ rách da còn chưa kịp đóng vảy, ở giữa hãy còn rỉ máu, xung quanh miệng vết thương khá sâu hãy còn sưng phù, so sánh với vết thương trên mu bàn tay đã gần như khỏi hẳn của Hạ Hải Lâu, Cố Trầm Chu có thể dễ dàng hiểu được câu nói 'Mỗi lần cậu đến đây, tình trạng của bệnh nhân đều có chuyển biến tốt' của bác sĩ.

Ánh mắt anh không dừng lại quá lâu trên cánh tay của Hạ Hải Lâu, chỉ cầm hai tay Hạ Hải Lâu đặt xuống dưới dòng nước nhè nhẹ, cẩn thận giúp đối phương rửa sạch phía trong và mu bàn tay và cả những vết bẩn trong kẽ móng tay của hắn. Tiếp đó anh dẫn người quay ra ngồi trên ghế, lấy thuốc sát trùng trong ngăn tủ ra, dùng bông thấm thuốc chậm rãi chấm lên những vết thương trên cánh tay của Hạ Hải Lâu.

Vầng mặt trời lại xuất hiện đúng hẹn vào một buổi sớm nọ, ánh mặt trời rơi xuống đất tựa như tản ra ánh vàng lấp lánh.Lúc Cố Trầm Chu cầm một quyển sách đi vào trong phòng bệnh liền thấy người đang nằm trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ quay đầu lại, vẻ mặt mờ mịt nói ra câu đầu tiên với anh trong suốt một thời gian dài qua:

"Đã nửa tháng rồi, sao anh còn chưa đi?"

Bước chân vốn đang đi về vị trí cố định của Cố Trầm Chu khựng lại, tiếp đó anh quay đầu vòng ngay đến bên đầu giường, cầm chiếc đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường lên lắc lắc trước mặt Hạ Hải Lâu:

"Chín giờ rồi, mau dậy ăn sáng."

Hạ Hải Lâu lập tức 'chậc' một tiếng, sau đó vươn một bàn tay từ trong chăn ra ý bảo Cố Trầm Chu kéo mình dậy.Cố Trầm Chu nhướn mày cầm lấy cổ tay Hạ Hải Lâu, dùng chút lực kéo người dậy khỏi giường.

Lúc Hạ Hải Lâu ngồi dậy khỏi giường thì hắn cũng xốc chăn lên, tự mình bước xuống giường, đá dép lê đi đến trước tủ quần áo, hắn cởi bộ quần áo bệnh nhân trên người, tùy tiện thay một bộ khác vào rồi cùng Cố Trầm Chu đi đến căn tin. Trong quá trình này, Hạ Hải Lâu rất lưu loát hỏi một câu:

"Anh ăn sáng chưa?"

"Chờ đến ăn cùng em đây."

Cố Trầm Chu cũng trả lời ngắn gọn. Nghe được câu này, thanh niên tay đút trong túi đứng bên cạnh anh lập tức mỉm cười rạng rỡ, cũng nhân lúc không có ai quanh đây nhanh chóng nghiêng người hôn lên má Cố Trầm Chu một cái.

Động tác này không nhỏ, Cố Trầm Chu lại thấy mà không hề né tránh, chỉ thản nhiên liếc nhìn Hạ Hải Lâu một cái, không nói gì mà chỉ cùng đi ăn sáng với Hạ Hải Lâu, sau đó lại cùng nhau rảo bước quay lại phòng bệnh.

"Anh có mang theo thuốc không? Em nghiện thuốc lá hơi quá mức."

Lúc quay về phòng bệnh, Hạ Hải Lâu mang vẻ mặt thoáng buồn bực hỏi Cố Trầm Chu:

"Anh đến đây mà chẳng mang theo máy tính, mỗi ngày hết ăn cơm ngủ nghỉ thì chính là nhìn sông ngắm núi, em sắm mọc nấm đến nơi rồi."

"Bác sĩ nói em không được hút thuốc đúng không?"

Cố Trầm Chu miệng thì nói như vậy nhưng động tác không hề chậm trễ, anh nhanh chóng móc gói thuốc cùng bật lửa mình đem theo ném sang cho đối phương.

Hạ Hải Lâu vươn tay lên đón được, lại khẽ cười nói:

"Được rồi, bác sĩ còn kêu em tốt nhất là nên ở trong phòng vô trùng ấy."

Hắn vừa nói vừa thành thạo châm điếu thuốc ngậm trong miệng, sau đó hắn mở ngăn tủ lấy thuốc khử trùng rồi vén ống tay áo lên –

Vết thương còn rỉ máu vẫn rất bắt mắt trên làn da cánh tay màu tiểu mạch như những lần trước, lúc nãy khi Hạ Hải Lâu thay quần áo thì Cố Trầm Chu cũng đã chú ý đến, đây là vết thương mới xuất hiện đêm qua – mỗi ngày đều luôn như thế, bất kể trước đó Cố Trầm Chu tốn bao nhiêu công sức thu dọn hết những thứ có thể tổn thương đến Hạ Hải Lâu, qua một đêm, sáng sớm ngày hôm sau Cố Trầm Chu vẫn có thể nhìn thấy vết thương mới xuất hiện trên thân thể đối phương, cho dù nước thuốc màu sắc sặc sỡ đã sớm quết đầy trên người hắn.

"Vừa rồi không phải em đã hỏi vì sao tôi còn chưa đi à?"

Cố Trầm Chu chợt lên tiếng.

Động tác của Hạ Hải Lâu thoáng khựng lại:

"Hử? Đúng là em có hỏi, mà nhắc đến mới nhớ, anh đã xin nghỉ phép suốt nửa tháng rồi đúng không? Vừa mới thăng chức đã có thể xin nghỉ lâu như thế…"

"Tôi đã được điều đến đây."

Cố Trầm Chu nói ngắn gọn.

"À, thì ra – Từ từ đã…"

Hạ Hải Lâu ngây người.

"Anh được điều đến –?"

"Không sai. Không phải xin nghỉ, là nửa tháng trước tôi được điều chuyển đến đây."

Cố Trầm Chu nhẹ nhàng bâng quơ nhắc lại lần nữa, anh bước đến rút tàn thuốc ra khỏi ngón tay của Hạ Hải Lâu:

"Thực ra tôi cảm thấy rất tò mò, tôi đã kiểm tra mọi thứ trong phòng em vài lần, rốt cuộc em đã dùng cách nào để tiếp tục gây ra những vết thương?"

Hạ Hải Lâu rõ ràng là vẫn còn chìm lỉm trong nỗi khiếp sợ mang tên 'Cố Trầm Chu được điều chuyển đến đây', vẻ mặt hắn lúc nhìn Cố Trầm Chu chằm chằm có chút kinh ngạc, ngữ giọng lúc trả lời câu hỏi lại rất thờ ơ:

"Anh làm sao mà đề phòng được… Thứ đơn giản nhất chẳng phải là dùng móng tay cùng răng nanh ư?"

Nói xong câu này, hắn cảm thấy mình cần phải giải thích rõ hành vi của bản thân với Cố Trầm Chu nên nói tiếp:

"Cũng không vì gì cả, em chỉ muốn tìm lại chút cảm giác tồn tại cho chính mình. Mỗi lần khi màn đêm buông xuống, em đều cảm thấy khung cảnh xung quanh rất hư ảo mờ mịt."

"Vậy à?"

Cố Trầm Chu hỏi lại một câu, anh đột nhiên kéo bàn tay Hạ Hải Lâu đến, cầm tàn thuốc trong tay nghiến thẳng lên mu bàn tay của hắn, mãi cho đến khi tàn thuốc tắt lửa anh mới hỏi:

"Đau không?"

Động tác đột ngột này thực sự hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của Hạ Hải Lâu! Hạ Hải Lâu sửng sốt trong chừng một phút đồng hồ, hết nhìn mu bàn tay mình rồi lại nhìn sang Cố Trầm Chu, dè dặt đáp:

"Tàm tạm, cũng không quá đau."

Cố Trầm Chu đặt tàn thuốc đã tắt lên tủ đầu giường, lại cầm gói thuốc cùng bật lửa ở trên đó lên rút một điếu thuốc khác ra châm, sau đó anh dụi tàn của điếu thuốc này lên mu bàn tay vừa nâng lên của mình, cũng dụi cho đến khi tàn thuốc hoàn toàn lụi tắt giống như vừa rồi anh đã làm với Hạ Hải Lâu.

Lần này phản ứng của Hạ Hải Lâu nhanh hơn lần trước rất nhiều: Gần như ngay khi Cố Trầm Chu đột ngột ấn tàn thuốc lên mu bàn tay của mình, Hạ Hải Lâu đã lập tức nhảy dựng lên vọt đến bên cạnh Cố Trầm Chu, một tay kéo bàn tay trái của anh rời xa khỏi tàn thuốc, bàn tay còn lại nhanh chóng cướp điếu thuốc anh kẹp giữa những ngón tay, còn liên tục thổi phù phù lên mu bàn tay dính đầy khói bụi. Nhưng lúc này mu bàn tay của Cố Trầm Chu đã bị bỏng đến rách da, khói bụi vừa bay đi đã để lộ phần thịt dính máu ở bên dưới.

Hạ Hải Lâu nhất thời không thốt nổi nên lời.

Cố Trầm Chu lại hỏi một câu:

"Đau không?"

Môi Hạ Hải Lâu run lên hai cái, tiếp đó loại run rẩy này theo hai má lan truyền đến ngón tay hắn, hắn nghe thấy giọng nói mình phát ra khô cằn giống như do máy móc tạo thành:

"… Đau."

Hắn đau đến mức cảm thấy giống như trái tim bị tàn nhẫncắt mất một miếng.

"Ừ."

Cố Trầm Chu bình tĩnh đáp lại, vài phút sau anh chậm rãi bỏ thêm một câu:

"Hạ Hải Lâu, anh cũng sẽ đau."

Ánh mặt trời rực rỡ vô cùng len vào trong ô cửa sổ ngay đúng khoảnh khắc này.

Hạ Hải Lâu nắm lấy bàn tay Cố Trầm Chu. Đầu hắn từ từ cúi xuống, tiếp đó là lưng rồi hai chân, hắn vẫn nắm tay Cố Trầm Chu, môi chạm lên vết thương của anh, toàn thân khuỵu xuống trước mặt đối phương, sau đó nữa, thứ chất lỏng lạnh lẽo nhẹ nhàng chạm lên mu bàn tay của Cố Trầm Chu.

"… Đau, Tiểu Chu, em đau lắm."

Giọng nói nặng nề, căng thẳng và nghèn nghẹn của Hạ Hải Lâu vang lên trong phòng.

Hắn chôn cả gương mặt mình lên mu bàn tay của Cố Trầm Chu.

"Đừng đi, có được không? Tiểu Chu, em yêu anh…"

Hắn khẩn cầu cực kỳ thống khổ, từ bỏ toàn bộ các lớp ngụy trang, chỉ nghe theo sự van lơn cùng khát cầu ở nơi sâu nhất trong tâm hồn mình.

"… Đừng đi mà Tiểu Chu, xin anh đừng đi, em có thể làm bất cứ việc gì, cả một đời này em chỉ yêu mình anh…"

Cố Trầm Chu cũng cầm lấy tay Hạ Hải Lâu, anh ngồi xổm xuống ôm lấy hắn, sau đó hứa với hắn.

Giả sử người bạn thích, cho dù là lúc đang bệnh tật cũng vẫn đặt bạn lên trên cả bản thân cậu ấy, như vậy thì cho dù tôi từng bị cậu ấy tổn thương, tôi vẫn sẽchấp nhận.

Chấp nhận thử tha thứ cho cậu ấy, chấp nhận thử giúp đỡ cậu ấy, chấp nhận thử ở bên cậu ấy, vĩnh viễn ở bên nhau –

=====

Tác giả có lời muốn nói:

Sau tình tiết này là chính thức bước vào giai đoạn kết thúc toàn bộ. Lúc đọc những bình luận trước đó, tôi thấy có độc giả cho rằng tình cảm của Cố không rõ ràng – Đúng thật là không rõ ràng. Trong suốt tình tiết này, toàn bộ hành động của Cố đều thông qua những chi tiết nhỏ. Ví dụ như khi Cố muốn xử lý tên khốn kia, sau khi nhìn thấy đám ảnh chụp của khốn kiếp thì 'nhất thời ngẩn ra'; lại ví dụ như lúc Cố nhận được cú điện thoại có cảm giác khốn kiếp không ổn thì 'ngón tay căng lên'; lại ví dụ như trong chương trước khi Cố nhìn thấy vết thương trên mu bàn tay của khốn kiếp, anh đã gọi Hạ Nam Sơn là 'bác Hạ'.

Một điểm cuối cùng nữa, người như Cố chắc chắn sẽ không bao giờ dùng xưng hô hỗn hào với người khác. Nếu lúc này anh ta còn chần chừ hoặc không quá kiên định về khốn kiếp, anh ta nhất định sẽ gọi Hạ Nam Sơn là 'Thủ tướng Hạ'.

Tiếp theo là cảm giác 'coi trọng anh hơn cả chính bản thân mình' mà Cố nhận được từ khốn kiếp, đây chủ yếu là do lúc xem được tài liệu đen mà Hạ đưa cho Cố, Cố đã trực tiếp dùng những tài liệu này để đối phó với thế lực của Hạ, Hạ có biết không? Đương nhiên là hắn biết, nhưng hắn vẫn đưa.

Nếu trên đời này có một người có thể giết em, khiến em cam tâm tình nguyện tự đưa đao đến, người đó nhất định chỉ có thể là anh.

158. Chương 158: Một Năm, Một Đời

Vào đúng ngày đó một tuần sau, Hạ Hải Lâu chuyển từ viện điều dưỡng đến căn nhà Cố Trầm Chu thuê trong thành phố Vân Trực.

Về căn nhà có diện tích không khác với căn ở huyện Thanh Hương, Cố Trầm Chu không cần phải ngày nào cũng lái xe đến viện điều dưỡng ngay sau khi tan tầm, cũng sẽ không đến mức gục đầu ngủ ngay sau khi lái xe từ viện điều dưỡng về nhà, vừa tỉnh ngủ đã lập tức đi làm.

Nhưng cho dù bỏ qua được chuyện ở viện điều dưỡng đã chiếm mất một phần lớn trong quỹ thời gian của anh, công việc của Cố Trầm Chu cũng không ít hơn bao nhiêu, chẳng qua hiện giờ anh đã có thêm thời gian để xử lý vài chuyện mà lúc trước chưa kịp để tâm đến.

– Ví dụ như những chuyện trong giới chính trị.

Điều chuyển từ thành phố Phúc Châu đến thành phố Vân Trực hoàn toàn là quyết định của một mình Cố Trầm Chu, trước đó anh không hề thông báo với gia đình. So sánh việc đảm nhiệm chức vị Bí thư Tỉnh ủy ở thành phố mà cha mình cai quản với việc chuyển đến một tỉnh thành khác mà mình không hề có chút căn cơ nào, sự thay đổi trực tiếp nhất chính là thái độ của đồng sự xung quanh cùng các vị lãnh đạo cấp trên.

Nhà họ Cố có căn cơ thâm sâu ở kinh thành không hề sai, nhưng có căn cơ thâm sâu ở đất nước này lại không chỉ có một mình nhà họ Cố. Có một miếng bánh ngọt lớn như thế, kẻ dưới người trên đều muốn chiếm cho được thật nhiều, ngoại trừ phần vốn đã thuộc về mình kia thì còn phải đánh giết để chiếm cả thứ trong bát người khác.

Lúc hạ quyết định thuyên chuyển, Cố Trầm Chu đã biết trước con đường chính trị của mình ở thành phố Vân Trực sẽ không quá thuận lợi, chắc chắn sẽ không chỉ có một phe thế lực muốn nhân dịp này kéo anh xuống, muốn giáng cho nhà họ Cố một đòn thật mạnh đến tận gốc.

Đây chính là nguyên nhân khiến Cố Tân Quân cực kỳ phẫn nộ và thất vọng khôn cùng.

Nhưng Cố Trầm Chu vẫn đưa ra quyết định như thế, không hoàn toàn là vì Hạ Hải Lâu mà giống với những điều mà anh đã nói với cha mình trước đó hơn: Anh có tự tin, có nắm chắc, cũng có năng lực.

Trong thể chế này, anh hiện giờ có lẽ vẫn chưa thể giống như cá gặp nước, nhưng đến cuối cùng anh nhất định có thể bơi lội trong hồ nước cực lớn này, còn có thể có được quyền lực tuyệt đối.

Trên con đường đi tới, toàn bộ chướng ngại sẽ không còn là chướng ngại nữa.

Giờ đã bước sang tháng Bảy, những ngày nóng nhất trong năm cũng đến ngay sau đó. Hạ Hải Lâu dạo gần đây luôn có hơi lười biếng, ngay cả món canh ngọt lúc trước không thèm động đến cũng sẽ thỉnh thoảng nấu một ít, uống vào coi như giải nóng.

Buổi sáng thức dậy, Cố Trầm Chu thấy Hạ Hải Lâu nằm ngủ bên cạnh vẫn còn chút mỏi mệt nên sau khi kéo đối phương dậy súc miệng ăn và mấy miếng cháo ngọt xong thì không quấy rầy đối phương nữa, để mặc cho hắn nằm xuống ngủ tiếp. Mãi đến mười một giờ trưa, Cố Trầm Chu kết thúc công việc trong buổi sáng của mình ở thư phòng lại quay về phòng ngủ, chọn một bộ quần áo cho Hạ Hải Lâu từ trong tủ quần áo ra ném lên giường, cũng đánh thức người dậy:

"Dậy mau."

Người nằm trong chăn ú ớ mấy tiếng, lát sau mới nói:

"… Đừng quấy rầy em, bữa trưa anh nấu!"

Cố Trầm Chu nói:

"Hôm nay là Chủ nhật, đến chỗ bác Hạ ăn cơm."

Hạ Hải Lâu đang trùm chăn kín đầu cố ngủ lập tức nguyền rủa một tiếng, hất chăn ra nhìn trần nhà chằm chằm một hồi, vài giây sau lại quay đầu nhìn ánh mặt trời gay gắt ngoài cửa sổ:

"Có cần thiết cuối tuần nào cũng phải báo giờ chuẩn xác như vậy không hả? Nói không chừng Thủ tướng Hạ còn thấy anh phiền lắm đấy!"

Cố Trầm Chu chẳng hề gấp gáp, anh vừa thay quần áo vừa từ tốn nói:

"Em có thể ở nhà, một mình anh qua đó."

"Em không đi thì anh qua đó làm gì?"

Hạ Hải Lâu bĩu môi, nhổm dậy khỏi giường, lại soi mói bồi thêm một câu:

"Mấy năm rồi anh cũng không hiếu thuận tận tụy với cha mình đến mức như vậy nhỉ?"

Sau đó hắn mới bắt đầu thay quần áo – Thực ra hắn cũng chỉ nói vậy thôi, trong một hai tháng qua, cho dù hắn đã cố gắng kiềm chế ham muốn chiếm hữu của mình dành cho Cố Trầm Chu, hắn vẫn như cũ chỉ hận không thể gắn chặt lấy anh giống như trẻ song sinh, một ngày có hai mươi bốn giờ thì phải ở cạnh nhau đến bốn mươi tám giờ. Bởi vậy, cho dù Hạ Hải Lâu cựckì không muốn gặp Hạ Nam Sơn, hắn cũng chẳng còn cách nào khác ngoài việc cùng quay về với Cố Trầm Chu.

"Em cũng biết đó là cha anh cơ đấy."

Cố Trầm Chu thản nhiên nói.

Hạ Hải Lâu đưa mắt dò xét Cố Trầm Chu một lúc, hắn cảm thấy những lời này của đối phương rất có thâm ý.

Quả nhiên câu tiếp theo của Cố Trầm Chu chính là:

"Đáng tiếc hiện giờ người anh cần lấy lòng là Thái Sơn đại nhân tương lai, không phải là ông bố của mình."

Hạ Hải Lâu lập tức bị nghẹn đến phát cáu, lát sau lại như cười như không nói với Cố Trầm Chu:

"Này, anh lại nghe được tin vịt ở đâu hả? Em nói rõ cho anh biết nhé, ông già đó không phải cha em, nhiều nhất cũng chỉ tính là ông bác mà thôi."

"Cho dù là bác, ông ấy cũng nuôi dạy em như con trai mình."

Cố Trầm Chu nói thẳng, sau đó anh ra hiệu kêu Hạ Hải Lâu mau đi đánh răng rửa mặt.

Hạ Hải Lâu buồn bực xỏ quần rồi đi vào trong nhà tắm, sau khi xả nỗi buồn vào bồn cầu xong mới đi đến trước bồn rửa mặt, ngậm bàn chải cọ cọ hai cái, chưa cả ngậm nước súc miệng đã lại ú ớ hỏi Cố Trầm Chu ở bên ngoài phòng tắm:

"Thủ tướng Hạ không quan trọng, anh nói thử xem đợi quay về em phải 'giải quyết' cha anh như thế nào đây?"

Hắn hỏi xong, đợi một lúc thật lâu cũng không có được câu trả lời.

Hạ Hải Lâu thấy lòng mình lạnh lẽo:

"Chẳng lẽ cha anh không vừa mắt em đến vậy?"

Cố Trầm Chu đã ăn mặc chỉn chu và gấp gọn chăn màn cuối cùng cũng đi vào phòng tắm:

"Em kêu cha anh vừa mắt em kiểu gì đây hả?"

Hạ Hải Lâu:

"… Nói cũng phải."

Cố Trầm Chu lại nói:

"Đừng nói em, anh hiện giờ… Cũng không biết phải giải quyết cha anh như thế nào nữa."

Hạ Hải Lâu quay đầu đi rửa mặt, vừa ngẩng đầu lên đã bắt được vẻ buồn bực trên gương mặt Cố Trầm Chu mà anh chưa kịp che giấu, hắn lập tức cảm thấy rất vui vẻ, vươn thẳng người dậy hôn chu chu lên hai má Cố Trầm Chu, an ủi anh:

"Đợi về rồi chúng ta cùng nghĩ cách!"

Cố Trầm Chu thở dài:

"Thôi kệ đi, đợi đến ngày nào đó cha nguôi giận là ổn… Em cũng đừng lề mề nữa, đi qua đó sớm chút thôi, em cho rằng bác Hạ thật sự nhàn rỗi vậy à? Nếu không phải vì chờ em, bác ấy liệu có rảnh gặp anh mỗi cuối tuần không?"

Là Phó Thủ tướng kiếm Bí thư Tỉnh ủy của một tỉnh, Hạ Nam Sơn quả thật không nhàn rỗi, nhưng ông cũng không bận rộn đến mức không có nổi thời gian ăn một bữa cơm cuối tuần. Trong hai tháng vừa rồi, trọng tâm công tác của ông chủ yếu nằm ở tỉnh Phúc Huy nên không ở mấy trong kinh thành, công việc bận rộn nên đa số thời gian ông cũng ở lại trong tòa nhà lớn ở tỉnh Phúc Huy. Đây chính là nguyên nhân mà mỗi cuối tuần Cố Trầm Chu đi qua đều có thể gặp được người.

Lúc Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu đi vào khuôn viên lớn thuộc Tỉnh ủy, Hạ Nam Sơn đang ngồi đọc sách trong phòng khách. Nhân viên bảo an từ lúc hai người bước vào đã thông báo cho Hạ Nam Sơn, bởi vậy khi người giúp việc ra mở cửa, hai người Cố Trầm Chu cùng đi vào thì Hạ Nam Sơn cũng chẳng hề bất ngờ. Ông khẽ gật đầu, ra hiệu cho hai người ngồi xuống.

Hạ Hải Lâu ngồi một mình trên một ghế sô pha đơn trông rất ngả ngớn.

Cố Trầm Chu ngồi xuống đối diện Hạ Nam Sơn, động tác thuần thục lấy lá trà ra pha một ấm trà mới, cung kính bưng bằng cả hai tay đưa một chén cho đối phương, lại rót thêm một chén cho Hạ Hải Lâu, cuối cùng anh mới rót đầy nước trà vào trong cái chén trước mặt mình.

"Hai ngày nữa bác sẽ về kinh thành."

Xem xong hết một đoạn nội dung, Hạ Nam Sơn đánh dấu trang, khép sách lại nói với Cố Trầm Chu.

Ý của lời này chính là cuối tuần sau không cần phải sang đây nữa, Cố Trầm Chu ngầm hiểu trong lòng, nhưng đây không phải đề tài cho câu chuyện tiếp theo mà chuyển đến việc vì sao Hạ Nam Sơn lại quay về kinh thành:

"Bác Hạ, chẳng lẽ chính phủ đã có quyết sách cho vấn đề biển đảo gần đây?"

Hạ Nam Sơn khẽ gật đầu.

Hạ Hải Lâu ngồi bên cạnh ngay từ đầu đã không hề lên tiếng. Ánh mắt hắn di chuyển giữa Hạ Nam Sơn và Cố Trầm Chu, một lát sau lại ngẩng đầu lên thảnh thơi ngắm nghía trần nhà: Hắn không cần chú ý tình hình trước mắt thêm nữa đã có thể đoán ra nội dung tiếp theo… Thực ra mấy lần trước đã vậy, mỗi lần hai người họ trò chuyện với nhau liền giống như có cùng sóng não vậy, từ mức độ vừa gặp đã thân lúc đầu đã thăng cấp thành bạn vong niên giống như bây giờ.

Hạ Hải Lâu nhàm chán nghĩ như vậy, tuyệt đối không chịu thừa nhận rằng bản thân đang có hơi ghen tị.

Nói thật ra, mấy thứ này nếu hắn muốn nghe sẽ hoàn toàn nghe hiểu được, nhưng nếu muốn giống như Cố Trầm Chu, đối phương vừa mới nhắc đến vấn đề cách xa trọng điểm đến vạn dặm đã có thể nhạy bén bắt được điểm mấu chốt… Hạ Hải Lâu thừa nhận bản thân mình chắc không làm nổi.

Hắn không đủ tập trung, cũng không thực sự bước vào trong đó.

Bàn ăn có ba người đàn ông cũng giống như bàn ăn hai người, như thường lệ vẫn không có quá nhiều tiếng động. Nhưng đến sau bữa cơm, lúc Cố Trầm Chu đi theo Hạ Nam Sơn vào trong thư phòng thì bắt đầu trò chuyện nhiều hơn, chủ đề không chỉ giới hạn trong mảng chính trị nữa; nhưng dù có nói tập trung vào mỗi chủ đề chính trị, Hạ Hải Lâu dám chắc ít nhất Hạ Nam Sơn sẽ muốn nghe Cố Trầm Chu nói.

Hai người ngồi một bên nói chuyện với nhau, hắn thì nhàm chán đi một vòng trong nhà coi như tản bộ sau bữa cơm, không đến mấy phút sau đã quay về thư phòng, bắt đầu xen vào câu được câu không: Đứng một mình làm phông nền làm quái gì, đúng là quá nhàm chán!

Có lẽ là vì Hạ Hải Lâu hiếm có được một lần cùng tham gia nói chuyện, Hạ Nam Sơn vốn cực kỳ kiệm lời vẫn giữ Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu ở lại đến chiều muộn, ngay cả bữa tối cũng cùng ăn với nhau.

Lúc rời khỏi tòa nhà lớn của Tỉnh ủy quay về căn nhà hai người thuê thì đã là tám giờ rưỡi tối, Cố Trầm Chu xử lý nốt vài việc khác, thấy thời gian cũng không còn sớm liền kéo theo Hạ Hải Lâu cùng lên giường nghỉ ngơi.

Ban ngày đã có một trận mưa ra nên cơn gió buổi đêm đã mang theo chút hơi mát mẻ.

Cố Trầm Chu ngủ từ tối muộn đến nửa đêm thì chợt bừng tỉnh, anh quờ sang bên cạnh theo bản năng, lập tức hoàn toàn tỉnh táo vì cảm giác lạnh lẽo nơi tay.

Anh mở to mắt ngồi dậy liền thấy Hạ Hải Lâu vốn nên ngủ bên cạnh anh lại đang đứng ngoài ban công, hai tay chống lên lan can nhìn về phía xa xa.

Cố Trầm Chu day day trán rồi nhìn sang chiếc đồng hồ, hai giờ năm mươi ba phút, đang là nửa đêm.

Anh không ngủ tiếp được nữa, sau khi ngồi trên giường thêm một lúc liền nhấc cốc nước trên tủ đầu giường lên uống một hớp, sau đó mới đứng dậy đi về phía ban công nối liền với phòng ngủ.

"Nửa đêm không ngủ được à?"

"Cảm thấy hơi nóng."

Hạ Hải Lâu nhìn những khối kiến trúc trùng trùng điệp điệp trong bóng đêm trước mặt, nói với Cố Trầm Chu:

"Lúc tỉnh lại giữa đêm, em đột nhiên rất muốn nhảy từ đây xuống dưới."

"Cũng may là không nhảy."

Cố Trầm Chu đánh giá.

Hạ Hải Lâu mỉm cười tự đắc:

"Đương nhiên, nếu dễ dàng làm theo cảm tính như thế thì em đã sớm nhảy một trăm lần."

Cố Trầm Chu:

"Rất tốt, tiếp tục giữ vững."

Hạ Hải Lâu bật cười, lát sau lại nói:

"Tiểu Chu, trước đây không nhảy là vì em không cam lòng: Vì sao em phải nghe theo lời chúng nó? Người em cần nghe theo chỉ có 'Bản thân em chân chính', chúng nó là thứ quái gì mà muốn thao túng em? Cho dù em có muốn nhảy thì cũng phải là tự mình muốn nhảy xuống. Còn bây giờ…"

Hắn dừng lại, giọng nói đột nhiên trở nên rất nhẹ:

"Tiểu Chu, chỉ cần vừa nhìn thấy anh, vừa nghĩ đến anh là em không dám nhảy nữa. Em tốn nhiều công sức như thế, hao hết sức lực mới bắt được một bảo bối quý giá đến vậy…"

Hắn từ tốn nói tiếp:

"Anh nói xem sao em có thể bỏ được chứ?"

"Bảo bối ấy, cả một đời này vốn nên chỉ thuộc về một mình em, mà một đời lại dài đến thế…"

Bảo bối 'ừ' một tiếng, cầm lấy tay Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu cúi đầu liếc nhìn bàn tay hai người đang đan cài vào nhau, đột nhiên nhếch miệng cười vui vẻ:

"Tiểu Chu!"

Hắn nói vừa khẽ khàng lại vừa nghiêm túc:

"Em sẽ kiềm chế chính mình, ngày qua ngày, năm kế năm – Em còn muốn đi cùng anh hết sáu mươi năm nữa cơ mà."

159. Chương 159: Thị Trưởng

Huyện Thanh Hương, thành phố Phúc Châu, thành phố Vân Trực, Đặc khu Giang Hải, thành phố Tam Dương tỉnh Bạch Nam.

Cục trưởng, Thính trưởng, Trưởng phòng, Bí thư Đảng ủy, Thị trưởng thành phố.

Trong thời gian bốn năm đã trở thành cán bộ chủ chốt ở tuổi ba mươi, cho dù đứng trong cái giới đặc biệt ở kinh thành kia cũng sẽ là kiểu mẫu của dạng tuổi trẻ tài cao.

Quan hệ của Cố Trầm Chu với gia đình đã bắt đầu dịu đi từ năm thứ hai sau khi anh được điều chuyển từ thành phố Phúc Châu đến thành phố Vân Trực. Trong thời gian một năm, Cố Trầm Chu xử lý ổn thỏa những mối quan hệ chính trị quanh mình, không dựa vào bất cứ thế lực trợ giúp nào mà vẫn tìm ra được cách để thăng chức từ trong những kẽ hở. Giống như vụ thu hút đầu tư đầu tiên mà anh làm ở huyện Thanh Hương vậy, hết lượt này đến lượt khác, cuối cùng công lao không thể bị phủ nhận.

Trong gia đình như vậy, điều họ chú trọng nhất rốt cuộc vẫn là năng lực cá nhân. Nếu Cố Trầm Chu đã thực hiện được lời nói của anh năm đó, không cần đến thế lực trong nhà trải đường hoặc nâng đỡ cho anh, như vậy cho dù trong quá trình này có một vài hành vi khác thường thì cuối cùng vẫn sẽ được nhẹ nhàng bỏ qua.

Thành phố Tam Dương là cấp thành phố trực thuộc Trung ương, nhiều năm qua không được lãnh đạo tỉnh coi trọng như những thành phố khác thuộc tỉnh Bạch Nam có nền kinh tế vùng biển phát triển hơn, việc xây dựng đô thị và phát triển luôn rất tầm thường.

Lái xe được thành phố phái đến đón Cố Trầm Chu là một người trẻ tuổi rất hay chuyện. Lúc đi qua mấy tuyến đường giao nhau bị kẹt xe, Cố Trầm Chu mới hỏi một câu 'Nơi này thường xuyên tắc đường như vậy à?' thì đối phương đã bắt đầu mở miệng thao thao bất tuyệt:

"Thị trưởng, ngài vừa mới đến thành phố chúng ta nên không biết, ở đây đúng là thường xuyên bị tắc đường đó! Có những lúc không phải giờ cao điểm đi làm mà cũng tắc, người ở đây bình thường đều chấp nhận đi vòng xa một chút cũng chẳng thèm đi con đường này đâu, chính là vì việc kẹt xe ở đây quá là khiến người ta bực tức. Thực ra Thị trưởng không nên nhìn sang vườn hoa ở trung tâm con đường, nó đã bị thay đổi nhiều lần lắm. Tôi nhớ rõ khoảng hai, ba năm trước còn có một cái cầu nhỏ, không bao lâu sau đã biến thành vườn hoa giữa con đường, chỉ có một cái khuôn viên nho nhỏ mà còn sửa mấy lần như thế, đèn xanh đèn đỏ xung quanh chả cần nói cũng –"

Thư ký nãy giờ vẫn ngồi im trên ghế phó lái ho khẽ một tiếng.

Cố Trầm Chu vốn đang nghỉ ngơi lại chợt có hứng thú hỏi tiếp một câu:

"Nếu chỗ này tắc nghẽn như thế, vì sao lại lấp hết mấy chiếc cầu ngầm mà lúc trước từng xây lên?"

"Hiệu quả không cao!"

Lái xe đáp.

"Lúc nào tắc thì vẫn cứ tắc thôi! Vậy nên chỉ có thể xây đi xây lại như thế."

Trong lời nói không thể giấu được sự chế giễu.

Thư ký ngồi bên cạnh thầm nghĩ mấy lời này thật chẳng khéo léo chút nào, lại vội vàng ho khẽ thêm một tiếng.

Đáng tiếc là giống như mỉm cười quyến rũ cho người mù xem vậy, người lái xe hãy còn ngơ ngác không hiểu gì cả bất giác tập trung nhìn chằm chằm đằng trước xem liệu còn dòng xe cộ nào ào đến hay không, Cố Trầm Chu cũng tiếp tục:

"Nơi này vẫn chưa phải tuyến phố chính của trục đường trung tâm đúng không? Bình thường rất hay tắc nghẽn?"

Lái xe cười đáp:

"Thị trưởng, ngài vừa tới đã nghiên cứu qua về thành phố chúng ta ư? Nơi này cách trung tâm thành phố cực kì xa đấy! Mấy chỗ đó lại chẳng bao giờ tắc nghẽn, lần này là do ngài muốn vào trong thành phố nên tôi mới vòng sang đây, ngày thường chúng tôi không đi con đường này đâu. Nếu nói về lượng xe cộ, tôi thấy cũng không có quá nhiều xe qua lại, chẳng biết vì sao cấp trên sửa tới sửa lui vẫn không tìm ra được nguyên nhân –"

Vị thư ký ngồi bên cạnh đã ho đến mức nghẹn cả họng.

Lái xe nói thỏa thích nãy giờ cuối cùng cũng chú ý đến, cậu ta đầy quan tâm quay sang ân cần hỏi vị thư ký ngồi bên cạnh:

"Thư ký Dương, anh làm sao thế? Nãy giờ cứ ho mãi, không phải anh bị cảm sốt đấy chứ?"

Thư ký quá xấu hổ, đang định nói gì đó thì lái xe chợt kêu 'A' một tiếng, vui vẻ nói:

"Đằng trước di chuyển rồi!"

Sau đó cậu ta đánh tay lái đạp chân ga, tiếp tục di chuyển xe về phía trước.

Thư ký bị ngu xuẩn của đối phương chọc suýt khóc. Giờ thì dù chưa nắm bắt được tính cách của vị Thị trưởng mới đến này, anh ta vẫn đành phải mở miệng nói:

"Thị trưởng, nhắc đến vấn đề này thì tôi cũng biết được đôi chút, vấn đề chủ yếu là vào những giờ đặc biệt xe cộ đều chen chúc gây ách tắc…"

"Đúng vậy, anh xem trạm xe bus xây ở ngay trước trạm đèn giao thông đó, sao có thể không ách tắc được?"

Lái xe chen miệng vào cực kỳ đúng lúc.

Nụ cười trên gương mặt thư ký hơi cứng lại:

"Cho nên di chuyển trạm xe bus ra phía sau vài trăm thước…"

"Chẳng phải sẽ trúng vào đường cấm rẽ trái?"

Lái xe phản bác.

"Muốn đi sang phải thì phải rẽ trái, muốn sang trái lại rẽ phải, vậy còn không tắc?"

Nụ cười trên mặt thư ký càng cứng hơn:

"Rất có lý…"

“Vì thế đây căn bảnlà một việc rất dễ giải quyết!”

Lái xe hạ kết luận.

Thư ký quyết định không nói thêm nữa.

Một ngày trước khi chính thức nhậm chức, Cố Trầm Chu ngồi trên xe đi dạo một vòng trong thành phố, không cần điều tra quá nhiều, chỉ nghe người lái xe được tạm cấp riêng cho mình nói không ngừng là anh đã có thể hiểu được phần lớn tình hình giao thông trong thành phố, phần còn lại, bởi vì không đủ thời gian nên lái xe đành tiếc nuối ngậm miệng.

Lúc quay về tòa nhà Thị ủy, Cố Trầm Chu xuống khỏi xe, vị thư ký đi theo anh cả một buổi chiều ân cần mở cửa xe rồi lại lấy túi công văn cho anh. Cố Trầm Chu đi được hai bước chợt lơ đãng nói một câu:

“Tiểu Thôi đúng là hay chuyện.”

Là một thư ký, yếu tố quan trọng nhất là phải nghe lời nói bâng quơ nhưng hiểu được thâm ý bên trong, nếu lãnh đạo là Bá Nha, anh nhất định phải là Tử Kỳ! Thường ngày đã thường xuyên chú ý nâng cao kỹ năng về mặt này, giờ thư ký Dương vừa nghe một câu đã ngầm hiểu rõ phải trình bày rõ ràng về lái xe Thôi:

“Lái xe Thôi là con cháu họ hàng xa của Bí thư Thôi, quan hệ với Bí thư Thôi khá tốt, cũng thường xuyên ghé nhà thăm hỏi. Một hai năm này ông ta đã nắm giữ rất nhiều vị trí, mặt nào cũng đã từng xem và nghe qua.”

Cố Trầm Chu gật đầu, không tiếp tục bàn luận về người lái xe tạm thời của mình nữa mà nói với thư ký Dương:

“Được rồi, hôm nay đã ra ngoài cả một ngày, cậu đi về trước đi.”

“Vâng, Thị trưởng đi thong thả ạ!”

Thư ký Dương cung kính cười nói nhưng vẫn đứng nguyên tại chỗ, đợi Cố Trầm Chu đi vào nhà rồi mới xoay người rời đi.

Ngày hôm sau chính là ngày Cố Trầm Chu chính thức nhậm chức ở thành phố Tam Dương, sau khi màn giới thiệu đầu tiên chấm dứt, Cố Trầm Chu đọc bài phát biểu ngắn gọn của mình, tiếp đó là Bí thư cùng chủ trì buổi hội nghị với anh liệt kê lại tình hình phát triển các mặt trong những năm gần đây của thành phố Tam Dương, đồng thời cũng đề cập đến tình hình phát triển của các thành thị cùng cấp vài năm qua.

Những số liệu so sánh mấu chốt vừa được đưa lên, Cố Trầm Chu lại đưa thêm ra một bản tài liệu phân tích chi tiết, bên tronglần lượt là số liệu của việc đảm bảo chú trọng cao độ về công tác chữa bệnh trong toàn quốc, bảo hiểm dưỡng lão, bất động sản và xây dựng văn hóa tâm linh; giống như phần tài liệu trước đó, bên cạnh những hàng số liệu này có bổ sung thêm số liệu so sánh với các thành thị khác.

Khi tài liệu đã được chuyển hết xuống, Bí thư Thôi ngồi bên cạnh nhàn tản ung dung không nói gì, Cố Trầm Chu đưa mắt nhìn toàn bộ căn phòng một lượt, không nhiều lời mà chỉ nói một câu:

“Lúc nào rảnh rỗi mọi người có thể mở tài liệu này ra đọc xem, tôi rất chờ mong những bản báo cáo có thể giải quyết được những vấn đề thực trạng ấy.”

Một câu này vừa ra, văn phòng không có chút tiếng động nào, Bí thư Thôi ngồi bên cạnh hơi kinh ngạc, thầm nghĩ ‘Chẳng lẽ đã xong rồi?’, lại chợt nghe Cố Trầm Chu nói:

“Đúng rồi, lúc tôi mới chuyển từ đặc khu Hải Giang đến đây thì đi theo đường núi, lúc đến đoạn đường giao nhau có bị tắc nghẽn khoảng hai mươi phút. Sau khi trở về, tôi tiến hành một cuộc điều tra thực tế nhỏ thì đã cho ra được một kết luận.”

Thư ký Dương ngồi đằng sau vừa nghe những lời này liền thầm giật mình một cái. Anh ta vội vàng ngước lên nhìn, đã thấy lại có thêm một bản tư liệu khác được phân phát xuống.

Người trong văn phòng bắt đầu ‘loạt xoạt’ lật xem.

Cố Trầm Chu ngồi ở vị trí chủ trì, gương mặt vẫn mang theo nụ cười thản nhiên:

"Không so sánh với đường phố của thành phố khác nữa, chỉ cần so sánh với những con đường có cùng độ rộng khác ngay trong Tam Dương thôi. Lượng xe cộ lưu thông trên đường núi không phải là nhiều nhất nhưng tình trạng tắc nghẽn ở đây lại thường xuyên là nghiêm trọng nhất. Tôi xem mấy công trình trước đây của thành phố cũng có vài chỗ nhắc đến đoạn đường ấy, có thể thấy được vấn đề của đoạn đường này đã thu hút được sự chú ý của mọi người – Chúng ta hãy coi trọng nó hơn chút nữa, trực tiếp giải quyết dứt điểm thôi."

Nói xong một hơi dài này, Cố Trầm Chu gật đầu ra hiệu cho Bí thư Thôi ngồi bên cạnh, tỏ vẻ rằng mình đã nói hết những lời muốn nói.

Bí thư Thôi đáp lại anh bằng một nụ cười, đằng hắng một tiếng mới nói:

"Việc xây dựng kinh tế của thành phố chúng ta cần phải được đề cao hơn. Thành phố Tam Dương không phải thành phố lạc hậu nhất của tỉnh Bạch Nam nhưng chỉ số phát triển kinh tế hàng năm đều bị xếp hạng cuối cùng, bắt đầu từ năm nay tình trạng này phải được cải thiện!... Xây dựng nếp sống văn minh và phát triển kinh tế đều là mục tiêu mà thành phố Tam Dương chúng ta phải chú trọng, kinh tế không thể lạc hậu, đời sống không thể xói mòn, thành phố chúng ta vừa phải đẩy nhanh nhịp độ phát triển kinh tế, lại càng phải thích nghi với sự hiện đại hóa. Môi trường, lịch sử, nhân văn, tất cả đều là tài sản quý giá của chúng ta..."

Ngày đầu tiên ban lãnh đạo mới được thành lập, Bí thư Thôi cũng chỉ nói qua loa phần mở đầu của công tác sau này, đây cũng là thói quen của phần lớn các vị lãnh đạo: Đến một địa phương mới, tổ chức một ban lãnh đạo mới thì trước tiên phải từ tốn trong khoảng thời gian đầu, sau khi điều tra rõ ràng tình hình bên trong thì mới kê thuốc đúng bệnh, dùng đúng thuốc để xóa bỏ dịch bệnh được.

Cũng chỉ có mình Cố Trầm Chu, vừa đến đây anh đã trực tiếp đưa ra các loại số liệu để thị uy với mọi người rồi.

Buổi họp lần này kết thúc sớm hơn mọi khi nhiều, nhưng nhiệm vụ được đề ra lại quan trọng hơn bình thường, mỗi người đều ôm một tâm sự riêng đi về phòng làm việc cá nhân, Cố Trầm Chu cũng đến văn phòng Thị trưởng của mình.

Thư ký Dương đi theo Cố Trầm Chu đến gian ngoài của Văn phòng, chuẩn bị chỉnh sửa lại tư liệu của buổi họp vừa rồi: Bây giờ anh ta vẫn chưa tính là thư ký chính thức của Cố Trầm Chu, Cố Trầm Chu mới được điều từ tỉnh ngoài đến đây, thư ký của anh đương nhiên là do cấp trên sắp xếp, chờ thêm hai đến ba tháng nữa, nếu Cố Trầm Chu không vừa ý thư ký nào khác hoặc là anh vừa lòng với thành tích của anh ta, anh ta sẽ có thể xóa bỏ hai chữ 'Tạm thời' đang treo trên đầu mình bây giờ.

Làm thư ký cho một trong hai người đứng đầu thành phố, tuy rằng tạm thời không thể tự mình phụ trách một phương, nhưng nói theo góc độ lâu dài thì không thể nghi ngờ là vị trí có thể kề cận với lãnh đạo, hơn nữa còn được người người nịnh nọt. Ngay khi biết mình được làm thư ký tạm thời cho Thị trưởng mới, thư ký Dương đã hạ quyết tâm phải nắm chặt lấy cơ hội này. Nhưng sau buổi họp ngày hôm nay, anh ta không khỏi có chút dao động với quyết định của chính mình: Vị Thị trưởng mới này tuổi đời không lớn đã tùy tiện đánh đòn phủ đầu với mọi người, như vậy thực sự là tốt ư? Hơn nữa ở đoạn cuối đường núi đó, ngài ấy chỉ mới nghe lái xe nói một hai câu mà đã đưa vào nói trong hội nghị rồi?...

Không phải chỉ có một mình thư ký Dương băn khoăn về vấn đề này. Buổi tối hôm nay sau khi về nhà, lúc trò chuyện Hạ Hải Lâu cũng nhắc đến vấn đề này với Cố Trầm Chu.

Đối với Hạ Hải Lâu, Cố Trầm Chu đương nhiên sẽ không có hình tượng thần bí như trong mắt thư ký Dương. Lúc ăn cơm Hạ Hải Lâu chỉ tùy tiện hỏi đến, Cố Trầm Chu cũng tùy tiện trả lời ngay lúc ăn cơm:

"Tin thức của em đúng là nhạy bén thật nhỉ, buổi sáng anh mới tổ chức cuộc họp xong, đến tối em đã biết ngay được?"

Hạ Hải Lâu hừ cười hai tiếng:

"Rắn có đường của rắn."

Cố Trầm Chu:

“Ngươi khác không biết thì thôi, chẳng lẽ em còn không biết? Chẳng phải hai, ba tháng này anh đều đang chuẩn bị cho công tác ở thành phố Tam Dương đấy ư?”

“Em chỉ cho rằng anh vẫn sẽ dùng thủ đoạn nhẹ nhàng giống như những lần trước.”

Hạ Hải Lâu ngậm đũa đáp.

“Bất cứ thủ đoạn nào cũng đều là vì kết quả cuối cùng, cái nào hợp lý hơn thì dùng cái đó.”

“Đúng là người theo chủ nghĩa kết thành quả.”

Hạ Hải Lâu vừa nhận xét dứt lời thì chuông cửa kêu vang, hắn cau mày:

“Giờ này mà còn ai đến thế?”

“Là Chung Mộ.”

Cố Trầm Chu liếc nhìn đồng hồ, trả lời Hạ Hải Lâu:

“Anh đã hẹn cậu ấy từ trước rồi.”

Anh uống cạn miếng canh cuối cùng rồi đứng dậy ra mở cửa.

Hạ Hải Lâu nhàm chán giật nhẹ khóe môi, tiếp tục ngồi nguyên tại chỗ từ tốn ăn cơm.

Cửa sắt mở ra, một người thanh niên tầm hai mươi lăm, hai mươi sáu theo Cố Trầm Chu vào nhà, dáng vẻ của cậu ta trông rất nhã nhặn, trên mặt có đeo một gọng kính vuông, lúc nói chuyện với Cố Trầm Chu thì trên môi luôn giữ nụ cười thản nhiên, nhưng lúc quay sang Hạ Hải Lâu thì nụ cười ấy lại biến thành bồn chồn căng thẳng:

“Anh Hạ, xin chào.”

Hạ Hải Lâu chớp mắt coi như trả lời.

Cố Trầm Chu nói:

“Tiểu Chung, ngồi đi đã.”

“Vâng, anh Cố!”

Chung Mộ vội vàng nói rồi đưa kẹp tài liệu mình mang đến cho Cố Trầm Chu:

“Anh Cố, tài liệu anh bảo tôi chuẩn bị tôi đã làm xong cả rồi đây, anh xem thử xem.”

“Làm phiền rồi.”

Cố Trầm Chu cười nói, sau khi kêu đối phương ngồi xuống liền mở ngay kẹp tài liệu ra xem qua tư liệu bên trong, cũng đưa ra những nghi vấn về vấn đề hiện tại cùng thảo luận với đối phương.

Cuộc thảo luận này kéo dài khoảng nửa buổi tối, đợi đến lúc Cố Trầm Chu cất tài liệu đi, Chung Mộ cũng rời khỏi tòa nhà Thị ủy, Hạ Hải Lâu đã chán đến mức có hơi nóng nảy:

“Cuối cùng cũng chịu về rồi hả? Em thật không hiểu vì sao anh lại đặc biệt coi trọng tên đó như thế, chẳng phải chỉ là một dự án quy hoạch thành phố thôi sao? Anh cho em nửa tháng, em sẽ tìm người tốt hơn tên đó cho anh!”

“Đó là người của mình.”

Cố Trầm Chu từ tốn nói.

“Người của mình mà lúc bàn bạc dự án quy hoạch với anh cứ lén lút nhìn em suốt ấy hả?”

Hạ Hải Lâu cười nhạo. Hắn thực ra cũng chẳng quan tâm việc người ta có nhìn hắn hay không, hắn chỉ bực bội vì thái độ mà Cố Trầm Chu dành cho đối phương: hắn cứ thấy có chỗ nào đó không bình thường… Hơn nữa Chung Mộ này ba năm trước chỉ là một tên rửa bát thuê trong khách sạn, kết quả là không biết nhảy được lên thuyền của Cố Trầm Chu từ lúc nào. Cố Trầm Chu dựa vào quan hệ của mình giải quyết giúp tên đóvấn đề việc làm rồi còn cho hắn ra nước ngoài mạ vàng, hiện giờ mạ vàng ở nước ngoài xong quay về còn

trở thành một trong số ít ỏi những người có thể đi theo vị đời thứ ba nhà họ Cố – loại truyền kỳ này đúng là khiến người ta bất giác nóng nảy!

"Cậu ta nhìn lén em cũng không lạ."

Cố Trầm Chu nói.

Hạ Hải Lâu vốn chẳng hề thấy lạ vì chuyện này, hắn cười cười:

"Ông đây vốn anh tuấn tiêu sái, xinh đẹp như hoa, đã sớm quen với mấy kiểu thầm mến này rồi."

Cố Trầm Chu liếc Hạ Hải Lâu một cái:

"Em đúng là không có chút ấn tượng nào à?"

"Ấn tượng gì?"

Hạ Hải Lâu hơi sửng sốt.

Cố Trầm Chu đáp:

"Chung Mộ là một cậu bé từng 'qua tay' em, ba năm trước cậu nhóc cầm một con dao chạy đến trước mặt anh tuyên chiến, nói rằng sẽ cướp em lại. Khi đó anh thấy cậu ta thực ra là muốn cùng chết với anh mới phải."

"..."

160. Chương 160: Đám Người 'cảm Tử'

Lần này thì Hạ Hải Lâu thực sự ngây người ra:

"Chung Mộ? Em chơi tên đó khi nào nhỉ? Không hề có chút ấn tượng nào!"

Cố Trầm Chu cầm cốc giữ ấm lên uống một ngụm trà, thầm nghĩ đối phương đúng là thẳng thắn, trực tiếp dùng động từ, đúng là chỉ cần một chữ mà người nghe đã hiểu ngay:

"Ba năm trước cậu ta đến tìm anh, dù sao đây cũng đã là chuyện cũ, ai biết được em còn chẳng nhớ chính cậu nhóc mà em từng ngủ cùng?"

"... Là do số người quá nhiều nên em thực sự không nhớ được."

Hạ Hải Lâu nói:

"Có một hai lần chơi hơi quá, vừa cắn thuốc vừa uống rượu, lúc tỉnh lại em còn không rõ là em đã ngủ với ai. Nhưng anh vừa sắp xếp công việc lại vừa cho tên đó ra nước ngoài học tập, em không tin là anh không điều tra tên đó rồi."

"Không phải em cũng đã điều tra đấy sao?"

Cố Trầm Chu hỏi ngược lại Hạ Hải Lâu.

"Chẳng lẽ không điều tra ra em và cậu ta từng có quan hệ?"

Hạ Hải Lâu thờ ơ đáp:

"Ngoại trừ từng có quan hệ với anh ra thì em làm gì còn quan hệ với ai khác nữa? Mà cũng lạ, em đã điều tra qua tên đó mà lại không tra ra được chuyện này..."

"Có lẽ người đi điều tra cũng không cho rằng em sẽ quên mất chuyện đã từng xảy ra với mình chứ – Nhất là những chuyện như thế."

Cố Trầm Chu nói, lát sau anh chợt nảy sinh hứng thú mà cười nói:

"Nói không chừng bọn họ còn tưởng rằng em đã hối tiếc về chuyện này ấy."

Hạ Hải Lâu cực kỳ nghiêm nghị nói với Cố Trầm Chu:

“Em đã sớm thấy đủ khi có được anh rồi!”

Cố Trầm Chu không nói gì thêm mà chỉ ‘ừ’ một tiếng.

Hạ Hải Lâu đứng dậy, rời khỏi chỗ ngồi đi đến bên cạnh Cố Trầm Chu hết bóp vai lại vỗ chân hòng lấy lòng, vài phút sau động tác nịnh nọt biến thành vuốt ve và cọ cọ, lại qua vài phút nữa, hai người hoàn thành một lần trao đổi nước miếng, cùng thở dốc dồn dập lăn lên giường.

Ánh sáng màu vàng nhạt mờ ảo càng khiến khoảnh khắc này mờ ám hơn.

Hạ Hải Lâu tựa trán mình lên trán Cố Trầm Chu, ánh mắt sáng ngời lấp lánh nhìn chằm chằm đối phương một lúc, sau đó hắn cúi đầu hôn nhẹ một cái lên môi Cố Trầm Chu rồi mới nghiêng người nằm xuống giường sóng vai với người bên cạnh.

“Chung Mộ là như thế nào? Bao năm qua như vậy mà em chẳng hề nghe thấy anh nhắc đến – Tên nhãi đó còn vác dao đến tìm anh? Rốt cuộc tên đó nghĩ cái gì thế, em vốn chẳng hề tiếp xúc với nó, ngay cả việc tên đó là ai cũng chẳng nhớ rõ nữa là.”

“Là một trong những người ái mộ em.”

Cố Trầm Chu nói.

“Một trong…?”

Hạ Hải Lâu tỏ ra nghi hoặc.

Cố Trầm Chu bật cười:

“Một trong. Chính là một trong những người thầm yêu em xuất hiện trước mặt anh đấy. Sao nào, không tự tin về sức quyến rũ của mình đến vậy cơ à?”

Hạ Hải Lâu cực kỳ khó hiểu:

“Em đương nhiên biết rõ sự quyến rũ của em, nhưng vấn đề là bọn họ đi tìm anh làm gì?”

“Để anh nghĩ xem…”

Cố Trầm Chu nhìn trần nhà ngẫm lại:

“Bọn họ đa dạng nhiều kiểu lắm. Dữ dội nhất là Chung Mộ, cầm dao chạy đến muốn cùng chết với anh; đau khổ nhất là một cô gái, cô ta khóc xin anh bỏ qua cho em, anh thấy tư thái của cô ta như sắp quỳ xuống đến nơi ấy; cách thức phổ biến nhất là viết thư uy hiếp ép anh bỏ em, hoặc là gửi ảnh chụp tế nhị đến cho anh chứng minh rằng em có quan hệ mờ ám với đối phương…”

Hạ Hải Lâu:

“Em có ảnh tế nhị lúc nào?”

“Cởi hẳn quần áo ra thì không có mấy tấm, nhưng nam nữ tựa vào người em thì nhiều không đếm xuể đúng không?”

Cố Trầm Chu hỏi.

“Cái đó…”

Hạ Hải Lâu nghĩ nghĩ rồi ‘chậc’ một tiếng:

“Là trong quán bar thôi! Em dám cam đoan là tự bọn họ tựa vào, em không đưa tay ra chạm vào đâu!”

Cố Trầm Chu hừ cười một tiếng, thực chất anh cũng không để tâm đến chuyện này – bằng không anh đã sớm nói rõ với Hạ Hải Lâu – nên lại nói tiếp:

“Có chuyện gì khác hay không thì không biết, chỉ biết là có vài kẻ chạy đến thẳng trước mặt anh gây chuyện.”

“Kết quả thì sao?”

Hạ Hải Lâu bắt đầu thấy thú vị.

“Kết quả của Chung Mộ thì em biết rõ rồi đấy, anh nhớ cô gái kia là do em tự mình đuổi đi. Toàn bộ đám viết thư uy hiếp được ‘mời’ vào Cục Cảnh sát; còn đám gửi ảnh chụp cho anh, anh đóng gói mấy tấm ảnh chụp họ ở cùng với những kẻ khác lại rồi gửi trả lại hết.”

Cố Trầm Chu từ tốn nói.

Hạ Hải Lâu cười rũ rượi:

“Cô nàng kia là ai? Sao anh lại biết em đuổi ả đi?”

“Chuyện này mới đây thôi. Ba tháng trước chẳng phải em về nhà nói với anh rằng có một cô ả cởi quần áo nhảy thẳng lên giường em hay sao? Anh hỏi em dáng vẻ đối phương ra sao, em tả lại một lượt, anh so sánh chẳng phải là ra rồi sao?”

Cố Trầm Chu đáp.

Hạ Hải Lâu vỗ trán:

“Em nhớ ra rồi! Lúc ấy em còn nói với anh rằng em muốn phun tới nơi, cô ả trông vừa già héo còn cực kỳ béo, em liếc mắt nhìn một cái còn ngại đau mắt!”

Cố Trầm Chu đánh giá công bằng:

“Dáng người cô ta thực ra cũng chẳng tệ lắm, trông rất đầy đặn.”

Hạ Hải Lâu chế nhạo:

“Ông đây nói xấu chính là xấu, muốn leo lên giường còn không biết đi hỏi thăm sở thích của em. Với trọng lượng đó của cô ả, ít nhất phải nghiến răng nhịn đói liền hai tháng mới đủ tư cách, mà lúc cô ả chạy đến tìm anh đúng là có quỳ xuống thật hả?”

“Người bên cạnh anh dùng để trang trí chắc?”

Cố Trầm Chu cũng hỏi lại Hạ Hải Lâu một câu. Ba tháng trước anh hãy còn ở đặc khu Hải Giang, tuy rằng chỉ là một Bí thư Đảng ủy nhưng thư ký và lái xe riêng cũng vẫn có. Đối phương muốn quỳ xuống ngay trước nơi công cộng hòng vu tiếng xấu cho anh, kết quả là đầu gối mới hơi khuỵu xuống đã bị thư ký và lái xe đi theo anh lặng lẽ khống chế ngay. Anh vốn đã định đưa người đến Cục Cảnh sát, nhưng lúc đó nhiều việc, vừa sơ sẩy một cái đã để người chạy mất –cô ả này liều mạng nhảy lên giường Hạ Hải Lâu như thế, hơn phân nửa là sợ anh tính sổ về sau mà thôi.

“Vậy tức là cô ả thất bại?”

Hạ Hải Lâu thực ra không cần hỏi câu này. Nếu như thành công, hắn chắc chắn đã biết chuyện đó rồi:

“Khi đó em không biết chuyện, hay là giờ em đi kiếm người nhé?”

“Em so đo với một kẻ đầu óc có vấn đề làm cái gì.”

Cố Trầm Chu nhắm mắt lại nói. Sau lần đó, tuy rằng anh không cố tình kéo người ra xử lý, nhưng điều tra cơ bản thì vẫn có, kết quả điều tra đa phần đều không có chỗ nào quá thú vị, chỉ có chỗ tiền sử bệnh tật là có điểm đáng chú ý – gia đình người bị điều tra có tiền sử bệnh tâm thần, bản thân người đó cũng đã được tư vấn tâm lý suốt một thời gian dài. Biết được điểm này rồi, Cố Trầm Chu cũng lười không muốn tốn thêm công sức điều tra kẻ giật dây có khả năng tồn tại, tựa như những gì anh vừa nói với Hạ Hải Lâu ấy: Tốn sức so đo với một kẻ đầu óc có vấn đề làm gì?

Hạ Hải Lâu nằm bên cạnh khẽ cười rộ lên.

Cố Trầm Chu cảm giác mình bị đẩy một cái. Anh mở mắt ra liền thấy Hạ Hải Lâu đã tựa sát đến trước mặt mình, nụ cười xinh đẹp rạng rỡ nở rộ trên gương mặt:

“Yêu ai yêu cả đường đi đúng không?”

Cố Trầm Chu:

“… Em không nhầm đối tượng so sánh đấy chứ?”

Hạ Hải Lâu tựa sát bên người Cố Trầm Chu, hắn cắn nhẹ lên má anh một cái, tay trượt xuống phần eo đối phương bắt đầu di chuyển cực kỳ mờ ám:

"Không có nhầm đâu, chẳng phải đều có vấn đề về đầu óc đấy ư? Nói không chừng bệnh của cô ả còn nặng hơn em một chút nữa…"

Cố Trầm Chu liếc Hạ Hải Lâu một cái, nói tiếp:

"Nhưng ngôi nhà mà anh muốn chỉ có một, ngôi nhà khác dù có vững chãi đẹp đẽ hơn bao nhiêu cũng không phải ngôi nhà mà anh muốn."

Hạ Hải Lâu:

"… Tiểu Chu, anh đúng là càng ngày càng biết nói mấy lời sến súa, cảm giác nguy cơ của em càng lúc càng tăng, làm sao bây giờ…"

Cố Trầm Chu khẽ cười. Anh nằm thẳng cười một hồi, đột nhiên nghiêng người sang đè lên Hạ Hải Lâu, cúi đầu đặt một chuỗi hôn nhẹ lên trên cổ đối phương:

"Anh cũng càng nhìn càng thấy em xinh đẹp hơn. Thứ có tên xinh đẹp này thực sự có thể tăng thêm mỗi ngày sao? Đúng là ăn gian!"

Hạ Hải Lâu hít sâu một hơi, dùng thứ cứng rắn của mình chọt nhẹ Cố Trầm Chu một cái, tiếp tục dẫn dắt đề tài rất thú vị này:

"Vậy Chung Mộ thì sao? Anh vừa nói như vậy làm em đột nhiên cảm thấy rất khó hiểu: Đầu tiên là tên đó cầm dao chạy đi tìm anh, sau đó anh giải quyết vấn đề công việc rồi đưa tên đó ra nước ngoài trau dồi, khi quay về tên đó thành cố vấn riêng của anh, giờ còn vừa lén nhìn em vừa mang theo sự kính trọng cùng ngưỡng mộ dành cho anh á?"

"Hình dung của em thật phức tạp…"

"Là tên đó khiến người ta khó chịu."

Hạ Hải Lâu đánh giá:

"Em thấy giống y như tiểu thuyết ấy."

"Bên trong có rất nhiều chuyện còn phấn khích hơn tiểu thuyết."

Cố Trầm Chu đang nói đến chuyện chính trị.

"Chung Mộ là một trong những người thầm yêu em, cũng là người duy nhất khơi lên hứng thú của anh."

"Ồ?"

Hạ Hải Lâu mang theo vẻ mặt bí hiểm hơi cao giọng lên, hắn đã sớm mắc một loại bệnh là không thể nghe Cố Trầm Chu khen người khác.

Cố Trầm Chu:

"Em thử nghĩ xem, công việc đầu tiên của Chung Mộ là gì?"

"Rửa bát thuê."

Hạ Hải Lâu đáp.

"Nghèo khổ đến độ phải lao đi rửa bát thuê đấy."

Cố Trầm Chu liếc Hạ Hải Lâu. Hạ Hải Lâu không điều tra toàn bộ về người đó, nhưng anh thì đã điều tra đối phương một lượt đủ từ trên xuống dưới, đương nhiên cũng biết Chung Mộ bắt được quan hệ với Hạ Hải Lâu như thế nào.

"Em gái học lên cao, cha phải đi chữa bệnh, lúc ấy cậu ta đã nghèo đến phát điên rồi, cũng may là có một người bạn mách một cách –"

Khi nói đến đoạn 'một cách', ngữ giọng của Cố Trầm Chu khó tránh khỏi có phần kỳ quái:

“Đó chính là dắt cậu ta đến tham gia một party, là loại party vừa cắn thuốc vừa uống rượu như em đã nói ấy.”

“Khó trách em chẳng còn tí ấn tượng nào.”

Hạ Hải Lâu nhận xét.

“Em không cảm thấy ngại ngùng chút nào hay sao?”

Cố Trầm Chu hỏi.

“Em ngượng cái lông gì.”

Hạ Hải Lâu ‘chậc’ một tiếng, lại lập tức bổ sung:

“Đương nhiên em vẫn biết rõ quan điểm của anh, cho dù là lúc điên cuồng nhất thì em cũng không có ý định khiêu chiến điểm mấu chốt ấy!”

Cố Trầm Chu cười cười, cúi đầu hôn Hạ Hải Lâu một cái, lời nói có phần ám chỉ:

“Rất tốt, anh rất ít khi thực sự muốn một thứ gì đó, nhưng một khi muốn có sẽ cực kỳ trân quý, hơn nữa không dễ dàng tha thứ cho việc trên thứ ấy xuất hiện vết bẩn.”

Hạ Hải Lâu vội mỉm cười quyến rũ đầy nịnh nọt:

“Đúng thế đúng thế, em đây là sạch sẽ nhất nè! Nói về Chung Mộ tiếp đi, sau đó thì sao?”

“Sau đó?”

Cố Trầm Chu nhắc lại:

“Khi đó hành động của em rất phóng khoáng đúng không? Dù sao sau khi cậu ta cầm được tiền thì cũng cảm động rơi nước mắt trước việc làm của em.”

“Cái đó…”

Hạ Hải Lâu ngẫm nghĩ:

“Chắc lúc ấy em chỉ trả theo giá mà mọi người chấp nhận thôi chứ nhỉ?”

Cố Trầm Chu cười cười không quá để tâm:

“Tóm lại cậu ta cần món tiền ấy, em lại đúng lúc đưa cho, khi đó cậu ta cũng chỉ cần một nơi để gửi gắm tình cảm.”

“Còn sau đó nữa?”

“Sau đó nữa bệnh tình của cha cậu ta vào hai năm sau khi phẫu thuật đột nhiên chuyển biến xấu rất nhanh, cô em gái mà cậu ta gửi gắm bao hi vọng cũng không thi đỗ đại học, hơn nữa còn đã sớm dọn ra ngoài trường ở cùng với bạn trai.”

Cố Trầm Chu đáp.

“Hiếm khi nghe được anh nhiều chuyện dài dòng như thế!”

Cố Trầm liếc Hạ Hải Lâu một cái:

“Được rồi, đã nhiều chuyện xong.”

Hạ Hải Lâu cào cào tóc mình:

“Để em nghĩ xem, theo lý mà nói anh chẳng có tí tẹo quan hệ nào với tên nhóc đó, lí do tên đó biết anh có thể nói là vì từ sau khi có tiền vẫn luôn chú ý đến tin tức liên quan đến em, nhưng cuối cùng xách dao đi tìm anh là do…”

“Cậu ta cũng chẳng phải hoàn toàn vì em đâu.”

Hạ Hải Lâu có phần đăm chiêu, tay co lại gõ gõ lên mép giường:

“Cha mất, em gái vẫn được mình nuôi ăn học đã sớm ở cùng với bạn trai, trước đó cậu ta hi sinh lớn đến vậy mới lấy được tiền lại chỉ là một trò cười, tên đó sụp đổ nên cần một cách để bộc phát… Thông qua món tiền đó nghĩ đến em rồi liên hệ đến anh, đây đều là quá khứ, nhưng em không rõ lắm, vì sao cuối cùng tên đó lại chọn anh? Việc ấy khác quá xa cuộc sống thường ngày của tên đó.”

“Đó là vì cảm thấy có chỗ thú vị.”

Cố Trầm Chu nói.

“Hửm?”

“Lúc ấy, cậu ta không chỉ lựa chọn anh mà còn thực sự cầm dao lao đến trước mặt anh. Giống như em đã nói, anh và đối phương khác nhau quá nhiều –“

Cố Trầm Chu cười cười:

“Kết quả là đối phương thành công, em có thấy chỗ não khó hiểu không?”

Hạ Hải Lâu đưa mắt liếc Cố Trầm Chu một cái:

“Nếu không phải giờ anh đang dùng tên đó, em đã bắt đầu từ tốn trị nó rồi – Loại chuyện như thế này…”

Hắn bĩu môi, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ:

“Thôi, anh không muốn so đo thì không so đo, anh cũng đã nuôi được ba năm rồi, dù thế nào cũng phải thu hồi lại được lợi nhuận gấp ba lần số vốn đã bỏ ra rồi hẵng nói.”

“Khinh thường hả?”

Cố Trầm Chu mỉm cười, nhéo nhẹ tai Hạ Hải Lâu một cái.

Vành tai Hạ Hải Lâu khẽ run run, sau đó đỏ bừng cực kỳ mẫn cảm.

“Không cảm thấy có chỗ nào khó chấp nhận được, ba năm trước anh mới là một cán bộ nhỏ bé, cũng không phải là cha anh hay ông bác của em lúc ra vào mỗi nơi đều có vệ sĩ đi theo bên cạnh bảo vệ, chỉ cần sơ sảy một chút là sẽ để lộ rất nhiều sơ hở.”

“Lời này không sai, nhưng có bao nhiêu người dám suy nghĩ rồi hành động như thế?”

Cố Trầm Chu hỏi lại, anh còn nói thêm:

“Hơn nữa đừng lấy hành động của em làm tiêu chuẩn so sánh, đời này anh đụng phải một Hạ Hải Lâu là đủ rồi.”

Hạ Hải Lâu cười rất ngông nghênh:

“Tên nhãi đó mà xứng chắc! Đó chỉ là một tên hầu nhỏ em lúc nào cũng có thể tùy tiện nhặt được trong kinh thành, nhưng em thích nghe câu kia, anh nhắc lại lần nữa được không?”

Cố Trầm Chu rất biết nghe lời:

“Đời này anh đụng phải một Hạ Hải Lâu là đủ rồi.”

“Đời này anh chỉ ở bên Hạ Hải Lâu.”

Hạ Hải Lâu nhìn Cố Trầm Chu tràn đầy chờ mong.

Cố Trầm Chu tiếp tục nghe theo:

“Đời này anh chỉ ở bên Hạ Hải Lâu.”

“Đời này anh chỉ yêu một mình Hạ Hải Lâu.”

Hạ Hải Lâu tiếp tục dùng ánh mắt đầy kỳ vọng nhìn Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu lại vẫn nghe theo không từ chối:

“Đời này anh chỉ yêu một mình Hạ Hải Lâu.”

Hạ Hải Lâu đã chiếm được cảm giác thỏa mãn thăng hoa trong tâm hồn, nhưng vài giây sau hắn bất chợt kêu to một tiếng:

"Chết tiệt!"

"Gì đó?"

"Em quên không ghi lại rồi!"

"… Đừng quậy nữa, đã bao nhiêu tuổi không biết."

"Được rồi, lại nói về Chung Mộ, chẳng lẽ là vì tên nhãi ấy cầm dao chạy đến trước mặt anh nên anh cảm thấy tên đó đặc biệt…? Sớm biết thế ngày trước em đã đâm cho anh một dao ngay lúc gặp anh."

Hạ Hải Lâu nói.

Cố Trầm Chu quyết định không thèm để ý đến Hạ Hải Lâu nữa mà nói nốt cho xong chuyện:

"Lí do Chung Mộ thu hút được sự chú ý của anh chính là bởi cậu ta đã chọn trúng anh. Một người vào lúc cực độ suy sụp làm ra chuyện gì đó, nguyên nhân lớn nhất là bởi khát vọng sâu thẳm trong lòng người đó. Khát vọng của Chung Mộ là trở nên nổi bật hơn, hơn nữa coi như cũng đã có hiệu quả."

"Cho nên?"

"Cho nên anh nghe xong lời nói run rẩy của cậu ta đã trực tiếp gọi điện thoại sắp xếp công việc cho cậu ta."

"Hơn nữa chỉ vỏn vẹn hai tháng sau đã dành cho nó một suất ra nước ngoài bồi dưỡng?"

Hạ Hải Lâu tiếp lời.

"Khi đó anh đã điều tra xong đối phương, bắt đầu cảm thấy tên đó thú vị đúng không?"

"Không sai."

Cố Trầm Chu chẳng hề e ngại:

"Anh cảm thấy thú vị nên muốn xem thử xem, nếu được nâng đỡ thì cậu ta có đứng dậy nổi không."

Chuyện của người này, xét đến cùng thực ra cũng chỉ là hứng thú nhất thời của Cố Trầm Chu mà thôi.

Hạ Hải Lâu vân vê cằm mình:

"Chỉ đơn thuần là hứng thú? Không phù hợp với tính cách của anh lắm."

"Chuyện sau này hơn phân nửa là hứng thú. Còn về cú điện thoại trước đó, thực ra chỉ đơn giản là muốn đánh tan nhuệ khí của cậu ta mà thôi."

Cố Trầm Chu nói.

"Con người ta một khi đã nhen nhúm hi vọng, sao còn có nổi dũng khí để cùng chết với người khác?"

Hạ Hải Lâu lại cười nhạo một tiếng, vươn tay ra xoa nắn bả vai Cố Trầm Chu, trong lòng vẫn còn chút sợ hãi:

"May mà anh không sao cả."

Bình thường Cố Trầm Chu xắt đồ ăn lỡ làm xước da còn khiến hắn thấy đau lòng, nếu thực sự bị tên kia đâm cho một nhát dao…

Cố Trầm Chu 'ừm' một tiếng, sau đó cười nói:

"Vừa rồi em hỏi anh ngoại trừ hứng thú ra thì còn gì nữa? Thẳng thắn mà nói, mục đích ban đầu của anh khi gọi cú điện thoại kia là – Anh cần gì phải cứng rắn đối đầu với một mảnh sành?"

Anh vừa nói xong câu này liền nghe thấy chiếc di động đặt trên bàn kêu vang, câu chuyện tạm dừng lại, anh nhổm dậy khỏi giường, cầm điện thoại lên nghe được hai câu đã kinh ngạc vui mừng kêu ra tiếng:

"Tường Cẩm, cậu sắp kết hôn á? –"

161. Chương 161: Hạnh Phúc

Hạ Hải Lâu theo bản năng chửi một tiếng 'mẹ nó'. Đã bao năm qua rồi, cho dù tính hết tất cả người thân bên cạnh Cố Trầm Chu vào, giọng nói duy nhất mà thực sự chỉ cần một cú điện thoại đã có thể khiến chiếc ra đa trong đầu hắn dựng thẳng lên cũng chỉ có người tên Vệ Tường Cẩm này. Hơn nữa hắn có đầy đủ lý do và chứng cứ để chứng minh rằng đối phương cũng có thái độ như vậy với hắn, nếu nói từ mặt này, thực ra bọn họ chính là mệnh xung vừa nhìn mặt đã ghét nhau.

Nhưng lần này Vệ Tường Cẩm gọi điện thoại đến là để thông báo việc mình sắp kết hôn… Cũng coi như cuối cùng anh ta đã làm được một việc tốt nhỉ?

Hạ Hải Lâu vừa mới vui mừng nghĩ vậy đã nghe thấy tiếng Cố Trầm Chu, sau khi liên tục chúc mừng người kia lại cực kỳ vui vẻ cười nói:

"Cậu đã hẹn hò ba, bốn năm rồi, hiện giờ cuối cùng cũng đạt được mục tiêu, bước lên thảm đỏ rồi đấy."

Vệ Tường Cẩm ở đầu điện thoại bên kia hừ một tiếng:

"Cái gì mà cuối cùng cũng đạt được mục tiêu. Nếu không phải nhớ rằng ngày trước từng nói sau này sẽ kết hôn cùng lúc với cậu, khéo hiện giờ mình đã thuận lợi có mấy đứa con rồi."

"Mình nói vậy lúc nào…"

"Ngày bé đó!"

"Ngày bé không phải chỉ là nói đùa thôi sao? Hơn nữa không phải kết hôn cùng ngày mà là hai chúng ta kết hôn với nhau mới đúng."

Cố Trầm Chu đáp, vừa dứt lời anh đã thấy Hạ Hải Lâu nằm bên cạnh ghen tị đến đỏ mắt.

Vệ Tường Cẩm:

"Ồ, vậy á?"

"Cái đó…"

Cố Trầm Chu nhìn Hạ Hải Lâu:

"Thực ra là mình nhớ nhầm đấy."

Vệ Tường Cẩm:

"… Mình biết rồi, Hạ Hải Lâu nhất định đang ở bên cạnh cậu."

Cố Trầm Chu cũng cảm thấy hơi xấu hổ:

"Cậu đoán chuẩn."

"Mẹ nó, ông đây vốn chưa từng đoán không chuẩn!"

Vệ Tường Cẩm đột nhiên rống lên:

"Hạ Hải Lâu, cậu có dám quay về phòng ngủ của mình một lần không hả?!"

Hạ Hải Lâu cười lạnh:

"Ông đây không thèm nói chuyện với đồ rẻ rách."

"Ở trong một căn nhà xập xệ thì đừng có tự nghĩ bản thân mình cao quý như thế."

Vệ Tường Cẩm cũng cười khẩy.

"Dù sao vẫn cao quý hơn đồ rẻ rách."

Hạ Hải Lâu bình tĩnh đốp lại.

"Không sai không sai, ảo ảnh cũng chỉ đành dựa vào sự YY của bản thân để trở nên cao quý hơn."

Vệ Tường Cẩm cũng đối đáp rất bình tĩnh.

"… Nếu quan hệ của hai người đã tốt như thế, hay hai người nói chuyện điện thoại với nhau đi."

Cố Trầm Chu nói xong liền làm như sắp ném luôn chiếc điện thoại sang cho Hạ Hải Lâu.

Hai người trong và ngoài điện thoại lập tức 'hừ' một tiếng.

Vệ Tường Cẩm quay lại chủ đề chính:

"Thời gian tổ chức đã được quyết định rồi, là ngày 13 tháng 8, đến lúc đó cậu phải có mặt làm phù rể cho mình đấy!"

"Cậu không kêu mình làm phù rể thì còn định tìm ai về làm phù rể?"

Cố Trầm Chu cười nói:

"Đợi về rồi sẽ tặng cậu một món quà lớn!"

Vệ Tường Cẩm:

"Còn thiếu một phần lễ lớn của cậu chắc? Người có mặt là được! Nhớ đưa cả Hạ Hải Lâu đến, mình nhẫn nhịn cậu ta một ngày!"

Hạ Hải Lâu ở bên cạnh lập tức hừ lạnh một tiếng thật lớn, sau đó liên tiếp nhận được mấy phần thưởng là 'Nụ hôn an ủi của Tiểu Chu' thì hắn mới miễn cưỡng thỏa mãn, lại đáp lại đối phương bằng một phần thưởng 'Nụ hôn sâu của Hạ Hải Lâu'.

"Được chứ, cũng không mất bao nhiêu thời gian, đến hôm đó mình sẽ xin nghỉ trước hai ngày để về nhà giúp cậu."

Cố Trầm Chu cười nói.

"Chờ cậu đấy."

Vệ Tường Cẩm nói xong liền dứt khoát cúp điện thoại.

Cố Trầm Chu cũng thuận tay đặt điện thoại lại trên bàn. Anh thấy thời gian không còn sớm nên không định tiếp tục làm việc nữa, anh nói với Hạ Hải Lâu một câu 'Anh đi rửa mặt' liền đứng dậy đi về phía phòng tắm.

Chỉ tốn khoảng hai mươi phút để xử lý xong việc vệ sinh cá nhân, lúc anh từ phòng tắm quay về lại phòng ngủ, Hạ Hải Lâu đã nằm im trên giường trùm chăn kín đầu.

Cố Trầm Chu nằm lên giường, đầu vừa mới chạm vào chiếc gối mềm mại thì thân hình ấm áp ở bên cạnh đã lập tức tựa sát vào.

Anh đưa tay ra ôm người vào lòng, vừa mới quay đầu lại đã hôn chuẩn xác lên đôi môi cũng cực kỳ ấm áp của đối phương.

Hạ Hải Lâu 'ưm' một tiếng thật dài tựa như một con mèo được vuốt ve cực kỳ thoái mái, hắn nheo mắt lại, để bàn tay cùng ngón tay mình dán lên da thịt lạnh lẽo của đối phương, cẩn thận thưởng thức từng đường vân da đã vuốt ve không biết bao nhiêu lần.

Lúc quay lại phòng ngủ Cố Trầm Chu đã thuận tay tắt đèn ngủ đi, ánh trăng sáng mờ ảo lọt vào trong phòng qua cửa sổ tựa như một tầng lụa mỏng manh, bản thân không quá rực sáng nhưng lại khiến da thịt của người khoác nó sáng bừng lên.

Lời nói vào lúc như thế này là rất dư thừa.

Nụ hôn của Cố Trầm Chu dừng lại trên gương mặt và thân thể Hạ Hải Lâu, còn tiếp tục đi cả xuống phía dưới.

Hạ Hải Lâu khẽ thở dốc một tiếng, hưởng thụ sự ấm áp và ẩm ướt trong khoang miệng đối phương, nhưng hơn cả thế là hưởng thụ sự tiếp xúc thân mật nhất giữa thân thể hai người.

Dục vọng của hắn bị kéo lên đến đỉnh trong bóng đêm, sau đó lại từ đỉnh cao trào nhẹ nhàng nhảy một cái lên thẳng Thiên đường.

Thân mình bất giác căng thẳng chợt cứng ngắc lại trong một thoáng, tiếp đó là sự thả lỏng cực kỳ thoải mái.

Hắn dùng tay chống nửa thân trên lên để hôn môi Cố Trầm Chu vừa mới nhổm thẳng người dậy, đồng thời tách hai chân mình ra, dùng phần mềm mại phía trong đùi cọ cọ lên dục vọng của đối phương.

Nụ hôn mang theo mùi vị *** nhàn nhạt chấm dứt, Hạ Hải Lâu thấp giọng cười nói bên tai Cố Trầm Chu:

"Mùi vị thế nào?"

"Khá được."

Cố Trầm Chu trả lời đối phương rất thành thực, tiếp đó một tay anh nâng phần eo đối phương lên, ngón tay lập tức đi vào trong nơi chật hẹp kia.

Hạ Hải Lâu 'A' một tiếng, phần thắt lưng vừa căng lên đã chậm rãi thả lỏng ra, dục vọng vừa mới phát tiết lại có xu thế ngóc đầu dậy.

Cố Trầm Chu để Hạ Hải Lâu tựa vào đầu giường, anh để một bàn tay mình an ủi dục vọng của đối phương, dục vọng của anh thăm dò một chút liền trực tiếp đi vào bên trong.

So với sự an ủi trước đó, động tác này có vẻ hơi thô bạo.

Hạ Hải Lâu bởi vì cơn trướng bụng đột nhiên ập đến mà hít sâu một hơi, đỉnh của thứ đang đứng thẳng phía trước cũng không kìm được mà tràn ra chất lỏng trong suốt.

Luôn luôn là như thế…

Bất kể đã trải qua bao nhiêu lần, tiếp theo vẫn luôn là sự thỏa mãn giống nhau như đúc…

"Thật đẹp."

Giọng nói lộ âm sắc ám muội hơn bình thường vang lên, là Cố Trầm Chu đang thì thầm sát bên tai Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu mỉm cười trầm thấp đáp lại đối phương:

"Là gương mặt hay cơ thể của em đẹp?"

"Là toàn bộ em rất đẹp."

Cố Trầm Chu ung dung đưa ra câu trả lời chắc nịch cho đối phương, lại khiến thứ của mình càng chôn sâu vào trong cơ thể đối phương hơn.

Chặt chẽ, ấm áp, giống như đang dán lên mỗi một nếp uốn.

Quả là quá phù hợp với anh.

Hạ Hải Lâu và Cố Trầm Chu cùng thưởng thụ khoái cảm của sự thân mật.

Hắn hít sâu một hơi, nói:

"Em cảm thấy chúng ta quả là quá phù hợp với nhau, anh thấy sao?"

"Ừ."

Cố Trầm Chu lên tiếng, trả lời đối phương trong lúc vẫn đang cắm rút:

"Anh hùng sở kiến lược đồng*."

Hạ Hải Lâu cười rộ lên cực kỳ ác liệt:

"Nói chính mình là anh hùng á? Thị trưởng Cố bắt đầu không khiêm tốn như vậy từ lúc nào thế?"

"Nếu em muốn nói là 'Rắn chuột cùng một ổ' thì anh cũng không bận tâm."

Cố Trầm Chu bình tĩnh trả lời đối phương.

Hạ Hải Lâu cười đến không ngừng được, tiếng cười vang dội như vậy lại tác động lên thân thể hắn khiến hắn vì sự co rút đột ngột mà bật ra một tiếng thở dốc:

"F*ck –"

"Đừng nóng vội, đang làm em đây mà."

Cố Trầm Chu vẫn bình tĩnh nói với Hạ Hải Lâu, nói xong cũng không nhịn được mà cười rộ lên, anh ôm lấy gương mặt của Hạ Hải Lâu, đặt lên trán đối phương một nụ hôn thật kêu:

"Hải Lâu…"

"Ừ?"

"Chúng ta thật phù hợp."

Cố Trầm Chu cười cười, ánh mắt long lanh như nước nhẹ nhàng chạm lên gương mặt của Hạ Hải Lâu.

"Anh thấy chưa, sự lựa chọn của em không hề sai chút nào…"

Đến tháng Tám, Cố Trầm Chu xin nghỉ hẳn một tuần cùng Hạ Hải Lâu quay về trong kinh thành, giúp Vệ Tường Cẩm chuẩn bị đủ mọi việc cho lễ kết hôn: Nơi tổ chức tiệc cưới, việc trang trí phòng tân hôn, danh sách khách mời, khách sạn tổ chức tiệc cưới… Một loạt những chuyện này không thể tính là phức tạp, nhưng nếu tự mình chuẩn bị liền thấy vô cùng rườm rà.

Hạ Hải Lâu rảnh rỗi cũng đi theo làm giúp Cố Trầm Chu oán giận một câu:

"Mấy việc nhỏ này cũng tự mình đi làm, đúng là rảnh rỗi sinh nông nỗi."

Vệ Tường Cẩm lập tức xù lông, hai người đốp chát qua lại một hồi suýt nữa đã biến thành động tay động chân.

Cố Trầm Chu thấy mà không thể làm được gì, đành để mặc cho hai người quậy, dù sao thì cãi qua cãi lại mấy câu xong, hai người cộng lại thành con nít hơn sáu mươi tuổi cũng phải cam chịu cả thôi.

Đến ngày mười ba, bầu trời đặc biệt sáng sủa. Cố Trầm Chu ngay từ sáng sớm đã thay lễ phục tươm tất cùng Vệ Tường Cẩm đến nhà cô dâu chào hỏi, kết quả không chỉ Vệ Tường Cẩm bị phù dâu đứng đằng sau cánh cửa làm khó phải đưa bao lì xì đến đau cả tay, ngay cả Cố Trầm Chu cũng suýt chút nữa bị bắt hát một bài.

Cánh cửa phòng đóng chặt cuối cùng cũng mở ra, cô dâu mặc váy cưới trắng muốt ngồi ở giữa đám phù dâu nói cười rôm rả, để chú rể đi giày cao gót vào cho mình.

Đoàn xe rước dâu nối đuôi nhau diễu hành trên các con phố trong kinh thành, trước cửa khách sạn có treo một chiếc biểu ngữ lớn, mỗi một vị khách tham dự dường như đều là một nhân tố khiến nụ cười trên gương mặt cô dâu chú rể rạng rỡ hơn.

Người chủ trì nghi thức kết hôn đứmg trên bục đang dùng những lời tràn đầy tình cảm để ca ngợi cho tình yêu vẹn toàn của cô dâu và chú rể, Cố Trầm Chu bận rộn cả một ngày cùng Hạ Hải Lâu đứng ở bên dưới nhìn chăm chú vào đôi tân nhân.

"Chú rể của chúng ta đẹp trai phóng khoáng, sự nghiệp viên mãn, cô dâu của chúng ta dịu dàng ưu tú, hiền thục tốt bụng, hai người họ cùng tìm được lẫn nhau giữa biển người mịt mờ, hiểu nhau rồi làm bạn, cùng yêu nhau say đắm, cùng viết nên lời thề hoàn mỹ cho hạnh phúc của bản thân. Hiện giờ, mời cô dâu cùng chú rể của chúng ta đưa món quà mà hai người đã chuẩn bị ra để chia sẻ hạnh phúc viên mãn của hai người cho mỗi vị khách ở đây!"

Người chủ trì nghi lễ cầm micro lớn giọng nói, đồng thời cũng lùi về phía sau một bước để cô gái đã chuẩn bị nghi lễ từ trước bưng khay bước lên, trên khay đặt rất nhiều món đồ chơi nho nhỏ làm bằng vải.

Trên mặt Cố Trầm Chu vẫn mang theo nụ cười mỉm, thấy hôn lễ đã được tiến hành đến gần giai đoạn cuối cùng, anh nói với Hạ Hải Lâu:

“Được rồi, chúng ta quay về chỗ ngồi đi.”

Hạ Hải Lâu nhìn chằm chằm vào lễ đài:

“Từ từ đã.”

“Hử?”

Cố Trầm Chu thấy hơi buồn bực, đưa mắt theo ánh nhìn của Hạ Hải Lâu thì vừa lúc thấy được cô dâu đứng ở bên cạnh Vệ Tường Cẩm.

Lúc này cô dâu đã cầm lấy con rối bằng vải lớn nhất trong khay của cô gái phục vụ, vừa mới nhìn về phía của Hạ Hải Lâu thì Vệ Tường Cẩm đứng sát bên cạnh đã ghé đến bên tai cô dâu nói một câu gì đó. Cô dâu tỏ ra hơi do dự, sau đó cũng gật đầu rồi cười rộ lên.

Hạ Hải Lâu đã nắm chắc trong lòng lập tức cảm thấy hơi giật mình bất an, chỉ thấy cô dâu cùng chú rể lập tức ôm toàn bộmấy thứ trong khay vào trong lòng rồi ném thẳng ra ngoài trong tiếng đếm lớn ‘một, hai, ba’ của người chủ trì nghi thức!

“Mẹ nó!”

Tiếng mắng của Hạ Hải Lâu lập tức bị bao phủ trong tiếng hoan hô của đám người xung quanh, từng đôi tay vội vàng khua lên trên đón lấy đám rối vải giống như những cánh hoa đủ màu sắc đang tản xuống bên dưới, Hạ Hải Lâu cũng vội vàng vươn tay lên nhưng lại bị Cố Trầm Chu đứng bên cạnh nhanh tay lẹ mắt kéo về, tránh được một cánh tay đột nhiên vươn ra bên cạnh:

“Cẩn thận một chút!”

Con rối vải rơi vào trong một cánh tay khác vươn đến từ đằng sau, người đón được lúc này mới thấy Hạ Hải Lâu, mặt mày cậu ta cong cong, tay cầm rối vải có hơi ngượng ngùng nói:

“Vừa rồi em không để ý thấy, anh Hạ, anh muốn thứ này à?”

Đối phương là em trai Cố Trầm Chu còn nhỏ hơn mình đến mấy tuổi, Hạ Hải Lâu rốt cuộc cũng không thể dày mặt cướp lấy được, nhưng lúc hắn xoay mặt lại nhìn Cố Trầm Chu thì không giấu được nét mặt uể oải.

“… Sao thế?”

Cố Trầm Chu hỏi.

Hạ Hải Lâu u ám nói:

“Em lén đưa cho một phù dâu của cô dâu một bao lì xì to, chỉ để cô dâu ném phần hạnh phúc lớn nhất kia cho em! Mẹ nó, em đã biết Vệ Tường Cẩm này đúng là một gã tiểu nhân chính hiệu mà!”

Cố Trầm Chu:

“… Em đã bao nhiêu tuổi hả…”

Hạ Hải Lâu tiếp tục u ám:

“Lớn bằng anh đó!”

Rải quà xong, đám người vây kín xung quanh cũng lần lượt tản đi, Vệ Tường Cẩm nắm tay cô dâu đi xuống dưới đài, tươi cười ngạo nghễ thuận tay đưa cho Hạ Hải Lâu một cái hộp:

“Nể cái bao lì xì lớn của cậu, miễn cưỡng cho cậu cái này này.”

Hạ Hải Lâu vẫn âm trầm trừng mắt liếc Vệ Tường Cẩm một cái, khi tùy tiện mở cái hộp ra thì vẻ âm trầm trên gương mặt lập tức biến thành kinh ngạc, từ kinh ngạc lại chuyển thành rối rắm:

“Cái này…”

Lúc này cô dâu mới dịu dàng cười khẽ:

“Vừa rồi Tường Cẩm nói rằng đã sớm chuẩn bị thứ để tặng anh, cho nên em mới không ném rối vải sang đây.”

Hạ Hải Lâu vẫn đang rối rắm đến không nói nên lời.

Cố Trầm Chu cười đón lấy, chúc phúc Vệ Tường Cẩm và cô dâu vài câu, ngay khi đám phù dâu chạy đến vây quanh cô dâu thì anh cũng kéo Hạ Hải Lâu cùng rời khỏi phòng tổ chức tiệc tùng.

Ra khỏi cửa phòng tiệc, lại đi qua hết dãy hành lang thật dài trải thảm màu vàng nhạt, tiếng ồn ào náo nhiệt đằng sau bắt đầu trở nên đứt quãng giống như được ngăn cách bởi một lớp màng mỏng trong suốt.

Ánh đèn đuốc rực rỡ của thành thị bên ngoài cửa sổ giống hệt như cả một biển sao.

Hạ Hải Lâu vẫn đi theo Cố Trầm Chu ra ngoài chợt nghiêng đầu:

"Thứ này không đến mức là Vệ Tường Cẩm tặng cho chúng ta chứ?"

"Không đến mức đó, là anh đặt."

Cố Trầm Chu đáp.

Nụ cười rạng rỡ chợt xuất hiện trên gương mặt xinh đẹp:

"Sao anh lại đột nhiên nghĩ đến việc này?"

Bước chân của Cố Trầm Chu dần chậm lại. Rời khỏi phòng tiệc sáng sủa náo nhiệt, hai người bọn họ cùng đứng ở một góc hẻo lánh, không có khách khứa, không có nghi thức, không có lời chúc tụng cũng chẳng có hoa tươi.

Chỉ có hai người bọn họ.

Nhưng như thế này đã thực sự là đủ rồi.

Cố Trầm Chu đón lấy chiếc hộp đựng nhẫn bọc vải nhung màu tím từ trong tay Hạ Hải Lâu. Đôi nhẫn được làm bằng bạch kim không quá quý giá, mặt ngoài không khảm bất cứ vật trang trí nào, bên trong cũng chỉ khắc tên của hai người.

Cố Trầm Chu đeo chiếc nhẫn có khắc tên mình lên cho Hạ Hải Lâu, cũng để Hạ Hải Lâu đeo cho mình chiếc nhẫn còn lại.

Gió đang thổi ào ào ngoài cửa sổ.

Giờ này phút này, ánh mắt của Hạ Hải Lâu còn sáng rực rỡ hơn toàn bộ ánh đèn trong thành phố.

Cố Trầm Chu nhìn người đang đứng trước mặt mình, mỉm cười khe khẽ:

"Nếu em thực sự thích làm việc như thế này, chúng ta tìm lúc nào đó ra nước ngoài, cùng làm một chuyến du lịch đặc sắc nhé."

"Hình như em chợt hiểu được suy nghĩ của Vệ Tường Cẩm rồi."

Hạ Hải Lâu nói.

"Ừ?"

Cố Trầm Chu nhướn mày.

"Hôn lễ đương nhiên phải do mình tự tay chuẩn bị rồi!"

Hắn thầm thì.

"Anh nói xem đến lúc ấy chúng ta nên bố trí hội trường như thế nào? Thứ quá mộc mạc hoàn toàn không phù hợp với phong cách của em đâu! Kiểu Trung đương nhiên phải làm một lần, nhưng kiểu của châu Âu cũng rất đẹp, hơn nữa phong tục về hôn lễ của các nước khác nhau cũng khác nhau đó! Em nhớ có mấy nước còn rất thú vị -"

Cố Trầm Chu bật cười ra tiếng:

"Được được, em muốn làm thế nào thì làm thế đó, em muốn tổ chức bao nhiêu lần thì tổ chức bấy nhiêu lần – Giờ chúng ta phải về phòng tiệc trước đã, lát nữa còn phải giúp Vệ Tường Cẩm chắn rượu nữa."

“Hứ, tên quỷ rượu Vệ Tường Cẩm đó mà cũng biết say rượu á? Đừng có uống đến độ khiến người khác ngã lăn quay hết là đã biết ơn lắm rồi! Buổi tối anh uống rượu xong chẳng phải là sẽ mất ngủ sao? Lát nữa anh dẹp sang một bên cho em, em cùng Vệ Tường Cẩm đi kính rượu, xem xem tên không có mắt nào dám chuốc rượu.”

Bên ngoài khách sạn, ánh trăng chậm rãi lẩn vào sau đám mây như muốn tranh thủ nghỉ ngơi một lát.

Hôn lễ tiến hành đến tám giờ tối thì khách khứa cũng ra về gần hết.

Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu ở lại cuối cùng cố ý cùng một đám bạn đồng lứa đưa đôi tân nhân vào trong phòng cưới nhưng không quậy phá quá mức, chỉ ồn ào một lát rồi tự tản đi.

Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu cùng lái xe quay về Chính Đức Viên. Lúc xe đi qua cửa bảo an lái lên núi, Hạ Hải Lâu uống vài chén rượu đã hơi choáng váng nhìn chằm chằm vào mấy căn nhà giữa rừng núi, đột nhiên nói:

“Anh nói xem em có nên đến nhà anh một chuyến không? Đã đến đây rồi thì hẳn là nên đến chào hỏi người lớn mới đúng…”

“Em thật sự muốn giữa đêm hôm bị đuổi ra mất thể diện vậy à?”

Cố Trầm Chu hỏi ngược lại.

Hạ Hải Lâu ậm ờ một lát, sau đó thở một tiếng thật dài: Nếu gia thế của Cố Trầm Chu đơn giản hơn một chút, bất kể là dùng tiền, dùng tình hay uy hiếp, tỏ ra ngang ngược, si tình hay ác bá, hắn đều không thiếu gì cách; nhưng chết người ta ở chỗ thân phận của Cố Trầm Chu chẳng hề đơn giản, nếu hắn thật sự đánh cược một lần, mặt dày đến đó gây chuyện khiến nhà họ Cố mất mặt, chỉ sợ vừa quay về thì thủ đoạn tựa sấm sét của nhà họ Cố đã giáng xuống.

“Đúng là chỉ có thể đọ lòng kiên nhẫn thôi, trước sau cũng đã bốn năm rồi.”

Hạ Hải Lâu tự giễu một câu, lại nói thêm:

“Em thì không sao cả, chỉ cảm thấy anh hơi vất vả…”

“Lời này thật không giống với lời được nói ra từ miệng em.”

Cố Trầm Chu nói.

Hạ Hải Lâu cười:

“Anh coi như đem nay em cảm động quá mức nên thành ra bất thường có được không?”

“Nói thật à?”

Cố Trầm Chu hỏi.

“Đương nhiên là nói thật rồi.”

Hạ Hải Lâu đáp.

“Thực ra anh cảm thấy em bất thường một chút thì hay hơn, cũng quen rồi.”

Cố Trầm Chu thành thực nói.

Hạ Hải Lâu:

“…”

“Được rồi, đến nhà.”

Cố Trầm Chu dừng xe lại trước cửa nhà Hạ Nam Sơn, sau khi tắt máy liền an ủi đối phương:

“Nói theo thực thế thì dù em không thể đến nhà anh, để anh đến nhà em cũng không có khác biệt gì quá lớn.”

“Sao có thể so như thế được?”

Hạ Hải Lâu lầm bầm, lúc bước xuống khỏi xe thì hơi loạng choạng, Cố Trầm Chu vội vàng chạy qua đỡ người:

"Quá chén hả?"

"Tạm ổn, em chưa say."

Hạ Hải Lâu đáp. Hai người vừa đỡ nhau đi được mấy bước đã thấy cửa căn nhà trước mặt rộng mở, Cố Tân Quân và Hạ Nam Sơn cùng đi từ trong nhà ra.

Cố Trầm Chu:

"..."

Hạ Hải Lâu:

"..."

Sau một khoảng im lặng kỳ lạ, Hạ Hải Lâu lập tức đổi sắc mặt nhanh như diễn viên kịch Xuyên, nụ cười tươi rói lập tức nở rộ trên gương mặt, bộ dáng cực kỳ ngoan ngoãn nhanh chóng bước đến:

"Bác, cháu về rồi. Bí thư Cố, bác đến nhà chơi ạ?"

Cố Tân Quân thản nhiên liếc Hạ Hải Lâu một cái, sắc mặt bình thường không khác Hạ Nam Sơn là bao.

Nhưng thái độ của Hạ Hải Lâu hiện giờ có thể nói là nhiệt tình gấp một trăm lần Hạ Nam Sơn, hắn gần như là đến sát bên cạnh Cố Tân Quân mà ân cần hỏi thăm, chỉ còn thiếu nước cúi đầu khom lưng coi mỗi một câu nói của ông là thánh chỉ mà thôi.

Cố Trầm Chu nói hai câu khách sáo với Hạ Hải Lâu liền quay sang nói với Cố Trầm Chu:

"Được rồi, về nhà."

"Vâng, thưa cha."

Cố Trầm Chu nói, thuận thế nhìn thoáng qua Hạ Hải Lâu liền thấy Hạ Hải Lâu giống như không hề nghe thấy lời nói của Cố Tân Quân, hắn vẫn tiếp tục giữ nguyên nụ cười tươi tắn tiễn người ra đến tận xe.

Khoảng cách chỉ có vài bước chân, Cố Trầm Chu cũng mặc kệ chiếc xe mình vẫn còn đỗ ở đây, anh trực tiếp nói với Cố Tân Quân:

"Cha, cha ngồi ghế phó lái nghỉ ngơi đi, để con lái xe."

Cố Tân Quân 'ừ' một tiếng, đi vòng qua xe ngồi sang ghế phó lái.

Cố Trầm Chu ngồi vào ghế lái. Lúc khởi động xe rời khỏi căn biệt thự của Hạ Nam Sơn, anh liếc mắt nhìn Hạ Hải Lâu vẫn còn đứng ngoài xe một cái, lại không nhịn được liếc nhìn Cố Tân Quân ngồi bên cạnh một cái, nhưng anh không thể nhìn ra được điều gì từ vẻ mặt bình tĩnh của ông.

Quãng đường ngắn ngủi đi mất không đến năm phút đồng hồ.

Khi Cố Tân Quân và Cố Trầm Chu cùng đi vào nhà, Cố Chính Gia đang tiễn bạn gái của mình – cũng là con gái một nhà đã có quan hệ nhiều đời trong giới – ra về.

Cô bé nhỏ tuổi hơn Cố Chính Gia một chút, vừa mới qua sinh nhật hai mươi tuổi mấy hôm nhưng hai đứa gần nhưđã sắp đính hôn với nhau rồi. Cô bé tươi cười rạng rỡ bước đến chào hỏi Cố Tân Quân và Cố Trầm Chu ở đối diện, lúc đi ra bên ngoài được vài bước còn quay đầu lại vẫy tay liên tục với Cố Chính Gia đang đứng ở cửa.

Cố Chính Gia vẫn còn hơi luyến tiếc nhịn không được chạy ra, vui vẻ trò chuyện với cô bé, quãng đường có mười bước chân cũng vì vậy mà mãi không đi hết được.

Cố Tân Quân thì vừa vào nhà đã đi thẳng lên tầng trên, có vẻ như là lười không cả muốn nói chuyện với Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu thở dài một tiếng rồi đi đến thư phòng của ông nội ở tầng ba trước, định chào ông nội một tiếng. Cụ ông đang ngồi đọc sách trong phòng, thấy Cố Trầm Chu đi vào thì đầu tiên là khẽ gật đầu trước, sau đó cụ đột nhiên chỉ vào tay trái của Cố Trầm Chu:

"Đã đeo nhẫn rồi hả?"

Cố Trầm Chu sững người, lúc cúi đầu nhìn xuống mới phát hiện ra mình đã quên không tháo nhẫn xuống. Mí mắt anh giật nhẹ vài cái, vội vàng giải thích:

"Ông nội…"

"Thôi thôi."

Cụ Cố vung tay lên:

"Không cần giải thích, cháu ra ngoài đi."

"… Ông nội ngủ ngon ạ."

Cố Trầm Chu kìm lại lời nói đã lên đến cổ họng, lễ phép chúc ông mình ngủ ngon rồi mới xoay người đi ra ngoài. Thế nhưng ngay trước khi anh xoay người ra ngoài, cụ Cố lại lơ đãng bổ sung thêm một câu:

"Hai ngày này nhớ ở bên cha cháu nhiều hơn, sau đó xem lúc nào rảnh kêu Hạ Hải Lâu đến nhà trò chuyện đi."

=====

*Chú:

Anh hùng sở kiến lược đồng: Thành ngữ chỉ hai ý kiến tương đồng, có ý nói rằng hai người dù không bàn trước nhưng vẫn đưa ra ý kiến giống như nhau.

162. Chương 162: Hoa Hạnh Ngày Xuân

Lời này vừa ra, cho dù là Cố Trầm Chu cũng không thể trấn tĩnh được, anh miễn cưỡng nghiêm nghị rời đi, lúc quay về phòng mình liền lập tức gọi điện thoại thông báo tin tức này cho Hạ Hải Lâu.

Kết quả là vừa mới nói xong, đầu bên kia điện thoại liền vang lên một tiếng 'Bịch' lớn!

"Sao thế?"

Cố Trầm Chu ngẩn ra.

Điện thoại im lặng thật lâu mới lại truyền ra tiếng của Hạ Hải Lâu:

"Lúc xoay người không để ý nên bị ngã từ trên giường xuống."

"… Ha ha ha ha ha."

Cố Trầm Chu không nhịn được cười đến đau bụng.

Hạ Hải Lâu:

"Anh đừng như thế, anh cười vậy làm em cũng muốn cười, ngu ngốc lắm đó! Đừng nói cái này nữa, mười giờ sáng mai em qua nhà anh nhé?"

"Đợi thêm hai ngày nữa được không?"

Cố Trầm Chu hỏi.

Hạ Hải Lâu ở đầu bên kia nói:

"Không muốn đợi dù chỉ một giây!"

"Không ngại tỏ ra vội vàng quá như vậy sẽ mất mặt à?"

Cố Trầm Chu mỉm cười trêu chọc. Nói chuyện với nhau đến lúc này thì sự kích động khó kiềm chế được lúc đầu cũng chậm rãi qua đi, anh ngồi xuống ghế, không mở chiếc notebook đặt trên bàn lên mà chỉ thuận tay cởi áo khoác, chuẩn bị nghỉ ngơi sớm.

Hạ Hải Lâu bình tĩnh nói:

"Nếu mất mặt mà có thể theo bắt được anh và thu phục được người nhà anh, vậy em sẽ tự kéo mặt mình xuống, đạp dưới chân mấy lần cũng được!"

Cố Trầm Chu lại cười thêm một hồi, sau đó từ tốn nói vào điện thoại:

"Giờ thật muốn gặp em quá…"

"Chờ em năm phút!"

Hạ Hải Lâu hô lên trong điện thoại.

Cố Trầm Chu nói với Hạ Hải Lâu:

"Từ từ chút, chẳng lẽ còn thiếu một buổi tối này sao?

Hạ Hải Lâu liền thở một tiếng thật dài trong điện thoại.

Cố Trầm Chu có cảm giác trái tim đang nằm trong ***g ngực mình cũng lắc lư chao đảo theo một tiếng thở dài này, ngay cả tứ chi cũng bị một sức mạnh nào đó nhấc lên.

Anh cảm thấy mình đã đưa ra một quyết định mà những lúc bình thường anh không thể làm ra được.

Anh vừa nói chuyện vừa dùng tai nghe gắn vào trong điện thoại di động. Di động bỏ vào trong túi, tai nghe nhét vào trong tai, anh mở cửa ra liếc mắt nhìn tình hình ở hành lang bên ngoài cùng phòng khách một lượt, sau đó anh quay về đóng kín cửa phòng rồi mới đi mở cửa sổ, ướm thử độ cao từ nơi này xuống dưới mặt đất rồi bước ra ngoài cửa sổ, túm chặt lấy ống nước trượt xuống rồi nhảy thẳng vào vườn hoa ở sau nhà, nhưng bởi vì không chọn được chỗ đặt chân tốt nên anh đá phải một chậu Lan Hồ Điệp của ông nội anh.

Tiếng chậu sứ bị đạp đổ vang lên khá rõ ràng trong đêm tối. Cố Trầm Chu bình tĩnh xoay người đỡ chậu hoa lên, sau đó men theo vườn sau lặng lẽ rời khỏi nhà họ Cố.

Cũng ngay giờ phút này, ở trong cùng tòa nhà ba tầng này, Cố Tân Quân và cụ Cố đúng lúc đứng trên ban công trò chuyện với nhau đã thấy được một màn này từ đầu đến cuối, cả hai cùng im lặng không nói gì trong khoảng năm phút đồng hồ.

Cuối cùng vẫn là cụ Cố bật cười nói:

"Tân Quân, con đã bao giờ thấy Tiểu Chu tính giống trẻ con như bây giờ chưa?"

Cố Tân Quân nghiêm mặt giờ đã không biết phải nói gì.

Cụ Cố khoát tay:

"Con cháu tự có phúc của con cháu, con cũng đừng lo nghĩ quá nhiều, để mặc hai đứa nó đi thôi."

Cố Tân Quân tiếp tục nghiêm mặt không nói một câu.

Cụ Cố nhìn sân nhà chất đầy hoa cỏ, lại cười một tiếng, vừa lắc đầu vừa quay về phòng.

Năm phút đi xe, mười lăm phút đi bộ, bảy phút nếu là chạy, cũng chỉ mất công sức nói chuyện vài câu mà thôi.

Sau khi Cố Trầm Chu hơi thở dốc nói xong một câu, Hạ Hải Lâu ở trong điện thoại cuối cùng mới buồn bực nói:

"Anh đang làm cái gì thế? Tiếng thở dốc của anh sao càng lúc càng dồn dập vậy hả?"

"Đang chạy bộ đây."

Cố Trầm Chu đáp. Trong màn đêm đen thẫm, lá cây rung động xào xạc theo từng cơn gió, những bụi hoa xinh đẹp lộ ra dưới hàng cây, hình dáng của căn nhà cũng càng trở nên rõ ràng.

Hạ Hải Lâu rõ ràng là hơi sửng sốt, ngữ giọng cũng thoáng vẻ do dự:

"Chạy bộ cái gì?"

"Hải Lâu."

Bước chân của Cố Trầm Chu dần chậm lại, ánh mắt anh nhìn thẳng về đằng trước, giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa êm dịu:

"Mở cửa sổ ra, nhìn xuống phía dưới xem?"

Người trong điện thoại không đáp lại. Nhưng ngay trước mắt Cố Trầm Chu, một ô cửa sổ của căn biện thự đột nhiên sáng đèn, một bóng đen xuất hiện ngay lập tức, ngay sau đó cửa sổ bị kéo ra, có người ló ra ngoài –

Từng đốm sao lấp lánh tựa như rơi từ trên bầu trời cao vợi xuống.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Hải Lâu căn chuẩn mười giờ không kém một giây đến cửa nhà họ Cố. Vừa bước vào nhà, hắn còn chưa kịp ngồi xuống đã rót một chén trà, cung kính xoay người khom mình chín mươi độ đưa cho ông nội Cố và bà nội Cố:

"Ông nội bà nội, hai người là ông nội bà nội của Tiểu Chu thì cũng là ông nội bà nội của cháu, sau này cháu nhất định sẽ cùng Tiểu Chu hiếu thuận với hai người!"

Cụ Cố liếc nhìn chiếc nhẫn trên tay trái Hạ Hải Lâu một cái, mỉm cười đón lấy chén trà:

"Về sau Tiểu Chu phải làm phiền cháu chăm sóc rồi, từ nhỏ đến lớn nó cũng chỉ có hai người anh em tốt là cháu và Vệ Tường Cẩm."

Một câu này đã quyết định tư tưởng về sau.

Hạ Hải Lâu thành thực nói:

"Nhất định ạ."

Sau đó hắn quay về phía Cố Tân Quân ngồi ở bên cạnh:

"Chú Cố, cháu –"

"Được rồi."

Cố Tân Quân khoát tay chặn lời của Hạ Hải Lâu. Ánh mắt ông dừng lại trên người Hạ Hải Lâu và Cố Trầm Chu một hồi mới nói:

"Tình cảm giữa cháu và Tiểu Chu đã tốt như vậy thì sau này coi như là một nửa con trai của chú, nếu như Tiểu Chu có chỗ nào không đúng…"

Ông thoáng trầm mặc một lát mới nói tiếp:

"Đừng có khách sáo, cứ việc đánh nó."

Hạ Hải Lâu chỉ thoáng sửng sốt rồi lại phản ứng cực kỳ nhanh lẹ:

"Chú yên tâm, sau này cháu bị đánh sẽ không đánh lại, bị mắng cũng không cự cãi."

Cố Tân Quân có vẻ như đã miễn cưỡng vừa lòng. Tiếp theo ông nhìn về phía Cố Trầm Chu, nghiêm khắc nói:

"Nếu con đã tự mình chọn con đường này thì phải tự mình đi tiếp! Về sau nếu gặp phải chuyện gì, hãy ngẫm lại tâm tư của con ngày hôm nay đấy!"

"Cha, con biết là con đang làm gì, sự lựa chọn của con sẽ không sai."

Câu trả lời của Cố Trầm Chu không có gì khác so với bốn năm trước, sau đó anh quay đầu nhẹ mỉm cười với Hạ Hải Lâu.

Mạt tươi cười này có thể gãi thẳng vào đáy lòng hắn hơn bất cứ nụ cười nào trước đây, lần đầu tiên Hạ Hải Lâu chợt cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Sau buổi gặp mặt có bao hàm cả ẩn ý với nhà họ Cố, mọi chuyện trong kinh thành về cơ bản đã giải quyết xong, Vệ Tường Cẩm tranh thủ thời gian nghỉ tổ chức kết hôn để có thể tình chàng ý thiếp cùng vợ mình, Cố Trầm Chu quay về thành phố Tam Dương tiếp tục công tác, Hạ Hải Lâu đương nhiên cũng theo Cố Trầm Chu cùng quay về địa phương.

Công tác ở thành phố Tam Dương đã được tiến hành đâu vào đấy, Cố Trầm Chu dùng một dự án quy hoạch giao thông đường phố làm điểm tựa, ngay lúc mọi người vẫn tưởng rằng đây chỉ là một gợn sóng nhỏ thì nó lại khơi lên cơn sóng gió động trời: Đám người tham ô nhận hối lộ bị giao cho ban Kiểm tra Kỷ luật, những người không đủ năng lực làm việc bị thuyên chuyển đến nơi khác xử lý, những thế lực còn lại tiếp tục bị phân hóa rồi chén ép hòng lọc ra được những thành phần tiêu chuẩn hơn –

Từng mục chính sách cải cách, một đám quy hoạch kinh tế được đưa ra tựa như đã giải phóng hết toàn bộ mũi nhọn cùng nhuệ khí mà anh đã cất giấu nhiều năm ra ngoài. Chỉ trong thời gian vỏn vẹn nửa năm, sự tăng trưởng nền kinh tế của thành phố Tam Dương vượt quá tổng ba năm trước đó cộng lại, một lượng lớn các cán bộ mới được trọng dụng thay cho những cán bộ cũ đã bị hạ bệ.

Chiếc xe hơi Audi đeo biển chính phủ vững chãi lăn bánh trên con đường quốc lộ.

Thư ký Dương do chính phủ sắp xếp từ sau sự kiện ách tắc giao thông lúc trước liền cực kỳ tin tưởng vào vị lãnh đạo mới nhậm chức của mình, sau hơn nửa năm cố gắng cuối cùng cũng thành công loại bỏ được hai chữ 'Tạm thời' treo lơ lửng trên đầu. Nhưng trong quá trình loại bỏ này, điều duy nhất còn lại khiến anh ta bất mãn chính là lái xe Thôi: Người này là cháu nhà bà con của Bí thư Thôi, bởi vì có một ô dù tốt nên chẳng cần quá cố gắng đã có thể trực tiếp ngồi an ổn ở vị trí lái xe riêng cho lãnh đạo của thành phố, hơn nữa lãnh đạo của anh ta còn không hề nhằm vào người lái xe suốt ngày luôn miệng phát biểu ý kiến này, giống như vốn không thèm để ý xem liệu hành động của mình có bị người lái xe lắm miệng này để lộ ra ngoài hay không.

Nhưng chỉ vỏn vẹn một tháng sau, nghi vấn này của thư ký Dương đã được giải đáp.

Cố Trầm Chu quả thực không thèm bận tâm xem lái xe lắm miệng của anh có tiết lộ hoặc nói hành động của anh cho người khác trong lúc nói chuyện không, nhưng tất cả những buổi trò chuyện cùng việc tiết lộ này đều là do Cố Trầm Chu cố ý lọt vào.

Rất nhiều đoạn chi tiết vụn vặt, chỉ đến sau khi mọi chuyện chấm dứt quay đầu nhìn lại mới có thể thấy được thâm ý ẩn chứa bên trong đến một mức độ nào đó.

Đương nhiên, qua nửa năm sau khi chấn động ở thành phố Tam Dương chấm dứt, người cháu nhà bà con xa của Bí thư Thôi cũng có được một công việc khác phù hợp với tương lai của hắn ta hơn là việc lái xe cho lãnh đạo.

Theo tin tức mà thư ký Dương nghe được, sau khi Bí thư Thôi biết được chuyện này thì gương mặt cũng lộ vẻ vừa lòng.

Lái xe mới là một người đàn ông trung niên không hay nói chuyện. Thư ký Dương đi theo phát hiện ra tần suất lãnh đạo của mình bàn việc công khi ngồi trên xe đã gia tăng, lúc nhận cú điện thoại nào đó cũng không phải chỉ nói được hai câu đã dứt khoát ngắt máy.

Tiếng nhạc chuông đặc biệt lại vang lên trong xe.

Thư ký Dương ngồi rất nghiêm chỉnh ở ghế phó lái, chỉ hơi để tâm một chút quả nhiên đã nghe được giọng nam quen thuộc loáng thoáng truyền đến:

"Tiểu Chu, có tin tức tốt đây, anh có muốn nghe không?"

"Tin tức tốt gì?"

Giọng nói vang lên tiếp theo là của lãnh đạo.

"Là về cha anh đó… với…, anh biết rõ mà…"

Giọng nói trong điện thoại có vẻ đã nhỏ đi, trở nên đứt quãng không thể nghe rõ.

Thư ký Dương không nhịn được ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn vào kính chiếu hậu một cái, lập tức cảm thấy hoảng sợ: Con ngươi đen láy phản chiếu trong gương giống như lưỡi dao xuyên thẳng qua gương đâm vào trong mắt anh ta, giống như chủ nhân của ánh mắt đã sớm ngồi đó chờ anh ta vậy.

Thư ký Dương lập tức rời mắt đi, lát sau lại không nhịn được chuyển tầm mắt lại lần nữa.

Trong gương, người ngồi ở hàng ghế đằng sau xe vẫn ung dung bình tĩnh giống như bất cứ thời điểm nào thường ngày, anh ta cũng đồng thời nghe được tiếng đối phương nói:

"Anh cũng đã có phỏng đoán, nhưng hôm nay nghe em gọi điện thoại đến mới xác định. Chờ chút đi, cũng chỉ khoảng hai, ba tháng nữa là đến tháng ba năm sau rồi mà."

Giọng nói trong điện thoại lúc này lại biến lớn, thư ký Dương có thể nghe được rất rõ ràng tiếng người ở đầu điện thoại bên kia cười cười trêu chọc:

"Anh không muốn đợi cũng chẳng được, chuyện như vậy chẳng lẽ sẽ xảy ra trước thời hạn chắc?"

Chiếc xe hơi màu đen rời khỏi dòng xe cộ ổn định đi vào trong tòa nhà trụ sở.

Cuối tháng 3 năm 2017, Đại hội bầu cử Đại biểu Nhân dân toàn quốc kết thúc vào chín giờ sáng, kết quả tuyển cử không hề nằm ngoài dự đoán của mọi người.Cố Trầm Chu hiện đang tạm thời rời thành phố Tam Dương quay về kinh thành tắt TV đi, cứu con khỉ đang xui xẻo bị đùa bỡ ra khỏi tay Hạ Hải Lâu, sau đó anh kéo người kia dậy khỏi chiếc ghế sô pha rồi cùng nhau rời khỏi sơn trang đi lên núi.

Thời tiết đang vào độ chính xuân, những cây hạnh được trồng trên núi Thiên Hương đua nhau chớm nụ, qua một đêm ấm áp bắt đầu hoặc e ấp hoặc phóng khoáng nở rộ hòng khoe ra mùi hương của mình.

Đây là một buổi sáng tiết trời sáng sủa, bầu trời xanh thẳm cao vợi mênh mông bát ngát, ngọn gió xuân mang theo chút se lạnh nghịch ngợm dạo chơi khắp núi rừng, mỗi trận gió lướt qua là lại có một trận mưa hoa.

Hạ Hải Lâu đi ở bên trái vỗ cho đám hoa rơi xuống khỏi quần áo và tóc mình:

"Chúc mừng chúc mừng, Bí thư Cố được thăng chức thành Ủy viên Cố."

Cố Trầm Chu mỉm cười, chậm rãi bước đi trên con đường nhỏ, bùn đất màu nâu ở ngay dưới chân anh, mấy đám cỏ dại cùng đất đá vụn lăn lóc khắp nơi:

"Càng nên chúc mừng em mới đúng, Thái tử Hạ, sau này phải dựa vào em dẫn đường rồi."

"Còn đợi sau này ư?"

Hạ Hải Lâu ngả ngớn hỏi.

Cố Trầm Chu chỉ mỉm cười chứ không tiếp lời, anh vươn tay ra phủi một đóa hoa nhỏ dính trên tóc xuống giúp Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu liếc nhìn đóa hoa trên tay Cố Trầm Chu, hỏi:

"Trên tóc em vẫn còn hoa à?"

"Vẫn còn."

Cố Trầm Chu đáp.

"Đóa còn lại anh dùng miệng lấy đi giúp em được không?"

Mỉm cười xinh đẹp, mỉm cười xinh đẹp, mỉm cười thật xinh đẹp.

Cố Trầm Chu trực tiếp quay đầu đi.

Việc này quả đúng như trong dự kiến, Hạ Hải Lâu cực kỳ thất vọng ngẩng đầu lên:

"Ai, anh nói xem gió lớn thế này liệu có thể thổi cả sâu lông rơi xuống đây –"

Giọng nói của hắn đột nhiên ngưng bặt.

Trời cao xanh thẳm, gió thổi không ngừng, những cánh hoa vẫn tung bay trong không trung, trên mặt hắn lại truyền đến cảm giác nhẹ nhàng êm dịu.

Đây là cảm giác cực kỳ quen thuộc với hắn.

Giờ này phút này, động tác của Hạ Hải Lâu dường như cũng trở nên cẩn thận dè dặt hơn. Hắn quay đầu thấy được Cố Trầm Chu mang theo một đóa hoa trên môi lùi lại phía sau, sau đó anh khẽ hà hơi, cánh hoa màu phấn trắng liền tung bay rồi tiếp tục rơi xuống.

Hạ Hải Lâu vươn tay ra đỡ, không đỡ được cánh hoa quá nhỏ kia nhưng bàn tay lại được người đi bên cạnh nắm lấy.

Lòng bàn tay khô ráo ấm áp chạm vào làn da hơi lạnh lẽo của hắn, một dòng điện rất nhỏ lẳng lặng chạy qua.

Cánh tay của cả hai người đều khẽ run lên một cái.

Không một ai buông ra cả.

Tựa như đã trải qua vô số lần trước đây, da thịt nhẹ nhàng cọ vào da thịt, ngón tay và ngón tay hơi buông lỏng nhau ra, lòng bàn tay tiếp xúc, mười ngón tay đan cài.

Nét tươi cười nhanh chóng xuất hiện trên khóe môi cùng đuôi mày của Hạ Hải Lâu, tiếp đó nó lại lặng lẽ không chút tiếng động mà nở rộ bên khóe môi Cố Trầm Chu.

"Đi thôi."

"Ừ, đi thôi –"

====

Tác giả có lời muốn nói:

Theo thường lệ viết đôi dòng cảm nghĩ khi đến kết thúc.

Lí do mà trọng điểm của nội dung chương này có dùng đến từ cổ là bởi khi viết truyện tôi cảm thấy có một câu này vô cùng thích hợp:

'Xuân nhật du, hạnh hoa xuy mãn đầu. Mạch thượng thùy gia thiếu niên, trục phong lưu?'

(Tạm dịch: Hoa hạnh xuân bay rợp rợp đầu. Trai trẻ phong lưu bước bước mau. – trích từ Tư Đế Hương của Vi Trang, bản dịch của hieusol ở TTV)

Câu chuyện viết đến đây xem như đã có một kết cục rất vừa lòng, tôi sẽ không có thêm những lời thừa thãi về nội dung của câu chuyện nữa.

163. Chương 163: Phiên Ngoại 1: Anh Đẹp Trai Giàu Có Và Tên Bệnh Thần Kinh (1)

Trong khoảng thời gian Cố Trầm Chu từ kinh thành chuyển xuống thành phố Tam Dương nhậm chức, một bài post được lặng lẽ đưa lên trong một diễn đàn bí mật nào đó ở kinh thành.

[Mới][Chủ đề] Mệt mỏi quá, không muốn yêu nữa.

Nhờ mọi người phân tích giùm, LZ[1]thật sự không hiểu, làm thế nào để hai người dưới đây có thể hạnh phúc?

Một trong hai người là đời thứ ba đẹp trai cao to lại giàu có, ba mươi tuổi đã là cấp lãnh đạo, tài sản riêng có lẽ lên đến ít nhất hàng triệu, tiền đồ cực kì rộng mở, qua khoảng mười năm nữa nhất định có thể gánh vác một chức vị lớn.

Người còn lại, là một tên bệnh thần kinh.

Mọi người phân tích dùm với! LZ thật sự không hiểu vì sao hai người hoàn toàn không hòa hợp lại có thể ở bên nhau còn cực kỳ hạnh phúc nữa?

No.1 Thiên Lương Vương Phá: Vô danh thì nói cái gì. P/s: Chuyện này liên quan gì đến thím, rảnh vậy?

No.2 Công Văn Phải Có Trình Độ: +1

No.3 Kiến Thiết Kinh Tế Không Tốt: +1

No.4 Bí Thư Không Chịu Nổi: +1, theo đội hình. LZ bạn sao biết được bọn họ sống rất hạnh phúc?

No.5 Làm Lãnh Đạo Không Dễ: Tiếp tục +1, lời nói của lầu 1 có ác ý, lầu tiếp theo đừng quên đội hình. Nhắc đến đây, chẳng lẽ không ai cảm thấy lượng tin tức hơi nhiều mà chủ lầu đưa ra rất dễ đoán hay sao?

No.6 0 0: Đúng là lượng tin tức hơi nhiều, mà cán bộ cấp cao tuổi ba mươi lại có tài sản riêng lên đến hàng triệu… Không ai cảm thấy câu này mâu thuẫn à?

No.7 Bạn Không Biết Tôi Là Gì: Lầu 6, ha ha.

No.8 Bí Thư Không Chịu Nổi: Ha ha +1

No.9 Làm Lãnh Đạo Không Dễ: Ha ha +2

No.10 0 0: Ha ha cái gì, tôi nói sai chỗ nào?

No.11 LZ: Mọi người đừng phá lầu mà, phân tích tình tiết của chủ lầu đi mà! Cái tên 0 0 kia trà trộn từ đâu vào thế?

No.12 Thiên Lương Vương Phá: LZ rốt cuộc là muốn nói ai, nói thẳng đi!

No.13 Đi Theo Đảng Có Thịt Ăn: Đám phía trên đều là người mới đúng không? Thứ rõ ràng như thế còn muốn LZ nói gì nữa? Tôi hiểu bạn LZ ạ, đôi đó đúng là thực sự khó hiểu, đầu tiên là H[2]đổ rồi theo đuổi G[3], sau này H được người nhà của G tiếp nhận, lần nào cũng khiến mắt cả đám lọt tròng.

No.14 Ba Kiến Thiết Hiện Đại Hóa Tốt: Cuối cùng cũng có người hiểu được xuất hiện rồi, tôi còn cho là tôi vào nhầm diễn đàn chứ. Lúc ầm ĩ đến mức mọi người bắt đầu ngầm đánh cược, kết quả H lại được người nhà của G chấp nhận, chậc chậc, vô số người thua sắc mặt đều xanh mét đó.

No.15 Sao Văn Kiện Của Đảng Vẫn Chưa Đến: Cười chết người ta, lầu một tưởng mình là ai thế? Ăn nho không được thì nói nho xanh hả? Có gì mà khó hiểu, rõ ràng là hai người có gia thế tương đương, năng lực cũng ngang bằng, đó là một đôi gay đẹp trời sinh đó nhé!

No.16 Phải Đi Con Đường Phát Triển: Lầu 15 nói thật có thâm ý.

No.17 Thiên Lương Vương Phá: Từ từ đã… Một đôi gay trời sinh?

No.18 0 0: Quan chức vơ vét của cải hàng triệu, còn là đồng tính luyến ái ngầm? Ha ha.

No.19 Sao Văn Kiện Của Đảng Vẫn Chưa Đến: '0 0' ở phía trên rốt cuộc là thằng nào thế? Quản trị viên đâu mất rồi? Sao còn chưa kick thằng ngu này về Sao Hỏa của nó?

No.20 Làm Lãnh Đạo Không Dễ: 0 0 kia, nói cho mày biết, người ta dù ít dù nhiều đều lấy một ít là không sai, nhưng loại này không phải là ngấm ngầm gì cả nhé, có thể được người trực tiếp đánh giá thì tất cả đều có lai lịch chính đáng. Quan chức lãnh đạo ba mươi tuổi lại có tiền, vừa nhìn đã biết là nhờ cha có thế còn mẹ có tiền, mục tiêu của người ta rõ ràng là làm quan chức quan trọng đứng đầu một phương, càng không thể nào đi tham ô chút tiền này, mày có hiểu không?

No.21 LZ: Em khóc đây các thím, các thím chú ý đến tình tiết của chủ lầu có được không? Loại vấn đề mang tính thường thức này không cần phổ cập khoa học nữa chứ? LZ hiện tại thật sự mệt không muốn yêu nữa, nghĩ muốn vỡ đầu cũng không hiểu vì sao bọn họ lại có thể cùng ở bên nhau!

No.22 Đi Theo Đảng Có Thịt Ăn: LZ thật đúng là không thành thật, tôi nhìn mà cũng gấp giùm thím, tôi nói thẳng nhé, chủ lầu nhắc đến một là GCZ, một là HHL, cược trong năm năm GCZ ở trong Đảng Thái tử là số một, đến giờ thì, ha ha, anh ta cũng là người đứng đầu trong đám cùng thế hệ đó. Đúng là nhìn thì không hiểu nổi vì sao anh ta lại ở bên HHL, có vẻ như cũng không định kết hôn.

No.23 Bí Thư Không Chịu Nổi: Thì ra là tám về hai vị tôn đại thần đó hả? Bài post này sao lại lạnh lẽo đến không khoa học thế!

No.24 Phải Đi Con Đường Phát Triển: Có cái gì mà không khoa học chứ, thím cho đây là diễn đàn gì? Tổng cộng chỉ có ba trăm người đăng ký sử dụng, post này có lượng hồi đáp rất ít, không nhiều đâu!

No.25 Thiên Lương Vương Phá: Mẹ nó, đang nói đến Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu đúng không? Là Thị trưởng Cố Trầm Chu của thành phố Tam Dương? Và Hạ Hải Lâu cháu trai của Phó Thủ tướng Hạ?

No.26LZ: Nếu như mọi người đã biết hết… Vậy hãy phân tích đi *khóc*. P/s: Vẫn nên cố gắng viết tắt tên thật, mang tên thật lên rất dễ bị Quản trị viên khóa hoặc xóa mất đó!

No.27 Quản trị viên: Đã xử lý '0 0'. Đã che lầu 25, bài post thú vị tạm thời không khóa, xin hãy chú ý không vượt giới hạn.

No.28 0 0: Mọi người tám từ từ thôi, Thị trưởng Cố Trầm Chu của thành phố Tam Dương đúng không? Tôi sẽ chuẩn bị sẵn tài liệu để đi chỉ trích.

No.29 Thiên Lương Vương Phá: F*ck…

No.30 Đi Theo Đảng Có Thịt Ăn: F*ck…

No.31 Bí Thư Không Chịu Nổi: F*ck…

No.32: Quản trị viên: Lầu '0 0' cắt bỏ. Qua hệ thống máy tính truy ngược cho hay, '0 0' lợi dụng kỹ thuật hacker xâm nhập vào diễn đàn, hiện tại đã điều tra rõ địa chỉ IP và báo cho cảnh sát địa phương đến bắt người, có lẽ nửa tiếng sau sẽ nhận được hồi âm.

No.33 Phải Đi Con Đường Phát Triển: Lầu chính, lầu chính đi. Cái đôi G với H này nói ra đúng là khiến người ta rối rắm, thông tin của LZ vốn không đủ mà! Tài sản riêng của H bây giờ có lẽ đã nhiều hơn H rồi, hai người bọn họ một đi con đường chính trị một đi theo đường kinh doanh, G trong chính trị tuy không tính là độc chiếm hạng đầu nhưng đầu óc của H quá thông minh, lăn lộn từ vòng chính trị sang đến vòng kinh doanh, quả thực có thể coi là Đế Vương tài chính không ngại. Người nào có hứng thú với chuyện đó có thể điều tra thêm (Đúng rồi, H quả thực có nương nhờ vào nhà ngoại của G, chuyện này tôi biết, người bên dưới biết cũng đừng có chọc vào ổ xấu này). Nói về bản thân H đi, lúc trước đúng là chơi bời, nhưng từ sau khi ở cùng với G thì ra ngoài chơi với mọi người, mới tám giờ chưa đến chín giờ tối đã vội vàng chạy về nhà, hỏi làm gì chỉ nói độc một câu 'Nhớ G', mọi người nói xem… Chậc chậc, đau họng quá!

No.34: Bí Thư Không Chịu Nổi: Thế giới quan bị đổi mới.

No.35 Thiên Lương Vương Phá: Đổi mới +1

No.36 Quản trị viên: Đổi mới +2

No.37 Sao Văn Kiện Của Đảng Vẫn Chưa Đến: Quản trị viên đừng có quậy. Mà… G là…? Không giống, nhưng dáng vẻ của H rất xinh đẹp, có vẻ là bên kia.

No.38 Ba Hiện Đại Hóa: Rõ là dáng vẻ của H rất xinh đẹp! Chẳng lẽ G là coi trọng vẻ ngoài của đối phương? Mà LZ đâu? Mất tích rồi à?

No.39 LZ: LZ còn đang tiêu hóa thông tin bên trên, nơi này quả đúng là nhiều đại thần, LZ còn chưa biết nhiều thông tin như trên đâu!

No.40 Người Qua Đường: LZ không biết gì cả mà cũng đặt nghi vấn à? Những thông tin bên trên hỏng hết, toàn bộ đều vô dụng! *phất tay* Để anh đây phổ cập kiến thức cho mấy cưng biết hai người này tu thành chính quả như thế nào. Đầu tiên mấy người có chút tuổi đều biết sự kiện năm năm trước đúng không? Lúc ấy người của hai nhà hoàn toàn đối đầu với nhau! Hai người bọn họ lúc ấy cũng đấu nhau đòi sống đòi chết, có lời đồn đãi không biết là có đáng tin hay không, dù sao cũng có tin là tai nạn của bạn từ nhỏ của G có liên quan đến H, hai người cũng bị đối phương trị cho phải vào Cục Cảnh sát cả đôi. Sau này thì sao á? Chuyện đó – chấm dứt, hai người đấu đến độ có tình cảm, bắt đầu ở chung, nhưng mấy cưng đừng nghĩ đẹp như truyện cổ tích thế, Hoàng từ có thể hạnh phúc bên Hoàng tử à? Sai hết! Bọn họ trải qua đánh nhau trong núi hoang, cứu nạn trong động đất, năm mới nhảy xuống biển, bỏ thuốc trên thuyền, quậy trong bệnh

viện… Đủ loại tình tiết giống y như trong tiểu thuyết ấy, nếu mấy cưng từng trải qua chuyện nguy hiểm đến tính mạng, sau còn là anh em tốt đã là rất khó rồi! Cuối cùng đợi đủ bốn năm mới được người nhà đối phương tán thành đó! Đúng là truyền kỳ một phương! Có quay thành phim điện ảnh cũng không thiếu tình tiết! P/s: Cuối cùng là một tin tức lớn, mọi người nhớ lại cẩn thận xem có phải trên tay G và H đều đã đeo nhẫn không? Nhẫn là bọn họ đeo cho nhau vào đúng hôn lễ của W đấy, người có thân phận và gia thế như G, lúc đeo nhẫn còn phải tìm đến một góc tối tăm, nhìn thấy mà đau lòng quá.

No.41 Thiên Lương Phá Vương: Lầu trên lừa người đúng không? Giả quá.

No.42 Quản trị viên: Giả quá +1

No.43 Phải Đi Con Đường Phát Triển: Giả quá +10086, Quản trị viên lại quậy nữa.

No.44 Trần Hàm: Ha ha, đánh cược một dự án khai phá kinh tế trị giá một triệu, Hạ Hải Lâu nằm trên.

No.45 Sao Văn Kiện Của Đảng Vẫn Chưa Đến: Ố! Người thật à? Không cos nữa? Từ từ đã, đúng là người thật, dấu đỏ cũng có! Như vậy toàn bộ thông tin nóng của lầu trên kia là sự thật hết à?

No.46 Ôn Long Xuân: Vỗ bàn đặt đi, cược một phần văn kiện của Đảng.

No.47 Khâu Duyệt: Ồ? Hai người đó thực sự trải qua nhiều chuyện như vậy à? Tôi cũng đặt thêm.

No.48 Trần Hàm: Chị Duyệt! Xin tăng thêm nội dung, đừng hẹp hòi như thế!

No.49 Thẩm Đức Lâm: *bình tĩnh* Tính thêm phần của Khâu Duyệt, tôi đặt cược tin tức nội bộ về việc chọn người nhậm chức Thủ tướng sau bốn tháng nữa.

No.50 Thiên Lương Vương Phá: F*ck, một đống dấu đỏ bên trên là thứ gì… Sao tên thật của tất cả các Quản trị viên trong truyền thuyết đều xuất hiện!

No.51 Bí Thư Không Chịu Nổi: Chuyện này thật không khoa học, chẳng lẽ tất cả mọi chuyện đều là thật? LZ đâu? Mau ra đây trả lời!

No.52 LZ: LZ khóc, LZ bị thuyết phục, LZ thật sự không biết, hai người bọn họ thật có nhiều chuyện vậy à? Đột nhiên có cảm giác bọn họ đúng là một đôi gay trời sinh… LZ quyết định ăn sạch lời nói của chủ lầu!

No.53 Ba Hiện Đại Hóa: Không ai cảm thấy tác phong của LZ bất thường sao? Một đôi gay trời sinh +1

No.54 Làm Lãnh Đạo Không Dễ: Một đôi gay trời sinh + 2

No.55 Trần Hàm: *bái phục* Anh cả đúng là anh cả!

No.56 Cố Trầm Chu: Post này không phải là Hạ Hải Lâu gửi, lầu 44 cũng không phải Hạ Hải Lâu. Tiền cược đặt rồi nhớ phải thực hiện.

No.57 Trần Hàm: … Không phải chứ? Mẹ kiếp, bọn này vừa đặt tiền cược là cậu chạy ra hả? Đầu tư ở thành phố của tôi đây bị cậu cướp đi mấy lần rồi?! Mẹ nó, còn gì là thành phố trọng điểm nữa, ném chết người!

No58 Ôn Long Xuân:… Cậu điều hành thành phố Tam Dương tốt vậy rồi mà vẫn còn ngó nghiêng mấy thứ của bọn này? Vị trí của tôi cũng không thể nào đưa được một văn kiện của Đảng cho cậu đâu.

No.59 Khâu Duyệt:… Chịu cược chịu thua, Đức Lâm.

No.06 Thẩm Đức Lâm: Ha ha em trai Cố này, lén nói cho chú biết, nhưng chắc trong lòng cậu cũng đã có căn cứ rồi.

Cố Trầm Chu tiến hành thao tác khóa bài. Bài viết quá giới hạn, xóa bài diện rộng.

Cố Trầm Chu tiến hành thao tác xóa bài. Bài viết đã xóa.

Di chuột bấm liền hai lần, bài viết đang bừng bừng khí thế nóng bỏng đã bị tiến hành thao tác không thể khôi phục.

Hạ Hải Lâu ngồi bên cạnh 'chậc chậc' hai tiếng, nói với Cố Trầm Chu:

“Tin tức lớn ở lầu kia đúng là chi tiết, anh nói xem rốt cuộc sẽ là ai?”

Cố Trầm Chu:

“Ai mà biết được?”

Anh liếc Hạ Hải Lâu, nói một câu đầy thâm ý:

“Dù sao cũng không phải là em, đúng không?”

Hạ Hải Lâu lập tức trưng ra vẻ mặt vô tội:

“Sao có thể là em được! Anh xem đi, em vẫn ngồi im bên cạnh anh mà!”

Cố Trầm Chu mỉm cười:

“Vậy nên sau đó chúng ta phải tìm Ôn Long Xuân và Trần Hàm để đòi tiền cược, vừa hay trên bản vẽ kiến trúc của anh còn thiếu một tòa nhà cao tầng.”

Hạ Hải Lâu vui sướng nói:

“Chủ ý này thật hay.”

Cố Trầm Chu đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, co duỗi thân thể mệt mỏi một chút rồi đi đến bên cửa sổ nhìn về phía xa xa. Bọn họ hiện đang ở ngay trong văn phòng Thị trưởng của Cố Trầm Chu, văn phòng nằm ở tầng năm, lại bởi vì tòa nhà này được xây từ lâu nên đã sớm bị đám cao ốc trùng trùng xung quanh vây kín, đứng ở đây nhìn ra bên ngoài không có tầm nhìn tốt lắm.

Hạ Hải Lâu cũng đi theo đến bên cạnh Cố Trầm Chu:

“Anh đang nhìn gì thế?”

“Nhìn nhà cửa.”

Lời nói của Cố Trầm Chu có phần ám chỉ:

“Hơi thấp.”

Hạ Hải Lâu cười khẽ một tiếng trầm thấp, tay đút trong túi áo đứng sóng vai với Cố Trầm Chu nhìn ra bên ngoài:

“Cuối cùng sẽ cao hơn thôi, đúng không?”

Khóe môi Cố Trầm Chu chợt xuất hiện một mạt tươi cười nhưng lại lập tức biến mất:

“Ừ, cuối cùng sẽ cao hơn.”

Hai người im lặng một lúc, Hạ Hải Lâu đột nhiên lẩm bẩm:

“Em phải trói anh chặt một chút, miễn cho giữa chừng bị kẻ khác lao ra cướp mất.”

“Có cần anh cho em một sợi dây thừng không?”

Cố Trầm Chu hỏi.

“Vậy thì quá tốt rồi!”

Hạ Hải Lâu nghiêm túc đáp, cuối cùng lại phiền muộn nói:

“Nhưng nghĩ đã biết là không thể nào…”

Cố Trầm Chu liếc Hạ Hải Lâu, nói một tiếng ‘Đợi đó’ liền quay về chỗ bàn làm việc của mình, cầm thứ gì đó từ trong ngăn kéo ra, lúc quay lại bên cạnh Hạ Hải Lâu liền kéo cổ tay hắn đến ấn một cái. ‘Cách’ một tiếng, còng tay khép kín lại.

Hạ Hải Lâu đang nhìn Cố Trầm Chu đầy nghi hoặc thì đã thấy Cố Trầm Chu mở ra bên còng tay còn lại rồi cũng ấn lên trên cổ tay của mình, lại một tiếng ‘Cách’ nữa vang lên, còng tay hoàn toàn khép kín.

Hạ Hải Lâu không nói nên lời.

Cố Trầm Chu nâng cánh tay của mình lên, kéo cả cánh tay của Hạ Hải Lâu theo:

"Hiệu quả giống nhau đúng không?"

Hạ Hải Lâu lập tức cười rộ lên, bất chợt vung cánh tay kéo người bên cạnh vào lòng mình:

"Hiệu quả như nhau! Quả thực là có hiệu quả như nhau! Tiểu Chu, em yêu anh đến độ không chịu nổi mà _"

Trong khoảnh khắc này, thành phố cũng đang lặng lẽ mỉm cười.

=====

*Chú:

[1] LZ: Chủ topic/ Chủ lầu

[2], [3] Phiên âm pinyin tên của Cố Trầm Chu là [Gù Chén Zhōu], của Hạ Hải Lâu là [Hè Hăi Lóu], bởi vậy những người khác mới gọi tắt tên Cố thiếu gia là G/GCZ và Hạ thiếu gia là H/HHL.

164. Chương 164: Phiên Ngoại 2: Những Người Già (2)

Mình phải kết thông gia với nhà họ Cố/ nhà họ Hạ.

Mình chỉ có một đứa cháu trai bên ngoại/ hai đứa con trai.

Bất cứ một điều kiện đơn lẻ nào đều không đủ để khiến hai vị trưởng bối quyền cao chức trọng này phá hỏng sự nghiệp, nhưng nếu ghép hai điều kiện trên lại chuẩn xác với nhau, hai vị trưởng bối nắm giữ chức vụ tối cao của quốc gia, tuổi tác cộng lại cũng đến hơn một trăm hai mươi không khỏi cảm thấy mây đen mịt mờ.

Mấy năm qua đúng là nhiều chuyện bất lợi.

Cố Tân Quân và Hạ Nam Sơn không chỉ một lần thầm nghĩ như thế.

Nhưng dù có cảm thấy mây đen phủ mịt mờ như thế nào, hai đứa trẻ trước sau vẫn giống ngựa hoang không cương vùng chạy như điên về phía xa thật xa, còn gắn bó kề cận bên nhau cực kỳ thân mật.

Được rồi, mây đen phủ kín cuối cùng cũng được bồi thêm sấm rền chớp giật, như vậy cũng coi như đã đầy đủ.

Cố Tân Quân thực ra vẫn không hiểu nổi vì sao con trai mình lại đi coi trọng một thằng đàn ông.

Trong ấn tượng của ông, thằng nhãi nhà mình mặc dù rất kiêu ngạo, yếu đuối, tự cao tự đại,... nhưng trẻ con hầu như lúc nào chả có tật xấu, thằng bé cũng có rất nhiều ưu điểm, ví dụ như nó rất thông minh, trong việc học tập cũng coi như là cần cù có cố gắng, cũng cực kỳ hiếu thuận với ông bà nội cùng ông ngoại. Ông chưa từng nghĩ rằng con trai mình sẽ thích một người đàn ông.

— Chuyện Chu Hành năm hai mươi không tính, đấy rõ ràng là hành động mang tính chống đối chưa trưởng thành của thằng bé với gia đình.

Hoặc là có thể nói như thế này, chính là bởi vì con trai nhà mình luôn tự cao tự đại còn có chút kiêu ngạo, cho nên về căn bản ông mới không cảm thấy, cũng không cho rằng con trai mình sẽ ở bên Hạ Hải Lâu – Đó không chỉ là một thằng đàn ông, còn là một thằng đàn ông có vấn đề về tinh thần nữa.

Vào những lúc như thế, Cố Tân Quân liền không kìm được nhớ đến Cố Trầm Chu hồi bé.

Khi thân thể của Tiểu Nhu còn mạnh khỏe, thằng bé còn nhỏ cũng rất hoạt bát; khi thân thể Tiểu Nhu không tốt, đứa con bé nhỏ cũng bắt đầu có những phiền não của riêng mình; đến khi Nguyệt Lâm vào cửa, tính tình của thằng bé cũng bắt đầu bộc lộ, bất kể là hành động bỏ hết đồ của mẹ nó vào két sắt khóa cứng lại, hay là hất bàn đập đồ ngay trước mặt Trịnh Quân Đạt, thậm chí nó còn chạy thẳng đến chỗ cha ông ở không về, Cố Tân Quân cũng có thể dễ dàng tha thứ.

Trẻ con chưa biết gì cả, trẻ con phải từ từ dạy dỗ, trẻ con hoạt bát nghịch ngợm gây ra những chuyện ác liệt cũng có thể hiểu được.

Vào lúc ấy, trong cơn giận dữ ông thực ra còn có một chút tự đắc nhàn nhạt: Con trai tôi chính là con trai tôi, cho dù mới chỉ là một đứa trẻ đã hiểu được việc phải đi tìm hiểu sự thật ẩn giấu bên dưới những dấu hiệu, việc này càng quan trọng với gia đình bọn họ hơn. Đương nhiên, dù sao nó cũng mới là một đứa trẻ nên việc điều tra còn chưa được chi tiết, phạm vi liên lụy cũng quá lớn… Những việc này đều có thể bỏ qua.

Đứa con trai này, ông nhìn thế nào cũng chỉ thấy nó là một đứa thông minh bình thường.

Khi ông thực sự cảm giác được con trai mình thích Hạ Hải Lâu thì thằng bé bỗng trở nên càng ngày càng xa lạ. Tựa như đầu óc nó đã bị đối phương lây bệnh đến mụ mẫm theo – nhưng ngoại trừ chuyện của Hạ Hải Lâu ra, con trai ông cũng chẳng hề xuất hiện bất cứ sơ sót nào; cho dù là lúc nhắc đến chuyện của chính Hạ Hải Lâu, cuối cùng nó cũng không gây ra chuyện gì cần người khác phải thu dọn thay.

Vậy vì sao ông lại tức giận đến vậy?

Là vì con trai thực sự nói với ông rằng nó định ở bên một thằng đàn ông? Đương nhiên là đúng; nhưng có lẽ, cũng là bởi vì ông cảm thấy con trai mình đã càng ngày càng cách mình thật xa.

Có lẽ bất cứ người làm cha làm mẹ nào, sau khi nhìn thấy con cái của mình trưởng thành, đều sẽ cảm thấy vừa kiêu ngạo vừa phiền muộn. Mà bất cứ người làm cha mẹ nào, nếu thấy con mình không chỉ trưởng thành mà còn chạy theo một hướng lệch hẳn lẽ thường, vậy thì toàn bộ sự kiêu ngạo cùng phiền muộn lúc trước sẽ biến thành sự phẫn nộ tột cùng.

Thực ra đến giờ Hạ Nam Sơn cũng vẫn không hiểu vì sao cháu ngoại trai của ông lại nghiêm túc với thằng con nhà họ Cố đến thế.

Ông hiểu cháu ngoại trai của mình. Chính là bởi vì như vậy, gần hai mươi năm trong quá khứ ông vẫn luôn tưởng rằng đứa bé này không có tình cảm.

Ông cảm thấy Hạ Hải Lâu cũng không có được thứ mà người thường hay gọi là thật lòng.

Ông nhận Hạ Hải Lâu về bên cạnh nuôi dạy khi thằng bé này được bốn tuổi. Ông tưởng rằng trẻ con không hiểu cũng không biết gì cả, ông có thể dốc hết sức lực từ từ dạy bảo nó. Nhưng kết quả là, bởi vì thằng bé có hơi tự bế nên mỗi vị gia sư đến nhà dạy học đều lần lượt từ chức, lời nói của mỗi trước khi rời đi gần như không khác gì nhau:

"Thằng bé rất thông minh, nhưng có chỗ kỳ quái."

Ông biết thằng bé này kỳ quái ở chỗ nào: Thằng bé mới năm tuổi này thỉnh thoảng sẽ thì thầm một mình ở nơi không có một bóng người, có đôi khi ngay lúc nửa đêm sẽ rời giường đi lang thang khắp nơi trong nhà, thậm chí có những lúc nó sẽ vẽ ra đủ loại đường cong kỳ lạ cùng những màu sắc chói mắt trên giấy trắng, sau đó sẽ chỉ vào những thứ này và nói rằng chúng ở ngay bên cạnh nó.

Ông bắt đầu tìm bác sĩ cho thằng bé còn chưa đến tuổi đi học tiểu học này. Bởi vì không muốn thằng bé bị dọa sợ, ông thậm chí còn kêu bác sĩ mặc quần áo bình thường, dùng cách thức người lớn đến nhà trò chuyện để đến khám, dùng phương thức kín kẽ không sơ sẩy để tiến hành tìm hiểu bước đầu.

Ông vẫn còn nhớ tình cảnh lúc đó: Bé con còn chưa cao bằng ngăn tủ ngồi ở trên sô pha, hai chân chưa chạm đến đất chậm rãi dùng gót chân đá vào sô pha từng nhịp từng nhịp một. Bọn họ chỉ nói ba câu, câu đầu tiên là ông kêu Hạ Hải Lâu gọi bác sĩ là chú; câu thứ hai và câu thứ ba là do vị bác sĩ kia nói, câu đầu là hỏi bình thường Hạ Hải Lâu thích làm cái gì, câu sau là hỏi Hạ Hải Lâu có thể đưa mấy bức tranh ra cho ông ấy xem không.

Hai chân đang đá ghế dừng lại, bé con mới năm tuổi ngẩng mặt lên, lạnh nhạt nói:

"Đừng có vờ làm chú chiếc gì, tôi biết ông là bác sĩ đến khám bệnh cho tôi, tôi biết tôi có bệnh – Người nào cũng đang nhìn tôi như vậy."

Lúc ấy, trên gương mặt chỉ lớn bằng bàn tay ông của bé con mang theo nụ cười kết hợp giữa sự ngây thơ cùng trưởng thành, tạo nên một cảm giác quái đản không thốt nổi nên lời.

Bác sĩ đến nhà cũng từng kiểm tra sức khỏe cho vị lãnh đạo đương nhiệm. Sau khi bị Hạ Hải Lâu nói như vậy, ông ta nhanh chóng đổi sang phương thức khác, bắt đầu làm quen với bé con ngồi trên sô pha giống như cách trò chuyện với người lớn, cứ như vậy cho đến khi kết thúc, cuối cùng bác sĩ mới nói với ông một cách hàm súc:

"Con trẻ thông minh là chuyện tốt, sự thông minh, khả năng phán đoán và tự chủ đều có thể rèn luyện. Nhưng đứa bé mới chừng này tuổi đã mắc bệnh thế này, về sau ông phải chuẩn bị sẵn tâm lý…"

Bệnh này có khả năng cả đời cũng không thể chữa trị tận gốc được.

Hạ Nam Sơn đã có chuẩn bị tâm lý. Theo thời gian cùng chung sống tăng thêm, ông cũng càng hiểu đứa bé này hơn:

Bởi vì thông minh, cho nên khinh miệt người khác.

Bởi vì ảo giác, cho nên buông thả chính mình.

Càng trưởng thành, bệnh tình càng nghiêm trọng hơn; càng trưởng thành, Hạ Hải Lâu càng phóng túng bản thân.

Nhưng chính bản thân thằng bé chỉ là một mảnh đất hoang cằn cỗi hoang vu đến tột cùng, trên bề mặt mảnh đất chẳng hề có thứ gì cả.

Là Bộ trưởng Tổ chức thuộc Trung ương, Cố Tân Quân biết mình không thể dành quá nhiều thời gian cho gia đình, nhưng điều này cũng không có nghĩa là ông không chú ý đến gia đình mình một chút nào, lại càng không có nghĩa là ông không hề quan tâm đến đứa con trai lớn. Không có bất cứ một người cha, một vị trưởng bối nào không quan tâm đến đứa con trai và cũng là người thừa kế của mình.

Những thay đổi của Cố Trầm Chu sau khi trở về từ nước ngoài, ông đều thu hết vào trong mắt.

Có một khoảng thời gian ông cảm thấy con trai mình rất ủ rũ, dường như luôn đang âm thầm cân nhắc chuyện nào đó, nhưng đây là dấu hiệu cho thấy con trai đã trưởng thành nên ông không can thiệp quá nhiều, chỉ cảm thấy thằng bé có thêm chút sự phấn chấn của người trẻ tuổi thì sẽ càng tốt hơn, ví dụ như lúc thích hợp thì hẹn hò với một cô bạn gái chẳng hạn – đương nhiên, ông vẫn không nhắc nhở quá nhiều như trước. Con cái đã trưởng thành, chúng có không gian của riêng mình, cha mẹ không cần có những hành động can thiệp vô vị quá nhiều.

Sau này Hạ Hải Lâu đột nhiên xuất hiện, từ lúc đối đầu đến khi ở chung, khi ông biết được con trai mình đang hẹn hò với thằng nhóc nhà họ Hạ thì ông đã cảm thấy chuyện này có chỗ kỳ quái. Vào lúc ấy ông có do dự vài ngày nhưng vẫn lựa chọn bỏ qua chuyện này, khi đó ông chỉ nghĩ, con cái đã lớn rồi, nếu phương hướng chính đã rõ ràng như thế thì những mặt khác phóng túng một chút cũng không sao, không phải vấn đề gì to tát.

… Nói thật, nếu có thể quay về quá khứ, chuyện đầu tiên ông làm tuyệt đối sẽ là chạy thẳng đến văn phòng túm lấy cổ áo của chính mình rồi mắng con mẹ nó cái thứ không có gì to tát này đúng là chó chết, con trai ông không chỉ chơi bời bày trò mà còn khăng khăng một mực muốn ở bên cạnh một thằng đàn ông bị bệnh thần kinh hết cả một đời đấy!

Không sai! Là 'Bệnh thần kinh' cùng 'Đàn ông'.

Con trai nuôi cho lớn, cuối cùng lại bị một thằng đàn ông kéo chạy mất, đời một người cũng không có bao nhiêu chuyện có thể khiến người ta không thốt nổi nên lời giống như chuyện này đâu.

Nhưng cho dù có quay lại được thời điểm ấy, việc ông sẽ làm nhất định cũng sẽ giống như việc ông đã làm trước đó: Đầu tiên là thả lỏng, không nóng nảy ra tay ngay, để tự hai đứa trẻ bình tĩnh trở lại.

Ông sẽ không cũng không thể nào đưa ra lựa chọn sai lầm trong những chuyện giống như thế này.

Như vậy thì dù có quay lại bao nhiêu lần, kết quả cũng chỉ có một.

Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu sẽ ở bên nhau.

Con trai ông sẽ ở bên cạnh một thằng đàn ông khác.

Hơn nữa còn tỏ ra cực kỳ hài lòng.

Ông đã từng bàn chuyện này với cha mình hai lần. Lần đầu tiên, suy nghĩ của ông và cha ông giống nhau; nhưng đến lần thứ hai, ông cùng cha ông đứng ở trên ban công, nhìn kiểu gì cũng thấy là Cố Trầm Chu đã không còn là một đứa trẻ nhảy từ trên tầng hai xuống, chạy về hướng ai cũng rõ, đến gặp người ai cũng biết là ai.

Giờ phút ấy, ông nhìn thấy mạt do dự cuối cùng trong mắt cha mình đã biến mất, cụ cười nói:

"Được rồi, nhà chúng ta cũng chẳng còn thiếu gì nữa, con trẻ thích thì cứ để mặc nó đi thôi. Tân Quân, con xem mấy năm qua có lúc nào Tiểu Chu hoạt bát như vậy không?"

Người đã ba mươi tuổi còn có thể dùng từ 'hoạt bát' để hình dung hay sao?

Con trưởng luôn trầm tĩnh của ông lúc này quả thực giống như bị người ngoài hành tinh nhập vào xác vậy!

Ông căm tức đến không thốt nổi nên lời, lại càng không biết phải làm thế nào mới phải.

Thực ra ông và con trai đã cùng nói chuyện thẳng thắn với nhau một lần: Đó không phải là lần thằng bé nói cho ông biết nó và Hạ Hải Lâu đang yêu nhau, cũng không phải là lúc thằng bé nói với ông rằng nó vì Hạ Hải Lâu mà thay đổi con đường chính trị của bản thân. Là sau cả hai lần ấy, khi mà con trai trưởng của ông không nghe theo cũng không dựa vào thế lực của nhà họ Cố nhưng vẫn tạo ra được con đường bằng phẳng cho mình.

Lúc ấy, ông đã sớm điều tra rõ ràng về bệnh tình của Hạ Hải Lâu, cũng thừa nhận chuyện con trai mình có khả năng sẽ sống cả đời với một người đàn ông.

Ông gọi thằng bé đến trước mặt, nói với nó rằng chỉ cần không phải là Hạ Hải Lâu, là bất cứ đàn ông hay đàn bà nào khác cũng đều được, bởi lẽ không ai biết bệnh tình sẽ còn phát triển đến mức nào nữa.

"Cha."

Ông nhớ rõ con trai ông đã nói với ông thế này:

"Con lựa chọn Hạ Hải Lâu, cho nên con chấp nhận toàn bộ con người cậu ấy. Vì lẽ đó, con chấp nhận cùng cậu ấy đối mặt với nghèo khó, khốn khổ, tật bệnh cùng tất cả những rủi ro khác."

Ông không bị con trai mình thuyết phục, nhưng cũng không biết nên tiếp tục khuyên bảo con ông như thế nào.

Ông phát hiện ra con trai mình quả thực là vô cùng thỏa mãn, cho dù nó đã bị thả tự do bên ngoài gia tộc gần ba năm.

Là Phó Thủ tướng của Viện Quốc Vụ, Hạ Nam Sơn cũng không có quá nhiều thời gian có thể dành cho gia đình giống như Cố Tân Quân. Thực ra thì, ông cũng không có một gia đình cần ông phải để tâm, ngoại trừ đứa cháu ngoại trai tạm thời đang sống cùng.

Ấn tượng của ông về Cố Trầm Chu trước sau vẫn không tệ.

Loại ấn tượng không tệ này xuyên suốt toàn bộ quá trình, kể từ khi Cố Trầm Chu còn là một tiểu bối nhỏ bé đến khi ông và Cố Tân Quân đối đầu với nhau, sau đó là đến lúc Cố Trầm Chu và cháu ngoại trai của ông ở bên nhau. Ấn tượng của ông về đối phương trước sau có thể coi là tốt, chỉ là cũng có một vài điểm thay đổi rất nhỏ.

Ban đầu, ông cảm thấy Cố Trầm Chu có thể coi là một đứa trẻ lễ phép, sau đó ông phát hiện thằng bé cũng có tài năng, rồi sau đó nữa thằng bé có thể khiến cháu ngoại trai của ông theo đuổi không ngừng, còn có thể dễ dàng tha thứ cho cháu ngoại trai của ông, cũng có thể quản chặt được cháu ngoại trai của ông... Thỉnh thoảng ông cũng cảm thấy, nếu đứa bé này là con cháu nhà mình thì tốt rồi.

Ông cảm thấy đó là lần đầu tiên ông thấy được ánh sáng như vậy trong mắt Hạ Hải Lâu: Sáng rực, tựa như ánh lửa đang nhảy nhót không ngừng, cũng có thể gọi ánh sáng đó là dã tâm.

Cháu ngoại trai của ông muốn có được con trai trưởng nhà họ Cố, vì thế nó dùng hết thủ đoạn, gấp gáp đủ mọi đường.

Theo đuổi, có được, hủy diệt, lại theo đuổi một lần nữa, mong mỏi chiếm được.

Trong viện Điều dưỡng Lê Sơn, ông đã thấy hai đứa trẻ quỳ dưới đất ôm lấy nhau.

Chỉ có người mà thằng bé đó thực sự yêu thương mới có thể mang đến sự bình yên trong tâm hồn mà thằng bé vẫn luôn mong mỏi.

Đã nhiều năm qua như thế, đứa trẻ ông vẫn luôn cảm thấy giống hệt một tờ giấy trắng bóc cuối cùng cũng có hình thái rõ ràng, trở nên giống như một con người thực sự.

Kết quả của một nhiệm kỳ mới lại có rồi, qua mấy lần trao đổi, Cố Tân Quân và Hạ Nam Sơn đã có sự ăn ý với nhau cùng nói một câu chúc mừng với đối phương.

Nhưng thực ra cũng không có bao nhiêu niềm vui bất ngờ, tất cả đều nằm bên trong dự kiến.

Trước kỳ tuyển cử, cả hai người đều đã biết đối phương chắc chắn có thể đạt được vị trí bản thân nhắm đến.

Sau đó bọn họ đều cùng bỏ ra thời gian một ngày, đi tảo mộ dưới sự bầu bạn của thư ký cùng vệ sĩ.

Cố Tân Quân đi tảo mộ cho Thẩm Nhu, Hạ Nam Sơn đi tảo mộ cho em gái mình.

Bọn họ lựa chọn nói cho người phụ nữ trong sinh mệnh mình hiện đã yên bình ngủ say một chuyện vào cùng một lúc:

Con của em đã tìm được cô dâu mà nó yêu thương.

Mọi chuyện đều rất tốt.

Nhưng có một vấn đề nhỏ, cô dâu này là nam, không thể sinh con dưỡng cái được…

Gương mặt của hai vị trưởng bối đều rất bình tĩnh, ánh mắt nhìn chăm chú vào bức thư bị ngọn lửa từ từ liếm sạch, trên mặt giấy chỉ còn lại một hàng chữ viết tay mạnh mẽ được viết bằng mực đen:

Tuy thế, con trẻ hạnh phúc là tốt rồi.

=====

[Tiểu kịch trường]

Nhiều năm sau khi Cố Hạ đã cùng sống với nhau, một ngày nọ Hạ đột nhiên nổi hứng, hắn tìm bàn vẽ cùng màu nước đến bắt đầu vẽ tranh.

Cố: *vừa tan tầm**bước vào cửa**buồn bực* Sao lại có màu nước hắt lên trên tường thế này?

Hạ: *đứng ở huyền quan**dán bức tranh lên tường**chuẩn bị khoe khoang* Vừa rồi em làm đổ thuốc màu, cảm thấy nó có tính nghệ thuật rất cao nên mới treo lên.

Cố: *Orz**nghe hiểu**nháy mắt cảm thấy mình thật ngu ngốc**vội chữa cháy* Quả đúng là rất có tính nghệ thuật!

Hạ: *không rõ là cảm giác gì* … Ha ha ha.

Ba ngày sau.

Cố: *vừa tan tầm**vừa vào nhà* Ồ, sao trên tường lại có thêm một bức tranh nữa?

Hạ: *khoe khoang* Nhìn đẹp không?

Cố: *rất hiểu ý**quyết đoán khen* Đương nhiên, trông rất nghệ thuật!

Hạ: *vẻnh đuổi vẫy vẫy* Nào, anh mau viết một hàng chữ lên đó đi!

Cố: *ặc* … Viết cái gì bây giờ?

Hạ: *vui vẻ vẫy đuôi* Cái gì cũng được, phối với bức tranh của em là được rồi

Cố: *vấn đề là bức tranh này muốn thể hiện cái gì**mười lăm phút sau* Viết xong rồi!

Hạ: *dừng vẫy đuôi**ngắm chữ trong ba phút* Kiểu chữ Thảo à? Sao chẳng xem hiểu chữ quái nào thế… Hỏi? Hay là không hỏi?

Cố: *rất bình tĩnh**thực ra tranh và chữ đều phù hợp, ai nhìn vào cũng không hiểu nổi tác phẩm của đối phương* Em thấy sao?

Hạ: *ngẫm nghĩ**đuôi lại vui vẻ vẫy vẫy**chẳng phải chỉ là một bức tranh và một hàng chữ sao, mặc kệ nó nghĩa là gì* Em thấy rất đẹp!

Cố: Bảo bối, mau đi ăn cơm thôi! Năm mới vui vẻ!

Hạ: *mỉm cười xinh đẹp**mỉm cười xinh đẹp**mỉm cười xinh đẹp không ngừng* Năm mới tốt lành!

165. Chương 165: Phiên Ngoại 3: Quy Luật Ngọt Ngào (3)

Thỉnh thoảng hắn chậm rãi bước đi trong màn đêm, nói cười vui vẻ với bóng tối bên cạnh.

Đôi khi hắn tự hỏi trong màn đêm, bóng tối hóa thành quái thú muốn cắn nuốt hắn.

Hắn vẫn ở bên chúng.

Bọn họ như bóng với hình.

******

Giả thuyết cho rằng trong vũ trụ rộng lớn này có vô số không gian cùng thời gian, có một loại không gian có thể nói là giống hệt với không gian chúng ta đang sống, chúng ta thường gọi đó là không gian song song. Trong không gian song song nay, vận mệnh của mỗi người khi còn nhỏ đều có một điểm cong, đó là lần gặp mặt đầu tiên của Cố Trầm Chu sáu tuổi và Hạ Hải Lâu năm tuổi vào mười tám năm trước.

Cách mà bọn họ gặp nhau có đôi chút đặc biệt.

…

Những giọng nói bên tai ong ong đáng ghét giống hệt như tiếng muỗi kêu.

Hạ Hải Lâu ngồi trên chiếc sô pha cao cao, nhàm chán muốn chết dùng tay gảy gảy đường chỉ thêu màu sắc sặc sỡ trên ghế sô pha. Hai người lớn đang trò chuyện với nhau đã chuyển mắt qua nhìn cậu lần thứ hai.

Cậu đang chờ đợi.

“Cậu bạn nhỏ, thường ngày cháu thích chơi cái gì?”

A ha, xem đi, đúng như trong dự kiến.

“Vẽ tranh.”

Cậu ngẩng mặt lên mỉm cười với đối phương.

Người vừa mới đến nhà thăm hỏi này cũng mỉm cười, sau đó quay đầu sang nói thêm vài câu với bác cậu, lại như không muốn khiến cậu cảm thấy bị bỏ quên nên quay qua hỏi tiếp:

“Thích vẽ à, vậy có thể cho chú xem bức tranh của cháu được không?”

Cậu giữ nguyên nụ cười tươi rói, nhẹ nhàng đáp lại đối phương:

“Đừng có giả làm chú chiếc gì, tôi biết ông là bác sĩ đến khám bệnh cho tôi, tôi biết tôi có bệnh –“

Cậu thấy sắc mặt đối phương hơi thay đổi, cậu cảm thấy vừa thú vị vừa buồn cười.

“Mỗi người trong các người đều thấy tôi như vậy mà.”

Nhưng sắc mặt người này cũng chỉ hơi thay đổi một chút, gần như ngay khi cậu vừa nói xong, đối phương đã lập tức thu thái độ lại, dùng ngữ giọng ôn hòa nói:

"Chú xin lỗi vì lúc đầu đã không nói ngay cho cháu biết. Như vậy đi Hải Lâu, cháu có thể cho chú xem những bức tranh mà cháu vẽ thường ngày không?"

Hạ Nam Sơn ngồi bên cạnh đã dặn người giúp việc lấy mấy thứ ấy xuống.

Hạ Hải Lâu không cười nữa, cậu lại bắt đầu cảm thấy không thú vị.

Một đống tranh vẽ chất đống trong một ngăn tủ được người giúp việc mập mạp lấy từ trên tầng xuống.

Vị bác sĩ tự xưng là chú một mặt thì trưng cầu ý kiến của cậu, một mặt không thèm đợi cậu trả lời đã trực tiếp cầm lấy tranh vẽ của cậu.

Ánh mắt cậu cũng theo đó rơi xuống trên những bức tranh do chính tay cậu vẽ – màu sắc sặc sỡ, đường cong vặn vẹo, một đống hình vẽ dính chồng vào nhau bị tô đẫm tầng tầng lớp lớp màu sắc.

Cậu cảm thấy như vậy có thể gọi là xấu xí.

Bác sĩ lại hỏi cậu thêm mấy câu hỏi nữa, đại loại như: 'Vì sao lại vẽ nhưng hình này?', 'Cháu cảm thấy những bức tranh này thế nào?', 'Những bức tranh này có nghĩa là gì?', 'Bình thường cháu hay nhìn thấy những gì?', 'Cháu có từng thử trò chuyện với chúng chưa?'.

Cậu hờ hững đáp lại vài câu, bác sĩ cũng không miệt mài truy hỏi mà quay sang thấp giọng trò chuyện với bác cậu, hình như đang hỏi biểu hiện thường ngày của cậu như thế nào.

Cậu nhàm chán nhảy từ trên sô pha xuống đất, chạy hết một vòng trong phòng thì cậu lại nghe thấy những giọng nói không biết từ lúc nào bắt đầu thì thầm khe khẽ, cậu thấy phiền không chịu nổi. Chạy từ phòng này sang phòng khác, từ chỗ người nọ sang chỗ người kia, bác vẫn trò chuyện với bác sĩ không để ý đến cậu. Người giúp việc mập mạp lại oán giận một câu, cậu bắt đầu cười to, vừa cười vừa chạy qua chạy lại bên chân bà ta, sau đó đá mạnh lên từng cánh cửa phòng!

'Rầm! –', 'Rầm! –', 'Rầm! –'

Cuối cùng cậu cũng chạy về đến phòng mình. Trong nháy mắt đóng sầm cánh cửa lại, cậu thấy được một cậu bé mập mạp ở cách cậu một mặt tường trắng như tuyết.

Cậu bé mập mạp cũng nhìn thấy cậu.

Cả hai cùng kinh ngạc tột độ.

"Tiểu Lâu, tôi nói cậu nhỏ đừng có như vậy nữa được không? Đừng có đóng sầm cửa lại mạnh như thế, đã nói bao nhiêu lần rồi, có khách khứa đến thăm nhà ở dưới, Chủ nhiệm Hạ cũng cần sự yên tĩnh để làm việc –"

Người giúp việc mập mạp dùng chìa khóa để mở cửa, bắt đầu công cuộc lải nhải đã thành lệ của bà ta.

"Xem kìa."

Cậu chỉ vào cậu bé mập mạp rồi nói với bảo mẫu:

"Có một người đứng ở kia, hình như lớn bằng cháu."

Người giúp việc nhìn thoáng về phía bức tường theo hướng ngón tay cậu chỉ, sau đó lại thu tầm mắt về rồi nhìn cậu.

Bà ta tựa như đang nhìn thấy một con quái vật.

Bác và vị bác sĩ đến khám bệnh cho cậu nhanh chóng chạy đến đây.

Người giúp việc đi theo sau bọn họ đang nhỏ giọng thuật lại những lời nói cùng hành động của cậu vừa rồi, tuy rằng đã cố gắng đè nén nhưng vẻ mặt vẫn khác thường như trước.

Bác cậu nhìn vào bức tường không nói gì, bác sĩ thì đi đến ngồi xuống bên cạnh cậu, bắt đầu hỏi cậu:

"Tiểu Lâu, cháu xem dáng vẻ của cậu bé kia là như thế nào? Có phải không giống với những thứ mà bình thường cháu hay nhìn thấy không? Có phải là trông cậu bé ấy cũng bằng tầm tuổi cháu, đang chào lại cháu không?"

Cậu nhìn chằm chằm vào bức tường.

Ở ngay chính giữa bức tường trắng như tuyết dường như xuất hiện một lớp màng mỏng trong suốt màu xám giống như cánh cửa, bên trong lớp màng mỏng là phòng của cậu, bên ngoài lớp màng mỏng là một căn phòng khác. Cậu có thể thấy được chân giường trải ga kẻ ô vuông, ghế dựa và giá sách bằng gỗ, còn có cả mô hình Người Kiến đặt ở trên giá sách nữa.

Cậu để ý thấy mô hình Người Kiến này còn thiếu rất nhiều mảnh, không giống cậu đã thu gom được cả một bộ rồi.

Vẻ mặt của cậu bé mập mạp kia đã chuyển từ kinh ngạc sang khó hiểu, ánh mắt cậu ta nãy giờ vẫn di chuyển suốt khiến Hạ Hải Lâu có cảm giác cậu ấy đang nhìn mỗi một người ở bên mình.

Cậu ta hình như có chỗ không giống với mấy thứ thường ngày.

Nhưng không giống ở đâu mới được?

Bác sĩ ở bên cạnh kiên nhẫn nhắc lại câu hỏi một lần nữa, lần này bác của cậu cũng trò chuyện cùng bác sĩ. Cậu có thể nghe được loáng thoáng bọn họ đang nói:

"Ngài cảm thấy Hải Lâu vì thiếu bạn chơi cùng nên mới tự khép kín thế này?"

"Chủ nhiệm Hạ, cậu bé quả thực có điểm quái gở, bình thường phải chơi với nhiều trẻ con hơn, cũng phải để cậu bé tiếp xúc với nhiều người, mở rộng thế giới…"

Cậu chợt hiểu ra.

Chúng nó chỉ vây quanh cậu, chúng nó chỉ chú ý đến mình cậu.

Mà người ở bên kia bức tường lại đang chú ý đến thế giới của cậu.

Cậu ngẩng mặt lên, miệng mỉm cười bắt đầu trả lời câu hỏi của bác sĩ:

"Tôi thấy một cậu bé hơi mập, lớn bằng khoảng tôi, không giống với những thứ tôi thấy bình thường, cậu ấy không chào tôi mà chỉ nhìn tôi rất khác lạ…"

Cậu vẫn nhìn chăm chú vào bức tường. Ở phía bên kia bức tường, cửa căn phòng được mở ra, có người đi vào.

Là một người phụ nữ trông còn khá trẻ.

Toàn bộ sự chú ý của cậu bé mập mạp lập tức chuyển lên người phụ nữ đó.

Cậu không vui, cũng may là ngay sau đó cậu có thể xác nhận được cậu bé ở đối diện không thích người phụ nữ vừa vào thông qua vẻ lạnh nhạt cùng hành động thỉnh thoảng liếc về phía này của cậu ta, hơn nữa cậu ta còn cực kỳ để ý đến cánh cửa cùng người đứng sau cánh cửa.

Cậu lại cảm thấy vui vẻ. Tâm tình tốt đẹp ấy không hề bị phá hỏng ngay cả khi ông bác sĩ bên cạnh bắt đầu với những câu hỏi ngu xuẩn hơn:

"Có phải cậu ấy đứng trước bức tường gọi cháu qua đó hoặc chuẩn bị đi sang đây không?… Trên tay cậu ấy cầm thứ gì? Quần áo trên người trông như thế nào?…"

"Cậu ấy không đứng trước bức tường, cậu ấy đứng đằng sau bức tường. Cậu ấy có phòng của riêng mình. Cậu ấy không định gọi tôi qua đó, cũng không định sang đây. Trên tay cậu ấy không cầm gì cả, thế nhưng trong căn phòng ấy có rất nhiều thứ. Cậu ấy mặc áo gấu Pooh và quần gấu Pooh…"

Hạ Hải Lâu tuyệt đối không quan tâm việc bác sĩ rời khỏi vị trí cạnh cậu lúc nào. Cậu ngồi vào bàn ăn nhanh chóng giải quyết xong bữa cơm chiều, sau đó lại chạy ngay về phòng mình nhìn chằm chằm vào bức tường đã xem lúc chiều.

Cánh cửa trên bức tường chưa biến mất, nhưng căn phòng ở phía đối diện đã biến thành một mảnh u ám, trong đó cũng không có người, chỉ có một chút ánh đèn lọt vào từ khe hở của cánh cửa.

Cậu kiên nhẫn chờ đợi.

Mãi cho đến tám giờ rưỡi tối, cậu thấy cánh cửa của căn phòng đối diện đột ngột mở ra, hai bóng người một lớn một nhỏ đi vào.Ngay khi công tắc đèn được ấn xuống, đèn neon sáng bừng lên, cậu bé mập mạp đứng trong phòng lúc trước đã quay lại, cậu ta bị người đàn ông cao lớn dắt đến trước giường.

Ánh mắt hai người lại một lần nữa, dưới tình huống không một ai biết, chạm nhau.

Trong căn phòng ở bên ngoài bức tường, cậu bé mập mạp cởi quần áo leo lên giường, người đàn ông tuổi tác không kém bác cậu bao nhiêu mở miệng nói hai câu, cậu bé mập mạp cũng đáp lại một câu, nhưng cậu hoàn toàn không thể nghe thấy tiếng gì.

"Cậu là ai? Các người đang nói cái gì đó?"

Cậu đột nhiên hô to lên với cậu bé ở bên kia bức tường, còn nhắc lại ba lần liên tiếp.

Nhưng ngoại trừ hành động lén lút liếc về phía bên này như lần trước của cậu bé mập mạp ra, cậu không hề có được bất cứ đáp án nào khác.

Cậu ý thức được rằng bọn họ không thể nghe thấy tiếng nói của nhau.

Người đàn ông kia nói xong thì lập tức nhanh chóng rời khỏi phòng, trước khi đi còn tắt đèn điện trong phòng.

Đúng là đồ nhiều chuyện. Cậu không vui nghĩ như vậy, nhưng ngay sau đó đèn điện lập tức bị cậu nhóc mập mạp đang ngồi trên giường nhảy xuống bật lên. Cậu bé mập mạp đứng cạnh ghế dựa, cơ mặt căng cứng lại, dáng vẻ vô cùng cảnh giác. Cậu ta đang mở miệng nói gì đó với cậu.

Hạ Hải Lâu hoàn toàn không nghe thấy tiếng của đối phương.

Lần này cậu lười không muốn tìm hiểu nữa mà trực tiếp làm chuyện mà lúc trước cậu đã muốn làm: Cậu cầm mô hình Người Kiến đã được chuẩn bị sẵn trong ngăn kéo ra, trực tiếp ném thẳng về tấm màng mỏng màu xám trên tường!

Mô hình màu đỏ bạc xuyên thẳng qua tấm màng mà không gặp chút chướng ngại nào, rơi xuống sàn một căn phòng khác rồi bắn ra xa.

Cậu thấy nhóc mập mạp đứng cạnh ghế dựa chần chừ nhìn mô hình nằm dưới đất, đầu tiên là ném một quyển sách lên chiếc mô hình nằm dưới đất, sau khi xác định mô hình sẽ không đột nhiên nhảy dựng lên cắn người mới chậm rãi đi đến trước mô hình rồi nhặt nó lên… Sau đó cậu ta lại ném mô hình về bên này!

Cậu bực mình khom người nhặt mô hình của mình lên, ném trở lại.

Lần này, đối phương ném lại về rất nhanh.

Cậu lại ném qua, đối phương lại ném về… Đến lần cuối cùng, nhóc mập mạp kéo chiếc ghế dựa trước bàn đến trước tấm màng mỏng màu xám, cậu cũng dùng giấy bút để tiến hành trao đổi cơ bản với đối phương.

– Mình tên là Hạ Hải Lâu, cậu tên là gì?

– Cố Trầm Chu. Năm này mình sáu tuổi, cậu mấy tuổi?

– Năm tuổi.

Cậu phát hiện ra Cố Trầm Chu hoàn toàn không giống 'đám kia' một chút nào.

Chúng xoay xung quanh cậu, chú ý đến cậu, tựa như chúng chỉ có thể xoay xung quanh và để ý đến mình cậu mà thôi.

Nhưng Cố Trầm Chu – nhóc mập mạp kia – cậu ta có cuộc sống của chính mình.

Cậu không thể luôn luôn nhìn thấy cậu ta ở trên bức tường, nhưng cậu đoán đó là phòng của cậu ta, cho nên gần như vào buổi tối mỗi ngày, cậu có thể nhìn thấy cậu ta bị đủ loại người dắt về phòng rồi lên giường nghỉ ngơi.

Mỗi lần đến thời điểm này, cậu đều tràn đầy hứng thú nhìn Cố Trầm Chu mang theo vẻ mặt rối rắm nhìn chăm chú vào mỗi người lớn dắt cậu ta đi, đồng thời còn dùng khóe mắt nhìn về phía cậu. Cậu cảm thấy

Cố Trầm Chu rất muốn nói cho mấy người lớn kia rằng bức tường này không bình thường, nhưng lần đối phương biểu hiện rõ ràng nhất là khi cậu ta chỉ về phía tấm màng mỏng màu xám với một ông cụ, sau đó ông cụ ấy cúi đầu hỏi Cố Trầm Chu điều gì đó, Cố Trầm Chu nhìn cậu rồi chậm rãi lắc đầu. Sau đó ông cụ nói thêm một câu, lúc này Cố Trầm Chu cũng gật gật đầu.

Sau đó chiếc ghế dựa đặt trước tấm màng mỏng màu xám bị chuyển về vị trí ban đầu.

Lại tiếp đó, đợi đến khi tất cả mọi người đã rời đi, hai căn phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Cố Trầm Chu viết một hàng chữ thẳng thớm trong vở, giơ lên cho cậu xem.

– Cậu là người ngoài hành tinh à? Vì sao lại xuất hiện ở trong tường? Vì sao những người khác đều không nhìn thấy cậu?

– Mình không biết, nhưng ngôn ngữ chữ viết của chúng ta giống nhau, cách bài trì trong phòng cũng không khác nhau nhiều, chúng ta chắc chắn đều không phải là người ngoài hành tinh, nói không chừng chúng ta đều là quỷ của nhau.

– Đây là suy nghĩ mê tín.

– Thầy giáo nói à?

– Người lớn đều nói như vậy.

– Hừ, đúng là tiểu quỷ.

Quyển vở xuyên qua tấm màng mỏng bay thẳng về phía cậu, cậu né sang bên cạnh, dễ dàng tránh được thứ ám khí này.

Cuộc trò chuyện vẫn tiếp tục.

– Cậu vẫn muốn nói với người khác rằng bức tường này có vấn đề à? Vì sao không chịu nói ra? Vừa rồi cậu cũng muốn nói nhưng không nói đúng không?

– Mình cảm thấy hơi kỳ lại, mọi người đều không nhìn ra được chỗ này có vấn đề… Sao cậu không nói cho người khác biết chỗ này có vấn đề?

– Lần trước mình đã nói, đáng tiếc là không ai tin, bọn họ đều cảm thấy mình bị bệnh.

Cậu tùy tiện viết ra những chuyện thường ngày mình cảm thấy, ví dụ như không hiểu sao lại nghe được những tiếng nói, ví dụ như luôn thấy được những bóng ma muốn thoát ra… Liền thấy người ở phía bên kia bức tường viết lên giấy: Cậu bệnh rồi.

Hạ Hải Lâu lập tức lạnh mặt. Cậu không nói không rằng cất giấy bút đi, đứng dậy tắt đèn rồi lên giường.

Trong khung cảnh bị bóng tối bao phủ, giấc mơ vẫn toàn thứ quái đản như trước.

Ngày hôm sau khi tỉnh dậy, người giúp việc lớn tiếng gọi cậu dậy ăn cơm, cậu bước xuống giường liền thấy bên dưới lớp màng xám mỏng có một mảnh giấy xé từ vở viết.

Cậu đi qua nhặt lên, trên giấy có viết: Xin lỗi nhé, mình không nên nói như vậy. Nhưng cậu đã đi chữa trị ở đâu chưa?

Cậu vui vẻ cười rộ lên, ngẫm nghĩ rồi viết thêm một hàng chữ ở bên dưới: Vẫn đang chữa trị chưa bao giờ gián đoạn, nhưng mình tha thứ cho cậu, bởi vì cậu là quỷ của mình.

Sau khi viết xong, cậu gấp tờ giấy lại, lúc cậu ném về phía tường thì để ngón tay chạm một cái lên tấm màng mỏng, vị trí chạm vào lập tức mất đi toàn bộ cảm giác giống như nơi đó không hề tồn tại.Cậu giật mình kinh ngạc, lập tức rút ngón tay lại, vẩy mạnh mấy cái mới từ từ khiến ngón tay khôi phục được cảm giác, nhưng theo đó là cơn lạnh lẽo cùng đau đớn giống như bị kim châm kéo đến, không khác lắm với cảm giác thân thể cứng ngắc tột độ được rót thêm một dòng máu nóng.

Cậu xé thêm một tờ giấy vở, viết lên trên: Cẩn thận! Màng xám rất cổ quái! Nó có thể cướp mất cảm giác trên thân thể của cậu đấy!

Sau đó cậu gấp mảnh giấy viết lại thả xuống phía bên kia bức tường. Vài chục phút sau, Hạ Hải Lâu xuống nhà ăn xong bữa sáng quay lại vẫn không thấy quỷ của mình đâu, nhưng cậu nhận được câu trả lời của đối phương: Mình biết từ sớm rồi, lần trước mình đã bắt cẩn chạm vào một lần.

Hừ, thế mà không nói cho mình biết! Cậu viết trên giấy, sau khi viết xong còn vẽ một gương mặt dữ tợn ở bên cạnh, như vậy còn chưa đủ, cậu còn cầm bút sáp màu trên bàn đến tô hết tầng màu này đến tầng màu khác lên trên giấy, cuối cùng mới ném tờ giấy sang bên kia bức tường.

Màn trao đổi như vậy tiếp tục kéo dài.

Cậu biết được một vài chuyện của Cố Trầm Chu. Ví dụ như mẹ ruột cậu ta vừa qua đời, cậu ta không thích mẹ kế của mình; ví dụ như cậu ta đang học violon cùng thư pháp, thư pháp tạm được, nhưng đàn violon cậu ta đã học một năm nhưng chỉ tiến hóa được từ tay mơ không thuần thục thành tay mơ thuần thục mà thôi; ví dụ như cậu ta không thích ăn cà rốt, thích ăn gan heo, không thích gặm xương nhưng lại thích uống canh xương; lại ví dụ như tên bự con tên Vệ Tường Cẩm không lớn hơn bọn họ bao nhiêu mà lần trước cậu ta dẫn vào phòng cùng chơi, đó là người bạn tốt nhất của cậu ta, cậu ta còn chỉ bức tường này cho đối phương, nhưng đối phương đương nhiên chẳng thấy được thứ gì…

Hạ Hải Lâu dùng câu chữ sửa lại cho đối phương: Cậu là người bạn tốt nhất của mình.

– Người bạn tốt nhất của mình là Vệ Tường Cẩm.

– Là mình!

– Vì sao lại là cậu?

– Chỉ có chúng ta có thể thấy được lẫn nhau, bất cứ người nào khác đều không thấy được, không đúng ư?

Người phía bên kia tường im lặng một lúc.

– Người bạn tốt nhất của mình là Vệ Tưởng Cẩm, nhưng quả thực cậu cũng không giống những người khác… Mình cũng không biết nên nói như thế nào, nhưng cậu không sống ở trong thế giới của mình, cho nên chuyện mình nói cho cậu biết sẽ không bị tiết lộ… Chuyện của mẹ mình mình không nói cho ai biết cả, cả Vệ Tường Cẩm cũng không, chỉ có cậu…

– Cậu cảm thấy mẹ cậu là bị người ta chọc tức mà chết?

– Ừ.

– Bị ai chọc tức?

– Giờ vẫn chưa thể nói cho cậu.

– Vì sao?

– Đây là bí mật.

– Cậu đã nói cho mình một bí mật rồi.

– Đây là bí mật quan trọng nhất, chờ mình chắc chắn và cùng có năng lực để xử lý những kẻ đó, mình sẽ nói cho cậu biết.

Được. Hạ Hải Lâu viết trên giấy, vui vẻ lấy lòng quỷ của mình: Chờ cậu chắc chắn rồi có thể nói cho mình biết, không cần chờ đến khi có khả năng xử lý những kẻ đó. Chúng ta có thể cùng xử lý, mình sẽ giết họ giúp cậu.

– Việc này là phạm pháp.

– Vậy cũng là mình phạm pháp.

– Cảm ơn, mình rất cảm động.

– Đừng khách sáo, mình muốn cậu cảm động, quỷ của mình.

– Vì sao cậu cứ luôn cho rằng mình là quỷ thế?

– Nếu cậu không vui thì cũng có thể nói mình là quỷ.

– Đây là tư tưởng mê tín! Vì sao cậu không nghĩ đây là vấn đề khoa học liên quan đến việc không gian có lỗ hổng hay thứ gì khác chứ? Nói không chừng bức tường này của chúng ta là một đường hầm ở nếp gấp của không gian, vì thế có thể nối liền hai vị trí khác nhau lại?

– Sao cậu cứ cố chấp với loại 'Khoa học' còn chưa được chứng thực này thế nhỉ?

– Mình cảm thấy dấu ngắt cậu của cậu hơi quá đó.

– Cảm ơn, đừng nói sang chuyện khác.

– Mình không hề, đây là mình đang đi sâu vào chủ đề khác. Sở dĩ mình cố chấp là vì trong hai đề tài hoàn toàn không đáng tin, ít nhất đề tài phía sau sẽ được người lớn thảo luận, trông sẽ có vẻ cao cấp hơn.

– Vậy cậu có để ý thấy rằng hàng năm bọn họ đều đốt tiền vàng mã cho người chết không?

– Đương nhiên.

– Giả như 'Không có quỷ' giống như lời mà bọn họ nói, vậy thì bọn họ hóa tiền vàng mã là để cho ai? Nếu bọn họ kiên định cho rằng Âm tào Địa phủ chỉ là trí tưởng tượng, vậy cần gì phải đốt cả nhà ở bằng giấy và xe cộ bằng giấy xuống dưới kia chứ?

– Ý của cậu là…

– Người lớn toàn nói những điều khác với suy nghĩ trong lòng họ.

– Mình cảm thấy lời của cậu khá có lý.

– Đương nhiên rồi.

– Cậu rất thông minh.

Cậu vui vẻ cười rộ lên.

– Cảm ơn, mình cũng cảm thấy cậu rất thông minh. Ngoài ra, mình cảm thấy mình có thể coi cậu là quỷ của mình, cậu cũng hoàn toàn có thể coi mình là một người khác ở một không gian khác, dù sao bản chất của chúng ta sẽ không thay đổi.

Vở dùng để trao đổi từ một quyển biến thành hai quyển, từ hai quyển biến thành bốn quyển.

Cậu hoàn toàn chìm vào trong loại tiếp xúc riêng tư bí mật ấy, cậu cảm thấy trên thế giới không chỉ có một mình mình khác biệt mà còn có đồng loại bình thường khác có thể trao đổi với cậu. Sự khác biệt như vậy khiến cậu thoát ra được khỏi hai chữ 'Cô độc', lại khiến cậu có được sự phân biệt 'Không giống nhau' với những người khác. Cậu cực kỳ thích cảm giác như vậy, cũng thích cả người bên trong bức tường nữa.

Cậu những tưởng những ngày như vậy sẽ còn tiếp tục kéo dài vĩnh viễn.

Nhưng một ngày nọ, đối phương viết một hàng chữ xuống giấy:

– Hạ Hải Lâu, khoảng hai ngày nữa mình phải đi rồi, cha mình được điều đi nhậm chức ở tỉnh ngoài.

Cái gì?Cậu chưa kịp viết xuống giấy hai chữ ấy. Ngay khi cậu thấy đối phương viết ra một hàng chữ kia, thân thể cậu đã tự ý hành động: Cậu bổ nhào đến trước bức tường, cánh tay không hề do dự vươn về phía trước, như muốn vươn về phía đối phương xuyên qua bức màn mỏng màu xám –

Từ ngón tay đến bàn tay, từ bàn tay đến cánh tay, từng tấc từng tấc da thịt vùi vào trong, cảm giác cũng theo đó biến mất từng chút từng chút một.

Cậu nhìn người sau bức màn xám.

Khoảng cách không quá một mét. Cậu có thể nhìn thấy, nhưng lại không thể nói, không thể nghe, cũng không thể chạm được.

Người trong bức tường chần chừ một lát rồi cũng vươn tay ra, đưa vào trong bức màng xám.

Hàng trăm triệu vì sao cùng lướt qua khe hở.

Hai bàn tay nắm lấy nhau.

******

Hạ Hải Lâu chợt bừng tỉnh từ trong giấc mơ. Trong nháy mắt hắn cảm thấy hơi hỗn loạn, sau đó mới chậm rãi nhớ lại nội dung của giấc mơ trong ánh trăng màu xám trăng chiếu vào trong phòng qua ô cửa sổ.

Nếu hắn và Cố Trầm Chu gặp nhau cách một lớp màng như vậy vào mười tám năm trước giống như giấc mơ ấy… Hắn quay đầu lại liền thấy ngay được người đang ngủ say bên cạnh.

Đó chắc chắn sẽ là một câu chuyện hoàn toàn khác. Hắn nghĩ như vậy, nhưng có thể chắc chắn được một điều, hắn tuyệt đối sẽ giành được người này từ ngay mười tám năm trước.

Cố Trầm Chu chỉ có thể là của Hạ Hải Lâu hắn, điểm này không thể nghi ngờ.

"… Sao thế? Giữa ngày hè em không thấy nóng hả?"

Người nằm bên cạnh đột nhiên hé mắt ra, giọng hơi ngái ngủ, vừa nói anh vừa gạt bàn tay đặt trên ngực mình ra.

Hạ Hải Lâu dứt khoát dán cả người mình lên, kéo nhẹ vành tai anh:

"Nhớ anh."

Cố Trầm Chu nhắm mắt lại:

"Chỉ trong thời gian nhắm mắt lại rồi mở mắt ra?"

"Chỉ liếc mắt không gặp đã như cách ba thu mà."

Hạ Hải Lâu nói:

"Em cũng không hiểu vì sao em càng ngắm anh lại càng muốn ngắm nữa, anh nói xem nếu như ngày trước chúng ta đã gặp nhau…"

"Vậy thì đúng là tai vạ."

Cố Trầm Chu cũng từ từ tỉnh táo lại, nhận xét một câu.

"Anh không chờ mong ư?"

Hạ Hải Lâu cực kỳ phiền muộn. Nhưng chưa đến một giây sau, hắn lập tức khoái trá nói:

"Nhưng em chờ mong là được rồi."

Cố Trầm Chu mở mắt, nắm lấy ngón tay đang hết cào tóc lại xoa mặt anh của Hạ Hải Lâu:

"Được rồi, anh thích nhận tai vạ này, em vừa lòng chưa?"

Hạ Hải Lâu hôn 'chụt chụt' lên hai má anh:

"Anh biết rõ là em luôn vô cùng hài lòng về anh mà!"

166. Chương 166: Phiên Ngoại 4: Món Ngon Tuyệt Vời Trên Bàn Ăn

Đây là sinh nhật đầu tiên của Cố Trầm Chu sau vụ việc ở viện điều dưỡng Lê Sơn, khi mà hai người đã thực sự ở bên nhau.

Đàn ông không quá để tâm đến chuyện này giống như phụ nữ. Cố Trầm Chu thực ra không hề quên sinh nhật của mình nhưng cũng không quá chú ý, ngày hôm đó công tác có chút bận bịu, anh cũng ném luôn chuyện không có mấy ý nghĩa thực tế ấy ra sau đầu.

Chỉ là khi anh đã xử lý xong công việc và về đến nhà, anh cảm thấy bản thân mình giống như vừa bước vào… Một thế giới khác dùng thức ăn ngon là chủ đề chính? Hơn nữa những món ăn ngon lành này còn là thức ăn ngon được đặt trên thân thể người!

Cố Trầm Chu theo bản năng nhanh chóng đóng cửa lại trước khi ý thức kịp điều khiển.

Ánh sáng có phần sáng sủa bị ngăn cách, bên trong căn phòng lại chìm trong bóng đêm mờ tối, so sánh với điều này, thân thể trần trụi nằm thẳng trên bàn giống như có thể thắp sáng được toàn bộ tầm mắt anh.

Cố Trầm Chu đi đến bên cạnh bàn tiệc lớn đặt trong phòng khách.

Đây rõ ràng không phải là bàn ăn mà bọn họ thường dùng: Đây là một chiếc bàn dài màu đen có cỡ như một chiếc giường đơn, mép bàn hình cung, một người trần trụi nằm thẳng ở ngay giữa bàn, xung quanh bày những chiếc đĩa bằng bạc xếp đầy thức ăn, có rau dưa hoa quả, thịt và các loại hải sản, đồ ngọt tráng miệng cùng các loại rượu và đồ uống khác nhau… Đám thức ăn này xếp kín thành một vòng hoàn chỉnh xung quanh người nằm giữa. Ở một đầu của chiếc bàn bên cạnh đầu của người kia là chân nến cũng được làm bằng bạc, trên đỉnh mấy ngọn nến là vài đốm lửa nhỏ bập bùng tản ra một loại hương thơm ngọt ngào.

Cố Trầm Chu cuối cùng cũng đặt ánh mắt mình lên Hạ Hải Lâu.

Người nằm trên bàn vừa chạm đến ánh mắt anh đã lập tức mỉm cười vui vẻ:

"Về rồi đấy hả? Chúc mừng sinh nhật! Anh có vừa lòng không?"

Cố Trầm Chu hơi hoảng hốt, tựa như ở giữa bàn tiệc toàn món hải sản có đặt một con tôm hùm khổng lồ, hoặc giống như một bữa tiệc Giáng Sinh lớn với món chủ đạo là gà tây, hiện giờ anh nhìn thấy món chính thuộc về riêng mình, chẳng những phong phú ngoài dự đoán của lại còn là vật sống có thể động đậy, đúng là không phải cao cấp bình thường… A? Anh cảm thấy suy nghĩ của mình bắt đầu phát triển theo hướng kỳ quái, vội vàng túm lại tư duy đang đi lệch đường của mình, mở miệng hỏi:

"Làm cái gì thế?"

Hạ Hải Lâu vẫn mỉm cười nằm trên bàn, hắn hoàn toàn không hề cảm thấy ngượng ngùng khi tầm mắt của Cố Trầm Chu đặt trên người mình:

"Lúc trước chẳng phải từng nói sẽ tìm dịp nào đó thử món tiệc trên cơ thể phụ nữ sao? Đây là tiệc sinh nhật đầu tiên của anh sau khi chúng ta ở bên nhau, em cảm thấy làm long trọng một chút –"

Hắn cố ý kéo âm thật dài hai chữ 'Long trọng'.

"- Thì sẽ tốt hơn."

"Cho nên mới làm cái này?"

Ngón tay Cố Trầm Chu không kìm được đưa đến vuốt ve hai má của Hạ Hải Lâu:

"Em có tự tin với chính mình đến vậy?"

Hạ Hải Lâu cười ha ha, hơi nghiêng đầu ngậm lấy ngón tay của Cố Trầm Chu, liếm nhẹ một cái rồi lại nhả ra:

"Đương nhiên, từ gương mặt, thân thể đến bên trong, anh xem em có chỗ nào không tự tin được à?"

Cố Trầm Chu ngẫm lại cẩn thận:

"Thật đúng là không có."

"Vậy anh có vừa lòng không?"

Đầu lưỡi của Hạ Hải Lâu đuổi theo ngón tay của Cố Trầm Chu, giọng nói không tránh khỏi có phần không rõ ràng.

Cố Trầm Chu đặt ngón tay đã bị liếm ướt của mình lên trên môi Hạ Hải Lâu chậm rãi vẽ lung tung:

"Rất vừa lòng. Nói thật, anh cực kỳ ngạc nhiên và cả — gấp gáp…"

Anh cúi xuống hôn lên khóe môi Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu vừa mới bật ra một tiếng rên rỉ thỏa mãn, chất lỏng lạnh lẽo từ phía trên đã rơi xuống ***g ngực hắn. Hắn không khỏi run lên một cái, lại thấy người vừa cúi xuống đã đứng thẳng lên một lần nữa, tay đặt chai rượu không biết đã cầm trong tay rót xuống từ lúc nào xuống mặt bàn.

"Thưởng thức môt ly rượu khai vị trước đã."

Cố Trầm Chu nói, lại cúi đầu liếm sạch sẽ chất lỏng rơi vương trên cổ cùng cằm của Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu bắt đầu nhận ra cảm giác lần này có chỗ không giống với thường ngày, là do sự đối lập giữa lạnh lẽo và nóng cháy, hay là do tiết tấu cao trào bị kéo dài ra vô hạn?

"Có muốn uống một miếng canh trước không?"

Cố Trầm Chu hỏi. Đây cũng không phải một câu hỏi đơn thuần, ngay khoảnh khắc nói xong câu ấy, anh dùng thìa ngậm một ngụm canh vào trong miệng, sau đó dùng cách thức miệng đối miệng bón vào trong miệng của Hạ Hải Lâu.

Người nằm thẳng muốn nuốt thứ gì đó đương nhiên là khó khăn hơn bình thường gấp mấy lần. Phần của một ngụm canh chỉ được Hạ Hải Lâu nuốt rất ít xuống khỏi cổ họng, một lượng lớn còn lại tràn hết cả ra bên khóe miệng hắn, nhưng cho dù như vậy Hạ Hải Lâu cũng biết rõ hơi thở của mình đã dồn dập đến mức khó kìm nén.

Cố Trầm Chu ngẩng đầu lên mỉm cười với Hạ Hải Lâu, sau đó anh hơi nghiêng đến liếm sạch sẽ không sót một giọt toàn bộ nước canh bên khóe miệng đối phương.

Mỗi một đụng chạm mang theo cảm giác hơi lạnh này đều kích thích khiến Hạ Hải Lâu nổi lên một đám da gà.

"Tiếp theo thì sao? Em muốn ăn món chính nào?"

Cố Trầm Chu hỏi.

"Anh cảm thấy thịt hay hải sản đều hơi nặng nề, hơn nữa cũng thừa chất quá –"

Anh dùng đầu ngón tay lướt nhẹ mang theo ý ám chỉ trên thân thể Hạ Hải Lâu, nhưng không hề đụng vào những vị trí mẫn cảm của đối phương mà chỉ chạm nhẹ lên cánh tay cùng cẳng chân của hắn.

Cho dù là như vậy, nơi đã sớm đứng thẳng dậy của Hạ Hải Lâu vẫn căng trướng đến mức khó chịu. Hắn thở hổn hển một hơi, nói:

"Vậy dùng luôn món tráng miệng ngọt và hoa quả được không?"

"Có lý, nhưng trước đó chúng ta có thể dùng thêm vài dụng cụ -"

"Dụng cụ gì?"

"Dụng cụ quay chụp, sao hả? Chụp giống như em ngày trước ấy, để thành tài liệu quan trọng rồi lưu lại."

Cố Trầm Chu đề nghị.

Hạ Hải Lâu nhìn thẳng trần nhà một lúc, lát sau mới bật ra một câu tựa như cảm khái:

"Khẩu vị của anh đúng là còn nặng hơn cả tưởng tượng của em…"

"Chi bằng nói là rắn chuột cùng một ổ thì hơn?"

Cố Trầm Chu dùng lại lời nói lúc trước để trả lời đối phương.

"Cho nên em đã sớm chuẩn bị tốt cái đó."

Hạ Hải Lâu bình tĩnh nói.

Lần này đổi thành Cố Trầm Chu chịu thua. Anh cúi đầu thưởng cho đối phương một nụ hôn, còn khuyến mãi thêm chút xoa ấn lên bộ phận đang cương cứng.

Hạ Hải Lâu hít sâu một hơi, đang muốn đòi hỏi nhiều hơn thì bàn tay của Cố Trầm Chu đã rời đi. Hắn mới nhả một âm tiết bất mãn khỏi cổ họng thì ánh mắt hắn đã lập tức bị che kín lại ngay sau đó.

"Sao lại…?"

Ngữ giọng của Hạ Hải Lâu có chút khác thường. Thị giác đột nhiên bị che khuất khiến xúc giác nháy mắt trở nên mẫn cảm hơn gấp bội phần, hắn cảm giác được một điểm trước ngực mình đang tiếp xúc với một thứ cứng rắn thô ráp, cảm giác đau đớn vì bị đâm truyền đến từ nơi bị đùa giỡn, hắn cảm thấy đầu nhũ mình bị kéo rồi ấn xuống day nhéo hết lần này đến lần khác… Hắn nhanh chóng nhận ra được thứ chạm vào đầu nhũ mình là một đôi đũa, hơn nữa đôi đũa này không dừng lại trên người hắn quá lâu, chỉ một lát sau lực ấn trên đầu nhũ hắn đã biến mất, thay vào đó là một thứ tròn vo lăn thẳng từ trên ngực hắn xuống, từ bụng trôi xuống phần thân dưới.

Xúc cảm trơn nhẵn trên da không thể xua đi được, chỗ đã căng cứng giờ chỉ cần bị chạm nhẹ vào một cái cũng khiến người ta không thể chịu đựng.

Chỉ cần vừa nghĩ rằng Cố Trầm Chu đang đứng trước mặt hắn, hắn liền điên cuồng chờ mong khoang miệng trơn ướt cùng bàn tay nóng ẩm của đối phương –

"Là trứng chim cút."

Cố Trầm Chu chu đáo nói cho Hạ Hải Lâu bị che kín mắt biết thứ đang đụng chạm lên thân thể hắn là thứ gì.

"Thịt quá nhiều thành thừa, đổi sang thứ này thực ra là vừa hay. Nó vừa chạm vào phân thân của em đó, cảm giác sao hả? Anh thấy nó đã trướng căng đến mức sắp không nhịn được –"

Từ 'nó' cuối cùng đương nhiên là để chỉ thứ kia của Hạ Hải Lâu, tiếp đó xúc cảm quen thuộc truyền từ nơi căng cứng đến dây thần kinh.

Hạ Hải Lâu nuốt nước miếng: Đó là ngón tay của Cố Trầm Chu.

Nhưng vẫn chỉ là chút đụng chạm nhẹ nhàng giống như lúc trước, sự an ủi hắn khẩn cấp chờ mong lại rời khỏi cơ thể hắn. Hạ Hải Lâu cực kỳ thất vọng, mà sự thất vọng ấy còn chưa kịp chiếm cứ hết toàn bộ cảm xúc, hắn đã cảm giác được một chân của mình được người ta nâng lên, chất lỏng lạnh lẽo chảy dọc từ đầu gối xuống đến đùi –

Toàn bộ thân thể Hạ Hải Lâu run nhẹ lên một cái. Hắn lập tức mở bừng mắt, nhưng trước mắt vẫn chỉ có chút ánh sáng mơ hồ lọt qua những kẽ hở xuất hiện.

Cố Trầm Chu không bỏ bàn tay đang che kín mắt Hạ Hải Lâu của mình ra.

Anh gác một chân của đối phương lên trên khuỷu tay mình, lại cầm lấy chai rượu vang đỏ rồi đổ rượu từ đầu gối của đối phương dọc xuống bên dưới.

Chất lỏng màu đỏ rực tựa như một con rắn uốn lượn trượt xuống trên làn da màu tiểu mạch, cuối cùng tích lại thành một vũng nước nhỏ ngay dưới mông đối phương.

Cố Trầm Chu liên tiếp đặt những nụ hôn trên đùi đối phương.

"Còn nhớ rõ cuộc điện thoại mà em gọi đến cho anh lúc trước không?"

Cố Trầm Chu hỏi Hạ Hải Lâu.

Tiếng rên rỉ của Hạ Hải Lâu đã sắp không thể kiềm chế được:

"Quên gì thì quên… Ưm, a – Sao có thể quên được chuyện có liên quan đến anh?"

"Thực ra anh lại không nhớ quá rõ."

Cố Trầm Chu nói.

"Để anh nghĩ xem khi đó em nói như thế nào… Em nói muốn xoa nắn đầu nhũ của anh khiến nó cứng ngắc rồi chuyển sang màu đỏ giống như đầu nhũ của phụ nữ?"

Giọng nói nhẹ nhàng của anh ngừng lại một lát, sau đó ngữ giọng lại có thêm chút ý cười:

“Em có muốn biết đầu nhũ của em hiện giờ trông như thế nào không? Chúng dựng đứng lên và có màu đỏ thẫm tựa như màu hoa hồng, hiện giờ em có cảm thấy đầu nhũ của em bị đâm đau không? Sau khi bị anh chơi đùa nhiều lần như thế, chỉ cần cảm nhận một chút đã thấy hai điểm đó căng trướng khó chịu đúng không?”

“Không sai, căng trướng cực kỳ khó chịu, anh dứt khoát day ấn chúng vài cái đi nhé?”

Hạ Hải Lâu sao có thể bị vài câu nói ấy đánh bại? Vừa nghe Cố Trầm Chu nói như vậy, hắn đã thành thực trả lời và thành khẩn đề nghị.

Cố Trầm Chu không bận tâm đến lời nói của Hạ Hải Lâu, anh vẫn dùng ngữ điệu nhã nhặn tiếp tục nói:

“Gà con của em – Có lẽ không cần anh âu yếm nhiều hơn thì cũng không thể khống chế nổi nữa nhỉ?”

“Ông đây vừa nhìn thấy mặt anh là đã bắn ra luôn rồi!”

Hạ Hải Lâu khẩn cấp tiếp lời:

“Còn muốn bắn đầy lên mặt anh nữa!”

“Sau đó anh sẽ khiến em mở rộng hai chân ra giống như phụ nữ vậy…”

Cố Trầm Chu lặp lại những lời nói khi trước từ trong trí nhớ của mình. Sau khi nói xong, ngón tay anh lướt dọc từ đùi đối phương lên phân thân đang ngóc đầu đứng thẳng ở giữa hai chân hắn, tiếp đó đến hai quả cầu nhỏ bên dưới cùng khe hẹp ở đằng sau hai quả cầu nhỏ ấy.

Chân Hạ Hải Lâu được nâng lên lại mềm nhũn rơi xuống mặt bàn, không hề khép lại.

Ngón tay anh chui vào trong thân thể của đối phương.

Nơi căng chặt và ấm áp lập tức bao trùm lấy anh, anh cong ngón tay cào lên vách tường liền thấy được rõ ràng chất lỏng tràn ra từ phần đỉnh của đối phương.

Sự bao trùm mềm mại như vậy khiến anh hơi lưu luyến, nhưng anh vẫn nhanh chóng rút ngón tay của mình ra như trước, cửa vào sậm màu bịn rịn không thôi mút lấy ngón tay anh, ngay cả sau khi anh đã rút ngón tay ra rồi cũng vẫn mấp máy hé ra như muốn mời ngón tay anh hoặc một thứ khác xâm nhập vào:

“Không chỉ mở rộng hai chân ra giống phụ nữ, mà còn mẫn cảm đến mức không thể kìm nén nổi –“

Lần này Hạ Hải Lâu không đáp lại nữa, hắn bắt đầu cắn chặt khớp hàm của mình, đè nén xúc động muốn lập tức xoay người ngồi dậy: Hắn nằm thẳng ở trên bàn không có bất cứ trói buộc nào, ánh mắt cũng chỉ bị Cố Trầm Chu che chắn qua loa, chỉ cần hắn giãy dụa một chút là có thể thoát ra khỏi sự cầm tù của dục vọng.

Huyệt sau lại một lần nữa bị người ra mở ra. Hắn hơi hoảng hốt mới ý thức được vừa rồi mình vốn không hề khép kín hai chân lại, quả giống như đang khẩn cấp muốn được anh cắm vào như lời Cố Trầm Chu đã nói –

Suy nghĩ đáng xấu hổ này khiến toàn bộ thân thể hắn nóng bừng lên, nhưng tiếp đó hắn lập tức cảm thấy không ổn:

“Tay anh – anh nhét thứ gì vào trong thân thể em đấy?”

“Hạch đào, chỉ có một quả.”

Cố Trầm Chu trả lời đối phương. Anh kẹp hạch đào vào giữa những đốt ngón tay, phần lớn vỏ quả hạch đào chậm rãi đảo tới đảo lui trong cơ thể đối phương đều bị ngón tay anh che kín, nhưng vẫn có một phần nhỏ cọ vào trong thân thể Hạ Hải Lâu, khiến đối phương co rút người lại tựa như đang run rẩy.

Hạ Hải Lâu chỉ lo thở dốc. Đầu óc là một mảnh mờ mịt hỗn loạn, hắn cảm giác vẫn có chỗ không đúng lắm, nhưng là không đúng ở chỗ nào mới được…?

Cố Trầm Chu cúi xuống hôn lên môi đối phương:

“So sánh với đám trứng nhảy và đồ chơi em chuẩn bị, anh cảm thấy anh dịu dàng hơn rất nhiều, em nghĩ sao?”

“A…”

Cổ họng Hạ Hải Lâu bị thứ chui vào bên dưới thân thể bức bách bật ra một âm tiết không rõ nào đó.

“Đợi không nổi nữa sao?”

Cố Trầm Chu cười khẽ, sau đó anh điều chỉnh thứ trong tay mình một chút khiến phần vỏ cứng của hạch đào cào mạnh lên vách tường bên trong đối phương.

Hạ Hải Lâu lập tức bật ra một tiếng ‘Ô’.

Ngay lúc này Cố Trầm Chu cũng ngậm toàn bộ thứ đã căng cứng của đối phương vào trong miệng, thậm chí còn chưa cần mút vào mà đối phương đã căng cứng người rồi bắn toàn bộ dịch thể vào trong khoang miệng và cổ họng anh.

Anh không kìm được bèn lập tức đứng thẳng dậy ho hai tiếng, người vừa nhổm dậy khỏi bàn lập tức tránh thoát khỏi hai tay anh rồi đẩy mạnh anh lên chiếc ghế bên cạnh. Anh cảm thấy có một bàn tay cầm lấy thứ nằm giữa hai chân mình, sau đó tiếng cười hầm hừ của Hạ Hải Lâu cũng vang lên, khóa quần anh bị kéo xuống, thứ đó của anh lập tức được một nơi căng chặt ôm kín –

Lần này đổi lại thành Hạ Hải Lâu che kín mắt anh.

Cố Trầm Chu hơi ngước mắt lên, nụ cười mờ nhạt chợt lóe bên môi, anh cũng không tránh khỏi tay Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu nắm lấy cổ tay anh, giọng nói vang lên bên tai anh, đồng thời còn có cảm giác ướt sũng lan từ vành tai xuống đến dưới cổ, là đầu lưỡi của đối phương đang liếm lên da anh:

“Chẳng phải anh nói rằng có hạch đào ư? Em thấy tay anh không có thứ giống như thế…”

Cố Trầm Chu bình thản trả lời đối phương:

“Chính em còn không biết mình có chuẩn bị hạch đào hay không à? Anh thuận miệng nói như vậy thôi, vừa nãy anh chỉ co ngón tay lại rồi dùng móng tay ấn vào bên trong em.”

Hạ Hải Lâu hừ cười một tiếng, dùng răng nanh cắn một miếng lên cằm Cố Trầm Chu rồi dùng chút lực day day:

“Mẹ nó, có thân thể giống như thuốc kích thích của anh ở bên cạnh, ông đây sớm muộn gì cũng bị anh làm cho thành sớm bắn –“

“Sớm hay muộn có tác dụng gì không? Anh cảm thấy em vẫn luôn không thể kiên trì được quá lâu –“

Cố Trầm Chu vừa nói xong thì khoái cảm cực hạn đã truyền đến từ phân thân, giọng nói của anh trong nháy mắt cũng hơi lạc đi một chút.

“A –“

Bàn tay Hạ Hải Lâu đặt trên vai Cố Trầm Chu cũng căng chặt lại, hắn nói đứt quãng:

“Ha… Thì ra anh cũng không… Trấn định hơn bao nhiêu đâu –“

“Mẹ nó.”

Cố Trầm Chu cũng bật ra một câu giống Hạ Hải Lâu. Anh tránh thoát khỏi bàn tay đang che kín mắt mình của Hạ Hải Lâu, trong lời nói mang theo ý cười cực sâu, anh vươn tay ôm lấy Hạ Hải Lâu, siết hắn thật chặt trong lòng mình:

“Có thân thể giống như thuốc kích thích của em ở bên cạnh, ông đây không tiết ra quá sớm đã là rất khá rồi –“

Lồng ngực kề sát ***g ngực, nhịp tim tác động lên nhịp tim, hai người dùng tư thế thân mật nhất gắn kết với nhau thành một.

Ánh nến trên bàn lay động rồi nhỏ xuống một giọt nước xinh đẹp.

167. Chương 167: Phiên Ngoại 5: Thế Giới Bên Em

Dạo gần đây tâm trạng của Cố Trầm Chu không được tốt lắm, những người đi theo bên cạnh anh đều ít nhiều phát hiện ra điểm ấy.

Hai ngày trước thư ký riêng mới đến của anh phạm vào một sai lầm không lớn không nhỏ: Ngay đêm trước cuộc họp cậu ta mới phát hiện mình mang nhầm bản thảo bài diễn thuyết của lãnh đạo nhà mình. Việc này đối với lãnh đạo khác cho dù không phải việc lớn thì cũng vô cùng phiền toái, nhưng đối với Cố Trầm Chu có thói quen tự viết bài diễn thuyết mà nói thì không hề gì, thư ký cũng không cho là việc này lớn nên chỉ vội vàng nhận lỗi với Cố Trầm Chu. Lúc ấy Cố Trầm Chu chỉ gật đầu, sau khi kết thúc cuộc họp liền điều chuyển thư ký mới đến được một tháng này sang nơi khác, lại đề bạt một thư ký khác làm việc cẩn thận hơn đến bên cạnh mình.

Trong chốn quan trường có ai là người không sáng mắt? Cho dù thư ký này không được Cố Trầm Chu quý mến, theo lệ thường cũng sẽ không bị điều đi trong thời gian chưa đến một tháng, chuyện có thể nghiêm cũng có thể tha lại lập tức thành dây thừng thắt cổ, ít nhất có thể cho thấy chủ nhân của chiếc dây thừng này không hề vui vẻ gì. Trong vài ngày tiếp theo đó đều không có mấy người dám nói chuyện lớn tiếng trước mặt Cố Trầm Chu, tất cả đều e ngại nếu lỡ miệng nói câu nào không đúng sẽ giúp lãnh đạo có chỗ trút giận.

Vào thời điểm như thế này, cũng chỉ có Hạ Hải Lâu cùng ngủ nghỉ trên một chiếc giường với Cố Trầm Chu là không cần hỏi nhiều nghĩ nhiều đã có thể đoán ra được đối phương không thoải mái ở đâu:

"Lần trước sau khi anh đến nhà họ Thẩm về thì không được vui vẻ lắm, ông ngoại chúng ta thật sự nói gì anh à?"

Chương trình trên TV đang phát những tin tức trong ngày hôm nay, Cố Trầm Chu vừa xem TV vừa trò chuyện câu được câu chăng với Hạ Hải Lâu:

"Biểu hiện của anh rõ ràng đến vậy?"

"Đúng thế, áp suất nặng nề đến mức hít thở cũng khó khăn."

Hạ Hải Lâu đáp.

Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn đối phương một cái, người ngồi bên cạnh anh lập tức cười rộ lên:

"Được rồi, ngữ giọng và hành động đều không khác gì lúc bình thường, nhưng chẳng lẽ em còn không hiểu được suy nghĩ trong lòng anh hay sao?"

"Ừ –"

Cố Trầm Chu dài giọng 'ừ' một một tiếng, cuối cùng cũng có chút tinh thần:

"Nói cũng phải."

Hạ Hải Lâu trực tiếp vắt chân mình lên trên đầu gối Cố Trầm Chu, ra hiệu bảo đối phương bóp chân cho mình một lúc, đồng thời cũng trêu đùa:

"Bên chỗ cha anh mà anh có thể bình tĩnh nói ra sớm như vậy, đến lượt ông ngoại anh sao lại không nói nên lời?"

Hai người vừa bắt đầu trò chuyện là tiếng từ TV phát ra đã biến thành tạp âm, Cố Trầm Chu dùng điều khiển từ xa vặn nhỏ tiếng lại, nói với Hạ Hải Lâu:

"Thực ra không chỉ ông ngoại anh, chỗ ông nội anh cũng không biết nên nói như thế nào, nhưng chỗ ông nội vẫn còn có cha anh."

Anh nói đến đây liền dừng lại nhún vai.

"Kết quả…"

“Kết quả là ngay khi anh còn chần chừ thì ông nội đã trực tiếp nói rõ với anh.”

Cố Trầm Chu cứng ngắc đáp.

Hạ Hải Lâu lập tức vui vẻ:

“Anh xấu hổ lắm à?”

“Quả thực là vô cùng xấu hổ.”

Hạ Hải Lâu lại lập tức không vui:

“Chuyện này thì có gì mà phải vô cùng xấu hổ?”

Cố Trầm Chu căn bản là lười tiếp lời về chuyện này, chỉ thay đổi tiết tấu bóp chân cho đối phương.

Sự thực đã chứng minh là Hạ Hải Lâu hiểu rõ Cố Trầm Chu bao nhiêu thì Cố Trầm Chu cũng hiểu về Hạ Hải Lâu bấy nhiêu. Bất kể là có vui lòng hay không thì cũng chỉ là một thoáng cảm xúc với Hạ Hải Lâu, hắn nhéo nhéo cằm mình, nhìn Cố Trầm Chu một lúc rồi chợt nói:

“Ba ngày nữa anh phải ra nước ngoài khảo sát đúng không? Phải đi những một tháng à?”

“Ừ.”

Cố Trầm Chu đáp.

“Em muốn đi cùng?”

Chuyện này đã diễn ra vài lần.

Hạ Hải Lâu:

“Đúng là em có muốn, nhưng phải giải quyết xong chuyện bên chỗ ông ngoại anh đã, lần sau chúng ta lại cùng đi.”

Lần này Cố Trầm Chu thực sự có hơi sửng sốt:

“Em?”

“Không tin?”

Hạ Hải Lâu hỏi lại.

“Cũng không phải như thế, anh vẫn có nắm chắc về chỉ số IQ của em.”

Cố Trầm Chu nói.

“Ý của anh là chỉ số EQ của em không ổn?”

Hạ Hải Lâu nhướn mày hỏi.

Cố Trầm Chu nhìn thẳng vào gương mặt Hạ Hải Lâu, cân nhắc khoảng hai giây mới đáp:

“Ý của anh là chỉ cần em tin chắc thì rất ít khi làm không tốt chuyện gì.”

Hạ Hải Lâu mang vẻ mặt hớn hở chồm đến hôn Cố Trầm Chu hai cái thật kêu:

“Trong vòng một tháng sẽ giúp anh thu phục ông ngoại, anh cứ ở nhà chờ tin tức là được!”

Tạm thời không nói đến chuyện Cố Trầm Chu có thể nhận được tin tức tốt này hay không, nhưng buổi chiều ngày hôm sau, cụ Thẩm quả thực phải chào đón một tin tức không tính là tốt: Hạ Hải Lâu đến nhà thăm hỏi!

James vẫn giống như mọi ngày trong vài chục năm qua cung kính nghiêm cẩn đứng trước mặt lão gia tử.

Cụ Thẩm chậm rãi thong thả bước đi trong thư phòng. Là người lập nghiệp từ hai bàn tay trắng đến khi gầy dựng được cả một đế quốc thương mại rộng lớn như ngày nay, từ ngày người vợ luôn ở bên chia sẻ những cơn hoạn nạn và đứa con gái yêu thương nhất lần lượt qua đời, tuổi càng cao lại càng có ít chuyện có thể khiến đáy lòng bình thản của lão gia tử dao động.

Nhưng đối với Hạ Hải Lâu, sau khi biết chuyện giữa cậu ta với cháu ngoại trai bảo bối của mình, cụ Thẩm sẽ rất khó giữ được sự bình tĩnh của bản thân.

Chối bỏ là điều chắc chắn. Nhưng ngoại trừ chối bỏ ra, điều càng khiến cụ Cố cảm thấy bị đả kích hơn ấy chính là biểu cảm trên gương mặt của Cố Trầm Chu sau khi cụ lựa chọn nói thẳng ra chuyện này: Xấu hổ, luống cuống, bộ dáng hoàn toàn không nói nên lời.

Cụ gần như chưa bao giờ nghĩ đến – hơn nữa cũng thực sự chưa từng gặp phải – loại biểu cảm như vậy sẽ xuất hiện trên gương mặt của cháu ngoại trai nhà mình.

Cụ kinh ngạc tột độ, cho nên đã hỏi ra một câu gần như là vô nghĩa:

"Cháu nghiêm túc với Hạ Hải Lâu?"

Những lời này vừa thốt ra, cụ nhìn thấy người trẻ tuổi ngồi đối diện với mình tựa như được nhắc nhở nên thu gom sắc mặt của bản thân lại rất nhanh, đổi sang loại dáng vẻ khác có chút dè dặt hơn:

"Ông ngoại, cháu xin lỗi vì lúc trước chưa nói chuyện này với ông, nhưng cháu thực sự nghiêm túc với Hạ Hải Lâu, cháu chỉ là – Không biết nên nói ra như thế nào…"

Cụ Thẩm không bận tâm đến những điều mà Cố Trầm Chu nói tiếp sau đó nữa, dù sao đơn giản cũng chỉ là Hạ Hải Lâu có những điểm tốt nào, tình cảm cháu ông dành cho đối phương kiên định ra làm sao.

Mà trong những nội dung này, khi ông nhắc đến người đó với Cố Trầm Chu thì cũng đã điều tra được tám chín phần mười rồi.

Khi cụ hỏi Cố Trầm Chu, lúc Cố Trầm Chu đưa cho cụ câu trả lời xác nhận, thực ra cụ Thẩm vẫn còn đang chìm trong nỗi khiếp sợ. Tuy rằng không hề trao đổi trước với nhau nhưng loại khiếp sợ này của cụ có thể nói là giống Cố Tân Quân như đúc: Bọn họ chưa từng nghĩ rằng con trai hay cháu ngoại trai của mình lại sẽ có một ngày yêu một người đàn ông, yêu đến độ chấp nhận không kết hôn cũng không sinh con.

So với nỗi khiếp sợ mang tên 'Đường thẳng tắp dưới tình huống không có bất cứ dấu hiệu nào đột nhiên biến thành đường cong', một người đàn ông có vóc dáng tròn hay méo, tính cách tốt hay xấu, năng lực mạnh hay yếu đã không còn quá quan trọng.

Thế nhưng rất nhanh, bất kể là Cố Tân Quân hay cụ Thẩm thì đều lập tức tỉnh ngộ: Chuyện Hạ Hải Lâu rốt cuộc là người thế nào thực ra rất quan trọng. Nếu bản thân hắn cực kỳ tồi tệ thì dù bộ dạng có xinh đẹp đến mấy, năng lực có mạnh mẽ đến đâu thì Cố Trầm Chu cũng sẽ không đắm chìm lâu như thế; nếu hắn không phải cháu ngoại trai của Hạ Nam Sơn, bọn họ sẽ không để yên cho hai đứa trẻ ở mãi bên nhau như vậy!

Nhưng những chuyện này đối với Cố Tân Quân đã sớm biết chuyện có thể coi như một vấn đề, nhưng đối với cụ Thẩm mà nói thì có lẽ giống như tất cả đã quá muộn hơn.

"Bên dưới vẫn là Tuyên Thành đang tiếp đón khách à?"

Cụ Thẩm dừng chân lại hỏi James.

"Đúng ạ, thiếu gia Tuyên Thành đang ngồi trò chuyện với khách ở trong phòng khách."

Cụ Thẩm thoáng trầm tư rồi khoát tay nói:

"Được rồi, để mặc chúng nó đi."

Nhưng bắt đầu từ giây phút mà Hạ Hải Lâu hạ quyết định, tất cả những chuyện hắn chuẩn bị làm đã định sẵn là không thể để cụ Thẩm chỉ dùng một câu 'Được rồi' là có thể khái quát.

Đây là ngày thứ ba sau khi Hạ Hải Lâu đến nhà họ Thẩm.

Buổi chiều ngày đầu tiên mới đến nhà họ Thẩm, hắn nói được hai câu với Thẩm Tuyên Thành trong phòng khách liền trực tiếp ép vị Tam thiếu gia đã nhận của mình không ít ân tình này mở đường dẫn mình đi thẳng vào thư phòng của cụ Thẩm.

Sau một tiếng trò chuyện, Hạ Hải Lâu ngoại trừ được giữ lại dùng cơm ra thì còn thành công giành được một gian phòng khách trong tòa nhà của họ Thẩm.

Đây đương nhiên phần lớn là do khách sáo, Hạ Hải Lâu cũng từng nghĩ đến chuyện phải tỏ vẻ từ chối khéo léo một chút, nhưng ngẫm lại thì Cố Trầm Chu từng để lại vài dấu vết ở đây, hắn lập tức không hề khách sáo mà tiếp nhận phần khách sáo này của người ta, hơn nữa còn nói thẳng rằng không cần phòng khác cũng được, hắn ở luôn trong căn phòng Cố Trầm Chu thường ở lại là tốt rồi.

James nghiêm mặt tựa như không hề nghe thấy những lời này. Sau khi bữa tối kết thúc, ông đưa Hạ Hải Lâu đến thẳng căn phòng chuyên dành cho khách khứa nghỉ ngơi trong tòa nhà của họ Thẩm.

Khóe môi Hạ Hải Lâu hơi nhếch lên, liếc mắt nhìn sang Thẩm Tuyên Thành.

Thẩm Tuyên Thành sao có thể không hiểu được ý của Hạ Hải Lâu? Hắn lập tức cười gượng một tiếng, nhân lúc ông nội mình không có đây liền nhanh nhảu nói:

"Hải Lâu, chú với Tiểu Chu là bạn bè thân thiết, nhưng chắc là chưa từng nhìn thấy phòng của Tiểu Chu đúng không? Hiện giờ anh đưa chú đi xem nhé? James này, tôi nghĩ nếu Tiểu Chu có mặt ở đây thì chắc chắn cũng sẽ đồng ý…"

Câu đằng sau là để nói với James.

"Đúng rồi."

Thẩm Tuyên Thành vì muốn tạo điều kiện cho Hạ Hải Lâu nên đã vứt bỏ luôn chút hàm ý cuối cùng, nói thẳng ra tất cả mọi chuyện:

"Hải Lâu, lần này chú định quay về kinh thành ở lại bao lâu? Anh thấy hay là chú ở lại đây thêm vài ngày nhẽ? Vừa khéo anh đang nhắc rằng dạo này Tiểu Chu làm gì mà thấy vắng mặt đã lâu, mọi người đều rất nhớ chú ấy –"

"Hiện giờ ắt hẳn Tiểu Chu đang ngồi trên máy bay ra nước ngoài."

Hạ Hải Lâu khẽ cười hai tiếng.

"Anh ấy rất nhớ ông ngoại nên lần này kêu em quay về kinh thành thì nhất định phải thay anh ấy đến thăm ông một lần, thuật lại tình hình dạo gần đây của anh ấy cho ông nghe, ngoài ra còn gửi lời chào đến mọi người."

'Mọi người' ở cuối câu đương nhiên là dùng để chỉ anh chị em của Thẩm Tuyên Thành.

Thẩm Tuyên Thành hoàn toàn không bận tâm đến chuyện Cố Trầm Chu có gửi lời thăm hỏi mình hay không, toàn bộ sự chú ý của anh ta đều bị một tiếng 'Ông ngoại' kia cướp sạch, cũng theo bản năng liếc nhìn sang James đứng ở một bên: Tuy rằng mọi người đều có sự ăn ý về chuyện giữa Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu, nhưng hẳn là ông nội nhà mình vẫn còn chưa chấp nhận nhỉ? Sao Hạ Hải Lâu lại có thể… tự tin mà gọi thẳng một tiếng ông ngoại như vậy?

Đương nhiên Thẩm Tuyên Thành không thể nào tham khảo loại nghi vấn này từ chỗ Hạ Hải Lâu, cuối cùng anh ta đưa Hạ Hải Lâu đến gian phòng mà Cố Trầm Chu thường ở, chỉ nói thêm hai câu đã nhanh chóng hiểu ý rời đi.

Hạ Hải Lâu cho đối phương một nụ cười mỉm hài lòng, ngay cả ý cười giả lả cũng lười cho, để mặc đối phương rời đi.

Tiếng khép cửa nhẹ nhàng vang lên, Hạ Hải Lâu đặt món đồ trang trí bằng thủy tinh hình con thiên nga xuống, bước đến vén một góc bức màn cửa màu xanh da trời trước ô cửa sổ lên nhìn ra vườn hoa ở phía trước.

Những bóng đèn nhỏ được giăng khắp các nhánh cây khiến vườn cây cực kỳ rộng lớn của nhà họ Thẩm ánh lên đủ loại màu sắc, James vừa rời đi đang tản bộ trong vườn với cụ Thẩm, hồ nước ở phía xa xa lóe lên mạt sáng rất mờ nhạt lại thần bí.

Hạ Hải Lâu thả lỏng bàn tay buông bức màn xuống. Hắn quyết định hiện giờ phải đi xuống vườn hoa tạo ra một cuộc gặp gỡ tình cờ, còn đề tài ư? Hắn hoàn toàn có thể lựa chọn khoảng thời gian sinh sống và làm việc của Cố Trầm Chu dạo gần đây.

Cho dù Tướng quân không quá dễ dàng, nhưng ít nhất trên tay hắn có một bộ bài hay, không phải ư?

******

Việc khảo sát ở nước ngoài đa phần luôn theo hình thức di chuyển liên tục, muốn tạo ra được thành tích không hề đơn giản.

Chuyến 'du lịch' ra nước ngoài của Cố Trầm Chu lần này thực chất còn bận rộn gấp mấy lần khi ở trong nước, vừa phải báo cáo với cấp trên lại vừa phải phối hợp với cấp dưới, gần như phải xé người làm đôi thì cuối cùng mới hoàn thành được một bản báo cáo mà mình thấy vừa lòng.

Trong suốt một tháng qua, ngày nào anh cũng nhận được điện thoại của Hạ Hải Lâu.

Trong cuộc điện thoại, cả hai người đều không cố tình nói về chuyện ở nhà họ Thẩm hay chuyện ở nước ngoài, nhưng mỗi ngày trò chuyện vẫn khiến bọn họ có thể nắm được rất rõ ràng rằng đối phương đang làm gì hoặc gặp những chuyện nào, cũng giống như cuộc trò chuyện hiện tại:

"Tiểu Chu, anh có muốn biết người nhà họ Thẩm nói gì về anh không?"

Hạ Hải Lâu rõ ràng là có chút hưng phấn, hắn ở trong điện thoại dùng ngữ giọng tràn đầy ý cười trò chuyện với Cố Trầm Chu, từ tiếng ồn ào rõ rệt xung quanh có thể dễ dàng nhận ra được đây là quán bar hoặc khu vui chơi nào đó, dù sao cũng chỉ có thể là một trong hai.

"Việc này còn cần em nói cho anh biết chắc?"

Cố Trầm Chu hỏi ngược lại, nhưng vẫn thuận miệng hỏi thêm:

"Giờ em đang chơi ở chỗ nào?"

"Đang đi chơi cùng mấy người ấy mà."

Hạ Hải Lâu ha ha cười khẽ:

"Cũng không phải nơi anh chưa từng đến, qua qua lại lại cũng chỉ có mấy chỗ đúng không? Ở đây là Kim Toa."

Hắn lại kéo chủ đề lại:

"Ý em là, anh có muốn nghe những lời thực sự mà người nhà họ Thẩm nói về anh không?"

Cô Trầm Chu cau mày:

"Lời này của em đúng là có thâm ý?"

"Đúng mà, sao lại không có thâm ý được?"

Hạ Hải Lâu cười to rồi nói:

"Anh đợi nhé."

Nói đoạn, ở đầu kia điện thoại liền không còn tiếng nói, Cố Trầm Chu cắm dây, nhét tai nghe vào trong lỗ tai. Lúc đầu còn có thể nghe được tiếng bước chân cùng tiếng ồn ào ở đầu kia điện thoại, nhưng chỉ khoảng một, hai phút sau, toàn bộ những tiếng động đó đều biến mất, giống như chủ nhân của điện thoại đã chuyển sang một chỗ khác. Anh kiên nhẫn chờ đợi một lát, sau đó mấy tiếng rè rè giống như tiếng tín hiệu điện tử vang lên…

"Hạ Hải Lâu ở đây sắp được nửa tháng đúng không? Bao giờ cậu ta mới đi?"

"Ai biết được?"

Tiếng trò chuyện đột ngột vang lên, người nói chuyện là một nam và một nữ, Cố Trầm Chu không thể lập tức nhận ra được là ai với ai, nhưng rất nhanh, giọng nam đã cười gọi ra tên của giọng nữ:

“Lâm Lâm, em nói xem, chắc không phải là em họ em tự bản thân không có thời gian nên mới quyết định phái nửa kia đến lấy lòng ông chứ?”

“Ai mà biết được?”

Là Thẩm Lâm Lâm, con gái cả của bác Ba nhà họ Thẩm, chị họ cả của anh. Cố Trầm Chu vừa nghĩ xong thì liền nghe tiếng trò chuyện trong điện thoại dừng một lát, tiếp đó lại vang lên:

“Chị thật không hiểu, Cố Trầm Chu có cái gì tốt? Một năm cũng chỉ gặp được hai, ba lần, lúc trước ra nước ngoài suốt một thời gian dài, ngoại trừ ngày năm mới gọi điện thoại về thì không thấy anh ta quan tâm ông nội được bao nhiêu, thế nhưng ông nội lại cưng chiều anh ta y như bảo bối ấy, có chuyện gì chúng ta không biết thì anh ta đều biết cả!”

Giọng nói này không giống giọng nói trước đó, hẳn là không phải cùng một người. Cố Trầm Chu vừa mới suy đoán như vậy, đoạn đối thoại tiếp theo đã chứng minh suy đoán này của anh:

“Hì hì, chị dám nói như vậy, cẩn thận em chạy đến chỗ ông nội tố cáo chị!”

“Hứ, chúng ta là chị em sinh đôi, em thích thì tố cáo đi, dù sao đến lúc đó cũng là cả hai cùng bị phạt!”

“Đây chẳng phải chỉ là nói đùa thôi? Thực ra chị xem đi, ông nội rõ nhiều cháu nội cả trai lẫn gái mà chỉ có một đứa cháu ngoại, không thể so sánh được đâu! Hơn nữa cô út lại mất sớm như thế, tác dụng của di tình càng rõ ràng hơn. Nói thật như vậy cũng chẳng có gì hay ho, nếu là em thì em cũng chẳng muốn đổi cho anh ta, cho dù bây giờ có oai phong đến đâu thì người đã chết vẫn không thể nhảy ra khỏi mộ sống lại được…”

Nhà họ Thẩm có một đôi chị em song sinh, đó là hai đứa trẻ nhỏ tuổi nhất ở nhà họ Thẩm, tên gọi lần lượt là Thẩm Hoan và Thẩm Nhạc, kém Cố Trầm Chu vừa tròn ba tuổi.

Tiếng nói chuyện trong điện thoại tạm dừng lại một chút, tiếp đó lại là một giọng nam vang lên, Cố Trầm Chu cũng tìm ra được quy luật: Những đoạn tạm dừng ở giữa rõ ràng là do sự thay đổi và ghép nối các đoạn ghi âm khác nhau.

“Tuyên Thành, tối nay anh về nhà giúp em mấy việc nhé.”

“Tối nay anh có việc rồi.”

“Lại là đi tìm Hạ Hải Lâu đúng không? Em thấy anh đi nịnh nọt Hạ Hải Lâu như vậy còn không bằng đi tạo mối quan hệ tốt với chú em họ của anh. Mọi người đều là người một nhà, chẳng lẽ không thuận tiện hơn so với việc đi tìm người ngoài sao?”

“Em thì biết cái gì?! Nhà họ Thẩm vốn là của toàn bộ gia đình chúng ta, có liên quan gì đến Cố Trầm Chu?”

“Nếu thực sự không quan tâm để ý đến chuyện của Trầm Chu thì bây giờ cả ngày anh cứ cười nịnh nọt Hạ Hải Lâu làm gì?”

“Nếu tôi không cười nịnh nọt hắn, cổ cô còn đeo được cái vòng kim cương đó chắc?”

“Thẩm Tuyên Thành! Ý của anh là nhà tôi không có được nổi một chiếc vòng cổ bằng kim cương đấy hả?!”

“Vậy cô dứt khoát về nhà cô –“

“Được rồi, hai đứa nhao nhao ầm ĩ đủ chưa!”

“Cha, mẹ!”

Tiếng kêu của cả giọng nam và nữ vang lên, người đi vào hẳn là cha mẹ của Thẩm Tuyên Thành, Cố Trầm Chu thầm nghĩ như vậy. Ngón tay anh vuốt nhẹ lên vỏ của di động, có phần bất ngờ vì Hạ Hải Lâu lại tiết lộ mối quan hệ giữa mình với Thẩm Tuyên Thành cho anh biết. Đoạn ghi âm rõ ràng là còn chưa kết thúc, những tiếng nói trong điện thoại vẫn tiếp tục:

“Được rồi Tuyên Thành, con cũng đừng loanh quanh ở nhà cả ngày như thế, về nhà thông gia với Tiểu Nhã xem thế nào đi, đi lại với thân gia nhiều chút cũng tốt.”

“Con cảm ơn cha!”

“Cha, con sẽ cùng Tiểu Nhã về bên đó.”

Lúc này, giọng nói bên trong điện thoại dừng lại một quãng ngắn ngủi, sau đó một giọng nữ tương đối trầm thấp vang lên, là mẹ của Thẩm Tuyên Thành và cũng là bác dâu của anh.

“Vừa rồi lời Tuyên Thành nói cũng không sai, không biết cha nghĩ cái gì mà lại nói sẽ để cho Tiểu Chu tuyên bố việc phân chia thừa kế, không tính những chuyện khác, chuyện này dù sao cũng là chuyện nhà mình…”

“Tiểu Chu không phải người nhà mình à?”

“Đương nhiên tôi không có ý đó…”

“Tôi thấy các người đã quen thói thấy Tiểu Chu dễ nói chuyện rồi! Bà cho rằng người ta thực sự không hiểu hay sao? Chẳng qua là Tiểu Chu nể mặt cha nên mới không so đo với mấy người, hiện giờ cha đối xử tốt với Tiểu Chu hơn một chút, tương lai dù chúng ta gặp bất trắc gì thì Tiểu Chu cũng sẽ giúp đỡ hỗ trợ!”

“Nói vậy không sai, nhưng tất cả đều là con cháu cùng thế hệ, từ nhỏ đến lớn lại nhận được sự quan tâm khác nhau, trong lòng ít nhiều gì cũng sẽ thấy ấm ức.”

“Đúng là không biết trân trọng thứ đang có. Nếu không phải Tiểu Nhu được gả vào nhà họ Cố, bà nghĩ xem người nhà quan cao như mấy người nhà họ Cố kia có thèm liếc mắt nhìn bà không?”

“Tốt xấu gì tôi cũng là bác dâu của nó… Không nói nữa, không nói chuyện này nữa, nếu ông đã xem trọng Tiểu Chu như thế, hay là dứt khoát kêu Tuyên Thành tạo lập lại mối quan hệ tốt với Tiểu Chu?”

“… Chúng ta dù sao cũng là bác trai với bác dâu của nó. Nếu tự Tuyên Thành đã chọn Hạ Hải Lâu thì đừng có ép buộc nó, theo như tôi thấy thì tính tình của Hạ Hải Lâu không dễ chịu như Tiểu Chu đâu.”

Đoạn ghi âm chạy đến đây trực tiếp bị cắt đứt, tiếng của Hạ Hải Lâu lại một lần nữa vang lên trong điện thoại, âm cuối cao vút lên, Cố Trầm Chu gần như có thể ngửi được phả đến từ phía đối diện:

“Thế nào?”

Cố Trầm Chu ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

“Chỉnh sửa ghép nối âm thanh làm khá tốt, từ chất lượng tiến hành có thể biểu hiện được hết thái độ của bọn họ ra bên ngoài.”

“Chỉ vậy thôi?”

Hạ Hải Lâu rõ ràng là không quá vừa lòng.

“Không thì sao?”

Cố Trầm Chu hỏi ngược lại, anh đã không còn tức giận nổi trước thói quen bất kể là đi đến đâu cũng đều mang theo máy ghi âm ghi hình này của Hạ Hải Lâu nữa.

“Ngoài ra… Đối với người nào đó ở trong đoạn ghi âm này, hình như anh ta đụng phải đồng đội heo?”

“Đồng đội heo là muốn nói em?”

Hạ Hải Lâu hỏi.

Cố Trầm Chu không nói gì.

Hạ Hải Lâu hừ một tiếng:

“Em không tin là anh không biết chuyện này.”

‘Chuyện này’ đương nhiên là ám chỉ chuyện Hạ Hải Lâu và Thẩm Tuyên Thành cấu kết với nhau làm việc xấu, đương nhiên Cố Trầm Chu không thể nào không biết được, cho nên anh thành thực đáp:

“Chuyện đó thì đúng là anh biết.”

Một tiếng ‘Mẹ kiếp’ loáng thoáng truyền đến từ đầu điện thoại bên kia, Hạ Hải Lâu hỏi:

“Anh biết được từ lúc nào?”

“Từ sự ăn ý của hai người vào ngày hôm sau khi anh quay về.”

Cố Trầm Chu thuận miệng đáp.

“Ngày đó…”

Hạ Hải Lâu thoáng cái không biết phải nói gì, nhưng hắn vẫn không bỏ cuộc:

“Chi tiết hơn chút được không?”

Cố Trầm Chu:

“Chi tiết hơn chút chính là vào ngày đầu tiên anh quay về sau khi bị em kéo xuống biển thì đã phát hiện ra.”

Hạ Hải Lâu:

“…”

“Sao?”

Ngữ giọng của Cố Trầm Chu hơi cao lên lộ vẻ hơi đắc ý.

“Mẹ nó! Đồng đội heo! Thật sự là giống đồng đội heo!”

Lần này Hạ Hải Lâu hoàn toàn cả giận mà nói vậy, nhưng vừa mới dừng lại thì hắn đã tiếp tục nói mấy lời tình tứ kéo dài không dứt:

“Đó rõ ràng là lỗi của sóng biển, bảo bối, anh phải tin tưởng rằng em thương anh hơn tất thảy mọi thứ, sao có thể nỡ lòng động đến một đầu ngón tay của anh? Vừa nghĩ lại em đã đau lòng không chịu nổi! Đây chắc chắn là lỗi của sóng biển, tuyệt không có đáp án thứ hai!”

Cố Trầm Chu cười rộ lên có phần khó kìm nén nổi:

“Được rồi, ngày đó chỉ trách mặt trời quá gắt, gió thổi quá lớn, sóng biển lại thực sự không đủ dịu dàng.”

Hạ Hải Lâu vui sướng nói:

“Đúng thế đúng thế, nhưng cũng phải trách em chuẩn bị không được đầy đủ, lần sau rời bến chúng ta nhất định phải ngồi trên một chiếc du thuyền vừa an toàn vừa thoải mái.”

“Có bóng ma rồi.”

Cố Trầm Chu cười nói.

“Leo núi thì sao?”

Hạ Hải Lâu ướm hỏi.

“Quên vụ em bị con khỉ cào ngất rồi cả vụ đất đá lở ở huyện Thanh Hương rồi à? Rõ ràng là bóng ma càng nặng nề hơn!”

Cố Trầm Chu đáp.

“Vậy…”

“Trượt tuyết thì sao?”

Cố Trầm Chu kịp thời đưa ra lời đề nghị.

“Tuyệt vời!”

Hạ Hải Lâu vội vàng nói:

“Trượt tuyết rất hay, nếu là trượt tuyết thì hiện giờ chúng ta có thể đi –“

Tiếng của hắn bị kẹt hai lần mới được truyền sang đây, rõ ràng là đã uống quá chén đến mức đầu óc cũng không còn rõ ràng:

“Nhưng chừng nào anh mới định đi trượt tuyết cùng với em?”

“Ngay vừa rồi, lúc nói với em anh đã lập tức quyết định.”

Cố Trầm Chu đáp.

“Nhất định phải thế, cũng không xem xem một tháng này em vất vả như thế nào?”

Hạ Hải Lâu nghiêm túc nói lời nửa đùa nửa thật:

“Từ nhỏ đến lớn em vẫn chưa từng lấy lòng bất kỳ một ai giống như lấy lòng ông ngoại anh – Không tính anh vào.”

Cố Trầm Chu cười cười:

“Ừ, anh biết.”

Một tháng chỉ trò chuyện qua điện thoại, anh hơi nhắm mắt lại đã có thể vẽ ra được rõ ràng con đường cố gắng của Hạ Hải Lâu: Bước vào nhà họ Thẩm thông qua Thẩm Tuyên Thành; tìm cách nói chuyện với ông ngoại anh, đề tài ban đầu sẽ xoay xung quanh anh, sau đó sẽ chuyển đến chuyện của công ty, tiếp theo Hạ Hải Lâu gần như chạy đến tất cả các công ty một lần, từ sửa sang các khoản mục đến thiết lập các dự án rồi chỉnh đốn lại nội bộ của công ty, vậy mà hai, ba giờ đêm anh vẫn có thể nhận được những cuộc điện thoại tràn đầy tinh thần của hắn… Mãi đến một ngày nọ ông ngoại sinh bệnh, Hạ Hải Lâu cũng vội vàng chạy về túc trực bên giường của ông, cũng là lúc này thì ông ngoại anh mới chính thức chấp nhận.

“Hải Lâu.”

Cố Trầm Chu hỏi:

“Em có từng túc trực bên giường bác em chưa?”

“Có người giúp việc, thư ký và vệ sĩ là quá đủ rồi.”

Hạ Hải Lâu hừ cười một tiếng.

Ngụ ý chính là không có. Cố Trầm Chu bèn an ủi:

“Không sao cả, lần sau để anh túc trực.”

“Tiểu Chu…”

“Gì đó?”

“Mặt không đổi sắc lại nói ra mấy lời tình cảm như vậy là phạm quy!”

Hạ Hải Lâu nói.

Cố Trầm Chu bật cười. Chiếc xe đang chở anh từ từ dừng lại, anh liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe liền thấy được điểm đích cần đến.

“Cảm ơn.”

Cố Trầm Chu lịch sự nói, xuống xe đi chưa được hai bước thì đã có người nhanh chóng bước lên tiếp đón:

“Nếu sớm biết hôm nay Bí thư Cố sẽ đến –“

“Hải Lâu ở phòng số mấy?”

Cố Trầm Chu nhẹ đưa tay lên ngăn lại, hỏi đối phương.

“Ở ngay phòng số một ở tầng ba ạ.”

Có thể làm người quản lý ở Kim Toa đương nhiên sẽ có mối quan hệ không ít, ông ta tươi cười không hề e ngại nói ngay cho Cố Trầm Chu biết, như vậy rõ ràng là ông ta đã tận dụng từ đủ mọi đầu mối và biết được mối quan hệ giữa Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu đã được cải thiện rõ rệt – nếu đổi lại là vài năm trước, người ở nơi này tuyệt đối không dám khinh địch để hai bên chạm mặt nhau, không nói đến chuyện khác, nhỡ như cuối cùng để xảy ra chuyện gì thì vẫn là nơi này chịu phiền phức.

Cố Trầm Chu gật đầu đi vào trong thang máy, quản lý muốn đi trước dẫn đường lại bị Cố Trầm Chu từ chối.

Trong khoảng thời gian một hai phút này, Hạ Hải Lâu đã hô a lô ở trong điện thoại rất nhiều lần:

"Anh đang làm gì đấy?"

"Vừa mới nói chuyện với người khác mấy câu."

Cố Trầm Chu đáp. Anh đứng trong thang máy nhìn con số nhảy nhót trên màn hình.

"Lần này em đã có cố gắng như thế, anh sẽ tặng em một món quà nhỏ được không?"

"Quà gì vậy?"

Hạ Hải Lâu thấy hơi tò mò.

Thanh máy dừng lại, cửa kêu 'đinh' một tiếng rồi trượt ra. Cố Trầm Chu đi ra khỏi thang máy, vừa chậm rãi đi ra ngoài vừa nói:

"Một bất ngờ vui vẻ nho nhỏ, em có muốn nhìn ra cửa một cái không?"

Âm cuối cùng vừa ra, Cố Trầm Chu cũng vừa chạm chân đến cửa.

Anh đứng ở cửa nhìn lướt vào bên trong, ánh mắt chạm vào ánh mắt Hạ Hải Lâu đang ngồi trên sô pha ôm trái ấp phải.

Sau vài giây im lặng, Hạ Hải Lâu theo phản xạ giơ hai tay mình lên tỏ vẻ vô tội, mà thật ra hắn cũng thực sự rất vô tội: Trước đó vài giây hắn đang một tay cầm điện thoại, tay còn lại khoác lên thành sô pha, không hề chạm đến trai xinh gái đẹp ngồi bên cạnh.

Khóe môi Cố Trầm Chu khẽ cong lên mang theo ý cười nhàn nhạt.

Anh ngắt cuộc trò chuyện trên di động rồi bước nhanh vào phòng, không nhìn về phía Hạ Hải Lâu mà cười nói với đám người ngồi trên sô pha tạo thành một vòng tròn:

"Lần này tôi không mời mà đến, chắc là không quấy rầy hứng thú của mọi người chứ?"

Đám người trong phòng phản ứng lại rất nhanh:

"Nào có! Nào có!"

"Sao hôm nay Bí thư Cố lại có thời gian rảnh đến đây vậy ạ? Bình thường mọi người có muốn mời anh cũng không được ấy chứ."

"Mời Bí thư Cố ngồi."

Lời cuối vừa ra đã có liên tục vài người nhường vị trí của mình, nhưng Hạ Hải Lâu từ tốn nhìn quét một vòng quanh phòng, đồng thời còn vỗ vỗ vai cô gái xinh đẹp ngồi canh ý bảo đối phương đứng dậy, mọi người ngầm hiểu nên lại cười ha ha ngồi xuống vị trí ban đầu của mình, chỉ chừa riêng ra chỗ trống bên cạnh Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu lên tiếng:

"Sao anh lại đến đây?"

"Chẳng phải em nói rằng em đến Kim Toa đấy ư?"

Cố Trầm Chu hỏi ngược lại một câu, tự rót cho mình một ly rượu, mỉm cười nâng lên:

"Người đến muộn xin kính cạn một ly."

Mọi người cùng vội vàng nâng ly lên, phần lớn đều cười nói:

"Bí thư Cố quá khách sáo rồi."

Lời này thực ra không hề sai.

Người trong cùng một giới ra ngoài chơi đùa, người đến muộn kính trước một, hai hay ba ly là chuyện rất bình thường, nhưng Cố Trầm Chu hiện giờ nói một cách nghiêm túc thì không thể tính là người cùng một giới với Hạ Hải Lâu.

Thời điểm này đám con cháu quan chức đời hai, đời ba như bọn họ đều đã xác định xong tương lai, Hạ Hải Lâu không có ý định bước vào thể chế nên những người hiện tại cùng giới với Hạ Hải Lâu rảnh rỗi lại ra ngoài uống rượu không có bao nhiêu người đang ở trong thể chế – hay nên nói là, ít nhất không có những người thăng tiến được cực kỳ tốt ở trong thể chế.

Cố Trầm Chu lại là một trong những người thăng tiến khá tốt trong thể chế.

Anh không cần thiết phải tham gia những buổi tụ họp như thế này, cho dù có tham gia thì những người xung quanh không phải những người trước mặt. Việc này không ẩn chứa quá nhiều hàm nghĩa, đây chỉ đơn giản là một loại lựa chọn tự nhiên kết hợp giữa chủ động và bị động mà thôi.

Một ly rượu trôi hết xuống cổ họng, Cố Trầm Chu ngồi xuống bên cạnh Hạ Hải Lâu liền thuận miệng nói đến đề tài kinh doanh khiến mọi người đều cảm thấy hứng thú: Tuy rằng anh đã mặc kệ chuyện ở công ty nhưng trong một tháng qua ít nhiều gì Hạ Hải Lâu cũng từng nói qua với anh, hiện giờ cần tìm đề tài nói chuyện hoàn toàn có thể nói là trôi chảy mạch lạc.

Một người vóc dáng hơi mập mạp ngồi đối diện với Hạ Hải Lâu và Cố Trầm Chu đứng lên cười nói:

"Chủ đề này chính là chuyện của nhà chúng tôi đó!"

Cố Trầm Chu nói:

"Vụ đầu tư này tôi thấy khá tốt…"

"Em đã xem kỹ mười ba món đầu tư."

Hạ Hải Lâu đắc ý nói. Người ngồi bên cạnh vừa thay đổi, bàn tay hắn liền bắt đầu không chịu ngoan ngoãn.

"Không sai, anh xem kỹ em cũng xem kỹ."

Cố Trầm Chu không coi vậy là ngang ngược, anh tiếp lời hắn xong cũng không bận tâm đến mấy ngón tay hết cào nhéo lại vuốt ve trên phần eo của mình.

Đám người ngồi trên sô pha vây xung quanh bắt đầu chia thành tốp năm tốp ba trao đổi những ánh mắt mờ ám với nhau dưới ánh đèn lúc sáng lúc tối.

Vẫn là người vừa lên tiếng nói tiếp, anh ta càng bạo gan đùa giỡn nhiều hơn:

"Nếu Bí thư Cố đã xem kỹ dự án đầu tư này, vậy thì Bí thư nhất định phải để ý đến chính sách của quốc gia nhiều hơn một chút giúp chúng tôi, nhỡ như có thay đổi gì đành dựa vào Bí thư chỉ dẫn một chút."

Một đám người xung quanh liền phụ họa theo.

"Sao đây, chuyện còn chưa bắt đầu đã muốn đạp tôi sang một bên?"

Hạ Hải Lâu nhướn mày hỏi.

"Nào được chứ!"

Một người khác nhanh chóng tiếp lời:

"Vụ đầu tư này thiếu ai chứ không thể thiếu Giám đốc Hạ được! Nếu không có Giám đốc Hạ có mặt lúc tiến hành kế hoạch, chẳng phải định hướng đã bị lệch lạc rồi hay sao?"

Người vừa nói chuyện cũng rất thông minh bổ sung thêm một câu:

"Tôi đây nhờ vả Bí thư Cố chẳng phải chính là nhờ Giám đốc Hạ đây sao?"

Hạ Hải Lâu không thể không thừa nhận rằng hắn rất thỏa mãn với những lời này, nhất là khi Cố Trầm Chu không chỉ không phản bác mà còn cười nói một câu:

“Những gì tôi biết sẽ nói hết cho cậu ấy, nếu như thực sự có chuyện gì bất ngờ thì chỉ có thể là do tôi chắc chắn không biết.”

Khi nghe anh nói như vậy, hắn không kìm được mà lập tức vỗ mạnh một cái lên eo Cố Trầm Chu, những người nhìn thấy bắt đầu ‘chậc chậc’ ra tiếng.

“Làm gì đấy?”

Cố Trầm Chu quay đầu lại hỏi.

“Muốn làm anh.”

Hạ Hải Lâu cố ý thấp giọng trả lời nhưng vẫn có mấy người thính tai nghe được, vài phút sau gần như không một ai trong phòng là không biết.

Cố Trầm Chu cũng phát hiện ra nhưng lười bận tâm, anh rót một ly rượu cho Hạ Hải Lâu:

“Muốn anh đút cho em uống hay muốn tiếp tục trò chuyện?”

Lời này có ý khác! Hạ Hải Lâu phân tích một lượt mới phân biệt được rõ ràng: Nếu còn muốn được hưởng phúc lợi đút rượu tận miệng thì nói ít lại; còn nếu như tiếp tục nói không suy nghĩ, vậy sẽ chẳng còn tí phúc lợi nào hết!

Hắn ngẫm nghĩ một chút mới hỏi:

“Có thể chọn cả hai được không?”

“Không thể.”

Cố Trầm Chu đáp.

“Chọn cái đầu có được dùng cách miệng áp miệng không?”

Hắn lại hỏi.

“Không.”

Cố Trầm Chu đáp.

Hạ Hải Lâu cả giận:

“Lựa chọn này đúng là tệ hại! Thà không nói còn hơn!”

Cố Trầm Chu dứt khoát đặt cái ly lại xuống bàn.

Hạ Hải Lâu lại dựa sát đến mỉm cười quyến rũ:

“Bằng không để em đút cho anh uống nhé? Chắc chắn có phục vụ miệng áp miệng cẩn thận chu đáo! Không cần boa thêm còn tặng kèm một phần quà nhỏ, được không?”

Người ngồi xung quanh muốn cười mà không dám cười, vì thế QQ trên di động lập tức được khởi động, nhóm chat tạm thời bắt đầu trò chuyện với nhau.

– Có vẻ như Hạ Hải Lâu đã thực sự thu phục được Cố Trầm Chu!

– Tôi vẫn cho rằng đó là một lời đồn hoàn toàn vô căn cứ! Mẹ nó không ngờ Cố thực sự bị Hạ bắt vào tay, đúng là không hề khoa học chút nào!

– Đúng là không khoa học.

– Tôi nói này, hai người kia liệu ai trên ai dưới?

– Rõ ràng là Hạ trên Cố dưới! Nhìn tư thái kìa! Nhìn hành vi kìa! Nhìn đối thoại kìa!

– Lầu trên +1.

– Lầu trên + 10086.

– Lầu trên tuyệt lắm, quan sát rất tỉ mỉ.

– Khách sáo, khách sáo quá, mọi người đều quá khách sáo. *chắp tay*

– Giác quan của tôi bị hỏng rồi đúng không? Sao cứ cảm thấy thái độ của Cố có phần cưng chiều…

– Chắc chắn hỏng rồi!

– Thực ra tôi cũng có cảm giác này…

– Vừa nghe mọi người nói như thế… Tôi cũng bắt đầu cảm thấy băn khoăn, hai người kia không có ai giống người nằm bên dưới.

– Hừ hừ.

– Lầu trên hừ hừ cái gì? A… Hạ… Ai kéo cậu ta vào đây thế…

Xung quanh nháy mắt đã im lặng trở lại, Hạ Hải Lâu liếc mắt nhìn tin nhắn trên màn hình di động liên tục hiển thị XXX đã rời khỏi nhóm chat rồi lại chậm rãi đưa mắt nhìn quét xung quanh một lượt, thầm nghĩ đúng là làm loạn, cả một đống người cùng ngồi im nghịch di động như thế, chẳng lẽ cho rằng hắn bị mù mắt? Nhưng mà… Ai thèm bận tâm bọn họ? Hạ Hải Lâu hôn chụt một cái lên má Cố Trầm Chu:

"Nếu không có phúc lợi nào, vậy em đành tự mình giành lấy!"

Cố Trầm Chu:

"…"

Hạ Hải Lâu lập tức cười cười lấy lòng, cũng dâng mặt lên:

"Nào, em cũng cho anh ăn một miếng, ăn thật luôn cũng được!"

Cố Trầm Chu:

"Tôi ra ngoài một chút."

Hạ Hải Lâu:

"Giận, giận rồi à?"

– Mọi người: Giận, giận rồi à! Chẳng lẽ thực sự ở bên dưới?

Cố Trầm Chu cầm chiếc di động đang rung lên ra:

"Có điện thoại."

Anh mỉm cười cáo lỗi, chủ yếu là để nói với những người xung quanh:

"Xin phép ra ngoài một lát."

– Mọi người: Kết quả quá tầm thường… Rốt cuộc là ai trên ai dưới? Hoàn toàn không thể nhìn ra được, đột nhiên cảm thấy tò mò quá đi mất! Muốn mở cá cược!

Di động trong túi áo đã rung lên được một lúc, Cố Trầm Chu bước nhanh khỏi căn phòng mọi người tụ hội, đến tận cuối hành lang mới có chỗ yên tĩnh để nghe điện thoại, anh liền bấm nhận cuộc gọi:

"Tường Cẩm, cậu về rồi?"

"Đã về được một lúc."

Giọng của Vệ Tường Cẩm truyền ra từ bên trong điện thoại:

"Chẳng phải máy bay của cậu hạ cánh sớm hơn mình à? Sao không thấy bóng dáng cậu đâu thế?"

"Mình đang ở chỗ Hạ Hải Lâu."

Cố Trầm Chu đáp:

"Hạ Hải Lâu đang uống rượu với người khác ở Kim Toa."

"Mình đoán nhé, lúc cậu đến đó, bên cạnh Hạ Hải Lâu chắc chắn có trai xinh gái đẹp ngồi cùng đúng không?"

Vệ Tường Cẩm nói.

"Cậu đoán đúng."

Cố Trầm Chu trả lời.

Vệ Tường Cẩm hừ cười một tiếng:

"Mình đã nhìn thấy rất nhiều lần rồi, mà chẳng lẽ cậu đợi Hạ Hải Lâu uống xong rồi mới cùng về nhà? Vừa xuống máy bay lại bị sai múi giờ, cậu không mệt?"

"Cũng chẳng làm thế nào được."

Cố Trầm Chu dựa lưng vào tường cười nói:

"Ai kêu mình vừa thấy em đấy đã thấy hết mệt mỏi chứ?"

"Rợn da gà."

Ngữ giọng của Vệ Tường Cẩm trong điện thoại có chút khang khác:

"Các cậu đừng có đùa giỡn quá mức rồi bị kẻ khác chụp ảnh –"

"Chụp ảnh thì sao?"

Cố Trầm Chu hỏi lại.

"Hở?"

"Hạ Hải Lâu không phải phụ nữ. Cậu nói xem, nếu mình và cậu ôm nhau một cái rồi bị người ta chụp ảnh, chẳng lẽ sẽ có kẻ chỉ vào ảnh nói đó là hành vi đồi phong bại tục hay sao?"

Cố Trầm Chu nói tiếp.

"Cũng có lý."

"Sao lại không có lý được!"

Cố Trầm Chu cười nói:

"Được rồi, mình đi xem Hạ Hải Lâu thế nào, em ấy cũng đã uống không ít đâu, đợi thêm một lúc nữa rồi mình sẽ bắt em ấy về."

"Đừng có báo cáo với mình."

Vệ Tường Cẩm nói:

"Dù sao cậu bắt hắn về rồi thì hai chúng ta cũng không thể ở riêng với nhau được, mình chưa từng nhìn thấy kẻ nào đeo dính người khác giống như Hạ Hải Lâu. Được rồi, cậu bận gì thì đi đi, mình nghỉ ngơi chút đây, trước khi về mình vừa mới hoàn thành xong một nhiệm vụ, giờ mệt muốn chết rồi."

"Đi ngủ sớm chút nhé, hai ngày nữa cậu đưa theo bạn gái của cậu, bốn người chúng ta cùng đi trượt tuyết được không?"

Cố Trầm Chu đề nghị.

"Cái đó thì không thành vấn đề, bao giờ đi được nhớ báo cho mình."

Vệ Tường Cẩm đồng ý, cũng không nhiều lời thêm mà trực tiếp cúp điện thoại.

Cố Trầm Chu nhìn lướt qua thời gian hiển thị trên di dộng rồi quay về, ai ngờ vừa bước vào cửa đã thấy đám người vây quanh Hạ Hải Lâu khi nãy đang đi ra ngoài, rõ ràng là mọi người chuẩn bị đi về.

Anh thấy hơi bất ngờ, bèn hỏi một câu:

"Mọi người không chơi nữa à?"

"Vốn đang định chơi thêm vài vòng mạt chược nhưng mọi người đều hơi quá chén rồi."

“Người ở nhà đang giục về.”

“Rõ là tâm tư của Giám đốc Hạ không có đặt ở chỗ chúng tôi nữa!”

“Giờ thực sự là hơi muộn, mọi người cũng đã uống không ít.”

Trong những tiếng trả lời lộn xộn, Cố Trầm Chu nhìn về phía Hạ Hải Lâu đang đứng ở giữa phòng: Ánh mắt hắn rất sáng, bước chân hơi loạng choạng, có vẻ như đang ở trong trạng thái hưng phấn cực độ do say rượu. Anh mỉm cười nói với người xung quanh hai câu rồi bước lên đỡ lấy Hạ Hải Lâu, đúng lúc này, không biết một giọng nói bị bóp méo biến âm ở đâu đó truyền đến:

“Nào, ôm lên đi, ôm một cái đi!”

Nửa tiếng trước, một đám người có mặt ở đây còn khôn khéo muốn kiếm cho mình chút lợi lộc, dù thế nào thì tất cả mọi người cũng không thể cùng uống say trong khoảng thời gian ngắn như thế, rõ ràng là do tất cả đều đã bắt đầu hưng phấn.

Cố Trầm Chu lười bận tâm, anh vờ như mình không nghe thấy, chỉ đỡ lấy Hạ Hải Lâu định đi ra ngoài, kết quả là Hạ Hải Lâu lập tức ghé sát đến trước mắt anh, không nói gì cả mà bắt đầu mỉm cười.

Cố Trầm Chu có thể không bận tâm đến đám người ồn ào xung quanh, nhưng anh lại không có cách nào không nhìn thẳng vào Hạ Hải Lâu đang đứng trước mắt mình. Anh cũng không kìm được mà mỉm cười theo, sau đó anh vươn tay chỉnh lại đầu tóc và quần áo có chút rối bời của đối phương, nói một câu khách sáo với những người xung quanh rồi đỡ Hạ Hải Lâu đi ra ngoài trước.

Mọi người:

“Có phải giác quan của tôi lại hỏng không? Thật là khí thế, sao lại có cảm giác như trên dưới đã rõ ràng hết rồi…”

“Giác quan của tôi cũng hỏng!”

“Giác quan của tôi cũng…”

“Của tôi cũng…”

…

Hạ Hải Lâu để xe ở ngay trong bãi đỗ xe của hội sở Kim Toa.

Cố Trầm Chu nhét người vào bên ghế phó lái, cài dây an toàn cho đối phương xong mới đi vòng sang bên ghế lái, khởi động xe rồi lái ra đường chính.

Tiếng nhạc êm dịu vang lên trong thùng xe yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, Hạ Hải Lâu đột nhiên cười khẽ một tiếng.

“Sao thế?”

Cố Trầm Chu vừa lái xe vừa hỏi, còn tranh thủ đưa mắt liếc Hạ Hải Lâu một cái.

“Không có gì.”

Hạ Hải Lâu nói:

“Chỉ là rất vui khi được gặp anh.”

“Ừ.”

“Anh vừa xuống máy bay xong, có mệt lắm không?”

“Không.”

Cố Trầm Chu đáp.

Hạ Hải Lâu trêu đùa:

“Có phải là vừa nhìn thấy em đã không còn thấy mệt mỏi nữa?”

“Đúng.”

Cố Trầm Chu trả lời.

“Mấy lời tình cảm này đúng là quá tốt!”

Hạ Hải Lâu chịu thua:

“Về mặt và ngữ giọng đều giữ được sự nhất trí cao độ, không thể không khen tặng anh một câu đó.”

Cố Trầm Chu cười rộ lên:

“Sao em cứ mãi cảm thấy đây chỉ là mấy lời tình cảm vậy?”

“Hở?”

“Anh đang nói lời thật lòng, vẻ mặt và ngữ giọng được nhiên phải nhất trí cao độ.”

Cố Trầm Chu nói.

Hạ Hải Lâu:

“…”

Mẹ nó, ngực bị mũi tên của Cupid đâm trúng rồi.

******

Xe chạy đến sơn trang Thiên Hương, lúc Cố Trầm Chu và Hạ Hải Lâu cùng đi vào trong nhà, Hạ Hải Lâu chợt nói một câu:

“Anh thực sự không có chút ý định nào với đám người đằng nhà mẹ anh à?”

“Nói đến đây…”

Cố Trầm Chu liếc nhìn Hạ Hải Lâu, anh đang cởi quần áo định tắm rửa ngay lập tức – khi nãy mới nhìn thấy Hạ Hải Lâu anh còn không cảm thấy gì, giờ thì anh cảm thấy bản thân vừa bẩn thỉu vừa mệt mỏi, chỉ muốn nhanh chóng tắm sạch sẽ rồi lên giường nghỉ ngơi.

“Em qua đó chỉ là vì muốn nghe trộm mấy chuyện này à?”

“Em qua đó để làm gì anh còn không biết rõ chắc?”

Hạ Hải Lâu hỏi lại.

“Còn về mấy chuyện đó, em còn cần phải nghe trộm sao? Chẳng qua chỉ là ông ngoại anh thương anh lại muốn anh nhớ rõ về sau phải chăm nom nhà họ Thẩm, ông anh họ con bác anh hâm mộ ganh ghét anh lại không dám trắng trợn tỏ thái độ nên đành phải chơi mấy chiêu lén lút khôn vặt thôi mà.”

“Thế em lắp máy nghe trộm làm gì?”

Cố Trầm Chu hỏi.

Hạ Hải Lâu nhìn Cố Trầm Chu.

Cố Trầm Chu cũng nhìn Hạ Hải Lâu.

Vài phút sau, Hạ Hải Lâu làm như không có gì chuyển sang chủ đề khác:

“Anh muốn tắm rửa không?”

Cố Trầm Chu lắc lắc chiếc áo choàng tắm vừa lấy trong tủ ở trong tay, dùng hành động để trả lời Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu ngồi dưới sàn chợt nói:

“Em buồn nôn quá…”

Nói rồi hắn thực sự nôn khan một tiếng.

Cố Trầm Chu:

"Vào nôn trước nhé?"

Lời còn chưa nói hết, Hạ Hải Lâu vốn đang nhàm chán ngồi dưới sàn nhà ngay trước giường lập tức đứng dậy chạy vào nhà tắm, cúi người xuống nôn ọe vào trong bồn rửa mặt.

Cố Trầm Chu vội vàng bỏ quần áo xuống đi theo vào, vỗ vỗ lưng đối phương giúp hắn thở dễ hơn:

"Không sao chứ? Buổi tối em đã uống bao nhiêu rượu hả?"

"Không uống – không uống mấy –"

Hạ Hải Lâu cắm mặt xuống nói đứt quãng:

"Nhưng hình như em đã – quên mất –"

"Quên cái gì?"

"Ăn cơm chiều –"

Hạ Hải Lâu đáp, mà nhìn đám nôn ra còn dính trong bồn rửa mặt cũng có thể thấy được đó phần lớn là chất lỏng, không có bao nhiêu là thức ăn chưa được tiêu hóa hết.

Cố Trầm Chu nhìn Hạ Hải Lâu một lúc, cuối cùng không nói gì cả mà chỉ rót một cốc nước ấm cho hắn uống.

"Thực sự đã quên mất."

Hạ Hải Lâu uống một hơi hết sạch nước rồi lại nói với Cố Trầm Chu:

"Hai ngày vừa rồi em ngủ quên trời quên đất, dạ dày cũng không báo hiệu đúng giờ nữa."

"Sau này tốt nhất là em nên ra ngoài cùng với anh thôi."

Cố Trầm Chu nói rồi lại hỏi Hạ Hải Lâu toàn thân bốc mùi rượu hôi:

"Em có muốn tắm luôn không?"

"Cũng được."

Hạ Hải Lâu đồng ý trước rồi mới hỏi tiếp:

"Vì sao anh lại đột nhiên nói như thế?"

"Cùng anh đi ra ngoài thì thời gian ăn ngủ của em cũng có thể đồng bộ với anh luôn."

Cố Trầm Chu trả lời ngắn gọn, bắt đầu mở vòi xả nước vào trong bồn tắm lớn.

Hạ Hải Lâu 'ha' một tiếng, hắn nhìn dòng nước chảy vào trong bồn tắm trắng muốt, bắt đầu kéo quần áo của mình xuống: Từ áo khoác nỉ đến chiếc khăn đang quấn quanh cổ, tiếp đó là áo lót cùng sơ mi và chiếc quần thật dày –

Cố Trầm Chu đón lấy động tác trên tay Hạ Hải Lâu, ngăn không để hắn kéo nút cài áo sơ mi ra một cách thô bạo.

"Đúng rồi."

Hạ Hải Lâu nói:

"Bên chỗ nhà ông ngoại anh em cũng chỉ thu gom cái nhìn của họ dành cho anh, không làm thêm chuyện gì khác, từ lúc lắp máy nghe lén đến lúc cắt ghép cũng chưa đến mười hai tiếng đâu."

"Ừ."

Cố Trầm Chu lên tiếng, anh đột nhiên cười nói:

"Anh chưa kể cho em nghe chuyện xảy ra ở nhà họ Thẩm trước đây nhỉ?"

“Vẫn chưa, sao thế?”

Hạ Hải Lâu có chút hứng thú.

“Trước đây anh và Tường Cẩm thường xuyên đánh nhau với mấy anh em họ, còn luôn đánh đến mức họ phát khóc.”

Cố Trầm Chu kể sơ lược.

Hạ Hải Lâu đợi một lúc mới hỏi:

“Sau đó thì sao?”

“Không có sau đó.”

Cố Trầm Chu đáp.

“Cho nên ý anh muốn nói là…”

“Điều anh muốn nói là thực ra mọi chuyện không phải như em nghĩ, bọn họ không thân với anh cũng là có nguyên do, chính bản thân anh cũng có một phần lỗi nữa.”

Cố Trầm Chu khẽ cười, anh nhìn biểu cảm trên gương mặt Hạ Hải Lâu:

“Đương nhiên không chỉ là chuyện trước đây đánh nhau. Thực ra ở nhà họ Thẩm anh không hề thân với các anh em họ, một mặt quả thực là vì ông ngoại rất chiều anh, nhưng về những mặt khác cũng là do anh không bao giờ chủ động chạy đến chơi với bọn họ. Lúc anh mới đến nhà họ Thẩm, tất cả mọi người đều còn là trẻ con thì sao có thể ghen ghét nhiều như vậy được? Chỉ đơn giản là vì không hề chơi với nhau nên nền tảng tình cảm mới không được tạo lập, đến khi trưởng thành phải tiếp xúc với nhiều chuyện phức tạp hơn, hai bên đều không có ý định tăng tiến thêm nên đương nhiên là quan hệ càng ngày càng kém.”

“Chẳng lẽ anh định cải thiện mối quan hệ với anh em họ nhà anh?”

Hạ Hải Lâu hỏi.

Cố Trầm Chu lắc đầu:

“Giờ đã bao nhiêu tuổi rồi? Chẳng có gì đáng ngại đâu, dù sao mọi người cũng đều là thân thích, biết rõ điểm này là được.”

Hạ Hải Lâu ‘chậc chậc’ hai tiếng:

“Lời này là dành riêng để nói cho em nghe đấy nhỉ, sao em chợt cảm thấy anh bị phát tác bệnh thánh mẫu thế?”

Cố Trầm Chu liếc mắt nhìn chăm chú Hạ Hải Lâu đang trần như nhộng một lúc, sau đó thả người vào trong bồn nước đã đầy được một nửa.

Hạ Hải Lâu vừa vào nước liền giống hệt như một đứa trẻ, hắn lập tức hắt một đám nước lên người Cố Trầm Chu.

“…”

Cố Trầm Chu cũng dứt khoát cởi quần áo ra luôn.

“Anh phát tác bệnh thánh mẫu chỗ nào hả? Anh chỉ muốn nói với em rằng quan hệ giữa mọi người không tốt cũng chẳng có gì lạ, anh cũng không phải tờ Nhân dân tệ mà ai ai cũng yêu. Còn về ông ngoại, việc ông thương anh và hi vọng anh chăm nom nhà họ Thẩm thì xung đột chỗ nào?”

“Yên tâm, không nể mặt ai thì cũng phải nể mặt anh chứ.”

Hạ Hải Lâu ngồi trong bồn tắm cười nói:

“Tuy rằng không quá vui vẻ nhưng nếu muốn làm gì bọn họ thì em đã làm từ sớm, còn chờ nghe anh nói mấy câu này ư?”

Cố Trầm Chu lựa chọn không bận tâm đến lời nói của đối phương.

Hạ Hải Lâu cũng không nói gì nữa mà chỉ mỉm cười nhìn Cố Trầm Chu, vẻ mặt cực kỳ cổ quái.

Cố Trầm Chu cầm vòi sen treo trên tường xuống, vừa điều chỉnh nước ấm rồi mở vòi ra đã nghe thấy tiếng nói vang lên sau lưng:

"Lúc em ở nhà họ Thẩm cứ luôn có cảm giác anh sẽ lập tức bỏ em lại mà đi…"

Động tác trên tay Cố Trầm Chu khựng lại, anh xoay người đối diện với Hạ Hải Lâu, Hạ Hải Lâu đang nằm ngửa trong bồn tắm lớn, mắt nhìn chằm chằm thẳng vào đỉnh trần nhà làm bằng gỗ.

Cố Trầm Chu ngồi xuống bên bồn tắm lớn, anh đặt vòi hoa sen lên chỗ đầu của Hạ Hải Lâu, tay đặt trên trán đối phương che chắn rồi xối nước lên tóc Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu không hề chuyển mắt qua nhìn Cố Trầm Chu, hắn chậm rãi nói:

"Từ trước kia cho đến tận bây giờ, trước kia không thấy anh thì cảm thấy như vậy, thấy anh rồi vẫn cảm thấy như vậy; hiện giờ những lúc nhìn thấy anh em không còn cảm thấy vậy nữa, nhưng những lúc không thấy anh thì cảm giác ấy lại xuất hiện… Em cũng không biết đây là chuyển biến tốt hay xấu, anh nghĩ sao hả Tiểu Chu?"

Cố Trầm Chu đưa tay ra lấy một ít dầu gội, quệt lên tóc Hạ Hải Lâu rồi bắt đầu xoa bóp.

Hạ Hải Lâu thoải mái đến độ bật ra một tiếng rên rỉ, tự động điều chỉnh lại tư thế rồi đặt hẳn đầu vào trong tay Cố Trầm Chu, để đối phương càng thuận tiện massage cho mình hơn.

"Lại nói tiếp, em cũng biết đó không phải là thật, tất cả đều là do em suy nghĩ vớ vẩn…"

Hạ Hải Lâu cười nhạt:

"Có đôi khi tự bản thân em cũng hiểu được em rất phiền phức."

Vòi hoa sen lại bị cầm lấy, dòng nước ấm áp rửa trôi hết đám bọt dầu gội dính trên tóc.

"Thực ra anh có thể nhẫn nại được như vậy…"

Hạ Hải Lâu hơi quay đầu nhìn về phía Cố Trầm Chu, Cố Trầm Chu lập tức đẩy đầu đối phương quay lại: Bọt dầu gội vẫn chưa được gội rửa sạch sẽ.

"Em cảm thấy thật khó mà tin được…"

"Anh cũng biết là rất khó tin."

Cố Trầm Chu lên tiếng, anh đã gội sạch tóc cho Hạ Hải Lâu, lúc đặt vòi hoa sen xuống anh đã lấy luôn bông tắm và sữa tắm, thuận tay gõ gõ lên thành bồn tắm:

"Ngồi thẳng dậy."

Hạ Hải Lâu: Ngoan ngoãn ngồi dậy.

Bông tắm đã được thấm sữa tắm cọ rửa qua cổ và ***g ngực hắn.

"Cánh tay."

Cố Trầm Chu nói.

Hạ Hải Lâu: Giơ hai cánh tay.

Bông tắm chăm chỉ phát huy chức năng của mình.

"Chân."

Hạ Hải Lâu: Nâng hai chân.

Bông tắm tiếp tục phát huy tác dụng của mình.

"Xoay người."

Hạ Hải Lâu: Lại xoay người.

Bông tắm cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Vòi hoa sen lại giơ lên, bọt xà phòng bị rửa trôi sạch sẽ từ trên xuống dưới.

Cố Trầm Chu rút khăn bông từ trên giá treo xuống phủ kín người kia từ đầu đến chân, trực tiếp bọc người lại đưa lên chiếc giường lớn màu đỏ rực ở bên ngoài, bản thân thì quay lại phòng tắm tiếp tục một vòng chiến tắm rửa khác.

Hạ Hải Lâu nhìn người đi vào trong khoảng năm phút rồi lại lập tức quay ra, đợi đến khi đối phương nằm xuống giường ngay bên cạnh mình thì cuối cùng hắn cũng không nhịn được mà hỏi:

"Vừa rồi chúng ta cùng tắm đúng không?"

"Có lẽ?"

Cố Trầm Chu nhắm mắt lại đáp.

"Chúng ta thực sự cùng tắm á? Việc này thật không khoa học, nhất định là có một người không cứng!"

Hạ Hải Lâu kết luận.

"Ừ, anh không cứng, ngủ đi."

Cố Trầm Chu nói.

Loại câu trả lời cực kỳ bình tĩnh này ngược lại không khiến người ta cười nhạo nổi. Hạ Hải Lâu đưa mắt ngắm nghía Cố Trầm Chu một hồi, sau đó hắn kéo chiếc chăn mỏng trên giường đắp lên cho anh:

"Mệt chết rồi hả?"

"Vừa mới tắm rửa xong cho một con cún bự đang ở trong trạng thái hưng phấn, đã bị vắt kiệt nốt chút sức lực cuối cùng."

Cố Trầm Chu mở mắt ra nói.

Hạ Hải Lâu lại cảm thấy vui vẻ:

"Còn nhiều chuyện được như vậy chứng tỏ anh vẫn chưa mệt chết đâu nha."

Hắn nằm xuống bên cạnh Cố Trầm Chu:

"Nói ra thì em vốn luôn cảm thấy cả đời này em cũng sẽ không nói ra câu đó với anh đâu… Em rất sợ hãi anh sẽ bỏ em lại rồi đi… Kết quả là em cứ tự nhiên mà nói ra với anh."

Cố Trầm Chu xoay người, vươn tay ôm lấy Hạ Hải Lâu.

Hạ Hải Lâu điều chỉnh tư thế một chút, cũng vươn tay ôm lấy Cố Trầm Chu.

"Tư thế này thực sự không thoải mái…"

Một lát sau, Cố Trầm Chu buông lời nhận xét.

Hạ Hải Lâu khẽ cười rộ lên, chủ động buông tay ra rồi nằm thẳng.

Nhưng Cố Trầm Chu không hề buông tay, anh vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, nói với Hạ Hải Lâu:

"Anh đã từng nói với em chưa nhỉ? Anh cảm thấy cả đời này đều không có khả năng, anh cũng cảm thấy bất kể là nhằm vào người nào hay nhằm vào chuyện gì cũng đều không có khả năng…"

"Cái gì cơ?"

"Bởi vì anh ôm em trong tay, vậy nên dù có cho anh cả một thế giới, anh cũng không chấp nhận trao đổi."

168. Chương 168: Phiên Ngoại 6: Có Lẽ Có Một Người Như Thế

Cố Trầm Chu chưa từng nghĩ rằng mình sẽ ở bên Hạ Hải Lâu lâu như thế, từ nửa năm đến một năm, từ một năm đến cả đời. Kế hoạch được anh vạch ra tỉ mỉ trên sổ ghi chép giống như bị nét bút nguệch ngoạc của con nít tô vẽ làm hỏng mất, sau đó phát triển theo phương hướng không thể khống chế nổi –

Cho đến cuối cùng, anh liền vui vẻ chịu đựng điều này.

Cố Trầm Chu phát hiện thực ra mình cũng không hiểu rõ về Hạ Hải Lâu giống như anh luôn nghĩ.

Lần đầu anh nhìn thấy Hạ Hải Lâu đã không e ngại tận dụng sự ác ý để suy đoán về đối phương, kết quả là ác ý của đối phương còn sâu hơn cả anh, anh còn nhìn thấy… Căn phòng mà anh luôn không muốn nhớ lại ấy.

Sau này kẻ chủ mưu vụ tai nạn của Vệ Tường Cẩm bại lộ, quan hệ giữa hai nhà rơi xuống vực thẳm, quan hệ giữa anh và Hạ Hải Lâu đương nhiên cũng thay đổi theo, anh cho rằng bản chất của bọn họ vốn giống nhau, đối phương sẽ có sự lựa chọn giống như anh, thế thực trên thực tế thì sau vài lần lén hợp tác, quan hệ giữa Cố Hạ ngày càng mờ ám đều là do Hạ Hải Lâu dùng lợi ích làm mồi câu trước, anh lại vì lợi ích mà chủ động cắn câu.

Đối diện với lợi ích tuyệt đối, ngay cả hận thù cũng không thể không phai nhạt.

Thế nhưng mối quan hệ chỉ dựa vào lợi ích làm cầu nối ấy, một khi lợi ích cạn hết thì hận thù đương nhiên sẽ lại xuất hiện.

Đó là lần đầu tiên anh không thể hiểu nổi Hạ Hải Lâu: Bọn họ đều chạy theo lợi ích, Hạ Hải Lâu lại dành quá nhiều sư chú ý và cố chấp với anh. Là vừa gặp đã yêu ư? Điều này không phù hợp với bọn họ. Mà nếu chỉ đơn thuần là ham muốn chiếm hữu, vậy ham muốn chiếm hữu này phải mạnh mẽ đến mức độ nào mới có thể chống đỡ cho Hạ Hải Lâu – dưới tình huống hai nhà bọn họ đối đầu và có thể ám hại đối phương đến chết bất cứ lúc nào – tiếp tục theo đuổi anh không bỏ?

Mọi chuyện thực sự có bước ngoặt từ vụ động đất ở huyện Thanh Hương.

Trong trận động đất ở huyện Thanh Hương, Hạ Hải Lâu cùng anh chạy ra khỏi khách sạn, cùng anh giúp đỡ những nạn nhân khác trong vụ động đất, cuối cùng Hạ Hải Lâu còn cứu Vệ Tường Cẩm, kết quả là đầu còn bị thanh thép quệt qua lập tức hôn mê.

Đây là lần thứ hai anh không thể hiểu nổi Hạ Hải Lâu: Nhiệm kỳ mới đã chấm dứt, hai nhà tuy rằng đã ăn ý hợp tác cùng lùi xuống, nhưng sau chuyện này, chút ăn ý khó lắm mới có được giữa hai nhà rõ ràng là sẽ bị dùng sạch sẽ. Lần sau gặp lại, chỉ cần là trong tình huống có khả năng thì đôi bên đều sẽ dốc sức đạp đổ đối phương, mà quan hệ giữa anh và Hạ Hải Lâu là gì? Trao đổi nước bọt vài lần, vuốt ve thân thể đối phương vài cái, vậy thì sao? Dù sao cũng chỉ là xúc động nhất thời, thân thể của đàn ông phần lớn đều sẽ bộc lộ sự xúc động rất rõ ràng. Là đang yêu đương hẹn hò ư? Đúng là nực cười.

Nhưng Hạ Hải Lâu lại xông lên đúng vào khoảnh khắc đáng sợ ấy.

Là kích động quá mức? Hay là do hoàn toàn không cân nhắc đến khả năng có thể phải gánh chịu rủi ro?

Hành động trắng trợn như thế, kết quả trực tiếp đến vậy, anh không thể không nhìn thẳng vào, Vệ Tường Cẩm cũng không thể không nhìn thẳng vào.

Anh không tham gia nhưng có biết chuyện xảy ra sau đó, Hạ Nam Sơn cùng ngày hôm đó đã đến gặp Vệ Thành Bá, hai người trò chuyện vài câu, không hề nói về vụ tai nạn giao thông của Vệ Tường Cẩm trước đó hay chuyện Hạ Hải Lâu cứu Vệ Tường Cẩm lần này, thái độ lại đạt được sự ăn ý thống nhất: Chuyện lúc trước và bây giờ cùng xóa bỏ đi thôi.

Thực ra trên thế giới này, còn có được bao nhiêu chuyện quan trọng hơn cả sinh mệnh?

Cuộc giải phẫu của Hạ Hải Lâu có rủi ro.

Anh biết được điều từ cuộc điện thoại của cha mình nhưng không hề có mặt vào ngay lúc đó, bởi vì như vậy cũng vô dụng.

Sau đó cuộc phẫu thuật của Hả Hải Lâu thành công, chuyện đầu tiên anh làm sau khi quay về kinh thành chính là đến thẳng bệnh viện chờ Hạ Hải Lâu tỉnh lại, sau đó đồng ý với yêu cầu lúc trước của đối phương: Anh có chút hứng thú với Hạ Hải Lâu, cũng cảm kích hành động cứu người của Hạ Hải Lâu lần ấy, nhưng cho dù hai loại cảm xúc này tăng tiến thêm bao nhiêu, muốn trở thành tình yêu vẫn là quá xa vời.

Nhưng không có vấn đề gì cả.

Đây chỉ là một lần báo đáp, thật thật giả giả anh đã sớm chơi vô cùng thuần thục.

Cảm giác khi ở bên Hạ Hải Lâu thực ra tốt hơn so với tưởng tượng của anh lúc trước rất nhiều.

Người ở cùng nhau lâu sẽ tự nhiên nảy sinh tình cảm, bất kể là thời gian cùng tâm tư mà đối phương đặt lên anh, hay là thời gian cùng tâm tư anh đặt lên đối phương, trải qua thời gian hòa trộn và lên men đều sẽ biến thành một bình rượu ngon say lòng người.

Anh thích gương mặt của Hạ Hải Lâu, lúc lên giường cùng đối phương cũng rất phù hợp.

Anh và Hạ Hải Lâu đều biết bản thân mình nói những chuyện gì, cũng nghe hiểu được đối phương đang nói cái gì.

Quan niệm của họ phần lớn đều luôn nhất trí cao độ, thủ đoạn của bọn họ cực kỳ giống nhau lại có thể dung hòa lẫn nhau.

Bọn họ sống cùng dưới một mái nhà, mỗi lần tiếp xúc đều là hơi thở của đối phương; ngủ nghỉ cùng trên một chiếc giường, thứ nhiễm lên người chính là nhiệt độ từ cơ thể đối phương.

Anh phát hiện ra tinh thần của Hạ Hải Lâu quả thực rất bất ổn, nhưng phần lớn thời gian Hạ Hải Lâu luôn rất tốt, hơn nữa còn càng ngày càng tốt, đối phương thậm chí còn bỏ thêm cả vài lời chú giải chỉ vì trong lòng anh vẫn chưa có hình tượng cụ thể về đối tượng yêu đương.

Tiết Minh San là dịp cuối cùng anh dùng để quan sát Hạ Hải Lâu.

Việc này không ẩn chứa quá nhiều hàm nghĩa sâu sắc, không có cố ý che giấu cũng không có gì gọi là thử thách, bọn họ hiểu được tâm tư và suy nghĩa của nhau, đây là một sự lựa chọn rất đơn giản.

Anh làm một việc khiến Hạ Hải Lâu không vui, Hạ Hải Lâu có thể nhẫn nhịn, cũng có thể đập bàn trở mặt.

Nếu như là lựa chọn đằng sau, quan hệ của bọn họ sẽ trở nên vô cùng đơn giản: Chỉ là một trò chơi mà đôi bên cùng vui vẻ, đằng nào cũng có một bên không vui, vậy thì cứ kết thúc trò chơi rồi chia tay thôi.

Nhưng nếu là lựa chọn đằng trước, anh nghĩ rằng quan hệ giữa bọn họ sẽ tiến được thêm một bước. Anh sẽ nghiêm túc yêu thương người mà mình thích, anh không biết hai người sẽ đi được đến mức nào, nhưng nếu Hạ Hải Lâu luôn tùy tiện vui giận bất thường có thể bởi vì không muốn hai người chia tay mà nhẫn nhịn được chuyện lần này –

Trò chơi có thể phóng túng, cuộc sống chân thật lại không thể nào không có va chạm và thỏa hiệp.

Khi tình yêu đã lặng lẽ xuất hiện, nếu Hạ Hải Lâu chấp nhận nhẫn nại và thỏa hiệp vì anh, anh cũng chấp nhận buông bỏ toàn bộ tâm tư mà thử nghiêm túc một lần với đối phương, xem hai người có thể tiến xa đến thế nào.

Dù là tiến được đến đâu, anh đều có thể thừa nhận.

Nhưng dù vậy, việc này cũng không có nghĩa anh có thể chấp nhận việc Hạ Hải Lâu chuốc thuốc cho anh.

Ngay khi anh vừa mới thẳng thắn thừa nhận mối quan hệ của hai người với cha mình, ngay khi anh vừa mới thật lòng đáp lại Hạ Hải Lâu, hắn lại bỏ thuốc vào trong rượu, mà anh cũng uống hết rượu không một chút nghi ngờ.

Cơn phẫn nộ giống như cơn buồn ngủ cùng kéo đến nuốt chửng lấy anh.

Đây là lần thứ ba anh không thể hiểu nổi Hạ Hải Lâu: Đây hoàn toàn là do vấn đề về tinh thần ư? Không thể nào, đây là sự sắp xếp chu đáo cẩn thận của Hạ Hải Lâu theo ý thức chủ quan của chính hắn. Hạ Hải Lâu thực sự thích anh ư? Hắn chỉ đang chuẩn bị phá hủy anh; ngay từ đầu Hạ Hải Lâu đã không thích anh

đúng không? Vậy thì một loạt chuyện hắn làm trước đó, thậm chí còn có một lần khiến tính mạng của bản thân bị đe dọa ấy lại là vì cái gì? Anh không có ý định ở bên một người mà ngay cả từng hành vi đều không thể giải thích được một cách hợp lý, nhưng Hạ Hải Lâu lại vĩnh viễn nằm ngoài dự đoán của anh.

Hạ Hải Lâu thừa nhận rằng bản thân hắn muốn phá hủy anh.

Hạ Hải Lâu thừa nhận rằng hắn không thể khống chế được hành vi của bản thân.

Hạ Hải Lâu hoàn toàn không thèm để ý mà giao điểm yếu của hắn vào trong tay anh, thậm chí còn chờ mong và hưởng thụ quá trình anh phá hủy hắn.

Vụ việc trên du thuyền ở giữa biển khiến anh hoàn toàn không thể cảm nhận được chút tình yêu nào mà Hạ Hải Lâu dành cho anh. Nhưng lần này, anh gần như có thể cảm nhận được rằng Hạ Hải Lâu đang căm hận chính bản thân hắn.

Nếu như đối phương còn có thể đối xử với chính bản thân hắn như thế…

Anh nghĩ, nếu như vậy thì anh chấp nhận thử tha thứ, cũng thử tiếp nhận đối phương một lần nữa.

Thực ra giống như anh không nhìn thấu Hạ Hải Lâu vậy, Hạ Hải Lâu cũng không hiểu rõ về anh được bao nhiêu.

Bằng không ở trên giường bệnh sau trận động đất ngày đó, khi anh đồng ý thử ở bên Hạ Hải Lâu, vì sao vẻ mặt của Hạ Hải Lâu lại lộ rõ sự kinh ngạc như thế? Bằng không khi ở viện điều dưỡng Lê Sơn, khi anh hỏi Hạ Hải Lâu có đau hay không, vì sao toàn thân Hạ Hải Lâu lại run rẩy đến vậy?

Hạ Hải Lâu dường như vẫn luôn không cảm thấy rằng anh sẽ yêu cậu ấy, không nghĩ rằng anh sẽ thực sự yêu cậu ấy.

Nhưng khi hai người cực kỳ phù hợp với nhau ở tất cả các mặt, cũng từ vài lần hợp tác ăn ý ban đầu, vài lần cùng trải qua nguy hiểm, thời gian dùng để điều tra đối phương còn nhiều hơn là thời gian dùng để để ý đến bản thân, cũng càng ngày cảng cảm thấy hứng thú đối phương hơn… Nếu như như vậy còn không phải là yêu, vậy còn phải như thế nào mới có thể là yêu?

Cán cân sau khi nghiêng lệch cực độ đương nhiên sẽ lật ngược lại, từ ngờ vực vô căn cứ đến tin tưởng, từ khinh thường đến thừa nhận, từ căm hận đến yêu nhau.

Anh cũng sẽ đau đấy.

Bất kể là khi bị người mình yêu thương tổn, hay là khi nhìn thấy người yêu thương mình tự tổn thương chính bản thân cậu ấy.

Hạ Hải Lâu, khi anh tổn thương chính mình em cảm thấy vô cùng đau đớn, vậy khi em không chút e dè tổn thương chính bản thân em thì anh cũng sẽ đau, đau đớn vô cùng.

******

Năm thứ hai sau khi Vệ Tường Cẩm kết hôn liền sinh được một cặp song sinh. Người đàn ông thành công thăng cấp thành bố trong một tháng đầu tiên gặp được ai cũng đều tươi cười ngớ ngẩn, qua một tháng đó thì nụ cười ấy cũng biến mất khỏi gương mặt đối phương, nhưng tâm tình tốt đẹp lại không thể xóa bỏ được, gặp người thân thuộc chưa nói được hai câu thì đề tài đã lại quặt lên con trai cùng con gái vẫn chỉ biết phun nước bọt phì phì của mình.

Theo thời gian trôi qua, khi hai đứa bé từ chỗ chỉ có thể nằm trong tã lót đến khi có thể lật mình ngồi dậy trên giường rồi chạm chân xuống đất chạy nhảy khắp nơi, Cố Trầm Chu cảm thấy hai đứa con của Vệ Tường Cẩm mỗi một năm qua lại càng đáng yêu hơn.

“Cậu thực sự không định có một đứa con?”

Hai người đàn ông đã sắp đến tuổi trung niên đứng trên ban công nói chuyện. Từ khi trong nhà có trẻ con, địa điểm hút thuốc của Vệ Tường Cẩm đã lặng lẽ chuyển từ trong nhà ra bên ngoài.

“Chẳng phải đã sớm thành cha nuôi từ hai năm trước rồi?”

Cố Trầm Chu hỏi lại.

"Ừ, cha nuôi."

Vệ Tường Cẩm hừ cười một tiếng:

"Mình là nói một đứa bé thực sự gọi cậu là cha ấy. Mình cũng không tán thành việc cậu tìm người sinh hộ, nhưng nhận nuôi một đứa trẻ cũng không được à?"

"Thôi, trong nhà sẽ quậy điên đảo lên mất."

"Thế sau này cậu tính sẽ thế nào?"

Cố Trầm Chu gần như bật cười:

"Hiện giờ đang lưu hành mốt nhận con nuôi để dưỡng già?"

"Đừng có lái vòng vèo sang chuyện khác với mình, mình nói không lại cậu."

Vệ Tường Cẩm bực mình nói:

"Chúng ta nói thẳng ra đi: Không chỉ người nhà cậu muốn cậu có một đứa con, chính cậu cũng muốn nuôi một đứa đúng không? Vì sao cứ mãi không quyết định đi, chẳng lẽ chỉ bởi vì Hạ Hải Lâu không thể chịu nổi chuyện có một đứa trẻ phân tán sự chú ý của cậu mỗi ngày?"

"Lý do này còn chưa đủ?"

Hai má Vệ Tường Cẩm giật nhẹ:

"Cậu thực sự cảm thấy lý do vậy là đủ? Không kêu Hạ Hải Lâu sinh con, cũng không để cậu sinh con cùng người khác, thậm chí không tìm người sinh hộ hay nhận con nuôi –"

"Tường Cẩm."

Cố Trầm Chu chặn lời đối phương:

"Mấy năm qua mình quả thực từng có ý định có một đứa con, nhưng đây chỉ là một sự lựa chọn theo hứng thú mà có hay không đều không quan trọng, có đương nhiên là tốt, nhưng không có thì cũng không phải vấn đề gì lớn."

Vệ Tường Cẩm:

"Từ nhỏ đến giờ mình chưa từng thấy cậu phải chịu ấm ức như thế!"

"Nếu cậu đã biết từ nhỏ đến lớn mình chưa từng khiến bản thân phải chịu ấm ức, sao cậu biết được hiện giờ mình đang để bản thân phải chịu ấm ức?"

Cố Trầm Chu hỏi ngược lại đối phương, còn nói thêm:

"Cậu chỉ thấy rồi cho rằng mình khó chịu, sao biết được có phải mình đã cảm thấy thỏa mãn rồi hay không? Đúng rồi…"

Anh liếc qua chiếc đồng hồ trên tay:

"Tám giờ."

Vệ Tường Cẩm thoáng ngừng lại, cũng cúi đầu nhìn xuống chiếc đồng hồ của mình: Còn kém ba mươi tám giây nữa là đúng tám giờ.

Kim giây chỉ trong vài cái chớp mắt đã tích tắc đi hết được nửa vòng tròn, chiếc xe Hạ Hải Lâu lái đến cũng xuất hiện cùng lúc ngay dưới ban công bọn họ đang đứng.

Vệ Tường Cẩm tức đến độ mỉm cười:

"Không kém một giây! Đã bao nhiêu năm rồi hả? Hạ Hải Lâu đúng là không chịu để cậu rời khỏi tầm mắt nhiều hơn một giây! Ông đây đúng là đã bị các cậu đánh bại!"

Cố Trầm Chu chỉ khẽ mỉm cười.

Ngày hôm nay không có bất cứ điều gì khác biệt so với mỗi ngày bình thường. Buổi tối khi lên giường nghỉ ngơi, giọng nói của Hạ Hải Lâu vang lên bên tai anh:

"Tiểu Chu, anh muốn có một đứa con à?"

Thân thể ấm áp tựa lên trong bóng tối, anh không nhìn thấy được vẻ mặt của đối phương, nhưng chuyện này cũng chẳng có gì cần phải giấu diếm, anh vươn tay ôm lấy phần eo đối phương, thành thật trả lời:

"Không sai."

Trán tựa lên trán.

Khoảng khắc yên tĩnh ngắn ngủi chiếm lấy toàn bộ bóng đêm, tiếp đó giọng nói của Hạ Hải Lâu từ tốn vang lên:

"Tiểu Chu, em muốn thỏa mãn mỗi một ý tưởng của anh, dù là ý tưởng xấu hay tốt, hợp lý hay không hợp lý, có thể hay không thể… Nhưng em biết rằng em không chịu nổi, không chịu nổi khi lại có một người nào khác chia bớt sự chú ý của anh mỗi ngày, em chỉ mới đặt giả thiết một chút mà đã cảm thấy muốn giết người…"

"Ừ, anh biết."

Cố Trầm Chu đáp.

Hạ Hải Lâu không nói gì thêm.

Cố Trầm Chu đợi thêm một lúc, sau đó anh đột nhiên cười rộ lên:

"Em cảm thấy anh chưa từng nghĩ đến chuyện này khi quyết định ở bên em hay sao?"

Đèn treo tường trong phòng ngủ đột nhiên sáng bừng lên.

Dưới ánh sáng êm dịu, Hạ Hải Lâu tỉ mỉ ngắm nghía vẻ mặt của Cố Trầm Chu, sau đó hắn lầm bầm một tiếng rồi không nhịn được cũng cười ha ha:

"Ừm, em cảm thấy anh nhất định là đã nghĩ đến –"

"Anh đương nhiên là đã nghĩ tới."

Cố Trầm Chu khẳng định lần nữa với đối phương. Hạ Hải Lâu nhìn anh, anh lại nói với đối phương:

"Anh đặt giả thiết, đưa ra lựa chọn, sau đó lựa chọn em –"

Âm cuối tựa như một âm tiết trầm bổng không thuộc về nhân gian, rất đỗi nhẹ nhàng lại khiến tâm người kích động.

…

Ở trong sinh mệnh của chúng ta, có lẽ chúng ta sẽ gặp được một người như thế:

Người đó thích bạn, bạn thích người đó; bạn yêu người đó, người đó cũng yêu bạn.

Hai người hoàn toàn thuộc về nhau, bất kể là ai hay chuyện gì cũng không thể phá vỡ.

Như vậy cho dù người đó không hoàn mỹ vô khuyết, cho dù bạn vì người ấy mà mất đi điều gì đó, vậy thì sự mất mát ấy dù là thực sự mất đi cũng nhất định khiến bạn cảm thấy thỏa mãn và sẵn sàng chịu đựng một cách vui vẻ.

– Toàn Bộ Truyện Kết Thúc –

Hoàn thành biên tập và chỉnh sửa ngày 27/09/2015

Cảm ơn Sở Hàn Y Thanh đã viết nên một câu chuyện tuyệt vời.

Cảm ơn các độc giả dễ thương đã đồng hành và dõi theo bước đường của bản biên tập suốt thời gian qua.

Thân ái,

Tịch Vu.
Brought to you by Tịch Vu (yenvancu2015@wp)
Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tram-chu